DICTIONARIVM
HISTORICVM
GEOGRAPHIC.
POETICVM

13
IV
13

REAL ACADEMIA ESPAÑOLA

13-IV-13.

111 faça

DICTIONARIVM

HISTORICVM,
GEOGRAPHICVM,
POETICVM,

Gentium, hominum, deorum gentilium, regionum, locorum, ciuitatum, equorum, fluuiorum, sinuum, portuum, promontoriorum, ac montium, antiqua recentioraque ad sacras & prophanas historias, poëtarúmque fabulas intelligendas, necessaria nomina, quo decet ordine complectens.

Ingenti nominum acerno, historiarum, ac rerum insignium copia, postrema hac Editione auctius & locupletius redditum, mendisq; propemodum infinitis repurgatum.

ACADEMIA ESPAÑOLA
BIBLIOTECA DE LA R. A.

LVGDVNI,
APVD IOANNEM PILLEHOTTE,
sub signo nominis Iesv.

M. DCIII.

REAL ACADEMIA ESPAÑOLA

AD STVDIOSOS

Adolescentes.

QVAMVIS huius Dictionarij titulus rerum quę in eo continentur summam & vsum vtcunque ostendat: nihilominus tamen quum in more sit positum præfatione quadam lectores, ceu in vestibulo aliquantisper occupatos, detinere, tum de totius huius operis instituto, tum de eiusdem vtilitate nonnulla in medium proferre visum est. Carolus Stephanus, vir de literis bene meritus, quum primus omnium huic Indici manum admouisset, adolescẽtes lectionis historicæ ac poëticæ studiosos iuuare voluisse visus est, eisque veterũ ac neotericorũ historicorum ac poëtarum arcana reserare, vt nihil in horũ scriptis occurreret quod discendi cupidos remoraretur. Ideo quæcunque antiqui ac nostrę ætatis autores classici de figmẽtis poëticis de clarissimorum virorum ac heroum dictis & gestis, de regionum vrbiúmque situ, degentium moribus, de fluminum, montium, syluarúmque descriptione fusissimè literis mandarãt, qua breuitate fieri poterat, fideliter collecta, typis excuso volumine fecit iuris publici. Quum verò δευτέραι φροντίδες σοφώτεραι sint vt plurimùm, Iterata editio cumulatiorem thesaurũ studiosis obtulit, variisque locis, prout res, tempus & occasio postularunt, doctorum virorum industria & labore opus hoc auctum est & recognitum: Cùm verò ab aliquot annis deessent, desiderarenturque à multis bibliopolis exemplaria, de noua editione cogitatio curamque animo suscepta est: nec sine multiplici rerũ scitu dignarum accessione: vir enim de literis bene meritus operam suam & diligentiam in hoc opere illustrando lubens contulit, variâque suppellectile literariâ nobile Musarum domiciliũ exornare cõatus est. Primùm enim sublatis non paucis partim inutilibus, partim falsis & putidis rhapsodiis, quæ sciolorum quorundam audacia in vnam aut alteram posteriorem editionem irrepserant, multa nomina vetera nouaque ex probatissimis authoribus collecti reposuit. Deinde, poëticarum fabularum ethicam & physicam in pleríque interpretationem antea omissam adiecit. Tertiò, nominibus vrbium, insularum, populorum veterum: quorum frequens apud Geographos occurrit mentio,

nouas nomenclaturas ex A. Ortelij doctissimi Geographi Thesauro aliisque collectas coniunxit, infinitis penè tum recentioribus tum vetustis Geographiæ vocibus nunc primùm huic Indici insertis. Vrbium hodie florentium & præcipuarum orbis partium accuratas descriptiones haud prætermisit. Nominibus Hebræis, ex veteri Testamento potissimùm diligenter excerptis, Latinam adtexuit interpretationem, vt quòd in prioribus editionibus erat inchoatum prorsus absolueret. Postremò, multa quę ad Poëtarum, Geographorum & Historicorum sensus percipiendos pertinent, quantum tulit aliquot hebdomadarũ angustia & operis moles requirebat, quoad eius fieri potuit, vobis interpretatus est. Dictionum Indices qui iuxta alphabeti serie digesti sunt, statuis Mercuralibus appositè assimilantur, quæ viatoribus, ne à recto tramite deflectant, iter exerto digito ostendunt. Vos interim (studiosi adolescentes) monitos velim, oculos in hoc opus non vsque tenere fixos, sed tantum quoties opus erit: cumque difficiles in locos à vobis non satis intellectos, incidetis, hoc opus tunc tantum manum porrigat auxiliatricem & erigat viamque monstret: quam vbi crebris profectionibus ingressi fueritis, non ita frequenti manu hic liber erit terendus. Nam qui nocturnam diurnámque operã in Dictionariis Indicibúsque voluendis imprudenter collocant, perinde mihi facere videntur atque ij qui aliquò profecturi in itinere perpetuò morandum constituunt. Non deerunt scio, qui labores nostros deprimere conabuntur quod multa in hoc volumine de poëti déque poëtarum fabulis, quas exagitant imperiti, attexuerimus: quorũ, hac in parte, coarguendus, opinor, error est. Et quemadmodum minimè laudandus est, qui, quòd multos vino capi ac per temulentiã peccare videret, vites passim exscidit, quum potius debuisset fontes fodere & Nymphis (vt aiunt) Bacchum tradere educandum, ebriúmque sobrio repressum castigare: ita sanè non probandi sunt qui poëtim, quòd fabulosa multa contineat, ex literarum solo conantur excindere. Immò verò sicut inter vitis folia ac palmites copiosus sæpe fructus occultatur, subq; vmbra latet: sic in figmentis poëtarum multa vtilia adolescentum conspectui subtrahuntur, quæ cum ad morũ tum ad naturalis philosophiæ præcepta cõmodè referri queunt. Exempli causa, Ouidij Metamorphoses, anilia commenta censebuntur, si verba & voces tantummodo & prout extant interpreteris. Quis enim hominum in arbores, pisces, formicas, scopulos, infinitásque eiusmodi formas, Iouis, Apollinis & similium idolorum nutu conuersiones sibilis ac cachinnis non excipiat? Tantali scilicet, Danaidum, Sisyphi, Ixionis, Titij, Salmonei aliorúmque cruciatus inauditos, Charontis cymbam, Stygias paludes, Acheronta, Plutonem, Persephonem, Cerberum tricipitem & inferorum poëtica portenta recipiemus?

ciplemus? Herculis labores, Perſei hoſtes lapidificatis ludicræ pugnæ, Phëatontis, Dædali, Ganimedis, conatus & raptus, quam fidem apud hebetiores obtinebunt, ſi ſimpliciter quod de iis ſcriptum extat referatur? Deorum autem Dearúmque cæli, terræ, maris & inferorum figmenta, quamuis à ſuperſtitione vetere culta, nihilominus tamen à ſapientibus viris ad rerum naturalium conſiderationem reducta ſunt: quam ſi quis ex Ouidio & aliis iterum explicare velit, vt iam olim & noſtro ſeculo à quibuſdam mythologicis præſtitum eſt, is (meo quidem iudicio) philologis omnibus vtilem nauabit operam, & de humaniorum literarum ſtudiis multùm merebitur. Porrò, ſicut in picturis color plus afficit quàm lineæ, propter ſimilitudinem corporis & fallëdi aptitudinem: ita in poëtarum inuentis mendacium probabilitate tëperatum magis percellit & gratius eſt apparatu carminis & dictionis fabulâ figmentóque carentis. Proinde vbi abſurdũ aliquid in poëtis occurrit, puta de Deorũ maiorum minorúmq; conuiuiis, rixis & amoribus, de Gigantibus, Centauris, Chimæris, Gorgonibus, Cyclopibus, & eiuſmodi monſtris: is qui eum vt verum amplectitur ſermonem in errores incidit, falsíſque opinionibus imbuit animum. At qui nunquam immemor eſt poëticarum in fingendo præſtigiarum, is nihil feret mali, neque quicquam abſurdi credet, ac ſi Neptunus terram eruere, & Atlas humeros ab onere cœleſtis machinæ ſubtrahere cogitaret. Immò ſecurè ridens pueriles iſtos pauores, ad philoſophiæ arcana perquirenda poëtarum veterum ſublimes animi conceptus accommodabit. Nec ſanè ſunt fugienda horum ſapientum ſcripta philoſophiæ & humaniorum literarum ſtudioſis, ſed adhibenda diligens conſideratio, adſueſcendúmque eſt vt in fabulis, quæ iuniorum mentes titillant, vtilitatem quæras, eámque amplectaris: Et cauendum ne te ad impietatem aut turpia deſideria pertrahant, ſed imitandi ſunt ij qui in legendis floribus ſentes vitant: Sic in talibus ſermonibus, quicquid eſt vtile, carpendũ, noxium vitandum. Hoc enim eruditionis principium eſt. Iouem vides in aurum per tegulas in Danaes turrim illapſum, fucúmque virgini facientem? animũ reuoca ad præclaram Lyrici vatis ſententiam, Aurum per medios ire ſatellites, & perrumpere amat ſaxa, potentiùs ictu fulmineo. Deteſtanda hîc Magnatum luxuria, pœcuniæ amor in virginum cuſtodibus. Cæterùm, ſicuti à ſcorpiis icti, ſolent ab iiſdem remedium petere, ita ex ipſis poëtis vulnerum, quæ ab eorum fabulis inflicta ſunt, remedia petamus, id eſt, fabularum commodæ explicationes hauriendæ, quæ ſtudioſis adoleſcentibus frequentes occurrunt. Quum verò minus exercitati non ita facilè nucleum ſub fabularum cortice latentem eruere poſſint, idcirco vt ſæpius detegeretur in hac editione cura fuit. In

Geographicis autem, spinosa illa de veterum & recentiorum nominum conciliatione sæpius facessere iussa, quod breuis describi potuit diligenter est annotatum. Si quis plura desiderat, ad Ortelij laudatos vtilissimósque labores recurret. Ille enim absolutam ferè hac in parte præstitit operam. Infinita alia quæ tum ad historiam tum ad Geographiam pertinent omissa esse, & apud authores latere nõ negamus, sed quum & manum de tabula tollendam esse sciremus, & Immoderato modo modum aliquem præscribendum, & indicem excudere nobis esset constitutum, dummodo necessaria apparerent, minutissima quæque persequi & vobis offerre superfluum atque adeo perniciosum sumus arbitrati. In historia rerum gestarum à præstantissimis viris, longiores descriptiones omissæ sunt: satis etenim fuit vno verbo indicasse nomen, vel historicos scriptores apud quõs gestorum & heroum memoria extaret. Librorum autem numerum, aut capita annotare immensi fortè nec ita necessarij fuisset laboris. Quòd ad vrbium & regionum nomina, locorum longitudines & latitudines, cæteráque à Geographis accuratè tradita: consultò prætermissa sunt, quum exactã de iis rebus doctrinam hoc opere tradere non sit institutum. Autorũ item veterum & recentium nõ omina decurtata sunt, quòd in eorũ cogitatione imperatores sciremus esse versatos. Occurrent forsitan, præcipuè in Geographicis vocibus, quæ repetita videbuntur, & poëticas quasdam fabulas semel & iterum repositas esse non diffiteor. Voluimus enim non exercitatis solummodo, sed & rudioribus consulere. Magistratum, & variorum apud Græcos Romanósque munerum publicorum nomenclaturæ hîc non apparebunt: ista etenim non sunt huius operis: tametsi quædam sparsa sint, vt studiosi adolescentes ad historiarum lectiones allicerentur. Quod si quædam exciderunt delenda, aut quæ politiorem limam requirant: si quæ inter excudendum errata commissa sunt propter operariorum incuriam: vestrûm erit, pro vestra erga homines de literis optimè merendi studiosos beneuolentia, hos qualescunque conatus æqui bonique consulere. Lugduni decimo quarto Calendas Mart. M.D.XCV.

***

QVVM

QVVM ALIQVOT PAGELLAE VACARENT, QVÆ SEQVVNTVR, tanquam huic operi conuenientem disceptationem, addere visum est.

EX NATALIS COMITIS MYRTHOLOGIAE Libro primo, Capite secundo.

DE FABVLARVM, SEV FICTIONVM Poëticarum vtilitate.

TANTA *est sanè vtilitas quam ex fabularum cognitione percipimus, quanta nullis verbis explicari posset: quod tamen nemini ferè est perspicuum, nisi si quis præclaro ingenio sit ab ipsa uatura præditus, multáque antiquorum scripta diligentius considerarit: nos igitur, sicuti solent medici, qui è venenatis etiam, vel herbis vel animalibus vtilia pharmaca colligunt, & quod optimum sit secernunt è singulis, atque vel pernicioſa temperamentorum beneficio sanitati perquam accommodata reddunt, ita facere debemus. Nam altiora fabularum sensa rectè perserutantes, quid vtile humanæ vitæ sub illis contineretur debemus inuestigare: è quo plurimum reportabimus vtilitatis, illis interim neglectis, quæ nihil nobis conferre videbuntur. Quod autem plurimum commodorum ex hac cognitione consequamur, vel illud maximum est argumentum, quod diuinus etiam Plato primam puerorum eruditionem ab honestis fabulis incipere iussit in libro secundo Reipubl. cùm ita inquiat:* Selectas autem fabulas matres ac nutrices pueris narrare hortabimur, animósque illorum fabulis diligentius quàm corpora ipsa manibus informare. *Nam profectò quis nesciat, omnia propè Deorum gentium mysteria fuisse ab antiquis sub fabulis occultata? Cùm enim turbæ fœminarum & imperitæ multitudini religio, & Deorum metus, & fides & probitas & temperantia esset in animis inserenda, qui neque Dei naturam intelligerent, neque integritatem rapinæ ac libidini sine aliquo Deorum metù anteponerent, non solùm fabulosæ de Diis narrationes à sapientibus fuerunt excogitatæ, sed etiam fabulosæ imagines, & picturæ monstris prope similes introductæ. Sic fulmina Ioui tributa sunt, tridens Neptuno, sagittæ Cupidini, fax Vulcano: ac varia terrorum instrumenta Dijs cæteris. Nam cùm minimè sit inexpugnabilis mortalium natura, neque validissimas machinas expectet: quippe quæ omnium calamitatum semina intra se contineat, si vel paululum oculos ab illius custodia Deus deflexerit, per se,*

REAL ACADEMIA ESPAÑOLA

per se, sine alijs pugnæ instrumentis, continuò labefactabitur. Hanc tantam percipiendam esse ex fabulis vtilitatem apertè declarauit ita Dionysius Halicarnasseus lib.1. Rerum antiquarum: Neque mihi obscurum esse quis existimet, quòd è Græcis fabulis nonnullæ sunt hominibus perutiles: aliæ siquidem sunt, quæ naturæ opera sub allegoriis contineant: aliæ humanarum calamitatum habent consolationem: aliæ terrores, animorúmque perturbationes à nobis depellunt, opinionésque parum honestas destruunt: aliæ alterius cuiuspiam vtilitatis causa fuerunt inuentæ. *Nos idcirco vniuersam fabularum diuisionem ita faciendam censuimus, quod aliæ fabulæ naturæ secreta continent: vt illa, quod Venus è spuma sit genita, quod Phœbus Cyclopas occiderit, quódque illi fulmina Ioui fabricarint. Aliæ fortunæ inconstantiam declarant, nósque ad eam forti animo ferendam instruunt, vt ea quæ de Phœbo dicta sunt, quod armenta pauerit Admeti. Aliæ ab impuris opinionibus, & à crudelitate atque ab omni perfidia & impura libidine nos retrahunt, vt Lycaonis fabula. Aliæ ad deterrendos homines à rebus turpibus sunt inuentæ, vt Ixionis supplicium apud inferos. Aliæ cohortantur ad strenuitatem, vt ea quæ tradita sunt de Hercule. Aliæ ex auaritiæ sordibus nos erigunt, vt sitis Tantali. Aliæ ad deprimendam temeritatem confinguntur, vt calamitas Bellerophontis, & cæcitas Marsiæ: Aliæ ad virtutes nos alliciunt, ad integritatem vitæ, ad fidem, ad æquitatem, ad religionem, vt mirifica Elysiorum camporum amœnitas. Aliæ ab omnibus denique flagitiis reuocant, vt seuerissimi Triumuiri apud inferos singulorum animas defunctorum iudicantes, & grauissima consceleratorum supplicia. Equidem sic existimo, quasi suauissimæ humanæ vitæ condimentum existere fabularum inuentionem, ac earum ærumnarum quas in vita patimur, non mediocre solatium: quas etiam idcirco à sapientibus fuisse excogitatas censeo. Hinc enim cum singulari oblectatione ea percipimus vitæ rectè degendæ præcepta, quibus sine suauitate fabularum terga continuo verteremus. Hanc tantam è fabulis vtilitatem capere minimè possunt ij, qui altiora fabularum sensa non inspexerint quíque primi corticis (vt ita dicam) mirabilitate irretiti nihil diuinius sub illo inesse crediderunt. Hi etenim tanquam parui pueri per brumam apud ignem sessitantes aniles nugas fabellásque è poëtis imbibunt, cùm interim de vtiliore sanctioréque sententia minimè sint soliciti.*

DICTIO

DICTIONARIVM HISTORICVM, GEOGRAPHICVM, AC POETICVM.

Ingenti nominum aceruo, historiarúmque copia hac postrema editione auctius & locupletius redditum.

A A

A, amnis in Gallia Belgica, qui apud Atrebates scaturiginem habens, ciuitates sanctum Audomarum & Teruānam Morinósque populos alluit, ac Flandriam à Picardia distinguit atque disterminat, ac tandem in mare Britannicum, seu Anglicum effunditur. Ortelius in Theat.orb.ter.

Aætius, nomen proprium viri. Valer.Flac. lib.7. Argonaut. *In statione manent, illinc Aetius heros.*

Aarassus, vrbs Pisidiæ, ex Artemidoro apud Strabonem, lib.12.

Aaron, filius Amram, Mosis frater, Hebræorum primus Pontifex consecratus, fratris sui verba populo referebat, quod ille balbus esset, ad Leuitici Sacerdotij administrationem à Deo per Mosem vocatus, Exod.28.29. Ordinatur, Leuit.8. & primum suum sacrificium offert 8.die primi mensis, anni secundi ab exitu ex Ægypto, Leuit.9. cùm ante decem menses, cum Mose, legem à Deo accipiente, vnà in montem Sinai ascendisset, Exod.19.24. & postea in deserto apud populum relictus, cultum aurei vituli absente Mose instituisset, Exod.32. Moritur anno ætatis 123. prima die mensis quinti, anno 40. post exitum ex Ægypto, Num.33. Hunc defuncto Eleazarus filius summus Sacerdos constitutus est: cuius successores vsque ad Hierosolymæ excidium diligenter enumerantur in sacris libris & apud Iosephum.

Aaron, mons laudis, seu princeps laudum diuinarum à nonnullis, ab aliis autem mons. mōtanos, vel docens, seu concipiens interpretatur.

Aaron, Saracenorum Ammiratus, in Asiæ prouincias duxit exercitum, qui cum Nicephorus Constantinopolitanus Imperator iniquissimus, legibus fœdus icit. Blondus.

Aaron, Persarum Rex, ingenita munera & Elephantem Carolo Magno primo Romanorum Imperatori misit. Æmil.lib.3.

Aasbai, filius Machati.2.Reg 23.34. Idē est quod in me confidens, vel frater circundans: aut ex Hebræo & Syro, frater senectutis. Francis.Ximes in interpr.nom.Hebraic.

Aastari, filius Assur ex Naara: interpretatur, cursor veredarius, festinatio currens, aut festinatio exploratoris, seu frater qui explorat. 1.Paralip.cap.4.

A B

Aba, Xenophanis filia, quæ Olbi Ciliciæ vrbis tyrannidem, quā pater procuratorio nomine administrarat, cultu obsequiisque ab Antonio & Cleopatra sibi impetrauit. Vide Strab.lib.4.

Aba, oppidum in Arabia fœlici. Ptolem. Ciuitas Phocidis, Straboni & Aristoteli: Italiæ & Cariæ, Stephano: & mons Armeniæ, vnde oritur Euphrates, Plinio lib.5.cap.24.

Aba, Vngarorum Rex, Austriam & Bauariam depopulatus est, Leonis Pontificis temporibus.

Ababa, Maximini Senioris Romani Imperatoris mater. Capitolinus.

Abacæna ciuitas Medorum, item Siciliæ Ptol.

Abacænum, vrbs Siciliæ, Steph. Hæc vrbs non procul est à Messana, cuius incolæ dicuntur

Abacæni. Bigenis ager sunt qui putant hodie appellari,inquit Fazellus.

Abacuc, Prophera 10.num. anno mundi 4602. Interpretatur amplexator. Prophetiæ suæ librum edidit,in quo cõsolatur Iudæos ne propter euersionem Hierosolymæ,quam à Chaldæis futuram prædicit,frangantur desperatione,sed certa fide expectent liberationem, & aduentum Christi iuxta Dei promissiones.

Abacuc,martyr temporibus Claudij Cæsaris.

Abacus, Ceuolæ regionis apud Indos metropolis,quæ Granata vulgò vocatur.Mar.de Nizz. in Relat.

Abadir, lapis est, teste Prisc. à Saturno pro Ioue deuoratus. Cùm enim esset in fatis futurum, vt Saturnus à filiis propriis regno pelleretur, id vt euitaret, quoscunque ex Ope vxore partus suscipiebat, deuorabat. Eam ob causam, Ops Iouem in lucem editum seruari cupiens, Saturnum decipit lapide in os eius iniecto, qui Abadir dictus est.

Abado, Apocal.6.Rex locustarum,Angelus abyssi,Græcè Ἀπολλύων, quem D.Paulus filium perditionis nominat.2.Thess.2. à verbo Hebræo *Abad*, i.perdidit.

Abç,Abarum,oppidum Phocidis,Strab.Phocensium vrbs est (inquit Paus.in Bœotica lib.10.) à Philippo Macedone cùm cæteras euertisset, ob id relicta, quod eius populus sacrilegij expers esset. Nomen habet ab Aba Heroë, vt Stephan. & Suidas prodiderunt:dicitur & Aba singulari numero.

Abæ,Lyciæ locus, vbi Apollinis Phanum,vt habet Sophoclis Scholiastes in Oedipotyranno.

Abæa,oppidum in sinu Messeniaco, non procul à Phæris,quod nonnulli idem esse putãt cum Hira,seu Oechalia, vna ex septem ciuitatibus quæ apud Homer.10.Iliad.Achilli offeruntur, ab Agamemnone.Prol. Vide Hermol.in Plin. In dicta vrbe, vt testatur Pausanias, templum fuit Apollinis,in quo dabantur oracula,priusquam in Delphis darentur. Est autem dicta Abæa, teste eodem Pausania in Phocaicis, ab Abante Lyncei & Hypermnestræ filio nuncupata, quæ Apollini dicata fuit. Erat in ea vetustissimum Apollinis oraculum, quod ab exercitu Xerxis incensum est. Vnde etiam Apollo, Abæus cognominatus est.

Abæatæ, populi sunt Arcadiæ,in sinu Messeniaco quorum vrbs Abæa cõmemoratur à Ptole. lib.5.Vide Plin.lib.4.cap.6.

Abæi,Phocensium regionis populi,in Phocidem ab Argis commigrarunt atque illic Apollinis templum construxerunt, ex quo ille oracula reddebat: quod vnà cum vrbe ac populo tandem à Xerxis exercitu funditus euersum fuit.

Abæra,Arabiæ desertæ vrbs,apud Ptolemæum.

Abaga, Tartarorum Rex,& Armeniæ, Hierosolymam recuperauit. Sabel.

Abagarus Persarum Rex. Hunc subegit Seuerus Imperator Spartianus.

Abagarus Osrohenorum Rex ad Seuerum transfugit,traditisque obsidibus liberis,fidem suam auctorauit, Sagittariorúmque vim magnam misit auxilio. Herodian.

Abagarus Edessenorum princeps, morbo incurabili detentus, ad Christum scripsisse fertur, sanitatis per eum recuperandæ causa. Itaque post resurrectionem à mortuis & Ascensionem ad cœlos,Taddæus, vnus è septuaginta, iuxta Christi promissum, ab Apostolo Thoma Edessam missus est, ibíque Abagarum & filium eius Audum (alij Abdum vocant) sanauit,Christianorúmque sacris initiauit. Historia fusè recitatur à Nicephoro,lib.2.capite 7. Sciendum tamẽ Abagarum nonnunquam dici Abgarum,nonnunquam Agarum, Quin & Agbarus dicitur ab Eusebio, lib.1.histor.Eccles. cap.12.& 13.

Abahius, Nilus fluuius dicitur (vt scribit Paulus Iouius lib.18.histor.) quasi amnis pater:quòd post longum & tortuosum cursum, totam aquarum molem in multa cornua diffundat.

Abal, filius Asser. Patriarchæ Iacob filiorũ octaui Iosephlib.2.cap.4. Antiq.Iud.

Abala oppidum in Africa, Trogloditarum, non procul à mari rubro Plin.lib.6.cap.29. Oppidum in tribu Iuda.Ios.15.

Abala, portus Massaliæ proximus, ad quem aufugit Cæsar aduersus Pompeium dimicans. Appian.lib.5.

Abalgaris,Asiç ciuitas in media prouincia.Marc. Paul.lib.1.cap.5.

Abali, populi Indiæ,de quibus Plin.6.19.

Abalites,sinus maris Trogloditici. Ita dictus ab Abala,eius regionis oppido maritimo.Plin.6, cap.29.

Aballaba,Britanniæ insulæ vrbs. Libro Notitiarum.

Abalus,insula maris Oceani Germanici, in qua nonnulli crediderunt Electrum ex arboribus fluere. Plinius lib.37. cap.2. Plinius capite 2. libro 36.

Abamoth-Baal,oppidum in tribu Ruben. Ios.13.

Abana,fluuius Damasci, radicibus Libani,in Syriacum effunditur mare.4. Reg.5.12.

Abannæ, populi Africæ, vicini Caprariensibus, quos vtrosque bello subegit Theodosius.Marcellus, lib.20.

Abantias, insula maris Mediterranei, Bœotiæ propinqua, alio nomine postea Euboia, aliàs Eubœa dicta,cuius incolæ Abantes dicuntur. Plin.lib.2.cap.12.

Abantidas, post Cliniam Arati patrem Sicyoniorum tyrannidem occupauit,ab indigenis quibusdam paulò pòst interemptus. Pausanias in Corinth.

Abantes, fluuius in finibus.Apolloniatum Sabel.

libro

libro septimo Enn.6.

Abantes, Ionum populi inter Achiuos. Herod. lib.1. Alios dixit Orpheus in Argonauticis iuxta Pontum. Vide Stephanum de vrbibus, & Plinium lib.5.cap.12.

Abantes populi (inquit Pausanias) ex Eubœa octo nauibus ad Ceraunia delati, Theonum in regione quam Abantidem appellarunt, cõstruxerunt, quam tandem amiserunt: postea Corcyram deducti sunt.

Abantis insula maris Ægei, toti illi Græciæ littori opposita, quod à Sunio Atticæ promontorio ad Thessalium vsque extenditur, angustissimóque freto, quem Euripum vocant, à Bœotia ditempta. Dicta Abantis, ab Abantibus incolis è Thracia oriundis, qui relictis Abis Phocidis ciuitate, à qua & nomen acceperunt, in hanc insulam transmigrarunt.

Abantis.idis, insula Bœotiæ, quæ & Abantias dicta est Stephano.

Abantis regio, & in ea Thronium oppidum: in Thesprotide fuêre, ad montes Ceraunios. Pausanias.

Abaortæ, populi ad Indum fluuium. Pli.6.20.

Abara, Armeniæ oppidum. Cedren.

Abaratha, Taprobanæ insulæ oppidum. Ptolem.

Abarbarea, Nais nympha apud Homerum: ex qua Bucolium, Æsapum, & Pedasum genuit.

Abarbina, Hyrcaniæ vrbs. Ptolem.

Abarca, vel sanctius ab Arca, tertius Nauarræ rex, aduersus Saracenos prosperè pugnauit, Aragoniæ regnum auxit. Volaterran. Ritius.

Abari, Scythica Hamaxobiotum gens, qui campos vltra Caucasum existentes depascunt: à vicinis Turcis, à quibus malè afficiebantur profugi, & litora maris Euxini, quod Pontum vocant, relinquentes, ad Bosphorum venerũt. Euagrius, Historiæ ecclesiasticæ, lib.5.c.1. & aliis locis. Hoc Nicephorus Abares vocat.

Abarim mons altissimus, & ascensu difficillimus, Amonitidem & Moabitidem regionem à Chananæa terra disterminans, vbi Moses Israëlitarum dux sapientissimus, vitam finiuit. Num. 27. 12 & Deut. 32. 48. Iosephus autem lib.4.cap.8.antiq. ait hunc montem è regione Hiericuntis situm esse.

Abárimon, Scythiæ regio iuxta Imaum mõtem super Antropophagos, in qua sylueſtres homines degunt, auersis post cruta plantis, maximam habentes velocitatem, passimq; cum feris vagantes. Plin.lib.7 cap.2.

Abarina, Africæ regio, abaritanam arundinem ex Africa habet. Plin.lib.16 cap.36.

Abares, Asiatici Boreales populi, circa Caucasum. Callisto.

Abaris, montis fluuij nomen, apud Ouid.5.Met. & Virgil.8.Æneid.

Abari, viri proprium, de quo sic Cælius. c.22. lib.9. Abarim Hyperboreum ferunt, sagittam per orbem terræ circumtulisse, nihil omninò vescentem. Hũc Abarim, Scythæ filium, non ignarum litterarum, oracula scripsisse traditur, quæ Scythica nũcupantur, & nuptias Hebri fluminis. Apollinis aduentũ ad Hyperboreos, ratione mettica, à quo sagittam acceperit quam diximus. De Scythia in Græciam venit anno mundi 3593. Eusеb. Huius & Gregorius Theologus meminit in epitaphio ad Magnum Basilium. Hactenus Cælius.

Abarne, Mesopotamiæ vicus Gumathenæ regionis, Ammian. lib.18.

Abarnus, Phocensium vrbs. Hesych.

Abarnus, vel Abarnis, vrbs & regio Barianæ ad Propontidem. Hecathæus & Ephorus Abarnidem ad Hellespontum collocant, & Lampsaci arcem esse volunt. Vide Stephanum.

Abarraza, Syriæ vrbs inter Cyrrham & Edessam. Anton in itinerario.

Abaron, filius Matthatię, filij Ioannis, primi Macab.2.5.

Abarus, nomen proditoris cuiusdam Arabum primarij, qui M. Crassum, Syriæ prouinciæ præfectum expeditionem in Parthos suscipientem, astutè in calamitosum excidium compulit, Appianus in Parthico, à Floro Mezeras Syrus à Plutarcho in vita Crassi Arimanes appellatur.

Abas, mons apud Syros vnde Euphrates oritur. Plin.

Abas, Armeniæ maioris fluuius. Plut. in Dione, Est Italiæ vrbs apud Steph.

Abas, antis, rex duodecimus Argiuorum, Lincei ex Hypermneſtra coniuge filius (sunt tamen qui Beli filium faciunt) homo bellicosus & acerrimi ingenij. Pater fuit Prœti & Acrisij, & auus Perſei, à quo postea Argiuorum reges Abantiadæ dicti, regnauit annis 23. anno 2581. Eusebius.

Abas, antis, vates, Abarum Phocensium vrbis conditor, filius Cymei & Hypermneſtræ Danai filiæ. Pausanias in Phoci.

Abas, comes Æneæ, de quo Virg. lib.10.

Vnà toruus Abas, &c Et alibi.

Ære cauo clypeum magni gestamen Abantis,

Abas, Centaurus, Ixionis & Nubis filius.

Abas apud Thuscos regnauit annis xv. ab hoc positi sunt Abij Thusci. Manetho. anno mundi 2584.

Abantias, dicta est Atalanta, neptis Abantis, & Iasij filia. Musæus, *Nec Abantias nates,*

Præterit ipse tuas.

Abasa, insula proxima Æthiopibus, in sinu quodam maris Erythrei. Pausan.2. Eliac.

Abascus, Sarmatiæ Asiaticæ fluuius, qui se in pontum Euxinum effundit. Ptolem.

Abaseni, Arabiæ gens apud Steph.

Abases regio est Ægypti. Abases Ægyptij vocant regiones inhabitatas, & maximis desertis circundatas. Strab.lib.17. Vide Abatos.

Abasges, Scythiæ populi vicini Sanigis. Steph.

Abasitis, Mysiæ Asiaticæ tractus, in quo Ancyra vrbs. Strabo.

Abassus, oppidum maioris Phrygiæ ad Tolistobogiorum fines, Liuius, lib. 8. decad. 4.

Aba siue Abauris, vt vult Sabellicus amnis est iuxta quem Pompeius Albanos prælio vicit. Plutarch. in Pompeio.

Abastani, libera Indorum gens, circa Indum fluuium. Arria. lib. 6.

Abaster, vnus ex tribus equis Plutonis, quorum primus Metheus dicitur, qui interpretatur obscurus: secundus Abaster. i. niger, tertius Nonius, quod sonat tepens. Io. Bocatius, cap. 6. lib. 8. Vide Alastor.

Abatia oppidum in municipio Federicorum & Vendraminorum. P. Bembus. lib. 9.

Abaton, Abati, ædificium erectum à Rhodiis ad protegendum Artemisiæ trophæum, quod religione impediti, diruere non poterant. Cæl. lib. 7. cap. 53. Artemisiam, inquit, mirari non desinunt Græci, quæ irruentes Rhodios classe exuerit, insulāque domuerit, erecta, in vrbe Rhodostatua, que ciuitati stigmata videretur inurere. Quem locum obseptum mox Abaton dixere, quoniam trophæa mouisse, religio est.

Abatos, insula in extremis Ægypti ad paludem Memphiticam, in qua sepultus fuit Osiris rex: quasi inaccessibilis dicta, quod ad illam propter limi & papyrorum copiam difficillimus sit aditus, vbi primùm Nilus magno fragore descendit. Lucan. lib. 10. *Hinc Abaton, quam nostra vocat veneranda vetustas, Terra potens.* Hoc nomine etiam vocatus est, locus vltra Ægyptum & Æthiopas iuxta paludem Stygem: ab α priuatiua particula & βαίνω, id est vado. Quę Græcè vocant Abata, Latini inuia vocant, siue auia. Vide Abases.

Abatus, Abarum rex, anno mundi 4010.

Abata, insula Æthiopiæ Saceæ vicina: sunt qui volunt esse Scythiæ Pausan.

Abaugi, Hunnorum gens videtur apud Procopium.

Abazea, ἀβάζεια, festa fuerunt, vel potius Sacra, à Dionysio Captis filio & Asiæ rege instituta. Cicero, lib. 3. de Nat. Deo. Dionysios, inquit, multos habemus: primum Ioue & Proserpina natum secundum, Nilo, qui Nysam dicitur in teremisse: tertium Captio Patre, eumq; Asiæ præfuisse dicunt, cuius Abazea sunt instituta: sic dicta à taciturnitate, qua hæc sacra celebrantur. ἄβαξος enim taciturnum significat.

Abba, Africæ vrbs. Polyb. lib. 14.

Abbas Lincei & Hypermnestræ filius 1. Argiuorum rex. Prothum & Acrisium filios reliquit: regnauit annos 23. Abbas Pausan.

Abbas Siculus Panormitanus, qui in decreta & decretalia scripsit: apud Senas Hetruriæ vrbem docuit, anno 1428.

Abbacollenses Saxoniæ populi, veluti pagani pastores, quod eam vitā agerent: aduersus Abbatem sancti Galli bellum gesserunt. Mutius.

Abda, pater Adoniram. 3. Reg. 4. 6.

Abda, ad Galatiæ vrbs. Ptolem.

Abdala Saracenus, Toleti rex Tiresiam Alphonsi quinti, Veremundi filij, vxorem duxit: quæ illius nuptias detrectans, post Abdalæ decessum sese perpetuo cœnobio dicauit. Volaterra. Interrogatus quid in hac quasi mundana scena admirandum maximè spectaretur, Nihil videri homine excellentius respondit Cęl. lib. 15 cap. 25.

Abdala, Mahumeti pseudoprophetæ pater, conditione seruus, qui in camelis ductitādis subseruiebat mercatoribus: quo moriente Mahumetus eius filius in lucem est editus. Petrus Abba Cluniac.

Abdalmutalis Arabs, eiusdem Mahumeti auus, qui tāta corporis forma & pulchritudine excelluit, vt eum omnes admirabili mulieres prosequerentur amore. Abbas Cluniac.

Abdara, Ptolemæo, Abdera, Straboni, Hispaniæ Bæticæ oppidum, Hodie *Almeria*, aliis *Vera*, Clusio autem *Adra*.

Abdaram Saracenus, Hispaniæ rex, à Radamiro rege Galliciæ superatus. Luithprand. lib. 5. capit. 1.

Abdaristenses, populi. Plin. 4. cap 19.

Abdas, Persarum episcopus, virtutibus plurimis adornatus. Is zelo diuino non mediocriter vsus, πυρεῖον id est focum eorum, seu Vestam destruxit πυρεῖον namque illi templa vocabant, in quibus ignem perpetuum seruabant: Deum etenim arbitrabantur ignem esse. Istud cùm rex cognouisset à magis, vocauit Abdam: ac primò quidem mansuetè culpauit factum, præcipiens vt πυρεῖον rursus ædificaret: illo resistente, & hoc nequaquam facere confirmante vniuersas se rex vastaturum minabatur Ecclesias, cuius interminationem subsecutus est effectus. Nam prius illum vitum occidi præcipiens, solo quoque ecclesias imperauit adæquari, &c. Theodo. lib. 5. cap. 39. Eccl. hist.

Abdadastratus, Tyri rex regnauit annis nouem.

Abdecammārnus, Saracenorum & Hispaniarū rex, anno à nato Christo 826.

Abdela, vrbs circa Mesopotamiam. Cedren.

Abdemelech, Æthiops, Ieremiæ Prophetæ vindex. Ierem. 387.

Abdemonaphes, Ismaëlita mercator insignis, qui Mahumetum impostorem emerat: quo mortuo, eius vxorem ipse duxit Mahumetus, Abbas Cluniacensis.

Abdemonus, puer quidam qui vincebat omnia problemata à Salomone, Hierosolymorum rege iuncta. Iosep. de Anti. Iud.

Abdenago. Vide Azarias.

Abdera oppidum Thraciæ, Democriti Philosophi, & Protagoræ sophistæ patria: quam Di o-

medis soror condidit, & à se cognominauit. Ouidius. *Aut deuoueat certis Abderа diebus*, dicta ab Abderito Herculis delitiis, à Diomedis equis dilacerato & humato, in cuius honorem Hercules, posteaquam pugnasset cum Diomede, Abderam condidit. Hæc postea collapsa Clazomene à Clazomeniis ex Asia venientibus, qui eam in maiorem formam redegerunt, vocata est: iuxta quam Bistonium stagnum fuisse dicitur, in quo cuncta natantia demerguntur. Sciendum ab Ephoro dici Abdera, numero plurali tantùm, secundum Abderon singulari. Plin. 4. 11. 13. Vide etiam Stephanum. Pomponius & Solinus ab Diomedis Thracum regis sorore conditum meminerũt, anno mundi 3313.

Abdera oppidum Hispaniæ Bœticæ, & insula ad Samothracem: Authores Plin. 4. 12. & Ptolem. lib 2.

Abdera, pulchra Teiorum colonia. Vide Chiliadas Erasmi.

Abderâna, Saracenorum Rex, duce Aburmane, agrum Barchinonensem Gerundensémque: deuastauit. Blond. lib. Decad. 1. annis à Christo 827.

Abderites, vir Abderæ natus.

Abderitæ, populi Thaciæ, qui cum à muribus ac ranis vexarentur, coacti sunt natale solum relinquere, & alias quærere sedes: hos Cassander in vltimis Macedoniæ partibus suscepit, pactione inita cum eis de pace, anno mundi 3650.

Abderitani populi, quibus natura peculiarem fuisse mentis stuporem, indicat Cicero, in lib. de natura Deorum. Et Plin. lin. 25. cap. 8. docet Abderæ vicina esse pascua, in quibus equi pasti inflammantur rabie, vt apud Pothniam Asini. Cælius antiq. lect. lib. 30. cap. 4.

Abdi, pater Cis Leuitæ. 2. Chron. 29. 12. filius Maloch. 1. Chron. 6. 44. filius Elam. 1. Esdr. 10. 26.

Abdia, pater Ieismaiæ. 1. Chron. 27. 19.

Abdias, Leuita, præfectus operis domus Dei. 2. Chron. 34. 12.

Abdias, dispensator domus regis Achab. 3. Reg. 18. 3. *Le maistre d'Hostel.* Prophetam item σύγχρονον Amos, quem Hieronymus sub Achab fuisse refert.

Abdiel, filius Guni, è tribu Gad. 1. Paral. 5. 15.

Abdimelech, Sarracenorum Rex, Africam inuasit, à qua, per Ioannem magistrum militum fugatus est. Æmil. li. 2. ann. à Christo nato 962.

Abdimoneples, Ismaëlita, locuples mercator temporibus Heraclij, circiter Christi annum 612. Magmed seu Mahumetum, Turcarum Prophetam emit, qui postea viduam heri vxorem duxit. Pomp. Lætus.

Abdiramus, qui & musca vocabatur, anno Christi 721. venit in Vasconiam, & Aquitaniam obtinuitq; Burdegalensem ciuitatem, & odio Christiani nominis passim omnes occidit tam

mulieres quàm viros, iuuenes, senes, nec ætati nec sexui parcens. Vltráque profectus, Pictauos est aggressus, vbi sæuit in homines, igne omnia loca vastãs. Occurrens autem illi apud Turonenses Carolus Martellus, Francorum Rex, vicit Saracenos, & Abdiramum eorũ regem: factáque est ibi tanta hominum strages, vt scribantur tunc occubuisse trecenta septuaginta quinque hominum millia: à parte verò Christi fidelium referuntur cecidisse duntaxat mille & quingenti. Munst. lib. 2. Cosmog.

Abdolominus Rex ab Alexandro Sidoniæ constitutus, quem Alexãder, quum operam ablocare ad puteos exhauriendos, hortósque irrigandos solitus esset, miserè vitam exigentem, regem fecerat, spretis nobilibus, ne generis id, non dantis beneficium putarent. Curtius.

Abdon, vir Dei, Hieroboamo super altare excelsorum filiísque suis mortem interminatus est, cui interminati manum arescere fecit: contra præceptum Domini in domo pseudoprophetæ comedit: quamobrem dum reuerteretur Hierosolymam, in via à leone est interfectus.

Abdon, filius Micha. 2. Paral 54. 20. qui 4. Reg. 2. Achobor dicitur. Palestinæ locus. Iosue 21.

Abdon & Senne, ex Corduba Persarũ vrbe oriundi martyres, sub Decio passi sunt, anno post natum Christum 254.

Abdon, Hilonis filius de tribu Ephraim, Israëlitarum princeps. Ioseph. lib. 5.

Abdon, ciuitas in tribu Aser. Iosue 21. 30.

Abdon, filius Hillel de tribu Ephraim, x v. Hebræorum iudex, iudicauit annis viij. Iudic. 12. anno mundi 2811.

Abdua, fluuius Galliæ Cisalpinæ, qui Abdua etiã dicitur. Plinius 3. 10. 35. & 3. 1. 10. Nunc Adda, Leandro.

Abeâcus, Siracorum Rex, qui sunt populi ad radices Caucasi apud Strabonem lib. 11.

Abeâtæ populi in Achaia non procul ab Aliphireis & Pyrgensibus. Plin. 4. 6. 8.

Abed, filius Ionatha in 1. Esdr. 8. 6.

Abdiranus, Saracenorum Rex, aduersus Carolum Magnum potentissimè dimicauit. Garduam transgressus, Burdegalam diripuit, omníque impietate defœdauit Sabel.

Abel, filius Adam à Caino fratre suo interfectus. Genes. 4.

Abel, ciuitas, quæ (vt inquit Hieronymus) xij. mil. à Geldaris Orientem versus distat. 1. Reg. 9. Est & locus Palestinæ, vbi Iephte cum Ammonitis manum conseruit. Iudic. 11.

Abela, vrbs. 2. Reg. 20.

Abel-buel, in terra Ruben, vnde Helisæus Propheta. Doroth.

Abella, Indiæ locus, apud Zonaram.

Abelmaim, ciuitas à Rege Asa, per Benadad expugnata. 3. Reg. 15. 2. Paral. 16.

Abelmehula, vicus in Aulone. Hieronymo. Iu-

dic.7. 3.Reg.4.

Abelsatim, locus in deserto ad Meridiem Moabitarum, non procul à Iordane, à spinarum copia nomen habens.Num.33.

Abella, vrbs supra Neapolim: vnde Auellanæ nuces Macrobio & Virgilio,

Et qui malifera desiectant mœnia Abella.

Vulgò hodie *Bella* dicitur.

Abellium Italiæ oppidum, quod item Auellinum dicitur.Plin.3.5.110.11.hodie *Auellino.*

Abellinates, Italiæ, populi, ante Protropi appellati.Plin.3.11.34.5. Iidem Auellinates Luciano appellantur: nam inter B & V magna est affinitas.

Abelterii, Antonino Lusitaniæ vrbs, inter Olyssiponam & Emeritam.

Abeona & Adeona, Deæ cultæ fuerunt ab antiquis, quæ adeundi & abeundi facultatem præstarent. Harum meminit August. in 4. & 7. libro.

Aberdonia, regio Scotiæ, Munsterus lib.2.

Aberides, Deus Ethnicorum, qui deinde Saturnus appellatus est. Cœli & Vestæ filius.

Aberitæ, Gedrosiæ populi in ora maritima. Ptolemæus.

Abes, ciuitas in tribu Issachar. Iosue 19.

Abesamis, Syriæ oppidum quondam à Semiramide conditum.Plin.6.28.13.

Abesan, iudex in Israël de Bethlehem. Iudic. 12.

Abessa, nonus Hebræorum iudex post Iephthen regnauit, nonnulli Boos esse aiunt, qui ex vxore Moabitide xxx. masculos totidémque fœminas suscepit. Hebraicè, *Ibsan* Iud.12.

Abessalom, pater Maacha, matris Abiam. 3.Reg. 15. Alio nomine vocatus Vriel.2.Paral.13.

Abesse, vel Abeste, oppidum apud Hermandrum fluuium.Plin.6.23.

Abi, vel Abia, mater Ezechiæ regis.2.Paral.29.4. Reg.18.

Abia, filius Samuelis Propheræ.1.Reg.8.

Abia, ciuitas maritima in Messenia, quæ à Saltu porcino xx. potissimum stadiis distat. Iram olim nominarunt, & vnam ex septem oppidis quæ Agamemnonem Achilli promisisse Homerus scripsit.

Abia, Herculis filia Hylli nutrix, in Iram ciuitatem seceſſit, quam de suo nomine Abiam appellauit, ibique fanum eiusdem nominis condidit.

Abiam, filius Roboami, quartus Iudæorum Rex, regnare cœpit xviii. anno Ieroboam, regnauitque annis iii. Vicit bello Ieroboam, in quo periere ex Israël 2.millia virorum. 1. Paralip.13.

Abiasaph, filius Elcana.1.Paral.23.

Abiasaris, Rex maximæ Indorum partis qui se, cum regno suo, Alexandri Macedonis potestati subiecit: in cuius ditione duo Dracones prodigiosæ magnitudinis nutriebantur. Sa-

bellic.lib.6.Ennead.4.

Abida, Phœniciæ oppidum. Ptolem.

Abiathar, filius Ahimelech sacerdotis, summus sacerdos tempore Dauidis regis Iudæ, anno mundi 2896.

Abica. Vide Hylea.

Abibalus, Tyriorum Rex, Salomonis contemporaneus & amicus, Ioseph.lib.1. contra Appionem.

Abida, filius Madiam, filii Abrahæ.Genes.25.

Abidan, filius Gedeonis.Num.1.

Abiel, filius Scor.1.Reg.9. pater Ner & Cis. 1. Reg.14.

Abiesер, filius Manasse. Ios.17. vnus ex fortibus Dauid. 2.Reg.23.1.Paral.12.

Abigail, vxor Dauid mortuo Nabal. 1.Paralip.3. Est & filia Naas, soror Saruiæ, mater Ioab 2. Reg.17.

Abiga, fluuius Numidiæ, ex Aurosio monte prorumpens.Procop.

Abihail, pater Suriel principis Moholitarum. Num.3. vxor item Roboam, filij Salomon. 2. Paralip.1. vxor denique Abisur filij, Semoi filij Onam. 1.Paralip.2.

Abilius, Episcopus Alexandriæ.

Abij, populi Scythiæ, quos ait Solinus ex Albiano fluuio dici, iuxta quem habitant: vel nonnullis, quòd sine vita stabili, aut domicilio sint in curribus degentes. Horum meminit Stephanus & Homerus,

Γαλακτοφάγων, Ἀβίων τε δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

Iustissimos vocat, quòd in pace sine bello degant, vel quòd ex temporali victu vtantur. Pleraque enim Scytarum nomina ex moribus edita commentáque sunt, vt Galactophagi, Antropophagi, Abij Volater.

Abij, Tusci sunt apud Manethonem, vbi hodie Cap Abium videtur, circa montem Argentarium vt placet Annio. Caput aluei à Blondo vocatur, Leandro teste.

Abila, quæ & Lysanij cognominatur, Celæsyriæ vrbs est apud Ptolem. Polyb. Plin. Stephanus duas habet huius nominis in hoc tractu vrbes, vnam in Phœnicia: alteram circa Iordanem fluuium.

Abile, Iosepho quoque vrbs ad Iordanem, vbi locus palmarum Anton.lib.4.cap.7.& 5.cap.1. Pereæ regionis vocat idem lib.2. cap.11. belli Iudaici.

Abilene apud D.Lucam, cap.3.1.

Abdix, mons ex Africa procumbens: de quo Strabo libro tertio.

Abimadatôcus, qui & Amylinus Euilmérodach, & Amildabacus, decimus Babyloniorum rex, regnauit annis xxxi. Iosephus libro decimo cap.13.

Abimaël filius Iectan.Genes.10.28.

Abimeleeh, filius Gedeonis ex Droma concubina, occisis lxx. fratribus filiis Gedeonis, tyrannide imperium inuasit: regnauit annis tribus.

bus.Iud. c 9. Ioseph.libro 5.cap. 7 Rex Ge.ar. Gen.20.26..

Abinadab,filius Isai patris Dauid.1.Reg.16. filius Saul.1.Paral.8.præfectus Salomonis.3.Reg.4.

Abinoam, pater Barac, ducis exercitus populi Iudæorum.

Abiram primogenitus Hiiel, reædificatoris Iericó 3.Reg.16.frater Dathan Num.6.

Abiron,fluuius Eliab.Num.6,

Abiron,fluuius in Danubium influens,qui & Absus dicitur,Altamerus,

Abisac, virgo adolescentula quæ calefaciebat regem Dauid senio confectum.3.Reg.1.

Abisai, filius Saruiæ,sororis Abigail,frater Ioab. 1.Reg.26.

Abisa,mater Ezechiæ 4.Reg.18.

Abisaris,regio Indiæ,apud Strabonem.li.15.

Abisamia, ciuitas quæ à Ptolemæo collocatur in ea Arabiæ parte, quæ Arabia fœlix dicitur.

Abisontes, populi inter Alpinas gentes,Plin.4. 20.18.

Abissini Æthiopiæ populi, Prestegiani, (quæ vox Persica Apostolicum significat, q. d. Christianum & Orthodoxum) quem vulgò preto Ioannem, vel ptesbyterum Ioannem appellant,imperio subiecti. Hic Prestegiani à suis *Negusch Chavvariavvi*, id est, Æthiopica lingua,Apostolicus Imperator,seu Rex Christianissimus cognominatur,vt inter maximos nostræ ætatis monarchas procul dubio censendus est, vt qui inter vtrumque Tropicum à mari rubro ad Æthiopicum ferè Oceanum pertingat. Eius imperij limites, recentiores Geographi sic describunt.A Septentrione habet Ægyptum,quæ Turcis paret,vicinam: ab Oriente ad mare rubrũ & sinum Barbaricum extenditur ex parte: à Meridie Lunæ montibus à natura vallatur: ab Occidente verò, regno Manicongi,Nigro amne, Nubiæ regno, & Nilo fluuio terminatur. Monarchiæ huius potentissimæ, quæ multa regna continet, incolæ ab Arabibus vocantur *Habassi*, à Latinis Abasseni,deinde Abissinni Ipsi verò vocãt se Chaldæos,neque frustra.Lingua enim elegantissima & vetustissima, qua libros sacros & profanos conscriptos habent, proximè abest à Chaldæa & Assyria.Scaliger de emendat. temporum, lib.7. De Abissinorum moribus, viuendi genere & religione. vide Fr.Aluaresij Itinerarium.

Abissue, filius Phinees, filij Eleasar, filij Aron, 1.Paral.6.filius item Bela,filij Beniamin, filij Iacob.1.Paral.8.

Abissur, filius Semei,filij Onam, filij Gerameel. 1.Paral.2.

Abital,mater Sapharię, filij Dauid. 2. Reg. 3.1. Paralip. 3.

Abitenses, Africæ populi,apud D. Augustinum contra Parmen.

Abiu,filius Zerobabelis.Matth.1.13.

Abitob,filius Mehusim.1.Paral.8.

Abiu,filius Aaron,filij Amram,filij Caath,filij Leui,Exodi 6.

Abiud,diuiso terræ Chanaam,Num.34.

Abiud,filij Beniamin,1.Paralip.8.

Ablacus, fluuius Danubium ingrediens.Althamerus.

Ablatius Ægyptius præne.111. Cos.Olymp. 277. anno 2.vrb. cond.1082.Chr. Domini 331.quo anno Constantinopolis dedicata noua Roma.

Ableres, populi non procul à Pergamo, qui parent Misiis.Strabo lib.13.

Abliala,Albaniæ vrbs,Ptolem.

Abner,princeps militiæ Saul, filius Ner patruelis Saul 1.Reg. 14. interficitur à Ioab.2. Reg.3.

Abnobi,montes Germaniæ,in quibus oritur Danubius.Plin.lib.4.cap.12.pro locorum diuersitate varia sortiuntur hodie nomina.

Abóbrica,Hispaniæ citerioris insigne oppidum. Plin.4.26.12.

Abóccis oppidum Æthiopiæ Plin. 6.29.57.

Aboeocritus,dux Bœotiorum.Plut. in Arato.

Abolani, populi in Latio, Albensibus proximi. Plin.35.38.

Aboduti, populi veteres, Francorum socij, siti iuxta sinum Oceani maris in extremis Germaniæ finibus: hi Caroli Magni Francorum regis opem implorarunt in reprimendis Velataborum hostium excursionibus. Plutarc. in Carolo Magno.

Abólla,vrbs Siciliæ,Steph.

Abona,fluuius est Britannię.

Aboni, oppidum parnum iuxta Euxinum pontum.Stephanus.

Abonis,Angliæ oppidum.Hodie *Auington*.

Abor,circa Mediam regio.4.Reg.17.

Abonotychitæ populi ad Pontum Euxinum ita dicti ab exiguo oppido cui Abonitychos, id est murus,nomen est Steph.& Lucian.

Abora, Mesopotamiæ fluuius. Ammian.lib. 23.

Aborienſe, Romanorum oppidum in Africa.Pli. lib.4.cap.

Aboraca, regio ad Mœotidem paludem, non procul ab Hypani fluuio.Strab,libro,lib.11.

Aborigines, populi montani, quos Chamezenus Ægyptiorum Saturnus in Italiam abduxerat.Antiquiss.fuerunt, & primi tenuerunt agrum populi Rom. sic dicti, quod visi sint editi sine patribus, quasi sine origine, aut quòd ex varia gentium colluuione mixti essent. Hi postea aduentu Ænex Phrygibus iuncti,Latini appellati sunt,Romámque condiderunt,Salustius,Liuius, Dionysius Arcades fuisse, & cum Oenotrio Lycaonis Arcadæ regis filio in Italia venisse tradunt. Plin.3. 5.82. Steph.Berosus.Isti literas ab Euandro habuisse feruntur. Halicarnass.lib. 1. enumerat eorum oppida.

Abórras,fluuius Authemisiam vrbẽ præterfluens.

non procul ab Euphrate in Asia, Strabo lib. 61.

Aborus fluuius. Stephanus.

Abôris, vrbs Ægyptia. Stephanus.

Abaraces, dux copiarum Artaxerxis. Xenoph. lib. 1. de Cyri expeditione.

Abradatas, rex Susiorum fuit, & maritus Pantheę nobilissimæ matronæ, Xenoph. lib. 7. Pædiæ Cyri.

Abram, Patriarcha, pater excelsus interpretatus, quem Deus ab iis quæ videntur, ad inuisibilia pertrahens: Non vocaberis, inquit Abram, sed Abraham erit nomen tuum: quia multarum te gentium patrem posui. Iussu Dei patriam ac parentes reliquit, abiitq; in Canaam, assumpto Loth cognato suo. Gen. 12. Se suósque circuncidit. Gen. 17. Duas habuit vxores, Saram, & Ceturam, ex hac sex filios suscepit, ex illa vnicum Genes. 25. lib. 1. cap. 23.

Abraham, filius Tharæ, primus Assyriorum monarcha, natus post diluuium annis ducentis nonaginta duobus: ante Mosem quadringentis viginti quinque. Philo de tempor. Primum in Hur Caldæorũ ciuitate sedit. Ge. 9. & Act. 7. cap. Omnium primus literas adinuenit, vt ait Philo, licet Eusebius li. 10. de Pręparatione Euangelica Mosem fuisse scripserit, qui multis post Abrahamum temporibus vixit. A Mahumetanis inuocatur, & colitur sacrificiis. Barthem. cap. 16. Ægyptos arithmeticam & astronomiam docuit. Nam antè eius aduentum in Ægyptum, hæc Ægyptij penitus ignorabant. Ioseph. lib. 1. Antiq. Ipse à Chaldæis in Hur, id est, ignem, coniectus vnà cum fratre Aram, quòd ignem adorare noluerint: & Aram ibi expirante, Abraham Dei auxilio est liberatus, vt aiunt Hebræi. Gomest. in cap. 11. Genes. & Barthem, ibid.

Abraham, siue Abrahamus filius Thare, de quo superius dictum, primus creditur dedisse literas Ægyptiis Iudæis, quod Sethi Adami filio tribuitur.

Abrahami domus, pagus sic appellatus in agro Damasceno, Eusеb. & Iosephus, lib. 1. antiq. Hoba, fortè. Genes. 14. Abrahami Castellum circa Sodomam & Gomorrham, habet autor Anonymus, de bello Hierosolymitano.

Abrahã Aben Ezra, natione Hispanus: Hebraica commentaria in Pentateuchum exarauit, in Esaiam, act. 12. Prophetas minores, in Psalterium, in Prouerbia Salomonis, in Iob, Cantica cantico. Ruth, Lamentationes Ieremiæ, Ecclesiastem, Hester, Danielem, Esdram, Nehemiam, quæ hodie omnia typis excusa habentur. Conrad. Genser. in Biblioth.

Abraham de Balmes, vir omnium disciplinarum peritia clarissimus, veteres Auerrois traductiones castigauit, & aliquot eiusdẽ libros integrè conuertit, denique marte suo libellos varios conscripsit, Dialecticos, Physicos, atque Theologicos, aliósque bene multos.

Con. Gener.

Abragana, Serica vrbs apud Ptolem.

Abrahã, vel Abrahim-Bassa, Othomani postremi nostra memoria Turcarum Imperatoris filius: cum repudiata matre in Persiam ad Sultanum concedens, bellum aduersus patrem gessit: quo per patris insidias sedato, dum se reuocato filio imperij totius habenas traditurum affirmat: dumque patris præcepto filius ad eius genua deuolutus veniam petit, à duobus Gennisseris, fortissimo arcus neruo ad collum filij deuoluto, miserè suffocatus est. hist. Turcic.

Abram, vel potius Hebron, nomen ciuitatis. Iosue 19.

Abraxas, siue Abrasax, vnus ex Dei qui ab hæreticis inducti sunt, Barbaris & inconditis numinibus, de quibus ab Irenæo & Epiphanio facta est mentio.

Abrelia, regio. Phauorinus.

Abretâna, pars Mysiæ: ita dicta à Bretica nympha.

Abretânus, Iupiter Mysius Deus, ab Abreta, quæ est Mysia, sic vocatus: cuius sacerdos fuit Cleon, latro prius insignis: deinde Antonij, postea Augusti militiæ præfectus.

Abretini, alias Ambroteni, Mysiæ populi. Plinus 5. 30. 14.

Abrinátæ populi Pontici. Stephanus.

Abrincátui, Galliæ Lugdunensis populi iuxta Venetos. Plin. 37. 1.

Abrinca, seu Arborica, Galliæ Celticæ ciuitas in Neustria, seu Normania, seu milliaribus à monte diui Michaëlis dissita: id nominis adepta ab arborum, & syluarum frequentia, Gallicè *Aurenches*. Robert. Cenalis.

Abrittus, Moesiæ vrbs, vbi Decius Imp. occubuit. Pomp. Lætus.

Ambrodiętus, cognomẽ Parrhasij, Vlyssis pictoris nobilissimi: Latinè delicatus & elegans. Herculem Lyndi fecit, asseuerans eum à se talem pictum, qualem sæpe in quiete vidisset. Plin. lib. 10.

Abrocomes, filius Darij Persarum ducis. Herodot.

Abroditæ populi, quos hodie *Noruegos* dicimus. Horum reges Christiani facti sunt anno Christi 935.

Abron, Abronis, vir ob nimiam vitæ mollitiem famosus. Abron enim mollis & delicatus. Inde prouerbium, Abronis vita, pro splendida & molli.

Abron. Pictor Samius. Plin. lib. 35. c. 10.

Abron, grammaticus Rhodius, Thryphonis discipulus. Suidas.

Abronichus, legatus missus à Themistocle bellum aduersus Lacedæmonios gerente ad explorandam murorum vrbis Lacedæmonis altitudinem. Thucyd. lib. 1.

Ambróni, vrbs Galatiæ. Ptol. vulgò Arcani.

Abros,

Abros, gens Talantinorum ad mare Adriaticũ, Stephanus.

Abroſtola, Phrygiæ Maioris vrbs. Ptolem.

Abrotonium, fœmina delicata, & amplexibus apta, vt Glycerium, Philotium, Dorcium Sophronium: quæ (teſte Priſciano lib. 5. vbi de generibus) quamuis habeant articulos fœmininos, declinationem tamen & formam tam apud Latinos, quàm apud Græcos ſeruãt neutrorum.

Abrotonon, Themiſtoclis mater. Plutarch. in Themiſt.

Abrotonum, Africę oppidum. Plin 5.4.21. & Strabo lib.17. Steph.

Abrotine, vrbs Myſiæ. Vide ABRETINI.

Abrúzi. Vide PREGVRCII.

Abrypolis, populi R. ſocius, à Perſeo Macedonũ rege expulſus Liu. lib. 2. Decad. 5.

Abs. Vide APS: nam ψ Græcorum vtroque modo effertur.

Abſalom, filius Dauid, de Maacha. 2. Reg. 2.

Abſalom Valdemar, collectaneus Danorum Pontif. maximus.

Abſalom pater Mattathiæ & Ionathan. 1. Mac. 11. & 31.

Abſander, decimus nonus Athenienſium rex, regnauit annis decem.

Abſarus, fluuius Iberiæ, quem Ptolemæus Abſonum vocat.

Abſarus, fluuius & caſtellum. Plin. 6.3.7. & 9.6.5. & cap. 10. 6.

Abſarus, vel Abſartus, amnis Armeniæ minoris in pontum defluens: qui cũ Pariedris mõtibus Armeniam minorem claudit. Ptolemæo Apſorrhus.

Abſephus, fluuius eſt Aſiæ, apud Lampſacum oppidum perfluens ex quo Priapus fuit, obſcœnitate virilium cognitus.

Abſiles gens Aſiæ. Plin. 6.4.8.

Abſilis, ſeu Abſilia, fluuius eſt in Aſia, Latiã præterfluens ciuitatem.

Abſimãrus, Tyberius LXVII. Romanorum Imperator, regnauit annis ſeptem Æmil. libro 2.

Abſinthij populi, teſte Herodoto libro 6. iuxta Pontum habitant, vbi mons ciuſdã nominis habetur. Ouidius lib. 5. de Triſt.

Abſitris, amnis per Siſiclaſſos populos ad hybernum exortum fluens. Plin. lib. 6. cap. 26.

Abſitus, oppidum Aſiæ, Plin lib. 6. cap. 26.

Abſoros, vna ex inſulis maris Adriatici, vicina Venetis, Illyrico adhærens littori: in qua ſecundũ Ptolemæum duæ ſunt ciuitates, Pomponius Mel. lib. 3.

Abſtenegi, minoris Aſiæ populi, ab Aſtenego Gomeri filio nuncupati. Ioſeph. lib. 1. cap. 11. Antiq.

Abſuritanum, oppidum, Plin. 4.5.8. (aliàs Abſtritanum) vide infrà.

Abſynthus, vel Abſynthius vrbs eſt Thraciæ cuius incolæ dicuntur Abſynthij. Herodotus.

Abſyrtes, Colchorum fluuius, in Adriaticum mare ſeſe exonerans, ab Abſyrto à Medea ibidem interempto ſic appellatus. Lucanus lib. 3.

Et cedit Adriacas ſpumans Abſyrtus in vndas.

Abſyrtides, inſulæ in Adriatico mari vel iuxta Iſtrum à fratre Medeæ ibi interfecto nomine Abſyrto ſic appellatæ. Plin. lib. 3. cap. 36. 11 Stephan.

Abſyrtum, inſula maris Adriatici. Plin. 3. c. 21.

Abſyrtus, Æthe regis Calchorum, & Ipſeæ filius, alio nomine Ægilæus dictus, quem ſoror eius Medea cum Iaſone diſcedens membratim diſcerptum circumquaque diſiecit, vt ſequentem ſe patrem in colligendis oſſibus occupatum remoratetur, ne iam à fuga retraheret: vnde locus ille dictus eſt Tomos, id eſt inciſio, & fluuius iuxta quem id fecit, Abſyrtus vocatus. Sunt tamen qui Abſyrtum non ex eadem matre cum Medea, ſed ex Idea Oceani filia natum tradunt. Alij nec à ſorore diſcerptum volunt, ſed per Iſtrum fluuium cum fugientibus in Illyriam ad inſulas Phygeidas veniſſe. Abſyrtum Diodorus Ægialum vocat, Huius meminit Cicero lib. 3. de natura Deorum, Pacuuium poëtam citans, Abſyrti fabulam deſcribit Ouid. 3. Triſtium Eleg. 9. De hoc Orph. Argon. 2. Apollonius, Lucas & Theo. interpretes, libro quarto Argonaut.

Abſyrtus fluuius Colchorum ex ſanguine Abſyrti fratris Medeæ, & ab eodem cum Iaſone fugiente occiſi denominatus. Bocat. & Plin. lib. 3.

Abſyrtus, author Græcus, ſcripſit de medicandis equis, & de cura animalium, & eorum medicina.

Abucini portus, in Gallia Lugdunenſi v. Sequanorum, vt habet liber prouinciarum.

Abudiacum, vrbs Vindeliciæ. Ptolem. vulgò *Abach.*

Abula, vrbs Hiſpaniæ. Ptolem He die Auila.

Abulites, Perſa, ſuæ præfectus, ciuitatem & regionem adiacentem Alexandro tradit, qui Satrapiam regionis Abulti reſtituit. Curtius, lib. 5.

Abumalach, Saracenorum & Hiſpanorum rex, cum Carolo Magno fœdus iniit.

Abundantius Conſul Romanus, anno Chriſti 393.

Abupus, vel potius Abus, Britanniæ fluuius maximus. Ptolem

Abus, fluuius Epiri in finibus Apoloniatum. Strabo.

Abuſina, Antonino, & lib. Notit. Germaniæ vrbs. Auentino *Auensperg.* Bauariæ oppidulum, ad Danubium.

Abuticenſe, oppidum Plin. 5.4.29.

Abydéni, populi, ab Abydo ciuitate Aſiæ, cùm

à Philippo Macedonum rege sic opprimerentur, vt nulla liberandæ obsidionis spes superesset, mutua multitudinem tanta inuasit rabies, vt se suásque vxores & liberos, ferro, flammis, & omni genere mortis crudelissimè interficerent, ne in hostis venirent potestatem. Quam historiam imprimis memorabilem fusissimè narrat Liuius Decad. lib. 1.

Abydon, onis, regio Macedoniæ Steph. & Suid.

Abydos, vrbs Asiæ à Milesiis condita, Gyge Lydorum rege permittente, qui totius Troadis imperium habuit: cui Sestos in Europa opponitur, intercedente angusto mari à casu virginis Hellespontо nuncupato. Id cùm Asiam ab Europa diuidat. Xerxes ponte coniunxit. Castaleus Abutich vocat.

Abydi, tres ciuitates. Steph.

Abydos, patria Leandri. Virgil. lib. 2. Georg.

Portus & Ostriferi fauces testantur Abydi.

Et dicitur hæc Abydos, & hoc Abydum; hinc Abydeus & Abydenus. Ouidius,

Mittit Abydenus quam mallet ferre salutem,
Si cadat vnda maris Sesta puella tibi.

Plin. 4. 11. 44 & 5. 32 2. est item Ægypti oppidum Memnonis regio, & Osiris templum inclytum. Plin. 5. 9. 73.

Abydi, lapis colitur. Plin. 2. 60. 7.

Abydocomæ sycophantæ quo nomine malè audiebant Abydeni, quod insignes calumniarum artifices essent. Rhodig.

Abyla, mons excelsus Mauritaniæ, Calpæ monti, qui in Hispania est, oppositus, quos ambos Herculis columnas dicunt, olim perpetuo iugo coniuncti, sed ab Hercule separati: & sic intromissum terris mare, quod in hodiernum vsque diem Mediterraneum nuncupatur. In his Hercules columnas fixisse dicitur, cum Boues Geryonis vestigaret, perinde ac vltima ibidem esset orbis meta. Plin. in Prolog. 3. 20. & 25. 5. de his Stepha. & Dionysius Libyc. Sed vltimus clarorum Iberorum terminis Oceano proximus est occiduo, cui præcelsa vna ex columnis Abyla imminet, infra quam vrbs amœna Tartessos: vbi multa Eustathius scribit. Et notandum est Alybam dici à Græcis, & non Abylam, idque forte per Matatheſim: omninò per ypsilon scribi oportere clarum est vulgò *Alimma*.

Abyla: Syriæ oppidum, iuxta quod sitæ sunt Arca, Ampeloessa, Gabe. Plin. cap. 1. lib. 3. Hodie *Acenta* dicitur, Vide ABILA.

Abylli, populi iuxta Nilum, Troglodytis vicini. Steph.

Abylon, vel Abydon, Ægypti vrbs, Athen. lib. 15. vbi spinæ semper florentes proueniunt.

Abystæi, gens Lybica Phauorinus.

Abystrum, magnæ Græciæ vrbs, apud Ptolem. quam hodie *Vrsimorso* vocati scribit in sua Calabria Barrius.

Abzaritânum, oppidum. 54. 32.

Abzoæ, populi ad Oceanũ Scythicũ. Plin. 6. 13. 23.

Aca, ciuitas Phœnicum, quæ postea Ptolemais dicta est Straboni. Plin. autem dicitur Ace, quæ quondam colonia fuit Claudij Cæsaris.

Acabe, mons finibus Ægypti ad sinum Arabicum, Ptolem.

Acabene, Mesopotamiæ regio, Ptolem.

Acabis, vlla in Cyrenaica regione. Ptolem.

Acacalis, nymphæ nomen quę ab Apolline compressa in Creta filios edidit Phylacidẽ & Philandrum Pausan. & Apollon. in Argonaut.

Acacesium, vrbs Arcadiæ, ab Acaco Lycaonis filio, Stephanus.

Acacesius Mercuri⁹ cognominat⁹ est, ab Acacio Lycaonis filio, qui eũ educauit. Pau. in arcad.

Acacius Alexandrinus, dux belli sub Adriano, martyr Christi, de nuce arbore suspẽsus, hist. tripar. lib. 5 & 11. c. vlt Alius etiam martyr hoc nomine sub imperatore Decio.

Acacius, scriptor Cæsariensis Euseb.

Acacius, Patriarcha fuit Constantinopolitanus, vir imprimis pius & Leoni Imperatori gratissimus, Suid.

Acacius, Rhetor insignis, qui Libanij & Iuliani temporibus floruit. Suidas.

Acadama, Syriæ Euphrateæ vrbs Lib Notit.

Academia locus nemorosus, ab Athenis mille passus distans: ab Academio Heroe, vt Eupolidi placet, Ἐν ἰυκίοις δρυμοῖσιν ἀκαδήμου θεοῦ, hoc est, in ambulacris vmbrosis Academi Dei. Hora *Atque inter syluas Academi quærere verum*. Eupolidis senatium interpretatus videtur: nã alias legitur θεᾶν non θεοῦ Ibi natus est Plato: vbi cùm philosopharetur, studendi vsu & discipulorum frequentia, morũmq; celebritate insignis fuit. Vide Laert. in vita Platonis. Erato Academia gymnasium inferius, cùm superiori gymnasio nomen esset Lycæũ. Nam inferior ambulatio & superior dicebantur. Lycæũ verò nomen fuit scholæ Aristotelicæ. Alij, inter quos D. Fr. Iunius vir doctiss. Academiã à Capmo Phenice, literarum & liberalium studiorum in Græcia instauratore dictam probant, Vide F. Iunij Academiã, ca. 1. & 2. in quibus Græcorũ, Hebræas antiquitates obliterantium, vanitatem aperit & refellit.

Academici, philosophi dicti sunt qui Platonem sequebantur. Erant etiam noui Academici qui nihil affirmabant, & nihil sciri posse asserebãt. est enim duplex Academia, vet⁹ & noua.

Academia, villa memoratu digna ab Auerno lacu Puteolos tendentibus imposita littori, celebrata porticu & nemore: quam Cicero Academiam vocabat ab exẽplo Athenarum, ibi compositis voluminibus eisdem nominibus, in qua monumentum sibi instaurauerat. Plin. lib. 3. cap. 2. & 23. Cap. 1.

Acadera, Indiæ vrbs. Curtius, lib. 8.

Acadinus, fons est Siciliæ iuxta Delos lacus Palicis

Palicis fratribus sacer, ad quem iuramenti veritatem explorare solent ad hunc modum: Iuramenti verba tabulis ligneis inscribebãt eásque in fontem deiiciebant: quę supernatantes, iuramenti integritatem: demersæ, periurium indicabant.

Acadra, oppidum in Arabia fœlici. Ptolem.

Acasis, filia Minois, quæ ex Apolline filium habuit Cydonem & Oaxem, à quibus Cydonia & Oaxe Cretæ vrbes Steph.

Acálandrus, flumen in sinu Tarentino, non procul à Metaponto oppido. Plin. lib. 3 c. 11. Strab.

Acálanthis, nobilissimi canis nomen: vnde est illud Aristoph.

Ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει.
Acalanthis festinabunda occæcatos parit.

Cælius Rhod. lib. 17. cap. 18. & Erasi. in Chil.

Acalé, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptolem.

Acalartites, fluuij nomen, apud Eustathium in Iliade.

Acámantis, insula. Vide ACAMAS.

Acamárchis, Nympha, Oceani filia. Diod. lib. 6.

Acamántis, olim dicebatur Cyprus. Insula in mari Cilicio: dicta, ab Acamante promontorio, sito ad occasum. Steph.

Acamantis vna ex decem tribubus Athenienssium, ita dicta ab Acamante, Thesei filio. Suidas.

Acamantium, vrbs in maiori Phrygia, opus Acamantis filij Thesei, qui quum in expeditione aduersus Solymos se strenuè gessisset, locum vrbis condendæ à patre impetrauit. Stephan.

Acamantius Philosophus Heliopolita. Suid.

Acamarchis, Nympha marina, quam Oceani filiam esse volunt. Diod. lib. 6.

Acamas, vnus ex Thracum principibus, qui in auxilium Troianorum venerunt Homerus Iliad. 2. Fuit & filius Antenoris, qui tempore belli Troiani cœlebs erat, & diis similis habebatur. Est præterea mons in Cypro, vnde Cyprus antea Acamantis vocitata est. Strab. lib. 1. Huius promontorij Plinius meminit, 5. 31. 6.

Acamas. Vide SINNADA.

Acampseonysis vel Cãpseonisis fluuius. Pli. 6. 49.

Acampsis, Colchidis fluuius. Arri. in Periplo.

Acanthon, mons est Æoliæ. Plin 4. 28.

Acan, filius Eser, filij Seir Horræi. Gen. 36.

Acánnæ, emporium circa rubrum mare. Stephanus.

Acantius est promontorium Magnesiæ.

Acathina, Arabici sinus Insula Ptolem.

Acanthus, puer regius conuersus in florẽ sui nominis Est item ciuitas Ægypti prope Memphim. Plin. 4. 10. 21. & cap. 58. 5. 4. & 6 31. 47.

Acanthus, oppidum in Macedonia, siue Ætolia, quæ est vrbs Atamanum, in qua muras esse cicadas Steph. scripsit: aliàs, Acanthos, hodie *Erisso*.

Acanthus, mons Ætoliæ propontidis insula Ægypti vrbs. Oppidum Cherronesi, iuxta Cnidum & Athananiæ. Plin. Steph.

Acánthus, insula. Pl. n. 5. 31. 49. & Hero. lib. 7.

Acapeatæ populi circa Meotim. Plin. 6. cap. 7.

Acapis fluuius Asiæ apud Lazos populos.

Acar, filius Ram primogeniti Ierameel. 1. Paralip. 2.

Acara oppidum in medio Pannoniæ.

Acára oppidum in octaua Italiæ regione non procul à regio Lepido. Strabo lib. 5.

Acarássus, vrbs Lyciæ. Steph.

Acaria, fons in agro Corinthio, apud quem Iolas Eutisteo caput amputauit Strabo.

Acaris, vel Carides Phrigiæ vrbs. Steph.

Acarnánia, regio & pars Epiri, mersa medio sinu Ambracio. Plin. 2. 92. & 4. 1. 9. 15. In hac est oppidum Lucas. Marius niger scribit. hodie hanc *Despotato* vulgo dici. Hanc autem regionem Acheolus amnis ab Ætolia diuidit, vel (vt Solinus ait) Pindus mõs qui Acheloum parit. Steph. Est & ciuitas non procul à Syracusis (Cic. in Ver.) in qua Olympij Iouis antiquissimum fanum fuit, quæ à Gotthis exusta est. Huius incolæ Acarnanes dicti, quorum meminit, Thucyd. lib. 4.

Acárne oppidum circa Magnesiam Græciæ. Plin. 4. 9. 4.

Acaton ciuitas Palæstinæ, quæ Cæsarea vocatur. Plin lib. 15. cap. 7. Scribitur aliàs Accaron hebr. *Ekron* 1. extirpatio Iosue, 15. 19.

Acárrha, vrbs Achaiæ. Steph.

Acasta, nympha, Oceani & Thetyos filia. Vide ACTASTA.

Acstus, Peliæ Thessalorum regis filius, venator sagittis clarus. Ouidius libro 8. Metamorph vxorem Creteidẽ siue Hypoliten duxit: quæ. cùm Pelium amaret neque ille contrà huius amori obsequi vellet, Pelium vltrò de stupri appellatione apud virum accusauit. Itaque Acastus Pelio seu venationis causa, in saltum Pelij montis abducto, ibique omnibus armis spoliato, feris lacerãdum præbuit: verum Chion siue Mercurius interueniens, accepta Vulcani machera, Pelium liberauit: qui postea domum reuersus, Acastum cum vxore interfecit. Vide Horat. lib. 3. Carminum Ode 7.

Acathartus i. impurus, ingens sinus in mari Arabico, versus Ægyptum. Strabo lib. 16.

Acatium, nauis erat actuaria. Iulius Pollux ait fuisse velum in naui maximum, sicut minimum, dolorem. Actuariæ verò naues dicuntur agiles & præstantes celeritate. Salust. hist. Actuariæ naues circiter xxx. onerariæ decem.

Acaton est mons Ætoliæ.

Acatucci, Hispaniæ oppidum. Anton.

Acauatha, Syriæ vrbs. Lib. Notit.

Acca, comes & Soror Camillæ, Æneid. libro vndecimo.

Acca

Acca Laurentia, Faustuli regij pastoris vxor, quæ Romulum & Remum lactauit, & materna solertia gubernauit. Hæc vocata est Lupa, eò quòd nobile scortum fuerit. Et tales nuncupantur lupæ ob auaritiam. Seruius.

Accabicotichitæ, populi sunt in Mauritania, non procul ab Atlante monte. Steph.

Accabicus murus, oppidum circa Herculis columnas, à Carthaginensibus conditum. Stephanus.

Acheni, populi Arabiæ, iuxta collum rubri maris. Stephan.

Accia, Augusti Cæsaris mater. Sueton.

Accilla vrbs Siciliæ. Liu. decad. 3. lib. 4.

Accitana, Colonia est in Hispan. citeriora in conuentu Carthaginensi. Plin. lib. 3. cap 3.

Acci, vrbs Hispaniæ, Ptolem. Acti olim, dicta.

Accipitrum, ciuitas propè Thebas, Strabo libro decimoseptimo.

Accisi, populi ad Mæotin. lib. 6. 7. 13.

Accitania, colonia Plin. 3. 3. 36.

Accitum, Bæticæ oppidum hodie *Finiana*.

Accius, tragœdiographus, natus parentibus libertinis, Marcino & Serano consulibus: duriusculus. Ciceroni ad Atticum, & Licinio scriptor ferreus appellatus: quòd dum tragœdias ex Sophocle in Latinum verteret, talem se præstiterit. Quintilianus pro suo candore id vitij in tempora reiicit. Tanti eum fecit Brutus, vt eius versibus & templa & monumenta ornarit, eóque simulato, statuam in æde Camœnarum prægrandi statura, formáque posuerit: alioqui pusillus erat.

Accius Pisaurienſis, cuius accusationi Cicero pro Cluentio respondit, quémque in Oratore suo inter claros oratores refert. Fuit rursum alius Accius Nauius, cuius idem idem Cicero 1. de Diuinat. meminit. Vide A C C I V S.

Accius Tullius, princeps Volsci, nominis Romanis semper infestus, quibus Coriolano adiuuante bellum intulit. Liuius & Plutarchus in Coriolano.

Acco mulier iam decrepita, cùm faciem (quam ad speculum explorabat) senio deformatam conspiceret, animi ægritudine in insaniam lapsa est. Cæl. Rhod. lib 6. cap. 15. Vel potius teste Plutarcho, nomen est terriculamenti cuiusdam, cuius metu matres solent puellos in officio continere, & à peccando deterrere.

Acco, rector exercitus Senonum in expeditione contra Gallos. Cæsar in Com. libro sexto.

Accua, Italiæ oppidum. Liu.

Accursius. Florentinus nobilis Iurisperitus. Primus totum ius glossis illustrauit. Gesner. in Biblioth.

Accusiorum colonia, Ptolem. vrbs Delphinatus in Gallia, hodie Gratianopolis. Gal. *Grenoble*.

Acce, oppidum Phœniciæ, Step. aliàs Ptolemais.

Plin. 5. 19. 8.

Accedici populi Italiæ. Plin. 3. 12. 10.

Acedendes populi, Æquicolis vicini. Plin. 3.

Acedosa, vicus Iudeæ. Ioseph. libr. 1. bel. Iud. cap. 1.

Acela, vrbs Lybiæ. Ita dicta ab Acelo Herculis & Malidis Omphales famulæ filio. Stephanus.

Acelum, Venetæ regionis oppidum: vnde Acelinus, Romanus sæuitia famosus inter recentiores historias. Hodie Ausulum, vel Asola vulgò. alij Monseliæ dicitur. Alij volunt esse oppidum à Patauio ad decimum lapidem versus Ateste & Montagnanam. Plin. 3. 19. 8.

Acella, Lyciæ vrbs. Steph.

Acema, mons in alpibus, à quo profluit amnis Varus. Plin. lib. 3. cap. 5.

Acencris, Ægyptiorum rex, regnauit annis x 1 1.

Accengeros, Ægyptum rexit annis 12. Euseb.

Acenippo, Hispaniæ Bæticæ oppidum. Ptolem. Acinipo, Plinio.

Acephali, hæretici quidam dicti sunt, quoniam nullus eorum inuenitur author. Hi duarum in Christo substantiarum proprietatem negant, & vnam in eius persona prædicant naturam, circa annum 500. Niceph. lib. 18. cap. 45.

Aceræ, vel vt alij Acerræ: antiquissima vrbs Campaniæ non longè à Neapoli, quam Clanius amnis præterfluit: huius frequens inundatio eam penè exhausit. Plin. 3. 14. 14. Virgil. lib. 2. Geor. *Et vacuis Clanius non æquus Acerris.* Meminit eius Horatius. Acerrani, incolæ Acerrarum. Plin. 3. 5. 12.

Aceratus, apud Herod. libr. 8. nomen est vatis qui solus reliquis fugientibus remansit Delophis, Xerce suis copiis Delphum oppugnante.

Acerina, Brutiorum colonia, in magna Græcia ab Alexandro Epirotico capta. Liu.

Aceronius Proclus, præn. Cn. Cos. Olym 203. an. 4. vrb. cond. 784. Ch. D. 33. cũ collega C. Pontio Nigio Olimp. 204. anno ab vrb. cond. 789. Christi. D. 48.

Aceruêtis, oppidum Thraciæ, postea Calatis dictum. Plin. 4. 11. 21.

Acerra, vrbs inter Padum & Alpes, quam obsederunt Marcellus & Cornelius Coss.

Aces, fluuius in Asia, Parthorum regionem irrigans, de quo Herod lib. 1.

Acesæ, ciuitas Macedoniæ, cuius ciues dicuntur Acesæi. Steph.

Acesius, Nouatinorum Episcopus. Suidas.

Acesiderra, Apollini consecrata in Ida monte. Pausan. in Eliaca. lib. 5.

Acesamenæ, ciuitas Macedoniæ, ab Acesameno rege Perieriæ Steph.

Acesia, pars Lemni Insulæ, à Philoctete sic dicta, quòd hîc curatus est Philostrat.

Acesias, imperitus medicus, qui dum cuidã podagrico mederi vellet, morbum & dolorem auxit.

auxit. Vnde notum adagium, Aceſias medicatus eſt. Eraſm.

Aceſines, fluuius, idem qui Tanais. Steph.

Aceſinus fluuius Perſiæ, qui in Indum fluuium cadit, magnus & nauigabilis: circa quem ferunt arundines tantæ magnitudinis naſci, vt ſingula internodia incolis præſtent vicem nauigij. Plin. 4. 12. 19. & cap. 20. 6. 3. Gemmifer lib. 37. cap. 13.

Acéſius, natione Patarenſis nobilis artifex, qui primus vnà cum Helicone Chariſtio, peplum Palladis Poliadis contexuiſſe fertur: vnde natum prouerbium, Aceſij & Heliconis opera: de his quæ ſingulari artificio confecta videntur. Eraſmus in Chil.

Acéſius, epitheton eſt Apollinis apud Macrob.

Aceſſæus nomen nautæ cuiuſdam, qui propter ignauiam, ita prorogare ſolebat nauigationem, vt ſe diceret lunam magis opportunam expectare, vnde natum prouerbium, Aceſſæi luna in comperendinatores. Eraſ.

Aceſta vrbs Siciliæ, ab Aceſte rege ſic nominata, quę eadem poſtea Segeſta dicta eſt Seruius in 5. Æneid. In hac, partem ſuorum reliquit Æneas, cùm peteret Italiam. Virg. li. 5. Æneid.

Vrbem appellauimus permiſſo nomine Aceſtam.

Meminit etiam Stephanus.

Aceſtæi, populi Plin. 38. 21.

Aceſtes, filius Criniſi fluminis Siciliæ ex Egeſta Troiana muliere Virg. lib 5. Æneid.

—*Occurrit Aceſtes*
Horridus in iaculis, & pelle Lybiſtidis vrſæ:
Troia Criniſo conceptum flumine mater
Quem genuit, veterũ non immemor ille parentum.

Hic iam ſenex primò Anchiſem & Æneam Italiam petentes ſuſcepit hoſpitio, & mortuum Anchiſem vnà cũ Ænea in Erice monte Siciliæ ſepeliuit, Demum iterum à Carthagine deſcendentem Æneam, quò illum venti pepulerant. ſuſcepit, vbi Æneas condita inualidi ſociis ciuitate, eam vocauit Aceſtam.

Aceſtes, rex Siciliæ factus, Troianos ibidem benigne ſuſcepit hoſpitio, abeuntes vino & aliis etiãnum muneribus, memor veteris amicitiæ, liberaliſſimè proſequutus eſt. Virg. 1. Æneid.

Vina bonus quæ deinde cadis onerarat Aceſtes.

Aceſtes, fluuius Indiæ nauigabilis, iuxta quem Alexander Macedo Bucephala vrbẽ condidit.

Aceſtides, Fornaces ferreæ, prægrandéſque in quibus fit cadmia. Dioſcori. libro 3. in capit. de Cadmia.

Aceſtius, Xenoclis filia, Themiſtoclis vxor, ſeptem vitæ ſuæ tempore vidit faciferos, auum Sophoclem, proauum Leonem, patrem Xenoclem, fratrem Sophoclem, matrem Themiſtoclem, & Theophraſtum filium. Pauſ. in Atticis lib 1.

Aceſtium, nomen mulieris de qua Pauſanias in Atticis, Aceſtium, Xenoclis, qui ex Sophocle Leõtis filio propugnatus eſt, filia fuit. Huic ad Leonem vſque atauum, omnes gentiles Cereris miniſtros quaſſantes facem, dum viueret, videre contigit Nam primum in eo vidit Sophoclem fratrem, dein Themiſtoclem coniugem, atque eo mortuo, Theophraſtum filium: hæc illius fortuna commemoratur.

Aceſte, Siciliæ vrbs. Steph.

Aceſtis, fluuius Indiæ nauigabilis, iuxta quem Alexan. Macedo Bucephalam vrbem condidit.

Aceſtorides, Athenienſium Imperator. anno 3160.

Acetes, Euandri armiger. Virgil Æneid. lib. 11.

Corpus vbi exanimis poſitum Pallantis Acetes
Seruabat ſenior, qui Parrhaſio Euandro Armiger
ante fuit.

Acêum, oppidum Colchidis in ripa Phaſidis.

Achab, VII. Iſraëlitarum rex, regnauit annis XXII. impietate omnes antecеſſores ſuos ſuperauit, filiam Etbhaad Ieſabel duxit vxorem: in bello aduerſus Benadab occiſus eſt, anno 5027.

Achabytos, mons eſt excelſus Rhodi, in cuius cacumine Iouis extabat templum ait Diodorus Siculus.

Achab, ciuitas in qua regnauit Nemrod Ge. 10 quæ nunc dicitur Niſibis.

Achæa, Sarmatiæ Aſiaticæ vicus. Ptolem. ad Pontum Euxinum.

Achæa, Ceres cognominata eſt, vt Suidas ait, ab eo luctu & anxietate, i. ἀχοῦς, quem habuit dum Proſerpinam quæreret. Plutarchus libro de Iſide & Oſiride, Bœotij, inquit, Acheæ Cereris ædes monent, eámque feſtiuitatem ἰπαχθῆ nominant, à queſtu videlicet & gemitu Deæ, ob filiæ Proſerpinæ raptum.

Achæa, Pallas dicta, cuius templum, referente Ariſtotele libro re. mirabil. in Italia apud Dannios Apuliæ populos, in quo antiquitus fuiſſe tradit cùm alia tum ſecures & enſes, cæterâque Diomedis eiúſque ſociorum arma. Huius templi cuſtodes canes fuiſſe perhibentur, qui Græcis adeuntibus blandirentur, cæteris mortalibus agreſtes & feri.

Achææ petræ, rupes abſciſſæ eius montis, ex quo Iordanus effluit, ſuper quibus Samos ciuitas condita. Strab. lib 8.

Achęi, Ponti accolæ, Orchomeniorum colonia. Vide ACHAEVS. Plinius 4. 7. 29. & capi. 5. 6. 7. & cap. 11. 66. à Q. Cæcilio victi, anno 3918.

Achæia, collis in Caryſto. Steph.

Achæmenes, Africæ propriæ gens. Ptolem.

Achæum, ciuitas vlteriorem Tenediorum regionem attingens. Strab. lib. 13.

Achæorũ littus in Cypro eſt apud Ptolemæum.

A Græcis

A Græcis appellatum fuisse Adriage, nunc verò pagum esse, & Accathou vocari scribit Lusignanus.

Achæorum castra. Strabo lib. 13.

Achæorum portus. Plinius 4. 12. 155. & cap. 30. 5. hodie *Buon porto*.

Achæorum statio. Plin. 4. 11. 45.

Achæmenes, rex Persarum ditissimus. Horat. lib. 2. Carm. à quo postea omnes reges descenderunt vsque ad Darium. Hinc Persæ dicti sunt Achæmenij & Achæmenidæ. Fuit & alius hoc nomine Xerxis frater. Lucanus 2.

—coniuret in arma
Mundus, Achæmeniis decurrant medica Susis.

Agmina, &c. Vide ACHAEMENIA, & ACHIMERES infrà.

Achæmenia, pars Persidis, ab Achæmene Ægei filio. Steph. Vnde Achæmenius, id est, Persicus vel Particus. Lucanus,

Passus Achæmeniis longè decurrere campis,

Achæmenides, vnus ex sociis Vlyssis. Virgil. 3. Æneidos.

Sum patria ex Itacha, comes infœlicis Vlyssi.
Nomine Achæmenides, Troiam genitore Adamasto.
Paupere (mansissetque vtinam fortuna) profectus.

Ibidem,

Talia monstrabat relegens errata retrorsum
Littora Achæmenides, comes infelicis Vlyssi.

Hic fugientibus Græcis cæteris, cum Vlysse apud Cyclopas derelictus est: postea tamen Æneæ ad eundem locum nauiganti comes factus, Cyclopum manus effugit. Virg. lib. 3. Æneid,

Achæus, vel Achius, Achillaicus aut Græcus. Achæi enim & Hellenes, & Myrmidones, iidem dicuntur Homero, vt scribit Plin.

Achæus, Eretrius poëta tragicus, paulò iunior Sophocle. Floruit Olymp. 54. Tragœdias 44. docuit, vicit autem vnà. Fuit & alter Achæus Syracusius iunior, qui & ipse Tragœdias decem scripsit. Suidas.

Achæus, fluuius, qui se in Pontum Euxinum exonerat. Arian. in Periplo.

Achæum, locus Troadi oppositus. Strabo.

Achaia, regio Græciæ vndique circumspecta mari, præterquam à Septentrione, cuius caput est Corinthus: ab Achæo Iouis, seu, vt alij volunt, Xuthi filio, quæ primò Danaa Herodoto dicta fuit, à Danao Argiuorum rege. Vnde Græci Achæi, & Achiui, & Danai dicti. Deinde Ægialæa, & à rege Ægialo dicta est. Plin. Achaia prouincia ab Isthmo incipit: ante Ægialos vocabatur, propter vrbes in littore dispositas. Græci enim αἰγιαλὸν vocant litus. Est etiam alia Achaia in Peloponneso, quæ habet ab ortu solis partem Ægæi maris, ab occasu Epirum, à Septentrione Macedoniam, à Meridie Creticum pelagus. In

ea sunt Thebæ, Bœotiæ, & Megarea, quæ Megaridi regioni nomen dedit, Eadem dicta est Peloponnesus, nunc vulgò Morea. Vide Plinium, Strabonem lib. 8. & Stephanum: condita 2566 terræ motu concussa 3573. in prouinciam redacta 4037.

Achaia Rhodi insulæ vrbs, à solis filiis condita. Diodor. lib. 5 Huius etiam meminit Athenæus lib. 8. cap. 11.

Achaia, Messeniæ fons, prope Dorium vrbem. Pausanias.

Achaia, ciuitas Crætæ. Gesner.

Achaicum bellum Olymp. 158. anno 2. vrb. cond. 606. P. Cornelio, Scipione Africano Æmilio, & C. Druso Coss.

Achaia, libertate donata à Domitio Nerone, Plinius. 4. 9. 6. mensa. Plinius 1. 92. 1. Achaię descriptio. Plinius libro 4. cap. 5. per totum, & Ptole. libro. 3. cap. 15. Achaiæ asini quales, Plinius. 8. 43. 3.

Achâis, idis, & Achaida, dæ: sicut Persis & Persidia: Thebais, Thebaida: Ptolemais, Ptolemaida. Ouidius,

Ah quoties dices, quàm pauper Achaia nostra est,

Achaicarus, vates quidam apud Bosphoranos, Strabo lib. 16.

Achais oppidum. Plin. 6. 16. 12.

Achaicum mari, Achaiæ Græcorum prouinciæ adiacens, vbi Achaia meridiem & occidentem spectat.

Achaly, Saracenorum rex, qui post Calipham, Mahometo, successit anno à Christo nato 737. Euseb. Ἀχαιῶν λιμὴν, sinus maris apud Troadem, sic denominatus, quòd ibi Achæorum classis, bello permanere, hospitata sit: in hoc est Sigæum oppidum. Recipit præterea Scamandrum & Simoenta fluuios. Plin. 4. 11. 45 vocat Achæorum stationem.

Acham, Israëlita crimine anathematis accusatus ac damnatus, ab omni populo lapidibus obrutus fuit: & omnia, quæ illius erant, igne consumpta fuerunt. Congregatus super eum magnus lapidum aceruus, qui in præsentem vsque diem permanet, vocatúmque est nomen illius loci, vallis Achor. Iosue 7. cap.

Achana fluuius in Arabia. Plin. 6. 28. 21.

Achéni, vel Acharni populi iuxta Scythiam: Stephanus.

Achar, Zebedei filius.

Achara, ciuitas est vicina Sardis. Strabo lib. 14.

Achar nomen ciuitatis, quæ nunc Nisibis appellatur.

Achardæus, fluuius è Caucaso in Mæotim defluens. Strabo lib 11. Vardanus Ptolem. Sarmatiæ Asiaticæ fluuius: nunc *Cepa*. G. Mercator.

Acharitânum, oppidum in Africa. Plinius quintus 4. 31.

Achatna pars tribus Æneidis. Steph.

Acharne

Achárnæ, ciuitas Græciç in Attica regione, totius eius tractus potentissima. Thucydidus lib. 2.

Achárni. Vide ACHANI.

Acharnis, vir senatorius atque militaris, qui occurrens Mario & non salutatus, à Marianis coram gladiis necatus est. Signum enim suis dederat Marius, vt omnes quibus salutatus nõ respondisset resalutarétque, necarent. Plutarc. in Mario.

Acharræ, vrbs Thessaliæ.

Achátes, fluuius Siciliæ, & gemma apud eum fluuium reperta, hodie *Cantara*. Leander.

Achátes, fidus comes Æneæ à solitudine dictus, quæ principum comes esse solet.

Achatius, Palæstinensis Episcopus, Constantini Imperator temporibus, anno à Christo 354.

Achaz, x v. Iudæorum Rex ann. 3192. regnauit ann. xvj. impius, Regem Assyriorum adorauit, templúmque clausit.

Achazib, vrbs tribus Aser, Iudic. 1. quæ etiam Achzib, Iosue 19. dicitur.

Achedórus, fluuius Macedoniæ, Apolloniam à Thessalonica diuidens. Volater.

Achelorium fluuium habet Polyænus, lib. 8. circa Thessaliam videtur.

Achelóus, Ætoliæ Rex, à quo fluuius eiusdem nominis, à Pindo oriens, & Ætoliam ab Acarnania diuidens, in Maliacum sinum defluit. Thoas antè appellabatur à celeritate. Thucy. lib. 2. Nunc Aspri, Geromlea: & ab acolis *Pachi colamo* dicitur.

Achelóius, a, um, pro Aqueus ponitur. Georg 1.

Poculáque inuen tis Acheloia miscuit uuis.

Veteres enim aquam omnem Acheloon nuncupauêre, quod primus post diluuium erupisse terra fertur: siue quòd Achelous in Græcia omnium fluuiorum celeberrimus fuit. Siue, quòd Achelous quidam primus vini mixtionem cum aqua, in Græcia inuenerit. De hoc Macrob. lib. 5. cap. 18. Hinc Acheolides nymphæ dictæ sunt: nam Acheloias & Achelois patronymica sunt. Ouid.

—*vobis Acheloides vndæ*, &c.

Acheolia pocula, vasa aquaria.

Acheloides etiam, siue Acheloiades, Syrenes sũt appellatæ à Patre Acheloo. Ouid. 14. Metamor.

Acheloia dumque relinquit Syrenum scopulos.

Achelóus, Epiri vel Ætoliæ fluuius, nomen sub Acheloo rege mutauit, qui cum Alcmæone è Thessalia profectus, apud eum concedit Fabulam eius refert Diodorus lib. 5. Achelous insulam Artemitam continenti annexuit. Pli. 4. 1. 15. Vide PARACHELOITAE.

Achelous, Asiæ fluuius, ex Sipylo monte oriens Pausanias.

Achelous, fluuius Peloponnesi, circa Dymam Achaiæ vrbem vt habent Strabo, Pausanias & Eutasthius, qui subiungit multos esse huius nominis fluuios.

Achelóus, filius Oceani & Terræ, seu Tethyos, vt habet Seruius, vel, vt Theodontius, Solis & Terræ. Hic cum Hercule duello certauit pro Deianira Oenei Calydoniæ regis filia: sed videns Herculem fortiorem, se vertit primò in serpentem, deinde in taurum, cui Hercules amputauit cornu, quòd Copiæ comiti fortunæ datum est: sed postea Achelous Amaltheæ cornu Herculi dedit, atque ita suum recepit Tandem ab Hercule victus, se in sui nominis fluuium gemino cornu insignitum occultauit. Nam re vera Achelous, Græciæ fluuius, duobus locis per fines Perrhædiorum in Maliacum sinum effunditur. Stephanus hunc fluuium prius Thoantem dictum scribit, deinde ab Acheloo, qui ex Thessalia cum Alcmæone venerat, sic nominatum fuit illud Poëtis solenne, vt fluuios Tauris similes effingerent, quoniam cum impetu erumpentes tauris similem edunt gemitum: vel, vt Hellanicus sensit, quia terram sulcare tanquam boues apparent: vel, vt aliis placet, quia circa ripas fluminum tauri mugire ob vberiora pascua audiantur. Factus esse draco fingitur etiam Achelous, quia sinuoso cursu deferuntur flumina, cùm idem assiduis aliquando imbribus non augeatur ac placidus sit, humanam formam sumpsisse dictus est Hercules, vt ait Strabo, lib. 10. Oeneo affinitate coniunctus, & in omnes mortales beneficus fluuium Acheloum temerè & cum impetu regionem infestantem aggeribus & aquæ ductib. coercuit & extenuauit: eámque aquam in multos riuulos diductam, quæ prius regionem laniabat, vtilissimã reddidit. Inde dictus est illi fluuio taurinũ cornu defregisse, & pro illo abundantiæ rerum copiam seu Amaltheæ cornu accepisse. Fluuius igitur paulatim exsiccatus eo pacto fabulæ locum dedit, quæ in honorem Herculis ficta est, & prudentiam ad infinita incommoda & pericula auertenda necessariam & perutilem esse demonstrat.

Achelus, nomen viri. Valer. Flac.

Achémon, qui & Achmon, vnus Cercopum qui vnà cum fratre Basalo, nullo non iniuriarum genere in obuium quemque debachabatur. Hisce erat mater Sennonis nomine, mulier fatidica, quæ filios cauere iussit. nequando in Melampygum incíderent. Euenit, vt Hercules aliquando sub arbore quadam dormiret, armis in eandem reclinatis. Accesserunt Cercopes fratres, & Herculem dormientem ipsius armis aggredi tentarunt. At ille protinus insidias sentiens, correptos ac vinctos de clauà à tergo suspendit leporum ritu, atque ad eum modum gestabat. Capitibus itaque pendentes deorsum demissis, posticum Herculis nigris pilis horridum atque hispidum viderunt. Quapropter

matrui

materni moniti memores, hac de re inter se confabulabantur. Quod simul ac audiuit Hercules, cognomine delectatus, & in risum solutus, vinculis eos liberatos dimisit. Erasm. in prouerbio: Ne in Melampygum incidas. Meminerunt huius fabulæ Suidas & Gregorius Nazianzenus.

Achémes, Ægypri præses 3477.

Achérdus, pars tribus Hippotheontidis. Stephanus.

Acherini, populi Siciliæ. Cic. 5. Verr.

Acherius orator, tempore Augusti Cæsaris, cui tanta orationis celeritas fuit, vt & vitium fieret, & bracteata Cæsaris Augusti sententia ad id circumferatur, Acherius noster sufflaminandus est. Is cùm libertinum reum defenderet, cui obiiciebatur, quod patroni concubinus fuisset, dixit: Impudicitia, in ingenuo crimen est, in seruo necessitas, in liberto officiū. Cæl. lib. antiq. lect. 15. cap. 11.

Acheron filius Cereris absque patre, quem cùm in abdito Cretæ specu peperisset (is autem lucem aspicere non auderet) ad inferos defluxit, ibique infernalis fluuius amarissimus qui primus excipit mortuorum animas effectus est. Alij Titanis & Terræ filium faciunt, & ob id à Ioue ad inferos deiectum ferunt, quod sitientibus Titanis limpidas præstitisset aquas.

Acheron autem, id est, gaudio carens, fluuius fingitur excipere defunctorum animas: quia cum morituri sunt homines subtristis quidam torpor mentem animumq; ita labefactat vt propinqua mors esse facilè sentiatur: tunc enim conscientia rerúmque gestarū memoria animum perturbat: quæ palus est omnibus primùm traiicienda, vt fabulosè fingitur à poëtis: neque enim potest in hac præteritæ vitæ inuestigatione animus non magnopere commoueri. Cereris autem siue Terræ filius hic fluuius dicitur quoniam vniuersa animi molestia & perturbatio, aut ex acquirendarū aut seruandarum diuitiarum studio nascitur. Hic fluuius potum Titanibus adu. Iouem pugnātibus præbuit, quoniam multæ iniquæ cogitationes aduersus Dei mandata insurgūt, quas si animus diutius aluerit, à Sancta Dei lege desciscit & in brutorum naturam delabitur. Præterea dicitur esse gustus insuauissimus, quoniam vitæ nostræ ratio & recordatio, si diligenter perpendatur multas habet insuauitates. Plura legat lector apud Mythologicos, Gyraldum, N. Comitem, & Cartarum.

Acheron, Epiri fluuius iuxta Pandosiam vrbem, ex Acherusia palude Thesprotiæ profluens, multisque fluuiis auctus, in sinum Ambraciū influens hodie *Velichi* M. Niger.

Acheron, fluuius in agro Brutio, vbi Alexander Molossorum rex à Lucanis trucidatus est, Dodonæo deceptus oraculo, quo iubet aut Acheruſiam aquam, Pandosiámque vrbem cauere. hodie *Santo*, aliis *Bassento* & *Campanizano* fluuius est item Riphæorumm montiū. Orphæus, in Argonaut.

Acheron, Italiæ fluuius Plin. 3. 5. 135. & capit. 1. 4. 7. fluuius item Elidis, regionis in Peloponneso, apud Strabonem.

Acheron, fluuius in Heraclea Pontica, vbi Hercules canem inf. rnalem eduxit. Theocriti interpres.

Acheron, palus infernalis, sine gaudio dicta Strab locus est prope Auernum montem. lib. 4. Virg. lib. 6. Æneidos.

Acherontia, ciuitas pa. ua Apuliæ in monte sita, quam ob hoc Nidum apellauit Hora. libro Carm. *Mirum quod foret omnibus quicunque celsa Nidum Acherontiæ.* &c.

Acherontia, magnæ Græciæ vrbs mediterraneæ hodie *Matera*. Leander.

Acherotini, populi Brutiorum. Plin. 35. 15.

Acherre, vrbs inter Padum & Alpes. Steph. Vide ACERRAE.

Acherres, Ægyptiorum rex, regnauit annis VIII.

Acherusia, palus inter Capuam & Auersam, per aperta plana prope Cumas diffusa. Plinius 3, 5. 105.

Acherusia fluuius ibidem, Dionysius in 2. Bibliothecæ historiæ. De sepulchris Ægyptiorum qui Heliopolim accoluut, tradit paludem esse Acherusiam, in quam immittātur cadaueta, in vlteriorem ripam deferēda: nauim verò ipsam qua traiiciuntur, Barim, hoc est onerariam appellari. Inde natam de Charonte, qui animas transuehebat Stygem, fabellam.

Acherusia Chersonesus, circa Heracleam Ponticam, siue Mariandenorū in Bithinia, ad Pontum Euxinum: vnde Herculem Cerberum ex inferis eduxisse creduut. Xenophon & Eustathius ex Diodoro. Est item specus ibidem, Apollonio & Pompon. o. Huius meminit Ammianus quoq;, & addit ab accolis μυχοπυστίον vocari Acherusium quoque promontorium ibidem. Plin. 6. 1. 20.

Acherûsa, palus iuxta Cumas ex Acheronte oriens: ité lacus Thesprotiæ in Epiro, ex quo amnis Achero profluit, qui in Ambracium sinum defertur Authores Pōpon. & Strab. lib. 5.

Achêus, rex Thauri.

Achia, siue Achaas, filius Achitob fratris Ichabod, 1. Reg. 14. Filius item Ierameel filij Estrom, 1 Paral. 2.

Achillas, Episcopus decimus septimus Alexandriæ, anno Domini 324.

Achillas, Ptolemæi exercitus ductor, cui demandata fuit cura cædis Pompeij Plu. in Pomp.

Achillea, insula Ponti Euxini, hodie *Sidonisi*, & olim à Plin. Leuce & Macaron appellata, Boysthenis ostio obiecta, quòd ibi Achillis sepulchrum ostenditur. Mela & Plin. 5. 31 41 & 4. 12. 1. 155. &c. 13. 46. Achillis insulam nulla auis

transuolat.Plin.10.29.10.Vide Achilleus Cursus,Achilleon,& Achillis.Meminit Stephanus & huius, & alterius Achilleæ vici in ostio Mæotidis.Strab.lib.13.

Achilleon , oppidum Troadis iuxta tumulum Achillis, à Mityleneis conditum , vbi classis eius steterat. Plinius 5.30.12. Est & castellum propè Smyrnam, & locus in Sicilia, & vicus, & portus Mesenes.Stephan.

Ἀχιλλέως δρόμος, Achilleus cursus, peninsula est propè Boristhenem. Plin.4. 12.156. Pomp. & Strab.lib.7.& Steph.

Achilles,Illyrij filius Appian.

Achilles, genit.Achillis vel Achilli,Pelei & Thetidis filius , quem adhuc infantem mater Stygiis vndis immersit: quamobrem inuulnerabilis toto corpore factus est , præterquam in ea pedis parte, qua comprehensus ab ipsa fuerat , dum abluceretur. Traditus est educandus Chironi Thessalo, sub quo bellicis artibus ac musices exercitio proficeret. Hunc autē cùm mater ex oraculo didicisset in expeditione Troiana periturum,si eò cùm cæteris Græciæ ducibus : proficisceretur,iam adultū inter Lycomedis regis filias furtim occuluit,& ne proderetur, muliebri habitu eum induit:vbi cùm aliquandiu delituisset, Deidamiam regiam filiam vitiauit , ex qua Pyrrhum suscepit. Postremò tamen ab Vlysse astu compertus , ad bellum ductus est. Troia enim absente Achille,expugnari nō poterat. Arma quæ nulla humana vi penetrari possent à Vulcano, Thetidis rogatu, illi fabricata sunt. Porrò in bello post multas res præclarissimè gestas , adeò ob ereptam sibi ab Agamemnone Briseida indignatus est,vt aliquandiu bello abstinuerit,neque vllis precibus reduci potuerit.Verùm,Patrocli amici coniunctissimi morte permotus, denuò ad bellum profectus , Hectorem interfecit, quem mortuum & currui alligatum, ter circum vrbis muros raptauit (& hæc omnia in Patrocli vltionem) ac demum Priamo corpus vendidit : occisus est tandem à Paride, dum coniugium Polyxenes speraret, & in Sigæo sepultus.De quo Plin.4.12.55. & cap.30.5. 31. & Homerus in Iliade tantæ fortitudinis fuisse fertur,vt (teste Gellio, lib.2.cap.11.) insigni fortitudine duces Achilles appellentur, & argumentum vocetur Achilleum , quod sit insuperabile & insolubile. Mythologi Achillem Imperatoris præstantissimi effigiem esse demonstrant : fortes autem viri voluptatum illecebris potius quàm vi externa sæpissimè obruuntur.

Achillis, Achillidos, insula in Ponto Euxino ad Borysthenem, teste Plinio,cap.13.lib.4. Vide supra Achillea, cum sequentibus.

Achilleus,Zenobiæ parens in cuius gratiam Palmyreni præfectum & milites præsidiarios Aureliam occiderāt, propter seditiones in Ægypto excitatas , feris expositus & ab iisdem dilaniatus est.Vopisc.Pomp.Lætus.

Achimaas, pater Achinoam vxoris regis Saul.1. Reg.14.Filius autem Sadoc sacerdotis.2.Reg. 15. 1.Paralip.6.

Achimán,filius Enac.Num.13.

Achimelech nomen sacerdotis.1.Reg.21. Item filius Abiathar. 2.Reg.8. qui 1.Paral.18. Abimelech dicitur.

Achimenes, filius Bacchimonis, filij Persei : qui Achimeneis populis nomen dedit,quibus imperauit,à quo Achimenia regio.

Achimenes, Ariobatis Regis Lyciæ filia, & vxor Bellerophontis.Achæmene legendum puto.

Achimenia,regio ab Achimenide denominata.

Achimenides,vnus ex sociis Vlyssis.

Achimóth,filius Elcana.1.Paral.6.

Achinoam , nomen vxoris regis Saul. 1.Reg.14. vxor item Dauid.1.Reg.25.2.Paral.3.

Achior,dux filiorum Ammon.Iudith 5.

Achiram,filius Beniamin.Num.26.

Achis,Rex Geth. 1.Reg 21.

Achisamech, pater Ooliab,de tribu Dan.Exo.31.

Achisaris, oppidum.Plin.6.3.24.

Achisarmi,Africæ populi, quorū meminit. Plin. cap.30.lib.6.

Achitæ, populi.Plin.6.18.49.

Achitób, pater Achimelech sacerdotis.1.Reg.22. pater item Sadoch 1.Reg.8.1.Paral.6.9.

Achitóphel , consiliarius regis Dauid. 2.Reg.15. pater Eliam.1.Reg.23.1.Paral.27.

Achaldæus,apud Pausaniam,lib.4.dux est quem Aristomenes interfecit.

Achmat , filius maior natu Bajazetis secundi, 9. Turcarum Imperatoris , à Selimo fratre minore natu, imperium ambiente, strangulatur, patre & altero fratre necatis.Hist.Turcica.

Achnæ. Vide ICHNE.

Achnæ,vrbs Thessaliæ,& alia Bœotiæ.Steph.

Achene, insulæ nomen, apud Plinium , lib.5. sic enim ait,Rhodiorum insulæ Carpathus , quæ mari nomen dedit,Casos. Achne olim.

Achola,oppidum Arabiæ.Plin.6.28.63.

Achóbor,filius Michai. 4 Reg.22.pater item Balanam septimi regis in Edom.Genes.36.

Acholius,vitam Alexandri Seueri Cæsaris scripsit. Lamprid.

Acholius magister admissionū Valeriani.Vopisc.

Acholla,ciuitas Africæ, apud Ptolemæum.

Achólla,vrbs Lybiæ, non procul à Syrtibus, colonia Melitæorum.Steph.

Achon, consiliarius, Suenoni Saxoni malè consuluit.

Achomates Bajazetis Turcarum Imperatoris filius,qui seipsum Asiæ Regem designauit, tandémque à patre Turcarum Imperator electus ac designatus est.Paul.Iouius lib.14.histor.sui temporis.

Achomæ, & Achoméni , populi Arabiæ fœlicis. Stephan.

Achor, vallis in tribu Iuda. Ios.15. ad Septentrionem Iericho, haud procul à Galgal, à tumultu & turbatione Israëlitici populi appellationem habens, & non ab Achan sacrilego, qui illic lapidatus est propter anathematis furtum. Ios.7.

Achores, idolum quod inuocare solebant Cyrenaici, vt muscas multitudine pestilentiam inferentes interimeret. Plin.lib.10.cap.28. Hunc non Achoren sed Acaron vocat Nazianzenus, orat.1.adu.Iulianum.

Achorus I I I. Ægyptiorum Rex, regnauit annis X I I.

Achorus, I I I I. Ægypti Rex, regnauit annis I X.

Achsa filia Caleb.1.Paral.2.quæ Iosue 15.& Iud.1. Axa scribitur.

Achsaph, vrbs in tribu Aser. Ios.11. quæ cap.19. scribitur Akaph. Hæc Hieronymo Chasalus dicitur in octauo lapide Diocæsariæ ad radicem montis Thabor in campestribus sita.

Achrâdina, pars Syracusarum, & insula in vicinia. Steph.

Achrâdus, vntis, tribus Atticæ. Steph.

Achriâna, vrbs Hircaniæ. Steph.

Achimbrus & Achimbradus, sunt ciuitates in Asia propè Tmolum montem sitę, à suis conditoribus denominatæ. Strabo lib.15.

Achrûa, Ptolem. est ciuitas in tribu Iudæ. Ios. 15. 19.

Acibi, Aciborum, locus est in Sarmatia Europæa, vt scribit Ptolomæus.

Aciconis, dux Gallus in ea expeditione quam Galli aduersus Paroniam susceperunt, Pausan. lib.10.

Acidália, Veneris epitheton, vel quia iniicit curas, quas Græci, ἀχιδας dicunt, vel certè à fonte Acidalio, qui est in Orchomeno Bœotiæ ciuitate, in quo se Gratiæ lauant quæ Veneri sunt sacratæ. Ipsius enim & Liberi filiæ sunt, nec immeritò Gratiæ enim per horum ferè numinum munera cõciliantur. Hactenus Seruius. Virgil.1. Æneid. — *at memor ille matris Acidaliæ, &c.* Vide Bocatium.

Acidon, fluuius est in Sphagia insula. Strabo 8. libro.

Acidalus, fons est in Campania, ægris oculis mederi consuetus.

Acienses, Italiæ populi, Albensibus & Albanis finitimi. Plin.35.18.

Acidula, aqua; Lyncestis vocata: quæ vini in modum temulentos facit. Plinius libro secundo, cap.103.

Acila, Africæ ciuitas. Hirtius, lib.1.

Acila, emporij nomen est, ex quo nauigatur in Indiam. Plin.6.28.41.

Aciliorum Romæ nobilis fuit familia, ex qua ortus est Acilius ille Glabrio, cui deuicto Antiocho statua oblata est aureis bracteis incrustata. Cælius Rhod.lib.29 cap.24. Item Acilius, prænomine Marcus, quo consulatum gerente cum C.Portio, lacte & sanguine pluisse autor Plinius, lib.2.cap.56.

Acilia gens plebeia Romæ fuit à Troian. oriunda, vt author Herod. Hanc verò gentem abiectam fuisse & obscuram, inde apparet, quòd postremos omnium eorum quorum originem veteres ad Æneam referunt, honores adeptos constet.

Acilisena, regio Asiæ inter Taurum & Euphratem Strabo, lib.11.

Acilius, fons est in Sicilia denominatus ab Acile iuuene quodam Siculo, qui à Poliphemo interfectus, Galatheæ nymphæ Amasiæ suæ precibus in montem sui nominis à Neptuno conuersus fuit. Bocat.

Acilius Auiola prænom. X X. Cos. cum collega Qu. Asinio Marcellino, Olymp.208. ann. 2. verb.cond.806.Chr.Do.56.

Acilius Auiola.X X X X. F.Cos.cum collega.C. Cornelio Pansa. Olymp.215.ann.2.vrb. cond 874.Christi 123.

Acilius Auiola præn. X X. Cos. cum Gordiano Imp.Olymp.254.ann.3.vrb. cond.992. Christi Dom.240.

Acilius Balbus præn.M.L.F.K.N. Cos. cum collega L.Quintio Flaminio, Olymp.127. ann.3. cond.604.

Acilius Balbus præn. X X X X. F. L.N.Cos.cum collega G. Portio Catone, Olymp.166.ann.3. vrb.cond.640.

Acilius cognomine Buta, post amplissimum patrimonium consumptum inopiam suam confitens, responsum tulit à Tiberio Cæsare, serò experrectus es Sueton.

Acilius Faustinus præn. X X X X. F. N. X. N. Cos. Olymp.247. ann. vrb. cond.962. Christi Dom.211.

Acilius Glabrio præn. X X. C. F. L. N.Cos.cum collega F.Cornelio Scipione Nasica, Olymp. 147.ann.2.vrb.cond.563.

Acilius Glabrio præn X X. M. F. C. N. Cos Qu. Postumio suffectus, collega secundus fuit. Qu. Opimij Olymp.156. anno 3. vrb. condit. 600.

Acilius Glabrio præn. X X. X X. E. M. N. Cos. cum collega. C. Calphurnio Pisone Frugi, Olymp.78.anno 2.3.vrb.cond.687.

Acilius Glabrio præn. X X. Cos.cum collega.M. Vrbio, Traiano Crinito, Olymp.217. anno 3. vrb.cond.843.Christi Dom.92.

Acilius Glabrio præno. X X. X X. E. X X. N. Cos. cum collega C. Bellicio Torquato. Olymp. 225. anno 4. vrb. condit. 876. Christi Dom.125.

Acilius Glabrio prænom. Sex. X X. F. Cos. cum collega C. Valerio Omillo, Vero. Olymp. 232.anno 4.vrbis conditæ 904.Christi Dom. 153.

Acilius Glabrio præn.Sex. F. X X. Cos.vnà cum Commodo, Olymp.241. anno 2. vrb. condit.

938. Christi Do. 187.

Acilius Glabrio præ. XX. Cos. Olimp. 238. ann. 4. vrbs. cond. 1008. Christi D. 237.

Acilius Rufus præn. IIII. Cos. cum collega. Cæcilio Classico, Olymp. 220. ann. 2. vrb. cond. 854. Christi Do. 103. K. Iul.

Acilius Rufus præn. IIII. Cos. Olymp. 285. ann. 2. vrb. cond. 107. Ch. D. 323. collegam habuit Anitium Rufinum Cos.

Acilius Seuerus, præfectus vrbis Paulino & Iuliano Coss. imperante Constantino, anno Christi 327.

Acimero, oppidum Beticæ Hispaniæ. Plin. 3. 1. 57. quod idem Acinipo, Ptolemæo dicitur.

Acina, Arabiæ oppidum. Plin. 6. cap. 29.

Acinacis, apud Herod. lib. 4. Martis est simulachrum, cui Scythæ populi quotannis hostias cùm aliorum pecorum, tum equorum offerunt.

Acincus, Bohemiæ fluuius.

Aciolus, Auiola, & Cornelius Pansa Romani Consules & collegæ.

Aciris, Italiæ fluuius apud Plin. Volaterranus Acipino. Vide ACIMBRO.

Acis, Fauni, & Simæthidis nymphæ filius, pulcherrimus pastor Siculus, quem quum Polyphemus amaret, & ab eo aspernaretur, ab eodem saxo illisus periit: cuius Galathea miserat, in fluuium (alias fontem) sui nominis permutauit, qui in Ætna monte oriens, in mare Siculum defertur: Ouidius libro 13. Metam. Hunc alij in Acilium Siciliæ fontem permutatum dicunt. Idem lib. 4. Fastorum:

Præterit & ripas herbifer Aci tuas.

ἄκις, Siciliæ fluuius, παρὰ τὸ ἀκίδι ἐοικέναι τῷ ῥόμματι, Theocriti interpres. Acis etiam vocabatur Siphnus insula.

Acis, insula vna ex Cicladibus, authore Plinio 4. cap. 12.

Acitani gens Hispania apud quam Martis simulachrum radiis ornatum maxima religione colitur. Macrob. lib. 11.

Acitéuones, Plin. populi inter Alpinas gentes. lib. 3. cap. 20.

Acicia, insula, quæ & Melos Siphnus dicitur. Sipontim.

Acithius, fluuius Siciliæ, alio nomine Acilius dictus. Ptolem.

Aciton, insula prope Cretam, vt scribit Plin. Vide ACYTOS.

Acliseua, ciuitas in Armenia minore, libro 11. Strabo.

Acliulfus, Theodorici cliens, Sueuis præfectus.

Acmata, Arabiæ regio. Vide AMATHA in Steph.

Acme, Septimij amasia, cuius meminit Catull.

Acmenæ, nymphæ Veneris, quarum ara extabat in Olympia, Pausanias lib. 5.

Acmódes, insulæ in mari Britannico, post Hyberniam, non procul ab Orcadibus, vt Plinius author est lib. 4. cap. 17.

Acmon, & Acmonium. Vide DANTEM.

Acmonénses, populi ab Acmonia vrbe Phrygiæ Plin. 5. 29. 8. & Ptolemæus.

Acmonia, vrbs Phrygiæ ab Acmone Manei filio condita. Stephanus. Vide ACMONENSES.

Acmonides, vnus Cyclopum dictus ἀπὸ τοῦ ἀκμόνος, hoc est, ast incude.

Acmonium, ciuitas quædam diuersa ab Acmonia. Est & Acmonium nemus circa Thermodontem.

Aco Catulinus Philomanus, Romanorum Consul, Limenij collega. Sic autem Onuphrius Acon. Fabius. Catulinus Philonianus. Cos in occidente Olymp. 281. ann. vrb. cond. 110. Ch Dom. 349.

Acóne portus Heracleæ Bithyniæ ciuitatis, Lyco flumini oppositus, prouentu etiam noxiarum herbarum celebris, non procul ab Acherusia specu. Vide Aconæ apud Stephanum, qui & insulam hoc nomine facere videtur, è regione Eudemonis ciuitatis Chalcedonis propter cotes plurimas illic nascentes, dictam.

Acóetes, vir pauper, &, vt indicaret etymon vocabuli, carens cubili. Cuius tenuitatem exprimit Ouidius lib. Metamorph. 3.

Ille metu vacuus, nomen mihi (dixit) Acoetes.
Patria Mæonia est humili de plebe parentes:
Non mihi qua duri colerent pater arua iuuenci,
Lanigerum greges, non villa armenta reliquit.
Pauper & ipse fuit, linoq; solebat & hamis
Decipere & calamo salientes ducere pisces.
Ars illi sua census erat: cùm traderet artem,
Accipe quas habeo studij successor & hares,
Dixit, opes, morienscq; mihi nihil ille reliquit
Præter aquas: hoc vnum possum appellare paternum.

Acolitanum, oppidum liberum est in Aphrica, propriè dicta ab ea parte qua tractum Cyrenaicum spectat. Plin. lib. 5. cap. 4.

Aconites populi sunt montani prope Sardiniam insulam. Strab. lib. 5.

Acontéus, venator egregius. Statius lib. 7. Teb.

— donec flammatus Aconteus.
Strage virum, qui sueta feras prosternere virtus.

Siluius lib. 16.

Et cuius nunquam fugisse hastilia cerui
Prærapida potuere fuga, venator Aconteus.

Acontissima, Macedoniæ aditus angustissimus. Ammian. lib. 26.

Acontium, oppidum Arcadiæ ab Acontio Licaonis filio, & aliud Eubœæ. Steph.

Acontius, iuuenis ex Cæa, insula, in Delum ad Dianæ sacra profectus, in amorem Cydippes nobilis puellæ exarsit: sed cùm eadem potiri non posset, nouam fraudem commentus in pomo hos versus scripsit,

Iuro tibi sanè per mystica sacra Dianæ,
Me tibi venturum comitem, sponsumq; futurum.
Hoc pomum Acontius iecit in sinũ Cydippes quæ versus legens iurauit imprudens, & illi nubere etiam morbo coacta est. Vnde Ouid.
Quale fuit malum, quòd litera pinxit Aconti,
Quæ lecta cupido pacta puella viro est.

Acóntius, Magnesiæ mons, vel Bœotiæ. Plin. 4. 7. 15. & Straboni lib. 9.

Acor, apud Cyrenaicos pro maximo muscarum Deo colitur. Plin. vide Achores.

Acra, Iapygia, Plin. 3. 11. 15. aliàs Iapygium & Salentinum magnæ Græciæ oppidum Mediterraneum. hodie *Capo di S. Maria*. Leander.

Acra, vicus in Mæotide, de quo Strabo libro 11.

Acrabathêna oppidum. Plin. 5. 14. 4.

Acradina, arx Syracusanorum, quam Marcellus Romanus Imperator cepit. Plutarc. in Marcello.

Acragas, vnus ex statuariis, qui in admiratione summa fuerunt. Plin. lib. 34. cap. 12.

Acratas, ciuitas Siciliæ & Thraciæ, & Eubœæ & Cypri, & Ætoliæ. Est & fluuius Siciliæ. Stepha. Vide Agragas.

Acræa, Dianæ cognomen: quòd Acron mons apud Argiuos fuerit, in quo Dianæ templum constituxit Melampus, quando Prætidas purgauit. Hesych. Sophoc. ibidem Venus culta, Acræa etiam cognominata est.

Acræa, Iuno dicta est, cuius extat oraculum in Megarea. Strab. lib. 8.

Acræphia, oppidum Bœotiæ à quo Acrephius Apollo cognominatus est. Stephan. & Hero. libro 8.

Acrapapes, rex Assyriorum. Eusebius in Chronicis.

Acrephium, mons Thebanorum. Strabo lib. 9.

Acrath, Africæ oppidum, hodie *Bellis de Gomero*, Castal.

Acrauisci, populi Pannoniæ inferioris, iuxta Scordiscos, Plin. lib. 4. cap. 25.

Acretus, Bacchantium genius Athenis spectabatur, qui os duntaxat extra parietem extabat. Pausan. in Attica.

Acre, ciuitas Apuliæ, ab aliquibus Hydrusa dicta: est & alia quæ portum in se Brundusium habet. Et alia in Italia, alia à Syracusanis condita. Item in Eubœa. Scythia, Cypro, Acarnania: alia supra Antiochiam: alia denique ad Tygrim fluuium. Steph.

Acrenses, populi Siciliæ Plin. 3. 8. 21.

Acria oppidum Hispaniæ. Plin. 3. 1. 41.

Actia oppidum in Peloponneso, ad ostium Eurotæ fluuij in sinu Laconico: de quo Ptolemæus.

Actidophagi, sunt populi inter Æthiopes, veloces cursu, vita verò adeò breui, vt annosissimus quadragesimum non excedat: solis ferè locustis victitant, à quibus & nomen inuenerunt. Nam Actidas Græcî dicunt, quas nos locustas. Vide Diodor Sicul. lib. 4. cap. 3.

Actilia, vrbs Siciliæ, non procul à Syracusis. Stephanus.

Actio, fuit Philosophus Pythagoricus, cuius meminit Cic. 5. de Finibus.

Acrisius, teste Eusebio libro temporum, Abantis Argiuorum regis filius, & pater Danaes Amasiæ Iouis. Virg. 7. Æneid.
Et Turnos, si prima domus repetatur origo
Inachus, Acrisiusq; pater, mediæque Mycenæ.
Præto fratri succedit in regno, vnicâmque habens filiam Danaem, in responsis habuit, se manu eius, qui ex filia nasceretur moriturum: qui ad effugiendam prænuntiatam mortem, filiam in quadam turri (aliâs ænea) sepositi, seruarique iussit, ne quis posset ad eam accedere. In eius gremium Iupiter, versus in auri guttam, ex tegulis se dimisit: à quo prægnans effecta, ac patris imperio arce inclusa, in mare coniecta est, atque à piscatore in Apulia reperta: qui Danaem & fœtum masculum: quem enixa fuerat, ad Pilumnum regem detulit: qui genus eius cognoscens, & patriam, illam libenter coniugio sibi copulauit. Filius autem eius, cui Perseus, nomen fuit, cum excreuisset, & Gorgoni caput abstulisset, Agro veniens, Acrisium transmutauit in saxum: quæ quidem transmutatio secundum Eusebium id significat, quòd eum Acrisius, x i i i. Argiuorum rex, imperasset annis xxxi. à Perseo nepote suo, non sponte tamen, occisus, in lapidem, id est, in frigiditatem perpetuam versus est. Ex Eusebio, Boccatio, Beruio. Vide DANAE, ET PERSEVS. Fuit & Acrisius alter, Laertæ patris Vlyssis pater & Iouis filius, dicente Vlysse apud Ouidium libro Metamorphoseos. 13.
Nam mihi Laertes pater est, Acrisius illi,
Iupiter huic, &c.

Acrisionide, Perseus, Acrisij nepos.

Acritas, Peloponnesi promontorium, iuxta Maleam & Tænarum. Mela li. 2. Plin. 4. 5. 13. Messenij sinus initium, prope Methonem, vt refert Strabo lib. 8. hodie *Capo de Gallo*. Insulæ est etiam nomen apud Cedrenum.

Acroathon, Thraciæ oppidum, Pomponius libro 2.

Acroceráunium, promontorium est Epiri in angustias Andriaci sinus emissum, inde dictum quòd Acroceraunijs montibus sit vicinum, Plin. lib. 3. cap. 11. & 26.

Acroceráunia, Seruio montes excelsi, in diuersis locis sic dicti propter altitudinem & iactus fulminum. Nam ἄκρος dicitur mons, vel summitas, & κεραυνὸς, fulmen. Horum alij sunt in Epiro, diuidentes Ionium mare ab Adriatico, alij sunt inter Armeniam & Iberiam. De his Plinius 3. 23. 6. & in prologo 4. 8. Horat. lib. 1. Carm.

Qui

Qui siccis oculis monstra natantia, Qui vidit mare turgidum, & infames scopulos Acroceraunia.

Hodie *Cimariotti*, & *monte de Chimera*, vulgò appellant.

Acrôcon. Vide ATHO, & ACROTHON.

Acrocomæ, sunt populi Thraciæ à capillorum longitudine dicti, quòd Antas in fronte mulierum more demissas gestarent. Author Homerus in catalogo nauium.

Acrocorinthus, mons Peloponnesi excelsus, inter duo maria, Ægeum scilicet & Ionium, stadiorum trium & dimidiati: sub cuius radice in plano instar mensæ, loco iacet oppidum Corinthus. Vertex ipse Acrocorinthi, Veneri sacram habent ædiculam: infra verticem, Pyrenem fontem, haud affluentes, sed perspicuas aquas habentem. Plin. 4. 12. Steph. Plutarch. in Arato dicit eum è media Græcia enasci.

Acrolissus, arx est in colle supra Lissum Illyrici vrbem. Strabo lib. 7.

Acrolóchias, promontorium Ægypti ad Pharum. Strabo lib. 17.

Acron, Ceninensium Rex, quem ob raptus virginum Sabinarum Romulus singulari certamine vicit, telóque traiecit, & eius spolia opima Ioui Pheretrio dicauit: eíque nomen dedit. Plutar. in vita Romuli. Etenim (inquit) ferire apud Latinos, erat vulnerare sagittis. Propert. libro 4.

Tempore quo portas Ceninum Acrona petentem.

Acron, medicus Agrigentinus Athenis vnà cum Empedocle philosophatus est: antiquior Hippocrate: scripsit lingua Dorica de medicina librum vnum. Suidas.

Acron, nobilis Grammaticus, Horatium Poëtam enarrauit.

Acron, ciuitas in tribu Dan, quæ & Accaron. Iosue 13. 19.

Acroneus, nomen principis Phæacum. Odyss. libro primo.

Acrónius, in Alpibus lacus est, qui descendens à fronte Rhenum facit: nostri lacum Constantiensem vocant. Pompo. lib. 3. Brigantinus Lacus Plinio, Brigantia Ammiano, Podamicus recentioribus nonnullis. Lacus Heluetiorum Maximus, quem *Bodensee* Germani appellant.

Acrópathos, Mediæ maioris sinus, & Susianæ Rex.

Acrópolis, arx Athenienſium. Athenæ enim in tres partes diuiduntur, ἀκρόπολιν, ἄστυ, & Pyræum portum.

Acrorei, vrbs Triphyliæ. Steph.

Acrotádus, insula in sinu Persico. Plin. 6. 23. 33.

Acrotanus filius Cleomenis: post defunctum parentem Lacedæmoniis imperauit. Plutarch. in Agide, & Pausan. lib. 1.

Acrothon, oppidum. Plin. lib. 4. capite 10. super montem Athon collocatum. Steph. Acrothynos vocat. Thuc. lib. 4.

Acrouentum Mambolcium, in Italia locus Iornandi, vbi Mincius amnis commeantium frequentatione trāsitur, hodie *Gouerno*. G. Merula.

Acta, apud Thucyd. 4. lib. locus est vicinus Atho monti ad Ægeum pelagus.

Actacottes, populi feroces, qui insulam Britanniam, vulgò Angliam, totam diripuerunt. Am. Marcel. lib. 27.

Actæa, Athenienſiū regio, d. cta ab Actæo, quòd primus in ea regnauit: deinde verò Attica denominata ab Atride filia Cranai. Paus. lib. 1.

Actæa, nympha, ab Actæ, id est, littore maris dicta.

Actæon, filius Aristæi, ex Autonoë aut Antonoë coniuge vnde *Autonoius heros* ab Ouidio dictus est, venationi addictus, cùm in valle Garganoë ad fontem limpidum recessisset, à Diana nuda conspecta conuitiis lacessitus est, atque in ceruum mutatus, quem sui ipsius canes discerpserūt. De quo figmento sic scribit Fulgentius, Anaximenes (inquit) qui de picturis antiquis disseruit, ait lib. 2. Actæonem venationem dilexisse, cui cùm ad maturam peruenisset ætatem, consideratis venationum periculis, id est, quasi nudam artis suæ rationem videns, timidus factus est. Et paulò pòst: Sed cùm venandi periculum fugeret, affectum tamen canum non deposuit: quos inaniter pascendo, penè omnem substātiam perdidit: ob hanc rem à suis canibus deuoratus est. Hæc ille de Ouid. sentētia lib. Metamorph. 3. Quanquam de Actæone aliter in cōmentariis Apollonij lib. 4. ipsum non Aristiæ, sed Melissi filium: nec à canibus suis pro ceruo. sed à Bacchi orgia celebrantibus laniatum fuisse traditur. Sed receptior est Ouidij sententia.

Inscius Actæon videt sine veste Dianam,
Præda suis canibus non minus ille fuit.

Hæc fabula nos ad beneficia in bonos viros conferenda adhortatur, ac retrahit à bene merendo de ingratis, qui sæpius pro acceptis beneficiis simultatis causas aucupātur, séque vel quauis leuissima de causa iratos fingunt, vt sic deletum appareat quicquid in eos collatū est. Et canibus certè eiusmodi adulatores aptissimè comparantur. Monemur præterea ne simus curiosi in rebus ad nos minimè pertinentibus, quoniam multis perniciosum fuit res arcanas aliorum cognouisse, aut principum, ciuitatum, summorumque virorū, aut Dei præcipuè quorum vel aliqua minima suspicio arcanorum conscium facilè potest opprimere.

Actæonis ossa Orchomenios olim horrendo phantasmate liberarunt, quod saxū magnum gestans, totam regionem vastabat: vnde accolæ Delphos profecti, acceperunt ab oraculo, vt omnia Actæonis ossa absportarent, eáque sepelirent: quo facto, illico liberati sunt. Pausanias. Plutarchus in Sertorio, duos ait Actæones fuisse, alterum à canibus, alterum ab amatoribus discerptum.

cte, Neconis liberta quam parum adfuit quin patrimonio sibi coniungeret. Sueton.

Actæus, vnus Telchinū, qui sex numero omnia sola aspectu affascinaban :vel,vt alij sentiunt, Stygiam aquam animalibus & stirpibus perniciei graria inspergebant, qua ex re calamitates, pestes & fames consequerentur. Vide TELCHINES, & adagium, Noui Simonem,&c.

Actæus,a,um.pro Athenienſi. Nam Attica regio apud priscos dicta est non solum Attis, idos, ab Attide Cranai regis filia, vt inquit Eustathius,sed etiam Actæ,vt Plin.lib.4. & Gell.testantur. Vel ab Actæone, vel ab Actæo rege indigena. Primus enim Atticum regionem Actem dicta Lycophron Græcus poëta innuit: apud quem Castor & Pollux ἀντακταιελίκας appellantur. Vel quia littoralis ferè tota sit, exili & angusto quodam velut margine,vt author est Strabo.Vnde Ouidius 1.Metamorph. *Separat Aonios Actæis Phocis aboris.* Vult enim Parnassum medium esse inter Bœotiam & Athenas.Attica autē regio quondam Ionia est vocata ab Ionio Apollinis & Creusæ Erithæi filio,vel(vt inquit Strab.) ab Ioue Xuthi filio.

Actánia,insula in mari Germanico. Plin.4.13.30.

Actásta,nympha fuit Oceani & Thetios filia,teste Hesiodo in Theogonia. Vide ACASTA.

Acteius, trib.plebis, qui Crassi in Syriam profectionem prohibere conabatur. Plut.in Crasso.

Acte,vna horarum, quarū nomina recensēt Hyginus cap.191.Vide Horæ.

Actia, actiorum. Suidas, Ludi quinquennales Actiaci, Apollini actio instar Olympiorum dicati:qui priùs & à finitimis agebantur: sed ab Augusto honorificentius celebrati fuerunt. Vide Actum & Agonales.

Actiolinus, Patauinorum Tyrānus,de quo Paul. Iouius lib.1.virorum illust.

Actites, vide infrà κακὶ ἀκτὴ.

Actium, Epiri oppidum & promontorium, vbi Augustus, deuictis nauali prælio Antonio & Cleopatra, vrbem condidit, & Nicopolim à victoria nominauit,vt scribit Plutarch. Hinc Actius a,um,& Actiacus,a,um.Virg.

Actiaq; Iliacus celebramus littora ludis.

Sappho ad Phaon — *cur non*
Actiacas miserum me mittis ad oras?

Actium,colonia.Plin.4.1.10.& cap.35.9.45.

Actius Nauius, augur, nouacula cotem præcidit spectante Tarquinio rege : quo factum est,vt & à Tarquinio, & à populo semper in rebus consuleretur.

Actius,Tragœdiarum scriptor,inter colonos Pisaurum deductus, à quo & fundus Actianus iuxta Pisaurum dictus: in scribendis tragœdiis sententiarum grauitate, verborum pondere, personarum authoritate clarissimus.

Actius, Mediolanensis princeps, de quo Paulus Iouius lib.2.illust.vir.

Actius,consul Romanus,Euseb.

Actæ,id est,Attica.Plin4.7.1.Vide Steph. Est & Actæ Magnesiæ, & alia Arcananiæ, & Peloponnesi,& in Bosphoro,& alia in Ionia.

Actisanes,Æthiopum Rex,qui Amasim Ægypti regem suis crudelius imperantem regno deturbauit, Ægyptiisque summa æquitate imperauit. Hic latrocinia nouo more cōpescuit, sontes neque morte plectens, neque linquens impunitos. Constituto quippe eorum iudicio reos omnes in vnum cogens, amputatis naribus in vltima deserti ire compulit : ibique ciuitatem condidit,ab excisis naribus Rhinocuram appellatam. Ea in Ægypti,Arabiæque finibus haud procul à mari sita omnibus vitæ commodis caret.Nam omnis vicina regio falsa est, intra vrbis mœnia vnicus est puteus, & is inutilis, vtpote aqua gustu amara. Hos autem eo in loco posuit,ne suis moribus vicinas gentes inficerent, néve eorum erga reliquos iniuriæ essent occultæ : sed vt tanquā in oram desertam relegati, omni re egentes, cogente necessitate sibi victum exquirerent. Fissis itaque calamis, quos ex vicinis agris collegerāt, longa sibi retia fecēre, quibus iuxta litus, per plura studia dispositis, ex captis coturnicibus, victum sibi comparārunt.

Actius, Actiacus, & Actæus Apollo vocatus est, variis de causis, in primis tamē ab actio promontorio & ciuitate Acarnanum celebri ob victoriam Augusti contra M. Antonium & Cleopatram.Virgil.lib.8.Æneid.

Actius hæc cernens arcum intendebat Apollo desuper. Propertius.

Actius hinc traxit Phœbus monumenta,quod eius
Vna decem vicit missa sagitta rates.

Actius Labeo, poëta fuit indoctus temporibus Persij Satyrographi. Iliada Homeri versibus Latinam fecit adeo insciter & obscurè, vt nec sua ipse cognosceret.Gyraldus.

Actor,comes Herculis contra Amazones,in quo bello vulneratus cum retro domum abire vellet,in itinere mortuus est.

Actorides, Patroclus, nepos Actoris : is enim ex Ægina,quam ei Iupiter à se vitiatam vxorem dederat,Menœtium genuit:Mœnetius autem relicta Ægina, Opuntem in Locros se contulit,& ibi Patroclum genuit.

Actor, Astyoches pater, vt ostendit Homerus Iliad.2. Alter fuit Aruncus, cuius meminit Virgil.12.Æneid.

— *validam vi corripit hastam*
Actoris Arunci spolium,&c. Pindus.

Actoris, Vlyssis ancilla.Odyss.23.

Actorius Naso, historicus Romanus, Suetonius in Iulio.

Actuarius,medici Græci nomen.

Actrida,oppidum.Plin.6.28.30.

Acuinus,ciuis Romanus, qui cædis Cæsaris particeps videri cupiebat.Appian.lib.2.

Acusilaus

Acusilaus, Athenienſis Rhetor, Galba imperante ſeſe Romam contulit, ibique Ludum aperuit. tanto cum ſucceſſu, vt moriens Athenienſibus decem myriades aureorum ex fœnore partas reliquerit. Suidas.

Acusilaus, hiſtoriographus Argiuus, cuius teſtimonio Ioſephus vtitur lib. 1.

Acusilaus & Pamagetus fratres, victores in Olympicis certaminibus, patrem Diagoram per celebrem conuentum geſtarunt, in quem & flores abiecerunt Græci, & beatum propter filios appellarunt. Pauſ. lib. 6.

Acusiorum colonia, Ἀκουσιῶν, Galliæ Narbonenſis vrbs. Ptolem. *Grenoble* nunc vt I. Poldus ſcribit. Grannopolim vocat Sidonius, lib. 3. ad Placidum. Gratianopolis vulgò latinè. *Cullaro* aliquando appellatam fuiſſe quidam volunt, ex antiqua inſcriptione quæ in huius vrbis porta legitur.

Acutia, P. Vitelli vxor. Tacitus.

Acutia ciuitas Iberiæ. Steph.

Acutius Nerua præn. III. Cos. cum collega III. Iulio feroce. Olymp. 219. an. 4. vrb. cond. 852. Chriſti D. 101. K. Nou.

Acylas, Philoſophi nomen qui commentarios conſcripſit de Syllogiſmis. Suidas.

Acylina. vrbs Illyriæ. Steph.

Acyndinus, & Proculus, conſules Romani, anno 1. Conſtantij, ab vrbe condita 1092.

Acyphas, vrbs vna ex Tetrapoli Dorica.

Acyphas, vrbs Theſſaliæ vt quidam volunt.

Acyris, fluuius eſt iuxta Heracleopolin, de quo Strabo lib. 6.

Acythus, inſula circa Cydoniam Cretæ. Steph. Vide Aciton ſuprà, & Byblis infrà.

A D

Ada, altera vxor Lamech, Geneſ. 4. Vxor etiam Eſau, filia Elon, Geneſ. 36. Ité filia Hecatomni Canæ regis: & Arthemiſię ſoror, quæ Hydrico fratri nupſit. Strabo lib. 14.

Ada, Cariæ regina, Alexandro obuiam profecta, Alindis vrbe tradita, eum in filium adoptauit, Deinde ab Alexandro toti Cariæ præficitur Curtius lib. 2.

Adæ, Adarum, oppidum Aſiæ, Strab. lib. 15.

Adæi, Arabes Ægypto finitimi, vt ſcribit Ptolemæus.

Adacha, Palyrenæ vrbs. Ptolem.

Adad, filius Badad, rex Edom quartus. Gen. 36.

Adada, ciuitas in tribu Iudæ, Ioſue 15.

Adad, teſte Macrobio, non Adab, Aſſyriorum ſummus habebatur Deus, cui etiam deam Atergatim vxorem aſſignabant: per Adad ſolem, per Atergatim terram intelligentes: quod ex his duobus cuncta crederent procreari, Macr. 1. Satur. cap. 24.

Adadata, ciuitas Piſidarum ad Taurum montem. Strabo, lib. 12.

Adadtemnon, vrbs iuxta Iezrahelem, quæ hodie vocatur *Maximianopolis*. Zach.

Adadus, rex Syriæ. Damaſci filius.

Adaia, ſiue Adaias filius Ethan filij Zamma, 1. Paralipomenon 6. Filius item Ioroboham, 1. Paralipomenon, 9. Pater Ididæ matris Ioſiæ, 4. Reg. 22.

Adalbero, Metenſis Epiſcopus, Euſeb.

Adalbero Babius, Genuenſis Epiſc. Euſeb.

Adalia, filius Amman filij Amadatha, eſt. 9.

Adalgarius, Aquitanus nobilis. Paul. Æmilius libro 1.

Adalgiſus, Beneuentanus Dux ab Imperatore ad Græcos defecit, victúſque in Corſicam fugit.

Adam nomen primi hominis à Deo conditi. Geneſ. 2. Nomen etiam cõmune, quo Deus virum & mulierem appellauit. Geneſ. 5. Eſt & nomen vrbis, Ioſ. 3.

Adam interpretatur rubeus, vel rubra terra, quia vt Ioſepho placet, de rubra terra conſperſa factus eſt: talis eſt enim vera terra. Comeſt. in c. 2. Gen. Creatus ante diluuium annis mille ſexcentis duobus & nonaginta ſupra ducentos. Philo de tempor. Animalibus impoſuit nomina, quibus etiam nunc ipſa vocantur. Ioſeph. lib. 1. antiquit. & Euſeb. lib. 11. de præp. Euang. Pelliceam ſibi veſtem fecit (teſte Hieronymo) quod proculdubiò veſtes faciendi poſteris exemplar extitit. Habuit, præter Cain & Abel, triginta filios, ac totidem filias. Comeſt. in cap. 3. Geneſ. Res futuras ſuis prædixit filiis: vnde duas ipſi fecerunt columnas: ex quibus vna lateritia, altera lapidea fuit: vt ſi illa imbribus obſtare minimè poſſet, hæc permanens integra, ſcripta legentibus præberet. In his igitur columnis, ea quæ ab ſe inuenta fuerant circa fidem obſeruationem, ſcripſerunt. Proinde ab Hebræis ad Ægyptios, & Chaldæos, & ſubinde ad reliquos, Aſtrologiam manaſſe, credere par eſt: ac ſic Aſtrologiæ initium fuit. Hæc ex Rabinorum traditionibus, admodum ſanè infirmis. Ioſeph. lib. 1. antiq. Sepultus eſt Adam in agro Damaſceno, in ſpelunca duplici. Comeſt. in cap. 3. Geneſ.

Adam, vrbs Pentapoleos, Gen. 10.

Adamaſtor, apud Claudianum Damaſtor dicitur in Gigantomachia, —*ſauuſq; Damaſtor*
Ad depellendos iaculum dum quæreret hoſtes.
Sidonius.
Porphyrion Pangæa rapit, Rhodopemq; Damaſtor.
De hoc Oroſ. lib. lib. 1.

Adamaſtus, Ithacenſis fuit pater Achæmenidis ſocij Vlyſſi. Virg. Æneid. 3.

Adamiani, hæretici, ab Adam nominati, cuius imitantur in paradiſo nuditatē, quæ fuit ante peccatum. Credebant enim quòd nuptiæ futuræ non fuiſſent, ſi nemo peccaſſet. Nudi itaque mares fœminæque conueniunt: nudi lectiones audiunt: nudi celebrant ſacramenta. Hæreſis planè horrenda à Carpocra-

tianis inuecta, & à nonnullis fanaticis noſtro ſeculo renouata, Dei beneficio extincta eſt vt nemo hodie reperiatur qui tam fœda portenta in Eccleſia vel in Politeia defendere velit.

Alamus, Centurio Genuenſis, qui miſſus eſt Hyppomanem vt Barbaruſſam claſſes inſtaurantem opprimeret, Paul. Iou.

Adana, vrbs Siciliæ, Ptolemeo, vulgò Adeta. Vide STEPHANVM.

Adani Adanorum, duæ inſulæ in Arabia fœlici. Ptolem.

Adanſan, Angliæ vrbs apud Anthonium. *Itham ceſter*, Camdeno,

Adar, VIII. rex in Edom. Geneſ. 36. qui in Paral. 1. dicitur Adad.

Adara, vicus magnus. Steph. Eidem eſt tertiæ Paleſtinæ locus inter Areopolim & Characmobam.

Adaras, Hiſpaniæ vrbs, inter Hiſpalim & Cordubam. Anton.

Ad Aquas, Antonino, quas idem ad Larodas cognominat: Siciliæ vrbs, quam Simlerus Xacca vocari dicit.

Ad Aquilas, Atticæ locus apud Pauſaniam. Locus eſt etiam vigeſimo à Rauenna milliari. Sic item appellatur vetuſtus pagus prope Treuiros, quem vulgò *Igle* nominant. Moles ibi antiqua Romani nominis extat.

Ad Caſas Cæſarianas, Antonino, quas idem ad fines appellat. Locus eſt in Italia quem Simlerus *Caſſuno* vocari ait.

Ad Centeſimum, locus Italiæ, c v II. M. P. ab vrbe diſtans, verſus Adriam. Antonino.

Ad Columellas, eſt locus ſexto à Rauenna lapide, quo H. Rubeus ſcribit Maioranum Auguſtum in Imperatorem creatum.

Ad Duos pontes, Antonino locus Hiſpaniæ eſt, inter Bracaram & Aſturitam.

Ad Draconos, in Mauritania Cæſarienſi locus, & in Armenia minori. Antonin.

d fines, Antonino Caſtellum eſt Rhetiæ, in ripa Tauriæ vel Tauri fluminis, quod hodie *Pfin* dicitur, vt B. Rhenanus docet *Ander Thur* nominat Simlerus.

Ad fines ſiue Caſæ Caſarianæ. Antonino, locus inter Florentiam & Arrhetium, Eſt etiam Galliæ Belgicæ locus apud eundem.

Ad Frattes, locus in Mauritania Cæſarienſi. Anton.

Ad Lapidem, locus Britanniæ inſulæ, in Vitarum regione. Beda.

Ad Lippos, Hiſpaniæ Bæticæ locus, inter Salmanticam & Emeritam. Anton.

Ad Malum. Liburniæ vrbs. Anton.

Ad Marcium, locus dicitur non procul à Lannio. Liu. 6.

Ad Martis, Antonino Italiæ locus eſt, inter Narniam & Meuaniam Item inter Seguſium & Brigantionem, in Alpibus. Forte Martis vertex, Ammiani.

Ad Matrem magnam, Italiæ locus, in Campania ait Samnio. Anton.

Ad Mauros in lib. Notit oppidum. *Maurkirchen* Lazio in Noricis.

Ad Morum, locus Hiſpaniæ inter Accin & Carthaginem Spartariam Anton.

Ad Muros, Anton. Auſtriæ oppidum, quod Lazio *Sumerein* eſt: cui idem muro cincta Ammiani eſt.

Ad Murum, locus & villa regia circa murum quem Impp. Romani in Britannia inſula exſtruxere Beda.

Ad Oliuam, locus Mauritaniæ Cæſarenſis. Anton.

Ad Palantium, Anton vicus inter Tridentum Veronam. *Pallazzo* hodie dictus Simleto.

Ad Paludes, Straboni locus Arabiæ, in Ægypto. Arabicas Paludes vocant Solinus.

Ad Pinum, in Samnio locus Anton.

Ad Pirum, locus in Piceno. Anton.

Ad Pontem, Hiſpaniæ locus, circa Gades. Anton.

Ad Publicanos, Galliæ Narbonenſi locus, circa Tarantaſiam. Anton.

Ad Pulmones, locus maritimus in Sardinia. Paulin. ad Macarium.

Ad Regias, Mauritaniæ Cæſarienſis locus. Anton.

Ad Rotam, Anton. ſcribit Simlerus eam eſſe Numidiæ vrbem quam D. Auguſtinus, lib. 3. contra Creſconium Rotariam vocat.

Ad Rubra, Hiſpaniæ Bæticæ locus, circa Anæ fluminis oſtium.

Ad Salices, circa Danubij oſtia locus, in Moëſia inferiore. Anton. Ammian. lib. 31.

Ad Septimum, Anton. Simlerus legit ad Septimumdecimum, locus in Hiſpania inter Aſturicam & Tarraconem. XVII. M. P. ab hac diſtantem.

Ad Sex inſula, & ad tres inſulas, ſunt loca Mauritaniæ Tingitanæ Anton.

Ad Sorores, Hiſpaniæ vrbs circa Emeritam. Anton.

Ad Statuas Coloſſas, vrbs Hungariæ ad Danubium ſita, Latio *Colocza* Lib. Notit. Item locus inter Arrhethium & Cluſium Tuſciæ vrbes. Anton. Et in Hiſpania, circa Suetonem.

Ad Titulos Liburniæ vrbs, Anton.

Adarchidæ, gens Lybica Steph.

Ada-reſer, filius Rohob, rex Seba. 2. Reg. 8.

Adari, Arabiæ felicis oppidum. Ptolem.

Adarina, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Adarupolis, vrbs Perſica. Steph.

Adaſtrus, Phryx.

Adattha, Armeniæ maioris vrbs, in Rhauenæ præfectura. Ptolem.

Adazer vrbs, 1. Macab. 7.

Adbucillus, Galli cuiuſdam nomen apud Cæſarem in Comm.

Adbee,

Adbeel, filius Ismaelis Gen. 24.

Adbelum, oppidum Plin. 5. 23. 37.

Adar, nomen mensis apud Hebræos: siue Lunationis duodecimæ, nostro respondentis Februario, 1. Esd. 6. Filius item Balæ filij Beniamin. 1. Paralip. 8.

Adcantuanus, nomen ducis Aquitanici. Cæsar Comment. lib. 3.

Addi, pater Melchi, patris Neri. Luc. 3.

Addo, filius Ioah. 1. Paral. 6. Pater item Barachiæ patris Zachariæ. Zach. 1. Nomen prophetæ, 2. Paralip. 9. vide Nehem. 12.

Addon, nomen loci. 2. Esdr. 7. qui Adon. 1. Esdr. 2. scribitur.

Addua, Vide ABDVA.

Addua, fluuius est Galliæ Cisalpinæ, qui vt nonnullis placet, Larium lacum ingreditur, & ex eo integer emergens in Padum effluit: bonos quidem pisces nutrit, & potissimum Tinulos. Plin lib. 2. cap. 103.

Adeba, Ilercaonum vrbs in Hispania. Ptolem.

Adedi. Vide Adem.

Adelphius, historicus Marco Antonio familiaris, qui eius in Parthos expeditionem conscripsit, in qua ipse & adfuit & præfuit. Strabo. lib. 11.

Adelbais, vidua Lotharij imperatoris Othoni nupsit, alteri sic, Adelhaida vidua Othoni Imperat. Aug. nupsit. Olym. 42. anno vrb. conditæ 1702. Christi D. 951. De Adela, Paul. Æmil. libro 1.

Adelphena, Francorum regis filia sumpta in matrimonium à Theodorico Euseb.

Adelphius, Ætius collegæ, Romanorum Cos. alter sic, Adelph. v. c. præn. Clodius in Occidente Cos. Olymp. 307. anno secundo vrbis cond. 1202. Chr. D. 455.

Adelphus, Caucorum princeps, cum valida manu à Carolo Magno Francorum rege in Britannos missus victor rediit.

Adelstânus, VIII. Angliæ rex Edouardi ex concubina filius regnauit annis XV I.

Adem, Arabiæ felicis emporium celeberrimi nominis, quo ex Æthiopia, India & Persida negotiatores conueniunt. Vrbs est magnifica, situ & structura bene munita, ædificiorum nitore atque frequentia celebris, muro & præcelsis septa montibus, in quorum summitatibus ardentes faces nauigantibus portum ostendunt. Peninsulæ formam quandam obtinuit, nunc autem hominum industria vndique aquis ambitur. Osorius in hist. Emanuelis Munster. lib. 5 Cosmograph.

Adepsum, ciuitas in Eubœa, vbi balnea sunt: hæc Strabo lib. 9.

Adeodatus, Rom. Episc. Euseb.

Adeona, Dea ab ethnicis culta, quod adeundi facultatem præstaret. August. 4. & 7. lib. de ciuit. Dei.

Ader, locus iuxta Bethleem, vbi vel angelorum grex in ortu Domini cecinit, vel Iacob pecora sua pauit, loco nomen imponens: vel (quod verius est) quodam vaticinio futuro iam tum mysterium monstrabat.

Adércon, vrbs Iberiæ. Steph.

Adherbal, rex Aphricæ, à qua expulsus est à Iugurtha Numidarum rege, Oros. lib. 5.

Adgandestrius, Chattorum princeps, ad Senatum Rom. literas misit, quibus Armenij mortem promittebat, si patrandæ necis venenum ad se mitteretur: cui responsum est, Non fraude, neque occultis, sed palàm Po. Rom. hostes suos vlcisci solere.

Ades: à Græcis inferorum Deus, quē nos Ditem & Plutonem appellamus: ita dictus ab ἀ priuatiua, & ἰδεῖν videre: quòd in densissimis inferorum tenebris, noctéque profunda perpetuò agens nihil cernere videatur. Non enim absque lucido aere (qui apud inferos nullus est) visio potest fieri.

Ades, siue Hades, Molossorum rex, cuius filiam nomine Coram apud Acherōtem fluuium conatus est rapere Pyrithous. vnde factus est fabulæ locus, Pyrithoum ad inferos descendisse, & vxorem Ditis Persephonem, quæ & Cora à Græcis dicitur, rapere voluisse. Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 15. & Plutar. in Thes. qui tamen regem hunc non Adem vocat, sed Aidoneum.

Adhæser, Syroæ filius, Persatum rex, regnauit annum 1.

Adiabaræ, aliàs Adiabanæ, populi. Plin. 6. 30. 11.

Adiabéne, regio vltra Armeniam, quæ Mesopotamia. Steph. Assyria antè dicebatur. Plin. 5. 12. 4. & cap. 9. 6. 4. 14. 15. & cap. 13. 6. 38.

Adiabêna, regio orientalis prope Assyriam vt author est Strab. lib. 16. medio loco inter Euphratem & Tigrin, vnde & Mesene. Steph.

Adiabêni, populi. Plin. 6. 27. 12. & Marcel. lib. 25. à Seuero superati, Oros. lib. 3 cap. 15. Herodot. lib. 3.

Adiatorix, Meclij cuiusdam Galatiæ Tetrarchæ filius fuit, qui quum apud Heracleā Pōticam Coloniam Romanorū eò missam nocte vna iussu Antonij iugulasset, Paulò pòst in prælio Actiaco captus & in triumpho circunductus, vnà cum filio iugulatus est, Strab. lib. 12.

Adiel, nomen principis, 1. Paralip. 4. filius Ieta, 1. Paralip. 9. 27.

Adilisius mons, Plin 4. 7. 15.

Adima, est Numidiæ fluuius.

Adimantus, Platonis frater. Laert. lib. 3. fuit etiam hoc nomine Corinthiorum dux, qui quum Themistocli exilium obiiceret, num putas (respondit Themistocles) exulem quempiam esse qui ducentas habeat triremes? Suidas.

Adina, filius Siza 1. Par. 11.

Adimantius, nomen viri Athenien sis.

Adithâm, nomen vrbs. Iosue 15.

Admâtha, principis nomen. Esther 1.

Admête siue Admetes, nympha, Oceani & Tethos

Tethios filia. Hesiod. in Theog.

Admetes, Turcarum princeps, de quo Bembus.

Admetus, poëta temporibus Neronis, qui vt in Demonactis vita scribit Lucianus, obscuri nominis fuit. Et cum Demonacti aliquando dixisset, se vnius versus epigramma, hoc est monostichon scripsisse, quod testamento capisserv t sepulcro affigeretur, quod tale erat: Terra, Cape Admeti Spolium: nam iam Deus ipse est; Ridens respondit Demonactes, Bonum est, ô Admete, hoc monostichon: sed voluissem ipsum pridem tuo Sepulchro inscriptum esse.

Admētus, Thessaliæ rex: cuius armenta pauit Apollo nouem annis ob interfectos Cyclopes, diuina potestate spoliatus. Tamen Callimachus contra hanc inueteratam lectionem, ita scribit in hymno Apollinis:

Φοῖβον κ' ἠγάμιον κικλήσκομεν
Ἐξότε τὸν Ἀφρύζῳ ζαιγήτηδας ἵππους
Ἰσοδίαι ὑπ' ἴρατι κεκαυμένῳ Ἀδμήτοιο.

Id est, Phœbum & pastoricium vocamus, Iam inde cùm sub Amphryzo iugaleis pasceba: equos, Deo similis amore accensus Admeti.

Adminocīnus, Bellini Batauorum regis filius, à C. Caligula in deditionem acceptus est, Eutrop. lib. 7.

Adobogion, vir clarus qui ex tetrarchia stirpe Galatarum fuit. Hic cum esset Cæsaris amicus, ad id honorum peruenit, vt materni generis tetrarchia, & cum aliorum, tum Bosphori rex efficeretur.

Adon, Cynaræ regis Cyprorum & Myrrhæ filius: Boc.

Adoardus, filius Ariobaldi regis Longobardorum, Sabell. lib. 6. Ennead. 8.

Adólius, filius Acatij, Armenus genere. Cælius Rhod. lib. 21.

Adolphus de Nassau. Cel. D. F. Aug. xxxii. Occidentis. Imp. viii. Idib. Ianuarij creatus. Olym. 317. an. 3. vrb. cond. 2043. Christi 1292. Imperij negotia obiit per annos 6. menses totidem, dies aliquot.

Adolphus Aug. necatus est. iiii. Iulij. Olimp. 319. anno 1. vrb cond. 2049. Chr. D. 1288.

Adolphus. V. C. præn. Clodius, in occidente Cos. Olymp. 307. anno 2. vrb. conditæ. 1202. Christi 451.

Adon, nomen loci, 1. Esd. 2. qui Addon. 2. Esdræ 7. scribitur.

Adonai, nomen Dei apud Hebræos, quod generaliter interpretatur Dominus, quòd dominetur creaturæ cunctæ.

Adoneus, Bacchi nomen apud Arabes. Alex. ab Alex. lib. 6.

Adonia, Adoniorum, festa Adoni dicata, Ammianus lib. 22. Hist. Euenerat iisdem diebus annuo cursu completo Adonia celebrari, ritu veteri, amato Veneris (vt fabulæ fingunt) apri dente ferali deleto, Adonia cum planctu

celebrantur ad planctum Veneris repræsentandum.

Adonia, siue Adonias, filius Dauid ex Aggith. 2. Reg. 2. & Paralip. 3.

Adonibesec, Chananæorum rex, cui Israëlitæ manum ac pedum summitates absciderunt, qui tunc dixit, Meritò isthæc patior: septuaginta reges, ait, amputatis manuum ac pedum sumitatibus, colligebant sub mensa mea ciborum reliquias: sicut feci, ita reddidit mihi dominus, Adduxerúntque eum Ierusalem, & ibi mortuus est. Iudic. cap. 1.

Adonīram, filius Abda, qui erat super tributa Salomonis, 3. Reg. 4.

Adonis, idis, filius Cynariæ Cyprorum regis & Myrrhæ eius filiæ, quem Venus in deliciis habuit. Hic dum in Idalio nemore venatur, primo ætatis flore, apri dente sub inguine percussus moritur: atque à Venere post multas lachrymas in florem Adonium, qui est sanguineo colore, transformatus est, alij dicunt in flumen cecidisse, dum pulchritudinem suam contemplaretur. Hunc Ausonius cum Plauto vocat Adoneum: Fulgentius Adon, quæ Græcis suauitas dicitur Eti, quia Myrrha odore suauis est, Adonem dicitur genuisse. Ideo autem Venerem amasse dicunt quòd hoc genus pigmenti sit valde feruidū. Lucianus Adonium fluuium ex Libano monte profluentē, singulis annis sanguinolentū fieri cōmemorat per eos dies, quibus Adonis fuit interfectus. Hieron. in Ezechielem. Quem nos Adonidem interpretati sumus, & Hebræus & Syrus sermo Thamuz vocat. Vnde quia iuxta gentilem fabulam in mense Iulio, Amasius Veneris & pulchertrimus iuuenis occisus, & deinceps reuixisse narratur, eundem Iulium mensem eodem appellant nomine, & anniuersariam ei celebrant solennitatem, in qua plangitur quasi mortuus, & postea reuiuiscens canitur atque laudatur. Vnde apud Ezechielem prophetam legitur, Ecce ibi mulieres sedebant plangentes Adonidem. Vbi intelligi vult fuisse idololatriam celebratam in honorem Adonidis, quamquam nonnulli fortasse rectius exponant de planctu qui fiebat propter mortem Osiridis ab Ægyptiis, quorum ritus imitabantur Iudæi. Macrobius verò accipit Adonidem pro sole. Moschopulus ἀδωνίδα nomen ab ἄδω quod est cano, deriuatum putat. De eodem festiuissimè Theoc. εἰδυλ. κγ. κθ. Orpheus in hymnis, Adonin Solem esse sensit, cum illum rebus omnibus præbere nutrimentum, & esse germinandi authorem dixerit, his verbis:

Εὔσπλε πολύμορφε τροφὸν πάντων ἀρίδηλε.
Κόρη, ὦ κόρε, σὺ πᾶσι θάλπων αἴεν Ἄδωνι
Σοεννύμφῳ, λάμπων τε καλαῖς ὧν κυκλάσιν ὥραις.

Qui cunctis alimenta refert, prudentia cuius
Plurima, qui vario lætaris nomine Adoni:
Germinū & idem autor, pariter puer atque puella:

Extincte,

Extincte, atque iterum splendens lætitibus horis.
Finxerunt antiqui, qui Adonin Solem esse putarunt, illum ab Apro, hirsuta & aspera fera, ictum, quia aspera sit & hirsuta hyems, sub qua solis vires paulatim deficiunt. Ea res est omnino Veneri inimica, quoniam per aëris temperiem viget Venus, cum frigus, vt inimicum, naturæ opus non ingrediatur. Cùm sol igitur in signis sex Australibus extiterit, per signiferum incedens, breuioréſque sunt dies ac longiores noctes, tum dicitur Adonis apud inferos morari: cùm verò signa Borealia longiores dies fecerint, tunc est apud Venerem, per quã omnis vetustas omníſque nitor aruis restituitur: ea de causa illum ait Orpheus modò esse apud superos, modò apud inferos. Alij, inter quos Theocriti Scholiastes, Adonin semẽ tritici esse sentiunt. Morbus Adonis (inquit) sex menses moratus est in gremio Veneris, quot etiam apud Proserpinam. Adonis frumentum est satum, quod sex menses degit sub terra sex menses illũ habet Venus, aëris temperies scilicet, ex quo illum messores colligunt.

Adonis formosus pastor, cui & annua lugendi festa sunt institũta, templúmque habuit in Biblo Phœniciæ vrbe, vbi pater eius regnarat. Virgil in Gallo,

Et formosus oues ad flumina pascit. Adonis.

De quo Ouidius latè lib. 10. Metamorph.

Adonis, alias Adynis, fluuius memoratur propter Biblum vrbem Phœnicum. Ptolemæus, Plinius 5. 20. 5. Hinc horti Adonidis, pro instructissimis.

Adonisedec, Rex Ierusalem. Iosue 10.

Adoram, filius Iectan. Genes. 10. 26. 27.

Adoreus, mons est Phrygiæ, ex quo Sanguarius erumpens fluuius per Phrygiam labitur in Bythyniam.

Adonius, vel Adonicus, decimus Longobardorum Rex, Pannoniæ partes occupauit, prætergresso Danubio.

Adonacris, rex fuit Herulorum, qui anno nostræ salutis 475 tanta cum manu in Italiam irrupit, vt terrore perculsus Augustus sponte purpuram poneret, Paul. Diacon. lib. 16.

Adra, ciuitas Arabiæ petrosæ. Ptolem.

Adra, oppidum Syriæ Cœles, 1. curiæ apud Ptol. Est item, eodem authore, Liburniæ ciuitas.

Adramelech, idolum Assyriorum, quod etiam Samaritani coluerunt.

Adramelech, filius Sennacherib regis, 4. Reg. 19. Isa. 17. Deus item Sepharuain. 4. Reg. 17.

Adrâmis, & Adramin, nomen viri proprium.

Adramittẽus. Cic. pro Flac. Quid (inquit) occisus est, à Piratis Adramittenus, homo nobilis cuius est ferè nobis omnibus nomẽ auditum? Hæc ille Steph.

Adramiteos, oppidum vnguentis delectabile, Plin. 5. 30. 9. & cap. 1 15. 15.

Adramiles. Vide PSYCTERIVS.

Adramytis, insula Lyciæ, Steph.

Adrana, vrbs Thraciæ, parum supra Berenicem Steph. Est etiam fluuius Cattorum in Germania. Tacitus, Anal. lib. 1.

Adranus, Deus cui sacra erat Adranus (hodie *Aterno*) ciuitas.

Adranon, Siciliæ oppidum in Ætnæ montis radicibus, fluuium habens eiusdem nominis. Steph. & Plut. in Parallelo. hodie *Aderno*.

Adrapsa, orum, vrbs Bactrianæ. Strab. lib. 15.

Adrabia: regio non longè à Troade, quæ est in Mysia, ab Adrasto rege dicta, qui primus Nemesis, id est, Fortunæ templum ædificauit, Adrastiámque vocauit.

Adrastia, Iouis ac Necessitatis filia, scelerum vindex acerrima quam nemo flagitiosus neque magnus neq; paruus: vi aut clam effugere potest. Alij nunc alio nomine Nemesin vocauerunt, eiúsque sedẽ Ægyptij Sacerdotes supra Lunam constituerunt, vt inde, velut regina & arbitra hæc inferiora despectaret, Strab. lib. 15. nominis rationem refert ad Adrastum regem, qui primus Nemesi templum erexit, Adrastiamque vocauit. Phurnutus, παρὰ τὸ ἀεὶ δρᾶν, quasi ἀεὶ δρασεῖα, quod nihil eam impediat, nihil frustretur, nihil ea infectum relinquat: vel, vt Pausanias ait, ἀπὸ τοῦ δι' ἁρπάσειν, quòd scilicet nemo nocens meritam pœnam vnquam effugerit, etiam si aliquando tardius assequitur. Virgil. in Ciri, *vt scelere infando, quod nec sinat Adrastea. Ladere vtramque vno studeas errore parentem.* vide Nemesis.

Adrastus, XXIII. Sicyoniorum rex, regnauit ann. 4.

Adrástus, rex Argiuorum. Thebanis bellum intulit pro Polynice genero suo: sed vtrinque multis occisis, demum rediit re infecta, Statio teste. Fuit & alius Adrastus, teste Homero lib. Iliad. 2. Percosij filius, vt infrà videbimus in dictione Percosius.

Adrázarus, Sophinæ rex.

Adremon, alias Aodremon, Thoantis pater. Homerus Iliad 2.

Adresta, Helenæ ancilla, Odyss. 4.

Adria, Steph. & Ptolemæo, Romanorum colonia, Piceno quinta regione Italiæ, XII. M. passuum à mari distans: à qua ager ipse Adrianus dicebatur, vino generosissimo nobilis, quod & ipsum Adrianum fuit appellatum. Pli. lib. 3. cap. 13.

Adria, vrbs Græciæ, Illyrico mari proxima, huíque Adriatico nomen dedit. Liu. primæ Decad. li. 5. Iustinus lib. 20 Eius ciues Venetorum fines aliquando infestarunt, quibus Otho Vrseolus occurrit, victósque apud Lauretum tanta clade affecit, vt nunquam finitimis bella inferre ausi fuerint.

Adria, id habuit nominis à flumine Athesi, antea Adria dicto, vt ait Strab.

Adrianopolis, ciuitas est Thraciæ ad Hebrum fluuium, primum Oresta dicta, ab Oreste conditore:

ditore: postea ab Adriano instaurata, quum ei furore agitato responsum esset vt se in furiosi domum reciperet. Cæl. Rhod. lib. 17. c. 2. Turcarum regia ante captam Constantinopolim. Hodie *Andrinopoli*.

Adriaticum mare contra Rauennam, quod per ostia Padi fluuij intratur, sumpto vocabulo ab Adria proxima ciuitate, quę idem mari Adriatico nomen dedit. Strabo 5. Hoc pelagus Paulus emensus est. Act. 27. Plin. lib. 3. cap. 16. Eius insulæ. Plin lib. 3. cap. 5. Quantum à Propontide distet, lib. 4. cap. 11. Vide HADRIA, & ADRIA.

Adrianopolitæ. Vide Gonei, & Neocæsaria, & Palmira, & Stratonica. Nouæ Athenæ Adrianæ. Vide Olympicum. De Adria colonia. Plin. lib. 3. cap. 13.

Adrianus Imperator, qui post vexatos Christianos morbo aquæ intercutis periit. De quo Cæl. Rhod. lib. 2. 29. & 30. Pausa lib. 2. Sab. Enead. 1. lib. 6.

Adrianus Phœnix, patria Tyrius, docuit Athenis magno cultus victúsque sumptu. Amatus est magnopere à M. Antonio, & Romam ab eodem ductus.

Adrianus ager, Plinius lib. 3. cap. 13. & 14.

Adricam, Pœnorum Rex, Aprio Ægyptiorum regi se suósque dedidit.

Adrius est mons Dalmatiam per medium secãs. Strabo lib. 7.

Adrobigum, Hispaniæ vrbs in Atrabis. Pomp. l. 3.

Adromentum, oppidum. Plin. 5. 49.

Adrotta, vrbs. Lydiæ. Steph. Incolæ Adrotreni.

Adrumentum, siue Adrumentium, ciuitas Mysię. Est & Adramitis, insulà Lyciæ, & Adrumes, Adrumetis ciuitas Africæ. Hieronymus autem aut si quis alius fuit author, in Catalog. locorum Act. Apostol. indicat Adrumentum esse ciuitatem in Bazatio regione Africæ. Plinius Adrumentum vocat neutro genere. Actor. 27. vulgò *Sise*, ab aliis *Machometa* & *Toulb* appellatur.

Adrymes, vrbs Libyæ. Steph.

Adryx, vrbs Syracusiorum Steph.

Aduellas, & aduelas, mons apud Strab. lib. 4. ex quo in Septentrionem Rhenus excurrit, & diuersa ex parte Aduas in Latium iuxta Comum intrans.

Aduatici, Belgarum populi, regni Eburonum (nunc Leodiensium) finitimi, ac Neruiis (nũc Tornacensibus) proximi habebant amplum & in altissimis rupibus oppidum, quod etiam, vt quibusdã videtur *Beaumont* appellatur vicinum Thuidino in finibus Hannoniæ. Aliis videtur esse aliud oppidum Attrebatẽsis diœcesis, vulgò *Douay* nuncupatum. Hi populi ex Cimbris Theuonisque prognati erant, qui Transrhenani fuerunt. Quanquam nonnulli malunt Aduaticos fuisse eos qui hodie Gallicam Brabãtiam, vbi hodie oppidum Niuella est, partemque Hannoniæ circa Cannetum montem & Bintium oppida Cameracensis diœcesis, finitimáque his loca extra Francorum regnum inhabitant. De his multa apud Cæsarem, lib. 2. & 6.

Aduaticum, Tungrorum, nunc Abatia Brabantiæ perquàm amœnissima. vulgò *Tongerloo*,

Adeubanus: & Adubanum, fluuius qui & Ister, & Danubius dicitur.

Aduentus. Consul Romanus, Euseb.

Adula, mõs, vnde scaturit Rhenus fluuius. Strab. & Munst. in Cosmog. vulgò, mons *S. Gotardi*.

Adunicates, populi in Gallia Narbonensi. Plin. lib. 3. cap. 4.

Adumen, fluuius haud longè à Roma. Euseb.

Aduſa, Epiri fluuius est Apoloniæ propinquus.

Adulam, nomen ciuitatis, Ios. 12. 15.

Adulis, vrbs Æthiopum: qui & Panos insula dicitur. Steph.

Adulitãtum, oppidum. Plin. 6. 29. 40.

Aduliton, oppidum in regione Troglooditarum Plin. 6. 29. 35.

Adultus, Iupiter cognominatus, vt etiam Iuno adulta Nam præcipuè in connubiis Ethnici deos quinque inuocabant, Veneré, Suadelam, Dianam, Iouem adultum & Iunonem adultam. Plutarch. in Problem.

Aduram, nomen viri qui erat super tributa regis Dauid. 2. Reg 20. 3. Reg. 12.

Aduram, ciuitas ædificata à Roboam. 3. Paral. 11.

Adymachidæ, populi sunt interioris Libyæ ab ea parte qua Ægyptum spectat. Apud quos vxores in vtroque crure armillam æream gestant: vter verò sexus cõmatus est ex æquo, quo vt fit multos alant pedunculos. Cæl. Rhod.

Æ

Æa, metropolis Colchidis ad Phasin amnem quę eadem Æpolis dicitur. Plin. lib. 6. c. 4. & Steph. Vide Discoridem.

Æacides, Pyrrhus Epirota ab Æaco trahens originem, dictus est Virgil. Æneid. 6.

Æacides, Achilles Æaci nepos ex Peleo Æaci filio. Virg. Æneid. 3.

Coniugio Cecidæ Pyrrhi sceptrisq; potitum.

Æacides, insulæ sunt apud Stephanum, quarum vnam Oenonem vocat. In Saronico sinu esse, ex Thucyd. 2. & Strabonis 8. quidam colligunt.

Æacus, Iouis ex Europa siue ex Ægina filius. Hic apud Oenopiam (sic quidem legitur, sed nisi apud Strabonem est mendum, Oenonem legendum est) regnasse dicitur, quam ex nomine matris Æginã nominauit filius. Quem tantæ iustitiæ fuisse dicunt, vt apud inferos animarum creditur fuerit à Plutone delectus iudex cum Minoe & Rhadamantho, & peccantium peccata discutere, & pro meritis pœnas inferre. Vide in Ægina. Ouidius,

—*tuasq;*

Aeacus in pœnas ingeniosus erit.

Æácus, Endeida Chironis filiam in vxorem duxit, ex qua Telamonem genuit & Peleum: deinde Psammathe Nerei filia compressa genuit tertium Phocum, quem Peleus occidit. Ab eo Æcideius, a, um.

Aêa, inquit Seruius, Circe dicta, ab aspernãtium voce, propter celebratas illic corporum mutationes. Quanquam commentaria Apollonij Rhodij testentur Ææam & Citeida, vocari Circen ab vrbibus Colchorum, & Medeã vocauit etiam Ææam vel quia Circes artibus mederetur, vel quia pernicioſa extiterit compluribus Virgil. lib. Æneidos. 3. *Aeæe, quæ insula Circes.*

Ææe, siue Ææea, insula fuit in mari Tyrrheno, non modico olim freto ab Italia dirempta, hodie continens, ita tamen vt paludibus vndique cincta insulæ speciem præ se ferat. Plin. lib. 2. cap. 85. & lib. 3. cap. 5.

Æamêna, Nabathæorum regio. Steph.

Æána, vrbs Macedoniæ. Stephan. Vide Æanvm.

Æanitis, Nabathæorum regio. Steph.

Æantides, Lampsacenus tyrannus, magnæ apud Darium regem auctoritatis. Thucyd. lib. 6.

Æantium oppidum in Sigæo, ab Aiace illic sepulto, qui Græcis Æas dicitur.

Æantium, oppidum Troadis, Aiacis sepulchrum Plinius 5. 30. 22. Æantium item est Magnesiæ promontorium, Plinio authore 4. 9. 2. Est item Æantium oppidum Macedoniæ Ptolomæo, aliàs Æanum.

Aêanum, Macedoniæ oppidum ab Æano Hæmi filio Tyrrhenorum rege conditum, inde Æanicus.

Æas, antis, Epiri fluuius ex Macedonia defluẽs, in Ionium mare sese exonerat. Luc. lib. 5.

Purus in occasum sed parui gurgitis Aeas
Ionio fluit inde mare. &c. Plin. lib. 3. cap 23.

Æbudæ, insulæ quinque Britanniæ. Steph. Vide Haebvdevs.

Æbûra, vrbs Hispaniæ Tarraconensis Stephan. hodie *Talauera.*

Æca, vrbs Colchorum, ad Phasin fluuium: & Æca, Italiæ, à qua Æcani, populi Plinius lib. 3. cap. 11.

Æcâlum, castellum Italiæ, Steph.

Æcani, populi Thuscorum quos deuicit Camillus eorumque vrbem vastauit. Plutarc. in Camil.

Æclus, viri nomen Strab. lib. 10. dicens, Post res verò Troianas Æclus & Cothus ex Athenis profecti habitauerant, ille quidem Eretriam Cothus verò Chalcidem.

Æculani, Populi in secunda regione Italiæ. Plin. lib 3. cap. 11.

Ædemon, Ptolemæi libertus, qui patronum à C. Cæsare interfectum vltus est. Plin. lib. 5. cap. 1.

Aedesum oppidum in Locride. Plinius 4. 12. 54. & Strabo.

Aedêpsus, vrbs Eubœæ. Steph.

Aedesia, mulier Aegyptia, vxor Hermæ, & Syriani philosophi propinqua, totiusque castitatis & probitatis exemplar, cuius vitam latissimè scribit Suidas.

Aedessa, Macedoniæ oppidum mediterraneum. hodie *Vodena.* Sophianus.

Aedon, mons Thraciæ, vnde Aedonus possessiuum. Virgil. *Ac velut Aedoni Borae,* &c. Vide Edon.

Aedonis, insula Aegyptij maris. Ptolem.

Aeduani, à C. Silio ad Augustodunum victi cæsique sunt. Tacit. lib. 3.

Aedusij, socij Romanorum iuxta Galliam Celticam Stephan. forte Aedui.

Aedui, Cæsari, Ptolemæo & Straboni, Galliæ populi sunt, quos hodie Burgundiones, & vulgo *Bourguignons* vocant. vide Hedui & Burgundiones.

Aedon, vxor Zethi regis, fratris Amphionis, ait Bocat. lib. 5. Itylum filium per errorem nocte interfecit, putans eum Amanea siue Amandea Amphionis esse filium (inuidebat enim vxori Amphionis, quod illi sex essent filij masculi) quæ crimen cognosens, optauit mori: miseratione tamen deorum in Carduelem versa, Itylum deflere dicitur.

Aedilius, mons, quo egreditur fluuius Assus, quem occupauit Sylla, vt Cheronenses populos illi monti vicinos facilius inuaderet. Plutarch. in Syll.

Aeta, vel Aethes, Colchorum rex Solis filius ex Persa Oceani filia, liberos habuit Medeam, Absyrtum, & Calciopen. Ad hunc Phryxus, Athamantis filius peruenit, & aureum vellus detulit: quod cùm vigilãtissimè seruaret, eius causa bellum gessit cum Argonautis: tandem ab Iasone & spoliatus, & regno pulsus est, sed iam senex ab eodem in regnum restitutus.

Aetes, portus est in Italia, vbi Argo nauem applicuisse aient, & Iasonem cum Medea à Circe expiatos Isac. in Lycophr. Valer. Flac. lib. 2.

Phasin & Aeetem. Scythicig; pericula Ponti.

Colchidis fluuius hic videtur.

Aetias, patronymicum, Medea Aetæ filia, Ouid. 7 Metamorph.

Concipit interea validos Aetias ignes.

Aega Nympha quæ ex Oleno nata, Iouis nutrix fuisse fertur, vt Hyginus aliíque prodidêre. Quidam Aegam Panos vxorem dixêre à qua & Aegij dicta. vide plura apud Hyginum.

Aega, promontorium est Aeolidis non procul à Cayci fluminis ostio. Strab. lib. 3.

Aega, Phocydis regionis fluuius. Oppidum item Aemoniæ Hyginus.

Aegæ, arum, pluralis numeri, vel Aege, ges, vrbs Ciliciæ. Lucan. lib. 1.

Et extremæ resonant naualibus Aegæ.

Est

Est etiam insula in Aegæo mari, de qua in sequentibus

Aegæ, oppidum Aeolidis percelebre. Plin. 4. 30. 4. & c. 27. 5. 3 & cap. 30. 5. 2. Stephanus plures huius nomen vrbes recenset in Locride, Lydia, Eubœa, Myrrine, Thracensi, Chersoneso, in Aeolide, & in Ætolia.

Aegea, vrbs quæ alias Garystos, vide infrà.

Aegæa, nomen duarum vrbiū Ptolomæo, quarum vna lib. 3. c. 4. 13 in Aemathia, Edissa prius vocata: Pli. verò lib. 4. c. 10. Aegæ, in qua mos erat sepelire reges. Altera, teste Ptolemæo lib. 4. cap. 2. in Mauritania. Sunt & Achaicæ Aegeæ, penes quas Cratinus amnis labitur. Sunt & Aegeæ, alias Aege, Euboicæ, à quibus Aegæum mare dictum est Strabo.

Aegæa, Amazonum regina, à qua Aegæum mare. (in quo periit) nomen sumpsisse vult Fest. Pomp.

Aegæon, gigas sæuus & immanis, Titanis & Terræ filius, qui vno ictu centum scopulos in Iouem contorquebat, victus demum, alligatus est à Neptuno scopulis Aegæi maris. Stat. *Audierat duros laxantem Aegæona vectes.* Dictus autem Aegæon, vt quidā volunt, à γαῖα, id est superbio: inde γαῖος, & per appositionem, ἀιγαῖος, & per pleonasmum, αἰγαῖος. Hunc Homeris 1. Iliad. ab hominibus quidem Aegæonem, à diis verò Briareum vocari tradit. Ventorum naturam hac fabula inuolutam fuisse quidam volunt. Alij bella potentissimi cuiusdam principis vel tyranni à potentiore deuicti. Alij dicunt Aegæonem, immanem fuisse piratam, & sic nominatum ab insula deserta, quæ Aege in Aegeo mari vocatur, in qua subsidebat more piratarum, quibus fas non est ob latrocinium suum vrbes incolere. Produnt fabulæ veteres, hunc centum à Ioue religatum catenis, vt possit inde intelligi eum potentissimum fuisse, dum tot catenis eius adstringuntur vires. Is autē Centum geminus ideo dictus est, quod centum homines remigio deseruientes haberet in manibus. De quo Ouid,

—balænarumq; prementem.
Aegæona suis immania terga lacertis.

Seruius eūdem cum Briareo esse scribit apud Virgilium lib. 10.

Aegæon qualis, centum cui brachia dicunt,
Centenasq; manus, &c.

Aegæum mare, vulgo *Archipelago*, pars maris Mediterranei prope Græciam, Europam ab Asia diuidēs, multas habet insulas inter Hellespontum & Tenedum, appellatum quod Aegeus, Thesei pater ex Athenarum arce illuc se deiecerit. Aliis, quòd Aegæa, Amazonū regina, in eo perierit. Aliis ab Aegæone, de quo supra diximus. Straboni, ab Aegæis oppido in Eubœa: Plin. ab αἴξ αἰγὸς, deriuat, qui lib. 4. cap. 11. vers. 50. sic scribit, Aegeo mari

nomen dedit scopulus inter Tenedum & Chiū verius quàm insula αἴξ nomine, à specie capræ, quæ à Græcis ita appellatur, serpentè in medio mari exiliens. Solin. Inter Tenedum & Chium est & Claros insula, qua Aegæus sinus panditur, ac extra Antandrum saxū est: hoc enim verius, quàm insula cognominari meruit. Id quoniam visentibus procul capræ simile creditur, quam Græci αἴγα nuncupant, Aegæus, inquit, ab eo sinus est appellatus. Varr. hodie *Archipelago* ab Europæis, à Turcis autem mare album vocatur.

Aegæ, oppidum Peloponnesi apud Homerum.

Aegæis, tribus Attica, ab Augeo, Pandionis filio. Steph.

Aegaleos, nomen montis apud Teucydidem, lib. 2.

Aegagees, mons Asiæ vbi vipera serpens reperitur. Nicander.

Aegeus, Neptunus cognominatus est, ab Aegis Eubœæ insula. Strabo. lib. 9.

Aegeus, fluuius apud Apollon. lib. 4. Corcyre insulæ addit esse eius Scholiastes.

Aegeus campus & regio in Phocyde. Eustath. in Dionysium.

Aegaleum, Atticæ mons, regione Salamine, Herodoto, Thucy. Tzetzes, & mons Messeniæ apud Strabonem.

Aegara, Lydiæ vrbs Ptolem.

Aegas, locus in Eubœa regione, vnde mare Aegæum est cognominatum: vbi (vt aiunt poetæ) Neptuni stabulantur equi, ob fluxum & refluxum maris. Strab. lib 8.

Aegateos, nomen regis apud Strabon. lib. 8. sub quo antiqua Pylos Messenia ciuitas erat.

Aegates insulæ, de quibus Tit. Liu. lib. 1. tertiæ Deca. apud has à Carthaginensibus malè pugnatum.

Aegates, promontorium Aeolidis, quod nunc Cane & Cauæ dicitur. Steph. ab Artemidoro αἴξ in nominatiuo dicitur.

Aegeæ, insula Plin. 531. 36. Vide ÆGAE.

Aegeleos vrbs in Thessalia quam Attalus oppressit. Tit. Liu. lib. 14 Dec.

Aegeli, populi in Media Steph.

Aegemon poeta, bellum Leuctricum Thebanorum & Lacedæmoniorum versibus scripsit. Volaterran.

Aegeria, Dea à mulieribus Ethnicis colebatur, quòd eam opitulari credebant partui egerendo, Festus.

Aegēria, nympha nemoris Aricini, colebatur prope Aricinū lacum, cùm qua Numa Pompilius nocturnum colloquium se habere simulauit super cultu religionum, quo animorum & prædæ studio flagrātem poculum Romanū abstraheret, & leges à se conditas sanctiores redderet. Plutarch. in Numa. Alij dicunt fuisse vxorem Numæ Pompilij secundi regis Romanorum, quæ teste Ouid. lib. 15. Meta-

morpho

morphoſcon, mortuo Numa ob dolorem flendo in fontem ſui nominis verſa eſt. Idem libro Faſtorum tertio:

Ægeria eſt, quæ præbet aquas, dea grata Camœnis,
Illa Numæ coniux, conſiliúmque fuit.

Aegeſtani, Steph. populi ſunt Siciliæ, quorũ vrbs Aegeſta non procul à Lilybæo promontorio ſita eſt, ab Aegeſto Troiano nomen habens. Hi Segeſtani vocantur à Plinio lib. 3. cap. 8.

Aegeſteorum Emporium, vrbs in Sicilia. Strabo lib. 6. & Diod. 11. hodie *Caſtro al mar di golfo.* Leander.

Aegelini, Calabrorum gens mediterranea. Plin.

Aegeus, Athenarum Rex, filius Neptuni, duas habuit coniuges: quarum prima dicta eſt Aethra filia Pithei Regis, ex qua Theſeum ſuſcepit. Secunda, vt teſtatur Ouidius, fuit Medea profuga, quam ab Iaſone repudiatam atque fugientem nõ ſolum ſuſcepit hoſpitio, ſed illam etiam ſibi matrimonio copulauit, & ex ea, vt placet Iuſtino, Medum filium ſuſcepit. Succeſſit quidem in regno Pandioni regi, re vera patri. Aegeo regnante Athenienſibus bellum intulit Minos Cretenſium Rex ob cędem Androgei filij legéſque duriſſimas impoſuit, vt ſcilicet quotannis ſeptem iuuenes nobiles in Cretam mitterentur ad Minotaurum, qui tribus annis ſorte miſſi ſunt: quarta autem ſors obtigit Theſeo, qui maximo patris Aegei dolore nauem conſcendit: & cum omnia nauigij ornamenta nigra eſſent, & nauis velum, habuit in mandatis à patre, vt ſi contingeret in agendis eum fœlicem ſortiri exitum rediens naui album apponeret velum, amoto nigro, vt eminus ſortem ſuam noſceret. Theſeus autem Adrianæ conſilio victor, mandatorum immemor, non amoto velo nigro redibat. Aegeus excelſa turri proſpectans nigrum velum, Theſeum mortuum arbitratus, ex turri ſe deiecit in mare, quod ab ipſo vocatum eſt Ægeum: & mortuus, ab Athenienſibus liberatis, Neptuni filius, & marinus Deus in ſolatium Theſei conſecratus eſt. Ex Plutarcho & Seruio. Hinc Ægides patronymicum, id eſt, Theſeus. Ouid. lib. 8.

Protinus Aegides, rapta Minoide, Diam
Vela dedit, &c.

Ægeus, Pandionis filius, Athenienſium rex, renauit annis XL III,

Ægiæ, Laconiæ oppidum. Pauſan.

Ægiale, ſiue Ægilia. Diomedis vxor, quæ marito apud Troiam bella gerente, cùm Cyllabaro, ſiue Cyllebero, Steneli filio, rem habuit, quod vbi Diomedes comperiſſet, domum reuerti noluit, verecundia ductus, ſed in Italiam poſt Troiæ expugnationem vectus, regni partem à Dauno ſortitus eſt. Quidam dicunt eã Nauplij patris Palamedis ſuaſione adhæſiſſe alteri. Lycophron ait Diomedem Steneli filio Cometæ commiſiſſe domum & vxorem: ſed Venerem, quia à Diomede vulnerata fuiſſet, talem Aegiale furorem immiſiſſe, vt cum omnibus iuuenibus quàm turpiſſimè viueret, præcipuè autem cum Cometa conſueſcerer.

Aegiale, ciuitas in Amorgo, & vna Cycladum Steph.

Aegiale, ſeu Aegilea, vna eſt Gratiarum, vt inquit Lactantius, alio nomine Thalia. Vide dictionem, AGLAIA.

Aegialêus. Phoronei filius, cui Apis (quem quidam Phoronei, quidam Iouis filium ex Niobe, Phoronei filia eſſe tradunt) poſtquã Argis regnaſſet, in Ægyptum tranſiens, Achaiæ regnum reliquit. Alij Aegialeum Inachi filium, ex Melia Oceanitide faciant, & ab ea Aegialeam dictam, quæ poſtea Peloponneſus à Pelope vocata eſt.

Aegialêus, Medeæ frater, alio nomine dictus Abſyrtus, à qua diſcerptus fuit, vt patri eam perſequenti mora iniceretur.

Aegialêus, primus Sicyoniorum rex, regnauit annis LII, à quo Aegialea nuncupata eſt, quæ nunc Peloponneſus vocatur. Euſeb.

Aegiali, populi, Sicyonij poſtea à Sicyone eorum rege nuncupati.

Aegialia, inſula eſt adiacens Aætoliæ. Plin lib. 4. cap. 12. verſu 9.

Aegilia, Pelopõneſi ciuitas, poſtea Argos dicta, Steph hodie *Cecerigo.* Sophian.

Aegialeos, Achaia, teſte Plinio lib. 4. cap. 5. propter vrbes in littore diſpoſitas.

Aegialum, mons Aſiæ minoris. Cedren.

Aegialus, locus inter Sicyonem & Brupraſiũ: & alius proximus Põto, cum vico eiuſdem nominis. Eſt & Aegialus, mõs in Æthiopia Ægypti. Steph. Plin. 4. 7. 9 Item, vrbs Aſiæ minoris iuxta Crommium. Arrian. Perip. Oppidum in Thracia, iuxta Strymonem. in Æthiopia iuxta Nilum, item, Secundum Pontum poſt Carambim pro montorium. Steph.

Aegîda oppidum. Plin lib. 3. cap. 19.

Aegidius, Francorum rex, regnauit annis VIII. quem Childericus fudit, vicítque recuperato regno. Æmi. lib. 1. vulgò *Gillo* appellatur.

Aegicôris, vide ÆGOCORIS.

Aegila, inſula. Pli. 4. cap. 1. 4. quindecim millibus paſſuum à Cithera, eadémque à Cretæ Phalarſarna oppidũ XXV. mil. paſſuum. Aliàs Aegyla ſcribitur per ypſilon. Plin. lib. 4. c. 12. Candelabris nobilis. 34. 3. 1.

Aegíla, pars Antiochidis tribus Steph.

Aegilia, Africæ vrbes duæ cognominis, à Boreo promontorio itinere dierum quatuor, viro ex pedito, diſtantes, verſus Meridiem Procop.

Aegilips, Aegilipis, nomen vrbis Acarnaniæ, Strabo & loci in Epiro. Steph.

Aegilium, inſulam Plinio lib. 3. cap. 6. contra Coſanum, litus ſita.

Aegilides, ſinus Laconiæ. Plin, lib. 4. c. 5. verſ. 9

Ægilos, Plin. 37.5. insula inter Cretam & Laconicam, regio quædam in Laconia. Pars tribus Atticæ cuiusdam ab Ægilo heroë.

Ægilops, Homero locus apud Crocyleam Epiri. Stephan.

Ægimius, senis ætate prouectissima nomen, quē Anacreon poëta, teste Plinio libro septimo, cap. 48. tradidit ad ducentesimum vsque annum vixisse.

Ægimuros, id est, Captaria, insula vltra Corsicam, insidiosa naufragiis, de Ægimoris insulis Plinius libro quinto, capite septimo. Stephanus Ægimoron insulam Lybiæ facit, hodie *Gaietta*, vel *Galetta*. Strabo eam inter Africam & Siciliam describit Ptolem. inter Sardiniam & Africam.

Ægimus, Rex Dorienſis circa Oëtam. Vide Stephanum in Dyman.

Ægina, Æsopi Bœtiæ regis filia, à qua vrbs Peloponneso adiacens contra Atticum, Ægina vocatur Ouid. 6. Metam. Enopiam (aliàs Ænopiam, & aliàs Oenopiam) veteres appellauêre: sed ipse Æcus Æginam genitricis nomine dixit. Hinc Æginenses dicti & Æginetæ. Sunt qui dicunt Æginam insulam Piræo portui propinquam: distat enim ab eo XII. millibus passuum: à qua Æginetæ dicti sunt eius incolæ. Vide Steph. Ægina olim Myrmidonia dicta est. Vide MYRMIDONES.

Ægina, Æsopi Regis Bœotiæ filia, quam Iupiter amauit, & in ignem versus eam oppressit, ex qua postea Æacum & Rhadamanthum suscepit. Fama est autem Æginæ colonos aliquando omnes morbo fuisse absumptos, ita vt solus Æacus fuerit superstes, qui cùm grauiter ferret insulæ solitudinem, Iouem precatus est, vt aliquo pacto homines repararet, ita dicens, vt refert Ouid. Metamorph. lib. 7.

Iupiter, ô dixi, si te non falsa loquuntur
Isse sub amplexum Æsopidos Æginæ:
Nec te magne pater nostri pudet esse parentem:
Aut mihi redde meos, aut me quoque conde sepulchro.

Iupiter autem illis precibus commotus formicas in homines mutauit. Hi vocati sunt Myrmidones, id est formicarij de quibus vide. ÆGINENSES.

Ægina, insula in qua Æacus regnauit circa Peloponnesum in Ægeo mari, Epidaurico litori vicina, quam Myrmidones inhabitauerunt, qui ex formicis (vt habent fabulæ) facti sunt: adhuc nomen retinet. Plin. 4. 12. 22. Vulgò *Egina*, olim oculus totius Græciæ, nunc in Ducatum erecta.

Ægina, vrbs Peloponnesi, apud Homerum.

Æginenses, Æginæ incolæ quos Myrmidonas appellatos memorat, non quomodo in fabulis canitur, quod inualescente ingenti pestilentia formicæ ad præceps Æaci in homines versæ fuerint, verum quia formicarum more terram fodientes, petras transportarent, vt agricolendi materiam haberent, & in cauernis habitarent, frugalitati & parsimoniæ studentes, impensasque ædificiorum vitantes.

Æginetæ, siue Ægineses, populi incolæ Æginæ insulæ, quæ patria fuit Pauli medici.

Æginetes, oppidum & fluuius Paphlagoniæ, Steph.

Ægineticus, ca, cum, possessiuum ab Ægina: vt Ægineticum æs, quod olim fuit in prætio, ex quo tantum candelabrorum superficiem elaborabant. Plin. 34. 2. 27.

Æginum, Plinius 4. 10. 4. Illyriorum oppidum. Stephan.

Ægiochus, Iupiter, quòd corio capellæ Amaltheæ vsus fuerit pro scuto, quando contra Titanas dimicauit. Vel, vt alij volunt, ab ægos, id est, capræ memoria, à qua puer fuit nutritus in Creta.

Ægion, oppidum Achaiæ. Plinius 4. 5. 3. Vide ÆGIVM.

Ægypam (& Ægipanes, numero plurali) à Poëtis Pan est cognominatus, quod pedes Caprinos haberet. Vide Pan. Propert. lib. 3. Capripedes calamo Panes hiante canent.

Ægipánes, homines nudi, leues caprinos pedes habentes. Verum huiusmodi monstra pro semideis siue syluestribus diis coluerunt quemadmodum Faunos ac Satyros, nemorum Deos esse dixerunt, Panas agrorum, Syluanos syluarum. De Ægipanis populis, Plin. 6. 30. 18. 45. & de Ægipanum ferarum lasciuia 5. 1. 26. & 8. 5. 7. 14.

Ægira, vrbs inter Ætolos & Peloponnesiacos. Pomponius lib. 2. Plin. 4. 5. 3. Duæ vrbes hoc uomine Steph.

Ægira insula in Achaia. Plin. lib. 4. cap. 5. in hac non nisi sanguine epoto, sacerdos non vaticin abatur.

Ægirea. Vide CROCYLION.

Ægiræsia, teste Herodoto lib. 1. vrbs fuit Ætoliæ Asiæ. Vide Ægiros & Ægirusa apud Stephanum.

Ægirum, Lesbi insulæ vrbs, inter Methymnam & Mytilenem, vbi arctissima est insula. Strab. hodie *Gernia*.

Ægis scutum Iouis, ἀπὸ τῆς αἰγὸς, id est, à capra: nam ille à capra Amalthæa nutritus est, cuius mortuæ pelle scutum suum operuit: capram postea vitæ restitutam, & alia pelle obductam, inter astra collocauit, seque ob capræ memoriam, Ægiochum appellari voluit. Scutum verò Palladi dedit, cui ipsa Medusæ caput imposuit: quod qui intuebantur, protinus lapidescebant. Hoc monumento armata Pallas ad Troiæ excidium profecta est. Horat. Carm. lib. 1. Ode 15.

Iam galeam Pallas & Ægida, Currúsque & rabiem parat.

Ægisthus, Thiestis filius, ex Pelopeia eiusdem filia, quem infantulum mater tegendi sceleris causa perdendum feris exposuit in syluis, sed à pastore inuentus, cuius beneficio quoque nutritus est, & inde αἰγισθος dictus, quòd nutritus sit à capris. Hic prouectioris ætatis Atreum, impellente tamen patre, interfecit, & eiusdem filium Agamemnona inter epulas, adiuuante vxore Clytemnestra, quà etiã turpissimè vsus erat, obtruncauit. Postremò ab Oreste Agamemnonis filio patris mortem vlciscente, è medio est sublatus. Ouidius:

Quæritur Ægisthus quare sit factus adulter:
In promptu causa est, desidiosus erat.

Ægisthus Beli Prisci filius (hunc tamen Apollodorus Neptuni & Libyæ filiũ facit. Danaúmque & Ægyptum genuisse ex Anchione Nelei filia, & Ægyptum vocat ille, quem alij Ægistum) & Danai frater. Huic Ægisto quinquaginta fuerũt filij: quibus cum quæsisset Danai fratris filias coniuges, ab eisdem Danai iussu omnes nuptiarum nocte, præter vnum Lynceum, quem Ouidius Linum appellat, sunt occisi, qui postea expulso Danao, regnum apud argos inuasit. Vide infrà, BELIDES.

Ægium, oppidum Peloponnesi quo in loco Iouem à capra nutritum ferunt, vnde oppido nomen: αἴγα enim capram dicunt. Secundum Stephanum est vrbs Achaiæ. Plin. 4.5.

Ægle, Hesperi Italiæ regis filia, sorores habuit, Arethusam seu Erethusam, & Gesperetusam, quæ ambæ Hesperides dictæ sunt. Hæ amœnissimos hortos colere dicebantur in extremis Africæ, iuxta Lixum coloniam à Clau. Cæsare deductam in iis hortis aurifera nemus esse cum aureis malis existimabant, custoditi verò à perugili dracone, quem Hercules ab Eristheo missus occidit, pomáque aurea abstulit. Alia fuit nympha Solis & Neæræ filia. Est autem αἴγλη Græcis lux, seu splendor. Virgilius Ecloga 6. *Addit se sociam, timidisq; superuenit Ægle, Ægle Naiadum pulcherrima, &c.* Vide HESPERIDES.

Ægle, insula. Vide SYME.

Ægles, Athletæ Samij nomẽ, qui quum per omnem ætatem mutus fuisset, in sacro tamen certamine quum in sortitione fraudem admitti videret, nimio loquendi desiderio linguæ vinculum rupit, & distinctè quandiu vixit, locutus est, Gell. lib. 5. cap. 9. & Val. Max. lib. 1. cap. 8.

Ægletus Apollo cultus in Anaphe insula, quæ nõ multum à Creta distat, Strabo, & Apollon. 4. Argonaut.

Ægobolus, Bacchus apud Potniam colebatur de cuius rei nomine historia hæc prodita est. Cùm ibi Dionysia celebrarent, ita in contumelias acti sunt & furorem ob ebrietatem, vt Bacchi sacrificulum interimerint: quapropter à Deo irato graui pestilentia affecti sunt. Ciues hac de causa Apollinem consulentes responsum acceperũt, vt Baccho formosissimum puerum immolarent: quod cùm Potnienses per multos annos fecissent, capram demum, à Baccho edocti, pro puero suppositam, vnde illi cognomen, à capra videlicet suppositia, factum videtur. Gyraldus de Diis.

Ægóceros, id est, capricornus, animal marinum in quo tradunt se Pana transformasse, & in aquam se deiecisse, cum in Ægypto vna cum reliquis diis Typhona gigantem acerrimum deorum hostem fugeret. Sed Iupiter huius ingenium admiratus, inter astra eum collocauit. Lucan. lib. 8.

Humidus Ægoceros, nec pluit leo tollitur vrna.
Vide CAPRICORNVS.

Ægocôris, tribus quædam antiqua apud Athenienses. Steph.

Ægon, pastor apud Virgilium, & caprile. Quo etiam nomine promontorium Lemni dictum est.

Ægon, princeps Carysti Eubœæ ciuitatis, à quo Ægea dicta est, item Ægeum mare. Steph.

Ægône, vel Ægonea, vrbs Melitensium. Steph.

Ægonensis, porta Romæ, quæ & Quirinalis, eò quòd mons ipse Quirinalis prius Ægonis cognominatus esset. Vide AGONENSIS.

Ægonus, mons Romæ, qui postea Quirinalis dictus est.

Ægophagos Iuno dicta apud Lacedæmonios quòd ibi capræ illi immolarentur. Cæl.

Ægos potamos, id est, Capræ fluuius, Chersonesi Thraciæ fluuius apud Strabonem, ad cuius ostia classis Athenienſium à Lysandro capta fuit. Plin. 2. 60. 3. & cap. 11. 4. 14. Idque factum interdiu in Thraciæ parte ad Ægos flumen, cuius loci accolæ Ægopotamitæ nominãtur, vel Aegopotamij, αἰγὸς ποτα μοὶ, vrbs Hellesponti. Stephan.

Aegósthena, vrbs Megaridis. Steph. & Prolem. in descriptione Achaiæ.

Aegosthenénses, populi. Plin. 4. 7. 4. Vide Aegosthena in Steph.

Aegostis, vrbs Locridis. Steph.

Aegussa, insula. Plin. 3. 8. 27. Steph. Est insula Libyæ, quam Lybes Cattiam vocant αἰγυσσα, per sigma simplex.

Aegy, apud Plautũ dictus ab αἰγίζω, id est, quatio: quòd multis sit concussus ærumnis.

Aegula, insula quam Plin. 4. 12. 25. scribit distare à Cythera xv. millia passuum. Vide Aegila per iota.

Aegyon, siue Engyon, vrbs in Sicilia, nõ magna, sed valde vetusta, & celebris, deorum, quas Materas vocant, religione: quarum templum à Cretensibus ibi positum fuisse ferunt, vbi hastæ quædam ostendebantur & ex ære cassides: & hæ quidem Merionis: illæ verò Vlyssi inscriptiones habebant, vt Plutarch. in Marcello prodidit.

Ægypſus, vrbs ad ripam Iſtri fluuij ſita, ab Ægypſo fluuio cõditore. Ouidius 1. de Ponto El. 9. *ſtat vetus vrbs, &c.* Caſpius Aegyptius, &c.

Ægyptas Ciceronis libertus. Cicer. in hiſtor. ad Tyronem.

Ægyptius, Hercules cognominatus eſt, ad differentiam Thebani. De hoc plura apud Herodotus libro ſecundo, Arrianus libro ſecundo Pomp. Mela, libro tertio de Gadium promontoriis duobus agẽs: In altero inquit, templum Aegyptij Herculis, religione, vetuſtate, opibus illuſtre Tyrij condidere.

Ægyptini Aethiopes, quia Aegypti finitimi.

Ægyptium mare, Aſiatici pars eſt, à valle Catabathmo, Cyrenaicam prouinciam ab Aegypto ſeparantem, vſque ad Peluſium tendit.

Ægyptus, maſc. gen. Beli Priſci filius fuit & frater Danai: qui cùm quinquaginta haberet filios totidem eo fratris ſui filiabus matrimonio coniunxit: quæ à patre Danao inſtructæ prima à nuptiis nocte ſuum quæque maritum interfecerunt, præter vnam Hypermneſtram, quæ Lynceo viro ſuo pepercit: qui poſtea pulſo Danao Argiuorum regnum inuaſit. Vide BELIDES.

Ægyptus electo fratre Danao, annis octo & ſexaginta regnauit: ab eo Aegyptius, regio nomen accepit, quæ antea nominabatur Oceana, Milea, Aëria, & Oſirina. Manethon. lib. 1. & Euſeb. de tempor.

Aegyptus, vt inquit Pomp. Mela lib. 1. Aſiæ prima pars in duas diuiditur partes Delta, ex forma literæ, quæ Ptolemæo, itémque Plinio Aegyptus inferior vocatur. Altera, quæ ſecũdum Nilum contermina Aethiopiæ Meridiem verſus vſque ad Syenem procedit, Thebais appellata. De Aegypti antiquitate, ac diſciplina ſacerdotum (quos Prophetas vocant) innumerabilia penè ab authoribus commemorantur. Huc Dædalus, Melampus, Pythagoras, Homerus, Solon, Muſæus, Plato, Democritus, Apollonius Tyaneus, complutéſque alij eruditionis cauſa profecti, dogmata in ſuam quiſque patriã retulere. Primi ſiquidem omnium Aegyptij immortalem eſſe animam dixere, eámque de corpore in corpus vagari, vt author eſt Diodorus.

Aegyptus, Nili donum. Credidit enim antiquitas totum eum tractum quem hodie hæc regio occupat, olim ſinũ maris mediterranei fuiſſe, Nili autem alluuione ex aggeſto limo oppletum, & terram factam. Quã de cauſa fortaſſe Potamitis vocatur, vt apud Stephanũ, & Dionyſium, apud quos his quoque nominibus inſignitur, Aëria, Aëtia, Ogygia, Hephæſtia, Myara & Melamboles. Melampodum regionem appellat Apollodorus, ob fertilitatẽ quæ cæteris præſtat regionibus. Aethiopia eidem Stephano & Euſtathio dicitur, propter Aethiopes ibidem habitantes, vel vt quidam exiſtimant, propter Aethiopes conterminos, vnde Aethiopia ſub Aegypto. Nominata fuit & olim Thebæ, vt Ariſtoteles & Herodotus tradunt. Mitſraim in ſacris literis veteres Teſtamenti appellatur, & Chus vt placet aliquibus. Nonnulli Chus Arabiam interpretantur, alij Aethiopiam ſub Aegypto.

Huius limites ſunt ab Oriente ſinus Arabicus, Iudæa & Arabia Petræa, ab Occidente, Libyci montes & Marmarica Africæ regio. A Meridie circa Nili cataractem maiorem ab Aethiopia ſub Aegypto ſeparatur. Mare mediterraneum aut Aegyptiacum eam à Septentrione alluit. Diuiditur in ſuperiorem quæ & Thebais: Mediam quæ Heptapolis & Heptanomia, & à poſterioribus Arcadia: & inferiorem, quã mediæ ætatis ſcriptores Auguſtamnicam vocant. Huius inferioris portio, nempe quæ mari Nilíque oſtiis Heracleotico & Peluſiaco, atque horum duorum verſus Meridiem confluentia ambitur, ſub Deltæ nomine, ob formã trigonam Δ, ab omnibus Geographis, hiſtoricis, poëtíſque veteribus comprehenditur. Atque hanc eandem Ptolemæus in tres diuidit, in Magnum, Paruum & Tertium Delta. Hæc pars autem nomine Delta, inter orbis terrarum partes primarias quarta, quondam numerata fuit, & aliquando inter inſulas relata, Plinio teſte.

Irrigatur hæc regio non alio flumine quam Nilo, totius orbis terrarum nobiliſſimo, atque Polyonimo. Montes Aegypti, præter eos quos Ptolemæus nominat Libycos, Troicum, Alabaſtrinũ, Porphyritim, Smaragdum, Aiacem, Acabeo, Nigrum, Baſaniten, & Pentadactylũ: ſunt Nitria, Pherme, Sinopium, Climax, Eos, Lacmon, Crophi & Mophi. Paludes multæ: at duo tantùm nominantur Mœris & Maria. In Nomos (præfecturas interpretatur Plinius) partiuntur veteres hanc quoque regionẽ, quorum octodecim nominat Herodotus, nouemdecim Strabo: Quadraginta ſex ſuis nominibus ſunt apud Ptolemæum, & totidem aut plures apud Plinium. Abr. Ortelius, doctiſſimus Geographus, à quo ſuperior deſcriptio mutuata eſt, in ſua tabula elegantiſſima Aegypti ex omni genere veterum ſcriptorum vltra ſexaginta ſex nominatos reperit & annotat ſuis locis: horũmque nomina aliqua permutata eſſe, aliáque in aliorum loca ſubſtituta eſſe ait. Aegyptus ſuper cæteram antiquitatis gloriam viginti millia vrbium ſibi Amaſe regnante habitata præfert. nunc quoque multis, etiam ſi ignobilibus, frequens, inquit Plinius. Harum ad Diodori vſque tempora, tria millia perdurabant. Nos, inquit Ortelius, quantumuis earum nomina non indil genter ex omnibus auctorum priſcorum monumentis quæſiuerimus, haud multas vltra trecentas inueſtigare potuimus. Tam paucas ex tam multis!

multis! *Sic ludit in humanis diuina potentia rebus.* Fertilitatem Ægypti, eius celebre præconium indicat, quo publicum orbis horreum vocatur. Est enim, etsi imbrium expers hominum, animalium, aliorumque fecunda genitrix. Sed hoc sua inundatione singulis annis Nilus efficit, vnde est hæc. vt Lucanus poëta grandi ore cecinit,

Terra suis contenta bonis, non indiga mercis,
Aut Ionis in solo tanta est fiducia Nilo.

imo superbia, quam in suis manibus esse vel abundantiam vel famem victoris populi Romani iactare quôdam ausi fuerint, vt testatur Plinius. Huius diuitias & opes ostentant etiãnum tot opera immortalia, in hunc vsque diem permanẽtia, vt sunt pyramidum vastissimæ moles, tot stupendæ altitudinis ex solido marmore obelisci, Colossi, Sphinges, statuæ, labyrinthi, tot deorumque delubra, quorum plura sola Ægyptus, quàm aliæ omnes regiones, exhibet, teste oculato Herodoto.

Gentem ingeniosam esse ex historia agnoscitur, & Macrobius Ægyptum artium matrem vocat. Vrbes in ea præclaras vtriusque linguæ monumentis celebratas legimus: inter quas numerantur Alexandria, quam Macellinus verticem omnium ciuitatum, Eunapius alterum quendam orbem terrarũ nominat: Thebæ, numero portarum nobilis: Memphis aula regia nitens & maxima olim: Coptos Arabicarum Indicarúmque mercium emporium: Abydus, Memnonis regiâ & fano Osyridis inclyta: Siene aliæque, quarum nomina apud historicos & geographos reperire licet. Fuisse autem Ægyptios ab initio idolorum cultores vanissimos non tantùm docent sacræ literæ, sed etiam prophanæ, affatim. Præter enim Gẽtilium deos Iouem, Iunonem, Vulcanum, Venerem, Bacchum, cæterósque omnes cum cæteris totius orbis populis communes habebant adorabántque: omne ferè genus bestiarum, tradente Cicerone, lib. 3. de Natura deorum, consecrauerunt, ita vt multitudine eorum quæ venerantur numinum, omnibus, auctor Dion, præpolleant mortalibus. Porrò non tantùm hos deos, sed & Anubium, Pana & Satyros, nec non hominum, quem in Anabi vrbe diuinis honoribus affecere, vt Eusebius docet, apud quem legimus eos peculiarem quoque Deum habuisse, Canopum nomine, & ollari forma. Aquam pro Deo coluisse, & in primis Nilum, Athanasius & Heliodorus testes sunt. Ex quadrupedibus Crocodilum, Bouem, Mneuim, Leonem, Vrsum, Felem, Hircum, Simiam, Taurum, Arietem, Canem, Ichneumonem, Lupum, Ouem & Murem araneum. Ex piscibus, Oxyrinchum, Lepidotum, Latum, Phagrum, Mæotim, & Angullam. Ex auibus, Aquilam, Ibim & Accipitrem. Habuerunt & Draconem & Serpentem, item Scarabeum. Inanimata quoq; vt Cæpas & Allium. Sed neque à monstris abhorruere, vt Cynocephalum, quem Hermopolitani, & Cæpum quem Babylonij pro Deo adorauere. Pudendum etiam pro Deo habuisse eos refert Diodorus Clemens li. 5. Recognitionum, ridicula addit, Cloacam & crepitũ ventris. Superstitionum ergo seminarium iure quis Ægyptum nec ineptè dixerit. Post Christum autem ex Diua virgine natũ, ex hac eadem monachorum eremitarúmque agmina primùm enata, indeq; per totum orbem Christianum diuulgata, ex primitiuæ Ecclesiæ monumentis docetur. Vide Plinium, Strabonem, Ptolemæum, Diodorum Siculum, Herodotũ, Ammianum Marcellinum, & recentiores Geographos.

Ægyptus à fulminum casu est immunis, ob nimium solis ardorem: si quidem calidi, siccíque terræ halitus raras admodum, tenuésque, & infirmas densantur in nubes, Plin. lib. 2. cap. 50.

Ægyptij apud se ab orbis primordio, primos homines esse ferunt, cùm propter soli fertilitatem, aerísque temperiem: tum propter Nilum, qui multas ob limi vbertatem generat animalia, & suaptè natura nutrit. Nã in Thebaidis agro gignuntur mures: qua ex re multum stupent homines, cùm priorem quorundam partem pectore tenus, animatam in limo moueri videant, posteriori nondum inchoata, sed informi. Verùm Psammetico regnum adepto cùm incessisset cupido dignoscẽdi, qui re vera primi hominum extitissent ex eo tempore didicerunt Ægyptij, Phrygas fuisse primos, se verò secundos: Diodo. Sicul. & Herod. lib. 2. vide historiam scitam & lepidam hac de re in dictione SAMMACVHS.

Ægyptij omnium primi diis aras, simulacra, ac delubra statuere, sacrificiáque curarunt, ritusque eos subinde peregrinis commonstrarunt. Polyd Verg. lib. 1. cap 5. de rer. inuent.

Ægyptij primis temporibus (teste Solino) quatuor mensibus annum suum explicabant: sed antea (vt Censorino placet) duobus tantùm. At Macrobius, lib. 1. Saturnalior. ait, anni certum modum apud solos Ægyptios fuisse. Hi etenim cor augeri per singulos annos existimabant in homine ac binas drachmas ponderis ad quinquagesimum annum accedere, & ab eo detrahi tantundem: & ideò non viuere hominem vltra ducentesimum annum defectu cordis: hísque mos est cadauera asseruare medicata, Plin. lib. 11. cap. 37.

Aegyptium mare triplex. Plin. lib. 6. cap. 29.

Aegys, vrbs Laconica. Steph.

Aegys, nomen loci, vide in Carysto. Stephanus.

Aelam, filius Sem, Genes. 10. Filius item Secac, 1. Paral. 1. Esdr. 2. Est & nomen regionis Media aliàs, siue Bactriana dicta, Isa. 11. A quo

Flamitæ principes Persidis.

Ælana, siue vt alij malunt, Læana, est oppidum Arabiæ fœlicis iuxta sinum, qui ab eo Ælaniticus dicitur, siue Læanticus, Ptolem. libro 6. cap. 28. sinus intimus, in quo Læanitæ, qui nomen ei dedere: Regia eorum Agra & in sinu Læana, vel vt alij Ælana. nam & ipsum sinum nostri Ælanicum scripsere: alij Ælanaticum, Artemidorus Alaniticum, Iuba Læaniticum.

Ælânum, ciuitas aut vicus Arabiæ. Steph.

Ælerani, populi intra Iberum, vsque ad montem Pyrenæum & Pompeiana trophæa habitantes.

Ælia, Ierusalem ita cognominata, quod eam Ælius Adrianus Imperator restaurari curarit. Episcopus Tyr. historia sanct. libro 9. capit. 15.

Aélia, regio in Asia inter Mysiam & Ioniam. Est & vrbs quædam Calabriæ, à qua Ælianus natus. Steph.

Ælianus sophista Romanus, à Philostrato maximè laudatus, quod Romanus homo tam probè atticissauerit, tamq; eleganter peregrinam à patria vocem retinuerit. Scripsit de animalibus, de varia historia, de re militari: quæ omnia ad nos peruenerunt. Fuit auditor Pausaniæ sub Adriano principe.

Ælianus Rom. Cos. M. Marulli collega.

Ælianus Cos. Crispini collega.

Ælianus Cos. Maximi II. Collega.

Aélius & Ælia, nomina sunt propria Romanorum, carent aspiratione. Perottus. De Æliorum familia, vide Lamiam in vocib. Latinis.

Aélius Gallus, solus Romanus Arabibus arma intulit. Plin. 6. cap. 28.

Aélius Hadrianus, xv. Imp. Ro. regnauit an. xxxi.

Aélius Hadrianus August. II. Salinator, Cos. Ælij Spartiani collega.

Aélius Hadrianus August. III. Cos. Rustici collega.

Aélius Seianus, Romanus Cos. Claudij Tiberij Cæsaris collega.

Aélius Verus, III. Cos. Ambigui Bibuli collega.

Aélius Aurelius Cel. Cos. Titi Antonini Pij Augusti collega.

Aélius Commodus Cos. Sextilij Laterani collega

Aélius Celsus Cos. Macrini collega.

Aéljus Serenianus, vir omnium sanctissimus, Alexandri Magni à consilijs. Lamprid. Alex.

Aélius Gordianus, iuris professor, discipulus Papiniani, Alexandri à consilijs Idem.

Ælius Stilo, nomen scriptoris cuiusdam, cuius meminit Suetonius & Plinius lib. 9 capite 35. Hic Præconius dictus à præcone.

Aéllo, vna est Harpiarum, ita dicta quasi ἀελλόπους ἄκκω, hoc est, alienum tollens. Ouid. 13. Metam. *Strepha dumq; recepta Portubus insidis exterruit ales Aéllo.* Est etiam nomen vnius ex canibus Actæonis apud Ouidium 3. Metamorp.

dictum vt videtur, ἀπὸ τοῦ ἀείκω, hoc est, à procella, quam cursus celeritate referebat.

Aémathia, regio quæ nunc Macedonia dicitur, teste Plinio.

Æmathion, Æthiopum rex, ab Hercule bello superatus.

Æmylia gens Romæ imprimis illustris, à Mamerco Pythagoræ philosophi filio dicta, cui propter vnicam humanitatem quàm Græci εὐμυλίαν dicunt, cognomen fuit Æmylos. Ex hac familia fuit P. Æmylius, qui in consulatu suo Persen Macedonum regem bello vicit, captúmque in triumpho duxit. Item & Æmylius Lepidus: quem Plin. 7. cap. 53. refert, cùm cubiculo egredi pararet, nihil mali sentiens, offenso ad limen pollice repente obiici. Item Æmyl. Scaurus, homo factiosus & subdolus, de quo multa Salustius in Iugurtha. Vide Plutarchum in vita Numæ.

Æmylia, virgo Vestalis fuit ex nobilissima Æmyliorum familia, de qua Val. lib. 1. cap. 1.

Æmylia, vxor maioris Africani. Suidas.

Æmylia, regio Italiæ, quæ & Flaminia & Romandiola etiam dicitur, in qua sunt vrbes Ariminum, Cæsena, Sassina, Faventia, Rauenna, Forum-Liuij, Bononia, Ferraria & Imola.

Æmylia via, ab Æmylio Consule dicta, quæ à Placentia Ariminium vsque perducta est.

Æmyliana ædificia erant extra Romã, de quibus Cornel. Tac. Plus infamię ad incendium habuit, quia à prædiis Tigilyni Æmylianis proruperat.

Æmylianus Africanus minor primus appellatus fuit, Pauli Æmilij filius, eò quòd ex Æmylia gente in Scipiorum familiam fuerit insertus: post quem & alij plerique eiusdem familiæ viri clarissimi & triumphales eodem cognomine dicti fuerunt. Iuuenal. sat. 8.

Pictósque ostendere vultus
Maiorum & stantes in curribus Æmylianos.

Æmyliánus, Clodij Albini collega Cos. Roman.

Æmylianus, Romanorum Consul. Peregrini colleg.

Æmylius Aquilini collega, Cos. Romanus.

Æmylius Ælianus, Cos. Rom. I. Victij colleg.

Æmylius Mamercus Dictator de Veientibus, qui Romanos fuderant, victis triumphauit.

Æmylius Censorinus, crudelissimus Siciliæ tyrannus extitit. Hic si quis noua quædam tormenta, & inusitatum cruciandi genus extruxisset, eum præcipuis prosequebatur muneribus. Quidam igitur Aruntinus, nomine Paterculus, equum ex ære fabricatum, vt in eum excruciandos iniiceret homines, Æmylio donauit. Ille autem tum denique ad æquitatis cogitationem conuersus, muneris authorem primùm intrusit, vt quam cæteris pœnã excogitarat, primus ipse subiret, atque pateretur. Dehinc cum ex Tarpeio monte deiecit. Et

qui

qui sæua gerunt imperia, ab eo cognominati dicuntur Æmylij. Plutarch. in Paral.

Æmilius Macer, Veronensis poëta tempore Augusti Cæsaris scripsit libros de auibus, serpentibus & herbis. Ouid. lib. de Trist.

Sæpe suas volucres legit mihi grandior æuo,
Quæq; nocet serpens, quæ iuuet herba Macer.

Iliacus cognominatus est ab eodem Ouidio, quod quæ belli Troiani ab Homero relicta sunt gesta descripsit, libro de Ponto,

Tu canis æterno quicquid restabat Homero,
Ne careant summa Troica bella manu.

Æmylius, spectatæ venustatis adolescens fuit apud Sybarim, oppidum Italiæ, mirũ in modum venandi studiosus. Vxor autem eius nouella, cũm in alterius puellæ ire ipsum complexus opinaretur, in saltus egressa, delitescebat: conquassatis autẽ arbusculis, canes accursarunt, & eam, vt feram, discerpserunt, adolescẽnsque ipse sibi vitam ademit. Plut. in Paral.

Æminion, oppidum Lusitaniæ mediterraneum. Ptolem.

Æmimus, fluuius Hispaniæ. Plin. 4. 22. 5.

Æmóchares, vel Hæmochares, cognomen Martis, quasi sanguine gaudens: αἷμα, Latinè sanguis dicitur.

Æmôna, colonia. Plin. 3. 25. 4.

Æmónia, vel Hæmonia, regio Græciæ, ab Æmone monte, cui propinqua est: vel ab Æmone Deucalionis filia dicta, alio nomine Thessalia, priùs Pyrrhea à Pyrrha Deucalionis vxore.

Æmenia, Histriæ maritima vrbs, hodie ciuitas noua appellata.

Æmonides, dicuntur Thessaliæ mulieres.

Æmónius, a, um, possessiuum. Ouid.

Aemonis Aemonio Laodamia viro. De Aemonio mutatis nominibus. Plin. lib. 4. cap. 7.

Aemónia oppidum Norici. Plin. lib. 4. cap. 24. ab initio.

Aemonia, Thessalia, & ciuitas Arcadiæ. Steph.

Aemon, vel Hermon, vir cuius meminit Ouid. in Ibin.

Nec tibi si quid amas fœlicius Aemone cedat.

Egnatius ex Euripede scribit hunc fuisse Creontis filium natu minorem, Menœci qui se pro patria deuouit, fratrem: cui Antigone Oedipi filia desponsata fuerat, illa verò patrem in exilium secuta, Aemon à sphinge dilaniatus est.

Aemus, vel Hæmus, Strab. lib. 17. vel Aemon ab Aemo Boreæ & Orithiæ filio, mõs est Thessaliam à Thracia diuidens, in cuius radicibus sunt amœna illa loca, quæ Græcis Tempe dicuntur. Lucanus.

— *tunc linquitur Hæmus Thracius.*

Aeminium, Hispaniæ oppidum, apud Ptol.

Aeminius, fluuius Hispaniæ in Lusitania.

Aenare, insula. Plin. 5. 31. 48.

Aenária, insula in sinu Puteolano, à statione nauium Aeneæ, sic dicta. Plin. lib. 3. Hæc item Inarime & Pithecusa, nunc Ischia, ab oppidi coxendicis imaginem præferentis in monte figura. Virgil. in descriptione Aetnæ,

Dicitur interdum siculis stragrans Aenaria quondam,
Nunc exincta super tectusq;, Neapolim inter
Et cumas locus est, &c. Plin. 3. 6. & cap. 2. 31. 29. & lib. 16. cap. 23.

Aenarius, lucus in Achaia, iuxta Oleum oppidũ, in quo Achæi de tebus communibus consulturi conueniebant. Strabo lib. 8.

Aenea, à Romulo Aeneæ filio, teste Herodoto libro 7. vrbs in regione Cressea contermina Mygdoniæ, Aeneia postea dicta, deinde Ianiculum. Hanc dicit Liuius lib. 4. esse propinquam Thessalonicæ, & ab Aenea Troiano olim conditam. Et subdit: Proficiscuntur à Thessalonica Aeneam ad statutum sacrificiũ, quod Aeneæ conditori cum magna ceremonia quotannis faciunt. Hæc Liuius.

Aeneaticus, ab vrbe Aenea Thraciæ vel Cressæ vel Tusciæ oppido: de qua Theophrastus, circa Aeneam, inquit, ficus arbor scabiem non sentit. Huius incolæ dicuntur, Aeneacedes & Aeneatæ.

Aenea, vrbs in regione Cressea.

Aenéas, Troianus princeps, αἰνέω, quod est laudo, aut αἶνος laus: post longos errores in Italiam peruenit ad Latinum, Euandrum, & Tyrrhenos, apud quos regnauit Tarcon iunior annis xx. Primus fuit Latinorum Rex, regnauitque post soceri Latini mortem annis iii. Turnum vicit, eiúsque spõsam Lauiniam accepit coniugem, Eutropius Fingunt autem hunc poëtæ, Veneris filium, iux a Simeontem natum. Virgilius Vlyssi Homerico per omnia similem facit virum fortem & bellicosum qui per varios & maris & terræ errores in Latium venerit. Conuenit inter omnes authores Troiam ab eo & Antenore proditam fuisse: quapropter vbique culpam illam diluit, vt Romanorum gloriæ, qui ab eo traxerunt originem, consulat. Troia diruta patrem Anchisen senio confectum, humeris impositum, ab hostibus liberauit, & dum Penates & filium Ascanium secũ defert, Creusam vxorem in itinere amisit: Anchisem in Sicilia apud Depranum mortuum reliquit. Africam nunquam vidisse, nedum Diomedem multi tradidere: quapropter quartum Aeneidos totum confictum omnes affirmant. Alij dicunt Aeneam captiuum vnà cum Andromacha datum fuisse Neoptolemo Achilis filio, & in Thessaliam deportatum: vt scriptum est à Lesche quodam poëta Græco, qui paruam Iliadem composuit: cuius versus refert Natalis Comes, Mythologiæ libro 4. capite 13.

Aeneas Syluius, iiii. Latinorum Rex, regnauit annis xxxi.

Aeneis Venus ab Aenea nuncupata est Dion. Halic. lib. 1.

Aencos, oppidum Thraciæ liberum cum Polydori tumulo. Ciconum quondam regio. Verba sunt Plin. 4. 11. 16.

Aenesidemus, illustris Argiuorum Imperator fuit, qui cum Argis à Philocle obsideretur, nec vrbem tueri posset, impetrata militibus abeundi facultate, ipse honestè in præsidio sibi credito occumbere maluit, quàm cum dedecore in patriam reuerti. Liuius lib. 32. ab vrbe con.

Aenesidemus, Philosophus Pyrrhonicus Laërtius, lib. 9.

Aenesius Iupiter dictus est ab Aeno monte Cephaleniæ in quo ipsius Iouis fuit fanum. Strabo lib. 10.

Aenethus, mons quidam. Steph.

Aeneus. Vide GNOSIDICVS.

Aenia, vrbs Perrhæbeorum, diuersa ab Aenea suprà dicta, non procul ab Acheloo fluuio. Stra.

Aeni, insula iuxta Arabicum sinum. Ptolem.

Aenianici, populi Perrhæbiæ quos Aeniatias & Aeneades & Aenienses vocabant. Porrò Æniades per æ diphthongum, ab Oeneadibus per œ, diuersi habentur, sicut Æneades ab Aeniadibus. Vide ÆNIATICVS.

Aeniens Athenienſis, priscæ comediæ poëta fabulas multas scripsit, inter quas Antea à Polluce & aliis scriptoribus memoratur.

Aenienses, populi, ab Aenia Perrhæbeorum oppido, quos in Epiro Græci modo *αἰνὺς*, modo *αἰνιᾶνας* nominant.

Aeniochi, vel Heniochi, populi feri iuxta Pontum, à Lacedæmonibus oriundi. Lucan. lib. 2.

— me Marte feroces Aeniochi, &c.

Aenius fluuius Perrhæbeorum. Steph. ÆNEA.

Aenna, vel Enna, ciuitas in mediterraneo & vmbilico Siciliæ, quò quum ob præfecti sæuitiam à Romanis desciuisset, ipse ad concionẽ conuocatos Aennenses, vltima internecione clam submissis militibus armatis, deleuit. Ex Liuio lib. 4. Dec. 3. Quære ENNA.

Aenocauma, mons excelsus Aethiopiæ versus meridiem adiacens, æternis ignibus ardens. Plin. lib. 6. cap. 30. Solin.

Aennum, oppidum. Plin. 6. 9. 26.

Aenona, ciuitas Illyrici, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 21.

Aeneobarbus. Domitius appellatus, quoniã Castor & Pollux, quum de victoria nuntiarent Domitio, ipséque minimè crederet narrantibus, malas, barbámque manibus permulserunt, & eam ex fusca in flauam conuerterunt: vnde à barba rutila æneíque coloris Aenobarbi dictus, quod postea Dormitiorum cognomen fuit. Vide Plinium lib. 8. cap. 6 Pictus Aeneobarbus absimillimo capillo. Alexan. ab Alex. lib. 2.

Aenom. Vide ENON.

Aenos, Stephan. oppidum Thraciæ liberum cum Polydori tumulo. Plib. 4. cap. 11. Straboni Poltiobria dicitur. Vult Virgil. hoc oppidum ab Aenea conditum fuisse, qui ait lib. 3.

— Confiteor hinc & littora curuo
Mœnia prima loco, fatis ingressus iniquis,
Aeneadásque meo nomen de nomine fingo.

Aenus, Germaniæ fluuius, Vindelicos à Noricis diuidens. Ptolem.

Aenus mons Cephaloniæ, in quo Aenæsij Iouis templum est.

Aéola, filia Aeoli, ex Lepatra coniuge.

Aeoles, populi Græciæ ita dicti ab Aeolo Heleni filio. Hi relicta patria in Asiam trajecerũt, sedibúsque in Mysia minore fixis, Aeolidem vocarunt. Antea Pelasgi dicebantur, authore Herod. lib. 7.

Aeólia, regio septem insularum inter Italiam & Siciliam, quæ & Vulcaniæ dicuntur, scilicet Liparia, Hiera Strongile, Didyme, Ericusa, vel Eriphusa & Ericodes, Phœnicusa & Phœnicodes, Euonymos (aliàs Prochyta) Plin. lib. 3. c. 9. Strab. lib. 6. Solinus, Mela. Aliis nominibus Vulcaniæ & Hephæstiades nuncupantur. Dictæ Aeoliæ, ab Aeolo Ionis filio qui in ea domicilium habebat. Dicitur etiam Lipara, à Liparo Ausonis regis filio, qui eam ante Aeolum rexit. De Aeolis Plin. 2. 108. 14.

Aeólia, regia in Asia, Græcorum colonia, media inter Mysiam & Ioniam.

Aeólides, dictus est Vlysses ab Aeolo, qui filium habuit Sisyphum, ex quo natus est Vlysses. Virgil. lib. 6.

— comes additur vnà
Hortator scelerum Aeolides, &c.

Item Misenus tubicen. Idem,

Misenum Aeolidem, quo non præstantior alter,
Aere ciere viros, &c. Sic dictus, quòd vbique talis inducitur. Nam Anticliæ filius est, quæ ante Laërtæ nuptias clàm cum Sisypho Aeoli filio concubuit, vnde Vlysses natus est. Hoc ei apud Ouidium Aiax etiam obiicit,

— quid sanguine cretus Sisyphio?

Aeóliæ, VII. insulæ, quarum nomina expressa sunt in dictione Aeólia. Quidam Hieram, alij Liparam ob scatentium flammarum frequentiam, Vulcani officinam esse dixerunt. N. Comes, Mythologiæ libro octauo, capite decimo refert Calliam scriptorem Græcum memoriæ prodidisse quæ sequuntur: fuisse videlicet in Hiera illa summitatem quandam præcelsam, in qua duo essent foramina ignem exhalantia, alterum quorum haberet ambitum trium stadiorum, è quo multum luminis efferebatur, ita vt splendor ad multum extenderetur, atque ex illa voragine lapides igniti insignis magnitudinis emittebantur, tantúsque exaudiebatur strepitus, quo tempore Vulcanum (vt aiunt) operari contingeret vt vel ad quingenta, vel plura stadia sonitus exaudiretur. At verò lapides igniti, qui ab efflatu emittebantur, rubiginis colore

omnino

omnino siue violacco erant vbique tecti propter incendium, quorum ea vis erat vt aspectum & virtutem incensi haberent ad solem atque per noctem quidem manifestò apparerent illa quæ spectabant ad Vulcani opificiũ: per diem verò in ea summitate vnde flamma erumpebat, apparebat caligo quædã, tanquam nigra nubes, quæ loco illi insideret. Celebratur etiam Æolia à Poëtis pro ventorum patria, eò quòd insulares venti varij sunt. est enim αἰολὸς, varius. Virg. 6.

Quid tempestatum regem: ventosq; furentes,
Æolia excitos, &c.

Aéolis, vel Aéolia, regio Græcorum in Asia, inter Ioniam & Troadem sita. Hinc dicitur Æolica lingua Græcorum. Hellesponto adiacet, Mysia quondam appellata. Plin. lib. 5. cap. 30. & cap. 27. 5. 32. & cap. 30. 5 1.

Aéolus, Tuscorum rex, à quo Æolia. Latinè enim varius siue dolosus dicitur, αἰολὸς, vt suprà quoque dictum est. Filios & nepotes Æoli nominat. Steph. in MYLASA.

Aéolus, Iouis filius & Sergestæ (aliàs Acestæ) Hippotæ Troiani filiæ, à quo dicitur Hippotades. Ouidius,

Æolon Hippotaden cohibentem carcere ventos.

Plinius dicit cuiusdam Heleni fuisse filium. Hic regnauit in insulis Æolis, quas nonnulli Vulcanias à Vulcano nuncupant. Fingitur ventorum rex, eò quòd ex nebulis & fumo Vulcani insulæ futurorum ventorũ flatum prædicebat. Quidam tradunt duos fuisse Æolos, alterum Hippotę filium. Numantis nepotem: alterum Elleni filium Iouis nepotem. Vide Virgilium 1. Æneid. & Diodorum Siculum. Tradit Isacius Æolum fuisse hominẽ Astronomiæ peritissimum & illam scientiam præcipuè exercuisse, quæ pertinet ad naturã ventorum, vt prodesset nauigantibus. Prædicebat igitur vel cum Sohtauro propinquaret, quæ maris futura esset tẽpestas, aut quæ benignitas cæli, & quo die, quæve diei hora, vel quãdiu perduraret Zephyrus, si talis aut talis spiraret: aut si alius ventus sub exortum canis, aut alterius signi cœlestis exoriretur, aut etiam diebus criticis, quintis scilicet, septimis, & alijs eiusmodi ab ortu seruatis. Ea de causa effectũ est vt illum ventorum regem esse dicerent. Strabo lib. 1. asserit Æolum regem ventorum dictum fuisse, quia per fluxum & refluxum aquarum, cũ habitaret in locis asperis ac difficillimis, nauigantibus futuræ tempestatis ac surgentium ventorum signa multò antè prædixerit, quæ cùm ad prædictum tempus euenirent, credidit vulgus mortalium vẽtos esse in Æoli potestate, quos posset, cùm liberet, emittere. Physici quidam opinati sunt, quòd si quis vt rem è pelle Delphini fecerit, illamq; penes se habeat, poterit per quasdam ceremonias (hæ autem sunt magicæ præstigię) obti-

nere vt spiret quicunque ventus ille voluerit, atq; solus hic ventus spirabit: vnde multa finxit Homerus *De ventis ab Aeolo datis Vlyssi.* Quod attinet ad mores, Æolus est vir sapiẽs, qui irę moderatur pro opportunitate temporum, & præsentium negotiorum, quãdo nunc simulare iram nunc dissimulare vtilissimũ est: is autem putatur vẽtos refrænare & emittere cùm libuerit. N. Comes, mythologię. li. 8. c. 10.

Aéolus, quando, & vbi regnauerit. Plin. 3. 8. 29. & cap. 9. 3. 4. Cur rex ventorum, 3. 9. 5. 6.

Aéolus, locus. Plin. 4. 11. 46. Vide Steph.

Aéolium mare, quod Asiatico littori adiacet, dictum ab Æolis, pulsis olim colonis: nam antea Mysum dicebatur.

Aéolij populi in Cappadocia. Plin. 62. 11.

Æos, Typhonis filius, quem quidam scribunt Paphos ciuitatem condidisse, cum tamen sint qui Pygmaleonis opus esse scribant.

Æpalius Rex, qui cùm è regno suo fuisset pulsus, Herculis ope atque opera restitutus est: in cuius beneficij memoriam, ei iam rebus humanis circa Otam defuncto, gratiam reddidit: quippe Hylom inter eius filios natu maiorem, adoptauit: isque regni successionem suscepit, & nati natorum, & qui ab eo progeniti fuere. Strab. lib. 9.

Æpêa, vrbs in Agro propinqua Pylo. Strabo libro. 8.

Æpêa hoc tempore Thuria dicitur, quam Phæris conterminam commemorauimus: sita verò est in excelso colle. vnde αἰπεῖα, id est, celsus, nomen sortita est.

Æpêa, vrbs Laconiæ, & alia Cypri, & alia Cretę, Steph.

Æpéi αἰπεινοὶ. Vide HYRMINE.

Æpolus, pastoris nomen. Apud Theoc. per syncopen dictum, sic quidam putant pro αἰγοπῶλος. Latinè caprarium vertere possumus: nam illi αἰπόλιον dicunt, quem nos caprarum gregem.

Æpos, mons iuxta quem sita est, ciuitas Hypæpa. Cæl. Rod. lib. 14.

Æppolo historionum regulus, à Manlio Cos. temulentus dictus. Liuius lib. 1. Decadis 5. Floren. lib. 10. Orosius libro 10. cap. 20.

Æpytus, Arcas fuit genere, heros nobilis inter Græcos, qui ad Troiam Profecti sunt: cuius meminit Homerus lib Iliad. 2.

Æpy, vrbs fuit sub ditione Nestoris, quam bene munitam dixit Homerus libro Iliad. 1. Et in montibus sitam esse dicit. Statius lib. 6. Thebaidos, cùm inquit:

Quos Thryon in summis ingestum montibus Aepy.

Meminit & huius Strabo libro 8. ab αἰπὺς, id est, Altus. Stephanus. Messeniæ vrbem esse scribit.

Æqui Cicilię populi. Latinis & Volscis finitimi, à Q. Cincinnato Dictatore ad internecionem deleti. Plin. lib. 3. cap. 3.

Æquiculani, populi Italiæ, Sabinis ab oriente proximi, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 12. Idem à Virg. 7. Æn. Æquicolæ etiam vocantur: *Horrida* (inquit) *precipuè qui gens, assuetaq; multo Venatu nemorum, duris Æquicola glebis.* Eosdem & Æquicolos dictos inuenimus. Ouidius 3. Fast. *Quintam Laurentes, bis quintum Æquicolus acer.*

Æquimelium, locus Romæ, vbi domus Melij solo æquata fuit. Sp. enim Melius ob frumenti largitionem, in suspicionem affectatæ dominationis venit, & cum ad populi fidem fugeret, à Seruilio Hala magistro equitum deprehensus & occisus est, domúsque eius diruta, & Area Æquimelij dicta. Ex Tito Liuio 1. Decad. 4.

Æræ, vrbs Macedoniæ, & alia Ioniæ, & alia iuxta Hellespontum. Steph.

Æria, Ægyptus: item vrbs Celtica, & alia Cretæ. Steph. Item insula Thassus. Vide itidem Stephanum,

Aëria, insula. Plin. 4. 12. 103. & nominatur Creta insula, 4. 12. 22. Steph.

Ærodia, Agrippæ soror, & coniunx Herodis, Ioseph.

Ærope, Atrei vxor, quæ adulterio à Thyeste Atrei fratre corrupta duos filios peperit, quos postea Atreus fratri comedendos appositit. Et non est diphthongus: nam scribitur à Græcis ἀέροπη. Ouid. li. 2. de Trist.

Si non Aeropem frater sceleratus amasset,
Conuersos Solis non legeremus equos.

Ærope Cephei filia à Marte compressa, ex partu interiit: nihilominus tamen infans superuixit & Æropus à matre vocatus est. Pausan. in Arcad.

Æropus, mons in Chaonia, Tit. Liuius lib. 1. quartæ Decados.

Æropus, Epirotarum exercitus dux, à quo cum multa accepisset Pyrrhus, nec illi per mortem rependere potuisset, Credita (inquit) pecunia hæredibus creditorem solui licet: At gratias nisi scientibus iis quibus debentur persoluerit, vir honestus & gratus offenderit.

Æroſam, appellauerunt antiqui insulam Cyprum, quod in ea plurimum æris nascatur. Author Sextus Pompeius.

Æsa vrbs Thraciæ, finitima Parallenæ Steph.

Æsacus, fluuius Troianus ad Idam montem.

Æsacus, Priami filius ex Alyxothoe Dimantis filia plus syluis, quàm ciuitatibus delectatus: hic cum Hesperiem seu Eperiem liberali forma puellam videret, adeò eius amore captus est, vt in syluis illam sequeretur, quæ fugiens morsu serpentis est occisa: ipse autem amoris impatiens, acríque dolore concussus, se de scopulo in mare præcipitem dedit, cuius Thetis misertæ, eum in mergum transformauit Ouidius libro vndecimo Metamorp.

Quamuis est illum proles enixa Dymantis,
Aesacon umbrosa furtim peperisse sub Ida
Fertur Alyxothoe, &c.

Æsageus montis nomen apud Homerum.

Aesapus, Homero lib. Iliad. 6. filius fuit Bucolionis maximi filiorum Laomedontis: fratrem habuit Pedasum, quos ei Abarbarea Nais peperit, vt inquit Homerus in Iliade.

Æsapius, fluuius Theocrito, quem in Sicilia quidam illius expositores esse affirmant. Alij verò in Calabria apud Crotonem. Ouid. lib. 15. Metamorph.

Æsarus, fluuius in magna Græcia iuxta Crotonem oppidum, de quo Strabo lib. 1.

Æschines, Athenienſis orator, Demosthenis æmulus, cuius Orationes tres extant, & aliquot Epistolæ. Præter hunc alij septem hoc nomine claruerunt. Æschines septem alij narrátur apud Dionysium præter hunc. Primus philosophus Socratis discipulus. Secundus qui artem oratoriam scripsit. Tertius hic orator. Quartus ex Arcadia profectus. Quintus Mitylenæus, quem flagellum oratorum vocabat. Sextus Neapolitanus philosophus Academicus, Melanthij Rodij discipulus. Septimus Milesius scriptor. Octauus statuarius. Laërt. lib. 2.

Æschines cùm orationem, qua fuerat vsus aduersus Demosthenem, Rhodi legisset, legit & defensionẽ eiusdem Demosthenis, ob quam depulsus fuerat in exilium: mirantibusq;, tum magis fuisse miraturos dixit, si ipsum orantem audiuissent: in calamitate testis ipse factus est etiam inimici. Plinius libro 7. cap. 30.

Æschines cum Rhodum secessisset, instituit extemporalem orationem habere & declamare exercitationis causa: quod tamen factum Fabius scribit circa Demetrij tempora, an ab eo institutum non sibi constare.

Aeschron, Mitylenæus versificator, inter Alexandri Macedonis comites expeditionis, Aristoteli familiaris, maximeque ei dilectus, vt tradidit Menander Alexandrinus in libro de discipulis Aristotelis. Et alibi Galeni præceptor.

Æschylus, XII. Athenienſium iudex, regnauit annis XXIII. Huius anno secundo Iphitus ludos olympicos in Elide, vt quarto quoq; anno celebrarentur, magno totius Græciæ conuentu, instituit, quod annorũ spatium Olympias appellatum est. atque ex hoc tempore apud Græcos anni ab Olympiadibus digeri ac nominari cæpti sunt. Prima autem Olympias incidit in annum mundi 3189. Paulò ante diem natalem Romuli & Remi. 407. anno post Troiæ excidium.

Æschylus, Tragœdiographus, cuius ætate Tragœdi faciem fœcibus illinebant. Hic cùm sensisset certo quodam die se ruina perituru, ex vrbe Siciliæ in qua morabatur egressus, loco aperto consedit: super quem aquila volitans,

tans testudinem, quem pedibus gerebat, super caput eius, splendore illius decepta (erat enim crinibus vacuum) tanquam super petram, quò fractæ testudinis carne vescetetur, elisit: quo ictu peremptus est. Politian.

Æschylus ærea casu testudinis ictus.

Primus, teste, Horatio, grauitate persona rm, & coloris distinctione vsus est:

Post hunc personæ, pallæq; repertor honestæ
Æschylus, & modicis instrauit pulpica tignis.

Æschylus, Alexandrinus poeta eruditus, fabulam Amphytryonem & Messaniaca carmina scripsit. Athen.

Æschiron, nomen authoris, præceptoris Galeni. Fuere & alij hoc nomine. aliàs Æschron.

Æsculanus Deus & Argentinus, dicti sunt æris & argenti, id est locupletandorum hominum potestatem habentes, Bud. lib. 5. de Asse. Quem Quæstorum æratij nario, vt Deum Æsculanum summa veneratione coluit.

Æs, siue Æsculanus Deus, sub cuius nomine pecunia culta est Romæ. August. de ciuit. Dei.

Æsculapius, Apollinis ex Coronide nympha filius, quam Ouidius dicit ex Larissa fuisse, & Phlegyæ filiam, quæ postea rem habens cum Æmenio iuuene, cui Ischys nomen fuerat, ab Apolline saggitis confossa est: sed is postea facti pœnitens, secto eius vtero conceptum ex se eduxit infantem, eúmque Æsculapium appellauit. Traditus est Chironi, sub quo medicinæ studuit. Iámque huius artis peritus, Dianæ precibus Hippolytum ab equis discerptum vitæ restituit: qua re motus Iupiter fulmine eum occidit. Virgilius septimo Æneid. Sunt qui Messenium fuisse tradunt, sed Epidauri mansisse. Tullius ait sepultum fuisse Cynosuris Arcadiæ vrbe. Colebatur primo Epidauri, vnde Epidaurius dictus. Cæterùm Romam accitus, vrbem ipsam graui pestilentia liberauit, in cuius honorem insigne templum in insula Tyberis illi constituerunt, coluerunt que in specie serpentis. Nam Romanis in Epidaurum profectis tempore pestilentiæ, vt Æsculapiũ Romam portarent, serpens grandis nauem ingressus est, quem illi Deum Æsculapium esse rati, secum duxerunt. Plin. lib. 4 & Ouidius Metamorphoseos 15. Veteres gallum gallinaceum ei immolabant, Cyreneses, captam. Duos habuit filios arte media præstantes, Machaonem & Podalyrium: filias Hygeam, Æglen, & Panaceam. Primus dentium euulsionem inuenisse fertur: Medicinam ampliauit: ob eámque rem in deorum numerum receptus dicitur. Duo eius filij bello Troiano Agamemnonem sequuti, nõ mediocrem opem commilitonibus attulêre.

Æsculapium ait Pausan. in Achaicis nil aliud esse quàm aëra. Cuius filia fuit Hygiæa, id est bona valetudo. Est siquidem aëris temperies non homini solùm sed cunctis animantibus

salubertima. Iure optimo igitur antiqui Apollinem Æsculapij partem esse finxerunt, atque ipsum Æsculapium salubrem vim de Sole animis corporibúsque mortalium sufficientem, i. sanitatis artificem, quia Solis calor vniuersis elementis dominatur. Ex ipsa igitur vi Solis aër assiduè monetur & generatur, qua re Æsculapius Apollinis filius: quod quoniam fieri non potest, nisi per quandam mixtionem ipsius aëris, idcirco mater eius, fit Coronis (ἀπὸ τῆς κεφαυλῆς) Phlegiæ (ardoris seu caloris Solaris, ἀπὸ τῆς φλογὸς) filia. Ex aëre ita affecto nascitur Hygiæa, i. Salubritas quæ Æsculapi dicitur filia, & is sanitatis artifex, medicinæque inuentor. Tribuunt Poëtæ multas filias Æsculapio præter prædictam inter quas fuit etiam Iaso, quia multa cõmoda proueniunt mortalibus ex aëris temperamento, inter quæ facilitas est conualescendi & medendi. nam Iaso, ἀπὸ τοῦ ἰᾶσθαι à medendo dicta est. Hæc autem omnia Sol per anniuersarias sui cursus conuersiones commoda nobis impertit. Non desuerunt qui locum datum fuisse fabulæ de Æsculapio tradiderint, quòd mortuos ab inferis reuocaret: quia nonnullos quorum conclamata esset spes vitæ sanitati restituerit per vim medicamentorum. vnde fabulati sunt antiqui Plutonem apud Iouem conquestum fuisse quòd suum imperium Æsculapius exinaniret. Idcirco fulmine percussum fuisse à Ioue inquiunt, quòd accidit paulò ante Troiana tempora.

Æsculapij delubrum, Plinius 4. c. 19 Eius fons Athenis, Plin. 2. 106 9. Vide in EPIDAVRO.

Æsepus, fluuius Lyciæ sub Ida: interpres Homeri lib 2. & 4. Iliados: quanquam Oppianus lib. 1. de aucupio, montem sic nominat eo loci. Fuit præterea hoc nomine Filius Bucolionis filij Laomedontis & frater Pedasi, quos Ile ex Abarbarea nympha suscepit, vt refert Homerus in principio lib. 6. Iliados.

Æsernia, Ptolomæo Samnitum vbs in Italia, nunc Esernia hinc Æserni, quorum meminit Plin. l b 3 cap 12. quinquam ibi Esernini legatur, sine diphthongo.

Æsernius, vir, cuius meminit Cicero de optimo Gen. orat. Erant autem Æsernius & Paedeanus gladiatores per omnia pares, longeque omnium nobilissimi.

Æsia, fluuius Galliæ. Vibius sequester. hodie Latinis Isara vulgò *la riuiere e L'isere*.

Aesimedes, xv Athenienſium rex regnauit ann. v.

Aesimides, nauarchus Corcyrensium. Thucyd. lib. 1.

Aesis, Vmbriæ ciuitas, à qua Aesinates populi, Ptolemæo. Hanc etiam vrbem Aesiam ab Aesi fluuio appellat, qui in Piceno ex Apennino fluens, in Adriaticum mare influit. Plin. lib. 2. Caseum, inquit, Aesinatem ex Vmbria. Vide AESISIVM.

Aesis,

Aesis fluuius, Vmbriæ in Italia, & Aesium oppidum ab eo flumine dictum, vt autor est Plin. 3.55 alias Aeser. Strabo lib.5.

Aesisium, vrbs Vmbrorum, Ptole. hodie Assisa.

Aesion, ciuis nobilis Athenienſis, cuius illud de Demosthene oratore fuit iudicium, vt dixerit Demosthenem non solum Athenarum dignum ciuitate esse: sed & supra Athenas, Plu. in Demosth.

Aesius, Plinio amnis est in ora Bithiniæ.

Aesolani, Plinius libro tertio, capite 5. In eodem etiam Asulanos nominauerat tanquam ab his diuersos.

Aeson, Argiuorum legatus. Thucyd. lib. 5.

Aeson, Cimei vel Cretei filius, frater Peliæ regis Thessaliæ, & pater Iasonis, qui ab eo vocatur Aesonides. Ouidius.

Aesonides mutasse velim quo coniuge felix, &c.

Aesonem verò Medea, Iasonis rogatu, annositate decrepitum suis veneficiis robustiori ætati restituit.

Aeson, vrbs Thessaliæ, ab Aesonis patre dicta Steph.

Aesopus, philosophus & fabulator clarissimus, Phryx genere: conditione seruus, tempore Crœsi Lydorum regis, cui fabulas dicauit. Horat. lib. 1. Epistolarum,

Quæ grauis Aesopus, quæ doctus Roscius egit.

Inde Aesopianus. Hieronymus, iuxta Aesopianam fabulam, hic miser vita, miser morte, & miser forma. Huius vitam Maximus Planudes scripsit.

Aesopus, a magnostes Mithridatis eruditissimus, scripsit de laudibus Mithridatis, & de Helena. Suidas.

Aesopus, orator clarissimus Laertius, lib. 1.

Aesopus, tragœdus, amicitia iunctus Ciceroni, de quo 6. Epist. famil. sæpe cum eo ad videndum in Curia pronuntiantem. Hortensium profectus est, teste Valerio. In maximas opes ex histrionica peruenit, adeò vt sestertiuncenties ei patina steterit: filium reliquerit adeò diuitem simul & prodigum, vt is vniones aceto liquefactos cœnis apponeret. Plin. lib. 10. cap. 51. Horac. Serm. lib. 2. Satyr. 2. 3.

Filius Aesopi detractam ex aure Metellæ,
Scilicet vt decies solidam exorberet, aceto
—diluit insignem baccam.

Aesopus, fluuius, qui Zeliam prætexlabitur, Plinius.

Aesopus, historiographus, Anaximenis & Philonis tempore floruit. Plut. in Solone.

Aesquilinus, mons Romæ, vnà cum Quirinali & Flaminali à Seruio Tullio, vt F. Romanorum rege vrbi adiunctus. aliàs Exquilinus dicitur.

Aestræum, oppidum Macedoniæ, & Aestræi populi: eius vrbis incolæ. Ptolem.

Asulani, aliàs Asulani. Plinius 3. 5. 112. Vide

Aesuuius, lacus est vicinus Romæ. Plutarchus.

Aesyetes, vir ex cuius sepulchro ad Troiam extructo, speculabatur Polites quid in suis nauibus facerent Græci Troiam obsidentes. Hom. 2. Iliad. Strabo lib. 13.

Aesyma, Stephano vrbs Thraciæ, patria Castianiræ, ex qua Priamus Goligyt onem suscepit, qui in bello Troiano, ab Aiace fuit interfectus. Hom. 8. Iliad.

Aesymnetes, cognomentum Bacchi, cuius rationem prolixè exponit Pausan. in Achaicis.

Aesymnitæ erant qui patrem regiæ dignitati potestatem habebant: à quo nomine, Dictatoris imperium traxisse originem creditur. Alexan. ab Alex. lib. 4. cap. 23.

Aesymnius viri Megarensis nomen, & eiusdem nominis tumulus. Pausanias in Attic.

Aesyme, vrbs Thraciæ Vide OESYME. Steph.

Aesimus, vir fuit Megarensis, qui regum tyrannidem exosus, consuluit Apollinem quo potissimum modo Megarenses rempub. fœlicissimè possent administrare: quumque responsum esset, si cum pluribus consultarent, arbitratus id ad mortuos pertinere, qui viuorum numerum longè exuperant, tumulum heroibus congessit, qui ab ipso Aesymus dictus est, Curiamque extruxit, quæ ambitu suo tumulum includebat arbitratus ita futurum, vt ipsi etiam mortui ipsorum cõsultationibus interessent.

Aesymnus, vnus fuit è principibus Græcorum ab Hectore interfectus. Homerus Iliad. vndecimo.

Aesyrmus, vrbs Thraciæ Hom. Iliad. 8.

Aeta, Colchorum rex, Medeæ & Absyrti pater. Vide AETES.

Aeta, mons in Thessalia. Melius per œ.

Aetalia, insula in Ligustico mari. Vide ETHALIA & AETHALIA. Plinius 3. 6. 7. & lib. 5. cap. 30.

Aetalide, pars tribus Leontidis. Steph.

Aethale, vel Aethalia, insula Tyrrhenorum, quæ & Lemnos. Steph.

Aethalis, vel Aethalides, Præco, Mercurij filius cui quandoque inter mortuos, quandoque inter viuos esse licere concessum est, vt est author Apollonius. 1. Argonaut. Volater. lib. 31. Hunc à patre Mercurio impetrasse ferunt vt & viuus & mortuus, omnium quæ gererentur memoriam haberet. Eum se fuisse gloriari solebat Pythagoras. Laertius lib. 8. in Pythagora.

Aethêa, vna ex centum vribibus Laconiæ, Stephanus.

Aetheria, gens, Plinius lib. 6. cap. 30

Aetherij, populi subter Ægyptum, qui postea ab Aethiope Vulcani filio Aethiopes sunt vocati, Plin. lib. 6. cap. 30.

Aeternitatem, vt deam coluerunt veteres. Ethnici cuius imaginem, tempus esse dixerunt Pythagorici,

thagorici, Plato & Hermes Trismegistus. Describitur verò copiosè & luculèter à Claudiano, in Panegyr. de Laudibus Stiliconis.

Aethites Stephano sunt populi Thessaliæ, quorum meminit Homer. & Strabo lib. 9.

Aethicia, regio Thessaliæ inter Tymphæam & Athamaniam. Stephan.

Aethiope, insula maris Oceani, Macarea antè appellata. Plin lib. 5. cap. 31.

Aethiopia, Diana cognominata est, teste Steph. Quidam sic appellatam putant, à regiuncula quadam Lydiæ: αἰθίοπον nomine, vbi coleretur: nonnulli, ab eo quòd cùm apud Aethiopas versaretur, inde ab Apolline abducta essetalij παρὰ τὸ αἰθεῖν, ab ardore videlicet, quod Luna sit, vt ait Callimachus quidam, quod ea Hecate sit quæ facibus vti putabatur.

Aethiópia, Hebræus Chus, quasi nigra vel nigredo, Græcis ardorem siue incendium significat. Regio est Africæ, ab Aethiope Vulcani filio dicta. Alia pars Africæ, torridæ zonæ subiecta, inter Arabiam & Aegyptum ab Indo flumine consurgens, inter Nilum & Oceanum, & in meridie sub ipsa solis vicinitate, cuius gens primùm Aetheria appellata est, deinde Atlantia, mox Aethiopia. Plinius lib. 6. cap. 30. Volaterranus lib. 12. De duabus Aethiopiis. Plinius lib. 5. cap. 8. Ezech. 29. & 30. Amos 9. Nahum 3. Sophon. 2. Isai. 11.

Aethiópia, Aegyptiorum armis attrita. Plinius lib. 9 cap. 29.

Aethiópia vnde dicta. Plinius 6. 30. 1. Quam diu clara, 6. 29. 77. Eius magnitudo, 6. 30. 38. Mensura, 6. 29. 79. & inde. Diuersa nomina, 6. 30. 1. Monstra in ea, 6. 30. per totum. Situs 6. 30. 48. & Ptolem lib 4. cap. 7.

Aethiópiæ duæ. Plin 5. 8. 3. 4. Ptolem. lib. 4. cap. 7. & 28. & Strabo lib. 1.

Aethiópiæ Magnes. Plin. lib. 36. cap. 19. Smaragdi, 37. 5. 28. Atena. lib. 36. cap. 9.

Aethiopici maris insulæ plures. Plin. 6. 31. per totum.

Aethiopes quales, Plin. 2. 80. 1. Miraculo habiti, cùm primi visi sunt, 7. 1. 4. Emporium eorum, 6. 23. 35.

Aethiopes Arothetræ, Plin. 6. 29. 38. Athabuli, 6. 30. 1. Daratitæ, 5. 1. 39. Hesperij, 6. 31. 17 Perorsi, 5. 1. 38. & cap. 80 5. 2. Tarolei, lib. 5. cap. 8.

Aethiopum gentis descriptio, Plin. 5. 8. per totum. Qui primi eorum, 6. 9. 86.

Aethiopum caput Meroë. Plin. 2. 75. 7. Aethiopes minio tinguntur, 33. 7. 6.

Aethiopes omnium hominum primi creati fuisse dicuntur, cuius rei coniecturam faciunt veteres ethnici nonnulli, quòd non aliunde in eam regionem accesserint homines, sed in ipsa geniti meritò indigenæ omnium appellantur consensu: de quibus Diod. Sicul. libr. 4. ita disserit. Et quidam simile veri est,

eos, qui sub meridiem habitant, primos è terra homines fuisse genitos. Nam solis calore terram, quæ humida est, arefaciente atque omnibus vitam dante, decens fuit locum soli propinquiorem primo naturam animantium tulisse. Aethiopes quoque, vt ibid. scripsit Diodorus omnium primi deos coluerunt: sacra insuper, pompas celebritates aliáque, quibus diis impenduntur honores, adinuenerunt. Qua ex re ipsorum in deos pietate, religioneque inter omnes vulgata, videtur Aethiopum sacra diis admodum esse grata. Huius rei testimonium afferunt antiquissimi ferè, & celeberrimi apud Græcos poëtarum, vt potè Homeri, qui in Iliade Iouem, reliquósque vna deos introducit in Aethiopiam tum ad sacra, quæ eis de more fiebant, tum ad odorum suauitatem commigrantes. Aethiopes etiam dicuntur suæ erga deos pietatis præmium tulisse, quod nunquam ab externis regibus subacti fuerint: semper enim liberi permanserunt. De hominum autem primorum origine aliter Sacra historia, Genes. 3. 4. 5. & 10

Æthiopum gentes alias ferunt esse sine naribus, alias superiore labro orbas, alias sine linguis, pars etiam ore concreto, & naribus carens, vno tantum foramine spirat, potúmque calamis aueuæ trahit, & grana eiusdem auenæ, spente prouenientis, ad vescendum, quibusdam pro sermone, natus, motúsque membrorum est: & quibusdam ante Ptolemæum Lathyrum Ægypti regem, ignium vsus fuit ignotus: nonnulli locustis tantum victitant, fumo & sale duratis Plinius. lib. 6. capit. 30. fabulosa, & anilia commenta plerique hæc omnia.

Aethiópum, regio Lydiæ apud Hillum, Stephanus.

Aethiops, qui ex Aethiopia est: Aethiopicus & Aethiopius Seruio, & Aethiopissa. Sunt qui Aethiopes dictos putent à Chus, filio Cham. Chus enim Hebraica lingua Niger interpretatur. Hi quondam ab Indo flumine consurgentes, iuxta Aegyptum inter Nilum & Oceanum in meridie sub ipsa solis ciuitate insederunt, quarum tres sunt populi, Hesperi, Garamantes & Indi. Hesperi sunt Occidentes, Garamantes Tripoli. Indi Orientes. Vide Stephanum. Plinius libro 6. capitulo 30. dictam putat Aethiopiam ac Aethiope Vulcani filio.

Aethilius, Iouis, & pater Endymionis. Hesiodus.

Aethon, Solis equus, quorum quatuor sunt quatuor diurnæ circuitionis qualitates demonstrantes. Pyrois, id est rubeus, quòd primo manè surgentibus à terra vaporibus sol rubeat. Eous, id est splendidus, eo quòd exhalatus sol iam dissolutis vaporibus splendeus

sit.

fit. Æthon,id est,ardens:nam sole iam mediũ cœli tenente, lux eius coruſca est, & cunctis feruidior videtur. Phlegon autem quartus. ex croceo colore in nigrum tendit, & in tempore terram amans, ostendens aduesperascente die solem terram petere,id est,occasum. Ouid. lib.2. Metamorph. *Interea volucres Pyrois, Eous, & Æthon Solis equi quartusq; Phlegon,hinnitibus auras flammiferis implent.*

Æthon,equus Pallantis apud Virgil Æneid.11. *Post bellator equus, positis insignibus, Æthon It lachrymans, guttaq; humectat grandibus ora.* Hoc etiam nomine equus Auroræ vocatur. Apud Homerum Iugalis est equus Hectoris: apud Claudian.Plutonis, ad finem lib.2.de raptu Proserpinæ.

Æthon,vir qui pedendi vitio ita laborabat,vt in templo Capitolino abstinere non potuerit. Sed affectus hoc supplicio,vt tr. duo cœnauerit domi,didicit comprimere nates,ne eadem pœna iterum afficeretur: nam aliena mensa vicitabat.Martial.lib.12.

Æthra,filia Pythei regis & vxor Ægei, matérque Thesei. Vide Æ G E V S.

Æthra, Oceani & Thetyos filia, vxor Atlantis, aliæ Iapeti,qui ex ea x i i. filias, & vnũ filium Hyanthem suscepit:sed Hyanthes in Libya à serpente occisus est:cuius mortem cùm quinque sorores nimium deflerent, luctu contabuerunt, sed Iouis commiseratione inter sydera sunt translatæ, Hyadesque à fratris nomine dictæ. Reliquæ septem, eò quòd plures superstites mansissent, Pleiades sunt appellatę. Timæus Græcus scriptor.

Æthea mater Pitthei,de quo Ouidius in epistola Ariadnes.

Æthræa, olim dicta est Rhodus & incolæ, Æthræi Stephan.

Æthræa,insula.Plin.5.31.24.

Æthria, vel ætheria insula.Plin.4.12.

Aethuria. Vide H E T R V R I A.

Aethusa, insula in mari Lybico, quæ à quibusdam Aetusa dicitur.Plin.lib.5. cap.8.

Aethya,epi heton Palladis, Cæl Rhod. libro decimoquarto.

Aethyssi,populi Libyæ Marmarinis vicini Stephanus.Videtur legendum Marmaridis.

Aetius Cõsul Valerij Romani Consulis collega, ex agricola Magister equitum factus.à Bonifacio bello victus: deinde Hunnorum præsidio pristinæ dignitati restitutus.

Aetius consul, Studij collega, à Valentiniano prosperitati eius inuidente, eúmque pertimescente occidi iussus est.Procop.lib.3.belli Vandalici.

Aetius,Ariani dogmatis sectator,sophista: à quo Aetiani, qui modo Eunomiani,dicuntur. Histo Tripart.lib.5.cap.13.& sequentibus.

Aetius, medicus, cuius libri extant, & quædam epistolæ. Dictus Aetius,id est, aquilinus, qui fuit ex Antiochia Syriæ, discipulis Eunomi, tempore Constantini imperatoris.

Aetna, cœli & Terræ filia, hanc cùm compressisset Iupiter, Palicos deos peperisse dicunt. Seruius in lib.9.Æneid. *super illud flumina pinguis,vbi,&c.*

Ætna, mons Siciliæ, prius Inesia appellatus, vt tradit Volaterranus, perpetuo igni terribilis, & quandoq; globos igneos longius emittens: circa radices amœnissimus est multis fontibus & fruticibus. Sub hoc monte Iupiter Gigantes deiecit fulmine, vt fabulantur poëtæ. Quare autem Aetnea flammas euomat, Trogus lib.4.explicat. Sicilia terra est cauernosa & fistulosa, quo fit vt ventorum flatibus pateat, vnde ignis concipitur: intrinsecus sulphur habet & bitumen: vbi ventus per spiramenta cauernarum incubuit, diu luctatus cõcipit ignem, sic Aetnæ durat incendium. Motus ergo ventorum causa incẽdij est, ab Aetna sit Aetneus.Aetena,Aetneum, id est ab Aetna monte, vel magnus.

Ætnæ montis descriptio.Plin.3. 8.12. Incendium 3.8.12.Quod semper ardeat.2.109.1.

Aetna, ciuitas Siciliæ, at Aetnæ radices sita.Inassum prius dicta, ab Hierone condita. Steph. vulgò *Centorbe.*

Aetnæ & Hymari filius Gelon.Steph.

Aetnenses,populi, Plin.3.8.21.

Aetneus venator, prouerbium est de eo cuius cassa inutilisque sit venatio cuique sicut inanis progreditur, ita inanis regreditur, vnde scriptum, quod in Aetnana regione nec feræ visantur nec syluæ sint,Cæl.Rhod lib.16.

Aetneus, cognominatus est Vulcanus: quin & nunc vulgò Aetna mons Mongibel vocatur quasi Mulciber quod Vulcanus est. hoc cognomen ideo fortitus, quod in monte Aetna perpetuum ignem vomente fulmina Iouis & deorum heroúmque arma fabricantem poetæ ita finxerunt.Virgil.lib.8.Aeneid.

Aetolia, Græciæ regio interno sinu Europæ, Epiro,Acarnaniæ & Locris finitima, dicta ab Aetolo Martis filio, cùm ex Elide à Salmoneo vna cum Epeo & Pisanto eiectus ad habitandam eam venisset: vna cum Corcyra, Epiro & Acarnania à Gothis deuastata, maréque nauigantibus inutile redditum. Blon. 7.Procopius 3.Hinc Aetolus,a,um,penulti ma prod Virg.lib.2.

Non erit auxilio nobis Aetolus & Arpi.

Similiter Aetolicus, vt ager Aetolicus & apud Ouidium, *Aetolus heros*, id est Diomedes. De Aetolis, Tit. Liuius primæ Dec.2.& 3.lib.

Aetóliæ populi, opida, fluuiique. Plin. 4. 2. pat totum.

Aetolus,Pli.lib.7.cap.56. Martis vel Endimionis filius,cæde per imprudentiam in patria perpetrata, fugit in eam regionem, quæ postea ab ipso Aetolia dicta est, ibíque genuit filium

Pleuro

Pleuronem, à quo vrbs Ætolia dicta. Huius autem duo filij fuerunt, Cures & Calydon: à quibus rursus aliis vrbibus nomina data sunt.

Ætoli filius fuit Calydon. Steph.

Ætus olim appellatus fuit Ægypti fluuius, qui postea Nilus dictus est, vt ex Lycophrone annotauit Cæl. Rhod. lib. 29. cap. 13. quod nomen à cursus velocitate illi impositum fuisse apparet, quòd scilicet volatu aquilæ (quam Græci vocant ἀετὸν) propemodum æquare videretur. Est & in Scythia fluuius nomine Acœtus, qui quum Promethei agrum vberem alioqui crebris exundationibus infestaret, fecit locum fabulæ, vt Promethei continuo renascẽs iecur, ab aquila exedi diceretur. Cæl. lib. 6. cap. 20.

Æuiterni dij à veteribus ethnicis appellati quod sempiterno æuo permaneant: qualis Iupiter, quem sic vocauit Ennius. de Æuiterno deo in cuius sacris furuus bos immolabatur. vide Plinium.

Æx, æges, insula scopulosa in mari Ægeo, inter Tenedum & Chium, quæ Capræ speciem procul aspicientibus præbet: vnde & nomen accepit. Αἴξ enim Græcis capra est. Ab hac insula mari Ægeo nomen factum esse tradit Plinius, lib. 4. cap. 11.

Æxonia, vrbs Magnesiæ: & Æxone, pars tribus Cecropidis.

Æxones, populi in Attica, dicacitate maledicaq; virulentia insignes, adeò vt ἀξονικὸς signatum inde verbum sit, quo signatur intoleranda mordaciras. Cæl. Rhod. lib. 18.

Æx, scopulus in mari Ægæo inter Tenedum & Chium, qui capræ speciem aspicientibus præbet, vnde & nomen accepit: Ab hoc scopulo mare Ægeum nomen accepisse tradit Plin. lib. 4. cap. 11.

Æsica, pars Thraciæ. Steph.

Afer, aut potiùs Apher, ἄφερος. Vide AFRICA.

Afranius, Pompeij dux, Arabas iuxta Ammanum subegit. Plutarch.

Afranius Annibalinus Consul Asclepiodoti collega: quorum ætate Carporum & Bastanarum gentes in Romanum solum translatæ sunt.

Afranius, poeta comicus, teste Cicerone in Bruto, homo peracutus in fabulis & disertus, quòd in togatis excelsit, inquit Quintilianus; vtinámque non inquinasset argumenta puerorum fœdis amoribus, mores suos fassus. Horatius huius meminit.

Dicitur Afrani toga conuenisse Menandro,
Ausonius quoque,
Quis toga facundi scenis agitauit Afrani.

Afrania, Licini cuiusdam vxor apud Valerium, quæ muliebris verecundiæ oblita, suas per se causas agebat, & importunis clamoribus iudicibus obstrepebat. Hinc factum est, vt mulieres perfrictæ frontis & matronalis pudoris oblitæ, Afraniæ per contumeliã dicerentur.

Africa, vel Aphrica, dicta ab Aphro vno ex posteris Abrahæ, qui aduersus Lybiam exercitum duxit, & ibi deuictis hostibus consedit, Lybia & Hesperia à Græcis dicta, tertia pars orbis, quæ freto Herculeo à Nilo, cæterisque orbis partibus diducitur. Hanc ab initio, vt ait Salustius, habitauerunt Getuli & Libyes asperi incultique, quibus cibus erat caro ferina, atque humi pabulum velut pecoribus. Sita est inter Asiam, Europam, & Austrum, incipiénsque à finibus Ægypti, ad Gaditanum mare vsque protenditur. In hac sunt Mauri, Getuli, Numidæ, Garamantes, Æthiopes, & nobilis vrbs Carthago, vbi propriè Aphricam dici volunt: reliqua enim terræ pars quondam Lybia dicebatur. Incipit à finibus Ægypti, pergens iuxta Meridiem per Æthiopiam vsque ad Atlantem montem: à Septentrionali parte Mediterraneo mari coniuncta clauditur, & in Gaditano freto finitur. Habet prouincias Lybiam Cyrenensem, Pentapolim, Byzantium, Carthaginem, Numidiam. Sunt qui Africam diuidunt in maiorem & minorem. Et minorem ab occasu Numidiã habere, ab ortu Cyrenaicam, à Septentrione Mediterraneo mari terminari. In ea olim fuisse Carthaginẽ, Vticam, Hipponem Rhegium, fluuiũ Bragadam. Maiorem verò esse, quæ à Meridie incipit, & vsque ad Occasum protenditur. Hinc Africus, a, um. vt Africus ventus, qui ab Occidente flat, contra Vulturnum, dictus ab Africa, vbi primùm incipit. Africam hodiè Geographi in 4 partes diuidunt, Barbariam, Numidiam, Lybiam, & Nigritarũ terram. Barbariam, quam meliorem censent, mari Atlantico & Mediterraneo, Atlante monte, & Barcha regione contermina Ægypti circumscribunt. Numidia quæ illis Biledulgeris dicitur, & dactylos producit. vnde Arabibus non alio nomine quam dactylifera regio nominatur, Atlantico mari ab Occidente terminatur, & Atlante monte è Septentrione: Orientem versus excurrit ad Eloacat vrbẽ ab Ægypto 100. milliaribus distantem: arenosa Lybiæ deserta illi à meridie sunt. Lybia verò, tertia pars, Arabica lingua *Sarra* appellatur, quæ vox idẽ quod desertum significat, à Nilo ad Orientem Solem principium habet, indéque ad mare Atlanticum, versus Occidentem, pergit: Numidia illi Septentrionalis est; ad Meridiem Nigritis se iungit. Quarta pars Nigritarum terra vocatur, nomine aut ab incolis nigro colore affectis, vel à flumine Nigro, qui hãc regionem lambit, sumpto. hæc habet à Septentrione Libyam: à Meridie Oceanum Æthiopicum: ab Occidente Gualatæ, & ab Oriente Goagæ regnum. Africæ totius mores & instituta ingenti volumine descripsit Ioannes Leo.

Africæ propria descriptio, Plin. l. 4. per totum, & Ptolomæus lib. 4. cap. 3. Africa quæ propriè dicitur

dicitur, Pli.5 4.1.7.11. Africæ propriè quot populi,coloniæ,oppida.Pli.5.4.28.Mensura, 5. 4. 10.Tertia orbis pars. Pli.prolog.3.12. Vbi sita, ibidem 14. Africa & Libya eadem, in prologo.5.1.Quotaterræ pars,6.33,11. & inde Africa paucorum sinuum, in prologo 5. 2, Nomina eius ineffabilia, ibid. 3. Solitudines eius vbi, 5.8.Insulæ circa eam 5.7.per totum. Africæ totius mensuras,6.32.11. Africæ descrip. lib.5. in VIII. primis capitibus Africæ noctes æstate roscidæ, lib. 2. cap. 26. Africæ gentes castella inhabitabant, in prolo.5.6.Vbi fertilis, 5.1. 22. Qui venti in ea sereni nubilíque, 2. 49. 47. Quibus animalibus careat. 5.5.8. 14. Serpentes eius & feræ. 5.4. 16. 17. Africæ alumen, 35.15. Parietes ex terra. 35. 14. 1.

Africana Ceres summa cum reuerentia & continẽtia celebrabatur à viduis mulieribꝰ Ethnicis,de quà Tertullian. lib. 2.ad vxorem:Cæterùm, inquit, Africanæ Cereri viduas assistere scimus, durissima quidẽ obliuione matrimonij allectas: in æternum viris non modo thoro decedunt,&c.

Africánus, na, num: vt gens Africana, & Scipio Africanus. Videtur autem differre Afer ab Africano, quòd Afer, gentile nomen propriè est,quanquam Maro dicit, Armentarius Afer: Africanus,denominatiuum:vt Scipio, à deuicta Africa,Africanus cognominatus est. Beda. Afer dicitur ex Africa ortus.

Africanæ, absolutè dicuntur pantheræ, quæ & variæ, quoniam id genus in ea regione crebertimum fuit.Plinius,Senatusconsultum fuit, ne liceret Africanas in Italiam aduehere. Deducitur autem hoc nomen ab α priuatiua & φρικὴ, horror, vel φρίττω, horrore concutior: quia maximus ibi solis calor est.

Africanus, Alexandri consiliarius, doctissimus iuris professor, Papiniani discipulus Lamprid. Idem in sacris literis doctus.Eutrop. lib. 6.cap.23.

Africum mare.Vide APHRICVM.

Afrodisius, fluuius est qui steriles reddit mulieres.

A G

Aga, mons è quo Araxes & Euphrates oriuntur, quem Strabo & Ptolemæus Abon, siue Abani vocant.Hermol.in Plin.lib.6.cap.9.

Agabus,nomen prophetæ.Act.11.

Agactari,populi,alias Agacturi.Plin.6.28.68.

Agaêtus, Scytharum rex.

Agag,rex,Amalech dictus,1.Reg.15.

Agagammatæ,populi.Plin.6.7.9.

Agalasses, populi Alexandro oppugnati. Plutarchus.

Agallis,Corcyrea in arte grammatica perita, cui inuentionem pilæ nonnulli asscribunt,Cæl.lib. 8.cap.1.

Agamantes, populi circa Mæotim. Plin. 6.7.9. Sed emendati codices habent Agagamantæ.

Agámea, vel Agamia, promontorium & portus circa Troiam.Stephan.

Agaméde, oppidum Lesbi insulæ. Plin. 5. 31. 55. Vide Steph.

Agamedes, & Trophonius, adytum Delphicum ex quinque lapidibus struxerunt. Cuius meriti nomine quum ab Apolline præmium postulassent, quod ille homini optimè duceret, post diem tertium in lecto mortui reperti sunt. Cic.1.Tusc.

Agamencellus, Alexandri Magni præfectus, qui aureis clauis suffigebat crepidas Paul.

Agamémnon, Mycenarum rex,regnauit ann.18.

Agamémnon, Atrei ex Ærope filius, vt Homerus ait,Polysthenis verò, vt Hesiodus, & frater Menelai, Mycænarum & Argiuorum rex, quasi ἀγαμιδρών, hoc est perseuerans,& Thyestis successor, qui omnium Græcorum consensu imperator delectus ad expeditionem Troianam profectus est, vbi plurimos labores, & maximas principum simultates pertulit: Briseidem præterea, quam Achilli sustulerat,reddere coactus est Ilio capta, inter alia, Cassandra Priami filia ei in sortem cessit, quæ etiam mortem ei prædixit:sed ille verbis eius minimè fidem habẽs, ad vxorem Clytemnestram, cui domi cum quibusdam liberis relicti imperij curam crediderat, reuersus, ab Ægysthο Thyestis filio, qui omnia prius tacitè occupauerat, imò & vxorem stuprauerat, simulata amicitia, & Clytemnestræ consensu, in littore, seu, vt aliis placet, in conuiuio, quod ingens ei vxor parauerat, interfectus est. Quod facinus Orestes Agamemnonis & Clytemnestræ filius ægrè ferens, Ægysthum & matrem in vindictam patris occidit. Cæterùm habuit sceptrum à Vulcano fabricatum,item clypeum in cuius medio erat Gorgonis effigies, in zona verò draco voluminosus.Hinc Agamemnonius, a, um.

Agamnestor, xi. Athenienſium princeps, regnauit an. xx.

Agamzua,Mediæ oppidum, Plin.lib.6 cap.14.

Agandei populi circa Mæotim.Plin.6.cap.7.

Agáplius,Consul, Anatolij collega.

Agápitus, ii. pontifex Romanus, annorum cxxix. mensibus ix. diebus septem præfuit.

Agaue, nomen proprium filiæ Cadmi & Hermionis, & Echionis vxoris, quæ versa in simiam,filium laniauit.

Aganippe fons Bœotiæ à Cadmo monstratus, prius Enippe dictus, Apollini & Musis sacer: quasi valde ab equo formatus, ἄγαν, valde, ἵππος, equus:qui fons potus, dictus est præstate facundiam Hianthæa ab hiantibus populis, & Permessia à Bœotiæ fluuio Permesso cognominata est. Ouid. Metam. 5. *Fonte Medusæo & hiantheam Aganippe.* Claudian. *fons Aganippea Permessius educat vnda.*

Aganippis

Aganippis, denominatiuum, & Aganippæus, a, um. Ouid.lib.6.Fast.

Dicite quæ fontes Agauiopidas Hippocrenes,
Grata Meduſæi ſigna tenetis equi. Propert.
Par Aganippea ludere docta lyra. Plin.4.7.15.

Aganus, vrbs circa Heracleam Ponti.Steph.

Agánzua, oppidum.Plin.6.14.2.

Agapénon, præfectus classis Agamemnonis.Homerus Iliad.2.Latinè amans viros, vel qui ab aliis amatur.

Agapenor, Anceî filius, Lycurgi nepos, capto Ilio in Cyprum tempestate delatus est, vbi Paphũ vrbem condidit, & fanum in vrbe opulentissimum. Inde postea, Venus Paphia nuncupata est. Pausan.in Arcad.

Agapêtus Episcopus Hymnade, quæ est in Phrygia.Euseb.Latinè interpretatur diligibilis, vel dilectione dignus.

Agapitus, apud Prænestę puer XIII. annorum sub Aureliano principe martyrium passus est.

Agapius, Consul Romanus, Anatolij collega.Latinè dilectus, ab ἀγαπάω.

Agápius, Alexandrinus Philosophus, educatus in eloquentiæ studiis, in medicinam commentarios edidit: Bizantij ludum aperuit, magna doctrinæ fama ingenióque solertia.

Agâpius, Philosophus Athenienſis, post Proclum Martini Neapolitani discipulus. Author Suidas.

Agar Ægyptiaca, Abrahæ ancilla, ex qua Ismaëlem habuit, permittente Sara, eius vxore legitima Agar interpretatur aduena.Comest.in cap.16.Genes.

Agar, nomen oppidi.Hirtius lib.1.de bello Afric.

Agaréni, ab Agar denominati populi Arabiæ, nũc Saraceni dicti, in quos profectus, Traianus Cæsar cum exercitu, eorum oppidum Agarum mœnibus nudauit: eos tamẽ nunquam potuit acie superare, tempestate cœli tanquam diuinitus diremptos.Diodor.

Agarista, Clisthenis filia, adeò formosa, vt ad habendas eius nuptias celebrata sint procorum spectacula & certamina, quò speciosissimi quíq; Græciæ adolescentes confluxerunt. Herodotus.

Agarum promontorium in Sarmatia,

Agarus, fluuius in Sarmatia, quem Sagatim nominat Ouid.Ptolem.lib.3.

Agarus, vrbs & amnis in Sarmatia, àquo & nomen Agarico radici datum creditur. Cæl. Rhod.lib.18.cap.18.

Agasia, ex Stymphalo Arcadiæ oppido vir fortis & bello clarus, de quo Xenoph.lib. 6. De expeditione Cyri minoris.

Agasicles, Spartanorum rex clarissimus, cuius extat aureum illud apud Plutarchum Apophthema: Nullum esse firmius stabiliendi regni præsidium, quam si rex ita liberis imperet, vt parentes liberis.

Agaso, nomen serui, Horat.

Si paternam pede lapsus frangat Agaso.

Agatarchus pictor, cum apud Zeuxim mira celeritate se animalia depingere gloriaretur, Ego verò (inquit Zeuxis) longo tempore. Iam in opere faciundo promptitudo ac celeritas haud potest stabilem grauitatem & exquisitam pulchritudinem rebus adiungere. At labori tempus impensum, robur ad cõseruationem, & perpetuitatem operis affert.Plu.in Par.

Agasides, fuit Lacedæmoniorum rex vt ostendit Plutarchus in dictis Laconicis.

Agasthéneus, pater formosi Polyxeni, qui nauibus suæ gentis præfuit in expeditione Troiana.Homer.Illiad.5.Latinè interpretatur insigniter robustus.

Agastrophus, Poęnis filius, & geros inter primos Troianorum bellatores: à Diomede vulneratus in coxa, mortem obiit. Homer.Iliad.11.

Agastus, 11.Athenienſium Archon, regnauit ann. XXXVI.

Agásus, portus.Plin.lib.3.cap.11.

Agatasa, insula inter Sporades recensetur à Plin. lib.4.cap.12.Hæc etiam Telos dicitur, eodem Plinio teste & Stephano apud Hermol.

Agatha, oppidum prouinciæ Narbonensis, quondam Massilienſium. Plin.lib. 3. cap.4. & Stephan Gal.

Agatha, virgo, Volaterrann. lib. 13. Carthaginensis & martyr sub Gallo mammillis torta.

Agatha, vrbs Phocidis, quam alij Agatheam vocant Steph.

Agatharchidas, dux Corinthiorum. Thucyd. lib.2.

Agathárchides, historicus Samius, de quo Plutarchus in historia Persica.

Agatharchus, stadium vicit Olympiade prima & sexagesima, imperante Athenis Heraclio Dion lib.4.

Agatharchus, classis Syracusanorum præfectus. Thucyd.lib.7.

Agathea. Vide AGATHA.

Agathias, cognomento Scholasticus, Smyrnæus patria, scripsit post Procopium res gestas Iustiniani principis, eiúsque ducum Belliſarij & Narsetis, tum in Italia quoque & Africa, ac apud Byzantium res gestas, quorum tempore ipse fuit. Cõposuit & quæ vocantur Daphnica, opus elegantissimum, coegíque in volumen diuersa epigrammata Græca nobilium poetarum Suidas.

Agathirnum, vide Agathyrnum.

Agatho, philosophus Pythagoricus, frequens antithetis, adhibitus quondam conuiuio ab Archelao rege, cuius erat familiarissimus: interrogatúsque ab, eo, cùm iam esset annorum LXXX. si robur adhuc vllum seruaret: Sanè inquit, nam non solùm Ver, sed Autumnus solet bona & prosperitatem adferre. Ælianus de varia historia.

Agatho, Athenienſis, vir monstrosæ fortitudinis & magni

& magnitudinis, tempore Hadriani principis & Herodis Attici: de quo Philostratus in vita ipsius Herodis ait: Adolescens cùm esset in prima lanugine, similis ingenti Gallo magnitudine octo pedum, vasta coma, hirsutis oculis ac iunctis, vt vnus videretur, læta facie, naso aquilino, &c. de quo Volaterranus lib. 13.

Agatho, Tibicen, cantilenarum suauitate maiorem in modum aures deliniens. Nec huius mores dissimiles musicæ fuisse perhibentur. Laborauit enim infamia mollitiei. Hinc factum est prouerbium, Agathonia cãtio, quod rectè dicetur de oratione blanda magis quàm frugifera. Primus chori tragici cantum instituit, teste Aristot. in poëtica.

Agathocles, tyrannus Siculus, natus patre figulo, cum libidini, latrocinioque operam dedisset gregariam militiam exercuit. Cumque strenuus esset, & in concionibus perfacundus, breui ex centurione tribunus militum euasit: & primo quidem bello contra hostes pugnans magna suæ virtutis præbuit experimẽta. adeo vt in demortui regis locum fuerit suffectus. Nec multo post interfectis Syracusanis nobilibus, cum Carthaginensibus bellum gessit: deinde spe ampliandi regni, in Italiam traiecit: vbi cùm deceptus fuisset, ex indignatione morbum contraxit, ex qua etiam vita functus est. Iustin. lib. 22. Africam deuastauit. Plutarc. in Pyrrho. Ouidius.

Fama est fictilibus cœnasse Agathoclea regem,
Atque abacum Samio sæpe oneràsse luto.

Agathóclea. Ptolemæi scortum. Iust. lib. 30.

Agathon, Priami filius, qui cum patre Hectoris corpus redempturo, ad Achillem profectus est, vt habet Homerus Iliad. lib. vltimo.

Agathopolis Ptolemæo, vrbs Galliæ Narbonensis, Agatha ciuitas.

Ἀγαθῦ δαίμονος, id est, boni dæmonis, insula quædam in mari Indico. Steph.

Agathúsa, insula vnguẽto nobilis, Atolos à Callimacho nuncupata. Vide TELOS. Plin. meminit 4. 12. 94.

Agathyrnum, oppidum Siciliæ, Plinio authore l. b. 1. cap. 8.

Agatharsa. Vide AGATHYRSVM.

Agathyrsi, populi Scythis vicini. Hieronymus. Hi multum habent auri sine auaritia, sine inuidia. Hos Plin. scribit habere capillos cæruleos, vnde & Picti dicũtur: aut quoniam versicoloribus vestibus induũtur. Vig. lib. 4. Dicti ab Agathyrso Herculis filio. In commune cum mulieribus coëunt: capillos habent cæruleos, quos vna cum toto corpore inficiunt variis colloribus Plin. 4. 12. Virg. 4. Æneid.

Instauratq; choros: mistique altaria circum
Cretesq; Dryopesque fremunt, pictiq; Agathyrsi.

Vide TRAVSI.

Agathyrsa, siue Agathyrsa, ciuitas de qua Siluius:

Desiderant Agathyrsa manu, geminoq; Lacone
Tyndaris. Meminit. Plin. 3. 8. 29.

Agaue, Cadmi & Hermiones filia, Echioni Thebano nupsit, ex quo filium Pentheum suscepit: qui cum abstemius esset, ac propterea Bacchi sacra despicaretur, ab ipsa matre, reliquisque Mænadibus inter Bacchanalia, iam rex Thebanorum, membratim est discerptus. Virgil. in Culice,

—quo quondam victa furore,
Venit Nyctelium, fugiens Cadmeis Agaue
Infandas sceleratæ manu, & cæde cruenta.

Horatius, Serm. lib. 2. Satyra 3.

Quid caput abscissum dementi cum portat Agaue
Gnati infelicis, sibi tum furiosa videtur?

Agauni, populi sunt Septentrionales: quos Homerus circa initium libri 13. Iliad. dixit gentem innocentissimam, vt quæ sine diuitiis equino victitat lacte.

Agauus, vnus è Priami filiis, Homer. lib. Illia. vlt. qui partem Hectoris corpus ab Achille redempturum comitabatur.

Agabatana, oppidũ Syriæ aut Mediæ, &c. Stephanus Vide ECBATANA apud eundem.

Agbatus. Vide Abagatus.

Agdei, populi. Plin. 6. 7. 12.

Agdus, petra, inauditæ vastitatis in Phrygiæ finibus, ex qua Deucalion & Pyrrha sumpserunt lapides, quos Themidis mandato in orbem mortalibus vacuum iactarunt. Arnob. lib. 5. aduers. Gentes.

Age, patet Semma. 2. Regum 23. quasi vallis profunda.

Agelas, statuarius generosus, Polycleti magister.

Agelas, vt Corinthiorum rex, regnauit annis triginta.

Agelástus, dictus Crassus, auus Crassi in Parthis interempti, quem tradunt semel tantùm in vita risisse: quod factum est, cùm vidisset asinum carduos comedentem, dixissèque ob id, Similes habent labra lactucas.

Agelaus filius Damastoris, procus Penelopes. Odyss. 20.

Agelmondus, filius Dionis ducis, primus Longobardorum rex, regnauit annis 33. multa gessit aduersus Vandalos.

Agelia, epitheton Mineruæ, quasi ἀγύιαν γεῖα, id est prædam abducens, Cæl. lib. 14.

Ageêna, Aquitaniæ in Gallia prouincia Anglis olim concessa. Rob. lib. 9. vulgò *Agen.*

Agendicum, inter Celtas oppidum, Senonibus, Parisiis, Melodunuo Senonum, Genabo Carnutum, Nouioduno & Auarico Biturigum oppidis proximum vulgò *Prouins.* Cæsar libro 6. *Milly en Gastinois* potius videtur Vigenereo.

Agénor. rex Phœnicum, Beli regis filius, quamuis quidam aliter sentiant. Huius meminit Virg. lib. 1. Æneid.

Punica regna vides, Tyrios & Agenoris vrbem.

Genuit Taygetam & Europam filias: filios verò

verò, Polydorum, Labdacum, Cilicem, Cadmum & Phœnicem, ab hoc Phœnices dicti sunt Agenoridæ. Statius.

Non tulit insidias diuûm imperiosus Agenor.

Et Agenoreus, possessiuum. Progenium Agenoris enumerat Stephanus in Thasso.

Agénor, Antenoris filius. Homer. Iliad. 11.

Agenória, dea à Romanis sic dicta, quæ ad agendum excitaret, ab agendo dictam.

Ager robustorum in Gabaon, locus. 2. Sam. 2.

Agerôchus, filius Nelei ex Chori vxore, vt est apud Homerum lib. 11. Iliad.

Agerona industriæ Dea, ab agendo, vt opinor dicta. Hermol. in Plin. lib. 15 cap. 29. Murcea dea socordiæ est, vt Strenua, Agerona, Stimula, industriæ. Pompon. & August.

Ageon locus erat apud Lydos, in quem alienas vxores, virginésque producebant, eásque stuprabant. Cælius Rhod. lib. 20. cap. 14.

Agesander, insignis statuarius fuit ex Rhodo insula, qui vna cum Polydoro & Anthenodoro, Laocoontem marmoreum fecit in domo Titi Vespasiani Imperatoris, omnium artificum opera longo interuallo superantem. Plin. lib. 36. cap. 5.

Agesander, Lacedæmoniorum legatus. Thucyd. libro primo.

Agêstas, Syracusanus Olympionica, Softrati filius.

Agésias alter Cyrenaicus, Philosophus Platonicus, prohibitus à Ptolemæo in scholis docere aut legere, quoniam immortalitatem animæ suadendo, multos ad mortem compelleret, vt Cleombroto Ambraciotę accidit Cic. in Tusc. Is tamen ab aliis Hegesius vocatur.

Agesidamus, Locrensis Epizephyrius nobilis Olympionices, in quem pugilatu vincentem Pindarus hymnum cecinit.

Agesíláus, v 1. Lacedæmoniorum Rex, cognominatus Magnus, Archidami filius, post mortem Agidis fratris sui constitutus, Phrygiam diripuit, quasdam ciuitates cepit: Tissaphernis exercitum, qui ei bellum induxerat, ad Pactolum fluuium fudit, fugauit, cæcidit, castrísque exuit: Atheniénses & Bœotios apud Coroneam vrbem Peloponnesi vicit. Breui corporis statura fuit, & altero pede claudus, maxima tamen virtute præditus. Regnauit annis XL IIII. Iustin. lib. 6. & Plutarch. in eius vita.

Agesílaus Athenienſis, Themistoclis frater, speculator in Xerxis exercitum missus, tametsi pater eius, nomine Neocles, cum vtramque manum per quietem amisisse vidisset. Is itaque inter Barbaros habitu Persico constitutus, quendam ex Xerxis stipatoribus, nomine Mardonium, interfecit: existimauerat enim eum esse Xerxem. Cùm igitur à circunstantibus captus, & ligatus ad regem deductus esset, cum ad solis aram immolaturum offendit: in

qua dexteram imponés, cùm aliquandiu vim suppliciorum, ne vllo quidem emisso suspirio, toleraſſet, è vinculis liberatus est, hac adiecta voce: Huius generis Athenienses sunt vniuersi: quòd si fidem non habeas, læuam quoque iniiciam. Ea res autem cùm Xerxi pauorem incussisset: seruari Agesilaum imperauit. Plutarchus in Paral.

Agesilaus (auctore Plutarcho) cùm bene multi vellent eius corporis simulachrum effingere, nunquâ id fieri passus est, animi tantùm monimenta, hoc est libros à se compositos, posteris relinquere studens. Illud enim scriptorum hoc suum: illud diuitum, hoc bonorum hominum opus esse ducebat.

Agesíláus, Plutonis cognomen, παρὰ τὸ ἄγειν τὰς λαὰς, quòd scilicet populos agat. Est enim mortuorum & inferorum Deus ab ethnicis existimatus. Callimachus Φοιτῶσι μεγάλῳ Ἀγεσιλάῳ, id est, ad magnum pergunt Agesilaum: de quo, ex Methodo & Æschylo plura Athenæus.

Agesinâtes, populi Galliæ Pictonibus vicini. Plin. 4. 19. 6.

Agesipolis, Rex Lacedæmoniorum, qui speciosam sæpius victoriam ab Argiuis retulit. Xenoph. lib. 4. Plutar.

Agesistrata, mater Agidis, cuius vitam describit, Plutar. in Agide.

Agessus, vrbs Thraciæ. Steph.

Agétis, Apollinis filius, ex Cyrene virgine, Pelio monte Thessaliæ rapta, frater Aristæi. Hunc alij nunc Ageum, nunc Argeum vocant. Iust.

Agæus. Vide AGETIS.

Aggæus, siue Haggæus, nomen Prophetæ, quasi festiuus siue solennis, vel gyrans.

Agger, vnum è fluuij Nili nominibus, postquam ex lacu Heptagono profluxit, Vitruuius apud Hermol. in Plin. lib. 5. cap. 9.

Aggi, siue Haggi, filius Gad. Genes. 46.

Aggrammes, Indorum Rex, patre tonsore natus, propter habitum haud indecorum cordi fuit Reginæ, à qua quum in propiorem eius qui tum regnabat amicitiæ locum fuisset admotus, interfecto rege per insidias, sub specie tutelæ liberorum eius inuasit regnum necatísque pueris Aggrammem generauit, inuisum vilémque popularibus, magis paternæ fortunæ quàm suæ memorem. Curtius, lib. 9.

Agialea, olim Apia, ab Api IIII. Sicyoniorum Rege nuncupata, nunc Peloponnesus: eadem Ægialea dicta est.

Agidos, Cypri vrbs. Strabo, hodie *Borgus templi*, inter Lapathum & Aphrodisium.

Agila, Hispaniæ Rex, regnauit annis quinque.

Agilaus, tertius Corinthiorum Rex, regnauit annis XXXVII.

Agilis, proprium viri, quem poëtæ cum Tyrinthia pube in bello Thebano fuisse cõmemorãt.

Agileus, vnus ex Ephoris, qui grauiter vulneratus à sociis Cleomenis, solus euasit. Plutarch. in Cleomene.

Agilulphus, Taurinensium dux, & Longobardorum Rex apud Æmilium, cum Francis pacem iniit.

Aginum, vibs Galliæ. Ptolemæus, vulgò *Angoulesme.*

Agis, vel Agides, Lacedæmoniorum Rex, cum Athenienſibus cruentiſſima bella geſſit. Illorum prouinciarum igne ferróque vaſtauit, Græcas ciuitates libertati reſtituit: à ſuis ciuibus occiſus eſt in carcere, quod iuxta Lycurgi leges bona publicare vellet, Plutarc. in eius vita, & Cice. offic. 2. Fuit & alter Agis, quem Lacedæmonij ſuſpenderunt.

Agis, Pæonum Rex, quem Philippus Macedonũ Rex coëgit in ſuam poteſtatem.

Agis, poëta Argiuus, peſſimorum Carminũ poſt Chærilum conditor, cælum Alexandro aperiebat, Herculémque & patrem Liberum & cum Polluce Caſtorem nouo Numini ceſſuros eſſe iactabat. Curtius lib. 8.

Agiſimba, Æthiopum regio in Africa. Plinius libro tertio.

Agiſymba. Ptolemæo. Extima Africæ regio, verſus meridiem. Hæc omnibus veteribus geographis prorſus incognita fuit. Vocatur hodie à Perſis & Arabibus, *Zanguebar.* Zangue autem his idem ſignificat, quod Niger Latinis. A nigris enim totus hic tractus colitur. I. Barro & Garcia ab Horto auctoribus. Zenzibar hæc eſt M. Pauli Veneti, quam non ſine maximo errore inſulam credit, deſcribítque ab inſula Madegaſcar verſus meridiem, eámque in circuitu habere duo millia milliarium Italicorum addit. Oitel.

Agiſmes, fluuius eſt Orientalis apud Cenſonas & Aphilos, per quem Alexander Macedo ad Oceanum tendens deuectus eſt.

Agla, Hiſpaniæ oppidum. Plin 3. cap. 1.

Aglaia Latinè ſonat Lux & lætitia, vna eſt Gratiarum, quæ & Charites dicuntur, alio nomine Paſiphaes appellata. Sunt autem tres: Aglaia, Thalia, Euphroſyne, Iouis & Autonoes filiæ, quamuis de earum origine varia ſit opinio, vt eſt apud Perottum. Dicuntur eſſe in comitatu Veneris. Eſt verò Aglaia, lætitia: læti enim in dandis beneficiis eſſe debemus. Vide CHARITES.

Aglais, Megaclis filia mira guloſitate & voracitate mulier, vt quæ carnium libras decem, panis chœnicas quatuor, & vini Romani congium ſiue ſextarios ſex vnica cœna abſumeret. Cælius Rhod. lib. 15. cap. 19.

Aglaonice, Hegemonis filia, Aſtrologiæ perita, & eclipſes Lunæ, quando futuræ eſſent præuidens, iactitabat ſe lunam cœlo deducere: quæ ob id poſtea in magnas calamitates incidit adeò vt in prouerbium abierit, τὴν σελήνην καθαιρεῖς, id eſt, lunam detrahit, vt refert Apollonius lib. 4. quo vtimur quoties aliquis ſua iactantia in calamitatem incidit. Vide Eraſm. in Prouerbiis.

Aglaope, vna Sirenum, quaſi ſplendido aſpectu: nam ἀγλαὸς ſignificat aſpectum ſplendidum.

Aglaóphena, Acheloi & Calliopes Muſæ filia, vna Syrenum, de quibus infrà.

Aglaophon, pictor nobiliſſimus, cuius meminit. Plin. lib. 35. cap. 9. & Cic. 3. de orat.

Aglauros, filia Erichthei regis Athenarum antiquiſſimi, à Mercurio in ſaxum mutata, de qua Ouid. lib. 2. Metamorph.

Sic opus eſt Aglauros, ea eſt.

Aglaus, ſenex fuit Pſophidius, qui ab Apolline Gyge eſt fœlicior iudicatus, quòd agelli ſui limites nunquam eſſet egreſſus. Plin. lib. 7. cap. 46. Val. lib. 7. cap. 11.

Aglon, Paleſtinæ locus. Ioſue 15.

Agna Mauritaniæ Tingitanæ fluuius. Ptolem.

Agni, cornu, promontorium eſt humile & validè expoſitum propè Bolbiticum Nili oſtium. Strab. lib. 17.

Agnicis, fluuius. Plin. 6. 27. 11.

Agnitas, vel Agnita, Æſculapij cognomen apud Spartanos, apud quos eius Dei ſimulachrum ex agno quæ planta eſt, erat exculptum. Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 5.

Agno, Niciæ filius, dux Athenienſium, Thucyd.

Agnodice, puella virgo medicinam diſcere cupiens, abſciſſa coma habitu virili, ſe Hierophilo cuidam tradidit in diſciplinam, à quo propè edocta parturientium mulierum morbis medebatur, quas ſexus ſui eſſe certas faciebat. Tandem à medicis dolentibus ſe ad fœminas amplius non admitti (obſtetrices enim antiqui non habuerunt) in iudicium pertracta quòd dicerent hunc eſſe illarum corruptorem: coram Areopagitis tunica alleuata ſe fœminam eſſe oſtendit. Tunc Athenienſes legem emendantes artem medicam diſcere mulieribus ingenuis permiſerunt. Hyginus.

Agnónia, oppidum Thraciæ iuxta Amphipolim. Stephanus.

Agnôtes, populi Celticæ iuxta Oceanum. Stephanus.

Agnus, pars Demetriadis tribus in Attica. Stephanus.

Agoce oppidum. Plin. 6. 29. 66.

Agon, locus eſt certaminis Romæ, qui Circus Flaminius dicebatur. Ponitur pro ipſo certamine. Eſt quoque nomen proprium apud Plutarchum. Item Æthiopiæ fluuius.

Agneon Neometius, primùm ab Argiuis actus, poſt eum qui ſub Archemoro fuerat. Euſeb.

Agno, fons Arcadiæ, cuius aqua ceremoniis quibuſdam cõmota nebulæ in morem, in aërem aſcendens

ascendens largissimos demittit imbres: ita dictus ab Agno vna ex Iouis nutricibus, Cæl. Rod.lib.13.cap.27.

Agnos, Aeolidis, tribus, gens. Hesych.

Agnoitæ, hæretici ab ignorantia dicti, quod esse nouissimam horam Christo ignotam, opinarentur. Cælius Rod.lib.1.cap.4.

Agnon, nomen authoris apud Quintil. libro 2. cap.17.

Agnon Theius, Alexandri magni præfectus aureis clauis crepidas suffigebat, vt scribit Plin. lib.33.cap.3.

Agnus, Demetriadis tribus, in Attica regione. Steph. Suidas Agoce, Æthiopiæ, sub Ægypto vrbs. Plin.

Agon Gynicus, quem Panathenæon vocant, Athenis actus.

Agone Androgæi, quem statuebat Minos, præmium pueros Atticos largiens. At Taurus (vir crudelis & Minoi à consiliis) in agone fortissimus vniuersos in contentione superabat. Tandem factum est, vt à Theseo in pralæstra vinceretur, ob quod Athenienses pueri tributaria pœna liberi sunt. Eusebius Plut. in Theseo.

Agon Olympiacus, ab Hercule institutus, à quo vsque ad primam Olympiadem supputantur anni cccexxx. Euseb.

Agonales ludi Seruio, quos Augustus Actiacis littoribus deuicto Antonio statuit, ad quod respexit. Virg. 3. Æneid.

Actiáque Iliaci celebraremus littora ludis.

Vide ACTIA.

Agonalia festa erant apud. Rom. celebrari solita quotannis in honorem Iani, vt est apud Ouid. 1. Fast. aut certè in honorem Agonij Dei, vt Festus tradit, qui rebus agendis præesse putabatur. Eo die rex sacrorum arietem immolabat, vt tradit Varro lib.5. Nominis multiplex reperitur notio. aut enim ex ritu sacrorum, in quibus minister tenens strictum gladium ad iugulandum arietem rogabat, Agon? Quam opinionem secus videtur Ouidius his versibus:

Nominis esse potest succinctus causa minister,
Hostia cœlitibus quo feriente cadit:
Qui calido strictos tinctlurus sanguine cultros,
Semper agátne, rogat: nec nisi iussus agit.

Alij ad Agonem montem in quo die illa sacra fieri solebant, qui postea Quirinali dictus est, ex quo in eo confederunt Sabini, vt in vrbis portionem recepit. Alij à certamine curuli dictum putant, quòd hisce feriis antiquitus solerent celebrari. Nam Græci certamina & ludos, ἀγῶνας appellant, cuius sententiæ est. Ouid. qui scribit,

Fas etiam fieri solitis ætate priorum
Nomina, deludis Græca, tulisse diem.
Et prius antiquus dicebat Agonia sermo.
Veráque iudicio est vltima causa meo.

Agonax, Xoroastis fuit præceptor in arte magica Apud Plinium tamen lib.30.cap. 1. Azonacem hunc, non Agonacem appellatum legimus.

Agonénsis porta, quæ & collina porta dicebatur. Cic. Vide ÆGONENSIS.

Agones qui percutiebant victimam, apud Romanos, quòd ex amore, priusquam ferirent, populum rogabant, Agon? id est, Agóne?

Agones, Insubrum populi. Polyb. Vgonia Schudo.

Agonis, liberta Veneris Erycinæ, Cicero 1. Ver.

Agonides, Phocionis accusator, ipsemet capite damnatur. Plut. in Phocione.

Agónius, Deus dicebatur præsidens rebus agendis, eiúsque festa Agonalia, quamuis aliqui eius sacrificia Agonia dici velint, quòd in monte fiebant, quos Agones vocitabant. Ouidius.

Et prius antiquis dicebat Agonia sermo.

Et Agonius dies, quo rex Agoniam hostiam immolabat: vnde Romæ Agonus mons, Quirinalis & Colina porta, Agonensis appellata.

Agonotheta, erat agonum moderator, præses & iudex.

Agonus, fluuius circa Æthiopiam. Hesych.

Agora, oppidum in Chersoneso. Steph.

Agorácritus, Parius statuarius, Phidiæ discipulus, de quo plura apud Volaterr. & Plin. lib.36. cap 5. Hic creditur Veneris Rhamnusię signum effinxisse. Nã cùm de facienda Venere cum Alcmene condiscipulo contenderet, suffragio imperiti populi, non arte superatus, vsque adeo rei indignitate commotus est, vt signum illud Nemesim appellauerit, eáque lege vendidit, ne Athenis esset.

Agoranomi, ἀγορανόμοι, apud Athenienses, quinque in Pyræo, & totidem in vrbe erant Magistratus qui in foro venalia inspectabant, & curabant vt ibi omnia modestè agerentur, & ne vendentes & ementes mendacium dicerent. quod illi, κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν dixerunt. Demosth. Theophrastus.

Agorea, Minerua, id est, forensis, à Lacedæmoniis culta. Pausanias & Cælius libro 18. capite 5.

Agoreus Mercurius dicitur, quod eius statua in medio esset foro. Iuppiter item Agoreus, eadem de causa.

Agra, Atticæ locus est, vbi primum Diana venata esse fertur Strabo, Pausan. Stephan. Item Susianæ vrbs. Ptolem. & Arcadiæ apud Plinium.

Agra, Plin. 6. 28. 57. Regia Leanitarum Arabiæ populorum.

Agradatus, rex Persarum, postea Cyrus dictus à Cyro Persidis fluuio, Strabo lib.15.

Agræ, oppidum est Mediterraneum Arcadiæ.

Plin.lib.4.cap.6. Item Atticæ regiuncula, Dianæ templo insignis.Cæl. lib.20.ca.7.

Agræi,Stephano sunt populi Arabiæ in sinu Leantico, quorum oppidum est Agra, Leanitarum regia.Plin.lib.6.cap.28.

Agragas,seu Acragas, Siciliæ fluuius, circa Agrigentum vrbem, à quo nomen accepit. Thucid. Ælian. *Draco* hodie appellatur, testibus Fazello & Aretio. Est quoque mons Siciliæ, haud longè à Gela,muro olim cinctus,habens in summitate oppidum eiusdem nominis, alio nomine Agrigentum. Veteres apud eum optimos equos alere, & exinde in Græciam ad agones transmittere consueuerunt. Virgil. lib.3.Æneid.

Arduus inde Agragas ostendit maxima longè.

Plin.3.8.17. Idem Agragantini bituminis meminit 35.15.23. Quatuor præterea alias huius nominis vrbes commemorat.Stephanus, quarum primam in Thracia ponit, alteram in Eubœa,tertiam in Cypro, quartam in Ætolia. Hinc deducitur Gentile, Agragantinus. Lucr. lib.1. *Quorum Agragantinus cum primis Empedocles est.* Vide AGRIGENTVM.

Agrani, oppidum Babylosiæ regionis. Plin. 6. 26.12.

Agraria Lex, quæ ferebatur de agris populo diuidendis.Liu.lib. 2. Tum primùm lex Agraria promulgata est.

Agraulos, filia Cecropis & Mineruæ cognomen, Harpocration.

Agraule, tribus Athenis. Steph. Meminit huius Plutarch.in Alcibiade.

Agre,oppidum. Plin.4.6. 4. oppidum Lydiæ Stephan.

Agrei populi.Plin.6.28.50.& cap.28.6.72.

Agreus, Apollinis & Cyrene, Hispæi filiæ filius fuit. Quatuor enim filios, Apollinem ex Cyrene sustuliſſe produnt, Aristæum, Nomium, Eustochium & Agrenon. Iustinus ex Trogo libro 13.

Agriæ & Agrianes,populi Pæoniæ inter Hemum & Rhodopen. Steph.

Agricola,Cos.Rom,Clementini collega.

Agricola, alius Cos.Eustachij collega, quorum ætate Imperator Constantius obiit. Cassiod. Paul.Æmil.lib.1.

Agrigéntum, vrbs Siciliæ Ptolemæo, Straboni, Plinio, à Leuino duce Romanorum subacta, hoste ex Sicilia pulso, vnde Empedocles philosophus, & Phalaris tyrannorum sæuissimus originem duxerunt.Vnde Agrigentinus, Agrigentina, Agrigentinum, possessiuum, vt tyrannus Agrigentinus, & sal Agrigentinus, qui in igne fluit: & in aqua vel liquore alio crepitat veluti torreatur,vt ait Solinus.Lege Plin. 31.8. 18. Niro à Nigro hodie nominatur ab Anonymo quodam. Gergenti.

Agrij appellantur, qui & Cynamolgi. Strabo libro 6.

Agriodos ab Ouid.3. Metam. inter canes Actæonis numeratur.

Agrionia festa erant apud Bœotios,quę in honorem Bacchi quot annis celebrabantur.

Agriophagi, populi Æthiopum versus Occidentem, qui teste Solino solum pantherarum & leonum carnibus vescuntur,regémque habent cuius in fronte oculus vnus est.Solin.Plin.li.6. cap.39.

Agrippa quid propriè significet. Vide inter dictiones Latinas.

Agrippa,filius Aristobuli Magni,Herodis filij, à Tiberio Cæsare coniectus in vincula, sed à Caio Cæsare liberatus, rex Iudeæ factus est, regnauítque annis septem, anno primo C. Cæsaris.Postea Claudius regnum eius confirmauit, omne Herodis imperium & Lysaniæ addens, tetrarchiam quoque Philippi, Bethaniam, Traconitidem, &c. Chalcidem verò ei abstulit, Herodémque fratrem Chalcidis regem designauit.Ioseph.lib.15. cap. 4. De bello Iud.lib.2.cap.4.

Herodes Agrippa,secundus Iudæorum rex,

Agrippa,cognomento Pistor.

Agrippa, latinum est,dictum ab eo quod ægros, i.difficiles partus faciat: vel dicitur Agrippa ille qui in nascendo prius emittit pedes, filius Herodis Agrippæ illius inter Herodes tertij, qui occidit Iacobum, & in carcerem coniecit Petrum.Act.25.13.

Agrippa Menenius,cognomine Lanatus, dux à Romanus electus aduersus Sabinos, de eis triumphauit. Et cũ plebs à patribus secessisset in Auentinum, quod tributum & militiam toleraret, nec reuocari posset, Agrippa apud eam verba faciens: Humani artus, inquit, cùm ventrẽ otiosum viderent,ab illo discordarunt, & suum illi ministerium negauerunt. Cùm eo pacto & ipsi quoque deficerent, intellexerunt, ventrem cibos acceptos per omnia membra diuidere, & cum eo in gratiam redierunt: sic senatus & populus quasi vnum corpus discordia pereunt,concordia valent.Plura de hoc Volaterranus

Agrippæ M.error de Beticæ mensura.Plin.3. 2.7.

Agrippa Syluius, Tyberini Syluij filius,duodecimus Latinorum rex', submerso patri in regno successit: & cùm annos quadringenta regnasset, moriens Romulum Syluium reliquit in hæredem.

Agrippa, Augusti gener, nauali victoria contra Sextum Pompeium insignis.Virg.lib.8.

Parte alia ventis & dijs Agrippa secundis.
Arduus,&c.

Agrippa,cognom. Castoris,vir imprimis doctus contra XXIIII. Basilidis hæretici volumina, quæ contra Euangelium ille scripserat, acerrimè disseruit,author Hieron.

Agrippa Furius Medullinus, & T. Quintus Capitolinus. Barbatus IIII. Collegæ & Coss. Romani,

Romani, Equos Volcósque vicerunt.

Agrippa, Philosophus Septicus. Laërt. lib. 9.

Agrippa Furius, Philo, tribunus militum.

Agrippenses, Bithyniæ populi. Plin. 5. 32. 40.

Agrippina, Octauiani Augusti filia.

Agrippîna, filia Agrippæ, eius qui fuit è proceribus Augusti, & eiusdem gen. Alia fuit mater Neronis, quæ post viri mortem Claudio Cæsari nupsit, & filio suo imperium obtinuit, ad suam & totius vrbis perniciem.

Agrippîna, ciuitas Colonia, Vbiorum vrbs, ad Rhenum, quam ædificauit Agrippina Neronis mater, vt patriam (ibi enim nata erat) clariorem redderet, sociis quoque nationibus suam potentiam ostentaret, veteranorum coloniam eò deduci imperauit. Tacitus Annal. lib. 2. Plin. lib. 4. 11. 17. Incolis *Coelln.* Gallis, *Cologne sur le Rhin.*

Agrisa, oppidum Germaniæ. Steph.

Agrisius, XIIII. Argiuorum Rex, regnauit annis XXXI.

Agrius, Parthaonis Martis filij filius, & Thersitis pater, Homero, cuius nihil præter nudum nomen ad nos peruenit, Bocatius. Fuit & Agrius Vlyssis ex Circe filius, cum Latino fratre, vt Author est Hesiodus in Theogonia.

Agroêra. Vide Stephanum in ATTALIA.

Agrœtas, scriptor rerum Scythicarum, cuius meminit Cæl. lib. 7.

Agrola & Hyberbius ad arcis Athenienſis radices domicilia habuerunt, omnémque ambitum murorum arcis fecerunt, præter eam particulam, quam Cimon Miltiadæ filius constituxit. Pausanias, in Attic.

Agron, primus qui inter Heraclidas Sardis regnauit vt scribit Herodotus lib. 1.

Agron Illyriorum Rex, qui quum Ætolos superbissimos populos bello superasset, tanta sese prægaudio vini copia obruit, vt pleuritide correptus, subitò extinctus fuerit. Polyb.

Agron, medicus insignis, qui accensis in proximo ignibus, Athenienſibus magna vi pestilentiæ grauiter infestatis salutarem opem tulit. Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 22.

Agron, Nini filius, ita dictus quod in agris natus esset. Cæl. lib. 23. cap. 5.

Agrôspi, populi Arabiæ. Plin. 6. 30. 28.

Agrotera, Dianæ cognomen, quòd Agræ fuerit regiuncula terræ Atticæ, propè Nessum amnem, in qua ferunt Dianam primam venationem exercuisse, quam ex Dolo illuc venisset. Pausan. & Cæl. lib. 8. cap. 7.

Agrôsus, mons vbi nunc Roma, ad quem Faunus ex Euandro ex Arcadia pulso, concessit quem ipse postmodum Palatinum appellauit.

Agryle, vel Agraule, pars tribus Erechtheidis Athenis, & oppidū in Sardinia, colonia Athenienſium. Stephan.

Agubeni, Arabiæ desertæ gens. Ptolem.

Aguntum, oppidum Siciliæ. Ptolem. Plin. 3. 24. 1. Norici item oppidum, vulgò *Inmeken.*

Agurium, Ptolem. Siciliæ vrbs. Agyrinos populos habet Plinius. Similerus scribit Augurium Antonini esse, & hodie *S. Philippo* in Agirone appellari, cui assentitur Leander.

Agus, agnomen Apollinis, ab eo quòd in viis publicis colebatur.

Aguti, vel Agita, Insula inter Siciliam & Africā Anton.

Agylaus, III. Corinthiorum Rex, regnauit annis XXXVII.

Agyleus, siue vt habet Macrobius, Agyeus, Apollo dictus est ab Athenienſibus, quòd ei in viis publicis suæ vrbis ex responso statutis altaribus sacrificarent. Ἀγυιὰς enim illi vias dicunt, quæ sunt intra pomœria. Horatius lib. 5. Carm. Ode 6.

Daunie defende decus camœnæ.
Lesbiū Agyleu.

Agylla, Seruio ciuitas est Tusciæ, à conditore appellata, cui ex inscitia Romana aliud est inditum nomen. Nam cùm Romani euntes per Tusciam, interrogantes Agyllinos quæ diceretur ciuitas, illi vtpote Græci, quid audirēt ignorantes, & optimum ducentes, si priùs eos salutarent, dixerunt χαῖρε, quam salutationem, Romani nomen ciuitatis esse putauerunt, & detracta aspiratione, eam Cere nominauerūt, vt scribit Hyginus in vrbibus Italicis. Hactenus Seruius. Vide Stephanus. Est aliàs Cerete vocata, & Agyllina à nomine conditoris, quā Virgilius libro octauo ex Lydia venisse ostendit, cùm ait:

Haud procul hinc saxo incolitur fundata vetusto
Vrbis Agyllinæ sedes, vbi Lydia quondam
Gens bello præclara, iugis incedit Hetruscis.

Meminit Plin. 3. 5. 59. Vide infrà CAERE à Pelasgis Thessalia profectis condita, à Lydis, quos Tyrrhenos vocauere, Cære appellata.

Agylleus Herculeus, hoc est Herculis filius. Stat. lib. 10. Thebaid. *Insuper Herculeum sibi iungit Agyllea vates.*

Agilleus luctator Cleonæus, staturæ prægrandis, nec minor Herculē palæstra tamen à Tydeo victus Stat. 6. Thebaid.

Agyrini, siue Agyrinenses, populi ab vrbe Agyrio, siue Augurio. Plin. 3. 8. 21. Vide Ἀγύριον in Stephan.

Agyrtes, patrem interfeciſſe scribitur Ouid. lib. Metamorph. 5.

— Et cæso genitore infamis Agyrtes.

Agyrtes, nomen tubicinis apud Stat. in Ach. li. 4.

Tecum lituo bonus adsit Agyrtes.
Occultamq; tubam tacitos opportet in vsus.

A H

Ahalab, nomen vrbis. Iudic. 1.

Ahara, filius Beniamin. 1. Paral. 8. qui Genes. 46. Gera dicitur Lat. frater redolens.

Aharehel, filius Arum. 1. Paralip. 4. Lat. alter siue nouissimus exercitus, aut alter siue nouissimus

dolor, aut ouis fratris.

Aharna oppidum Hetruriæ. Liuius Decad. 1. libro decimo.

Ahasbahi, filius Machati. 2. Reg. 23.

Ahasias, VIII. Israëlitarum Rex, regnare cœpit anno XVII. regni Iehosaphat, regnauitque annis II.

Ahastari, filius Ashur ex Maara. 1. Paralip. 4. Lat. Cursor vel veredarius, siue festinatio turturis, aut festinatio explorationis, siue frater qui explorat, vel princeps turturis aut explorationi.

Ahasuerus, qui est Darius Histaspis filius, hinnitu equi Rex Persarum confirmatus, regnauit annis XXXVI. Herodotus lib. 3. & 7. repudiata vxore sua Vasti, Esther sibi matrimonio iunxit. Esther 2.

Ahaua, fluuij nomen. 1. Esdr. 8. Lat. essentia, siue generatio.

Ahaz, fluuius Micha, filij Meribbaal. 1. Paralip. 7. Lat. apprehendens siue possidens, aut videns.

Ahazi, id est, videns seu apprehendens, nomen viri. Nehem. 11. 13.

Ahenobarbus, cognomen Domitiorum, quod primus tulit Cn. Domitius, & ad suos posteros propagauit. Quidam scribunt sine aspiratione Ænobarbus, & nonnulli Æneobarbus: Sed in antiquis lapidibus & monumentis semper est Athenobarbus.

Ahi id est, frater meus, vel fratres mei, filius Somer, filij Heber filij Barij. 1. Paral. 7. 35.

Ahia, siue Ahias, id est, frater domini filius Sisa, princeps exercitus Salomonis. 3. Reg. 4. 1. Paralip. 11. Pater Baasa. 4. Reg. 9. Fuit & Propheta quidam Silonites. 3 Reg. 12.

Ahiam, id est, frater matris, aut frater gentis filius Sarar. 2. Reg. 23. qui 1. Paral. 11. dicitur filius Sachar.

Ahicam, id est, frater resurgens, vel frater vindicans, filius Saphan. 4. Reg. 22.

Ahiezer, filius Ammisaddi, princeps tribus suæ Dan. Num. 12. 7. 10. & 1. Paralip. 12. Lat. frater meus auxiliator.

Ahilud, frater natus pater Iosaphat illius qui erat à commentariis Dauidi. 2 Reg. 8.

Ahiman, id est, frater præparatus, siue dexteræ, nomen viri. 1. Paralip. 9. 18. filius Enac, Iosue 15. Iudic. 1.

Ahimaas, sacerdos magnus, cuius ætate Schemaia & Iddo prophetarunt. Latin. frater meus consiliarius.

Ahi-melech, nomen viri de filiis Ithamar. 1. Paralip. 4. Lat. frater meus Rex.

Ahin, filius Semidæ, filij Galaad. 1. Paral. 7. Hebr. Aian. Lat. fratres viui.

Ahinadab, filius Addo. 3. Reg. 4. Lat. frater spontaneus, aut voluntatis, aut principis.

Ahio, filius Abigabaon. 1 Paral. 8. Filius item Iehiel. 1. Paral. 9. Filius Abinadab. 2. Reg, Paral. 8. Lat. frater eius, vel fratres eius.

Ahion, nomen vrbis. 3. Reg. 15. 4. Reg. 15. 2. Paral. 16. Lat. intuitus, aut fons, vel oculus.

Ahira, filius Enan, princeps tribus suæ Nephtali. Num. 1. frater iniquitatis, aut socij, aut pastoris, aut fratrem confringens.

Ahisahar, filius Bala, filij Iadihel, filij Beniamin. 1. Paral. 7. Lat. frater auroræ, aut nigredinis.

Ahisar, præpositus domus Salomonis. 3. Reg. 4. Latin. frater principis, vel cantici, aut insidians.

Ahiud, filius Salomi, princeps tribus Aser. Num. 34. Lat. frater laudis vel confessionis.

Ahóban, filius Abisur, filij Semei, filij Onam. 1. Paral. 2. Lat. frater filij, vel intelligentiæ, aut frater ædificans, vel absconditus.

Ahod, filius Simeonis, filij Iacob. Gen. 46. Hebr. Ohab: qui 1. Paralip. 4. dicitur Iarib. Lat. Laudans siue confitens.

Ahob, filius Balam, filij Iadihel, filij Beniamin. 1. Paralip 8.

Ahoë, filius Bela, filij Beniamin, filij Iacob. 1. Paralip. 8. Lat. Tribubus, vt Spina, siue fraternitas, aut hamus.

Ahohite. 2 Reg 23. 1. Paral. 27. Lat. frater viuus, aut tribulus vel Spina mea.

Ahumái, filius Iahath, filij Subal. 1. Paral. 4. Latin. pratum aquilarum, vel frater aquarum.

A I

Aia, filius Sebeon, filij Seir Horræi. Genes. 36. 1. Paral. 1. Item pater Respha concubinæ Saulis. 2. Reg. 21. Lat. Vultur, vel heu, siue, vbi est? aut, ipsula eius.

Aio, ciuitas tribus Iudæ. 1. Paralip. 7.

Aialon, 1. Ilex vel quercus, aut fortitudo, siue seruus, nomen ciuitatis constructæ à Roboam. 2. Paral. 11. 1. Paral. 8. 2. Paral. 28. Vallis nomen. Ios. 10. Iud. Ciuitas de tribu Dan data Leuitis. Ios. 21. Ciuitas refugij. 1. Paral. 6. Filius Sellum, filij Sadoc. 1. Paral. 6. Filius Amasai, filij Bori. 1. Paral. 6. Fuit & altera ciuitas in tribu Zabulon, vt in 12. cap. Iudic. legimus iuxta Hebræum, Mortuúsque est ac sepultus in Aialon in terra Zabulon.

Aiath, 1. Hora, seu coaceruatio, est ea vrbs quæ Hebræis vocatur Hai: meminit Isaias cap. 10. per quam Sennacherib transiit oppugnaturus Ierusalem. Nehem. 7. fit eiusdem mentio.

Aiax, nomen vnius ex elephantis Antiochi. Cic.

Aiax, fluuius ex Lacedæmone promotorio Pindi montis defluens. Stephan.

Aiax, fluuius, apud Lycophr. hodie *Pilara*. G. Barrius.

Aiax, Telamonis filius, ex Hesione filia Laomedontis, fortissimus Græcorum post Achillem, cum Hectore congressus est, à quo discedente, gladio & Balteo donatus est. Achille postea mortuo, cum Aiax sibi donata arma tanquã legitimus hæres repeteret, quòd ea Vlysses sua eloquentia à iudicibus accepisset, quæ nimia ira insaniens, permulta pecora, & imprimis

primis arietem corpore præstantem occidit, credens se Atridas & Vlyssem interemisse: verùm ad mentis sanitatem rediens, cum se falsum comperisset, acri dolore compulsus, gladio quem Hector donauerat, in loco deserto se trãsfodit, cuius cruor in hyacinthum florẽ vel vt aliis placet, in florem sui est permutatus. Græci fabulantur totũ fuisse innumerabilem, præterquam in ceruice. Dictus ἀπὸ τῆς αἰάζειν, id est à lugendo, vt habet Sophocles in Aiace flagellifero.

Aiax, Oilei filius, rex Locrensium velox pedibus peritus hastæ vibrandæ, capta Troia Cassandrã virginem & vatem, in templo Palladis violauit: quam ob causam domum reperens, fulmine à Pallade occisus est. Virgil. Æneid. li. 1.

Illa Iouis rapidum iaculata è nubibus ignem
Disiecitq; rates, euertitq; æquora uentis.
Illum expirantem transfixo pectore flammas.
Turbine corripuit, scopuloq; infixit acuto.

Sil. lib. 14. Valer. Flac. lib. 1. Arg. Ouid. in Ibin, Alij disiecti, multis post annis in patriam redierunt. Virg. lib. 1. Æneidos.

Vnus ob noxam & furias Aiacis Oilei.

Aido, Aquitaniæ præfectus, Ausoniam dolo cepit ac diruit.

Aidonia, vxor regis Zetæ, quæ Itilum filium per errorem nocte interfecit, quod ægrè ferens, mortem optauit: miseratione tamen Deorũ in carduelem versa est. Ouid. Meram.

Aidonêus, Pluto appellatus, regnauit tempore Lycei regis Argiuorum, atque Erichthei regis Athenienssium. Euseb.

Aidonéus, Molossorum rex, Theseum carceri mandauit, eò quòd filiam Proserpinam cum Pyrithoo rapere voluerit, non procul ab Acheronte fluuio: vnde factus est fabulæ locus, Theseum ad inferos descendisse, & Prosetpinę Ditis vxorem rapere voluisse. Plutar. in vita Thesei.

Aidoneus fluuius circa Troiam. Pausan.

Aila, vrbs quæ & Ailath. Reg. 14. 16. quam ædificauit Azarias, qui & Ozias dictus est.

Ailam, filius Selac, 1. Paral. 8. Scribe Ælam.

Ailanites, sinus iuxta Egram Arabiæ ciuitatem. Stephan in Prag.

Ailath, siue Ailoth, i illices vel quercus, aut ceruæ, vel fortitudines: ciuitas regni Edom, ad mare rubrum, vnde ex Ægypto Indiam versus, & inde ad Ægyptum nauigatur. Hæc & Alia dicitur, quam ædificauit Ozias, qui & Azarias dictus est. 3. Reg. 9. 2. Paral. 8. 26.

Ain, i. oculus. siue fons: ciuitas in termino Iudæ ad Orientem, Numer. 34. quam tribus Iuda atque Simeonis sorte accepit, Ios. 19. 1. Par. 4. quæ deinceps Leuitis est tradita, Ios. 21. Eadem vrbs dicitur Æn, Hieronymo Bed-hennim dicta.

Aio, filius Arichis ducis Beneuenti, missus à patre ad Rhotharem Longobar. regem in Italia veneno potus est, cuius virtute cæpit insanire Paulus Diacon. de gestis Longobardorum.

Aistulphus 30. Longobard. rex ferocissimus, imperauit primi Gallorum regis temporibus.

Aius, Deus Romanorum, dictus ab eo quod aiebat. Nam olim Romæ audita vox est silentio noctis, clarior humana voce, quæ iuberet magistratibus nuntiari Gallos aduentare, & vt prouiderent ne Roma à Gallis caperetur: ex eo dictus est Deus Aius, id est, loquens. Cic. lib. 2. de Diuinatione. Liuius hunc eadem ratione vocat Locutium.

Aiullius Larinas, homo nequam. Cicero pro Cluentio.

A L

Alaba ciuitas Hispaniç citerioris, Plinio & Insula ante Taprobanem. Ptolem.

Alabagium, Carmaniæ promontorium. Ptolem.

Alabana, Arabiæ felicis oppidum. Ptolem.

Alabanda, ciuitas celeberrima in Caria, Plin. 5. 29. 18. Ptolem.

Alabandici, populi. Plin. Qui eam Alabandæ Christallini meminit, 37. 2. 34.

Alabandæ, Ioniæ ciuitas, Apollone rhetore nobilitata. Hinc.

Alabandes & Alabandicus, qui sic ab inuicem differunt, quòd Alabandicus siue Alabandiacus, nomen possessiuum est, vnde Alabandices libellos pro barbaris & ineptis Græci capiunt: Alabandes verò ciues oppidi ducuntur. Vnde carbunculos præfectos, Alabandes, quasi municipes appellant: impolitos atque rudes, Alabandicos.

Alabandus Caris filius àquo dicta est Alabanda.

Alabandus, Deus Alabandorum. Cic. 3. de Natura Deorum.

Alabanses, populi Hispaniæ, conuentus Carthaginensis, sic ab Alaba citerioris Hispaniæ vrbe dicti. Plin.

Alabástra, vrbs Phrygiæ, vbi lapis Alabâster inuenitur. Steph. & vrbs Ægypti. Ptolem.

Alabástrum, mons Ægypti. Plin.

Alabástrum, oppidum. Plin. 5. 9. 75.

Alabastrus, fluuius Æolidis regionis. Plin. 5. 30. 9.

Alabon, vrbs & fluuius quidam. Steph.

Alabona, Hispaniæ vrbs circa Cæsaraugustam. Anton.

Arabúrium, vrbs Syriæ. Steph.

Alabis, fluuius è præcipuis Siciliæ. Plin. Solinus.

Alachroæ, populi Aphricæ iuxta aras Philenorum qui etiam Lotophagi appellantur. Plin. lib. 5. cap. 4.

Alæ, vrbs Ciliciæ Hermelao. in Pli. lib. 5. cap 27.

Alæ Flauio, oppidum in Rhætia littorali. Prole. *Nardlingen.* vocat I. Herod. Araæ Flauiæ legit P. Appianus, & *Nordlingen* appellat. Aras malunt doctiores. Βωμοὶ enim Græca exemplaria legunt.

Ala Flauiana. Vide Vienna. Alam Natiscam, olim vocatã vrbem, quę nunc *Astadt* dicitur,

1. Herod. ex eius loci antiqua inscriptione Romana colligit. Germaniæ vrbs est, ad flumen Altmulsita.

Alæsa, Siciliæ littorale oppidum. Ptolem. *Caronia sazello Siffal*, à Nigro nominatur, *Colisana* quoque quidam, aut *Caronia*, vt coniicit Aretius.

Alagonia, libera vrbs Laconum. Pausan.

Alalæi, insulæ paruæ plures in sinu Arabico. Arr. in Periplo.

Alalcomenium, vrbs Bœotiæ, ab Alcomeneo, qui & Mineruam Alalcomeneidem erexit. Stephanus. Vicus quidam Pausan.

Alália, vrbs insulæ Cyrni, Phocensium colonia. Herodotus.

Alalis, Palmyrenæ vrbs, iuxta Euphratem Ptol.

Alamánes, statuarius Athenienſis, Phidiæ discipulus, cuius opera Athenis plura memorantur. Plin.

Alamánni populi Germanis vicini. Stephan. Vide ALEMANNI.

Alamata, vrbs Palmyrenæ regionis iuxta Euphratem. Ptolem

Alamath, siue Alameth, 1. Occultatio, siue iuuentus, aut secula vel super mortem, filius Becor, filij Beniamin, filij Iacob, 1. Para. 7. Filius item Iare, 1. Paral. 8. 9. Vide ALMATH.

Alana, vrbs Æthiopiæ sub Ægypto. Plin. 6. cap. 29.

Alamus, Albaniæ oppidum. Ptolem.

Alani, vel (vt Ptolem. legit Alauni) sunt Lithuani apud VVillichium in Tacitum. Alanorum frequens est mentio apud Claudianum: & eorum meminit Lucanus, Sueton. in Domit. Lucian. in Toxari, qui dicit eos cultum & linguam communem habere cum Scythis. Sunt ibidem montes quoque cognomines. Ammian. lib. 31. Alani & Roxolani ponuntur à Ptolem. & Plin. in Samaria Europæa. Iuxta Tanaim fluuium & Mœotidem paludem describit eos Iosephus.

Alánia regio Scythiæ Europæ ad Mœotidem paludem: cuius incolæ Alani, quorum meminit Plin. 4. 11. 143.

Alaniticus, sinus maris Rubri, qui & Ælaniticus dicitur. Hermol. in Plinio libro 5. capite vndecimo.

Alánte, vrbs Arcadiæ, quam Theompompus in historia Philippica Alantrum appellauit. Volaterr.

Alânus Scythiæ fluuius, à quo Alani populi. Plin. libr. 4. cap. 12. iuxta quos sunt Troxolani, aliàs Roxolani Ammianus scribit Alanos dici quos prisci Massagetas dixerit carnibus vescuntur, panem non manducant. Martialis,

Nec te Sarmatico transit Alanus equo.

Iulius Capitolinus Alanos in parte Daciæ collocat Ptolemæus in ea Scythiæ parte quæ est intra Imaum.

Alârus, Gothorum Dux, sub quo Gothi propter intolerabilem Maximi auaritiam, Thessaliam, Epirum & Thessaliam vastarunt, cædibúsque replerunt. Valentem fuderant, qui in fuga iaculo vulneratus cecidit, acceptúsque vili tugurio, inter fomenta expirauit. Diaco. lib. 11. Tripart. hist. lib. 8. cap. 14.

Alánus, mons Sarmatiæ. Steph.

Alantonis, Hispaniæ vrbs, VIII. M. P. à Pampelone. Anton.

Alapéni, populi in Arabia fœlici. Ptolem.

Alaph, Turcarum rex, Edissam Mesopotamiæ ciuitatem cepit, crudelissimèque sæuiit in Christianos. Blond.

Alaricus Gothorum rex IIII. anno 854. Romam cepit: sed postmodum ipso die Paschæ Gothi occisi sunt. Paulus Diaconus.

Alaricus, Vuandalorum & Alanorum rex, Arcadij Aug. VI. & Probi tempore Italiam ingressus ab Honorio sedem cùm expeteret, Gallias precariò obtinuit. Pompon. in Theo. Blond. lib. 1. Decad.

Alarodij populi circa Pontum, de quibus Herodotus lib. 3. Steph.

Alas, regio quędam Attica, vicina saxis Carystiis Eurip.

Alasarne, Coorum gens apud Eusychium. Vide Halisarne.

Alási oppidum Africæ interioris, à Corn. Balbo expugnatum. Plin. 5. 30.

Alástigi, aliàs Alostigi, Hispani populi. Plin. 3. 1. 51. 58.

Alástor, Plutonis Equorum vnus: quorum nomina Claudiano ponuntur libro 1. de raptu Proserpinæ,

Orphnæus crudele micans Æthonq; sagitta.
Coyor, & Stygij crudelis gloria Nyctæus.
Armenti, Ditisq; nota signatus Alastor.
Stabant ante fores vincti, sauumq; fremebant.
Crastina ventura spectant ea gaudia, præda.

Vide ABASTER.

Alastores, sunt dæmones, qui calamitates, pestes, & fames in terris disseminant. Vide in dictione, TELCHIONES.

Alâta, ciuitas in Arabia fœlici, & item in Arabia deserta. Ptol. 5. 19.

Alâta castra, Ptolemæo, alio nomine Castrum puellatum, vulgò *Edimburg* Scotiæ regio.

Alatium, oppidum Hierapolis iuxta Emesam, quod & elatum dicitur: Hermol. in Plin. lib. 5. cap. 23. & 26. Inde Alatij.

Alatriam, vrbs Hernicorum. Herni autem populi sunt saxosa Campaniæ loca incolentes Volater.

Alatrinates, populi Hernicorum Liuio 1. Decados, libro 9.

Alaûna, oppidum Britanniæ, apud Ptolemæum.

Alauni Norica gens, Ptol. alia Sarmatica, eidem Vide Alani.

Alaúui, fluuij duo eiusdem nominis in Britannia: quorum alter est in orientali eius insulæ

plaga,

plagâ, alter in meridionali, Ptolem.
Alaúnij, populi Scythiæ, Ptol.
Alaunium, Galliæ Narbonensis vrbs Anton.
Alaúorsi, populi ad Septentrionem vltimi. Ptol.
Alázer, Barceorum rex.
Alazia, oppidi nomen. Strabo lib. 12.
Alázon, populi finitimi Scythis. Steph.
Alázon, flauius ex Caucasceis montibus in Cyrum amnem defluens, Albanósque ab Iberibus diuidens. Plin. 6. cap. 10.
Alaunus, Albionis insulæ fluuius. Ptol.
Alauona, Vasconum oppidum, in Hispania Ptolem.
Alba dea, quæ & Albuna dicitur. Cic. Vide ALBVNEA.
Alba Syluius, Latini Syluij filius, VI. Latinorum rex, patri successit in regno, qui cum annis XXXIX. regnasset, filio suo Aty moriens imperium reliquit.
Alba longa, vrbs in Latio ab Ascanio filio Æneæ condita: dicta ab alba, siue ibidem ab Ænea inuenta, quam Tullus Hostilius euertit. Steph. Longa autem à longo tractu, hinc Albanus. Virg. lib. 8.
At tu dictis Albane maneres.
Alba Pompeia, vrbs, Plin. 35. 51. in Gallia Togata, à qua Albenses. Nam è priore Alba fit Albanus. Seruius. Fuit item Alba Marsorum.
Alba oppidum Hispaniæ, Plin. 3. 19. 4.
Alba ciuitas Longobardiæ, ad lacum Fucinum, à qua Albenses & Albani vocantur. Hoc addere placuit, alteram Albam post Albam longam olim Taurinum & Belgradum, vel etiam Nonderalbam appellatam esse, nunc Albam Græcam, vulgò, *Griechenuuisemburg.*
Alba Iulia, Daciæ vrbs, sic dicta à Iulia Augusta, M. Aurel. Anton. Imperatoris matre. Hodie *Weissemburg* Germanis, & *Gulafeiruar* Hungaris. Est in Transsyluania.
Alba Pompeia, Plinio, Lombardiæ Cispadanæ vrbs, ad Tanarum fluuium, Alba, Leandro & C. Merulæ.
Alba Tucensia, Italiæ vrbs inter Tiburtum & Corsinium. Anton.
Alba Vaccarnensis (Virgo, Plinio) Hispaniæ vrbs. Biana, Taraphæ.
Albace, Heracleæ Cariæ locus. Suidas.
Alba regalis, vulgò *Stuoluuisemburg*, vbi reges Hungariæ coronari solent & inungi.
Alba Augusta, vrbs Galliæ Narbonensis, Eluiorum seu Eliocorum Metropolis, qui vulgò *Albigeois* appellantur: & eorum ciuitas, *Alby.*
Alba fluuius Hispaniæ citerioris ad radices Pyrenei Plin. lib. 3 cap. 3.
Albána, vrbs fœlicis Arabiæ. Ptol.
Albani populi Galatiæ, quorum terram fœlicem esse aiunt & frugiferam. Suidas.
Albania, regio Steph. inter Illyricum & Macedoniam, in qua est vrbs Dyrrachium.
Albania, regio in oriente inter Colchon & Armeniam, à colore populi vocata, eo quòd albo crine nascantur. Hæc ab oriente sub mare Caspium surgens, per oram Oceani septentrionalis vsque ad Mæotidas paludes per deserta extenditur. In ea Albana ciuitas, & Albanus fluuius. Apud hanc habentur canes ferocissimi, qui tauros & leones occidunt. Hæc Nomadico generi proxima est inter Iberiam & mare Caspium, ab ortu solis mari coniuncta, ab occasu Iberiæ finitima. Boreale latus munitur Caucasceis montibus: Australe Armeniam contingit. Strabo sex & viginti linguas Albanorum fuisse tradit & totidem aliquando regis. Fuere & sub imperio Persarum, postea Macedonum, deinde Romanorum: sed Traianus Imperator his regem dedit. Nunc sub Magno Cane Tartariæ rege degere creduntur. Ab his Albani orti sunt, quorum pars hodie in Peloponneso, pars in Macedonia sedet iuxta Dyrrachium, quorum dux fuit Georgius Scanderbeg, qui multa pro Christi nomine aduersus Turcas prælia gessit. In Albania quidam gignuntur homines glauca oculorum acie, à pueritia statim cani, qui noctu plus quam interdiu cernunt. Plin. lib. 7. cap. 2.
Albania, antiquo vocabulo, dicitur Britanniæ insulæ Septentrionalior pars, quàm Latini Scotiam appellant, & vernaculè *Scotland* nominatur. Ab eius Mediterraneis incolis autem, qui auitam linguam hactenus retinent, etiamnum Albain vocatur. Hæc pars Britannia quoque minor & Secunda à Sexto Rufo dicta est. Humfred.
Albanenses, populi in conuentu Clunienſi. Plin. lib. 3. cap. 3.
Albani populi, quales. Plinius 3. 5. 138. & capite 2. 7. 14.
Albani, populi ab Iasone. Plin. 7. 13. 25.
Albanopolis vrbs in Albanorum regione Macedoniæ. Ptolem. Armeniæ item maioris oppidum vbi sepultus est D. Bartholom. Apost. referente Sophronio Græco. Albaniam vocat Dorotheus.
Albanum, Pannoniæ Sauiæ vrbs. lib. Notitiarum.
Albanus, Flumen est in Armenia, quod per Albaniam vna cum Cassio Fluuio decurrit. Plin. lib. 6. cap. 13.
Albánus, Macedoniæ Mediterraneæ ciuitas, vnde Albani populi, in eadem Macedonia. Ptol.
Albanus, lacus in Latio *Lago di castel Gangolfo* vocat Leander.
Albánus mons, cuius Strabo meminit, & Plin. 3. 5. 137. & rursus ibidem ante versus circiter 23. & lacus non procul ab vrbe, vnde vaticinium fuit nunquam Romanos Veium capturos, nisi primò ex Albano lacu emitteretur aqua. Plut.
Albánum, vrbs maioris Armeniæ, vbi diuus Bartholomæus fuit excoriatus. Hoc etiam nomine dictus est fluuius Albaniæ, Plin. 6. 13. 28.

Albánum mare. Plin. 6. 13. 15.

Albara Syriæ vrbs circa Phœniciam. Tyrius.

Albas, fluuius Tyberis. Steph.

Albatenius, Galeni libros primus in Arabum conuertit idioma, teste Ioanne Serapione. Idem scripsit commentarios in Aristotelem.

Albe, Cretæ vrbs Stephanus.

Albensium Ciuitas, nunc Vivario, in prouincia Viennensi Galliæ. lib. prouinc. *Maurienne* hodie. Cænali.

Albenses, populi Longobardiæ. Vide ALBA. Plin. 3. 5. 3. 138.

Albertus, Austriæ Dux, Romanorum Imperator regnauit annis x.

Albertus II. Dux Austriæ imperauit xxxv. annis, Morauos ac Sarmatas domuit: Bohemos subegit, aduersus Turcas exercitum conscripsit. Egna.

Albertus de Hapis, pugione à nepote Ioanne occisus inter Rysam Aruliámque Heluetiorum flumina prope Rhenum. Æmil lib 8.

Albertus, cognomento magnus, professione Augustinianus, genere Patauinus, in Academia Parisiensi encyclopediam, ac præsertim Theologiæ scientiam hausit, quam in vniuersa postea disseminauit Italia. Munst. lib. 2. Cosmo.

Albesia scuta quibus Albenses (qui sunt Marsi generis) vti sunt, quæ & Decumana vocabantur, quòd essent amplissima, vt Decumani fluctus. Vide ALBOSIA.

Albia est regiuncula montana Carnis finitima, Strabo lib. 1.

Albi montes, Cretæ insulæ locus, vbi non pluit authore Plinio.

Albi populi. Plin. 4. 18. 6.

Albiana, Corsicæ insulæ vrbs. Ptolem.

Albianum, Norici vrbs. Anton.

Albici populi Massilienses vicini. Cæsar lib. 1 Bel. ciuil. Albicos, barbaros homines, qui in Massilienium fide antiquitus erant, montesque supra Massiliam incolebant, ad se vocauerant. Strabo lib. 4.

Albienses & Rutheni vnà cùm Auerbis à Theodorico Francorum duce superati, regnóque Francorum adiuncti. Blond. lib. 3.

Albietæ Latinorum populi. Halicarnas. lib. 8.

Albigaunum, Ptol. Liguriæ vrbs, hodie Albinga. dicitur Vide ALBINGANIVM.

Albij olim dicti, fuerunt montes, quos nunc Alpes dicimus. Athenæus.

Albij etiam dicti fuerunt liberi Galliæ populi, in quorum agro conditum est Lugdunum. Plin. lib. 4. cap. 18.

Albigerius, magus fuit Carthaginensis, qui quid quisque egisset, aut dixisset suggerentibus dæmonibus respondebat: cuius vaticiniis se sæpius interfuisse narrat Augustin.

Albiminium, Ptolem. Liguriæ vrbs, alio nomine Vintimilium, hodie Vintimia.

Albinga, oppidum Ligurum, Colonia ad mare deducta, cuius incolæ Ligures Ingauni vocantur. Ex hoc loco ad Monæci portum stadia sunt septuaginta.

Albingaunium & Albingaunum & Albium Intemelium, Liguriæ oppida quædam cum Ligures partim Ingauni, partim Intemelij dicerentur. Eorum coloniæ ad mare deductæ: altera Albium, quasi Alpium Intemelium: altera Albigaunium vocitatæ sunt. Plin. 3. 5. 45.

Albimana, vel Albiniana, Anton. Hollandię vicus inter Lugdunum & Traiectum. Cohortis III. Albimanæ meminit Gotzius in Thesauro.

Albiniminium, Ptolem. Liguriæ vrbs.

Albinouanus viri proprium. Horat.

L. Albinus, plebius Romanus, fugiens Gallos, ex rheda vxorem filiósque descendere iussit: vt Vestales quæ cum sacris fugitabant illic imponeret, Liuius.

A. Posthumus Albinus, consul cum Lucullo res Romanas Græco sermone scriptitauit, in cuius exordio primum scriptum est, Neminem sucensere sibi conuenire. Gellius Cornelius, Nepos, Suidas, Macrobius.

Albertus, episcopus Ratisponensis, ordinis fratrum Prædicatorum, natione Theutonicus, patria Sueuus, ex Laugigem oriundus, propter doctrinam & eruditionem Magnus quoque est cognominatus: opuscula penè infinita scripsit, quæ omnia in Biblioth. Conrad. Gesn. leguntur.

Albinus Posthumus quomodo ad vnum amisso exercitu, victoriam est adeptus, vide in dictione, Posthumus Albinus.

Albinus imperator Romanus, dictus quòd exceptus sit ex vtero candidissimus, contra consuetudinem puerorum, qui nascendo solèt rubere, cùm inuolutis secundis tubentes, erumpente menstruo perliti profluuio sanguinis pariter egredientis. Hinc illud Satyrici poëtæ.

—modo primos incipientem
Edere vagitus, & adhuc à matre rubentem

Cæl Rhod. lib. 5. cap. 13.

Albinus, Iudææ præfectus, Corbulo Syriæ proconsule, Tyridatem fudit, Artaxata solo æquata, Tygranem Armenię regem designauit. Tacitus. lib. 13.

Albinus consul Romanus, à Seuero Clod. apud Lugdunum victus est, caputque eius Romam missum. Herod. lib. 3. Oro. lib. 7. cap. 17.

Albinus alius consul, Maximi collega.

Albinus Cos. collega Præsentis.

Albinus Cos. Amantij collega.

Albinus Cos. collega Theodosij, August. 18.

Albinus v. Cos. & solus, sub quo Odoacrem interemptum fuisse ait Cassiodorus.

Albinus, vir prætorius, qui à Romanis ad Syllam belli socialis tempore missus legatus, saxis & fustibus à Syllę militibus mactatus fuit. Plut. in Sylla.

L. Albini duo, Numij filij, inter oratores referuntur

runtur à Cicerone, qui extare amborum orationes dicit, ex eisque Lucinum simplicem & antiquum esse, Spurium verò doctum ex disciplina Stoicorum.

Albiona, ager trans Tyberim dicitur, à Luco Albionarum: quo loco bos alba sacrificabatur. Festus.

Albion, Britannia dicta, ab albis rupibus quas mare alluit. Vide ANGLIA. Ptolem. lib. 2. cap. 3. Plin. 4. 16. 3. Meminit & Stephanus.

Albiois insulæ pars meridionalior, quam vulgus Latinum & exteri ferè omnes Angliam vocant, ab indigenis non vno nomine appellatur: idque etiam diuersimodè. In duas enim regiones eam diuidunt. Parte eius quæ Solis ortum & mare Germanicum spectat, incolæ Angli Saxonum populi, qui eam occuparunt, sua lingua *England* (quasi Anglorum terram) indigetant. Occidentalior verò pars quæ ab hac, Sabrina & dea fluminibus discernitur, & Britannica auitáque lingua vtitur, *Wallia*, vel *Walles* à prædictis Anglis nominatur. Hi vero Britanni seipsos antiquo vocabulo *Cambros*, & regionem *Cambriam*: Anglos verò *Saissons*, quasi *Saxones*, & regionem veteri nomine *Lhœgriam* vocant: nec quid in Anglia aut Anglus norunt: tanta est horum insulanorũ linguæ diuersitas. Vide ANGLIA.

Albion & Bergion gigantes, filij Neptuni, ab Hercule interfecti, qui cùm Rhodani ostia transiret, Iouem patrem in auxilium vocauit, qui lapidum imbrem demittẽs, inimicos eius interfecit. Authores Pomp. Mela & Diodorus Siculus.

Albis, vulgò Elbe Germaniæ fluuius, oriens in montibus, qui in Bohemiam & Morauiam à Sueuia diuidunt, ex Bohemia per angustos montes in Saxoniã penetrat, & hinc in Oceanum voluitur. Lucan. lib. 2. *Fundat ab extremo flauos Aquilone Sueuos Albis, & indomitum Rheni caput.* Plin. 5. 14. 7. Oritur ex Bohemiæ montibus, cuius ostia hodie Thiethmarsi & Vuilmarsi tenent. Suscipit autem multa flumina, Prangensem præterlabens ciuitatem, deinde Egram, postea Salam atque Ortellam. Demum ciuitatem Hamburgum præterfluens, in Oceanum Germanicum vasto euoluitur ore. Nomen habere à numero indicat Fabricius in Misnicis, fontium nempe vndecim siue amnium in eum influentium. *Elue* enim & *Elbe* Germanis vndecim significat.

Albium, oppidum. Plin. 3. 5. 4.

Albion, insula Angliæ apud Cæs. in Com.

Albius, nomen viri apud Horatium: *Stupet Albius ære.*

Albius Tibullus, poëta elegiographus, Horat. & Ouidio familiaris. Crinitus de poëtis.

Albocælla, Vaccæorum mediterranea vrbs in Tarraconensi regione. Ptol.

Albocensij, Draciæ populi. Ptol.

Albonius, Longobardorum rex, Gepidas vicit Gummundum & Gepidarum reges interfecit. Blond. lib. 4. Decad. 1.

Albogusta, oppidum in Gallia, Gallicè *Alby.*

Albonus, Hungariæ rex, Petro ob libidinẽ & sæuitiã pulso, designatus, regnauit annũ vnum.

Albonius Longobardorum rex XI. Gepidas bello olim infractos extinxit: memorabili post hac victoria apud suos clarus regnauit circiter annos XXX. tandémque vxoris dolo necatus est, Acciajolus. in Carol. Mag.

Albonẽses, populi Liburniæ in conuẽtu Scardonitano, Plin. 3. c. 21. Illirici populi. hodie *Albona.*

Albucilla, apud Tacitum, mulieris nobilis nomẽ est, sed admodum impudicæ: & multis adulteris infamis.

Albula, fluuius Italiæ ex Apennino Romã fluens, ab albo colore sic dictus. Nunc autem Tyberis, vel à Tyberio Syluio, Albanorum rege in eadem submerso: vel à Tybri, Tuscorum rege. 12. iuxta eum bello occiso. Vnde Virg.

—asperque immani corpore Tybris.
A quo post Itali fluuium cognomine Tybrim
Diximus, amisit verum vetus Albula nomen.

Liuius: Pax ita conuenerat, vt Hetruscis Latinisque fluuius Albula, quem nunc Tyberim vocant, finis esset. Plin. 35. 48.

Albula, aqua quædam in agro Tyburtino, quæ (vt Strab. testatur) vulneribus medetur. Mart.

Canáque sulphureis Albula fumat aquis.

Dicitur & Albulæ pluraliter. Idem,

Quòd siccæ redolet palus lacuna,
Crudarum nebula quòd Albularum.

Albulatus, fluuius in quinta regione Italiæ Plin. 3. 13. 5.

Album promontorium Africæ. Plin. in prologo 5. 16. & 19. 5. 5. Item promontorium in Phœnice non procul à Tyro, Plin. lib. 5. cap. 19.

Albumazar, philosophus, medicus, & Astrologus præstantissimus, natione Arabs, educatus tamen in Africa, libros octo de magnis coniunctionibus, annorum reuolutionibus, ac eorum profectionibus scripsit. In summa de significationibus super accidentia, quæ efficiuntur in mundo, de præsentia eorũ inspectu accidentium inceptionum coniunctionalium & aliorum. Conradus Gesner, in Biblioth. Albuna, dea quę in nemore quodam agri Tyburtini colebatur, putaturque esse Ino Athamantis vxor, quæ viri furorum metuens, vnà cùm Melicerta filio se in mare præcipitauit. Alij Sibyllam Tiburtinam fuisse existimant, quæ ob admirabilem sapientiam, humanitatémque maiorem à vicinis populis dea credita est.

Albunea, fons & nemus iuxta Anienem, siue à colore aquæ sulphureæ, siue quòd Albunea Latinè sit quæ Græcè λευκοθέα dicitur, ab aquæ qualitate. Virg. lib. 6.

—Lucósque sub alta
Consulit Albunea, nemorum quæ maxima sacro
Fonte

Fonte sonat.

Albuneus, fluuius in Tiburtinis altis Simis montibus. Virgil. Horat.

Alburnus, mons Lucaniæ. Plinio. Virgil.

Est locus Siralicirca, illicibus q; virentem
Pluribus Alburnum volitans, cui nomen Asilo.

Dictus est à candore verticis. Est & portus eiusdem nominis apud Lucaniam.

Albúrnus, nobilis declamator. Seneca in declam.

Albus pagus, locus est medius inter Berytum & Sidonem, vbi Antonius cum militibus suis Cleopatram expectauit. Plutarch. in Antonio, locus item ad sinum Arabicum. Arrian. in Periplo.

Albútius, Silus, Nouariensis orator, receptus in Planci oratoris contubernium. Iam verò senior ob vitium vomicæ Roma Nouariam redit, conuocatáque plebe, causis propter quas mori destinasset in concione redditis, abstinuit cibo. Ex Tranquillo.

T. Albutius, cuius M. Varro meminit, dicítque scripsisse Satyras Lucilliano stylo. Nam & Lucilius eum vt Græca miscentem verba notat his verbis, Græcum te Albuti, quàm Romanũ, atque Sabinum, &c. Vide reliqua apud Ciceronem in principio de finibus.

Albutius, vel Albucius, Canidiæ pater, homo insigniter auarus ac sordidus: quando ad obsonia comparãda seruos suos mittebat, mortem eis minabatur ni pro eius voluntate comparassent. Alij autem scribunt, cùm ille conniuaretur seruis officia distribuebat, & antequã quis horum peccãsset eos cædebat, dicens veteri se ne cum peccassent cædere illi postea non vacaret. Horatius. Sermo. lib. 2. Satyr. 2.

Hic neque seruis Albuci senis exemplo, dum munia
diuidit, seruus erit.

Alce, siue Alces, Hispaniæ vrbs in Celtiberis. Liuius: Bithyniæ fluuius. Plin.

Alceus, poëta Lyricus, Athenienſis, primus, vt quibusdam placet. Est & alter Mitylenæus priscæ comediæ poëta, qui docuit fabaulas x. Hæc Suidas.

Alcæus, poëta Lyricus Mitylenæus, quem adeò amarum fuisse scribũt, vt authoritate sui carminis multos ex ciuitate eiecerit. Ouid. in Sapph.

Nec plus Alcæus consors patriæq; lyræq;
Laudis habet quamuis grandius ille sonet.

Fuit hic magnificus, breuis, diligens, & plurimũm Homero similis.

Alcæus, Herculis auus, à quo (vt quidam volũt) Alcides dictus est.

Alcæus Omphales & Herculis filius. Domitianus Calder. in Sapph. Ouidij.

Alcairum. Vide BABYLON.

Alcamenes, statuarius. Quint. Inst. 2. Hic Agoracritum Parium condiscipulum in facienda Venere, suffragio populi Athenienſis superauit. Plin. lib. 36. cap. 5.

Alcamenon, XIII. Athenienſium princeps, regnauit annis II.

Alcánder, vnus è comitibus Sarpedonis Lyciæ regis, ab Vlysse ad Troiam occisus, Ouid. 13. Metamorphoseos.

Alcander, adolescens Lacedæmonius, qui Lycurgo oculum baculo eruit, aduersus quem noluit animaduerti Lycurgus: sed dimissis consuetis ministris eum domum introduxit, sibíq; mi istrare iussit. At Alcander cum Lycurgi mãsuetudinem perspiceret, tanto amore eum coluit, vt nec durum, nec elatum Lycurgum prædicaret, sed solum mansuetum, Plut. in Lycurgo.

Alcánes, IX. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XXXVII.

Alcandre. Pollybij Thebani, hominis diuitissimi vxor. Odyss. lib. 4.

Alcánor, Virg. Æneid. 10.

Huic frater subit Alcanor.

Alcáthoe, vrbs eadem cum Megara. Ouidius in Metamorph.

Alcathoe quam Nisus habet &c.

Alcáthous, Pelopis filius, qui cædis Chrysippi fratris suspectus, Megaram venit, occisóque leone, qui Cytheronius à loco dicebatur, multósque & in iis Megarei regis filium Euripum necauerat, ascitus Megareo gener, in regno successit, & ad hoc Alcathoi vrbem Megaram vocauit, author Diæchidas.

Alcháthous Troianus, Hippodamiam Anchisæ filiam in vxorem duxit, & in pugna apud Troiam ab Idomeneo Cretensi occisus est.

Alce, canis nomen apud Xenophon. de Venatione.

Alce, nomen meretricis, Gel. lib. 4. cap. 11.

Alcênor, vir fuit Argiuus, qui in ea pugna, qua recenti Argiui cum totidem Lacedæmoniis, de finibus certarunt, solus cum Chromio ex suis superfuit, hostibus quoque omnibus, vno Othryade, excepto, ad internecionem deletis, teste Herodoto lib. 1.

Alces, fluuius Bithyniæ. Plin. 5. cap. vltimo.

Alcestе, vxor Admeti regis Thessaliæ, quo ægrotante, responsum fuit ab oraculo, quòd breui moreretur, nisi quis amicorum pro eo morti se traderet. Quod quum omnes recusarent, ipsa promptissimam se obtulit. Iuuenalis,

—*Spectant subeuntem fata mariti*
Alcestin: & similis si permutatio detur,
Morte viri cupiant animam seruare catellæ.

Plura apud Euripidem in Alcestе.

Alcéste, es, siue Alcestis, idis, vel Alcesta, æ, Perilai filia, Admeti Phereorum regis coniunx, Vide ADMETVS.

Alcetas, VIII. Macedonum rex, regnauit annis XXIX.

Alcetas, rex Molossorum, longa serie generationum genus suum ad Pyrrhum Achillis filium referens fuit & alter hoc nomine vnus eorum qui

qui sub Alexandro Macedone ordines duxerunt. Vtriúsque meminit Suidas.

Alceres, Arymbæ filius. Aeacida fratres natu maior, Epirotarum Rex, sed impotentis iracundiæ vir, atque idcirco à patre expulsus, cum in Epirotas quoque sæuire ac furere inciperet, noctu conspiratione facta, vna cum liberis de medio sublatus est. Cui interfecto. Epirotæ Pyrrhum Aeacidæ filium substituerunt. Pausanias in Attic.

Alcêcus, insignis poëta, claruit temporibus Sapphonis, qui & ipsa poetria fuit.

Alceus, pater Amphitryonis & auus Herculis, à quo & Alcides dictus.

Alchimachus, pictor nobilis. Plin. lib. 35. cap. 11.

Alcidas Rhodius Cupidinem nudum Praxitelis manu factum adamauit, atque in eo amoris vestigium reliquit, Plin. lib. 36. cap. 5.

Alcimus, 1. fortis Pontifex Iudæorum maximus, à Lysia, quamuis de sacerdotum genere non erat, constitutus, Ioseph. cap. 14.

Alciône, mons, Macedoniæ. Plin. 4. 10. 15.

Alcippe, oppidum Fucino lacu haustum, Plin. 3. 12. 10. Aliis Archippe scribitur.

Alcibiades, Imperator Athenienſium, qui cùm ad luxum ac cæteras voluptates procliuis esset, adulatoribus tamen reiectis, à Socrate ad bonas disciplinas adductus est, vnde postea affabilis, patiens & omni virtute præditus euasit. Plutar. in Alcib.

Alcidamas, luctator insignis. Stat. lib. 10. Theb.

—túque spectate palæstris
Omnibus, & nuper Nemæo in puluere fœlix
Alcidama.

Alcídamas, Eleates philosophus, discipulus Gorgiæ Leontini, scripsit de musica. Suidas.

Alcidamus, rethor antiquus, in primis nobilis, mortis laudationem scripsit, authore Cicerone lib. 1. Tuscul. quæst.

Alcides, Minerua cognominata est à Macedonibus. Liuius, lib. 2. Decad. 5. de Perseo rege bellum aduersus Romanos suscipente: Ipse (inquit) centum hostis sacrificio regaliter Mineruæ, quam vocant Alciden, confecto, cum purpuratorum ac satellitum manu Citium profectus est.

Alcídes, Herculis cognomen, ab ἀλκὴ quod est robur: vel, vt vult Herodotus, ab Alcæo auo paterno, Andromedis & Perſei & Amphithryonis patre. Idem Seruius ait in lib. Aenei. 6.

Nec verò Alcidem me sum latatus euntem
Accepisse lacu, &c. (Suidas.

Alcimedes, poeta tragicus. Megarêsis, vt scripsit

Alcimêdis, vxor Æsonis & Iasonis mater. Pherecydes. Quãquam Homeri enarrator Æsonem ex Polymela Iasonem genuisse scribit.

Alcimedon, Cælator insignis, Virg. Eclog. 3.

—pocula ponam
Fagina, cælatum diuini opus Alcimedontis.

Alcimoennis, Germaniæ vrbs Ptolem. Quidam eius loco Vlmam pouunt.

Alcimus, locus in attica, iuxta Piræum. Plutarc. in Themist.

Alcimus, orator omnium qui tum in Græcia florebant eminentissimus. Diog. Laert. lib. 2. in vita Stilponis.

Alcimus, Lydorum rex, præcipua pietate insignis ingenióque mitissimo, Cæl. lib. 19. cap. 2.

Alcimenes, poëta tragicus Megarensis, Suidas.

Alcimenes, inter Achæos gloria generéque vir primarius, cuius meminit Plut. in Dione.

Alcimenes Epirota Demetrij comes, omniũ audacissimus ac robustissimus, Plut. in Deme.

Alcionus, rex Phæacum in Corcyra insula, Nausithoi regis filius, Aretem Rexinoris, filiam in vxorem duxit: Vlyssem naufragum honorificè susceptum, eique coniugium Nausicaæ filiæ obtulit: demum alia naui, muneribus, sociisque datis dimisit. Homer. Od. λ & ν.

Alcinous, hortorum custos, apud Virg. 1. Georg. de quo etiam Ouidius,

Præbet Alcinoi poma benignus ager.

Et Papinius,

Quid bifer Alcinoo referam pomaria, vósque
Qui nunquam vacui prodistis in æthera rami?

Dicitur etiam Alcinus, apud Home. in Odyss.

Alcínous, philosophus Platonicus, qui epitomen composuit decretorum Platonis.

Alcinoi portus. in Corcyra. Eustat.

Alcion, medicus cuius meminit Ioseph. lib. 19. cap. 1. Antiq. Iudaicarum.

Alcíphron Magnesius, philosophus Alexandri temporibus. Author Suidas.

Alcippe, rustica mulier, cuius sæpe meminit Theocritus, & Virgil. Eclog. 7.

Quid facerem? neque ego Alcippen, nec Philida habebam,
Depulsos à lacte domi quæ clauderet agnos.

Alcippe, vna ex Halcyonei gigantis filiabus, quæ Halcyonides sunt dictæ.

Alcíppus, ciuis Lacedæmonius, inter suos maximæ authoritatis, patriæq; studiosissimus, qui ab inimicis contrarias in republi. partes fouentibus in exilium actus fuit. Huius vxor Damocrita, cùm virum in exilium euntem persequi prohiberetur, filiæque iam viro maturæ publico edicto matrimonium arcerentur, ne quis ex illis iniuriæ auo illatæ vltro nasceretur, concepit animo facinus supra omnem muliebrem audaciam. Nam quum ex more fœminæ vrbis primariæ ad nocturnum sacrum in Andronem quendam conuenissent. Damocrita à filiabus adiuta, magnam lignorum copiam quæ ad sacrificia parata erant, ad fores coniecit, ignémque iniecit, vt omnes intus exureret. Accurrentibus deinde auxilio viris, illa filias primùm, deinde se ipsam interfecit. Plut. in Amat.

Alcísthene, nobilis pictricis nomen apud Pli. lib. 3. cap. 11.

Alcithoe,

Alcithoe, Thebana mulier fuit, quæ cùm Bacchum, eiúsque Orgia contemneret, cæterisque mulieribus sacra celebrantibus, cum sororibus & ancillis lanificio operam daret, ab irato Baccho in vespertilionem mutata est: tela autem in vitem & hederam. Ouidius quarto Metamorphoseos.

Alcisthenes, Sybarita ditissimus, cuius mentio fit in mirabilibus Aristotelis: aliàs Antistenes.

Alcmæon, Amphiarai vatis & Eriphiales filius. Huic Amphiaraus ad bellum proficiscí coactus nequitiam Eriphylas in se aperuit, eique futuræ mortis suæ vindictam reliquit, qui defuncto patre memor præcepti, vt in patrem pietatem seruaret, impius in matrem factus est, eámque necauit. Ex Bocatio. Huic fabulæ à cæteris additur: quum postea ob matris cædem Alcmæon furiis agitaretur, venisse ad fluuium Phlegeū, à quo lustratus est, & cùm filiam eiusdem Alphesibœam amasset, donato illi monili, quod matris Eryphyles fuerat, vxorem illam duxisse. Cæterùm cùm aliquando ad Acheloum fluuium postea ea tempora fortè redisset, placuisséque ipsi Callirhoe Acheloi filia, monile quod superioti coniugi dederat, etiam huic nuptiarum spe pollicitum esse. Ad quod tamen repetendum cùm proficisceretur, à fratribus Alphesibœæ. Themone & Axione occisum esse: qui tamen & ipsi ab eodem mutuis vulneribus petiti perierunt. Vel, vt Ouid. videtur sentire, à filiis Callirhoes quos Iupiter natos, statim deos fecerat, in vltionem patris occisi sunt. Ouid. lib. 9. Metam. Ab eo fit adiectiuum, Alcmæonius, nianium. Propertius lib. 3.

Aut Alcmæonia, aut iciunia Phinei.

Alcmæon, Æschyli filius XIII. Athenienſium archon seu princeps, regnauit annos 2.

Alcmæon, qui & Alcman philosophus Crotoniates, Pythagoræ auditor, primus de naturæ ratione scripsit lingua Dorica. Suidas. Is primus morbo pediculari periit, vt scripsit Ælianus.

Alcmæon. Themistæ accusator, Plut. in Aristide.

Alcmæna, aut Alcmene, Electrionis & Lysidices filia, Amphitryonis vxor, cui hac lege nupsit. vt mortem fratris sui, à Theleboo occisi, vlciscereturin qua expeditione cùm Amphitryon versaretur, Iupiter in Alcmænam ardēs, forma militantis viri sumpta, ante lucem, quasi ab expeditione rediens, ad eam accessit: illa autem maritum suum esse credens, cum eo concubuit, etsi antea ab Amphitryone, prægnans esset, concepitque, & sic ex vno tempore geminos peperit, Iphyclum ex Amphitryone, Herculem verò ex Ioue.

Alcman, vel Alcina, è Lydia, Sardiensis poëta Lyricus, filius Talmantis, claruit XXVIII. Olympiade, cùm apud Lydos regnaret Ardis pater Aliatæ: & cùm nimio amore puellam quandam deperiret, amatorios cantus primus inuenit. Suidas.

Alcmania, ciuitas Cariæ Mediterranea, aliàs Heraclea dicta, Steph.

Alcmenes, nomen sculptoris, Phidiæ discipuli. Plin. lib. 4.

Alcmenon, XIII. Athenienſium rex, regnauit annis II.

Alcmôna, vel Alcumêna, mater Herculis, Amphitryonis Thebani vxór ἀπὸ τῆς ἀλκῆς, id est, à robore, quoniam mulier multum præ se tulerit animi constantiæ, ad viros proximè accedens. Hesiod. in Asp.

Alcomenæ, ciuitas in Ithaca insula, & alia Illyriæ.

Alcon, Cretensis sagittarius, cuius filius cùm draco inuasisset, tanta arte direxit sagittam vt ea currēs in serpentis deficeret vulnere, nec transiret in filium. Seruius in illud Virgilij,

Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri.

Fuit hic Erichthei Athenienſium regis filius, qui ex Attica in Eubœam fugit.

Alcona Pompeiana, Galliæ Narbonensis portus, XVIII. M. P. à Telone Martio. Anton.

Alcoranus, liber quem impius Mahumetus vnà cum magistro suo Sergio monacho, & sociis quibusdam Iudæis, conscripsit, partim ab Hebræis, partim à Christianis mutuans. Is liber in Constantiensi concilio à Segobiensi Theologo est translatus, atque ante paucos annos typis excusus, Munst. lib. 5. Cosm.

Alcta, Siciliæ mediterranea vrbs. Ptolem.

Alcuinus, vir eruditissimus, variis & reconditis ornatissimus disciplinis, primus apud Parisios literarum apperuit ludum: honestíque effecit exhortationibus, vt Carolus Magnus, cuius præceptor fuerat, Parisiense extruxerit gymnasium, multisque exornauerit priuilegiis, Munst. lib. 3. Cosm. Conrad. de ipso hunc in modum scripsit, in Biblioth. scriptor. Alcuinus, seu Albinus monachus, ac diaconus, abbas monasterij S. Martini Turonensis, natione Anglicus, & S. Bedæ præsbyteri quondam auditor, infinita penè scripsit volumina: author vbique pius, vbique doctus, succinctus, maturus, grauis, scientia plenus, & ante alios præcipuè dignus, qui semper in hominum manibus teratur, quo vanitas omnium rerum quæ sub Sole geruntur, magis diluceſcat, & corda mortalium ab instabilium rerum curis, ad amorem cœlestium ardentius inflammentur,

Alcyone, vel Alcinoe, vna ex Pleiadibus, ex Atlante & Pleione nata, quæ placuit Neptuno: ex quo peperisse volunt Alcyonem, coniugem Ceycis regis Trachiniæ. Vide PLEIADES. Bocatius lib. 4.

Alcyone, Neptuni filia, Ceycis vxor, cùm ad oraculum nauigans naufragium feciſſet doloris

ris impatiens, se submersit, & Deorum commiseratione in auem sui nominis mutata est. Ouid.lib.11.Meramorph.

Ingemit Alcyone, lachrymas mouet, atque lacertos
Per somnum, &c. Vide CEYX.

Alcyone, Eueni fluminis filia, quæ & Marpesia dicta est: vxor Idæi, quam Apollo cùm rapuisset non dubitauit maritus sumpto arcu & sagittis vxorem vi ab eo repetere: quod cum frustrà conatus esset, parentes filiæ casum lugentes, commutato nomine Alcyonem eam appellarunt, quòd fatum superior Alcyone non dissimile sortita videretur.

Alcyoneus, Antigoni filius. Laërtius lib.4. Plut. in Pyrrho.

Alcyonium stagnum immensæ altitudinis, qui & Amphiarai fons. Pausan. in Corinth.

Alcyóneus gygas fuit Porphyrionis frater, ab Hercule telis confossus: cuius filiæ, quas septem numerant, ob patris mortem in mare præcipitatæ, ab Amphytrite in Alcyones sunt mutatæ: quarum nomina sunt Phosonia, Anthe, Methone, Alcippe, Pallene, & Drymon. Suidas.

Alduabis est fluuius Celtarum, oriens circa montem Iuram, Sequanos ab Heluetiis diuidens, lapsúsque per comitatum Burgundiæ, montem Bellicardum, Insulam ac Clarauallem castella, perluit, ac Vesontionem Sequanorum oppidum, vt circino circunductum penè totum cingit: de hinc Dolam vrbē præterfluens, circa Viredunum, non longè à Cabillonensi vrbe Arari fluuio miscetur, Gallicè, *le Doux*. Cæsar lib.2. Comment.

Aldegisius, Desiderij Longobardorum regis filius, à Carolo Magno victus, & in carcerem coniectus.

Ale, regio vbi filij Israël translati fuere ab Assyriorum rege. 1. Paralip. 5.

Alea, vrbs Arcadiæ, Thessaliæ, & Carpentanorum. Steph. Pausan.

Alea gens Celticæ. Steph.

Alea, insula, Plin. 6. 28. 37.

Alea, Mineruæ cognomen, quæ circa vrbem Aleam colebatur, vt videre est apud Herodotum lib.1.

Alebas, rex Lariſſæorum, qui à suis satellitibus obtruncatus est. Ouid. in Ibin,

Quóſque putas fidos vt Lariſſæus Alebas,
Vulnere non fidos experiare tuo.

Alea Rhadamanti sepulchrum iuxta fontem Cissussam. Plut. in Lysandro.

Alebecerij, populi Galliæ Narbonensis, Plin. lib.3. cap.4.

Alecto, furia infernalis, Latinè inceſſans dicta ab *α* priuatiua, & *λήγω*, desino: quia cupiditas nūquam satiatur. Tres autem furiæ à poëtis describuntur, Alecto, Megera, & Tisiphone. Virgilius libro Æneidos 7.

Luctificam Alecto dirarum ab sede sororum.

Porrò furiæ dicuntur à poëtis filiæ Acherontis & Noctis, vt notant Virgil. intrepretes. Vide FVRIAE & EVMENIDES.

Alector filius Anaxagoræ Iphim genuit & Copaneum, qui fuit vnus ex septem ducibus Argiuorum apud Thebas, Volaterran. Alectoris propugnaculum, circa Borysthenes ostia Dion Prusæus.

Alectryon, teste Luciano, adolescens fuit Marti adeò familiaris, vt adulterij quo Veneri ille commiscebatur, conscius adhiberetur, foribúsque custos apponeretur, ne Solis interuentu adulter deprehenderetur: verùm quum ille somno captus negligentius excubias ageret, amantes à Sole deprehensi sunt, & apud Vulcanum delati, catenisque adamantinis multò ante eum in vsum paratis, sunt impliciti. Quo nomine Mars indignatus, Alectryonem in auem sui nominis transformauit quem gallum Latini appellant, qui etiam hodiè veteris negligentię memor, Solis aduentum cantu suo prænuntiat.

Aldescus, Sarmatiæ Europeæ fluuius, qui se vna cum Canticapo ex Riphæis montibus oriens in mare glaciale exonerat. Dionysius. Suidæ fluuij & vrbis nomen.

Alécus, fluuius.

Alêdrus. Vide CHYTRI.

Alégenor, vnus filiorum Bœoti. quatuor enim fuerunt, Hippodamus, Electrium, Archilycus, & Alegenor, teste Diodoro lib.5.

Aleius campus, locus est Lyciæ, in quem cecidit Bellerophontes, cùm à Pegaso ab œstro agitato excuteretur: sic dictus, quod in eo cæcus errasset Bellerophontes, donec periret. De campis Aleiis Plin.5.27.4. Vide HALAE.

Adéle, oppidum Phazaniorum in Africa. Plinius 55.18.

Alemannia, regio Alemannorum, quæ & Germania: quanquam posterior appellatio apud authores sit frequentior. Claud 7. Paneg.

Alemánni, Cermani ob id appellati, quòd cum Germani illi Septentrionales, præsertim Transalpiani, mutare sedes cogitarent, imitati priores Germanos, qui transito Rheno, quo se totos viros forè ostenderent, sibi hoc nominis, quasi *gar ein man* imposuissent, & ipsi se quòd fortissimi bellatores, & viri omnes esse & vellent & deberent Alemannos, quasi *als menner* appellauere. Extat hodie Alemannorum agri vetus nomen supra Brigantium & lacum Acronium, vulgò *das Algau* quasi *Almangau*. Beatus Rhenanus in Corn. Tacitum.

Alioqui Alemanni Teutones. Teutonæ, & Teutonici, à Teutone Deo, quem venerabantur. Virg. lib.6.

Teutonico ritu soliti torquere Cateias.

Lucan. lib.1.

Vidimus

Vidimus & Martem Libyes, cursúmque furoris Teutonici.
Cantaber exiguis aut longis Teutonus armis.

Germani porrò dicuntur, quod vicini sint Belgis. Item & Germanici, vt tradit Suetonius in Augusto: Vt tamen quibusdam Pannonicis & Germanicis aut interueniret, aut non longè abesset. Rhenicolæ dicuntur, quod habitent ad Rhenum fluuium. Stephanus Alemanos facit populos Germanis vicinos, habitantes iuxta Lemanum lacum: sic dictos à Manno Teutonis filio.

Alemani à Constantino, prima congressione apud Lingonas victi, secunda verò, superati sunt, cæsaque Alemannorum LX. M. Ammia. lib. 15. A Iuliano Cæsare propè Argentoratum Galliæ vrbem victi, totúsque eorum exercitus fermè extinctus. Eutrop. in Const. lib. 10. Ammianus libro 15. A Gratiano Imperatore apud Argentariũ Galliæ vrbem superati sunt, cæsaque circiter XXX. M. Oros. à Theodoberto Metensium Rege Venetias missi, à Theodato Romanorum Imperatore victi, atque Italia expulsi. Blond. libro tertio Decad. 1. à Clodoueo Francorum Rege victi, subactíque sunt. Æmil.

Alemani, ab Hercule Alemano dicti, qui in eos populos habuit imperium, auctore Berosо. Alij verò scribunt Tuisconis filium Alemanum fuisse vocatum, à quo Teutones, deinde Alemani vocati sunt. Sunt autem huiusmodi Berosi verba, Sexto anno, inquit, Semiramidis, Assyriorum reginæ, iuxta Rhenum Mannus, Thuiscónis filius, Germanorum regnum obtinuit. At alij Germanos à quodam lacu Lemano dictos fuisse asserunt: de situ autem ipsius dissentiunt multi, plures tamen consentiunt hunc esse lacum Geneuensem. Sunt & alij, qui dicunt Alemanos fuisse nomen Germanorum, vt sit idem quod *Alman*, id est, omnes viros esse: sicut & multa alia huiusmodi nomina inueniuntur, qualia sunt Marcomanni, Cænomanni, &c. Sic Alemanns idem sonat, quod totus vir, propter corporis robur, & animi ferocitatem. Viri toti sunt Alemani, nulla ex parte effœminati: ac tales quidem olim fuere contra Romanos. Alemanus ob fortitudinem Hercules cognominatus est, quód omnes, qui aliquid fortiter gessissent, Hercules vocarentur, vt in Saturnal. scripsit Macrobius: & ob id teste Cornel. Tacit. omnium virorum fortium Germani in prælium ituri, hunc Herculem canunt: suntque carmina quorum cantu, quem Barinum vocant, accendunt animos, futuræque pugnæ fortunam augurantur, terrent enim, vel trepidant, acies prout sonuit: nec tam voces illæ, quam virturis concentus videntur. Affectatur precipuè asperitas soni & fractum murmur, eiectis ad os scutis, quò plenior & grauior vox intumescat repercursu, hæc Tacitus.

Alemanus, fluuius apud Rysios origenem in rubro castro, *Rotemburg* trahens. hic ad *Kelhaim* oppidũ iungitur Danubio. vulgò *Altimola* vel *Altmil* appellatur. Vide Altamerum in Tacitum. Sueuiæ in Germania fluuius, quem *Altmul* hodie vocant. G. Fabricius.

Alemi, regionis nomen. 1. Macc. 5.

Alemusij, Atticæ populi, apud quos est Ceretis legiferæ & Proserpinæ templum. Paus. in Attica.

Aleniticus sinu. Plin. lib. 6. cap. 28.

Alens, Coi insulæ locus. Theocrit. Siciliæ fluuius. Theocr. scholiastes.

Aleon oppidum. Plin. 5. 29. 32.

Aleopetra, insula, in Mæotide. Calep.

Aleos, fluuius Erythris. Plin. 31. cap. 2.

Aleos, colonia Corsicæ à Sylla dictatore deducta. Plin. lib. 3. cap. 5.

Alep. alias Alexandria, oppidum sub monte Tauro in Comagene Syriæ, vbi famigeratum est emporium. Munst. lib. 5. Cosm.

Aleria, Plinio 3. cap. 6. colonia.

Ales, fluuius apud Colophonem, omnium in Ionia gelidissimus. Pausan.

Alesium, locus ad Amphilochidem proximus, in quo omnibus mensibus accolæ forum congregant. Iacet autem in via Contana, qua ex Elide Olympiam commeatur.

Alésa, ciuitas est Siciliæ, Ptolemæo, Strabo. hinc Alesinus, na, num, Cicero in Epist. fam. In Alesina vrbe. Vide HALESINA.

Alesæi, Arabes circa Persicum sinum & Babyloniæ regionem. Strabo.

Alesum, oppidum Peloponnesi, apud Strabonem lib. 8.

Alesius, Sceluntis filius, vnus ex procis Hippodamiæ, vel secundum alios, Garagetti filius, vnus ex illis, qui cum Pelope aduenere. Ab hoc Alesiam petram dictam ait Stephanus, qui etiam Halesij agri in Epiro meminit, in quo sal copiosus fiat.

Alesius, oppidum Elidis, Steph. Item mons Arcadię non procul à Mantinea, sic dictus ab errore Rheæ. Paus.

Alesus, Siciliæ fluuius est, littore Septentrionali, prope Aletam vrbẽ, est & fluuius Tusciæ, iuxta Alsium. Sil. lib. 8.

Aleta, Illyrici in. Dalmatia opidum. Ptolem. quod hodie *Mosth* appellant.

Alete, vrbs Siciliæ maritima. Ptolem.

Alethes, nomen fuit proprium viri Troiani, quasi ἀληθὴς, id est verax fuerit. De quo Virgilius lib. Aeneid 1.

Et quam grandæuus Alethes.

Alethes 1. Corinthiorum rex, regnauit annis XXXV.

Aletides, sacrificia quædam Athenienſium, pro Icaro & Erigone, quæ oscillis (quid autem oscillæ sint dicetur suo loco) agebantur. Cùm verò

verò in finibus Athenienſium multæ virgines ſine cauſa ſuſpenſio ſibi mortem conſciſcerẽt, propter Erigonem, habito ab Apolline oraculo ſacrificium ſolenne inſtituerunt, quod publicè priuatimque faciebant, & id Aletides appellabant, quòd Erigone ſola cum cane ignota patrem Icarum mendica perſecuta ſit, quas Græci Ἀλήτιδας nominant, & ἀλήτης mendicus, vagus & erro dicitur. Hyginus.

Aletini populi. Plin. 3.11.35. & Alectrini. 3.11.38.

Alétium, oppidum Salentinorum in Italia authore Ptolem. & Plin. 3.21.38.

Aletrinates, populi Italiæ in tractu Campaniæ. Plinius lib. 3. cap. 5. Aletrium oppidum eorum, Strabo.

Aleuntium, oppidum. Plin. 3.8.19.

Alẽus fluuius Siciliæ, & tribus quædam ſiue locus in Coo: ita dictus ab Alentio quodam rege. Interpres Theocriti in ſeptimum Idyllion.

Alẽus Iupiter. Vide ELIS.

Aleu, Arabiæ fœlicis inſula. Plin.

Alex, fluuius Italiæ, aliàs Alecus, hic fluuius Plinio Carcinas appellatur, Pauſaniæ & Æliano Cecuius: Volaterranus, hodie *Aleſſo*.

Alexamenus Ætolus, Nabidis tyranni Lacedæmonij interfector. mox ab Lacedæmoniis ipſis in regia obtruncatus. Liu. Decad. 4. lib. 5.

Alexander Aphrodiſæus, interpres Ariſtotelis, ſed tali ingenio qui Ariſtotelem carpat. Suidas & Stephanus.

Alexander Grammaticus, oppido Gotthico natus, de varia hiſtoria, ſiue materia XXXIIII. volumina ſcripſit, peritiſſimus ætatis ſuæ vir.

Alexander, Aſiæ Rex & Syriæ dictus Balam.

Alexander: Iudæorum Rex, Ancus dictus: regnauit annis II.

Alexander, cognomento Magnus, Philippi regis filius Macedonum Rex, Græcię Imperator dictus, Thebanos vicit ac vendidit. Diod. Iuſtin. Plut. Darium Perſarum Regem ſubegit. Diod. Babyloniam & Suſam accepit. Perſepolim diripuit. Coſſæos fregit: cum exercitu in Aſiam traiecit: ad Granicum Perſas ſuperauit. Sardum, Miletum & Halicarnaſſum cepit, terris omnibus uſque ad Phrygiam deuictus, Ciliciam obtinuit. Denique celebrato Hephæſtionis funere mortuus eſt. Regnauit annis XII. Hic à rebus actis & auctis Magnus denominatus eſt, ne vir vnicam gloriam adeptus, ſine laude vnquam nominaretur: nam ſolus condito æuo quantum hominum memoria eſt, inexuperabili imperio auctus, fortuna ſua maior fuit, ſucceſſuſque eius ampliſſimos & prouocauit ſtrenuus, & æquiparauit vt meritus, & ſuperauit vt melior, ſolúſque ſine æmulo clarus, adeò vt nemo audeat virtutem eius ſperare, vel optare fortunam. Apul. Eius res geſtas ſcripſerunt Quintius Curtius, Arrianus, Plutarchus.

Alexander Magnus tanto amore homines ingenio & ſcientia præſtantes eſt proſecutus, vt Homeri ſcripta ſcrinio Darij, Perſarum Regis, concludi, ac tanquam pro viatico ſeruari iuſſerit: & Pindaris vatis familiæ, penatibúſque pepercerit, cùm Thebas caperet: & Ariſtotelis Philoſophi patriam ciuitatem condiderit. Plinius libro ſeptimo, capite 29. Edixerat, ne quis ipſum alius, quàm Apelles pingeret, quàm Lyſippus ex ære duceret, quam Pyrgoteles ſculperet: ibidem Plinius capite 37. Quàm ipſe bibaciſſimus fuerit, & quòd ebrietate & crapula obierit. Vide in dictione, PROTEAS.

Alexandri Magni aræ & finis. Plin. 6.16.18. & capite 17. 6.57. Romanorum ad ipſum legatio 3.5.89. Itineris eius menſores, 6.17.50. Nauigatio, 6.23.19. Aræ, 6.25.3. Bucephala oppidum, ibíque eius ſepulchrum, 6.20.2. Darium vbi vicerit, 6.13.39. Plutarch. in Alex.

Alexánder, Amyntæ filius, legatos Megabyzi ad Amyntam patrem ſuum miſſos laſciuientes occidit. Iuſtin. lib. 7. Decimus fuit Macedonũ Rex regnauíſque annis LXXIII.

Alexander, Ariſtobuli filius, Iudæam inuaſit, cuius exercitum Gabinius vicit. Ioſeph. lib. 14. cap. 11. belli Iud. lib. 1. cap. 17.

Alexander, qui & Epiphanes, XI. Syriorum Rex regnauit annis V. ſecundum Ioſephum: ſecundum Eutropium verò, X. menſes VIII.

Alexánder, Caſſandri filius, Macedonum Rex regnauit cum Antipatro annis II.

Alexander XIX. Macedonum Rex, regnauit annum vnum: interfectus eſt à Ptolemæo Aloríte. Plutarch. in Pelopida.

Alexander, X. Corinthiorum Rex, regnauit annis XXV.

Alexander, Olympiadis frater, Arymbæ in Moloſſorum regno ſucceſſit, Timoleum Leptimam ad deditionem coëgit, in Peloponneſum exultatum miſit, ciuitates libertate donauit. Diod.

Alexander Phæræus, Theſſalorum tyrannus. Plutarch. in Pelopida. Meminit eius perſæpe Cicero, Offic. lib. 2.

Alexánder, Pyrrhi filius, Epirotarum Rex, reghũ Macedoniæ occupauit.

Alexánder Zebenna, XVII. Syrorum Rex Demetrium vicit, regnauit annis II. Iuſtin. lib. 39.

Alexander XI. Syrorum Rex à Ptolemæo Philometore conſtitutus, regnauit annis V.

Alexander, Iudæorũ Rex, regnauit annis XXVII. Iamneus à Ioſepho & Philone dicitur.

Alexander, natione Phrix, apud Carthaginem Imperator electus, à Conſtantini exercitu iugulatus eſt. Eutrop. lib. 11.

Alexander, VII. Conſtantinopolitanus Imperator, vir luxu & ignauia perditus, regnauit anno vno & menſe vno.

Alexánder Epirotes vbi obiit. Plin. 7.11.2.

Alexander quidam genere Phrix, disciplina medicus, & vitę & morum probitate cunctis charus, Dei amore concitatus, cùm assisteret tribunali, nutibus ad confessionem hortabatur eos, in quos quæstiones ac tormenta sic agitabantur, vt omnibus, qui astabant, palam fieret quid animo gereret. Cùmque id populi notauissent, ingentes maximè pro his, qui quod priùs negauerant, re diuina nunc confessione reuocabat, conclamauerunt aduersus Alexandrum, hæc ipso instigante committi. Qui iussus à præside in medium statui, & quis esset, interrogatus, Christianum se esse libera professione testatur: quem continuò præses præparandum bestiis condemnauit. Eusebius lib.5.cap.3.histor.Eccles.

Alexándra, Iudæorum regina, vxor Alexandri filium Hircanum sacerdotio præfecit: Pharisæis vniuersæ Iudæorum Reipub.administrationem commisit, regnauit annis 1x. Est & Alexandra, quæ & Cassandra Priami filia ac vates. Hoc etiam nomine Lycophronis inscribitur poëma de Alexandro Paride. Volaterranus.

Alexandria, vrbs Ægypti, nõ longè à Nili ostio, quod Canopicon dicitur, ab Alexandro Macedone condita: quam Dinocrates architectus meritus est, mirabili ingenio, quindecim millium passuum laxitate, ad effigiem Macedonicæ chlamydis, orbe gyrato laciniosam, angulosoque dextra læuáque procursu. Mareotis lacus ad Meridianam vrbis partem Euripo Canopico hostio immittitur. Habuit olim scholas omnium disciplinarum liberalium fuitque ob commoditatem maximum totius orbis emporium. Constructum autem fuit ante Saluatoris aduentum anno vigesimo supra trecentesimum, intra spatium septendecim dierum (vt testatur Iustinus libro vndecimo) cum sex millibus murorum passibus, olim Leontopolis, Racotis, Polis, Pharos, Sebaste, Augusta, Iulia, Claudia, Domitiana, & Alexynteria cognominata est. *No* Hebræis dicitur teste diuo Hieronymo, hodie *Scanderia* vulgò dicitur à Turcis. A quibusdam *Alexandreta* & *Alexandrona*.

Alexandria Ægypti difficulter aditur. Plin.5.51.3. & cap.12.16.34. Obeliscus in ea. Plin.36.9.6.15. Descriptio eius. 5.10. per totum, & cap.34.6.4. Nomos, 5.9.16. Distantia eius ab Heliopoli, 6.23.74. à Sicilia, 6.33.7. Vocatur etiam Pharos. Stephan.

Alexandria, vrbs Asiæ, etiam ab Alexandro condita.

Alexandria, vrbs Scythiæ.

Alexãdria, vrbs Liguriæ, vel Lombardiæ, ab Alexandro pontifice maximo condita. Dicitur item Alexandrea. Propertius,

— *noxia Alexandrea aptissima tellus.*

Alexandria Ægypti, ab Alexandro, postquam Ægyptum sine labore obtinuisset, condita: ab Antiocho, Ptolemæo ad Pelusium nauali pugna victo, obsessa. Liuius lib.4 Decad.5. Eandem à Romanis submersam Cæsar publicis instaurauit expensis. Cass. Diocletianus, Alexandriam mense VIII. cepit, optimates cæcidit. Læt. Oros. Eutrop. Demum à Persis quoque capta est. Blond.

Alexandria, apud Tanarum fluuium à Mediolanensibus, Placentinis, & Cremonensibus ædificata. Blond.

Alexandria, ab Alexandro, victis Parapomissadibus, ad Caucasum montem ædificata.

Alexandria, iuxta Bactium. Plin.6.16.17. Carmaniæ oppidum. Plinius 6.2.70. Ciliciæ, 5.27.2. iuxta Caspium, 6.13.40. Indiæ, 6.23.5.9. Alexandria Margiana vbi, 6.16.6. ad Tigrin fluuium, lib.6 cap.27. Troadis, 5.30.16. Stephanus & alij octodecim huius nominis ciuitates enumerat, videlicet Ægyptiam, Troadem, Thracicam, Neartorum, Opianam Indicam, Ciliciam, Cypriam, Cariæ, Bactrianam. Arachosianam, Macarenam, Sorianam Indicam, Arachosianam Indicam, Melanam, Sogdianam, Tanaitidem. Sunt & aliæ Alexandriæ, nempe Carmanica, Mygdonica, Caucasæa. Ptolem. Plin. Arrian. Curtius. Strabo.

Alexandria, mons & pars Idæ, Antandro imminens, vbi controuersiam deorum aiunt, à Paride discepratam. Strab. Steph.

Alexandria, nomen Syluæ Chalcidensium supra Clazomenios, in Ionia. Strabo.

Alexandrinorum Nemus, in Ægypto. Ptolem.

Alexandropolis, Medorum vrbs, ab Alexandro subacta, & sic vocata. Plutarch. in Alexandro.

Alexandrini, à Ptolemæo Ægyptiorum Rege missi, Romam venerunt, & amicitiam, quam à Romanis petierant, obtinuerunt. Eutropius lib.2. Iidem regem Aulerem regno eiecerunt: qui Romam fugiens, auxilium P.R. quæsiuit, & à Gabinio reductus est. Plutarch. in Catone. Strabo Geograph. lib. 7.

Alexandrium, Iudæ oppidum apud Iosephum lib.14. Antiquit. Iudaic. cap.6. Strab. lib.16.

Alexandropolis, Parthorum ciuitas, ab Alexandro Magno conditore. Plin.6.25.15.

Alexas, Laodicenus, qui Antonium ab Octauia disiunxit, & Cleopatræ conunxit, suæque perfidiæ Cæsaris iussu luit pœnas. Plut. in Anton.

Alexippus, medicus Alexandr. Plutarch. in Alexand.

Alexia, Ptolemæo Regiacum. Vide REGIACO. Diodoro libro quinto ab Hercule condita totius Celticæ metropolis, vulgò vocatur *Arras*. Alias est Alexia.

Alexia, inter Celtas oppidum Mandubiorum in Ducatu Burgundiæ fuit vsque Heduorum: non longè à Lingonensibus, nunc in vici

vici formam redactam, nomen retinens: à quo etiam hodie vt plerisque placet, magna pars eius regionis Alsetum nuncupatur: nec longè distat à vico qui Flauiacum appellatur. In cuius Alexiæ expugnatione nonnullæ munitiones in floris lilij formam Cæsaris iussu, vtipse scribit, factæ sunt. Cæsar 1. Com. Nihil hodie eius existat, præter nominis vmbram, *Alize*. Paradin.

Alexia, ciuitas olim apud Lingones inexpugnabilis, ab Hercule Ægyptio. Osiridis filio condita: & qua occasione, vide in dictione GALATHEA. Eam non sine sudore magno Cæsar adæquauit solo. Munst. lib. 2. Cosmog.

Alexicacos i. malorum depulsor Apollo vocatus est. Arrian. lib. 8 Pausan. in Eliacis & Atticis id Deo illi nomen inditum ait, quod pestilentiæ morbus cum bello Peloponnesiaco in Attica grassaretur, oraculo Delphis reddito populum liberauit: vnde est illi nomen factum, quod nomen Hercules postea est adeptus. Macrob. Hesych. Lactan. lib. 5. Instit. diuinarum.

Alexinus. Eliensis, Eubulidis Milesij discipulus, vir acer & contentionis viribus ac neruis clarus, Zenonis inimicus dum nataret in Alpheo flumine arundinis acumine læsus fato functus est. Laert. lib. 2.

Alexio, Medicus, Ciceroni familiaris, cuius meminit itidem Cicero libro 1. ad Atticum 15. epist.

Alexium, vide LISSVS, hodie oppidum quoddam in Burgundia Plin. 34. 17. 12.

Alexis Thurius, prius Sybaris, poëta comicus ante Menandrum reliquit plures fabulas, habuit filium Stephanum comicum. Suidas.

Alexis Asini Pollionis seruus, sic dictus quasi sine responsione, ac superbus: quem Virgilius rogatus ad prædium, cùm vidisset in ministerio omnium pulcherrimum, dilexit, eumque dono accepit. Hunc autem dictum fuisse Pollioni constat, & Virgilium gratum se futurum existimasse, si eum laudaret cuius forma Pollio delectabatur: qui eo tempore Traspadanam Italiæ partem tenebat, & agris præerat diuidendis. Hæc Seruius, enarrans illud Virgilij.

Formosum pastor Corydon ardebat Alexin.

Alexius puer, Constantinopolitanus Imperator, regnauit annis 111. Andronico à patre commissus, primò tutorem egit, dein imperij consortem: demum Alexium interfecit. Æmil. lib. 5.

Alexius Commenius, Nicephorum Constantinopolitanum Imperatorem regno exuit, monachum fecit, regnauitque annis XXXIII.

Alexius, Græcorum Imperator fratrem oculis & vita priuauit.

Alexius Murtillus, puerum Alexium: veneno interemit Æmil.

Alfaterni, populi. Plin. 3. 5. 112. & cap. 12. 3. 10.

Alfellani, populi. Plin. 3. 11. 35.

Alfredus, vir. Anglorum rex, ab Adriano 11. regia corona Romæ honestatur, regnauit annis XXVII. Polyd. lib. 5.

Algidium, Italiæ oppidum vicinum Tusculo, in alto monte situm, ex aëris algore dictum, nũc *Roca del Papa*, ex veteris situs descriptione notatur. Volater. Nemus item in Latio vulgò. *Selua del Aglio.*

Algidus, mons haud longè ab vrbe Roma, in quo est Algidum oppidum, hodie sylua latrociniis incolarum accommoda Horatius,

Quicumque aut gelida prominet Algido,

Meminit enim Stephanus.

Algonum, locus apud Strabonem.

Aliacmon, Macedoniæ fluuius, Ptolem. hodie *Pelecas & Plata noma.*

Alia, fluuius Italiæ. aliàs Allia.

Aliam, i. folia vel excelsus, filius Sobal. 1. Paral. 1. qui Genes. 36. Alac dicitur.

Aliardij, Africæ propriæ gens. Ptolem.

Aliatia, Commagenæ vrbs. Anton.

Aliartum Bœotiæ oppidum, à M. Lucretio prætore expugnatum. Liu. 5. Decad. lib. 2.

Alibaca, Pentapolis regionis vrbs, in Africa. Ptolem.

Alibas, fluuius infernalis, omnia exsiccãs Suidas.

Alicadra, Mediæ vrbs. Ptolem.

Alicanum, Pannoniæ vrbs. Anton.

Alichorda, Bactrianæ oppidum. Ptolem.

Alicyrna, Acarnaniæ vicus. Strabo.

Alicis, Laconiæ vrbs, & Atticæ tribus. Diod. Strabo.

Alien, insulæ Æthiopiæ, in Adulico sinu. Plin.

Alicarnassus, nomen loci. 1. Mach. 15.

Aliena, alias Aliæ, insulæ, Plin. 6. 29. 38.

Aliger, Cupido cognominatus est. Virgil.

Ergo his Aligerum dictis affatur Amorem.

ἀλιγερὸς, id est, alatus vel pennatus à Platone in Phædro vocatur. Hinc & Cicero de Natura deorum eundem pennatum vocat, à Phurnuto verò ἀλιγερὸς dictus, quasi dicas volans & pennatus, quoniam leues & vagas amantium cogitationes faciat. Atque in auis modum ipse ideò volare fingitur.

Aligmon fluuius, Claud. de bello Getrico.

Et frustra rapidum damnant Aligmona Bessi.

Alij populi Elienses, vel Elei quo, gessisse bellum Æolis ex Polybio cognoscimus.

Alilæi Arabiæ felicis populi. Diodor.

Alimala, regio Lyciæ Steph.

Alimus, nomen ciuitatis. 1. Mach. 5.

Alimus, vntis. pars tribus Leontidis, nimirum in Attica Steph.

Alina, Caryæ vrbs, & Cyreorum insula. Steph.

Alinda, oppidum. Plin. 5. 24. 18. aliàs Hynidos, vide ALINA.

Alindóa, vrbs Macedoniæ Steph.

Alingonis portus, circa Garumnam fluuium. Sido. lib. 8. epist.

Aliphe olim erat oppidum in Samnio. Hinc Aliphani populi, & Aliphana pocula apud Horat. libro 1. Serm.

Alipheræa, Minerua cognominata est, vt Stephanus, & Polybius scribunt. Aliphera autem vrbs fuit Arcadiæ quæ (teste Polybio) in summitate collis Arcem & æneam statuam Mineruæ, à cæteris specie ac magnitudine longè differentem habuit: quæ, à quo aut cuius sumptibus, quóve tempore erecta fuerit, etiam apud eius loci incolas in dubio fuit.

Aliphiræi, populi Arcadiæ. Plin. 4. 6. Steph.

Aliptes, fuit fons apud Ephesum.

Alisarna, vrbs Troadis. Stephan.

Alisum, vrbs Germaniæ, in maritimo Saxoniæ tractu Ptolemæo, aliâs Alistus.

Alista, insulæ Corsicæ vrbs Ptolemæo.

Alitemij populi Lybiæ.

Aliterius Iupiter vocatus est, & ceres Aliteria, quòd in publica fame seruassent molitores, ne farina diriperetur: quod in Aristophane notant Grammatici Plutarch. & Pollux.

Alzones. Vide HALIONES.

Alladius, qui & Rhemus, seu Aremulus Syluius Agrippæ filius, XII. Latinorum rex, regnauit annis XIX ob impietatem fulmine ictus interiit. Oros. lib. 1. cap. 20. Dionys. lib. 1.

Allaliæ, vrbs Corsicæ insulæ à Phocensibus condita. Herodot. Stephanus malim Alilia, vt suprà.

Allante, vrbs Macedoniæ & Arcadiæ. Steph.

Allantenses, populi Macedoniæ. Plin. 4. cap. 10.

Allaria, vel Alloria, ciuitas Cretæ Steph.

Allia, fluuius, qui à Crustuminiis montibus, præalto defluens alueo Tyberino amni miscetur quadragesimo ab vrbe lapide. Hinc Alliensis dies dictus est, tanquã infaustus. Silius,

Maior & horrificis sese extulit Allia ripas.

Virgil. lib. 7.

Hæc erant in fastis, qui dat grauis Allia nomen:
Quóque secans infaustum interluit Allia nomen.

Vbi Seruius dicit, aliud esse interpositum, nam quod Lucanus lib. 7. dicit.

Non istas habuit pugna Pharsalia partes.
Quas alia clades,

non de flumine Allia intelligendum est, cum ibi ostendat omnes clades, qua Romani superioribus temporibus passi sunt, nõ esse cum Pharsalica clade comparandas, quæ alias superauit. Aliæ igitur cum ibi prima correpta sit, est ab Alius, alia, aliud. Ad hoc flumen Romanus exercitus olim deletus fuit à Gallis Senonibus, duce Brenno Lucanus:

Et damnata diu Romanis Allia fastis.

Allienus, prætor Siciliæ sub Cæsare. Hirtius, de bello Asr.

Alisani, populi Plin. 3. 5. 11.

Allisa, Samnitum, vrbs Ptolemæo.

Allium, vrbs inter Syrgum & Ostiam.

Allobrox apud Celtasco tempore regnauit, quo Pharao Chencres in mari Rubro periit, Mose Hebræorum duce Æros. lib. 6.

Allobroges, vel Allobyges populi Galliæ Transalpinæ, qui Narbonensibus ascribuntur: siti sunt iuxta Rhodanum nunc Sabaudienses & Pedemontani, victoria Fabij & Catilinæ coniuratione noti, ad tractum Lugdunensem olim siti. Ptolemæo, Horatius,

Nouisq; rebus, infidelis Allobrox. Vide Steph. Gal. *Sauoye & Daulphiné.*

Allobrogum regio. Plin. 3. 4. 16. Plutarch. vulgò *la Sauoye.*

Alloéra Lydiæ vrbs, Attalia postea dicta. Steph.

Allon, i. quercus, vel fortis, pater Sephei, patris Ziza. 1. Paral. 4.

Allotriges, populi in tractu Septentrionali Hispaniæ. Strab. lib. 3.

Alloria, vrbs Cretæ, vt ex Polyhistore refert Stephanus.

Alma mons est in Mœsia superiore prope Sirmium & aureum, quem Probus Imperator, Eutropio teste, opere militari vineis conseuit. Cel. lib. antiq. lect. 8 cap. 21.

Almansor, dux Saracenorum, de quo Volaterr.

Almath, i. occultatio siue iuuentus, aut secula, vel super mortem, ciuitas in tribu Beniamin. 1. Paral. 6. filius item Bechor filij Beniamin. 1. Par. 7. Heb. Alemet. Vide ALAMATH. Eadem vrbs quæ & Almon.

Almedessos, oppidum in ora Thraciæ, Plin. lib 4. cap. 11.

Almene, ciuitas ad Euxinum Pontum. Steph.

Almericus Guidonis frater rex Cypri.

Almericus, Balduini frater, Hierosolymorum rex VI. Ægyptios vicit. Alexandriam cepit, reddidit Soldano: Cares, nunc Cayrum, propter, non seruatam à Soldano fidem, obsedit. Blond. libro 3. Æmil. lib. 5.

Almericus hæreticus dicebat idæas in mente diuina creare & creari. Hunc Innocentius III. cremari iussit Lutetiæ. Volater.

Almo, fluuius Romę vicinę, apud quem Romani olim sacra Cybeles faciebant, eodem ritu quo Galli sacerdotes in Phrygię simulachrum deę cultúsque victimarios ibidẽ faciente. Lucan.

Et lotam paruo reuocant Almone Cybelem.

Ouid. in Fastis,

Est locus in Tiberim quo lubricus influit Almon,
Et nomen magno perdit in amne minor.
Illic purpurea canus cum veste Sacerdos
Almonis dominam sacraque lauit aquis.

Almon, oppidum in Thessalia. Plin. 4. 8. 1.

Almon pater Latæ Nymphæ, ex qua Mercurius Lare peperit.

Almon Stephano ciuitas est Bœotiæ, alias Almonia. Vide MINYA & SALMON. Steph.

Almon, ciuitas tribus Beniamin, Ios. 12. eadem vrbs quæ & Almath.

Almópia, Macedoniæ pars. Sic dicta ab Almope gigantes Neptuni & Arthamantidos. Hel-

les filio. Stephanus.

Almopij, populi Plin.4.cap.10.

Almops, Neptuni & Athemantidos Helles filius, à quo Macedoniæ pars Amopia: vnus fuit gigantum, qui contra Iouem bella mouerunt. Stephan.

Almos, Sisyphi filius, vt inquit Apollonius frater Porphyrionis, ex cuius filia Chrysogone & Nepruno natus est Minias Rex Orchumeni: idem tamen Miniæ matrem Hermippen Bœoti filiam appellat.

Alnus, frater, Colomani Pannoniæ regis, qui à fratre excæcatus & o ciſus est. Volater.

Aloa, ἀλῶαι, τὰ, numero plur. festiuitas fuit agricolarum Athenis, quæ subuectis ex agris frugibus, in honorem Cereris & Bacchi celebrabatur: sic verò dicta, quòd in areis quæ Græcè ἄλως dicuntur præcipuè moras traherent homines: vnde & Cererem ἀλωάδα, id est, areas replentem veteres nuncuparunt. Gyraldus de diis.

Aloëus, gigas, cuius filij dicuntur Martem vulneraſſe, à quo patronomycum Aloides fuit, Titanis & Terræ filius, cui cõiunxit fuit Iphimedia: quàm cùm violasset Neptunus, duos ex ea peperit filios, Othum & Ephialtem, qui & Aloidæ dicuntur, quos Aloëus educauit vt suos: & cùm nomen digitis singulis mensibus crescerent, gigantibus aduersus superbos bellum parantibus, nec ob senium Aloëus ad illud accedere posset, misit geminos adiutores, qui Apollinis & Dianæ telis confixi perierunt. Duxit secundam vxorem Eurybæam. Lucanus,

Impius hanc prolem superis immisit Aloeus.

Virgilius in 6.

Hinc & Aloidas geminos immania vidi.
Corpora, qui manibus magnum rescindere cælum
Aggressi, &c.

Alogiani, hæretici, sic vocati tanquam sine verbo: quia Domini verbum recipere noluerunt, Ioannis Euangelium respuentes: in quo Dei filius Verbum patris appellatur.

Aloidæ dicti sunt Othus & Ephialtes ab Aloeo gigante.

Aloin, ciuitas Thessaliæ. Steph.

Alónis, insula & ciuitas Massiliæ. Steph.

Alóne, vrbs Hispaniæ Tarraconensis Pomponio Melæ. Alicante, Clusio.

Alóne, insula iuxta Cyzicum, & inter Lebedum & Teon Ioniæ. Plin. lib. 2. 88.

Alône, Paphlagoniæ ciuitas. Steph.

Alóni, populi Mesopotamiæ. Plin. 6. 26. 16.

Alóntigeceli, populi Hispaniæ. Plin. 3. cap. 1.

Alontium, vel Alúntium, oppidum Siciliæ, Ptolemæo & Plinio.

Alope, mulier, à cuius nomine cognominata Alope, Thessaliæ ciuitas, de qua Homerus lib. 2 Iliad. Plin. lib. 4. cap. 7. Alia est Atticæ, alia Ponti, vnde Pentesilea nata est, quarta circa Eubœam, quinta circa Delphos, sexta circa Locridem, &c. Stephan. Theocriti Scholiast. Alopen Thessaliæ aut Magnesiæ ciuitatem vocat.

Alopece est insula Bosphori Cimmerij apud Plinium lib. 4. cap. 12. Est & altera eiusdem nominis insula è regione Smyrnæ sita, in mari Ægeo, quæ recensetur à Plin. lib. 5. cap. 31.

Alopecia insula, Migadorum hominum domicilium. Strabo lib. 11.

Alopeconnesus, insula Plin. 4. cap. 12. oppidum lib. 19. cap. 3. Steph. Vide CALAVRVS.

Aloros, Macedoniæ, vrbs, Pompon. lib. 2. Steph.

Alorus, Pæoniæ in Macedonia vrbs. Ptol. Steph.

Alos, Argiæ vrbs in Peloponneso. Hesyc. Arcadiæ vrbs. Steph. & Phthiotidis. Plin. & Thessaliæ. Etymol.

Alosanga, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolem.

Alous, vrbs, Illyridis. Stephan.

Alpenus, Locrorum metropolis, apud Thermopylas. Herodot.

Alóstigi. Vide ALASTIGI.

Alpes, ἄλπεις τὰ ἀλπεινὰ ὄρη. Steph. ἄλπεινα ὄρη, vel ἄλβια, à candore niuium dictæ, quia perpetuis ferè niuibus albescit, Salbini enim Alpam dixere, quod posteri Latini album. Silius.

— clausas niuibus rupes, suppostaq; cœlo
Saxa vocat.

Sunt autem montes altissimi, Galliam Transalpinam à Cisalpina diuidentes: nunc verò promotis finibus termini sunt Italiæ & Germaniæ. In longitudine centum millia passuum patent à supero mari ad inferum, vt Cælius tradit. Liuius verò tria millia stadiorum, hos Annibal peruios fecit, quos tamen Galli ante Annibalis aduentum quinquies traiecerant. Lucanus,

Gallia per medias rabies effunditur Alpes.

Romano Imperio salubertimæ. Plin. 3. 4. 2. Ab Annibale exuperatæ. 36. 17. Sæpè tremuerunt, lib. 2. cap. 8 Earum longitudo. Plin. 3. 19. 17. Altitudo 2. 67. 12. Geminæ fauces. 3. 17. 3. Trophæum 3. 20. 13. & inde. Incolæ. 3. 20. per totũ. Alpinæ gentes à quo victæ. 3. 20. 16. in his Saliunca qualis. Pli. 21. 7. 31. Crystallus. 37. 2. 44. 56.

Alpes Iuliæ Tacito, in foro Iulio, regione Italiæ Zelie Leandro, Iulien Schudo. Eas quoque Carnicas & Noricas nominari scribit Simlerus, commentar. de Alpibus.

Alpes summæ, Cæsari & Antonino, vulgò *saincte Godart.* Alpes Cocie vide Colliæ. fol. 155. à c.°

Alpesa oppidum est Celticæ regionis in Hispania vlteriori. Plin. lib. 3. cap. 1.

Alpha, fluuius non longè ab Aquileia, vbi occisus & proiectus dicitur Constantin.

Alphabucelis, Matsorum in Italia vrbs. Ptolem.

Alpia, littus ad Septentrionem Tyrrheni & Ionij maris. Stephan.

Alpini, vicus propè Thermopylas, item metropolis Locrorum. Stephan.

Alpenor, vates ab Vlysse interfectus. Bocat.

Alpésa oppidum. Plin.3.c.58.

Alphæus. Vide ALPHEVS.

Alphæus, i. millesimus, vel doctus, aut dux, pater Iacobi Apostoli. Matth.10. Marc.2. Luc.6.

Alphatérni. Vide ALFATERNI.

Alphateria. Vide NVCERIA.

Alpheius, Peloponnesi fluuius. Ptolem. Hodie *Rophea*. Vide Alpheus.

Alphélas dicitur Arethusa apud Ouidium lib.5. Metamorph. quasi Alphei filia,

Tunc caput Eleis Alpheias extulit vndis.

vbi alludit ad fabulam, qua ferunt Arethusam Alphei amatoris vim fugientem, in fontem sui nominis esse conuersam.

Alphénus nomen est sutoris apud Horatium, libro primo Sermonum.

— vt Alphenus vafer in omni.
Abiecto instrumento artis, clausaq; taberna.
Sutor erat.

Alphéus, vir doctissimus, iuris professor, Alexandria consiliis. Lamprid.

Alphésa, oppidum Bœticæ Hispaniæ. Plin.

Alphesibœa, Phlegei fluminis filia, quam Alcmæon donato illo monili, quod Eriphyle matri detraxerat, in vxorem duxit.

Alphesibœus, pastor. Virgil. Ecloga 5.

Saluantes Satyros imitabitur Alphesibœus.

ab ἀλφῶ, inuenio, quasi inueniens boues.

Alphea, Diana ab euentu, quòd Alpheus amore Dianæ percitus Ortygiam vsque eam sit insecutus, ac mox destiterit: ob id extructo inibi deæ templo, illi conciliatum est de facto cognomen. Cæl. Rhod. lib.13.

Alpheias dicitur Arethusa apud Ouidium lib.4. Metamorph.

Tum caput Eleis Alpheias extulit vndis.

Alphéus, fluuius Elidis Arcadiæ ciuitatis, iuxta Pisas defluens longo cursu in Achaiam & ibi à terra absorptus, atque subter mare defluens, ex Græcia in fontem Arethusam apud Syracusas in Sicilia se attollit, inde in mare Siculum cadit. Virgil.3. Æneid.

Alpheum fama est huc Elidis amnem
Occultas egisse vias subter mater, qui nunc
Ore Arethusa tuo Siculis confunditur vndis.

Strabo lib.6. ait Alpheum sumere originem in Peloponneso, & per mare sub terra in Arethusam fontem terminari: quamobrem finxerunt poëtæ Arethusam venatricem deamatam ab Alpheo, fugelis per subterraneos conculos in Ortygiam, quam Alpheum fuisse insequutum Pausanias dictum existimat, quòd Alphos, vitiliginis speciem curet. Plin.4.5.10.11. & cap. 106.3.8. & cap.5.31.5. Hunc fluuium nonnulli Ethnici pro Deo coluerunt, cui & statuam, & communem aram cum Diana erexerũt. Consecuta fuit etiam ipsa Arethusa post modum diuinos honores, vt ait Nicanor Samius, lib.1. de fluminibus siquidem mos fuit Ægiensium, qui populi fuerunt Achaiæ, liba sumpta ex ara Salutis in mare porricere, quæ se mittere Arethusæ Syracusas testatẽtur, sicut refert Melanthes, lib.2. de Sacrificiis. Quoniam non animi solum, sed etiam corporis mũdities Deo gratissima existimanda est, idcirco aquam illam quæ vim haberet purgandi, sacrificiis accommodatam esse Ethnici sanxerunt, & fluuium ipsum qui huiusmodi aquã suppeditaret existimauerunt esse Ioui amicissimum atque acceptissimum. Alij mythologi diuina vim animorum nostrorum virtutisque naturam per huiusmodi fabulam explicarunt, quippe quòd sicuti materia appetit formã, vt suum propriũ bonum (quum ipsa per se inutilis sit & otiosa appareat) sic anima nostra virtutem tanquam formam suam expetit. Hæc causa est cur Alpheus fingebatur sequi Arethusam, cum ἀλφὸς sit macula, siue imperfectio: & ἀρετὴ virtus à Græcis nominetur. N. Comes, mytholog. lib. 8. cap.21.

Alphenus Varus Iurisconsultus Cos. fuit cum P. Vinutio, vt Pomponius significat, qui serui Sulpitij discipulum hũc fuisse adscribit plurimũque ipsius auditoribus authoritatis habuisse. Meminit huius & Gell. lib.6. c.5. Horat. vrbanè hunc deridet lib.1. Serm. Satyr.3. quòd abiecta sutrina, Romam venerit, vbi magistro vsus Sulpitio, tantam sibi iuris scientia existimationẽ peperit, vt consulatum adipisceretur.

Alpheoniæ Dianæ templum, locus est ad Alphei fluminis ostium, ob Olympia stadiis 80. distans. Strabo lib.8.

Alphion, lacus in Pyrrhæa, vitiligines tollens. Plin. lib.31. cap.2.

Alphius, fœnerator, à quo primum profecta fertur celebris illa sententia: Vel optima nomina non appellando, mala fieri, huius meminit Horat. in Epod. Ode 2.

Alphonsus, I I I. Hispaniarum Rex, cognomento Magnus, regnauit annis X I.

Alphónsus, I I I I. Hispaniarum Rex, regnauit annis V. mensibus V I I.

Alphônsus, V. Varemundi filius Hispaniarum Rex, regnauit annis X X X V I I. Ritius X X V I I. eum regnasse ait Volater.

Alphônsus, V I. Hispaniarum Rex, regnauit annis X L I I I.

Alphonsus, V I I. Alphonsi V I. nepos ex Visaca filia Raymũdi Barcinonis comitis vxore, post maternum auum imperauit annis L I.

Alphónsus, V I I I. cognominatus Bonus, Hispaniarum Rex paternum regnum recepit, Elionaram Angliæ regis filiam vxorem duxit, regnauit annis L I I I.

Alphónsus, X I. Castellæ Rex, regnauit annis X L. Is aduersus Saracenos fœliciter pugnauit, subiugatis oppidis Alcala & Bencay, quam nunc Regalem appellant. Volater. lib.2.

Alphonsus, Aragonũ Rex. Neapolim cepit Apuliæ regnum pulso Renato obtinuit.

Alphonsus

Alphonſus, cognomento Caſtus, Hiſpaniarum rex, regnauit annis XLI.

Alphonſus, Hiſpaniarum rex regnauit annis XIX.

Alphonſus, Hiſpaniarum rex, de quo Platin. in Clemente.

Alpînus, poëta, Memnonis Auroræ filij bella deſcripſit, ſed tam malè, vt ab Horatio dicatur. *Memnona ſuis carminibus iugulare.*

Alpion, lacus, Plinio.

Alponos, ciuitas & mons Macedoniæ. Aliqui Theſſaliæ ciuitatem faciunt. Eſt & alia Locrorum, qui Epinemidij vocantur, Steph.

Alſa, fluuius eſt fori Iulij, Aquileam præterfluens, Pli. lib. 3. cap. 18. varia nomina vulgò ſortitus, aliis enim Anſa, aliis Auſa, Limino, & Lizorzio dictus eſt.

Alsfeldia, vrbs Heſſiæ in Germania.

Alſienſes Italiæ populi, ab Alſia vrbe. Liuius.

Alſatia, ab Hungaris per Alemanniam illuc & Lotharingiam deſcendentibus vaſtata eſt. Æmil.

Alſius campus. Vide TRAGASAE.

Alſium, vrbs Tuſcorum, Ptolemæo. Plin. 3. 5. 30. 60. Cere, Leandro.

Alſus, Achaiæ in Peloponneſo fluuius, qui è Sipylo monte in Hermum fluit. Pauſan.

Altaba, Africæ Propriæ vrbs Anton.

Alſus nomen eſt paſtoris apud Virgilium lib. 12. Æneidos,

Sic rigido latas enſe ferit Podalirius Alſum
Paſtorem.

Altádas, XII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XXXII. quibus perpetuis deliciis ſe exatiauit, exiſtimans vanum eſſe laboribus & ſuæ vitæ miſeria continuò laborare, non quidem aliorum humanæque gentis vtilitate & beneficio, ſed exitio & ſeruitute. Beroſus.

Alatanum, ea Calabriæ oppidum. Anton. hodie *Soreto.*

Altao, vrbs Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptolem.

Altaripa, circa Moguntiam in Germania vrbs. lib. Notitiarum.

Altêa, Oenei regis Ætoliæ vxor, & mater Tydei, teſte Seruio in illud Virgilij Æneid, 6.

Hic ille occurit Tydeus, hic inclytus armis.
Parthenopeus, &c. Vide ALTHAEA.

Altéllus, Romulus dictus, quaſi in terra altus à lupa: ſiue quod telis aleretur, ſiue quod rebus geſtis excelſus ac glorioſus eſſet, ſeu quod à Tatio Sabinorum rege in colloquium poſtulatus, alterius vicibus eum audierit nam ſicut à macro marcellus, à vafro vafellus, ita ab alterno Altéllus. Feſt. Pomp.

Alténius, Cariæ mons, qui ſcorpiones procreant aduenis quidem innocuos, incolis verò perniciosos & infeſtos. Alexan. ab Alexand. lib. 2. cap. 17.

Alternia, Carpitanorum in Hiſpania vrbs. Ptolemæus.

Altes, Peloponneſi vrbs ad Cladaum amnem, qui in Alpheum influit. Xenophon. 7. hiſtor. Græcorum. Altis à Pauſania in Eliacis vocatur.

Altêus, Tuſci filius, Lanigenûm rex, regnauit annis XX.

Altha, Babyloniæ vrbs. Ptolem.

Althæa, Theſtij filia, Oenei Calydoniæ Regis vxor, cui inter alios filios Meleagrum peperit: quo nato, audiuit fata circum ignem dicentia, tam diu natum victurum, quamdiu ſtipes qui tunc ardebat, ab igni inconſumptus maneret. Hunc aſſeruauit in eum diem, quo omnes filio præter Meleagrum in quadam ſeditione occubuiſſe intellexit, quem vt etiã mortuum audiret, ſtipite concremato obtinuit: nimiáq; ob hanc rem concepta lætitia etiam ipſa periit. Alij tradunt eam, quòd ægrè ferret fratres ſuos à Meleagro filio interfectos, ſtipitem fatalem (vt fuſius refert Ouid. lib. 8. Metamorph.) conditum à Parcis, in quo vita Meleagri continebatur, flamma peruſſiſſe: quo conſumpto Meleager extinctus eſt. Ouid. lib. 1. Triſt.

Vtq; cremaſſe ſuum fertur ſub ſtipite natum
Theſtias, & melior matre fuiſſe ſoror.

Althemenes Ciſſi filius qui Argos ædificauit, quo tempore Patrocles Spartam condidit. Strabo lib. 10.

Althea, vrbs Olcadum, noua ciuitas dicta Stephan.

Althémon. Vide CRETENIA.

Althænus, fluuius ſanans omnium vlcera animalium, ope Podalyrij Iſacius in Lycophr.

Althepus, Neptuni filius, Ægyptiorum rex, à quo Ægyptus Althepia terras cognominata. Cæl. Rhodig. lib. 12.

Alti Euros Africæ propriæ locus Anton.

Altilia, oppidum Liguriæ à Tranquillo commemoratum, hodie quoque ALTEIOLA vulgò appellatur. Volater.

Altinum, vrbs olim in littore Venetiæ florentiſſima iuxta Aquileiam. Pompon. Plin. lib. 3. 18. 2. hodie *Altino.*

Altinum, Mœſiæ ſecundæ oppidum. Anton. lib. Notit. Latius *Tolna* vocari ait *Beſock* Simlero videtur.

Altinates Altini incolæ. Plin. Iunior lib. 3. ad Maximum, epiſt. 46.

Altiſiodorum oppidum in Gallia Gal. *Auxerre* Vide VELLAVNODVNVM.

Altius, Iupiter dictu eſt ab alti luco, Ioui ſacro. Cæl. Rod. lib. 13. cap. 17.

Alti, lucus iuxta Olympiam Ioui ſacer.

Altus prope Theſſalonicam eſt Steph.

Alua, i. aſcenſus eius, ſiue præuaricatio ipſius: ciuitas Idumæorum Gen. 36.

Aluam, filius Sobal. Gen. 3.

Aluaca, Mediæ oppidum. Ptolem.

Aluerni, vel Aruerni, aut Auerni populi Aquita-

niæ,qui cùm se à Troianis oriundos esse dicerent, audebant se Romanorum fratres appellare. Vide AVERNI.

Aluóna,Lyburniæ vrbs,Ptolemæo.Plin.3.21.7.

Q. Alnus, Arcadiæ vicus, quem Æsculapij fanum quoque vocant.Pausan.

Alus,i.commistio,seu conspersio locus ad quem descenderunt filij Israël à Daphea, ascendentes in terram Chanaan Num. 33.

Aluta,Ptolem. Dacię fluuius.Aluata, Mecatori. Lazius & Sambutus scribunt *Olth* Hungaris & *Alth* Germanis dici.

Alutæ, gentes Illyricæ in conuentu Scardonitano.Plin.3.21.5.

Alutrénse,Alpini populi.Pli.31.8.11.Lodro oppidum putat Simlerus,à quo Lodronij comites.

Aluum,Ptol. Histriæ oppidum mediterraneum. Leandro,*Algona*.

Alyacmon, vel Haliacmon, fluuius Macedoniæ Plin.20.13.24.13.

Alyáta,regio Bythyniæ,ab Alyatis imperio. Stephan. 16.

Alyatres,Lydorum rex fuit,Crœsi Pater, cui extructum est monumentum apud Sardos, maxima impensæ parte ab ancillis, quæ omnes apud Lydos corpore quæstum faciunt in hoc opus collata.

Alybas,alias Metripontium in Italia: vel Thraciæ ciuitas,inde Alybantius.Steph.

Aliba,regio,Homer.2.Illiad. non procul à Mysia,vbi argentifodinas esse dixit Steph. Hellanicus scribit esse paludem Ponticam. Vide CHALYBES.

Alibe.columna Græcis ἀλύβη,quæ Abyla, Latinis promontorium in Africa ad fretum Gaditanum, *Ceuua Castaldo*, *Sierra Dalmarsa*, Oliuario, *Almina* Clusio, mons simiarum à Nautis, Belgis seu *Scheminckelberg*, *Sierra Ximierra* à Pet.de Medina, quod idem significat *Alcudia* Arabibus. A veteribus hæc columna & altera nomine Calpe, primùm Saturni, deinde Briarei,tandem Herculis dictę sunt.Aliis Herculis speculæ sine statuæ. Pindaro, Gaditidæ portæ.Ortelius.

Alycæa,Arcadiæ oppidum.Pausan.

Alycus,ciuitas Peloponnesi Steph.

Alycus,Scyronis filius,qui à Theseo interfectus loco Megarensis agri nomen dedit,Plutarch. in Theseo, Peloponnesi etiam vrbs est. Stephan.

Alcychme,in qua Alychmias Mercurius colitur. Stephanus.

Alydna, Phrygiæ maioris vrbs.Ptolem.

Alymne,vrbs Phrygiæ maioris.Liuius.

Alysius, Bacchus λὺω Ϝ λύω, id est, soluo. Cæl. lib 7.cap.15.

Alysóni populi Scythiæ Asiaticæ, Herodoto libro 4. ab Alyxothe filia Dymnantis dicti.Ouidius.

Quamuis est illum proles enixa Dymantis

Æsacon vmbrosa furtim peperisse sub Ida
Fertur Alyxothoe, *&c.* Hæc à Priamo peperit Æacum, qui postea in mergum versus est. Bocatius. Vide ÆSACVS.

Alyssus, Arcadiæ fons est,cuius aqua canis rabidi morsui medetur.Pausan.

Alyzía,ciuitas Acarnaniæ,ab Alyzo Icari filio dicta.Steph.

A M

Amaad, i.populus testimonij, aut populi transitus,vel præda, siue populus æternitatis,ciuitas tribus Aser,Iosue 19.

Amacastis,Indiæ intra Gangem vrbs.

Amaccura,Africæ vrbs,D.Augustino.

Amachan,Arabum castrum.Hist.Miscell.23.

Amaci,Hispaniæ Tarraconensis populi.Ptolem.

Amadáti,i. conturbans legem vel mensura.pater Aman.Ester 3.

Amadôca, ciuitas Sarmatiæ in Europa. Et Amadoci montes & populi in eadem Sarmatia. Ptole.Stephanus Scythiæ populos esse scribit, & terram eorum ἀμαδόκιον vocari.

Amadócus,Odyssorum rex.

Amadriades,arborum Nymphæ.

Amaca, apud Trœzenios Ceres appellata fuit. Proserpina Azesia authore Didymo. Inde prouerbium, Amaea Azesiam reperit, de re diu multumque quæsita desideráta que. Nota est fabula de Proserpina à Plutone abducta ad campos Elysios,& Cerere toto orbe quærente filiam.Plutarch.

Amaea,Lusitaniæ vrbs.Ptolem.

Amal,i.labor,aut iniquitas,filius Helem.1. Paralipom. 7.

Amalchium,Plinio,maris Oceani septentrionalis portio, quam nos mare congelatum vocamus.Plin.lib.4.cap.13.

Amalec,i.populus lambens,vel percutiens ,filius Eliphaz ex Thamna concubina. Genes. 36 à quo.

Amalecitę, id est populi lambentes vel percutientes. Genes.14. Reg. 30. quos Amezia vnà cùm Idumæis& Gabaonitis superauit, bellóque interfecit decem millia hominum, totidem captis. Iosephus libro 9.capitulo 9.1. Paralipom.15.

Amalech,filius fuit Ismaelis, à quo Amalechitæ dicti:& Ismaelitæ sunt Saraceni. hos appellat Iosephus pugnaces, inhabitantes Gobocb, vel Iaboth.Comest.in cap.17.Exod.

Amali,gens Getica, cui seruiebant Ostrogothæ Iornand.

Amallobrica, Hispaniæ vrbs, inter Salmaticam & Complutum.Anton.

Amalthææ cornu, locus in Sicilia.Athen. lib. 18. c.10 Libyæ locus apud Diodorum,lib.3.

Amalthæa,nutrix Iouis. Nam Melissus rex Cretæ duas filia habuit, Amalthæam & Melissam,quæ Iouem capriuo lacte & melle nutriuerunt. Lactant. lib.2. Inst. Alij dicunt nutri-

cem eam fuisse capram, & Amalthæam dictam, vt Parmenius poëta Græcus: & Melissi filias Adrasteam & Idam faciunt. Fabulantur alij Amaltheæ capræ alterum cornu Iouem postquam adolemisset officij præmium nutricibus dedisse, vbi capram inter sidera collocasset: cui illam adiecit facultatem, vt quidquid ab eo optaretur, qui illud haberet, siue cibus, siue potus, cõtinuò nasceretur. Alij non capram, sed Æmonij Ætolorum regis filiam Amaltheã, quæ cornu non capræ sed tauri habuerit, fuisse senserunt, quòd vim illã habuerit, vt scripsit Pherecydes. Vide ACHELOVS.

Amalthea, Sibylla. Hanc Seruius (enarrans locum 6. Æneid. *hic ego namque tuas fortes arcanáque fata, &c.*) ait obtulisse Tarquinio regi nouem libros in quibus erant fata & remedia Romana, & pro his popoſciſſe ter centum Philippeos, qui aurei tunc precioſi erant. Qua contempta, alio die, tribus libris incensis reuersa est, & tantundem popoſcit: Item tertio: aliis tribus incensis, cum tribus reliquis reuersa est, pro quibus ter cẽtum Philippeos, quantum postulauerat pro nouem libri, accepit.

Aman id est Mater siue timor, aut vlna, siue cubitus eorum ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Aman, id est, conturbans, aut tumultuans, siue præparans.

Amana, fides siue veritas, vel nutrix. fluuius Damasci, qui & Albana dicitur. 4. Reg. 5. Est & mons Ciliciæ, qui & Amanus dicitur, in quo oppidum Bonite est. hic à Syris (vt Plin. inquit lib. 5. cap. 22.) Ciliciam separat. Cantic. 4. 8. fit huius mentio.

Amándra, regio ad Nilum fluuium in quatuor diuisa populos, Peucolaitas, Alsagalitas, Céretas, & Asoos. Plin lib. 6. cap. 36. Vrbs etiam in Æthiopia, Cephei, regis regione. Suidas.

Amandtæ, Indiæ populi. Plin.

Amanoides portæ, in quas Amanus mons desinit à Tauro descendens. Strab. lib. 14.

Amanoides, Ciliciæ promontoriam, Pomponio, sic dictum, quòd formam effigiémque Amani circum nauigantibus exhibeat.

Amanteni Ptolomæo, populi Pannoniæ inferioris, quæ hodie Vngaria dicitur. Pli. 3. 23. 5. & lib. 3. c. 25 & lib. 2. c. 7. 4. 10. 11. Amantes appellat.

Amántes, populi in Aphrica, Troglodytis proximi, apud quos tum salis, tum carbunculorum & gemmarum copia est, adeò vt ex sale domos sibi extruere dicantur. Solinus.

Amántia, ciuitas Macedoniæ. Ptol. Steph. Calabriæ oppidum, Cedreno.

Amantini. Vide AMANTES.

Amânum, portus. Plin. lib. 4. cap. 20.

Amánus, mons Ciliciã à Syris separãs, Luca. li. 3.

—*venere feroces*
Cappadoces, duri populus nunc cultor Amani.

Strabo. lib. 11. Alij putant esse montem Cappadociæ qui & Taurus dicitur. Stephanus à Tauro descendere scribit, & sic dictum, quòd Orestes cum Iphigenia Dianam illuc perferens, insania liberatus sit. Est autem Ptol. portio montis Tauri ad Ciliciam. Plin. 5. 22. 5. & cap. 34. & 15. hodie *Monte negro.*

Amanus, deus apud Persas, Herod.

Amani montis portæ, Pli. 4. 27. 2. Amanicæ pylæ, Ptolemæo.

Amara, ciuitas Arabiæ fælicis, non procul à Mara metropoli. Ptole. lib. 6. cap. 7. vrbs Arabiæ felicis, Cedreno.

Amaracus, puer Cynaræ regi Cypri, vnguentarius, qui casu lapsus dum ferret vnguenta, fregit alabastrum, maioréque ex confusione odorem creauit vnde optima vnguenta Amaracina dicuntur. Hic deinde cùm nimio dolore contabuisset, in herbam odoriferam ciusdem nominis, deorum commiseratione commutatus est. Dicitur & Persa & Samsucus. vulgò Maioranam vocant.

Amaramis, Iosepho, nomen patris Mosis.

Amaranthi, populi Colchici, à quibus Phasis profluit. Steph. item vrbs in Ponto. Apollon.

Amardi, vel Amarbi populi Hyrcaniæ ad sinum Scythicum. Plin. 6. 13. 15 & lib. 6. cap. 17. Steph. ex Strab. scribit Amardos esse populos Hyrcanis vicinos. Nardos autem in Persia. Vbi verò Mardorum in suo loco meminit, Hyrcaniæ gentem facit.

Amardus, fluuius Mediæ. Ptolem.

Amari fontes, circa Arsinoen, ad sinum Arabicum. Plin. Strabo.

Amária, siue Amarias, i. dixit Dominus, aut celsitudo Domini, pater Godoliæ, patris Chusi, patris Sophoniæ prophetæ. Soph. 1. Filius item Meraiot, filij Zaraiæ, 1. Par. 6. 1. Paral. 31.

Amarinthus, insula Eubœæ. Pausan. pagus Eretriæ in Eubæa insula Strabo Ptolem. & Pausaniæ vrbs ibidem. Apud Strabonem vnus fluuiorum qui in Alpheam illabuntur.

Amarispij, Bactriana gens Ptolem.

Amarsias, nauta fuit qui in Theseum in Cretam ad Minotaurum nauigãtem vexit. Simonides apud Plutarchum in vita Thesei.

Amarthêus primus, Saites, Ægyptiorum rex, regnauit annis VI.

Amartus, Græciæ vrbs. Homer.

Amarua, seu Amarusa, Hyrcaniæ oppidum Ptol.

Amarysia, Dianæ cognomen, tractum (vt Pausaniæ videtur) ab Amaryntho Eubœæ vico, vbi sũma cum veneratione colebatur. Diana.

Amaryllis, rusticæ nomen fuit, cuius Theocritus & Virgilius sæpe meminerunt.

Postquam nos Amaryllis habet, Calathea reliquit.

Amarynceus, Epeorum rex, in Bapraſio sepultus Strab. lib. 3.

Amas, mons in Laconica regione. Pausan.

Amarynthus, Achatiæ ciuitas non procul à Chalcide. Ptolemæo & Stephano insulæ Eubœæ, vicus iuxta Eretriam, in quo Diana colebatur,

tur, quæ inde Amarysia dicta est, Strabo. li. 10.

Amas, mons in Laconica regione. Pausan.

Amasa, id est, populus parcens, siue populum, eleuans, filius Abigail, sororis Dauid, cuius Amasæ pater, Iether dicebatur. 2 Reg. 17. 1. Paral. 2. Filius item Hadali 2. Paral. 28.

Amasa, filius Elcana, filij Ioel, filij Azariæ, 1. Par. 6. 12. 15. Pater item Mahath, Paral. 29. 40.

Amasai, i. fortis, filius Bani, filius Somer. 1. Par. 6.

Amasénus, voiscorum fluuius in Latio, vltra quem Metabus rex Volscorum, suos fugiens filiam suam Camillam telo alligatam proiecit. Est etiam Siciliæ fluuius. Ouid. 15 Metam.

Nec non Sicanias veluens Amasenus arenas.

Amásia, Germaniæ ciuitas. Ptolem. hodie Marpurgum. Plin. 6. 3 2. 12. Vide Amisivs. Steph. Amissam Germaniæ ciuitatem facit.

Amásia, vel Amasea, vrbs Ponti, Strabonis patria. Steph. Eidem Amisus, vrbs Ponti est à Sinope distans stadiis quingentis; vnde Amisius & Amisenus.

Amásia, siue Amasias, i. fortitudo domini, pater Ioſa principis, 1. Paral 4. filius Elciæ, filij Amasa. 1. Paral. 6. Nomen item sacerdotis, Amos 7. Denique rex Iuda, filius Ioas, filiæ Ochosiæ, filij Ioram, filij Acab. 4. Reg. Regnare cœpit anno secundo Ioas regis Israel, regnauitque annis 11. Idumæos vicit 4. Reg. 14. 2. Paral. 25. occisus est in Lachis.

Amásias, i. onus Domini, filius Zecri, 2. Paral. 17.

Amasias, Straboni fluuius est Germaniæ inter Rhenum & Albim, iuxta Emdam Phrysiæ Orientalis metropolim, in Oceanum illabens.

Amasis, rex Ægypti, cuius tumulus fuit vna pyramidum. Lucan lib. 9.

Non mihi Pyramidum tumulis, euulsus Amasis,
Regnauit annis XLIIII. Hic legem condidit, vt quisque quotannis apud præsidem rationem vitæ redderet, demonstrarétque vnde viueret, aut quod quæstu sustentaretur, qui hoc non faceret, morte afficeretur. Hanc legem Solon ab Ægyptiis transtulit ad Athenienses Pli. 5. 9. 7o. Plutar. in Sympoſio septem sapientum.

Amasis, peditum Darij dux contra Cyrenenses missus. regnauit annis XXV. Herod.

Amásius Germaniæ fluuius, Ptolomæo, qui Plinio Amisius dicitur, & Pomponio Melæ. Vide infra Amisivs. Vulgo *Æms.*

Amássi populi circa Mæotim. Plin. 6. 7. 15.

Amastris, Xerxis, vxor, vxorem Masistæ Bactrianorum præsidis excarnificauit, eius mammillas præcidit, cáſque obiecit canibus: item nares, aures, labra, linguam turpissimis plagis deformauit. Volaterran.

Amástris. Ptolomæo, Bithyniæ vrbs. Plin. 6. ca 2. Steph. vrbs. Paphlagoniæ, quæ prius Cromna dicebatur. Vide Cromma.

Amástrum, siue Amastris, vrbs metropolis Paphlagoniæ. Strab. lib. 7. Flaccus lib. 6.

—Peditem pedes haurit Amastrim,

Amáta, vxor Latini regis, mater Lauiniæ, & soror Veniliæ deæ, quæ ne videret Æneam generum, laqueo gulam fregit, priusquam etiam vrbs ab hoste esset expugnata. Virg. lib. 2.

Amátæ, populi Indiæ. Plin. 6. 20. 29.

Amath, filius Chanaan, qui Amathones instituit. Ioseph.

Amatha, vel Amathe, regio Arabiæ quæ nũc Acmatha vocatur, ab arenæ multitudine. Steph.

Amatha à Pontifice appellabatur virgo Vestalis cùm ad Vestæ mysterium capiebatur: quod prima, quæ hoc ritu capta fuit, hoc fuerit nomine. Capi autem ideò dicebatur, quòd veluti bello capta à parente, vel ab eo in cuius potestate erat, manu à Pontifice maximo apprehensa adducebatur.

Amathæ, vrbs Phœniciæ, & alia Siciliæ, Steph.

Amathea, Nympha, quasi per arenam curriens, ἄμμος, arena, θέω, curro.

Amathei, populi Arabiæ felicis. Plin. 6. 28. 66.

Amáthi, id est, verax, siue timens, aut cubitus, vel famulatus, pater Ionæ prophetæ, 4. Reg. 14.

Amathus, Amathuntis, insula maris Ægæi, Veneri sacra, vnde tota insula Amathusia dicebatur Ptolem. Plin. 5. 5. 12. metallorum fœcundissima. Ouid. Metam. 10.

Amathus, thuntis, Cypri ciuitas, vt scribit Steph. scribit vetustissima, in qua Adonis Osiris colabatur: qui cùm Ægyptius esset, Cyprij & Phenices proprium fecerunt. Dicta est autem vrbs ab Amatho Herculis filio, vel à Cyniræ matre Amathusa, fuit fœcunda metallis

Amathusia, Venus, celebri Græcis & Latinis cognomine vocitata, quæ & interdum Amathũtia dicta est. Virg. *Nam te iactari non est Amathusia nostri*, &c. Amathusia verò ab insula vel vrbe potius, in qua summa veneratione colebatur nuncupata est. Virgil. Æneidos, lib. 10.

Est Amathus, est celsa mihi Paphos, atque Cythera. Ouid.

Piscosamq; Gnidon, grauidámque Amathunta metallis. Limisso, Mercatori.

Amathus, Palestinæ vrbs Ptole. Laconiæ oppidum. Strabo. fluuius apud Homer. Iliad. 2

Amathuntêus, tea, teum. Virg. lib. 10.

Lactantes vitulos Amathunteásque bidentes.
Similiter Amathuntius, tia, tium, Virg.

Nam te iactari non est, Amathuntia, nostri.

Amathusiacus, apud Ouidiũ. ab Amathe Herculis filio, vel ab Amathusa matre Cinyræ Steph.

Amathus, fluuius, Pylon vrbẽ Nestoris patriam præterlabens, à qua Pylos Amathoesa videtur appellata. Hic etiam Pamisus vocatur, Strab. lib. 8. Idem, aliquanto post, tradit hunc nominari Manaum & Arcadicum.

Amathúsia, olim dicta tota Cyprus. Steph. Amathusa autem Ptol. lib. lib. 5 cap. 14. Plin. 5. 31. 11.

Amathusij, Cypri sunt ab Amathunthe vrbe. Strab. lib. 8.

Amatini

Amatini, populi in Epiro. Cæsar libro tertio de bello ciuili.

Amatoriæ, Musa quæ & Erato. Ouid.
Vilis Amatoriæ, vilis mihi candida Clio.

Amaxa, Amaantea, Amaxia. Vide infrà cum aspiratione: licet apud Stephanum cum tenui scribantur.

Amaxia, Ciliciæ est vrbs, materia ad naues fabricandas maximè abundãs, quàm Cleopatra ab Antonio dono accepit. Strabo lib. 14.

Amáxitos, locus. Plin. lib. 5. cap. 30. aspiranda videtur. Stephano oppidum est Troiæ, aiâ duodecim deorum insigne, quod Agamemnon construxit. Hinc Amaxiteni dicuntur Amaxiti incolæ, suos Apollodorus Amaxitenos vocat. Plin. lib. 5. cap. Est & Amaxithus, oppidum in sinu Diondis. Plin. lib. 5. cap. 29.

Amaxobij, populi inter Sarmatas.

Amázones, bellicosæ mulieres, magnam Asiæ partem occupauere, dictæ, quòd altera ex mammis careant. Ab *α* sine, & *μάζα* mamma: vel ab *α* & *μάζα*, id est, puls seu panis, quasi sine pane, eò quòd tantũ vescerentur carnibus: alij ab *ἅμα* & *ζῶν*, tanquã in commune viuẽtes sine viris, quasi *ἀμαζόσιαι* vocãtur quoque Sauromatides & Sauropatides. Eustath. & Steph. Æorpata, id est, viricidas eas appellãt Scythæ, vt tradit Herodotus. Stephanus dictas putat à Nympha Amazonide, filia Samornæ. Alij ab Amazone puella, Dianæ sacerdote, & regina Ephesi. Erant autem Scythiæ mulieres propè Tanaim & Thermodoontẽ fluuios habitãtes sine viris: ne tamẽ genus perirer, finitimis congrediebãtur, & si qui mares nascebãtur: statim interficiebant; puellis autẽ dexterã inurebant mammam, quò expeditius dextro brachio in certamine vterentur. Harum reginæ fuerunt. Marthesia & Lampedo, quæ maiorem Europæ partem subegerunt. Marthesiæ, filia Orithya successit, quæ sororem Antiopen habuit. Post Orithyam Penthesilea regno potita est, quæ ad bellum Troianum profecta in auxilium Phrygibus, ab Achille, post multas res præclarissimè gestas, occisa est: hæc securim bellicam, & peltam prima omnium inuenisse dicitur. Claruit quoque inter Amazones, & Menalippe, item Hippolyte, quæ ab Hercule capta, & à Theseo in vxorem ducta est Sallust. Iust. Virg. *Threiciam sexto sustulit Amazona baltheo.* Aliæ fuerunt huiusmodi mulieres in Aphrica, & Oblibyæ dictæ sunt: de quibus Dionys. lib. 4. Vnde Silius lib. 2. Hospitem Hiarbæ filiam, Amazonidam vocat.

Amázonum gens vbi, Plin. 6. 13. 1. 17. Connubia. 6 7. 3. Opus earum, Ephesus lib 5. cap. 29. Origo, Iust. lib. 1. Priamo vnà cum Memone auxilium tulerunt: templum Dianæ Ephesi cremarunt, Manæthus. 5. In Asiam cum Cimmeriis impetum fecerunt. Euseb.

Amazónia, Amazonum regio dicitur, & ciuitas

Amazónium, locus in Attica, vbi Theseus Amazónes vicit: & Cuma ciuitas, vbi Amazónes habitabant. Est & Amazonium in Bœotia & Maxeũ in Bithynia interpolato nomine Step.

Amazónium mare, Euxini maris pars, ab Amazonibus occupata. Steph.

Amazónius, Apollo dictus est apud Lacedæmonios, quoniam in Agro Pyrrichio Amazones contra Græcos pugnare desierant. Paus. in Laconicis.

Amazónius, mons in maiori Asia, præter cuius radices Thermodoon amnis labitur: sic dictus ab Amazonibus, quæ penes hunc habitarunt, aliàs Amazónicus. Plin. 5. 27. 37.

Ambacium, seu Ambracium, oppidum Celticum, in Turonensi prouincia, quod Ligeris amnis alluit propter summam loci amœnitatem est Francorum regnum Basilica, præsidiis munitissima: vulgò *Amboise*. Gregor. Turonens. lib. 10. cap. 31.

Ambantæ, populi sunt Asiæ, Ptolem.

Ambaruale Sacrum, ad arua & Segetes lustrandas, multa prece & ceremonia celebrabatur. Ambarualis hostia, vt ait Festus apud Macro. lib. 3. quæ rei diuinæ causa circum arua dicitur ab his qui pro frugibus faciunt seu sacrificant. Ambaruale, inquit Seruius, sacrificium dictum est, quod arua ambiat victima: sicut ambu. balo vel Amburbium Sacrificium, quod vrbem circuit & ambit victima. Porrò Ambaruale sacrum, nisi de porca fœcunda & grauida, aut vitula fieri consuescuerat. Vnde Virg. Eclog. 3. *cùm faciam vitula pro frugibus, &c.* Eam victimã maturis frugibus ter circũ arua ducere conueniebat, omnesque post clamãtes sequebantur: ex quibus vnus querna corona ornatus, cum solenni saltatione, cõposito carmine, Cereris laudes decantabat, ac postquam vino & lacte libasset, antequam fruges meterent, porcam Cereri immolabant. Virg. l. Geor. 1. *Terq; nouã felix circumeat hostia fruges*
Omnis quam chorus & socij comitentur ouantes,
Et Cererem clamore vocent in tecta,
Neq; ante falcẽ maturis quasquã supponat aristis,
Quàm Cereri torta redimitus tempora quercu,
Det motus incompositos, & carmina dicat.

Ambarri, populi Galliæ Lugdunensis, Cæsari. Cal. *Le pays à l'entour de Neuers.*

Ambastæ, populi Asiæ.

Ambástum, fluminis nomen in Asia Ptolomæo.

Ambæ, ciuitas Arabiæ felicis. Ptolem.

Ambautæ Paropanisi gens. Ptolem.

Ambasum, metropolis Phrygum. Steph.

Ambiánum, vrbs Galliæ Belgicę qui Picardia dicitur. Gal. *Amiens.*

Ambianum, vel Ambianensis ciuitas, Galliæ Belgicæ præstantissima, in Picardiæ prouincia, sic dicta ab ambientibus aquis, quibus vndique circundatur. Ambitur enim Sona flumine, quod in varios ibi, & multiplices discinditur

scinditur tubos & canales. Pet. de Natalibus, lib.8. cap.137. Antea verò dictam quidam volunt Samarobrinam, vel potius Sommonobrinam restauratam ab Antonio Pio, eiúsque filio Aurelio Munst.lib.2.Cosm.

Ambiani, siue Ambianenses populi Galliæ Belgicæ, quos Plin.4.17.7.& cap.32.5.22.Bellouacis coniungit.

Ambiati, populi olim Galatiam incolentes, de quibus Solinus & Plinius, Galatiam primis seculis priscæ Gallorum gentes occupauerunt, Tolistobogi, Voturi, & Ambiati, &c. Plin.lib.5. cap.32. Solin.cap.53.

Ambigatus, Celtarum Rex fuit, qui vbi maiorem vidit suorum multitudinem, quàm vt commodè ab ea regione ali possent, Bellonesum & Sigonesum furoris suæ filios cum magna Senonum parte ad quærendas nouas sedes, alterum in Italiam, alterum ad saltus Hercynios misit. Liuius ab vrbe cond.lib.5.

Ambibareti, erant populi in quos Cæsar hyemandi causa Caium Antistinum Rheginum cum legione vna in septimi Commentarij fine misisse se commemorat: & fortè erant Ambianenses, vel aliqui his proximi, vt eos, Atrebatésque Morinos finitimos in fide contineret. Non enim est verisimile, quin aliquam legionem illic collocauit, vt superioribus annis consueuerat: de qua non constat, nisi de hac intelligamus.

Ambibarij, populi Celtarum inter Aremoricas ciuitates, Oceanum attingẽtes, finitimi Rhedonibus & Lemouicibus, circa Britanniam citeriorem, & Normaniam in regno Frãcorum siti. Ambie eo in loco ponitur à Vigenereo, propè montem sancti Michaëlis.

Ambiliates, populi inter Celtas, Lexobiis, Nannetibus, Diablintribus, & Osismis proximi, in Britannia citeriore, qui oppositi sunt Angliæ, in regno Francorum siti, Gall. *Auranches & le pays alentour d'Auranches.*

Ambiuariti, qui Beumij sine Brabantini, inter Belgas populi erant circa Rhenum & Mosam flumina, ad quos prædandi frumentandique causa partem equitatus miserant. Vsipetes Germani & Tenchtheri populũ qui Rhenum transeuantes, finibus suis Menapios (nũc Iuliacenses) expulerant. Inde coniectura est hos Ambiuaritos incoluisse eam Ducatus Brabantiæ partem, in qua Buscumducis, Breda & Bergæ oppida Leodiensis diœcesis, & Antuerpiæ oppidum Cameracensis diœcesis extant. Nussiaq; & Gheldria citerior sitæ sunt circa: quæ loca per campaniam Brabantiæ vsque Tungros oppidum propè vsque Leodium, vt plerisque placet, mare Oceanum protendebatur. Gallicè *Brabançons.*

Ambiorix, dux Gallici exercitus, Cæsar in Com. de bello Gal.lib.5.

Amblas, vrbs Pisidiæ Steph.Strab.lib.12.

Amboglanna, Britanniæ insulæ vrbs lib.Notit.

Ambra, Videliciæ vrbs Anton.Simlero *Brug* est, ad Ambrum fluuium.

Ambrácia, nobilis ciuitas Thesprotię Epiri, iuxta Acherontem fluuium, ab Ambraciæ Thesproti filio, prius Eponia & Paralia dicta: vulgò *Larta* appellatur apud Ptolemæum. Vide DEXAMENAE. Dij quidem feruntur in Ambracia concilium celebrasse. Fuit Pyrrhi regia, quam Augustus Nicopolim à victoria nominauit, cùm vicisset Antonium. Plin. 4.1, 5.Steph.

Ambraciæ oræ maligni portus.Lucan.lib.5. 131.

Ambraciæ frondes.Stat.2.Syluarum, elegia.22.

Ambraciótes, siue Ambraciota. Cleombrotus dictus, qui cùm Platonis librum de immortalitate animarum perlegisset, præcipitem se dedit in mare.

Ambrácius sinus, pars Adriatici maris Epiro adiacens.Plin.4.1.5.*Golfo del Arta.*Sophian.

Ambrociæ portus.Plin.287.4.

Ambracus, Epiri oppidum, diuersum ab Ambracia.Steph.

Ambradax, Parthiæ vrbs.Ptolem.

Ambrónes, gentes Galliæ, quæ subita inundatione maris, quum sedes suas amisissent, rapinis se alere cœperunt. Hos cum Cimbris Teutonicísque Marius deleuit. Hinc tractum est, vt turpis vitæ homines, Ambrones dicantur.

Ambrosia, Dionysij festum, apud Iones in primis, quæ Lanæa & Choæ dicebantur. Cæl.lib. 28.cap.15.

Ambrosij mons, in Anglia, Britannorum heroum clade nobilitatus: hodie *Stoneheg* nominatur, vbi immensæ magnitudinis saxa conspiciuntur, modo tam incredibili constructa, vt omnes in admirationem tantæ structuræ conuerterint.Ortelius.

D. Ambrosius, vir admirandus, Mediolanensis Episcopus, ex præside electus priùs, quam sacri baptismatis donum & gratiam suscepisset. Sozom. lib.7. cap.8. hist.trip. Quanta loquendi libertate apud Theodosium Magnum est vsus: ipsum diuino vinculo ligans, Vide in dictione, THEODOSIVS, & in hist.trip.lib.9. cap.30.

Ambrosius, vir quidam & genere, literis satis clarus, cùm Valentini dogmatis sectator extitisset, secundum veritatem catholicæ fidei ab Origene conuictus, ad tanquam veri luminis splendore radiatus, relictis errorum tenebris, ad ecclesiæ Catholicæ lucem, splendoremque conuersus, Euseb lib.6.cap.15.hist.eccl.

Ambrosius Calepinus Bergomensis, ordinis D. Augustini, quo tempore Ludouicus Sfortia Mediolanensibus dux præerat, floruit diuinarum & humanarum literatum indagator studiosissimus. Vnde opus pergrande sua industria, magno labore, ex innumeris propè autoribus collectum, de vocabulorum notitia, & præpos

præpositionum interpretatione Græca & Latina, cum authorum attestatione, nobis commune fecit. In quo non solum quæ ad literarum, & poëtarum, & oratorum cognitionem plurimum conferunt, sed etiam quæ ad medicos, philosophos, necnon doctores ecclesiasticos pertinent, vocabula doctè satis, elegantérque explicuit. Quæ profectò doctis pariter & indoctis, non mediocre attulerunt subsidium, Hæc Ioannes Triten. de Ecclesiasticis scriptor.

Ambrysius, nomen duarum vrbium, quarum vnam Strabo locat in Phocide alteram in Bœotia. Quidam etiam Amphrysum rectè dici affirmant. Pausanias Ambroson quandoque vocauit, ab herore sumpto nomine. Erasmus in Prouerb.

Ambrysus, Plinius 3. 4. 6. vrbs in Ætolia. Strab. lib. 6.

Ambuareti Galliæ populi apud Cæsarem lib. de bello gall. 7. vulgò *Amberun, & le pays à lenuiron.*

Ambubáiæ, teste Acrone, mulieres Tibicinæ Syrorum lingua dicuntur. Alij Latinum putant, & dictum, quod am, d est, circùm, Baias, locum amœnissimum, & voluptatis plenum, versentur. Horat. 1. Sermonum, Satyra 2.

Ambubaiarum collegia pharmacopolæ,
Mendici, mimæ, balatrones: hoc genus omne,
Mœstum ac sollicitum est cantoris morte Tigelli.

Ambúlatri, populi Galliæ Aquitanicæ, Plinius 4. 19. 1.

Ambulij, cognominati sunt à Laconicis Castor & Pollux, quorum etiam ara fuit eo in loco vbi & Iupiter & Pallas eodem cognomine colebantur. Pausanias.

Amburbale, Sacrificium in ambiendis & lustrandis vrbibus. Luca. lib. 1.

Mox iubet & totam pauidis à ciuibus vrbem
Ambiri, & festo purgantes mœnia lustro,
Longa per extremos pomeria cingere fines.

Vide Ambaruale.

Ambustus, cognomen Fabiorum Plin. hoc gessit, Fabius Eburnus, quòd fulmine esset ambustus, vt scribit Festus. Ab hoc Fabio, tanquam hæreditarium eius posteri retinuerunt.

Amebi, Hippadis Pelagi insula. Ptolem.

Amélas, oppidum Lyciæ. Plin. lib. 5. cap. 27.

Amelech, id est, rex: siue consiliarius, pater Ioas. 3. Reg. 22. 1. Paral. 18. Fuit & alter quidam, de quo Ierem. 36. 38.

Ameles, fluuius apud inferos, cuius aquam nullũ vas continere potest. Plato, lib. 10. de Repub.

Amelhâcus, fluuius. Vide CATANA.

Amelius, Philosophus Apamensis, discipulus Plotini, Porphyrij magister, Ammonij & Origenis coætaneus. Suidas.

Amelongus, Romuldi regis Longobardorum miles, cui tantùm robur extitit, vt Græcum quendam equitantem ictu baculi sella excussit, & in aera supra caput suum extulerit. Paul. Dac.

Amêla, ciuitas Mediæ Ptolem.

Amenanus, Siciliæ fluuius, ad Ætnam montem. Strabo.

Amenophis, 11. Ægypti rex. regnauit anno XXXI. Edictum de necandis Hebræorum pueris proposuit, cui per obstetricam pietatem satisfactum non fuit.

Amenóphis Ægypti rex III. regnauit annis XL. Græciam, Syriam, & Phœnicem suæ ditioni adiunxit, Scythas subegit, atque in Thraciam exercitum duxit. Herod. lib. 2 Hic à Iustino lib. 1. & Oros. lib. 2. cap. 14. Vexores dici videtur. ab aliis Sestoris.

Amenóphis, IIII. Ægyptiorum rex, regnauit annis XXVI. Hic quoque Phœnicem ab Herodoto lib. 2. dici videtur. Fuit filius Sestoris, & ob impietatem (quia in Nili exundatione, sumptum spiculum in medios vortices extorsit) excæcatus, iursúsque post vndecimum annum oraculo monitus, vt lotio mulieris, quæ vnum tantùm cognouisset virum, oculos lauaret, ideóque lauit, & visum recepit. Herodot. lib. 2.

Amêra, vrbs Autorum, circa Mæotidem paludem. Procopius,

Amêria, ciuitas Vmbriæ, ante Persicum bellum annis noningentis septuaginta quatuor condita: vnde salix Amerina apud Plinium lib. 14. cap. 9. Et Amerina retinacula pro viminibus. Virgilius Georg. Stephanus ἀμέρια vocat Est autem ab Amerio sic appellata, patria Roscij Amerini, quem defendit Cicero. Plin. in descriptione Italiæ 34. 16.

America, quæ ob immensam suam lõgitudinem (circulum enim vtrumq; arcticũ & antarcticum pertingit & transit) Nouus orbis hodie vocatur, veteribus incognita mansit vsq; ad annum à Christo nato 1492. quo primũ Christophoro Columbo Genuense detecta, alij Americo Vespuccio Florentio repertore: ita vt humanæ admirationis modũ excedere videatur. Cænsiderata namq; cum antiquorum in describendo orbe terrarum diligentia, & amplissimorum imperiorum ad perquirendas regiones cõmoditate opportunitatéque, tum humani generis dira atque insatiabili auro atq; argento inhiante cupidine nihil non tentante, quo iis potiatur quibus hæ regiones incredibili copia abundãt, tandiu potuisse orbi nostro latere homines docti non semel mirati sunt. Tota autem hæc pars hodie circumnauigata est, præter eum tractũ qui Septentrionem aspicit, cuius littora nondum perlustrata sunt. A Septentrione in Meridiem descendit sub forma duarum peninsularum quæ tenui Isthmo discernuntur. Ea peninsula, quæ septẽtrionalior est, Nouam Hispaniam Mexicanam prouinciã, Terram floridã, & Terram

nouam

nouam comprehendit. Meridionabor verò (quæ terra firma Hispanis vocatur) Peruuiam Brasiliamq; continet. Ortel. in Theatro. Americam Petr. Appian. & Gemma Frisius multis locis suæ Cosmographiæ eam describunt. Fr. Lopez, Gomara, & Hieron. Giraua Tarraconensis eius prouincias & partes vna cùm variarum Gentium in eis habitantium moribus descripserunt. Extant & Hispanica ac Italica lingua non paucialij Scriptores qui noui huius orbis situm solum, fertilitatem & statum exactè depingunt. Eius amplitudo (inquit G. Frisius) est quasi 525. miliarum Germanicorum, & longitudo quasi 750. miliarium Germanic.

Amerini, populi Plin. 3. 14. 6. Amerinis visa arma cœlestia, lib. 2. cap. 57.

Ameriola, oppidum in Latio. Plin. 3. 5. 135.

Amêstratus, vrbs Siciliæ. Steph. huius incolæ dicuntur Amestratini. Horum meminit Cicer. 5. act. in Verrem. Quid Amestratini miseri, impositis ita magnis decumis?

Amestris, regina fuit Persarum, vxor Xerxis, de qua multa Herod. Hæc vt gratiâ diis referret, quòd in vita diu processerat, quatuordecim illustrium Persarum liberos sub terram viuos defodisse, & votum persoluisse dicitur.

Amianus Alexãdrinus Episcopus B. Marci Euangelistæ discipulus, oculum sibi perforauit, quòd intuitu parum pudico transeuntes fœminas conspexisset. Sabel. in Exemplis.

Amicitia fuit gentium Dea, cuius quamuis aras non legamus, in quibusdam tamen scholis ad Hebræas quasdam sententias sic legitur. Apud Romanos inquit Amicitiam pictura antiquitus pulchrè demonstrabat. Pingebatur enim iuuenis forma, detecto capite, quæ erat tunica rudi induta, in cuius fimbria scriptum erat Mors & Vita: in fronte, Æstas, & Hyems: habebátque latus apertum vsque ad cor, & brachium inclinatum, digito cor ostendens. Ibi scriptum erat, Longe & Prope. Eius explicationem vide apud Giraldum in lib. De Diis gentium.

Amicus & dexter, id est, proprius & fauens Hercules cognominatus est: idque sumptum ex eo quòd lucri deus Hercules ab ethnicis creditus sit. Horat. lib. 2. Serm. Satyra 6. & Persius, Satyr. 2. rationem horum cognominum exponit Porphyrio, Horatij interpres.

Amicusia, insula in mari rubro. Steph.

Amida, oppidum à Sapore Persarum rege ingenti exercitu obsessum, captumque est cæsis Romanus. Ammia. lib. 19.

Ametus, rex Thæsaliæ. Vide Admetus.

Amilcar, dux Carthaginensis, cognomẽto Rhodo, facundia solertiaque insignis, de sententia Athenienſium, qui ea tempestate crescentem Alexandri Magni potentiam timebant, in castra ad Alexandrum venit, sese & exulem fingens, & militem offerens, Parmenone aditum conciliante, atque ita consiliis eius exploratis, in tabellis ligneis cera desuper inductis omnia ciuibus suis perscribebat. Auctor Trogus lib. 21.

Amilcar, an alius, an idem, quem suprà nominaui, inter authores non satis deprehenditur, qui à Syracusanis accersitus est contra Agathoclem tyrannum eos obsidione prementem. Trogus lib. 32.

Amilcar, cognomento Barcha, pater Annibalis, qui primam secundum filium Annibalem inter Pœnos duces gloriam obtinuit. Hic ex Liuio & cæteris historiæ scriptoribus notissimus est.

Amilcarem alium Liuius lib. 31. memorat, cùm ait L. Furiũ Prætorẽ Gallos insubres rebellantes, & Amilcarem Pœnum in ea acie vicisse.

Amileo, Cartaginensium dux, qui cum nauali terrestríque bello sæpe victoria potitus esset, demum in Sicilia peste omnem fermè exercitum amisit. Iust lib. 1.

Amilton, promontorium prope Byzantium Dionys hodie *Tropitson*.

Amilus, amnis in saltibus Nauritaniæ, ad quem nitescente luna greges elephantorum descendunt, ibíque se purificantes, solenniter aqua conspergũtur, atque ita salutato sydere in syluas reuertuntur, vitulorum fatigatos præ se ferentes. Plin. lib. 8. cap. 1.

Amilus, vrbs Arcadiæ, Stephan. & fluuij nomen.

Amimone, Danai filia & venatrix quæ dum in syluis iaculo se exerceret, Satyram læsit & postmodum à Neptuno fuit compressa

Aminadab, id est, populus spontaneus, siue populum vouens, aut populi princeps, filius Ram; filij Esron, filij Phares, 1. Paralip. 2. Pater item Nahasson principis tribus Iuda, Num. 1 Paral. 2 Ruth. 4.

Aminander, rex Athamanum.

Aminea, regio iuxta Falernum, ferax optimi vini. Virg lib. 2. Georg.

Sunt & Aminææ vites, firmissima Vina, &c.

Ptolemæo est oppidum in Campana, vbi sunt generosa vina. Amineum idem Falernum vocat. lib. 3. Vide AMYNAE.

Aminei, populi Campaniæ, eius agri cultores qui postea dictus est Falernus: vnde Aminea vina olim dicta sunt Falerna, vt à regione nimirum nomen sortita: non (vt Seruius somniat) ab eo quòd sine minio essent, hoc est albi, & ruboris expertia.

Aminenses populi. Plin. 4. 2.

Aminius, Arcadiæ fluuius Pausan.

Aminone, fluuius Ciliciæ, non longè à Thebis. Vibius.

Aminula, vrbs paruarum opum fuit in Apullia. Festus.

Amisias, poëta comicus. Volater. & Suidas.

Amisena, regio Cappadociæ. Stab. 12.

Amicus, vrbs Ponti. Vide AMASIA, AMISON.

Amasius, fluuius Germaniæ Pomponio, quem Strabo Amasium, vel Amasiam vocat. Ptolemæus Amasium, qui Vidrum tamẽ alium (nimirum Visurgim, aut Viadrum intelligit) nominat, hodie *Ems* vocatur à Germanis, quasi *Ensius* corrupto vocabulo, quanquam verius est, Latina illa nomina ex Germanis nata deflexáque fuisse. Ortus hac Vvesthphaliæ montanus, inter Frisios, & quos hodie Bremenses vocant, Oceano miscetur. Vadianus Pomponij interpretes Plin. 4. 14. 7.

Amison, ciuitas Ponti nobilissima.

Amisodorus. Vide SIDACE

Amissa. Vide AMASIA.

Amisus, Galatiæ vrbs, Ptolemæo, Simisio à Sabellico dicta.

Amita, oppidum. Plin. 3. 11. 24.

Amital, i. calor roris, aut indignatio roris, mater Ioachaz, filij Iosiæ. 4. Reg. 23. mater item Sedeciæ fratris Ioachaz. 4. Reg. 24.

Amiternum, vrbs Vestinorum in Italia, Ptolem. hodie Aquilia. Ex hac Chrispus Salustius natus.

Amiternum, Campaniæ oppidum. Virgil.

Vna ingens, Amiterna cohors, &c. Plin. 3. 37.

Amiternini, populi, vel Amiterni. Plin. 3. 12. 8.

Amithaon, pater Melampodis medici, & Sabinorum vatis. Statius 3. Theb.

— *solers tibi cura futuri*
Amphiare datur, iuxtaq; Amithaone cretus.
Iam senior, sed mente vires Phœbóque Melampus.

Amithaónius, a. um. Virgil. 3. Georg.

Quæsitaq; nocent artes cessere magistri
Phyllirides Chiron, Amithaoniusq; Melampus.

Amitinenses, populi. Plin. 3. 5. 62.

Amitóscuta, regio Arabiæ. Plin. 3. lib. 6. cap. 25.

Amithrochares Rex Nidorum. Cælius Rhod. lib. 18. cap. 9.

Amma, id est, obscurata, siue cooperta: aut populus eius, siue cùm ea, ciuitas in tribu Aser. Ios. 19.

Ammana. Vide PHILADELPHIA.

Ammanethus, insulo Plin 6. 28. 37.

Ammæa. Mesopotamiæ, & Arabiæ desertæ vrbs. Ptolem.

Ammædara, Africæ propriæ vrbs. Ptolem.

Ammaitha, Syriæ vrbs lib. Notit.

Ammanitæ, genus Nabathæorum Arabum, Iosepho, ab Ammano filio Loti. In vetere testamento Ammonitæ vocantur.

Ammáum nomen ciuitatis, 1. Machab 9.

Ammianus, poëta quidam celebris, cuius meminit Cæl. Rhod. lib. 17. cap. 18. refertque ex eo distichon quoddam, cuius hic sensus est: Facilius multò esse, coruos reperisse albos, volantésq; testudines, quàm rethorem ex Cappadocia vitæ probioris.

Ammiel, id est, populus Dei, siue mecum Deus, pater Bethsuæ, matris Salomonis, 1. Paralip. 3. quæ & Bethsabee dicta est. Filius itẽ Genelli,

Num. 13. Pater Machi de Lodebar, 2. Reg. 9. 1. Paralip. 26.

Ammienses, populi Hispaniæ, Plin. libr. 4. cap. 22. ab Ammia ciuitate, cuius meminit Ptolemæus.

Ammisadai, id est, populus Omnipotentis, siue mecum Omnipotens, aut mecum deuasta, o pater Ahiezer, principis tribus Dan. Nu. 1.

Ammites fluuius Græciæ. Athen.

Ammiud, id est, populus laudis vel confessionis: aut mecum laus siue confessio, pater Elisama, principis tribus Ephraim, Num. 1. Pater Samuellis principis tribus Simeon, Num. 34. Pater Tholmai. 2. Reg. 13. 1. Paral. 9.

Ammon, alij Hammon, dicitur Iupiter in specie arietis, sicut colebantur in Lybia: quòd sitienti Libero patri in Arabiæ desertis, Iouémque implorãti apparuerit in formam arietis, qui terram cõcutiens pedibus, fontem ostenderit. Quamobrem templo illic ædificato, Ioui Ammoni, hoc est, arenario consecrauit Græci enim ἄμμον, arenam vocant. De quo fusius Perottus. Et de Ammonij delubro Plinius lib. 6. capit. 29. Ammonis oraculum vbi, Plin lib. 5. cap. 5, Lucanus lib. 9.

Quamuis Aethiopum populis Arabumq; beatis
Gentibus ac Indis, vnus sit Iupiter Ammon.

Vide Curium li. 4. Diodor lib. 17. & Aria. lib. 3. Sunt qui dicant lingua Ægyptia Ammon Iouem dici, hinc corrupto nomine Ammonem vocitatum. Alij tradunt Ammonem dictum ab Ammone, quondam pastore, qui primus illic templum ædificauit. Alij autem rectius interpretantur, qui Ammonem seu Chamonem à Chamo, Noachi patriarchæ filio, veræ religionis deprauatore & superstitionis in Africa inuentore deductum tradunt. Vide Peucerum in Commen. de Diuinat. generib. Huius meminere Suidas & Aristophanes ἐν ὄρνιξιν.

Ammon, pugil cæstibus, de quo Ouid 5. Met.

Hinc gemini fratres Eroteaq; & cæstibus Ammon
Inuicti, vinci si possent cæstibus ensis

Ammon, Trionis filius, rex Lybiæ, pater Dionysij, qui & Bacchus dicitur.

Ammon, i. populus eius, XVII. Iudæorum rex, regnauit annis 111. Qui dum imitatur opera patris, quæ ille in iuuentute præsumpserat dolum passus à suis in domo peremptus est Iosephi. lib. 10. cap. 4. Reg 21.

Ammon, & Ammonaria, apud Alexandriam sub Decio martyrio coronati sunt: quorum Ammon ex militibus fuit: Ammonaria ex nobilibus matronis. Eusebi. lib. 6. capit. 29. & sequentibus.

Ammon. Genes. 19. filius Lot ex filia sua minore, à quo Ammonitæ populi.

Ammon, Tabenensium præsul, & monachus, circiter tria discipulorum milia habuit. Sozom. lib. 8. cap. 1. hist. trip.

Ammonethus, insula Arabiæ, Plin. lib. 6. cap. 28.

Ammonia, mediterranea pars Lybiæ, & tota Lybia ab Ammone. Stephanus. Vide PARETONIVM.

Ammoniacus, a.um, ab Ammonia ciuitate, quæ & Paretonium dicitur Straboni libro 17. vt Ammoniacum sal.

Ammonia Iuno, id est, arenaria, culta in Græcia ab Eleis. Paus. in Ammonij promontorium in Arabia felici. Ptolem.

Ammonitæ, Palestinæ gens. Genes. 9.

Ammonius Alexandrinus, summus Philosophus præceptor Origenis, vt ait Porphyrius libro 3. contra Christianos. A puero Christianus fuit, postquam autem ad maturam ætatem peruenit, sese ad philosophiam conuertit, deserta fide. Eusebius libro sexto historiæ, ait Ammonium fidem Christianam cum philosophicis studiis integram illibatámque seruasse vsque ad extremum.

Ammónius Hermæus Ægyptius, Ioānis Grammatici præceptor, quem habuisse asinum sapientiæ auditorem dicūt: rem sanè prodigiosam sed quam memoriæ prodidit. Suidas.

Ammónius monachus, ad Episcopatum tractus, atque diffugiens, dexteram sibi amputauit auriculam, vt mutilo corpore ordinationis opus effugeret. Cúmque posteriori tempore etiam Euagrius à Theophilo Alexandrino pontifice ad Episcopatum vocatus, nihil amputans de corpore suo fugisset, veniens ad Ammonium cum ioco dixit: Malè eum fecisse aurem amputando, ac de eo reum existere. Ad quem Ammonius: Tu inquit, Euagri, ignoras te puniendum esse quòd abscideris linguam. Socr. lib. 8. cap. 1. histor. Tripart.

Ammonius, Africæ propriæ vrbs. Ptolem.

Ammóthea, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, vt placet Hesiod. in Theogonia: ita dicta ἀπὸ τῆς ἄμμου καὶ θέειν, quasi per arenam discurrens.

Ammysus, fluuius Cretæ.

Amnon, primogenitus Dauid, ex Achionam vxore, 2. Reg. 3. Filius Simeonis, 1. Paral. 4.

Amnamethu, Arabiæ felicis insula, in mari Indico. Ptolem.

Amnisus, Cretæ fluuius. Callim.

Amnium, Bithyniæ fluuius. Appian.

Amnus, insulæ Dolicæ in Arabia fluuius. Pli. lib. 6. cap. 28. 37.

Amnus, Thuscorum rex, regnauit annis xxv.

Amnysius, vrbs Cretæ: vnde Nymphæ Amnysiades. Steph.

Amœbeas, citharœdus fuit castissimus, qui vxorem nunquam attigit.

Amolbus, ciuitas Magnetum, & alia Macedoniæ, Steph.

Amonius, vir nobilis, cuius tanta fuit abstinentia vt nunquam nisi panem assum ederit, nunquam iratus, nunquam mentitus fuerit.

Amon, id est, fidelis aut verax, seu artifex, aut nutritius, vel pædagogus, filius Manasse, rex Iuda. 4. Reg. 21. Paral. 32. Paral. 33. Ierem. 1. 25. Sopho. 1. Matth. 1. Princeps item Samariæ ciuitatis, 3. Reg. 22. 2. Paral. 18. Terrius quidam, de quo Nehem. 7.

Amôna, vrbs in terra Israël versus mare mortuū quod est in parte Orientali Iudææ, iuxta quā Gog sepultus iacet. Ezech. 39.

Amôrges, ex Latij ducibus vnus, qui in Caria occiderunt. Herod. lib. 3. In eas insidias Persæ noctu incidentes, obtruncati sunt cum ducibus suis Dauriše & Amorge & Sisamace, necnon Myrse Gygis filio.

Amórgos, insula vna ex Cycladibus, Satraboni. vide Stephanum & Plin. 4. 12. 88.

Amoria, Armeniæ vrbs. Procop.

Amorium Phrygiæ maioris oppidum. Ptol.

Amorrhæi, id est, mari, vel rebelles, aut loquaces, populi quidam qui Libanum montem à tergo Phœnicis tenent. Alij Galaad montem inter flumina Iacob & Arnonem. Alij montanam Pharan inter Sina & Cades barne occupabant, Genes. 15.

Amorrhæus, filius Chanaan. Gen. 10.

Amotois, fluuius. Plin. 4. 12. 145.

Amos, id est fortis, vel robustus, pater Isaiæ prophetæ, Isa. 1.

Amos, i. oneratus, vel onerans, Propheta vnus ex duodecim, cuius prophetia extat.

Amos Ægyptius, pater fuit Clinomonachorum, quos ore operto mensæ iubebat accumbere, ne parcè comedentium virtus appareret.

Amosa, id est, iurgium, vel adimmentio, aut compressio, ciuitas tribus Beniamin, Ios. 18.

Amos Syrach, Iudæorum dux, regnauit annis xiiii. Cuius fuit tanta castitas, vt cum vxore nunquam fuerit congressus, sed eidem amorem virginitatis in animum induxerit.

Amósis, Ægyptiorum rex, regnauit annis xxv. Euseb.

Ampe, ciuitas ad mare rubrum. Steph. & Herod. lib. 9 Gentile est Ampæus.

Ampela, oppidum Cretæ. Plin. 4. 12. 14.

Ampelocessa oppidum in Decapitolitana regione, quæ Syriæ proxima est, authore Plinio 5. 18. 16.

Ampelone, colonia Milesiorum in Arabia felici.

Ampelos, insula seu promontorium, Straboni: in Samo, ex aduerso Drépani montis Icarij. Sed & iuga omnia quæ totam Samum faciunt montosam, eodem nomine vocant.

Ampelos, ciuitas Cretæ. Ptol. Macedoniæ oppidum, Plin. 4. 10. 17. Ciuitas Ligutiæ, Stephanus item promontorium & portus Sami & Cyrenes.

Ampelos Bacchi amasius, Ouid. 3. Fast.

Ampelon intonsum, Satyro Nymphaq; creatum,
Fertur in Ismariis Bacchus amasse iugis.

Ampelus, insula, siue promontorium in Samo, authore Strab.

Ampelusia, promontorium Africæ in Mauritania. Ampelusiam (inquit Pomp. Mela) Græci, Afri aliter, sed idem significante vocabulo appellant. In eo est specus Herculi sacer. Pli. 5. 1. 2. Promontorium Oceani occidui extimum Ampelusia nominatur à Græcis. Est autem situm in Mauritania, vltra Herculis columnas, vbi quondã Lusa & Cocta fuere oppida: postea Tingi, à quo Tingitana Mauritania dicta.

Amphalici. Vide PARAVAEI.

Amphane, vrbs Dorica. Steph.

Amphapália, locus Cretæ. Strabo.

Amphaxites, qui circa Axium fluuium habitat. Stephan.

Amphe, vna Cycladum. Vide CASOS.

Amphéa vrbs Messenæ. Stephan.

Amphiala oppidum Atticæ. Strab.

Amphialus, Phæaceusis, saltu præstans apud Homerum. Odyss. 8.

Amphiarâi balnea, locus est Atticæ, vt ait Stephanus in ἄρμα.

Amphiaraus, Oiclei filius, à quo Oiclides dictus, & maritus Eriphyles, Græcus vates, quem Adrastus Rex secum ad bellum Thebanum ducere voluit: sed ille præsciens se illinc non rediturum, latuit: cùm diu inueniri non posset, tandem ab Eriphile vxore sua, aureo monili ab Adrasto Rege corrupta, productus est: atque ita proficisci coactus, primo die quo ad Thebas venit, hiatu terræ absorptus est, filios habuit Tiburtum, Coratam, & Catillum. Ouidius.

Notus homo mersis Amphiaraus equis.

Huius meminit Statius lib. 1. Thebaidos,

Non tu ipse patet, non docte futuri
Amphiarae vides. Stephan. Pro Deo cultus est post mortem; templumque apud Oropios habuit ex marmore candido constructum, vbi fons & Ara, cuius descriptio extat apud Pausaniam in Atticis.

Amphiaraus vnà cum curru absorptus est, hoc modo. Cum duces, qui Polinicem secuti sunt, conuiuium agerent, quædam aquila descendens, telum Amphiarai in sublime tulit, móxque demisit: id autem humi fixum, est in laurum versum: quo in loco cùm postridie dimicaret Amphiaraus, vnà cum curru absorptus est, ibique oppidum hac etiam ætate vocatur harma, id est, currus. Plutar. in Paral.

Amphias Thasius fuit, qui ex infima sorte ad summas opes euectus, quum amicũ tanquam denegarem multis probris affecisset, tandem velut resipiscens subiecit: sed & nos ex iisdem seminibus sumus. Quæ vox ab astãtibus summa lætitia est excepta.

Amphigenia, vrbs Messeniæ, vel Masticiæ. Step.

Amphiro, Hesiodo in Theogonia, fuit Nympha Oceani filia.

Amphícrates, quidam historiographus, qui libros de viris illustribus scripsit. Cæl. Rhod. lib. 13.

Amphictyon, Deucalionis filius, post Cranaum Atticæ imperauit: huius inuentum ferunt somniorum & portentorum interpretationem.

Amphíctyon, Heleni filius, amplissimum illud Græciæ consilium instituit, quod Amphictyonicum est appellatum. Dionys. Halicarnass. lib. 14. Constabat autem ex septem Græciæ ciuitatibus. Strabo lib. 9. Cui consilio qui præerant, Amphictyones vocabantur: vnde decreta Amphictyonum citat Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte. Hinc etiam dictæ leges Amphictyonicæ, quibus ad concordiam excolendam inuitabantur. Bud. in Annotatioprioribus, & Erasmus in Chiliadibus. Hic primus aquam vino miscuit, quo nomine frugi homines sunt vsi, quos meraca priùs incuruabat potio. Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 15.

Amphidamas, Busiridis filius, quẽ Hercules vnà cum patre hospites immolante interfecit.

Amphidoli, ciuitas Triphyliæ. Steph.

Amphigenia, ciuitas, cuius meminit Statius 4. Thebaidos 36.

Huic parere dati, quos fertilis Amphigenia,
Planáque Missena, montanaq; nutrit ithone.

Meminit & Homerus.

Amphilochium, oppidum. Plin. 4. 1. 15.

Amphilochus, filius Amphiarai & Eriphyles, Rex & augur apud Græcos. *Mirandula in Hymnis,*
Amphilochi aut monitus adijt malè fana nefastos.
Homer. in Odyss. In Oropo Atticæ pro Deo cultus. Liuius Decad. 5. lib. 5.

Amphilocus, Atheniensis Philosophus, & agriculturæ scriptor. Varro lib. 1. De re rust.

Amphilochi, aut Amphilochici, ex Argo Amphilochico oriundi. Steph.

Amphilysus, fluuius, ab Assoro monte Sami fluit. Stephan.

Amphilytus, Acarnanus ariolus, Herodoto libro primo. Hic diuina pompa fungens sic vaticinatus est.

Est numus proiectus, item sunt retia tanta.
Nocte meant rhynni claro sub sidere lunæ.

Amphímachus, Amphiarai & Eriphyles filius, quem Homerus cum aliis Græcorum ducibus Troiam veniisse scribit.

Amphinome, Nympha à circumpascendo, quod proprium est aquarum, quæ ripas & littora circumquaque depascunt.

Amphímalis, sinus Cretæ insulæ. Ptolem. hodie sanctus Nicolaus vocatur à Sophiano, *Golfo de la Suda.*

Amphimalium, vel Amphimala, ciuitas est Cretæ. Plin. 4. 12. 33.

Amphimedon, Libycus quidam, qui in Aula Cephei regis, aduersus Perseum pugnans occisus est. Ouid 5. Metamorph.

Amphimedon, procus Penelopes à Telemacho Vlyssis filio occiditur. Ody. 22.

Amphinome, mater Iasonis, gladio sibi pectus transfixit, & periit absente filio. N. Comes,

Mythologiæ, lib.6. cap.7.

Amphinomus & Anapius Siculi fratres, quum Ætnæ incendio Catana vrbs, & omnia propè Siciliæ loca deflagrarent, parentes humeris impositos periculo subduxerunt. Silius.

Tum Catane nimium ardenti vicina Typheo
Et glomerasse pios quondam celeberrima fratres,
Autores Ætnæ Amphinomus fraterque pari sub
munere fortes.
Quin iam vicinis streperent incendia tectis,
Accipiunt pigrumq; patrem, matremq; senilem.

Amphinomus, procorum Penelopes optimus, à Telemacho Vlyssis filio interfectus. Odyss.22.

Amphion, filius Iouis ex Antiope Nictei filia, quæ cùm Lyco regi nupsisset, ab Epapho (vt apud Hyginum legitur) aut certè Epopeo (vt in Corinthiacis habet Pausanias) per dolum est constuprata: qua re cognita, Lycus vxorem repudiauit: quam Iupiter iam viduã compressit, ex quo & grauida effecta est. Id sentiens Dyrce, cum qua secundas nuptias Lycus contraxerat, suspicata est virum clàm cum Antiope consuescere: eámque ob causam famulis imperauit, vt carceri eam includerent. Verùm instante iam tempore partus, Iouis miseratione soluta est, & in Citheronem mõtem confugit: ibique partus dolore correpta, cum idoneum pariendi locum quæreret, in biuio gemellos edidit, quos pastores pro suis educarunt, & alterum quidem Zethum appellarunt, ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον: alterum autem Amphionem, ὅτι ἐν διόδῳ ἢ ὅπη ἀμφὶ ὁδὸν μητὴρ αὐτὸν ἔτεκεν. Hi postea adulti, cognitis iniuriis quibus matrem suam effecerat Dirce, tauri indomiti caudæ eam alligarunt, tautóque per loca aspera agitato, diris eam cruciatibus laniarũt, donec eius misertus Bacchus in fontem sui nominis eam commutauit. Fuit autem Amphion musicus tam insignis, vt testudinem à Mercurio dicatur accepisse, ciúsque sono saxa ad vrbis Thebanæ constructionem attraxisse. Horatius in Arte Poëtica,

Dictus & Amphion Thebanæ conditor arcis
Saxa mouere sono testudinis, & prece blanda.

Sepultus est vnà cũ fratre suo Zetho in Itharæa vrbe Bœotiæ. Stepha. de Amphione lib.1. Apollonius Rhodius in Argonauticis. Pausan. lib.2. Eliacãn narrat Ægyptium quendam sibi dixisse Amphionem & Orphea fuisse Magos: ideirco hunc feras & arbores, illum saxa, quibusdam vocibus & carminibus quoquo voluerint ducere dictos esse. Virgilius. Georg.4.

Mulcentem tygres, & agentem carmine quercus.

Plura de Amphione N. Comes, Mythologiæ lib.8. cap.15. Eum autem mouisse saxa scribit Albericus, nihil aliud fuisse, quàm melliflua oratione suasisse ignaris atque rudibus hominibus, & sparsim degentibus, vt in vnum conuenirent, & ciuiliter viuerent, & in defensionem publicam ciuitatem mœnibus circundaret. Quòd autem à Mercurio citharam susceperit, id significat eum eloquentissimum fuisse. Ex Bocat.

Amphion filius Iasij, regnauit (vt dicit Leontius) Orchomeno, Minyceo & in Pylo, vocatus alio nomine Argus, cui vnica fuit filia nomine Chloris. Bocatius.

Amphipolis, ciuitas, Thraciam Macedoniæ iungens, dicta quòd eam Strymon amnis circunfluat. Vide Steph. & Plin.4.10.23. & 5.14.10. & 10.9. Macedoniæ, vel Thraciæ ciuitas, vel potius inter Thraciam Macedoniámque sita, Philippo Macedoni & Athenienſibus bellorum causam dedit, quam Brasidas Lacedæmoniorum dux bello Peloponnesiaco occupauit. Thucidides. Est & ciuitas Syriæ iuxta Euphratem, à Seleuco condita. Syrij Turmedam vocant.

Amphipolitani lacus meminit Suidas.

Amphipyros, Dianę cognomen est apud Sophoclem in Trachiniis, ea videlicet causa, quòd vtraque manu facem gestet. Eadem & Hecate existimatur. Cæl.lib.11.cap.26.

Amphiroë, Nympha, ab vndecunque fluendo.

Amphisa, fluuius in Phocide.

Amphissa, Locrorum in Achaia vrbs. Phocydis pars. Plin. Armeniæ regio. Steph.

Amphissia, magnæ Græciæ vrbs, hodie *Arocella.*

Amphisbæna, siue Amphisibæna, serpentis nomen, in Libyæ desertis nascentis, duo habentis capita, quorum alterum loco suo est, alterum loco quo cauda est, quæ causa est vt capite vtrinque venenum fundente, serpat tractibus circularibus. Plin.lib.10.c.20. & 8.cap. 13. Solin.cap.40. Lucanus,

Et grauis ingeminum surgens caput Amphisibæna.

Amphiscij vocantur ij qui sub æquinoctiali circulo habitant, eo quòd quadruplici verberentur vmbra: nam sole existente in alterutro punctorum æquinoctialium, id est, in principio Arietis aut Libræ, vmbra eorum matutina iacitur versus occidentem, vespertina versus orientem. Sole autem Cancrum aliquódve ex cæteris signis septentrionalibus perambulante, vmbram habet australem: contra verò septentrionalem, Sole sub Capricorno aliquóve alio australium signorum iter faciente. Cælius Rhod. libro 24. capite 17. hos Antiscios vocat.

Amphissa, vrbs Locrorum, qui Ozolæ dicuntur, ita dicta, teste Stephano, quòd vndique montibus cingatur, vel ab Amphissa, Macaris & Apollinis filia, Hermol. in Plin.lib.39.capite 3. Lucan.lib.3.

Phocaicas Amphissa manus, scopulosáque Cyrrha.

Hinc.

Amphissæi, qui Delphicum templum diripuerunt, vt est videre apud Demosthenem in oratione pro Ctesiphonte.

Amphissene, regio minoris Armeniæ. Steph. ex Strabone.

Amphistides, vir quidam qui tantæ fuit stultitiæ, vt ignoraret vtrũ ex parente esset prognatus.

Amphistides, vir Lacedæmonius, qui cũm Dianæ sacra faceret, in furorem est cõuersus. Paus. lib. 3.

Amphistratus, & Rhecas, Laconum duces fuere, qui Heniochiam inhabitarunt, quam sic dictam scribunt, quòd hi aurigæ Castoris & Pollucis essent. Strab. lib. 11.

Amphistratus, nomen statuarij. Plin. lib. 36. c. 5.

Amphitales, ἀμφιτηλὴς, i. vndique germinans. Cupido dictus est, quod mutuus & reciprocus sit amore. Aristoph.

Amphitheatrum, locus Athenis spectaculorum gratia, forma rotunda, & veluti ex duobus constans theatris, vnde Amphitheatri nomẽ impositum. Theatrum autem, Hemicycli specie constructum erat, ἀπὸ τοῦ θεᾶσθαι, quod est video, appellatum. Consuetudo eius à Græcis sumpta est. Nam quum agrorum cultores feriatis diebus sacra diuersis numinibus per agros celebrarent, Athenienses hoc in vrbanum spectaculum transtulerunt, Theatrum Græco vocabulo appellantes: quòd eò conueniens turba, è longinquo sine aliquo impedimento spectaret. Hunc morem postea Romani, vt pleraque alia, in vrbem transtulerũt. Sipontin. Martialis,

Omnis Cæsareo cedat labor Amphitheatro.

Hinc ludi Amphitheatrales, qui in Amphitheatro fiebant. Italis hodie *Coliseo.*

Amphitoe, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, vt post Heliodum tradit Hyginus in fabulis poëticis à cutsitando dicta.

Amphitheus, Thebanorum dux, qui bello Græciæ Lacedæmonios implicauit. Plut. in Lysandro, & Paus. lib. 3.

Amphyction, III. Athenienſium rex, regnauit annis x. cuius ætate templum Delij constructum est ab Erisistone filio Cecropis. Euseb.

Amphitrite, Nerei vel Oceani & Doridis filia, Neptuni vxor, cuius nuptias cùm à principio fugeret, virginitatem seruare cupiens, misit ad eam Neptunus Delphinum, qui per varia loca quæsitam tandem ad radices Atlantis montis inuenit, & vt Neptuno iungeretur persuasit. Hinc à poëtis maris dea fingitur, ex qua natus est Triton, vt canit Hesiodus. Sumitur interdum pro ipso mari. Ouid.

—*nec brachia longo*
Margine terrarum porrexerat Amphitrite.

Dicta παρὰ τὸ ἀμφιδέδρομεν τῆς γῆς, hoc est, quod mare terram circumquaque atterat, vel ἀπὸ τοῦ τρίβειν quod est terere. Mare enim circum se nauigantes pereundi terrore insequitur. Hesiodus in Theogonia. Euripides in Cyclope, aquam nominat Amphitriten, & Orpheus in Argonauticis Amphitriten vocat glaucam, piscosam & immensam, quæ epitheta mari non decæ conueniunt. Hæc cum aqua sit dicitur vxor Neptuni, qui est Spiritus per vniuersam aquæ molem diffusus, & tanquam anima ipsius elementi aquæ: est enim Amphitrite corpus & materia humoris omnis, qui vel circa terram est, vel intra terram ipsam includitur. Delphini præstantiam super omnes pisces designarunt poëtæ, quam Neptuno Amphitriten conciliasse dicũt: tum eius piscis naturam & solertiam.

Amphitrope, pars Antiochidis tribus. Steph.

Amphitryo, princeps Thebanus, Alcei & Alcmonæ filius, Herculis matrem duxit: cui illa hac conditione nupsit, vt mortem fratris sui à Telebois occisi, vlciscereturr. In qua expeditione Iupiter imagine eius assumpta, toto trinoctio cum ea concubuit: quæ quamuis antea ex viro grauida esset, insuper tamen ex Ioue concepit, eodémq; tempore Ioui Herculem, Amphithryoni Iphiclum peperit. Hinc Amphitryoniades patronimicũ, & per epenthesim Amphitryonides, quo poëtæ vtuntur pro Hercule, Amphytrionis reuera filio: quãuis ob rerum gestarum magnitudinem nonnullis originem eius ad Iouem retulerint. Virg. Æneid. 8.

Interea cùm iam stabulis, saturata moueret
Amphitryoniades armenta.

Amphitus & Telechius, Castoris & Pollucis aurigæ, à quibus Heniochorum ortum habuisse constat. Plin. lib. 6. & Strabo.

Amphorites, genus certaminis & exercitij literarij in Ægina Æcia, vbi bos præmium fuit Dithyrambornm poëtis, qui præclarius in Dionysiam cecinissent N. Comes, mythologiæ, lib. 5. cap. 4.

Amphrysus, fluuius Thessaliæ vel Magnesiæ, iuxta quem Apollo pauit armenta regis Admeti. Lucanus.

—*flumine puro*
Irrigat Amphrysus famulantis pascua Phœbi.

Virgilius in Georgicis.

—*te memorande canemus*
Pastor, ab Amphryso

Alius est in Phrygia eiusdem nominis, reddens mulieres steriles Plin. lib. 31. cap. 2. Hinc Amphrysiacus. Papin.

—*Amphrysiaco pastor de gramine carpsi.*

Est & nomen duarum vrbium. Steph. Phocidis vrbẽ facit AMBRISVS. Et Amphrysia vates, pro Sibylla, id est, Apollinea. Virg. lib. 6. Æneidos.

Amphyction, Athenienſium rex fuit, qui omnium primus à Dionysio edoctus, merum diluit, quòd factum est homines prius mero incurui, mox recti facti sint. Author Philochorus.

Ampracia, eadem Ambricia supra.

Ampre, oppidum. Plin. 6. 28. 66.

Ampreutelázi populi. Plin. 6. 4.

Ampſa, caſtellum in Numidia. Pomponius Mela libro 1.

Ampſaga, fluuius Numidiæ. Plinius. 5. 2. 17. 19. & 5. 3. 1.

Ampſalis, ciuitas Sarmatiæ in Aſia. Ptolemæo.

Amphyx, nomen viri proprium. Ouidius 12. Metamorphoſeos:

Amphyca quid referam, qui quadrupedantis Oecli.
Fixit in aduerſo cornum ſine cuſpide vultu?

Ampycides, Mopſus Ampyci filius. Ouid. 8. Met.

Ampycideſq; ſagax, & adhuc à coniuge tutus
Oeclides. Et lib. 12.

Ampycus Tytanoros filius, qui ex Chloride (ait Apollonij commentatius) Mopſum augurem ſuſcepit, à quo Ampycides appellatur. Ouid. 12, Metamorph.

Nec tu credideris tantum ceciniſſe futura,
Ampycidem Mopſum.

Ampyx, Patrenſis nobilis Pelidis filius. Pauſan. libro 5.

Amram, id eſt, populus excelſus, vel manipulus corũ, aut cum excelſo. Filius Caath, filij Leui. Exod. 6. 1. Paral. 6. 23.

Amri, i. amarus vel loquens, ſiue exaltatio. Pater Zacchus. Nehem. 3.

Amri, i. Manipulus, vel dominium, ſiue populus rebellis, vel amarus. Princeps militiæ ſuper Iſrael, rex tandem cõſtitutus, regnauit annis xii. 3. Reg. 16. Mach. 6. Pater Athaliæ, matris Ochoziæ, filij Ioram. 4. Reg. 8. Filius Bechor, filij Beniamin, filij Iacob, 1. Paral. 7.

Amraphel, rex Sennahar. Gen. 14.

Amſaga. Vide AMPSAGA.

Amſanctus, locus in medio Italiæ apud Hirpinos, ſulphureas habens aquas: quæ quòd vndique ſyluis anguſtiiſq; clauſæ ſint, tam peſtilentem emittunt odorem, vt proprius accedentes eò necentur. Hinc factus eſt locus fabulæ, in Amſancti vallibus inferorum ſpiraculum eſſe. Cicc. 1. de Diuin. Quid enim non videmus, quam ſint varia terrarum genera: ex quibus & mortifera quædam pars eſt, vt & Amſancti in Hirpinis, & in Aſia Plutonia, quę vidimus. Virgil. Æneid. 7.

Eſt locus Italiæ in medio ſub montibus altis
Nobilis, & fama multis memoratus in oris,
Amſancti valles, &c.

Amſtelrodamum florentiſſima & primaria Hollandiæ ciuitas, mercimoniorum ſitúſque cauſa toto terrarum orbe celebris, forma oblonga & fortè triangulari, Venetiarũ inſtar, marinis circumluitur aquis: loci ratione inexpugnabilis, maximis nauigiis frequens eſt, quæ Anglicis, Hiſpanicis, vel Oſtromarinis onuſta mercibus maximo numero intra ciuitatis mœnia recipi exoneraríque poſſunt. Pollentes opibus ciues habet, adeo vt licet trecentarum quandoq; nauium claſſis vno eodémque tempore appellat, ingenti precij merces conferens earum, tamen omnium promptiſſimi hîc inueniantur emptores, qui ſtatim vel numerata pecunia, vel aliarum mercium permutatione omnia exteratum nauium bona comparent, vt vel ſexto etiam die itineri ſe rurſus committere queant. In domeſticæ ſuppellectilis nitore, cùm vniuerſæ Hollandiæ, tum huic imprimis Ciuitati palma debetur. Omnia eius ædificia maximis alni innituntur lignis, vt plus ſumptuum in fundamenti collocationem, quam ſuperioris ædificij conſtructionem impendatur. Lanificio etiam claret, vulgò *Amſterdam.*

Amthar, id eſt, ſpecies ſiue forma, vel figuratus, vel pictus, ſiue mortem maledicens, nomen loci tribu Zabulon, Ioſ. 19.

Amulius, rex Albanorum, Proce filius Numitoris frater natu minor, quę imperio pepulit, filiúmque eius Lauſum necauit: filiam verò Italiam Veſtæ ſacerdotem fecit, vt ſpem ſobolis auferret. Liu. lib. 1. ab vrbe condita. Hanc Mars compreſſit, vnde nati Remus & Romulus: quos cum matre Amulius præcipitari inſſit in Tybetim. Hos Fauſtulus paſtor reperit, vxoriq; ſuæ Accæ Laurentiæ alendos tradidit Seruius. Occiſus fuit à Remo & Romulo gladiatoribus & regnum auo Numitori reſtitutum. Diuerſimodè à diuerſis hęc fabula narratur. præſertim ab Euſebio, Plutarcho in Romulo, Tito Liuio lib. 1. Decad. 1. Diony. lib. 1. & Eutrop. etiam lib. 1.

Amulius, pictor nobilis, qui Mineruam depinxit quæ ſpectantem ſpectabat quacunque aſpiceretur. lib. 35.

Amus, ciuitas Cariæ, ἄμος. Steph.

Amxyrus, quaſi abſq; raſura, cognomen Iouis: nam Iupiter imberbis colebatur, à Campanis ab α priuante & ξυράω. Vide ANXVR.

Amycla, vna è filiabus Niobes, quam tradit Pauſanias cum Melibœa ſorore ſeruatam, implorata Latonæ venia Homerus tamẽ omnes interiiſſe tradit Herm. in Plin. lib. 36. cap. 5.

Amurates, Turcarum rex fuit, qui imperiũ Turcium multis oppidis, ciuitatibus & prouinciis occupatis longè latéque propagauit anno Domini 1426.

Amyclas, Lacedæmonis filius, Cretenſis. Steph.

Amyclæ, Laconiæ ciuitas, Tyndari regia, in qua Caſtor & Pollux educati ſunt. Vnde Virgil,

Talis Amyclei domitus Pollucis habenis.
Cyllarus, &c. Vide Seruium.

Amyclæ, in Italia inter Gaietam & Tarracinam à Laconibus Caſtoris & Pollucis comitibus conditæ, & ab Amyclis Laconiæ ſic appellatæ, cuius cũ ciues ſecundum Pythagoreã ſectam ab eſu carnium & animalium cæde abſtinerẽt, ſerpenteſq; ex vicinis paludibus, natas occidere nefas putarẽt ab iiſdem ſunt interẽpti. Sed cùm frequenter hoſtium aduentus falsò

nuntiare

nunciaretur, legibus cautum est, ne quis porrò hanc famam spargeret: Vnde postea ex improuiso captæ sunt Amyclæ: Hinc prouerbiũ, Loqui voloi: nam scio Amyclas taecẽdo periisse, de Amyclis oppido, vnde etiam Tacitæ dictæ. Virgil. *Et tacitis regnauit Amyclis.* Plin. 4.5. 18. &c. 7.5 9.4. &c. cap. 29.8.3.

Amyclæ, Peloponnesi ciuitas, Tyndari regia, Castoris & Pollucis patria, vna ex iis vrbibus quas olim Lacedæmonij centum tenuerunt, institutis etiam communibus sacris, pro singularum salute quæ Hecatombas ab earum numero memorabant. Eustath. Nomen indidit Amyclis Lacedæmonis filius, Hyacinthi pater & Daphnis puellæ, quorũ matrem Diomedem interpres Nicandri nominat, Amyclis. Ibi autem, (vt in tota ferè Laconia) summa veneratione Apollo colebatur.

Amyclæi coloniam miserunt in Cretam. Onych.

Amyclæum, ciuitas in Creta, & portus. Steph.

Amyclæus, Apollo dictus, vt Polyb. lib. 5. narrat, propter Amyclas, qui locus est in agro Spartano, omni arborum ac frugum genere refertissimus, vbi. est templum Apollini dicatũ, inter cætera eius regionis templa operè diuitissque præcipuum. Strab. lib. 8. & Thucyd. Lib. 5.

Amyclæum, ciuitas in Creta, & portus. Steph.

Amyclæus, statuarius. Pausan. lib. 5.

Amyclas, nauta, à quo Cæsar tempore belli ciuilis in Italiam vectus est. Lucan. lib. 5.

— *Molli consurgit Amyclas,*
Quem dabat alga toro.

Amyclon, vrbs Macedoniæ seu Pæoniæ, non longè ab Actio fluuio, Troianis auxiliũ mittens. Homer. Iliad. 2. Abydon, legendum puto. Vide Stephan.

Amycus, Neptuni & Melies Nymphæ filius, Bebryciorum Rex, qui eam consuetudinem habuit, vt aduenas in Bebrycium nemus ad cæstium certamen prouocaret, & insidiis circunuentos ibidem interficeret. Cùm itaque Argonautæ illuc venissent, Pollux ab eodem ad certamen prouocatus, cognitis insidiis, socios conuocauit, & ab iis adiutus, Amycum interfecit Virgil. Æneid. — *qui se*
Bebrycia veniens Amyci de gente ferebat.

Amyci portus in Ponto. Plin. lib. 16. c. 44. Amyco Bebrycum Rege interfecto clarus. Eius tumulus à supremo die lauro tegitur, quam insanã vocant: quoniam si quid ex ea decerptum inferatur nauibus, iurgia fiant donec abiiciatur. Apollonius poëta scribit hunc Amycum à Castore & Polluce comitibus Herculis interfectum: quamobrem Lycus Dascyli, qui eius loci Rex erat filius, sacellum eis dedicauit. Hermol. in Plinij locum suprà citatum.

Amycus, Centaurus, Ixionis & Nubis filius. Ouid. 12. Metamorph.

Primus Ophionydes Amycus penetralia donis
Haud veritus spoliare suis.

Amycus, Æneæ comes. Virgil. lib. 9.

— *inde ferarum*
Vastatorem Amycum, &c.

Amydon ciuitas Pæoniæ, de qua auxilia missa fuerunt Troianis. Iuuenal. satyr. 3.

— *Et hic Amydone relicta.*

De Amydone colonia. Plinius 6.28.30. Apud Steph. acuitur vltima. Vide AMYCLON.

Amylia, regio Italiæ. Vide ÆMYLIA.

Amymmi, populi Epiri. Steph.

Amymone, Danai regis filia, vna ex quinquaginta sororibus: quæ dum se in syluis iaculando exerceret, Satyrum percussit imprudens, qui impetu in eam facto, vim ei voluit inferre. Quapropter implorato Neptuni auxilio, ab eo passa est, quod à Satyro formidarat. Itaque prægnans facta Nauplium peperit. Hanc in Smaragdo Alexander Sculpi voluit. Strabo, lib. 8. Est & Amymone, fons apud Plin. 4.5.2. 6. in Achaia.

Amymone, fons apud Argos iuxta Lernam, ab Amymone Danai filia nomen habens. Fertur enim Neptunus ab Amymone imploratus, tridentem in Satyrum emisisse: illum verò leui corporis declinatione ictum euitasse, tridentémque in petra hæsisse: quem cùm inde Neptuni iussu euulsisset Amymone, fons limpidissimus subsecutus est. hunc Neptunus à nomine adamatæ puellæ Amymonem appellauit. Plin. lib. 4. cap. 5. Strab. lib. 8. Alij Amymonem dicunt tædio vitæ affectam, in fontem sui nominis fuisse conuersam. Amymon, Græciæ fluuius ab eadem fic dictus.

Amynæ, teste Macrobio libro 3. Satur. loca, vbi postea Falernum. Vnde Amyneæ vites. Virgil. 2. Georg.

Sunt & Amyneæ vites firmissima vina.

Vide AMYNEO.

Amyntæ, Thesprotica gens. Steph.

Amyntas, Alexandrum, Perdiccam & Philippũ, Alexandri Magni patrem, ex posteriore autem Archelaum, Archidæum, & Menelaum genuit: sed Philippus amoris erga fratres oblitus eos trucidauit, atque ita patri in regno successit.

Amyntas, pater Philippi Macedonis. Est item pastoris nomen apud Theocrit. & Virg.

Amyntas, XIX. Assyriorũ rex, regnauit ann. XLV.

Amyntas, IX. Macedonum rex, regnauit ann. L.

Amyntas, XVI. Macedonum rex, regnauit annis VI.

Amyntas, XVIII. Macedonum rex regnauit annis XXI.

Amyntæ, populi Thesprotiæ. Steph.

Amyntor, Homer. Iliad. 2. Phœnicis pater. Ouid.

Venerunt ad te Telamone & Amyntore nati.

Amyntor, vnus ex filiis Ægypti, à Damone vxore Danai filia prima nocte interemptus. Hyginus in fabulis poëticis.

Amyntor, Dolopum rector. Ouid. 12. Metamorp.

Quem Dolopum rector bello superatus Amyntor.

Amyrgium, campus Sacarum. Steph.

Amyras. Vide Iolcvs.

Amyricus, campus circa Thessaliam Polybius libro quinto.

Amyris ciuitatis Sybaris incola, de quo hæc narratur historia: Quum Sybaritæ opibus florerent, quendam Delphos amandarunt, qui de rerum suarum successu sciscitaretur oraculum. Responsum est euertendam Sybaritarum fortunam, vbi plus honoris habere cœpissent hominibus quàm Diis. Euenit deinde vt seruus à domino vapulans, ne quicquam ad Deorum aras confugisset: post ad heri monumentum confugiens, liberaretur à plagis: quod simulátque conspexit Amyris, collectis rebus suis in Peleponnesum demigrauit reliquis interim Sybaritis hominem velut insanum ridentibus. Inde prouerbiali figura dici cœptum, Amyris insanit, vbi quis sub insaniæ prætextu, rebus suis consulit, aut vbi quis solus periculũ prospiciens, in tempore sibi cauet, creditus interim vulgò desipere: deinde euentus docet illum vnum sapuisse. Eustath. Iliad. 2.

Amyrum, Thessaliæ oppidum. Steph.

Amyschnæum, loci nomen. Steph.

Amystis, Indiæ fluuius, qui in Gangem influit. Arrianus.

Amysum, oppidum. Plin. 6. 9. 12. Vide Amison.

Amythaon, Crethei filius, ex Tyro susceptus, homo bellicosissimus, habitus inter nobiliores medicos, ex Dorype coniuge Melampum genuit. De vtroque, Homer. in Odyss. & Virgil. Georg. 3.

— *Amythaoniúsque Melampus.*

Amythaonia, Elidis pars est, ita dicta ab Amythaone Crethei filio. Steph.

Amythron, Thraciæ vrbs. Hesych.

Amyzon Cariæ vrbs. Plin. 5. 29. 18.

Ana, vel Anas, Hispaniæ fluuius Bæticam à Lusitania diuidens, oritur in agro Amitano, vel Laminitano Hispaniæ citerioris, & modò in stagna se fundit, modò in angustias se resorbet, & in totum se condit, sæpiúsque nasci gaudet: demum in Atlanticum mare effunditur, vt testantur Strabo & Pomponius, & Plin. 3. 1. 10. & 4. 22. 9. vulgò *Gaudiana.*

Ana, id est, respondens, vel cantans, siue affligens, vel pauper, pater Oolibama, vxoris Esau. Genes. 36. Filius item Sebeon, filij Seir Horrei. Genes. 17. 1. Paralip. 1.

Ana, id est, Commotio, vel motus, nomen idoli. 4. Reg. 18. 19. Isa. 37.

Anab, id est, Vua, aut nodus. Nomen ciuitatis siue montis. Ios. 11. & 15.

Anabesinecus, nomen iuuenis fortis. Odyss. 8.

Anabis, lacetanorum vrbs in Hispan. Tarraconensi. Ptolem. pagus Ægypti. Euseb.

Anabus, summus sacerdos à Cyrenis constitutus. Ioseph. lib. 5. cap. 5.

Anabis, fluuius Hispaniæ apud Ptolemæum.

Anacæ, pars tribus Hippotoontidis. Steph.

Anáce, vrbs Achaiæ. Steph.

Anacalypteria, dies festus fuit post nuptias, cùm sponsa reuelabatur, vt ab omnibus conspiceretur. Munera etiam nouæ sponsæ allata ἀνακαλύπτηρια significabãt, dicta ἀπὸ τῆς ἀνακαλύπτεσθαι, id est, reuelando: quoniam eiusmodi dona eo die quo sponsa reuelabatur ab amicis domesticis & ipsi sponso conferebantur.

Anacharsis, ex Scytharum genere, sapientiæ admirandæ: quod mirum visum est, quum inter hos solus fuerit doctus & Philosophus repertus. Vnde prouerbium de raris hominibus, Anacharsis inter Scythas. Floruit Solonis temporibus. Cuius imaginibus inscriptum est, Lingua, ventre, pudendis abstinendum esse. Plinius tradidit Anacharsim inuenisse rotam figuli, cuius circuitu vasa formantur. Ibat nudis pedibus, dormiebat in terra & famem pro pulmento habebat. Hic leges aranearum telis quam simillimas esse dicebat. Interrogatus autem quo pacto quis abstemius fieret, respondit: Si ebriosorum motus sibi ante oculos ponat. Pecuniam, factúmque contempsit. Cicero libro quinto Tuscul. quæstio. Is dum Athenienſium leges apud suos introducere conaretur: vt patriæ consuleret, à fratre, eius loci rege, sagitta confossus est. Author Laërtius.

Anachis, vnus ex Laribus diis apud Ægyptios: hi enim quatuor esse Lares opinabantur: Dymonem, Tychim, Heroem, & Anachim, quos putabant, simulátque in lucem editus esset, homo, illius perurgilem curam agere, Alex. ab Alexand lib. 6.

Anacium, mons in quo Dioscurorum fanum. Phauor.

Anacole, Ægei maris insula. Anton.

Anactorium, Epiri oppidum ad sinum Ambracium. Strabo. *Venizza.* Sophiano.

Anastis, terræ filius. Pausan. lib. 1.

Anácreon, poëta Lyricus, ex Teio Ioniæ ciuitate, vt scriptis, ita & toto vitę genere suprà modum lasciuus. Amauit inter cæteros puerum nomine Batyllum, insigni pulchritudine spectabilem, & Megistheum Horat.

Non aliter Samio dicunt arsisse Batyllo
Anacreonta Teium.

Periit strangulatus acino vuæ passæ, vt tradit Plin. lib. 7. cap. 7. In honore fuit apud Polycratem Samiorum Regem, cuius etiam puerum Smeridem dilexit. Ælianus. Huius poëma totum amatorium est, vt scribit Cicero & lasciuiæ plenum.

Anactórea, Acarnaniæ ciuitas, Corinthiorum colonia. Steph. Plin. 4. 1. 9. & 5. 29. 31.

Anactórea, ciuitas Molossorum in Epiro, & insula quæ postea Miletus dicta est. Plin.

Anacto

Anactorium, vt scribit Herodotus fuit templum Cereris in Eleusine. Pollux Anactorium pro Adyto accepit.

Anadyomene, Plinius lib. 35. cap. 10. Venerem exeuntem è mari diuus Augustus dicauit in delubro patris Cæsaris, quæ Anadyomene vocatur versibus Græcis, tali opere dum laudatur victo, sed illustrato: cuius inferiorem partem qui reficeret non potuit reperiri: verum ipsa iniuria cessit in gloriam artificis. Consenuit hæc tabula carie, aliamque pro ea Nero principatu sustinuit suo Dorothei manu.

Anadyomenes meminere non modo poëtæ sed & Philosophi, Plutarchus & Artemidorus, libro 2.

Anæi, vrbs Cariæ, à qua Anaiticus, siue Anæiticus: vt Anæiticus lacus contra Samum, vnde Anæus Menelaus, Peripateticæ familiæ, historiarum quoque scriptor egregius. Oppidanos eius loci Thucydides Anaitas pronuntiat tetrasyllabos. Meminit & Ephorus Anæos, vt nomen vrbi vna Amazonum dederit, quæ Anæa dicerentur. Hæc Hermolaus in illud Plinij lib. 16. cap. 36. Calami probatiores Gnidij, & qui in Asia circa Anaiticum lacum nascuntur.

Anætia, oppidum maioris Armeniæ quod ab Euphrate alluitur. Plin. lib. 5 cap. 24.

Anætis, dea quæ à Lydis colebatur. Strabo lib. 5. Anaitis dicta. Hanc deam colunt imprimis Armenij, ita more condito, vt vel nobilitate præstantes, eius ministerio dedissent filias, quæ inibi corporis pudicitia in vulgus data, velut inde angustiores factæ, mox tradantur viris, nemine non coniugia id genus alacriter admittente. Huius deæ numini dicata sunt sacrarum festa: die quoque illi sacer vocatur Sacra In his sacris turba virorum & mulierum vino sese ingurgitabat, vel vsque ad stuporem. Celebritatis ratio ex historia est, quod Cyrus per temulentiam copias Sacarũ ad internecionem deleuisset in castris quę differta vino, simulata fuga reliquisset ipse. Deam banc sunt qui Dianam interpretantur, quam à Lydis eximiè coli, Herodoto credimus, & Pausaniæ in Laconicis rebus. Sed Strabo etiã ab Armeniis insigniter venerati prodit, præsertim è Zeletica regione. Plinius libro 33. ca. 4 Strabo libro 11. 12. Hermol. in Plinium & Cælius lib. 10. cap. 19.

Anæticus, vel Anaiticus lacus Plin. 11. 37. 5.

Anager, fluuius Vide ANIGRVS.

Anagnia, ciuitas Hirnicorum in Latio, vbi Antonius, sorore Augusti contempta, & Cleopatra in vxorem ducta, monetam ferire iussit Virgilius lib. 7.

Quos diues Anagnia pascit, &c.

Anagnini populi. Plin. 3. 5. 12.

Anaitis, dea à Lydis colebatur, eiusque ministerio nobilitate præstantes puellas dedicabant: quæ inibi corporis pudicitiam in vulgus dabant.

Anaglyrus, pars tribus Erechtheidis Steph.

Anahatath, i. ariditas, vel incensio, vellira, siue hinnitus, aut taucedo; ciuitas in tribu Isachar, Iosue 19.

Anakim, populi. Plin. 9. 28. 62.

Anámasis, qui & Amasis, Ægyptiorum rex, regnauit annis XLIIII.

Anamæon, adolescens, Mæones à se dictos condidit, & regnauit annos 61.

Anamelech, i. responsio, aut canticum regis, siue afflictio vel paupertas regis vel consiliarij, Deus Sepharuaim, 4. Reg. 17.

Anamim, i. fons siue oculus aquarum, filius Mesraim Gen. 10.

Ananélus, summus Iudæorum sacerdos, ab Herode constitutus, ab eodémque mox sacerdotio priuatus.

Anâni, i. Nubes, siue augurium aut diuinatio, filius Elicenai, filius Nauariæ. 1. Paral. 3.

Ánánia, siue Ananias, i. Nubes domini, aut diuinatio Domini, nomen vnius ducis regis Oziæ 2. Paralip. 26. Nomen etiam ciuitatis, in qua filij Beiamin habitarunt post Babylonicã captiuitatem, 2. Esd. 11. Nomen item viri cuiusdã, de eo Actorum 5. cuius cor dicitur ingressus satanas, de quo vide Cæl. Rod. lib. 2. cap. 13.

Anânus, Alexandriæ Episcopus post Marcum Euangelistam, anno primo Neronis Imperatoris Euseb. lib. 2. cap. 24.

Anaphe, insula sponte in mari enata, vt scribit Pli. lib. 2. cap. 7. & lib. 1. 12. Ammianus quoque, Emersere, inquit Delos, & Hiera, & Anaphe, & Rhodus Dicta Anaphe ab Argonautis, quia tempestate laborantibus, & intermestri Luna ex inspersato comparuisset. Steph. Ab hac insula Apollo Anaphæus cognominatus est, in qua colebatur.

Anapauomênos, fons. Plin. 2. 103. In Dodone, inquit, Iouis fons, qui sit gelidus, & faces vniuersas extinguat: si extinctæ admoueantur, accendit. Item meridie semper deficit, vnde Anapauomenon vocant: mox increscens ad medium noctis exuperat, ab eo rursus sensim deficit.

Anapias & Amphinomus fratres, de quibus Seneca libro 3. de Benef. Vicere, inquit, Siculi iuuenes, cum Ætna, maiore vi peragitata, in vrbes in agros in magnam insulæ partem effudisset incendium, vexerunt parentes suos: discessisse creditum est ignes, & vtrimque flamma recedente, limitem adapertum, per quam transcurrerent iuuenes, dignissimi qui magna tutò auferent. Meminit Valer. Maximus libro quinto, capite quarto, Anapum vocans. Cælius quoque libro sexto, cap. 10. Cyanem Nympham amasse fertur, quæ cùm

Plutonem inhibere vellet, ne Proserpinam raperet, ab ipso contempta, in suis nominis fontem, vel secundum alios, in stagnum mutata est, & Anapi iuncta in mare sese exonerat. Ouid. lib. 1. Metamorph.

Præterit & Cyanem, & fontes lenis Anapis.

Ἄναξ & inquit interpres Theocriti, sic dictus est ὡς ὑδατίσεως τῆς ὑλικῆς ἔχων ὕδωρ, ἢ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ διαβαίνειν, νέειν.

Anapis, Siciliæ fluuius leuiter decurrens, decem stadiis procul à Syracusis labitur. Plutarch.

Anariacæ, Straboni, Anariaci Plin. ad mare Caspium adortum incolentes.

Anarrhysis dicebatur ab Athenien sibus secundus quatuor dierum qui vocabantur Apaturia: Dionysio sacra. Eo die victimæ immolabantur Ioui tribuli & Palladi: ἀναρρύω sursum traho significat, & sacrifico, quia immolantes victimarum iugulandarum colla sursum conuerterent. Vide Apaturia.

Anartij, populi trans Rhenum & Danubium, cui ac Hercyniæ syluæ & Dacis finitimi erant. Cæsar lib. 5. comment.

Anas, fluuius. Vide Ana, & Anatis.

Anasa, oppidum Germaniæ Plin. lib. 6. cap. 28.

Anasus, fluuius. Plin. 3. 18. 3.

Anastásius, I. I I I. Imperator, regnauit annis XXVIII.

Anastásius, XL VIII. Imperat. regnauit annum I. menses XI. dies XIIII.

Anastásia, ciuitas in Mesoporamia inexpugnabilis ac pulcherrima, ab Anastasio Imperatore vbi Daria erat ædificata. Procop. lib. 1. de bello Persico.

Anataliórum regio. Plin. 3. 4. 14.

Anath, i. responsio, siue canticum, aut afflictio, siue paupertas, pater Sãgar, iudicis Israel. Iud. 3.

Anatha, vrbs quam Arianus Tyron vocat Steph. Vide Avatha.

Anathoth, i. responsiones, vel cantica, aut afflictiones vel paupertates, ciuitas quæ tribus milliariis distat à Hierusalem, Isa. 10. Ios 21. Item filius Bechor, filius Beniamin, filij Iacob. 1. Paralip. 7.

Anatholius, Laodicensis Episcopus, philosophus.

Anathólius, Cos. Romanus, Valentiniani Augusti v. collega.

Anathólius, alius Consul, Agapiti collega.

Anathóthia, i. responsiones, vel cantica domini, &c. filius Sesac. 1. Paral. 8.

Anatilio, oppidum Plin. 3. 4. 23.

Anatilorum, oppidum Galliæ Lugdunensis. Gal. *Prouins en Brie.*

Anatilorum regio, est in Gallia Narbonensi. Ptolem. *Prouence* à I. Poldo appellatur.

Anatis, Mauritaniæ Tingitaniæ fluuius. Plinius. Solinus.

Anatole, vna horarum, quarũ varia nomina describuntur ab Hygino, ca. 183. Nomen mõtis, circa Gangem fluuium. Plutarc. de montibus,

Anatis fluuius Plin. 5. 1. 33.

Anatis apud Persas Diana dicta est. Eius templũ Ecbatanis fuit, cuius sacerdotes procul à vitij contagio in perpetua virginitate degunt. Alex. ab Alex I b. 5. cap. 12.

Anaua, vrbs Phrygiæ. Steph.

Anauchidas, luctator I hilidis filius Eleus, qui victis lucta pueris & postea viris, est coronatus. Paus. lib. 6.

Anaudóma, oppidum Sientarum Plin. 6. 29. 58.

Anautus, lenis fluuius in Thessalia, oriens in Pelio monte: sic dictus, quòd ex se neque auram neque nebulam mittat, Lucan. lib. 6.

—Quicq; nec humentes, nec rori madentem.
Aëra, nec tenues ventos aspirat Anauros.

De hoc fluuio, ve potius torrente Apollonius poëta in Argon. libro 6. Sunt qui dicant Nilum hoc nomine vocari, quòd sit sine aura.

Anáusis, apud Flac. in Argonaut. procus est Medeæ, Alanorum & Heniochorum rex, postea à Styro riuali interfectus.

Anax, vir; fuit Cœli & Terræ filius: à quo Miletus olim dicta fuit Anactoria. Cæl. lib. 5. cap. 1.

Anax, ἄναξ, i. rex Apollo nũcupatus est. Aristoph. Homerus frequenter. Notant Grammatici, quod ἄναξ dicitur ab ἄκος quod medelam curámque significat, & reges ἀνακτες, Anactes, quòd curam habeant. Primi autem hoc nomine Castor & Pollux dicti sunt quòd nauigantium curam gererent. Sed & cæteri dij Anaces dicti præter Iouem, qui βασιλεὺς vocatur.

Anaxágora, Clazomenius philosophus, Anaximenis discipulus, in physicis præcellens. Hic non modò generis gloria & diuitiis, verùm animi quoq; magnitudine clarissimus, totum patrimonium suis sponte reliquit: & cùm ab eis negligẽtiæ insimularetur. Quid ergo, inquit, nonne vos ista curatis? Mox abscedens, ad speculandam rerum naturam se contulit, studio doctrinarum flagrans, rei & priuatæ & publicæ omninò negligens, & incuriosus adeò, vt cuidam ipsum ita compellanti. Nullãne tibi patriæ cura est? dixerit. Mihi verò patriæ cura & quidem summa est, digitum in cœlum intendens. Hic cum post diutinam peregrinationem in patriam rediisset, possessionesque desertas vidisset: Non essem, inquit ego saluus, nisi istæ periissent. Qui pluris faciens culturam ingenij, quam prædiorum, famigeratus fuit inter Philosophos. Lampsaci perit. Strozius parer, Hoc magnanimus sensit Anaxagoras. Cuius morientis præclarum dictum refert Cicero. ib Tusculanarum quæstionum 1 De hoc Suida & Diogenes Laërtius plura. Fuere item eodem nomine, alij tres. Primus, de Isocratis disciplina veniens statuarius: Alius, cuius meminit Antigonus: Tertius, Grammaticus Zenodoti discipulus. Author Diogenes Laërtius.

Anaxagoras, prædixisse cœlestium literarum scientia, quibus diebus saxum è sole esset casurum, fertur: idq; interdiu in Thraciæ parte ad Ægos flumen fuisse factum: qui quidem lapis etiam nunc ostenditur, & magnitudine vehis, id est, plaustris, adusto colore Plin. lib. 2. cap. 58. Lunæ quoque defectum primus monstrasse dicitur: vnde Plutarchus in vita Niciæ ita ait, Primus autem, qui lunaris luminis, atque vmbræ causam deprehenderit, ac literis mandare ausus fuerit, Anaxagoras fuit. Etenim quòd is antea ignotus esset, ex eo probat, quòd cùm Nicias malè gestis rebus, Siciliam deserere decreuisset, & nocte fortè luna defecisset, omnes milites propter rei ignorationē, quam paulò antè Anaxagores calluerat, tutbati, malum aliquod sibi portendi arbitrati sunt, Anaxagoras omnium hominum primus, librum ab se compositum & conscriptum in lucem prodire, & proferri curauit. Laërtius libro secundo. Deum esse censuit infinitam mentem, quæ per seipsam moueretur. Polyd. Virg. lib. 1. cap. 1. de rer. inuent.

Anaxagoras, Athenienſis ſtatuarius. Pauſan. libro 3.

Anaxandrines, Lacedæmoniorum rex Pauſan. libro 3.

Anaxandrides: comicus Rhodius, tempore Philippi Macedonis, docuit fabulas 65. vicit vna, vt ſcribit Suidas.

Anaxantini, populi Italiæ. Plin. 3. 12. 2.

Anaxarbáni, populi Ciliciæ, ab eadem vrbe ſic dicti, apud Plin.

Anaxarchus, philoſophus Abderita, ſectator Democriti, habuit inimicum Nicocreontem Cypri tyrannum, à quo comprehenſus, coniectúſque in pilum ptiſanæ, ſiue mortarium ſaxeum, quod Græcl ὄλμον vocant: ibíque ferreis malleis contuſus, adeò toleranter pertulit aſperrimos illos cruciatus, vt verbum illud memorabile conduplicauerit, Tunde, tunde Anaxarchi follem (alias pilam) Anaxarchum enim non tundis. Ad vltimum amputationem linguæ minitante tyranno, protinus dentibus abſciſſam & commanducatam, in os eius ira patulum conſpuiſſe dicitur. Teſtes ſunt Laertius, Valerius, Cicero 3. de Natura deorū: & 2. Tuſcul. Meminit eius etiam Ouid. in Ibin.

Aut vt Anaxarchus pila minuaris in alta.

Floruit autem Anaxarchus Olymp. ex Suida.

Anaxarète, puella Cypria, ex Salamine oppido, forma inſignis, & regia ſtirpe ſuperba: quàm cùm Iphis infirmæ ſortis iuuenis perditiſſimè adamaret, & ab ea ludibrio haberetur, doloris impatientia ſeſe ad fores eius ſuſpendit: cuius funus cum Anaxarete, ſiccis immotiſque oculis intueretur, in ſaxum eſt conuerſa. Ouid. Metamorph. 4.

Anáxarus, ciuitas Mediterranea Ciliciæ. Plinius.

Anaxénor, citharœdus, quem Tyana ciuitas valde extulit, ſed magis M. Antonius, qui quatuor ciuitatum ei tributa legenda tribuit, vt ſcribit Strabo.

Anaxicrates, Athenienſium rex, Pauſ. lib. 1.

Anaxias, ducis Thebanorum nomen apud Pauſan. lib. 3.

Anaxilas, poëta comicus, cuius meminit Suid.

Anaxilia, ſoror Agamemnonis, Pauſan. libro 1.

Anaxilias, Rhegiorum tyrannus, qui vbi nauali prælio Zanclæos viciſſet, tantam tyrannidem exercuit, vt ſupplices etiam factos trucidare, reliquos verò cùm vxoribus & liberis vendere iuberet. Pauſ. lib. 4.

Anaxilâus Lacedæmonius, cuius meminit Plutarchus in Alcibiade, dixit enim Anaxilaum & Lycurgum à Lacedæmoniis in vincula coniectos, in iudiciúmque vocatos, ac deinde omni ſupplicio abſolutos, è vinculis exiiſſe,

Anaximander, Mileſius philoſophus. Thaletis ſodalis, auditor ac ſucceſſor, primus terræ mariſque circuitus deſcripſit, & ſphæram conſtruxit. Laërtius. Præterea cylindri formæ eſſe terram aſſeruit tantæ profunditatis, vt ad altitudinem profunditas tertia inueniatur. Is infinitatem rerum poſuit, qua omnia naſcerentur, vt refert Cicero Academicarum quæſtionum lib. 4. Horologium & Gnomonem inuenit, primus etiam Geographicam tabulam edidit. fuit & alias Anaximander hiſtoricus, & ipſe Mileſius, Ionicus ſcriptor. Laërtius libro 2.

Anaxidamus, Euximi filius, Spartanorum rex, Pauſ. lib. 3.

Anaximander, opinatus eſt natiuos eſſe deos longis interuallis orientes, occidentéſque. Cicero, & Polyd. Virg. li. 1. de rer. inuent. Itémque ex aqua terráq; calefactis homines exortos eſſe putauit, ibidem Polyd. Verg. cap. 3. Denique Lacedæmoniis fertur prædux ſſe, vt vrbem, ac recta cuſtodirēt, quòd inſtaret terræ motus: ac tum vrbs eorum tota corruit. Plinius. lib. 2. cap. 79.

Anaximenes, philoſophus, Eraſtrati filius. Anaximandri diſcipulus & ſucceſſor, eo d e obiit, quo Sardis capta fuit. Hic principium rerum aerem opinatus eſt, quem genere infinitum, qualitatibus finitum aiebat: cuius condenſatione ac rarefactione cuncta gignì pugnauit. Motum verò ab æterno eſſ. dixit: terram, ex aëre conſtipato, primùm omnium actam, latam, magnam, idcirco abſque ratione ſuper aërem contineri. Solem, Lunam, cæteraſque ſtellas à terra ortum habere. Aërem infinitum aſſerebat, cúmq; deum ſtatuebat, vt eſt author Cicero Academic.

quæſt.

quæst.lib.4.

Anaximenes aëra deum esse statuit. vnde Virg. lib.2.Georg.

Tum pater omnipotens fœcundis imbribus æther,
Coniugis in gremium lætæ descendit, & omnes
Magnus alit magno commixtus corpore fœtus.

Primus horologium solarium: in quo vmbilici solis, quem Gnomonem vocant, vmbra horas ostendit, apud Lacedæmonios adinuenit.Plinius libro 2.cap.78.

Anaximenes,sophista, Alexandri Magni tempore vixit, de quo hæc Pausanias libro 6. Alexander, ira percitus, cùm Lampsacenis, qui rebus Persicis auersus Alexandrum fauissent, extrema esset minitatus,Lampsaceni verò habita ratione vxorum & liberorum, ipsius denique patriæ supplicatum Anaximenem amandassent ad Alexandrum, qui & Alexandro & ipsi Philippo notus erat: Alexander autem causa illius aduentus audita, iurasset, vocatis in testimonium diis Græcorum se, quicquid ille peciisset, contrarium facturum: Hac in re (inquit Anaximenes) mihi gratificare ô rex: vendas sub hasta mulieres Lampsacenorum & liberos, totum oppidum solo æques, templa Deorum incendas Fuerunt & alij duo Lampsaceni eius nominis, orator vnus,alter historicus, qui oratoris nepos Alexandri gesta conscripsit. Anaximenis extant epistolæ 2. ad Pythagoram. Natus est 63. Olympiade Laërt.lib. 2. Alexander cum nihil contra dolum comminisci posset,veniam dedit Lampsacenis inuitus. Is instituisse dicitur ab eodem Pausania, vt oratio extemporalis & declamatio fieret,exercitationis causa.

Anaxini, populi in quarta regione Italiæ.Plinius 3.72.2.

Anaxippus, poeta comicus, tempore Antidoni & Democriti.Polioreetes.

Anaxitheta, Danais, ex Ioue peperit Olenum. Steph.

Anáxius, fluuius per Feltrensem agrum fluens.

Anáxo, Ancæi filia, quam quidam Alcmenæ matrem faciunt, non Lysidicen, sororem Pithei ex Pelope & Hippodamia, vt habet Plutarchus.

Anaxylides, philosophus, de quo Hieronimus contra Iouinianum scribit, quòd in lib.secũdo philosophiæ ferat. Potoriam matrem Platonis phantasmate Apollinis oppressam fuisse, & od id, sapientiæ principem Platonem arbitretur.

Anaxippus Myndæus Herculi statuam consecrauit.Paus.lib.5.

Anaxiroa, Coroni filia, Epei vxor, Pausanias libro 5.

Anazarba, vrbs Ciliciæ, ad Pyramum fluuium, ab Anazarba conditore, oppidum poetæ & Dioscoridi, rei herbariæ peritissimi, patria.

Steph.hodie *Axar.*

Anazárbeni, populi.Plin.5.27.10.

Anazerinorum tetrarchia.Plin.5.23.1.

Anchæus,Lycurgi filius,patria Tegeates,vnus ex Argonautis.Hyginus in fabulis.

Ancæus Neptuni filius, patria Samius (aliàs rex Sami) qui & ipse inter Argonautas ab eodem commemoratur Hygino. Is (vt scribit Aristomenes) agricolturiæ studiosus fuit: quum autem vineam plantaret, nimium graui labore seruos premebat: quare illorum quidam dixit, Dominum ex illa vinea fructum nunquam perceptutum. Ancæus verò posteaquàm vua maturuit, lætus vindemiabat: coactáque vindemia, vinum ex lacu sibi hauriri iussit, increpans eum, qui futurum prædixerat, vt nunquam eius vineæ vinum biberet. Poculum igitur cum ori admouereret, dictum in memoriam reuocauit. Cui seruus, Multa cadunt inter calicem, supremáque labia. His verò dictis, quidam accurrit, nuntians quàm maximum aprum (cuius meminit Homerus Iliad. 1. & Ouid 8. Metamorph.) vineam ingressum illam vastare totam. Itaque abiecto Ancæus poculo, ad aprum festinauit, ab eóque dente ictus interiit. Vnde natum est prouerbium in eos, quibus præter spem aliquid euenit: quod sic è Græco Latinum Cato vertit, Multum interest inter os & offam. Vide Erasm.Adag. Meminit huius Apollonius Rhodius & eius interpres.

Ancalites, populi in Anglia, Trinobantibus, Bigrogis, Cassis & Cenimagnis proximi. Cæsar.lib.5.comment, *Ankenlut*, Glareano.

Ancaria Dea ab Asculanis populis colebatur, vt patria & tutelaris, ne hostium vastarentur incursu. Alex.ab Alex.

Ancara,oppidum Italiæ.Step.

Anchaces, dux aut imperator contra Æætem Colchorum regem, fratrem Persæ. Valerius 6.Argon.

Doctus & Anchaces, patulo vaga vincula gyro.
Spargere, & extrema laqueis adducere turmas.

Ancharia, Octauia mater,Plut.in Ant.

Anchémolus, filius Rœti Marrubiorum regis in Italia: cui cùm pater Casperiam, seu Caspiam nouercam superinduxisset, priuignus eandem stuprauit: quo cognito cùm pater eum persequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille ad Turnum se contulit. Postea tamen à Pallante Euandri filio occisus est. Virg lib.10.

—& Rhœti de gente vetusta.
Anchemolum thalamos ausum incestare nouercæ.

Vide ANTEMOLVS.

Anchesites, ventus ab Anchisa portu Epiri spirans, cuius mentio est apud Halycarnas

Cic.7.

Cic.7.ad Att. Fluit ab Epiro plenissimus Anchesites. Antea legebatur Anchemitis: sed sic restituit Turnebus.

Anchesis mons, ab Anchisæ monumento dictus: isque est iuxta Orchomenem. Pausanias libro octauo.

Anchésmus, mons Atticæ, in quo est Iouis Anchesmij statua. Paus. in Attica.

Anchiála, ciuitas Ciliciæ, de qua Strab. libro 14. Postea est Anchiala paulò suprà mare sita, Sardanapali opus, vt Aristobulus ait. Anchiales meminit. Plinius 5.27.5. Ex hac vrbe fuit Anthenodorus, qui non à Sardinapalo, sed ab Anchisale Iapethi filio condiram vult, Cydni matre, à quo nomen vicino flumini. Ouidius lib.1. Trist.

— *& ab his per Apollinis vrbem*
Vestæ per Anchiali mœnia fundat iter.

Stephanus.

Anchialos, vrbs Thraciæ sita in intimo sinu, atque vbi Pontus alterum sui flexum angulo finit; non procul à magna Apollonia.

Anchialo hodie, Sophiano teste. *Kenkis.* Mercatori.

Anchialum, oppidum apud Plin. 4.11.27.

Anchiáles Astrologi nomen, cuius meminit. Cicero libro de Diuinat.

Anchialus, Mentis filius, vir bellicosus. Odyss. 1.

Anchialus, Phæacensis. Odyss. 8.

Anchimous, Sophista Elicnsis, cui pro potu sola aqua, pro cibis ficus esse consueuerant.

Anchimolus, Sophista apud Elidem fuit, aquæ potor, ac ficis modò solitus vesci nec tamen aliis imbecillior habebatur. Cælius libro sexto capite quarto.

Anchion, cursor nobilis Lacedæm. lib.2. Paus.

Anchisa oppidum Italiæ. Steph.

Anchises, Capis filius, ante bellum Troianum nemorum latebras & solitudines coluisse fertur: gregibus & armentis intentus fuit, quibus cum vacaret, à Venere adamari cœpit, & cum ea concubuit, vnde natus est Æneas apud Simoenta Troiæ fluuium. Seruius Porrò cùm se Veneris concubitu vsum fuisse iactasset, ab eadem oculis est priuatus: propterea dicunt eum Troianorum consiliis non interfuisse. Ardente Troia cùm nulla salutis spes appareret, senio confectum, Æneas humeris imposuit, secúmque Drepanum vsque Siciliæ vrbem vexit, vbi fatis concessit. Virgilius,

Tunc ille Æneas, quem Dardanio Anchisæ
Alma Venus Phrygij genuit Simoentis ad vndas?

Anchisus, Archadiæ mons, Pausan. apud cuius radices Anchisæ monumentum.

Anchitæ, Arabiæ fellcis gens. Ptolem.

Anchoe, Locus circa Cephissi fluminis ostia, & ibidem lacus eodem nomine. Strabo.

Anchora, Tectosagum, qui quondam Galatiæ partem, Phrygiam maiorem versus, castellum erat. Alterum quoque fuit eiusdem nominis Lydiam versus, circa Blaytum Phrygiæ oppidum. Strabo. lib.12.

Anchorarius mons. Plin.13.15.16.

Anchûrus, Midæ filius de quo sic Plutarchus in Parallelis, cap. 9. circa Celænon Phrygiæ oppidum terræ hiatus cum aqua domos complures ipsis cum hominibus absorpsit in profundũ, Midas rex oraculo monitus, vt res eò pretiosissimas coniiceret (ita enim futurum, vt terra, coiret) auro & argento iniecto nihil opis attulit. Anchurus regis filius, quum nihil in vita humana pretiosius anima secum ipse versasset, datis genitori complexibus, & Timotheæ vxori, equum ascendit, inq; hiantem locum concitatus est. Postquam in vnum terra rediit, aueam Iouis Idei aram eo in loco dedicauit. Calisthen.2. Metamorph.

Ancile, scutum breue, authore Festo, ita ex vtroque latere recisum, vt nullus angulus videri posset, summum infimúmque eius latus medio pateret. Fertur id Numæ Pompilij tempestate de cælo decipisse, vnáque editam vocem omnium patentissimam fore ciuitatem quandiu in ea mansisset. Itaque facta sunt eiusdem generis plura, ne internosci celeste posset. De hoc Ouid.3. Fast.

Ecce leui scutum versatum leniter aura
Decidit: à populo clamor ad astra venit.

Et paulò post,

Idque ancile vocat, quod ab omni parte recisum est.
Quémque notes oculis, angulus omnis abest.

Anclacæ, Sarmatiæ Asiaticæ populi Plin.

Ancon, Leucosyrorum vrbs in Cappadocia. Ptolem., Apollon. Ancon portum vocat Arrian. in Periplo.

Ancon, onis, vel Ancona, næ vrbs totius Pincenti celeberrima, in littore Adriatici maris à Siculis condita, portum habens insigni opere à Traiano Cæsare extructum. Nomen habet à situ qui cubiti flexuram refert. Græci enim & cubitum, & locum cubiti modo sinuosum, ἀγκῶνα appellant. Plin lib.3. cap.13. ab illâ colonia Ancon, appositа promontorio Cumero in ipso flectentis se oræ cubito. Luc. lib.2.

Illic Dalmaticis obnoxia fluctibus Ancon.

Ptolem & Pompon. Gall. *Ancone.*

Ancóbaritis, regio desertæ Arabiæ appositа. Epit. Strab. in Mesopotamia est, apud Ptolemæum.

Ancónis situs & gnomon. Plin.2.7.44.

Anconis promontorium quod.3.13.8.

Ancorarius, mons in Mauritania, circa Tingitanum, Castellum. Ammian.

Ancóre, vrbs Bithyniæ, Antigonia postea dicta, deinde Nicæa. Stephanus. Vide NICAEA.

Ancrina, Siliciæ oppidum. Ptolem.

Anculi

Anculi & Anculæ, dij deæque ancillarum. Festus.

Ancus Martius, quartus Romanorum rex, nepos Numæ ex filia. Hic Latinos bello domuit. Auentinum & Martium montẽ vrbi addidit, Ianiculum ponte Sublicio vrbi cõiunxit, Romanorumq; limites ad mare vsque promouit: vbi & Ostiam cõdidit, fertur præterea primus carcerem instituisse, sic δεσμωτήριον, id est, à cubito dictus, quem incuruum habuisse dicitur, vt ait Seruius. Tit. Liuius lib. 1.

Ancus, Numidiæ fluuius, iuxta Icosium fluens. Pomp. Mela.

Ancyra, Plin. lib. 5. cap. vltimo, duarum vrbium nomen, quarum altera est Phrygiæ, altera Galatiæ. Hinc Synodus Ancyritana in iure Pontificio. Dicta Ancyra ab anchoris nauium captarum à Mithridate, quos Ptolemæus Ægypti Rex, suppetias Gallogræcis miserat. Stephanus, hodie *Angouri*.

Ancyra, metropolis Ptolemæo, lib. 6. cap. 4. Mediacus nunc dicitur, teste Volat. Pli. 5. 32. 19. 25.

Ancyræ, Siciliæ vrbs. Diodor. lib. 14.

Ancyreum, Asiæ minoris promontorium, vbi Pontus finitur incipitque Bosphorus. Dionys. hodie *Psomion*.

Ancyrion, oppidum Italiæ. Steph.

Ancyron, vrbs Ægypti. Steph.

Anda, Africæ vrbs Polyb.

Andabasis, regionis nomen, vnde coccum optimum adfertur. Serapio.

Andabatæ, populi, aliàs gladiatores, clausis oculis pugnãtes. Cic. Treb. lib. 7. Epist. fam. Quem antea ne Andabatam quidam defiaudare poteramus. Vide in Chiliadibus Erasm.

Andabilis, Cappadociæ ciuitas, apud Anton.

Andaca, Indiæ vrbs, quam Alexander deditione accepit. Arrian.

Andania, Arcadiæ vrbs. Strabo. Messeniæ oppidum. Pausan.

Andania, mulieris nomen, apud Pausan. lib. 4.

Andania, ciuitas est in Peloponneso. Strab. Stephanus Mesenen regionem, & similiter vrbem in ea sic nominari scribit.

Andanis, apud Strabonem, fluuius est Carmaniæ regionis. Mela & Plin. 6. 23. 69.

Andaræ populi Indiæ plurimis vicis & xxx. oppidis, quæ muris turribúsque muniuntur. Pli. lib. 6. cap. 19.

Andarba, Dalmatiæ vrbs. Anton.

Andánum vrbs Cariæ. Vide Steph. in Bargylla.

Andaristus, Pelagonum in Macedonia locus. Ptolem. & Andaristenses populi apud Plin.

Andates, lucus in Britannia insula. Xiphilin. in Nerone.

Andatis, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum in Nili ripa, Plin.

Andautonium, Pãnoniæ superioris oppidũ. Ptol.

Andebonthus, filius legitimus Cuntonis Anglorum regis, ægrè ferens Aroldum filium nothum eiusdem Cũtonis, patri successisse, mox-

tuum Aroldum refodi iussit, eiúsque corpus in mare proiici. Volater.

Andecrium, Dalmatiæ mediterranea ciuitas. Ptolem. Andretium Straboni.

Andegauia, regio Galliæ Turonibus ac Biturigibus finitima, Oceanóque proxima. Gallicè. *Angiers*.

Andegaui, populi, qui & Andes. Tacit. lib. Erupere primi Andegaui ac Turonij, quorum Andegauos Acilius Auiola legatus excita cohorte, quæ Lugduni præsidium agitabat, coërcuit. Plin. 4. cap. 18.

Andelus, ciuitas Hispaniæ non procul à Pompeopoli, quæ vulgò Pampilona appellatur, metropolis regni Nauarræ Gall. *Pampelune*.

Anderica, Cissiæ regionis stathmus, 210. stadiis à Susis. Herodot.

Anderida, litoris Saxonici vrbs, in Britannia. lib. Notit. *Nevvenden* in Cantia est Camdeno.

Anderidum, Vasconũ in Hispania oppidũ. Ptol.

Andêra, ciuitas vbi mirus quidam lapis, ferri pseudargyri & aurichalci materia nascitur. Steph. ex Strabone.

Andera, ciuitas Phrygiæ. Plin. 5. 20. 15. Est & altera eiusdem nominis in Troad. Steph.

Anderæ: populi Plin. 6. 30. 34. Æthiopiæ sub Ægypto.

Andes, ium, vicus non procul à Mantua, Virgilij patria: hinc Andinus, adiectiuum: vt Andinus cantus Sil. lib. 8.

Mantua Musarum domus, atque ad sydera cantus
Euecta Andino, id est, Virgiliano.

Andes, populi inter Celtas, Carnutibus & Turonibus finitimi, ac Ducatui Bituricensi, Oceanóque proximi, quos Ligeris flumen alluit. Gallicè *Le pays d'Anjou*.

Andethennalis, vicus in Gallia Belgica Anton. *Echternach* Simlero. In agro Treuerẽsi videtur.

Andiantes, Pannoniæ inferioris populi. Ptolem.

Andigista mater Deorum apud Pisinos, vbi templum maximum habet magnæ venerationis. Strab. lib. 12.

Andirina, mater deûm cognominata à loco, de quo Strab. lib. 13. Sub Andira (inquit) templum est matri Deûm Andirinæ sacrum & subterraneum antrum Palæan vsque. Est autem Palæa, habitatio quædam sic appellata, quæ ab Anditis distat stadiis centum & 30. Subterraneum hunc meatum torrem quidam in os eius incidens aperuit qui postera die à fustore quodam ad sacrificium eunte: apud Andiram fortuitò repertus fuit. Strab.

Andizetij, populi Pannoniarum, vt refert Strabo. lib. 7. ij sunt quos Ptol. Andiantes vocat.

Andócides, orator Athenienſis, filius Leogori. Hellanicus.

Andoînus, Longobardorum rex.

Andologenses, populi Hispaniæ Tarraconensis. Plin. 32.

Andomatis, Indiæ fluuius qui in Gangem fluit, & oritur.

oritur ex Mandiadinis, Indica gente. Arrian.
Andomatunum Longonum vrbs Ptole. in Gallia Belgica. Villanouanus *Langres* esse putat.
Andóriſe, oppidum. Plin. 3.1.62.
Andoriſippo, vrbs Hiſpaniæ Bæticæ. Plin.
Andraca, Cappadociæ in Chamana regione vrbs Ptolem.
Andrapana, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.
Andraſimundi, Taprobanæ inſulæ promontorium. Ptolem.
Andraſſum, vrbs in Aſia minori circa Galatiam. Cedren.
Andreæ, vel S. Andreæ inſula Propontidis.
Andrágoras ſubita morte periit. Matt. lib. 6.
Lotus nobiſcum eſt hilaris, cœnauit & idem:
Inuentus manè mortuus Andragoras.
Andramyſtes rex fuit Lydorum qui primus omnium mulieres fecit eunuchas eſſque vice eunuchorum vſus eſt. Cæl. Rhod. lib. 20. c. 14. & Alex. ab Alex. lib. 2.
Andrêas nomen Apoſtoli Matth. 4. 10. qui ante vocationem ſuam diſcipulus erat Ioan. Bapt. Ioan. 1.
Andréas II. Ladiſlai patruus, Vngariæ rex, regnauit annis xxxvi.
Andréas III. Vngariæ rex, regnauit annis xii. à Bela qui ei ſucceſſit, victo regnoq; exutus eſt.
Andreas, Argiuus ſtatuarius Pauſ. lib. 6.
Andreas, Penei filius Thebanus Pauſ. lib 6.
Andreis, Pauſaniæ, Græciæ regio, quæ poſtea Phlegyantis dicta fuit.
Andreſti, Indiæ populi ab Alexan. magno victi.
Andri, populi circa Claſtidium in Gallia Ciſalpina. Polyb. lib. 2.
Andria, vrbs Elidis: & alia Macedoniæ. Steph.
Andriaca, oppidum in Media & item Lycia Ptolem. Rurſum in Thracia, Straboni. Vide Plinium 5.17.40. in Lycia. Ptolem.
Andriculus, Ciliciæ mons, Strabo lib. 14. qui ait, Vlterius eſt mons Andriculus, & aſpera quædam præternauigatio, nomine Platanius. Eſt etiam fluminis nomen Plin. lib. 5. c. 15. quem Strab. Andrium vocat, & in Scamandrum fluere affirmat. Dicitur & Andricus & Andricius.
Androbius, pictor nobilis, de quo Pli. lib. 25. c. 11.
Androcalis, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum, apud Plinium.
Androega, Perſidis regio. Cedren.
Andrimachidæ, populi ſunt qui virgines nupturas exhibent ſuo regi, qui pulchriorem & gratiorem ſibi ſtupret.
Androclea, vna eſt ex filiabus Antipæni, quæ pro ſalute populi Thebani ſeipſas interfecerunt. Nam cum pugna eſſet Thebanis & Herculi contra Orchomenios, oraculum eſt allatum, bello fore eos victores, ſi manum ſibi inferret, qui generis dignitate inter ciues eſſet nobiliſſimus, & Antipœno (hic enim maiorum genere maximè illuſtris erat) non placeret pro populi ſalute mori, eius filiabus Androcleæ placuit. Vbi itaque ſeipſas interfeciſſent hic eis pro tanto beneficio honos eſt habitus, vt in parte templi Dianæ Eucliæ Leonis ſimulachrum ab Hercule illis dicatum conſpiceretur. Pauſ. lib 9. Bœotic.
Andronicus poſt annum ferè quadringenteſimum decimum, quàm Roma condita fuit, fabulam primus dedit, anno ante Ennium. Cicer. lib. 1. Tuſcul. & Quintil. lib. 1.
Andrócleus, Philoſophus, Porphyrij diſcipulus, cuius ipſe Porphyrius mentionem facit. Volaterran.
Androclus, Codri filius, rex Ionum Pauſ. lib. 7.
Androclidas Lacon, qui cùm probro daretur quòd cùm claudus eſſet, bellatoribus ſe nimium miſcuiſſet, ideóque ab omnibus tanquam inutilis à prælio arceretur: ita commotus reſpondit, In aciem aſiſti oportere, qui de prælio non de fuga cogitet. Plut. in Apoph. & Cæl. Rhod. lib. 14. cap. 5.
Androcopus, is qui Lebedam condidit. loco quodam occupato nomine Arta. Strab. lib. 14.
Andracydes, medicus ſapientia clarus, cuius extat epiſtola quædam ad Alexandrum magnum ſcripta, apud Plin. his verbis, Vinum poraturus, rex memento te bibere ſanguinem terræ: ſicut cicuta homini venenum eſt, ſic cicutæ vinum Plin. lib. 35. cap. 9.
Andrôdamus, Rheginus, qui leges condidit Calcideuſibus, populis Thraciæ. Ariſt.
Andródus, filius Codri, Athenienſium regis, qui Epheſum condidit, & Ioniam regem ibi conſtituit.
Androdus Dacus ſeruus, Romæ in circo maximo agnitus à leone, cuius pedem vulneratum aliquandò curauerat in ſyluis. Eius hiſtoriam lectu digniſſimam vide apud Gel. lib. 5. cap. 15.
Andrógeus, filius Minois Cretæ regis, & Paſiphaës, qui cùm omnes in Palæſtra ſuperarat, ab Athenienſibus & Megarenſibus ex inuidia occiſus eſt. In cuius vltionem Minos, Niſo Megarenſium rege occiſo, Megaram euertit, Athenienſes acri bello ſuperauit, cóſque quotannis ſeptem adoleſcentes & totidem puellas, à Minotauro deuorandas in Cretam mittere coegit. Virgl. lib. 6.
In foribus lethum Androgeo, tum pendere pœnas
Cecropidæ iuſſi, &c.
Androgeos, vnus è Græcorum ducibus qui ad Troiam profecti ſunt. Virgil Æneid. 2.
Primus ſe Danaum magna comitante caterua
Androgeos offert nobis, ſocia agmina credens.
Andrógynæ, vel Androgyni, populi in Africa, Plinius 7.2.18. vtriuſque naturæ, inter ſe vicibus coeuntes, dextra mamma his virilis, læua muliebris.
Androlitia, oppidum. Plin. 5.29.41.
Andrómache, Hectoris Troiani vxor, Eetionis regis Thebarũ Ciliciæ filia. Aſtyanactem peperit. Mortuo Hectore Pyrrhus eam in Græciam

ciam abduxit, & ex ea Molossum suscepit, postea verò Heleno vati Priami filio, cum parte regni in vxorem dedit. Author Volater. Virgil.lib.3 Æneid.

Hectoris Andromache Pyrrhin, connubia seruas?

A viri pugna nomen sortita est: fuit enim quædam veluti virago.

Andrómachus, adulator Crassi, à quo ipse Parthis proditus est. Plutarch.

Andrómachus fuit etiam sophista è Neapoli Syriæ, filius Zone, qui Nicomediæ grammaticam docuit Diocletiani temporibus. Suid.

Andromachus, Syriæ, & Phœnicis præfectus ab Alexandro, viuus à Samaritis crematus est. Curtius, lib. 4.

Andromattuum, Lingorum ciuitas in Gallia, Ptolemæo.

Andrómeda, vel Andromede, Cephei Æthiopum regis & Cassiopes filia, ob matris superbiam, quæ se Nereidas forma superare gloriabatur à Nymphis saxo alligata fuit, & ceto marino monstro exposita: postea tamen à Perseo in patriam reuertente, occiso prius ceto, liberata eidem nupsit. Propert. lib. 2.

Andromede monstris fuerat deuorata marinis,
Hæc eadem Persei nobilis vxor erat.

Plin lib. 5. cap. 31. Postremo Minervæ beneficio inter astra collocata dicitur, oritúrque in parte Piscium duodecima. De hac tragædiam scripsit Euripides: eámque ab eius nomine Andromedam appellauit.

Androna, Cyrrhesticæ regionis in Syria oppidum. Anton.

Andrómon, nomen proprium eius qui Colophonem ædificauit.

Andron. Ptol. oppidum inferioris regionis Nili.

Andron Latanæus, teste Theophrasto, tibiis canens primos omnium motiones corporis & rythmos excogitauit. Cæl. Rhod. lib. 5. cap. 4.

Andronicus, 1. vir victoriosus, nomẽ viri Ru. 16.

Andron cus Rhodius, philosophus Peripateticus, cuius meminit Strabo.

Andronicus grammaticus, desidiosior in professione Græca, cuius meminit Tranquillus.

Andreas à Lacuna, Hispanus Secobiensis philiatros, scripsit libros quàm plurimos, quorum nomina & inscriptiones leges apud Conrad. Gesn in Biblioth

Andromicus historicus res Alex. scripsit Volater.

Andromicus, Græcorũ Imperator, regnauit. 11.

Andronodorus, Legislator fuit Chalcidensium, eorum qui in Thracia sunt. Alex. ab Alex. lib. 6. capi. 10.

Androphagi Scythiæ gentes in Europa. Herod.

Andropompus Thebanus, Bori filius, qui Xanthum non singulari certamine, sed fraude interfecit, Paus. lib. 9.

Andros Britanniæ insula, Plin. lib. 4. cap 6. Est & alia apud eundem Andrus. 4. 2. 60. Andri insulæ mira aqua 2. Plin. 106, 37.

Andros, insula vicina Samo, cum oppido eiusdem nominis, quæ Asiæ adiacet ex opposito ad Ephesum. Ouid. lib. 12. Metamorph.

Et totidem natis Andros fraterna petita est.

Hæc primò dicta fuit Cauros, postea Antandros, hinc Andrius, dria, drium. Steph. nominatam scribit ab Andro Eurymachi filio, &c. Ibi fons est, qui quotannis, nonis Ianuariis, vini sapore fluit. Plin. lib. 2. cap 103.

Androsia, Galatiæ oppidum. Ptolem.

Andros insula, oppidum in mari Myrthoo, prima Cycladum.

Andros (quæ & Antandros Phrygij littoris oppido cognominis) insula vna est è Cycladibus, quæ quia in orbem iacent, Cyclades dictæ sunt. Pomp. Mela.

Androsthenes prætor Thessaliæ, Pompeio fauens, à Cæsare obsidetur & expugnatur. Cæsar, lib. 3. de bello ciuili.

Androsthenes, statuarius Thebanus, Pausan.

Anecus, Siciliæ fluuius, qui per 2000. passuum sub terra mergens, Syracusis miscetur mari, appellatúrque Ano, post Anaposcænos superior Noti Sphoros.

Aneianum, Antonino, hodie *monte Agnano*. Simlero Vrbs Italiæ inter Patauium & Mutinam.

Anelontis fluminis iuxta Colophonem meminit Pausan. cuius prædicat frigiditatem.

Anem, nomen ciuitatis, 1. Paral. 6.

Anémo, fluuius in octaua Italiæ regione, Plinio 3. 15 5. hodie *Rasanario, Fantino, Santerno.*

Anemolia, Phocydis vrbs, quæ postea Hyampolis nominata est. Strab. Bœotiæ ciuitas. Ptole.

Anemosa, vicus in Arcadia Pausan.

Anemotichos, circa Cariã vrbs. Porphyrogen.

Anemotis, Palladis nomen est, inde tractum: cùm Mothonem Peloponnesi ciuitatem locáque vicina, venti pauló violentiores, minúsque tempestiuè perflantes insigniter oblæderent, Diomedis, qui tum ibi imperabat, sumsu simulacrum Palladi erectum est, eidémque ab incolis fusæ preces, quibus fusis mox ventorum cessauit impetus, nullúmque deinceps calamitatis genus incolis posteà enatum: vnde cognomen Minerua à sedatis ventis adepta est, Cæl Rhod. lib. 20. cap. 19.

Angæus, Lycurgi Regis Thraciæ filius, qui Samnum oppidum condidit.

Anemórea, vrbs Phocidis, quæ nunc Anemolia dicitur in confinio Phocidis, & Delphorum in alto colle. Situs est autem supra eam locus καλοπτήριον dictus, qui ventis nunquam non impetitur, vnde nomen vrbis. Steph.

Anemúrium, oppidum. Plin. 5. 71. in Cilicia Anemurij. 5. 37. *Stalemura.* Nigro.

Anemusa insula maris mediterranei. Ptolem.

Anemytas, apud Tarentinos asinus erat, qui ventis sacrificabatur Etym.

Anerittæ Marmaricæ Nomigens. Ptolem.

Aner, id est, responsio aut canticum lucernæ, siue affligens,

affligens lucernam. Frater Mamre. Genes.4. Nomen item ciuitatis in tribu Manasse. 1. Chron.6.

Anetúsia, vrbs Libyæ. Steph.

Anétia, oppidum. Plin.3.24.4.

Aneticus, Asiæ locus est arundinibus abundans.

Anetis, Dea quædam in Armenia. Armeniis autem lex erat vt virgines in phano vetustissimo Anetidis deæ prostituerentur: vbi ipsius statua ex solido aureo sita erat, quam Antonius expilauit: quibus emeritis, cuiusuis præcipui hominis coniugium sortiri fas erat, nemine abnuente, aut tale coniugium detrectãte. Alex.ab Alexand.lib.1.cap.24.

Angæ, Palestinæ locus. Cedren.

Angæ, montes in sinistro Ciliciæ. Iudic.2.

Angaris, mons Palestinæ. Plin.5.13.3.

Angarus, Bithyniæ emporium, propè Helenopolim. Socrat.lib.8.cap.20.histor.Eccles.

Ange, Arabiæ fœlicis vicus. Ptolem.

Angia, Thessaliæ vrbs. Liuius.

Angele, pars è tribu Pandonide. Steph.

Angelia Mercurij filia, vt apud Pindarũ in quodam Olymp.hymno legitur, quod & interpretes norant. Vide Cælium lib.18.cap.6.

Angellæ, Belicæ vrbs, Anton. inter Cordubam & Hispalim.

Angelus, Neptuni filius ex concubitu Nymphæ cuiusdam in Chio natus. Pausan.lib.7.

Angelon, statuarius qui Apollinis simulachrum apud Delios fecit. Pausan.lib.2.

Anger, fluuius in Illyrico.

Angerona, silentij dea, cui sacrificabatur ad diem XII. Calend.Ianuarij, ore obligato, obsignatóque simulachrum habebat. Plinius libro tertio, capite quinto. Angeroniam vocat Macrobius Saturnal.libro primo, capite decimo. Diuæ (inquit) Angeroniæ Pontifices in sacello Volupiæ sacrum faciunt: quam Verrius Flaccus Angeroniã dici ait, quòd angores ac animorum solicitudines propitiata depellat. Masurius adiicit, eius deæ simulachrum ore obligato atque obsignato in ara Volupię propterea collocatum, quòd qui suos dolores anxietatésq; dissimulant, perueniant patientiæ beneficio ad maximam voluptatem. Iulius Modestus ideò sacrificari huic deæ dicit, quòd populus Romanus morbo, qui Angina dicitur, præmio voto sit liberatus.

Anges, mater Elephi quem suscepit ab Hercule.

Angites, Thraciæ fluuius, qui Strymonem subit. Herodot.

Angitiæ, nemus in Marsorum regione. Virgil.

Te nemus Angitiæ, vitrea te fucinus vnda.

Angitula, Anton. Italiæ flumen in Calabria regione, & Angitula vrbs ibidem, teste Barrio.

Angium, vrbs opulenta circa Peloponnesum Laonic.

Anguianus, Gallicæ classi præfectus in prælio nauali aduersus Turcas. Paul.Ionius.

Anglia, Britannia, insula in Oceano, vndique à circunfuso mari complexa, nusquam iuncta continenti, sed ab omni orbe nostro diuisa quondam ab albis rupibus quas mare vndique abluit, Albion dicebatur. Hanc primùm Troes incoluerunt, Palladísq; oraculo classe in hanc insulam migrauerunt, atque gigantes, tunc insulam tenentes, multis victos prælijs expugnauerunt. Hos postmodum longo temporis tractu, Saxones illustres Alemaniæ populi oppressere, eorúmque agros & opes inter legatos Saxonum regina Angela diuisit, suúmque insulæ nomen reliquit. Quanquam plerique Angliam veluti nostri orbis angulum prædicent. Situs ipsius est contra aspectum Galliæ & Hispaniæ, ambitus quadragesies octies & septuagintaquinque millibus passuum constat.

Anglia primùm dicta est Albion, seu Albania, ab albis rupibus, quæ primùm illuc nauigantibus apparent, vnde cretacei lapides ad nos aduehuntur, quorum vsus est in abacis calculatoriis, ait Munst.lib.2.Cos. Postea Britannia appellata est à Bruto, Syluij Posthumi Latinorum regis filio, duce quorundam Troianorum, qui 40. annis post Troiam à Græcis excisam, classe in hanc insulam venere, atque Aborigines, tunc eam incolentes, ad vnum occidere. At Beda in Anglia natus, scribit Angliam apellatam Britanniam à Britannis, Galliam olim incolentibus. Est autem Anglia Oceani Polygonia insula, ab omni continente per mare discreta: & hodie in duo regna diuiditur, nempè Anglicum, & Scoticum, fluuio Suluaio: Veteres Britanniam sterilem dixerunt, & ne scrupulum quidem auri, argenti, aut æris in ea reperiri. Sed hodie ipsa mineralibus abundare deprehenditur. Terram sulfuream, & bituminosam, ad ignem aptissimam, habet. Triticum ea terra producit, siliginem, pisa, auenam, & alias eiusmodi fruges, quantum insulæ sufficit. Hæc Munst. Hodie in duas partes diuiditur, Angliam videlicet veteribus Lhægriam, & Cambriam seu VValliam. Tota hæc Anglia, aut Lhægria & Cambria proprio gaudet rege, cui multi eius regionis duces, comites, Principésque obediunt, Regio est quocumque anni tempore temperatissima. Cœlum crassum, in quo facilè nubes, imbres, ventiq; coguntur, atque eò minus frigoris æstusque propter aëris densitatem. Lupos neque vlla animalia rapacia nutrit: vnde infiniti ferè ouium greges. Omni etiam pecudũ aliorũ genere abundat, præter asinos, camelos, mulos & elephantos. Canum genus nullibi gentium maius ferociúsque. Solum fœcundum & frugiferum. Tanta hic Rosmarini copia, vt hortis inde sepiant. Vino, caret, sed cereuisia optima vruntur incolæ, quæ in aliis regionibus transuehitur. Oceanus

nus,qui insulam alluit,omnis generis piscium copia abundat. Fert hæc regio aurum, argentum, cuprum, plumbum, stamnum optimum & magna cum abundantia : ferrum denique, sed exigua eius copia. Gens procera statura, venusta & candida facie est, cæsiis vt plurimùm oculis,& vt sono linguæ Italis persimiles, ita corporum habitu ac moribus ab illis penè nihil discrepant:vestimento nõ multum absimili Gallico vtuntur fœminæ niueo candore insignique forma, quàm longè decentissimo vestitu honestant,victus maxima pars in carne consistit.Bello sunt intrepidi,optimi sagittarij,ac in militia moræ haud multùm patientes : idcirco vbi ad arma ventum est statim de omnibus fortunis alterius partis dimicatur,quia omnia sequuntur victorem,sed neque arces ædificant:quin olim conditas, vetustatéque ruentes minus farciendas curant. Vrbes habent atque oppida egregia, frequentésque pagos & villas magnificas.Primaria vrbs emporium & regia sedes est Londinum, ad flumen Tamesim sita. Polyd. Virgilius. Vide BRITANNIA & ALBION.

Angolus Ptolemæo,Angula Plinio,Vestinorum, vrbs in Italia, vulgò *Angelus*.

Angriuarij,Ptolem.Tacit.Germaniæ populi, potens saxonum dynastia, ad Luppiæ fluminis caput, vulgò *Engern*, vel *Angeren*, vel *Angermund*.

Angrus,fluuius ex Illyricis versus Boream fluens Herod.lib.4. Quin ex Illyricis in Aquilonem tendens Angrus, planitie Triballiã interfluẽs, Brongum intrat, Brongus iste Istrũ.Herod.4.

Anguifer & Anguitenens,à Græcis dicitur ὀφιοῦχος.Columel.Anguifer,à Græcis dicitur,tempestatem significat, Cice.de natura Deorum. Atque hæc quidem à tergo,propter caput autem Anguitenens.

Anguigenæ populi quidam non procul ab agro Priapensi, quos antiqui finxerunt cognationem quandam cum serpentibus habere. Proditum est enim mares serpentum morsibus remedio esse si eos cõtinuò attigerint, quemadmodum incantatores, ac primo liuorem transferre, postea tumorem ac dolorem sedare.Strab.lib.13.

Angulani,populi Plin.3.2.5.

Anguitia, Æætæ filia, soror Circes & Medeæ quæ Marsis remedia contra venena ostendit Sil.lib.8.

Æte prolem Anguitiam mala grammina primum
Monstrauisse ferunt, tactuq; domare venena,
Et lunam excussisse polo stridoribus ames,
Frænantem,ac syluis montem nudasse vocatis,

Putatur hæc sedem habuisse apud Marsos, nõ procul à Fucino lacu,Virg.7.Æneid.

Te nemus Anguitiæ,vitrea te Fucinus vnda
Te aliqui fluere lacus,

Angurus,mons Scythiæ, iuxta Istrum fluuium. Apollon.libro 4.

Angutturi,gens circa Indum fluuium.Plin.

Angyrorum in Ægypto.Ptolem.

Ani,i.responsio, siue canticum,siue afflictus, vel pauper nomẽ Ianitoris,& cantoris,1.Paral. 15.

Ania, Romana mulier, quam cùm propinquus moneret, vt alteri viro nuberet (esse enim ei & ætatem integram, & faciem bonam) Nequaquam hoc faciam, inquit, si enim virum bonum inuenero,vt antè habui, nolo timere ne perdam : si malum, quid necesse est post bonum,malum sustinere?

Ania,Peloponnesi fluuius.Strabo.

Aniaca regia,circa Armenium.Cedr.

Aniana,Mesopotamiæ vrbs.Ptolem.

Anianæ thermæ, Cumanorum in Campania felici *Lagni de Lago*.Leandet.

Anianus sinus Liu.

Anichæ,gens Indica.Ptolem.

Anicium, Galliæ vrbs quam Podium,vulgò *Le Puy* vocant.

Anido,Liguriæ montes.Liu.

Anigræa,Peloponnesi locus.Paus.

Ansam,filius Samidæ, filij Galaad, filij Machir, filij Manasse 2. Paral.7.Lat. nauis populi, aut dolor,siue fortitudo populi.

Anichia,oppidum.Plin.4.7. 17.

Aniger.Vide infrà ANYGER.

Anigrus, fluuius Thessaliæ, in quo Centauri ab Hercule vulnerati lauerũt vulnera sua:quamobrem quum primò habuisset aquas dulces atque potabiles, habuit postea fœtidas atque turpes.Ouid.15.Metamorph.

Antè bibebatur : nunc quas contingere nolis,
Fundit Anigrus aquas, postquam (nisi vatibus omnis
Eripienda fides) illic lauere bimembres
Vulnera,clauigeri quæ fecerat Herculis arcus.

Anigriades,nymphæ,ab Anigro flumine nuncupatæ.Strab & Paul.

Anim,i. respondentes, siue cantantes aut afflicti, siue pauperes,nomen ciuitatis,Iosue 15.

Animotha,Arabiæ vrbs lib.Notit.

Anina,vrbs Indiæ extra Gangem.Ptolem.

Aninacha Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

Anio, siue Anien, nobilis Italiæ fluuius,in montibus Thebanorum nascens, Tiburtinum irrigans agrum,vbi è sublimi in subiectã vallem magno impetu delabens efficit cataractam: deinde per plana fluens, tres nobiles lacus secum in Tyberim defert,vulgò *Teuerone*.Nomen autem accepisse putatur ab Anio Hetruscorum rege, qui insequens Cethegum, filiæ suæ raptorem, quum eum assequi non posset, in hunc fluuium insiliit, & vt Anio vocaretur effecit.Propert.4.

Ramosis Anio qua pomifer incubat aruis.

Hinc Anienus, na,num Idem.

Siue Aniena tuos tinxerit vnda pedes.

Anisis,qui & Asychis, Ægyptiorum rex,à sacerdotibus

doribus designatus regnauit annis VI.

Anisum, vrbs esse videtur Siciliæ apud Ouidium. 4. Fastorum,

Iámque Leontidos, Anisenaq; flumina cursu.
Præterit.

Vt flumina Anisena, aut Anisum flumē, quòd Aniso prætertlabitur: nisi flumen Anisenum dicat pro Aniso flumine.

Anisus, Austriæ fluuius, hodie *Ens.* Rhenan.

Anitha, Arabiæ Petreæ vrbs. Ptolem.

Anitorgis Celtiberorum vrbs. Liuius.

Anistius Lacon, Alexandri Magni cursor à Sicyone Elin vsque mille ducēta stadia vno die percurrit. Solinus lib. 1.

Anitius, ædilis curulis. Plin. lib. 33. cap. 1. Appij Cæci scriba promulgauerat, vt ædilis curulis crearetur cum Q. Anitio Prænestino, qui paucis antè annis hostis fuisset, præteritis C. Petilio & Domitio.

Anitius Rufinus, Cos. Roma. Acilij Seueri collega.

Anitius Paulinus Consul, Ceionij Iuliani Camenij collega.

Anitius Paulinus iunior, Consul, Publ. Optatij collega.

Anitius Faustus II. Consul, Galli collega. Horum tempestate se vt Deum adorari Diocletianus iussit. Cassiod. Euseb.

Anius, locus Puteolis vicinus est, qui hodie *Lago Sudatorio* dicitur. Bocat.

Anius Apollinis filius ex Rhea, & Rex in Delo, habuit Andrum filium Virgil. lib. 3.

Rex Anius, Rex idem hominum, Phœbiq; sacerdos,
Vittis & sacra redimitus tempora lauro
Occurrit. De hoc vide Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 15.

Anna, id est, gratiosa siue misericors, aut requiescens vel donans, altera vxor Elcanæ. 1. Reg. Heb. Hanna. Nomen item prophetissæ cuiusdam filiæ Phanuel, de qua Luc. 2.

Anna, dea ab annis quibus præsidebat vocata, cui mense Martio priuatim & publicè sacrificabatur, vt populo annare & perannare liceret. Fuit Beli filia, soror Didonis, cui in fuga comes fuit: quæ postquam mortuam sororem vidit, & Carthaginem ab Hiarba Getulorum Rege occupatam, relicta sede patria, ad Battum Regem, qui Melitæ imperabat, cursum arripuit: à quo iure veteris hospitij benignè susceptra, duos circiter annos ibi mansit. Sed cùm Pygmalionem fratrem iam cum armis aduentare didicisset, Battus veritus potentiam illius, Annam vt inde abiret hortatus est. Mox igitur mare ingressa, dum Cameram, vel Cratidem fluuium nauigare contenderet, vi tempestas acta, in Laurentem oram peruenit, vbi iam Æneas pacatis rebus, & ducta vxore Lauinia, imperabat: à quo benignè inuitata, in regiam cum eo profecta est: cui mox Lauinia tendere insidias cœpit. Sed Anna in somnis à Didone monita, vt infaustam domum relinqueret, statim per fenestram exiliit, cùmque citato cursu ad Numicium amnem peruenisset, in eum se præcipitem dedit. Orta deinde luce, magno clamore eam quæritantibus, apparent vestigia pedum vsque ad Numicium amnem, vnde Ouid. 3. Fast.

— placidi sum Nympha Numici,
Amne perenne latens. Anna perenna vocor.

Anna, ciuitas Iudææ supra Hierichuntem. Steph.

Annacus, annis CCC. vixit, vide Stephanus in ICONO.

Annana, Arabum vicus. Egesipp. lib. 1.

Annarus, Rex Babyloniæ, qui tanti luxus fuisse fertur támque gulæ deditus, vt stola muliebri amictus, mero & vnguento madens, centum & quinquaginta psalteriis simul accubantibus velut officina nequitiæ, magnis effusionibus cœnitaret. Alexand. lib. 5.

Annas, 1. affligens, vel humilians, aut respondēs, Pontifex Iudæorum, socer Caiphæ pontificis. Ioan. 18. Luc. 3. Act. 4.

Annesel, Africæ propriæ vrbs. Anton.

Annēus Seneca Cordubensis, declamator Stoicus Philosophus, & idem poëta, Neronis præceptor, à quo solutis venis interfectus est. Tacitus.

Annesum oppidum. Plin. 6. 28. 75.

Annestus, Arabiæ fœlicis oppidum à Gallo deletum. Plinius.

Annibalis insula. Plin. lib. 3. cap. 5.

Annibalis speculæ, terrenæq; turres, iugis montium impositæ in Hispania. Plin.

Annibal. Carthaginensium dux aut Imperator, Amilcaris filius, cui ante aras Romanorum vindictam iurauerat, in Hispaniā traiecit: Gallos ad Rhodanum superauit. Eutrop. 3. Alpes peruias fecit: in Italiam venit: Saguntum cœpit. Liuius lib. 1. Decad. 3. Titum Sempronium Consulem apud Trebiam profligauit: Flaminium Consulem fudit ad Trasymnum lacum 15000. Romanorum cæsis, à Fabio Maximo imminutus Liuius 4 Eutrop. 3. Postea resumptis viribus Paulum Æmilium & Ter. Varronem Consules apud Cannas vicit, 40000. peditum & 2700. equitum cæsis, tribúsque & dimidio modis annulorum Carthaginem missis castris propè Romam positis, tempestate coactus, in Campaniam venit: à Marcello apud Nolam victus est. Liuius lib. 3. Eutrop. 3. Florus 1. Apud Cannas à Sempronio Graccho, magna suorum cæde repulsus, nauali pugna, ad Eumenem victus. Liuius 7. Florus 2. 8. Iustinus 31. Carthaginem rediit, vt eam à P. Scipionis Africani obsidione liberaret: cum quo apud Zamam oppidum Africæ congressus. 20000. Pœnorum cæsa sunt, ferè totidem captis: ipse ad Antiochum confugit, à quo auxilium ac vires sumpsit: cum quo postremò etiam superatus est. Liuius 3. Iustinus 3. Plutarchus in Annibal. Cæterùm à Romanis ex

postulatus apud Antiochum ac Perusiam Reges, ipsorum fidem suspectam habens, hausto quod annulo incluſum gestabat veneno, seipsum confecit. Plutarchus. Eutropius 4. Oros. 4.20. quo loco ait lapidibus obruptum fuisse à Carthaginensibus, ob rem malè gestam. Liuius libro nono scripsit cruci affixum fuisse. Cæterùm Prusam condidit. Plinius 5.32. Mercimonio amore detinebatur. Idem 3.11. turres ædificauit. Idem 2. CLXXIII. speculas extruxit 35.14.3.

Annibal Carthaginensis, illius magni filius, ab Amilcone duce in Lilybæum, quod à Romanis oppugnabatur, ad Siculos in officio continendos missus est. Polybius.

Annibal Rhodius, dux item Carthaginensis, Siculo bello interiit. Polybius.

Annibaluentia. Vide HIPPONIVM.

Annibi, montes & gentes in Serica regione. Ptol.

Anniceris. Cyreneus nobilis fuit equorum agitator, qui artem Platoni ostentaturus antè Academiam currus iunxit, sæpéque eundem cursum iisdem vestigiis nihil delirando appetiit. Cæl. Rhod. lib. 17. cap. 21. ab eo Plato captiuus redemptus est. Laërt. lib. 2.

Annichori, vel Annichores, populi Persis vicini.

Annichorum, ciuitatis aut regionis nomen. Stephanus.

Annium, Elidis in Peloponneso oppidum.

Annius Rufus. Iudææ præfectus, regnauit an. 11.

Annius Verus, Consul Romanis, Auguris collega.

Annius Libo Consul Romanus, Torquati Aspernatis collega.

Annius Tacitus, XXXIII. Romanorum Imperator, regnauit mensibus VI. Idem Consul cum Æmiliano fuit, atque à patribus Imperator electus est. Occisus est in Ponte militaribus insidiis. Pompon. Florian.

Annius Anulinus Consul, Numij Tusci collega.

Annius Scapula maximæ dignitatis & gratiæ prouincialis homo, propter coniurationem in Cassium interfectus est. Hirtius, de bello Alex.

Anob, i. vna, aut nodus, filius Cos. 1. Chron. 4.

Anoëgarh, Libyæ interioris vrbs. Ptolem.

Anolus, Lydiæ vrbs. Steph.

Anonium. Bechunorum in Italia ciuitas. Prole.

Annon dux exercitus Carthaginensis coactus est vertere solum exilij causa, quòd in expeditionibus leonem haberet sarcinas ferentem, veluti esset id argumento eum ad tyrannidem aspirare. Plutarchus & Cælius Rhodig. lib. 13. cap. 19.

Annon, Carthaginensis, præ nimio fastu humanis terminis non contentus, cupiebat maiora, vt quæ sunt supra hominem de se prædicari. Nam cùm aues multas ex iis quæ modulationibus in cantu vtuntur, emisset, nutriuit eas in obscuro loco, docuítque id vnum dicere, Annon Deus est. Cùm autem aues vnam hanc vocem auditam percepissent, aliam alio dimisit, ratus carmen illud quod aues edocuerat, aliis in locis etiam diuulgatum iri: quæ tamen opinio eum fefellit; nam aues semel solutæ, & ad propria consuetáque loca profectæ, priores & naturales cantus edebant, contempto Annone & iis disciplinis quas captiuæ dedicerât. Ælian. de varia hist. lib. vltimo. Simile extat exemplum de Psaphone, cuius meminit Erasmus in Adagiis.

Anonymi, populi in Africa, Atlantes dicti, qui sunt anonymi, hoc est sine propriis nominibus, cùm in vniuersum Atlantes tantum vocitentur. Plin. lib. 8. cap. 8.

Anopæa, mons & via sic dicta, propè Asopum fluuium in Melienſi regione. Herodot.

D. Anselmus, Cantuarienſis in Anglia fuit Episcopus. Munst. lib. 2. Cosmog. Is à Guilelmo Rufo, Anglorũ Rege, crudeliter occisus, quòd eius tyrannidem carperet anno Domini 1100.

Ansuarij, Germanij inferioris populi proximi Phrysis, pulsi à caucis Tacitus.

Anochus. luctator Pausan. lib. 7.

Anonus, fons. Pausan. lib. 5.

Anolus, vrbs Lydiæ, ab Anolo Asij filio dicta. Stephanus.

Anópolis, vrbs Cretæ. Vide ARADEN.

Ansanctus, lacus apud Lucanos, vel vt Plinius habet, in Hyrpinis, ex quo tam lethalis odor euaporat, vt volantes desuper aues eo suscepto necentur. Virgil. lib. 7. Æneid.

Est locus Italiæ in medio, sub montibus altis
Nobilis, & fama multis memoratus in oris,
Ansancti valles, &c. Vide ANSANCTVS.

De Ansancti specu. Plin. 2. 95. 19. hodie, *la Vallee de Frecente*, ab incolis Os inferni.

Anser, poëta, quem Ouidius procacem vocat lib. 2. Tristium,

Cinna quoque hic comes est, Cinnáque procacior Anser.

Aniácæ populi. Plin. 6. 8. 9.

Ansibarij, Germaniæ populi. Tacit. *Entz. hauren* Lazio, ab Eneza fluuio circa Vvittebergam.

Antacæ, Asiaticæ Sarmatiæ populi. Plin.

Antacha vrbs Indiæ intra Gangem. Ptolem.

Antácites, amnis in Asiæ latere, ad Tyrambum oppidum: à quo pisces Antacei, salsamentum Athenæo cæterísque nobile: nam & in hodiernum vsque diem à Mœoti lacu præstantissimi quotannis inuehuntur. Amnem hunc apud Ptolemæum corruptè legimus Atticum pro Antacite. Importantur Antacei & ex Boristhene, vt inquit Herodotus. Hermolaus in Plin. lib. 6. cap. 7.

Antæas, Scythatũ Rex, Ismeniam tibicinen bello captum iussit ad cœnam canere. Omnibus autem admirantibus, & præ voluptate plaudentibus, iureiurando amrmauit suauius se interdum equum hinnientem audisse vsque adeo

aues

aures habebat à musis abhorrentes, animúmq ue in præsepiis, imò verò audiendis asinis, quàm equis appositiorem. Plutarc. in libro de Alexandri fortuna & virtute.

Antæ, populi trans Istrum. Procop.

Anteopolis, ciuitas in Ægypto: ciuis. Anteopolita, vel Anteon dicitur. Steph. De Antæi oppido & patria. Plin. 5. 1. 9. 8.

Anteopolites præfectura Plin 5 9. 11.

Antæus, Gigas, Neptuni ex terra filius magno ac procero corpore, quippe qui cubitis 64. adoleuerit in Libya apud Lyxum oppidum, à flumine Mauritaniç eiusdem nominis ita vocatum, qui locus Antæi regia dicitur. Is quoties membra labore defessa essent, tactu Terræ recreabantur, quem Hercules palestra pectori astrictũ expirare coëgit. Scribit Plut. Sertorium Romanorum ducem, apud Tygæ nam oppidum Libyæ effosso sepulchro, Antæi cadauer inuenisse. Eusebius lib. de Tempor. scribit, Antæum palestriæ artis fuisse doctissimum, & quorumcumq; certaminum: & ob id ostendit, se arbitrari fictum, quod fuerit filius Terræ, & quod viribus restauraretur ab ea. Sunt tamen qui dicant, hunc ab Ebulio primo Iouis filio, in lucta superatum esse, & eundem postea Herculis cognomen meruisse. Huius regiam in Mauritania esse non procul ab Hesperidum hortis, Plinius author est. Lucanus tamen ferè in fine libri quarti paulò aliter sentire videtur, vbi totam hanc fabulam describit. Quam ego sanè (inquit N. Comes, mythologiæ lib. 7. cap. 1.) nihil aliud significare crediderim, quàm medicorũ quod dam dogma, contraria scilicet contrariis esse curanda, vt nomen Antæi videtur significare. quod tamen etiam potest ad multas politicas transferri actiones & iudicia, & ad vtilitatem vniuersæ humanæ vitæ. Cùm enim Hercules Sol existat terra frigida contacta recreat, quæ nimio calore fuerit exusta, quamobrem reuocat in vitam ipsum Antæum. sic námque docemur calidis ægritudinibus refrigerantia medicamenta esse adhibenda, at non violenta tamen, ne propter anteperistasin inualescat morbus & fiat apostema. Neque in rebus ciuilibus eadem ratione extrema esse posse vtilia demonstratur. Illud autẽ significatur, quòd Antæus vi Herculis oppressus, id est, ardore Solis prope extinctus attingens tantùm terram reuiuiscere t: nam contrariis adiuuanda est & excitanda vis naturæ, at non contrariorum mole obruenda.

Antágoras, poëta Rhodius. Laërtius lib. 2.

Antágoras, vir cuius meminit Plut. & Paus. Poëta quidem fuit non ignobilis, cuius festiuissimum fertur responsum. Hinc enim gulæ nonnihil impartiendum ratus, congrum intẽtius coquebat: admonitus super ea re Antigonus, illíq; assistens retrò, leuiter retractum interrogauit, Putásne, inquit, ô Antagora, Homerum Agamemnonis & Græcorum rebus carmine celebrandis distentum, quo pacto congri melius saperent, pensitasse? Huic ille; Anopinaris, inquit, ô rex, Agamemnonem, cui tantarum rerum onus incũberet, solicitus perscrutatum, ecquis in exercitu congrum coqueret? Cæl. lib. 7. cap. 8.

Antáleidas, Lacedæmonius, de quo Plutarchus in vita Pelopidæ, & Paus. lib. 4.

Antander, Messeniæ dux contra incursiones Lacedæmontorum. Paus. lib. 4.

Antándros, Strabo lib. 13. & Plin. 4. 12. 6. Phrygiç vrbs ad Meridiem posita, quam habitauere Leges, finitimi Cilicibus. Plin. 5. 30. 10. & 16. 33. 6. Edonis priùs vocata, deinde Cimmeris & Asos & Apollonia. Virg. 3. Æneid.

—*classemque sub ipsa*
Antandro & Phrygiæ molimur montibus Idæ.

Dicta, vel quod de Andro insula eam condiderunt coloni quasi ἀνὴρ ἀνδρὸς, vel quia Græci venientes per Thraciam, cepere Polydorum, pro cuius pretio, hanc accipere ciuitatem. Steph. & Seruius.

Antandrum, saxum magis quam insula inter Tenedum & Chium, qua Ægæus sinus panditur à dextra nauigantibus.

Antanij. Catiæ gens. Porphyrogenn.

Anapristena Mysiæ vrbs. Niceph.

Anatarados, Syriæ vrbs. Ptolem. Plin. nunc Tortosa. Constantiam nominatam à Constantio Imp. Scribit Cedrenus.

Antáradus, insula. Plin. 6. 20. Vide in ARADO.

Antárcticus, populus Australis, Arctico oppositus, qui terræ obiectus à nobis cerni non potest, à nostris Meridionalis dicitur.

Antariani, populi. Plin. 6. 17. 5.

Antebrogius, Rhenorum qui proximi Galliæ ex Belgis erant legatus ad Cæsarem lib. 2. Cõm.

Antelia, Armeniæ minori vrbs Ptolem.

Antemantunum, Galliæ Belgicæ vrbs. Anton.

Antémna, vrbs Sabinorum, vna ex illis quæ Romulo restituerunt. Steph. Plin. 3. 5.

Antemnæ, oppidum Italiæ dictum, quòd hanc annis præterfluat, quasi ante amnem. Virgil. libro 7.

Ardea Crustumeriq; & turrigeræ Antemnæ.
Tegmina tuta canant capitum.

Antenacum Ammiano Antonacum habet liber Notit.

Anturnacum. Anton. Germaniæ oppidum ad Rhenum *Andernach* vulgò.

Anténnus, fluuius Colchos. Plin. 6. 5. 3. Fortè Anthemus.

Anténnæ, & Antennates, Italiæ populi, de quibus Strab. lib. 1.

Anténor, vnus ex Troianorum principibus, qui deleta à Græcis Troia, adiuncti sibi Henetis & Paphlagonibus, in intimũ maris Adriatici sinum peruenit, vbi primùm exiguũ con-

didit oppidum quòd à nomine relictæ patriæ Troiam appellauit. Verùm quum id affluente vndique multitudine perangustum videretur, paulò longiùs à mari vibem cõdidit ampliorem, quam de nomine suo Antenoream appellauit: quamuis postea mutato nomine Patauium primùm, mox Padua fuerit nuncupata. Virg. 1. Æneid.

Antenor potuit mediis elapsus Achiuis
Illyricos penetrare sinus, atque intima tutus
Regna Liburnorum, & fontem superare Timaui.
Hic tamen ille vrbem Pataui sedesq; locauit
Teucrorum, atque vrbi nomen dedit.

Hunc nonnulli veteris historiæ authores, patriæ suæ proditorem asserunt, & Vlyssem dissimulato habitu intra mœnia agnitum domi suæ occultauisse. Constat eum Græcorum legatos benignè hospitio excepisse, & reddendæ Helenæ à principio authorem fuisse. Obiit Patauij, vbi etiam hodie sepulchrum eius ostenditur. Filios habuit, vt testatur Homerus, Archilochum, Aramenta, Laodocum, Helycaona, & secundum quosdam, alios duos Archelaum & Anthemm, quem Paris imprudens interfecit.

Antênor, Scytharum ad ostia Danubij rex, à Gotthis in bello cum multis cæsus est. Huic successit filius Marcomirus.

Antenor, nomen statuarij apud Pausan. lib. 1.

Antenor, Marcomiri filius, Francorum rex, regnauit annis xxx. Hic habuit ex Britannia vxorem Cambrem, quæ prudentia & forma omnibus sui temporis præstantior fuit, à qua populi Sicambri dicti sunt.

Antequia, Autrigonum in Hispania vrbs. Ptol.

Antermis, nobilis Statuarius cum Miciade & Malâ communi opere & industria Dianam facit lapidem Lasiis, atque aliam Chiis, quæ pro optica ratione intuitus seuera ac prope irata apparet templum ingredientibus, at exeuntibus iam pacata & benigna. Horum & alia opera ferunt è patrio lapide. Plin.

Anteros, filius Veneris & Martis, cuius meminit Cicero lib. 3. De natura Deorum, & Paus. lib. 1.

Antes, mons Achaiæ non procul ab Argis, Cæl. Rod. lib. 25. c. 30. Plin. 4. 5. 25.

Anthes, gens Scythiæ fortissima habitans ad põticum mare, à Danubio ad Danastrum vsque Agathias.

Anteuórta, dea Romanorum, quòd præterita nosset.

Athâna, Plin 4. 5. 19. vna ex centum vrbibus Laconiæ, ab Anthe Neptuni filio per Areomenem Leonidis fratrem excoriato, oraculis in pelle eius seruari iussis. Est & Arcadiæ ciuitas, Steph. ἀνθήλη apud Steph.

Anthân is, olim dicebatur Trœzen, Peloponnesi vrbs. Steph.

Antharis, Longobardorũ rex, Teudelinam (aliás Theolindam) Garibaldi Bauatorum regis filiam accepit vxorem, Histriam incendiis & cædibus repleuit, Facilionem Cisalpinæ Galliæ præfectum vicit, Comũmque cepit: demùm cùm sex annos regnasset, insidiis domesticorum apud Ticinum extinctus est venenato procul. Author Paulus Diaconus de rebus gestis Longobardorum. Paul. Æmil. li. 1. Blond.

Antharius, xvi. Sicambrorum rex, regnauit annis xxxv. Moguntiam, quę tunc temporis Romanorum erat colonia, euertit: à Gallis, Romanorum auxilio, victus est, cui successit filius Francus, quo Sicambri Franci dicti sunt.

Anthas, Antheæ ciuitatis conditor. Paus. lib. 2.

Anthêa. Vide ANTHIA.

Antheas Lydius Poëta, qui primus poësim ex compositis nominibus excogitasse dicitur.

Anthede, vicus quidam aut ciuitas, aliter ἀνθήνη dicta. Stephan. Eadem fortè quæ Anthana vel Anthene suprà.

Anthedon, vrbs Bœotiæ, de qua sic scripsit Hom. Il. β versu 508. Ἀνθηδόνα τ' ἐχεποίην Etymon habet ex flore fertilique agro, vel ex Anthedone Neptuni prognato: habitata quondam Thracibus, de qua Pomp. & Strab. li. 9. Steph.

Anthédon, alia est Gazæ vicina mare versus. Est & portus Anthedonius. Steph. & Plin. 4. 5. 29. 4. 7. 11.

Anthela, vicus circa mare, quem Asopus amnis præterfluit, in Trechinia regione Peloponnesi. Herodot. lib. 7.

Anthémio Troianus, Simoesis pater. Hom. lib. Iliad 4.

Anthemis, insula maris Mediterranei, postea Imbrasius vocata, & Parthenia, à fluuio. Strabo libro 10.

Anthemius Augustus, LI. Romanorum Imperator, regnauit anni V. Idem Romanus Consul solus.

Anthêmius Consul. Fl. Stiliconis collega. Horum ætate Rhadagasius in Fesulanis montibus conclusus, captus atque occisus est, multis Gotthorum militibus cæsis & diuenditis. Pomp in Theodo. Diac. lib. 13. Oros. lib. 7. cap. 37. Æmil. lib. 1.

Anthêmius Consul, Florentini collega.

Anthemoisis, nomen paludis circa Mariandynos Appolon. lib. 2.

Anthêmus, oppidum. Plin. 2. 26. 19. & 4. 10. 16. Vide ANTEMVS.

Anthemus, vrbs Syriæ. Strab. & alia Macedoniæ, fluuius Colchidis, & Gadis insula.

Anthemûsa, insula. Plin. 8. 31. 39. & oppidum 5. 24. 15.

Anthemûsia, ciuitas Mesopotamiæ, apud Strab. lib. 16 Vide SAMVS.

Anthemûsis, lacus Mariandenorum. Steph.

Anthena, Cynuriæ terræ in Peloponneso vrbs. Tucyd lib. 5.

Anthéodon, oppidum. Plin. 5. 13. 3.

Antherinus, sculptor insignis fuit, è Chio insula, cuius filij Bupalus, & Antherinus clarissimi in ea scientia fuere. Plin. lib. 36. cap. 5.

Anthes, Anthedonius, hymnorum repertor. Plutarch. lib. de musica.

Anthes, Neptuni filius. Vide ANTHANA: & ANTHEDON, apud Stephanum.

Antheſphoria, festiuitas faisse traditur quæ in honorem Proserpinæ fiebat, sic dicta, à legendis floribus. Nam cùm à Dite Proserpina rapta est, floribus legendis erat intenta, vt ex Ouidij & Claudiani carminibus liquet.

Antheus, Antenoris filius, quem Paris amauit, & imprudens interfecit. Quo nomine dictus est vnus ex Æneæ ducibus, de quo Virgil.

Anthea Sergeſtúmque vocat.

Anthia vrbs, propinqua Pylo sub ditione Memnonis, vt scribit Homer. lib. Iliad. 9.

Anthia vrbs Peloponnesi, propriè Argos: & alia Ponti iuxta Thraciam Milesiorum & Phocensium colonia. Est & Libyæ vicus, & Italiæ ciuitas, Anthium postea dicta. Stephan. Vide THERINI & TRALLIS.

Anthia, Leontino teste filia fuit Amphianassæ, & vxor Prœti Argiuorum Regis, Abantis filij Bocat. lib. 2. cap. 31.

Anthia lex, dicebatur quam Antius Restio tulit, quæ licet optima esset, luxuriæ tamen obstinatione nullo abrogante obliterata est. Propter quod Restionem ipsum tradunt, quandiu postea vixit, foris non cœnasse, ne legem à se latam contemnere videretur.

Anthinæ, insulæ. Plin. 5. 31. 46.

Anthias Eumelius, filius Triptolemi filius qui ex Attica rationem seruandarum frugum Patras inuexit, dracones currui iunxit, & sementem facere voluit: sed curru elapsus diem extremũ obiit. Pausan. lib. 7.

Anthion, puteus est in Bœotia, vbi à Proserpinæ raptu sedisse Cererem ferunt, vetulæ imagine præditam. Quo nomine velut Argiua à Celei filiabus deducta ad matrem est. Cælius lib. 24. cap. 17.

Anthisteria, sacra quæ apud Athenienses in mense qui Ἀνθιστηριὼν (mendosè pro ἀνθεστηριὼν) appellabatur (quòd plurimos flores progigneret) agebantur: in quibus, vt à Latinis in Saturnalibus, serui Græci hilaribus conuiuiis à Dominis suis excipiebantur: quibus peractis, quum ad solitas operas reuocarentur, hoc pacto dicebant heri, Θύραζε Κᾶρες, ἐκ τῶν ἀνθιστηρίων, (mendosè pro ἀνθεστηρίων,) id est, Exite Cares nõ amplius Anthisteria. Vide Adagium foras Cares.

Anthium, oppidum Thraciæ Plinius in Thraciæ descriptione. Astice regio, inquit, oppidum, habuit Anthium, nunc est Apollonia. Stephan. ἄνθειον vocare videtur.

Anthium, Italiæ ciuitas, Stephan. in ἄνθεια, ἄνθιον, & ἄντεια. Vide ANTIVM. Plin. 4. 21. 27.

Anthius, id est, Floridus Bacchus, Athenis cultus fuit. Patrenses quoque Anthei Dionysij simulachrum habuere, vt Pausan. docet. Catull.

At parte ex alia florens volitabat Iacchus.

Anthis & Stagonion, meretriculæ quædam fuerunt, Aphyæ cognominatæ, quòd minutulæ forent, albæque, ac oculis grandioribus, vt ex Apollodoro refert Cæl. lib. 8. cap. 19.

Antho, Amulij Albanorum regis filia.

Anthónges pastor seditionem in Iudæa mouit, propter quam duo fermè hominum millia à Varrone in crucem subiuncti sunt. Ioseph. lib. 17. cap. 12. 15. De bello Iud. lib. 2. cap. 1. & 2.

Anthóres, vir, de quo Virgil. lib. 10. Æneid.

— at illa volans clypeo est excussa procúlque
Egregium Anthorem latus inter & ilia figit:
Herculis Anthórem comitem, qui missus ab Argis
Hæserat Euandro, atque Itala consederat vrbe.

Anthos, vnus ex filiis Nestoris.

Anthracæa, Nympha. Pausan. lib. 7.

Anthraceorum montes in Thessalia. Xenoph.

Anthropógraphus, dictus est Dionys. quòd nihil aliud quàm homines pinxit. Plin. lib. 35. c. 20.

Anthropomorphitæ, hæretici, simplicitate rustica Deum habere membra arbitrabantur. Hist. Eccles.

Anthropóphagi, populi Scythiæ, humana carne vescentes. Siti sunt ad orientem ac septentrionem, Massagetis finitimi, & circa hos tristissima solitudo: & mare quòd Thabin vocant. Vide Plin. 4. 12. 138. & 6. 17. 14. & Gellium.

Anthybla, & Anthylla, vrbs in Ægypto, de qua Herod. lib. 2. Harum vrbium Anthylla, quę est insignis, datur peculiaris in calciamenta vxori semper eius qui in Ægypto regnat. Steph.

Anti, Hunnorum Gens, circa Mæotidem paludẽ, quos Flac. Iustinianus deuincit: vnde Anticus cognominatus est, in Dig. Procop.

Antia, vrbs Italiæ subdita Romanis, ab Antea Vlyssis & Circes filio, dicta. Steph.

Antias dea, fortuna vocata est, ab Antio oppido, vbi templum famosissimum, multorum etiam principum donis ornatum habuit: Vnde etiam ciuitas fortunæ ipsius tutela dicta est. Horat. lib. 1. Carm. Ode 35.

O Diua, gratum quæ regis Antium, &c.

Antiatinam vocat Suetonius in Caligula, Monuerunt & sortes seu fortunæ Antiatinæ, inquit, vt à Cassio caueret.

Antianæ Pannoniæ oppidum. Anton.

Antiatæ, dicti sunt populi Italiæ, qui Antium vrbem Latij maritimam incolebant. Plurimum classe valebant, cuius rei iudicio id esse potest, quòd deleto à Romanis Antio, rostra nauium in foro affixa nomen fecerunt loco, vnde ad populum concio haberi solet. Vide Liuium 1. Decad. lib. 6.

Antibácchi, insula in Arabico sinu Steph. & Plin. Antibacchiæ, 6. 29. 37.

Antibarani, Asiæ Scythicæ populi. Pomp.

Antibole, vnum ostiorum Gangis fluminis. Ptol.

Anticânis, sydus, quòd ante maiorem canẽ oriatur, προκύων. Hic in lacteo circulo defixis pedibus æquinoctialem circulum tangit, spectat occasum: vt inter Geminos & Cancrum constitutus, occidit ex ortu Capricorni, exoritur cum Leone. Constat tribus in totum stellis. Cicero,

Anticanem Procyon Graio qui nomine fertur.

Anticaucasus, mons Seleuciæ. Strab.

Anticatónes, dicti sunt duo libri, quos Cæsar cõtra Catonem scripsit. Suet. Plutarch.

Anticeita, Strab. lib. 11. fluuius Asiæ.

Antichthones, Martianus seiungit ab Antœcis & Antipodibus, qui inferna terræ nobis obuersa habitant. Pomponius tamen videtur Antichthones pro Antipodibus accipere. Plinius lib. 6. cap. 22. Populi ad Taprobanam insulam habitantes, in zona hyemali. Dicti ab ἀντὶ, quod est contra: & χθὼν, id est terra, quòd contraria parte aduersis vestigiis stent contra nostra vestigia. Alio nomine Antipodes appellantur. Quod ita esse Macrob. 2. de somnio Scipionis, & Plin. lib. 2. cap. 65. ostendere conantur fabulosa esse asserunt August. cap. 9. lib. 16. de ciuitate Dei, & Lactant. cap. 24. lib. 3. Diuinarum institutionum: & Lucretius lib. 1.

Illi cùm videant solem nos sydera noctis
Cernere, & alternis nobiscum tempora cœli
Diuidere, & noctes pariles agitare diebus:
Sed vanus stolidis hæc omnia parturit error.

Alij altiùs intelligunt, vt inquit Seruius in 6. Æneid. qui sub terra inferos volunt secundùm Chorographos Geometras, qui dicunt terram σφαιροειδῆ esse, quæ aqua & aëre sustentatur: quod si ita est, ad Antipodes potest nauigatione peruenirì: quia quantum ad nos spectat, inferi sunt sicut nos illis. Hinc est quòd terrã esse inferos dicimus, quanquam illud sit, quia nouem cingitur circulis. Tiberianus etiã inducit epistolã vento allatam ab Antipodibus, quæ habet: Superi inferis salutem. Sunt, vt etiã Strabo retulit libro 1. qui orientis extremi, & maximè ad occasum inclinatæ regionis incolas, quales sunt Indi atque Hispani, Antipodas esse contendant, ratione consimili Antipodes esse, qui tum extremam Meridiei, tum Septentrionis partem vltimam incolunt. Cicero 4. Academicarum quæstionum, Nónne etiam dicitis esse è regione nobis, è contraria parte terræ, qui aduersis vestigiis stent, contra nostra vestigia, quos Antipodas vocatis?

Anticites, amnis Asiæ, à quo pisces Anticæi, salsamentum nobile. Importantur Anticæi, & ex Borysthene, vt inquit Hieronymus. Et in hodiernum diem à Mæoti lacu præstantissimi quotannis inuehuntur.

Anticlêa, Dioclis filia, mater Vlyssis, quæ quum duceretur ad Laërtæ nuptias, à Sisypho latrone Æoli filio corrupta est. Alij dicunt, cum Laërtæ iam nupsisset, & ad oraculum iam pergeret consultura, captam à Sisypho latrone, & vt multi putant, ex eo Vlyssem concepisse. Quod Aiax apud Ouid. 13. Metamorph. vitio vertit Vlyssi.

— & sanguine cretus Sisyphio.

Anticoli Libyæ interioris populi. Ptolem.

Anticondylei, populi Bœotiæ. Steph.

Anticrates Lacon Epaminundam Thebanorum ducem hasta trajecit. Plutar. in Ægide.

Anticragus, mons Lyciæ, Crago oppositus teste Strab. lib. 4.

Anticyra, insula ad sinum adiacens Meleacum, & Oetam montem, cuius meminit in Thessalia Strab. lib. 9. In hac, authore Plinio, helleborũ turissimè sumebatur, ac copiosum & optimũ creseit. Ouid. lib. 4. de Ponto,

Imbibe, dixissem, purgantes pectora succos,
Quicquid & in tecta nascitur Anticyra.

Vnde quoties insanum hominem significare voluerunt, Anticyram mittebant. Plin. 15. 55.

Anticyra, ciuitas iuxta Cyrrham in Phocide regione, in Corinthium conuersa sinum: ab Anticyreo quodam, Herculis ætate, Capariissus ab Homero dicta. Est & alia Anticyra Maliẽsium. Steph. de Anticyra oppido. Plin. 4. 3. 5.

Antidalæi, populi Arabiæ fœlicis. Plin. 6. 28. 49.

Antidonus, Philippi regis miles fortissimus: qui in obsidione Perinthi catapulta confossus, non priùs eam euelli passus est, quàm hostem fugatum intra mœnia compulisset.

Antidotus, Pictor fuit nobilis, Euphranoris Isthmij discipulus, qui maximè inclaruit discipulo Nicia Athenienси, cui fuit peculiare diligẽtissimè mulieres pingere. Plin. lib. 35. cap. 11.

Antigenes, puer rusticus, apud Virg. in Daphnide:

At tu sume pedum, quod me cùm sæpe rogaret
Non tulit Antigenes.

Antigénides, Suidæ, Thebanus musicus, Philoxeni discipulus, primus calciamentis Milesiis lasciuionibus vsus est. Plin. cap. 36. lib. 16. Hic etiam, vt author est Cicero in Bruto, discipulo frigenti ad populum ait: Mihi cane & Musis. Gellius lib. 15. cap. 17. Valerius lib. 3. cap. 7. De fiducia sui.

Antigona Berennia, ex Philippo filia, Pyrrhi vxor fuit. Plutarch.

Antigona Psaphara, Paraxiæ regionis vrbs. Ptol.

Antigone, scortum quoddam, quod Philotam amatorem circumuenit. Plutarch.

Antigena, oppidum. Plin. 4. 6. 2. & 5. 30. 15.

Antigone, oppidum. Plin. 4. 10. 6.

Antigone, filia Oedipi regis Thebanorum, patri cæco, & à Creonte in exilium acto, viæ dux fuit. Seneca in Oedipo, & Statius in Thebaide. Eadem postea cùm ad officium funebre suorum fratrum, Eteoclis videlicet & Polynicis venisset, ibique adiuuante Argia Polynicis coniuge, fratrum cadauera cremasset, am-

bæ

bæ Creontis iussu captæ & occisæ sunt: quarum mortem postea Theseus vleiscés, Creontem interfecit. Hæmon autem amator ad Antigones mortuæ tumulum se interfecit. Propertius lib. 2.

Quòd non Antigones tumulo Bœotius Hæmon
Saucius ipse suo corruit ense latus

Tragediam Antigonem scripsit Sophocles, grandi cothurno, sæpissimè editam, & doctis omnibus probatam.

Antigone Laomendontis regis filia, quæ ob formæ pulchritudinem ausa fuit se Iunoni præferre. Quapropter Iuno irata, eã in ciconiam vertit Ouid lib. 6. Metamorph.

Antigonénses, Populi Plin. in Prolog.

Antigona, Troas ipsa dicta est, postea Alexandria.

Antigónia, ciuitas Chaoniæ in Epiro, hodie *Croia*, & quibusdam *Argirocastro*, & alia Arcadiæ, Mantinea prius dicta: tertia Macedoniæ, ab Antigono Gonati filio condita: quarta Bithyniæ iuxta Dascylium Vide NICEAM. quinta Syriæ, propè Antiochiam. Est & castellum Cizicenæ. Steph.

Antigonis, tribus Atticæ ab Antigono dicta. Stephanus.

Antigonus, rex Macedonum, Alexandri Magni frater. Plut. in vita Pyrrhi. Primus post Alexandrum in Asia regnare cœpit: duode viginti annis multa bella gessit, in quibus tandem occubuit.

Antigonius, 1. rex Asiæ regnauit annis XVIII.

Antigonus XXXVI. Macedonum rex regnauit annis XII. Huic cognomen fuit Doson (ait Plutarchus in Æmilio Paulo) eo quòd multa promitteret, pauca verò præstaret De morte eius vide MORHO.

Antigonus Gonatas, XXXIIII. Macedonum rex, regnauit annis XXXVI. Lacedæmonem obtinuit. Euseb. Athenienſibus libertatem restituit Gallos superauit, demum à Pyrrho Macedoniam occupante regno pulsus est.

Antigonus XI. Iudæorum rex regnauit annis III.

Antigonus, Aristotelis filius, Parthorum auxilio Iudæam occupauit, regnauitque annis. V.

Antigonus, Lydiæ præfectus, Persas Alexandri hostes oppugnat & vincit Curtius lib 4.

Antigragus, mõs Lyciæ, Grago oppositus. Strab.

Antilibanus, excelsus mons ad Septentrionem Iudææ ex aduerso Libani, de quo Plinius lib. 5. cap. 20. à quo omnis regio supra Libanum ad orientalem plagam respiciens, Antelibanus appellatur, circa regionem Damasci, quæ cecidit in sortem tribus Manasse. Quibusdam videtur non esse montem proprium à Libano, sed iugum, aut cornu in occasum Brumalem protensum, iunctum huic circa Cęsaream Philippi: tanta verò magnitudine, vt mons proprius iustè appellari possit.

Antilochus, Nestoris & Eurydices maior natu filius, patrem secutus ad bellum Troianum, pugna à Memnone Aurorę filio est occisus, vt tradit Homerus: vel ab Hectore, vt ait Ouid. 10. Epistola Penelopes:

Siue quis Antilochum narrabat ab Hectore victum:
Antilochus nostri causa timoris erat

Vnde patris prece motus Achilles Memnonem occidit.

Anthiochus rex Messeniorum, Pausan. lib. 7.

Antimachus, Colophonius Poëta Græcus. Is quum poëma quoddam obscurum recitaret, atque omnes præter Platonem, quòd minimè illud intelligerent, discessissent, Plato mihi (inquit) pro omnibus. Nam & poëtis hoc quidem cõcedi potest, oratoribus minimè quom popularis sit illa facultas, illéque tantum sit bonus orator, qui multitudini placet. Hæc Cicero, & Plutarchus in Lysandro. Hic aggressus belli Thebani materiam, vigesimum quartum volumen impleuit, antequam duces Thebas vsque produceret. Antimachos alios Suidas ponit, alterum Ægyptiorum, patria Hieropolitanum, alterum poëtam Melitum, cognomento Psecam..

Antimachus Troianus, qui donis Alexandri auroq; corruptus, impedimento fuit quò minus Helena redderetur: quin pro concione Troianos hortatus est, ne Menelaum, dum legatus ad eos in vrbem veniſſet cum Vlysse, redire ad suos sinerent, sed in vrbe asseruarent, trucidaréntque. Homerus lib. Iliad. 11.

Antimenes, Delphines filius. Paus. lib. 2.

Antinoe, vrbs Ægypti, ita dicta ab Antinoe Adriani amasio, vt scribit Hieron. in Iouinianum.

Antinoe, Cephei filia Paus. lib. 8.

Antinous, Bithynicus, ab Adriano principe adamatus, cui templum apud Mantineam constituit. Pausan.

Antinous ex Bithynia fuit, qui ob præclara facinora in deorum numerum relatus est. Pausanias lib. 8.

Antinous, procus Penelopes, superbus ab Vlysse in conuiuio bibens sagitta transfixus. Odyss. 22. Proper. lib. 4. eleg. 5.

Penelopen quoque neglecto rumore mariti
Nubere lasciuo cogeret Antinoo.

Antiochia, vrbs Syriæ, quæ prius Metropolis, Epiphane, & Reblata, & aliis Theopolis, hoc est, Dei ciuitas est appellata, à Seleuco Nicanore in suorum memoriã cõdita. Olympiade 119. quam Orontes fluuius interfluit, & ab occidente lauat Parfar fluuius. Strab. in Seleucia Syriæ quatuor insignia sunt oppida, ob id & Tetrapolis dicta regio. Antiochia. Epidachne cognominata. Item Seleucia, Pieria Apamea, Laodiceaq;. Vide THEOPOLIS. Alia est Antiochia ad Persicum littus.

Antiochia, Syrię pars. Plin. 5. 12. 5. in Syriæ descri-

ptione, & item Pomponius.

Antiochia, oppidum Mygdoniæ Asiæ. Plin. lib. 6. cap. 13. Hanc Stephanus Mesopotamiæ esse scribit, & Mygdoniam vocari: ab incolis autem Asiben vel Nisibin.

Antiochia, insula maris Mediterranei, Strongylæ insulæ proxima. Plin. 5. 31. 20.

Anthiochia, apud Phadnem ab Argiuis habitata, Ione aliàs dicta. Steph.

Anthiochiæ nomẽ ad multas ciuitates transfertur: alia enim est Lyciæ, alia Pisidiæ, alia inter Cœlesyriam & Arabiam Semiramidis, alia Ciliciæ ad Pyramum fluuium, alia Pieriæ, quam Aradum Syridi vocãt, alia ad paludem Callirrhoen, alia prope Taurum in Comagene, alia in Scythia, alia in Catia, quæ & Pythopolis vocabatur, de qua plura apud Steph. Alia in Margiana Partyæorum, vltima denique Tarsus. Stephan. Cœlesyriæ Anthiochiã, alia Gadara vocari scribit.

Antiochenses, Populi. Plin. 4. 18. 10.

Antiochida, maris partem, Antiochus à se appellauit. Plin. 2. 6. 7.

Antiochus, nomen regum Syriæ, ferè enim hoc nomine omnes vocati sunt, vt Antiochus Soter, Antiochus Deus, Antiochus Magnus, Antiochus Eusebius, de quibus Appianus corpiosius in Syriaco, & Trogus.

Antiochus, rex Asiæ, vrbis Magnesiæ (quæ Tiberij Cæsaris tempore vnà cum duodecim aliis ciuitatibus terræ motu nocte corruit) caduceatores veteranos, alueorum ducendorum causa, ad se missos miratus, quòd cano capillo, & barbâ valde nigrâ essent, à medicis suis, hac de causa accersitis, huius rei causam inquirit. Cui medici, non mirandum, ô rex: aquosa Magnesiæ habitario, flumine Meandro, & ingenti palude circumsepta, hoc efficit: nam cerebrum ita humefactum reddit, vt capitis pilus ante semum albescat. At caduceatores, Non, ita, ô rex: sed quia capitis crines sint barbâ natu maiores: nam nascendo capillos è vulua matris, barbam autem multò post tempore suscipimus. Ælianus lib. 1. var. hist. & Aristides Milesius.

Antiochus Soter, Seleuci filius, eiúsque nominis primus, 11. Syriæ & Asiæ rex, regnauit annis XIX.

Antiochus, Antiochi Soteris filius, Achio dictus regnauit annis XX. & veneno tandem ab vxore Laodicæa extinctus est.

Antiochus Magnus, Seleuci frater, VI. Syriæ & Asiæ rex, regnauit annis XXXVI. Is in Cœlesyria omnes Ptolemæi ciuitates subegit. Liu. lib. 3. Decad. 4. Philometorem prælio superauit, ab Attilio Glabrione ad Thermopylas cẽsus & è Græcia pulsus est Liu. 6. Appianus de Syriaco bello, Oros. lib. 5. Flor. 2. cap. 8. Hierax vulgò appellatus est, quòd accipitris more in rapiendis alienis vitam duceret.

Antiochus Epiphanes, hoc est, illustris siue nobilis, VIII. Syriæ rex, regnauit annis XII. Hic Hierosolymam destruxit, & multa mala Iudæis intulit, crudelissimus omnium tyrannorum. Hic est Antiochus Epiphanes, quem cognomine paululũ immutato, aliquando Epimanem, pro Epiphane, id est, furibundum, & mente captum appellat Polybius. Hunc namque scribit immensos pecuniarum thesauros in comessationibus & symposiis prodegisse, & breui profudisse: solitúmque esse ludibundum, interdum & ebrium grãdiusculos nummorum sacculos in viis publicis abiicere, ac subinde dictitare. Isthæc accipiãt ij quos sors fortunáve huic commodo iampridem destinauit. Nonnumquam etiam rosis coronatum, aureáque indutum chlamyde, vagari solitum dicit, lapides sinu gestantem, quibus obuios quosq; impeteret. Publicis quinetiam balneis isse cum populo promiscuè lauari consueuerat, pretiosissimísque vnguentis iungit: vnde cum quidam aliquando illi è populo dixisset, Beatus es, ô rex, qui adeò benè oles. Ast ego, inquit, hac tibi in re continuò satisfaciam, & per quàm saturum reddam: quo dicto, bicongium vas pretiosissimi plenum vnguẽti super illius caput infundi iussit: ex quo vehemens adeò odoris fragrantia est exorta, vt plerosq; à foro ipso, & longinquis etiam vrbis partibus excitatos, ad eum statim locum contraxerit, vt impellentium sese studio hincinde, & crassi vnguenti lubricitate, & plurimi balneatorũ humi caderent, & rex ipse profusissimo penè euectus cachinno, pronus corruit: & vt in turba solet, non bellè etiã acceptus, & conflictatus fuerit. Hunc aliquando ferunt in certaminibus, quæ Antiochiæ celebrauit, omnes qui aderant, Græcos inuitasse pretiosissimisque vnguentis ex aureis guttis perunctos omnes conuiuio suscepisse: in quo ipse inuicem discubuisse, ac discũbentibus ministrasse dicitur. Cum mimis etiam & histrionibus licenter adeò, & impudenter saltasse, vt omnes conuiuas, præ pudore, oculos à se auertere cogeret. Is est Antiochus, qui Romæ aliquando pro obside fuerat, & inde ad regni euectus apicem, ad has insaniæ notas, regali licentiâ, sine respectu, turpiter declinauit. Hæc Polybius.

Antiochus Eupator, IX. Syriæ rex, regnauit annis II. Philippum, cui Antiochus Eupatoris pater, regni curam commisit, vicit & occidit: & demum à Demetrio vnà cum Lysia interfectus est. Ioseph. lib. 12. cap. 15. Iustin. lib. 34.

Antiochus Theos, XIIII. Syriæ & Asiæ rex, regnauit annis XV.

Antiochus Sedetes, vel Soter, vel Pius, XV. Syriæ rex, regnauit annis IX. à Cleopatra ad nuptias & regiam quæ in Seleucia erat, inuitatus, fretus Simonis auxilio, Triphonem Do-

ram obsidentem fudit, fugauit, ac Apamæam cepit, ac interemit anno regni sui tertio. Ioseph.lib.15.cap.11.

Antiochus Gryphus, XVII. Syriæ rex, regnauit annis XXIX. Hunc Iosephus frequenter Philometorem vocat. Is cum Seleuco Gryphi filio de imperio dimicauit, acieque victus interiit.

Antiochus Gryphus, XVIII. Syriæ rex, regnauit annis X. interfectus est ab Herodiano.

Antiochus Cyzicenus, XX. Syriæ rex, regnauit annis XIIII. Is fratrem Antiochum regno Syriæ exuit, ac bello vicit.

Antiochus, Comagenorum rex. Cæsar, lib. 3. de bello ciuili.

Antiochus Consul, Bassi collega.

Antiochus, Liber pater dictus, Damascenorum rex, fratri Philippo successit. Ioseph. lib. 13. c. 12 Hic ab Arabum rege occisus est.

Antiochus Ascalenita, ex veteri Academia dicendi peritissimus, Luculli Ciceronis & Bruti præceptor: de quo Plutar. in Lucullo.

Antiochus Syracusanus, historicus, qui scripsit de Italia: citatur sæpè testis à Strab. & Diony.

Antiochus sophista, quem Argæ Cilicum tulere. doctissimus, de quo Philostratus.

Antiochus, fuit sophista securus in figuris, vehemens in accusationibus, venustus in defensionibus, in demonstratiuis potens: in forensibus sophista, in sophisticis forensi vtebatur oratione.

Antiochi vxor Stratonice, nomen dedit Stratoniceæ vrbi Macedoniæ. Steph. Tarsus etiam Ciliciæ ac Antiocho Epiphane, Antiochia dicebatur. Steph. Item Trallis Lydiæ vrbs Antiochia alias vocabatur.

Antiochus, mater Antiochi Seleuci filij, & mulier quæuis, & quauis Antiochia oriunda: præterea nomen tribus. Steph.

Antiopa, Steph. in Hysia, Nyctei filia, & vxor Lyci regis Thebarum & Ægyptiarum, Lactantio. Hanc Iupiter in satyrum mutatus cõpressit, quòd cùm Lycus comperisset, ea repudiata Dircem superinduxit, à qua in carcerem conjecta est: verùm cùm partus aduenisset, ruptis vinculis aufugit in Cytheronem, ibique Zethum & Amphionem peperit & exposuit: sed à pastoribus reperti, ab iisdem educati sunt, qui postea adulti, matris iniuriam vlciscẽtes, Lycum cum vxore Dirce interfecerunt. Vide AMPHION. Propertius.

Tu licet Antiopæ formam Nyctheidos, & tu
Parthanam referas laudibus Hermionem.

De hac copiosè Paus. lib. 8.

Antiope, Amazonũ Regina, de qua hæc N. Comes, mythologiæ libr. 8 cap. 9. fama est Amazonas bellicosas fœminas in Græciã aliquando cum armis hostiliter irrupisse, atque in Athenienſium agrum præcipuè fecisse impressionem, Antiopenque ipsarum reginã, vel (vt alij malunt) Hippolyten fuisse à Theseo superatam, cùm illi Scythæ opem tulissent. Plutarch. in Theseo.

Antiorus, Lycurgi filius Plut. in Lycurgo.

Antipater, Philosophus & poëta Sidonus, seu ex Tyro Phœniciæ, Stoicæ sectæ, Catonis Vticẽsis præceptor. Plut. Post Panætium de officiis scripsit. Hic quo die natus fuit, eodem semper febre laborauit singulis ætatis suæ annis, eodémque die, atque eodem morbi genere consumptus est. Hic nobili epigrammate Sapho, decimã inter Musas coaptat. Ex tẽpore innumerabiles penè versus faciebat. Ci. & Quintil.

Antipater, Iolaï filius, è Paliura ciuitate Macedoniæ, miles Philippi, deinde inter Alexãdri duces, & regni successores. discipulus & ipse Aristotelis. Suidas. Plutarchus. Successor Alexandro in regno Macedoniæ, post bellum Athenienſibus illatum, legatis ad eum de pace venientibus, quorum princeps erat Xenocrates, respondit se in amicitia permansurum, si sibi Demosthenes & Hyperides dederentur: Si eius præsidium in Munychiam, id est, Athenarum arcem recepissent: Si denique absumptam in eo bello pecuniam, acceptáque damna resarcirent. Quibus illi conditionibus consenserunt.

Antipater & Alexander, Cassandri filij, XXVI. Macedonum reges, regnarunt annis IIII.

Antipater, XXXII. Macedonum rex regnauit dies XLV.

Antipater, Cilicum rex.

Antipater, Herodis pater, vir maximus ac potentissimus, Iudææ procurator à Cæsare constitutus, muros ciuitatis reædificauit, Phaselũ Hierosolymæ, Herodem Cablææ præfecit, veneno à Malacho necatus est. Ioseph bell. Iud. lib. 1, cap. 21. Antiquit. lib. 14. c. 19. Volater. in historia Hierosolymitana.

Antipater, Herodis filius, à patre quinto die priusquam animam ageret, in vinculis interfici iussus est. Ioseph. li. 17. ca. 9 de bel. Iud. Hegesip. lib. 1. cap. vltimo.

Antipater Tarsensis, Philosophus, authore Plutarcho.

Antipater Hieropolitanus, sophista nobilis, præceptor liberorũ Seueri principis, cuius etiam res gestas scripsit, ac magister Epistolarum fuit. Philostratus.

Antipatria, Daretidis vrbs, Polybio; Macedoniæ Liuio.

Antipatris, Palæstinæ ciuitas, nunc diruta, quam Herodes rex Iudææ ex patris sui Antipatris nomine vocauerat. de hac Raphaël Volaterranus lib. 11. Geographiæ. Ad hanc Paulus ductus est captiuus, Act. 23.

Antiphanes, Argiuus, nobilis & ingeniosus Statuarius. Plin.

Antiphanus, Scriba equitum Alexandri. Curtius, libro 7.

Antiphates, Læstrygonum Anthropophagorum rex, vnus ex posteris Lami, Formiarũ conditoris

toris:in cuius littore cũ aliquando eiectus esset Vlysses, trésque è sociis emisisset qui regionem explorarent, Antiphates vnũ ex his apprehensum ore dilaniauit: reliqui duo vix fuga salutẽ quæsierunt: quos Antiphates cum magna Læstrygonum manu insecutus, naues Vlyssis omni conatu oppugnauit, saxísque & trabibus in eas coniectis omnes demersérunt, vna tantùm excepta, qua Vlysses ipse cum nobilioribus aliquot sociis vehebatur, qui succisis repentè rudentibus, se suósque etipuit. Ouidius 14. Metamor.

Inde Lami veterem Læstrygonis, inquit, in vrbem
Venimus: Antiphates terra regnabat in illa.

Vide hæc latiùs apud Homerum, Odyssæa 10

Antiphates, nothus Sarpedonis. Virg. lib. 9.

Et primum Antiphatem: is enim se primus agebat.
Thebana de gente nothum Sarpédonis alti.

Hic Æneam in Italiam secutus, à Turno Rutulorum rege occisus est.

Antíphelos & Phellus regiones Lyciæ. Steph.

Antiphellos, oppidum. Plinius 5. 27. 41. & 31. 11. 37.

Antiphênus & Lacius fratres, Stephano in Γίλαι, & Pausanias.

Antiphilus, nobilis pictor, qui inter egregia opera puerum in ignem curatum & flantem pinxit, quo igne paululùm flatu excitato tota domus videbatur aliquantulum lumen accipere per noctem. Plin.

Antiphium, nomen loci, dictum, quia Phio aduersum sit.

Antiphilus, Pictor nobilis, in Ægypto natus, qui à Otesidemo didicit artem pingendi Gryllos, quos vocant, ridiculo habitu. Plin lib. 35. ca. 10. Fuit Apellis æmulus. Lucianus.

Antiphon, Rhamnusius orator, & dux Atheniensis, præcepta dicendi tradidit primúsque omnium orationem scripsit, quo neminem melius orauisse causam, capitis quum se ipse defenderet, aiunt Quintilianus, Thucydides, Cicero in Bruto.

Antiphonos, Priami filius, qui comitabatur patrem, cùm Hectoris corpus ab Achille redimeret: fratrẽ habuit Antiphũ. Homer. Iliad. 7.

Antíphra, oppidulum prope Alexandriam, non procul à mari Steph.

Antiphus, Priami filius ex Hecuba, quem Agamemnon vnà cum Iso fratre, sed illegitimo thoro nato, in bello Troiano interfecit.

Antiphus, filius Thessali, & nepos Herculis, qui cum fratre Philippo dux triginta natu cum aliis Græcis ad Troiam cõmigrauit, vt apud Homerum lib. Iliad. 2.

Antiphus & Alitherses, Vlyssis amici. Odyss. 17.

Antipodes Cic. 4. Acad, quæst. Nónne etiam dicitis esse è regione nobis è cõtraria parte terræ qui aduersis vestigiis stent contra nostra vestigia, quos Antiopedas vocatis? Ioachimus Vadianus in Melam. Plin. 6. 22. 1. Vide ANTICHTONES.

Antipœnus, Thebanus nobilissimus, cuius filiæ pro patriæ salute seipsas interfecerunt. Paus. Vide suprà Anticlea.

Antipolis, oppidum. Plin. 3. 4. 20. id est Ianiculum. 3. 5. 136

Antiopolis, Galliæ Narbonensis in extrema prouincia vrbs, Ptolemeo vulgò *Antibes Ragm.* Poldo.

Antiphyrgus, Ptolem. vrbs Marmaricæ. Strab. Tetraphrygia, vulgò *Luctio.*

Antirrhium, promontorium, cui alterum *Pion* dictum in Peloponeso obuertitur. Plinius 4. 2. 4. & 2. 92. 3.

Antirrhodus, Ægypti insula circa Pharum. Strab.

Antisiæ sunt circuli siue gradus circulorum, in quibus sol constitutus, dies diebus & noctes noctibus adæquat, veluti dicas æquales ex aduerso, legendum videtur Antiscíæ, Cælius Rhod. 24. lib. cap 17.

Antisci. Vide suprà in dictione Amphiscij.

Antissa, oppidum in Lesbo insula, Pomp. Steph. addit insulam quoque vnam Cycladum sic vocari, & aliam Indiæ. Plin. 5. 31. 54. Est insula Lesbi adiuncta Plin. 2 89.

Antissiodorum, ciuitas Galliæ in Senonensi prouincia, quondam Burgundis subdita, incendio repentino combusta, à Mathilde Comite restaurata, qualis hodie conspicitur vulgò *Auxerre.*

Antisthenes, philosophus, posteaquam docuisset rhetoricam, audissétque Socratem, dixisse fertur ad discipulos, Abite, & magistrum quærite: ego enim iam reperi: statímq; vẽditis quæ habebat, & publicè distributis: nihil sibi præter palliolum reseruauit. Princeps fuit Cynicæ sectæ, & ad audiendum Socratem quotidiè ibat ex Pyræo, quadraginta stadiis emensis: acutus, magis quàm eruditus, præceptor Diogenis, patientiam & duritiam adamauit. Cic. lib. 3. de Oratore ad Quintum fratrem. Antisthenes multos quidem populares esse deos asserebat, vnum tamen naturalem, summæ totius artificem. Polyd. Verg. lib. 1. cap. 1. de rerum inuent. Fuit & Antisthenes discipulus Heraclíti: Alius Ephesius, tertius Rhodius, historicus, vt tradit Diogenes Laërtius. Fuit & Antisthenes Sybarita.

Antistiana Hispaniæ citerioris vrbs inter Barcinonem & Tarraconem. Anton.

Antistius, Romanus nobilis, qui vxorem, quam cum libertina fabulari viderat, repudiauit Alex. ab Alex. lib 4.

Antistius Turpio, miles factionis Pompeianæ in Hispania, ita fidẽs viribus, vt aduersarios Cæsarianos solus ad pugnam prouocarit. Hirtius de bello Hispan.

Antitheus, Athenienſiũ rex, Olym. 166. Paus. lib. 7.

An itáurus, mons Tauro oppositus. Strab. lib. 11. Taurus itaque in Septentrionem versus, in multos quasi ramos discinditur, quorum vnus est Antitaurus, qui Sophænam comprehendit in conualle quadam, quæ inter eum iacet, atque tautum vltra Euphratem. In eo valles sunt profundæ & angustæ, in quibus sita sunt Comana ciuitas memoratu digna, & Bellonæ fanum, quod illi Comana vocant.

Antithæi. Quidam mali Dei, quos à Magis confingi ait Arnobius, hique spiritus esse dicuntur, qui in actionibus humanis sæpe obrepant, seque Deos fingant, & insçios mendaciis & simulationibus deludunt.

Antiuestæum, promontorium Britanniæ, quod etiam Bolerium, Ptolem. Diod. Belerium, in Cornubia seu Cornuvvallia.

Antium, vetus vrbs Latij, Volscorum caput, Romanorum colonia: ita dicta, quòd ante alias vrbes in ipso littore sita fuerit, ad Romanorum otium, rerúmque vrbanarum permutationem accommodata. In hac fuit Fortunæ templum Horat. 1 Carm.

O diua gratum quæ regis Antium.

Hinc Antiates, vrbis huius incolæ, multis nauibus olim diuites, quarũ rostra Antio à Romanis deleto in foro affixa, nomen fecerunt loco, ex quo concio haberi solebat ad populum. Vide Liuium lib. 1. ab vrbe condita. Vide Antias & Antiatæ.

Antiatæ, populi. Plin. 6. 7. 10.

Antixeni, Indiæ populi. Plin.

Antobroges, populi Aquitaniæ, Narbonensi prouinciæ contermini non procul à Caturcis populis. Plin. lib. 4. cap. 19.

Antœci, populi qui inhabitant contrariam zonam Antichthonibus.

Antómenes, vltimus Corinthiorum Rex, regnauit annum 1. Reges post hunc non fuerunt, sed annui principes constituti.

Antona, fluuius in Anglia. Lipsio, nomen vrbis.

Antoninus Caracalla Romanus Imperator, denominatus à genere vestis quam populo erogauit. Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 10. Hic libidinis impatientia nouercam suam duxit vxorem. Cæl. Rhod. & Euseb.

Antoninus Imperator, Seueri filius.

Antoninus Imperator Romanus, cognomento Pius: regnauit annos 23. anno Domini 40. Hic primus statuit vt Resurrectio Dominico die celebraretur, quod postea à Romanis pontificibus est confirmatum Euseb.

Antoninus Commodus, Antonino Pio succesßit, cui cùm aliquando pugnaret, sicq; grauissima cruciaretur: pluuia diuinitus missa est: cum è contrario Germanos & Sarmatas fulmina persequerentur, plurimósq; interficerent anno Domini 178.

Antoniopolitæ, in Lydia, qui Mæandro alluuntur. Plin.

Antoniopolis, in Mesopotamia, à Constantio extructa. Ammian. lib. 18.

Antonius Gnipho, poëta Gallus, expositus, & à nutritore suo manumissus, Romæ docuit Rhetoricam & poëmata in domo Iulij Cæsaris adhuc pueri: cuius scholam Cicero & clari viri frequentasse dicuntur. Nihil vnquam de mercedibus pactus est, eóque plura ex discentium liberalitate consequutus est. Vixit. ann. 1. Tranquil.

Antonius Musa, medicus Augusti Cæsaris. Plin. lib. 29. 1. & 33.

Marc. Antonius orator, Triumuiri auus, de quo Cicero in Bruto: Omnia veniebant Antonio in mentem, eáque suo quoque loco, vbi plurimùm proficere & valere possent: vt ab imperatore equites, pedites, leuis armatura, sic ab illo in maximè opportunis orationis partibus collocabantur. Erat memoria summa, nulla meditationis suspicio, imparatus semper aggredi ad dicendum videbatur: sed ita erat paratus, vt iudices illo dicente nonnunquam viderentur non satis parati ad cauendum fuisse.

M. Antonius oratoris filius, natu iunior, gratia Cottæ consulis, Cethegi factionem in Senatu curationem rei frumentariæ totius oræ maritimæ nactus, Siciliam & prouincias omnes depopulatus est. Et ad postremum inferens Cretensibus bellum, ibi morbo interiit. Hunc Salustius ait perdundæ pecuniæ genitum, & vacuum à curis nisi instantibus. Pædianus.

Antonius alter oratoris filius, multos in Achaia spoliauit, nactus de exercitu Syllano equitum turmas, quamobrem Græci accusarũt eum ad M. Lucullum prætorem, qui ius inter peregrinos dicebat. Hunc Cicero in Verrinis vocat in exercitu Syllano prædonem, in introitu gladiatorem, in victoria quadrigarium. Nam inter eos fuit, qui iussu Syllæ in Circensibus, quos ipse post victoriam fecit, quadrigas agitauerunt.

Antonius. C. Antonij Syllani filius, cum Cicerone consul, eíque maximè aduersus, quòd Catilinæ faueret. Placatus ab eo, recta de Repub. sentire persuasus est. Postremò post Cæsaris mortem in dissensione ciuili, in Bruti potestatem cùm in Græciam venisset, ab eodem trucidatus est.

M. Antonius Triumuir, Marci oratoris filius, & Lucij frater, causa & fax totius belli ciuilis fuit, cùm esset Tribunus, clam ex vrbe ad Cæsarem in Galliam profugit. Murinam Bruti prouinciam inuadentem, hortante Cicerone Senatus hostẽ iudicauit: superatúsque ab Hircio & Pansa cos. ac Cæsare puero, nox Triuiratus fœdere inter eũ & Lepidum ac Cæsarẽ inito Brutum & Cassiũ in Macedonia apud Philippos superauit. Quo bello cõfecto, Octauius

uius valetudinis causa Romam rediit: Antonius in Græciam Asiámque profectus, honore quaquauersus ingenti est exceptus. Cum illi Oriens, Augusto Occidens, Lepido Italia obtigisset, multos per Orientem Reges & Tetrarchas debellauit. Inter quos Antigonum, Iudæorum regem, securi percussit: quod antea regum nulli contigit. Fuluiam inito Triumuiratu repudiauit, vt Octauiam Augusti sororem duceret: vtramque postremò ob Cleopatram Ægypti reginam contempsit: ad bellum Parthicum, Ventidium legatum misit. Sed repudiata Octauia, causa fuit inter eum & Octauium dissensionis. Qui cum postremò ad Actium nauali prælio congrediens, superatus est, Alexandriámque confugiés, atque ibidem ab eodem obsessus, gladio sponte occubuit, anno ætatis LVI. Vir fuit in otio luxuriosissimus, in negotio laboriosissimus, ob res malè gestas: vt nihil de solita voluptate remiserit. Plutarchus in eius vita.

L. Antónius, Triumuiri frater, apud Perusiam ab Octauio obsessus, in deditionem cum CCC. aliis venit: quibus, vt aliis Liuius, in Epiro, Octauius ipse pepercit: vt verò Tranquillus, omnes ad ará Cæsaris necare crudeliter iussit.

Antónius Iulianus rhetor Romæ, per quàm fuit honesti atque humani ingenij, doctrina quoque vtiliore ac delectabili, veterúmque elegantiarum cura & memoria multa.

Antónius Eremita, miraculis & vita clarus. Tripart. histor. lib. 3. cap. 2.

Antoniopolitæ, populi. Plin. 5. 29. 27.

Antoniórum familia Romæ, nobilissima vetustissimáque, ab Antio Herculis filio oriunda. Gel.

Antontes, Màrdonij Regis Thebarum filius Pausan. lib. 9.

Antor, Centauri cuiusdam nomen. Valer. Flac. 1. Argonaut.

— *ardenti peragit claras Antora quercu.*

Antorides Pictor, Aristippi, filij Aristidis Thebani discipulus. Plin. lib. 35. cap. 10.

Antricum, oppidum Galliæ Narbonensis, Normaniæ finitimum, vulgò *Chartres.*

Antron, nomen fluminis in Britannia.

Antronia, vrbs in Messenia Peloponesi regione, ab antris, è quibus molares lapides excidúntur, appellata, à Strabone Antron dicta: item à Stephano, qui Thessalię vrbem esse scribit. Ab hac Antronij asini dicti pomp. Mela lib. 2.

Antronis asinus, castellum in Pthiotica plaga, de quo sic Strab. libr. 9. Ad Antronem verò munitum castellum est, in transitu in Eubœā, quod Antronis asinum vocant.

D. Antonius, vir Ægyptiaci sanguinis, monachis Christianorum initium dedit, licet non ante omnes monachos fuerit. Primus tamen mirè omnium studia ad eam vitam imitandum incitauit, monachorúmque dogma instituit, situti mox D. Basilius in Græcia fecit, & Hilarion in Syria. Polyd. Verg. lib. 7. cap. 2. de rer. inuent. Panis illi escę fuit, & aqua potui semel in die, & sub occasum solis tenui cibo reficiebatur: cuius sanctitas ita celebris erat, vt Helena, Constantini imperatoris mater, se & filium per literas illi commendarit. Obiit in Eremo, annos centum & quinque natus: qui fuit annus salutis humanæ trecentesimus sexagesimus primus. Eccl. hist. autores.

Antuates, populi citra Rhodanum, extra Belgas, Celtas & Aquitanos finitimi Allobrogibus: & Geneuæ, ac Galliæ Romanorum prouinciæ proximi. Huius nominis adhuc extat vicus & præfectura quædam monachorum inter Geneuam & Lugdunum, qui & Geneuensis olim diœcesis. Vulgò *Nantua.* Videntur tamen, secundum Cæsaris discriptionem libro 3. comment. Antuates magis fuisse inter Alobroges & vicum Veragrorum, cui Diuus Maurittus, vulgo *Sainct Mauris*, Sedunensis diœcesis nomen est. Hos quidam Vautuates appellant. Hodie vulgò, *Le pais de Vaut.* Hæc regio varias præfecturas, pagos & oppida non pauca continet, circa Lacum Lemanum & vltra ad Septentrionem.

Antverpia, seu Anuerpia, & Antuerpia, olim Attuatum & Antuacutum, nobile in Brabantia oppidum in ripa Scaldis, & partim maritimū, variis Europæ nationibus frequentatum, mercimoniis mirum in modum floret. Sumptuosis tam publicis quàm priuatis nitet ædificiis: augustissimo D. Virginis templo, cum turri ex candido lapide altissima: Ciuica Fronseatica, Anglica ac Portugalensium domo: Monasterio Præmonstratensium, monumento Isabellæ Caroli ducis Burgundionū coniugis nobili. Anno 1567. die 5. Nouembris Antuerpiæ mœnia à Cronemburgio vsque ad Cæsaream portam diuulsa, solóque æquata fuere: & Arx (vulgo *Citadelle*) vallo cincta, fossa & aqua circundata, quinque propugnaculis ex viuo saxo munita constructa est: habens in circunferētia inter propugnacula supernè eminentes decem & tres formas planas ad hostium insultus propellendos fortissimas. Intus latè patentem aream percommodæ claudunt ædes præsidiariis militibus aptæ. In areæ medio tunc statua ænea deaurata maximis sumptibus fusa, Fernādo Toletano, Albæ duci, olim in Flandria Regis Hispani profecto posita, paulò post deturbata & comminuta est. Arx illa diruta & euersa: denuo autem procurante Alexandro Duce Parmensi instaurata & adhuc erecta permanet: nobili illo Europæ emporio propter bellorum in Belgio per 30. annos grassantium incommoda ad solitudinem fere redacto. Gali. *Anuers.*

Antros est insula in Garunna fluuio de Pyrenæo monte defluente, quam pēdere & attolli āquis

increſcentibus ideò putant: quia cum videatur editior aquis, obiacet: vbi ſe fluuius impleuit, illam operit, nec vt pius tantum abit. Pomponius Mela lib. 3.

Anubingara, Taprobanæ vrbs Ptolem.

Anûbis. Ægyptiaca dicitur canis, in cuius forma colebatur Mercurius: quia nihil eſt cane ſagacius. Virg.

Omnigenumq́, deûm monſtra, & latrator Anubis,

Ouidius,

Per tua ſacra precor, per Anubidis ora verendi.

Diodorus ſcribit Anubim filium fuiſſe Oſiridis & Iſidis, qui canem geſtabat tanquam armorum inſignia. Ex quo Ægyptij canem venerantur, & Anubim deum canino capite effingunt. Cæl. Rhod lib. 5. cap. 12.

Anuchtha, Suſianæ vrbs Ptolem.

Anulinus Conſul Romanus, Sabini 11. collega. Horum tempore Antoninus Caracalla Alexandriæ cùm eſſet, Alexandrinam iuuentutem conuocauit, eámque paſſim omnem, militibus ſigno dato, interemit & occidit. Herodian. libro quarto. Spartianus

Anulus, fluuius Mauritaniæ. Plin. 58. 1. 5. ad quem elephantes niteſcente Luna noua deſcendere, ibíque ſe purificantes, aqua circunſpergi ſcribit. Dion pergere elephantes ait πρὸς ὕδωρ ἀενναὸν, id eſt, perennem aquam Cælius Rhod. 15. 18. conſiderandum relinquens an Plin. ἀενναὸν ex authore aliquo Anulum verterit. Pliniani codices emendatiores habent Amilus.

Anurogrammi, Taprobanæ populi, & Anurogrammum regio Ptolem.

Anus, nomen fluuij.

Anxa, oppidum in ora Senonum, quæ antea Galliopolis dicebatur, vt ſcribit Plinius libro 6. capi. 11. Plinius 3. 11. 14. Magnæ Græciæ vrbs. hodie *Callipoli*

Anxantani, Pelignorum populi. Strabo.

Anxanum, Ferrentanorum in Italia oppidum, hodie, *Lanzano*, vel *Lanziano*.

Anxani, populi. Plin. 3. 12. 4.

Anxius fluuius ex Armenio monte oriens, per Caucaſum in Meſopotamiam defluit, & Pactolo flumini Caucaſo cadẽti occurrit, vnúmque facti in Euphratem demerguntur.

Anxur, vrbs Volſcorum, Plinio, quam olim Trachinam, nunc Tarracinam dicunt. Martialis,

Siue ſalutiferis candidus Anxur aquis, Horat.

Millia tum pranſi tria repſimus, atque ſubimus Impoſitum ſaxis late candentibus Anxur.

Vide TARRACINA. Plin. 3. 5. 94.

Anxûrus, ſiue Anxyrus, nomen eſt quo Iupiter à Campanis vocitatus eſt, qui maximè Anxure colebatur imberbis vel quaſi ἄνευ τοῦ ξυρεῖν, id eſt, ſine nouacula: quia barbam nunquam raſiſſet. Seruius in illud Virg Æneid 7.

Circúmq́ue iugum: quèis Iupiter Anxurus aruis
Træſidet, & viridi gaudens Feronia luco.

Vide ANXIRVS.

Anydrus, inſula. Plin. 5. 31.

Anyger, Anagrus, Aniger, Antiger, Theſſaliæ fluuius, in quo Centauri ab Hercule ſauciati, vulnera ſua lauarunt. Quamobrem cum primò dulces habuiſſe aquas, poſtea in fœtidas ſunt conuerſæ, Bocatius. Ouid. *Fundit Anigrus aquas*, &c, Fortaſſe idem qui ſupra ANAGER.

Anygridum, eſt ſpelunca Nympharum, ab Anigro fluuio haud longè diſſita in Samica regione. In hac ſi quis albo laborans, aut lauca Nymphas apprecetur, ſacrificiis etiam promiſſis, abſtergárque pollutas corporis partes, ac fluuium enatet, nox euadit incolumis. Cæl. Rhod. lib. 6. cap. 14.

Anym, Paleſtinæ locus. Ioſue 15.

Anyſis, Ægypti rex, Herodoto lib. 2. vrbs Ægytiæ, Steph.

Anychines, fluuius in Indicũ mare defluẽs. Laon.

Anytios, Ægypti Nomus Herodot.

Anytus Athenienſis cum Meltto & Lycone Socratem accuſauit, & occidi curauit, Horat. lib. 2, Sermonum, Satyra 4.

—qualia vincunt
Pythagoram, Anytiq́, reum, doctúmque Platona.

Xenoph poſtea ab Athenienſibus cum ſociis morte mulctatus eſt. Laërt. lib. 2.

Anzaba, fluuius circa Tygridem. Ammian. lib. 18.

Anzeta, Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.

A O

Aod, i. laudans ſiue confitens, filius Ieræ, filij Iemini, Iud. 3. Hebr. Ehud.

Acede, Muſę nomẽ, vna ex filiab. Aluœi. Pau. li. 9.

Aon, Neptuni filius, factione ſuorum ex Apulia pulſus, nauigio Eubœã & inde Bœotiam venit, vbi populis montes habitantibus imperauit, eoſque Aones, vt & mõtes vicinos appellauit. Porrò Aon filium Dimantem reliquit, qui in regno ſucceſſit.

Aones, populi ex Aonia, Pauſ. lib. 9.

Aónia, pars montana Bœotiæ: cuius meminit Steph vnde totam Bœotiã prius Aoniam dictam ſcribit, hinc etiam dictæ.

Aonides Muſæ à fonte Aone, in eadem regione illis conſecrato. Iuuenalis,

—cupidus ſyluarum, aptúſque bibendis
Fontibus Aonidum.

Aónius, id eſt Bœotius, Seruio apud Virgilium,

Aonio rediens deducam vertice Muſas.

Aóricus, Gotthorum rex.

Aôris, Arantis filius. venator bellicoſus, Steph. & Pauſ. lib. 2.

Aórnos, petra apud Indos præceps & inuia, motumpntis hiſtoricorum celebrata, quaſi auibus inacceſſa. Scribit Plutarchus Alexandrum cùm intellexiſſet hanc petram teneri ab homine meticuloſo, dixiſſe: Nunc locus iſte facillimus eſt captu.

Aórnos, vrbs in Epiro. Ptol. & Steph.

Aórnos.

Aornos, lacus inter Puteolos & Baias, qui postea paucarum literarum mutatione dictus est Auernus. Aórnos autem, quòd auibus careat: ipsæque superuolantes graui eius odore enecentur: siue quòd sulphureæ exhalationes aërem vsque adeò extenuent, vt aues sustinere non possit. Virg. Æneid. 6.

Spelunca alta fuit, vastóque immanis hiatu
Scrupea, tuta lacu nigro, nemorúmque tenebris,
Quam super haud vllæ poterant impunè volantes
Tendere iter pennis, talis sese halitus atris
Faucibus effundens supera ad conuexa ferebat:
Vnde locum Graij dixerunt nomine Aornon.

Plinius in procœmio lib. 4 locum collocat in Epiro, qui & ipse ab exhalatione auibus pestifera nomen accepit.

Aornus, lacus est quidam iuxta Eridanum Italiæ amnem, cuius aqua, ob graueolentiam, à nullo penitus animalium temerè degustaretur. In hunc quondam ictũ fulmine cecidisse Phaëtontem credula fabulata est antiquitas: quamobrem & dirum illum, tetrúmque odorem contraxisse lacum & mortiferam insuper vim habuisse, qua ex illo bibentes, citissimam consequi mortem, constanter est creditum. In illius autem margine excelsas stetisse populos fama est, vnde turgẽtibus ramis nitida sudabant electra, ex quo locum etiam fabulæ datum ferunt, Phaëtontis sorores in arbores conuersas illius desiderio, lachrymis molle succinum iugiter distillare, quem lacum nonnulli Aornum appellauere. Sunt, qui Arnum lacum iuxta Cumas in Italia fuisse commemorant, sic appellatum, quia nulla illum superuolaret auis: figurâ rotundum, aqua in cæruleo colore subnigrante. Cæterum, qui res ab Alexandro Magno gestas scripsere, altissimam apud Indos petram Aornum appellari dixerunt: quoniam cùm frigore magno, tum altitudine sua, nulla illam superuolaret auis. siquidem quindecim in subiectum stadia erẽgi & excrescere illam perhibẽt. Cocceius verò Dion, & Agathosthenes, necnon alij plerique historiarum conditores, Aornum neque petram esse, neque lacum autumant, sed terræ quoddam barathrum in Syria Adiabene, super quod ob pestilentem mortiferúmque inde emanentem halitum, nulla euolare potest volucris: sed eò peruenies loci, vt ad perpendiculum superstet, illico ex animis concidere dicitur. Leonic. lib. 3. cap. 60.

Aornthus, locus in Thesprotide, vbi oracula reddebantur. Pausan.

Aorsi, gens quæ Tanaim incolit in Asia. Strabo.

Aórus, ciuitas Cretæ, ab Aora Nympha, Eleuthera etiam dicta. Steph.

Aórua, fluuius. Plin. 3. 13. 3.

Aórsi, populi. Prol. lib. 6o. cap. 14. non procul à Iaxarte fluuio, qui in Hyrcanum mare influit. Alios Plinius libro 4. capit. 12. in Europa collocat Aorsos, & rursus eorum meminit 6. 16. 12. Strab. lib. 11, Aorsos dicit Tanaiam fluuium accolere.

Aorti apud Steph.

Aóti, populi, sunt, in finibus Thraciæ. Getis finitimi, non procul ab Istro. Plin. lib. 4. cap. 11. Plin. lib. 4. cap. 6.

Aoth, Hebræorum populi ex tribu Ephraim Euseb.

Aous, fluuius in parte Macedoniæ quæ mari Adriatico adiacet, non procul ab Appollonia in mare illabens. Sunt qui Æantem appellent Plin.

A P

Apadna, Mesopotamiæ vrbs. Notit.

Apadnus, locus in Isauria Procop. lib. 5.

Apæi populi in Æthiopia sub. Ægypto. Ptol.

Apæsus, vrbs Troadis, quæ & Pæsus dicitur. Est etiam Pæsus Eauniæ ciuitas Steph.

Apaitæ, Asiæ minoris populi. Strabo, quondam Cercitæ & Cercetici dicti.

Apamena, Syriæ regio. Ptolem.

Apâmia, ad Austrum in Mediterranea sita, à Seleuco condita Cœles regionis vrbs est x. mil. pas. ab Aulocrene monte distans, Rhagis & Heracleæ vicina, quæ Seleuciæ & Laodiceæ propter concordiam soror dicebatur: cui hoc nomine Antiochus à matre sua Apama Artabazi filia & Seleuco Nicanori, nupta imposuit. Illic & restagnatio Euphratis cum Tigri confluit.

Apámia, ciuitas Partorum, Ptol. Est item ciuitas Ponti, apud eundem Est prætereà insula, teste Plinio, à Tigride circunfusa, qui Antiochus id nomen à suæ matris nomine imposuit. Est & Apamea, Bithyniæ oppidũ, à Nicomede Prusi regis filio, sic appellata, quæ postea Myrlea, à Myrlo, Colophonio duce, dicebatur.

Apámia, vrbs minoris Asiæ, prius dicta Celenæ, quam Nicanor cõstruxit Vide plura de Apameis ciuitatibus apud Steph. qui è cæteris postremam Persicæ Edessæ Septentrionem versus esse scribit.

Apamestæ, oppinum in magna Græcia, cuius incolæ dicuntur Apamæstini, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11.

Apana, Antiochi filia. Paus.

Apánda, Macedonum rex, Astyabari filius, regnauit annos xxx.

Aparctias, ventus ab Arcto flans, hoc est, à Septentrione. Plin. lib. 2. cap. 4. 7.

Aparni, Scythiæ populi, ex Nomadum gente, Hyrcanis & eorum mari proximè adiacentes. Strab. lib. 11.

Aparthenij populi sunt circa Mæotim. Plin. libr. 6. cap. 4.

Apasiácæ, gens Mussagetarum Steph. & Strab.

Apaturia, Minerua cognominata ab Æthra quæ perquietem monita à Minerua vt Sphæro sacrificaret, cum in insulam traiecisset, à Neptuno compressa, Palladis templum ibi erexit. Prætereáque constituit vt Trœzeniorum virgines zonas ante nuptias Apaturiæ Palladi consecrarent. Erat & festum Athenis Apaturia nomine, quasi Homopatoria, quòd patres liberorum curiæ ascribendorum gratia conuenirent, de quo festo copiosè Suidas, fuerunt & Apaturia. Dionys. 1. Baccho consecrata, hac de causa. Cùm bellum exortum esset inter Atheniēses, & Bœotos, Xanthius Bœotius Thimoëtem Athenienſem Imperatorem ad singulare certamen prouocauit. His dimicantibus, quidam à tergo Xanthij nigra pelle capræ indutus apparuit: tũc Thimoëtes sibi iniuriam fieri conqueritur, cùm ad singulare certamen cum socio accederet: ac dum Xanthius respiciens conuersus esset, ab aduersario interficitur. Cùm verò Bacchus creditus esset, pelle capræ apparuisse indutus, dies festi fuerunt in eius honorem ab Athenienſibus menſe Octobri instituti. Tunc igitur celebrabantur Apaturia, sic dicta à decipiendo, spatio dierũ quatuor, quorum primus Dorpia, dictus est, quòd Sodales ad vesperam in vnum coacti epularentur: Secundus, Anarrhysieu, à sacrificando, Ioui enim Soldali & Palladi sacra faciebant: Tertius Cureotis, i. puellaris, quòd scilicet pueros & puellas sodalitati adscribebãt: Quartus Epibda seu additicius. Suidas. Herodotus Xenophon lib. 1. Hellenicõn, &c.

Apaturia Venus dicta est ab ἀπατάω, quod est decipio nam cùm gigantes quodam tempore vellent eam interimere, dicitur in latebris tandiu delituisse, donec Herculis auxilio sigillatim omnes interfecit.

Apatũrum, Veneris templum in Phanagoria. Stepha. ex Strab. Hecatæus sinum quendam Asiæ sic nominat.

Apauorténe, regio est Scythiæ, in qua est Hyrcannia prouincia.

Apeauros, mons in Peloponneſo. Polib.

Apelles Cous, pictor eximius, ingenio & gratia, quam in se maximè tractabat præstantissimus, voluminibus etiam apud Persęum discipulũ editis, quæ artis suæ doctrinam continerent. Floruit Alexandri Macedonis temporibus, à quo tantum depingi voluit. Is moriens Venerem imperfectam reliquit, quam nullus repertus est qui vellet absoluere. Ouidius.

Si nunquam Venerem Cous pinxisset Apelles,
Mersa sub æquoreis illa lateret aquis.

Quintil. lib. 12. Plin. 35. 10.

Apelles, monachus in Ægypto ex fabro ferrario factus, qui cùm aliquando de nocte hoc exerceret opus, vmbra dæmoniaca, veluti mulier speciosa, eum de castitate tentabat, At ille

ferrum, quod elaborabat, ex fornace trahens, eam percussit, in faciem: tunc ille dæmon stridens, & ingemiscens, procul effugit. Soz. lib. 8. cap. 1. histo trip.

Apelles, id est, expellens vel abigens. Vir commendatus à Paulo, Rom. 16. 10.

Apelles, sectator Marcionis, de cuius hæresi vide Euseb. lib. 5.

Apelléi, populi. Plin. 6. 17. 5.

Apellicon, proprium viri nomen, Strab. lib. 13. Hic magis librorum studiosus quam sapientiæ, volens corrosiones emendare, eos transcribendos dedit scriptura nõ rectè suppleta: qua propter libros edidit erroribus plenos Huius bibliotecam Sylla postea, quum Athenas cepisset, Romam aduexit. De hoc plura Strab.

Apeneste, Ptolemæo Apuliæ Dauniæ vrbs. *Manfredonia* Ligorio.

Apenninus mons, à penna quæ est summitas: vel, Aphœninus cum œ diphthongo (sic scribit Seruius) quasi Alpes Pœni, quem Annibal primus superauit, in quo itinere alterum amisit oculum Hic Italiam diuidit, incipítque à Genua, & supra Carnos incumbit. Liuius lib. 21. Pœninum dicit. Stephan. Per mediam Italiam in longum extenditur, cuius dextra pars Tyrrhenum mare, sinistra verò Adriaticum respicit. Non procul à Genua Ligurum capite initium sumit, tandémque in duo brachia discinditur, quorum alterum in agrum Brutium ad Fretum usque Siculum: alterum per Apulium vsq; ade superum mare porrigitur. Hinc Apennicolæ dicuntur, qui hunc montem incolunt. Virgil. 11. Æneid.

Apennicolæ bellator filius Anni.

Apennini sylua. Plin. 3. 5. 156. Descriptio montis Apennini, 55. 47. Itali varia illi attribuunt cognomina pro locorum varietate. *Monte Fiscollo* vocant eius iugum.

Apennini montes, Plin. 3. 12.

Appennina regio. Plin. 8. 58.

Apera, Galatiæ oppidum. Anton.

Aper Consul, Catulini collega.

Aper Consul, Pollonis secundi collega.

Aperantia, vrbs Thessaliæ. Steph.

Aperethes, Arcadiæ vrbs Pausan.

Aperia, vrbs circa Mœsiam. Hist. Miscell.

Aperopia, insula Argiæ regionis. Pausan.

Aperræ Lyciæ vrbs. Ptolem.

Apesas mons, Paus. lib. 2.

Apesus, ontis, mons Nemææ, superiacens, vbi Theseus Ioui primùm operatus creditur Dictus ab Heroe, cui Apesas nomem erat Papinius,

Mons erat audaci seductus in æthera dorso
Nomine Lernæi dicunt Apesumta coloni,
Gentibus Argolicis olim sacer.

Ab hoc Apesuntius Iupiter dictus est. Plinius libr. 4. Vide ἀπίωνας Apud Steph.

Apesan

Apesantus Iupiter dictus est ab Apesante monte, qui est supra Nemæam, vbi Perseus sacra Ioui facere solebat.

Apetua, Hispaniæ Bœticæ vrbs, non procul à Corduba. Strabo.

Aphace, vrbs Libyæ. Steph.

Aphæa Diana dicta est, cuius in Ægina templū fuit. Pausan. Fuit & Aphaca Palestinæ locus inter Helippolin & Byblum, vbi fanum Veneris Aphacitidis. Zosim. lib. 1.

Aphærema, Iudææ vrbs. 1. Machab. 11.

Aphannæ, regio Siciliæ ignobilis, vnde prouerbium, ad Aphannas: de obscuris & relegatis. Steph. ἀφάνας.

Aphara, id est, Vacca, siue frugifera, aut accrescés, siue irritans, vrbs in tribu Beniamin. Ios. 18.

Aphar, Arabiæ fœlicis Metropolis, circa fretum sinus Arabici. Arrianus in Periplo.

Aphareus, Rex Messeniorum, filium habuit Pisum, à quo vrbs Pisa. Paus. lib. 5.

Apharetus Marpissam Oenomani filiam visam ex chorea rapuit. Plutar. in Parallelis.

Apharantes & Apharansiadæ, populi Libyæ. Vide PHARAE.

Aphas, Molossorum fluuius. Plin.

Aphasius, mons in Media. Polyæn. lib. 7.

Aphec, siue Apheca, id est, pelagus, vel fortitudo, aut vigor, vrbs in tribu Manasse. Ios. 12. 13. Est & vrbs in tribu Iudæ. Ios. 15. Hieronymo in locis Hebraicis vsque ad suam ætatem castellum grande Apheca nomine, iuxta oppidum Palestinæ. Vrbs præterea in tribu Aser, Iosue 19. Iudic. 1. iuxta vicum Efron ciuitatis Iezraël, vbi dimicauit Saul in sorte Aser, & vbi Philisthini contra Israël posuerunt castra. 1. Reg. 4. & 29. Eo loci Benadad Rex Syriæ vincitur. 3. Reg. 20.

Aphêdas, Rex Athenienſium, vel, vt Steph. Molossorum.

Aphedantes, populi in Molossis. Stephia. A rege Aphedante nuncupati.

Aphneus, Mars cognominatus est in Arcadiæ monte Cteſio: inde verò denominationem sortitus, vt Tegeatæ memorant, quod cum Æropen Cephei filiam Mars compressisset, ipsa ex partu interiit: nihilominus tamen infans defunctæ matri inherens lac (Martis iussu) copiosè manus ex maternis mammis vtcunque exugebat, quapropter Aphneus, id est, diues cognominatus est. Pausan. in Arcad.

Aphenatus in Aphrica. Lucanus.

Et solitus vacuis errare mapalibus Apher.

Vide APER.

Aphesas Statius 4. Thebaid. Nomine Lernæi memorant Aphesanta Coloni. Ciciliæ mōs, vnde Perseus auolauit, quando ad Gorgonis caput auferendum in Africam proficiscereturt. Lut. Placidus.

Aphetæ, vrbs Magnesię in Paganetico sinu. Step.

Aphetorij Castor & Pollux appellati sunt, teste Pausan. in Laconic. Aduersus principium, inquit, sunt Dioscuri ἀφετήριοι, quasi quodiu carceribus templum habent.

Apheterion, portus Gangericus. Ptolem.

Aphetor Apollo dictus ab edendis oraculis, Cæl. Rhod. lib. 8. cap. 16.

Aphesas, heros. Vide APHESVS.

Aphiclea, ciuitas. Pausan. lib. 10.

Aphia, i. Flans, vel exuffians siue loquens, aut illaqueans filius viri Iemini. 1. Reg. 9.

Aphidas, Centaurus. Forte ἀφαίδας, vt suprà.

Aphidas, XIII. Athenienſium rex, regnauit annis VIII. vel, vt alij, vnum tantùm. Hic vltimus ex Erichthei familia Athenarū rex fuit, à quo hac occasione ad aliud genus regnū translatum, ait Eusebius Xantho Bœotio, prouocare Thimœta ad pugnam, Thimœtes recusauit. Tum Melanthus Pylienſi Andropompi filius, vir strenuus, singulare certamen cum Xantho suscepit, & victor regnum Athenarū obtinuit.

Aphidantes: pars Molossiæ regionis. Steph.

Aphidantum, Archadiæ municipium. Pausan.

Aphidna, pars Atticæ & Leontidis tribus. Steph.

Aphidnæ, locus celebris in Atica. Seneca in Hypolyto, —*paruas alius*

Calcet Aphidnas. Est & vrbs Lycaoniæ. Steph.

Aphle, Vicus. Plin.

Aphnêum, ciuitas Phrygiæ & Lydiæ. Steph.

Aphnitis, Lacus prope Cyzicum. Steph.

Aphnites, palus circa Cyzicum, Attynia prius. Stephanus.

Aphnius, filius Martis ex Ærope, qui matri demortuæ partui inhæsit, ac ex vberibus vi numinis paterni multum copiosumque lac suxit. Qua ratione inter deos translatus est, illíque sacellum in agro Tegeatum extructus est. Cæl Rhod. lib. 20. cap. 25. Paus. lib. 9.

Aphórmium, locus Thespienſium. Steph.

Aphrica, Plinio in Prologo tertij, tertia orbis pars est, inter Asiam & Europam ad Austrū sita, incipiens ab Ægypto, in Gaditano freto desinit, in qua populi habitant Mauri, Getuli, Numidæ, Garamantes, & Carthago vrbs. Mare quo cingitur hærétque, à Septentrione Libycum, à Meridie Æthiopicum, ab Occidente Atlanticum Pomponius Mela libro secundo Plinius libro 5. cap. 4. Straboni libro 2. Eadem quoque Libya dicitur. Plinius in Prologo quinti. Vide AFRICA. Hebræis dicitur Put, & interpretatur Casus, vel ruina, aut faba, vel pinguis.

Aphricus, ventus inter Austrum & Zephyrum: ita dictus, quòd ab Africa flare videatur. Virg. Æneid. 1.

Vna Eurúsque, Notúsque ruūt, creberque procellis Aphricus.

Aphricum mare, quod Aphricam alluit, à Metagono promontorium ad Orientem vsque ad Philenorum aras extensus, Saido, Siculo, & Ionio mari conterminum.

Aphro

Aphrodisias, olim Trœzen Peloponnesi. Steph.

Aphrodosia, insula in mari Persico, vbi Persis à Carmania dispescitur: sic dicta, quòd in ea Venus coleretur, alio nomine κάλλιας dicta.

Aphrodisiades duodecim Steph. numerat. Plin. 6. 29. 4. meminit Aphrodisiadis insulæ, & 4. 11. oppidi Aphrodisiadis. Vide MEGALOPOLIS.

Aphrodisium, Cariæ promontorium, Pompon. quod Aphrodisias. Plinio appellatur. Est & Ptol. vrbs Africæ, & Hispaniæ Tarraconensis promontorium, eodem authore.

Aphrodisius, Præsul Bituricensis, Petri discipulus, genere Ægyptius, iacet apud Bituriges. Volaterranus.

Aphrodites, nomen quo Venus vocitata est, ab ἀφρὸς, quod est spuma: nam de spuma maris natam ferunt.

Aphrodites, ciuitas iuxta Atribin & Æthiopiam & Thraciam. Steph.

Aphroditia, regiuncula Laconicæ. Steph.

Aphses, i. comminuens vel eripiens aut aperiens, aut destruens. Nomen viri. 1. Cron. 24.

Aphthala, vel Aphthæa, Ægypti nomus. Steph.

Aphthites, pars Ægypti. Steph.

Aphthónius sophista, scripsit προγυμνάσματα, id est, præexercitationes in rhetorica, & in artem Hermogenis.

Aphydna, siue Aphydne, vna ex vrbibus Atheniensium. Vide TITACIDE.

Aphydnus miles Æneæ à Turno cæsus, Æneidos nono.

Aphyte, oppidum Thraciæ non procul à Pallene, oraculo Apollinis insigne: ab Aphyo quodam indigena ita dictum. Huius incolæ dicuntur Aphytæ. Steph.

Apia regio, ab Api 1111. Sicyoniorum rege appellata, Ægialea antea dicta, nunc Peloponnesus.

Apiates, Aquitaniæ populi à P. Crasso superati. Dion. lib. 39.

Appiennetes, Vmbriæ populi. Plin.

Apicius Romanus, omnium helluonum maximus gurges, cui parum fuit & principum congiaria, & Capitolij vectigal deuorasse, nisi insuper gulæ suæ monumentum posteris reliquisset, edito de gulæ irritamentis volumine, quod etiam hodie omnium manibus teritur. Hunc Seneca in libro de consolatione ad Albinam, suo sæculo vixisse testatur, & laqueo vitam finiuisse, cùm subductis rationibus ex sestertio millies quod in culinam congesserat, centies tantùm superesse sibi cognouisset, Iuuenal. Satyr. 11.

— Quid enim maiore cachinno
Excitatur populi, quàm pauper Apicius?

Apidanus, fluuius ex præcipuis Thessaliæ, tardè fluens quousque illi commiscetur Enipheus, Melas & Phœnix, quos ipse secum in Peneum defert, vt habet Lucan. lib. 1.

— it gurgite vasto.

Apidanus, nunquámque celer nisi mistus Enipheus.

Demetrius Apidanum Troadis fluuium facit. Stephanus.

Apidóres, Arcades, ab Apidone fluuio: aut Phoronei filio Apidone.

Apiennátes, populi. Plin. 3. 14. 15.

Apilas. Vide ASCORVS. Plinius libro quarto, cap. 10. 5.

Apilocarium, Lusitaniæ vrbs Phleg. Trall.

Apîna Tricáque, duo oppida Apuliæ à Diomede euersa, tanta ignominia, in prouerbij ludibriũ transierunt, vt quoties rem nullius pretij ostendere volumus, Apinas & Trica, nominemus. Martialis,

Sunt Apinæ Tricæq́, & simil vilius istis.

Plin. 3. 11. 32. Vide TRICA.

Apiola, ciuitas Italiæ capta à L. Tarquinio rege ex cuius præda Capitolium inchoauit. Plinius lib. 3. cap. 5. Steph.

Apiolæ, oppidum à Tarquinio captum. Plin. 3. 5. 144.

Apion grammaticus, ætate Plinij clarissimus, de quo ita libro 30. cap. 2. scripsit idem Plinius. Adolescens nobis visus, nomine Apion, artis grammaticæ, prodidit Cynocephaleam herbam, quæ in Ægypto vocatur Osirites, diuinam, & contra omnia beneficia: sed si ea erueretur, statim eum, qui eruisset, mori: séque vmbras euocasse ad percontandum Homerum, qua patria, quibúsque parentibus esset genitus: non tamen ausus est profiteri, quid sibi respondisset. Hæc Plinius.

Apis, Argiuorum rex, Iouis filius ex Niobe Phoronei filia, alio nomine Osiris appellatus, Isidem vxorem duxit. Achaiæ regno Ægialeo fratri concesso in Ægyptum traiecit: vbi cùm homines rudes ad mitiorem vitæ cultum traduxisset, colendarúmque vinearum rationem eos edocuisset, concordibus omnium votis in regem est ascitus. Cúmque aliquandiu mira prudentia, parique clementia Ægypti regnum administrasset, multáque in subditos beneficia contulisset, vita tandem functus, pro Deo est habitus, cúmque Ægyptij sub viui bouis imagine coluerunt, qui corpore niger, candida fronte, in tergore alba nota insignis, duplicibus pilis in cauda, & lingua cantharo notatus esset, eúmque certos vitæ annos excedere non licebat, quibus peractis, in sacerdotum fontem demergebant, deinde indicto iustitio, veste scissa, & laceratis crinibus defunctum plangebant: inuento verò alio mirificè lætabantur, responsa autem non vt reliqua oraculo dare solebat: sed si manu oblatum pabulum sumpsisset à consulentibus, secundos euentus atque omnia prospera decernebat: si verò abnuerét, omnia sinistra portendebat. Ideò cùm à Germanico Imperatore pabulum oblatum renuisset, funestum omen & indubiam necem

quæ paulò pòst secura est, prænunciauit. Ouid. 3. de Ponto,

Et comes in pompa corniger Apis erat.

Strabo lib. vltimo. Plin 8. cap. 46.

Apis vicus in Africa dictus, quia nobilis Ægypti regione esset. Plin. 5. 6. 3.

Apis, III. Argiuorum rex, regnauit annis LIII.

Apis, IIII. Sicyoniorum rex, regnauit an. XXV.

Apiscion, viri Troiani nomen.

Apitami populi. Plin. 6. 20. 36.

Apitius Galba, scurra nobilis sub Tyberio Cæsare. Iuuen. Satyr. 5.

Apobathra, Strabo libro 13. Apud Sestum locus quidam Apobathra nominatur, ad quem ratis iuncta fuit.

Apobæoti, populi Ætoliæ. Steph.

Apócopa, sinus in Arabico recessu. Steph.

Apœninus, mons qui ab Alpibus proficiscés, vniuersam Italiam vsque in Siciliam diuidit. M. Cato Pœninum montem nominare videtur, per quem Annibal exercitum traiecit in Galliam. Hinc Apœninus dictus, quòd radices suo Pœnino transitu Annibalis habeat. Vadianus Pomponij interpres.

Apollinares ludi, qui in honorem Apollinis fiebant, priùs certo tempore celebrati, post à Licinio Varro prætore lege lata, IIII. Non. Quintileis celebrati, boue aurato. Capris duabus auratis. Liuius, Macrobius. Seruius in sexto Æneid.

Apollinaris, hæreticus, vnam diuinitatis & carnis Christi naturam esse docuit. Tripar. hist. lib. 9. cap. 3.

Apollinaris, ingenio præstantissimus, doctrina clarissimus, carminum & versuum elegantia, & promptitudine mirus, suis libris, vt ait Basilius, terrarum replenit orbem. Familiaris fuit Gregorio & Basilio, defensor coëssentialitatis. Cùm enim Iulianus cognomento apostata, Græcorum disciplina interdixisset Christianis, tum Apollinaris versibus exposuit, ad Homericum quendam modum atque stylum historias antiquas sacrarum literarum, & numero librorum, & elementorum notis iisdem. Composuit & Iambos, & carmina. Sed sententias quidem à veritate diuinæ scripturæ ad humanas fabulas detorsisse illum constat. In primis de resurrectione mortuorum inepte ibat, cùm reuersuros ad legem, & circuncisionem, sabbatha, ritus, adorationem, cibos, & ad templum traderet, tum de carne Christi, splendidis nugis multos seduxit. Ex catalogo. Epsc.

Apollinaris Consul. Prisci collega.

Apollinárium regio. Plin. 3. 4. 33.

Apóllo, Iouis & Latonæ filius, Phœbus etiam dictus & Sol. Apollo autem vocatus ἀπὸ τοῦ ἀπολύειν quòd ἀπολυτικὸς, id est, ægrotationibus homines liberet, natus in Delo eodem partu cum Diana, quæ & ipsa Phœbe dicitur. Adultus Pythonem serpentem sagittis occidit: deinde Cyclopes, ob fabricatum fulmen, quo filius eius Æsculapius fuit ad inferos detrusus: vnde aliquandiu diuinitate priuatus, Admeti Thessaliæ regis armenta apud Amphrysum eiusdem regionis fluuium pauit. Fertur accepisse citharam à Mercurio: & postea Musis præfuisse. Amauit Cyrenem puellam, item Daphnem, Pœnei fluminis filiam, quæ fugiés illius amorem, in laurum conuersa est, arborem huic sacram. Item Hyacinthum, liberali forma parulum, quem mortuum in florem sui nominis commutasse fertur. Branchum item Thessalum, cui in suo templo sacra fieri iussit. Vicit Marsiam tibicinem, à quo lacessitus fuerat tibiæ cantu, victum excoriauit. Ille muros, adiuuante Neptuno, Laomedonti Regi ædificauit. Medicinæ vsum primus intulisse, & propterea deiratem meruisse dicitur. Author est carminis & Musices: quapropter poëtæ præcipuum sibi numero faciunt in Rhodo insula. Colossum habuit tantæ magnitudinis, vt inter septem mundi miracula sit connumeratus: Triplex est eius potestas, vt sit Sol in cælo: Liber pater in terris, Apollo apud inferos: eius simulachro tria appingebantur, lyra, clypeus, & sagittæ. Eidem vt Baccho perpetua iuuentus adscribitur: propterea semper imberbis à poëtis fingitur. Multa habet nomina à locis in quibus potissimùm colebatur, sibi indita: Agyæus, Alexicacus, Boidromius, Clarius, Carmius, Carnias, Cerneus, Compitalis, Diradiotes, Dindymæus, Epicurius, Grynæus, Horius, Ismenius, Leochares Musarum dux, Musarum præses, Parcarum ductor, Parthasius, Patrius, Pythæus, Climentheus, Thermius, Verticalis, &c. de quibus vide Pausanias. Plura alia extant, libro primo epigrammat. Græcorum, acrostichis ingeniosissimè comprehensa.

Apollo dicitur reperisse artem Rhetoricæ, vt author est Artemidorus, quàm alij dicunt è cœlo ab Ioue, per Mercurium, procurante Prometheo, demissam.

Apollo Ægyptiaca lingua vocatur Horus à quo horç nomen acceperunt, vt ait Macrobius. Ipsi lyræ, tibiarum, & fistularum assignatur inuentio. Nam eiusdem simulachrum apud Delum dicitur in dextra arcum habuisse, in leua Gratias: quæ singulæ singula Musices instrumenta gestabant manibus: vna lyram, altera tibias: quæ autem erat media fistulam gerebat. Polydonius. Virgilius libro primo, capite quinto de rerum inuentione.

Apollo, à Gallis olim cultus, quem morbos depellere credebant. Cæsar, lib. 6. Comment.

Apóllines quatuor Cicero constituit. Primum antiquum custodem Athenarum: Alterum, Corybaa

Corybantis filium natum in Creta: Tertium, Ioue & Latona natum, qui ex Hyperboreis Delphos venerat quamuis Eusebius antiquiorem illum describat: Quartum in Arcadia, quem Arcades, quòd illis leges dederit, Nomium vocant. Deinde ob nimiam seueritatem regno pulsus, ad Admetum Thessaliæ regem confugit, & iuxta Amphrysum amnem eius armenta pauit. Quare à posterioribus pro Deo colitur, ab Homero variis nominibus appellatur, ἀργυροτοξ- ἑκηβόλ-, ab eius scilicet artibus & inuentis.

Apollo Nomius, id est, pastor, dictus est quo tempore Admeti regis pauit armenta: præterea Apollinis tripodem vas aureum fuisse constat trium pedum à Vulcano fabrefactum, ac promunere Pelopi datum, dum vxorem duceret.

Apollo Capitolinus, Plin. 4.13.

Apóllinis insula in Libia. Steph.

Apóllinis ciuitas minor, in Ægypto est Libiam versus: maior in Ægypto, tertia in Æthiopia iuxta rubrum mare. Steph.

Apóllinis Actij templum. Plin. 4.1.10.

Apollinis Phrestij portus, Plin. 4. 3.1. Oraculum Delphicum. 4.3 3. Promontorium, 5.2.13. & 5.4. 1.5. Vrbs, 5.9.7. Oppidum, 6 30.12.

Apóllinis Clarij templum, 5.29.48. Eiusdem specus mirus, 2.106.

Apóllinis & Herculis contentio de tripode. Pausan.

Apollinis odium in tibicines. Pausa.

Apollinis sacrificia. Pausan.

pollinis simulachrum Amyclis, apud Corinth. ad radices Cucúlini, apud Delios, Cytheatæ, in Lycone, apud Megalop. apud Patrenses, in Olymp. in Sicyone. Paus.

Apollinis templa variis in locis ædificata. Pausan.

Apollinis & Martiæ certamen vbi, Plinins 6. 29.5.

Apollinis Dindymæi arę vbi, à quo. Plin. 6. 16. 21. eiusdem oraculum, 5 29, 30.

Apollo, Veteres Ethnici appellarunt varia Naturæ vires, vel siderum, vel summi Dei in res humanas actiones variis deorum nominibus. Quid per Apollinem intelligerent declarauit Cic. lib. 3. de Nat. Deo. Illa autem, Balbe (inquit) quæ te à cœlo attrisque ducebas, quam longè serpat non vides. Solem Deum esse lunámque quorum alterum Apollinem Græci, alteram Dianam nuncupant. Et Plato in Cratylo, vbi nominis rationem perquirit, quæ ad quæ uoi facultates illius extenditur, ad musicam, diuinationem, medicinam, peritiamq; mittendarum sagittarum, Apollinem, nunc quia non pluries sint, nunc à soluendo, nunc à mittendo, nunc à rerum simplicitate dictum ostendit, quæ Solis conueniunt omnia ac nulli præterea. Quid enim veritatem magis aperit quàm Sol, & omnem tenebrarum caliginem ex humanis rebus dispescit? aut quid magis confert mediocrum pharmacis? siquidem herbæ quæ in apricis locis nascuntur, multò magis rei medicæ conferunt, quàm in vmbra aut in humidioribus locis, nutritę. Hic est generationis rerum & corruptionis vnicus autor. Hic longissimè è cœlo in terras radios suos minimè debilitatos iaculatur, vnde dictus est à poëtis ἑκάεργος, è longinquo operans: & Loxias, quia obliquum habeat incessum sub ecliptica: & Phœbus, à splendore luminis: & Delius, quia occulta manifestet: & ab huiusmodi causis multa nomina obtinuit. quæ nulli certè nisi Soli conuenire possunt. Hic pestis & salutis solus est opifex, quoniam in Symmetria caloris vniuersa animantium vita salúsq; continetur. Hic medius inter cæteros planetas tanquam Dominus cæterorum collocatur: quorum motus incredibilem efficere harmoniæ suauitatem crediderunt Pythagorici, qua de re Musices author putatus est Huic cytharæ inuentionē tribuerunt, quæ septē chordis prius muniebatur, vt aut Virg. lib. 6. Æneidos,

Necnon Threicius longa cum veste Sacerdos.
Obloquitur numeris septem discrimina vocum.

Qui chordarum numerus planetarum numero conueniebat: cùm plurium chordarum instrumenta musica recentiora sint, vel Pythagoræ tēporibus vel Orphei. Hic Iouis & Latonæ filius fuisse creditur, & in Delo natus, quia post illam confusam mundi, vt vocant materiam, ex qua vniuersa quæ sunt creata creduntur quæ Λητὼ (vnde Latonia) à latendo & ab insciria vocata fuit, ab omnium rerū opifice Deo lux prima omniū prodierit. Nati dicuntur Apollo & Diana in Delo, quia continuò exorta luce res cognosci & videri posse cœperunt, cùm priùs in confusa & informi materia delitescerent. Qui Dionysi filios putarunt esse vim & actiones Solis Apollinem esse crediderunt, ac Dionysum esse Solem ipsum, cuius filia sit Luna, cum à Sole patre lumen vimque suam vniuersam accipiat. Eadem ratione qua calor mediocris cōfert omnibus animantibus, putarut Æsculapius, qui medendi artem callet, Apollinis esse filius. Huic Apollini, vt mitior esset pestémque leuaret, vt à nonnullis traditum est, ludi Apollinares fuerunt instituti, cuius cum duæ sint potestates nimio caloie & intemperie aëris pe dendi, ad eam vim placandam, Paan in hymnis cantabatur. Æsculapius à Ioue irato fulmine percussus interiit: quia cum benignitas & temperies animantibus sit salubris, aliquando ab inflammato aëre pestis ontur, & in morborum grauitatem tota illa Solis cl mentia vertitur: quare grauior fit pestilentia mediis temporibus, quàm

per summos calores, aut per eximia frigora: Illa autem omnia Iouis, id est, Dei supremi & altissimi nutu fiunt. Apollo dicitur mortem filij grauiter ferens Cyclopas Iouis ministros fulminúmq; artifices interemisse, quod nihil aliud significat nisi Solis beneficio rabiem illam vaporem, qui pestem excitauerant, fuisse extinctam. Nam ex ipsis vaporibus quodãmodo affectis morbos procreari constat & salubritatem euertit, & è vaporibus fulmina Ioui confici, cùm illi sint fulminum artifices. Cùm enim Æsculapius sit Apollinis filius medicus peritissimus, ísque si aëris optimè affecti temperies, hanc temperiem eximius calor destruit, per quem vapores consumuntur, neque vsquam possunt consistere. Cùm aliquid simile fortasse superioribus temporibus contigisset, vt fabulati sunt de Phaëthonte, ita ob hanc rem datus est locus fabulæ, quod ob fulmine occisum filium Apollo Cyclopas fulminum fabros occiderit. E cœlo autem per id tempus descendisse fingitur, quia benignior & quasi humanior quam antea Solis natura sentiebatur. Id cùm ita contigisset cognouerunt mortales Solem esse omnium rerum moderatorem: quare cùm tepor illius conferat animantibus, pauisse armenta Admeti dicitur. N. Comes, Mythologiæ lib. 4. cap. 10.

Apollidis Ciuitas magna, in Ægypto. Ptolem. Munsia nunc dici ex Io. Leoni collit Zieglerus.

Apollinis ciuitas parua, in Ægypto. Ptolem.

Apollinis alti arx ad Sillæ antrum, cuius meminit Virg. Æneid. 6. hodie *Arco Felice* nominari tradit Pighius in Hercule Prodicio.

Apollinis Fanum, in Africa propria situm. Ptol.

Apollinis fons apud Cyrenos in Africa. Eustat.

Apollinis promontorium, Ptolemæo & Liuio. in Africa propria est. *Rasamuzat* Mercatori, Est & Apollinis promontorium in Mauritania Cæsariensi, eidem Ptolem. quod *Cabo de Tenes* à Castaldo vocatur.

Apollinis templum, Zerinthium vocant incolæ, Liuio teste lib. 38. qui hoc in Thracia describit, in Æniorum finibus. Apollinis templum in Myriensi sinu Lyciæ. Ælian.

Apollo in Thebaide monachus, annis quadraginta in interiore moratus est solitudine, parnulam in monte vicino speluncam habens: sed pro miraculorum multitudine, breui effectus insignis, plurimorum præsul extitit monachorum. Sozom lib. 8. cap. 1 hist. trip.

Apollo vir quidam Alexandrinus, magni nominis in primitiua Christiana Ecclesia. Act. 18. & 1. Corinth. 3.

Apollocrates, alter ex Dionysij filij, qui vnà cùm patre, in expeditionem dum exularet profectus est. Strab. lib. 6.

Apollodórus, pictor excellens. Plin.

Apollodórus, Athenienſis grammaticus, Asclepiadis, Panætij Rhodij Philosophi, & Aristarchi Grammatici discipulus. Primus, genus metri Triambici inuenit, vt testatur Suidas, Scripsit quoque historiam Athenienſium vsque ad reditum Heraclidarum, vt author est Diodorus Siculus.

Apollodôrus vsque adeo arte emicuit grammatica, vt ei Amphyctiones Græciæ honorem habuerint. Plin lib. 7. cap. 37.

Apollodôrus Tarsenſis, Tragicus, cuius Tragœdia Suidas recenset.

Apollodôrus item Athenienſis, poëta comicus, tempore quo & Menander fuit, fabulas ipsius nonnullas commemorat Suidas.

Apollodôrus Pergamenus rhetor, Tassidij (alias Callidij) item Cæsaris Augusti præceptor & familiaris, scripsit de arte Rhetorica, vt author est Strabo.

Apollodorus Philosophus Epicureus, vltra 40. volumina conscripsit. Laërt. lib. 10.

Apollodôrus Quintus Celæus, cuius comediæ fuerunt Philadelphi & Sisyphus. Sextus, Alexandrinus Comicus, æmulus Menandri, de quo Martialis.

Apollodorus, pictor nobilis Athenienſis, qui primus species exprimere instituit, primúsq; gloriam penicillo contulit: fecit sacerdotem adorantem, & Aiacem fulminatum.

Apollodorus, Cassandriæ tyrannus. Paus.

Apollonia, vrbs in Epiro, quatuor millibus passuum à mari distans, Plin. lib. 4. Item Corinthiorum colonia, optimis olim legibus instituta, vulgò hodie *Valona* nominata, Straboni: quam condidere Corinthij Coryceíque, ab Eante fluuio stadiis decem, à mari, sexaginta.

Apollônia, insula Thraciæ cis Istrum amnem, teste Herodoto lib. 4.

Apollonia, in Ponto fons est iuxta mare, qui æstate tantùm superfluit, ac maximè Canis exortu: parciùs, si frigidior sit æstas. Plinius libro 31. cap. 4.

Apollónia, ciuitas Cretæ, eodem authore.

Apollonia, ciuitas in Syria, hodie *Bonandria*

Apollónia, Epiri, hodie *Valona*, ex qua breuis in Italiam traiectus. Stephanus Apollonias enumerat vigintiquatuor, quibus septem aliæ adduntur ab Ortelio. Et alibi Cydoniam Cretæ vrbem olim Apolloniam dictam fuisse scribit.

Apollonia, ciuitas Macedoniæ, per quam Paulus profectus, Actor. 17. Achedoro tantùm fluuio à Thessalonica diuisa. Volator libro 8. Est & altera in prouincia Aphricæ, quæ & Pentapolis.

Apollonia, oppidum. Plin. 3. 11. 17.

Apollónia, Macedoniæ oppidum, Plin. 3. 23. & 4. 10. 20. 22. Thraciæ oppidum, 4. 1. 17. Cretæ oppidum, 4. 11. 14. Ponti. 34. 7. 27. & 11. 4. Cyrenaicæ oppidum. 5. 5. 2. Idumææ, 1. 13.

5. Troa

5. Troadis. 5.30.11.27.

Appollonia, Ponti insula. Plin. 6.12.6. Apollinitarum insula. 4.13.4.

Apollonias, vrbs in Parnasso iuxta Delphos, aliàs Cyparissus dicta. Stephan. Vide in CYPARISSO. Trœzen etiam Peloponnesi olim Apollonias dicebatur. Steph.

Apolloniaticum bitumen. Plinius 35.15.22. & 2.106.

Apolloniatæ, populi Apolloniæ. Plin. 5.30.13. Cariæ populi. 5.29.20. Val. Max. lib. 1. Apolloniatæ quidam pœnitentiam egerunt.

Apollonienses, populi. Plin. 5.30.30.

Apollonienses, pars quædam addita Attalidi tribus. Stephan.

Apollonius Rhodius Alexandriæ tamen natus, Callimachi discipulus, æqualis Eratosthenis grammatici: cuius etiam successor in præfectura bibliothecæ apud Ptolemæum Euerge.

Apollónius Alexandrinus, cognomento Dioscorus, pater Herodiani grammatici, nobilis & ipse grammaticus, filiúmque erudiit: scripsit de constructione partium orationis, & alia complura in arte grammatica.

Apollonius Aphrodigiensis historicus, scripsit res Caricas de Trallibus, de Orpheo, eiúsque mysteriis.

Apollonius Molo Rhodius, præceptor Ciceronis, & Cæsaris eodem tempore, vt scribit Plutarchus. Romæ docuit, quò legatus venerat de præmiis Rhodiorum, Dictatore Sylla: orator vnus in causis scriptórque præstantissimus, & in annotandis, animaduertendísque vitiis, & instituendo docendóque præstantissimus, vt ait Cicero in Bruto.

Apollonius Alabandensis (Alabanda autem oppidum est minoris Asiæ dicendi magister clarissimus, teste Suetonio, qui cùm mercede doceret, tamen non patiebatur eos quos iudicabat non posse oratores euadere, operam apud se perdere: dimittebátque quémque ad quamcunque artem putabat esse aptum, vt scribit Cicero lib. 1. de Orat.

Apollonius Nysseus, Panætij Stoici familiaris. Strabo.

Apollonius Herophilius Herophili discipulus, scripsit de vnguentis, author Athenæus, apud Plinium tamen Apollodorus scribitur.

Apollonios sophistas duos ponit Philostratus, Naucratitem vnum, alterum Athenienſem, qui ambo M. Antonini principis tempore concurrentes, docuere Athenis.

Apollonius Tyaneus, Pythagoricus Philosophus, cuius vitam Philostratus scripsit, & ante hunc Damis ipsius peregrinationis comes. Hic dum Ephesi vitam ageret, & fortè in multitudine disputaret, per eam horam, qua Domitianus, interficiebatur, defixus & elinguis stetit, tum autem exclamauit, Euge Stephane pulchrè, Stephane percute peccatorem: pulsasti, vulnerasti, & interfeciſti. Hic sermonis animalium peritus erat. Cælius Rhod. lib. 17. cap. 13. Idem hoc vnum à diis poscebat vt bonos cognosceret, malos vitaret. Alex. ab Alexand. lib. 4.

Apollonius, nomen viri quem occidit Iudas Machab. 1. Machab. 3.

Apollonius, cognomine Titus, à Ionatha victus fugatúsque est. Ioseph. lib. 13. cap. 6.

Apollonius, Senator Romanus lecto Senatui apologetico pro fide Christi, capite truncatus est. Euseb. lib. 5. cap. 21.

Apollonius, Stoicus Philosophus.

Apollonius Consul, Magni collega.

Apollonius Luctator. Pausan.

Apollonia virgo, sub Decio Imperatore apud Alexandriam cum aliis permultis martyrio coronata est. Eusebius libro sexto, capite 29. & sequentibus.

Apollonius Eremita cum per omne vitæ tempus nihil monasticæ vitæ didicisset, sciés, quia nec scribere, nec artem iam propter ætatem exercere posset, omnia medicamina & cibaria opportuna laborantibus ex propriis pecuniis comparat, singuláſque monasteriorum ianuas à matutino ad horam vsque nonam circundabat, visitando languentes, illísque ministrando, quo indigerent: qui moriturus, alteri tradidit, quod habebat, iubens, vt alia vota seruaret. Sozomenus libro septimo, capite 1. histor Eccles.

Apollonohieritæ, populi. Plin. 5.29.27.

Apollopolis præfectura. Plin. 5.9.11.70.

Apollophanes, regis Antigoni adulator.

Apollyon, i. perdens vel destruens. Apocal. 9.

Aponiana insula. Hirtius de bello Afr.

Aponicus, vicus ad Euganeos colles in Italia propè Patauium, vbi & aquæ calidæ variis morbis aptę, Claudiani Elegiaco carmine laudatæ: & à Theodorico Gotthorum rege mœnibus cinctæ, teste Cassiodoro. Lucanus libro sexto.

Euganeo si vera fides memorantibus, augur
Colle sedens Aponus terris, vbi fumifer exit
Atque Antenorei dispergitur vnda Timaui, &c.

Nomen ei, quia contra morbos est, vel, quæ citra dolorem medetur.

Apostrophia, Veneris cognomen, quæ in hunc finem sic à Cadmo cognominata, vt ab omnibus spurcis actibus auocetur, & ab obscœna libidine, & concupiscentiis auerteretur. Paus. lib. 1. & 9.

Apotamitæ Marmaricæ nomi gens. Ptolem.

Apotropæi, dij malorum depulsores, quibus immolabatur agnicula. Pers. in Satyr. & Amm. Marcell. lib. 25.

Appa, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptolem.

Appodana, Persiæ vrbs. Ptolem.

Appenzella, Heluetiæ pagus, quasi Abbatũ cella. Habuerunt enim hîc Benedictinæ societatis abbates arcem, Clanx nominatam tutissimum

quouis tempore refugium, quorum authoritas paulatim adaucta, non huic tantùm pago, sed vniuerso territorio appellationem dedit, quod Marti atque Bellonæ consecratos homines producit, eámque ob causam ad Helueticum fœdus anno M. D. XIII. admissi, decimum tertium in ordine locum obtinent. Vulgò *Appenzell.*

Appha, Parthiæ oppidum. Ptolem.

Apphadana, Mosopotamiæ vrbs. Ptolem.

Apphaim, filius Nadab, filij Semei, filij Onam. 1. Paral. 2. Lat. vultus vel facies, aut furores, siue nares, vel pistores.

Appia, nomen fœminæ apud Paulum ad Philemonem. Latin. producens, vel pullulans.

Apphana, Persici sinus insula. Ptolem.

Apphar, Mauritaniæ Cæsariensis oppidum. Ptol.

Apphus, filius Matathiæ, filij Ioannis. 1. Mach. 2.

Appia via, est à Roma in Campaniam, & à mare vsque Brundusium, quam Appius Claudius Consul lapidibus strauit, vt author est Cicer. in oratione pro Milone.

Appiani populi. Plin. 3. 29. 2.

Appianus Alexandrinus, XXII. libros historiæ Romanæ composuit, Adriani principis temporibus.

Appiades, deæ Venus & Pallas dictę sunt: ad Appias aquas illis templum erectum erat propè Cæsaris forum. Cicer. 3. epist. ad Appium scribens: Idque me inquit (quoniam tu ita vis) spero non inuita Minerua factum, quâ quidem ego, si fortè de tuis sumpsero, non solùm Pallada, sed etiam Appiada nominabo. Cælius Rhod. lib. 12. cap. 1.

Appiaria, Mysiæ inferioris oppidum. Anton.

Appidanus, Thessaliæ fluuius. Ouid. Prop.

Appian, Græcus scriptor πολυϊστωρ appellatus, facili atque alacri facundia, vt testatur Gellius, res gestas Alexandri Macedonis scripsit.

Appion, grammaticus celebris, Pliſtonici filius, cui nomen Mocrus, genere Ægyptius, sub C. Cæsare tota circunlatus est Græcia. Hunc Tiberius per contemptum, Cymbalum mundi appellabat, quoniam publicæ famæ tympanũ potius videri posset. Immortalitate à se donari scripsit, ad quos aliqua componebat. De hoc etiam Iosephus scribit, quòd esset malus & indoctus, totiusque vitæ temporibus importunus, calumniator omnium, cõr asini habens. Fuit temporibus Dionysij Halicarnassei & Iosephi.

Appiorum gentem Romæ esse cognominatam legimus, ab Appij corona, quam L. Appius in Achaia meruit.

Appius Annius Trebonius Gallus, Consul Romanus, M. Artilij Metilij collega.

Appius Claudius Crassus, Consul. Sp. Nautij Rutilij collega, ad Vscanam à Perseo victus. Liuius lib. 2. Decad. 5. Celtiberos vicit, castrisque exuit. Ibidem.

Appius Claudius Decemuir cum sociis magistratum vi obtinuit: exilio demum damnatus est.

Appius Claudius cæcus, orator Romanus de quo Cicero in Bruto, & Tusculan. lib. 4.

Appius Claudius, Pulcher, Cæci nepos, consul, P. Seruilij collega, cuius ætate Sylla depositio magistratu vitam vixit priuatam. Appian. lib. 1. commentariósque scripsit, quos Lucullo dedicauit. Plutarch.

Appius Claud. Pulcher, consul, L. Domitij Ænobarbi collega.

Appius Claud. Pulcher alius consul. M. Sempronij Tuditani collega.

Appius Claud. Pulcher alius consul, Qu. Fuluij Flacci III. collega. Sub his Tarentũ ab Annibale captum est: Pœni à Cons. victi cæsique sunt. Liuius lib. 5.

Appius Claud. Pulcher alius consul, G. Norbani Flacci collega, de Aphris & Hierone triumphauit. Polyb. lib. 1.

Appius Claudius Lentulus consul, M. Perpennæ collega.

Appius Iunius Syllanus consul, P. Silij Neruæ collega.

Appius Claud. Ruffus consul, P. Sempronij Sophi collega.

Appius Claud. Sabinius, C. Quintij Capitolini collega.

Appius Claudius inuenit Romanis literam R, vt pro Valesiis & Fusiis, Valerij dicerẽtur & Furij.

Appij forũ, Hieronymus putat ab Appio quondam consule appellatum: à quo & via Appia cognominata. Verùm Appij forum oppidum fuit, longius à Roma quã Aricia distans quòd Horat. lib. 1. Serm. Sat. 5 ostendit his verbis,

Egressum magna me excepit Aricia Roma
Hospitio modico, rhetor comes Heliodorus
Grecorum lingua doctissimus: inde forum Appi
Differtum nautis, cauponibus atque malignis.

Ad hanc vrbem Paulus venit, cùm duceretur Romam. Act. 28.

Appote, oppidum. Plin. 6. 28 55.

Apries, vel Aprius, Psammis Ægypti regis filius regnauit annis XXV. Hic, vt testatur Herodotus lib. 2. ab Ægyptiis, qui à se Amasim defecerant, strangulatus est, & in paternis monumentis sepultus.

Aproniânus consul, Pauli collega.

Aproniânus alius consul, Braduæ collega. Sub his incendium Romæ fuit.

Apros, Colonia. Plin. 4. 11. 36.

Aprus, vrbs Thraciæ. Stephan.

Apruſa fluuius. Plin. 3. 15. 2. *Pluſa* L. Alberto.

Apruſtani, populi. Plin. 3. 11. 5.

Aprútium, Italiæ regio inter Apuleiam & Picenum. Hæc etiam Samnium dicebatur. In ea ciuitates fuerunt Aquila, Adria, Sulmo, Ortona, Arpinum, Aquinum, & multæ aliæ. Vulgò *Abruzzo.*

Apsarus, locus in Euxino, Absyrtus antea dictus. Steph.

Apsilæ,

Apsilæ, gens Scythica. Lazis vicina, Steph.

Apsintes, sophista Gadaræus, Smyrnæ præceptorem habuit Heraclidem Lycium. Nicomediæ Basilium docuit Romæ, Maximiani tempore, cuius beneficio adeptus est consulatum.

Apsinus, rhetor nobilis Athenienſis. Cæl. Rod. lib. 6. cap. 17.

Apsorus, vrbs Ponti Cappadociæ. Ptol.

Apsorus, insula in mari Adriatico adiacens Liburniæ, in qua ciuitas eodem nomine. Ptole. lib. 1. scribit.

Apsorus, ciuitas Illyriæ. Steph.

Apsus, fluuius in ea parte est Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit. Lucan. lib. 3.

Tellus, quam volucer Genusus, quam mollior Apsus
Circumeunt ripis, &c.

Apsinthus, ciuitas Thraciæ: & regio Absynthis dicitur. Fluuius item, & populi Apsynthij. Dionys.

Apta Iulia. Vulgienſium oppidum in Gallia Narbonenſi. Plin.

Apyte, oppidum. Plin. 5. 27. 41. Apta Iulia. Plin. 34.

Aptera, neutri generis, pluralis numeri, vrbs in Lycia, & oppidum in Creta à Syrenibus vocatum, quod victæ ibi cantu à Musis præ mœrore exutæ pennis in mare desiluissent. Steph. & Pausan.

Apteron, oppidum. Plin. 4. 12. 23.

Apteros Victoria, Ἄπτερος Νίκη, sine alis & implumis, ab Athenienſibus formabatur, teste Pausan. in Atticis cuius & statuam adscribit Idem in Laconicis ait victoriam ideo ἄπτερον, i. implumẽ eos statuisse, ne videl. cet euolaret.

Aptuchi fanum in Cyrenaica regione. Ptolem. lib. 4 cap. 4.

Apua, oppidum est ad fontes Marci fluminis *Castello di ponte tremulo*, Leandro.

Apuani, Ligures teste Liuio lib. 10. Sempronius inquit, è Pisis in Apuanos Ligures vastando aperuit saltus, &c.

Apulia, Italiæ regio, mari Adriatico contermina, (vulgò *la Puglia*) inter Dauniam & Calabriam, quæ & Iapygia ab Iapyge Dædali filio, qui eam regionem tenuit vsq; ad Dauniam, dicta est. In ea sunt vrbes Barium, oppidum ditionis Mediolanenſium principum, Beneuentum, Luceria, & mons Garganus. Vadiã. Iuuenalis,

Vendit agros, sed maiores Apulia vendit.

Diuiditur in Apuliam Dauniã, quæ *Puglia piana* est Leandro, & Apuliam Peucetiam, quæ *terra di Barri* appellatur.

Apuliæ descriptio, Plin. 3. 11. 25. Apulię ventus contrarius, 17. 24. 62. Apulię insulæ, 3. 2. 6. 9.

Apuli, Plin. 3. 5. Apulorum genera tria, 3. 11. 29.

Apulæ, oppidum, 1. 12. 13.

Apulum, Daciæ vrbs. Ptol. hodie *Alba Iulia*.

Apulus lana qualis Plin. 8. 47. 14.

Apuscidanus lacus. Plin. 31. 1. 70.

A Q

Aqua Augustæ, Ptolemæus vrbs Aquitaniæ in Gallia. vulgò *Saintonge*.

Aquæ calidæ, vrbs Britanniæ Ptol. Vicus Aquarius alias dictus. vulgò *Vich, Vique*.

Aquæductus, Heb. Ammaacollis in tribu Beniamin, iuxta Giah & Gabaon, vbi Asael frater Ioab confossus fuit ab Abner. 2. 2. Reg. 2.

Aquæ mortuæ, oppidũ Galliæ Narbonenſis, opere C. Marij c. passus à Rhodani ostiis deductę. Plin. Manet hodiéq; nomen. Vulgò, *Aigues-mortes*. Hæc etiam Fossæ Mariannæ dicuntur.

Aquæ Sextiæ Salyum, Galliæ Narbonenſis vrbs nunc Aquenſis ciuitas, quã Sextius dux redactis in potestatem Salyis ædificauit, vbi extãt aquæ calidæ, Strabo. Vulgò *Aix en Prouence*.

Aquæ Statzellorum oppidum. Plin. 3. 5. 51.

Aquę, apud Geographos plura alia eiusmodi extant nomina, vt Aquæ Basilicæ in Pannonia, Aquæ Balbitanorum in agro Tarraconenſi, Aquæ Celinæ, Aquæ Conuenarum, Flauiæ, Leæ, Neapolitanæ, Hypsitanæ, Lisitanæ, Perticianenſes, Querquennæ, Quintię, seu Quintianæ, Regiæ Siccæ, Solis, Suessanæ, Tarbellę, Voconis, Viuæ, quæ partim thermæ, partim vrbes & oppida olim fuerunt.

Aquárius, rij, vndecimum signum Zodiaci, proximum Capricorno, oritur xv. Calendas Februarij. Fabulantur poëtæ hunc fuisse Ganymedem, quem Iupiter, eius pulchritudine captus, ab aquila in cælum raptum, ministrum suum fecisse existimarit.

Aquarij, fuerunt Hæretici quidam, qui solam aquam offerebant in calice sacramenti. Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 20.

Aqua via, vel Aquæ vivæ Pannoniæ vrbs. Anton.

Aquenſium ciuitas, seu Aquæ Bigerronum hodie *Dax* in Vasconia.

Aquênſes populi Plin. 3. 5. 27.

Aquicaldênſes populi Plin. 3. 3. 27.

Aquila, vir Iudæus ex Ponto. Act. 18.

Aquila, vrbs Brutiorum: ex ruinis Fucornij antiquissimi oppidi, à Longobardis ædificata. Volaterranus.

Aquila, Scythiæ fluuius. Herodot.

Aquila maior & minor, Mauritaniæ, Tingitanæ loca duo. Anto.

Aquila, Tusciæ mediterraneæ vrbs Ptol. *Aquapendente*, Leandro.

Aquila, astrum, cuius ala dextra circulũ æquinoctialem parum prodit: sinistra autem non lõgè à capite Ophiuchi videtur. Rostrum eius à reliquo corpore diuidit circulus à Cancro ad Capricornum perueniens. Exorto Leone occidit: exoritur autem cum Capricorno, habens in capite stellam vnam, in vtraque pennam vnam, in cauda vnam. Fabulantur poëtæ hanc eam esse quæ Ganymedem rapuit, eiusq; officij gratia à Ioue inter astra fuisse collocatam. Hyginus in Astron. poët.

Aquilana, locus in Africa, Cæsar in Comm. 2. de bello ciuili.

Aquileia, vrb: Carnorum, ad Natisonẽ fluuium, Romanorum colonia, x i i. m. distans à mari iuxta quam & Timauum amnem nonnulli collocarunt. Martialis.

Et tu Ledæo fœlix Aquileia Timauo.

Ex hac orti sunt Chromatius, ad quẽ Hieronymus sæpe scripsit: & Rufinus Græcè Latinéque eruditus, qui Iosephum conuertit in Latinum: cuius originalis est Mediolani in sancti Ambrosij fano, Longobardis characteribus cariosissimis.

Aquileia, à Romanis condita in Italia incumbentibus Barbaris oppositа, emporium Illyricanarum gentium, verba sunt Strabonis. Liuius de bello Macedonico: Aquileia, inquit, colonia Latina eodẽ anno in agro Gallorum deducto. Hæc enim vrbs non prius caput extulit, quàm subactis Pannoniis, ex quibus tanquam claustris ad Danubium patefactis, tutum id cœpit esse iter, quod teste Tranquillo Augustus sæpe frequentauit. Hæc Liuius. nunc *Algar* vulgo vocatur.

Aquileiénsium fides probata est, Maximinorum patris & filij bello, vt scribit Capitolinus. Hi enim tanta fide contra Maximinum pro senatu fuerunt, vt funes de mulierum capillis necterent, quibus sagittas excuterent penuria neruorum. Aquileia hodie Algar, castellum vulgò apud Stephanum Aquileiæ oppidi, & eius fluuij meminit Pli. 3. 18. 4.

Aquilegia, fori Iulij vrbs celebris, quam Pomp. Mela Ditem cognominat. Hodie Patriarchatus, olim domicilium Imperatorum fuit, adeò vt altera Roma diceretur. x i i. M. palluum in ambitu habuit, & in ea aliquando censa sunt c x x. M. ciuium. felicitas vrbs præcipuè à negotiorum frequentia procedebat, quoniam ex cunctis propemodum orbis partibus, ob summam loci opportunitatem & aditum, tam mari quàm terra commodissimum, merces eò conuehebantur. Defiit autem id summum mercaturæ studium vna cum ipsius ciuitatis fortuna, caput dein efferentibus Veneris, qui negotiandi rationem omnem ad se traxerũt, adeò vt ex florentissima frequentissimáque nunc propemodum ad solitudinem perducta sit. t. Candidus, Sabellicus.

Aquilicia, sacra Romanis fieri solita Cum in magna siccitate, aqua esset auocanda, tunc Ioui immolabatur, & hæc sacrificia Aquilicia sunt. Sacerdotes Aquilices. Tertul. in Apolog. & adu. Macionem.

Aquillia, siue vno l. Aquilia gens fuit Romæ patricia, ab Aquilino, id est, nigro colore, ita dicta. Hęc familia paucos habuit claros. Prodierunt tamen ex ea nonnulli consules.

Aquilius, cognomẽ Iurisconsulti à colore nigro.

Aquilo, ventus dictus à vehementissimo volatu instar aquilæ: Græcis Βορέας, sicutus & frigidus. Ouidius. lib. 6. Metam.

Apta mihi vis est, qua tristia nubila pello,
Et freta concutio, nodosaq; robora verto,
Induroq; niues, & tergus grandine pulso, &c.

Flat ab æstiua & sociali plaga Orientis. Aquilones etiam dicuntur venti, qui octo fermè diebus exortum Caniculæ antecedunt, & perflant diebus quadraginta, quos vocant Etesias & Prodomos quasi præcursores.

Aquilóni populi. Plin. 3. 11. 34.

Aquilinus alius Consul, Iu. Rustici collega.

Aquilinus alius Consul, Æmiliani collega.

Aquilinus Consul, Iunij Maximi coll.

Aquinates, saltus. Plin. 3. 15. 6. 7.

Aquincum, Pannoniæ inferioris vrbs. Ptol.

Aquinius malus quidam poëta fuit, de quo sic Cicero 5. Tuscul. Adhuc neminem cognoui poëtam, & mihi fuit cum Aquinio amicitia, qui sibi non optimus videretur.

Aquinum, Latinorum oppidũ. Plin. 3. 5. 110. quod Melpha fluuius alluit, Strabo. Vulgò *Aquino*. Thomæ doctoris scholastici patria.

Aquisgranum, Gall. *Aix*, vrbs Imperialis in Menapiorum finibus inter Rhenũ, & Mosam sita, Romanorum Imperatorum prima inauguratione ac coronatione, D. Caroli Magni sepultura, septennalíq; peregrinorum visitatione celebris. Nomen sortita à Romano principe Grano: Neronis (vt quidam aiunt) fratre, qui aquas calidas inueniẽs in hoc tractu, iuxta habitauit, atq; arcem struxit, cuius adhuc extat monumẽtum, turris Grani dicta: quã quidem arcem sunt qui credant Vetteram esse, cuius meminit Ptolem. Cosmograph. lib. 2. ca. 9. Ab aquis calidis & Grano repertore sit denominata, vrbis formam accepit à Carolo magno qui sedem regni & Galliæ Transalpinæ caput eam constituit. Adeò natura ipsa hunc locum variis multísque dotibus locupleauit, vt ad felicitatem mundanam nihil deesse videatur. Fontes aquarum calidarum vberrimi & saluberrimi. Sũt quidam eorum intra mœnia, quidam extra non procul in vico suburbano. Intra vrbem duę sunt præcipuę thermæ, quarum alteræ dicuntur Regiæ, alteræ Cornelianæ, quæ quidem, vt loci intercapedine distant, ita & aquarum qualitatibus & facultatibus, cùm inter se, tum à suburbanis nonnihil discrepãt.

Aquitania, regio & tertia Galliæ pars, ab obliquis aquis Ligeris. Hæc à Circo Oceanum habet, qui Aquitanicus sinus dicitur, ab Occasu Hispaniã, à Septẽtrione Lugdunẽsem prouinciã, à Meridie Narbonẽsem. In ea Tholosa & Burdegala ciuitates, vnde Aquitani populi. Pli. lib. 4. Gallia omnis comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, amnibus maximè distincta, à Scaldi ad Sequanam Belgica: ab eo Garumnam Celtica, eadémque Lugdunensi: inde ad Pyrenæi montis excursum Aquitania, Aremorica antè dicta Ἀκουιτανία scribitur, & in Santones Ἀκουιτανίαι apud

Stephan

Stephanum. Gallicè, *Gascongne & Guienne.*

Aquitania vbi Plin. 4. 17. 3.

Aquitaniæ populi. Plin. 4. 19. per totū Ptol. li. 2. c. 7.

Aquites, nomen sacerdotis apud Phasidem, Val. Flac. lib. 7.

—magnúmque sacerdos
Phasidis actoris Aquites errábat in agris.

Aquula, oppidum Hetruriæ: vnde Aquulenses & Aquenlenses à Plinio & Ptolomæo dicti.

Ar, i. suscitatio, siue vigilia, aut euacuatio, vel denudatio, seu ciuitas, aut æmulus. Moabitarum metropolis ad Arnon sita. Deu. 1. Isa. 15. Nu. 21.

Ara, vrbs Assyriorum. 1. Paral. 5. Hieronymus in quæst. Hebr. ipsam Reges esse scribit Medorum ciuitatem. de qua Tobiæ, 1. Lat. Mons, aut prægnans, siue demonstratio.

Ara, filius Iether. 1. Paralip. 7. Lat. Maledicens aut videns.

Ara, ciuitas Arabiæ regia, & insula Arabiæ adiacens.

Ara, signum cœleste, Antarcticum circulum contingens inter Hostiæ caput, & extremam Scorpionis caudam collocatum. Occidit sub exortum Arietis: exoritur autem cum Capricorno. Stellas habet quatuor, quarum duæ in summa, reliquæ in ima eius parte sitæ. inter astra autem ideo putatur translata, quòd in ea fœdus arctissimum percusserint dij, quo tempore inferentibus bellum Gigantibus, cœli possessionem armis tutari cogebatur. Hygin. de Signis cælest. & in Astronon. poët.

Ara, apud Geographos reperitur Ara amoris, Decij, Flauia. Herculis, Iouis, mōtani, Iouis Panomphæi, Lapdea. Tutila, Vbiorum. Item Aræ Ioniæ, Alexandri, Cononis, Flauiæ, Herculeæ, Lugdunenses, Murtiæ, Philænorum, Semiramidis, Sextianæ. Sunt autem hæc nomina oppidorum, promontoriorum, insularum, &c.

Ara Lugdunensis, ad confluentes Rhodani & Araris erat. hodie vulgò *Ainay.* Strabo docet eā in templo D. Cæsaris, Augusti decreto fuisse.

Aráas, i. Ira vel calor confidentiæ siue protectionis. pater Thecnæ patris Sellum, mariti Oldæ prophetidis. 4. Reg 22. Hebr. Harebas: qui. 2. Paral. 34. dicitur Hasta.

Arab, i. Insidians, vel multiplicās, aut fenestra, siue locusta. nomē ciuitatis in tribu Iuda. Ios. 15.

Araba, nomen viri. 1. Machab. 15.

Arabarches, publicanus apud Ægyptios, qui præerat exigēdo vectigali de iis pecorib⁹, quæ ex Arabia in Ægyptū adducebātur. Iuuen. Sat. 3.

—Inter quod auſus habere
Nescio quis titulos Ægyptius atque Arabarches.

Arabathane, nomen ciuitatis. 1. Mach. 5.

Arabia, regio Asiæ maioris inter Iudæam & Ægyptum, ab Arabo Apollinis & Babyloniæ filio. Solinus Arabiam interpretatur sacram. Est autem triplex Plinio li. 2 ἀρωματοφόρος, τερεβινθοφόρος λιβανοφόρος dicta: altera Petræa, πετρώδης, tertia deserta, ἔρημος.

Arabia, i. vespera, aut vespertina vel fideiussio, siue suauitas, aut coruus, siue coruina desertum, vel salix, aut cōmista. Arabes, Hebr. Hirbijim vespertini, aut fideiussores, siue suaues, aut cāpestres, vel corui, aut salices, vel mistiones. 2. Chron. 26 Arabes, hebr. Scheba, i. conuersio, seu captiuitas, aut canities vel sessio. De his Lucas. Act. 2. 11. & Psal. 71. 15.

Arabiæ descriptio. Plin. 5. 11. per totum, & 6. 24. & 6. 28. 1. & inde Ptolem. lib. 5. cap. 7.

Arabia vbi non sterilis, Plin. 5. 11. 2. 3. Eius deserta, Plin. 6. 30. 33. Ptol. lib. 5. cap. 19. Situs. Pli. 6. 28. 4. & 6. 34. 3. Mensura. 6. 28. 58. & 6. 29. 1. & inde Arabia Merorum quæ. Plin. 5. 24. & 8. 13.

Arabia Petræa, sic dicta à Petra vetustissimo oppido: Ægypto Iudææque confinis est. Ptolem. Strabo ac Plin. alio nomine Nabatha dicitur.

Arábia deserta Ptolemæi, Straboni autem Scenetis, vbi & Scene vrbs, Plinius ἀπὸ τῶν σκηνῶν; quòd gens vaga & sine ædificiis in tentoriis habitet. Hæc à Meridie montibus Arabiæ fœlicis cincta est. Arabarum Estonitarum sterilis dicitur, præterquàm vbi Syriam attingit à Pelusio vsque ad Arsinoën rubri maris oppidum: à Septentrione Mesopotamiam habet, ab Occidente, Petræam.

Arábia fœlix, Meridiem versus, inter duos sinus Arabicum & Persicum veluti peninsula excurrit, quæ Straboni bis, vt India, scribitur ob fœcunditatem: fluminibus scatet. Plin. lib. 6. cap. 28. Stephanus Arabiam duplicem scribit, alteram aromatum feracem, Alteram Ægypto & Syriæ viciniorem. Meminit & Arabij tibicinis in prouerbio. Quidam Arabiam Panchaiam & Sabæorum gentem eandem esse existimant, in qua thus nascitur. Virg.

—solis est thurea virga Sabais, Idem.
Totáque thuriferis Panchaia pinguis arenis.

Item in Cul. *Panchaia thura.* In ea mōs Syna, qui & Oreb, in quo Moses legē accepit. In ea phœnix auis nascitur, & Sardonix gemma.

Arábes, populi vnguentis & aromaticis fruticibus abundantes, mitrati degunt, & intonso crine barbam abradunt, præterquàm in superiori labro: sagittas veneno inficiunt, matrimonium non habent, &c.

Arabes, qui fœlicem incolunt Arabiam, ea olim vtebantur consuetudine, vt vna omnibus cōsanguineis vxor esset. Ex his enim (teste Strab. lib. 16.) qui primus ad eam ingrediebatur posito pro foribus baculo (nam baculum ex more quisque gerebat) cum ea coibat, ipsa tamen cum natu grandiore noctes agebat. Quapropter omnes omnium erant fratres. Adulter apud eos capitis dānabatur, qui ex eo deprehendebatur, quòd alius generis esset. Vnde hoc relatu dignum aliquando accidit. Erat enim cuiusdam regis filia, mira quidem pulchritudine, cui quindecim erant fratres, qui

eius

cius omnes æquè amere flagrabant: propterea alius post alium iunctim ad eam ingrediebantur. Illa autem assiduo coitu iam defessa, rem huiusce modi comminiscitur. Fecit enim furculos non vtique fratrem furculis absimiles: ex quo statim ab ea quispiam exibat, furculum aliquem similem ante ianuam ponebat, quò fratres, qui subinde inuicem sequebantur, furculum pro foribus fixum cernentes, eorumque aliquem intus esse putantes, ab ingressu arcerentur. Verùm cùm aliquando omnes in foro essent, vnus ad fores accessit: & cùm baculum vidisset, suspicatus adulterum intus esse (sciebat enim se omnes fratres in foro reliquisse) currens ad patrem, fororem de stupro accusauit: sed cognita re, eam falsò criminari conuictus est. Hæc Strabo. Arabes masculos suos omnes annum decimum tertium natos circuncidere solent, quòd eo ætatis tempore Ismael, gentis illius auctor, fuerit circuncisus. Genes. 16. & Comest. in illum locum.

Arabicus sinus, *mare rubrum* Europæis, *mar di Mecha* ab accolis vocatur. Barrio *Bohar Corsum*, id est, mare clausum dicitur. Hebræi *mare Suph* nominant.

Arabis, siue Arbis, fluuius apud Plin. lib. 2. Sarbis scribitur, qui ab Arianis montibus per Drangas & Gedrosios in Oceanum defluit.

Arabis, fluuius Indiæ, cuius accolæ Arabitæ. Stephanus Æthiopiæ vicus Ptolem.

Arabriga, Lusitaniæ vrbs mediterranea. hodie *Arrabida*.

Arabs, vel Arabus, Apollinis filius ex Babylone, vt inquit Plin. lib. 7. quem medicinæ artis dicit etiam repertorem: fortasse quòd Babylone natus, ibi medicinæ studuerit: postea autem ad Arabes detulerit, Arabes populi suprà dicti. Item Arabs, vel Arabus est lapis, teste Plin lib. 36. cap. 22. eburnei candoris, qui in puluerem redactus aptissimus est dentifriciis.

Arabyza ciuitas Caucanidis, quæ nunc Pesenus. Steph. malim Pessinus. Vide ARABIS.

Aracæus, i. neruus, aut Syriacè, fugitiuus. filius Chanaan, Gen. 10. qui Arcas oppidum condidit contra Tripolim in radicibus Libani situm.

Arach, i. Longitudo, vel medicina, aut sanitas. ciuitas in qua regnauit Nemrod. Genes. 10. Hãc & Edessam vocari testatur Hieronymus.

Arachites, i. Longus vel procerus, siue sanans, aut medicans. 2. Reg. 15.

Arachne, puella Lybia, Idmonis filia, lanificij peritissima, ægrè ferens opus suum à Pallade, qua cum certamen susceperat, confractum, laqueo, gulam sibi fregit, quem Pallas in araneam mutauit. Ouid. lib. 6. Metam.

Non tulit infelix, laqueóque animosa ligatum
Guttura, pendentem Pallas miserata leuauit.

à Græcis ἀράχνης; à Latinis Aranea dicitur. Virg. lib. 4. Georg. *In foribus suspendit aranea casses*, & vt notat Seruius, Araneus; etiam ab antiquis dicebatur. Constat, inquit Plinius, Arachuen linum & retia inuenisse, cuius filius Closter fusos in lanificio inuenit. Hoc etiam nomine, vt scribit Liuius, dicta est ciuitas Thessaliæ.

Arachnæum, mons in Argo. Steph.

Arachósia, ciuitas non procul à Massagetis, à Semiramide condita, qui etiam Cophem vocabatur. Stephan. de Cophe fluuio, qui influit Indum.

Arachosia, vna è Sartapiis vltra Indum fluuium, cuius meminit Plinius in descriptione Indiæ, & Strab. lib. 11. Scribitur & Aracosia.

Arachosia, tegio maioris Asiæ, in qua Alexãdria & Arachotos ciuitates sunt.

Arachoti, Indiæ ciuitas, ab Arachoto fluuio sic dicta, quia ex Caucaso profluit. Sunt & populi propè Massagetas. Steph.

Arachtus, vnus è quatuor nobilissimis fluuiis Epiri non procul à Nicopoli, in sinum Ambracium influens. Strabo.

Aracynthus, vrbs Bæotiæ, & mons Achaiæ. Virgil. in Bucol. *Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho*. Est & mons Ætoliæ, Mineruæ sacer, vt testis est Plinius: vel vt Martianus, Acarnaniæ. Stephano, mons Bœotiæ, à quo Minerua Aracynthis dicta sit.

Arad, i. onager, aut Syriacè, Draco ciuitas Amorrhæorum ad sortem Iuda pertinens, ad Austrum solitudini Cades vicina, in qua habitauerũt filij Obab soceris Mosi in medio Israëlis. Refert Hieronymus in locis Hebraicis, vsque ad suam ætatem ostendi villam ab oppido Malatis, quatto lapide ad Hebron xx. Num. 21. Iudic. 1.

Arádem, vrbs Cretæ, quæ & ἀνώπολις vocatur, quod superiore loco sit. Steph.

Aradij, Phœnicum populi ab Arado ciuitate, qui cum cætera Phœnicia, Syriacis regibus vt amicis obtemperabant Strab. lib. 16.

Aradius, i. maledictionis abundantia, aut descendens, vel imperans. filius Chanaan Genes. 10.

Araduca, vrbs Lusitaniæ, quam hodie Arzuam ab Hispanis vocari volunt. De hac Ptolem. lib. 2. cap. 5.

Arâdus, ciuitas Tripoleos in Phœnicia, non procul à Tyro & Sydone. Tripolis enim maritimum oppidum dictum est à tribus oppidis, scilicet, Tyro, Sidone, atque Arado. Authores sunt Plin. & Strab. Arado opposita est antaradus in Meridiem: quæ hodie Tortosa dicitur, amœnissima ciuitas, sita non procul à Damasco. vt Ptolem. tab. Asiæ 4. indicat.

Arâdus, Pieriæ ciuitas, alio nomine Antiochia, Steph. Et alibi Aradum, Phœnicium insulam esse scribit, alteram rubri maris, tertiam Cretæ.

Aræ Flauiæ, Germaniæ vrbs ad Danubium. Ptolemæo

lemæo, vulgò *Nordlingen*.

Aræ, tres insulæ Ioniæ, sic dictæ propter execrationes, quibus Dorienses deuouerunt Pentapolitas. Stephan.

Arærhyrea, regiuncula Achaiæ, postea Asophis dicta, vrbem habens eiusdem nominis, quam Homerus in catalogo ab amœnitate commendat, ἀραιθυρίλω τεγέοντλω eam appellans. De hac Plin. lib. 4. cap. 5. & Strab. lib. 8.

Aræus Iupiter dictus est, quòd ei cuncti effundant preces, aut quem cuncti precentur. Cæl. Rhod. lib. 15. cap. 18.

Aragus, fluuius Molossorum, de quo Strabo libro vndecimo. Sed præcipuè Aragum dicunt in partes multas diuisum, regionem Massagetarum alluere, aliis ostiis in aliud mare exeuntem Boream versus, vno aut solo Hircanum versus.

Aralius, qui & Analius, VII. Assyriorum Rex, regnauit annis XL. Cassiodoro. Euseb. Claruit ingenio & studio militari & primus adauxit pompas, & gemmas, ac muliebres delicias.

Aram, id est, Celsitudo aut sublimitas, seu decipiens aut maledictio eorum, filius Sem. Gene. 10. à quo Armenij, siue Syri Græcis. Genes. 22. Num. 23. 1. Paral. 2. Vide SYRIA. Filius item Somer, filij Heber. 1. Paral. 7.

Aram, in Hebræo Ram, filius Esrom, filij Phares, Ruth. 4. Matth. 1. & Luc. 3. interpretatur excelsus, vel sublimis, aut proiiciens.

Arama, ciuitas tribu Nephthali. Ios. 19.

Aramæi, Plinio sunt Scythæ: scribit enim Scythas vocatos esse Sacas à Persis, & lingua Persica Aramæos.

Aran, id est, area, siue exultans, aut maledictio eorum, filius Thare, patris Abraham. Gene. 11. 1. Paralip. 23.

Aran, filius Dison filij Seir: & filius Ierameel primogeniti Esron. Genes. 39. 1. Paral. 2.

Aranium, oppidum in Æthiopico sinu. Plin. lib. 6. cap. 29.

Aranthas Bebrycius octonis cubitis longus fuisse traditur.

Arantia, vrbs Philius postea dicta. Steph. qui etiam in Arærhyrea de eadem scribit.

Araphat, id est, medicina, siue relaxatio, aut gigantissa, vel montis os, aut mons hîc. Nomen quorundam gigantum, qui sic dicebãtur quod animos videntium se dissoluentium, 2. Ag. 21. 16.

Araphêa, insula Cariæ. Steph.

Araphen, pars tribus Ægidis Steph.

Arar, fluuius Galliæ Narbonensis, monte Vogeso, per fines Heduorum & Sequanorum in Rhodanum fluens. Plin. 3. 4. 7. ex eodem, ex quo Rhodanus, monte exiens, per Burgundiam, in Rhodanum iuxta Lugdunum immergitur: alio nomine Sagona: clarus ponte Cæsaris vno die militũ opere fabricato. Araris item dicitur, sed per apocopen; Arar, vt testatur Priscian. in 7. hodie Sagona, vulgò, *La Saone*. Claudianus.

Quos Rhodanus velox, Araris quos tardior amnis.

Lucanus, lib. 7.

— Rhodanumque morantem
Præcipitauit Arar.

Asius est ab eo qui per Heluetios lapsus, Hodie Arola, vulgò *Ar* dicitur.

Arar, vulgò *La Saone*, & Mosa, duo Galliæ flumina, quæ ab eodem scaturientia monte, ad oppositas mundi partes fluunt, qua de re vide plura in dictione Mosa.

Ararat, regio Armeniæ, aut ipsa Armenia, 4. Regum 19. Isa. 37. Mons est iusta Boccatium maioris Armeniæ. Lat. maledictio tremoris, siue Lux currentis.

Arauraceles, populi in Cyrenaica regione, Plin lib. 5 cap. 5.

Ararena, Nomadum regio est, ex magna parte deserta, cuius Sabus Rex fuit, Strabo. lib. 10.

Araricus, Gotthorum rex.

Araricus, alius Gotthorum, mense v. post electionem interfectus.

Ararus, Scytharum fluuius, in Heniochis montibus eo modo quo Euphrates oritur: sex mil. passuum interuallo, quoad campos Armeniæ secat. Labitur placidus & silens, neque in vtrã partem currat manifestum: cùm in asperiora deuenit, hinc atque illinc rupibus pressus: & quantò angustior, tantò magis peruix. Frangit se subinde ad opposita tantum, atque ob id cum ingenti murmure, sonánsque deuoluitur, adeò citus, vt qua ex præcipiti in su recta casurus est, non declinet statim vndam, sed vltra quàm canalem habet euehat, plus ingeri spatio sublimis, & aquis pendentibus se sine alueo ferens, deinde vbi incurnus arcuatóque amne descendit, sic tranquillus, iterúmque compositus, & vix fluens in littus elabitur. Herod. lib. 4.

Araspas Medus, cui Panthea Cyri vxor asseruanda data est. Cæl. Rhod. lib. 23. cap. 33.

Arath, regio Armeniæ campestris, per quã Araxes fluit, incredibilis vbertatis, ad radices Tauri montis, qui vsque illuc extenditur.

Arath, mons Armeniæ totius orbis interni altissimus, vbi Arca Noë post diluuium substitit. Hait. cap. 9. de Tart.

Aratia, insula contra Persidem cum monte præalto, Neptuno sacra Plin. 6. cap. 25.

Arátor, poëta Christianus, Romanus subdiaconus, Apostolorũ Acta hexametro versu composuit. Volater.

Aratóres, populi Scythiæ, in ea parte Remi montis, vbi Polydori tumulus Solinus.

Aratrij, Indiæ intra Gangem gentes, circa Barygazam. Art. Periplus.

Arathus, fluuius Epiroticum qui præter Telgum, vrbem labitur. Oritur autem ex monte

Stym

Stympheo, ab illius radice. Strab. lib. 7.

Arâtus, Græcus poëta antiquissimus, Minecratis discipulus, optimè de Astrologia iudicio Ciceronis scripsit. Cuius Phœnomena Cicero vertit adhuc adolescens. Scripsit hymnos in Panа, item de Astronomia quod opus Cicero carmine reddidit. Ouidius,

Cum Sole & Luna semper Aratus erit.

Alius fuit Aratus Sicyonius, optimus princeps qui patriam suam à tyrannide liberauit: de quo Tull. lib. 3. Officiorum, & Liuius lib. 69 & 70.

Arâtus Sicyonius, Achæorum dux, Corinthum tyrannide liberauit, & Megaram ad Achæorum societatem compulit. Polyb. lib. 2. Plutar. in Arato.

Arauisci, Pannoniæ populi. Plin. lib. 3. cap. 25.

Arauracides, pentapolis regionis in Africa populi. Ptolem.

Araurius, fluuius Galliæ Narbonensis Agatam præterfluens, Rauraris Ptol & Straboni appellatus. Is etiam propè Massiliam Petrosus vocatur quod lapidibus sit maximus refertus. Vide interpretem Pomponij Gall. *Eraud.*

Arausij, Galliæ propè prouinciam oppidum, vulgò *Aurenge.*

Arausio, & Arausiensis ciuitas dicta: vulgò *Aurenge*, principatus nobilissimus, qui nunc ditionis est Nassouiensium principū, olim Cabilonensium Imperio, insignis in qua Theatri ingentis ruinas, & stupendi operis murum quadrato affabrè lapide videre est. Fuit olim Arausio Secundanorum, vt Arelate Sextanorum, Septumanorum Bœterræ, Forum Iulij Octauanorum. Narbo Marcius Decumanorū, & id genus cognominibus appellabantur coloniæ, à legionum, quæ ibi erant præsidio, videlicet ordine numeróque. De his plura Vadianus, Pompon. Melæ interpres scripsit.

Arauzona, Illyrici oppidum, Ptolem. *Ostrouiza*, Nigro.

Araxa, vrbs Lyciæ. Steph.

Araxa, Noë Patriarchæ filia & Britonis mater, qui originē & nomen dedit Britonibus. Gildas lib de orig Briton. insular.

Aráxe, vel Araxi, populi Illyriæ. Steph.

Aráxes Armeniæ fluuius, ex monte Abon, siue Abam, aut Agan, ex quo Euphratem nascitur. contrario tamen ei cursu, versus Orientem tendens, vsque ad Atropatiam: deinde ad Boream conuersus, Azatam præterlabens, in mare desinit Hyrcanum Strabo. Herodotus tamē secus ait. Porrò Araxes in Thessalia, idem qui Peneus, ἀπὸ τῦ ἀραξαι vocatur quod opera Iasonis, & labore Penei Thessalici, montium continuationem disrupit. Stephanus & item Strab. Lucan. lib. 7.

— Armeniumq; bibit Romanus Araxem.

Ibi Arcam Noë post diluuiū resedisse ferunt, Super hanc Alexander magnus & Augustus Cæsar pontes struxerunt,

Araxeni, populi. Steph. Syropoli.

Araxum promontorium est Peloponnesi Plin.

Arâxus, vrbs iuxta Pontum, ab Araxo duce. Stephanus,

Arba, insula & ciuitas Illyrici. Plin. lib. 4. c. 11.

Arbace, ciuitas Celtiberiæ. Steph.

Arbâces, primus Medorum rex, regnauit annis xxxviii.

Albanium, ciuitas iuxta Pontum. Steph.

Arbaxani, populi Liguriæ. Steph.

Arbea, vel Arbee, ciuitas Iudææ, quæ & Hebrō & Mambre, Gen. 23. sic dicta, quia ibi tres Patriarchæ sepulti fuere, & quartus Adam.

Arbela, vrbs Siciliæ, Steph. & ciuitas Persica, ab Arbelo Athmonei filio dicta. Steph.

Arbella, terminus Iudææ, ortum solis aspiciens. Hierony. in locis Hebraïcis. Est vsque hodie vicus Arbel trans Iordanem in finibus Pellæ ciuitatis Palæstinæ. Et alius hoc vocabulo in campo prægrandi, distans ab oppido regionis millibus nouem. Strabo lib. 16.

Arbelitis, regio proxima Syriæ, vbi Darium, Alexander debellauit. Plin. lib. 6. cap. 13.

Arbelus hominum primus, qui pro Deo habitus fuit, & Iupiter cognominatus, filius Nebrod. Cyrillus lib 3. contra Iulian. Apost.

Arbianes, v Medorum rex, regnauit annis xxii.

Arbies, populi Indiæ: & Arbis, Indiæ fluuius, authoribus Plinio & Strabone. Steph. hos populos vocat Arbios, vel Arbitas.

Arbij populi Indis finitimi, non procul ab Arianis & Cedrosiis: ita dicti ab Arbi vicino fluuio. Plin. lib. 6. c. 23.

Arabis, siue Arabes. fluuius qui Plin. li. 2. Sarbis, ab Arianis montibus per Dragas & Gedrosios in Oceanum defluit. Vide Arabis apud Steph.

Arbitrio, Cos. Romanus, Lolliani collega.

Arbius, mons Cretæ, & montis incola similiter. Ab hoc monte Iupiter Arbius cognominatus est quod ibi sit educatus. Steph.

Arbocula, vrbs quam Annibal aduersus Romanos proficiens cepit. Plut. in Annib.

Arbon, ciuitas Illyriæ. Steph.

Arcona, montis nomen, de quo Plin. li. 4. capi. 12. Ptolem Abnobam vocat.

Arbor, piscis in Oceano Gaditano, tam vastis dispensus ramis, vt fretum nunquam ingressus credatur Plin lib. 9. cap. 4.

Arbúcale, ciuitas maxima intra Iberum, quam Annibal ægrè obtinuit. Steph.

Arbuscula, meretrix, floruit cum Origine & Cythoryde meretricibus.

Arbúscula, mulierecula mima, quæ cum à populo explauderetur, ab equite autem quodam laudaretur, contentam se esse dixit bonorum testimonio. Horatius lib. 1. Sermon. Satyra vltima,

Nam satis est equitem mihi plaudere, vt audax,
Contemptis aliis, explosa Arbúscula dixit.

Arca, Syriæ Cœles vrbs, antiquum adhuc retinens nomen inter barbaros, teste Iosepho 5. Antiquitatum.

Arcades, ciuitas Cretæ, & ciues eiusdem.

Arcadia, Peloponnesi regio intima, à mari vndique remota: ab Arcade filio Iouis & Calistonis Lycaonis Arcadiæ regis filiæ sic appellata. Hæc, vt Eustathius, docet aliquando dicta est Pelasgia, à Pelasgo rege, magno & sapiẽte viro, qui vitæ cultioris apud eos fuit, & victũ est stirpibus herbarum, arborúmque frondibus transtulit ad glandem, maximéque fagineam. Eadẽ Lycaonia, Gygantis & Parthalia dicta est Stephano, postremóque ab Arcade, cùm Pelasgos in deditionem redegisset, Arcadia nominata. In mõtes L X X 6. attollitur Habet asinos procerissimos, qui ob corporis magnitudinem in prouerbium abierunt. Habet & lapidem Aspheston, hoc est inextinguibilem. Oppida eius præcipua sunt Mantinea, Tegea & Stymphalus, Montes præcipui, Pholoe, Cyllene, Lynceus, Mænalus & Nonacris. Fluuij, Ladon & Erymanthus. Fuit autem tota hæc regio pastioni potius pecoris, quàm aut negotiationi aut agriculturæ dedita: ideóque Pana, pastorũ Deum, velut peculiare nomen sibi vendicarunt. Virg. Ecloga 4.

Pan Deus Arcadiæ mecum si iudice certet,
Pan etiam Arcadiæ dicat se iudice victum.

Arcádia, Stephano Cretæ ciuitas: item Ægypti, vna ex tribus in Amorgo insula: sed videtur Arcesina legendum. Oracula Lacedæmoniis data est Arcadibus & Tegeatibus, Stephanus habet in Tegea.

Arcadia, oppidum Cretæ, quo expugnato, cessarunt fontes, amnésque, qui in eo situ multi erant. Plin. lib 31. c. 1.

Arcadiopolis, Thraciæ vrbs. Cedren.

Arcadius Probus, vnà cum Paschasio & Euthico propter fidem à Genserico martyrio coronatus est. Huic manus primùm, demum pedes, eósque modo cætera membra seriatim amputata sunt.

Arcádius, qui & Honorius, X L V. Romanorum Imperator, cùm patre Theodosio regnárunt annis 111.

Arcádius Rufinus, Consul Rom. Sabini collega.

Arcadius, Noë nepos, Arcadiam tenuit, & nominauit. Beros. lib. 4.

Arcas, Armeniæ minoris vrbs, Anton.

Arcas Iouis & Calistonis filius, à quo Arcadia & Arcades, quos, quia vetustissima gens fuit, Ante solem & Lunam fuisse poëtæ fabulantur, & ex arboribus esse natos. Hũc Arcadem Lycaon, cùm Iouem hospitio recepisset, infantem membratim lacerauit, & Ioui comedendum apposuit: quod animaduertens Iupiter, Lycaonem, incẽsa priùs eius domo, commutauit in lupum: Arcadem verò compactis membris in vitam reduxit, iam adultum vna cum matre à Iunone, ob adulterium in vrsam mutata, astris intulit: & sic Calisto facta est vrsa maior, Arcas verò minor. Quod Iuno ægrè ferens, à Téthide precibus impetrauit, ne Calisto & filius postquam sydera facti essent, in Oceano ceu cætera solent, lauarentur. Sunt tamen qui Arcadem in Bootem mutatum dicunt: communior tamen est prior sententia. Varias opiniones vide apud Perottum. Arcadis filius γηγενὴς, cuius Lycaon, cuius Pelasgus, cuius Thesprotus, cuius Amarax, cuius denique Epyrus filius fuit, à quo Ephyra, Epiri vrbs. Stephan.

Arcati, regia Sora, Indiæ intra Gangem regia, Ptolemæo. *Bisnagar*, Castaldo.

Arce ciuitas Phœniciæ, Stephanus. vrbs etiam in Libano monte. Ioseph.

Arcena, Imp. Alexandri patria. Lamprid.

Arcenum, Tusciæ vrbs. Bracciano vocatur à Leandro.

Arceta, vrbs Alpibus vicina, quam Annibal vastauit. Plutarch. in Annib.

Arcesilas, & Arcesilaus, philosophus, Polemonis discipulus: in disputatione pertinacior, & magno ingenij acumine. Cicero de finibus libro tertio Ex Pitane Æolica ciuitate ortus, relicto geniciali solo Sardeis perrexit: mox Athenas profectus, in Academiam, se ad Crantorem contulit, quem Platonicam philosophiam omninò cõmutasse, nouámque quandam constituisse ferunt. Cauillator vocatus est, quòd cùm nihil se scire diceret, nec alios scire quicquam patiebatur, omnes turbaret sophismatibus. obiit imodicè potus. De obiit Persius,

—non ego curo
Esse quòd Arcesilas, aerumnosique Solones.

Vide Archesilaus. Is constitutam philosophiam, vt Grachus Rempublicam euertit. Cicero lib. 4. Aced. quæst. Arcesilas nobilis præsertim Dianæ simulacro in quod extat Simonides epigrãma. Fuerunt & tres alij Arcesilai. Primus, poëta priscæ comediæ: alter, elegiacus: tertius statuarius, in quem & Simonides scripsit epigramma. Laërt. lib. 4,

Arcesilaus, sculptoris nomen apud Plinium, qui leænam marmoream fecit, item aligeros ludentes, cùm ea cupidines, quorum alij religatã tenerent, alij è cornu cogerent bibere, alij calcearent soccos, omnes ex vno lapide. Plin. Arcesilas, pictor, Tisicratis Plius. Plin. libro 35. cap. 11.

Arcesilaus, vnus è quinque ducibus Bœotorum, qui ad Troianps cum quinquaginta nauibus aduenerunt, vt ostendit Homerus lib. Iliad.

Arcésine, ciuitas in Amorgo, vna ex Cycladibus. Ptol. Steph.

Arcesines, Indiæ fluuius, in Indum decurrẽs. serpentes fert longitudine cubitorum 70. teste Philostrato lib. 1. de vita Apoll.

Arcesius

Arcesius, Iouis filius, pater Laërtis Vlysses apud Ouidium contra Aiacem,

Nam mihi Laërtes pater est, Arcesius illi,
Iupiter huic, &c, scilicet Arcesio, condidit Arceuecerata vrbem. Steph. in Epiphania. Hom. Odyss. 11.

Arcéus, vi. Medorum rex, regnauit annis xl.

Arcéuthe, vrbis nomen. Vide DORBE.

Archádius grammaticus, scripsit nonnulla commemorata à Suida.

Archæa, Æolidis in Asia vrbs. Pausan.

Archæatidis, Peloponnesi regio. Polyb.

Archagatus Peloponnesius, Lisaniæ filius, medicus primus à Romanis receptus. Plinius 29. 1.

Arehama, Ciliciæ præfecturæ in Cappadocia vrbs Ptolem.

Archander, Danai socer. Herodot lib. 2.

Arehandúpolis, ciuitas Ægypti, Stephano ex Herodoto.

Archæanax, Mitylenæi cuiusdam nomen, qui ex lapidibus vicinarum vrbium deuastatarum, Sigeum construxisse dicitur, quod postea Atheniénses misso Phrynone Olympionice occuparunt, quum Lesbij de vniuersa fere Troade disceptarent. Strab. lib. 13.

Archédicus, poëta comicus, scripsit contra Democharem Demosthenis propinquum, Fabula ipsius Thesaurus & Diomartanan. Author Athenæus.

Archelais, Cappadociæ colonia à Claudio Cæsare deducta. Plin. Solin. Iudææ vrbs. Ptolem. vici nomen in Palestina, Ioseph. antiq. 17. lib.

Archelâus philosophus Atheniénsis seu Milesius, patrem habuit Apollodorum: fuit auditor successórque Anaxagoræ, à quo Socrates philosophiam audiuit. Cic. 5. Tusc. Hic Physicam Philosophiam ex Ionia Athenas inuexit: fuitque Physicus appellatus, quòd in eo defecerit Philosophia naturalis, Socrate ethicen introducente. Quanquam ne hic quidem ethicæ rudis fuit, qui de legibus, de honesto & de æquo philosophatus est.

Archelâus, Antenoris Troiani filius, quem Homerus scribit rei militaris peritissimum fuisse. Alius fuit geographus, qui terrâ omnem ab Alexandro peragratam descripsit. Alius de rerum naturis carmine scripsit. Alius oratoriam docuit. Author Diogenes Laërtius.

Archelâus, Præfe. Mesopotamiæ, qui librum disputationis contra Manichæum Syro sermone composuit sub Probo Imperatore, author Hieron.

Archelâus, xii. Macedonum rex, regnauit annis xxiii. fuitque interfectus ab adolescente Cratera nomine quem habebant in delitiis, quòd ei promissam filiam alteri post habuerit. Volater.

Archelâus, xiiii. Macedonum rex, regnauit annis iiii.

Archelâus, vii. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis l x.

Archelâus, xiii. Iudæorum rex. regnauit annis ix. Glaphyram Archelai Cappadocum regis filiam Alexandri fratris sui relictam, contra legem vxorem duxit: à Cæsare exilio damnatus. Viennæ Gallorum moritur est. Ioseph. lib. 17. cap. 18. Ægesip. lib. 2. c. 5.

Archelâus, Macedoniæ rex, Perdiccæ filius, suo tempore fortunatissimus iudicatus. Cic. libr. 5. Tusc. quæst.

Archelâus, Princeps populi, filius Herodis illius qui innocentes occidit, rex Iudææ. Math. 2.

Archælái in Cappadocia regnauerunt, ex his ille qui superatus à Sylla est, quòd Mithridati auxilium tulisset, alteram Romæ retinuit Tyberius.

Archémolus, Rhœti regis Marrubiorum in Italia filius. Virg.

—*& Rhœti de gente vetusta*
Archemolum thalamos ausum incestare nouerca.

Legendum videtur Anchomelus. vt lib. 5. Aeneid.

Archémorus, qui & Opheltes, Lycurgi Thracum vel Nemeæ regis filius, qui adhuc infans à serpente occisus fuit. Statius in Thebaid. sic dictus, quòd futurum apud Thebes regibus ostenderit exitium. Hic Hipsiphilen nutricé habuit, quæ cum sitientibus Achiuis, qui ad Thebaidem expeditionem proficiscebantur, Langiam fontem ostenderet, Archemorum puerum super viridi herba deposuit, qui à serpente vulneratus periit. Vnde fons ille Archemorus vocitatus est, & annus agon in pueri illius memoriam celebrabati cœpit: ludos Nemeos appellabant. author est Archias poëta lib. 1. epigr. Græcorum.

Archemorus, Amphionis ex Niobe filius, quem Ouid. Antegorum nominat.

Archeptólemus, filius Iphiti, Hectoris auriga, suffectus in locum Enipei qui à Diomede interfectus est.

Archesiláus, vnus è quinque ducibus Bœotorum qui ad Troiam: cum quinquaginta nauibus aduenerunt. Homer. lib. Iliad. 2.

Archesiláus philosophus, Theophrasti auditor, qui tandem in Academiam se ad Crantorem contulit, poëticæ, quoq; operâ dedit Laërtius,

Archesilaus Stoicus, ex Pitane Aeolidis. Solin. cap. 11.

Archestratus, poeta Sardanapali sectator, cuius hoc fuit decretum in conuiuio, vt conuiuæ aut tres, aut quatuor non plures quinque essent, alàs manipularius & ex rapto viuentium conuentus fuerit. Cæl. Rhod. libr. 28. cap. 8.

Archéstratus, iii. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis x x x v.

Archias Archuchis filius fine puer fuit, quum in Oenei conuiuio manibus aquam infunderet.

ret,condylo ab Hercule est interfectus.Cælius Rhod.lib.4.cap.3.

Archias, poëta Antiochenus, Romæ claruit, adiutus à familia Lucullorum, & à nonnullis Græcis ciuitatibus damnatus. Ciceroni in primis familiaris. Hic discedens è Sicilia, cum L. Lucullo Heracleam venit, cuius auspiciis in eandē ciuitatem adscriptus est. Deinde lite mota à Græco quodā,Cicero ipsum defendit, vbi multa de laudibus poëticæ dixit.Pædian.

Archias Imperator,condidit Syracusas.Volater.

Archias Hybleus,præco celeberrimus, vicit tres Olympiades & Pythica,vbi Icon ipsius & epigramma Græcum. Pollux.

Archias Mitylenæus, musicus, & de agricultura scripsit,& epigrāmata. Vide ARCHITAS. Solent enim hæc omnia confundi.

Archias Corinthius. Vide SYRACVSAE.

Archi-arāroth,nomē loci.Ios.16.limes terræ.Ios.

Archibus, Alexandrinus Grammaticus, docuit Romæ sub Traiano principe:scripsit commētarios in epigrammata Callimachi. Suid.

Archidamia, mulier Spartana, quæ Lacedæmoniis deliberantibus mulieres in Cretam mittere,cum gladio in Senatum venit, viros iurgata, si viuendū fœmmis putent Sparta euersa.Plut.in Lyc.de eius morte,idem in Agide.

Archidamus, princeps Lacedæmoniorum, Telidis filius,Methonem ad Atheniēnses deficientem recepit, in bello contra Pilum primus è naui prosiliens,nec vulneratus est,nec scutum amisit:denique aduersus Amphipolim strenuè decertauit. Insimulatus postremò quòd Angonis Thraciæ regis amicitiæ studeret, damnatus est. Suidas.

Archidamus, Rex Spartanus, rogantibus sociis quantum pecuniarum foret satis ad bellum Peloponnesiacum,scienter respondit, Bellum ordinata non quærere.

Archidamus, Lacedæmoniorum Rex, Arcades Argiuósq; vicit,trophæum erexit, Xenophon li.7.pro Tarentinis pugnans interemptus est.

Archidas Atheniensium dux nomine,sed reipsa tyrannus,à suis est interfectus. Plut in Agesil.

Archidemia fons Siciliæ.Plin.3 8.15.

Archidium Cretæ vrbs.Paus.in.

Archigallus sacerdotum Cybeles magnæ matris deorum dicebatur antistes Plin.lib. 25. de picturis Parrasij.Iul.Firmicus lib.3.cap.6.Tertull.in Apolog.

Archigenes,medicus in quem sæpius inuehitur Galenus,Iuuenalis,

—nunc corpore sano aduocata Archigenem.

Pro Græculis vel similibus poni cōsuevit, qui se præ omnibus sui generis sciolos ostendunt.

Archigenes Siculus Arciam vrbem condidit.

Archigetes,Apollinis epitheton.

Archile,Pentapolis regionis in Africa oppidum. Ptolem.

Archilétum,ab Argo dictum, quòd is cò venerit, ibique sepultus sit.Virg.

—& letum docet hospitis Argi.

Quamuis aliqui ab argilla deductum potius velint,quòd id genus cretæ ibi esset.Erant autem Argiletū, locus in vrbe prope Palatium, vbi tabernæ opificū erant,præsertimq; bibliopolarū,à quo Argiletanæ dicebātur.Martialis,

Argiletanas mauis habitare tabernas.

Vide ARGILETVM.

Archilochus Græcus, poëta Parius, persecutus est Lycamben socerum suum, quòd ei filiam pactā nomine Neobolen alteri collocauerat: eúmq;ad laqueum, ob Iamborum petulantiam in eum scriptorum,compulit. Horat.

Archilochum proprio rabies armauit Iambo.

Ouid.*Tincta Lycambeo sanguine tela madent.*

Quintilianus, Archilochus primus inter eos qui Iambos scripsere:summa in eo vis, elegantes sanè, vibrantésque sententiæ plurimum sanguinis atque neruorum:adeò vt videatur quibusdam, quod quidem veneni est, materiæ esse, non ingenij vitium.Emicuit regnante Romulo, vt ait Cicero in Tuscul.Huius libros ob inuerecundiam & obscœnitatem Lacedæmonij ex vrbe tolli iusserunt, authorémque eorum in exitium miserunt. Postremò à quodam, cui nomen Coraci, in bello interfectus fuit. Huius interfectores Delphis arguit Apollo, ob clarissimum eius ingenium.Plin. lib.7 cap.29.

Archilocus, poeta Lacedæmonius, floruit Romæ regnante Tullio Hostilio.

Archilochus, Oestoris filius & Euridices. Hom. in Odyss. patrem in expeditione Troiana secutus, à Memnone interfectus est.

Archimedes Syracusanus,geometra, sæpenumerò inuitus ad balnea ductus, dum perungendus in cratere constitueretur, per corporis vnguenta, figuras ac lineamenta digito inscribebat Plutarch in vita Marcelli. Cicero in Tuscull.Quum esset in Sicilia quæstor,sepulchrum eius inter vepres inuenisse gloriatur. Hic vel Deus terrenus mechanico artificio sphętā vitreā fecit,in qua mira cōuersione dissimiles motus circulorum visebātur.Claudian.

Percurrit proprium mentitus signifer annum,
Et simulata nouo Cynthia mense redit.

Marcellus in expugnatione Syracusarū interdixit,ne Archimedes vnus violaretur: verùm cùm Syracusæ caperentur, & ipse animo in oculis in terra defixis, formas Geometricas describeret, ab ignoto milite interfectus.

Archimedes grāmaticus Trallianus,edidit commentarios in Homerum & Mechanica.Suid.

Archippa oppidū fuit in Lacu Fucino, conditū à Marsya duce Lydorū, à quo ipsi Marsi nominati.Plin.Virgilius ab hoc oppido Archippum regem dicit Aeneid.7.

Archinata, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolem.

Archippe, Marsorum oppidum, à Marsya Lydorum

dorum duce conditũ, quod lacu Fucino haustum scribit Plin.lib.3.cap.12.

Archippus Philosophus, Thebis scholas habuit, & Pythagoræ auditor fuit. Hieron.

Archippus, nomen viri. Coloss. 4. 17. Epist. ad Philemon.2.

Archippus, 111. Athenienſium iudex, regnauit annis x1x. Sub hoc floruit v1. Homerus, ciuis Athenienſis, qui nouas Athenienſibus leges dedit.

Archippus, comicus Athenienſis, ſcriptor fuit antiquæ comœdiæ.

Architis, Venus apud Aſſyrios culta, vt Macrob. teſtatur, quæ olim magna veneratione viguit: mox à Phœnicibus culta, vna cum Adonide, quem quotannis etiam Lugeri ſacra teſtis eſt hiſtoria. Quod verò in Libano culta fuerit, docent Muſæus in poëmate Herûs & Leandri, & Lucianus lib. de dea Syria.

Archontes, nouem erant principes, nempe Rex, Archon, Polemarchus, & Theſmotetæ ſex, quibus ius omne quod primum Regum, deinde Archontum fuerunt ita eſt diuiſum, vt in eorum manu & poteſtate tota eſſet Athenienſium Reſpublica. Eorum omnium ſimul auctoritas erat populi concioni, iudiciis, ſacris, reique bellicæ præeſſe. Ante Solonem ſuffragio eligebantur: at ille ſorte vt id fieret inſtituit, ita tamen vt poſtquam lecti eſſent in Senatu quidem excuterentur, in Comitiis populi probarentur. Apud Archontem verò, à rege & ſociis ſeparatum, lites intendebãtur de mala tractatione, ebrietate, rerum diuiſarum electione, tutela pupillorum, hæreditatibus, &c. quinetiam idem curator erat mulierum quæ poſt mariti mortem prægnantes eſſe viderentur. Pollux, Lyſias, Demoſthenes.

Archontici, hæretici ab Archonte hæreſiarcha ſunt appellati, vniuerſitatem, quam Deus condidit, opera eſſe principum dicebant, & negabant reſurrectionem carnis.

Archytas, Mytilenæus muſicus: cui quum probro daretur, quòd non exauditetur, reſpondit, Inſtrumentum pro me loquitur. Fuit & Architas agriculturæ ſcriptor, alius poëta epigram. Author Diogenes, lib.8.

Achytas, Heſtiæi, ſiue (vt alij malunt) Mneſarchi filius, Philoſophus Pithagoricus, patria Tarentinus, ciúſque ciuitatis facilè princeps. Platonem, cuius in geometria diſcipulus fuerat, per literas monuit, vt ex Sicilia diſcederet, quòd Dionyſius de eo necando cogitaret. Cubum primus inuenit. Columbam ligneam tã affabrè effinxit, liberauit & inflauit vt viuæ volatum imitaretur. Primus platagen, hoc eſt, crepitaculum puerorum inuenit, quò pueros nunquam quieſcẽtes detineret, & à periculoſioribus ludis auocaret. Hinc factus eſt locus prouerbio, vt deſipientes, & puerilia tractantes, ad Archytæ platagen dicamus recidiſſe. Huius meminit Horatius libro 1. Car. Ode 28.

Archytas mundum ingenitum, & incorruptibilem, hominúmq; genus ſine vllo ortus principio ab æterno fuiſſe eſt opinatus. Cen.

Arcilacis, oppidum in Hiſpania. Ptolem.

Arcina, oppidum in Dacia. Ptolem.

Arciſius, pater Laërtis. Odyſſ. 16.

Arcitenens Apollo cognominatus eſt. Ouid. 1. Metamorph.

Hunc Deus arcitenens, & nunquam talibus armis
Ante, niſi in damis capreiq; fugacib. vſus, &c.

Arcitoéſſa, ciuitas in Ponto Heracleæ. Steph.

Arcobriga, Ptolemæo ſunt duæ huius nominis vrbes, primam in Luſitania ſtatuit. *Alcaſor* Moletio, alteram in Terraconenſi Celtiberiorum regione: hodie *Arcoz.*

Arconæſus, inſula Cariæ, Steph. aliàs Aſpis dicta. Vide Cyzicvs.

Arctánes, gens Epirotica. Steph.

Arctax, mons Propontidis, apud Strabonem.

Arcticena, Parthiæ regio. Ptolem.

Arcton, mons imminens Cyzico, à Iouis nutricibus, quas illic in ἄρκτους id eſt, in vrſas migraſſe tradunt. Step. in Arcton Cyzico.

Arctonneſus oppidum eſt Mileſiorum, ad Propontidem ſitum; quod alio nomine Cyzicum appellatur. Plin. lib. 5. cap. vlt.

Arctophylax, ſidus iuxta maiorem vrſam, alio nomine Bootes. Cic. in Phænomenis Arati.

Arctophylax, qui vulgò dicitur eſſe Bootes, Latine vrſæ cuſtodem appellare poſſumus, quòd veluti cuſtos quidam vrſæ adhibitus, à tergo eam ſubſequatur. Simili etiam ratione Bootes appellatur, quòd in modum bubulci plauſtrum ſequatur, ruſtici enim Septentriones plauſtra vocant. Fabulantur autem poëtæ, hunc eſſe Caliſtûs ex Ioue filium, cui nomen Arcadi fuit, vt latiùs ſuprà explicatum eſt. Vide Arcas.

Arctos, Græcè vrſus, vel vrſa, pro duobus ſignis cæleſtibus accipitur, quæ Vrſæ Latinis appellantur Septentrionali polo, velut axe quodam nixæ Arctico circulo clauſæ, & ita collocatæ, vt vtraq; reſupinata, alterius contegat caput, ſed caput eius quæ ſuperior eſt, ad caudam inferioris contendat. Alteram maiorem vrſam, ſiue Helicen: alteram minorem vrſam, ſiue Cynoſuram appellant, id eſt, Canis caudam. Hanc Phænices, illam Græci naturæ obſeruant. Ouidius. 3. Faſtorum,

Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſura putatur
Sidoniis, Helicen Graia carina notet.

Porrò autem Helicem ſcribit Heſiodus Caliſto Lycaonis Arcadiæ regis filiam fuiſſe, ſtudio venationis inductã, relicto patre, factámque vnam ex comitibus Dianæ, quod à Ioue compreſſa, in vrſæ effigiem ab ipſa dea commutata ſit, quæ Græcis Arctos appellatur: in qua ſpecie non multò poſt filium peperit

Arcadem,

Arcadem, qui Arcadiæ Peloponnesi regioni nomen dedit. Hinc Arctous, a, um, Septentrionalis. Martial. 10.

Fœlices, quibus vrna dedit spectare coruscum
Solibus Arctois, syderibusq; ducem.

Arctûrus, stella in signo Boote, post caudam maioris vrsæ cuius ortus & occasus futuras tempestates portendit. Oritur à Canicula ferè post diem quinquagesimum. Dictus Arcturus παρὰ τὴν τῆς ἀρκτου οὐράν, ab vrsinæ caudæ similitudine. Virgil 1. Georg.

At si non fuerit tellus fœcunda sub ipsum
Arcturum, tenui sat erit suspendere sulco.

Arculus, Deus penes quem fuit arcarũ custodia.

Arcyes populi circa Colchiden, ad Pontum Euxinum. Orph. in Argonaut.

Ardabigara, Assyriæ oppidum & gens. Procop.

Ardabúrius, Consul Romanus, Hierij collega.

Ardabúrius, alius Consul, Callipij collega.

Ardâlides, vel Ardaliotides Musæ coluntur in Trœzene, ab Ardalo quodam conditore, aut à loco dictæ. Stephan.

Ardalus, Vulcani filius, quem tibiam adinuenisse, & ab eo Musas dictas Ardalidas scribit. Pausanias fuit autem apud Trœzenos vetus Ardali ara, super qua Musis & Somno res diuina peragebatur quòd somnus videatur esse Musicis amicus, Rhod. lib. 27. cap. 16.

Ardania, Ægypti regio supra Parætonium. Strab.

Ardani, vel Ardanaxes, Maimatiæ promontorium. Ptolem. Strab.

Ardaxanus, fluuius Illyriæ circiter Lyssum vrbẽ. Polyb. 5. & 8.

Ardea Persiæ vrbs. Ptolem. Ammian.

Ardea, Vlyssis & Circes filius. Steph. in ἀντεῖα.

Ardea, Turni & Rutulorum regio in Latio, quasi ardua, id est, magna & nobilis, licet Higinius ab augurio auis Ardeam dictam velit. Hæc Seruius.

Ardea, vrbs in Latio XVIII. mil. ab vrbe. Turni & Rutulorum regio, à Danaë Persei matre, vel (vt alij malunt) à Dauno Pilumini filio condita, & à feruore regionis sic dicta. Martialis,

Ardea solstitio, Prænestanæq; rura petantur,
Quique Cleonæo sidere feruet ager.

Hanc vrbem post Turni mortem igne consumptam, & in auem sui nominis commutatam fabulatur Ouid. 14. Metamorph.

Ardéates, Ardeæ incolæ.

Ardettus, nomen loci Athenis, sic dicti ab Ardetto heroë, vbi sacramento se obstringebat populus. Etym.

Ardiæi, Illyriæ populi. Strab. lib. 7. Posteritas autem Ardiæos vocauere Varalios: verùm reiecere illos Romani in interiora terræ, longiùs à mari, quum latrociniis cuncta vastarent, agris incumbere colendis coëgere.

Ardices Corinthius pictor fuit. Plinius libro 35. capite tertio.

Ardia, ciuitas Illyriæ. Stephanus; inde ciues Ardiæi dicuntur.

Ardinium, ciuitas in campo Thebæ. Steph.

Ardiscus, teste Aristarcho, fluuius Scythiæ, cuius meminit Herodotus, lib. 4.

Ardistama Galatiæ oppidum. Ptolem.

Ardon, 1. imperans seu descendens, filius Caleb ex Azuba vxore. 1. Paral. 2.

Ardonea, ciuitas Apuliæ. Liuius.

Ardotium, Illyrici, oppidum. Ptolem. hodie *Magonicha*.

Arduba Dalmatiæ oppidum à Tiberio expugnatum. Dion lib. 56.

Ardúca, vrbs Hispaniæ. Ptolem.

Ardúenna, Galliæ maxima sylua. Cæs. lib. 6. à tipis Rheni, finibúsque Treuerorũ ad Neruios pertinet, millibus amplius quingentis in longitudinem patens. Idem libro quinto Sylua Arduenna ingenti magnitudine per medios fines Treuerorum à flumine Rheno ad initiũ Rhenorum pertinet. Gall. *La foreſt d'Ardenne, ou les Ardennes.*

Ardyenses, circa Rhodanum gens. Polyb. lib. 3.

Ardys, filius Gygis, Lydorum regis, cui etiam in regno successit. Herodot. lib. 1.

Are, regia Arabiæ fœlicis, & insula in sinu Arabico. Ptolem.

Area, Mineruæ epitheton, id est, fortis & strenua, cui apud Platœenses ex Marathoniæ pugnæ manubiis ædificatum est templum, Mineruæque Areæ consecratum. Palæph. lib. 2.

Area, nomẽ viri. 1. Esd. 2. 2. Esd. 6. via, vel annona.

Area, siue Aria, insula in Ponto versus Colchos, Marti sacrata.

Area, fons & lacus in Thebis, cuius incolæ Arij dicuntur. Steph.

Areacidæ, Numidica gens. Polyb.

Arebrigium, Antonino oppidũ supra Augustam Salassorum: quidam Eriburicum vocãt, vt veteri Celtica lingua Eeremburg dictum putãt, hodie fortè *Tuile en Aouſte*. Simler. in Comment. de Alpibus.

Areburgium vicus inter Treuiros & Coloniam Agrippinam, hodie *Arenſberg*. Simler.

Areca, Syriæ vrbs in Comagena. Ptolem.

Arec, filius Olla. 1 Paralip idem quod Area.

Arecómici, populi in Gallia Narbonensi, qui & Volscæ dicuntur Strab. lib. 4. quorum portus, & nauigium receptaculum, Narbo dicitur. Pli. lib. 3. cap. 46. Legitur apud Strabonem Aracomisci. Gall. *Aurgnon*. Aliis *Niſmes*.

Ared, filius Beniamin. Genes. 46.

Aredate, Ptolemæo est Austriæ oppidum, quod nunc *Lintz* vocant.

Aresa, Phœniciæ vrbs. Lib Notit.

Aregia, Hispaniæ vrbs. Isidor.

Aregon, Pictoris nomen, de quo Strab. lib. 8. in Alpheoniæ Dianæ templo, Cleanthis & Aregontis picturę visuntur hominum Corinthiorum. Alterius quidem Troiæ captiuitas, & Mineruæ natalia; alterius est Dianæ in cunis de-

portatio, opera laude plurima celebrata.

Arei populi in Africa. Liuius.

Areia, Thebarum fons, & locus. Steph.

Arelate, Galliæ Narbonensis vrbs inter Salyes. Plinio colonia & Sextanorum dicta, quòd è sexta legione milites coloni eo deducti sint. Strabo Arelatem iuxta Rhodanum sitam, amplissimo emporio insignem esse scribit. Gall. *Arles.*

Arelatum, prouinciæ Narbonensis ciuitas, versus occidentem eo in loco sita, vbi à mari recipiuntur Rhodanus fluuius: à qua vrbe totum Arelatense regnum nomen habuit, in cuius solo plurimum crescit frumentum, vnde incolæ non parùm ditescunt: eò enim adnauigant Genuenses ex Italia, atque Hispania ab occasu, & auehunt frumentum: atque ob id semper est ibi carum. Hæretque vrbs ipsa ad collem, ab occidente clauditur Rhodano, ab oriente verò habet paludem magnam, & ad Austrum campum fertilem: efficit enim ibi Rhodanus insulam, quam Camargues vocant, quæ quatuor ferè milliaribus Germanicis patet in longum & latum, ferens frumentum & vinum, atque pascua copiosa. De eius regno pauca admodum inueniuntur. Inuenitur autem de eius vltimo rege, qui Boso vocatus fuit, historia huiusmodi Denunciauit Rex Boso Episcopo Arelatensi in vigilia Natalis Christi, ne matutinum officiū in Ecclesia celebraret, nisi ipso præsente. Episcopus autem cùm aliquandiu cum clericis aduentum regis expectasset vltra horam consuetam, nec ille veniret, sacra est persecutus. Et ecce perueniens Rex, expostulare cœpit cum Episcopo, cur non expectasset: commorúsque dedit in medio populi & clericorum, alapam Episcopo: quam iniuriam populus ægre ferens, in tumultum est versus: Deinde verò factum est, cùm Episcopus adiisset imperatorem, essétque conquestus, quali contumelia rex ipsum coram populo affecisset: Cæsar iratus per barbam suam iurauit, se hanc vltum contumeliam, mortéque puniturum: vnde collecto, sine vlla cunctatione, magno exercitu, ingressus est Galliam, obsedit, & expugnauit Arelatum: cepit regem, & aulicos eius, mandauítque ipsum regem decollari. Archiepiscopus verò vnà cum reliquis Episcopis, Abbatibus, & principibus mitigans imperatoris furorem, sua obtinuit intercessione, vt hoc iudicium sanguinis susperderetur. Tunc ait Rex, Non est æquum, vt rectum imperatoris iudicium executioni nō mandetur, cùm non conueniat vel vllum verbū ex principis ore egredi frustrà. Cúmque de hac sententia multa vtrinque fierent verba, tandem decretū est, vt rex tonsus ac regio titulo spoliatus, truderetur in Cœnobium quo facto, Imperator, nempè Otto primus, Arelatense regnum Romano incorporauit imperio. Hæc Munst. lib. 2. Cosmogr.

Arelate, ciuitas in Norico Ptolem. vulgò *Lintz* ditionis est principum Austriæ.

Areli, filius Gad, filij Iacob. Gene. 46. qui & Ariel dicitur.

Arellius celebris Romæ pictor, paulò ante diuum Augustum, nisi flagitio insigni corrupisset artem, semper alicuius fœminæ amore flagrans, & ob id deas pingens, sed dilectarum imagine. Hæc Plin. lib. 35. cap. 10.

Arembus, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptole.

Aremici, & Artomici, seu Arecomici populi. *Le païs d'Armignac.*

Aremórica, Galliæ regio, quæ nunc Aquitania. Plinius libro quarto, capite decimoseptimo. Cæsar. 7. belli Gall. vniuersis ciuitatibus quæ Oceanum attingunt, quæque eorum consuetudine Aremoricæ appellantur, quo sunt in numero, Curiosolites, Rhedones, Ambibarij, Cadetes, Osissimi, Lemouices, Vnelli, Senani. Legitur & Armorica.

Arémulus Syluius, qui & Remus Agrippæ filius, XII. Latinorum Rex, regnauit annis XIX. præsidium Albanorum inter montes, vbi nūc Roma est, posuit: ob impietatē fulmine ictus interiit. Otos. lib. 1. cap. 20.

Arēna, ciuitas est Triphyliæ & Messeniæ in Peloponneso. Homerus χρηνὴν ἐρατεινὴν amœnam, vocat, quòd flumine Mineio abluatur, vt notat Eustathius eius interpres. Meminit & Stephanus.

Arenacum, Tacito Germaniæ vrbs, in Geldriæ Ducatu, hodie *Arnhem* dicta, vt Diuæus & Rhenanus tradunt.

Arenæ, Triphyliæ oppidum. Steph.

Arenates, Hispaniæ populi. Moral.

Arendæ, Lyciæ vrbs Ptolem.

Arene, Straboni Messeniorum oppidum in Peloponneso, quæ postea Oebalia dicta est.

Arenium, Italiæ locus inter Histionum & forum Cornelij. Anton.

Arenosum Littus, Corsicæ insulæ vrbs maritima. Ptolem.

Areopagitæ, Iudices Athenienses seueriſſimi, de causis capitalibus pronunciabant tanta integritate, vt noctu, non interdiu iudicarent, quòd non dicentes, sed quæ dicerentur obseruarent. Hi in templo Martis iudicabant: quòd cum Mars, qui Græcè dicitur ἄρης homicidij crimine reus fieret, iudicantibus duodecim diis in eo pago sex sententiis absolutus sit Alexander ab Alexandro lib. 3. cap. 5. & lib. 4. cap. 11. & lib. 6. cap. 11. Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 19. Budæus in Pandectis. Erasm. in Chiliadibus. Plutarch. in Solone.

Areopagus, vicus erat Athenis, à Templo Martis sic cognominatus, vbi primùm iudicium capitis actum fuisse scripsit Plinius capite 56. libro 7. Verùm quid ageretur in Areopago, Iulius Pollux libro 8. scribit de magistratibus Athenien

Athenienſium, & eorum locus, ἄγων τάφου. Vide Stephanum, qui etiam agrum quendam Thraciæ deſertum ſic vocari ſcribit, & Areopedinus gentile facit ab Areopago.

Aréopolis, Arabiæ ciuitas, quæ & Moab & Arihel. Rabathmoma.

Areopolitæ, qui habitant Areopolim.

Areos, inſula eſt in Ponto iuxta Colchos. Steph.

Ares, etis, regio Eubœæ. Stephanus, hinc Areſius gentile.

Areſcon, vir quem Licinius Mutianus prodidit viſum à ſe Aregis, cui nomẽ Areſcuſæ fuiſſet, nupſiſſe, etiam, mox barbam produxiſſe & ad vtilitatem proueniſſe, vxorémque duxiſſe. Plin. lib. 7. 4.

Areſtanus, quidam ruſticus, cuius capra Æſculapium à mare expoſitum lactauit, cane cuſtode. Pauſ. lib. 2.

Areſtor pater Pelaſgi. Vide PARRHASIA.

Arêta, Ariſtippi philoſophi filia, aliis mater, quæ ei ſucceſſit in ſchola: ſummum bonum in ea voluptate, quæ maximè ſenſum moueret, poſuit. Laërt. lib. 2.

Areta, Dionis vxor, in mare viua demerſa. Plut. in Dione.

Aretæus, Dionis filius. Plut. in Dion.

Aretas, ſocer Herodis Tetrarchæ, Arabiæ Petreæ & Damaſcenæ ciuitatis dominus. 2. Machab. 5. 2. Corinth. 11.

Aretæ, vnica nata Bexinoris, quem Alcinous Phæacum rex duxit vxorem & ex ea Nauſicaam filiam & tres filios ſuſcepit: ad hanc Vlyſſes ductu & conſilio Palladis transformatæ in effigiem Calpis virginis, à Calyſtone Nympha veniens naufragus acceſſit, & multa illi interrogatus expoſuit, & tandem honorificè ab ea ſuſceptus eſt. Ex Bocatio.

Arethas, inferioris Syriæ rex, poſt Antiochum deſignatus.

Aretiſſa, lacus maioris Armeniæ, omnia illata pondera ſuſtinens: Solino Arethuſa Straboni ἀφανὴς. Vnum ei piſcium genus eſt, & hoc tranſcurrentis fluuij alueo non miſcetur, ſicut nec è Tygri piſces tranſnatant. Per hunc Tygris fluuius tam impetuoſo curſu fluit, vt nec lacus Tygri, nec Tygris lacui admiſceatur. Plin. Artiſſam vocat. Solinus.

Arethôus, rex in Arna Bœotiæ.

Arethuſa, Nerei & Doridis filia. Elidis Nymphæ & Dianæ comes: quã cùm Alpheus fugientem perſequeretur, eam rapuit: à Diana in fontẽ ſui nominis commutata eſt: cuius aquas cùm ſuis miſcere vellet Alpheus, illa à terra abſorpta, in Ortygiam inſulam, deinde in Siciliam delata eſt. Alpheus autem cùm propter mare ſequi non poſſet, per cuniculos ſubterraneos in Siciliam peruenit, ibiq; aſſociatis Arethuſę aquis, in mare Siculum ſeſe exonerat.

Arethuſa, lacus in Armenia maiori, in quo nihil mergi poteſt, & piſces nitroſos alit. Plin. libo. 2. cap. 103.

Arethuſius fons Smyrnę, tertius in Chalcidia vel Chalcide, quartus in Ithaca. Redditur & in Eubœa & Bœotia propter Thebas. Didymus octo memorat, vt epitheton eſſe putetur cuiuſcunque fontis, ab irrigando.

Arethuſa, locus Syriæ munitus iuxta Eneſam ſexdecim millibus paſſuum, à qua Arethuſij, vt inquit Strabo. Solinus quoque fontis nomen apud Thebas eſſe tradit.

Arethûſa, vrbs vna Eubœæ, altera Syriæ, author Volat. De Arethuſa vide Bocatium cap. 18. lib. 7. Et plura in Steph. In Samo huius nominis fons eſt.

Aretia, Iani vxor à Sicano Dea facta, linguáque Ianigena Horchia appellata.

Aretium, ciuitas Tuſciæ, mille ac cc. à Roma diſtans ſtadiis. Strabo lib. 5. Itali nunc vulgò vocant *Arezo*.

Arêtus, filius Neſtoris & Eutidices. Bocat. libro decimo.

Areua, fluuius citerioris Hiſpaniæ, à quo nomen ceperunt Areuaci populi. Plin. 3. cap. 3.

Areus Lacedæmoniorum rex, apud Corinthum defunctus. Plutarch.

Aréuna, viri nomen, 2 Reg. 24. qui 1. Paral. 21. dicitur Ornam, lat. arca, canticum, lux noſtra, exultatio

Areus, Bythiniæ fluuius. Plin.

Argadina, Margianæ oppidum. Ptol.

Argæa inſula parua iuxta Canobum Ægyptiã, ab Argea, Macedonis filia dicta. Steph. Vide ARGEI.

Argæi, Indiæ populi, Iuſtin. lib. 13.

Argæus, Pelopis filius, & Alectoris pater. Alius fuit Lycimnij, qui ab Hercule abductus, vi morbi peregrè periit, cuius crematos cineres Hercules retulit, vt inſiurandum, quod dederat ſe illum reducturum, ſeruaret. Hunc dicunt primum fuiſſe, qui crematus ſit, & ab eo deinde morem ſeruatum.

Argæus, Cappadociæ mons, quem ab vna parte cingit arduus, & perpetuis pruinis regens, cui Mazata Cappadocum metropolis ſubiacet.

Argâis, inſula iuxta Lyciam. Steph.

Argais, parua inſula iuxta Canobum. Steph.

Argâlus, rex Laconum.

Argánta, ciuitas Indiæ. Steph.

Arganthe, vrbs Indiæ. Steph.

Arganthonis, Myſiæ mons. Strabo.

Arganthónius, rex, Herodoto, in Arna ciuitate Bœotiæ.

Arganthónius, rex in Hiſpania, quem Plinius ait vixiſſe cxx. annos. Silius autem c c c. qui cuius meminit lib. 3.

Arganthoniacos armat Carteia nepotes.
Rex prouius fuit humani ditiſſimus æui,
Ter denos decies emenſus belliger annos.

Argantomagum, Aquitaniæ Galliæ oppidum. Anton.

Argatadaura, Mediæ vrbs. Ptolem.

Argaricus sinus Indiæ, intra Gangem. Ptolem. Mercatori *Golfo di Bengala.*

Argas Demosthenes est cognominatus, de morum feritate ac natura immiti: aliàs qui præter annorum rationem sapit, Argas item dicitur, Cæl. Rod. lib. 18. cap. 6 & Plutar.

Argath, Armeniæ vrbs. Cedren.

Argathon, vel Argathôna, mons in Mysia, prope Chium, vbi raptus Helas ab Argathon Rhesi coniuge, cui & Argathon, vt monti quoque nomen fuit. Steph.

Argea loca Romæ sic appellata, quòd in his sepulti essent quidam Argiuorum illustres viri. Festus. Varro lib. 4. de lingua Latina. Reliqua vrbis loca olim deserta, quum Argeorum sacraria in septem & viginti partes vrbis loca sint dispositа. Argeos dictos putat à principibus, qui cum Hercule Argiuo venere Romam & in Saturnia subsederunt.

Argeathæ. Arcadiæ vicus. Pausan.

Argelia, Germaniæ vrbs. Ptolem. Torgavv Saxoniæ P. Appiano.

Argemissa, vel Argemuissa insula ad continentem Troadis prope Argamicum promontorium, iuxta quem Alciades extinctus est. Stephan. Argenusa vocatur, ab Argenno promontorio.

Argentarius mons, siue promontorium Tusciæ siue Etruriæ. *Mõte Argentaro* vernaculè dicitur.

Argenteola, Asturiæ vrbs in Hispania. Ptolem.

Argenteus, Galliæ Narbonensis fluuius. Gall. *Argentine.*

Argenteus mons in Hispania, vnde Bætis effluit, Incolis *Sierra Segura*, & Clusio *Sierra d'Alcara.*

Argentini Calabriæ populi. Plin.

Argento magnum in Normandiæ Ducatu oppidum. Gall. *Argentan.*

Argenteus, amnis in colonia Octauanorum, quę Pacensis appellatur & Clastica, in prouincia Narbonensi. Plin. lib. 3. cap. 4.

Argentina, seu Argentoratum, cuius ob antiquitatem Ptole. lib. 2. Eutrop. Macellin. & alij meminere, ciuitas est vetustissima, simul & magnificentissima Argentuaria dicta Alsatiæ metropolis propè Rhenum sita: primò sub Treuirentium dominio fuit, quam postea Cæsar quum vniuersam prouinciam Heluetiorum & Heduorum, perdomuisset traiecto Rheno fluuio subiecit. Huic tum consulem & Quæstorem dedit, qui in ea vrbe cameram Romanorum pro tributis soluendis erexerunt (vnde nomen Argentinę ortum est) & vsq; ad imperij inclinationē ibidem perstiterunt. Tandem Attilia è Sicambrorū finibus egressus primum Illyricos inuasisse dicitur, deinde omni penè Germania peruagata, Argentinā tandem expugnauit, & diruto eius muro propter viarū multitudinē, quas in muro fecerat, *Strasbourg*

vocari iussit. Vtrumque nomen hodie retinet inter imperij liberas ciuitates prima. Chron. Argentin. Munster in Cosmograph.

Argentinus Deus colebatur ab antiquis, sicut & Æsculanus, quem patrem illi posuerunt, quia prius ærea pecunia in vsu esse cœpit, post argentea. Augustin.

Argennum, promontorium Ioniæ, Siciliæ, Lesbi insulæ, & insula in ora Ioniæ. Strab. Ptol. Plin.

Argemonescum, Hispania Tarraconensis oppidum. Ptol. *Arnano.*

Argenta, Thessaliæ vrbs Liu.

Argentanum oppidum Brutiorum. Liu.

Argenusa, insula Lesbo adiacens, iuxta Argemon promontorium, in qua Alcibiades extinctus est Plin. lib. 5. cap. 31. Arginusam vocat.

Argentuaria & Colombaria, oppidum in Gallia, vulgò *Colmar en Elsats.*

Argéstes, ventus & qui Caurus occidentalia frigidus. Plin. libro 2. Ab Occasu æquinoctiali, Fauonius ab occasu solstitiali, Corus: Zephyron & Argesten vocant.

Argestratus, III. Lacedæmoniorum rex regnauit annis XXXV.

Argê, V. Macedonum rex, regnauit annis XXXVIII.

Argêus, XVII. Macedonum rex, regnauit annũ I.

Argéus, mons omnium altissimus, qui semper in summo niues habet. Strab. 12.

Argéus, idem quod Argius. Horat. lib. 4. Carm *Tybur Argeo positum colono.*

Argei quoque, teste Varrone dicebatur effigies scirpeæ, quæ per virgines Vestales iactebantur singulis annis in Tyberim per pontem Sublicium.

Argia, Adrasti Argiuorum regis filia, & vxor Polynicis, cui Thessandrum peperit, tanta in virum pietate, vt cadauer eius inter maximos cæsorum aceruos nocturno tempore conquirere non dubitarit, & contra edictũ Creontis, funeris iusta ei persoluere, ab vna adiuta Antigone Polynicis sorore, quæ & ipsa noctu deceptis custodibus, Thebis egressa erat, vt id fratribus suis præstaret officium. Quamobrem vtraque à Creonte interfecta est: cuius rei vltionem, enecato Creonte, Theseus fecit. Reliqua apud Statium lib. 2. Thebaidos. Vide ANTIGONE, & ADRASTVS. Hæc in fontem sui nominis conuersa dicitur.

Argiæ, oppidum est Laconiæ.

Argiæ, insulæ numero viginti Cariæ adiacentes, Plin. lib. 5. cap. 31.

Argidana Daciæ oppidum. Ptol.

Argila, vrbs Cariæ. Steph.

Argila, magnæ Mauritaniæ oppidum, à Portugalliæ rege expugnatum ann. M. CCCC. LXXII. vulgò *Arzila.*

Argilus, Herod. lib. Hist. 7. vrbs Æmathiæ, non procul ab ostiis Strymonis fluuij, versus occidentem. Steph. ciuitas est Thraciæ, &c.

Argilêtus,

Argilêtus, locus Romæ iuxta Palatium, dictus ab Argo, Argiuorum duce, qui ab Euandro hospitio exceptus, cùm in affectati regni suspicionem venisset, ab Arcadibus, insciо Euandro, est occisus: cui postea Euander tumulum erexit, quem de nomine eius Argiletum appellauit. Virgil. 8. Æneid.

— & latum docet hospitis Argi.

Alij Argiletum dictum putant, quasi Argilletum, ab argilla, hoc est creta, cuius eo in loco magna erat copia. Vtramque opinionem refert Varro lib. 4. de lingua Latina.

Argilium, Bithyniæ oppidum mediterraneum. Ptolem.

Argillus Ægypti mons circa Nilum fluuium. Plut.

Argilus, Thraciæ vrbs. Thucyd. lib. 4.

Argina, Locrorum Ozolorum oppidum. Plin.

Arginûsæ, Straboni lib. 13. tres paruæ insulæ, continenti proximæ, Canis adiacentes inter Mitylenem & Methymnam. Ante Asiam propè Lesbum in monte Asiæ Elepho nomine apud Archinusam, vbi Alcibiades mortem obiit, apud quas ceruæ omnes scissam aurem habent. Arist. in Plinio, mons ille Elatus vocatus legitur.

Argiope, nymphæ nomen.

Argiphóntes, cognomẽ Mercurij, ab Argo centoculo Iûs custode, quem Iouis iussu interfecit, Mythologici interpretantur Argum, spbæram esse stellaram: quòd illi insit species quædam cælestium oculorum. Io autem terram esse volunt, quam Ægyptij in Hieroglyphicis literis bouis imagine exprimunt. Hanc Argus, hoc est, cælum stellatum, nocturno tempore desuper videtur obseruare. Mercurium autem Solem interpretantur, qui Argum tunc dicitur occidere, cùm luminis sui magnitudine stellas omnes obscurat, earúmque conspectum mortalibus eripit. Vide Macrobium, Satur. libro 1. cap. 19.

Argippéi, populi sunt intra Sauromatas, vt ostendit Herod. lib. histo. 2. ab ipsa natiuitate calui, simis naribus, & ingenti mento, proprio quodam oris sono, ex arboribus victitantes. Hi quum arma nulla habeant, à nemine tamen afficiuntur iniuria, quòd sacri putentur. Iidem finitimorum controuersias dirimunt, & ad se confugientes ab iniuria tuentur.

Argiri, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Argiríppa. Vide ARGYRIPES.

Argis, secundus Lacedæmoniorum Rex regnauit annum vnum.

Argîssa, Thessaliæ ciuitas propè Penum, condita à filiis Larissæ, quæ deinde Argura vocitata. Volaterran.

Argita, Hyberniæ fluuius. Ptolem.

Argiua Iuno ab Argis denominata, quo loco Iunonis sacra celebrabantur, in quibus Hecatombe, 1. ex centum bobus sacrificium fiebat. Virgil. Æneid. 3.

Iunoni Argiuæ iussos adolemus honores.

Argis etiam Pallas Ἄργεια dicta est, quod ἐπὶ τῶν ἄκρων, 1. in qua montis summitate constituta esset. Idem Iunoni, Dianæ & Veneri cognomen etiam inditum est, quod pari modo in eadem summitate, 1. ἐπ' ἄκρῳ sint positæ.

Argizala, Galatiæ vrbs. Ptolem.

Argius, Lycimnij, filius, primus fuit cuius cadauer concrematum fuit. Cæl. lib. 17. cap. 21.

Argo, nauis in qua Iason cum LIIII. heroibus Thessalis nauigauit Colchos: fuitq; teste Diodoro iuxta Pelion ædificata: magnitudine atque apparatu longè maiore, quàm quæ ad eam diem fieri, consueuerant. Erat enim antea paruarum nauicularum vsus. Virg. Ecloga 4.

Alter erit & Tiphys, altera quæ vehat Argo
Delectos heroas.

Dicta est ab Argo architecto, qui etiam inter nauigandum eius resarciendæ curam susceperat. Val. Flaccus,

— ad charum Tritonia deuolat Argum,
Moliri hunc puppim iubet, & demittere ferro
Robora.

Seu ab ἀργὸς, quòd est velox Diodorus. Alij ab Argiuis, hoc est Græcis. Cic. lib. 1. Tuscul. quæst. Et eas angustias, per quas penetrauit ea quæ nominata Argo, quia Argiui in ea delecti viri vecti petebant pellem inauratam arietis. Constructa autem fuit arboribus Dodonæ syluæ, quibus olim reddebantur oracula. Vnde poëtæ fingunt ipsam fuisse locutam beneficio Mineruæ, quam eius inuentricem esse ferunt.

Agob, 1. gleba vel glarea, aut maledictio putei vel dorsi, siue lux altitudinis. Nomen regionis Basanitidis Deuter. 3. 13.

Argobastes, quum Valentinianũ iuniorem apud Viennam dolo strangulasset, vt eidem in imperio succederet. Theodosio morte vleiscente superatus sua se manu percussit. Paul. Diac.

Argoda, Tauricæ Chersonesi vrbs. Ptolem.

Argolicus sinus, ad Peloponnesum. Ptolem.

Argólicus, idem quod Argiuus & Argeus.

Argolis, seu Argia, regio in Peloponneso ad ortum mare habens, ad Occidentem agrum Laconicum.

Argonautæ, heroes qui cum Iasone in Agro naui Colchos profecti sunt, ad diripiendum vellus aureum. Sunt qui dicant fuisse dues & quinquaginta numero, alij addunt quatuor. Valer. Flac. lib. 1. multos enumerat Orph. lib. 1. & Apollonius in Catalogo heroum. Horum autem præcipui fuerunt Iason, Typhis, Castor, Pollux, Hercules, Hylas puer, Telamon, Theseus, Orpheus Nauplius, Mopsis, Zetes & Calais.

Argopelásgos, Homerus vocat Thessalos.

Argon, regio Basanitidis. Deut. 3. 3. Reg. 4. 4. Reg. 15. quæ in sortem dimidiæ tribus Manasse cecidit, vocata terra Rephaim.

Argos, signum cæleste, dictum ab Argonautis. Oritur pridie Idus Mart.

Argos, vetus & nobilis vrbs Achaiæ in Argoli-

de, quod etiam Argos Hippium vocatum est, ab equorum præstantia, qua tum temporis claruit. Horatius,

Aptum dicit equis Argos, ditésque Mycenas.

Argos, regio, vnde Argi & Argiui populi, sicut Achæi & Achiui, qui Argolici à Persis dicti, & Argolis regio, omnis denique Peloponnesus, præsertim Laconica, Argea Straboni appellata, & Homero Helena Argea dicta: vnde propter frequentiam ac varietatem huius nominis manauit prouerbium in iactabundos & sycophantas *ἀργεῖα φορεῖς*. Argos verò Peloponnesiacum Sophocles Doricum vocat. Eustathius. Idem & Hippoborū dicitur ac Hippium, & Iasium, & Dipsium, à siti, ob aquæ inopiam. Vide Volaterran. lib. 9.

Argos Peloponnesi ciuitas iuxta Athenas, vt vtrique populi vno pureo vterentur. Vnde & Fratrias dixerunt *ἀπὸ τῆς φρατρίας*, quas tribus vocamus. Huius rex primus Phoroneus fuit. Dicta Argos ab Argo rege, vt scribit Augustinus. lib. 18. de ciuit. Hinc Argiui Græci dicti sunt, & Argolicus sinus, & Argolici duces, & Argolica regio.

Argos, Thessaliæ oppidum, quod Pelasgicon dicunt à Pelasgis. Lucan.

— vbi nobile quondam nunc super Argos erat.

Argos, oppidum in Acarnania, non longè à Mycenis, Amphilochium cognominatum, quod Alcmæon ciúsque liberi condidere. Strab. lib. 7.

Argos, Apuliæ oppidum, à Diomede conditum, & primùm à nomine relictæ patriæ Argos Hippium appellatum: quod deinde Argyripam, & postremò Arpos vocitarunt. Thessaliam quoque Argos Pelasgicum appellat Plin. lib. 4. cap. 7. Ipsam præterea Peloponnesum antiqui Argos, & Argos Achaicum appellauere. Strab. lib. 8. Sunt & aliæ ciuitates hoc nomine, quas exponit. Steph.

Agynus, puer formosus (Agamemnoni charissimus) submersus. Propert. lib. 3.

Sunt Agamemnonias testantia littera curas
Quæ notat Argyni pœna minantis aquæ.

Argyra, nympha fuit, cuius amore oblaqueatus ac extabescens adolescentis nomine Helenus in fluuium sibi cognomen à Venere transformatus est.

Argos, regio quædam pars Græciæ necnon & omnis ora littoralis dicebatur Argos, ab Argia matre Pelasgi, qui ei imperauit.

Argos, Agenoris equus, à quo Argos, Iasonis ciuitas dicta fuit, vt inquit Hellanicus.

Argous, portus est in Ætholia, ab Argo naui dictus, vt perhibent. Illo enim Iasonem adnauigasse ferunt, vt Circes domicilia quæreret, quam Medea visere concupiscebat. Strabo libro quinto. *Porto ferraro* putat Iouius, in Ilua insula.

Argei, Varroni scriptæ effigies, quæ per virgines

Vestales iaciebantur singulis annis in Tybrim per pontem Sublicium.

Argei Argeorum, loca sacra Romæ, Varro. Reliqua, vrbis loca olim discreta, vt Argeorum sacraria, Argeos dictus à principibus, qui cum Hercule Argiuo Romam venerunt. Vide ARGETIS.

Arguda, Paropanisi vrbs. Ptolem.

Argulus, filius Amyclatis, quem primum apud Achæos quadrigam iunxisse dicunt, cùm alij Arogilo illud adscribant.

Argura, ciuitas Thessaliæ, ptiùs Argissa dicta. Est & locus Eubœæ. Vide Stephanum, qui loci illius incolas Argiuos & Leontinos vocari scribit.

Argus, Arctoris filius, *πανόπτης* à Græcis cognominatus, quòd totus oculis scateret. Hūc poëtæ fabulantur à Ioue constitutum fuisse custodem Iūs Inachi filiæ, à Ioue in iuuencæ formam commutatæ: quam postea Mercurius Iouis iussu interfecit, oculis eius fistulæ sono sopitis. Iuno autem oculos eius aui suæ, hoc est, pauonis caudæ inseruit. Ouidius libro 1. Metamorph.

Centum luminibus cinctum caput Argus habebat:
Inq; suis vicibus capiebant bina quietem:
Cætera seruabant, atque in statione manebant.

Mythologici Argum interpretantur, sphæram stelliferam, innumeris oculis, hoc est, stellis resulgentem: Mercurium autē solem esse volunt, qui tunc Argum dicitur occidere, cùm diurno suo lumine stellarum lucem obseruat. Vide Macrobium primo Satur. cap. 19. vnde & *ἀργειφόντης* Mercurius cognominatus est, quòd Argum peremerit.

Argos, quibusdam Argolus Rex Argiuorum, filius Apis Ex cuius nomine Argi & Argiui appellati sunt, quo regnante cœpit vti frugibus Græcia, delatis aliunde seminibus. Post obitum Deus haberi cœpit.

Argus, Phryxi filius, IIII. Argiuorum Rex, regnauit annis LXX.

Argus, canis Vlyssis, solus dominum vigesimo demum anno domum redeuntem agnouit. Homerus Odyss. lib. 17.

Argus. Vide AMPHION.

Argus nomen viri cuiusdam, qui quum de Euandri apud quem hospitio susceptus erat, cogitaret interitu vt ipse regnaret, Euandro hæc non sentiente socij intellexerunt, & Argum necarunt: cui Euander & sepulchrum fecit, & locum sacrauit: non quod talia ille mereretur, sed hospitalitatis causa. Inde & Argiletum ab Argo illic sepulto. Virg. l. Æneid. 8.

Nec non & sacri monstrat nemus Argileti,
Testatúrque locum & letum docet hospitis Argi.

Argyna, oppidum Locrorum, qui cognominantur Ozolæ. Plinius libro quarto, capite tertio.

Argynnis

Argynnis, Venus cognomenta, ab Argynno puero ab Agmemnone rege amato, qui cum frequentius nataret in Cephiso flumine perijt quo in loco sepeliuit eum Agamemnō, ibidém q.e Veneris Argynnidos, i. turpitudinis suæ templum constituxit Proper.

Sunt Agamemnonias testantia littora curas,
Qua notat Argyni pœna natantis aquæ.

Argypana, Daunæ vrbs. Polyb.

Argyra, vrbs & fons Achaiæ, & regio Indiæ extra Gangem Ptolem. Steph.

Argyria, vrbs circa Troadem. Strabo.

Argyra, ciuitas Siciliæ vel Epiri, vnde S. Diodorus Siculus oriundum facit, à qua Argyrini. Est etiam metropolis Taprobanæ. Steph.

Argyra Nympha, cuius amore, quum Seleninus torqueretur, obiit eius nimio desiderio, & à Venere in cognominem fluuium mutatus est cuius aquam amantibus prodesse ad amoris remedia fuit opinio: nam amantes in ipso flumine abluti, desiderij oblitionem concipere putabantur. At verò Argyram ipsam & fontí & vrbi Argyræ nomen dedisse tradit. Pausanias.

Argyræ. extra Indi ostium insula adeò fœcunda metallorum, vt plerique eam (cum altera proxima nomine Chryse) aurea sola prodiderint & argentea habere. Solin. cap. 65. Plin. lib. 6. Mela lib. 1. Aut ex re nomen aut ex vocabulo ficta fabula est.

Argyrini populi Epirotici. Steph.

Argyrippa, oppidum Apuliæ, à Diomede conditū, & primum à nomine patriæ Argos Hippium appellatum, quòd deinde Argos vocitarunt. Vide ARGOS. Virgil. 11. Æneid.

Ille vrbem Argyripam patriæ cognomine gentis
Victor Gargani condebat Iapygis arvis

Stephanus.

Argyrondas, vel Argyrondes, Ætoliæ fluuius, Aristarcho & Hesiodo, propter argenteum aquæ candorem.

Argyropilus, Imperator fuit, qui Zoæ vxoris & Michaëlis Paphlagonis eius adulteri dolo interbalnea aquis submersus est. Bapt. Egnatius.

Argyrotoxos, argenteum arcum gerens, dictus est Apollo.

Argyrius, ciuitas apud Philistum Steph.

Argyrus mons Vide TARTESSVS.

Argirutum Illyrici vrbs. Ptolem.

Aria, Asiæ regio Ptolem. hodie *Corazan* item lacus, vrbs, & fluuius eiusdem regionis Ptolem.

Aria, vna è Satrapiis Indiam terminantibus. Plinius.

Aria, antiquum nomen Thraciæ. Steph.

Aria, Romana matrona, de qua Matt lib. 1.

Casta fuit, gladium cùm traderet Aria Pœto,
Quem de vifceribus traxerat ipsa suis:
Si qua fides, vulnus quòd fecit non dolet (inquit)
Sed quod tu facies, hoc mihi, Pœte, dolet.

Ariabignes, Darij filius ex filia Gobryæ qui vnà cum Præxaipe & Megabasa præpositus fuit classi Xerxis. Herod. lib. 7.

Ariaca, Margianæ vrbs. Ptolem.

Ariacæ Scythiæ populi iuxta Iaxartem fluuium Ptolem. *Decan.* I. Gastaldo.

Ariaces Sadinorū, Gens Indiæ intra Gangē. Ptol

Ariacos oppidum Mysiæ vel Troadis. Plin.

Ariádne, siue Ariádna, Minois Cretensium regis ex Pasiphae filia, Theseum, cuius amore detinebatur, per filium à labyrintho extricauit, eúmque redeuntem in patriam vsque ad Naxum insulam insecuta est: quo loco à perfido Theseo relicta, ac lugens Libero patri nupsit, àquo donata est corona Gnossia, septem stellis adornata, quam ille à Venere acceperat. Catullus in Argonauticis, Elegia 17. Propertius lib. 3. Eleg. 17. Postremò à Diana dicitur sagitta percussa atque occisa, quòd virginitatem non seruasset.

Arialbinum, Anton. oppidum Sequanorum, vulgò *Mulhausen* Simler.

Arialdunum, Hispaniæ vrbs. Plin.

Ariámenes, nobilissima Armeniæ ciuitas. Tortellius.

Ariamenes, Xerxis frater.

Ariamnes, Arabum princeps, ad fallendum aptissimus. Plut.

Arianda, Cariæ vrbs. Mela.

Ariania gens vicina Caduſiis Steph.

Ariantas, rex Scytharum qui singulis subiectis sibi quotānis offerri sagittam volebat. Rhod. li. 23. cap. 10.

Arianthe, ciuitas Oenotrorum. Stephanus. Vide ARINTHE.

Ariánus Poëta, cuius carminibus Tyberium principem delectatū fuisse Tranquillus scribit. Eius autem opera Suidas commemorat, Metaphrasim Georgicorum Virgilij Alexandriada, poëma videlicet de rebus gestis Alexandri Macedoniæ regis libris x x i i.

Ariánus è Nicomedia historicus, Xenophon minor cognominatus: sicut ille in Cyro, ita hic de Epicteto philosopho, eiusque dissertationibus opus edidit tribus voluminibus. Scripsit quoque historiam Alexandri Magni. Emicuit Romæ sub Adriano & M. Antonio principibus, à quibus ob literas honoribus consularibus ornatus est. Author Helicon ius.

Ariápyres, Scytharum rex. Tortellius.

Ariárathes, Thracum rex. Liuius lib. 2. Dec 5.

Ariárathes, Cappadociæ rex à Perdica obsessus, quum iam desperaret effugium nec quid fructus aut trophæorum accederet inimicis, vrbem incēdit, sibique & suis omnibus mortem conscíuit.

Ariátia, gens Caducij finitima. Steph.

Ariaratheá ciuitas propè Cappadociam, ab Ariarathe rege, Antiochi genere. Steph.

Ariaspe, Drangianæ vrbs. Ptolem.

Ariassis, Phrygię in Pamphilia oppidum. Ptole.

Ariáthes, Cappadociæ rex sub quo Cappadoces primùm petierunt populi Romani societatem: cuius deficiente stirpe, lectus rex Ariobarzanes, & à Mithridate sæpe pulsus, Romanorum armis restitutus. Volat.

Ariáthis, nomen viri proprium. Tortellius.

Aricandos, amnis in Lycia, à quo & vrbs ibi Aricanda nomine.

Aricada, Dragianæ vrbs. Ptol.

Arichondas fuit primus author tubarum in Græcia.

Aricia, puella Attica, Hippolyti vxor, postquàm ille à Diana in Italiam fuisset translatus, Virg.

Ibat & Hippolyti proles pulcherrima bello
Viribus insignis, quem mater Aricia misit,
Eductum Ægeriæ lucis.

Aricia, oppidum Latij post Albanum montem in via Appia, ab Hippolyto Thesei filio conditum: ita dictum ab Aricia nobili Atticæ regionis fœmina, quam idem fertur adamasse. In agro Aricino præstantissimi proueniebant porri: de quibus Martialis lib. 13.

Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros.

Lucanus.

Distat ab excelsa nemoralis Aricia Roma.

In hac Orestes oraculo monitus, simulacrum Scythicæ Dianæ, quod de Taurica regione transtulerat, ptiùs quàm Argos peteret, consecrauit. Erat ad huius templum nemus quod vocatur Aricinum, dicente Ouidio lib. 3. Fastorum,

Vallis Aricinæ sylua percinctus opaca,
Est locus antiqua religione sacer:
Hic latet Hippolytus, furiis distractus equorum,
Vnde nemus nullis illud aditur equis.

Ariciæ arua ardentia, sic in ea deciderit carbo. Plin. lib. 2. cap. 107.

Aricinum nemus, iuxta Ariciam in quo Ægeria Nympha, cum qua loqui solitum ferunt Numam Romanorum regem. In hoc Diana Hippolytum ab in feris Æsculapij: opera reuocatum abscondit. Est præterea in hoc nemore Ægeriæ Nymphæ fons, vbi Numa hydromátiam exercens, dicebat ab eadem Nympha sibi dari consilia. Plutarch.

Aricinus lacus, iuxta Ariciam vrbem, quod speculum Dianæ vocabatur, in quo nunc quoque insulæ cum proceris arboribus nobiles conspiciuntur.

Aricosmici Volscæ, populi Galliæ, Strabo lib. 4. vlteriores fluuij (Rhodanum intelligit) partes Volscę, quos Aricomiscos appellant, maximum incolunt spatium, quorum portus & nauium receptaculum Narbo dicitur. Apud Pomponium tamen & reliquos, Arecomici leguntur, & rectius.

Aricomium, Angliæ oppidum. Anton. *Kenecester* vulgò.

Aridâi, filius Aman, filij Amadatha. Esth. 9. Lat. leo abundans, aut maledictionis abundantia.

Aridâtha, i. Leonis lex siue ritus maledictionis, filius Aman, filij Amadatha. Esth. 9.

Arideus, Philippi nothus, Alexandri frater nihil tale cogitans rex & fratris successor creatur. Curtius. lib. 10.

Aridices, Philosophus, de quo sic Macrob. lib. 7. Saturnal. cap. 3. Quum regis libertus ad nouas diuitias nuper erectus, Philosophos ad conuiuium congregasset, & irridendo eorum minutulas quæstiones, scire se velle dixisset, cur ex nigra & alba faba, pulmentum vnius coloris edatur? Aridices philosophus indigné fe-reus. Tu nobis, inquit, absolue cur de albis & nigris loris similes maculæ gignantur.

Aric, nomen loci, 4. Reg. 15. Lat. leo, siue lux Dei.

Ariel, cap. 29. Isaiæ accipitur pro ciuitate Ierusalem, in qua altare holocausti. In 43. verò Ezechielis, altare holocausti significat. Est etiam nomen viri. 1. Paral. 11. Lat. altare, siue Leo, aut lux Dei.

Ariel, nomen viri. Num. 26 & 1. Paral. 11.

Arieldela Ægypti vrbs. lib. Notit.

Arielitæ, populi Num. 26.

Ariena, Haliaris filia, vxor Astyagis, regis Medorum. Herodot.

Aries, primùm est Zodiaci signum, quod Sol ingrediens IIII. Idus Martias, æquinoctium vernum efficit. Fabulantur poëtæ hunc illum ipsum esse arietem qui aureo vellere insignis Phryxum per Hellespótum traiecit. Alij eum esse malunt: qui Libero patri in Libyæ desertis siti laboranti fontem ostendit. Hyginus de signis cœlestibus.

Arietis frons: Tauricæ Chersonesi promontorium. Ptolem.

Arigæum, vrbs Indiæ quam Alexander incẽsam & desertam reperit. Arrian. lib. 4.

Arij, populi vltra Indiam Arabiæ populi. Plin.

Arij, Asiæ Scythicæ populi. Herodotus libro 4. Germaniæ populi. Tacit.

Arima, locus Ciliciæ, vel Syriæ, vel in Pythecusis, iuxta Tyrrhenos, vbi Typhœum terra obrutum in fabulis est. Steph. Vide INARIME.

Arimanis, vnus est ex tribus illis principibus, quos placet veteribus quibusdam habere imperium super mundum. hi sunt Oromasis, Mitris, Arimanis: de quibus Cæl. Rod. lib. 7. cap. 14.

Arimanius, Plutonis cognomen apud Persas.

Arimantis, Pentapolis regionis in Africa vrbs. Ptolem.

Arimata, Syriæ ad Euphratem vrbs Ptolem.

Arimaspes, Zoroastri amicissimus Rhod. lib. 23. cap. 4.

Arimaspus, fluuius est Scythię in Asia ad Septentrionẽ, aureis arenis abundans. Lucanus lib. 3.

Arimaspi, eiusdem fluminis accolæ, vel populi Scythiæ Europeæ, habentes vnum oculum in fronte,

fronte, qui perpetuo bella gerant cum gryphibus, aurum & Smaragdos colligentibus. Lucan. lib. 3.

—aurúmque ligatas
Substringens Arimaspe comas.

Dionysius Arimanea, vel Arimannos vocat. Æschylus verò μόνωπα στρατὸν id est, vnoculum exercitum, quod sagittarij, quum sint optimi alterum inflectunt oculum, vt à paruis adsueti, altero melius cernant vnde etiam nomen auspicati sunt. Herodot. Nam Ari Scythi cè vna significat, & Maspos oculum: prope hos Riphæi sunt montes.

Arimasthæ, populi iuxta pontũ Euxinum. Orph. in Argon.

Arimathæa, ciuitas, Matth. 27.

Arimazes Sogdianus, loco edito & exercitu fretus, an Alexander posset volare interrogans, tandem perterritus descendit in regis castra cum propinquis & nobilissimis gentis suæ, quos omnes verberibus affectos sub ipsis radicibus montis Alexander crucibus iussit affigi. Curtius, lib. 7.

Arimbas, Molossorum rex.

Aribas, Epiri rex.

Arini. montes & populi Mysiæ & Lydiæ. Suidas, Strabo.

Ariminum, vrbs vetus in Flaminia, iuxta Rubiconum fluuium, Galliam à Flaminia separans, Lucan. lib. 1.

Vicinúmque minax inuadit Ariminum & ignes.

Liuius coloniam in Picenum cum Beneuento deductam. Rursus lib. 14. Sempronio prætori Ariminum prouincia obuenit. Strabo. Vmbrorum dicit coloniam, sicut & Rauennam. Hæc prius à Cæsare occupata initium ciuilis belli dedit. Stephanus Fuit autem ædificata Sempronio & Appio Claudio consulibus, Eam Octauius ampliauit, & à Liburnis dirutam Diocletianus reposuit, victísque Liburnis arcum triũphalẽ in ea extruxit. Hodie *Rimini*.

Ariminum, viæ Æmiliæ fluuius. Plinius vulgò, *Mareda*. vel *Marechia*.

Arimphæi, populi Scythiæ Plinio, vel Asiæ Septemtrionalis prope Riphæos montes, aut vbi Riphæi desinunt, Ammiano. In nemoribus victitant baccis, iusti, ac moribus placidis, quorum vterque sexus detonsos capillos habet, &c. Cæl. Rhod. lib. 20.

Arimus, rex Mysiæ, seu Mæoniæ, Varro, Xãthum citans antiquum rerum scriptorem.

Arina, Mauritaniæ Cæsariensis oppidum. Ptol. *Texela* hodie.

Arindẽla, pars quædam, aut vicus Palæstinæ Stephano.

Arinthe, ciuitas Oenotrorum in Mesopotamia. Steph. qui & Arianthen Oenotrorum ciuitatem paulò antè ex Herodoto scripserat.

Arinthæus, consul Maximi collega.

Arioãldus, Longobardorum rex, post mortem Thudelindæ, electo Adoaldo, regno præfectus est. Blond. lib. 9.

Ariobarzanes, Cappadociæ rex, Pompeio in pharsalico bello fauit, populi Romani amicus fuit, & à Cicerone cum toto regno seruatus. lib. 9. ad Atticum.

Ariobarzanes, Darij Persarum regis præfectus militiæ, quum per mediã aciem Macedonum cum multo suorum atque hostium sanguine erupuisset Persepolim vrbem regiam occupare, festinans, à custodibus vrbis exclusus, cum omnibus fugæ comitibus 40. equitibus videlicet & 4000. peditibus renouato prelio cecidit. Curt. lib. 5.

Ariobarzanes, mons inter Parthos & Massagetas Orosius.

Arioch, rex Ellasar. Genes. 14. Lat. procerus, vel ebrietas tua, aut leo tuus.

Ariola, Galliæ Belgicæ vrbs. Anton

Ariomandes. Athenienſi um aduersus barbaros dux. Plutarch.

Ariomãrdus, teste Herodoto, Darij filius.

Ariomenes, Xerxis nauarchus, Plutar. in Demost.

Arion, Methymneus citharœdus, & poëta Lyricus, ex Lesbo insula, emicuit Olympiade xxxviii. Scripsit cantica citeriter versuum duo millia. Dicitur & Tragici carmini primus inuentor fuisse, & chorum instituisse, ac Dithyrambicum carmen ceciniſſe. Author Suidas. Huius Arionis historiam Ouidius in Fastis, & Gellius lib. 17. ac Ælianus de animalibus pluribus referunt verbis. Charus fuit Periandro Corinthiorum tyranno, cuius auspicis in Italiam profectus, grandem pecuniam ex arte sua promeruit: cumque iterum Lesbon insulam peteret, videretque sibi insidias à sociis parari propter opes, quas secum adferebat, nautas orauit, vt carmen aliquod, priusquàm moreretur, concinnere permitterent, quòd cùm impetrasset sumpta cithara, modulans de naui in mare se coniecit: sed à delphine illecto eius cantu, dorso exceptus, Tænarum (quod oppidum est Laconiæ) vectus est antequàm nautæ illuc applicuissent: & ibi relicto delphine Corinthum perlit, omnemq; rem gestam Periandro enarrauit: qui tamen illius verbis minimè credidit, donec totam historiam à nautis compertam habuerit. Virg. Egloc. 5.

Orpheus in syluis, inter delphinas Arion.

Sed hæc fabulosa creduntur. Lege Herodot. Plut. in conuiuio, 7. Sap. Gell. Plin & Volater.

Arion, equi nomen, de quo Propertius.

Qualis & Adrasti fuerit vocalis Arion
Tristis ad Archemori funera victor equus.

Vide Cygnvs.

Ariopãgus. Vide Areopagvs.

Ariouindus, consul, cuius collega fuit Asper.

Ariouinus, consul, Messalæ collega.

Ariouistus, Germanorum rex numerosas habuit copias

copias, vel hoc vno argumento, quòd à Cæsare victus, octoginta suorum militum millia amiserit, Plutarchus, Cæsar, Comment. lib. 2.

Atiphron, IX. Athenienſium rex, regnauit annis XX.

Atipertus, Clotarij filius rex Francorum.

Atrpara, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Atis, Meſſeniæ fluuius Pauſan.

Atiſabion, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolem.

Atiſai, id eſt. ſpõſus, filius Aman, filij Amadatha, Eſter. 9.

Atiſba, ſiue Arisbe, oppidum Troadis, in littore Rhœteo, ab Achille euerſum. Virg. 9. Æneid.

Bina dabo argento perfecta, atque aſpera ſignis,
Pocula deuicta genitor quæ cepit Arisba.

Lucanus lib. 3.

—& nimium glebis exilis Arisbe.

Arisbe, vrbs Phrygiæ iuxta Pontum. Homer. Iliad. 2.

Atisbe, Steph ciuitas eſt Troadis, Mitylenorum colonia. &c. & alia in Lesbo, cui Arisbe Macaris filia nomen dedit.

Atisbus fluuius Thraciæ. Steph. Troadis, Strab.

Atiſeria Cyrrheſticæ regionis in Syria vrbs. Ptol.

Atiſpæ, Indica gens circa Indũ fluuium. Arrian.

Atiſtænẽtus, conſul, tempore Honorij Imperatoris.

Atiſtagoras Mileſius Philoſophus. Laërt. lib. 1.

Atiſtarchus, Nomen illuſtris viri Theſſalonicenſis. Act. 19.

Atiſteas, vir fuit præſtantiſſimæ virtutis & eloquentiæ, qui legatus eſt à Ptolemæo Lago rege ad Eleazarum Iudæorum pontificem pro conquirendis 72. viris, qui Iudaicam legem græco ſermone donarent. Ad Philocratem frãtẽ de ipſis 72. interpretibus legis Hebraicæ librum, qui hodie extat, ſcripſit. Conrad. Geſn. in Biblioth. & Ioſeph. libro 12. cap. 2. Antiq. Iud.

Atiſtæum oppidum Thraciæ, in montis Hæmi radicibus ſitum. Plin. lib. 4. c. 11.

Atiſſæus quidam, cuius anima euolare ex ore viſa eſt corui effigie. Plinius libro ſeptimo capit. 52.

Atiſtæus, Apollinis ex Cyrene filia, Penei regis Arcadiæ filius: hic deinde in Arcadia regnauit. Hunc primum apum & mellis vſum, lactiſque coagulum demonſtrauiſſe, vſumque olei, & alia quamplurima adinueniſſe refert Iuſtinus libro 14. Fabulam ſic commenti ſunt poëtæ: Atiſtæum Eurydicen Orphei adamaſſe, quem illa fugiens, à ſerpente eſt occiſa, in cuius vltionem nymphæ omnes apes perdiderunt. Quapropter matris auxilium implorauit, quæ illum ad oraculum Prothei perduxit, à quo infortunij cauſam edoctus, Eurydicem ſacrificiis placare iuſſus eſt, quod cum feceret, tauróſque quatuor, & totidem iuuentas immolaret, ingens apum multitudo à bobus erupit, atque hoc pacto apes ſuas recuperauit. Virg. quarto Georgic.

Paſtor Ariſtæus fugiens Peneia tempe,

Atiſtæus, Deus mellis. Ouid. lib. 1. Faſt.

Flebat Ariſtæus quòd apes cum melle necatas
Viderat inceptos deſituiſſe fauos.

Atiſtæum, in vertice montis Hæmi. Plin.

Atiſtagoras, præfectus exercitus Darij contra Græcos. Herod. lib. 5.

Atiſtagoras Mileti tyrannus, Dario rebellauit, ſuaſu Hyſtiæi. Herod. l. b. 6.

Atiſtãder, vates apud Plu. in Alex, vbi ait: Quod prodigium conſpicatus Alexander, accitis Ariolis, Atiſtandro & Cleomãti Spartano aperit Curtius, lib. 4. & 7.

Atiſtandrus, ſtatuarius nobilis apud Spartanos. Pauſan.

Atiſtarcha, Epheſina quædam matrona, quæ Dianæ iuſſu, vna cum Phocẽſibus nauigationem ſubiit, atque in Maſſilia, templi Dianæ conſtructi ſacerdos eſt deſignata. Strab. lib. 4.

Atiſtárchus grammaticus Alexandrinus, oriundus è Samothracia, patre item Atiſtarcho: floruit Olympi. CLVI. ſub Ptolemæo Philometore, cuius etiam filium erudiit. Scripſit commentarios ſupra mille: fuit diſcipulus Ariſtophanis grammatici. Deceſſit in Cypro ſeipſum cibi abſtinẽtia, necans: ob morbum hydropiſeos, ætatis anno LXXI. filios reliquit Ariſtarchum & Ariſtagorã, ambos ſtultos. Suid. Ælianus tradit hunc tam caſtigato fuiſſe iudicio, vt Homeri verſus non putaretur, quem ipſe non probaret. Vnde etiam hodie Ariſtarchos vocamus, alienorum ſcriptorum cenſores. Ouidius de Ponto,

Corrigere at res eſt tantò magis ardua, quantò
Maynus Ariſtarcho maior Homerus erat.

Ariſtárchus Tegeatus, poëta Tragicus, Æſculapio pro recepta ſanitate fabulam vouit. Emicuit tẽpore Euripidis. Docuit tragœdias LXX. vicit duabus. Horat.

Ariſtárchus Epheſi tyrannus. Fuit item alias mathematicus. Suidas,

Ariſtárchus, Macedo Theſſalonicenſis. Act. 19. 27. Coloſſ. 4.

Ariſtarcus, tragicus Florentinus.

Ariſtaretе Nearchi filia & pictrix ſui temporis inter nobiles. Plin. lib. 35 cap. 11.

Ariſtéas, Proconneſius genere, carmina quæ dicuntur Ariſmapaa, compoſuit libris tribus. Præterea Theogoniam circiter verſus mille. Emicuit Crœſi & Cyri temporibus. Hic animam quoties vellet, reſumebat. Suid. Plutarc. in Romu. & item Herodotus.

Ariſtemedes, VIII. Corinthiorum rex, regnauit annis XXXV.

Ariſteras, inſulæ nomen apud Pauſan.

Ariſtes, Sogdianæ gens. Ptolem.

Ariſteu, Marmaricæ locus. Anton.

Ariſte s ſophiſta, temporibus Antonini imperatoris.

Ariſtias,

Aristias, Satyricus poëta apud Pausan.

Aristibus, fluuius Pæoniæ. Polyæn. lib. 4.

Aristides Athenienſis, nobilitate & iuſtitia inſignis: quamobrem etiam δίκαιος cognominatus eſt. Cum Themiſtocle diſſenſit, vt Cato cum Cæſare. Huius iuſtitiam nō ferens Themiſtocles, exilio decem annorū damnari curauit. Poſtea veniente cum ingenti exercitu Xerxe, Perſarum Rege, pro ſalute patriæ ab exilio reuocatus eſt. Tandem cum multas præfecturas geſſiſſet in tanta paupertate obiit, vt vix tantillum pecuniæ corradi potuerit, quæ veſpillonibus & vilibus cadauerum funeratoribus daretur.

Aristides, rhetor & ſophiſta, vixit temporibus Antonini & Commodi Imperatorum.

Aristides, Philoſophus, à ciuitate Adrianorum Myſiæ, Smyrnæ docebat: & aduenienti fortè M. Antonio principi vnus omnium non proceſſit obuiam, eóque modo in cognitionem & amicitiam venit Imperatoris. Philoſtr.

Aristides, Thebanus pictor, Apellis tempore. Is omnium primus animum pinxit, & ſenſus expreſſit omnes, quos Græci vocant ἤθη: durior aliquantulum in coloribus. Huius pictura alia præcipuè laudatur: Infans ad repens ad mammam matris ex vulnere morientis, ac manu prohibentis, ſentire mater & timere videtur, ne è mortuo lacte ſanguinem infans lambat. Quam tabulam Alexander tranſtulit Pellam. Ex Plinio.

Aristides, Athenienſis Philoſophus Chriſtianus eloquentiſſimus, ſub priſtino habitu, volumen noſtri dogmatis rationem continens, Adriano principi tradidit. Hieron.

Aristides, orator Athenienſis inter x. ſecundus: cuius multæ extant orationes & declamationes.

Aristippus Cyrenæus, Socratis auditor, primus quæſtu philoſophatus eſt. Cum Xenophonte ſimultatem habuit, & à Diogene Canis regius appellatus eſt, quod Dionyſio ac diuitibus ventris gratia adularetur. Horatius.

Si pranderet olus patienter, regibus vti
Nollet Ariſtippus: ſi ſciret regibus vti,
Faſtidiret olus.

Is dicebat lautiorem victum nulli eſſe impedimento ad bene viuendum. Habuit ingenium ad omnia pro tempore, loco & perſona ſimulanda omninò promptum quamobrem Dionyſio præter cæteros charus fuit. Et vt præſentibus voluptatibus libenter fruebatur, ita & abſentes facilè contemnebat. Hic cùm è patria in Græciam philoſophādi cauſa proficiſceretur, iuſſit ſeruos aurum proiicere, vt expeditiores ad iter capeſſendum eſſent. Voluptatem bonorum, dolorem malorū, finem conſtituit, cæteras ſcientias excluſit, illud ſolum vtile putans, vt quæras, ſi quid domi mali, aut boni tibi contigit. Summum bonū poſuit in leui motu ad ſenſum emanente, id eſt in voluptate corporis ſenſus titillante. Qui ab eo fluxerunt, & in dogmate permanſerunt, à præceptoris patria Cyrenaici ſunt appellati. Tradunt Platonem dixiſſe, ſoli Ariſtippo & chlamidem & pannum ferre datum eſſe. Horatius,

Omnis Ariſtippum decuit ſtatus & color & res.

Aristippus, philoſophi nepos ex filia Metrodactæ. Hic in nauigio ob tempeſtatem expalleſcens, interrogatus quare philoſophus timeret? reſpondit, Non eandem ſibi & interroganti cauſam eſſe: quoniam is nō eſſet magnoperè ſolicitus pro anima nequiſſimi nebulonis, ipſum autem pro Ariſtippi anima timere. huius meminit Cicero Academicarū quæſtionum 4. & lib. 1. de nat. Deor.

Aristippus hiſtoricus, Arcadiæ hiſtoriam ſcripſit. Laërt. lib. 2.

Ariſto Argius, palæſtrica apud quem Plato exercitatus eſt, & ab eo propter egregium corporis habitum Plato cognominatus, quum prius Ariſtocles ex aui nomine vocatus eſſet. Laërt. lib. 3.

Ariſto. Platonis pater. Laërt.

Ariſto, philoſophus Peripateticus. Hūc fama eſt, quum caluus eſſet, æſtū Solis excepiſſe capite, atque ita mortem obiiſſe. Fuit & alius Ariſto Ilieres, Peripateticus, alius item muſicus Athenienſis: quartus tragicus poëta: quintus Alæenſis, qui artes oratorias ſcripſit: ſextus Alexandrinus, Peripateticus. Laërt. lib. 7.

Ariſto, poëta Athenienſis, qui fame eſt extinctus quòd ſuis carminibus Athenienſium laudes fuiſſet inſectatus.

Ariſto, philoſophus Scepticus, quaſi quæſtor & conſiderator. Semper enim in quærendo conſiderandóque verſatus eſt, patria Cous, Zenonis auditor. Apud quem omnia indifferentia erant, vt inter optimè valere, & grauiſſimè ægrotare nihil intereſſe diceret: qui reiectus fuit, quòd naturam omninò relinqueret.

Ariſto Epheſius, genus fœmineum peroſus, cum aſina concubuit, ex eóque concubitu genita eſt puella, cui à crinibus aſininis nomen inditum eſt. Plutarch. in Paral.

Ariſtobuthra, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Ariſtobula, Diana dicta eſt à Themiſtocle, qui Athenis Dianæ templum erexit, quòd in Perſico tumultu ipſe rebus Græciæ ſalutaria protuliſſet conſilia. Cælius Rhodiginus libro 10 cap. 5.

Ariſtobolus Magiſter Ptolemæi 2. Mach. 1. Roma. 16.

Ariſtóbolus, v. Iudæorum rex, regnauit anno vno.

Ariſtóbolus, apud Iudæos rex & pontifex pariter. Eutrop. lib. 5.

Aristobolus, IX. Iudæorũ dux, regnauit annis VI.

Aristobolus, Herodis Chalcidis tetrarchiæ filius, Armeniæ minoris administrator.

Aristobolus Iudæus, ex Pancade, Agathobuli Hebræi discipulus, vnus ex LXXII. interpretibus qui sacros libros in Græcum sermonem conuerterunt. Qui multa ex præceptis Moseos proponenti regi Ptolemæo tunc Iudææ domino perdoctè interpretatus est: commentarios in legem Hebræorum edidit. Author Eusebius.

Aristobulus, historicus Iudæus, res gestas Alexãdri magni conscripsit, comésque ipsius peregrinationis fuit. Volater.

Aristocles, Philosophus, priùs dicebatur ex aui paterni nomine postea autem ob humerorum latitudinem Plato appellatus.

Aristócles, Philosophus Messanensis, Peripateticus, scripsit de philosophia librum vnum, vter esset studio & doctrina prior, Homerus an Plato: scripsit & de arte rhetorica Suidas.

Aristocles Lampsacenus, Magarẽsis sophista, sub Traiano & Adriano, scripsit de rhetorica epistolas & declamationes ad Imperatorem. Suidas.

Aristoclia, formosissima puella, quæ rem diuinã factura, nuda est à Stratone visa, qui in eam exarsit, antè etiam à Callisthene amata. Hæc verò nuptiarum die, in amantum manibus discerpta est, quorum postea alter sibi manus conscisiit, alter aufugit, nec vnquam amplius visus est. Plutarch. in amat. narrationib.

Aristocles Pergamensis sophista floruit sub Adriano: scripsit de arte rhetorica, Epistolas & declamationes: sectæ fuit Peripateticæ, horridus aspectu, voluptatibus tamen & lyræ postea indulsit.

Aristoclides, Orchomeni tyrãnus, qui cũ Stymphalide virgine potiri non posset, primum patrem eius de medio sustulit: deinde & virginẽ ipsam quæ ad aras confugerat, multis vulneribus confodit. Quamobrem in eam vniuersa Arcadia bellum suscepit, virginisque necem tyranni morte vlta est.

Aristóctates, ciuis Rhodius, qui quò plurimum dignitatis, strenuitatisq; præ se ferret, ciuium omniũ consensu belli dux delectus est: in quo septẽ suorum egregiè fefellit, vt qui in rebus gerẽdis, tanquã adulterinus nummus in igne degener planè apparuerit, & omninò alius quàm prima fronte promiserat. Suidas.

Aristocrates, rex Spartanorum, qui hostes donis solebat corrumpere.

Aristódemus Aruicinorum victor. Dionys. lib. 7.

Aristodemus, Cumarum, tyrannus cognomento mollis & malacus, cuius furores describit Plutarch. lib. de reb. gestis illustr. mulierum.

Aristodemus Nisæus, filius Menecratis Aristarchi discipuli, quẽ Strabo dicit se iuuenem vidisse senem.

Aristodemus Magni Pompei filios erudit: manè rhetoricam, meridie grammaticam docebat. Strab.

Aristogenes, Gnidius vel Thasius medicus, seruus Chrysippi philosophi, famã adeptus, est ex curatione Antigoni Gonatæ, Macedoniæ regis, cui libros de arte sua dedicauit. Suidas.

Aristogíton, orator Athenienſis impudens, ex quo canis vocatus est ab Atheniẽsibus, scripsit apologiam ad Demosthenem ducem contra Timotheum, ad Lycurgum contra Timarchum.

Aristogíton, & Harmonius, liberatores tyrannidis Pisistrati, quibus statuæ in foro ab Atheniensibus positæ Suidas.

Aristolãus, Pausię discipulus, seueriſſimus pictor, cuius opera nonnulla commemorat. Plin.

Aristómache, vxor Dionisij Syracusani, Plutar. in vita Dionis.

Aristómache alia fuit vxor Dionis.

Aristomachus, de arte vini scripsit. Plin.

Aristómenes, Athenienſis comicus inter secundos antiquæ comœdiæ, Olymp. CLXXXVII. cognominatus θηρότιος Suidas.

Aristomenes Messenius, Athenienſiũ dux iustiſſimus, vt scribit Hieronimus, victis Lacedæmoniis, & nocturna sacra celebrantibus, quæ vocabantur Lacinthina: rapuit de choris ludentiũ virgines duodecim, & tota nocte gradu concito fugiens, excessit de finibus Spartanorum. Cúmque eas comites eius vellent violare, monuit quantum potuit ne hoc facerent: & ad extremum quoſdam non parcentes interfecit, cæteris metu coërcitis. Redẽptæ postea à cognatis puellæ, cùm Aristomenem viderent cædis reum fieri, tandiu ad patriam nõ sunt reuersæ, quandiu iudicum aduolutæ genibus, defensorum pudicitiæ cernerent absolutũ. Tanta calliditate fuit, vt Lacedæmoniorum sæpè vrbẽ ingressus & aliquando captus, atque in vincula coniectus, clàm aufugerit, quod cùm tertiò feciſſet, tandem occisus est à Lacedemoniis, cuius execto corpore, inuentum est cor pilosum.

Aristomones qui ad Hellespónti oram recuperandam à Dario erat missus, à classe Macedonum ex Græcia accita, captis aut demersis nauibus, superatur. Curtius lib. 4.

Ariston. Ætolorum dux.

Ariston, iurisconsultus apud Gellium. II. c. 18.

Aristonautæ. Pellenæorum nauale in Peloponneſo. Paus.

Aristonicus, grammaticus Alexandrinus, scripsit librum in Theogoniã Hesiodi, & de nominibus, siue constructione, apud Homerum.

Aristonicus, Eunuchus Ptolem. qui animum supra Eunuchum gerebat: dux fuit belli fortiſſimus: præterea liberalis in omnes. Suidas.

Ari

Aristonicus, Attali regis filius, Asiam inuasit. Flo. libro 59. Eutro. 4. Oros. 5. capit. 8. Iust. lib. 36.

Aristonicus Methymnæ tyrannus, cum Pyraticis nauibus ad Pharnabazum Darij ducem, ab Alexandro iam captum, veniret, ignarus rerum imprudenter se in manus Macedonum cum suis coniecit Curtius, lib. 4.

Aristonus, citharœdus Athenienſis, qui Pythia sexies vicit Plut.

Aristonides, statuarius insignis, qui quum Athamantis furorem Learcho filio præcipitato residentem, eiúsque pœnitentiam vellet exprimere, ferrum & æs miscuit, vt ferri rubigine per nitorem æris relucente exprimeretur verecundiæ rubor. Plin. lib. 34. cap. 14.

Aristónimus, poëta comicus sub Philadelpho: præfuit regiæ bibliothecæ post Apollonium. Veniens tandem in suspicionem, quòd ad Eumenem transfugere cuperet, in custodia per aliquot annos fuit: tádem liberatus, mortem non multò post obiit. Athenæus in Dipnosophistis.

Aristonus præfectus Pæonum equitum Alexandri, vir bellicosus & prudens. Curtius, libro 4. 9. & 10.

Aristonis, vrbs in Ægypto. Anton.

Aristopátra, mater Crateri, qui sub Alexandro militauit Strabo.

Aristóphanes, poëta comicus, Philippi filius, ex Lindo Rhodi oppido ortus, inuentor tetrametri, in carpendis hominum vitiis liberrimus. Cum Socrate inimicitias exercuit, quum in Nubibus, vt iuuentutis corruptorem acerrimè insectatur. Filios habuit Aratora, Philippum, Phlietærum, comicos omnes. Docuit fabulas L I I I I. Suidas. Horat. libro 1. Sermo. Sat. 4.

Eupolis, atque Cratinus, Aristophanésque poëtæ.

Atticæ linguæ nobilitate adeò præpolluit, vt Dionysio roganti aliquem eius sermonis eruditum hunc Athenienses nominarint.

Aristóphanes, Byzantinus grammaticus, Apellis filius idem dux exercitus, discipulus Callimachi Zenodoti & Dionysij. Suidas. Quinti. libro primo.

Aristophili, Paropanisi populi. Ptolem.

Aristophil des, Taruntinorum rex, Darij Persarum regis tempore.

Aristophon, pictor Plin. lib. 35 cap. 11.

Aristophon Athenarum ciuis, qui sæpe gloriabatur quòd nonagies quinquies accusatus sæpe euasisset.

Aristor, Croropi filius, pater Agricentoculi, qui Aristorides vocatur. Ouidius 1. libr. Metamorph.

Donec Aristoridæ seruandam tradidit Argo.

Aristoteles Stagyrites, philosophus, Peripateticorum princeps, patre Nicomacho medico, matre Phaltiade, paruus, gibbolus & balbutiens, sed ob summam eruditionem socius, præceptor, & secretarius Alexandri factus Quintilianus. Quid Aristotelem? quem dubito scientia rerum, an scriptorum copia, an eloquendi suauitate, an inuentionum acumine, an varietate operũ clariorem putem? XVII. annos natus, Athenas profectus, Platonis auditor fuit X. annis. Alexandro discipulo vsque adeò charus, vt Stagiram eius patriam ab se dirutam restituerit. Excessit anno L X V I I I. eodem quo Demosthenes anno mortuus est: hic in Apulia, ille in Eubœa: ambo profugi, persequente Antipatro. Plut. in Sylla. libros supra trecentos reliquit. Alexandro in Asiam profecto Athenas rediit, & in Lycio gymnasio X I I I. annis docuit. Postea accusatus, quòd de diis non rectè sentiret, cedens inuidiæ, abiit in Chalcidem, ibiq; reliquum vitæ transegit,

Aristoteles omnium primus Bibliothecam instituisse dicitur, vt ait Strabo lib. 13. ita scribens, E Scepsi ciuitate Philosophi fuere Socratici, Erastus, Coriscus, & Neleus Coriſci filius, qui Aristotelem ac Theophrastum audiuit, & successor fuit Theophrasti Bibliothecæ in qua Aristotelica mera. Nam Aristoteles & Bibliothecam & scholam Theophrasto reliquit, & primus omnium (quos scimus) libros cõgregauit, & Ægypti reges ordinem Bibliothecæ docuit. Theophrastus verò eã Neleo commisit, Neleus Scepsim detulit, ac posteris tradidit hæc ille. Septem alij fuere Aristoteles. Primus qui Athenis Rempub. administrauit: Secundus, qui Iliadem Homeri descripsit: tertius, Siculus orator, qui ad Panegyricum Isocratis rescripsit: quartus cognomine Mythus, Æschinis Socrati necessarius: quintus Cyrenaicus, qui de poëtica scripsit: Sextus, pedotriba, cuius meminit Aristoxenus in vita Platonis: Septimus, Grammaticus, ignobilis qui de pleonasmo artem scripsit. Laërt. lib. 5.

Aristoteles Syllogismorũ, hoc est collectionum rationem inuenit: nam antiqui interrogationibus quibusdam tantùm vtebantur.

Aristótimus, Epirorum vrbem per tyrannidem occupauit, & Helemati industria v. mense oppressus est. Iustin lib. 26.

Aristóxenes, siue Aristóxenus, musicus illustris tempore Tulli Hostilij, I I I. Romanorum regis.

Aristoxenus, Tarentinus, Mantineæ tamen agens, Philosophus & medicus nobilissimus, audiuit Lamprum philosophorũ Erythræum: deinde Zenophilum Pythagoræum: postremo Aristoteiem: cui morienti conuitium dixit, quòd Theophrastum ei in scholæ successione præponeret. Scripsit in omni genere doctrinæ, sed in musica præsertim. Suidas. Hic animam dixit harmoniam esse. Cicero in Tusculanis.

Aristóxenus Cyrenæus, ita delicatus in hortorum cura, vt vesperi lactucas mulso, & vino, & melle irrigaret, vt luxuriosius succresceret, & saporis essent præstantioris. Suidas.

Aristratus Sicyoniorum tyrannus. Plin. li. 35. c. 10.

Aristotus, poëta deformis, ore semper hiante quem taxat Aristophanes in Pluto. Aliis magis taxatus videtur, quòd ore paululum diducto, loqueretur, vt vox magna ex parte prodiret per nares, stridula, qualis est porcorum, quod vitium in quorundam pronunciatione cantúque videmus.

Arithedana, Iudææ ciuitas maritima Egesipp. li. 1.

Arithei, Palestinæ gens. Ioseph 5. antiq.

Aritia, Virgil. 7. Æneid. ciuitas iuxta Albam est Seruio, x M pass. ab vrbe.

Aritium, Lusitaniæ vrbs. Ptolem.

Artium prætorium, oppidum inter Vlisipponem & Emeritam. Anton.

Arnates Pannoniæ populi. Plin.

Arthbertus, Clotarij Francorum regis primogenitus ex paterna hæreditate Parisiorum, vt Guntranus Aurelianēsium, Chilpericus Suessionum, Sigibertus Metensium regno successit. Paulus Æmilius, lib. 1.

Arthbertus, Logobardorum rex, Alpes Cottias, vsque ad Galliarum Alpes, Ioanai Papæ D. Petri nomine: donauit. Initium amplitudinis Romanæ Ecclesiæ Blond. lib. 10.

Arius, vt. Assyriorum rex, regnauit annis xxx collecto exercitu post patris Niniæ obitum. Euseb. Cassiod. Bactrianos & omnes Caspios subiecit.

Arius, fluuius Asiam irrigans, inter Indos & Parthos, quæ pars à fluuij huius nomine Aria siue Ariana est denominata. Plin. lib. 6. cap. 23. Hinc & populi ipsi Arij dicti. Lucanus lib. 3.

—*Hinc fortis Arius*
Longáque Sarmatici soluens ieiunia belli
Massagetes, &c. Est etiam fluuius propinquus Bactris, Alexandriam (quam ibi construxit Alexander) præterfluens. Vide ARII.

Ariusius, aget asper & importuosus Chius insulæ, vinum optimum, à Plinio & Virgi. Aruisium per metathesin dictum ferens. Stramo.

Arizanti, Mediæ gens, Herodot.

Arla, Parthorum Castrum. Strabo.

Armageddon, nomen loci, Apoc. 16.

Armagara, Indiæ intra gangem vrbs. Ptolem.

Armalchar, Euphrates. fluuius. Sic ab Assyriis appellatus & significat regium flumen. Plin. lib. 6. cap 26.

Armata Venus à Lacedæmonis culta fuit, de qua sic imprimis Lactantius. Cùm Messenios obsiderent Lacedæmonij, & illi furtim deceptis obsessoribus egressi ad diripiendā Lacedæmonem cucurrissent, à Spartanis mulieribus fusi fugatique sunt. Cognitis autē hostium insidiis, Lacedæmonij insequebantur. His armatæ mulieres obuiam longius exierunt, quæ cùm maritos suos cernerent parate se ad pugnam, quia putarent Messenios esse, corpora sua nudauerunt. At illi vxoribus cognitis, ex aspectu in libidinem cocitati, vt erant armati, permixti sunt vtrique: propter cuius facti memoriam ædem & simulacrum Veneri armatæ posuerunt. Veneris armatæ Pausan. & Quintil. meminēre. Et in armatam Venerem Ausonius sequenti lusit tetrasticho.

Armatam Venerem, vidit Lacedæmone Pallas,
Nunc certemus, ait, iudice vel Paride.
Cui Venus, Armatam tu me temeraria temnis?
Quæ, quo te vici tempore, nuda fui.

Armatus, consul, collega Basilij, tempore Leonis Romanorum Imperatoris.

Armattites, Eusebio. Armamethes, ix. Assyriorum rex, regnauit annis xxxviii. ad voluptates & delicias conuersus, ea quæ ad libidinem spectant postea quàm inuenisset, multum ampliauit. Berosus. Cassiod.

Armauiara, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Armaxa. Cappadociæ vrbs. Anton.

Armedō, Cretica insula ante Sammonium promontorium. Plin.

Armena, Paphlagoniæ vicus. Ptolem. vel vrbs, vt Plinio videtur.

Armenes, Cappadociæ rex.

Arméne, vicus Paphlagoniæ. Steph.

Arménia, regio Asiæ inter Taurū & Caucasum montes, à Cappadocia ad Caspium mare vsq; protēsa: ab Armenia Thessalo Iasonis comite (inquit Strabo) dicta. Maior Armenia (inquit Plin. lib. 9) post Mediam ad occidentem occurrit. Ea (vt ait Ptolemæus) à septentrione Colchidē habet, Iberiā & Albaniā: ab occasu magnum Euphratis cursum, qui Cappadociā, minorē Armeniā & Syriam Comagenē relinquit à dextris, ab oriente partē Hyrcani maris ac Mediam, qua mōtes Caspij assurgunt. à meridie Mesopotamiā atque Assyriam. Montes in Armenia sunt Moschici, qui supra partem Ponti ad Cappadociam se efferunt: Pariedrus, in quo fontes habent Euphrates & Araxes fluuij: Antitaurus, qui ab Euphrate scissus, & Mediam percurrens, postremò Albus appellatur: Cordica, ex quo Tigris oritur: Taurus ac Niphates, qui Mesopotamiā atq; Assyriam ab Armeniis disterminat. Caspij, quiuergunt ad Medos, & Caucasi qui septentrionalia Iberiam versus Albaniamque cōcludunt. Flumina quatuor, Cyrus qui mōte ortus Caucaso à sinistris, Iberiam Albaniámque dimittens Armeniam à dextris, in Hircanum defertur pelagus: Araxes, Phasis, & Lycus, Tigris, Euphratésque. In Armenia pretiosum inter reliqua aromota nascitur Amomum. Armeniam Hebræi Ararat vocant. In ea ciuitas Artaxata insignis. Inde Armenij & Armeni dicti, Vide Ptolemæi tabulam Asiæ 4. Plin. lib. 1. & Strab. 2. Plura de Armenia apud Stephanum. In maiorem

forem & minorem distinguitur, quarum partes ob Ortelio, diligenter ex Eustachio collectæ enumerantur.

Armenius, mons ab initio Hircaniæ. Steph.

Armenochalybes, Cappadociæ populi, circa Armeniam maiorem. Plin.

Armiæ, Libyæ interioris populi. Ptolem.

Armiana, Parthiæ oppidum. Ptolem.

Armêus qui & Danaus Ægypti Rex, regnauit annis v.

Armilustrium, festum apud Rom. quo res diuinas armati faciebant, & sacrificantes canebant tubis, item locus in quo eiusmodi ludi fiebãt. Varro hoc nomen ab ambitu lustri dictum putat, quòd ibi circumferretur pompa, & qui currerent.

Armistæ, Dalmatica gens. Plin.

Armitus Siracusanus, potu nimio in ebrietatem lapsus, filias stupro contaminauit. Plutar.

Arminius, Germanorum Cheruscorum dux, tempore Æmilij Lepidi consulis. Corn. Tacitus.

Armifera, Armigera, Armisona, Armipotens, Pallas à poëtis vocatur. Ouid. lib. 14. Metamorph.

Ne tamen Armifera seruatum cura Minerua.

Idem lib. 3. Fastorum, *Armiger Armigera corruptus amore Minerua.* Virgil. 3. Æneid.

Tum nomina sancta precamur Palladis Armisonæ.

Et lib. 2. *Penelei dextra Diua Armipotentis ad aram Procumbit.*

Armóni, filius Saul ex Respa. 1. Reg. 21.

Armoracea, fluuius de montibus Arabiæ descendẽs in stagnum Asphaltitem erumpit: diuidit. Moabitidem & Ammonitidem. Ioseph. lib. 1.

Armóricæ, vel Aremoricæ ciuitates Galliæ apud Cæsarem: *Les villes qui sont en Bretaigne.*

Armuzia, regio in ora Carmaniæ, in qua vineæ & arua coluntur ad Andanim fluuium x x v. M. passu. Plin. lib. 6. cap. 23.

Armuzia, & Armozei, Plinius Armusa, Ptolem. Armozia, Arrianus. Videtur hodie occupare Ormus regnum, & in eo eiusdem nominis celeberrimum emporium, ad fretum sinus Persici Ortelius.

Arna ciuitas Lyciæ, Xanthus postea dicta. Steph. Arnæus Vide IRVS.

Arnã, filius Raphaiæ, filiæ Iesiæ, filij Phaltiæ, 1. Paral. 3. Lat. exultãs, arca eorũ, lux, maledictio.

Arnátes, Plinio, populi in Italia, ab Arna Vmbrorum ciuitate.

Arne, ciuitas iuxta sinum Maliacum. Plin.

Arne, vrbs Bœotiæ, & alia Thessaliæ à Bœotis deducta, quæ Cierium vocatur (dicunt autem Arnem, Æoli filiam fuisse) tertia Mesopotamiæ, quarta Erasinorum iuxta Thraciam, Steph. Vide CHAERONEA.

Arnée, ciuitas Lyciæ. Steph.

Arnefridus Lupi filius, propter quem Sclaui, qui Histriam & Dalmatiam incolebant, eum volẽtes in paternum restituere Ducatum, multis incommodis affecti & fugati sunt à Vectare Vincentiæ Comite. Blond.

Arni, populi quos Hercules Lybius, Latinorum rex, debellauit & Italia expulit.

Arnine, fluuij nomen inter Pyrgos & portum Herculis. Anton.

Arnissa, Græciæ vrbs Taulantiorum regionis in Macedonia. Ptolem.

Arnoba, Plinio, Abnoba, Ptolemæo: Arbona: Cornelio Tacito, mons est ex aduerso Taurici, Galliæ oppidi, ex quo Danubium oriri ferunt. Vide ABNOBA

Arnôbius, in Africa rhetor, libros de religione Christiana conscripsit, qui hodie extant.

Arnólphus, Romanorum imperator v i i i. imperauit annis x i i. Hic quum ad rapinas & templorum spoliationes animum conuertisset, iusta numinis ira paulò pòst morbo pediculari interiit. Bap. Enat.

Arnólphus, Bauariæ dux, post Luithâldum.

Arnolphus, Carolomani ex concubina filius, cui Carnutum Comitatum Ludouicus concessit.

Arnon, i, exultans, siue arca eorum, aut Lux filij, vel Lux, aut maledictio permanẽs vel æterna, fluuius Moabitarum, Iosepho lib. 4. Antiquit. Iudaic. cap. 4. de montibus Arabiæ fluit, ac per totam solitudinem labens, in Asphaltidem lacum erumpit, seiungens Moabitidem & Ammonitida. Hieronymo verò est rupes excelso in limite Amorrhæorum & Moabitarũ. Num. 21. Deut. 2. Iosue 12. & 13. Iudicum 11. Iere. 46.

Arnon, ciuitas Moabitarum, & deinceps Sehon regis Amorrhæorum. Num. 21. Iosue 2.

Arnuphis, Æhyptius philosophus, arte magica & dæmonum præstigiis præstantissimus.

Arnus, fluuius Tusciæ rapacissimus, ex Apennino oritur, & Florentiam alluens, in Tyrrhenum mare effluit. Author Plin. hinc Arnis, Arnidis, & Arnicola.

Arnus Arabiæ fluuius, Mæotidem ab Armoriade diuidẽs, in Asphaltitis lacum labitur. Alius item est apud Vascones.

Arocelum Hispaniæ Tarraco. oppidũ. Varrerius.

Arocha, Locorum in Italia fluuius. Plin.

Arod, id est, imperans siue descendens, filius Gaad, filij Iacob. Num. 26.

Arod, filius Beriæ 1. Paral. 8. lat. Onager.

Aródi filius Gad, filij Iacob. Genes. 46.

Aroarnir, fluuius apud Pausan.

Aróe, ciuitas Achaiæ, à cultu terræ sic dicta, alias Patræ. Stephano.

Aróer, 1. Myrica, siue suscitatio vigiliæ, aut dænudatio pellis, aut denudatio æmuli, vrbs Moabitarum, sita est super ripã torrentis Arnon, extructa à filiis Gad. Deut. 2. Ios 12. & 13. Ier. 46. cõtra Rabbath. Ios. 13. cessit tribui Gad. Iud. 11. fit eius mentio, 1. Reg. 30. 2. Reg. 24. Num 21. 32. 33. 4 Reg. 10.

Aróer, regio circa Damascum, (vt alij volunt) Arnonis, cuius meminit Isaias cap. 17.

Aróerni, gens bellicosa Gallorum. Steph. Auerni

ni quibusdam dicti.

Arógius, primus quadrigam in Græca iunxit, regnante Argis Phorbante. Eusebius. Vide ÆRVLVS.

Arola, Heluetiæ fluuius. Regino, vulgò *Die Arr.*

Arolus, Belsatiæ regionis in Macedonia vrbs. Ptolem.

Aromata, Africæ promontorium, & emporium Æthiopiæ ad sinum Barbaricum. Ptolem. *Capo de Guardafui* Mercatori, & *Guardafuni*. Barroso.

Arôma, vrbs Æthiopũ. Steph. Cariæ pagus. Strab.

Arô na, vrbs Cappadociæ, cuius meminit Capella post Plinium.

Arosapes, Ariæ regionis fluuius. Plin.

Aroteres, Æthiopes circa Adulicum sinum. Plin. gens item Scythiæ. Eidem.

Arotiæ, apud Syracusanos dicuntur liberi quidem, sed qui ob vnum inopiæ nomen seruiãt. Cæl. lib. 15. cap. 18.

Arotus & Marotus, duo angeli, vt fabulatus est impostor Mahumetus, à Deo missi, vt homines docerent, ne occiderent, nec falsò iudicarent, nec vinum biberent: quos quædam mulier forma præstantissima in cœnam inuitauit, eósque vt vinum biberent, solicitauit. Hi igitur vino cùm incaluissent, eam ad amorem concitarunt: quibus illa tandem quidem assensit, ea tamen lege & conditione, vt verba, quibus in cœlum facilis esset ascensus, quemadmodum illi dictitabant, aperirent: quæ cùm voti facta fuisset compos, pollicitis minimè stetit: statímque in cœlum rapta, vbi cùm rem omnem, vt fuerat gesta Deo narrasset, in stellam matutinam, quem Luciferum vulgò, seu auroram vocitant, mutata fuit: & angelus vterque grauissimas Deo dedit pœnas, vnde Deus hominibus, ne, vt iam illis duobus Angelis acciderat, in posterum delinquerent, vini vsum prohibuit: hæc author Alcorani.

Arpándes Ægypti pro Cambyse præfectus, postea, à Dario interfectus. Herod. lib. 3.

Arpani, in secunda Italiæ regione populi. Plin.

Arpessus, Thraciæ fluuius in Hebrum cadens. Appian.

Arphad, insula in Phœnicia, non longè à Damasco. Plin. lib. 5. cap. 31. Pompo. Mela. lib. 1. Ezech. 27. Isa. 10 4. Reg. 19. & Ierem. 49. Lat. Lux redemptionis, aut iternens aliquid ad reclinandum.

Arphaxad, filius Sem, Gen. 10. Luc. 3. à quo Chaldæi. Lat. Sanans vel laxans.

Arpi, vrbs Apuliæ, quæ Seruio in 7. Æneid. primò Argi, pòst Argyrippa, deinde Argyoliphũ, Diomede condita, quam priùs Agyroliphum, vel Argos hippium vocauit. deinde Argyripam. Virg. lib. 11.

Ille in vrbe Argyripam patriæ cognomine gentis,
&c. Vide ARGYRIPA.

Arpiages, fuit aliquis qũi filiũ comedit. Ouid. in Ibin: *Vt puer Arpiagæ referas exempla Tyestæ.*
Inq; tui casus viscera patris eas.

Arpij, Mysiæ inferioris populi. Ptolem.

Arpina, ciuitas Elidis, ab Arpina Asopi filia. Stephan. Vide OLYMPIA.

Arpina, Asopi filia, quæ ex Marte Nenomaum peperit. Steph.

Arpinum, hodie *Abruzzo*. Volscorum ciuitas inter Foram & Aquinum, in monte porrecta. M. Tullij, & C. Marij patria: qui inde Arpinates dicuntur. Iuuenalis Satyra 8. de Cicerone,

Hic nouus Arpinas ignobilis, & modò Roma
Municipalis eques, galeatum ponit vbique
Præsidium attonitis, Et paulò pòst de Mario,
Arpinas alius Volscorum in monte solebat
Poscere mercedes alieno lassus aratro.

Arponium, Italiæ oppidum in magna Græcia, Diodor.

Arra, Arabiæ felicis oppidum. Plin. & vicus. Ptol. & Chalcitidis locus. Anton. & ciuitas Illyriæ. Steph.

Arrabo, Panoniæ fluuius. Anton vulgò *Rab.*

Arrebaci. Hispaniæ populi Plin.

Arræi Thraciæ populi Istrum versus, Plin.

Arrhabon, Iberiæ fluuius Steph.

Arrhade, Arabiæ desertæ vrbs. Ptolem.

Arrhapa, Assyriæ oppidum Ptolem.

Arrapachitis, Assyriæ regio. Ptolem.

Arras, oppidum. Vide ALEXIA.

Arréntia, ciuitas Italiæ. Steph.

Arretium, ciuitas Tusciæ. Steph. Vide ARETIVM.

Arrechi, gens Mæotorum. Steph.

Arrista. Ciuitas Italiæ Steph.

Arrechi gens Neotorum. Steph.

Arria, matrona Romana, vel Patauina, generis nobilitate & pudicitia insignis, vxor Pæti, quæ damnata viro prior se gladio confodit: eundémque deinde eximẽs, viro tradidit, suo eum exemplo exhortans, vt fortiter moriretur. Vide ARIA.

Arrianus Poëta, Vide ARIANVS.

Arrianus, Nicomedius, historicus, Xenopho minor cognominatus. Vide Arianus.

Arrius, Ciceronis familiaris, cuius epulum lautissimum commemorat in Vatinium Horatius quoque lib. 2 Carminum.

Atque epulum (ait) arbutrio Arrij

Arrius, philosophus Alexandrinus, qui Augusto venienti Alexandriam, post victoriam Actiacam se obtulit: tantóque in honore fuit apud eum, vt Augustus ipse palam sit fassus, Alexandrinos tribus de causis ab se conseruatos esse: ob Alexandri primùm memoriam: deinde ob vrbis pulchritudinem: postremò propter Arrium philosophum. Plutarchus in Antonio.

Arrius item Alexandrinus, hæresiarcha, Arrianæ sectæ auctor vt scribit Ruffinus lib. 10. Contra hunc multa Augustinus, & alij scripserunt. Hic dum suam hæresim, qua Filium ab æterna Patris

tris substantia conabatur abducere, passim disseminasset, acriusque serperet & eundo vires acquireret ipsa contagio, suæ tandem impietatis pœnas luit. Etenim dum Constantinopoli secessum peteret, ventris exonerandi causa, fluentibus foras intestinis, miserâ euomuit animam, eius postea iudicium expertus de quo perperam senserat. Volater.

Arronacum, inter Coloniam & Traiectum vrbes Episcopales locus est, vltra Nouesium Rheno adiacens. Tacitus.

Arruci, Bœticæ oppidum, in conuentu Hispalensi. Plin. lib. 3. cap. 1.

Arryba, & gentile Arribas. Stephan.

Arsa, nomen præfecti ciuitatis Therfæ. 3. Reg. 16.

Lat. voluntas, cursus, maledictionis exitus.

Arsa, ciuitas Hispaniæ. Stephan.

Arsaces, Parthorum Rex, cuius memoriæ hunc honorem Parthi tribuerunt propter quæsitum constitutumque ab eo regnum, vt omneis deinde reges suos Arsaces appellauerint, quemadmodum Ægypti suos Ptolemæos. Quin & Parthi ipsi ab eo dicti sunt Arsacidæ. Lucan. lib. 1.

Plus illa vobis acie, quàm creditis actum est,
Arsacidæ.

Arsaca Straboni.

Arsaces, Armeniorum Rex.

Arsaces, Armenius ciuis, proditionis conuictus à Iustiniano Imperatore, hoc supplicij genus tulit, vt camelo insidens ac per vrbem circunductus se omnibus visendum præberet. Cæl. Rhod. lib. 7.

Arsacia, priùs Europus, vrbs in Media, sic à Parthis appellata. Volaterran. Stephanus ait magis quàm Mediam ad ortum sitam, & incolas Arsacidas vocari. Vide RAGAE.

Arsaciana, siue Nouis Pannoniæ Sauiæ vrbs lib. Notit.

Arsæ, Arabiæ fœlicis gens. Ptolem.

Arsatius, Constantinopolitanus Episcopus.

Arsagalitæ, populi ad Indum fluuium, Caucaso monti contermini. Plin. lib. 6. cap. 20.

Arsalis, Rex Canæ.

Arsametes, Asiæ fluuius circa Parthiam aut Armeniam. Tacit. Annal. 15.

Arsamus, vel Arses, 1 x. Persarum Rex, regnauit annis IIII.

Arsamote, oppidum maioris Armeniæ, Euphrati proximum, de quo Plin. lib. 6. cap. 9.

Arsanes, Ciliciæ præfectus, igne & ferro regionem vastat, vt hosti Alexandro solitudinem faceret. Curtius lib. 3.

Arsania, vrbs Germaniæ. Ptolem.

Arsanias, fluuius, cum Tigri fluuio circiter quatuor passuum millia fluit, mox diuisus in Euphratem mergitur.

Arsames Artaxerxis filius, qui fratris Ochi insidiis periit. Plutarch.

Arsania, Armeniæ fluuius in Euphratem defluēs, quem Tigridi misceri volunt: & demum cùm lenius fluat, separari, & in Euphratem mergi.

Arsaratha, vrbs Armeniæ maioris Ptolem.

Arsatianum, Pannoniæ vrbs. Anton. hodie *Arsa.*

Arsen, Arcadiæ fluuius. Pausan.

Arsena, Palus Armeniæ maioris, nitrosa, & vnius generis pisces habens, per quam Tigris fluit. Strabo.

Arsenaria, Mauritaniæ, Cæsariensis colonia. Ptol. lib. 4. cap. 2. Plin. lib. 5. cap. 11.

Arsenotheleas deos antiqui esse dixerunt vtrinque sexus participatione, quasi masculo fœminas, quo nomine quædam quoque animalia ab Aristotele nominantur, semetipsa ineuntia. Cæl. Rhod. lib. 19.

Arsenium, Germaniæ oppidum apud Ptol. lib. 2. cap. 11.

Arsenius, fuit Rom. patricius, qui quum vocem hanc incerto authore audiuisset, Fuge, tace, & quiesce, relicta paterna hæreditate ad cœnobium properauit.

Arsenus, lacus in Armenia, quem etiam Thæotin vocant, nitrosus plurimum, vnde vestes dilacerat ac rumpit, & propterea eius aqua non bibitur. Strabo lib. 11.

Arsesa, Armeniæ maioris regio. Ptolem.

Arsia, Hetruscorum sylua, Romanorum cum Veientibus, & Hetruscis pugna celebris.

Arsia Italiæ fluuius, Campaniam præterfluens, cuius latitudinem ab vno latere disterminat, Varo fluuio alterum occupante. Plin. libro 3. capite 6.

Arsia, sylua in agro Romano, ab Arsio heroë sic dicta. Vrsos à Plutarcho dicta. Liuius. Halicarnass. lib. 5.

Arsiana, Sasianæ vrbs. Ammian.

Arsicina, vrbs Germaniæ. Ptolem. hodie *Bruna.*

Arsicodani, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

Arsicótas, Sardorum Rex tempore Annibalis.

Arsietæ gens Sarmatiæ Europeæ. Ptolem.

Arsinarium, promontorium Libyæ interioris. Ptolem. hodie *Cabo verde.*

Arsine, Alexandri Magni vxor, quam cum Hercule filio Cassander interfici iussit. Iustin. libro decimoquinto.

Arsinoë, filia Ptolemæi Lagi, filij eius qui Ægyptum post Alexandrum tenuit, ex Lysimacho Rege Macedoniæ susceptit Lysimachū & Philippum quo mortuo regnū sperans, ad Achyllam qui Pompeium interfecerat, se ex regia traiecit: vnáque bellum administrare cœpit: sed mox controuersia de principatu orta cum vterque vtrique insidiaretur, Arsinoë per Ganymedem famulum Achyllam interfici curat, atque hoc modo imperium obtinuit. De hac Lucanus in fine lib. 10.

— nec non subrepta paratis
A famulo Ganymede dolis peruenit ad hostes
Cæsaris Arsinoë, &c.

Arsinoë, tres in Cypro maritimæ ciuitates huius

hominis: vna inter vtramque Paphum, hodie *Asdime*: alia, inter Pædalium & Salaminem, hodie *Famagosta*: tertia, circa Callinusam, hodie *Lefcare* Lusignano. Strab. Ptole. Item, vrbs Ægypti. Ptolem. hodie *Sues*. Alia item in Ætolia, in Syria, Cœlesyria, Cilicia, & alibi, ita vt quatuordecim vrbes huius nominis extare ex veterum constet monumentis.

Arsinoë, olim Ephesus, in Cyrenaica regione, Stephano à Ptolemæo Philadelpho Arsinoës fratre ædificata, cuius vrbis fluuium Ptolemæum appellauit.

Arsinus martyr, sub Decio apud Alexandriam martyrio coronatus.

Arsisaca, Mediæ vrbs. Ptolem.

Arsissam, lacus in Armenia maiore, cui lapides & grauissima quæque innatant pondera. Plin. lib. 6. cap. 27.

Arsitis, Hircaniæ regio. Ptolem.

Arsónium, vrbs Germaniæ. Ptolem.

Arsopæ, gens circa pontum Euxinum. Orph. in Argonaut.

Arsysia, regio Pyrorum & Ch l. Steph.

Artabanus, filius Hystaspis, & frater Darij Persarum Regis. Xerxi filio Darij suasit, vt à bello Græcorum abstineret, quem postea obtruncauit. Herodot.

Artábanus, Parthorum Rex, ex Arsacidarum genere, inimicus Tiberij Cæsaris, Armeniam inuasit, quem Artaxerxes Persa eius miles interfecit, regnúmque Persis restituit annis ab vltimo Dario, qui victus fuit ab Alexandro D. XXXVIII. regésque deinceps Persarum, non Parthorum dicti sunt.

Artábanus, spe adipiscendi regni, Xerxem & Darium interfecit, quem Artaxerxes gladio traiecit, iuuenis de patris nec vindictam sumés. Iustin. lib. 3.

Artabasdes Tigranis filius, & Armeniæ Rex, cuius meminit. Strab. lib. 11.

Artabitæ Æthiopes, quadrupedum ferarum modo vagi. Plin.

Artabazus, Armeniæ Rex filius Mithridatis, quanquam barbarus, planè tamen doctissimus. Appianus in Parthico, & Plutarchus in Crasso. Is quandiu mansit in amicitia populi Romani tandiu fortunatus fuit, postquam autem Antonium in Parthico bello Parthis prodidisset, perfidiæ pœnas dedit. Nam vinctus ab eo, Alexandriam ductus, & contumeliosè per vrbem circumlatus, ac primùm custodiæ traditus, deinceps interemptus est. Strabo libro duodecimo.

Artabazus, Darij singularis amicus. Curtius libro quinto cum nouem filiis se comitantibus Alexandro dedit, post interitum Darij. Curt. libro sexto.

Artabazus alius, ex ducibus Xerxis, qui re infœlicitèr aduersus Græcos gesta, cum paucis suorum effugit. Herodotus libro nono. Alij Artabazen vocant.

Artabicia, insula Propontidis, Stephano, Artabicia, Balcea, Harpagia, ἀπὸ τῆς ἁρπαζειν. Vnde raptus Ganymedes. Volaterran.

Artabri, Lusitaniæ & Hispaniæ populi, qui etiam Artabaritæ dicuntur, ita dicti ab Artabro vicino promontorio. Strabo lib. 3.

Artabrum, promontorium Hispaniæ. Plin.

Artaca, in Cyzicenorum insula mons est arboribus plenus: in fronte iacet quædam parua insula eodem nomine: propè est promontorium, quod Nigri appellatur. Strab. 12. & 13.

Artacana, Bactrianæ regionis oppidum. Curtius, libro sexto.

Artace, Milesiorum colonia in Asia, quam Stephanus Phrygiæ ciuitatem facit. Plinius portum, Ptolemæus villam appellat.

Artace, mons Cyzicenæ, item insula parua vnico stadio à continente distans. Strabo.

Artace, castellum Bithyniæ. Ptolem.

Artacéna, regio Syriæ. Strabo lib. 16. in qua Darium Alexander superauit.

Artacæas dux in exercitu Xerxis. Herodot. lib. 7. hic totius exercitus vno rege exempto procerissimus: quippe qui ad staturam quinque cubitorum quatuor tantùm digitorum deerat latitudo.

Artacæon, insula in Propontide, cum oppido eiusdem nominis. Plin. lib. 5. cap. 32.

Artaei, populi Thraciæ. Steph.

Artacia, fons apud Lestrygonas. Odyss. 10. Alij alibi collocant, videlicet circa Lami vrbem, vel circa Caietam & circa Propontidem.

Artacina, Cretæ vrbs Ptolem.

Artacoana, Asiæ regionis regia. Arrianus libro tertio.

Artæa regio Persica, cuius incolæ Artæi, vel Arteatæ. Stephan.

Artæi muros, oppidum iuxta Rhyndacum fluuium. Stephan.

Artagéras, Syrtes apud Strabonem in descriptione Syriæ.

Artagerses, dux Gadusiorum, quem Cyrus interfecit. Plutarch.

Artagigarta, Armeniæ maioris oppidum. Ptolemæus.

Artagyra, Libyæ interioris vrbs. Ptolem.

Artamis, Pentapolis in Africa regionis vrbs. Ptolemæus.

Artanes Sophenus, Rex Armeniæ Australes partes occupauit, eas maximè quæ vergunt ad Occidentem: à Tigrane deletus est. Strab. lib. 11. Est & Artanes, fluuius in Istrum defluens Herod. lib. 4.

Artanissa, Iberiæ Asiaticæ oppidum. Ptolem.

Artaphérnes, vnus è ducibus Darij, primus Sardium præfectus, apud Marathonem debellatus. Herodot. lib. 7.

Artarus, Illyriæ amnis. Liuius lib. 44. hodie *Fiume della Istria*.

Artasiades,

Artasuades, Armeniorum rex, qui Crassum iuuit bello contra Parthos, Plut. in Crasso,

Artaûnum, vrbs Germaniæ, Ptolemæo: hodie Herbipolis. Vulgò *Wirtzburg.*

Artaxa, vel Artaxia, rex Armeniæ, à quo Tigranes originem traxit. Strabo lib. 1.

Artâxad Nagid, dux Iudæorum annis x.

Artâxata, vrbs Armeniæ maioris. Strab. lib. 11, Artaxata, Artaxiasata appellata, quam Annibal Artaxiæ regi condidit, ad Araxem fluuium. Item Artaxata iuxta fines Atropatræ prope Araxem. Stephan. est tantùm pluralis numeri. Iuuenalis,

Sic prætextatos referunt Artexata mores.

Artaxérxes, generale nomen est vt Lyranô & Metastheni Persæ placet, regnum Persarum: quemadmodum Cæsar Romanorum imperatorum. 2. Esd. 4. 19. Latinis significat Hebræa hæc vxor Artakschasthe, lumen, siue maledictio, silentium vel festinationem ponens, aut feruore lætitiæ.

Artaxérxes, XII. Persarum rex, qui & Ochus, regnauit annis XXXVI. Euseb.

Artaxérxes, filius Xerxis regis Persarum, Longimanus & Assuerus dictus, ex pellicibus habuit filios C X V. & ex iusto matrimonio tres, Darium, Ochum, & Ariaraten: quorum Darius à patre rex factus, contra patrem leui de causa cum quinquaginta fratribus coniurauit: qui omnes cum vxoribus & filiis à rege sunt occisi. Author Iustinus post Trogum. Hic aiebat, Beneficium dare longè magis regale, quàm auferre.

Artaxérxes, Cyri iunioris frater, cognomento Memor. Huic cum pauper quidam malum ingentis magnitudinis obtulisset, iucundè suscepit: Per Solem, inquiens, hic is mihi videtur, quem vrbem quoque ex paruâ magnam reddere posse existimem.

Artayctes Persa fuit Sesti præfectus sub Xerxe, qui quum multa nefariè perpetrasset, tandem à Xantippo Athenienſium duce captus, viuus palo suffixus est Herod. lib. 6.

Arteátæ, gentes Persicæ, Herod. lib. histor. 1. Stephanus in Artæa: quanquam & inferius apud eundem ἀρτηάται pro ἀρτιάται perperam scribitur.

Artémas nomen viri Tit. 3,

Artémbares, vir clarus apud Medos. Herod.

Artemidisacea. Vide ZELA.

Artemidôrus Gnidius, Romæ Græcas literas docuit, Bruti familiaris: libellum de coniuratione obtulit Cæsari, extremo die ingredienti in senatum, vt statim legeret: quod ille minimè fecit. Plutar.

Artemidôrus Daldianus, ex Daldis ciuitate Lydiæ, scripsit de interpretatione somniorum, de auspiciis, & de Chiromantia.

Artemidita, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Artemis, Dianæ siue Lunæ cognomen, à luminis eius natura: siue ab eo, quòd aërem secet, quasi ἀόρτομος· siue (vt Strabo lib. 24. tradit) ἀπὸ τῆς ἀρτιμείας ποιεῖν, quod integros reddat partus & patientibus præsit.

Artemisia, regina Halicarnassi, Mausoli Cariæ regis vxor, in auxilium Xerxis contra Græcos venit: inter primores duces bellum acerrimè ciebat: insigni pudicitia prædita, viri demortui cineres vino commistos ebibit: ad funus quoque ornandum primos Græciæ oratores accersiuit: huicque splendidum erexit sepulchrum, vt magnifica omnia monumenta, Mausolea deinceps ab illius nomine fuerint appellata. Gellius libro 20. Suidas. Vitruuius libro 2.

Artemisium, promontorium Euboeæ, cuius Demosthenes meminit in Oratione pro Ctesiphonte. Suidas.

Artemisium, vel Artemisius, Dianæ simulachrũ. Item apud Macedones Maium mensem significat. Suidas.

Artemisium, lacus prope Ariciam, Dianæ sacer, quasi Dianum dictum: Latini Nemorense dixerunt. vnde & Nemorensis rex, & sacerdos illius regionis.

Artemisium, vrbs Oenotrorum in Mediterraneis. Est & Euboeæ ciuitas.

Artemísius, mons Arcadiæ. Plin. lib. 4. in quo Artemisia herba.

Artemita, ciuitas quingentis stadiis à Seleucia distans, ad Orientem exposita. Strabo libro decimoquinto.

Artemita, insula Tusciæ, iuxta Taliam insulam.

Artemîta, ciuitas Parthyæorum ad Cherronesum circa ostia Alcheloi, sic vocari scribit Strabo. Est etiam insula prope Oxeas insulas. Stephan.

Artemîte, insula Ortygiæ proxima, quam alij Celadusam vocat.

Artemitium, vrbs Oenotrorum, aliàs Artemisium.

Artémius, præfectus carceris Romæ. vnà cum vxore Candida & Paulina filia iacent in via Aurelia, martyres. sub Adriano principe. Author Volater.

Artémon, medicus quem Plin. lib. 28. cap. 1. ex hominis cremati caluaria aquam propinasse scribit aduersus morbum Comitialem.

Artemon, pictor nobilis, cuius opera enumerat Plin. lib. 15, cap. 11.

Artemon Syrus quidam ex infima plebe Antiocho regi adeò similis, vt Laodiceæ necato Antiocho regni successionem per eum fuerit adeptus vt tradit Plin. lib. 7. cap. 12.

Artemon, faber, qui è paupere diues voluptuariam vitam agere cæpit, vt est apud Athenæũ. Hic circumlatitius est cognominatus.

Artémona, Plauto, mulier quædam, ab ἀρτίζω perficio, quòd perficeret: quæ vellet, quòd esset egregiè dotata.

Artêna, vrbs à Romanis capta, anno ab vrb. cõd. & exactis reg. CCCIIII. Liu. li. 4.

Arthabatitæ sunt populi qui instar ferarum vagantur. Plin. lib. 6. cap. 30. Solin.

Arthanades, Armeniæ rex, qui ab Antonio victus, in triumphum ductus est. Plutarchus in Anton.

Arthâustus, Romanorum pseudimperator, ad tyrannidem adspitans, à plebe, quam muneribus corruperat, ad imperium est assumtus tempore Constantini Copronymi, anno 744.

Arthesium, regio Flandriæ vicina, igne ferróque ab Anglis vastata, anno MCCCXXXVI. Carolo VII. apud Francos regnante.

Arthûrus, Britanniæ dux.

Artiaca, Galliæ vrbs. Anton.

Articaudna, Ariæ vrbs. Ptol.

Articuleius Pætus consul, tempore Traiani imperatoris.

Artîgis Hispaniæ ciuitas, Ptol. Alhama dicta.

Artigicla, Insula in Æthiopia, in qua primùm visum est animal splingion. Plin libro sexto, cap. 29.

Artilzamnin, IIII. Medorum rex, regnauit annis L. Metast.

Artimitides, Armeniæ rex, quem Antonius vicit.

Artines, VII. Medorum rex, regnauit annis XXII. Metast.

Artobriga, Vindeliciæ vrbs in Germania. Ptol. hodie *Veltenburg*. Aliis *Altzburg*, & *Regenspurg*.

Artissa. Vide ARETISSA.

Artóchmes, vnus è Xerxis ducibus, qui Darij filiam vxorem duxit. Herod. lib. hist. 7.

Artomyci, vel Artemici, populi extra Celtas, Belgas & Aquitanos circa Rhodanum, finitimi Vosicis, non longè à Gaballis, Aruernis, Heluiis, Rhutenis, Massilienſibus & Cadurcis. Hos coniectura est fuisse Artemicorum populos, quorum ciuitas postea Episcopalis facta, est in finibus Galliæ Prouinciæ Romanorum, quos Auracenses dicimus, vbi principatus est Francorum Regi non subditus. vulgò *Aurange*. Alij dicunt esse populos quos Armeniacenses nunc appellamus. Vulgò, *La Comté d'Armaignac*. De his Cæsar, libro 7. Comment.

Artos rex Mesapiorum.

Artotyritæ hæretici, quibus oblatio eorum hoc nomen dedit: offerebant enim panem & caseum, dicentes à primis hominibus oblationes de fructibus terræ ouium fuisse celebratas. Epiphan.

Artymnesius, ciuitas Lyciæ Xanthiorum colonia. Steph.

Artynia, stagnum minoris Asiæ, olim Pomisio monti propinquum, & iuxta Miletopolim ciuitatem, ex quo Rhindacus flumus, antea Lycus denominatus, oritur, Asiam & Bithyniam

distinguens. Steph. Plin. lib. 5. cap. 32.

Artynia, palus est circa Cyzicum, Alphinitis postea dicta.

Aruales, duodecim fratres sacerdotes, quos Romulus primus instituit, séq; inter illos nominauit, quorum officium erat, Cereri & Baccho pro frugum & vini vbertate Ambaruales hostias mactare: quæ idcircò dicebãtur, quòd antequam mactarentur, ter circum arua ducerentur. Virg. 1. Georg.

Terq; nouas circum felix eat hostia fruges.

Aruæ, Hircaniæ oppidum, vbi clèmenter recepit Alexander M. Darij Persarum regis mortui præcipuos duces. Curt. lib. 6.

Arualtis, Libyæ interioris mons. Ptol.

Aruari, Indiæ intra Gangem populi. Ptol.

Aruas, oppidum Asiæ, circa mare Caspium. Curtius lib. 5.

Aruásides, Armeniorum rex.

Aruboth, nomen ciuitatis, 3. Reg. 4. Iat. Cataractæ, siue fenestræ, aut insidiæ, vel locustæ.

Arruci, Hispalensis conuentus vrbs. Plin.

Arucia oppidum Illyrici. Ptolem.

Aruérna, ciuitas ab Eurico occupata. Iornand.

Arueni. Stephano, populi Galliæ ad Ligerim siti, qui quòd se à Troianis oriundos putarent, Romanorum se fratres appellare non dubitarunt. Lucanus lib. 1.

Aruerni nostros ausi se dicere fratres.

Hi cum aduersus Cęsarem arma cepissent duce Vercingentorige, ingenti suorũ clade sunt superati. Gal. *Auuergne.*

Aruisium, promontorium in Chio insula, generosissimo vini genere nobilitatum. Virgil. 6. Eclog.

Vina nouum fundam calathis Aruisia nectar.

Budæus ea esse existimat, quæ hodie literæ vnius adiectione Maruissa dicuntur: quæ tamen nõ tam à Chio, quàm è Creta insula aduehi constat. Volater.

Aruiragus, rex Britanniæ. Iuuen. Sat. 4.

Aut de temone Britanno excidet Aruiragus.

Arula, vulgò *Le Loir*, fluuius qui ciuitatem Galliæ nomen Casteldunensem, Gall. *Chasteaudun*, alluit: cuius eo anno quo Childebertus, Francorum rex ab vxore veneno peremptus est, aqua sponte feruens, & ebuliens, ingentem piscium copiam in ripam eiecit. Amm. monach. lib. 3. cap. 86.

Arum, i. excelsus, siue sublimis, aut separans, siue proiiciens, pater Aharchel, 1. Paral. 4.

Arum, vicus Samariæ. Ioseph. belli Iud. libro 2. cap. 3.

Arunca, vrbs Italiæ ab Ausonibus cõdita. Festus.

Arúnea, vrbs Italiæ ab Ausone constructa.

Arúnci, Samnitum populi in Italia. Liu. lib. 18.

Arúnci populi in Latio. Virg.

Aruncos ita ferre senes, &c.

Arunda, Hispaniæ Bæticæ vrbs. Plinius. Ptolem. *Ronda* hodie.

Arungus

Arungus fuit Deus, qui mala à frugibus auertebat, vt Robigus. Author Gell.

Aruus, vates Tuscus, diuinandi scientia insignis. Lucan. lib. 1.

Accirí vates, quorum qui maximus ævo
Aruns incoluit desertæ mœnia Lunæ, &c.

Aruns, miles Troianus, qui Camillam occidit apud Virgil. lib. 11. Æneid.

Aruns, Tarquinij superbi filius, natu maximus, qui in ea pugna, quæ ad Regillum lacum facta est, Iunium Brutum interemit, ab illo vicissim hasta traiectus est. Liuius lib. 2. ab vrbe cond.

Aruntius Paterculus, Æmilio Censorino tyranno Ægestæ equum æneum, vt fontes includeret, à se conflatum donauit, cui ipse primum à tyranno iniectus est. Plutarch. in Paral. minoribus.

Aruntius Stella, natus ex familia cõsulari, floruit eo tempore quo Flauij Cæsares Romæ imperarunt. Violentillam puellam Neapolitanam in vxorem duxit, quam Martialis Anthiden Græcè vocat. Scripsit elegias & opus de Asteride, & poëma de interitu Columbæ. Prætor Romæ creatus est & Duumuir.

Aruntius, cùm Bacchi sacra despicaretur, vlciscenti numine in ebrietatem lapsus filiã Medullanam corrupit. Quod ægrè ferens puella, patrem ipsum interfecit. Plutarch. in Paral.

Arupenum, oppidum Galliæ, apud Strabonem libro quinto.

Arupinus, Pannoniæ vrbs. Strab. lib. 7.

Arus, fluuius. Vide DRYS.

Arunum, Galliæ Lugdunensis populi. Ptolem.

Aruzis, Mediæ vrbs. Ptolem.

Arxama Mesoporamiæ vrbs.

Arxana Armeniæ regio. Procop.

Arxata, vrbs Armeniæ propè Araxem fluuium & iuxta fines Atropatiæ. Strab. lib. 11.

Arxíppus, 111. Atheniensium princeps, imperauit annos x1x.

Aryandes, Ægypti prætor, à Cambyse constitutus, aliquanto post tempore equum æmulari Darium vellet, ab eo est interfectus. Herod. libro quarto.

Arycanda, ciuitas Lyciæ Steph.

Arymphæi sunt populi. Plin.

Arype, ciuitas Ægypti, cuius ciues Arypes. Steph.

Asa, id est, Medicus, aut sanans, filius Abiam Regis. 3. Reg. 15. 1. Paralip. 3. filius item Helcana. 1. Paralip. 9.

Asa, v1. Rex Iudæorum, annis x11. iustus fuit, idola confregit, annis x. pacem habuit.

Asabel, filius Benjamin. Gen. 46. qui 1. Paralip. 7. Iadiel dicitur.

Asachæ, populi in montibus Æthiopiæ, absunt à mari dierum quinque itinere, viuentes elephantorum venatu. Plin. lib. 8. apud quos maximè nascuntur dracones.

Asacus, fluuius alluens Heracleam ciuitatem, sitam ad radices montis Octæ. Liuius lib. 5. belli Macedonici.

Asæ, vicus Peloponnesi, non procul à Genea ciuitate, Stephano, vicus est. Corinthi populus, & alius Thraciæ.

Asæa, mons. Suidas.

Asæus, vnus ex principibus Græcorum, interfectus ab Hercule. Homerus libro vndecimo Iliados.

Asael, i fecit Deus, filius Seruiæ. 2. Reg. 2. Frater item Ioab. 2. Reg 23. 1. Paral. 2. 2. Paral. 31.

Asaia, i. fecit Dominus, siue factura Domini, seruus Iosiæ regis. 4 Reg. 22. Nomen item principis. 1. Paral. 4. 6. 9. 15.

Asalaminius, Bacchus cognominatus est ab Aristophane, quasi dicat, imbellem, à naue illa Atheniensium Salaminia, qua in difficilibus rebus vtebantur.

Asaselphôni, filia Etam. 1. Paral. 4. Lat. vmbra, vel submersio, aut sonitus, vel tinnitus vultus.

Asalia, i. propè dominum, siue ablatio vel separatio domini, pater Saphan scribæ. 4. Reg. 22.

Asampatæ, populi circa Mæotin. Plinius libro 6. capite 7.

Asan, ciuitas in tribu Iudæ. Ios. 15. 19. 1. Reg 30. 1. Paral. 4. & 6. Lat. fumus, aut fumigans.

Asana, pater Oduia. 1. Paral. 9 Lat. Rubus.

Asander, viri proprium, apud Strabonem libro 7. qui Tauricam Chersonesum à continente separauit, ducto per eius isthmum muro, à sinu Carcinitico vsque ad Mæotim paludem.

Asania, aut Asana fluuius Mauritaniæ circa montem Atlanticum. Solin. Ptolem.

Asaris, fluuius Heracleam Octam alluens.

Asaph, filius Barachiæ, filij Samua. 1. Paral. 6. Pater item Zechri. 1. Paral. 9 Latin. colligens aut finiens.

Asar-mahat dux Iudæorum, imperauit annis 1x.

Asarhaddon, i. Ligans arumen, vel lætitiam, filius Sennacherib, qui post eum regnauit. 4. Reg. 19. Isai. 37.

Asaramel, nomen loci. 1. Machab. 14.

Asarela, nomen viri. 1. Paral. 25. Latin. Beatitudo Dei aut intuẽs fortem vel quercum, siue gressus Dei.

Asarõium, pauimentum picturæ arte elaboratum, à Græcis primùm inuentum, ab α priuatiua particula, & ζαίρω, verro: quòd id non euerreretur, sed manibus purgamenta colligerentur: pauimentum verò spongiis mundaretur. Papin. lib. Syluarum,

— varias vbi picta per artes,
Gaudet humus, superantq; nouis Asarota figuris.

Plin. lib. 36. cap. 25.

Asasõbas, fluuius Æthiopiæ iuxta Maroen. Heliodorus Æthiopicæ historiæ lib. 10.

Asassus, fluuius Thessaliæ, iuxta Heracleam in radicibus Octæ montis effluens. Plin. Apylam vocat.

Asbâim, id est, Damulæ, vel pulchritudines, siue militiæ, nomen viri. 1. Esdr. 7.

Asbamea, fons in Cappadocia, à Græcis Iouis periuri vocatus, ab incolis fons inextinguibilis, quòd perpetuò ferueat: cuius aqua frigefacta periuros detegit si eam ebiberint, ait Philostratus.

Asbamæus, Iupiter cognominatus est. Ammian. lib. 3. Apud Asbamæi Iouis templum in Cappadocia, stagno effluës fons cernitur, qui magnitudine aquarũ inflatus sese resorbens nunquam extra margines intumescit.

Asbel, 1. ignis vetustatis aut ignis defluens vel decidens, filius Benjamin. Genes. 46. 21. qui 1. Paral. 7. 11. Iadiel dicitur.

Asbelitæ, populi. Num. 26.

Asbétæ, Ptolemæo, populi circa Cyrenem.

Asbitæ, vel Asbistæ, vel Asbestæ, populi Libyæ, apud quos vulgatissimum Ammonis templũ inter medias arenas conditum est.

Asbolus, vnus ex cambus Actæonis, à fuligineo pilorum colore. Nam ἄσβολος, Græcis fuligo est. Ouid. 3. Metamorph.

Et niueis Leuccn, & villis Asbolus atris.

Asbôtus, vrbs Thessaliæ. Steph.

Asbylus Crotoniata, cuius meminit Pausanias, & Plato in libris de Republica.

Asbysta, Stephano, ciuitas est Libyæ.

Asca, Siciliæ ciuitas, quam Elimas princeps Troianorum condidit. Seruius.

Ascálaphus, & Ialmenus fratres, Martis filij ex Astiocha, quos dicit Homerus dominos fuisse Orchomeni & Minionis ciuitatum, cósque cum reliquis Troiam venisse. Iliad. 9.

Ascálaphus, Acherontis & Orphenes Auernalis Nymphæ filius, postea à Proserpina in bubonem mutatus. Nam post raptam à Plutone Proserpinam, cùm Ceres filiæ suæ reditum à Ioue ea lege impetrasset, si nihil apud inferos gustasset cibi, Ascalaphus eam prodidit, quòd decerptum ad arborem malum comedisset. Indignata itaque Proserpina, sibi Ascalaphi indicio negatum esse reditum, conuertit eum in bubonem auem funestam, & tristium semper rerum nuntiam. Ouid. 5 Metamorph.

Ascalingium Ptolemæo, vrbs Germaniæ, hodie *Hildesheym.*

Ascalon, id est, Appensio, vel Statera, siue ignis infamiæ, ciuitas Palestinæ, siue (vt Iosephus habet lib. 3. cap. 3.) superioris Idumeæ, quam Iudas expugnauit. Iudic. 1. Vbi Samson triginta viros percussit. Iudic. 14. A conditore Ascalo Hymenei filio vocata. Steph. Distat secundum Egesippum, lib. 3. cap. 4. septingentis viginti stadiis ab Hierosolyma. Volaterran. lib. 11. Georg. Ierem. 25. Amos 1. Soph. 2. Zach. 9. Ab hac reguli Philisthinorum Ascalonitæ appellantur. Ios. 13. 3.

Ascalus, Tantali frater, hymenæi filius, à Rege Lydorum Aciamo dux exercitus in Syriam missus, vrbem de suo nomine condidit. Diodorus lib. 3. hodie Ascalona dicitur. Stephan. Xanthus in historia Lydorum.

Ascania, insula maris Mediterranei, non procul ab Andro. Est & regio Asiæ, & palus in Troade. Eustath. us.

Ascania, ciuitas Troiæ, quam condidit Ascanius Æneæ filius.

Ascanius, Æneæ filius, ex Creusa Priami filia. Virgil. Liuius tamen primo ab vrbe, dubitat, Creusæne, an Lauiniæ filius fuerit. Dictus ab Abscanio Troadis fluuio, deinde Ilus ab Ilo Troianorum Rege: postea Iulus, à prima barbæ lanugine. Vnde Virgil. 1. Æneid.

At puer Ascanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur, Ilus erat, dum res stetit Ilia regno.

Huic, cùm auus & pater iam diruta Troiade fuga disceptarent, flammula quædam in capitis vertice apparuit, quæ tamen nihil læsionis intulit, neque etiam manibus extingui potuit, vnde illi futuri imperij omen sumpserunt. Cum patre post multos errores in Italiam venit, vbi Turno occiso, & patre mortuo, cùm apud Lauinium xxx. annis regnasset, Albam Longam condidit: restituta tamen priùs in regnum nouerca, quæ antea ob timorem in syluas aufugerat. Tandem cùm in vniuersum triginta octo annis imperij gubernacula tenuisset, iam moriens, cùm videret filium Iulum Syluium regno non satis aptum, Syluium posthumum fratrem, sed ex diuersa matre, pietate & iustitia præstantem, regni hæredem reliquit.

Ascánius, Bithyniæ lacus iuxta Olympum & Prusiam: vel Phrygiæ lacus aut fluuius Mysiæ, ab eodem ortum ducens. Virgilius tertio Georg.

Illas ducit amor trans Gargara, tránsque sonantem
Ascanium.

Ascantici, Sarmatiæ Asiaticæ populi. Plin.

Ascaphus, Ægei maris insula. Anton.

Ascantatas, mons apud Sacas. Ptolem.

Ascánticus, mons Asiæ.

Ascarus, Thebanorum statuarius. Pausan.

Ascatades, siue Astades, xvii. Babyloniorum Rex regnauit annis xli. qui funditus omnem Syriam ditionis suæ fecit.

Ascáulis, vrbs Germaniæ Ptolem.

Ascéne, siue Ascenas. 1. Ignis quasi distillans. vel quasi aspergens, filius Gomer. Genes. 10. Sarmatas maximos populos fundauit, qui nunc Thuylcones.

Ascenez, populi quos Græci Rhegynos vocant. Iere. 51. Eusebio autem gentes sunt Gothicæ.

Aschalitæ, populi iuxta Indicum sinum. Steph.

Aschanaxi, populi qui Rhegynes à Græcis nominantur. Ioseph. Antiq. lib. cap. 7. Gothicæ gentes. Euseb. Germam, Postello.

Aschelon,

Aſchelon, Achaiæ vrbs. Steph.

Aſchilacæ, Troiadis populi. Plin.

Aſcia loca Indiæ, in quibus vmbræ non ſunt, Septentrióque non conſpicitur, nec horæ dinumerantur. Plin. lib. 2. cap. 73.

Aſciburgium, Ptolem. vrbs Germaniæ, vulgò *Emmerich*, non longè à Rheno fluuio, & eis cum inter Geldubam & vetera caſtra ſita, Myſniæ & Chuenſi Ducatui proxima, vt ait Tacitus. Aſtypyrgion olim ab Vlyſſe quorumdam opinione nuncupata. aliis *Duysburg*.

Aſcipurgius, mons Germaniæ. Ptol.

Aſcitæ, Arabes dicti ab vtribus, quos Græci ἀσκοὺς vocant: quoniam bubulos, vt Plinius inquit, vtres binos ſternentes ponto pyraticam exercent ſagittis venenatis. Hos Steph. iuxta Indicum ſinum collat.

Aſcitæ populi circa Indum fluuium. Steph. Arabiæ felicis gens. Ptol.

Aſclepiades, hiſtoricus Cyprius, tempore quo Pygmaliũ regnabat in Oriente, quo tempore ſcribit eſum carnium non fuiſſe.

Aſclepiades, philoſophus cæcus, qui Ciceroni libro 6. Tuſc. quæſt. interrogans quid ei cæcitas attuliſſet, reſpondit, Vt puero non eſſet comitatior.

Aſclepiades Poëta, à quo carmen Aſclepiadeum dictum eſt.

Aſclepiades Pruſienſis, Cn. Pompeij familiaris cum in arte Rhetorica facultates decoxiſſet, Medicinam ſectatus eſt. Dicebat ſalutem non ſtare cibi potúſque abſtinentia: præterea geſtatione, ambulatione, frictione. Ipſi condita noua ſecta, ſpretis legatis, pollicitationibus Mithridatis regis, reperta ratione, qua vinum ægris medetur, relato è funere homine & ſeruato: ſed maximè ſponſione facta cum fortuna, ne medicus crederetur, ſi vnquam inualidus vllo modo fuiſſet ipſe: victor ſuprema in ſenecta lapſu ſcalarum exanimatus eſt. Plin. lib. 7. cap. 37. De eo quoque multa refert Apuleius lib. 4.

Aſclepiades Antiochenus, martyr. Æſclepiades item Myrleanus, ludimagiſter in Luſitania Hiſpaniæ regione; librum edidit de generibus eius regionis. Author Strabo libro tertio.

Aſclepiadeus Anarzabeus, grammaticus, ſcripſit de fluminibus.

Aſclepiodôrus pictor ætate Appellis, Olymp. CXII. quem in ſymmetria mirabatur ipſe Apelles: huic Mnaſon tyrannus pro XII. diis dedit in ſingulos mnas triceñas. Plin.

Aſclepiodôrus Alexandrinus, ſingulari ingenio ad omnia mathematica, ac inquiſitionem cognitionemque herbarum & lapidum. Suidas.

Aſclepiodórus, conſul collega Afranij Annibaliani.

Aſclepion, conſul, Ioannis collega, anno ab vrbe condita, & exactis regibus CIX.

Aſclepius, filius Machaonis, Auguſti & Æſculapij nepos.

Aſcletarion, Mathematicus temporibus Domitiani, qui aliquando dixerat ſe diſcerptum iri à canibus. Quapropter à Domitiano iuſſus eſt interfici & accuratiſſimè ſepeliri, vt vanitas eius artis redargueretur. Sed repentina tempeſtate diſiecto funere, ſemiuſtum canes diſcerpſere. Sueton. in Domitiano.

Aſcomarci, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin.

Aſconius Pædianus, hiſtoricus circa Neronis tempora, anno vitæ LXXIII. captus luminibus, poſtea tamẽ ſummo cũ honore, & hominum gratia vixit, annos XII. Euſebius. Hic in Ciceronis Orationes commentarios edidit.

Aſculus, ciuitas Italiæ. Steph. Forte Aſculum, de quo infrà.

Aſcolanita Semiramis, Nini vxor IIII. imperauit annis XLII. Hæc autem anteceſſit militia & triumphis, diuitiis, victoriis, & imperio omnes mortales. Vibem maximam ex oppido fecit, vt magis dici poſſit eam ædificaſſe, quam ampliaſſe. Boroald. Iuſtin. libro 1. Oroſ.

Aſcolia, feſta fuerunt apud Atticos, quibus inter vtres ſaltantes bacchabantur, vnde & ab vtribus nomina ſumpſerunt. Virgilius in Georg. horum meminit, & Gyraldus 4. de poëtarum hiſtoria.

Aſcra, vicus Bœotiæ in aſpero & ſterili loco, in dextra parte Heliconis, Heſiodi patria, Sil. libro 2.

Aſcram rus miſerum penes hic Helicona colebat
Hyberno dirum, triſte æſtu optabile nunquam.

Ouid. lib. 4. de Ponto:

Intumuit vati nec tamen Aſcra ſuo.

Stephanus Bœotiæ vrbem ait eſſe, inde Aſcreus Heſiodus dictus.

Aſcrázapes, vel Ocrazapes, XXXVIII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XLI.

Aſcruuium vrbs Illyrici, Ptolemæo: hodie Aſcriuium.

Aſculum, oppidum Appuliæ, memorandum clade illata Pyrrho à Curio & Fabricio Roman. conſulibus. Plutarc. in vita Pyrrhi à Stephano Ἄσκλων vocatur.

Aſcura Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.

Aſcurus, Colcidis fluuius. Arrian. in Periplo.

Aſcus gygas, Dionyſium vinctum cum Lycurgo in fluuium coniecit. Stephanus in Damaſco.

Aſdara, Cappadociæ oppidum. Anton.

Aſdatæ, populi ſunt Caucaſi montis incolæ apud quos Topazius naſcitur.

Aſdrubal, gener Amiclaris, patris Annibalis, regnauit VII. annos, fauente factione Barchina. demum à ſeruo barbaro, cuius dominum occiderat, comprehenſus, aut facti pœnitens, inter cruciatus & torméta, ſpeciem ſem-

per tridenti præbens, occisus est. Liuius libro 21. Vide HASDRVBAL.

Asdrubal, Annibalis frater. Plutarchus in Annibale.

Asdrubal, cui Caluo cognomen erat, in Sardiniam dux classis, Carthaginensium tempestate reiectus, ad insulas Baleares, ibi tantisper, quoad quassas reficeret naues resedit. Liuius.

Asdrubal, dux bello tertio Punico à Scipione Æmiliano victus, cuius vxor, facta deditione cùm paucis ante diebus à viro impetrare non potuisset, vt ad victorem transfugeret, in medias vrbis flammas sese cum filiis coniecit. Liuius lib. 5.

Asdrubal, Gisonis filius, Plutarchus in vita Scipionis.

Asdynis, insula iuxta paludem Myridis. Stephanus.

Asea, vel Aseates, vicus Arcadiæ, ex quo Alpheus profluit. Steph.

Asebâim, id est, Damulæ siue pulchritudines aut militiæ, nomen viri. 1. Esd. 2.

Asedoth, regio & ciuitas in tribu Ruben: item vrbs Amorrhæorum. Ios. 10. 12. 13. Lat. Effusiones, siue decliuia, aut campestria, aut deprædationes.

Asel, filius Elasa, filij Rapha. 1. Paralipomen. 8. 9. Latinè prope, aut iuxta, vel ablatio, siue separatio.

Aselli, duæ stellæ appellantur in Signo Cancri, exiguum inter illas spatium obtinente nubecula quam præsepe appellant. Plinius lib. 18. capite 35.

Asellius, Sempronius, historicus, & tribunus militum, sub Scipione Æmiliano, apud Numantiam, cius belli quod literis mandauit, citatur sæpe testis à Gellio.

Asellius Claudianus, eques Romanus, tribunus militum, sub Claudio Nerone, apud Lucanos memoranda fortitudine. Volater.

Asem, ciuitas in tribu Simeon. Ios. 19. Appellatur Azon, 1. Paral. 4. Latinè Ossadebosse, aut fortitudo, vel clausura, scilicet oculorum vel lignum eorum.

Asembobiti, populi, quasi post Sebobotim insulam, de qua Plin.

Asemôna, vrbs tribus Iudæ. Ios. 15. idem quòd Asem significat.

Asena, nomen viri, 1. Esd. 2. lat. periculum, vel rubus.

Asena, vrbs in tribu Iuda Ios. 15 Lat. mutatio, vel duplicitas, aut dormitatio, siue nunc ignis.

Asenâphar, nomen viri, 1. Esd. 4 Lat. periculum, siue infortunium tauri, aut pericli incrementum.

Aseneth, filia Putipharis, vxor Ioseph. Genes. 41. 46 Lat. periculum, siue infortunium.

Aser, filius Caath, filij Leui, 1. Paralipomen. siue filius Core, filij Isaac filij Caath. Exod. 6. Lat. vinctus siue incarceratus, aut Syriacè prohibitus.

Aser, octauus filius Iacob ex Delpha ancilla Liæ vxoris suæ, Genes. 30. Nomẽ item loci, Ios. 17. 3. Reg. 4. lat Beatitudo, siue felicitas.

Aserôth nomen idoli. Iudic. 3. 7. lat. Nemora, siue luci, aut beatitudines, vel insidiæ, siue gressus,

Ashur, filius Esron filij Phares, ex Abia vxore, 1. Paral 2. Pater item Thecuæ, 1. Paral. 4. lat. denigratus, siue ignis libertatis, vel albedinis, aut foraminis.

Asia maior, dimidia orbis terrarum pars, reliquas duas magnitudine superans, ab Europa Tanai fluuio, ab Africa Nilo dirimitur: ab Ortu, Septentrione & Meridie Oceano abluitur. Dicta ab Asia Nympha, Oceani & Tethyos filia, Iapeti coniuge ex qua Prometheum ortum ferunt: vel ab Asio Lydio, Manei filio Virgil. Æneid.

— *Libyæ deserta peragro,*
Europa atque Asia pulsus.

Asia minor, superiori pars, in Cherronesi formam coacta, cuius Isthmus à sinu Issico ad Pontum vsque Euxinum pertingit hodie *Natolia* à Turcis appellatur, à Græco vocabulo ἀνατολὴ quòd Orientem significat Huius partes sunt Cilicia, Lycaonia, Paphlagonia, Pontus, Cappadocia, Bythynia, Phrygia, Mysia, Lydia, Pamphilia, Æolis, Ionia, Lycia, & Caria. Virgil. 3. Æneid.

Postquam res Asiæ Priamiq; euertere gentem
Immeritam, visum superis.

Asia, à veteribus multifariam diuisa est. Hodie verò eam in quinq; partes, secundum præcipua eius Imperia non inepte diuidi posse doctis videtur. Cuius prima pars, quæ Europæ contigua est, & magno Duci Moscouiæ parte, mari glaciali, Obij fluuio, Kytaia lacu, & linea inde dicta ad Caspium mare, Isthmoque qui inter hoc mare & pontum Euxinum est, terminatur. Secunda, quæ magno Chamo Tartarorum Imperatori obedit, cuius fines à Meridie sunt mare Caspium, Iaxartes fluuius, Imaus mons: ab Ortu & Septentrione Oceanus: ab Occidente iam dictum Duci Moscouiæ regnum. Tertiam partem Otomanni seu Turcæ occupauit, continétque quicquid terrarum est intra Pontum Euxinum, mare Ægeum nunc Archipelagus dictum) Mediterraneúmq;, Ægyptum, sinum Arabicum Persicúmque, Tigri fluuio, Mari Caspio, & Isthmo qui inter hoc & Pontum Euxinum videtur. Sub quarta, regnum Persiæ quod hodie à Sophis gubernatur comprehensum est, & habet Turcas (quibuscum fere continuum bellũ gerit) ab Occidente: magni Chami regnum à Septentrione: & in Orientem ferme ad Indũ fluuium extenditur: à Meridie verò mari quod hodie Indicum, olim rubrum appellarum est, aluitur. Quinta pars cæteras regiones obti-

net,

net, quas nunc Indias, vti & olim nuncupant: quæ non ab vno solo, vt aliæ sed pluribus Regulis (nam quælibet illius regio proprium fere habet principem quorum nonnulli etiã magno Chamo vectigales sunt) moderatur. Loca maritima, quæ sunt à sinu Arabico ad promontorium vsque, vulgò *Cabo de Lampo* dictum (quod est ad 30. gradum latitudinis borealis) ferè omnia Lusitaniæ Rex possidet, aut sibi tributaria fecit. Hanc Asiam Strabo sex, ab vndecimo incipiens, libris persequitur Ptolemæus eam tribus libris, quinto videlicet, sexto & septimo, descripsit, item duodecim tabulis, tribuitque illi quadraginta prouincias.

Asia, regio circa Sardes. Vide BRIONIA.

Asia, ciuitas Lydiæ iuxta Tmolum. Est & insula Æthiopiæ. Steph.

Asia, paludis nomen in Lydia, Caystro flumini propinqua, circa quam inter alias aquaticas aues plures grues versantur. Producit primam syllabam. Virg. lib. 7. Æneid.

—*& longa canoros*
Dant per colla modos, sonat amnis, & Asia longe
Pulsa palus.

Asia, Minerua cognominata est, cuius templum Pausan. ait fuisse in ruderibus, cõstructum verò à Castore & Polluce ex Colcho reuersis. Nam & apud Colchos eodem nomine templum fuerat.

Asiana, ciuitas Elidis Steph.

Asianus, Sardiensis Episcopus.

Asiarchæ, viri erant communi Asiaticarum ciuitatum consensu delecti, qui communia negotia curarent. Strab. lib. 14. In libris Iurisconsultorum vsurpatur hæc vox, vt & Syriachatum. Sic autẽ dicti sunt Sacerdotes certi quorum munus erat ludos Theatrales in deorum honorem edere, quos propterea Rufinus apud Eusebiũ Munerarios interpretatur, vt obseruat Cuiacius, Iurisconsul. longè doctissimus. Horum fit mentio apud D. Lucam, Act. 19. 30

Asiaticus, II. consul. Q. Aquilini collega.

Asibe, ciuitas Mesopotamiæ, ab incolis dicta alio nomine Antiochia. Steph.

Asida, est oppidum Mediterraneum in Bætica, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 1.

Asiel, fecit Deus, siue factura Dei. filius Saraiæ, filij Iosabiæ. 1. Paral. 4.

Asilas, auguris nomen, qui Ænëæ in auxilium venit contra Turnum. Virg. 10.

Tertius ille hominum diuumque interpres Asilas.

Asilas, dux Troianus. Æneid. 2. *Et genus Assaraci Mnestheus, & fortis Asilas.*

Asia, nomen idoli virorum Emath 3. Regem. 17. Iat. dictum, vel positio, aut ignis maris.

Asina cognomẽ Corneliorum quod à Cn. Cornelio Scipione ad posteros est propagatum. Hic enim quam Sponsores ab eo poscerẽtur, asinam produxit in forum cũm pecuniæ onere, quam pro sponsoribus præsens pignus: eamque ob causam Asina postea dictus est, Macrob. lib. 1. Saturnal.

Asinaria, festus dies erat Siracusis, ab Asinatio fluuio dictus, apud quem Athenienſium imperatores Nicas & Demosthenes capti. Plutarch.

Asine, vel Asina vrbs est Peloponẽsi, iuxta Messeniam: vnde sinus Asinæus. Strabo libro 8. & Pomp. lib. 2. vulgò *Anchora.*

Asine, insula ex Sporadibus, quas Electridas nõnulli vocant, in mari Adriatico. Pompo li. 2. & eius interptes Vadianus.

Asine, oppidum Achaiæ in sinu Messenio Luc. libro. 8.

Quas' Asine cautes; & quas Chios Asperat vndas.

Asine, vrbs est Laconica, ab Asine filia Lacedæmonis. & altera vrbs Mesener, prope Laconicam ab Argiuis condita: tertia Cypri, quarta Ciliciæ Steph.

Asinius Pollio, insignis orator, Augusti Cæsaris amicus, docuit Romæ tempore Pompei Magni, succesitque scholæ Timagenis: scripsit bellum Cæsaris & Pompeij: primus omnium Romæ aduocatis hominibus scripta sua recitauit Quintilianus, Multa in Asinio Pollione inuenio, summa diligentia, adeò vt quibusdam etiam nimia videantur, & consilij & animi satis à nitore & iucunditate Ciceronis ita longe abest, vt videri possit seculo prior.

Asinius Pollio, omnium primus Romæ bibliothecam fecisse dicitur, teste Plinio lib. 35. sic inquiens: Non est prætereundum & nouitium inuentum: si quidem non solùm ex auro, argentóve, aut certè ex ære in bibliothecis dicantur illi, quorum immortales animæ in iisdem locis ibi loquuntur: quoniam etiam quæ non sunt, finguntur, patiúntque desiderium non traditi vultus, sicut in Homero euenit: quo sanè (vt equidem arbitror) nullum est maius fœlicitatis specimẽ, quàm semper omnes scire cupere, qualis fuerit aliquis.

Asinius Gallus, Pollionis filius, libros edidit de Comparatione patris Pollionis & Ciceronis in quibus patrem Ciceroni prætulit. Author Cælius. Plin. libro 11 Epist. Contra quos Claudius Cæsar postea Ciceronis edidit defensionem Tranquillus in Claudio.

Asinius Capito, grammaticus doctissimus. Librũ reliquit Epistolarum, in primaque ad Pacuium Labeonem scripta erat titulus, Pluria & non plura scribi oportere, rationẽsque addit. Author Gellius.

Asiongaber vel Hesiongueber nomen loci in quo castrametati sunt filij Israël, egressi de Hebroca. Nume. trigesimoterrio. lat. lignum viri vel robusti, aut consilium viri vel robusti. Nomen item portus regni Edon ad mare rubrum. Deuteronom. 2. & 2. Reg. 9. 2. Paralipp. 8.

Asir,

Asir, filius, Iechoniæ, filij Ioacim, filiæ Iosiæ. 1. Par 3. Filius item Core, 1. Paral. 9. Lat. vinctus, siue incarceratus, aut Syriacè, prohibitus.

Asis, Vmbriæ mons.

Asisium, oppidum, cui mons imminet: & Asisinates, eius oppidi incolæ, Plin. & Ptolem.

Asius, filius Dymantis, & frater Hecubæ, sed ex diuersis partibus, & Hectoris auunculus, hic etiam Priamo aduersus Græcos auxilium tulit. Hom. in Iliade.

Asius Iupiter, cuius vetustiss. phanum in Creta fuit, teste Steph hic dictus ab Aso Cretæ oppido quo in loco colebatur.

Asius Manæi Lydi filius Asiæ nomen dedit.

Asius. Ptolem. Semnorum fluuius in Italia. Æseum hodie.

Asius, campus prope Caystrum fluuium, Hom. *ἀσίῳ ἐν λειμῶνι καυστρίῳ ἀμφὶ ῥεέθρα.* Stephanus.

Asmodæus, nomen dæmonij. Tobiæ. 3.

Asom, sextus filius Isay, 1. Para. 2. Filius item Iameël primogeniti Estrom. 1. Para. 2. Lat. festinatio eorum, siue ieiunans.

Asom, ciuitas in tribu Simeon, 1. Paral. 4. quæ & Asem, Ios. 19 Lat. Os, vel fortitudo, vel clausura oculorum vel lignum eorum.

Asnâa, nomen viri. 2. Esd. 2. Lat. Rubus, aut Syriacè inimicus.

Asónia, vrbs à Romanis capta: post conditam vrbem anno CCCCXLI.

Asopæi, populi gentis Epiroticæ, qui Acarnaniam inhabitant. Strab lib. 7.

Asópia, regio Asopo fluuio finitima.

Asopiades, Aeacus, Asopi nepos, pater Æginæ matris Æaci. Ouid lib. 7.

Huic Asopiades petis irrita, dixit. &c.

Asopis, regiuncula Peloponnesi, in tractu Achaiæ, circa Phliuntem, ab Asopo fluuio, cui adiecit Homero Aræthyrea dicitur. Plinius libro 4. cap. 5. Strabo libro 8. etiam Asopiam appellat.

Asopodorus Phliasius poëta, qui primus post Antheam Lindium ex compositis nominibus poësim excogitasse dicitur.

Asopus, fluuius Asiæ, vnà cũ Lyco flumine Laodiceam vrbem præterfluit.

Asópus, fluuius Bœotiæ, Thebas, Plataeas, & Tanagram præterfluens. Hunc poëtæ Aeginæ patrem faciunt, ex qua Iupiter in ignem conuersus, Aeacum suscepit. Quod cũ resciuisset Asopus, vndas suas in astra euomens. Ioui bellum intulit, à cuius fulmine interfectus est. Hinc fit Asopis patronymicum fœmin. quo poëtæ vruntur, pro Aegina Asopi filia Ouid. 6. Metamor.

Aureus vt Danaen Asopida luseris ignis.

Asópus, fluuius Peloponnesi, in Chronio monte nascens, Mediam præterfluit, non procul à Lechæo in sinum Corinthiacum influens.

Asópus, fluuius in Paro insula. Strab lib 8.

Asópus, Achaiæ fluuius, per Bœotiam in Epidamnum fluit.

Asor, vrbs aut regio Arabiæ. Iere. 49. & Iud. 4. vide Hasor.

Asorhaddã, rex Assur, 1. Esdr. 4. Lat. ligans acumẽ vel lætitiam.

Asoth, i. faciens, vel factura, vel timeæ vestimentorum, filius Iephlat, filij Hebr. 1. Paralip. 7.

Asórus, fluuius, Liuio lib 6. Decad. 4. alluit Heracleam, sitam in radicibus montis Oetæ. Hunc esse coniici potest, de quo Plinius lib. 4. c. 10. Hic à Bocatio Asasius, ab aliis Asarus vocatur.

Aspagones, populi Indiæ, regionem Viris & lauri & buxi, pomorúmque omnium in Græcia nascentium fertilem incolentes. Plin. libr. 6. capit. 21. Solin.

Aspaláthia, vrbs Taphiorum. Steph.

Aspalathis, insula Lyciæ. Steph.

Aspar, Garamas quidam: de quo Pontanus,

Hinc Aspar Garamas quo non præstantior alter
Aut torquere manu iaculum, aut dare vulnera funda.

Aspasia, Malesia, sophistriæ & rhetorices magistra, Periclem docuit & amauit, ab eóque in matrimoniũ accepta, cum esset captiua, causa fuit & ipsa duorum bellorum, Samij scilicet, & Peloponnesiaci. Plut. in Pericle, & Aristophanes in *ἀχαρνεῦσι*.

Aspasius, sophista Rauennas, Demetriani filius, sub Alexandro Romæ profitebatur, auditor Pausaniæ & Hippodromi, scripsit contra Atistonem & maledicos. Suid. Philostrat.

Aspasius Byblius, quoniam de byblo, id est de papyro, librum condidit: conscripsit item artem Rhetoricam, & Panegyricum in Adrianum principem, cuius temporibus floruit. Suidas.

Aspasius Tyrus, de Continente variam historiam scripsit. Suidas.

Aspathines Persa cum Dario in Magum Smerdim coniurauit. Herodot. libr. 1. histor. 3.

Aspauia, Hispaniæ oppidum. Hirtius, de bello Hisp.

Aspella, Cypri insulæ nomen. Plin. libro quinto cap. 31.

Aspéndus. Pamphyliæ vrbs, Argiuorum ædificium. Hic Veneri suibus sacrificabãt eo quòd author eius generis Mopsus ex Argis huc profiscens, cum primum obuium sacrificare voluisset, occurrit illi sus. Pom. lib. 1. Steph. ab Aspendo conditam scribit.

Aspendius citharœdus, prouerbio dici solet in eos qui rei nullius quàm priuati sui compendij rationem habent. Tractum ab artifice quodam Aspendio qui tam leniter finistra manu citharæ suæ chordas mouebat, vt sonus ad ipsum tantùm citharœdũ, aut certè ad proxi-

mè

mè astantes peruenirent. Cicero in 3. Verrina.

Aſper consul, Ariouindi collega.

Aſphaces, populi in Cypro. Stephan.

Aſphalius Neptunus dictus, quod illi facerent sacra qui terræ motuum cessationem vellent.

Aſphaltus, vel Aſphaltites, lacus Iudææ in Pentapoli: in quo nihil graue submergi potest. In eo fuerunt Sodoma & Gomorrha, & tres aliæ vrbes, quæ propter nefandam populi luxuriam & libidinem cælitus exustæ sunt. Mortuum mare ab historicis dicitur, nihilque præter bitumen, gignit: animal nullum habet, nec in aliquid viuum mergi potest. Solinus & Iustinus lib. 36. Huius lacus aqua Aſphaltum appellatum, Græcis Naphtha, quæ eminus igni admota flammam concipit, ea capitis Medeæ inuolucrum Iasoni demandatum extructum fuerat.

Aſphar, nomen lacus in agro Thecuæ. 1. Machab. 9.

Aſphanes, id est pharetra aspersionis vel distillationis, siue magus aspersus præpositus eunuchorum Regis Nabuchodonosor. Daniel. 1.

Aſpis, Numidiæ promontorium, à clypei forma dictum, in mare prominens.

Aſpis, insula maris Mediterranei. Plinius libro 5. capite 1.

Aſpis, insula propè Cyclades. Sunt & aliæ hoc nomine in Lycia & Caria.

Aſpis, vrbs à Latinis Clypea. Silius.

In clypei speciem curuatis turribus Aſpis,

Strabo, Consura insula est ante Aspidem sita, Carthaginensem vrbem quam Clypeam vocant.

Aſpis, promontorium Æthiopiæ, iuxta Ægyptum.

Aſpis, Macedoniæ ciuitas à Philippo Persei patre condita, & insula inter Lebedum & Teum, aliàs Arconesus dicta: alia Pyris vicina, alia quædam sine arboribus, & alia vltra Pissam.

Aſpisij, Scythæ intra Imaum montes. Populi quoque ibidem. Ptolem.

Aſpithra, Synaum vrbs. Ptolem.

Aſpledon, Phocensium vrbs. Pausan. Hanc Eustathius vocatam Apricam dicit, quod hybernationi locus amœnus sit, tum ad differentiam alterius. Homerus libr. 2. Iliados, & Stephanus.

Aſponsa ciuitas Galatiæ. Anton.

Aſporerius consul Herculani collega.

Aſporênus, mons Asiæ Pergamo proximus, sic dictus, quòd asper & sterilis sit: vnde templum quod ibi est matris deorum, Asporemum dictum, dea quoque ipsa Asporena dicta. Strab. lib. 13.

Aſpirandus, Longobardorum rex, regnauit 11 1/2 mensibus.

Aſpri, duo consules, tempore Aurelij Antonini Imperatoris.

Aſpurgitani, populi circa Mæotidem paludem. Stephanus.

Aſrael, filius Ialeleel, 1. Paralip. 4. Lat. Beatitudo Dei, vel intuitus fortis, aut gressus Dei.

Aſriel, (idem significans quod Asrael) filius Galaad, Masçir, filij Manasse, Num. 26, qui Ios. 17. Esriel dicitur.

Aſrielitæ, populi Num. 26.

Aſſa, ciuitas iuxta Athon: item vicus Scythiæ. Stephan.

Aſſabinus, Iupiter cognominatus est & multa ceremonia olim cultus apud Arabes. Plinius lib. 12. c. 19.

Aſſacána, Indiæ regio, in qua est Magosa metropolis. Strab. lib. 15. apud Steph. Assaceni, vocantur huius populi.

Aſſaracæ, Libyæ interioris gens Ptolem.

Aſſaracus, Trois regis Troiani filius, frater Ili regis, genuit Capyn, à quo Anchises pater Æneæ. Virg.

Et genus Assaraci.

Aſſuradon, vltimus Assyriorum rex, Sennacheribi filius.

Aſſédim, ciuitas in tribu Nephthali Ios. 9. Lat. Venationes, aut insidiæ, vel latera, aut Syriacè, destructiones.

Aſſedone Vide ESSEDONES.

Aſſem, nomen viri, 1. Paral. 11. Lat. nomè, vel nominatus, siue positio, vel positus.

Aſſera, vrbs Chalcidensium. Steph.

Aſſesiates, populi Illyriæ in conuentu Scardonitano, inter eos qui eo cõuentu ius habent Italicum, immunésque dicitur. Plin lib 3. cap. 21.

Aſſeroma, Hispaniæ oppidum, intra Bracaram & Asturicam. Anton.

Aſſesus, vrbs Milesiæ. Steph.

Aſſidæi, genus hominum inter Iudæos, 1. Mach. 7. 2. Mach. 14.

Aſſidona, Hispaniæ Bœticæ regio quam hodie *Xeres de la Frontera* vocant.

Aſcinarus, Siciliæ fluuius. Thucyd.

Aſſisia, apud Milesios Pallas dicta est, vel Assesia ab Assesio Milesiorum oppido: in quo templum habuit. Palæph. lib. 2.

Aſſon, Lyciæ ciuitas maritima in edito sita promontorio, ad quam patum tutum est accedere. Vnde iocus Nicostrati citharœdi, Assion eas, vt citius ad exitij terminos peruenias. Altera est in Aeolide. Tertia in Mysia. Quarta in Lydia. Quinta in Epiro minore, Cleantis philosophi patria, quæ eadem & Apollonia dicta, Plin. 5. 30. Hanc Paulus adnauigauit, Act. 20. & 27.

Aſſórium, vel Assorum, ciuitas Siciliæ. Steph.

Aſſórum, mons Sami, à quo fluit Amphilysus. Stephan.

Aſſórus, Mygdoniæ regionis in Macedonia vrbs.

Aſſos, ciuitas Cretæ, vbi vetustissimum Iouis templum. Steph.

Aſſos, vel Assus, ciuitas Troadis, arte & natura munita

munita. De qua Stratonici, aliàs Nicostrati dictum: Qui celeri passu Assum it, mortis periculum adit. Plin. lib. 36. cap. 17. In Asso Troadis Sarcophagus lapis fissili vena scinditur. Ex hac fuit Cleantes, Philosophus Stoicus, qui Zenoni successit.

Assos, pratum in Celbiano campo Lydiæ, propè Caystrum. Stephan.

Assuêrus, pater Darij Regis Medorum. Dan. 9. 1. Esdr. 4. Hic à Metasthene, Persa Artaxerxes Assuerus vocatur. Iosepho fuit Cyrus, Xerxis filius, qui post Darium patruum, Persis imperauit. Hunc Cyrum dixit Artaxerxem apud Græcos vocari, qui Longimanus cognominatus, regnauit xl. ann. Hebr. *Achaschveroesch*, id est, Princeps & caput.

Assur, id est, desidians, siue beatus, aut aspiciens vel gradiens filius Sem. Gene. 10. de terra Sennaar egressus. Genes. 10. Isa. 7.

Assur, Iudææ ciuitas, quam ædificauit Salomon, quo nomine dictus est filius Sem.

Assuri, nomen loci. 2. Reg. 2. Latin. Beatitudo, aut intuitus vel gressus.

Assurim, filius Dedan, filij Iecsan. Genes. 25. Lat. Insidiantes, siue beati, aut aspicientes, vel gradientes.

Assyria, regio maioris Asiæ, quam Ptolemæus ab Ortu Mediæ parte terminat, ab Occasu Mesopotamia, à Septentrione parte minoris Armeniæ, iuxta Niphatem montem, à Meridie Susiana. Tibullus.

Eoaq; Arabes diues & Assyria.

Plin. lib. 5. cap. 12. Assyriam docet Syriæ partem esse, quæ postea vocata est Adiabene. Strabo autem lib. 6. longè latiores Assyriæ fines assignat, eo nomine comprehendens Babyloniam, & maximam circumiacentium regionum partem. Eadem & Syria à Græcis vocata est. Iustin. lib. 1. & Herod. lib. 7. quanquam multò latiores Syriæ fines fuerunt, quàm Assyriæ. Dicta est autem Assyria (vt refert Augustinus lib. 15. De ciuit.) ab Assur filio Sem. In Assyria autem fuerunt xviii. regna.

Assyrij populi post Euphratem loca tenent, amne tantum à Babilonis diuisi. Herodotus eosdem populos cum Syris esse dicit, sed à Græcis Syros, à Barbaris Assyrios vocari. Hi solebant in viis ægrotos proponere, & exquirere à prætereuntibus, sciréntne aliquo morbi remedium: coma vtebantur non admodum magna, defunctos melle condibant & cera, clypeos gestabant & pugiones: claues item ligneas ferro inductas ac ligneos thoraces. Deum quem suũ habent, Adad vocant, deam verò Adargatim.

Assyrij dicti sunt à Nino, cognomento Ioue, qui nomine proprio Assyrius est vocatus. Xenoph. de æquiuoc. Assyrij & Babylonij vxores ex publica emebant auctione, quod etiam, hodie apud Arabes & Sarracenos seruatur Polyd. Virg. lib. 1. cap. 4 de rer. inuent.

Asta, ciuitas Æstuaria, inter sacrum promontorium & Herculeas columnas. Est & Asta in Liguria non longè à nocaria distans. Claud.

—*nec plus pollentia rebus*
Contulit Ausonius, aut mœnia vindicis Astæ.

Plin. lib. 5. c. 12. Dragianæ item vrbs. Ptolem. & Indiæ locus. Arrian in Periplo.

Asta, colonia Bæticæ Hispaniæ, non procul à Gadibus. Pom. lib. 3.

Astabóras Ægypti fluuius Ptolem.

Astabóras, Æthiopiæ fluuius iuxta Heroen. Heliod. lib. 10. Æthiopicæ histor.

Astacàna, Bactrianæ vrbs Ptolem.

Astacamprum, Indiæ promontorium. Arrian. in Perip.

Astacapra, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Astacenum æstuarium in Hispania Bætica. Ptolem.

Astacenus sinus, Propontidis pars. hodie *Golfo de Nicomedie.*

Astaces, fluuius in Pontum defluens. Plin. lib. 2. c. 103.

Astaces, fluuius campos irrigans, in quibus oues pastæ, nigro lacte æquè gentes alunt. Plin. lib. 2. cap. 103.

Astacilicis, Mauritaniæ Cæsarienſis vrbs. Ptolemæus.

Astacœni, populi Indiæ, mediam regionem inter Cophen atque Indum habitantes. Strabo lib. 15.

Astacures, Africæ propriæ gens. Ptolem.

Astacuri: Libyæ interioris populi. Ptolem.

Astæ, Thraciæ gens. Steph.

Astageni, Arabiæ felicis gens. Ptolem.

Astanda, Ariæ oppidum. Ptolem.

Astacus, Asiæ vrbs, sinum à se cognominat Astacensum, ab Astaco Neptum & Olbiæ Nymphæ filio. Arianus in Bithynicis. Strab. Megarensium coloniam esse ait. Est & ciuitas in Acarnania, Plin. lib. 5. & altera Bithyniæ, itẽ regio Byzantiorum, & Caphaloniæ colonia. Stephanus.

Astages. fluuius in mare Ponticum defluens.

Astaethia, vxor Ptolemei, quam ex Ephra Peloponnesi vrbe rapuerat.

Astapæi, Lybiæ populi. Steph.

Astapas fluuius Asiæ, quem Astosabam à nõnullis nominari ait Strabo lib. 17. in descriptione Ægypti. Plin. tamen libro 5. cap. 9. Nilus, inquit, Astapus cognominatus est, quod illarum gentium lingua significat aquam è tenebris profluentem, qui & Astabores læuo alueo dictus, hoc est ramus aquæ venientis è tenebris. dextro verò Astusabes, quod latentis significationem adiicit: nec antè Nilus, quàm se totum aquis concordibus rursus iunxit.

Astaracon, seu Astarte, Cicero de natura Deorum, mater Veneris, quam postea Adoni nupsisse dicit.

Astatimus,

Astatimus, frater Astarti, Tyri rex, regnauit annis 9.

Astaroth, antiqua ciuitas Og regis Basam, in qua primùm habitauerunt gigantes: postea cecidit in sortem tribus Manasse. Sunt autem duo castella in Bethania hoc vocabulo, nouem inter se millibus separata, inter Aderam & Abelam vrbes.

Astaroth, i. greges, siue diuitiæ, aut faciens explorationem, seu tinea legis. vrbs in cãpestribus Moab, Deuter. 1. Ios. 6. & 13. Gigantum terra quod Cador Lahomer interfecit, Gen. 14. quo loco dicitur Astaroth Carniam, in supercilio Sodomorum sita, postremo Leuitis concessa. 1. Paral. 7. Fuit & Deus Philistæorum à Iudæis subiatus. 1. Reg. 7. & à Salomone redintegratus. 3. Reg. 11. Astaroth est pluralis gen. erant idola formam ouium præ se ferentia.

Astarte, Syrorum numen non aliud, quàm Veneris fortasse aut Iunonis: sacræ literæ Astartem Sydoniorum deam vocant: cui Salomo rex vni concubinarum suarum obsequi volens, altaria condidit. Est & ciuitatis nomen, & insula in Æthiopia. Steph. & Palæph. lib. 2. Vide PHILADELPHIA.

Astartus, Tyri rex. regnauit annis XXXII.

Astasana, Atiæ oppidum. Ptolem.

Aste, populi Thraciæ. Steph.

Astelebe, ciuitas Lydiæ. Steph.

Astenas, Hispaniæ Bæticæ oppidum. Strabo.

Aster, nomen vrbis.

Aster, puer, Platonis carminibus celebratus, in quem etiam extant epigrammata libr. 5. Epigrammatum Græcorum.

Asteria, vel Asterie, filia Cei, Titanis filij, Theodontio, Hæc autem, vt ait Fulgentius post vitiatam Latonam à Ioue dilecta est, à quo in aquilam verso, oppressa fuit: eique ex eo concubitu Herculem peperit. Quæ tandem Ioui aduersa, eiúsque fugiens iras, deorum miseratione in coturnicem versa est, quæ Græcè vocatur ὄρτυξ, nomenque dedit insulæ, in quam aufugerat, vbi à Ioue in lapidem mutata est, vndisque demersa, & ab eisdem huc illuc agitata: quæ tandem ob susceptam Latonam supernatauit, & primò Neptuno ac Doridi consecrata est, postea Delos dicta, in qua insula Latona Apollinem & Dianam peperit.

Asteria, ciuitas Lydiæ. Steph.

Asteria, paua insula inter Cephaloniam & Ithacam, Hom. ἀστερίς dicta, priscum nomen Deli Asteria, Hydei filia, ex Bellerophonte Hydin peperit, à quo Hydissus vrbs Cariæ Steph.

Asteria, insula in Archipelago mari, quæ alio nomine Delos nuncupatur, in qua primùm post diluuiũ sol apparuit, & ab eo primùm est illustrata vnde antiquitas eam Apollini consecrauit, quòd illic natus esse videretur: ibíque fertur ignis primò inuentus, & inter Græcos in vsu habitus: quare Pyrpilos est cognominata. Oros. lib. 1. cap. 7.

Asterion, Cometæ filius, vnus ex Argonautis. Val. lib. 1. Argon.

—celer Asterion, quem matre carentem
Clenæus gemino fouit pater omne Cometes

Asterion, Achaiæ fluuius in Nemea insula, vel sylua, placidè effluens, fructuum iuxta ripam abundantissimus. Strabo. lib. 4. Theb.

—cum dixit & æquus
Fluctibus Asterien, &c.

Est etiam montis nomen in Argolico sinu.

Astérion, ciuitas Thessaliæ. Home. Οἵτ' ἔχον ἀστερίην τιτανοί τε λευκὰ κάρηνα dicta, quòd in alto sita monte, velut astrum fugiat. Eustath. Persia nunc vocatur. Est & altera vrbs eius nominis in Syria.

Asterion, mons Peloponnesi ad sinum Argolicum cum Plin. lib. 4. cap. 5.

Asterion, herba nascens in agro Argido ad ripam fluuij eiusdem nominis, cuius folia Iunoni sacra accolæ in coronas nectunt.

Asteris, insula in medio Sami & Itachæ sita. Strabo Homer. Odyss. 4.

Ἔστι, δὲ τις νῆσος μεσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα.
Ἀστερίς, ἣ μεγάλη, λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι ἀμφὶς
Ἀμφίδυμοι. Id est,

Saxea nunc medio supereminet insula ponto
Asteris, haud ingens, portus dans puppibus aptos,
Quos subeant hinc atque hinc,

Nunc autem ne ad anchoræ quidem iactum prorsus idonea. Eadem etiam Asteria vocatur eidem Straboni li. 2. Est & Asteria, ciuitas Hispaniæ. Ptolem. Fuit item Titoni filia, & Latonæ soror.

Asteriũ, ciuitas Thessalię, quę nũc Persia dicitur,

Asterius, loci nomen in insula Tenedo. Plutarc.

Asterius, Cretensium rex, regnauit annis XXII.

Asterius, consul, collega Protogenis.

Asteropæus, filius Pelagonij, cum Pæone venit Troianis in auxilium, Achilli irato ob occisum Patroclum occurrere ausus, ab eo miserè cæsus interiit. Hic Homero Amphidexios cognominatur.

Asteropeius, Spartanus nobilis, qui Lycurgum in formanda rep. iuuit.

Asterúsia, mons Asiæ vel Cretæ, ad meridiem mare spectans, cuius coloni ciuitatem eiusdem nominis ad Caucasum ædificauerunt. Stephan. vrbs item Arabiæ felicis. Diodor. lib. 5.

Asthæa, Gedrosiæ insula. Ptolem.

Asthagura, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Astiæ, regio Thraciæ, Plin. lib. 4. c. 11.

Astiagis, Africæ propriæ vrbs. Anton.

Astorgus, filius Galeoti Forojulienſium principis, qui cùm longam obsidionem Cæsaris ab Alexandro pontifice patre missi sustinuisset, ad extremum victus & Romã ductus in Tyberim noctu præcipitatus est. Iouis.

Astorum.

Astorum, regio Thraciæ, Steph.

Astícla, vide ASTYPALEA.

Astica, Regio Thraciæ. Plin.

Astigi, vrbs Bæticæ Hispaniæ, à qua Astigitanus ager. Plin.

Astiochia, mater Tlepolemi, filij Herculis, quam rapuit ex Ephyre ciuitate Laconiæ. Boccatius.

Asto, Prosopitis Nomi Ægypti ciuitas & metropolis vbi Saturnus colebatur. Epiph.

Astoa, vicus Arabiæ felicis. Ptolem.

Astomi, Indiæ populi. Plin. cap. 2. lib. 7. ad extremos fines Indiæ. ab oriente circa Gangem, sine ore, corpore toto hirsuti, vestitu frondium lanugine, halitu tantùm viuentes, & odore quem naribus trahunt. Nullus illis cibus, potúsque nullus: tantùm radicum florúmque variis odoribus, & syluestrium malorum, quæ secum portât: longiore itinere viuunt, ne defsit olfactus: grauiore paulò odore haud difficulter examinantur. Hæc Plinius.

Astonia, Germaniæ vrbs Ptolem.

Astiahæ, vna Cycladum, Casos postea dicta.

Astræa, Astræi ex Aurora, vel Icari, vel Iouis & Themidos filia: quæ quoniam diis fauit aduersus patrem & patruos, in cœlum assumpta est, & in Zodiaco locata ea in parte, quæ ab ea Virgo est nominata.

Astræa, iustitia. Ouid. 1. Metamorph.

Vltima cœlestum terras Astræa reliquit

Astræus enim princeps iustissimus fuit propter cuius æquitatem, eius filia Iustitia dicta est, vt scribit Aratus. nam cùm adhuc terras habitaret,

Nondum vesanos rabies nudauerat enses,
Nec consanguineis fuerat discordia nota.

Sed postea crescentibus vitiis euolauit in cælum. vnde ait idem Aratus,

Et cœli sortita locum, qua proximus illi
Tardus in Occasum sequitur sua plaustra Bootes.

Astræa, ciuitas Illyriæ Steph.

Astræus fluuius Macedoniæ. Ælian.

Astriampsicus, author antiquissimus, scripsit de cura asinorum & ὀνειροκριτικὸν, id est, de coniectatione somniorum, Suidas.

Astrapæus, dictus Iupiter à coruscatione.

Astrassus Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

Astracita, Arabici sinus insula. Ptolem.

Astratæa, Minerua apud Laconas dicta est, quòd Amazones vlterius progressæ non fuissent, Atheniísque finem belli gerendi fecissent: nam ἀστρατεία Græcis pax est, quando scilicet cessatur à bello.

Astræum, oppidum Macedoniæ: & Astræi populi sunt eius vrbis incolæ. Ptolemæus.

Astræus, vnus ex Titanibus qui contra deos arma sumpsit. Ferunt hunc cum Aurora concubuisse ac ex ea generasse Astræam virginem, necnon & omnes ventos, quos cùm fratres aduersus Iouem bellum mouissent, omnes armauit, & insuper emisit.

Astræus, vnus fuit ex iis, qui in aula Cephæi regis Perseo vim interferre conati, ab eodem sunt interfecti. Ouidius quinto Metamorph.

Occidit & Ceradon Mendesius, occidit Astræus.

Astrobi, Indica gens. Arrian.

Astrologus, Hercules dictus est, quòd eo die se flammis iniecit, quo futura erat solis obscuratio, Festus.

Astromela, vrbs Narbonensis prouinciæ maritima Auaticorum Plin. lib. 2. cap. 4.

Astron, Troadis fluuius, ex Ida monte oriens. Plin.

Astrophe, vna ex Pleiadibus, alio nomine dicta Astrope.

Astúia, Germaniæ vrbs, Ptolemæo vulgò *Bodenhusem.*

Astur, qui ab Asturia est. Mart. de Asturconibus.

Hic breuis ad numerum rapidos qui colligit vngueis.

Venit ab armiferis gentibus Astur equis.

Astur. Hetrusci cuiusdam nomen proprium, qui Æneæ suppetias tulit aduersus Turnum, de quo Virg. lib. 10. Æneid.

Astura, flumen & oppidum maritimum in Latio. Plinius libro tertio Antium colonia, flumen Astura & insula. Et libro 33. Tenuit & nostra memoria nauem Caij principis ab Astura Antium nauigantis. Festus, Stura flumen in agro Laurenti est, quod quidam Asturam vocant. Ad hoc flumen Cicero occisus fuit.

Astura, Hispaniæ fluuius.

Astures, Hispaniæ populi, Callœcis proximi, aurifodinis, & equis quondam tolutariis nobilitati, quibus non vulgaris in cursu gradus, sed mollis alterno crurum explicatu glomeratio Plin. libr. 8. Silius libro 3. Eorum tractus. Asturiæ nomen habet.

Asturia regio & ciuitas Hispaniæ, prope Lusitaniam, ab Astura fluuio sic dicta, vbi sunt breues equi, sed incessu veloces, qui Asturcones vocantur: hodie Pyrenæos montes vulgus *Asturias* vocat.

Astúrica Augusta, Astutum Hispania vrbs. Ptolem. olim Roma vulgò *Astorga.*

Asturicani, Sermatiæ Asiaticæ gens. Ptolem.

Asturum lucus, Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Ptolem. hodie *Oniedo.*

Astusapes, Nili fluminis Ægypti nomen. Plin. lib. 5. c. 9.

Asty, vel Astu Diodoro Siculo, nomen quo olim Græciæ vrbes vocabantur, Athenæ & Alexandria per excellentiam. Steph. pagus Ægypti. iuxta Canobum, Diodor. Steph.

Astyages, proprium regis Troianorum & Assyriorum nomen.

Astyages, Cyaxaris filius, Persarum & Medorum Rex, & pater Mandanæ, quæ Cambysi mediocris dignitatis Persæ nupta, Cyrum peperit. Herod & Iustin. lib. 1.

Astyalus, Troianus, à Neoptolemo interemptus, vt scribit Homerus lib. 6. Iliad.

Astyanassa, Helenę Menelai vxoris ancilla lasciuissima, prima de variis concubitus modis librum cõscripsit: cuius exemplum postea imitatæ sunt Philænis & Elephantine. Suidas.

Astyánax, quasi vrbs princeps: ἄστυ enim vrbs, ἄναξ, tutator siue rex, vnicus fuit filius Hectoris ex Andromache, natus post inchoatũ bellum inter Troianos & Græcos, quem Vlysses naues è Sigeo soluens, è turri dedit in præceps, ne quid Troianarum reliquiarum superesset. Hunc Hector vt plurimum vocabat Scamandrum. Virgil. lib. 2. Æneid.

Paruumq; manu Astyanacta trahebat.

Astycrátia, filia Æoli. Homer. Odyss. lib. 10.

Astydamus Athenienſis, edidit tragœdias XLII. vicit v. Primus ex auditoribus Socratis ad poëticam se conuertit.

Astydamas superioris filius, & ipse tragicus, cuius tragœdias nonnullas commemorat. Suid.

Astydamas, histrio fuit Morsimi filius. Huic cùm statua in theatro ponẽda decreta fuisset, quòd in agendo Parthenæum sese gnauiter ac scitè gessisset, titulum ipse conscripsit, in quo suas laudes complectebatur: vnde factum prouerbium, Astydamas seipsum laudat.

Astydamia, Ormeni filia, quam Hercules, patre priùs occiso, rapuit. Ouid.

Nec referam partus Ormeni Nympha tuos.

Astydamus Miletius, ab Atiobarzane, Persarum Satrapa, inuitatus nouem conuiuiis, paratas epulas solus absumpsisse dicitur. Leon. Tho. lib. 3. cap. 90.

Astygis, Turdetanorum in Hispania Bœtica vrbs. Ptolem.

Astylus, vnus ex Centauris, futura prænoscens fratres monuit, ne bellum aduersus Lapithas assumerent: exortóque in nuptiis bello, ipse sibi timens, vnà cum Nesso fugam arripuit. Ouid.

Astylus ille etiam metuenti vulnera Nesso.
Ne fuge ad Herculeos, inquit seruaberis arcus.

Astylus, vel Astyllus Crotoniata, cursor, tribus Olympicis continuis vicit, stadio, diaulo & dolicho. Quòd autem in vltimo se Hieronis magistrum ac Syracusanũ à præcone declarari fecerit, Crotoniatæ irati, statuam eius fregerunt, eiúsque bona publicarunt. Pausan & Plato in legibus, qui eam non tam cursu, quàm perpetua virginitate prædicat.

Astymedũsa, Oedipi vxor, quã repudiata matre prius marrimonio sibi coniuncta, sed incognita duxit: quæ vt liberis prioris coniugis infensum parentẽ faceret, apud patrẽ eos accusauit, tanquã qui se de stupro appellassent: quapropter Oedipus iratus, regnũ cruentum reliquit.

Astynome, alio nomine Chrysæ, Chrysæ sacerdotis Apollinis filia, quam Achilles, Lernesso expugnato, secum abstulit, occiso eius viro Myrnete: vel vt quidam codices habent, Menete, principe illius loci. Vide CRYSEIS.

Astynomi, Athenis decem erant viri, quibus cura psaltriarum & tibicinum (alij addunt, & viarum) incumbebat, de quibus. Plato, lib. 6. de legibus.

Astynous, princeps Troianus, à Diomede interfectus. Hom. lib. 5. Iliad.

Astyochia, ab Hercule ex Ephyre Laconiæ ciuitate rapta, ex qua Tlepolemum genuit.

Astyóchia, vel Astyocha, Actoris filia, quã in cœnaculo paternæ domus Mars oppressit, Homerus lib. Iliad. Vide ASTIOCHA, ex qua genuit Ascalaphum & Ismenum fratres.

Astypalæa, vnà è Cycladibus, Plin. & Strab. li. 10. Vadianus Putat Asticlam apud Pomponium corruptè legi pro Astypalea. Stephanus numerat & alias quatuor. Astypaleas, quarum vna sit in Coo: tertia ciuitas inter Rhodum & Cretam: quarta, ciuitas in Samo: quinta, promontorium iuxta Atticam. Ouid. lib. 2. de Arte.

Cunctáque piscosis Astypalæa vadis.

Astypale, les, ciuitas in Astypalæa insula, in qua Apollo colebatur, qui propterea Astypalæi cognomen adeptus est.

Astypalienses, populi, de quibus sic Strabo lib. 13.

Astypalienses itaque qui Rhetium tenuerunt, primi oppidum iuxta Simoentem habitauere, quòd nunc Polissma nominatur, in loco non valde idoneo, quapropter citò euersum est.

Astyphilus, Posidoniates, vates fuit, qui Iunoni Athenienſi cui erat familiaris, morte prædixit ex præcedentibus prodigiis. Plut. in Cimone.

Astyr Memnonis fuit auriga; à cuius nomine Astyres populi Galliæcis proximi dicti sunt.

Astyra, regio Italiæ. Steph.

Astyra, vel Astyrum, ciuitas Mysiæ iuxta Troadem. Est & vicus prope Adramittum: item ciuitas Phœniciæ, vbi Minerua Astyris colebatur, & Bœotiæ iuxta Potnias. Steph.

Astyris regio Italiæ. Steph.

Asuada, Palestinæ oppidum. lib. Notit.

Asuciandæ, Sarmatiæ Asiaticæ populi. Plin.

Asula, oppidum in agro Brixiano.

Asulani, populi apud Plinium, lib. 3. cap. 5. qui & Ætolani.

Asura, oppidum proximè Philiscum, ad Euphratem, à quo ad Seleuciam decem dierũ est nauigatio. Plin. lib. 5. cap. 26.

Ausus. V. de ASSOS.

Asurus. Vide ASORVS.

Asychis, rex Ægypti. Herod. lib. 2.

Asylas, vates quidam. Virg. 10. Æneid.

Asylum, templum à Romulo, Rhææ Iliæ vestalis virginis filio ædificatum.

Asyncritus, viri nomen. Rom. 16.

Asyphus,

Asyphus, Marmaricæ mons. Ptolem.

Ata, siue Ate, Ates Latinè dici potest noxa, detrimentum, nocumentum. Hanc existimauit Hometus esse dæmonem humano generi noxium.

Atabuli, Æthiopiæ sub Ægypto gens. Plin.

Atabulus, vel Atabalus, ventus in Apulia præcipuè spirans. Horat. lib. 1. Satyra 5.

Incipit ex illo montes Apulia notos
Ostentare, mihi quos teret Attabulus.

Ideò Attabulus Apulus dicitur. Porphyrius ait dictum, quasi ἀπὸ τῆς ἄτλου βάλλειν, quòd nocumentum pestilentiámque inferat. Ventum hunc, Horatianum appellat Gellius libro 2. capite 22.

Atabyria, insula quæ postea Rhodus. Plin. lib. 5. cap. 31. Vide RHODVS.

Atabyris, mons altissimus in Rhodo insula. Strabo libro 14.

Atabyrum, mons Rhodi & Siciliæ: item Persiæ ciuitas à Telechine quodam Atabyrio, vnde Iupiter Atabyrius dictus, & Atabyriæ boues, quæ ibi educatæ ingruente aliquo malo mugire solebant. Cæl. Rhod. lib. 6. cap. 7.

Atacini, populi Narbonenses, ab Atace amne eius prouinciæ dicti, à quibus Romæ Atacinorum nomen. Hermol.

Atad, id est, Rhamnus, siue spinetum, locus trans Iordanem, vbi exequias atque planctus peregerunt filij Israël super morte Iacob, tertio ab Iericho lapide, duobus millibus à Iordane: qui locus dictus est postea Planctus Ægypti. Gen. 50. Nunc Beth-hagla, quòd interpretatur locus gyri, eò quòd ibi more plangentium circuierunt in funere Iacob. Hieronymus in locis Hebraicis.

Atæa, vrbs Laconiæ, & alia Phœniciæ. Steph.

Atæon, Aristæi filius ex Autonoë Cadmi & Hermionis filia. Ouidius.

Atalanta, vel Atalantis, filia Cenei, vel Schœni, regis in Scyro insula, poëtis cantatissima, cuius fabulam Ouidius refert lib. 10. Meta. Vide ABANTIA. Alio nomine à Propertio, quemadmodum & Hippodamia Ischomache dicta, quam idem Iasij Argiuorum regis filiam facit cùm inquit,

Manalion nullos fugiendo Tulle labores
Sauitiam duræ contulit Iasidos.

Hæc itaque cum pedum agilitate præstaret, cursu cum procis certabat, ea lege, vt ei à quo vinceretur, nuberet, victos autem occideret. Multis igitur superatis, Hippomenes, Martis aut Macarei filius, cùm ea in certamen venit acceptis tamen priùs à Venere tribus aureis malis, in Hesperidum horto natis, quæ currens sensim prolecit in terram: quibus colligendis illa retardata, ab Hippomene est superata itaque pacta conditione nupsit. Porrò cum in templo Cybeles neglecta religione coirent, dea irata, eos in leones commutauit, suóque currui subiugauit. Ouid. libro 10. Metamorph.

—dubium Megareius heros.
Gaudeat, an virgo magis hic Schœneia dictis.

Atalanta, virgo venatrix in Arcadia, de qua Hieronymus contra Iouinianum. Referunt fabulæ Atalantem, Calydoniam virginem semper in venatibus, semper in syluis, non tumentes veteros fœminarum, fastidiáque cõceptus, sed expeditam & castam amasse virtutem. Hæc virginitatis conseruandæ studio Dianæ se dedit comitem, & vnà cùm cætera Achaiæ nobilitate iuuenum in Ætoliã à Meleagro Oenei regis filio, ad aprum Calidonium perimẽdum vocata, prima aprum sagitta percussit: postea quoque eidẽ Meleagro, à quo ob formæ elegantiam maximè diligebatur nupsit. & ex eo Parthenopœum suscepit.

Atalantia, vrbs ab Atheniensibus condita, iuxta Locros. & insulam Pyreum. Steph.

Atalanta, fons in partu Cyphantarum, dictus, quòd ibi venatrix fœmina æstu languida cõsederit, & petra venabulo eius percussa laticem præbuerit. Pausan.

Atalente est exigua insula Eubœæ adiacens, è regione Opuntiorum. Thucyd. lib. 2.

Ataphyni gens Arabiæ. Steph.

Atarantæ Libyæ populi. Arr.

Atarbicis, ciuitas in Propontide insula. Steph.

Atargata, dea quæ colebatur apud Assyrios. Strab. lib. 16. ab aliis Atargatis dicitur. vide infrà.

Atara, i, Corona, altera vxor Ieremaël primogeniti Esron, filij Phares, filij Iudæ. 1. Paral. 2.

Atarna, vrbs Mysiæ in Asia, non procul ab Asso vrbe prope Lesbum. Steph.

Atarnes, Darij Persarum regis frater, à quo locus quidam Mysiæ contra Lesbon Atarnes dictus est. Herod. lib. 7.

Atarnites, Atarnæ tyrãnus, de quo Ouid. in Ibin,

Aut vt Atarnites insitus pelle iuuenci
Turpiter ad dominum prada ferare tuum.

Quidam Acharnides legunt: sed Turnebus sic emendat, & de Hermia Atarnæ tyranno intelligit, Aristotelis necessario & percharo.

Atarnus fluuius Italiæ, in ora Ferentanorum, per agrum Adrianum, in mare Adriaticum illabens. Plin. lib. 3. c. 12. & 13.

Ataroth, ciuitas in tribu Gad. Num. 32. Lat. Coronæ, siue calamus, inebriationis, vel saturitatis, aut consilium inebr. vel saturitatis.

Ataroth-adar, ciuitas in tribu Ephraim, Iosue 16. Lat. Coronæ, siue calamus inebriationis, vel saturitatis pallij siue portẽtiæ aut magnitudinis.

Atarphẽni, populi Arabiæ maioris. Steph.

Aras puer, Vipsano consule, à meridie ad vesperum 100. millia passuum cucurrit, magna omnium admiratione. Martia. lib. 4.

Sine leuem cursu vincere quouis Atan.

Ataulphus, Gotthorum rex anno Christi 412. decreuerat Romam vel diripere vel expugnare, cãm.

re,eámq; Gotthiam nuncupare: nisi Placidia Honori soror & vxor ipsius barbari ferocientem animum & iam paratum sceleri, verbis emolliuisset. Paul. Diac.

Atax, fluuius Galliæ Narbonensis, ex Pyrenæo monte infunditur in mare Mediterraneum. Plin. Lucan. lib. 1.

Mitis Atax gaudet Latias non ferre carinas.

vulgò *Aude*. Narbonem perfluit.

Ate, Homer. dea homines malis implicans, mentésque seducens: cui repellendæ & placandæ Litæ Iouis filiæ oppositæ sunt quæ tantò sunt tardiores, quantò noxa est grauior. Erasmus in prouerbio. Ira omnium tardissimè senescit. ἄτη enim Græci noxa dicitur.

Ateas Nomadum rex, qui aduersus Philippum Amyntæ filium bellum gessit. Strab. lib. 7.

Aregna Hispaniæ Bœticæ ciuitas. Dion.

Ateia, Palmyrenæ oppidum.

Atella, Campaniæ oppidum, à quo ludi Atellani: fuit enim in illo amphitheatrum egregium. Steph.

Atelos, insula vnguenta nobilis, à Callimacho Agathusa nominata Vide AGATHVSA.

Atelpos Colchidus amnis Plin.

Atena, pars tribus Antiochidis. Steph.

Atepomarus, Gallorum regulus, Romanis belligerans, nō ante se cessurum dixit, quam ipsi suas ad coitum vxores exposuissent; cæterum, ancillarum consilio seruas mittentes barbaros lassos, incredibili sopore captos accipiunt, erumpentes in Gallos, victoriam reportarunt. Retana siquidem (hæc enim auctor extitit cōsilij) per caprificum muros ascendens, consulibus signum dederat. Ex eo autem facto festus dies institutus, ancillarum appellatur. Plut. in Parall.

Atestanus rex Angliæ fuit qui Edimum adolescentem in nauigio sine remige fluctibus perdendum exposuit.

Aténe, pars tribus Antiochidis vel Æolidis. Ste.

Ater, nomē viri, 1. Esd. 2. Lat. Sinister vel clausus.

Ater, mons in regione Cyrenaica Plin lib. 5. ca 5.

Atergátis, quam & Atargatam & Decerto Strab. libr. 16. appellat, dea Ascalonitarum Syriæ, quam Plin. prodigiosam vocat, quòd simulachrum eius superiore parte mulierem, reliqua piscem refert. Hanc ferunt fuisse matrem Semiramidis, quæ ob amissam pudicitiā, tantum animo dolorem concepit, vt sese in lacum præcipitem dederit; cúmque cadauer eius ab vrinatoribus inueniri non posset, creditam est eā in piscem fuisse transformatam. Quo factum est, vt deinceps à piscium esu vicini populi religiosissimè abstinerent. Vnde & Atergatim dictam volunt, quasi ἀπεργάζεσθαι quod Syris sine piscibus sonat. Macro. 1. Satur. duo fuisse Assyriorum numina tradit, Adad, & Atergatim ex quibus omnia gigni arbitrabantur: per Adad, Solem, per Atergatim terram intelligentes, Cæl. lib. 23. cap. 5.

Atérium ciuitas Siciliæ. Steph.

Aternus, fluuius Italiæ inter Ferētanos, nunc vulgò Pescaria fluuius. Oluarius in Melam. Plin.

Atesis. Vide ATHESIS.

Atéste, ciuitas regionis Venetæ, vt tradit Plin. hodie Castellum, vulgò *Este*.

Atetona, Hispaniæ Bæticæ vrbs. Strab.

Athabirius, mōs in insula Rhodo, vbi Æneę stabāt boues, quę quotiēs aduersi quidpiā insulę futurū impendebat, crēbris (vt fertur) mugitibus rē ante portendebāt. Leoni. Tho li. 3. c. 14.

Athach, nomen ciuitatis, 1. Reg. 30. Lat. hora tua, siue tempus tuum.

Athac nomen Eunuchi. Esth. 4. Lat. percutiens, vel humiliens, vel subiiciens.

Athaias, nomen, viri, 2. Esd. 11. Lat. hora vel tempus Domini.

Athalai, nomen viri, 1. Esd. 10. Lat. hora mea, vel tempus meum.

Athalaricus, imperator, cum Amalasuntha matre imperauit annis VIII.

Athália, mater Ochosiæ filij Ioram regis Iudæ, filia Amri regis Israël, 4. Reg. 8. Lat. hora vel tempus domino.

Athamania, regio Illyriæ, vel Thessaliæ. Steph.

Athamanes, populi Ætoliæ. Plin. lib. 4. cap. 2.

Athamas, Phthiotidis mons. Plin.

Athamas, Æoli filius, Thebarum rex, Nephelem vxorem duxit, ex quā Hellen & Phryxum genuit: sed Nepheles insania Liberi patris concitata, cùm in syluas abiisset, Athamas liberis suis Ino Cadmi filiam superinduxit nouercā, quæ eos tot apud patrem accusationibus, tot dolis eò compulit, vt conscenso aureo ariete (quem quidā ex Neptuno & Theophane genitum tradunt, & eius vellus à Phryxo Marti consecratum, postremò inter sydera relatum) fuga sibi consulerent. Quapropter Iuno irata, furias in Athamantē immisit, quæ in tantā rabiem eum duxerunt, vt cùm Ino ad se ire videret, hanc lęænam & filios suos eiusdem catulos arbitratus, rapto Learcho ex filiis altero saxo illiserit, quod Ino videns, cum Melicerto altera prole fugiens se ex rupe quæ Leucothea dicitur, in mare præcipitem dedit, Ouid. lib. 4. Metam.

Deq; sinu matris ridentem & parua Learchum.
Brachia tendentem rapit, & bis terq; per auras
More rotat fundā: rigidoq; infantia ferro
Discutit ora fr ox, &c. Idem lib. 6. Fastor. Statius.
Totus adhuc Athamas insanes flecteret arcus.

Hinc Athamantis, Helle eiusdē filia: & Athamantiades, Athamātis filius. Vide INO. Steph. scribit Athamantem filiam aram habuisse, & Teon vrbem Ioniæ condidisse, quam Anacreon inde Athamantidem cognominat.

Athamantiades, id est Phryxus Melicertes, vel Learchus Athamantis filius.

Athamas, Thessaliæ mons. Plin. inde Athaman-

res populi. Lucan. lib. 3. —& vagus altis
Dispersus syluis Athamas, &c.

Athamas, fluuius suo tractu, certo tamen tempore, ligna incendit. Ouid.
Admotis Athamantis aquis incendere lignum
Narratur minimos cum luna recessit in orbes.

Athana, oppidum Arabiæ felicis. Plin. 6. cap. 28.

Athanagia, Citerioris Hispaniæ in Ilergetibus vrbs. Liu.

Athanagildus, Gotthorum rex, regnauit ann. 14.

Athanar, filius Zara, filij Adia. 1. Paral. 6. Lat. fortis siue asininus, aut donans.

Athanaricus, 1. Hispaniæ rex, regnauit annis vi

Athanáricus, Gothorum rex.

Athanásius, præsul Alexandrinus, educatus ab Alexandro eius ciuitatis præsule, olim Diaconus, in concilio Niceno Arianorum hostis perpetuus, deinde maximas perpessus insidias, ad Constantem Galliarum principem aufugit. Volaterran.

Athanatus fuit vir prodigiosæ proceritatis, quem Plinius quinquagenario thorace indutum, cothurnisq; quingentorum pondo calciatum per scenam ingredi se vidisse refert.

Athanati, apud Persas dicebantur teste Theophra. decem millia virorum delectorum ex Persis ad militiam, quorum si quis aut nece, aut morbo numerum minuisset, confestim substituebatur alius, nec vnquam plures aut pauciores erant decem millibus: erantq; inter omnes præcipuo cultu decori, & iidem omnium præstantissimi. Q. Curtius libro 3. Vide plura apud Rhod. lib 25. cap. 1. Eadem die omnes in prælio occubuerunt.

Athánas, fluuius Scythiæ vel Thraciæ in Istrum defluens.

Athar, ciuitas in tribu Simeon. Ios. 19 Lat. Oratio, aut deprecatio.

Athara, dea est quæ Barbaris Atergatis nomina tur. Rhod lib. 21.

Athárrabis, vrbs Ægypti. Steph.

Athársata, filius Achelai, 2. Esdræ 10. de quo & 1. Esdræ 2. 8.

Athena Cataldi (qui postea fuit episcopus) mater fuit: quæ in partu mortua, ab ipso Cataldo primùm nato ad vitam solo amplexu reuocata est.

Athena, Minerua, quasi Athrena ἀπὸ τοῦ ἀθρεῖν, quod videre significat. Palladem enim intelligunt prudentiam. Mythici tamen sic dictam tradunt, quod de Iouis capite prosiliens, integræ puella ætatis, nec vbera sugere fuerit necesse: quod θηλάζειν dicũt Græci, vt scribit Eustathius: vt dicta sit ἀθήνη, Athena, quasi Athela, ἀθήλη, quod lactata non sit Cæl. lib. 14. c. 18.

Athẽne, ciuitas Græciæ inter Macedoniam & Achaiã, in ea litorali regione quæ olim Actæ, deinde Attica vocata, quasi Actica. Hanc Cecrops primus condidit, vnde Cecropia dicta postea à Mopso Mopsopia, & ab Ioue Xuthi filio Ionia, postremò autem Athenæ à Minerua, quam Græci ἀθήνην appellant. Ferunt enim Neptunũ cum Minerua de vrbis huius nomine contendisse tandémque inter eos ita cõuenisse, vt vrbi nomen imponeret, qui vtilius humano generi munus edidisset: cumque Neptunus equum, Pallas oleam produxisset, victum suffragio vno Neptunũ Mineruæ cõcessisse, quæ vrbem recens cõditam de nomine suo Athenas appellauit. Vide Hyginum, Fab. Poet. cap. 164. Fuit hæc ciuitas omnium bonarum artium inuentrix, Philosophorum & Oratorũ mater, & Poëtarum alumna. Virg. in Ætna, *Nunc hic Cecropiæ varijs spectantur Athenæ Carminibus, gaudentq; sui victrice Minerua.* Tres quibusdam fuerunt Athenæ, à quibus Athenæi, Athenienses, & Athenopolitæ dicti. De tribubus Atheniẽsis vide Step. in Berenicide. De nouis Athenis Adriani, vide Olym.

Athenæa, sacra Mineruæ, quæ Erichthonius intulit Athenis, eáque vt quotannis solennia permanerent instituit Pausan.

Athenæum, locus Mineruæ dicatus, vbi professores sua studia profitebantur. Iul. Cap. Postea verò adoleuit, in Athenæo controuersiis declamauit, audientibus etiam imperatoribus suis. Lamprid. Ad Athenæum audiendorum & Græcorum & Latinorũ rhetorum vel poëtarum causa frequenter processit. Est etiam Athenæum, Campaniæ promontorium, non procul à Pompeis in extrema sui parte sacellum Mineruæ habens ab Vlysse conditum. Strab. lib. 5.

Athenæus, Cosmographus Græcus.

Athenæus, Peripateticus philosophus è Seleucia Ciliciæ, Augusti tempore, princeps aliquandiu patriæ suæ, deinde cõtracta amicitia cum Murena, qui contra Augustum conspirauerat cum illo aufugit: captúsque ac dimissus, cùm insons reperiretur, reuertens Romam, multis cum salutantibus, illud Euripidis respondit, ἥκω νεκρῶν κοὐκέτ' ὄντων πύλας λιπών Strabo.

Athenæus Naucratita, grammaticus. M. Antonini principis tempore, librum Dipnosophistarum composuit, variũm opus & eruditum, vt Plin. alter Græcus ferè dici possit: quod ad nos sanè haud quanquam integrum peruenit, eius epitome ab Hermolao Byzantio tantum relicta. Author. Suid.

Athenarum promontorium, ponti Cappadocici. Ptolem.

Athenion, Athenienſis Imperator, cuius maxima fuit crudelitas Mithridatico bello. Rhod. lib. 22. cap. 21.

Athénion, pictor eximius, qui nisi iuuenis mortem obiisset, omnes sui ordinis superasset. Plin. lib. 13. cap. 11.

Athenodorus, Bactrianorum Rex inuitatus ad epulas à Bicone æmulo, per Bexum quendam

dam Macerianum in conuiuio est occisus. Curt. lib. 9.

Athenodôrus, Athenienſis philoſophus Stoicus, hoc Auguſto documentum dedit, Cùm Cæſar ita te cæperit, nihil prius neq; dixeris, neque feceris, quàm ipſa quatuor & viginti elementa literarum Græcarum tecum ipſe percurreris, & memoria recenſueris: vt ita concitatio illa quæ momentoſa eſt, mente aliò traducta, parui temporis interiectu langueſcat, compoſuit opus varium, quod διάφορα inſcripſit. Suidas.

Athenodôrus, ſculptor marmorarius eximius. Plin. lib. 36. Item alius Philoſophus Candonis filius, à vico quodam Cananita dictus. hic virtutem ſola virture metiebatur.

Athenopolis, oppidum Maſſilienſium Plin. lib. 3. cap. 3. *Ries*, quibuſdam, aliis *Teres*, vide MASSILIA.

Atheſinus fluuius è lacu qui in Apennino eſt ſupra Carnos, & labitur in Iſtrum.

Atheſis, fluuius Galliæ Ciſalpinæ, ex Tridentinis Alpibus Tridentum alluit Plin Veronam diuidit: deinde ad latus Padi paludes ingrediẽs, non longè à Brundeſio in Adriaticum mare influit. Virgil. *Sine Padi rapidis* (aliàs ripis) *Atheſin ſeu propter amœnum*. A Germanis *Etſch* hodie vocatur, ab Italis *l' Adice*.

Athilla, rex Pannoniæ, ſuperbus inceſſu, huc atque illuc oculos circumferens, vt elata potentia in ipſo corporis motu appareret: hic è Gallia reuerſus Budam, fratrem (qui regnum occupauerat) de medio ſuſtulit. Paul. Iouius

Athimus, Sarracenorum rex.

Athis, Syriæ vrbs ad Euphratem. Ptol.

Athitſa a. i. contemplans annum vel tempus, filius Achelaj. 2. Eſd. 10. 1. de quo & 1. Eſdr. 2. 61. Sic dicebatur & Nehemias, Nehem 7. & 8.

Athlêtes, 1. Corinthiorum rex, regnauit annis 35.

Athlibis, vrbs Ægypti, & alia Arabiæ. Steph.

Athlula, Arabiæ vrbs. Dion. Caſſ. à Xiphilino Epibula vocatur.

Athmatha, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. lat. lacerta, vel ſtellio

Athmônum, pars Cecropidis tribus. Steph.

Athochâti, populi Scythici in Aſia. Herod.

Athona, Arabum vrbs. Ioſeph. antiquit. libr. 14. cap. 2.

Athos, vel Athon, mons quem Xerxes abſcidiſſe fertur, & velis feciſſe peruium: vnde à Iuuenale velificatus dicitur. hunc leporibus abundare teſtatur Ouidius,

Quot lepores in Athô, quot apes paſcũtur in Hybla.

Situs eſt inter Macedoniam & Thraciam, altitudinis mirandæ, vt vſque ad inſulam Lemnon vmbram porrigere dicatur. Nõnunquam mons Thraciæ dicitur, vt Homero in Hymno Apollinis. Nonnunquam etiam Macedoniæ & Æmoniæ. Plin. & Pompon. Fuit & nomen Gigantis, à quo mons nomen habet. Virgil.

Quantus Athos, aut quantus Erix. Eſt & ciuitas eiuſdem nominis ſuper eodem mõte ſita. Italis, *Monte Santo*, ſiue incolarum vernacula lingua *Agion oros* hodie, vt tradit Io. Tzetza, & Bellonius, qui eum in ſuis obſeruationib. admodum accuratè deſcribit.

Athos, vrbis nomen in hoc monte. Steph. & locus in Ægypto. Euſeb 9. præpar.

Athous. Iupiter appellatus & cultus in ſummitate & vertice montis Atho. Pauſan.

Athoes, filia & vxor Artaxerxis, Alex. ab Alex. lib. 1. c. 24. Plutarch. Atoſſa.

Atrax, pater Hippodamiæ, primus artem magicam apud Theſſaliam conſtituit. Hinc ars Athracia pro magia dicitur Papinio:

— *Athracia rubet & arte labor.*

Athrax, fluuius Ætoliæ, à quo Athraces populi. Eſt & Straboni vrbs in Theſſalia. Vide ATRACIVS & ATRAX.

Athres, Scythiæ Europeæ fluuius. Herodo hodie *Labus*.

Athribis, Ægypti metropolis Ptolem. item vrbs Arabiæ. Steph.

Athritæ, Arabiæ felicis gens. Ptol.

Athribitis, præfectura. Steph.

Athrulla, oppidi Arabiæ nomen. Strabo lib. 18.

Athrys, fluuius Thraciæ, in Iſtrum fluens.

Athymbra, vrbs Cariæ iuxta Mæandrum, ab Athymbro condita: Nyſſa poſtea dicta. Steph.

Athymbrus, vir vnà cum fratribus Athymbrado & Hydrelo Lacedæmone profectus vt fratres, vrbem quoque de ſuo nomine condidit.

Athyras, Thraciæ fluuius. Ptolem hodie *Acqua dolce*.

Athyras, portus & fluuius iuxta Byzantium, & ſinus quidam & fluuius Scythiæ. Steph.

Athyſia ſacrificia dicebantur, quæ ἄνευ θυσιῶν, id eſt, ſine victimis offerebãtur diis. Cæl. Rhod. lib. 12. cap. 1. Acanaptiſia Luciano dicuntur, i. Sine fumo ſacrificia, & perinde exigua: qualia ſunt inopum, quibus non eſſet victimarum copia.

Atia, Romanorum vrbs in Campania, à Samnitibus expugnata Diod. lib. 20.

Atiliana, Hiſpaniæ oppidum inter Aſturicam & Tarraconem. Anton.

Attilia gens fuit plebeia, ſed nobilis tamen & antiqua, ex qua nonnulli egregij viri prodierunt.

Atimêtus, libertus Cæſaris, vt ipſe teſtatur in marmore dicatõ cinerib. vxoris Homonoeæ, cum epitaphio pulcherrimo, quod ſe legiſſe Romæ Torrellius teſtatur.

Atina, ciuitas vetus Campaniæ, iuxta Pontinas paludes: dicta à morbis qui Græcè ἄτας dicuntur, quos paludis vicinitas creat. Hanc Ptolemæus dixit fuiſſe Latinorum mediterraneam.

Atina & Atinates, vrbs & populi Siciliæ. Cicer. pro Plancio. Lucanorũ item populi, Peligno-rum, & Apulorum. Plin.

Atinas, vir apud Virgilium,
— *Fuit acer Atinas.*

Atintania, pars Macedoniæ, ab Atintane Macedonis filio. Steph.

Atiscoti, populi Britannici.

Atiso, Insubrum fluuius, Verbanũ lacum influẽs, *Tusa* hodie vocari Leander & Castilionæus asserunt.

Atlanta, vel Atalanta, ciuitas apud Locros terræ motu insula facta est ante Platonis nativitatem Eusebij chronicon.

Atlanticæ, insulæ duæ, quas beatas & fortunatas vocant, paruo inter se diuisę mari, decem millibus stadiorum à Libya distantes. Imbres illic rari mediocrésque, venti plurimùm suaues ac toriferi, Solum pingue, nullo humano studio excultum, per dulces fructus otiosæ multitudini præbet. Aër syncerus ac temperatus, & mediocri mutatione per tempora contentus. Nam qui à terra perflant venti, Boreas & Aquilo, propter longinquitatem vasta & inania incedentes spatia, fatigantur priusquam ad eas perueniant. Qui verò à mari perflant, Argestæ & Zephyri, refrigerantes, raros & temperatos imbres ex pelago efferunt. Illic campos Elysios, & beatorum domicilia ab Homero reliquisque poëtis esse dicuntur Has Plinius Hesperides vocare videtur. Nam & duas etiam numerat in mari Atlantico: eásque vltra, Gorgonas, præter nauigatione Atlantis, dierum 40. distare ait. Erunt fortasse *Spagnola* & *Cuba*. Ortelius.

Atlanticum mare, pars Africani in Mediterraneo à Mulucha fluuio, Mauros à Numidis separante incipiens, & ad occiduum vergens, Abylam montem alluit, & ab Ampelusia promontorio terminatur.

Atlantides Africæ populi, tum pietate & religione insignes habiti, tum erga aduenas & peregrinos hospitalitate commendati fuere. Hi ab se Deorum genus manasse asserebant, idq; credi volebant Primùm verò Deum Vranum, i. Cœlum, apud se regnasse prædicabãt, & plures duxisse vxores, ex quibus 45. liberos sustulit, præcipuéque ex Titea 7. qui à matre Titanes vocati sunt. Diod. lib. 4. Euseb. lib. 2. de præpar. Euang.

Atlantes, Herodoto, Melæ & Plinio, sunt Æthiopiæ populi, inter quos nullam nominum appellationem esse aiunt. Hi fortè hodie regnum *Borno* dictum habitant, cuius incolas nullum proprium nomen habere tradit Ioannes Leo, omnesq; à quodam accidente appellari. vt quem procera statura conspiciunt, procerum: quem pinguedine onustum pinguem: sic cæcum, caluum, surdum &c. nominant. Vide NASAMONES.

Atlantides, quindecim filiæ Atlantis ex Pleione Oceani vel Deucalionis filiæ, & quæ Vergiliæ dicuntur: quarum quinq; Hyades nominatæ, à fratre Hya, sororibus plurimùm dilecto reliquæ Pleiades à matre. Vergiliæ autem, quia Vere exoriũtur. Alexander ait Hyadas dictas, quòd fuerint Hyses filiæ ex Bœotia. Alij septẽ tantum numerant, quarum vna quòd Sysiphio nupsit, nõ videtur. Cicero ait Hyadas à pluendo dictas. Nostri Suculas à suibus, quoniam sues luto gaudentes, indicant pluuias. Virgil.
Ante tibi Eoæ Atlantides abscondantur.

Atlas, Iapeti & Clymenes, vel Asiæ Nymphæ filius Promethei frater, Mauritaniæ rex, monitus oraculo, vt caueret à Iouis filio, nullum hospitio suscipiebat, quod Perseus Iouis filius indignè ferens, ostendit ei caput Gorgonis, & statim Atlas in montem conuersus est. Cæterùm Atlas magnus fuisse astrologus dicitur, vnde cœlum portare confingitur: déq; sphæra primùm inter homines disputauit, locum prębente fabulis sphæræ inuentione. Virgil.
— *vbi califer Atlas*
Axem humero torquet stellis ardentibus aptum.

Atlas hominis simulachrum, sustinens columnas ædium, aut ipsum ædificium, ad similitudinẽ Atlantis cœlum humero torquentis, qui etiam Latino vocabulo Telamon dicitur. Hi Atlantes plerumque gibbosi (vt inquit Seruius) fiũt, dum onera sustinent, qui interdum comparet sunt, interdum aduersi, interdum sese inuicem spectant. Mart
Non aliter videtur Atlas cum compare gibbo.

Atlantis mythologiam prolixè explicat N. Comes, lib. 4 c. 7.

Atlas, rex Italiæ, pater Electræ vxoris Coriti.

Atlas, rex Arcadiæ, pater Maiæ, ex qua Mercurius natus est.

Atlas, hodie *Anchisa*, ab aliis *Montes claros*, mons Mauritaniæ ab Atlante rege Mauro cognominatus. Plin. Sed duo sunt, teste Herodoto: Vnus ad columnas Herculis, alter verò interiore Lybia remotior: cuius summitas nunquã videri potest, quia nubes ab illo nec æstate nec hyeme diuellũtur, quem incolæ cœli columnam esse asserunt. Et, vt poëtæ tradũt, fuit in illum Atlas Mauritaniæ rex conuersus. Cui etiam Virgilius formam viri tribuit:
Atlantis cinctum assiduè cui nubibus atris
Piniferum caput, & vento pulsatur & imbri:
Nix humeros infusa tegit, tum flumina mento
Præcipitat senis, & glacie riget horrida barba.

Atlas, fluuius versus Septentrionem ab Ægio monte in Istrum fluens, sic ab Atlante Arcadiæ rege cognominatus Herod.

Atlas, hyperboreorum locus, vbi Hesperidum mala. Apollod. lib. 2.

Atmani sphe Arabiæ felicis vicus. Ptol.

Ateas, Scytha qui vsque adeò otium detestabatur, vt diceret se, si quando ab omni negotio esset feriatus, nihil admodum ab equisonibus differre. Cæl. Rhod. lib. 11 c. 1.

Atoma, animalia dicebantur sacris non incongrua,

grua, quasi integra insectaque. Cælius Rhod. lib.12.

Atniel, Hebræorum iudex, iudicauit annis VIII. Hebr. Othoniel.1.

Atossa, filia Cyri. Herod. lib.4.

Atóssa, Persis olim imperauit, epistolarum conscriptionem inuenit. Tacianus ex Hellanico.

Atráces, populi Ætoliæ, quibus nomen dedit Atrax, Ætoli filius. Atracia, ipsa regio, vnde Atracis dicta Hippodamia. Ouid. in Epist.

An fera Centauris indicere bella coëgit,
Atracis Æmonios Hippodamia viros?

Artæ, ciuitas inter Euphratem & Tigrim. Stephanus. Herodianus. Arabiæ ciuitas apud Zonaram.

Atramitæ, populi Arabiæ fœlicis. Plin. & Steph. Sabeorum pagus. Solin.

Atráni, populi Hirpinorum in Italia, apud Platonem & Plinium.

Atrapum, locus propè Thermopylas, per quem Xerxes Lacedæmonios est aggressus. Appian.

Atratînus consul, collega Fuluij.

Atratinus, accusator Cælij, vt in oratione Ciceronis, qui malè à quibusdam Atracinus, scribitur. Volater.

Atrax, qui cum Dosithoen violatam à Ioue perdidisset, ideo vlciscente ictus est fulmine. De vtroque meminit Ouid. in Ibin,

Aut Iouis infesto telo feriare tricipiti,
Vt fatus Hippomene, Dosithoëque pater.

Atrax, vel Atracia, ciuitas Thessaliæ partis Pelasgiotidis, ab Atrace Panei & Buræ filio condita. Stephan.

Atracius, possessiuum, deductum ab Atracia regione Ætoliæ: siue ab Atrace Thessaliæ oppido, vnde Atraciam artem Statius appellauit magiam, quæ apud Thessalos plurimum viguit. Sic enim habet ille lib.1. Theb.

Qualis per nubila Phœbes Atracia rubet arte color.

Attrebates, populi in Gallia, à quibus vestes Attrebaticæ, quanquam Atrebaticas pronunciat Suidas de coloris atri ratione: sunt autem Atrebates textrino percelebres: vnde bitros vestis ea Gallica est ab Attrebatibus quandoque petitos prodit historia. Cælius Rhod. libro decimosexto.

Attrebates, inter Belgas populi, finitimi Ambianis, Neruis seu Tornacensibus & Morinis, partem Picardiæ continent, vulgò *le pays à l'entour d'Arras. Item la Conté d'Artois.* Latin. Atrebatiæ Comitatus.

Atrebatum, vulgò *Arras*, Artesiæ Metropolis, quam I. Meierus Annalium Flandricarum lib. 15. Scutum, vallum ac murum totius Occidentalis Flandriæ nominat. Bipartito peculiari murorum ambitu diuisa est. Pars altera Episcopo, altera Principi adscribitur. Illa pulchra aspectu, sed minor, magnifico Cathedrali templo diui Virgini sacro celebris est. In qua

permultis libris manu scriptis instructa Theologica bibliotheca videtur. Hæc autem multo amplior, pulcherrimarum ædium nitore, platearum latitudine, & foro imprimis spacioso, commendabilem se reddit: quinetiam Abbatia. Diui Vedasti, quæ opum magnificentia reliquas monachorũ societates superat. Ædes ciuium præter alias commoditates vinarias cellas longè maximas & amplissimas habent, quæ obsidionis & necessitatis tempore, incolis sunt latibulo. Tom.3. Theatri vrbium. L. Guicchardinus, eam describit in Chorographia inferioris Germaniæ.

Atrebatu, Albionis insulæ populi. Ptolem. *Barkeshire* Camdeno.

Atrêne, ciuitas, Stephan.

Atreni, circa Armeniam populi. Herodian. libro tertio.

Atreus, filius Pelopis & Hippodamiæ, Rex Mycenarum, Thyestem fratrem concubitu vxoris suæ Æropes vsum exilio mulctauit: cui deinde reuocato proprios filios, quos ex Ærope susceperat, comedendos apposuit: cuius facinoris horrore, Sol retrocessisse fertur, reuocato ad auroram cursu. Quod vt Thyestes vlciscereturꝰ cũ propria filia Pelopea concubuit, & ex ea Ægisthum suscepit qui Atrei filium Agamemnonem interfecit.

Atrêus, argis, Athenienſium Rex.

Atrêus, & Thyestes, Mycenarum reges, regnarunt annis LX.

Atri populi, apud quos ne minimum quidem furari liceat. Euseb. lib.6. præp.

Atria, Ptolem. vrbs iuxta Venetias, postea Adria dicta, à cuius submersione mare Adriaticum appellatum. Stephanus aliam Atriam Bœotorum gentis Celticæ commemorat.

Atrianorum paludes, quæ Septem maria appellantur. Plin. libro tertio, capite decimosexto. Locus est circa Padi ostia. Rauennæ Paludes Straboni, libro quinto.

Atrianus, Italiæ fluuius. Ptolem. *Tartaro* hodie, Mercatori.

Atricani, Italiæ populi. Halicarnass. lib.5.

Atrides, Atrei filij, Agamemnon & Menelaus. Virgil.1. Æneid. *Atridas, Priamumq́, &c.*

Atrius, Tuscorum Rex, regnauit annis XXVII.

Atropatia, Stephano altera ex partibus Mediæ, ita dicta ab Atropato duce, qui eam à Macedone vi tutatus est. Media enim distributa est in duas partes: quarum altera maior Media appellatur, cuius Metropolis est Ecbatana: Altera minor, quæ & Atropatia dicitur. Strab. lib.11.

Atropos, vna ex tribus Parcis, quasi ad nullius preces conuertatur, filia Demogorgonis, vel Erebi & Noctis. Vide PARCA.

Atta, ciuitas Arabiæ fœlicis, authore Ptolem.

Atta, apud Homerum dea est, quæ Iouis proles, cui insitum homines detrimentis obuoluere

est, noxam dixeris Latinè.

Atta, poëta comicus apud Horat. his vers.
Rectè nècne crocum floréſque perambulet Atta
Fabula.

Attaba, Aureæ Chersonesi fluuius. Ptolem.

Attabas & Numenius, latrones famosissimi prouerbio locum fecerunt, Conuenerunt Attabas & Numenius.

Attacana, Armeniæ maioris oppidum. Ptolem.

Attaci, Scytharum gens, apricis ab omni noxio afflatu secluſa collibus, eadem, qua Hyperborei, degunt temperie. Plinius libro septimo, capite 17.

Attacotti, Marcell. Scotorum populi. H. Lhuyd. Bucchananus putat eos inter Hadriani & Seueri vallum habitasse.

Attacum, oppidum Celtiberorum in Hispania, Ptolem. *Alegon* Moletio. Sed *Ateca* Cluſio.

Attæa, ſtagnum in Botico vrbe Phrygiæ, ſalem producens. Steph.

Attali Latrones, Arabum gens circa Trigtidis ostia. Plinius.

Attália ciuitas cõuentus Pergami. Est item vrbs Pamphyliæ in ora maritima Strab. Steph. vrbs Lydiæ. Aliqui verò (vt idem scribit) Ciliciæ Corycum sic nominarunt.

Attalis, tribus Atticæ. Steph.

Attalus, Macedo, infestissimus Alexandri hostis. Curt. lib. 6.

Attalus, Pergami Rex, pecunia ditissimus & splendida abundantíque suppellectile. Plinius lib. 8. Propertius,
Nec sit in Attalico mors mea mixta toro.
Hic à populo Romano donatus est eo regno cùm liberos non haberet, populum Romanum hæredem fecit: ciúsque substantia amplissima Romam est allata: vnde Attalicæ vestes splendidæ & opes ac traditiones Attalicę. Fuit & Attalus quidam Philosophus.

Attalus, genere valde nobilis, & quod cunctis nobilius est, vir optimæ conscientiæ, & in fide Christi per omnia exercitia semper martyr. Cúmque circumactus esset in amphitheatro, titulo se præeunte, in quo scriptum erat, Attalus Christianus, fremere in eum vulgi insanientis furor cœpit vehementius. Cùm verò Attalus prunis subteriectis in sella ferrea torreretur, cúmque odor adustæ carnis ad nares, & ora inspectantis populi perferretur, voce magna exclamat ad plebem: Ecce, hoc est homines comedere (insimulabant enim pagani Christianos humana carne vesci) quod vos facitis. Quid à nobis velut occultum inquiritis facinus, quod vos aperta luce committitis? non enim neque comedimus homines, neque aliud quidquam mali agimus. Et cum interrogaretur, quod nomen haberet Deus, respondit: Qui plures sunt dij, nominibus discernuntur: qui vnus est, non indiget nomine Euseb. lib. 5. cap. 1. histor. Eccles.

Attalyda, vrbs Lydiæ condita ab Attye, per mortem eius à filio Lydo. Steph.

Attasij, Massagetarum & Sacarum gens. Strab. Sogdianæ populi. Plin.

Attea, Asiæ pagus ad sinum Adramyttenum. Strabo.

Atteiatis, Italiæ oppidum in Piceno lib. de limit.

Atteius, Philologus, libertinus, Athenis natus quem Capito Atteius Iurisconsultus eius patronus inter grammaticos rhetorem, & inter rhetores grammaticum fuisse ait, quem iuuisse scripta Salustij in componendo, author est Pollio. Coluit familiarissimè Salustium, eóque mortuo, Pollionem. Author Tranquillus.

Attelebussa, Lycij matis insula. Ptolem. Plinius à Ptolomæo Atelebusa dicitur.

Attela, vel Atella, oppidum Oscorum in Campania, vbi grande Amphitheatrum: vnde Atellanæ comœdiæ, ioculares & scurriles. Mantuanus,
Est locus Attella retinens cognomina prisca.
Hinc Atelani, apud Campanos inhonestissimi, quorum luxuria in ludis nimia erat.

Attena, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum. Plin.

Attene, Arabiæ fœlicis regio, circa Gerram oppidum. Plinius.

Attes Calai Phrygis filius impotens generandi à matre genitus: qui quum adoleuisset, in Lydiam demigrauit, & matris Deum orgia apud Lydos peregit. Quare quum ob id in honore esset, Iupiter inuidit, suémque immisit, qui Lydorum labores & opera diripiebat: & cum alios plures, tum ipsum Atten interemit, &c. Pausanias in Achaicis.

Atthis Cranęi filia, à qua regio Attica, cum prius Actica ab actione diceretur: siue ab Actæo Rege, vt Fauorino & Lycophron placet. Siue ab ἀκτὴ quod littus significat: quòd ea regio magna ex parte littoralis sit. Atthis etiam insula dicta est, vbi Telamon habitabat. Apollon. 1. quæ Salamine, Attica insula videtur.

Atthis etiam poëtis Luscinia dicitur, in quo fit allusio ad fabulam, quam Philomela Pandionis Athenienſium Regis filia in hanc autem dicitur transformata. Martial.
Sic vbi multisona feruet sacer Atthide locus.

Attica, Arabiæ fœlicis oppidum. Ptolem.

Attica, Cranæi. 11. Athenienſium Regis filia, à qua prouinciæ nomen inditum.

Attica, regio Græciæ inter Achaiam & Macedoniam sita in qua fuit vrbs Athenienſis. Strabo. Inundauit Melochi x 1. Assyriorum Regis tempore.

Atticum Cyrenaicæ regionis locus Anton.

Atticus, Platonicus Philosophus Romæ floruit, tempore Constantini Commodi Imperatoris. Eutrop.

Atticus

Anticus, Constantinopolitanæ Ecclesiæ Episcopus tempore Arcadij Constitinopolitani imperatoris.

Atticus, consul, collega Prætextati.

Atticus, consul, collega Cæsaris tempore Theodosij imperatoris.

Atticus Vectinus, consul collega Silij Nervæ, tempore Claudij Neronis imperatoris.

Attidiates, populi in sexta regione Italiæ. Plin. lib.3.cap.14.

Attilla. Vide ATTYLA.

Attilianus, consul Pompeiani collega.

Attilius Regulus, consul Romanus, primo bello Punico, cùm Carthaginenses sæpe vicisset, tandem per insidias captus, Roma missus est à Carthaginensibus pro permutandis captiuis, quam ipsemet permutationem dissuasit: & Carthaginem rediens, crudelissimè est necatus. Cic lib.3. Officiorum.

Attiri, Æthiopiæ sub Ægypto gens. Ptolem.

Attium, in Corsicæ promontorium. Ptol.

Attuati Germaniæ populi. Velleius Francorum gens. Amm. Marcellinus.

Attubi, Hispaniæ Bæticæ vrbs. Plin. libro 3. cap. 1. *Espejo* hodie.

Attyla, vir fortis, & prudens, imperandique cupidissimus, cui ingenium erat acre & circumspectum, corpus validum, & breue: item ingens animi magnitudo: indefatigabilis tolerantia laborum, exacta rei bellicæ disciplina, astus, & consilij altitudo summa; præterea, maxima doli & insidiarum artificia, deperdita audacia, animus crudelis & elatus, perfidia plus quam Punica, egregia forma, toruus aspectus, caput grandiusculum, oculi imminuti, rara barba, simus nasus, cani ferè crines, color subniger, & magna libidinis impatientia. Erat etiam in incessu superbus, circumferebat oculos huc & illuc, vt elati viri potestas motu quoque corporis appareret. Illud quam maximè verebatur, ne potius rex imperio, quàm imperium regi deesse videretur. Erat Attyllę hæc inscriptio, qua in diplomatis vtebatur: Attyla Mundizi filius, & magni Nimrod nepos, Engadiæ natus, diuina benignitate Hunnorum, Medorum, Gotthorum ac Danorum rex, metus obis, Deique flagellum. Postquam autem regiam dignitatem sortitus est, omnes gentes sibi subditas ad obsequia redegit. Multis & variis subacti, ac direptis regionibus, cum exercitu ditato ex Italia in regnum suum quo se recepisset, triumphauit in bello Italico & Illyrico. Exhibuit munus gladiatorum, varia edidit spectacula. Sicambriæ populo ter dedit epulum, missilia sæpe spargit, multaq; populis conuenientibus prodegit. Et quamuis de inuadenda Asia atque Africa cogitaret, summa tamen libidine diffluens, inter conuiuia & ingentem concubinarum numerum mentem remisit, puellamque Bactrianorum regis filiam, cuius amore succensus erat primariæ vxoris loco habere constituit: vnde Baccho & Venere corpus ita ea nocte confecit, vt inter dormiendum corpore supino sanguinis profluuio è naribus continuò suffocatus, interiit. Exterrefacta mulier, conuocatis cubicularijs, promulgat inopinatum regis factum: factum (inquam) viro non indignum vt quidam alienum sanguinem tantoperè anhelauit, proprio eum interire decuit. Hæc, Munst. lib.4. Cosm.

Atura, oppidum Galliæ Aquitanicæ. Gal. *Aire*.

Aturia, pars Assyriæ, in qua Ninus ciuitas, Strabo libro 16.

Aturius, Galliæ fluuius, teste Ptolemæo.

Atyras, siue Pyradas, Asticæ regionis, quæ est in Thracia, fluuius, haud procul à Propontide. Plin. lib.4.cap.11.

Atyrus, in Aquitania nobilis fluuius è Pyrenæis montibus labens, hodie penè nomen antiquum retinens. Gal. *l'Ador*. Scaliger.

Atys, fluuius, Claudianus.

Lucus erat propè flumen Atim &c.

Eustathius à celeritate, quasi sagitram, dictum esse ait.

Atys, Siciliæ fluuius, Plinius libro 3. cap. 8. vulgò *Carabin*.

Atys cui Ismene Oedipi filia fuit desponsata, sed tamen ante nuptias à Tydeo interfectus est

Atys, puer Cybele adamatus, sacrisq; suis præfectus, ea lege vt perpetuò castitatem seruaret. Sed cum postea voti sui parum memor, Sangaricidem Nympham compressisset, ab irata dea in furorem actus, testes sibi execuit: cúmque etiam manus sibi afferre conaretur, miseratione Cybeles in pinum arborem mutatus est. Ouid. 10. Metamorph.

—*Cybelius Atys.*

Exuit hac hominem, truncoq; induruit illo. &c.

Atys, Crœsi Lydiæ regis filius, qui cũ antea semper mutus fuisset, in eo tandem prælio, quod Lydiæ seruitutem attulit, cùm Cyri militem videret, sublato ense patri suo cædem illaturum, nimia loquendi cupiditate, linguæ vinculum abrupit, claráq; voce patris sui interitum deprecatus est. Herod. lib.1.

Atys, ex Hercule & Omphale prognatus, filios habuit Lidum, à quo Lidia dicta: & Tyrrhenum, à quo Tyrrheni appellati sunt, de quibus in sequentibus.

Atys Indiacus, ex Lymniace Gangis filia genitus in Andromedæ nuptiis occisus est à Perseo. Ouid. lib.5. Metamorph.

—*erat intus Atys, quem flumine Gange*
Edita Lymniace vitreis peperisse sub vndis.

Atys Syluius, Albæ Syluij filius, quem Eusebius. Ægyptum Syluium vocat. Hic cùm viginti nouem annis regnasset, Capy filio relicto diem clausit.

Atys pueri Troiani nomen apud Virg. Æneid. 5.

Aua,i.iniquitas nomen idoli.4.Reg 18.19.Isa.37.
Audiæ Bactrianæ gens.Ptol.
Aualites sinus, in dextra parte rubri maris. Stephanus.Vide ABALITES.
Aualonia, vrbs Albionis insulæ. *Inis Aualen* vulgo.
Auántici, populi Helueticorum, ab oppido Auantico in alpibus sito dicti,de quibus Plin. libro. 3.
Auara,ciuitas Arabiæ, ab Areta Obodæ filio nominata & condita,&c.
Auari populi Italiæ à Francis victi.
Auaricum, oppidum Celtarum maximum munitissimumq; in finibus Biturigum, agri fertilissima regione, ferè ex omnibus partibus fluminæ & palude perpetua circundatum, trans Ligerim fluuium habens vnũ & peranguſtum aditum, proximum Nouioduno oppido Biturigum, ac Genabo oppido Carnutum,& Velauduno oppido Senonum,in Francorum regno situm.Vulgò *Chasteau neuf*, alij *Bourges en Berri*,alij *Viauron* appellant.Cæsar li. 6.Comment.
Auarum, Hispaniæ Tarraconensis promontorium.Ptol.*Cabo di Viana*,Moletro.
Auatomathes, Mauritaniæ populi.Am. Marcel.
Auatici,Galliæ Narbonensis populi.Plin.& Auaticorum stagna in eadem Gallia,Melæ.
Auasa,Ponti vrbs.lib.Notit.
Auâsia, vrbs Ægypti, quæ & Oasis vocatur. Stephanus.
Auatha,vel Auara,oppidum Arabum.Steph.
Aubriotus, Parisiorum præfectus, arcem eam quam vulgò *la bastille* vocant, ædificauit, vt contra Anglos vrbi præsidium foret: murósque versus D.Antonium restauravit. Itémque castellum illud, quod appellatur, *le petit pont*, aduersus Scholasticorum vniuersitatis incursiones, instruxit qui odio ei erant infestissimo, quorum tamen opera miserrimè perit. Annal.Fr.
Auburcum, Africæ propriæ locus.Anto.
Auchatæ,vel Auchetæ,Scythiæ gens, apud quos Hypanis oritur.Soli.Plin.Herodot.
Auchisæ. Cyrenes regionis gentes. Diodo. lib.3. Auchitæ.Ptole.Auschysæ.Herodoto. Auschytæ,Steph.
Auctetæ,populi ad os Bosphori. Plinius libro 4. cap.12.
Auctolia,Vlyssis mater fuit, quæ cum falso nuncio audiuisset filium apud Troiam occubuisse,laqueo vitam finiuit.
Auctolicus, Mercurij & Lychionis filius, euasit latro clarissimus,patrem imitatus.
Auctónus, filius Apollinis & Cyrenes, Penei filiæ.
Aúcula, vrbs Tuscorum, Ptolemæo: alij Aquula.
Audanij, Iapygiæ, quam & Messapiam Græci vocant,populi.Strabo lib.6.
Audomatum,oppidum,vulgò *Langres*.
Audara,Arabiæ desertæ vrbs.Ptolem.
Audea, Cassiotidis regionis in Syria vrbs. Ptolem.
Audena,Italiæ amnis.Liuius lib.40.
Audia,Arabiæ petræ vrbs.Ptol.
Audus,flumen,circa quod Audiense in Mauritania Castellum.Amm.
Audon,Mauritaniæ Cæsariensis oppidum. Ptolem.
Audus Africæ propriæ mons,& fluuius Mauritaniæ Cæsariensis.Ptol.
Auella vrbs Campaniæ, abundans optimis nucibus quæ dicuntur Auellanæ.Virg.
Et qui malifera desidunt mœnia Auella.
Vide ABELLA & ABELLINATES.
Auendonis, Liburniæ vrbs. Anto. quem Lazius *Auelsperg* nominat.
Auénio, vrbs Galliæ Narbonensis,quam Pontifici Clementi vendidit Ioanna Siciliæ regia. Volaterranus. Stephano vrbs Massiliæ, iuxta Rhodanum. *Auignon*.Hæc ciuitas miras habet vetustates: in ea etenim septem sunt palatia, septem parochiæ,septem hospitia, septem sacrarum virginum monasteria, septem collegia, septem monachorum conuentus, & septem portæ.
Auenticum,Helueticorum caput fuisse,testis est Tacitus.Amm.Marcellinus autem scribit suis quidé temporibus desertam fuisse ciuitatem, sed non ignobilem quondam ex ædificiis semirutis colligi. Hodie latè patentes ruinæ visuntur, & retinet patria lingua priscum nomen.Vautuatum. *Auanches*, *aut pays de Vaut*,
Auentina Diana cognominata, quòd in Auentino monte Romæ in primis coleretur, quæ & Auentinensis etiam à Valerio Max. appellata est.Liu. & Sex. Pomp. ædem Dianæ dicatam in Auentino. Seru. Tulio regnante, volunt. Halicarnass.autem videtur Ancum Martium huius templi auctorem facere.
Auentinus, mons Italiæ,non procul à Roma, in quo Præneste oppidum situm est.
Auentinus, vnus ex septem vrbis Romæ montibus, cuius radicem Tyberis præter labitur: ita dictus ab auibus (vt ex sententia Næuij refert Varro) quarum ob situs opportunitatem,amnisque vicinitatem,maxima ibi copia erat: vel ab Auentino Albanorum rege, in eo extincto & sepulto:vel ab aduentu hominum, qui ad Dianæ templum, quod eo in monte à communi Latio conditum fuit,commeabant: vel ab aduectu, quod Varroni magis probatur.Erat enim hic mons à reliquis vrbis Romæ montibus paludibus discretus. Vnde ratibus ad eum aduehebantur, quadrantem pro naulo persoluentes.
Auentinus, cognomento Syluius, Albanorum Rex, pater Proculi, Romuli Syluij filius, cui fulmine occiso successit; regnauit annis

xxvii. in Auentino sepultus, cui nomen indidit.

Auentînus, filius Herculis ex Chea, Turno aduersus Aeneam suppetias tulit. Virgil. 7.
Victoréſque ostendit equos fatus Hercule pulchro
Pulcher Auentinus.

Auérni, populi Aquitaniæ super Ligerim, ducentis millibus bellatorum primo, deinde duplicatis aduersus Cæsarem cum Vergentorige prælium commiserunt, quum priùs aduersus Maximum Aemilianum & Domitium Aenobarbum etiam ducentis hominum millibus confluxissent. Strabo libro quarto. Vide ALVERNI & ARVERNI. Stephanus.

Auernus, lacus Campaniæ prope Baias, quem Plutoni dicatum, & inferorum limen esse rudis vetustas credidit. Dictus quasi ἄορνος, hoc est auibus carens: sine quòd aues supernolantes graui eius odore enecarentur: siue quòd sulphureæ exhalationes aërem vsque adeò extenuarent, vt aues sustinere non posset. Virg. lib. 6. Aeneid.
Quem super haud ullo poterant impunè volantes
Tendere iter pennis, &c.
Vnde locum Graij dixerunt nomine Auernum.
Hoc Augustus intelligens, dissectis syluis amœna reddidit loca. Capitur plerumque proipso inferorum loco, vel propter fœtorem. vel propter Necromantiam, quæ ibi exercebatur. Lucretius lib 6.
Principio quòd Auerna vocant, non nomen id ab re
Impositum est, quia sunt auibus contraria cunctis.
Strabo libr. 6. Contiguus Baiis Lucrinus est sinus, intra quem Auernus est. Vide AORNOS. *Lago di Tripergola* vocatur ab Erythreo & G. Fabricio. Styga quondam appellatum ex hoc loco Silij libro duodecimo appereret.
Ille olim populis dictum Styga nomine versa,
Stagna inter celebrè nūc mitia mōstrat Auernū.

Auerroys, natione Arabs, in Africa educatus, naturali scientia vir præstantissimus, omniúmque bonarum disciplinarum encyclopædiam adeptus: secte Mahumetanus, apud Cordubam Hispaniæ vrbem vetustissimam floruit, circa annum Domini 1149. multa ac varia composuit. Librum (Colliget dictum) totam fermè medicinam cōplectentem edidit. Auicennæ medici æmulus, & inimicissimus fuit. hæc Symphor. Campeg. In commentariis suis in Aristotelem Græcos maximè est imitatus. A nonnullis Stimulus medicorum vocatur. nam & Galeno locis non paucis contradicit. Conrad. in Bibl.

Auerruncus, deus apud Romanos, qui mala auerruncare, hoc est depellere, atque auertere putabatur. Cuiusmodi apud Græcos habebantur Hercules & Apollo, quos idcirco ἀλεξικάκους, ἀποτροπαίους, καὶ ἀποτρεπαίους

appellabant. Pacuuius apud Varronem libr. 6. de ling. Lat. Deus qui mcis rebus præest, Auerruncus.

Aufeia aqua, olim dicta fuit quæ postéa Martia dici cepit, omnium aquarum toto orbe (Plinio teste) clarissima, frigoris salubritatisque laude cæteris præclara: oritur in vltimis montibus Pelignorum. transit Marsos & Fucinum locum: mox specu mersa, in Tyburtina se aperit, nouem passuum millibus, fornicibus perducta. Primus eam in vrbem ducere auspicatus est Ancus Martius vnus è regibus: postea Quin. Martius rex in prætura à quibus Martia aqua nomen accepit, quum Aufeia diceretur. Plin. lib. 31. cap. 1.

Aufidéna, Ptolem. vrbs Italiæ, Ceracenorum qui sub Feretanis sunt. hodie adhuc extat.

Aufidentes populi, quorum Plinius inter Samnites memimit lib. 3. cap. 12.

Aufidius, vir fuit apud Romanos matronarum corruptor. Iuuenal. Sat. 9.
Notior Aufidius mœchus celebrare solebat.
Martial.
Procuratorem vultu qui præferat, ipso,
Acrior hoc cuius non erit Aufidius

Aufidius cognomento Lurco, qui primus, Pauones saginare est aggressus, ex quæstu reditum saxagenorum millium sestertiorum percipiens. Plin, lib. 10. cap. 20.

Aufidius Bassus, nobilis historicus tempore Quintiliani, qui de rebus Germanicis historiam conscripsit.

Aufidus, vel Auphidus, Apuliæ fluuius, ex Hirpinis montibus oriens, & Canusium vrbē præterlabens, in Adriaticam mare sese exonerat. Plin. A quibusdam Canna, quo nomine vicus ei supereminens vocatur, celebris Romanorum clade. Strabo verò lacum esse in Apulia dicit. Horatius lib. 3. Carminum,
Dicar, qua violens obstrepat Aufidus, &c.
L'Ofanto à Leandro appellatur. *Canna* in Carmine Fatidico apud Liuium, lib. 25.

Aufinates, Populi in quarta regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 22.

Auful, Galatiæ rex, Toletam multis annis obsessam demum cæpit, & Christianorum religioni restituit Blond. lib. 3. Decad.

Augá, æ: vel Auge, es: vel Augea, æ, mater Telephi, quā Euripides dicit ab Alæo patre (cùm ab Hercule corrupta deprehenderetur) in vina quadam cum Telepho filio impositam, & in mari demersam, Palladis prouidentia ad Caici ostia delatam, & à Theutrāte exceptam fuisse, quam ille in vxorē duxit, Telephumque pro filio educauit, & regni successorem instituit. Strabo lib. 13. Diodorus libr. 5. Auge (inquit) mater Telephi fuit ex Hercule, quæ à patre grauida deprehensa, Nauclero cuidam tradita est submergenda. Sed antequàm ad mare peruenire, vrgente tempore

partus

partus, Thelephum peperit, quē inter virgulta abdidit, qui postea inuentus à pastoribus, Corintho regi datus est, & Telephi nomine appellatus, quòd à pastoribus inuentus esset pendens ab vberibus cetuæ. Auge verò à mercatoribus, qui illam à Nauclero dono acceperant, in Cariam ad Theutrantem regem delata est, vbi postea à Telepho filio fuit agnita.

Augara, Ariæ vrbs. Ptolem.

Aûgarus, Oschœnorum rex.

Augasij populi Massagetarum. Steph.

Auge, Tegeatis poëtria, μελοποιός. Steph.

Augéa, vrbs Locrensium, cuius meminit Homerus. est & altera eiusdem nominis in Laconia. Steph.

Augéas, rex Elidis filius Solis & Naupidames, filiæ Amphidamantis, quem Hyginus inter Argonautas connumerat. Bubile habuit trium millium boum capax, nunquam ante Herculis aduentum repurgatum: cui cùm Augeas id purgandum locauisset, Hercules Alpheum fluuium eò imisit, eiúsque aquis triginta annorum simum, quem egere longum fuisset, nullo propemodum negotio eluit Quo nomine cùm pactam sibi mercedē exigeret, tergiuersante Augea, Phyleum filium eius arbitrum delegit: qui cùm secundum Herculem pronuntiasset, pulsus à patre in Dulichium insulam confugit. Quam rem ægrè ferens Hercules, Elin diripuit, & Augeam interemit, reuocarúmque Phyleum patris loco regnare iussit Ex Comment. in Homerum.

Augeas, Athenienſis comicus. Athenæo.

Augiæ, vel géæ, oppidum aliud in Laconia, alterum in Locride. Homero. Vide AVGEA.

Augia maior, Germaniæ insula, à Constantia nō procul distans, tres habet parrochiales Ecclesias. fert vinum, frumentum, atque poma. Sunt, qui scribunt, & experientia id quoque docetur, D. Pirminium omnes venenatos vermes, puta serpentes, aspides, lacertos bufones, & huiusmodi, ex hac ita insula fugasse, vt in hodiernum vsque diem in ea non inueniuntur, & illati non maneant, aut moriantur. Aiunt etiam D. Marci Euangelistæ sacrum corpus ibi monasterio quiescere, vnde monachi eius Euangelium in Ecclesiasticis officiis pronuntiantes, non vtuntur hac præfatione communi, Sequentia sancti Euangelij secundum Marcum, sed Sequentia sancti Euangelij secundum illum: quòd Venetis, qui se habere ossa huius Euangelistæ gloriantur dicitur olim stomachum mouisse, quippe qui aliquam pecuniæ summam monachis illis dare voluerunt, vt soli reliquias viri sancti possiderēt, at monachi istud recusarunt. Mūst. lib. 3. Cosm.

Augilia, vrbs Libiæ, Steph.

Augias, Solis nomine, re autem ipsa Phorbantis

filius ex Hirmine Me'ei, aut Nictei, aut Epochi filia, ex cuius oculis aiunt radios tanquam solares emicuisse. Eadem de hoc dicunt quæ de Augea.

Augiæ, Africæ populi, qui nullos deos putauerunt præter defunctorum manes, à quibus responsa petere solebant, sepulchris incubantes. Pomp. Mela.

Augur, consul, Annij Veri collega.

Augures, & eorum collegium, summo in honore habitas legimus, nō modò apud Romanos sed & apud Græcos & Barbaros plerósque. Ná Chaldæus primum, & Pisidas ac Cilices, dein Hetruscos & Græcos, mox Latinos & Romanos augurandi disciplina excelluisse legitur. Et Augures quidem tres prius Romæ fuere, propter tres ipsius tribus, Luceres, Rhamnenses, Tatienses, mox vno addito quatuor extiterunt. Sed cùm postea plebs admissa esset in partem honorum vrbis, quinque plebeij Augures creati sunt, & patricij quatuor, idque M. Valer. & Q. Apuleio Coss. Romani igitur nihil nisi augurato inchoabant. Locum verò Augurij ita fuisse legimus: Templum Augur constituebat, versus Orientem sedebat, capite velato, lituum, id est incuruum, baculum, dextra manu gestans, quo in cœlo regiones diuidebat, & quæ Auguria veniebant prædicebat. Si læua fuissent, qua parte est Septentrio, felicia pronuntiabat: illa enim pars propter altitudinem prospera putabatur. A dextra parte Meridies, parum fausta, & infelix credebatur, quia locus est depressus. Plura Liu. lib. 1. Halicarnass. libr. 2. Plutarch in Parall. & Problem. Valer. Max. Cicero de Diuinatione, Varro, & alij. Augurum autem illorum deliria inter recentiores egregiè confutauit G. Paucerus, Commentario de variis diuinationum generibus.

Augurinus, consul, Sergiani collega.

Augusta Alciorum Galliæ Aquitaniæ, oppidum, *Aux en Guienne.*

Augusta Rauracorum, pagus prope Basileam vulgò *Augst.*

Augusta Romanorum, oppidum, vulgò *Luxembourg.*

Augusta Suessionum oppidum, *Soissons.*

Augusta Cæsarea, vrbs supra Iberum in Hispania citeriore, distat à Numantia ad octoginta stadia.

Augusta Treuerorum, vrbs Galliæ Belgicæ, vulgò *Trier.*

Augusta Vindelicorum, celeberrima & peruetusta superioris Germaniæ vrbs, post funestam Varianam cladem, subactis Vandalicis, ab Octauiano Augusto expugnata restaurata, aucta, & tribus Romanorum millibus ad habitandum tradita est. Strabo. libr. 4. Hinc Augusti est nomen sortita. Hungari tum eam inuadunt, quibus ab Othone primo

primo graui prælio fusis Romano Imperio substituitur. Sumptuosissimis ædificiis, plateis, amplis ac nitidis, mœniis aggeribúsque munitissimis, celebertimis negotiorum commerciis, politiæ idea, incolis opulentissimus & diligenti pauperum cura nobilitatur, vulgò *Ausbourg.*

Augusta Gemella in Hispania. Authores Strabo & Plinius.

Augusta emerita, ciuitas Lusitaniæ, ab emeritis Augusti militibus, huiúsque conditoribus nomen sortita Nam (vt Diomedes refert) quo tempore Cæsar Augustus, Cantabris & Asturibus deuictis in Italiam rediret, reliquit milites qui supra ætatem forent, atque concessit ipsi, vt Lusitania Augustam emeritam conderent.

Augusta Taurinorum, Italiæ transpadanæ ciuitas, vulgò *Turin*, cuius populos Plin. lib. 3. cap. 7. Taurinos vocat, Eratosthenes Teriscos: alij Tauriscos nominant, qui & Troi Stephano dicuntur.

Augusta Tricastinorum, Plinio, Galliæ Narbonensis vrbs. *Aimargues.* I. Poldo.

Augusta Vagiennorum, Luguriæ oppidum. Ptol.

Augusta Valeria, ciuitas regni Valentiæ in Hispania. Ptolem.

Augusta Veromanduorum, Galliæ Belgicæ ciuitas, vulgò *S. Quentin*, quoniam D. Quintinus, martyrio pro Christi nomine ibi est coronatus.

Augusta Vessonum, Galliæ Belgicæ oppidum. Ptolem. *Soissons* quibusdam.

Augústæ, vrbs in Cilicia, & in Italia. Steph.

Augústæ, coniuges Imperatorum dicebantur, dum viuerent, diuæ autem post mortem. Hoc nomen adeptæ sunt Liuia Augusti, Agrippina Agrippæ, Lepida Galbæ, Pompeia Sabina Othonis, Petronia Vitellij, & reliquæ quas enumerat Volateran. lib. 14.

Augustinánica. Vide PELVSIVM.

D. Augustinus, Ecclesiæ Catholicæ fulgor, Hipponensis fuit Episcopus, de quo hunc in modum scripsit S. Victor. Ea (inquit) tempestate Hippone obsessa est ciuitas, quam omni laude dignus beatus Augustinus, librorum multorum confector, pontifex gubernabat. Tunc illud eloquentiæ, quod vbertim per omnes Ecclesiæ campos deducebat, ipso meru siccatum est flumen, atque dulcedo suauitatis dulcius propinata, in amaritudinē absinthij versa est, vt Danidicum præconium conueniret: Dum consisteret peccator aduersum me, obmutui humiliatus sum, & silui à bonis. Vique ad illud tempus ducentos iam triginta ac duos contexerat libros, exceptis innumerabilibus Epistolis, vel expositione totius Psalterij, & Euangeliorum, atque tractatibus popularibus, quas Græci Homelias vocant, quorum numerum comprehendere latis est impossibile. Hęc

S. Victor libro 1. de persecut. Vandal.

Augustobona, Galliæ Ludugnensis vrbs. Anton.

Augustobriga Pelendonum in Hispania Tarraconensi vrbs. Ptolem.

Augustobriga Vertonum, Hispaniæ Lusitanicæ vrbs. Ptolem. Varia nomina sortita est, aliis enim *Medina celi*, aliis *Burgos*, aliis *Villar de Pedroso* dicitur.

Augustodúnum. Heduorum vrbs in Gallia. Cæsar & Pomponius: vulgò *Austun.*

Augustomana, Tricasiorum vrbs in Gallia Lugdunensi. Ptolem.

Augustomagus Galliæ Belgicę vrbs, quam Simlerus vocat maximū oppidum Syluanectatū.

Augusto nemetum, oppidum: vulgò *Neuers* Cæsar. in Comm.

Augustoritum, Pictonum vrbe. Ptol. *Poictiers.*

Augústulus, imperator, ab vrbs condita 1228.

Augústus, vel ab augurio, vel ab augēdo dictus, Romanorum Imperator secūdus, patre Octauio senatore genitus, Cæsaris nepos, imperauit annos LVI. Quadragesimo secundo anno imperij sui, postea quàm firmissimam verissimámque pacem composuisset, Christus Dominus in Bethleem natus est: cuius aduentui pax ista famulata est. Eutropius libr. 7. cap. 2. Et Lucas. Euangelista cap. 2 refert ab hoc edictum exisse, vt describeretur orbis vniuersus.

Augustus Cæsar eo die, quo Iesus Christus in hunc mundum natus est edicto vetuit, se dominum appellari, manifesto præsagio maioris dominatus, quàm in terris ortus esset. Fuit hic annus originis mundanæ nonagesimus nonus supra centesimum ac quinquies millesimum. Polyd Verg. lib. 4. cap. 1. ex Orosio.

Augustus mensis, qui antea Sextilis nominatus est, id habuit nominis ab Octauio Cæsare Augusto, quod hoc mense, Consulatum inierit, triumphos vrbem intulerit, signísque ciuilibus bellis impositus fuerit. Munst. libro 2. Cosm.

Auia, vel potius Liuia, vrbs Hispaniæ. Ptolem.

Auia fluuius circa Phæneum campum. Strabo libro nono. & Vestinorum in Italia vrbs. Ptolemeus.

Auicébron, Maurorum princeps.

Auicenna, patriâ Cordubēsis, è stirpe regia, præter medicinam scripsit & Metaphysicam, posteris valde probatam. Volaterr.

Auicenna Aboali, Hispanensis medicus, natione, vt nonnullis placet, Arabs, quem vulgares Bythyniæ regem fuisse dicunt: & vt alij volunt, Cordubæ princeps & rex fuit eminentissimi ingenij vir, omnium certè clarissimus. Floruit anno Christi 1149. Ab Auerroy medico venenatum fuisse traduntsed tanquam ipse periret, Auerroym interfecisse. Conrad. in Biblioth.

Auidienus, vir apud Horatium, qui fuit diues, sed sordidus ac parcus, Horat. Serm. Sat. 2

Sat.2. *Auidienus cui canis ex vero dictum cognomen adhæret.*

Auidius Cassius, ab Orientalibus Imperator dictus. Is Romanus, alter Catilina dictus est, quòd cruoris esset cupidus. Etenim inauditum & nunquam priùs visum tormẽti genus commentus est: trabem enim longitudine centum pedum infixam terræ erigebat, cui à summo ad infimas partes illigatos homines flamma & fumo suffocabat.

Auides, Africæ propriæ vrbs. Ptolem.

Auiênus, consul, tempore Valentiniani Imperatoris.

Autenus, Iunior, consul, Probi collega.

Auij, Scythiæ populi, omnium Barbarorum iustissimi, ab Alexandro in amicitiam recipiuntur. Curt. lib. 7.

Auim, id est, iniqui, nomen ciuitatis tribus Beniamin. Iosue 18.

Auinense, oppidum liberum in Africa. Plinius lib. 5. cap. 4.

Auiola, consul, tempore Gordiani Imperatoris Is authore Plinio in rogo reuixit. Et quoniã illi subueniri non poterat, prævalente flamma viuus crematus est. Valer. de mirac.

Auid, id est, iniqua, siue peruersa, aut temporalis ciuitas in qua regnauit Adad, quartus Rex in eodem Genes. 36.

Auitta, Africæ propriæ oppidum. Ptolem.

Auium ciuitas inter Tyrum & Sidonem. Strabo libro 16.

Aula, arx ad Hæmiradices. Cedren. Est & Arcadiæ locus. Ælianus.

Auladis, Mesopotamiæ vrbs. Ptolem.

Auluuius Euander sculptor, qui imagini Dianæ Timothei manu fictæ, in templo Apollonis, caput reposuit! Plin. lib. 36. cap. 5.

Auleta, pater Cleopatræ, ignauissimus in regno administrando, de quo Cicero.

Aulæ, nauale Cilicum inter Tarsum & Anchialen. Steph.

Aulerci, populi Galliæ Lugdunensis apud Cæsarem, vulgò *Roane* Item Aulerci sunt populi inter Celtas ex ciuitatibus maritimis Oceanum attingentibus, quæ Armoricæ appellantur, proximi Rhedonibus, Sesuuiis Curiosolitis, Osissinis, Aruellis, Venetis, ac Cenomanis, in Prouincia Turonensi & Francorum regno siti quos nonnulli Aurelianenses esse opinantur: sed illi prouinciæ sunt Senonensis. Aulerci item inter Belgas, proximi Ebutonibus, & Lexobiis.

Auletes, Ægypti rex fuit & Cleopatræ pater, qui præter alia flagitia etiam choraulum exercuit, & adeo in ea gloriabatur, vt non cunctaretur certamina in regia celebrare, ad quæ ipsemet cum aliis concertaturus prodibat. Hic est quem Alexandrini exegerunt. Strabo lib. 17.

Auli, Macedoniæ populi ad Ionium mare. Ptol.

Auleste, rex Tyrrhenus, à Messapo in bello Turni & Æneæ confossus. Virgil. lib. 11.

Aulis, is, vel idis, regiuncula Bœotiæ petrosæ, à castrametatione nomen sortita. Straboni, ciuitas iuxta Chalcidem in Bœotiæ. Ouid. 12. Metamorph.

—*Bœotáque tellus.*
Aulide piscosas pupes tenuisset ituras.

Seruius ait insulam esse & oppidum cum portu, 50. nauium capaci in Bœotia, in quem portum Græci sub Agamemnone in Troiæ excidium coniurarunt. Virg. 4. Æne.

Non ego cum Danais Troianam excindere gentem:
Aulide iurani. Lucanus.

Eustipúsque trahit cursum mutantibus vndis,
Chalcidicas puppes ad iniquam classibus Aulim.

Vide Ptolemæum & Homerum Iliad. 2

Aulocrêne, regiuncula minoris Asiæ in conuentu Apameno, per quam ab Apamia in Phrygiam itur. Ibi Platanus ostenditur, ex qua pependit Marsyas victus ab Apolline. Plin. 16. ca. 14 & lib. 5. c 29.

Aulon mons Calabriæ contra Tarentinum regionem, ferax vini. Martialis.

Nobilis & lanis, & Baccho fertilis Aulon.

In eo est & oppidum eiusdem nominis. Est & vrbs Ciliciæ.

Aulon, vel Aulona, Corint. colonia in Macedonia. Plin.

Aulon, Steph. vrbs est Laconica, vna ex centum: & alia Arcadiæ, & alia ciuitas vel locus Cretæ: item Arabiæ locus: & alia à Crotoniatis condita, Caulonia etiam dicta, Vide CAVLVM, & CAVLON.

Aulon, authore Hieronymo, vallis grãdis atque campestris, in immensam lõgitudinem se extendens: quæ circundatur ex vtraque parte montibus sibi inuicem succedentibus & cohærentibus, qui incipientes à Libano, & vltra vsque ad desertum Pharam perueniunt. Sunt que in ipso Aulone vrbes nobiles, Scytopolis, Tyberias, stagnumque prope eam: sed & Iericó, mare mortuum, & regiones in circuitu, per quas medius Iodanis fluit.

Aulon significat aliquando mare angustum: Itẽ teste Theophr. campus amplissimus & pulcherrimus inter Libanum & Antilibanum: vide plura apud Cæl. Rhod. lib. 17.

Aulos, Peloponnesi vrbs, ad Alpheum amnem. Plinius.

Aulucum, nomen loci in Mauritania Tingitana. lib. Notit.

Aulonius, Aesculapius dictus est teste Pausi in fine Messeniac. Ad Aulonem, inquit, delubrum est, cum signo Aesculapij Aulonij.

Auola. Vide HIBLA.

Au. Aternius Fontinalis consul, collega Sp. Tarpeij Capitolini, anno ab vrbe condita 300.

Au. Attilius Calatinus, consul, collega C. Sulpitij Paterculi, anno ab vrbe 495.

A. Cornelius, magister equitum, anno ab vrbe condita 330.
A. Cornelius Aruina, dictator, anno ab vrbe condita 430. Liu. lib. 7.
A. Corn. Cossus, consul, collega T. Quintij Cincinnati Pœni, anno à cond. vrbe 328.
A. Cornel. Cossus, consul, Valerij Coruini collega, anno ab vrbe cond. 413.
A. Corn. Cossus, dictator, anno ab vrbe cond. 381.
A. Corn. Cossus, tribunus militum, anno ab vrbe condita 330 Liu. lib. 4. Oros. lib. 2. c. 13.
A. Corn. Coruinus, consul, collega Vinitij Quartini, anno ab vrbe con. 797.
A. Corn Scipio Aruina, consul, collega Popilij Lenatis, anno ab vrbe cond. 406
A. Gabinius, consul collega L. Pisonis Cæsoniani, anno ab vrbe cond. 696.
A. Hirtius, consul, collega C. Vibij Pansæ, anno à condita vrbe 711.
A. Licinius Nerua, cõsul, collega Q. Cæcilij Cretici, anno ab vrbe 739.
A. Manlius Atticus, cos. collega Q. Luctatij Catuli Cerci, anno ab vrbe cond. 512.
A. Manlius Atticus, consul, collega C. Sempronij Blæsi, anno ab vrbe cond. 719.
A. Manlius Torquatus, consul, collega Q. Cassij Longini, anno ab vrbe condita 590.
A. Manlius Capitolinus, tribunus militum, anno ab vrbe cond. 351. & 367.
A. Manlius, decemuir, anno ab vrbe condita 303.
A. Posthumius Albinus, cos. collega C. Luctatij Catuli Cæreonij, anno ab vrbe cond. 511.
A. Posthumius Albus, consul, collega Sp. Furij Medulini Fusci, anno ab vrbe cond 290.
A. Posthumius, tribunus militum, anno ab vrbe condita 373.
A. Posthumus Regillẽsis, consul, T. Virginij Tricosti collega, se cõsulatu abdicauit: inde dictator factus est, anno ab vrbe condita 258. Liu.
A. Posthumius Regillensis, tribunus militum, anno ab vrbe cond. 556.
A. Posthumius Tubertus, dictator, anno ab vrbe cond. 325.
A. Sempronius Atratinus, consul collega M. Minutij Augurini, anno ab vrbe cond. 257.
A. Virginius Cœli montanus, consul, collega T. Vetusij Gemini, anno ab vrbe condita 260.
A. Virginius Rutilus, consul, collega Sp. Seruilij Prisci, anno ab vrbe condita 278.
A. Vitellius IX. Romanorum Imperator, Imperauit mensibus VIII. diebus X. Is nobiles viros viros omnibus blanditiis ad societatem imperij allectos, vario genere fraudis occidit, & in his vnum veneno manu sua porrectio in aquæ frigidæ potione, quam is febre affectus poposcerat. Portitorem quendam nulla penitus vt iussit interfici, velle se dicens oculos pascere. Duos item iuuenes à patre suppliciũ conãtes auertere. Venit & in suspicionem matri venenum porrexisse, quòd audiuisset à Cata muliere Vatriona diutissimè se imperaturum, si superstes parenti extitisset.
A. Vitellius, consul, collega L. Vispani Publicolæ, anno ab vrbe condita 800.
A. Volusius Saturnius, consul, tẽpore Domitiani Imperatoris XIII. anno ab vrbe condita 839.
Aulziagri, iuxta Chersonem populi Hunnici. Agathias.
Aunedonacum, vrbs circa Santones in Gallia. Anton.
Auo, vel Auus, Ptolemæo, fluuius Hispaniæ citerioris, Celerinorum populorum supra Bracaras, & Gronios agrum alluit.
Aura, nomen canis.
Auradis, Mediæ vrbs. Ptol.
Aurana, Arabiæ desertæ vrbs. Ptol.
Auran. i. foramen, siue libertas, aut albedo, locus in vicinia Damasci. Ezech. 47.
Auranitis, Babyloniæ regionis tractus. Ptol.
Aurasius, Mauritaniæ mos. Procop. hodie, *Auraz.*
Aurauanus, Albionis insulæ fluuius. Ptol.
Auras, fluuius Europæ ab Hæmo in Histrũ fluẽs, Herod. lib. 4.
Aurea, frequens Veneris epitheton apud poëtas.
Aurea Chersonesus, Indiæ peninsula. Ptol. *Malaca* quibusdã hodie, aliis *Iapon* insula videtur.
Aureatum, Germaniæ oppidũ hodie *Aischstadt.*
Aurelia, cognomine Carisia, Hispaniæ Bæticæ vrbs. Plin. *Caroza* Taraphæ, *Cazorla* Moletio, videtur Carissa Ptolemæi, quam *Cariza* vocat Moralis: sed locus desertus est hodie.
Aurelianum Austriæ oppidum. Laz. hodie *Lintz* dictum, ad Danubium situm.
Aurelia, familia Romanorũ ex Sabinis oriunda. à Sole (ἥλιος Græci vocant) dicta, quòd ei publicè à populo Romano datus sit locus in quo sacra faceret Soli. Festus. Fuit & mater Cęsaris.
Aurelia, Galliæ Celticæ nobilissima ciuitas, anno Christi 276. structa, ac denominata ab Aurelio Imperatore, ad ripam Ligeris amnis. Hãc Cenomanorum vrbem vetustam fuisse volũt, non minus opibus, quàm munitione, populóque præstantem. Munst. lib. 2. Cosm. Hãc Cæsar Carnutensium emporium vocauit, ipsamq; incendio vastauit vt ipse lib. 7. scripsit. & Genabum olim vocatam fuisse quidam ab ipso Cæsare volunt. Gall. *Orleans.*
Aurelius Prudentius Clemẽs, Hispanus, primam ætatẽ posuit in agendis causis, demũ ad præfecturã Theodosij patrocinio cõscẽdit. Scripsit egregia opuscula elegãti carmine, quæ extãt.
Aurigda, Ptol vrbs Cyrenes.
Aurelius, pictor nobilis apud Romanos temporibus Augusti Cæsaris. Pli. lib. 15.
Aurelianus, Romanus Imperator fuit, cuius tanta fuit liberalitas, vt tunicas viritim per populum dederit: item frumentum & oleum cum vino: crudelis tamen, vr qui sororis suæ filium interfecerit. Sex. Aurel.

Aurelis

Aurelius Imperator quemadmodum Christianorum precibus suo ipsius exercitui, siti periclitanti optatam à Deo obtinuerit pluuiam, hostésque diuinitus fugarit, vide MARCVS AVRELIVS.

Aurelius Carus, Romanus Imperator fuit: is quũ biennio imperasset, in castris supra fluuium Tygridem exanimatus fulmine occubuit. Author Flauius Vopiscus.

Aurelius Olympicus, Nemesianus poëta Afer genere, patria Carthaginensis, floruit sub Numeriano & Diocletiano Cæsaribus. Scripsit Kynegetica, Nautica, & Alieutica.

Aurelius Alexander, optimus fuit aruspex, augur excellens, musicus insignis, qui oratione eruditissimè scripsit. Quibus rebus tantam impendit operam, vt consueuerit in cõuiuiis, vel legentes audire, vel aliis vescentibus legere.

Auricomus, Apollo à poëtis cognominatus est, propter solis radios, vt ait Phurnutus.

Auri cornu promontorium. Pli. lib. 9. c. 17.

Auria, Callaicorã in Hispania oppidum ad Minium fluuium hodie *Orens.*

Aurigia, Hispaniæ Bæticæ oppidũ. hodie *Arjona.*

Aurigda, vrbs Cyrenes vulgò Zadra. Ptol.

Auriſij, Populi Pontici, Agathias, lib. 3.

Auritina, Africæ vrbs, pentapolis regionis Ptol.

Aurora, Titanis & Terræ filia, Luciferi & ventorum mater, Tithonum Laomedontis fratrem rapuit, ex quo Memnona suscepit: Tithonum autem ita adamauit, vt senem iam factum herbarum virtute & ope medica iuuentuti restituerit. Dicitur & Cephalum rapuisse. Sapho apud Nasonem,

Hunc ne pro Cephalo raperes Aurora timebam:
Et faceres, sed te prima rapina tenet.

Aurora, matutinus splendor quem cernimus ante solem eleuatum: quam ideò poëtæ Tithoni dicunt filiam, non quia ex Tithono natam credant, sed ex sole, quem sæpissimè ex nomine aui Tithonum vocant. Terræ autem ideò dicitur filia, quia videtur intuentibus è terra prodire Ex Bocat.

Arunca, Latij ciuitas, ab Ausone Vlyssis & Calypsus filio condita à qua Arunci, vetustissimi Latij populi. Virg. 7. Æneid.

— & quos de collibus altis
Arunci misere patres.

Arunus, filius Crani: anno xxiiii. Atij, apud Ianigenas Razennos regnauit. Berosus.

Aturuspi Æthiopiæ sub Ægypto populi. Plin.

Ausa, ciuitas Hispaniæ. Ptol. *Vicq,* hodie

Ausancali, Liburniæ oppidum. Ptol.

Ausara, vrbes duæ huius nominis in Arabia felici. Ptol.

Auschisæ, populi Libyæ. Herod. libr. 4. Stephan. αὐσχίται.

Auſci populi Aquitanię. Pli. vulgò, *Le pays d'Aux.*

Auſei, populi Libyæ. Steph.

Auſelij olim dicebantur, qui nũc Aurelij. Festus.

Auſer, vel Auſeris, fluuius Italiæ, prope Leucam, cuius olim pars riuus ille, qui iuxta Pisas nunc labitur, fuit Strabo pro Auſeri, Æsarem ponit. hodie *Osari.* Leand *Serchio.*

Auſes, populi Aphricæ, caproneas è fronte demisisse gaudent: virgines quotannis in honorem Mineruæ certamen edunt. Arma sunt lapides & fustes. Si qua ex ictu decesserit, falsa censetur virgo. Quæ omnium præstantissimè deprælíata est, à cæreris armis decorata subuehitur curru per ambitum Tritonidis paludis. Promiscuus illis cum muliere congressus.

Auſetani, populi Tarraconensium proximi. Cæsar, de bello ciuili, lib. 1.

Auſigda, vrbs Libyæ. Hecatæus insulam esse scribit. Steph.

Auſitis, Mauritaniæ Cæsariensi; oppidum. Ptol.

Auſinza, Persidis vrbs. Ptol.

Auſitis regio in qua natus est Iob. Hebręis Hus.

Auſoba, Hiberniæ fluuius. Ptol.

Auſon, vel Auſonius, Vlyssis & Calypsus filius, à quo postea Italia Auson a dicta est, & eiusdẽ populi Ausones, Ausonij, Ausonides. Vide Stephanum de deriuatis ab Ausone. In Italiam venit anno ante vrbem conditam 290. classe ab Auruno exceptus est, cui & sedem in Orietali Italia consignauit.

Auſónia, pars Italiæ in qua sunt Beneuentum. Ouidius linguam Ausoniam dicit pro Latina. 5. Trist. eleg. 8. Virgil. Terram. 4. Æneid. Tibrim. 5. Æneid. Tarracina, ab eodem Ausone dicta. Festo nunc pro tota Italia sumitur, quæ Apennino finitur.

Auſones, antiquissimi Italiæ populi, supra Circeios, Oscis finitimi, qui ea tenuerunt loca, in quibus postea cõditæ fuerunt Cales & Beneuentum, ita dicti ab Ausone Vlyssis & Calypsus filio, qui eisdem in locis Aruncam vrbem condidit Festus, inde Arunci à Virg. libr. 7. Æneid. vocantur Hi primùm extrema Italiæ litora coluisse dicuntur quæ à Lacinio promontorio vsque ad Salentinos extenduntur: vnde & eius loci mare Ausonium est appellatum. Pli. lib. 3. cap. 10. Poëtæ tamen suo more Ausoniæ nomen vniuersæ communicant Italiæ: Italósque omnes Ausonios appellant. Virgilius 4. Æneid.

Quæ tandem Ausonia Teucros considere terra
Inuidia est?

Idem 12. Æneid.

Sermonem Ausonij patrium, moresque tenebunt.

Auſonium mare, aliâs Siculum, pars Ionij Brutiam alluens, à Tarento incipit: ab Ausone Vlyssis & Calypsus filio, qui illic regnauit.

Auſónius sophista, scripsit epistolas, & alia quædam ad Nonnum. Suidas.

Auſónius Gallus, Burdigalensis Poëta, cuius extant epigrammata.

Auſtagena, Parthiæ tractus vbi Naphtha profluit. Plin.

Auſtanitis, Armeniæ maioris regio. Ptolem.

Auſter, ventus meridionalis calidus & humidus, exitialis & morboſus, ab hauriendis aquis dictus: vnde etiam Græcè eadem ratione νότος appellatur, quoniam νοτὶς Latinè humor dicitur. Virg. 1. Georg.

—*vnde ſerenas.*

Ventus agat nubes, quod cogitet humidus Auſter. Et 4. Georg.

Frigidus vt quondam ſyluis immurmurat Auſter.

Hinc Auſtrale & Auſtrium νότιον.

Auſtrália, inſula Oceani Septentrionalis, à Romanis Claſſaria, dum Germanicus Cæſar ibi res claſſibus gereret. Plinius libro trigeſimo ſeptimo, cap. 3.

Auſtraſia, olim regnum, de qua ſic Munſt. lib. ſecundo Coſmog. Anno Chriſti 541. inquit, cum filij regum Franciæ multiplicarentur, diſtracta eſt Francia in multa regna, duraruitque hæc diuiſio vſque ad annum Chriſti 618. tunc enim omnia particularia regna in vnam redierunt monarchiam. Vnum appellabatur Auſtraſia, alterum Neuſtria: tertium, regnum Sueſſionis. Sedebat & Aureliæ rex proprius. duraruntque tamen Auſtraſia & Neuſtria longiori tempore, quàm reliqua regna. Extendebatur autem Auſtraſia vſque ad Rhenum: & habuit rex ille regiam ſuam Metis, aliquando Aquiſgrani: vel, vt alij volunt, Coloniæ. Includebat enim Auſtraſia, Lotharingiam, Brabantiam, ac totam terram, quam circumſcribunt Moſa & Rhenus à Colonia, vſque ad Alſatiam. Vocabatur autem hoc regnum Auſtraſia, ab Auſtraſio præſide, quem Iuſtinianus Imperator illi regioni præfecerat. Alij tamen dicunt Auſtraſum regem in ea terra fuiſſe priùs, quàm Belgica à Francis ſubiugaretur. Sunt rurſum tertij, qui Auſtraſiam ab Auſtro denominatam putant, quòd ſcilicet auſtralior ſit reliqua Gallia, ſicut Auſtria orientalior reliquis Germaniæ regionibus. Nunc Lotharingia à Lotharo rege nuncupatur.

Auſtria, ſub Pannoniæ ſuperioris nomine his verbis deſcribitur à Georgio Rithaymero in ſuo de ſitu orbis terrarum compendio. Pannonia ſuperior ad Solis ortum Leythæ fluuio iungitur: Ptolemæus huic Rabonem ab Ortu terminum ſtatuit. Onaſo fluuio & Norico ad Occaſum. Sunt qui Cætio monte ab eo cardine finiunt. Teio fluuio & Morauia à Septentrione: nam eo vſque hodie protenditur. Ab ea parte, qua decurrit Sol, habet montana Styriæ Gleba vbere & fertili gaudet, omniéque genere frugum, & minimo colitur, impendio. Crocum generoſum gignit, cum quo nullum aliud bonitate certare poteſt. Vinum naturæ amicum. Vrbes & antiquæ & nobiles multæ, quarum maximè inſignis Vienna extat, frequentibus Turcarum oppugnationibus, literarum ſtudio, frugum mercaturæque copia nobilis. Flumina Auſtriæ ſunt Danubius, olim regionis limes, nunc medius eam ſecans: Onaſus, Traunus, Erlaphus, Traiſius, Yphius, Melicus, Marchia, Teius, qui Morauiã ab Auſtria diſiungit, Campus vario piſcium genere clarus, Leytha, & Suegadus in quo ſcitiſſimi ſaporis cancri. De origine vocabuli huius regionis hęc refert Lazius in comment. rerum Viennenſium: Auſtriæ nomen recenti ſeculo natum eſt, ante annos circiter quadringentos, ab Auſtri (vt credo) venti flatu, qui iſta in regione frequens eſt: vel ob ſimilitudinem Germanicæ appellationis *Oſterreich*, quod nomen Orientali regnorum ſuorum limiti Francorum reges indiderant, ceu & Occidentali *VVeſterreich*. Habuit hæc regio olim Marchiones poſtea duces, deinde Archiduces, quibus hodie paret: Lazius, Munſter in Coſmog. Cuſpinian. Bonfin. libr. 4. Decad. 4. rerum Hungaricarum.

Auſtri cornu, promontorium in Æthiopia. Strabo lib. 16.

Auſugáni, populi inter Feltriam & Tridentum ab Aufugo oppido, quod nunc Vallis Sugana vulgò appellari ſoler, in qua magna eſt lanarum copia.

Autánder, filiam habuit Tagiram. Steph. in Tauchira.

Auſum: Mauritaniæ. Cæſarienſis vrbs. Ptolem.

Autaris, Arabiæ felicis locus. Plin.

Autariatæ, gens Theſprotica. Steph. & Illyrica. Strab Arr. Diodoro.

Autentum, Byzanæ regionis oppidum in Africa propria, Anton.

Autei, Arabiæ populi. Plin. li. 6. c 29.

Authe, Alcyonei gigantis, qui Herculis talis cõfoſſus eſt filia. Is enim filias habuit ſeptem, quæ ob patris mortem in mare ſeſe præcipitantes, ab Amphyrrite in halcyones aues mutatæ ſunt. Harum nomina, Phoſonia, Anthe, Methone, Alcipe, Pallene, Aſterie, & Deimo. Ianus Parrhaſius in Claudianum.

Autherani, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Ptolem.

Authites, Ægypti nomus. Steph,

Autini, vel Autéri, Ptolem. Hiberniæ inſulæ populi.

Autoba, Æthiopiæ vicus circa Nilum. Ptolem.

Autobulus, pictoris nomen. Plinius libro 35. cap. 11.

Autócanes, mons Homero in Hymnis.

Autochthones, populi qui non alio referunt originem ſuam, verùm ex ipſo ſolo nati videri volunt. Latini indigenas vocant.

Autolala, Libyæ interioris oppidum. Ptolem.

Autólia

Autólia, vel Auticlia, Sinonis primi, vel Autolyci filia, quæ cum Laërti Ithacæ regi nupsisset, à Sisypho latrone intercepta est & compressa, ex quo concubitu natus est Vlysses.

Aulius fuit conditor Sinopis, & comes Iasonis apud Strabo. Tertius Athleta, nobilis pancratiastes, cuius statuam in foro fuisse, author est Pausan. & Plin. lib. 34. cap. 9.

Autóloles, populi Mauritaniæ Tingitanæ, à Getulis oriundi, finitimos omnes cursus celeritate superantes. Silius lib. 3.

Necnon Autololes leuibus gens ignea plantis,
Cui sonipes cursu, cui cesserit incitus amnis,
Tanta fuga est.

Autólicus, filius Mercurij & Cliones Deucalionis filiæ, auus Sinonis, qui Troiam prodidit, vel etiam Vlyssis, hic solebat non modò se, sed etiam ea quæcumque furto abigebat, variè transformare. Homerus & Plato de repub. Ouidius.

Nascitur Autolycus furtum ingeniosus ad omne.

Alter fuit Patnassi incola, qui furto vicinorũ bona surripiebat. Strabo lib 8. Condidit Sinopem, fuitque Iasonis comes.

Autolemus, vir quidam, de quo sic Mart. in epig.

Dixerat Autolemo flammas consultus Aruspex.
Die cauendas posterο:
Credidit & rerum dubius de mane sub amnis
Delituit Ethrusci vadis.
Sed neque sic fatũ effugit: nam dum innatat Arno,
Ictus crematur fulmine.

Autolycus, nobilis pancratiastes, cuius statuam in foro fuisse author est Pausanias, Plin. lib. 34. cap. 8.

Autómalax, præsidium Ptolemæo, vrbs Cyrenes quæ & Pentapolis, à quinque eius præclaris vrbibus, Berenice, Arsinoe, Ptolemaide, Apollonia, Cyrene, Automala Straboni dicta. Stephano vrbs Libyæ.

Automate, insula vna inter Cycladas: Hiera etiã dicta. Plin lib 2 cap 37.

Autómedon, vel Antomedõ, Dioræ filius, Achillis auriga, & Pyrrhi armiger. Virg lib. 2.

Vnà ingens Periphas, & equorum agitator Achillis,
Armiger Automedon, &c.

Autómoli gens Æthiopica. Steph.

Autônoë, Cadmi, Thebarum regis filia ex Hermione coniuge, & Aristæi coniux, ex quo peperit Ætænen, Hesiodus in Theogonia. Ouid. lib. 1. Metamorph.

Autosthones Athenienſium Archon circa 27. Olymp.

Autricum, vrbs Carnum, Ptolemæo. *Chartres* vulgò.

Autrigones populi Hispaniæ Mela. lib. 3.

Autumedon, vir. Cicero pro Sext. Rosc. Ameri. Non adest iste Tulius Roscius non suis manibus in curru collocat Autumedõtem illum sui sceleris acerbissimi nefariæque victoriæ nuntium.

Auus, fluuius Thesprotiæ, ad quem Patauæi populi habitant. Steph.

Auxesia & Damia, puellæ Cretenses, quæ cùm in seditione obruptæ fuissent lapidibus, apud Troezenam ciuitatem, in earum gratiam & memoriam festum solenne institutum fuit, quod Lithobolea vocitabatur. Herod. lib. 5.

Auxímum, Piceni vrbs in Italia, à qua Auximates populi dicti. Strabo, vulgò *Osimum* dicitur: belli ciuilis tẽpore in potestatẽ Cæsaris venit.

A X

Axa, filia Caleb. Iosue 15. Iudicum 1. quæ 1. Paral. 3. Achasa scribitur Lat. composita vel adornata, aut lasciuiens, siue confractio, vel diruptio velaminis.

Axanthos, insula infra Hyberniam & Britanniam in Oceano septentrionali. Plin. lib 4. c. 16

Axaph. ciuitas in tribu Aser, Iosue 19. quæ cap. 11. scribitur Aschsaph.

Axatiata, oppidum, in conuentu Hispalensi Plin. lib. 31. c. 3.

Axelodunum, Britanniæ insulæ oppidum. libro Notit. *Hexham* Camdeno.

Axênus, pontus, quem hodie Pontum Euxinum dicimus, sic à truci accolarum barbarie appellatus. ἄξενος enim inhospitalis est. Nam vt Strabo lib. 7. tradit, solebant Scythæ, maris huius accolæ, hospites immolare eorúmque carnibus vesci, caluisque vti loco poculorum. Ouidius de Ponto.

Frigida me cohibent Euxini littora Ponti:
Dictus ab Antiquis Axenus ille fuit.

Axîa, vrbs Locrorum Ozolorum, ab Axia filia Clymeni. Est & alia Italiæ. Steph.

Axiacæ sunt populi Sarmatiæ Europææ, inter Tyram & Borysthenem amnes, & Peucinis & Carpianis proximi, ita dicti ab Axiace fluuio ex Peucinis iugis nascente, qui Carpatho monti adhæret. Hos autem populos iustissimos fuisse tradit Pomp. lib. 2. vt qui furti omnis ignari, nec sua custodirent, nec aliena cõtingerent. Meminit horum & Plin. lib. 1. c. 12. Ptol. lib. 3. c. 3.

Axiaces, fluuius qui & Hypanis. Vide HIPANIS hic Carpatho monti cohæret, à quo vicini populi Axiacæ nominati sunt Mela. lib. 2 cap 3. Plin. 4. cap. 12.

Axica Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Axima vrbs Perſidis Ptolem.

Axinia Arcadiæ mons.

Axinium, Celtiberorum vrbs Appian.

Axiochus, philosophus, cui Plato libr̃ de morte scripsit, & dicauit.

Axino, frater Alphesibœæ, quæ Alcmeoni nupsit, à quo Alcmæon ipse interfectus creditur: vel, vt Ouid. à filiis Callithoes.

Axiothea phliasia, nobilis mulier, quæ vnà cum Lasthemia, Platone præceptore vsa ornatúque interim virili auditorium eius ingressa est, Plin.

est. Plutarchus, & Laërtius.

Axiopolis Mysiæ inferioris vrbs. Ptolem.

Axiotæ, Troadis gens. Hesyc.

Axium, Ptolemæo cap. 10. lib. 3. ciuitas Mysiæ inferioris, vel Mediæ inferioris.

Axius fluuius Paphlagonum per Mygdoniam fluens. Plin. lib. 4. cap. 10. Herod. lib. 6. Labitur in sinum Thermaicum, efficit pecudem nigrã quæ ex eo potauit, diuersa ab Heliacmone vicino amne natura, qui velleris nitorem potæ ex se pecudi affert. Vide Axvs.

Axon, Ionum fluuius in minore Asia. Plin. lib. 5. cap. 27. fluuius item in Caria.

Axôna, fluuius in extremis Remorũ, hinc Axone, eius accolæ. Lucan. lib. 1.

Et Biturix longæ, leues Axones in armis

Vulgò, *Le Disne*, aliis *Aysne*.

Axos, vrbs Chersonesi Thraciæ.

Axumis, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Axumites, metropolis Æthiopum. Steph.

Axus Macedonum fluuius. Vide Axivs. Stephano, Axus ciuitas est Cretæ.

Axylis, Marmaricæ villa in Africa. Ptolem. *Forseli* hodie, Mercat.

Axylus, phrix, è ciuitate Arisbe, insigni erat humanitate & beneuolentia in hospites. Homer. lib. Iliad. 6.

A Z

Aza, Armeniæ minoris oppidum. Plin. & Ponti Capadoci. Ptolem. & montis nomen in Palæstina. Ioseph. 12. Antiq.

Aza, id est, fortitudo, aut capra, nomen viri. 1. Esdr.

Aza, vrbs Palestinæ, quæ & Gaza, ab Azone Herculis filio. Steph.

Azabel, Rex Syriæ.

Azabetis tænia, Sarmatiæ Asiaticæ vrbs. Ptol.

Azagarium, Sarmatiæ Europeæ oppidum. Ptol.

Azmora, Armeniæ minoris circa Cataoniam Castellum. Strabo.

Azan, mons Arcadiæ, Cybele deorum matri sacer: à quo nonnulli vicinam regionem Azaniam vocatam volunt: quam tamẽ Stephanus ab Arcadia muliere nuncupatam mauult, quæ Azano dicebatur. Statius lib. 3. Thebaid.

Venit & Idæis vlulatibus æmulus Azan.

Azana, Æthiopiæ regio, sinum rubri maris Barbaricum appellatum obtinens: à qua Azanum mare dictum. Plin. lib. 6.

Azanes, Arcadiæ populi, inter Græcos vetustate præstantes, atque Parrhasij. Strab. lib. 8.

Azani, Phrygiæ vrbs. Stephan. & Scythiæ intra Imaum populi Ptolem.

Azania, Æthiopiæ regio. Ptolem. *Xoa* fortè hodie. Plin. Azanium mare hinc nominat.

Azania vrbs Massylienſium. Steph.

Azania, siue Azanium, vrbs Asiæ minoris, Herodoto Æzanum: ita dicti à monte editissimo cui Azan nomen est, siue vt Stephano placet, ab Arcadica quadam muliere, quæ Azano dicebatur, vt dictum est: huius regionis incolæ Azanes dicti sunt. Arcades enim, eodem Stephano teste, olim in tres præcipuos erant diuisi populos, Parrhasios, Azanas, & hisce recentiores Trapezuntios. In hac regione fons fuit, cuius aquam gustãtibus tantum deinceps aquarum oboriebatur fastidiũ, vt ne odorem quidem earum ferre possent. Placet nonnullis Azanij fontis aquas vini, non aquæ fastidium generare: quorum iudicio quo minus subscriberem, fecit Eudoxi ipsius authoritas ex sexto libro. De terræ circuitu. Huic fonti vim contrariam obtinet qui in agro Clitorio est, cuius aquas qui gustauerit, abstemius redditur.

Azanias, nomen viri. 2. Esd. 11. Lat. auris Domini, siue auscultatio Domini, vel arma Domini.

Azánium, fons, ait Eudoxus, cuius aquam gustãtibus tantum vini tædium superuenit, vt ne odor quidem eius perferatur. Vitruuius & Plinius asserunt talem fontem, siue lacum fuisse in agro Clitorio, item Azanium est Æthiopię promontorium. Plin.

Azanoth-thabor, ciuitas, terminus tribus Nephthali. Iosue 18. Lat. aures contritionis vel confractionis.

Azar, Ægypti mons. Ptolem.

Azara, Armeniæ maioris vrbs, iuxta Araxen fluuium, & templum Dianæ dicatum in Persia. Strabo. Item vrbs Sarmatiæ Asiaticæ. Ptol.

Araba, vrbs Sarmatiæ Asiaticæ. Ptolem.

Azáreel, nomen viri, 1. Paral. 12. 25. adiutorium, vel atrium Dei.

Azária, qui & Vzia, xiii. Iudæorum Rex, regnauit annis lii. auxilium vel atrium Domini.

Azária, filius Amasiæ regis Iuda. 4. Reg. 14. qui 2. Paral. 26. Ozias dicitur. Est & nomen sacerdotis 2. Paral. 26. Filius Ioanan. 2. Paral. 28. Filius item Ethan, filij Zaræ filij Iuda. 1. Paral. 2. Vide & 1. Paral. 6.

Azarithia, fons in Phrygia, quæ Epitetus dicitur, paululum supra mare, qui paruos crocodiles nutrit. Strab. lib. 12.

Azáricam, siue Azricam, 1. auxilium resurgentis, vel vindicantis, vel fortitudo vacua, nomen viri. 2. Esdr. 11.

Azatha Armeniæ maioris oppidum. Ptolem.

Azau, filius Nachor ex Melcha. Genes. 22. Latin. videns aut prophetans.

Azaneni, populi, à quibus deletis Azanenici cognomen retulit Alexander Seuerus Imperator.

Azaz, pater Bala. 1. Paral. 5. Lat. fortis.

Azazena, regio à Romanis deuastata.

Azazias, nomen viri. 2. Paralip. 31. Lat. fortitudo Domini.

Azbai, nomen viri. 1. Paralip. 11. Lat. Hyssopus mea.

Azboc, nomen viri. 2. Esdr. 3. Lat. Hircus, vel fortitudo vacuitatis, aut fortis dissipatio.

Azeca, ciuitas Amorrhæorum, quæ sorte cessit tribui Iuda. Ios. 15. Nehem. 11. Hieronymo inter Eleutheropolim & Æliam sita: quo loco Deus grandine & lapidibus gentes perdidit. Ios. 10. Philistiim illic castra contra Israël habuerunt. 1. Reg. 17. Hanc reparauit Roboam Rex Iuda. 2. Paral. 11. & Rex Babylonis eandem debellauit. Ierem. 34. Latin. fortitudo, siue sepa.

Azêi & Azeotæ populi Troadis. Steph.

Azénia, pars tribus Hippetontidis in Attica. Stephanus.

Azetene, Armeniæ maioris regio Ptolem.

Azar, nomen viri. 2. Esdr. 3. Lat. atrium, vel adiutorium, fons exercitus, vel fortitudo fœlicitatis.

Azgad, viri nomen. 1. Esdr 2. 8.

Azia, id est, fortitudo siue hircus Domini, nomen viri. 2 Esdr. 11.

Azilis, vel Aziris, vel Azirus, locus, vel vrbs, vel fluuius Lybiæ. Steph.

Axicis, Marmaricæ vicus. Ptolem.

Azij, vel Aziotæ Troica gens. Steph.

Aziris, ciuitas in Armenia minore, iuxta Euphratem. Ptolem.

Aziza, nomen viri. 1. Esdr. 10. Lat. fortitudo, aut fortis.

Azmaneth, nomen viri. 2 Reg. 13. qui. 1. Paral. 11. dicitur Azmoth 1. Esdr. 2. Lat. fortis mors, siue hircus, aut fortitudo mortis.

Azmoth, filius Ioada filij Achaz. 1. Paral. 8. 12. 17. Filius item Iore. 1. Paralip. 9. Nomen præterea cuiusdam alterius. 1. Paral. 11. qui. 1. Reg. 23. dicitur Azmaueth.

Azochis, vrbs circa Mesopotamiam. Plin.

Azon. Vide A z a.

Azonax, vir à quo in magicis instructus est Zoroastes. Plin. lib. 3. cap. 17.

Azor, filius Eliacim, filij Abiud, Lat. adiutor, vel accinctus Matth. 11.

Azotus, vrbs Pelagoniæ Tripoliditis. Steph.

Azotij, populi in terra Chanaan contra Aquilonem. Ios. 13. Lat. ignis dilecti, vel patrui.

Azótus, Hebr. Asdod, id est, depręda tio, siue ignis dilecti, aut ignis patrui, insignis Palestinæ vrbs inter Ascalonẽ & Ioppem in tribu Dan, in qua gigantes habitarunt, capta à Iosue duce. Ios. 11. Sorte cessit tribui Iudæ. Ios. 15. Hæc vna è quinque ciuitatibus Allophylorũ, templo Dagon idoli nobilitata. 1. Reg. 6. Quam vt ait Steph condidit quidam è mari rubro profugus, ex nomine vxoris suæ Azes. Volaterra. lib. 11. Cuius in scripturis multa est mentio. Ierc. 25. Amos 1. & 2 Sophon. 2. Zach. 9. Isa. 20. 2. Paral. 26 In hac Philippus prædicauit Christum. Act 8. Est & Azotus, vrbs Achaiæ. Pompon. Strab. Stephan.

Aziel, nomen viri. 1. Paral. 12.

Azuba, mater Iosaphat, filia Salai. 3. Reg. 22. Vxor item Caleb filij Esron, filij Iuda. 1. Paral. 2 2. Paralip. 20.

Azur, pater Ananiæ Prophetæ. Ierem. 28. Pater item Ieconiæ. Ezech. 11.

Azuritanum, oppidum in Africa. Plinius libro 5. capite quarto.

Azylia, Epiri oppidum. Ptolem.

Azzi, nomen viri. 2. Esdr. 11.

B A

Baal, Assyriis, Iouis nomen, Punicis dominum significat, inquit Augustinus, vnde Baalsamen, quasi dominum cœli dicũt. Fuit autem idolum Samaritanorum & Moabitarũ, Græci Martem putant. Num. 12 quod destruxit Gedeon. Iud. 6. Est & nomen loci. Par l. 5. Filius item Ioël. 1. Paral. 5. Filius Abigabaon. 1. Paral. 8. Postremò filius Iabel. 1. Paral. 9. vox Hebræa significat idolum aut dominans, vel subiiciens, aut possidens, cum quo sequentes voces cognationem & ferè eandem significationem habent.

Baal-mons circa Libanum in finibus Allophylorum.

Baala, ciuitas in tribu Iuda. Iosue 15. quæ & Cariathiarim & Cariat-baal dicitur.

Baalath, ciuitas in tribu Dan. Ios. 19. Ciuitas à Salomone condita. 1. Reg. 9.

Baal-berith, Iudicum 9. Idolum vel Dominus fœderis.

Baal-gad, nomen montis sub monte Hermon. Ios. 11. 13. Lat. Dominus exercitus.

Baal-hasor, locus infra Ephraim vrbem Beniamin 2. Reg. 13. Latin. Dominantis atrium aut fœnum.

Baal-hermon, mons circa Libanum in Palestinæ finibus. Iud. 3. Lat possessor destructionis.

Baália, nomen viri. 1. Paral. 12. Domini siue idoli Deus.

Baal-iada, filius Dauid. 1. Par. 14. possessor scientiæ.

Baálim, idolum. 1. Reg. 7. 2. Paralip. 28. Ierem. 2. Rex item filiorum Amm. Ierem. 40. Domini. Gallicè *Patrons*.

Baal-meon, ciuitas Amorrhæorum quę sorte obtigit filius Ruben. Num 32. Ios 13 Hæc eadem dicitur Beelmeon. Dominus habitaculi, siue idolum peccati.

Baal-pháraſin, locus in terra Chanan. 2. Reg. 5. 1. Paral 14. Lat. possidens diuisiones.

Baal-thamar, vicus iuxta Gabaa, in tribu Beniamin. Iudic. 20. Dominus palmæ.

Baána, filius Remmon Berothitæ. 2. Reg 4. Pater item Eled. 2. Reg. 23. Filius itẽ Ahilud. 3. Reg. 14. Lat. in responsione, vel in afflictione, vel in Cantiço.

Baaras, locus & nomen plantæ mirabilis, cuius virtutes vide apud Iosephum, lib. 7. cap. 25. de bell Iudaic.

Baarsares, Babyloniæ regionis fluuius. Ptolem.

Baása,

Baáſa, III. rex Iſrael, regnauit annis XXIIII. impius, omnem Hieroboam familiam & Nadab interfecit. 3. Reg. 15 Ioſephus libro 8. cap. nono.

Baâſa, filius Ahia. 4. Reg. 9. Lat. in factura ſiue in tinea, aut in compreſſione, vel ſcrutationem tollens.

Baba, Mauritaniæ oppidum, Auguſti colonia, Iulia campeſtris appellata. Plinius libro 5. capite 5.

Babáctes, & Bactes, Bacchi cognomen. ἀπὸ τῦ βακχάζειν, quod eſt vociferari. Bacchæ enim in liberi patris Orgiis inconditos quoſdam vlulatus edebant.

Babanenſes, populi Hiſpaniæ citerioris, in conuentu Carthaginenſi, quos inter celeberrimos ſtipendiariorum collocat. Plinius libro tertio, cap. tertio.

Babas, vir maximæ virtutis, cuius ſolius rex Herodes Aſcalonita conſiliis vtebatur, quòd rerum publicarum non parùm gnarus eſſet, ac proinde eum tyrannus ſuſpectum habens, crudeliter ipſi oculos erui iuſſit. Ioſeph.

Babæ, vrbs Libyæ. Steuh.

Babel, ciuitas, Gen. 11. Lat. Confuſio, ſeu commiſtio. Steph. Seleucia dicta.

Babiba, Libyæ inferioris oppidum. Ptol.

Babila, Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.

Bibilius, homo Romanus, quem Plinius lib. 9. in procœmio ſcribit, à freto Siciliæ, ſexta die, adminiculo herbæ cuiuſdam, Alexandriam peruenisſe: quod & quibuſdam aliis accidiſſe idem commemorat.

Baborana, Paropaniſi vrbs. Ptol.

Babrantium, vel Babras, Stephano, oppiduli nomen eſt Æolidis prope Chium, à quo Gentile Brabantius.

Babulis βαβυλὶς, appellatur vrbs non procul à Delta Nili inſula, eam partem ſpectans, in qua ſita eſt Memphis ampliſſima Ægypti vrbs, quæ hodie Cayrum appellatur.

Babylas, cùm ad Martyrium duceretur, hæc de Pſalmis accinuiſſe dicitur: Conuertere anima mea, ad quietem tuam Dominus enim reſpexit te. Sunt, qui ſcribunt tres adoleſcentes fratres, educatos à ſene raptos & ipſos poſt varia tormenta ad cædem, detrectantes deorum ſacrificia, Babylam ante ſe iugulari curaſſe, ne qui metu ſupplicij reſiliret poſtea: atque ita illis interemptis, cùm dixiſſet. Ecce me, & liberos, quos Deus mihi tribueret, porrexiſſe ceruicem, mandaſſéque aſtantibus, vt cathenas, quibus vinctus erat, vnà cum ſuo corpore ſepelirent, ne ornamentis, ſuis mortuo carendum eſſet. hæc ex catalog. Epiſcop. de quo ita ſcripſit Theod. lib. 3. cap. 10. hiſtor. Eccleſ. Erant autem tunc (de Daphnæo Appollinis templo loquens) illic poſitæ clariſſimi victoris martyris Babylæ reliquiæ, & qui cum illo vnà decertarant, adoleſcentium quorundam: apparebatq; fallacis vatis conſueto mendacio obſiſtere gratiam martyris. Idem & Iulianus Apoſtata intelligens (tenebat enim ex antiqua adhuc pietate martyrum potentiam) ipſe quidem inde corpus mortuum tranſtulit nullum: reliquias autem victoriæ corporum martyrum tradidit deportandas Chriſti cultoribus, qui cupidè in lucem venere, & arcam plauſtro impoſuere, præeuntibus turbis, & choreis, & cantibus Dauidicam melodiam inſonantibus, & ſingulis membris accinentibus. Erubeſcebant omnes, qui adorant ſculptilia: deiectionem enim dæmonis arbitrabantur tranſlationem martyris. Item, ibidem cap. 12. Dæmon quidem ille fallax vates martyris gloriam auxit, ſuáque nudauit mendacia: fulmen autem cœlitus demiſſum, totum templum incendio conſumpſit, & in minutiſſimos puluere redegit ipſius Pythij ſimulachrum, &c.

Babylas, præſul Antiochenus, vitæ meritis & doctrina præſtantiſſimus. Euſeb.

Babyle, ciuitas. Steph.

Babylon, vulgò *Bagadeth*, vrbs olim Chaldeæ totius caput, à qua magna Meſopotamiæ Aſſyriæque pars Babylonia appellata eſt. Plin. libro 6. cap. 26. Hanc Strabo libro 16. à Semiramide conditam tradit. Hebræorum verò literæ originem eius à Nembroth gigante & à linguarum confuſione Babel nominatam volunt. Ambitus eius quadringentorum octoginta ſtadiorum, Euphrate fluuio mediam eam interfluente, Murum habuit coctiſi latetera, atque interfuſo bitumine compactum, adeò latum, vt quadrigæ ſibi inuicem occurrentes, facilè pertranſire poſſent: foſſa extrinſecus latè patens, vice amnis circumfluebat: fronte murorum centum portæ æreæ. Hæc vrbs cùm aliquando defeciſſet, & Semiramis circa cultum corporis occupata eſſet, ſoluta adhuc altera crinium parte, ad eam recuperandam cucurrit, nec priùs decorem capillorum redegit in ordinem, quam vrbem in ſuam poteſtatem vidit reſtitutam, Lucanus libro 1.

Cúmque ſuperba foret Babylon ſpolianda trophæis.
Auſonij, &c.

Babylon, Ægypti caſtellum, Straboni, natura munitum, à Babyloniis huc commigrantibus conditum. Vna hic è tribus erat legionibus quæ Ægyptum cuſtodiebant. Ptolemæus quoque Babyloniam vocat, hodie Cayrum vel Acayrum appellant, quæ non caſtellum eſt, ſed vrbs maxima complures complexa populos. Hanc aliqui à Cambyſe Perſarum rege Cyri filio conditam ſcribunt. Apud Stephanum βαβυλὼν, ciuitas in Ægypto nominatur. V. de MEMPHIS.

Babylonia regio maioris Aſiæ, à Septentrione

Mesopotamiæ partem spectant, ab ortu Susanam, à meridie sinus Persici partem, & ab occasu Arabiam desertam: ita dicta à Babylone vrbe splendidissima, quæ olim Assyriorum regia fuit & Chaldeæ totius caput.

Babilonicus populus fuit omnium in orbe terrarum primus, de quo Berosus libro 3. ita scriptum reliquit: Nimbrotus (inquit) accepto filio Ioue Belo, cum colonis, furatus est rituales Iouis Sagi, & cũ populo venit in campum Sennaar, vbi designauit vrbem, & fundauit maximam turrim anno salutis ab aquis diluuij centesimo primo: regnauitque annis quinquaginta sex: ac deduxit turrim ad altitudinem & magnitudinem montium in signum, atque monumentum, quod primus in orbe terrarum est populus Babilonicus, & regnum regnorum dici debet.

Babylonij & Assyrij vxores ex publica authoritate emebant, quod hodie apud Arabes & Saracenos seruatur. Polyd. Verg. lib. 4. cap. 4. de rerum inuent. Hi omne id tempus inter duos exortus interceptum, diem vocabant: diem igitur ab exorto sole auspicantur. Plinius libro 11. Item Babylonij hac in re sapienter factitare visi sunt, quòd teste (Herodoto libro 1. & Strab. 16.) medicis non vtebantur, sed languentes in forum efferebant, vt viri qui eos adirent, consulerunt, hortarentúrque ad ea, quæ ipsi faciendo similem effugissent morbum, aut alium effugisse nouissent: nec fas erat quempiam ægrotum silentio præterire. Idem factitabant Lusitani, & Ægypti, vt ait Strabo libro 3.

Babyrsa, castellum munitissimum Atropatiæ regionis in Asia, prope Artaxatam vrbem. Strabo lib. 11.

Babys frater Marsyæ, qui non veritus est ipsum Appollinem ad canendi certamen vocare. A quo quum esset victus, ab eodem supinus de pinu suspensus excoriatus est. Deinde quum Apollo pararet Babyra quoque perdere, intercessit Pallas admonens hunc vsque adeò infeliciter & indocte tibiis canere, vt omnino negligẽdus videretur, κάκιον inquiens, βάβυς αὐλεῖ, id est, Deterius Babys tibiis canit: quod & abiit in prouerbium de iis quorum exercitatio semper vergit in peius.

Babysenga. Indiæ extra Gangem emporium. Ptolem.

Babytáce, vrbs Persica, Steph. Huius incolæ soli mortalium aurum spernunt Rhod.

Babascami, Arabiæ populi, quorum oppidum Riphearma vocatur, quo nomine hordeum appellant. Plin. lib. 6. cap. 28.

Bacáles, populi Libyæ iuxta mare. Herod. libro histor. 4.

Bacalitis, Æthiopiæ sub Ægypto regio. Ptol.

Bacare, Indiæ intra Gangem vrbs littoralis Ptolem.

Bacascami, Zamarenorum oppidum in Arabia felici. Plin.

Bacasis, Laccetanorum in Hispania Tarraconensi oppidum. Ptol.

Bacatæ, Marmaricæ gentis nomen. Ptolem.

Bachácar, viri nomen, 1. Parah. 9. Lat. vacua, vel inanis visitatio, aut vapulatio, aut vacca

Baccæi Hispaniæ gens. Steph.

Baccha, villa circa Mæotidem.

Bacchanal, vel Baccanale, locus in quo Bacchi festa celebrantur διονυσιον. Plautus in Aulula.

Bacchanália, quæ, & Dionysia, Bacchi festa in quibus viri per noctem fœminis & teneræ ætati turpiter admiscebantur per dolum. Vnde est Illud,

Qui Curios simulant, & Bacchanalia viuunt.

Hæc à multis Græciæ vrbibus triennio quoque celebrantur.

Bacchemon, Lactantio, Persei & Andromedæ filius.

Bacchi mõs, in Thracia est, circa Philippos. App.

Bacchi & Antibacchi insulæ duæ in Arabico sinu Ptol. Steph.

Bacchia, Albaniæ vrbs. Ptol.

Bacchis, vrbs Ægypti, iuxta Mœotidis stagnum. Ptolem.

Bacchium, insula maris Ægei. Liuius.

Bacchimones, populi Orientales, Bocatio, qui postea ab Achemenide Bacchemonis filio Achemenides appellati sunt: hi Apollinis ritus se inuenisse asserunt.

Bacchiadæ Corinthij, à Bacchia Dionysij filia oriundi: qui cùm Actæonem Melissi filium in nocturnis Orgiis discerpsissent, eius necem tam impatienter tulit Melissus, vt obseruato Isthmiorum tempore, stans ante aram, Diras Corinthiis imprecatus sit, nisi filij sui necem vlciscerentur, carminéque peracto, protinus se præcipitem dedit. Corinthij itaque, vt se religione soluerent, Bacchiadas, ex vrbe eiecerunt: qui conscensa naui in Siciliam delati, inter Pachynum & Pelorum consederunt, Ouid. 3. Metamorph.

Et qua Bacchiadæ, bimari gens orta Corinthi,
Inter inæquales posuerunt mœnia portus.

Vrbem Corinthum annis fermè ducentis tenuerunt tyranni locupletissimi, numero plurimi, & genere clari euadentes, emporium ipsum adempto metu fructuosum possedere.

Bacchides, Mesopotamiæ præfectus, tempore Demetrij Soteri x. Syrię regis anno trecentesimo octuagesimo quinto.

Bacchides, dux, Sinopem vrbem Lucullo prodidit. Strabo lib. 12.

Bacchilides. Lyricus poëta Cous.

Bacchius & Bithus gladiatores nobilissimi, qui pares ætate & pares audacia fuerunt. Hinc natum prouerbium, Bithus contra Bacchium, quum duo pares viribus & audacia inter se dimicant.

dimicant. Horat. *Vt non compositi melius cum Bitho Bacchius*: nam cum multos interfeciſſent, tandem congreſſi mutuis vulneribus ſe confoderunt.

Bacchilio fluuius de Vicentinis montibus defluens.

Bacchus, Iouis ex Semele filius, vini inuentor, vnde & pro ipſo vino poni conſueuit. Primùm Dionyſius, deinde Liber pater, mox Oſiris, & Bromius, & Lenæus. A Græcis etiam διμήτωρ dictus, quòd duas matres habuiſſe fingatur. Ferunt enim Semelem ex Ioue iam grauidam, cùm amatore Deo (qui ſe illi daturum, quicquid petiiſſet, per Stygiam paludem iurauerat) Iunonis dolo hoc ſibi munus rogaſſe, vt talis ſecum, qualis cum Iunone ſolebat, nocte vna concumberet, fulmine fuiſſe exuſtam, puerúmque vtero exemptum, Iouis femori fuiſſe inſertum: quem ille poſtea maturo partus tempore, more grauidæ mulieris enixus eſt, vnde Bimater, & bis genitus Bacchus dicitur. Hunc primum matertera eius Iuno clàm nutriuit, poſtmodum Nymphis tradidit quæ etiam ei alimenta dederunt. Habuit item Silenum alumnum, qui à ruſticis captus, à Myda Baccho eſt reſtitutus, Currum ei attribuunt poëtæ, quem tigres & lynces ducunt ſequitúrque Bacchantium turba, Deus vini ab Ethnicis eſt habitus, quòd primus vini vſum inueniſſet, vnde ſæpiſſimè pro ipſo vino ponitur. Sacer eſt & ei caper & aſinus, eo quòd ferulæ huic ſunt grauiſſimæ, cæteris iumentis non item: quæ ſacra huic Tamariæ populi ab Indorum victoria redeunti inſtituerunt, actis circum torcularia choreis, quàm diu ſpumarent muſta, ἀπὸ τῦ βάζειν, id eſt, à clamando: ſolebant enim Bacchantes clamare. Hic orbem ferè terrarum peragrauit: multas nationes domuit. Indos debellauit, & primus omnium triumphauit, vectus Indico elephanto. Diodorus. Primus emere ac vendere inſtituit, & diadema regum ac triumphum inuenit. Dictus Bacchus, vt Diodoro placet, à Bacchis mulieribus, quę illum βακχεύοντες, hoc eſt, inſanientes, & immodeſtè ſe gerentes, in Indiam ſunt ſequutæ: ſiue (vt Euſtathio placet) ἀπὸ τῦ βακχεῖν, hoc eſt, à vociferando & vlulando, adiecta litera κ, quò vaſtior ille Mænadum ſonus in ipſo Dei nomine redderetur. Baccho templa hæc erecta ſunt in Ægina, Aleæ, apud Anthedonios, apud Argiuos, Burę, in Bryſea, in Bulidè, Copæ, Coronæ, apud Lynethanenſes, apud Eleos, apud Epidaurios, Hærenſes circa Ilium montem, Larymnæ, apud Megarenſes, Megalop, Mynſios, Orchomenios, Pellinenſes, Phliaſios, Sicyonios, Tanagræos, Tegeates. Pauſanias.

Bacchus, Semeles filius fuiſſe fingitur, quia vinum filius eſt vitis: nam eius mater Semele nuncupata eſt ἀπὸ τῦ σείειν, τὸ μίλαν, à concutiendis membris ſcilicet, vel quòd arbor ipſa maximè cæterarum membra, ramos ſcilicet, mollia & ventis facilè agitanda præbeat: vel quòd vitis per vinum hominum membra inflectat & regat. Iouis item filius dicebatur: quia innatus eſt vino calor quidam, & ab ipſa natura inſitus: neque poteſt niſi in locis calidis, aut in moderato calore ſaltem, vitis naſci. Iouis femori aſſutus fuiſſe dicitur, quia caloris maximè cupida ſit vitis, neque ſine illo viuere poteſt, aut eſſe fructuoſa: quare per acriores hyemes vites complures moriuntur. Illum educaſſe Nymphæ dicuntur è matris cineribus excipientes, quoniam omnium arborum vitis eſt humidiſſima, cuius fructus ſi aquam modicè ſortiatur multò ſit ſalubrior, & creſcit eodem tempore. Dicitur etiam delatus in Ægyptum ob loci calorem, terræque feracitatem, cuius loci ſimilitudinem vitis requirit. Bacchus, 1. Vinum, pro bibentium ingenio alios facit audaciores, alios loquaces ac timidos, tanquam fœminas: ideò mas & fœmina creditus eſt. Hunc Muſarum Comitem cenſuerũt: quia vini calor excitet ingenium: nam & diſertos & audaces, & fortes faciunt vini meracioris pocula, teſte Horatio: *Fœcundi calices quem non fecere diſertum?* Idem & nudus & ſemper inuenis habitus eſt, quòd arcana effutiant facilè vino madidi. Reliqua de Baccho, prolixè admodũ deſcripta lege apud N. Comitem, mytholog. libro quinto, capite decimotertio.

Bacchæ, Bacchi ſacrificulæ, quæ & Mænades, & Baſſarides, & Thyades: nocte Baccho ſacrificabant alternis annis in Parnaſſo monte Bœotiæ, Dictæ ſunt Bacchæ ab inſanis clamoribus: currebant enim cum tædis & funalibus accenſis per noctem, quibus vtebantur in illis ſacrificiis, atque crinibus paſſis ita clamabant currentes, Eu, hoé, quæ voces ſunt bona ac fœlicia precantium. His poſtea vocibus in vnam compoſitis Euæus-Bacchus vocari cœpit.

Bacchæ mulieres, tertio quoque anno ad Cithæronem montem cateruatim cum Thyrſis conuenientes, vt ibi Bacchi Orgia magno cum vlulatu celebrarent. Ouidius libro nono Metamorph.

Vtq; tuo mota proles Semeleya Thyrſo,
— Iſmaria celebrant repetita triennio Bacchæ.

Bacchus, martyr, vnà cum Sergio, ſub Diocletiano ad Euphratem paſſus eſt. Vterque ordinem in exercitu Cæſaris ducebat. Volater.

Bachia, inſula iuxta Smyrnam commemoratur à Plinio lib. 5. cap. 31.

Bacelus, vir quidam effœminatus totúſque luxuriæ deditus. Vide prouerb. Bacelo ſimilis.

Bacchiadæ, βακχιάδαι dicti fuerunt qui à Co-

rintho exules in Siciliam deuenerunt, & vrbem inter Pachynum & Pelorum ædificantes Siculi facti sunt. Hi à Bacchia Dionysij filia originem duxerunt. Strabo lib.8.de Corintho loquens, Bacchiadæ, inquit, anni fermè c c. vrbem dominatione tenuerunt, & tyranni locupletissimi,& numero plurimi & genere clari cuadentes,emporium ipsum adempto metu fructuosum possedere.Ouid.3.Metamorph.

Et qua Bacchiadæ humari gens orta Corinthi,
Inter inæquales posuerunt mœnia partus.

Bacênor, nomen viri, secundo Machabæorum duodecimo.

Bacenis, sylua ingens trans Rhenum Suenos à Cheruscis pro natiuo muro diuidit. Nunc Nigra sylua dicitur,non longè à Friburgo & Badensi agro,inter Athesin,Rhenum, Necarum, Moyanum & Danubium,Germaniæ flumina. Hercyniámque Syluam, & Hassiæ regionis germanicæ montes. Cæsar, libro sexto Commentar.

Bachilides, lyricus, tempore Artaxerxis Persarum regis.

Báchylus, Ecclesiæ Corinthi moderator. Euseb. lib.5.cap.22.

Bacis, vates quidam Bœotius, cuius meminit Cicero, lib.de Diuin.

Bacis luctatoris nomen apud Pausan.

Baci, v.Corinthiorum Rex, regnauit ann. xxxv. A quo regis Bacidæ cognominati.

Bacchæ βάκχαι, Bacchi nomen, quemadmodum & Babachæ ἀπὸ τοῦ βάζω, inclamo, vociferor: solent enim Baccho, hoc est vino madidi, & mulieres, Liberi patris Orgia celebrátes,omni tumultuario quodam & incondito clamore replere.

Bactra, orum, Scythiæ prouincia, vltra Assyriam, à flumine Bactro cognominata. Virgil.lib.2. Georgicorum.

Laudibus Italiæ certent non Bactra,neque Indi.

Eius prouinciæ populi, Bactri, Bactrij. & Bactria ni vocati sunt, quorum Rex fuit Zoroastres, magicæ artis inuentor.

Bactra item, siue Bactrum, Plin.lib.6.cap.16. oppidum est eiusdem regionis, Bactrianorum regum regia,& totius regni caput, ita dictum à Bactro fluuio: cùm antea Ariaspe appellaretur. De Bactrianorũ moribus memoriæ proditum est ab Onesicrito, canes apud illos ali, quos Sepulchrales vocant, quibus parentes morbo ætatéve confectos obiiciunt dilacerandos.Mulieres autem Bactrianas,splendido cultu & vnguentis vti:à seruis & ancillis multò magis quàm viros coli, nec nisi equo insidentes, magnóque & auri & gemmarum apparatu excultas in publicum prodire: matrimonij autem castitatem non seruare, sed tam seruis quàm aduenis promiscuè sese commiscere:nec à viris eo nomine accusari, quibus

ipsæ dominari videntur.

Bactrianuum regnum olim mille vrbibus fuisse inclytum ferunt. Huius primus institutor fuit Ceter,filius Aram. Ioseph.

Bactros, fluuius in finibus Scythiæ Asiaticæ, à quo Bactra regio & vrbs nomen sumpsit.Herod.lib.7.Lucan.3.

Errantes Scythiæ populi quos gurgite Bactros
Includit gelido,&c.

Bacturingeron est fluuius propinquus portui Patenno.

Bacuntius, Pannoniæ fluuius est, in Sauum influens.Plin.lib.3.cap.25.

Bácuti & Bacyriani, gens Parthis & Medis vicina.Stephan.

Bádacer,nomen ducis exercitus Iehu. 4. Regum nono.

Bádacum, ciuitas Noricorum, siue Bauarorum, hodie *Salz burg*, à flumine quod Salezam vocant Volaterranus.

Balad, pater Adad,regis quarti in Edom. Genes. 36.Lat. Solitarius,siue in mamilla, vel in dilectione.

Badá as, nomen viri, 1.Esdr.10.Lat.Solus dominus,vel vectis domini.

Badan, nomen viri, 1.Reg.12. filius Vlam filij Sares, 1.Paralip.7. Lat.vectis, vel solus, aut in iudicio.

Badanatha,oppidum est Thamudeorũ, qui sunt populi in Arabia locis Mediterraneis degentes Plin.lib.6.cap.28.

Bagatha, nomen eunuchi. Hest.1.2. Lat. in torculari vel cibum tribuens.

Badas, fluuius Syriæ: iuxta quem sepultus est Memnon,Simonides poëta in Memnone dithyrambo Deliacorum. Strabo libro decimo quinto.

Badena, vrbs in Heluetia, alia in Marchia: à Thermis apud Germanos nomen suum habens.

Badêos,vrbs fœlicis Arabiæ,iuxta rubrum mare. Stephano.

Badiza,vrbs Britanniæ Steph.

Bady,fluuij nomen.Pausan.

Bæa, mons Cephaleniæ, à Bæo Vlyssis gubernatore.Stephano.

Bæáca,ciuitas Chaoniæ.Steph.

Bæbe, oppidum Cariæ.Steph.

Bæbro, oppidum Hispaniæ Bœticæ, inter Bœtinium fluuium & Oceani oram in mediterraneo situm. Plinius libro tertio, capitulo primo.

Bæcyla, vrbs Iberiæ, iuxta Herculis columnas. Stephano.

Bænis,fluuius est Lusitaniæ omnium eius regionis fluuiorum longè maximus, cuius fons est apud Lantabras:alio nomine vocatur Minius. Strab.lib.3.

Bæsampsa, ciuitas in Arabico sinu circa rubrum mare,

mare, quæ domus est Solis. Stephanus.

Bæsi. Vide CYTOPOLIS.

Bæterræ, Galliæ Narbonensis vrbs, olim Septimanorum (à legionis scilicet Romanæ numero) colonia. Hocque esse verum nomen, vel ex elogio marmori, quod illic visitur, insculpto apparet, hisce verbis M. Iunio Philippo, nobilissimo Cæsari, principi iuuentutis, Septimanorum Bæterr. vel ex Græco nomine in antiquissimis manuscriptis Ptolemæi tabulis lectio βαίτερρα. Quare illa Bætitæ, Bicterræ, Bieterræ, &c. tanquam corrupta quorundam iudicio sunt reiicienda. vulgò *Beziers*. De qua Pompon. Mela, Stephan. Plinius libro. 3. cap. 4. & Ptolemæus meminerunt.

Betarreni, populi in Cælesyria, non longè ab Ithuræorum gente, à quibus & oriundi dicuntur Plin. lib. 5. cap. 23.

Bætharrha, vrbs Celtica. Steph.

Bætharthus, magnus vicus in Palestina. Stephanus.

Bætica, tertia pars Hispaniæ, sic à Bæti flumine dicta, ab incolis autem Turdetana. Strabo lib. 3. Ea nũc Granata dicitur, à grano, quod Græci coccum vocant: quòd in ea copiosum coccum gignatur. Accipitur etiam pro Hispania, quòd Bætis eam diuidat.

Bætis, vel Betis, Bethis, aut Betys, fluuius Hispaniæ vlterioris, à quo Bætica. Hispaniæ regio dicta, quæ ab accolis Turdetana: vt incolæ Turderani & Turduli dicuntur. Dictus Bethis παρὰ τὸ βάθος, quod est profundum, a in e. In eo lanas pulchro colore tingi ostendit Martialis, cùm ait:

Bethys oluifera, crinem redimite corona,
Aurea qui nitidis vellera tingit aquis

Scribitur à Stephano Bætis, cum æ diphthongo in prima, aitque ab incolis etiam vocari πέρκης. Is autem ex agro Tarraconensi demissus, mediam Hispaniam perfluit, mox mari propinquus, lacum efficit magnum, ac demum occidentalem intrat Oceanum.

Bætium, vrbs Cappadociæ Step.

Bætulum, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hispaniæ Tarraconensis fluuius: alio nomine Betholon. Eius irrigatione ager Barchinonensis lætissimus est.

Betulij nomen oppidi in eodem tractu. Plin. lib. 3. cap. 3. Ptol. lib. 2. cap. 3.

Bæus, gubernator Vlyssis. Vide BALA.

Bagadónia, pars Macedoniæ Australis. Stephanus.

Bagánum, Ptolemæo, neruiorum ciuitas: alio nomine Tornacum.

Bastiganus, mons Mediæ, apud quem Semiramis in petra stadiorum septemdecim suam insculpsit effigiem, quam viri centum donis venerarentur. Rhod. libro vigesimonono, cap. vigesimo quarto.

Bagóas, lingua Persica, spado dicitur. Ouid.

Quem penes est domina seruandi cura Bagoa.

Suidas scribit nomen proprium fuisse Eunuchi, quem turpiter Alexander Macedo adamauit. Proinde cùm Persa quidam nobilissimus Alexandriam, eiúsque amicos muneribus cumularet, soli Bagoæ nihil honoris detulit. Rogatus causam, respondit se amicos regis, non scorta colere. Cælius capite trigesimo, libro octauo.

Bagóas, veneno Artaxerxem sustulit, omnésque regios filios, Arsene dempto, interemit. Diodor. in Alexandrum.

Bagoe, Nympha quæ Thusci artem fulgurita-tum scripsit, quam quidem Sibyllam putant Erythræam, cui nomen esset Herophila. Alij post Herophilam vixisse contenduut, quam Alexandria temporibns mulierum primam oracula ceciniisse arbitrantur. Alexander ab Alexand. lib. 2. cap. 16.

Bágrada, vel Bragadas, fluuius Africæ propriæ qui iuxta Vticam labitur, apud quem ab Attilio Regulo, & à toto exercitu balliſtis & catapultis, serpens centum & viginti pedum longus occisus est. Authores Plin. libro octauo, capite decimoquarto. Gellius libro sexto, capite tertio. Strabo libro vltimo. Lucanus libro quarto,

Primaq; castra locat cano procul æquore quo se
Bagrada lentus agit.

Bagustim, Pannoniæ fluuius in Sauum influens. Plin. lib. 3. cap. 25.

Bahal, numero singulari, inquit Hieronymus: Bahalim pluraliter, Tyrorum Deus. Vide BAAL.

Bahalis, i. in lætitia, siue in arrogantia, Rex filiorum Ammo. Iere. 40. 14.

Baliurim, nomen ciuitatis in tribu Beniamin, 2. Regum 3. Lat. Electi, siue iuuenes, aut in foraminibus siue in libertatibus.

Baiæ, arum, ciuitas Campaniæ, secus mare sita, à Baio Vlyssis socio illic sepulto. In huius agro aquæ calidæ sunt, & ad voluptatem & ad varios morbos commodæ: & quia fertilitate ac copia rerum, ædificiis, littorúmque amœnitate præstabant, magna Romanorum multitudo ad eas confluere solebat. Fuit hæc vrbs temperie aëris & Romanorum frequentia, atque ornamentis ædificiorum celeberrima. Martial. ad Flaccum,

Vt mille laudem Flacce versibus Baias,
Laudabo dignè non satis tamen Baias.

Horatius in Epistolis,

Nullus in orbe locus Baiis præluceat amœnis.

Siluius.

Primores adsunt Capua, docent illa tepentes
Vnde ferent nomen Baiæ, comitemq; dedisse
Dulichiæ, puppis stagno sua nomina monstrat.

Hinc sinus Batanus, qui hinc Miseno monte, illinc Puteolis clauditur.

Baiazeth, Turcarum rex, per Tamerlanem in bello captus: mulo insidens, per exercitum in ignominiam ducebatur, potissimum ob superbiam, qua turgidè intumescebat. Postea cathenis aureis vinctus, & in cauea conclusus à Tamerlana, quocumque iret, ducebatur: quo in equum ascendens scabelli vtebatur loco, ac subter mensam, cùm ederet, instar canis, ad eius pedes, solas de reliquiis cadentes colligebat micas, quibus tenuissimè ac turpissimè victitabat.

Bairon, historicus scripsit breuiarium rerum ab Alexandro gestarum. Suidas.

Baius, Vlyssis socius, in Campania sepultus, à quo Baiæ in Campanię dictæ authore Seruio.

Bal, lingua Punica, Deus dicitur. Seruius Æneidos. Apud Assyrios autem Bel dicitur quadam sacrorum ratione Saturnus & Sol.

Bala, i. inueterata, siue turbata, aut defluens: nomen ciuitatis in tribu Simeon. Iosue 19.1. Paral. 4. Ancilla item Rachel vxoris Iacob. Gen. 19. Vxor item Nephthali. 1. Paral. 7.

Bala, i. deglutiens, siue destruens, nomen vrbis, quæ Segor, item Salissa, siue Vitula conterminans in sacris literis dicitur. Genes. 14. Est & filius Azaz, filij Semna, filij Ioel. 1. Paral. 5.

Balaam, i. vetustas populi, vel absque populo, siue deuoratio, aut destructio eorum, filius Beor ariolus. Num. 22. Iosue 12. Est & nomen ciuitatis, 1. Paral. 6.

Balaan, i. inueteratus, siue turbatus, filius Eser, filij Seir Horrhæi, Genes. 36.

Balámir Hunnorum rex. anno 336.

Balanea, oppidum in confinio Syriæ & Phenices. Plin. lib. 5. cap. 20.

Balari, populi montanorum, qui speluncas inhabitant. Strabo lib. 5.

Balari, Cyrniis exules dicuntur, teste Pausania: quod nomen Sardiniæ montana incolentibus adhæsit, cum illuc secessissent à Carthaginensibus deficientes Gæl. lib. 19. cap. 82.

Balbinus, consul tempore Iulij Cæsaris.

Balbinus, consul, tempore Antonini imperatoris III.

Balac, i. inuoluens, aut destruens, vel cũ labente, ait cum percutiente filius Sephor, Num. 22.

Balach, Parthorum rex, Balduinum cum magna procerum militúmque parte cepit, Carras in carcerem coniecit. Blond. Æmil.

Baládam, i. absque imperio, vel absque iudicio, aut vetustas imperantis, vel iudicij nomen viri, 4. Reg. 20. Isa. 39.

Balan, i. inueteratus, siue turbatus filius Iadihel filij Beniamin. 1. Paral. 7.

Balanam, i. idoli gratia vel donum, aut possessor gratiæ vel doni, filius Achobor, septimus rex Edom. Genes. 36. 1. Paralipom. 27. Hebraicè Baalhanan.

Balaneæ, ciuitates Phœnicæ, quæ nunc Leacas appellatur. Steph.

Balanus, vrbs in Epiro.

Balatrones, inquit Festus & Blateas, antiqui appellabant bullas luti ex itineribus, aut quod de calceamẽtorum soleis raditur. Deinde Balatrones dicti sunt homines nihili & nullius precij. Porphyrio in illud Hort. Saty. 1. *Mendici, mimæ, Balatrones, &c.* à balatu & vaniloquentia dictos putat.

Balbura, vrbs Lyciæ. Stephan. Vide B V D O apud eundem.

Balbus, cognomen fuit Atiliorum, à balbutie primum vni ex illis impositum, & postea à posteris retentum.

Balbus Cornelius. Vide CORNELIVS.

Balbus, mons Aphricæ, insignis latebra Masinissæ regis à Syphace superati: est enim fontibus abundans, & pascuis agróque Carthaginensi vicinus.

Balcea, vrbs circa Propontidem Steph.

Balchus, fluuius est Colchorum.

Baldad, i. vetusta dilectio. vel mamilla, siue inueteratus motus, aut absque motu, siue absque dilectione vel mamilla. Heb. Bilbad. nomen viri. Iob. 8.

Baldequinus, Damasci rex, Balduino superatus. Blond.

Baldrâca, puella generis obscuri, peregrinaque conditionis, quamuis multarum rerum ob paupertatem indigna, noluit tamen corporis sui facere copiam Othoni imperatori. Volaterranus.

Balduinus de Burgo, Francus, III. Hierosolymorum rex, anno M.CXIX.

Balduînus III Falconis filius, Hierosolymorum V. rex.

Balduînus Flandrensis, Græcorum imperator, anno M.CC.II.

Balduînus, Flãdriæ comes, ex vulnere diem clausit extremum. Gangni. lib. 6. Polyd. lib. 11.

Balduînus II. admodum puer patri suffectus, cui nondum per ætatem idoneo Ioannem Brennum, Italia euocatum, Hierosolymitanum regem nomine solùm coadiutorem dedere. Blond. lib. 7. decad. 2. Egnat. Volaterr. lib. 23 Æmil. lib. 7.

Balduînus, Tarsis dominus. Blond Æmil.

Baldus, vrbs Phœniciæ. Steph.

Baleares, vulgò *Maiorque & Minorque*, duæ insulæ ante Hispaniam, 30000. passuum interuallo à se inuicem distantes, quarum maior, quæ Orientem spectat 10000. passuum longitudinem habet, circuitum autem passuum 480000. cuius præcipua oppida olim fuerunt Palma & Polentia. Alterius in 60000. tantùm passuum longitudinem extenditur, circuitus autẽ in passuum 50000. Dictæ Baleares (vt quidã volunt) à Balco quodam Herculis comite ibi relicto. Aut certè ἀπὸ τοῦ βάλλειν, hoc est, à iaculando, propterea quod fundæ & iaculationis Baleares peritissimi habiti sunt.

Tra

Tradit enim Lycophron, & post eum Florus libr.3.capit.8. eam hisce in insulis obseruatam fuisse consuetudinem, vt esurientibus filiis, à matribus ientaculum in sublimi trabe proponeretur, quod illi contingere non poterant, nisi prius funda deiecissent. A Græcis dictæ sunt ἀγυμνησίαι, eo quòd nudi incolæ, aliquandiu vitam egisse dicantur, nec vestibus vtentes, nec calceis. In hisce insulis tantus olim cuniculorum prouentus fuit, teste Plinio lib.8 cap. 55. vt in eos præsidium militare ab Augusto petere sint coacti. Hodie ab Hispanis, quorum imperio parent. Maiorica & Minorica appellantur. Baleares etiam dicuntur incolæ harum insularum: inde fit possessiuum Balearis, & Baleare Virg. lib.1. Georg.

Stupea torquentem Balearis verbera funda.

Baleeh, vrbs à Salomone ædificata. Ioseph.

Balesium maritimum Italiæ oppidum, non procul à Brundusio. Pli lib.3.cap.11.

Balerus, Hipponis filius, Corinthi ciuitatis primus auctor, & fundator. Vell. lib.1.

Balus, qui iuxta Eusebium Xerxes siue Balaneus, VIII. Babyloniorum rex regnauit annis XXX.

Baliárdus philosophus Peripateticus, Parisiis floruit, ab orthodoxis tamen in quibusdam aberrãs, à quibus nec per synodum iussu regis Ludouici huius gratia coactam, auelli potuit: quin in hoc loco deserto cum sociis nonnullis omne æuum abstinendo exegit. Volaterranus lib.22. Plat. Aemil.

Balgius, Germaniæ fluuius est è montibus Sarmatum scaturiens.

Balius, siue Balius (nam & in Grecis quibusdam codicibus βαλίος legitur, in aliis βάλιος) vnus ex equis Achillis, à balio colore ita dictus. Cõmemorat autem Homerus lib. 16. Iliad. tres Achillis equos, quorum duos Baliam & Xanthum immortales fingit, ex Zephiro vento & Podarge Harpyia prognatos: tertium autem mortalem, nomine Pegasum.

L. Balienus, asinnulus Catilinæ. Lucretium Asellam, consulatum, contra voluntatem Syllæ, ad perturbandum ciuitatis statum petentem occidit, iussu Syllæ tũc Dictatoris: accusatus postea, ac damnatus. Pædian.

Balimenses, in Latio populi, qui alias Tribulani dicuntur, Plin. lib.3.cap.5.

Balis, vrbs Libyæ, iuxta Cyrenem, dicta quod Balis deus in ea colleretur. Steph.

Balia, vrbs Macedoniæ. Steph.

Ballio, lenonis nomen apud Plautum à quo lenones in historiis Balliones dicuntur.

Balista, mons est Galliæ Cisalpinæ situs apud Ligures.

Balœum, vrbs Macedoniæ. Steph.

Ballonati, siue Bellonori, Burgundiones, Hesi, Basternæo in Scythia Europæa, vt in Asiatica sunt plerique eodem nomine. Val. 6. Argonautic. — *Ibant & geminis æquantes cornibus alas Ballanoti.*

Baloth, i. subiectæ, siue possessæ, aut in ascensione. nomen ciuitatis in tribu Iuda (Ios.15.

Balsa, Lusitaniæ ciuitas Ptolemæo, alio nomine Tauilla. Item numeratur inter Cyrenaicæ regionis oppida.

Baal-salisa, i. idolum tertium aut idolum Ducis vel Principis, siue possessor trium, aut possessio ducatus vel principatus nomen loci. 4. Reg.4.

Balsasar, i scrutator thesauri, filius Nabuchodonosor Dan.5.7.8. secundum Iosephum, filius fuit Euilmerodach.

Baltassar, nomen prophetæ, qui & Daniel dicebatur, Dan.1.5. lat. absconditè thesaurisans, siue in malleatore thesaurisans, vel occultè portans angustiam.

Baltassar, VIII. Babyloniæ rex regnauit ann. v.

Balthasar, rex Babylonis, sub quo hæc ciuitas à Persis capta fuit: tot ac tantis delitiis affluebat vt inter impudicas mulieres & obscœnas, tanquam in cœno porcus, volutaretur, & comessaretur. Herod. lib.1.

Báltia, insula in mari Germanico.

Balyra, fluuius in Peleponneso, ita dictus à Lyra quam Thamyris Philemonis filius & Nymphæ Argiopes abiecit in Patnasum montem: ex cuius ictu fluuius ortus. Rhod. libr. decimo octauo cap.7.

Bamaál, i. in circuncisione, aut in mistione, filius Iosaphat, filij Heber, filij Bariæ, 1. Paral.7.

Bamba, Hispaniæ rex, regnauit annis IX. mense vno.

Bambalio, cognomen est apud Cic.3. Phil. ignobilis cuiusdam hominis ab hæsitantia linguæ & stupore cordis. Vide Cæl. Rhod. libro 13. capit.2.

Bomberga, vrbs episcopalis Franconiæ.

Bambõrum, flumen Mauritaniæ, crocodillis refertum. Plin. lib.5 cap.1.

Bambyca, Mesopotamiæ vrbs, quam Edesam & Sacram vocant, In ea Artagatam Syriam deam colunt. Strab. lib.16.

Bambyca, ciuitas cum Romanis legionibus, à Sapore Persarum rege capta, cede facta. Amm. libro 20.

Bambycarij, populi, iuxta Tygrim habitantes, qui omnem auri aut argenti materiam ita execrantur, vt omnia metalli genera coemẽtes, illa in profunda terrarum & abditas solitudines suffodiant, ne pecuniæ commercio eneruetur animi indoles ingeniique Alex. ab Alex. lib.4.cap.15.

Bambyce, vrbs Syriæ Cœlos, alio nomine Hierapolis dicta. Plin.5. cap.1.

Bamoth, i. altaria, vel excelsa, aut in morte nomẽ vallis. Num.21.

Bamoth-bãal, nomen ciuitatis tribu Dan. Ios.13. lat. altaria, vel excelsa idoli, aut in morte idoli.

Bana

Bana Syriæ fluuius, aliás Albana dictus.

Bana, id est, in motu filius Mosa filij Zamaria. Paral.8.9.

Banaia, i. filius Domini, aut intelligentia Domini, siue ædificatio Domini nomen viri, 2. Reg. 23. Nomen principis cuiusdam, 1. Paral. 4 15.2. Paral. 31. Pater item Phlethiæ, Ezech. 11. filius Ioiadæ, 2. Reg 8.

Banása, Romanorum colonia in Africa, Valentia cognominata. Plin lib. 5. cap 1.

Banurides. insulæ Tusciæ, à Banauro filio Aiacis. Steph.

Banausi, seruorum genus manuum opera vtentium. Cæl. Rhod. lib. 25. cap 18.

Banda fluuius in Syria.

Bandobena Oppidum in India, quam Cophes & Choaspes flumina præterfluunt. Strab. lib. 15.

Bane, nomen ciuitatis in tribu Dan. Ios. 19. lat. filij. aut ædificantes, siue intelligentes. Quamuis putem legendum Bani barac, vt vnius ciuitatis nomen sit, non duarum, quum Hebræis iungantur.

Bánea, i. filius aut intelligentia aut ædificatio domini, siue Banea, nomen viri. 1. Esd. 10.

Bani, filius meus, aut ædificatio, vel intelligentia mea nomen viri, 1. Esd. 10. 2. Esd. 9.

Banni, nomen viri, 2. Reg. 23. filius Somer filij Moholi, 1. Paral. 6. lat. idem quod Bani.

Baninu, nomen viri 2. Esd. 10. lat. filij aut ædificatores nostri, siue intelligentes nos.

Banisæ, vel Basanisæ, populi Thraciæ. Steph.

Banna apud Italiotas rex dicitur aut maximus magistratus, apud Bœotios mulier. Rhod. lib. 15. cap. 17.

Banna, fluuius Hyberniæ in Borealem Oceanum decurrens.

Bonnomanna insula ante Scythiam, Plin. lib. 4. cap. 13.

Bántia, vrbs Italiæ. Steph.

Bantij, populi Thraciæ. Steph.

Bantini, populi mediterranei Lucanorum, in tertia regione Italiæ. Plin. lib. 3 cap. 11.

Banúrri, Getuli, incolæ Tingitanæ prouinciæ. Plin. lib. 5 cap. 2.

Baptæ, Athenis erant sacerdotes Cotytus, impudicitiæ deæ, cui nocturna sacra peragebant, saltationibus, & omni voluptatum generi indulgentes. Dicti autem sunt Baptæ, ἀπὸ τῦ βάπτειν, quòd qui sacris illis initiabantur, aqua calida tingerentur. Iuuenal. Sat. 2.

Cecropiam solitæ Baptæ lassare Cotytto.

In hos Eupolis comœdiam conscripsit, quam ab illorum nomine Baptas appellauit, in qua mollitiem eorum & libidinem depinxit. Quã ob causam ab illis in mare præcipitatus & submersus est. Vide plura de his apud Suidam, & Politianum, Miscellanorum cap. 10.

Baptista, prima Galeatij Pisauriẽsis principis filia & Guidonis Vrbinatium Comitis vxor fuit. hæc cum doctissimis viris plerúmque magna sui laude disputauit: libros quoque de humana fragilitate scripsit ac de vera religione.

Baptus apud Dasios est fluuius.

Bara, i. incendium, siue expurgatio, aut pastus siue iumentum, vel insipientia, vel in vigilia nomen alterius vxoris Saharáim. 1. Paralipom. 8.

Bara, i. in malo, siue in socio, aut in clamore, vel in pastu, siue in constructione rex Sodomæ. Genes. 14.

Baráa, nomen viri, 1, Paral. 8. vide Bara.

Barabánes, vel Vararanes, Persarum rex, regnauit an. xx. Christianos persequutus est. Hinc inter Romanos & Persas bellum obortum. Tripart. Hist. lib. 11, cap. 13.

Barábbas, nomen insignis cuiusdam latronis. Matth. 27.

Barábbas, Syriaca dictio, qua significat filius patris: ex bar, quòd est filius, & abba, pater. Sedul.

Tunc coluere Baal, tunc elegere Barábbam.

Barac, nomen ciuitatis in tribu Dan. Ios. 19. Vide Bane. filius Abinoem, Iudic 4.

Barácc, insula Gedrosiæ Steph.

Baracha, i benedictio, aut genuflexio. nomen viri. 1. Paral. 12.

Barachel, i. benedicens Deum aut genuflectens Deo. nomen viri. Iob. 32.

Barachias. idem quod Barachel pater, Zachariæ prophetæ. Zach. 1. Filius Mosollamoth. 2. Para. 28. Filius Zorobabel filij Phadaiæ. 1. Paralip. 3.

Barácum, Cyrenes oppidum. Plin. libro 5. cap. quinto.

Baracûra, Indiæ emporium extra Gangẽ. Ptol. hodie Bangala, ciuitas fecundissima, & regnum latissimum.

Barad, i. grando, siue in descensu, aut in imperio nomen loci in deserto Sur. Gen. 16.

Baragása, Aethiopiæ oppidum, de quo Pli. li. 6. c. 29 sic scribit. Aliqui vnum Aethiopiæ oppidum vltra ponunt in littore Baragasa.

Baráia, i. creatura Domini, siue impinguatio, aut electio Domini, siue in visione. filius Semei. 1. Paralip. 8.

Barac, i. fulgur, dux exercitus Israel, Iabin Canamæorum regem vicit, qui Israelem xx. annos oppresserat Iudic. 4. Ioseph libro quinto, cap. sexto.

Baramalacum, Nabatheorum in Africa oppidũ Plin lib. 6. cap. 28.

Baraomatæ, Populi qui Indum aduersum accolunt, Gumbrotis proximi, quorum duodecim sunt nationes, singulíque binæ vrbes. Plin. lib. 6. cap. 21.

Barása, i. in egestate, aut filij plasmatio, siue incursu, vel in beneplacito. nomen ciuitatis Galaad 1. Machab. 5.

Barâthra, locus prope Casium Steph.

Bárathrum, Diomedi, locus est Athenis in quem damnati præcipitabantur. Alij nomen esse loci

loci aiunt in Ægypto profundissimi. Est & generale nomen apud Græcos pro quouis loco cauo & profundo. Hoc etiam nomine appellantur terræ cauitates, quæ fluuios hauriũt aliis in locis rursum emersuros. Transfertur quoque ad alia. Martialis. Barathrum fœmineum pro locis muliebribus dixit. Idem stomachi imum hiatum barathrum appellauit. *Extremo ructus si venit à barathro.* Horatius de Lurcone & voraci quodam agens libro primo, epistola decimoquinto: *Pernicies* (inquit) *& tempestas, barathrumq; macelli: Quicquid quæsierat ventri donabat auaro.*

Barbalissus, castellum in Oriente, muris cinctum. Stephano.

Barbara, virgo Nicomediensis, Dioscori nobilis viri filia, à quo in turrim est conjecta, quòd se Christianam profiteretur, ac post omnibus probris nudatum, conuerberatúmque corpus, ab eodem ad præsidem ducta iugulatáque in eandem vrbe sub Maximiliano: demum Venetiis (quò translata est) condita. Volaterranus libro quarto.

Barbara, Sigismundi Imperatoris vxor fuit, quæ stultas vocabat virgines pro Christi nomine passas, quòd voluptatum gaudia non gustassent. Dicebat animas cum corporibus interire, nec futuram aliam vitam post hanc quam viuimus.

Barbari, fictitio nomine, inquit Strab. lib. 14. dicti sunt ab initio qui difficulter, asperè atque duriter loquebantur, quasi duriloqui & crassilingues, dicti Barburi à βάρβαρος absona voce, in quam peregrini homines Athenas aduentantes identidem incidebant. Omnes igitur crassè loquentes Barbari dicuntur: quales olim habiti sunt omnes populi præter Græcos. Barbari etiam dicuntur illiterati, malis moribus, feri, crudeles. Barbaricus etiam apud Festum est clamor exercitus, quod eo vociferandi genere Barbari vterentur.

Barbaria, Africę quam in 4. partes Neoterici scriptores distinguũt pars præcipua & prima est. Ab ortu solis habet Marmaricæ (quæ hodie Barcha dicitur) deserta, ad montis vsque Atlantis partem Meies appellatam, quæ pars à Strabone fortè sub nomine Aspis describitur. Hunc montem Atlantem, (secundum eius ab Oriente in Occidentem ad mare vsque, quod ab eo Atlanticum nominantur, longitudinem) à meridionali plaga habet: ab Occasu ipsum mare Atlanticum. Septentrionale verò latus mare mediterraneum lambit. In quatuor regna diuiditur: Marochum nempe, Fessam, Telesinam, & Tunetẽ. Ab hominibus sub fusci coloris inhabitatur. Regionis pars quæ mare mediterraneũ spectat, montibus occupata est. Ab his montibus vsque ad Atlantem planitie gaudet spatiosa & quibusdam etiam colliculis. Maximâ hic fontium copia riuulisq; amœnissimis irrigatur. Dactylorum malorúmque punicorũ feracissima, sed frumenti non adeo fertilis, frugum autem vbertate felix, ficuum & oliuarum copiosa. Mons Atlas frigidissimus est & sterilis, omníque ex parte nemorosus atque niuibus obsitus, omnia ferè totius Africæ flumina procreat. Frigus nunquam in Barbaria adeo intenditur, vt quis ignem ob id accendere velit. Autumni finis, tota hyems, bonáque Veris pars, impetuosis plena ventis, quin & grandinibus, fulgentibus & tonitruis horridis interdum discruciantur. Accuratam Barbariæ, & totius Africæ, morúmque Gentis descriptionem habes apud I. Leonem Africanum, & Th Fazellum, cap. 1. lib. 6. vltimæ Decadis rerum Sicularum.

Barbaria, insula Gangetis Indiæ fluuij, vt ait Ptolemæus: est & regio iuxta Arabicum sinum, vnde & mare Barbaricum. Steph.

Barbarium, Hispaniæ promontorium ad Tagum fluuium. Strabo lib. 3. Alij scribunt Barbaricum.

Barbarius Philippus, de quo Vlpianus in lib. 3. ff. de offic. Prætor: vnus è sodalibus & compositoribus Antonij triumuiri fuit.

Barbarus, non gentis, sed vocis nomen est. Step. item nomen fluuij Indici Oceani.

Barbastenes, mons est Laconum, non amplius x. M. passuum à Lacedæmone distans.

Barbatia, oppidum in Arabia. Plinius libro 6. cap. 28.

Barbâtus, consul, collega Reguli, anno ab vrbe condita. 499.

Barbatula, oppidum Hispaniæ Bæticæ, & fluuius hoc præterfluens. Plinius libro 3. cap. 1.

Barbesula, Hispaniæ Bæticæ oppidum, in conuentu Gaditano: & fluuius qui vrbi nomen dedit. Plin. lib 3. cap. 1.

Barcânij, populi Hyrcanis vicini. Steph.

Barcæ, promontorium Africæ. Plin. lib. 5. cap. 1.

Barce, aridæ Libyæ metropolis, sic dicta à regina eorum Barce, à qua Barcei populi. Cæterum, hæc vrbs in solitudine sita est. eósque populos corrupto sermone Aphri Baracianos vocant, Hi sunt qui locorũ qualitatibus diuersis nominibus appellãtur, & Mauritania per Aphricam & Aegyptũ, Palestinámque & Phœniciam, & Cœlesyriam & Osroenem, Mesopotamiam atque Persidem tẽdunt ad Indiam.

Barce, ciuitas Pantapolios, hodie Ptolomeis. Claudianus.

Disside et occiduis, quod dissuadet arida Barce:

Vide Stephanum & Strabonem.

Barce nutrix Sichæi, dicente Virg. lib. Aeneid. 4

Tum breuiter Barcem nutricem assata Sichæi

Barce, regina Libyæ, à qua ciuitas quædam dicta Tortellius grammaticus.

Barcæi, populi Carthagini propinqui. Seruius.

Barcênis, Germaniæ sylua trans Rhenum, Sueuos à Cheruscis diuidens: nunc Sylua nigra,

gra, haud procul à Badensi agro. Volater.

Barcha, cognomen nobilissimæ apud Carthaginenses familiæ, ex qua fuerunt Annibal & pater eius Amilcar, inde Barchina factio.

Barchinci, populi apud Colchos & Iberos, qui solent agnatos morbo extinctos, velut ignauos igni tradere: in bello autem defunctos, tanquam strenuos, obiicere vulturibus.

Barcha, cognomen Amilcaris patris Annibalis, primam secundum filium gloriam inter duces Pœnos obtinuit. Primus in Italia Romanorũ impetũ, qui multas infixerat reipublicæ clades, diutius quàm par erat, sustinuit. Liuius.

Barchochabas, Iudaicæ factionis princeps, Christianos nisi negarent Christum, ad supplicia traxit. Euseb. lib. 4. cap. 8.

Barchusa, parua ciuitas Phœniciæ. Steph.

Barcino, colonia Fauentia, ciuitas est Hispaniæ Tarraconensis celebratissima. Plin. lib. 3. cap. 3. in descriptione Hispaniæ citerioris anno ante Christum 234. fundata ab Amilcare, cui Barcha cognomen, quem Carthaginenses cum iusto exercitu in Hispaniam miserant. Hodie caput & mettropolis est regni Catalauniæ. Gal. *Barcelonne*.

Barctus, fluuius est circa fines Scythiæ, à quo & reges & populi duxerunt nomen.

Bardasanes, Mesopotamiæ præsul, Syrorum lingua doctissimus, & vehemens dialecticus, aduersus Marcionem patria lingua scripsit: sed & Græcè ad Antoninum, sub quo fuit, librum de Fato, aliáque complura, vt ait Euseb. lib. 4.

Barderate, vrbs Galliæ Comatæ ad Apennium. Plin. lib. 3. cap. 5.

Bardesanes, historicus Babylonius, in duo dogmata apud Indos gymnosophistas diuidit, quorum alterum appellat Brachmanas, alterum Samaneos: tantæ continentiæ, vt vel potius arborum iuxta Gangem fluuium, vel publico oryzæ & farinæ alantur cibo: & cum rex ad eos peruenit, adorare illos solitus est. Hic doctrina cœlestium, omnium Chaldæorum excellentissimus fuit Euseb. libro 6. Præparat. Euang.

Bardi, vates in Gallia, aut magi, aut Philosophi fortium virorum res gestas decantare solebant. Lucan. lib. 3.

Vos quoque qui fortes animas, belloq; peremptas
Laudibus in longum vates demittitis ævum,
Plurima securi fudistis carmina Bardi.

Bardines, fluuius iuxta Damascum. Steph.

Bardilius, Illyricorum rex, à Philippo victus anno à diluuio 1947.

Barduli, Cantabrorum in Hispania populi, qui & Turduli & Tapari, Plin. lib. 4. cap. 22.

Bardus, apud Celtas regnauit, qui inuentione carminum & musicæ apud illos inclytus fuit. Berosus.

Bardus iunior, Celtarum rex anno à diluuio 514.

Barèa, oppidum Hispaniæ citerioris, Bœticæ tamen adscriptum. Plin. lib. 3. cap. 3.

Bared, i. grando, siue in descensu, vel in imperio, filius Suthalæ filij Ephraim. 1. Paral. 7.

Barène, vrbs Mediæ vicina Ecbatanis. Steph.

Baretium, regio ad mare Adriaticum. Steph.

Bárgasa, vrbs Cariæ, à Bargaso filio Barges & Herculis, quẽ Lamus Omphales, & Herculis filius persecutus est Steph. Vide Cyarda.

Bargeni populi Africæ ex Troglodytis. Plin. lib. 6. cap. 29.

Bargus, Thraciæ fluuius. in Hebrum cadens. Pli. lib. 4. cap. 11.

Barguſij, populi occidentales, iuxta Iberum fluuium, Steph.

Bárgyla, Asiæ minoris vrbs, & in Caria. Plin. lib. 5. cap. 20. quæ.

Bargylia, siue Bárgylos, ab aliis vocatur, à Bellerophontis comite Bargylo, quem Pegasus occidit: vnde Bargylici, & Bargilitici campi, vel Bargyletæ incolæ, & sinus Bargylicus, Stephan.

Bargylus, mons in Asia. Plin. in descriptione Syriæ, cap. 20. lib. 5.

Bária, i. fera, vel vectis, siue fugitiuus, aut in odore. filius Semeiæ filij Secheniæ, 1. Paral. 3.

Bária, i. in societate, siue in malitia, aut in vlulatione, siue in pastu. filius Aser filij Iacob, 1. Paral. 6. 8. 13. qui Beria Genes. 46. dicitur.

Bariades. Indorum rex, qui bellum aduersus Dionysium gessit.

Bârieſu, cognomen pseudoprophetæ, Act. 13.

Bari, ciuitas Phrygiæ. Ptolemæus, ait esse oppidum in Pisidica Pamphiliæ præfectura: significátque id nomen apud Græcos habitationum frequẽtiam, vsurpántque id sacræ interdum literæ pro ædibus eburneis. Nam & poetæ elephantos, Baros vocant. Præterea quidam Indiæ fluuius. Baris dicitur. Baris etiam lingua Aegyptia significat cymbam quæ vectat cadauera Aegyptia ad sepulchra. Propertius. *Baridos & contis rostra Biburna sequi.* alio nomine dicitur Epibatra.

Biris locus. Pisidiæ, in Pamphilia, autore Plinio, lib. 5. cap. 31.

Baris, Steph. est ciuitas, significat etiam domum.

Barium Apuliæ oppidum. vulgò *Bairi*. Festus scribit vocari Barium à conditoribus, qui expulsi ex insula Bara vrbem hanc condiderunt.

Barnabas, nomen viri, Act. 4. Lat. filius consolationis.

Barnichius, fluuius Peloponnesi, in Alpheum ingrediens, antè Enipeus dictus, Homerus in Odyss. Strabo lib. 8.

Barnuus. Barnutius, oppidum Macedoniæ, prope Heracleam. Strabo lib. 7.

Baro, Mulier quædam fuit philosophiæ dedita, vt scribit Suidas: quem P. Manutius allegat. Ex eo Philosophos, qui stolidiores essent non Philosophos quod eo nomine viderentur indigni, sed Barones vocabant, vt quasi mulier-

culæ

culæ per contemptum appellarentur. Cicero, vlt. epist. 9. fam. Illæ Baiæ &c.

Barra, oppidū Orobiorū in Italia Transpadana, regione vndecima Plin. lib. 3. cap. 17.

Bárrium, Apuliæ oppidum, quod Plinius dicit antea Iapygem vocatū à Dedali filio Iapyge.

Bársabas, nomen viri. Act. 1. lat. filius conuersionis, aut quietis, aut iuramenti.

Barthabaces, Cybeles sacerdos, de qua Plutar. in Mario: Per ea tempora aduenientes Barthabaces magnæ matris sacerdos, nunciauit deam in templo Ade locutam victoriam prædixisse.

Barthgádoth, filius tristitiæ, vt timor Matris.

Barthimæus, beatus Hieronymus dicit corruptè legi, scribi autem debere Bartsemæus: quod Syriacè interpretatur filius cæcus, vel filius cæcitatis. Nomen cæci cuiusdam à natiuitate, quem IESVS sanauit Marc. 10.

Bartholomæus, nomen Apostoli. Matt. 10. Luc. 6. lat. filius suspendentis aquas.

Bartholus de Saxoferrato, natus est anno 1309. puer præceptorem habuit Petrum de Assisio virum doctum, & eximiè pium, à quo in literis & grammaticis eruditus fuit. Ad iuris ciuilis disciplinam se contulit, anno ætatis 14. in ciuitatis Perusina, quam tanta diligentia & industria didicit, sub præceptoribus Cymo Pistorienſi, Iacobo Butrigario, & Reynerio Foroliuienſi. vt postea 20. anno ætatis Bononiæ de iure publicè responderit: & anno sequenti solennia Doctoratus insignia receperit. Perusij vxore ducta, vt vitæ portu constituto, ætatem ius profitendo trāsegit. Huic etenim nec ingenium, nec memoria defuit, qui Hebraicas literas, & Mathemata didicit, & plurium disciplinarum, quàm iuris ciuilis peritiam habuit. Scripsit doctissima in totum prope ius ciuile commentaria. Mortuus est autem Perusij anno ætatis suæ 46. anno domini 1355. Hæc. Ioan. Richard. in Iurec. Vitis.

Baruc, i benedictus, vel genuflexus, filius Neriæ. Ierem 32. 10.

Barum, oppidum Italiæ à Saracenis obsessum.

Batulum, oppidum Apuliæ est, quando aliquando à Gallis obsessum tanta fame laborauit, vt milites detractas scutis pelles aqua emollitas absumerent, herbisque (quascunque reperirent) vescerentur.

Batûtum, oppidum à Soldano incensum, & solo æquatum, anno 1290.

Barûtus, vel Batutum. Vide BERYTOS.

Barygáza, insigne emporium Gedrosiæ. Stephan.

Baryne, Romana fuit meretrix, de qua Horat.

Vlla si iuris tibi peierati pœna Baryne nocuisset vnquam, Dente si nigro fieres vel vno turpior vngui crederem.

Barzayth, i. filius aut puritas siue frumentum anguli. filius Melchiel filij Barce filij Aser filij Iacob. 1. Paral. 7.

Bárzances, Assyriorum rex, in Armenia à Nino superatus.

Basa, i. in factura III. Iudæorum rex regnauit annis XXIIII. impius nomen familiam Hieroboam & Nodab interfecit. 3 Reg. 15, Ioseph. libro 8. cap. 8.

Basabocates, populi Aquitaniæ, Plinio cap. 19 lib. 4. Pictonibus iuncti.

Basaia, i. factura Domini. filius Melchiæ filij Athanai. 1. Paral. 6.

Basani, i. in dēte, siue in ebore: aut in mutatione, vel in somno seu in dormitatione: aut confusio, vel ignominia, regio Og regis, quæ pascuis ac nemoribus abundās, cecidit in sortem dimidiæ tribus Manasse, Isa. 2. Num. 21. quæ & Hauoth iair, Deuteron. 3. dicitur, & Terra Raphaim.

Basaniæ, aliàs Banisæ, populi Thraciæ. Steph.

Basanus, Sicambrorū rex regnauit annis XXXVI

Bascath, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ios. 15. appellatur & Besecath. lat. Massa, siue inflatio, in angustia, vel in effusione.

Bascana nomen loci. 1. Mach. 13.

Básemath, i. aromata, vel confusio mortis, aut in desolatione, siue in positione, aut in nominibus, altera vxor Esau, Gen. 26. Filia item Salomonis. 3. Reg. 4.

Basera vrbs Phœnicæ, Steph.

Basilea, Rauracorum Augusta, Germaniæ nobilis vrbs, ad Rhenum sita, non procul ab Argentorato, vtranque Rheni complectitur ripam, maiore Basilea in littore Gallico, minore verò in Germanico sita Maior vallem occupat à Meridie versus Septentrionem inter duos colles ad Rhenum desinētes extensam, fluuiolóque Syrseca irrigatā minor verò fundum habet planum. Libertimo Basilea recreatur aere, solum habet fecundum, scaturigines multorum fontium, cōcursus multorum amnium. Pio II. institutore celebri gaudet Academia. In Heluetici fœderis societatem recepta est anno M. D. I. Vulgò *Basel*. Gal. *Basle*.

Basilei Sarmatæ, cognomento Iapiges & vrgi, è quibus pars maxima Nomadibus, i pastoribus constat: pauci agrorum colendorum studio tenentur. Vtranq; Istri ripam incolūt. Strab, li. 7.

Basileus, fluuius insulæ Cypri prorumpens in mare Syriacum.

Basilia, insula Ponti (vel in Oceano septentrionali) Xenophonte Lampsaceno, à littore Scytharum tridui nauigatione, insulam esse immensæ magnitudinis Baltiam, quam Pytheas Basilium nominat. Plin. cap. 13. lib. 4.

Basilicus sinus maris Ioniæ adiacentis est. Plin. lib. 5. cap. 20.

Basilidæ, Pompo. lib. 2. populi Scythiæ Europæ, ab Hercule & Echidna originem sumpserūt.

Basilides, hæreticus Alexandrinus, tercentos sexaginta quinque cælos esse credidit, quo dierum numero annus includitur: huius sectatores

res dicti sunt Basiliani. Iren. Epiph.

Basilides canifex Potamienæ virginis, martyris, quo pacto martyrium ob Christi fidem passus ipsius Potamienæ precibus, pro eo apud Dominum fusis: vide in verbo, POTAMIENA.

Basilis, ciuitas Arcadiæ, Steph. & Paus.

Basiliscus à sorore Augusta, quia Imperator aberat, in regali solio positus. M. filium Cæsarem fecit. Rediens è Syria Zeno, ius suum repetēs, Basiliscum cum filio relegauit, qui Lemni fame consumpti sunt. Pompo. Procop. lib. 3. de bel. Vandal.

Basilius Cæsariensis, Gregorij Nazianzeni, & Ioānis Chrysostomi temporibus floruit. Is Cæsareæ Cappadocum præsul, factus, missus est à Valente, qui Arianis fauebat, in exilium: Cui ille: Antequam, inquit, in exilium proficiscatur ab incœpto desistes. Itaque vna nocte, vxore Valentis maximis correpta doloribus, & filia insuper paruula extincta, Valens misit ad Basilium, vt precibus ad Deum fusis, ipse saltem seruaretur. Ex historia Ruffini.

Basilius Ancyranus præsul: arte medicus, scripsit contra Marcellum de virginitate librum & nonnulla alia. Hic etiam imperante Constantino, in parte Macedoniæ cum Eustathio & Sebastiano princeps fuit Hieronymus.

Basilius, præses Ciciliæ, sub Anastasio principe floruit, haud absimilis primo & abstinentia & vitæ institutis: scripsit contra Archelaum quēdam presbyterum Colonienſem. Suid.

Basilius, Asiæ fluuius intra Euphratem & Tigrin fluit, Strab. lib. 16.

Basilius, Amasiæ Ponti episcopus, martyrio coronatus. anno CCCXXI.

Basilius & Constantinus fratres, XV. Cōstant. imperat. imperauerunt annis LIII. Syriam imperatores populati sunt: Cretam pulsis Saracenis receperunt. Blond. lib. 3. decad. 3.

Basilius Macedo, X. Constantinopoli Imperator imperauit annis XVII.

Basilius, consul, Viuiani collega, anno ab vrbe 1233.

Basilius iunior, consul solus, anno ab vrbe 1233.

Basilius, vno ex interfectoribus Cæsaris, Appiano & pyratæ nomen Lucanus,

Basilium videre ducem noua furta per æquor.

Basilopotamus, id est rex fluuiorum, quondam Euroras vocatus, fluuius Laconicam regionem perluens, inter Gythium & Bertos erumpit, Strab. lib. 8.

Basilus, vnus ex interfectoribus Cæsaris, Appiano. Alter fuit pirata infamis. Lucanus.

Basinni, populi Arabiæ Steph.

Basistani & Bastuli, populi, à quibus Hispaniæ pars, quam Bastanorum seu Bastulorum appellant Strab. lib. 3.

Basoropeda, regio Medorum, Armēniæ contributa. Strab. lib. 11.

Bassæ, locus in Cotylio monte prope Phigaliam in Arcadia, vbi celebratur Epicurij Apollonis templum, nato inde cognomine, quod in pestilenti morbo tulisset opem. Cæl. lib. 19. cap. 1.

Bassaréus, Bacchi cognomen, à specie vestium, quibus ministræ eius vtebantur in sacris: quæ & Bassarides nuncupatæ erant. Bocatius. Alij vero Bassareum, βάζειν vocant, quod clamore significat. Horatius. *Non ego te candide Bassareu. Inuitum quatiam*, &c. Ea autem vestis vsque ad pedes fluebat. Stat *Si decet aurata Bacchum vestigia Palla vertere*. Et à Bassareo, Lydiæ loco cognominata est, vbi conficiebatur.

Bassaris, Bassarei, hoc est Bacchi sacrificula. Per. Sat. 1. *Et sectam vitulo caput ablatura superbo Bassaris.*

Bassiana, Pannoniæ oppidum. Ptol. hodiæ. *Bossega.*

Bassiānus, Syracusanus, Romam studiorum causa missus, vbi Christianus factus, Raucnam insectante patre fugit. Inde Laudensis præsul electus, ibidem nonagenarius decessit 14. Calend. Februar. emicauit Ambrosij temporibus, quem ægrotantem adiit, mortique interfuit. Volater.

Bassiānus Antonius, II. imperator, anno ab vrbe 657.

Bassiānus Antonius, IIII. impetator anno ab vrbe 960.

Bassus, poëta Epicus, Quintiliano, vehementi ingenio, quem senectute immaturum fata præuenere, quemadmodum & Valerio Flacco contingit.

Bassus, cui nomen Aufidio fuit, historicus, Quintiliani temporibus bellum Germanicum scripsit.

Cæsius Bassus, lyricus, in prædiis suis ardente Vesuuo, & latè vagantibus ignibus, cum villa sua flagrauit, quem Quintil. se vidisse ait.

Bassus, & Sextius Niger, Romani de medicina Græcè scripserunt. Volat.

Bassus, martyr, sub Decio clauis ferreis confixus. Volater.

Bassus, consul, Gentiani collega, anno ab vrbe 963

Bassus, consul, collega Æmiliani, anno ab vrbe 1011.

Bassus, consul, collega Quintil. anno ab vrbe 1041.

Bassus, consul, collega Ablabij, anno ab vrbe 1083.

Bassus, consul, collega Philippi, anno vrbe 2161.

Bassus, consul, collega Antiochi, anno ab vrbe 1184.

Basta, oppidum in Italia, non procul à promontorio, quod Acram Iapygiam vocant. Plin. lib. 3. cap. 11.

Bastanabus, portus Arabiæ. Steph.

Bastanæi, Arabiæ, desertæ gens. Ptol.

Bastarnæ, Basternæ, populi Europæ in Sarmatia intra terram sunt Thyrrhegetis proximè, fierè ex Germanis originem ducentes, plures in vicos nationésque diuisi. Nam Armoni quidam dicûtur atque Sydones: qui verò Peucen Istri insulam habitant, Peucini. Rhoxani verò magis ad Aquilonem spectant, inter Tanain & Borysthenem campestriam pascuntur. Strab. 7. Stephanus.

Basterbini, populi Salertinorum mediterranei in tertia regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 11.

Bastetani, populi sunt in Ægypto, quibus permutatio in more est numerorum loco, Æhyptiorúmque ritu ægrotos producunt, vt à prætereuntibus quos eiusmodi quidpiam infestarit, aliquid salutaris afferatur.

Bastia, castrum in Italia munitissimum, propè Padum, insigne ibi accepta clade ex inopinato irruente Alphonso. Cæl. Antiquit. libro 5. cap. 1.

Bastinæ, gentis nomen, quæ spe prædæ, Histrum transire volens (frigore enim glaciata erat) submersa est, pauci euaserunt. Eutrop. libro 4.

Bastuli, Bœticæ Hispaniæ populi propè Turdulos, quorum oppida sunt. Sexti, Abdera, Ilurgis, Obulcho, quod & ab Hispanis Vbida, mons Calpe circuitu quidem non magnus, cæterùm adeò erectus, vt procul aspicientibus columnæ effigiem referat. Strabo libro tertio. Ptolemæus libro secundo, capite 5. Plinius libro 3. cap. 1. & 3.

Basulij, populi Lybiæ.

Bata, Asiæ vicus, & portus vbi Sinope vrbs, Austrum versus, huic oræ plurimum videtur opponi. Strabo lib. 5. cap. 9.

Batala, antiquissimum Sidicinorum in Italia oppidum, cum aliis eorum oppidis à Liuio commemoratum.

Batalus, tibicen Lybicus. lasciua & vinolenta carmine complexu est, facítque adagio locum, Batali sim lis. Cælius ait hunc primum omnium calceis fœmininis in scena vsum fuisse, artémque tibiarum omnino mollitie deprauasse, à quo fluxos & parum viros Batalos vocant. tale fuit Demosthenis cognomen.

Bátana, locus iuxta Euphraten, Stephanus. Vide AGRATANA apud eundem.

Bárane, vel Batanea, vicus Syriæ. Steph.

Batani, Germaniæ populi, Plin. Rhenum accolentes Lucan lib. 1.

Vangiones, Batauique truces, quos ære recuruo
Stridentes acuere tubæ.

Hos Auricomos Siluius appellat. Populi inter Belgas. Nam Mosa flumen parte quadam ex Rheno recepta longè fere ab Occano LXXX. M. passuum, quæ appellatur Vualis, Insulam efficit Batauorum, in Oceanúmque influit. Hi hodie (vt plerisque placet) Hollandi nominantur, diœcesis Traiectélis, propinqui Phrysiæ & dicatur Geldriæ, ac mari Oceano finitimi A Cattis populis Trásihenanis, Cheruscis, Legiis Pánoniæ populis vltra Hercyniam syluam conterminis, & Hermunduris orti dicuntur, & seditione domestica pulsi extrema Gallicæ oræ vacua curtoribus, simúlque insulam intra vada sitã occupauere, quam Oceanus à fronte, Rhenus annis à tergo & per latera, circumluit. Cæsar, lib. 4. comment. Corn. Tacit. de situ Germaniæ, Omnium harum gentium virtute præcipui Batani, non multum à ripa insulam Rheni colunt. Cattorum quõdam populus seditione domestica in eas sedes transgressus, in quibus pars Romani imperij fieret, manet honos, & antiquæ societatis insigne. Nam nec tributis conteruntur, nec publicanus atterit. Exempti oneribus & collationibus, & tantùm in vsum præliorum sepositi, velut tela atque arma bello reseruantur. Hæc ille. Vulgò *Le pays de Hollande.*

Batauia, Germaniæ prouincia, quæ nunc Bauaria, aut Hollandia dicitur: & Batauium, oppidum, à βαθὺς, quod altum significat.

Batauorum Ptolem, Batauorum oppidum ad Rhenum, fluuium, inter Colonienſem & Traiectenſem vrbes Episcopales vltra Nouasium in finibus Ducatus Cliuensis situm, cuius meminit Tacitus Annalium lib. vigesimoprimo, Creditur idem esse cum eo quo in agro Traiectino hodie Vacum appellatur.

Bate, pars tribus Ægelidis. Steph.

Batêa, filia Teucri, Scamandri fluuij filij, vxor Dardani. Diodorus libro quinto. Vide Steph. in DARDANO.

Bateni, populi ad Caucasi montis iuga, non procul à Bactris. Plinius libro sexto, capite 16.

Batétra, vrbs Ligurum. Steph.

Bathillus, adolescens Saminus, ab Anacreonte poëta Teio dilectus. Horatius in Epodis, Ode 14. *Non aliter Samio dicunt arsisse Bathillo*
Anacreonta Teium. Hic Pantominus fuit: vnde Iuuenalis.

—Molli saltante Bathillo.

Alium præterea Theodontius enumerat, quũ Phorci & marini monstri, filium fuisse dicit. Item Bathillus poëta tragicus insignis, in comœdiis non æquè fœlix.

Báthuel, i filiatio dei, aut mensura dei, vel desertum Dei. filius Nachor ex Melcha, Genes. 22. Nomen ciuitatis tribus Simeon, 1. Para. 4.

Bathycles, vir quidam dives, sed sordidus sibíque viuens. vnde natum prouerb. Bathyclis calix, in eos qui diuites cùm sint, sibi tamen viuunt.

Bátiæ ciuitas est mediterranea Epiti. Strabo libr. septimo.

Bátia, Ili tumulus in Troade. Strab. libr. 13. Batida etiam dictus à Batea quadam, vel ἀπὸ τῆς πατῆς id est pabulo equorum, vel à Batis, id est, tubis. Steph.

Batina,

Batina, vel Bantina, oppidulum Apuliæ. Horat. 3. Carminum, Ode 4.

— *saltúsque Batinos & aruum*
Pingue tenent humilis Ferenti.

Bate, ciuitas Orrhœnæ. Steph.

Bato, Sinopensis, de rebus Persicis scripsit. Strab.

Baton, Amphiarai auriga. Polyb.

Batrachus, sculptor. Plin. lib. 36. cap. 5. Nec Sauron atque Batrachum obliterari conuenit, qui fecere templa Octauiæ porticibus inclusa, natione & ipsi Lacones.

Battiades, Callimachus, à Batto patre. Ouidius in Ibin,

Nunc quo Battiades inimicum deuouet Ibin,
Hoc ego deuoueo téque tuósque modo.

Battis, puella, quã Philetas poëta elegiographus suis carminibus celebrauit. Ouid. lib. 1. Trist.

Nec tantum Coo Battis amata suo.

Batton, comicus, cuius fabulas refert Suidas.

Battus, Cyrenes in Africa conditor, quem Callimachus ait progenitorem suum fuisse. Strabo lib. 17. Significat autem regem lingua Libyca, hic linguæ vsque adeò impeditæ fuit, vt verbum βατταρίζειν ab eo originem traxerit.

Battus, pastoris cuiusdam Pylij nomen, quem Mercurius in Indicem commutauit: Nam cùm Apollo Admeti regis armenta pasceret, Mercurius boues quasdam, quæ longius processerant, furto abactas in sylua occultauit, Battóque cuidam equarum custodi, à quo vno visus fuerat mandauit, nec cuipiam illud furtum indicaret: quod vt libentius faceret, vaccam pulcherrimam ei dono dedit. Mercurius verò abiens, vt hominis experiretur fidem, sumpta alia figura, paulò post ad eum redit, rogans an vaccas quasdam illac transeuntes vidisset, pollicénsque, si indicaret, vaccam se illi cum tauro daturum. Battus itaque spe muneris corruptus, sub quo monte pascerentur, indicauit: ob quam perfidiam Mercurius eum in lapidem, qui Index dicitur, commutauit. Ouidius 2. Metamorph.

At senior, postquam est merces geminata sub illis
Montibus, inquit, eunt: & erant sub montibus illis.
Risit Atlantiades, & me mihi perfide prodis?
Me mihi prodisti: peiuraq; pectora vertit
In durum silicem, qui nunc quoque dicitur Index.

Hæc fabula docet fraude sermonis ac periurio abstinendum. Est item pictura inepti poëtæ & oratoris.

Battus, ineptus poëta, qui carmine conficiendo eadem sæpius repetebat, & ineptam iterum atque iterum occinebat cantilenam. inde Battologia, verborum redundantia, ciusdémque rei vitiosa repetitio.

Bátulum, castellum Campaniæ, cuius incolæ Turno in auxilium venerunt aduersus Æneam Virg. lib. 7. Æneid.

Batum, Flumen Italiæ, in agro Brutio prope Blandam vrbem. Plin. 3. ca. 5.

Bauai, id est, in luctu, vel in miseria, nomen viri, 2. Esd. 3.

Bauaria, ab Auaribus, Hunnorum reliquiis, qui Noricis expulsis in ea terra consedere adiecta B littera appellatur. Boioaria etiam à Boiis Galliæ Cisalpinæ populis hoc loco aliquando moralis dicitur. Noricum olim fuit, & Danubio insigni fluuio ex Sueuia profluente irrigatur. Nulla Germaniæ prouincia pluribus cultioribúsque illustratur vrbibus Priusquam in prouinciam redigeretur à proprio rege ad Arnulphi vsque imperatoris tempora administrata est, vt quidam scribunt: deinde duces habere cæpit, hodiéque retinet. Regio ipsa, præterquam vbi Australior est, non seritur. Nemorosa multum est & montosa. Sues glándibus sylueströbúsque pomis tanta copia nutrit, vt veluti Hungaria boues, ita hæc sues cæteris Europæ nationibus largè suppeditat. Gens ipsa vestitu vt plurimum flauo colore amicitur: ocreis libentius quàm caligis calciatur. Non est hodie deserta, vt Strabonis tempore fuit, sed cultissima: magnas & superbas ciuitates habens & Oppida nobilissima. Magna copia frumenti circa Ratisbonam & Landshutam. In superiorem & inferiorem diuiditur. Superior subdita est Alpibus Austróque, ideo magna ex parte sterilis. Inferior est fertilior, crebrius frequentiúsque habitatur: & propter Danubium, Isaram & Lauarum amnes, est vitium ferax. Munster. Auentin.

Bauba cùm Cererem hospitio suscepisset, ei nescio quam obtulit potionem, quam ipsa tota colliquata lacrymis ob filiorum mortem bibere nolens, respicit. Bauba istud molestè ferens, & non tantæ authoritatis deam esse putans, pudendũ reuelauit, & ei nudum ostendit: quo spectaculo dea delectata, in gremium accepit poculum. Clem. Alex. Orat ad gent.

Baucis, anus paupercula, Philemonis senis coniux, quos Iupiter in arbores commutauit. Ferunt enim, cùm Iupiter & Mercurius Phrygiam peragrarent, solos hosce inuentos esse, qui deos hospitio dignarentur. Quare cùm Iupiter eam regionem ob inhospitalitatem terræ hiatu perdere decreuisset, Philemonem & Baucidem monuit, si salui esse vellent, sese vt sequerentur: qui sine mora deorum vestigia sunt subsecuti. Cúmque iam ad vicini montis culmẽ peruenissent, fortè respicientes subiectam oculis regionem, palude haustam vidẽt, sola sua causa excepta, quę ipsis aspiciẽtibus in templum est transformata. Iussi deinde pro hospitij munere petere quod vellent, nihil aliud se optare responderunt quàm vt noui templi sacerdotio præficerentur, nec alter alterum ad sepulturam efferret sed eodem temporis momento extremum, vitæ finem clauderent. Quod cum illis Iupiter annuisset, ad sua eos remisit: vbi quod reliquum erat vitæ, in

tæ, in deorum ministerio peregerunt: cúmque iam extremam senectutis metam attigissent, in arbores duas sunt conuersi, vt latius exequitur Ouidius, lib. 8. Meram.

Sed pia Baucis anus, parilisq; ætate Philemon,
Illa sunt annis iuncti iuuenilibus, illa
Consenuêre casa, &c.

Fabula docet hospitalitatem Deo esse pergratam & longæua vita compensari.

Baudolinus, vates quidam vitæ sanctitate conspicuus: spiritu prophetico claruit regnante apud Longobardos Luithprand.

Bauius & Mæuius, poëtæ duo ineptissimi & maleuoli Augusti & Virgilij ætate nulla alia re noti, quàm quòd clarissimis suæ ætatis poëtis oblatrare non dubitarint: qua de causa optimi cuiusque odium incurrerunt. Virg. 3. Ecloga,

Qui Bauium non odit, amat tua carmina Mæui.

Baule (vel Bauli) villa inter promontorium Misenum Baiarúmque lacũ, flexo mari alluitur, dicta quasi Boauli. Seruius inde factam memorat, quòd olim Hercules iuxta Baias fecit caulam bobus, quas Geryonj eripuerat, & eam sepsit: qui locus primò Baulia dictus, mox dici cœpit Bauli.

Bauli, oppidum Campaniæ, non procul à Massico monte. Plin. lib. 6.

Bauma, oppidum Æthiopici sinus ex Africæ latere. Plin. lib. 6 cap. 29.

Baurámites, i. Eligens aquas, aut eligens quis? vir. 1. Paral. 11. qui 2. Reg. 23. dicitur Beromi.

Bautica, fluuius est Galliæ Cisalpinæ in Padum influens.

Bautó, consul, collega Arcadij, anno ab vrbe 1138.

Bázata, i contemptus, vel deprædatio, aut in oliua, nomen eunuchi cuiusdam. Esther 1.

Bazióthia, i. contemptus, vel despectiones eius, siue prædæ eius, aut in oliua Domini, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Iosue 15.

B E

Beatrix, virgo Romana, cuius comes fuit Lucina, ambæ insigni erga sanctorum martyrum, quæ in suis agris tumulauerunt, corpora pietate præditæ, quam ob rem à Diocletiano ob Faustinum ac Simplicium reconditos extremo supplicio multatæ.

Bebái, i. pupilla, siue concauus aut vacuus, nomen viri. 1. Esd 2.

Bebiani, Ligures sunt ita dicti in secunda regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 12.

Bebius, mõs est Campaniæ, ignem instar Ætnæ exhalans.

Bébius, delator insignis, cognomento Massa, temporibus Vespasiani principis vixit. Iuuenalis Satyra 1.

— *Quem Massa timet, quẽ munere palpat Carus.*

Bébius Pamphilus, cõsul Romanus cum P. Cornelio eo anno quo Numæ Pompilij libri in agro C. Petilij effossi sunt. Valer. Max. lib. 1. c. 1.

Bebriacum, vicus est inter Cremonam & Veronam, apud quem Vitellius Othonem superauit. Iuuenal. Satyr. 2. *Bebriaci in campo spolij affectare Palati.* Tacitus Annal lib. 18. Hunc vicum Itali hodie *Labemen* vocant.

Bebriacenses aues à Bebriaco vico dictæ sunt, quòd eius pugnæ tempore, quæ apud Bebriacum inter Othonem & Vitellium commissa est primùm in Italia apparuerunt. Plin. lib. 20. cap. 49.

Bébrices, Stepha. vel Bebrycij, populi à Thracibus oriundi, qui eam partem Asiæ incoluerũt quæ postea Bithynia & aliquando Mygdonia dicta est, vt est videre apud Strabonem lib. 7. & 12. Hos Arianus originem à Bebryce traxisse vna filiarum Danai scribit, quæ vnà cum Hypermnestra præter iussa patris viro pepercit. Quare fugiens parentem, vnà cum viro in hæc loca peruenit, incolásque ritus docuit Ægyptios: pro quibus meritis regionem ab eius nomine Bebryciam ferunt appellatam: quæ olim extendebatur vsque ad Ephesum & Magnesiam Ioniæ oppidum, vt scribit enarrator Apollonij, Charontem adducens authorem, qui dicit Lampsacenorum regionem olim Bebryciam appellatam. Stephanus Bebryces constituit iuxta Pontum in Asia, & iuxta Iberos in Europa. Vide Lucanum. lib. 6. & Silium lib. 3.

Bebrycia, Asiæ regio, quæ postea Mydonia, deinde Bithynia à Bithyno rege appellata est.

Bebryx rex fuit in montibus Pyrenæis, teste Silio, quos etiam à Pyrene illius filia, nomen traxisse idem author est.

Becare, Portus vtilissimus in Asia, quo piper monoxylis lintribus imprimis inuehitur. Plin. li. 6. cap. 23.

Becbuc, nomen viri. 1. Esd 2. Lat. Lagunecula, siue vacuitas.

Becher, filius Ephraim, Num. 26. Lat. primitiæ, aut in ariete.

Becher, eris, gens Scythica, quæ cùm ad Italiam venisset cum Attyla, vinúmque gustasset, omnium bibacissima facta est. Steph.

Béchiti, populi, & Bechitica regio.

Bechis. Vide METILIS.

Bechor, filius Beniamin. Gen. 46. idem quod Becher significat.

Béchorath, filius Aphia. 1. Reg. 9. idem, numero plurali significat.

Beda, Britannus, ob vitæ modestiam venerabilis dictus, clarus sub Ioanne sexto pontifice, cùm Sarraceni ex Africa soluentes, Hispaniam inuaserunt: Græcè Latinéque eruditus, scripsit in vetus & nouum Testamentum. Fratres habuit Strabonem vel Strabum, & Amyonem vel Haymonem, doctos etiam viros, quorum alter homilias quasdam non ineruditas, alter in Genesin scripsit. Huius corpus genuæ conditum est. Volater.

Bdúíni, Arabes ac Sarraceni hæretici, nulla ratione, intermésque in bellum ruebant dicentes mortem vitari non posse, fatóque omnia referétes: hircinis amicti pellibus, solem orientem adorabant. Volater.

Béel-meon, siue Baal-meon, nomen ciuitatis. Ezech. 25. 1 Paral. 5. Lat. idoli habitaculum.

Béel-phegor, nomen idoli Moabitarum. Osee 9. Num. 25. Deut. 4. nomine Beel, siue Baal quod in monte Phegor colebatur: idem creditur cum Saturno, vt annotauit Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 23. Lat. apertura, siue hiatus.

Béel-sephon, nomen loci, siue vrbis in Ægypto. Exod. 14. Num. 33. Iosephus lib. 2. cap. 15. Lat. idolum Aquilonis vel secreti.

Béel-tem, nomen viri. 1. Esd. 4 Lat. idolum siue possessor saporis, aut rationis, vel eloquij.

Beel-zebub, nomẽ idoli Accaronitarum. 4. Reg. 1. Luc. 11. Aliàs Beel-phegor appellabatur à gentibus Priapus. Lat. idolum muscæ.

Beéra, filius Ioel, 1. Paral. 5 Lat. puteus, vel declaratio.

Beérgios, vnus ex Neptuni filiis, quem Hercules vicit.

Beéri, Lat. explanans, vel puteus, vel in Luce, siue in Leone, pater Iudith vxoris Esau, Genes. 16. Pater item Osee prophetæ. Osee 1.

Béer-ramath, vrbs trib⁹ Simeõ. Ios. 19 Lat. puteus vel declaratio celsitudinis, aut in luce excelsa.

Begis, vrbs Trallianorum. Steph.

Begoái, nomen loci. 2. Esd. 7. Lat. in corpore, siue in gente.

Beguái, nomen viri. 1. Esd. 2.

Begui, nomen viri. 1. Esd. 8.

Bel, nomen idoli Babyloniorum. Isa. 49 Lat. vetustus, aut nihil siue defluens.

Bel, seu Beles, Apollo dictus est ab Aquileiensibus Italiæ. Herodian. lib. 8.

Bela, filius Beniamin. Gene. 46. 1. Paral. 7. 8. Num. 26. Nomen item vrbis, quæ alias Segor, Gene. 14. Dicitur, & Soar, & Salissa, teste Hieronymo. Filius item Beor, Rex Edon, Gene. 36. Lat. deglutiens, siue destruens.

Bela, Pannoniæ Rex, regno per fratris cædem potitus, bonus alioqui princeps, populos à multis vectigalibus immunes fecit. Primus Byzantios nummos, argenteámque monetam percussit. Decessit tandem equo lapsus, fractúsque membra, post annos regni tres, sepultus in cœnobio S. Seruatoris ab eo constituto. Volater lib. 8.

Bela, II. Vngariæ Rex, Almi filius: quem Colomanus excæcauerat, & ipse cæcus seruatus à Pannoniis in regnum, quòd Stephanus sine prole decessisset, duxit vxorem Helenam Regis Seruiæ filiam, ex qua III. habuit filios, Geysam, Ladislaum, Stephanũ & Almum, qui in eos quorum consilio pater excæcatus erat, crudeliter animaduertit. Borichum, Colomani nothum, cum Polonorum & Ruthenorum manus regnum affectantem prælio vicit. Volateran. Riti.

Bela, III. Vngariæ Rex, Stephani filius, regnauit annis XVIII.

Bela, IIII. Vngariæ Rex, Andreæ patris successor regnauit annis XXXV.

Bela, V. Vngariæ Rex, regnauit annis III.

Belbina, Strab. lib. 9. insula è regione Anaphystiorum, apud quos Panos templum est, & aliud Veneris Coliadis. Itẽ vrbs Laconiæ, Ste.

Belêa Velia. Vide ELEA.

Beleastârtus, Hyrami filius, Tygri Rex, regnauit annis VII.

Beledónij, populi iuxta Oceanum. Steph.

Beletra, ciuitas Italiæ, nõ procul à Roma. Steph.

Beleus, fluuius in agro Tyriorum.

Belga, nomen viri, 1. Paral. 24. 2. Esd. 12. Lat. refrigerium, vel solatium, aut vetustas vultus.

Belgæ, populi Galliæ Comatæ, Germanis proximi, inter Sequanam & Scaldem fluuios siti, in quindecim olim populos diuisi. Plin. lib. 4. cap. 17. Gallia omnis Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur: à Scalde ad Sequanã Belgica: ab eo ad Garumnam Celtica, eadémque Lugdunensis: inde ad Pyrenæi montis excursum Aquitania. Horum plerique orti à Germanis, Rhenum antiquitus transductis Gallos inde expulerunt. Hi moribus, legibus, & ornatu, nunc sunt valde culti, humani, & satis effeminati. In his sunt metropoles Treuirensis, Coloniẽsis, Moguntina, Rhemensis cum earum suffraganeis intra Oceanum mare ac Rhenum, Matronam, & Sequana constituta: Item Brabantia, Flandria, Hollandia, Geldriæ ac Phryſiæ pars, tota Picardia, Hannonia, Iuliacum, Virturum Comitatus, ac Campaniæ maxima portio, Silua Arduenna vniuersa, cum singulis sibi adiacentibus & ea inclusis populis ac locis: & pleriq; Principes, tum laici tum Ecclesiastici, duces, Comites, ciuitatésque, quarum multæ liberæ, suóque iure agentes, aliæ Francorũ Regi obtemperant. Quod supereſt, Imperatorias partes sequitur. In his sunt tres Cæsaris Electores: sunt & regni Francorum quos Pares vocant fermè omnes. Imperator & Rex in Belgis coronatur, consecratur & inungitur: alter Aquisgrani, alter Rhemis. Belgarum multis in locis Cæsar & Corn. Tacitus meminerunt.

Bélgai, nomen viri, Nehem. 10. idem significat quod Belga.

Belgium, Belgarum oppidum, Cæsar. 3. de bello Gal. *Beauuais.* Dictum videtur Belgium pro Belgarum regione, vt apud Liuium Samnium pro Samnitum regione. Vide Glar. in Annot. in 6. Comment. Cæs.

Bélgia, Galliæ regio, à bellis quibus fatigata est dicta, inter Rhenum & Sequanam ac Ligerim olim extensa, nunc Flandriã & Picardiam solum comprehẽdit, ab hac Essedæ Belgæ Virgilio

gilio dictæ, quod illic primũ inuentæ fuerint.

Bellinus, Patauinus, vir sanctissimæ vitæ, cuius templum miraculorum frequentia celeberrimum & affluxu hominum notissimum extat in Rhodiginis paludibus.

Belgites, populi Pannoniæ. Plin. lib. 3. cap. 25.

Bélial, quasi apostata. & absque iugo.

Belides, dæ, patronymicum masc. quo significatur filius, seu aliquis de genere Beli: vnde pro Palamede accipitur Nauplij filio, & Beli abnepote, Virg. in Æneid.

Fando aliquid si forte tuas peruenit ad aures
Belidæ nomen Palamedis, &c.

Beligius, Celtarum quondam rex, à quo Gallia Belgica per syncopen dicta fuit, pro Beligica, & populi Belgici pro Beligici appellati sunt. Beros. lib. 5. & Ann. in comment. ibid.

Belion, flumen, ex Celtiberis & Vaccæis labens Callaicæ regioni irrigandæ percommodum Strabo. lib. 3.

Bellippo, oppidum Hispaniæ Bæticæ in conuentu Gaditano. Plin. lib. 3. cap. 1.

Belis, huius Belidis, patronymicum fœmininum, quo significatur filia vel neptis Beli, vnde Belides dictæ sunt, quinquaginta filię Danai, Beli filij: quas cùm Aegisthus Danai frater totidẽ filiis suis peteret vxores, Danaus despondere recusauit. Didicerat enim ex oraculo, se à genero interfectum iri. Sed postea coactus à fratre, promisit se eius petitioni satisfacturum. In nuptiarum autem nocte filias subornauit, vt clam se cultris armarẽt, & viros iam vino luxuriaq; sopitos iugularẽt. Virgines itaque patri morem gerentes, captato tempore, necarunt viros, vnaquæq; suum, excepta sola Hypermnestra, quæ Lyceo viro suo pepercit, qui postea, occiso Danao, regnũ apud Argos inuasit. Hæ & Danaides appellantur à patre Danao. Vnde Danaidum dolium proverbio celebratur, pro barathro quodam inexplebili, & insatiabilis cupiditatis homine. Finguntur enim à poëtis, Danai filiæ apud inferos eo supplicij genere perpetuò damnatæ esse, vt dolium quondam pertusum aqua conentur implere, vnde tantum effluat, quantum illæ possunt infundere. Ouid. in Metamorph.

Moliriq; suis lethum patruelibus ausæ,
Assiduè repetunt, quas perdant, Belides vndas.

Belides quidam annos esse dixerunt, qui assiduis fructibus videntur nos velle locupletare ac saturare, cùm tamen tantundem absumatur quantum producitur. Sic autem Lucretius lib. 3. id explicat.

Deinde animi ingratã naturam pascere semper,
Atque explere bonis rebus, satiareq; nunquam.
Quod faciunt nobis annorum tempora, circum,
Cùm redeunt, fœtusq; ferunt: variosq; lepores
Nec tamen in vita replemur fructibus vnquam
Hoc, vt opinor, id est, quo florente puellas
Quod memorant latices pertusum congerere in vas

Quod tamen expleri nulla ratione potestas

Nonnulli arbitrati sunt omnẽ mortaliũ vitam in hac fabula cõtineri, cũ omnia quæ agimus frustra nobis fiant in tenis, cũ nulla humana roboris vestigia diutius manère possint, sed omnia rursus confundãtur. Alij beneficia, quæ in ingratos hominos cõferuntur, per hæc vana esse indicabãt. His vrnis & huic dolio Plato in Gorgia assimilat animũ in cõtinẽtẽ, qui effusis in omni intẽperantię libidinibus agitatur. Eisdẽ persimiles sunt homines futiles, qui vt Parmeno Terẽtianus, sunt pleni rimarũ. haeq, & illac perfluũt. Ebrios quoq;, in quos lepido admodũ epigrãmate doctissimus poëta lusit.

Belidas fingunt pertusa in dolia vates
Mox effundendas fundere semper aquas.
Nomine mutato narratur fabula de te,
Ebrie, qui meias qui sine fine bibis.
Quin etiã hoc in te quadrat turba ebria, quod sint
Corpora quæ fuerunt, dolia facta tibi.

Potest etiam fabula exponi de fisco principis auari, quem omnes omnium ciuium fortunæ explere nequeunt.

Belisarius, Iustiniani principis dux Græcus, Persas in Oriẽte vicit: Vandalos in Africa, ducto in triumphũ Gilismere: Gothos in Italia capto Victige rege superauit. Africam repetens, Vandalos bella renouantes, Reipub. subdidit, interfecto eorũ rege Guntarit sub pacis dolo. Victor Romam reuersus, crucem auream, vbi res eius gestæ, celatæ fuerant, Petri Basilicæ obtulit. Hic ob res fœlicior gestas in affectati regni suspicionem venit, apud Iustinianum, à quo vterq; ei oculus erutus fuit. Quare quum principis ingratitudinem aliter vlcisci non posset, exiguum extra vrbem tuguriolum extruxit, vbi per reliquam vitam à pretereuntibus stipem emendicauit, illud identidem repetens: Da obolum Belisario viator, quem inuidia, non culpa cæcauit. Crinitus, & Volater.

Belitani, iidem qui Lusitani. Steph.

Bella, læ, oppidum Campaniæ. Virg. lib. 7. Vide ABELLA.

Bellerophóntes, tæ: seu Bellerophõ, tis, fuit Glauci regis Ephyrę, filius, cuius forma capta Sthenobœa, Prœti Argiuorum regis vxor de stupro eum interpellauit: cúmque se præter opinionem repulsam videret ægrè id ferens, innocentem hospitem apud virum detulit, tanquam sibi vim inferre voluisset. Cuius delationi fidem adhibens Prœtus, cùm iniuriam eam maximè vlatam cuperet, hospitij tamen iure motus, domi illum suæ interficere non sustinuit, sed in Lyciam ad Iobatem socerum cum codicilis misit: qui cùm & ipse tam strenui adolescentis sanguine domum suam non vellet polluere, aduersus Solymos, quibuscum bellum gerebat, modico cum præsidio misit sperans futurum vt iuuenis, laudis cupidissimus, à gente ferocissima facilè interficeretur

Verùm cùm & Solymos facilè vicisset Bellerophontes, & aliis plerisq; periculis obiectus semper victor rediisset, postremò ad interimendam Chimæram missus: est quem etiam laborem, nactus Neptuni beneficio Pegasum equum summa cum laude superauit. Quapropter Iobates iuuenis virtutem admiratus, alteram illi ex filiabus cum regni parte vxorem dedit: ex qua Isandrum, Hippolochũ, & Laodamiam suscepit, vt lib. 6. Iliad. refert Homer. Quod cùm audisset Sthenobœa, sibi ipsi mortem conscisiuit. Bellerophontes autem fœlici rerum successu elatus, cùm in cœlum euolare cum Pegaso conaretur, imm sso à Ioue œstro equo excussus est, deciditq; in eum campum, qui postea Aleius appellatus est, Pegasus autem à Ioue inter sidera est relatus. Hic primũ Hipponomus dictus est. Bellerophontes postea appellatus à Bellero quodam Corinthiorum principe, quem adhuc adolescentulus de medio sustulit. Homeros lib. 6. Illiad. Hanc fabulam alij ad historiam, alij ad physicam, alij ad ethicam explicationẽ traduxerunt. Quæ ad historiam spectant, ea per se patent, nisi quod Pegasus nauis fuerit ita dicta, ἀπὸ τῆ πήγνυσθαι, à compingendo scilicet. Fuerunt qui Bellerophontem, nihil aliud esse putauerint, quam humorem motu solis eleuatum: quoniam aëre vi solis agitato pars grauior sublata paulò pòst rursus deorsum dimittuntur, atq; cogitur, quæ cùm feratur deorsum & coaguletur, Pegasus dicta fuit. Cùm verò pars subtilior ad regionẽ ignis feratur, sic illa pars crassior dicta fuit à Ioue deorsum detrusa fuisse. Atque cùm Pegaso ex aqua, ob motum cœli diurnum sublato, Aurora oriatur, dies dictus est, vt sensui magis patet, at non Bellerophon, à Pegaso equo portari: alij generationem elementorum, cũ alia sursum, alia deorsum ferantur, vt leuia sunt, aut grauia, per hæc significari maluerunt. Alij vitæ humanæ rationẽ propè omnem sub hac fabula contineri tradiderunt: nam neque aduersis rebus nimis tristari, neque prosperis & fœlicibus nimis gloriari, aut extolli conuenit, quoniam horũ omnium deniq; moderatorem Deum esse experimur. Is enim pro sua singulari clementia, & calamitatibus iniquè circumuẽtos adiuuat, quod accidit dum calamitosus esset, Bellerophonti, & animis elatos animos deprimit, quare præceps idẽ postea dicitur de cœlo detrusus. Alij malunt Chimæram fuisse Lyciorum ducem rei bellicæ peritissimum, sed immani crudelitate qui cùm pyraticam exerceret, veheretúrque in naui, cuius prora leonem, puppis draconem haberet, in medio capra esset depicta, quem insecutus Bellerophõ cum citissima ac expeditissima naui lõga, Pegaso vocata, interemit: quare datus est locus fabulæ, vt ait Plut. in claris mulieribus, At Lucianus in astrologia

sensit animum Bellerophontis ad sublimium rerum speculationem elatum, equum fuisse, creditum alatum, atque ita rem fabulis inuolutam. Alij ad astronomicas ratione hæc ipsa quæ de Physicis dicta sunt transtulerunt, eaq; fieri inquiunt pro viribus astrorum, quas cùm prior Bellerophon deprehendisset, dictus est in cœlũ ascendisse. Alij dixerunt Bellerophontem à Pegaso alato vectum Chimæram interemisse, quia is celerem prior inuenit & frænum, vt ait Pindari interpres: sicuti Bigarum inuentor fuisse Castor, quadrigas Erichonius Atheniẽsis inuenit. Dictus est is equus alatus, vt voluerũt quidam, nauigium cum ille prior omnium inuenerit nauigare classe, atq; ordinem classis instruendæ, cùm vela & remi alæ sint nauigiorũ. Hic igitur nauali prælio Solymis populis bellicosis superatis, quos leonibus similes dixerũt. Poëtæ, Amazonibus arma intulit, qua per loca difficilia & montosa peragrantes capras vocarunt. Insidias porrò quas Iobates electissimis iuuenibus illi parauerat redeunti, caudam serpentis vocarunt.

Bellerophontes omnium prius equo vehi docuisse fertur. Plin. lib. 7. vnde Hora.

Et exemplum graue, prebet ales
Pegasus terrenum equitem grauatus
Bellorophentem.

Bellérus, Corinthiorum dux, à quo interfecto, Bellerophontes dictus est, qui ante Hipponomus. Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 9.

Bellethani, populi Ederaniæ regionis citerioris Hispaniæ ad Iberum fluuium. Plin. lib. 5. cap. 3.

Bellienus, Romanus quidam, cuius domus in funere C. Cæsaris deflagrauit. Cic 2. Philipp.

Bellinus, Patauij Episcopus fuit, qui quũ pulsus, esset Patauio, grassantibus nobilium plerisq; quòd seuerius sanctiúsque quàm ab illis probari posset, episcopum ageret, in quoddã palustre solũ, quindecim millibus passuum Rodigio distans, diuertit Cæl. Antiq. lib. 17. cap. 28.

Bello vrbs Hispaniæ citerioris ad Besiponem portum. Plin. vulgò vocatur *Turiffa.*

Bellocassi, populi inter Celtas proximi Lexobiis quos vulgus Baiocenses nominat. Eorum ciuitas est episcopalis, in prouincia Rotomagẽsi. Ducatu Normaniæ, & regno Francorum sita Gall. *Bayeux.*

Bellus, fluuius Phœnicæ ex Candebra palude, & radicibus montis Carmeli procedens, & paruo contentus cursu apud Ptolemaidem Claudij Cæsari coloniam, arenas habet vitro accommodas.

Bellogradum, oppidum, quod & Taurinum nũc Albam dicunt, ad confluentes Sauum, Danubiúmque situm. Quo in loco Mahumeres à paucis Christianis fugatus, cæsus, castrisque exutus est. Platina. Gall. *Belgrade* vulgò *Griefchisch, Vueissen Burg.*

Bellona, bellorum dea, & Martis soror. Vocatur etiam

etiam Enyo & Pallas. Virg. lib. 9. Æneid.

Quam propè sanguineo sequitur Bellona flagello.

Huic proprio sanguine sacerdotes sacrificabant. Antè Bellonæ templum, columna erat, quæ bellica dicebatur, super quam, hastam iaciebat Fæcialis bellū indicens, vt post Festum annotauit Alexander ab Alexandro lib. 3. c. 12. Ab antiquis dicta est Duellona, è Duello, quod illi ipsi bellum appellabant.

Bellonarij, Sacerdotes Bellonæ, qui lacertos humerósque suos concidebant. Sanguine suo Bello sacrificantes Acron.

Bellouaci, populi Galliæ inter Belgas, olim belli gloria eximij, quos Cæsar, eorum duce interfecto, in potestatem accepit, eorum oppidum Bellouacum dicitur. Gal. *Beauuais.*

Bellouilla, Gallię regio, Anglis olim data, Rober. lib. 3. Æmil. lib. 7 Polyd. lib. 19.

Belma, nomen loci. Iudith. 7.

Bélochus, x. Assyriorum Rex, regnauit annis x x x v. qui idcirco à Belo accepit cognomen, quia cum imperium voluit exercere, maximū pontificium Beli Iouis, & maximè circa auspicia & diuinationes occupatus fuit. Berosi.

Belochus iunior, x x. Assyriorum Rex, regnauit annis x x v. ab Hebræis, vt sacræ testantur literæ Chusan Reschataim dictus, à Iosepho Dhusattus, huius filia Actosa regnauit, cum patre annis v i i.

Belon, vrbis & fluuij nomen in Hispania Bætica, apud Strabonem lib. 3.

Belópares, x x i. Assyriorum Rex, regnauit annis x x x.

Belphina, insula Æginæ proxima, vel in continenti Laconiæ agro. Strabo.

Belsan, nomen viri 1. Esdr. 2. Lat. in lingua aut in detractione, siue vetustas dentis, aut vetus ebur.

Belûnum, Venetiarum oppidum est in Italia, vt Platuum. Opitergium, Altinum, Concordia, Colonia. Volater.

Belus, fluuius Syriæ, vbi primò compertum fuisse vitrum Plinius scribit lib. 6. Iosephus libro secūdo belli Iudaici, stadiis ait duobus à Ptolemaide Belum distare, iuxta quem sepulchrū Memnonis, & vitrea in rotunda valle arena, quam venti ex circundatis iugis conuehunt, inexhausta seculis vi, sed ante omnia mirabili natura mutandi alia quoque in vitrum, quæ attigerit metalla. Vide SELEVCOBELVS.

Belus Rex fuit Assyriorum, & pater Nini, à Sole ita dictus, qui Assyriorum lingua Bel dicitur. Huic vita functo templum erexerunt Babylonij, diuinísque eum honoribus sunt prosequuti.

Belus Iupiter, Saturni, hoc est, Nimbroti filius, secundus Rex Babyloniæ, regnauit annis 62. & fundamenta Babyloniæ à patre designata, oppidi magis, quàm vrbis erexit. Berosi. lib. 4. Deorum idololatrarum primus, astronomiæ

inuentor. Eam ob rem ei lapillum dicarunt pretiosum, quam Belis oculum vocitarunt: quémque diuus Cyrillus Atbellum nominat, ex hominibus primum, qui pro Deo habitus fuit. Iste namque Belus primùm Chaldæos instituit sacerdotes, ait Diod. Sicul. li. 3. Antiq. fuit enim pater Nini, quem eius vxor Semiramis, cùm Zoroastem Bactrianorum regem vicisset, gloria & superbia nimia effera, & elata, in deorum numerum referri voluit, vt ait D. Hieron. lib. 2. in Os. Hunc autem Sidonij & Phœnices Baal vocarūt, vel Beelsemen, id est, cœli dominum, vt scribit Eusebius lib. 1. cap. 7. Præp. Euang. Priapúmque nominarunt Deum nemorum & hortorum, quem Moabitæ Beelphegor nuncuparunt. Quare Ninus eius Beli filius in patris memoriam statuam erigi iussit, quam tandem aliquando Babylonij diuinis coluerunt honoribus, & sacrificiis honorarūt: in eóque idolo dæmon absconsus respósa dabat. Isid. lib. 8. & Theophil in Os.

Belus, cognomento Priscus, Epaphi, vel (vt alij malunt) Neptuni & Libyes filius, cui Isis post Apidis mortem nupsit regnante Athenis Cecrope. Huius filius fuerunt Danaus & Ægyptus, à cuius etiā nomine quinquaginta Danai filiæ Belides appellatæ sunt, vt paulò antè ostendimus suo loco.

Belus, Phœnices Rex: & pater Didus, vir militaris rei peritissimus, qui Cyprios, Phœnicum litus pyratica infestantes, magna cum illorum clade subegit, vt est apud Virgilium libro primo Æneid.

—Genitor tum Pelus opimam
Vastabat Cyprum, &c.

Idem dicebatur Metres.

Belus, vel Melus, vrbs iuxta Herculis columnas. Lege plura in Stephano.

Belus Iupiter dictus est à Belo Ægyptio qui primus ei templum erexit. In eo templo puluinar erat ad quod confugientes tuti erant. Palæphanus.

Bemárchius, Cæsarienſis Cappadociæ sophista scripsit res gestas Constantini principis libris decem, præterea declamationes quasdam & orationes. Suidas.

Bémbia, vel Bembie Stephano, vicus Nemeæ, vnde Nemæus leo à Poëtis Bembinatis belua dicebatur.

Bembinádia, vel Bembina, Plin. lib. 4. cap. 6. regionis Nemeæ cognomen. Hermolaus. Legendum est Bembinadia. Fuit enim (inquit) vicus Bembina, vnde Nemæus leo à poëtis Bembinites dictus est.

Ben, vir, 1. Paral. 15. Lat. filius, vel ædificans aut intelligens.

Ben Sirach sententiarum moralium Hebræus author vetustissimus, qui à Iudæis Ieremiæ Prophetæ creditur fuisse nepos. Conrad. Gesn. in Biblioth.

Benna. Vide BENNA.

Ben-abinadab, vnus præfectorum annonæ Salomonis, 3. Reg. 4. Lat. filius patris Spontanei aut filius patris voluntis vel principis.

Ben-adad 1. Rex Syriæ, 3. Reg. 15. Ierem. 49. Filius Tabreno, 3. Reg. 5. 2. Paralip. 16. Lat. filius sonitus, aut clamoris, vel dilecti, vel patrui, vel mamillæ.

Benacus, lacus Cisalpinæ Galliæ, non procul à Brixia Venetorum oppido, aureas arenas volues, & ex eis nutriens pisces quos indigenæ Carpiones vocant, nusquam alibi repertos. Ex hoc Mintius fluuius excurrit in Padum. Situs Benaci est in agro Veronensi, inter arctas montium fauces, adeò vt inter illos impetu coacti venti, lacum more maris exagitent. Virg. lib. Georg. 2.

Fluctibus & fremitu assurgens Benace marino.

Ital. *Lago di garda.*

Bencay, oppidum ab Alphonso Castellæ rege captum. Volater. lib. 2.

Ben-decar, 1. filius compunctionis aut transfixionis, præfectus annonæ domus Salomonis in Macces, 2 Reg. 4.

Bendia, siue Bendea, Diana apud Thraces dicta est Paleph. lib. 2.

Bendida, sacra apud Thraces, ex quibus Orphica originem sumpsere, Strabo. Cæl. Rhodig. lib. 18. cap 23.

Bendis, lingua Thracum Diana appellatur, vnde & Bendidiæ eius feriæ Athenis vocabantur. Nam eius sacra è Thracia ascita Athenienses receperant, illisque feriis disseruit in Pirco de optimo reipublicæ statu Socrates, vt à Platone refertur.

Bene, vrbs Cretæ sub Gortyne. Steph.

Benedictus, patria Nursinus, primò Sublacum secessit, vbi ordinem monachorum instituit in Italia, quem antea Basilius in Oriente constituerat. Deinde cùm à frequentibus adiretur, vitandæ gloriæ gratia Cassinum venit, vbi templum Apollinis Ioanni Baptistæ dedicauit, ad quem Totilas, Rex Gothorum experiundi vaticinij gratia dicitur incognitus venisse, seruo præmisso cultu regio, ab eóque patefactus fuisse. Decessit Cassini, vbi & sepultus est Scolastica sorore, imperante Iustino seniore. Fuit & alter eiusdem nominis eodem ferè tempore à Gregorio tertio memoratus in dialogo. Viuebat monachus in Latio, x l. ab vrbe lapide.

D. Benedictus Cassini sibi sedem statuit, sparsosque & soliuagos ad id tempus monachos in vnum contraxit cœnobium, mores & vitam tribus munitum votis, quæ priùs non fuerant quàm diuus Basilius cum certa viuendi formula constitisset in Oriente, instituit parum vulgatæ obseruationis. Hæc familia, procedente tempore creuit in immensum, abiitque in plures familias, videlicet, Cluniacenses, Montcliuetenses, Grandimontenses, qui Humiliatorum cognomine fuerunt, Cœlestinos, sanctæ Iustinæ, & Eremitanos Polydor. Ver. libro septimo, capite secundo de rerum inuentione.

Beneuentum, oppidum est Hirpinorum, Diomedis opus, antea Maleuentum appellatum, donec colonia eo à Romanis deducta, boni ominis gratia Beneuentum vocari cœpit. De hac Horatius 1. Serm. Sat. 5.

Tendimus hinc rectà Beneuentum, vbi sedulus hospes, &c.

Plin lib 3. cap. 1.

Beniamin, Eremita senior, valde clarus habebatur, dono Dei potius, vt sine medicamine, tractu manus, aut olei ratione facta, sanaret ægrotos. Hunc ferunt in hydropem incidisse, ac tantùm eius corpus intumuisse, vt non posset per fellæ suæ, in qua habitabat, ianuas effetri, nisi ianuæ, cum tabulis antepositis, sublatæ fuissent. Is ergo ægrotationis suæ tempore, penè octo mensibus ante mortem, in sella latissima sedens, curabat solenniter ægrotantes, non grauiter ferens, quòd suæ ægritudini non prodesset: sed etiam se videntes consolabatur, ac deprecabatur, vt rogarent Deum pro anima ipsius ac de corpore non curarent, quia etiam cùm sanum, inquit esset, nihil profuit mihi. Sozomenus libro 8. cap. 1. histor. trip.

Benigia, nunc Pugnia, Germaniæ oppidum inter Mogunti.m vrbem & Confluentiam oppidum cis Rhenum eius ripis finitimum. Cornelius Tacitus.

Benignus, Primus Diuionensis Episcopus, Diuione martyrium passus, & sepultus Gregor. Turon. lib 1. cap. 51. de mira.

Benis. Vide NEBIS.

Benna, vel Bena, vel Bæna, vrbs Thraciæ, vnde Bennicus sinus, Steph. Apud eundem Benna, vnus est ex Senatoriis ordinibus Ephesi, cuius senatores Bennij.

Benaaca, id est filij tribulationis vel laboris, aut ædificatores tribulationis vel laboris, aut intelligentes laborem vel tribulationem, nomẽ loci in quo castrametati sunt filij Israël profecti de Moseroth. Num. 33.

Ben-ennom, id est, filius diuitiarum suarum, aut filius decipientis vel contristantis eos, nomen vallis in tribu Beniamin, quæ alias Tophet dicitur, 2 Paralip. 28. 33.

Ben-gábel, nomen præfecti annonæ Salomonis in Ramoth Galaad, 3 Reg. 4. Lat. filius viri vel robusti.

Ben-hail, filius fortitudinis vel exercitus, vel filius diuitiarum, aut antemurialis siue doloris, nomen viri, 2 Paralip. 17.

Ben-hesed, nomen præfecti annonæ Salomonis in Aruboth. 3 Reg. 4. Lat. filius misericordiæ, vel opprobrij.

Ben-

Ben-hur, præfectus annonæ Salomonis in monte Ephraim. 3 Reg. 4. Lat. filius libertatis, vel foraminis, aut albedinis.

Ben-iamin, filius duodecim Iacob ex Rachel vxore, ab ipsa matre Ben-oni vocatus, Genes. 35. Est & nomen tribus, 3. Reg. 4. Latinè filius dexteræ.

Ben iamin, vi. Hierusalem Episcopus, anno cx.

Benmerodach, vii. Babyloniorum rex, regnauit annis xxi.

Bennui, nomen viri. 2. Esd. 2. Lat. filius meus, aut intelligentia mea siue ædificatio mea

Benno, nomen viri, 1. Paral 24. Lat. filius eius, aut ædificatio, vel intelligentia eius

Benoi, nomen viri 1. Esd. 8. Latina ædificatio, aut filiatio, siue in habitaculo meo, aut in pulchritudine.

Bennui nomen viri, 1 Esdræ 10. idem significat quod Bennoi.

Benoth, nomen idôli Babyloniorum 4 Reg. 17. capite. Latinè filiæ, seu intelligentiæ, vel ædificationes.

Ben-zoberh, filius Iesi, 1. Paral. 4. Latinè filius separationis, aut filius istius formidinis vel contritionis,

Berbis lacus est Thessaliæ.

Beon, ciuitas Amorrhæorum vltra Iordanem. Num. 32. Lat. in afflictione, vel in responsione, aut in cantico, vel scrutatio earum, aut Syriacè deprecatio.

Beor, pater Bela regis Edom, Gen. 36. Pater item Balaam ariolari. Num. 22. Latinè incendium, vel expurgatio, aut insipiens vel iumentum, vel pastus.

Bera, nomen loci. Iudic. 9. Filius Supha filij Helem. 1 Paral. 7. Lat. puteus, siue explanatio, vel declaratio, aut in luce eius.

Barabe, Indiæ extra Gangem oppidum. Ptol.

Berabonna, Indiæ extra Gangem emporium. Ptol.

Berambe, Babyloniæ vrbs. Ptolem.

Berbesula, oppidum Hispaniæ Bæticæ, in conuenta Gatidano. Plin. lib. 3. cap. 1.

Berbicæ, populi sunt qui certam ætatis metam transgressos perimunt, virósque immolant præfocatis mulieribus, Ælian. lib. 4. variæ hist.

Berbunis, nomen fontis apud Herod. lib. 1.

Berbis, Pannoniæ inferioris oppidum. Ptol.

Bercete Sius mons Macedoniæ. Ptol.

Bercorcates populi Galliæ Aquitanicæ. Plin. lib. 4. cap. 19.

Bercos, id est, filius concisionis, vel separationis. nomen viri, 1. Esdr. 2.

Berca nomen vrbis, 1 Machab 9.

Bere, Arabiæ desertæ vrbs, & Indiæ intra Gangem. Ptolem.

Berecyntes natio inter Phrygas. Strabo libro decimo

Berecynthia, mater deorum dicta à monte Phrygiæ Berecyntho. Virg. Æneid. 9.

Ipsa deûm fertur genitrix Berecynthia, &c.

quo in loco Seruius de aspiratione disceptat.

Berecynthius, mons Phrygiæ & nomen oppidi. in quo mater deûm Cybele priscorum ritu colebatur, Plin. lib. 16. Steph.

Berengária, Ricardi Anglorum regis vxor, filia Garsiæ Nauarræ regis. Polydo. libro decimo quarto.

Berengárius, Foroiulienſis dux, imperator ab Italis creatus. Blond. lib. Decad. 2. Luithpr. lib. 1 cap. 6.

Berengárius, à Vidone victus, ad Germanorum imperatorem concessit.

Berenice. Vide BERONICE.

Berenice, aliis Beronice, ciuitas à Pyrrho iuniore condita: altera à Philadelpho, Ptolemæo: tertia, in Troglodytica: quarta quæ prius dicebatur Chius: quinta, in Cilicia: sexta, quæ prius Hesperis. Dicta est autem Berenice, à Ptolemæi Lagi vxore. Est & alia circa Syriam, quam Peilam vocant. Steph.

Berenicidæ, pars tribus Ptolemaidis. Stephanus.

Berenicis, cidis, tractus Africæ Cyrenaicæ, qui est circa Berenicem vrbem. Lucanus libro nono,

—nam quicquid puluere sicco
Separat ardentem tepida Berenicida Lepti
Ignorat frondes.

Berentheates, Arcadiæ amnis, qui in Alphæum effunditur. In eiusdem ripa est Berenthe oppidum Pausan.

Beres, vrbs Thraciæ, à Berate filio Macedone, Stephanus. Vide MIEZA apud Steph.

Berethis, Æthiopiæ vicus, circa Nili plagam Orientalem. Ptol.

Beretra, Præguttiorum in Italia vrbs *Celino*, Niger appellat. Ptol.

Berexi, gens inter Indiam & Æthiopiam. Stephanus

Bergamon, Italiæ oppidum ab Arnolpho imperatore captum. Luithprand. cap. 7. Blondus libro 2.

Berge, vrbs aut vicus Thraciæ, ex qua natus est Antiphanes Comicus: vnde prouerbium Βιργαΐζειν pro Nihil veri dicere. Steph.

Bergepolis, vrbs Abderitarum. Steph.

Bergidum, vrbs Hispaniæ. Ptolem.

Bergion & Albion fratres gigantes, & filij Neptuni, qui cùm Herculi Rhodani ostia traiicere paranti vi obsisterent, à Ioue imbre lapideo sunt interempti. Pompon. Mela. libro 2. Vide ALBION.

Bergistani, Hispaniæ populi. Liui.

Bergium, Germaniæ vrbs. Ptol.

Bérgomum oppidum Italiæ Transpadanæ, quæ regio est xi. vulgò *Bergamo*, cuius incolæ.

Bergomates. Plin. lib. 1. cap. 13.

Beri, 1. filius meus, siue purus, vel electus aut fru-

mentum meum, filius Supha filij Helem. 1. Paral 7.

Beria, filius Asser filij Iacob, Gen. 46. qui 1. Paral. 7. Baria dicitur. Filius item Ephraim, 1. Paral. 7. Lat. in malo, siue in clamore, aut in vlulatione, vel in pastu.

Beriades, Indorum rex, bellum aduersus Dionysium gessit. Steph.

Bergusia, Ilergentum vrbs in Tarraconensi Hispania, Ptol. hodie *Pertus*. Est & vrbs in Gallia Narbonensi. Anton.

Berillus, Bostrenæ vrbis Arabiæ præsul, cùm plura rectè pro religione scripsisset, ad extremum omnia corrupit, peregrina quædam adducens. Quare præsules non pauci conuenere disceptationis gratiâ. Inter quos Origenes ita errorem eius confutauit, vt redire eum ad sanitatem compulerit. Euseb. lib. 6.

Berparat, Thraciæ oppidum. Procop.

Beris, mons est in Armenia, in cuius vertice quidam falsò arbitrati sunt veteres multos, tempore diluuij saluatos, ibiq; , Noë arcam applicuisse. Bocat.

Beris, Cappadociæ fluuius. Arrian. in Periplo.

Berith id est, pactum, siue fœdus, nomen idoli Sichimorum. Iudic. 9.

Berithrus, Troica vrbs apud Steph.

Bermius, mons est Tessaliæ, Plinius lib. 4. cap 8. & Phrygiæ, Strabo. & Pelasgiotarum. Ptolemæo.

Bérnice, nomen mulieris, Iudic. 9.

Berna, ciuitas Heluetiorum celeberrima, vbi Iacobitæ quatuor D. Virginem Mariam cum originali peccato fuisse conceptam contra Fræciscanos contendebant: qua de re Munst. libro 3. Cosmograph. his scripsit verbis: Orta est, inquit, anno Christi 1509. magna contentio inter duos mendicantium ordines, Minorum scilicet, & Prædicatorum, propter conceptionem glorioſę virginis matris Christi. Minores prædicabant eam fuisse præuentam spiritus sancti gratiâ, vt etiam nunquã, vel vno quidem momento originali labi subiacuerit, contrà verò docebãt Prædicatores, eam conceptam, more reliquorum filiorum Adam, atque hoc priuilegium, concipi sine peccato, soli Christo seruatum: tamen hæc sacrosancta virgo fuerit futura Christi mater, in vtero sanctificata: & ab omni originali macula purgata haud secus, quàm D. Ioannes Baptista, & alij quidã, vt Ieremias Propheta, singulari priuilegio sanctificati, antequã nati sint. Hanc enim opinionem contendebant Prædicatores probare scripturis & rationibus. Postea cœperunt eandem opinionem fictis quibusdam miraculis & visionibus à se excogitatis coràm vulgò probare, Sed falsi sunt miseri homines, mentitaq; iniquitas sibi: nam simplex quidam frater laicus, quem dementare, & suis præstigiis ludificare cogitauerunt, tandem omnia reuelauit. Vnde Bernæ in Heluetia capti fuerunt quatuor fratres Dominicani, ac per torturam examinati, ac miserabiliter combusti propter dolosas illas, ac diabolicas machinationes, quas pro stabilienda sua falsa & impia opinione excogitauerant: nam eundem hominem simplicem superstitiosis suis incãtationibus omninò dementauerant, ac plurima in Eucharistiæ sacramento, atque sculptis imaginibus tentauerant. Tandem verò ad instantiam Bernensium Haymo Lausannensis Episcopus inquisitionem cõtra eos fecit, eoq; negotium egit, vt depositi ab omni gradu clericali traderentur potestati seculari, & vltima die Maij incinerati sint in prato trans Aurulam, quem Ararim vocant fluuium. Quidam alij huius rei conscij euaserunt manus Bernensium. Hæc vrbs ad fœdus Helueticum admissa anno 1353. à Berctholdo duce Zeringensi constructa, & ab viso in venatione capto denominata est. Ciuitatis situs est in peninsula quã facit Arola amnis nauigabilis, vulgò *Bern. Gall. Berne.*

Bérnaba, vrbs Hispaniæ. Ptolem.

Berbatos. & Galeatius, Vicecomites Mediolanenses, anno 1354.

Bernâma, Hedetanorum in Hispania oppidum Ptolem.

Bernardus, Burgundus, circa XXIII. suæ ætatis annum, sub Abbate Stephano, qui tertius fuerat in cœnobio Cistertiensi, paulò antè institutus, vnà cum XXX. sociis monasticam vitam egit: deinde verò Claraualensi cœnobio tunc primùm Roberti viri illustris impensa constructo, annos XXXVI. præfuit. Edidit commentarios in Cantica: Considerationem diuinæ contemplationis ad Eugenium Pontificem, vnde Pontificij muneris ratio dicatur: varias insuper epistolas: Sermones etiam in diebus solennibus habitos. Volater. Nullos habuit præceptores, præter quercus & fagos.

Bernardus, Pipini filius, à Carolo magno Italiæ rex designatur, anno 814.

Bernaua, oppidum Hispaniæ Tarraconensis non procul à Cæsare Augusta, Celtiberis & Bessetanis ad Orientem proximum, vulgò *Benauar.*

Beroa, oppidum in Thessalia. Cic. in Pisonem, Qui quum concursum plorantium, ac tempestatem querelarum fere non posses, in oppidum demum Beroam perfugisti.

Berodách, rex Babyloniorum, 4. Reg. 26. qui Isa. 39. dicitur Marodach. Lat. creãs contritionem, vel electio interitus, vel vaporis tui, siue frumentum, vel puritas nubis vel vaporis tui.

Bêroe, anus fuit Epidauria, & nutrix Semeles, cui se Iuno assimilauit, cùm Pellici persuadere vellet, vt muneris loco à Ioue peteret, vt talis tantúsque secum rem haberet, qualis

lis,quantúſque ſolet cum vxore.Ouid.3.Metã.
Ipſáque erat Beroe Semeles Epidauria nutrix.
Vide BACCHVS.

Béroe,Doryeli Iſmarij coniunx, Virg. libr.quinto Aeneid.
Fit Beroe Iſmarij coniunx longæua Doryeli.
Vide BEROEA.

Berœa, vrbs Macedoniæ, à Pherone conditore dicta,mutato ph in b: vel à Berœa filia Beretis:qui Macedonis filius fuit.

Berœa, Syriæ vrbs, à Seleuco Nicanore rege Syriæ, & Babyloniæ condita:aliàs Beroe.Stephanus.

Berœenſes, populi in Cœleſyria.Ptolom.libr. 5. cap.23.

Béromi.nomen ciuitatis,2.Reg 23. quæ 1. Paral. 11.dicitur Bauramites.lat,filius caloris, vel indignationis, aut puritas ſiue frumentum indignationis,vel fugiens aquam.

Beronice,vel Berenice,ces,regina Aegypti, ſoror Ptolemæi & Cleopatræ.

Berenice, Herodis Agrippæ Iudæorum regis ſoror,de qua Iuuenalis.
—Adamas notiſſimas & Berenices
In digito factus pretioſior. hunc dedit olim
Barbarus inceſtæ,dedit hunc Agrippa ſorori.

Beronice,ſiue Berenice.Ptolemæi Philadelphi & Arſiones filia,quam cùm Ptolemæus filius ſororem ſuam in vxorem duxiſſet, nec multis diebus pòſt cum exercitu in Aſiam profectus eſſet, vouiſſe Berenicem tradunt, Si victor Ptolemæus rediiſſet, ſe crinem deronſuram, atque eo voto damnatum crinem in Veneris templum conſecraſſe: qui cùm poſtridie non apparuiſſet:ægrè id ferente rege, Conon Mathematicus gratiam regis captans dixit Ptolemæo crinem inter ſydera videri collocatum, & quaſdam vacuas figura ſeptem ſtellas oſtẽdit cauda Leonis, velut in triangulum collocatas:de quo crine in ſtellas commutato Callimachus Græcus elegiam conſcripſit, quam deinde Latinam fecit Catullus.

Beronice,vxor Ptolemæi Lagi, & Aegyptij regina,à cuius nomine Ptolemæus Philadelphus, eius filius,inſignem vrbem, quam in ſinu Arabico condidit, Berenicem appellauit Plin. lib. 6.cap.29.

Beronice, ſiue Berenice, Herodis Aſcalonitæ filia, quæ nupſit etiam Agrippæ fratri. Strabo. Cæſar Auguſtus magno honore proſecutus eſt Herodis liberos,ac ſororem Salomẽ, eiúſque filiam Berenicen.

Berenice, Salomes Herodis ſororis filia, nupſit Ariſtobulo Herodis eiuſdem filio, quem pater poſtea interfecit Ioſephus.

Beronice,quam Græci Pherenicem appellant, filia,mater,& ſoror Olympianicarum.Plin.libr. 7.ca. 40. Pauſanias hanc dicit cognominatam Callipatram, ac habitu virum diſſimulantem, ludis interfuiſſe, vbi Liſithodum filium coronatum vidit: cognitámque, ac quæſtione habita, quòd ad ludos mulieribus interdictos veniſſet,meritis ſuorum abſolutam fuiſſe. Aelianus, Valerius, Berenice (inquit) contigit, quòd nulli alteri mulieri, Gymnico ſpectaculo intereſſet.Vide PHERENICE.

Beronice, ſiue Berenice, vrbs Syriæ maioris, à Ptole. Philadelpho condita, & ab vxoris ſuæ nomine vocata.Silius.

Berôſus, Chaldæus Aſtrologus, cui ob diuinas prædictiones Athenienſes in gymnaſio ſtatuam inaurata lingua ſtatuerunt.Plin. lib.7.ca. 37.

Beroſus fuit patria Babylonicus, ac dignitate Chaldæus, vt Ioſephus in Appionem grãmaticum,& in primo Antiquit.Iudaic ſignificat, hiſtoriograph. trecentis annis ante Ieſu Chriſti natiuitatem ſcripſit.Munſt.li.3. Coſm. Fuit igitur ſacerdos, quia eundem gradum in ſua republ.tenebant Chaldæi, quam ſacerdotes in Ægypto,vt aſſerit lib 3.Diodor. Sicul. Quare fuit notarius & ſcriba publicus, quia penes ſacerdotes ſolos erat publica fides annalium, temporũ geſta & regũ, vt auctor eſt Metaſthenes in li.de iudiciis temporum. Quamobrem omnem Chaldaicã defloruit hiſtoriam, ac tãquam publicæ fidei notarius, tranſumpſit omnia tempora, & antiquitates, in quibus diluuij, quod anteceſſit Ninum, meminit: nominans etiam Noam,& filios eius,vt in eiuſdem libris aſſerit Ioſephus. Ac propterea, tanquam fideliſſimo, & publico antiquitatum tranſumptori fides publica datur,& ipſum ſolum ſecuti ſunt Perſæ in Aſſyriorum Monarchiæ temporibus, vt idem Metaſthenes auctor eſt. Floruit autem Beroſus ante Monarchiam Alexãdri magni: quſa idem Metaſthenes ſacerdos Perſa in principio Monarchiæ ipſius Alexandri florens, ipſum ſecutus eſt in Aſſyriorum Monarchiæ temporibus Calluit item linguam Græcam, ac docuit Athenis diſciplinas Chaldæas: Aſtronomiam præcipuè,in qua cæteros anteibant Chaldæi,adeò vt(teſte Plinio) Athenienſes illi ſtatuam inaurata lingua, in publico gymnaſio ponerent, ob diuinas illius prædictiones, quia Aſtrologiæ præ omnibus emicuit ſcientia,ait Plin.lib.7.cap.37.

Beroſus, collis eſt Taurorum tres habens fontes ſine remedio & ſine dolore mortiferos.Plin.li. 2.cap.103.

Bêroth,i. Putei, ſiue explanationes, vel declarationes,aut in luminibus, vna mãſionum filiorum Iſraël in deſerto, Deut. 10. Item ciuitas Heuæorum. Ioſ. 9. non longè ab Hay, ſpatio triũ dierum,in tribu Beniamin, Ioſ.18.2. Reg. 4.Inde Berothites,2.Reg.23.& 1.Eſd.2.

Beroth,nomen vrbis,2.Reg.8.

Berotha,terminus terræ Iſraëliticæ. Ezechiel.46. idem ſignificat quod Beroth.

Berrheſa,Oppidum,Aethiopiæ.Plin.lib. 6.ca.29.

Berthœa,

Berthæa, ciuitas Macedoniæ ad Citarum montem, Act. 17

Berſa, rex Gomorrhæ. Gen. 14.

Berſabea, Hebr. Bethſeba, i. filia iuramenti vel ſaturitatis, aut filia ſeptima. Vriæ vxor, elegantis formæ fœmina, quæ ſapientiſſimum illum regem Dauidem vſque adeò titillauit, vt ſolitæ religionis oblitus adulterio & homicidio (Vriam enim interfecit) ſuam contaminauerit ſanctitatem. 2. Sam. 11 & 12.

Ber ſabee, Hebr Beer-ſcheba, i. puteus fónsve iuramenti, ſiue puteus ſaturitatis, aut puteus ſeptem, nempe aquatum. finis atque terminus terræ Iſraelis ab Auſtro. Ioſephus libro octauo, capite decimotertio, Iudaic. Antiquita. 1. Regum 3 & 2. Regum 24 3. Regum 19. 4. Regum 23. Hæc in ſortem filiorum Simeonis cecidit, Ioſue 19. 1. Paralipomenon 5. A iuramento & percuſſo fœdere Abrahæ cum Abimelech rege peierat, Geneſ. 21. ſimiliter Iſaac cum eodem Abimelech. Geneſ. 26. nomen habens. Beer enim fontem ſignificabat: Saba iuſiurandum, vel ſeptem, quod ſeptem agnas Abimelech de manu Abrahæ acceperit. Gen. 21. 26. Illic iudicabant Ioel & Abia filij Sabari Gaibelinam nominant, authore Volater. lib. 11. Eodem loci habitauit aliquandiu Iſaac, Geneſ. 28. Hanc Ptolem. Barnaſam appellat. Vide Hieronimum in locis Hebraic. Eſt in finibus Iudææ & Aegypti, Amos 5. Nehem 11.

Bérſane, vidua à Damaſco ab Alexandro Magno adamata. Diodorus.

Berſilia, Sarmatiæ Europeæ regio Hiſt. Miſcell. libro 19.

Berſima, Meſopotamiæ vrbs. Ptol.

Berſinum vel Belſinum, Galliæ vrbs, XII. M. paſſ. à Lugduno. Anton.

Berta. Beſalliæ regionis in Macedonia vrbs. Ptol.

Bertha, Balduini Comiti Hollandiæ vxor, quam Philippus Francorum rex duxit.

Bertinum, vrbs Marchiæ Brandenburgenſis. Munſter.

Bertiſcus, Macedoniæ mons. Ptol.

Bertiſum, Thraciæ oppidum. Procop.

Bertúlphus, Marciorum rex, ab Egeberto Anglorum rege domitus.

Bertrada, Fulconis vxor, quam thoro ſibi copulauit poſtea Philippus Francorum rex.

Berubium promontorium Albonis Inſulæ. Ptol. hodie *Daneis Bei*, vt tradit Buchanan.

Berúnus, Stephano, Italiæ ciuitas, quæ poſtea Verona.

Berytis, Troica vrbs. Steph.

Berytus, vrbs eſt Phœnices, aliis Troia, in ora Libano monti ſubiecta, Iuſtiniani temporibus legum ſtudiis celeberrima, vulgò *Barutum* vocant Remnius Palæmon ex Dionyſio.

Antiquámque Tyron Beryti & mœnia grata.

Hinc vna Berytia dicta omnium optima.

Berytus, ciuitas Arabiæ, Dioſpolis priùs dicta Stephan.

Beszellâ, i. ferreus, vel filius deſpectus. nomen viri, 2. Regum 17. qui regem Dauid traduxit Iordanem 2. Regem 19. Pater item Hadrielis generi Saul ſic vocabatur, 2 Regum 21.

Beſa, fons Theſſaliæ, inter Oſſam & Olympum, iuxta Cycæſium oppidum. Strabo, libro octauo, & nomen tribus in agro Attico. Idem, libro nono.

Beſai, nomen viri. 1. Eſd. 7. i. conculcatio, ſiue cõtemptio, vel deſpectus,

Beſaro, vrbs Hiſpaniæ Bæticæ, quæ inter ſtipendiarias numeratur. Plin. lib. 3. cap. 1.

Besbycus parua inſula circa Cyzicum. Steph.

Beſci, vrbs Auſonum. Steph.

Béſecath, nomen ciuitatis: tribu Iudæ. 4. Reg. 22. Eadem Et Baſcach dicitur. lat. Maſſa, ſiue inflatio, & in Anguſtia vel in effuſione.

Béſee, nomen viri, 1. Eſdr. 4. idem ſignificat quod Beſai.

Beſéleel, filius Vri filij Hur filij Caleb ex Ephrata vxore, Exod 31. 1. Paral. 2. lat in vmbra Dei.

Beſelam, i. in pace vel in retributione, ſiue decoctio eorum. Nomen. 1. Eſdr. 4. 7.

Beſlut, nomen viri, 1. Eſdr. 2. lat. in vmbris, vel in aſſatione, vel Syriacè in oratione.

Beſodia, nomen viri. 1. Eſdr. 3 lat. in ſecreto Domini, ſiue in conſilio Domini.

Beſor, nomen torrentis in regione Palæſtinorum, 1. Reg. 30. lat. Euangelizatio, ſiue incarnatio, aut in boue, vel in muro.

Beſſa ciuitas Phocidis. Eſt & altera eiuſdem nominis arx in Peloponneſo. Strab.

Beſſa, vrbs Locrorum, ſic dicta ab humida loci natura. Herod. Beſa ſcripſit Steph

Béſſara, ciuitas Aſſyriæ. Ptol. lib. 6. cap. 1.

Beſſario, Cardinalis doctiſsimus, qui ſub Eugenio quarto floruit. Eius tanta fuit liberalitas erga doctiſsimos viros, vt eius domus artium liberalium officina diceretur, nec minus ipſe in literis verſabatur. Platonem imprimis obſeruabat, in cuius defenſionem commentarios edidit contra Trapezuntium Peripateticum. Volaterr

Beſſas, ſiue Beſas, idolum quod oracula quõdam dabat, de quo Amianus lib. 19 Oppidum, inquit, eſt Abidum in Thebaidis parte ſitum extrema hîc Beſſæ Dei localitet appellati oraculum quõdam futura pandebat priſcis circũiacẽtium regionum cæremoniis ſolitũ coli, &c.

Beſſi, populi Thraciæ, non procul, à Ponto, ad Strymonem Plinus lib. 4. cap. 11. Magna ex parte Hemum montem incolentes rapto & latrociniis victitantes Ouid. lib. 6. Triſtium.

Viuere quàm miſerum eſt inter Beſſoſque Getáſque.

Beſſipo, Hiſpaniæ Bæticæ portus, Et oppidum non procul à Mellaria vrbe, patria Pomponij Melæ, vt ipſe teſtatur Geographiæ ſuæ libro 2.

Beſſus,

Bessus, Bactrianæ regionis præfectus, Darium interfecit. Diodor. & Curtius.

Bessyga, Steph. emporium in India: vnde Bessygitæ, populi humanis carnibus vescentes. Et amnis, Bessygas.

L. Bestia, in coniuratione Catilinæ memoratur à Salustio. Prætoram petens, tepulsam tulit, & paulò pòst ambitus damnatus est. Cicero. Philip. 11.

Beta, vrbs in sinu Æthiopico, Arabiæ latere. Plin. lib. 6. cap. 29.

Betasi, populi Galliæ Belgicæ. Plinius libro 4. cap. 17.

Betasij, Germaniæ populi inter Belgas, proximi Caninefatibus, Batauis, Tungris, ac Mansaris, Traiectenses superiores fuisse coniectura est. Ad vtramque Mosæ fluminis ripam cis Rhenum sitos, in diœcesi Leodiensi. Horum meminit Tacitus.

Betármones, ab Homero Corybantes vocantur. Odyss. 8.

Bete, ciuitatis nomen, 2 Reg. 8. Lat. fiducia, vel confidentia, aut in linitione.

Beten, nomen ciuitatis in tribu Aser. Ioseph. 19. Lat. venter, siue Terebinthus.

Beth-abara, nomen loci trans Iordanem. Ioan. 11. Lat. domus transitus, aut iræ, vel Syriacè, frumenti.

Beth-akerem nomen vici, Ierem. 6. 2. Esdræ 3. Lat. Domus vineæ, siue domus cognitionis eorum.

Beth-acârma, vicus inter Hierosolymã & Thæcuam in monte situs, nomen compositum ex lingua Syria & Hebræa.

Beth-anath, nomen ciuitatis in tribu Nephthali. Ios. 19. Iudi 1. Lat. domus cantici vel responsionis, aut domus afflictionis.

Beth-ánia, villa in latere montis Oliueti, Matth. 21. Luc. 19. Vbi saluator noster Lazarum suscitauit, Ioan. 11. distans ab Hierosolymis stadiis quasi quindecim, Ioan. 11 Lat. domus obeditiæ vel afflictionis aut domus cantici, siue domus gratiæ domini.

Bet-hania, castellum Palæstinę, Marthæ ac Magdalenæ memoria conspicuum. Est & altera Bethania trans Iordanem, ibi Ioannes quondam baptizabat. Volater.

Beth-anoth, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ios. 15 Lat. habitatores domus cantici, vel responsionis, vel afflictionis.

Beth-abara, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Iosue 15 Nomen ciuitatis in tribu Beniamin, Ios. 18. Lat. domus planitici, siue domus suauitatis, aut domus fideiussionis, vel domus vespertina, aut domus salicis.

Beth-aram, vrbs in tribu Gad, quæ & Beth aran Num. 32. antea ciuitas Amorrhæorum. Lat. domus celsitudinis, aut domus prægnantium, vel montium eorum.

Beth aranta Iulia, ab Herode tetrarcha Galilææ

sic nominata.

Bethasij, Germaniæ populi inter Belgas, proximi Caninefatibus, Batauis, Tungris ac Mansaris, ad vtramque Mosæ fluminis ripam cis Rhenum siti, in Diœcesi Leodiensi. Cornel. Tacitus.

Beth-auen, vrbs Chananeæ terræ tribus Ephraim, in tribu Beniamin collocata. Oseæ quarto, 1. Regum 13. Lat. domus vanitatis vel doloris, aut domus fortitudinis vel iniquitatis.

Beth-azmoth, nomen ciuitatis, 2. Esd. 7. Lat. domus fortitudinis mortis.

Beth-bera, nomen ciuitatis à Gedeone expugnata, Iudic. 7. Lat. domus filij eius, siue domus electa, aut domus puritatis, vel frumenti eius.

Beth berai, nomen ciuitatis, 1. Paral. 4. quam inhabitauerunt posteri Simeonis.

Beth-berai, i. domus creatoris mei, aut domus sanitatis, vel pinguedinis, vel electionis meę. Ciuitas. 1. Paralip. 4. quam inhabitauerunt posteri Simeonis.

Beth-besse, nomen vrbis in deserto, 1. Machab. 9. Lat. domus confusionis, vel domus erubescentiæ.

Bet-char, vrbs iuxta quam filij Israel percusserunt Philistæos. 1. Reg. 7.

Beth-dagon, i. domus frumenti, vel domus piscis. nomen ciuitatis in tribu Iuda, Iosue 15. 1. Macha. 10. Item ciuitas in tribu Aser, Iosue 16.

Beth-el, i. domus Dei nomẽ vrbis in tribu Beniamin, sic primum cognominata à Iacob. Genes. 12. 1. Paral. 7. Iudic. 4. Eadem & Luzadicta, Genes. 28. Iudic. 1. Est & nomen mentis, 1. Reg. 13.

Beth-emec, i. domus vallis, vel profunditatis nomen ciuitatis in tribu Aser, Iosue 19.

Bether, i. diuisio, siue in turture, aut in exploratione vel in contemplatione. nomen montis. Cantic 2.

Beth-esda, i. domus effusionis, i. locus ad quem aquæ fluuiales confluebant. nomen piscinæ Ioan 5.

Beth-gader, i. domus muri, vel maceriæ. nomen loci, i. Paral. 2.

Beth-gamul, i. domus retributionis, siue domus ablactationis, aut domus Cameli. nomen ciuitatis, in terra Moab. Ierem 48.

Beth-hagla. i. domus festiuitatis, vel reuolutionis eius. nomen ciuitatis in tribu Iuda Ios. 15. & in tribu Beniamin. Iosue 18.

Beth hanan, i. domus gratiæ siue misericordiæ, vel doni, nomen ciuitatis. 3 Reg. 4.

Beth-harga. Mediæ oppidum Ptolem.

Bethia, i. domus vel filia vel mensura domini, filia Pharaonis, vxor Mered 1. Para 4.

Beth-iesimoth, i. domus desolationum, aut domus

mus repositionum vel nominationum, vrbs in campestribus Moabitarum, quæ sorte cessit filiis Ruben, Iosue 13. Ezech. 25.

Beth-lebaoh, id est, domus leænarum, aut domus cordis literæ, vel signi, siue domus venientib. nomen ciuitatis in tribu Simeonis. Iosue 19.

Beth-lehem, id est, domus panis, siue domus belli. Beth lehem duæ sunt: vna in tribu filiorum Zabulon, de qua Iosue 19. Ex hac erant Abessan iudex, populi Israëlitici, Iudicum 12. Alia est in tribu Iuda, ciuitas Dauid, è qua fuit Leuita, cuius vxorem illicito concubitu necarunt Gabaonitæ, Iudicum 19. vbi Rex Dauid habitabat 1. Regum 16. Hæc fuit patria IESV CHRISTO, Michææ 5. Matth. 2. Olim dicta Ephrata, Genes. 35. & 48. Hanc Roboam ædificiis munuit, 2. Paralipom. 11. Vide multa de hac re apud Hieronymum in locis Hebr. Esdræ 2. Vocatur & ciuitas Dauid, Lucæ 2. Ioan. 7.

Beth-maacha, id est, domus compressa, vel contrita, aut domus fixa, ciuitas est Chananææ regionis ad quã vsque persecutus est Ioab perduellem, Seba. 2. Reg. 20.

Beth-maon, id est, domus habitaculi, vel domus ex peccato, nomen ciuitatis in terra Moab. Ierem. 48.

Beth-marchaboth, id est, domus quadrigarum, siue domus amaritudinis extinctæ, nomen ciuitatis in tribu Simeonis. Ios. 19. 1 Paral. 4.

Beth-menra, id est, domus pardi, siue domus rebellionis, vel amaritudinis, aut domus commutationis, nomen ciuitatis quam ædificarunt filij Gad. Numer. 32. quæ alias fuerat Amorrhæorum.

Betholene, vna ex decem Iudeæ toparchiis. Plin. lib. 5. cap. 14.

Beth-oron, id est, diuisio, siue in exploratione ipsius, vel filia cantici, ciuitas est terrę Chanaan, quæ ducta sorte, tribu Ephraim obtigit, quem admodũ legitur Ios. 16. 1. Parl 7. Hæc Leuitis concessa est. Ios. 21. A Sara filia Ephraim ædificata, 1. Paral. 7. Ipsum Salomon reparauit, 3. Reg. 92. Paral. 7. Est superioris simul & inferioris Beth-oron passim in scripturis mentio, Ios. 16. aliàs non rarò.

Beth-phage, id est, domus oris vallium, vel domus buccæ vallis, siue domus ficuum præcocium. villula in monte Oliueti, ad quam venit IESVS saluator noster, Luc. 19.

Beth-phaleh, siue Beth-phelet, id est, domus liberationis, siue expulsionis, aut vomitus, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ios. 15. 2, Esd. 11.

Beth phefes, i. domus diuisionis, vel confractionis. nomen ciuitatis in tribu Issachar, Ios. 19.

Beth phogor, domus hiatus, siue aperturæ ciuitatis nomen in tribu Ruben. Ios. 13.

Beth rapha, Domus sanitatis, vel medicinæ aut domus laxationis, Esthon. 1. Paral. 4.

Beth-sabee, filia Eliam, vxor Vriæ, 2. Reg. 11. 12.

quæ & mater Salomonis, 3. Reg. 1. 2. Psalm. 50. vide Bersabee.

Beth-saida, id est, Domus frugũ vel cibatiorum, aut domus venatorum, vel insidiantium. ciuitas Galileæ, ex qua Petrus & Andreas & Philippus Apostol. Ioannis 1. Matth. 11.

Beth-saida, piscina in Ierusalem, quæ vocabatur Probatica: & à nobis dici potest Domus pecudum, siue pecualis, quia hostia in ea quondam sacerdotes lauabant.

Beth-sames, siue Beth-semes, id est, Dominus solis, vel seruitij aut ministerij ante Abel dicta Hieronymo in quæstionibus, Heb. 2. Paralip. 28. Iosephus lib. 6. cap. 1. Vrbs ad tribum Iuda, Iosue 15. pertinens: quæ postea filiis Aaronis, Leuitis scilicet, est assignata, Ios. 21. Reg. 4. 1. Paral. 6. 4 Reg. 14. Est alia in tribu Nephtali. Ios. 19. è qua pristinos habitatores non potuit expellere tribus Nephtali, Iudic. 1. Numeratur præterea, & alia Beth-sames in sorte filiorum Issachar. Ios. 19.

Beth-san, i. domus dentis vel eboris, aut domus mutationis vel dormitionis: vel Beth-sean, i. domus tumultus aut opulentiæ, vrbs tribus Manasse in Issachar & Aser, Iosue 17. 18. Iudic. 1. cuius situm habes 3 Reg. 4. & 1. Paralip. 8. quæ Stephano & Iosepho lib. 5. cap. 14. Antiq. Scythopolis appellatur. In hac corpus Saulis suspenderunt Philisthini, 1. Reg. 13. Hieronymus in quæstionibus in Hebr. duas Beth san fuisse scribit, 3. Reg. 21.

Beth-seïa, i. domus deuiationis, aut domus extensionis, siue domus spinæ. locus Palestinæ. Iudic. 7.

Beth-semes Vide BETH-SAMES.

Bet-simoth, i. domus desolationum, siue domus repositionum, vel nominationum eadem ciuitas quæ & Beth-sesimoth dicitur. Iosue 12. Nume 33.

Beth son. Vide BETH-SVR.

Beth sua, i. filia saluationis, vel exclamationis. mater Salomonis. 1 Paral. 3 quæ 3. Reg. 1. dicitur Beth sabee, siue corrupte Barsabee.

Beth-sur, i. domus rupis, vel fortitudinis, siue domus plasmationis, aut obsidionis, vel vinculi. nomen ciuitatis in montanis locis sitæ in tribu Iuda. Ios. 15. constructæ à Roboam, 2. Paralip. 11.

Beth-sura, eadem ciuitas quæ & Beth-sur. 1. Machab. 4.

Beth-thaphua, i. domus pomi, vel inflationis. nomen ciuitatis in tribu Iuda, Iosue 15.

Bethul, i. virgo ciuitatis. nomen in tribu Simeonis. Ios. 19.

Bethulia, i. Virgo domini, aut domus parturiens dominum. nomen vrbis Iudic. 6.

Beth-zachara, i. Domus memoriæ vel recordationis nomen ciuitatis. 1. Mach. 6.

Betica, siue Bethyca. Vide BEATICA.

Béticum regnum, quod Granatæ dicitur, à Saraceno-

racenorum manibus, Ferdinandi & Elizabethæ bellica virtute ereptum.

Béthlema. Vide BETHLEHEM.

Betonim, i. ventres, vel terebinthi. ciuitas in tribu Gad. Ios. 13.

Betulo, Hispaniæ oppidum, & Betulo fluuius, cuius irrigatione ager Barcinnonensis lætissimus est. Pompon. lib. 2. in descriptione Hispaniæ. Oppidum hodie dicitur *Beson.*

Betunica, Hispaniæ vrbs, circa Asturicũ. Anton.

Beturia, regio est Hispaniæ. Plin. libro tertio, capit. 1.

Betus Celtiberorum rex, à quo, regnum nomen Boetica, habuit. Beros.

Betusa, Mesopotamiæ iuxta Tigrim oppidum. Ptolem.

Beua, vrbs Macedoniæ, Steph.

Beuus, fluuius. Steph. iuxta Beuam.

Bezec, i. fulgur, siue in compedibus. Chananeæ vrbs regia Iudic. 1.

Bezeni, Galatiæ gens. Ptol.

B I

Biabana, Arabiæ felicis oppidum. Ptol.

Biandina, Laconicæ oppidum. Ptolem. *Prignico* Mar. Nigro.

Biânor, cognomento Ocnus, Tyberis (aliàs Tusci fluminis) & Mantus Fatidicæ filius, Mantuam condidit. Virg. Eclog. 9.

—nunque sepulchrum
Incipit apparere Bianoris, hic vbi densas, &c.

Fuit item vnus ex Troianis principibus, qui cum Oileo auriga ab Agamemnone interemptus est. Homerus Iliad. 11.

Biarceus, Panos cognomen Suidas.

Bias Amythaonis filius, Argiuorum rex, Pausan. libro 2.

Bias, fluuius iuxta Coronam oppidum, nomen accipit à Biane Amythanonis filio, Paus. lib. 2.

Bias, philosophus Prienæus, vnus ex septẽ Græciæ sapientibus, & ciuium suorum princeps, quos diu aduersus pericula tutatus est. Sed tandem capta patria, cùm vniuersi fugerent, rerum pretiosissimarum sarcinulis onusti, ipsé que interrogaretur, cur ex bonis suis solus nihil secum ferret, respondit, Omnia bona mea mecum porto. Fortuita enim inter bona sua non numerabat. Sid. Apoll.

Prienæ Bias: quod plus tibi turba malorum. &c.

Alius fuit Bias Amythaonis filius Laert.

Biasari, Indiæ populi. Strab.

Biâtia, Hispaniæ vrbs, Ptolem.

Bibacta, insula circa Indi, fluminis ostia. Arrian.

Bibaculus, Cremonẽsis, Eusebio cum Catullo inter Poetas Iamborum Latinorum ponitur Quintilianus. Est & alter, cuius meminit Cæsar in Commentariis.

Bibaga, insula Indiæ, ostreis & conchyliis referta. Plin. lib. 3. cap. 21.

Bibali, populi Hispaniæ Tarraconensis. & in ea forum Bibalorum. Vibali. Plinio.

Bibasis, Indiæ fluuius, in Indũ se exonerans. Ptol.

Bibastus, vrbs Thraciæ. Steph.

Biberius, Tiberij agnomen, propter nimiam vini auiditatem.

Bibiana, virgo Romana, & martyr sub Iuliano quæ vnà cum parentibus martyrum corpora sepeliebat, sepulta est apud Palatium Lucinianum. Volat. lib. 3.

Biblina, regio Thraciæ, vnde Biblinum visum, quod alij Biblia vitæ dictũ volunt, Delius autem Naxum interpretatur, quoniam Siblus Naxi fluuius sit. Steph.

Biblis, filia Mileni & Cyanes (aliàs Mileti) quæ cum fratrum Caunum miserè deperiret, eiusque concubitum non posset assequi, laqueo gulam fregit, Ouid. de Arte.

Biblida quid referam? & vetito quæ fratris amore
Arsit, & est laqueo fortiter vlta nefas?

Sed libro 9. Metamorph. postquam omnem Cariam Lyciámque, & Lelegas fratrem insequuta peragrasset, labore & dolore victam consedisse, multas effudisse lacrymas, quapropter Naiadum commiseratione in fontem sui nominis permutatam.

Sic lachrymis consumpta suis Phœbëia Biblis
Vertitur in fontem, qui nunc quoque vallibus illis
Nomen habet domine, nigráque sub ilice manat.

Bibris, insula, item fons Miletiæ. Pausa.

Biblia, vxor Duelij, qui primus Romæ nauali certamine triumphauit: tantæ pudicitiæ, vt illo seculo pro exemplo fuerit, quo impudicitia monstrum erat, non vitium.

Biblina, Thraciæ regio, vino generoso, insignis, quod Biblinum ab ea appellatur, tametsi alij à Byblia vitæ appellatum malint.

Bibliolachas, Didymus appellatus, quòd mille quingentos libros conscripserit.

Bibonum ciuitas Romanis socia Tacit.

Biblus Naxi fluuius. Vide BIBLINA.

Bibracte, Heduorum oppidum in Gallia, longè maximum ac copiosissimum, in quo totius Galliæ concilium Cæsar indixit, ius dixit, & sæpè hyemauit in Francorum regno situm & in radicibus montis non longè ab Hedua ciuitate positum vulgò, *Beaune.*

Bibracum, vrbs Sueuiæ, vulgò *Biberach.*

Bibrax, oppidum Rhemorum in Belgis vltra Axonam flumen, nec longè ab eo, quod flumen in extremis Rhemorum finibus, & in eo pons. in Francorum regno situs: nunc naui & interdum vado traiicitur. Portus priscum oppidi nomen Latinè retinet: vulgò *Bray en la Conté de Rhetel*, alias *Bresne.*

Bibroci, populi in Anglia, mari proximi & Cassijs, Aucalitibus ac Saguntinis.

Bibuli, cognomen familiæ.

Bibulus, collega Cæsaris in consulatum, in quem Tranquilli distichon.

Non Bibulo quicquam nuper sed Cesare factum est:
Nam Bibulo fieri consule nil memini.

Idem

Idem Ciceroni proximi in prouinciam in Asia tenebat. Plutarchus.

Bibulus, fluuius est Hispaniæ, cuius aquæ valent plurimùm ad præparandum ferrum.

Biburgum, Danię vrbs. vulgò *Biborg.*

Bicis. palus non procul à Mæotidibus paludibus. Nunc vulgò dicitur, *La mer noire.*

Bicomius, Germaniæ fluuius.

Bicurgium, vrbs Germaniæ Ptolemæo. hodie Erfordia. *Erffort.*

Bida, vrbs Mauritaniæ Cæsariensis, Ptol.

Bidaum, Austriæ oppidum. Anton.

Bidaspis, amnis in Indum fluuium se exonerãs. Ptolem.

Bideris, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Bidini, populi Citariis & Caciniris vicini. Plin. li. 5. cap. 8.

Bidios, castellum in agro Tauromitano. Stephanus.

Bidil, municipium Mauritaniæ Cæsariensis. Anton.

Bidine, vrbs Scythiæ. Suidas. & Bulgarorum. Zonar.

Bidos, aliud castellum in Sicilia. Steph.

Biducessij, Galliæ Lugdunensis populi. Ptolem.

Biendium, citerioris Hispaniæ portus. Plinius, libro 4.

Biennus, vrbs Cretæ. vide Stephanum de Vienna Galliæ.

Biephi, Daciæ populi. Ptol.

Biessi, Sarmatiæ Europeæ populi. Ptol.

Bigargitanis, populi Hispaniæ citerioris. Plinius, lib. 3. cap. 3. Tarracone (inquit) disceptant populi XIIII. quorum celeberrimum ciuium Romanorum. Dertusani, Bigargitani.

Bigerriónes, populi Aquitaniæ apud Cæsarem, proximi Tarbellis, Volcatibus, Tarusatiis & Sontiatibus, Hispaniæ citeriori in Francorum regno siti, Comiti De fluxo subditi, vbi Comitatus est in Vasconia consistens, nomen retinent, vbi Tursa est, & castrum Begora, & Episcopatus Bæterrensis prouinciæ Narbonensis. Huic præfectus vir fortis Enequus nomine regnum Nauarræ constituit, pleriſque inde Mauris, successoribus suis, regnum per manus reliquit.

Bigérra, Hispania ciuitas, in Valentiæ regno Ptolemæo, cui vicina est. Setabis vrbs, lino tenuissimo nobilitata vnde sudaria Setaba à Catullo commemorata hodie *Baiar* aliis *Villena.*

Bigis, Drangianæ vrbs. Ptol.

Bij Pannoniæ superioris populi. Ptol.

Bilæna, Arabiæ felicis vrbs. Ptol.

Bilba, Babyloniæ vrbs. Ptolem.

Bilæus, fluuius, Stephan. Vide TIOS & PSYLLA.

Bilbilis, oppidum Celtiberorum in Hispania Tarraconensi, ad Salonem fluuium, optima ferri temperatura nobilem. Ex hoc oppido Martialis Poëta originem traxit, vt ipse testatur lib. 1. scribens ad Licianum,

Videbis altam Liciane Bilbilim.

Bilbina vrbs, Persica. Steph.

Bilia, Hieronis vxor, quæ suo seculo pudicitiæ exemplar fuit. Huius maritus Hieron cùm ex inimico Primùm audiuisset, sibi fœtere os, Quid, ait, vxor, cur non commouisti? at illa, Quoniam, inquit, ita viris omnibus olere opinabar. Rhod. lib. 8. cap. 17.

Bilis, Asiæ fluuius, non longè ab Heraclea. Plin. lib. 6. cap. 1.

Bimater, agnomen Bacchi, quòd duas matres habuerit, Semelem, & Iouem, matris fungentem officio.

Bimatra. Mesopotamiæ vrbs. Ptol.

Binon, promontorium est vltra Cyrenem. Bocat.

Bingiam, nunc Pingiam, Germaniæ oppidum, Belgis adscribendum, inter Moguntiam & Confluctiam vrbes, cis Rhenum, eius ripis finitimum, memorat Tacitus.

Binagra, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Bingium, Germaniæ oppidum ad Rhenum. Tacit. vulgò *Bing.*

Binna, Assyriæ vrbs. Ptolem.

Binsitta, Mauritaniæ Cæsariensis oppidum. Ptol.

Bintha, Lybiæ interioris vrbs. Ptol.

Bioca, Sardiniæ vrbs. Ptol. Biora Anton.

Bion, Boristhenes Philosophus, & sophista callidus, Philosophiam varia orationis flore vestiuit. Laertius. Fertur hic dixisse ad eum qui fundos suos in gluuie vorauerat: Terra Amphiaraum absorbuit, sed terram tu. Fuit Crateris auditor: ad Cynicam priùs sectam transit, sumpto pallio & pera: deinde ad Theodorea instituta se conuertit. Reliquit commentarios plures qui non extant. Apophtegmata item plura. Suidas. Fuerunt & alij Biones nouem, Laertio.

Bionia, Italiæ vrbs. Phlegon. Trall.

Biozimetæ, Scythiæ Europeæ populi Iornand.

Borgos, vel Beurgus, Alanorum rex, non longè à Bergamo, à Rachomero superatus atque extinctus. Diaconus libro 16. Blond. libro 2. decad. 1.

Bipedimui, Galliæ in Aquitania populi, de quibus Plin. cap. 19. lib. 4.

Biracelum, vrbs Tuscorum, Ptolomæo. hodie *Vicarello*, vt existimat Leander.

Birdama, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

Birgus, Hiberniæ fluuius. Ptolem.

Birias, Italiæ vrbs, quam Narses à Gotthis recepit. Cedren.

Birtha, Mesopotamiæ vrbs. Ptol.

Birthama, Assyriæ vrbs. Ptol.

Bisa, vrbs Thraciæ Steph.

Bisaltæ populi Scythici, qui fugientes equorum sanguine aluntur lacte permixto. Virgilius lib. 3. Georgi.

Biſaltæ quo more ſolent, acerq; Gelonus,
Cum fugit in Rhodopen, aut in deſerta Getarum.
Plinius, Libera gens Biſaltæ, à fluuio Biſalte, ſiue à Biſalte Solis & Terræ filio, vbi lepores duplici iecore ſunt.

Biſaltæ, Macedoniæ gens libera, intra Strymonem & Edonicum ſinum. Plin. lib. 4. cap. 10.

Biſaltes, fluuius Macedoniæ.

Biſaltia, vrbs & regio Macedoniæ, à Biſalte Solis & Terræ filio. Vide BISALTAE.

Biſaltis, vel Biſalbis, nomen eſt puellæ cuiuſdam quam Neptunus in arietem conuerſus compreſſit. Ouid. 6. Metamorph.

Biſante, vel Biſatæ, vrbs Macedoniæ iuxta Thraciam, à Samiis deducta, Græcanica. Stephan. Ariſtoteles in mirabilibus.

Biſargis, ciuitas Hiſpaniæ. Ptolem.

Biſextus, ſiue Biſſextus, dies intercalaris, qui quarto quoque anno interſeritur, vt anni ratio cum curſu ſolis conueniat. Inuenta autem eſt hæc intercalandi ratio à Cæſare Dictatore. Is enim (vt refert Plutarchus) quum animaduertiſſet Solem curſum ſuum conficere diebus 365. & horis circiter ſex, quarto quoque anno diem vnum curauit adiiciendum. Dictus eſt autem Biſſextus, quod bis, hoc eſt, duobus diebus continuis numerarent Sexto Calendas Martias, duos videlicet dies pro vno computantes. Vnde qui natus eſt biſſexto Calendas, nihil refert (teſte Celſo de verborum ſignificatione, l. Quum Biſextus) vtrum priore an poſteriore die natus ſit, quum illud biduum pro vno tantum die habeatur. Erat autem huic intercalationis conſtitutus dies certus, qui eſt poſt 23. Februarij diem inter Terminalia iam peracta & Regifugium. Februarius verò duabus de cauſis huic rei aptiſſimus viſus eſt, tum quod pauciſſimos haberet dies, tum etiam quod inter menſes vltimum haberet locum. Nam quum antea decem tantum eſſent menſes, quorum primus erat Martius, duo poſtea in fine ſunt adiecti Ianuarius & februarius.

Biſontium, vulgò *Beſançon*, metropolis Burgundiæ, vbi plura veterum ædificiorum veſtigia cernuntur: in cuius agro duo erumpunt fontes, quorum alter eſt aquæ dulcis: alter ex quo ſal igne denſatum conficiunt, candore præſtans, vnde maximum eſt illis vectigal. Sequanorum olim regio, totius Burgundiæ granarium, quemadmodum olim Italiæ Sicilia fuerat. Munſt. lib. 2. Coſm. Chryſopolis à poëta Ligurino vocatur. *Has tibi*, inquit, *metropolis, & primi nominis vrbem, Chryſopolim placidam*

Biſtirus, vrbs Thraciæ. Steph.

Biſtō, Martis & Calirrhoes filius, qui Biſtoniam Thraciæ vrbem condidit, vnde omnes Thraciæ Biſtonios dixere Poëtæ, ipſamque Thraciam Biſtoniam, aut terram Biſtonis.

Biſtones, gens Thraciæ, vnde & Biſtonum ſtagnum. Plin. lib. 4. cap. 11.

Biſtonis, ciuitas & ſtagnum in Thracia, Abderæ propinquum, à quo Thracia Biſtonia dicta: vnde Biſtonicus & Biſtonicus, quod Thracem ſignificat: ſicut ab Ionia, Ionius, & Ionicus. Ouidius.

Feſſáque Biſtonia membra lauabis aqua.

Thraces quoque Solino, Biſtones dicuntur. Idem.

Tuta tamen bello Biſtonis ora fuit.

Sunt qui velint & ſtagnum & prouinciam à Biſtone rege nomen accepiſſe. Plin. lib. 1. ca. 2. Steph. Vide ABDERA.

Biſurgis, fluuius Germaniæ. Strabo in exordio lib. 7. Biſurgis & Lupias amnes in vnum ad Amaſiam deferuntur, ſtadia D. c. à Rheno ſemotu Vide VISVRGIS.

Bitchora, vrbs à Salomone ædificata.

Biterriui, orum, oppidum in Gallia Narbonenſi. & in agro Bæterrenſi inter duos amnes, Obrim ſcilicet & Vepram ſitum. Vulgò *Bederrieux*.

Bithalbes. Vide HELLENOPOLIS.

Bithia, Pharaonis filia, quæ Moſen adoptauit.

Bithias, gentes in Thracia eſſe commemorant, quarum author Bithus fuit, Martis & Setæ ſororis Rheſi filius, Steph.

Bithon, vir qui tanta corporis fortitudine excelluit, vt taurum humeris geſtaret: qua admiratione ſtatuæ apud Argos dignus eſt habitus. Cæl. lib. 11, cap 19.

Bithus, & Bacchius nobile par gladiatorum fuit quorū meminit Sueton. pares arte, pares audacia. Proinde quoties duo æqualiter impiobi contendunt inter ſeſe, ita vt neuter alteri velit concedere, feſtiuè dicemus Bacchiū cum Bytho commiſſum.

Bithyæ. Fœminæ vocantur in Scythia, quæ pupillas binas in oculis ſingulis habeant. Ineſt autem his vis ea naturalis, vt viſu offaſcinent, interimántque quos diutius intueantur, iratis præſertim oculis. Plin. lib. 7. cap. 2.

Bithya, populi Thraciæ quorum author fuit Bitys, Martis & Setæ ſororis Rheſi filius 24.

Bithynia, regio minoris Aſiæ ad Pontum ſita, aduerſa Thraciæ, proxima Troadi, quæ Solino & Seruio primùm Bebrycia, poſtea Mygdonia, deinde à Bithyno rege Bithynia dicta eſt. Hæc etiam, authore Euſebio, Pontus eſt dicta. In hac Lybiſſa, vbi Annibal ſepultus eſt. Sunt qui ſcribant Thynos populos tranſiſſe ex Europa, & hanc regionem occupaſſe, à quibus Bithyni dicuntur, & Bithynia. Claudianus.

Thyni Thraces erant, quæ nunc Bithynia, fertur.

Hinc Bithynus & Bithinicus Iuuenalis,

Quanquam & Cappadoces faciant, equitéſque Bithyni.

Martialis,

Iam te rem fidam Bithynice credis habere.

Bithynici fuerũt Xenocrates Philosophus, Dionysius dialecticus, Hipparchus, Theodosius, & filij eius mathematici, Cleophanes orator ex Myrlea, & Asclepiades medicus Prusiensis. Bithyniam Strabo priùs Mysos habitasse dicit, vnde Bosphorum Thracium, in quibus Bithynia est, Mysium quandòque appellare ait Dionysius poëta: hinc etiam Herod. dicit Thrases in Asiam transuectos, Bithynios esse appellatos, templúmque & vaticinium Martis habuisse & Bosphoro vsque Rhebam flumen regionem tenuisse. Steph.

Bithynium, vel Bythinum, ciuitas in Bithynia à quo Bithyniatæ & Bithynienses populi. Step.

Bithynopolis, vrbs à Bithye dicta. Steph.

Bithynus, Iouis & Thraces filius, Stephano: fratrem habuit Doloncum, à quo Dolonci, Traciæ populi.

Bithys, nomen viri de quo Steph. in Bithyæ, & Bithyniæ, & Bithynopolis.

Bithyas, nomen viri, Seruio præfectus classis Punicæ Virg. Æneid. 1.

Bitias, & Pandarus fratres ex Alcone Troiano geniti quos Hiera in syluis nutriuit. Hi cum Æneа in Italiam venerunt, & cùm apertis etiam portis ausi essent Rutulos lacessere, ab iisdem sunt trucidati. Virg. lib. 9.

Pandarus & Bitias ideò Alcanore nati, &c.

Alius fuit Bitias inter proceres Didonis: cuius meminit. Virg. lib. 1. Æneid.

Bitoana, Lydiæ vrbs Ptol.

Biton, alter fuit ex filiis Argiæ sacerdotis & frater Cleobis, de quibus sic scribit Cic. 3. Tuscu. Primùm Argiæ sacerdotis filij Cleobis & Biton prædicantur, nota est fabula. Cùm enim illam ad solenne & statum sacrificium curru vehi ius esset, satis longè ab oppido ad fanũ, morarentúrque iumenta, tunc iuuenes illi quos modò nominaui, veste posita corpora oleo perunxerunt, ad iugum accesserunt: ita sacerdos aduecta in fanum, precata à dea dicitur, vt illis præmium daret pro pietate, quod maximum à Deo dari possit. Post epulatos cum matre adolescentes somno se dedisse, manè inuentos esse mortuos.

Bittigo, Indiæ intra Gangem mons. Ptolem.

Bituitum, oppidum à Fabio captum, anno ab vrbe, 633

Bituitus, Aruernorum rex, specie colloquij comiter hospitio inuitatus, à Cneo Domitio vinctus est, & Romam deportatus.

Biturgia, vrbs Tuscorum, Ptolem hodie Mallianum: quibusdam *Borgo S. Sepulchro.*

Bituriges, Aquitaniæ populi. Plin lib. 4. c. 19. Vno die viginti vrbes incẽderunt, vt Cæsarem commeatu & pabulatione prohiberent. Horum oppidum Auaricum. Cæsar in commentariis. Dicuntur etiam Cubi, Plin. item Losci, Straboni. Lucanus lib. 1.

Et Biturix, longisque leues Azores in armis.

Vulgò, *Ceux de Berri.*

Biturigum, vrbs, quam Arpinus Comes Philippo vendidit. Æmil. lib. 4. Gal *Bourges en Berry.*

Bituris, Vasconum vrbs Hispania. Ptolem.

Bitula, Laconicæ mediterranea vrbs Ptolem.

Biula, Cariæ vrbs Strabo.

Biúmbres, populi quicunque inter Tropicos habitant ad meridiem, quandoq; enim incidentes habent vmbras, cùm à meridie sol ad gnomonem accedit rectum ad subiacens plenum: quandoque autem in aduersum, cùm sol in aduersum consistit. Strabo lib. 2.

Bizala, insula ante Taprobanam: Ptolem.

Bizem, vel Bizia, ciuitas Thraciæ. Plinius lib. 4. Bizia, arx regum Thraciæ, à Terei nefasto crimine inuisa hirundinibus: non quòd illic facinus partum sit (in Daulide enim Phocidis oppido contigit) sed quòd ea Terei patria fuerit, testibus Thucydide & Pausania. Vide BYZANTIVM.

Bizon, vrbs Thraciæ, terræ hiatu rapta, Plin. lib. 4. cap. 11. Hæc vrbs in medio Calatidis & Apollonio spatio sita est. Aizonia Strabo dicta.

Bixona, vrbs Pontica. Stephan.

B L

Blabe Bosphori Thracici insula. Dionys.

Blæander. Phrygiæ maioris vrbs. Ptolem.

Blabetûra. Vide INDICA.

Blacia, regio prope Cumas, cuius meminit Augustin.

Blaêna. Ponti regio satis ferax. per quam Amnias flumen allabitur. Hoc in loco Mithridates, cognomento Eupator, Nicomedis Bithyni copias funditus deleu t, haud quidẽ præsens, sed per imperatores: vnde illis cum paucis domum fugiens, seruatus est, & inde in Italiam nauigauit. Strab. l. 12.

Blæsus, nomen viri Stat. 2. Sylu.

Blagura mons est Hiberniæ, in cuius radicibus tres nobiles scaturiunt fluuij. Berna, Corus, & Syurus, omnem ferè irrigantes insulam.

Blanda, Italiæ vrbs in littore Brutio, non procul à Beto flumine, & Parthemio portu. Plin. libr. 3. cap. 5.

Blande, vrbs est Hispanię citerioris in agro Barcinonnensi ad Larnum flumẽ. Plin. libro 3. cap. 3. fluuius item.

Blandenona, locus non longè à Placentia. Cic. ad Q. fratrem.

Blandus, fons est iuxta Scenam, multis aquis abundans, nomen adeptus à blanditie aquarum quibus alluit incolas.

Blandusia, Sabinensis regio, in qua fuit ager Horatij poëtæ, & fons.

Blanij, Hiberniæ populi, Ptol.

Blannonij, siue Brannonij, populi, inter Celtas proximi Segusianis, Ambiuaritis ac Heduis, quorum clientes erant. vulgò *Le pays à l'entour de Sainct Iean de Maurienne.*

Blascon,

Blascon, vel Blascorum, insula Galliæ in ostio Rhodani, priùs Metina dicta. Plin. lib. 3. cap. 5. Strab. lib. 4. hodie *Languillade.*

Blastaphænices, Lusitaniæ populi. Appian.

Blastus, nomen viri. Act. 12.

Blaudus, vrbs Phrygiæ. Steph.

Blauus Romanus fuit, qui cum audiuisset filium à triumuiris interfectum, ab iisdem impetrauit vt interficeretur, & filio comes mitteretur.

Blaycum, oppidum est Phrygiæ. Strab. lib. 12.

Blemmiæ, vel Blemiæ, vel Blenæ, vel Bleptæ, monstrosi, vel potius fabulosi populi apud Æthiopes. Plin. lib. 5. cap. 8. & Pompon. lib. 1. in fine descriptionis Africæ. Stephano dicti à Bleme, vno ex illis ducibus qui cum Dionysio in illas regiones militarunt: faciem in pectore habent. Claudius.

— *errat,*
Per Meroen Blenásque feros, atrámque Syenen.

Hi capite carent, oculósque habent & os pectori affixos.

Blemina, Arcadiæ oppidum. Pausan.

Blera, Tuscorum Mediterranea vrbs. Ptolem.

Blerani, Italiæ populi Cortonensibus & Capenatibus vicini, 3. Plin. lib. 3. cap. 5.

Blesinon, Castellum est Corsicæ insulæ. Strabon. libro quinto.

Blestium, Angliæ oppidum. Anton.

Bletisa, Hispaniæ vrbs, propè Salmaticam. Vasæus, hodie *Ledesma.*

Blètonesij, populi barbari, de quibus Plutarch. in quæst. Romanis.

Bliarides. Vide GYMNASIAE.

Bliarus. Vide MEMBLIARVS.

Bliteræ, oppidum prouinciæ Narbonensis, Plin. lib. 3. cap. 5. In Mediterraneo, inquit colonia Arelate Sextanorum, Bliteræ septimanorum, Arausio secundanorum. Mela lib. 2. cap. 5. vulgò *Besiers.*

Blulæi, Arabiæ fœlicis populi. Ptolem.

Blucium, castellum est Tolistobogiorum, qui Bithynis sunt finitimi, in quo Deiotarus thesauros habebat Strabo. lib. 12.

B O

Boactus, Liguriæ fluuius. Ptolem.

Boæ, vel Bocæ, Laconiæ oppidum. Ptolem. Paus.

Boagrius, Locrensium amnis, Thronion vrbem præterfluit. Strab. lib. 9. Homerus.

Boanerges, beatus Hieronymus docet debere scribi Bauereen, quod interpretatur filij tonitrui. Sic à Christo cognominati fuerunt Iacobus & Ioannes filij Zebedæi. Marc. 3.

Boarium, forum Romæ. Plin. lib. 28. cap. 2. & lib. 34. cap. 2.

Boarmia, Pallas dicta est à Bœotiis de boum ad aratrum coaptatione Rhod. libro decimoquarto, cap. 18.

Boas, Dalmatiæ insula. Ammian.

Boaulia, vrbs Scythiæ. Steph.

Bobium, oppidum ad Apennini iuga situm, vbi nobile cœnobium à Theodolinda Regina Longobardorum extructum: quo in loco nuper reperti sunt, Rutilius Numantianus, Heroicum Sulpitij carmen LXX. epigrammata, & permulti alij libri à Volaterrano enumerati.

Bobónia, vrbs Italiæ. Steph.

Bocalia, fluuius in Salmine insula, qui priùs Bocarus est appellatus. Strab. lib. 9.

Bocalium, Arcadiæ oppidum, Megalopoli vicinum & Parthasiæ. Plin. lib. 4. cap. 6.

Bocani, Insulæ Tabrobanæ populi. Ptolem.

Ioan. Bocatius, Florentinus, genealogiam deorum scripsit, de fluminibus & montibus: præterea fabulas & plura alia vernaculo sermone. Volater.

Bocchus, Mauritaniæ & Getuliæ Rex, amicus populi Romani, ligatum Iugurtham L. Syllæ tradidit. Salustius in Iugurthino, huic successit Iuba.

Bocchyris, in Ægypto tam iustè synceritérque iudicauit, vt eius nomen in prouerbium venerit iustissimè iudicantium.

Bocci, 1. vacuus, aut dissipatio, siue in vomitu, filius Iogli, princeps tribus filiorũ Dan. Num. 34. filius Abisue filij Phinees, 1. Paral. 6.

Bocciau, 1. euacuatio, vel dissipatio Domini, nomen viri. 1. Paral. 25.

Boccori, qui & Concordienses, populi Lusitaniæ, Plin. lib. 4. cap. 22.

Bocenses, Sardiniæ populi. Plin. lib. 3. cap. 7.

Bochiana, oppidum Troglodytarum. Plin. lib. 6. cap. 29.

Bochoris, qui & Chencres, Ægyptiorum Rex, regnauit annis XVI.

Bocchyris, Ægypti Rex, regnauit annis XLIIII. hic Ægyptiis leges constituit. Diodor. lib. 2. huius ætate agnus loquutus est. Eutrop. hic adeò notæ & incorruptæ in iudicandis litibus iustitiæ fuit, vt vulgò si quid magnoperè iustum & integrum significare vellent, Bocchyrim appellarent. Vide Prouerb. Bocchyris iudicium.

Bochiri, 1. primogenitus, vel primitiæ, siue in ariete, pater Sebæ. 2. Reg. 20.

Bochru, filius Asel filij Elasa. 1. Paral. 8. 9.

Bodecia, vrbs inter Pisam & Genuam. Anton.

Bodeni Sarmatiæ Europeæ populi. Ptolem. *Podalia* nunc, Regis Poloniæ ditio. Vvillich.

Boderia, Ptolemæo, æstuarium maris Britannici. Tacit. Bodotria dictum.

Bodincômagum, oppidum iuxta Padum, quod & industria dicitur. Plin. lib. 3. cap. 16.

Bodincus, Padi cognomen, Ligurum lingua, id est, fundo carens. Plin. lib. 3. cap. 16.

Bodobriga, Germaniæ oppidum ad Rhenum, hodie *Bopartten*, vt Pircheimeres censet.

Bodonæus. Vide DODONE in Stephano.

Bodôna, vrbs Perrhæbiæ, vel potius Thessaliæ. Stephan.

Bodótia. Vide BODERIA.

Bodunni, Britanniæ insulæ populi, à Claudio Cæsare in fidem accepti. Dion. lib. 60.

Boëdromion, mensis Iunius apud Athenienses dicebatur.

Boëdromion dictus est Apollo, quòd singulis annis mense Iunio, quem Athenienses, Bodramionem vocant, Apollini sacra fierent in memoriam reportatæ à Theseo de Amazonibus victoriæ aut sanè Apollo dictus est Boëdromion à sacris Boëdromis, quæ quotannis mése Iunio illi fiebant. Plut. in Theseo.

Bœa, oppidum Peloponensi, in sinu Argolico, non procul ab Epidauro, Plinius libro quarto, capite quinto in descriptione Achaiæ, vrbs est Cretæ. Steph.

Bœbe, Bœbes, ciuitas Thessaliæ, & Bœbebes, eius loci lacus, ad quem Bœbe sita est. Strabo libro nono.

Bœbeis, idis, siue Bœbias, lacus Thessaliæ iuxta Ossam montem. Lucan. lib. 7.

Ire per Osseam rapidus Bœbeida sanguis.

Valerius Flaccus,

Perderet & pingui miseros in Bœbide crineis.

Vide XYNIAS. Eiusdem nominis est etiam oppidum Thessaliæ.

Bœdromius Apollo ab Athenièsibus cultus fuit. Nam quum bellum inter Athenienses comparatum esset, Ion Eleusinius eis opem tulit ob cognationem. Inde victores functi Athenienses, de voce currẽtis exercitus ad vrbem, Apollinem Bœdromium dixerunt & mensem βοηδρομιῶνα.

Bœllæ. Vide BOLAE.

Boëmia, vel Bohemia, Mysiæ Europeæ regio vltra Danubium sita: à Boëmis, quos Ptolemæus in ea parte gentem maximam esse dicit, vel à Boëmo principe. Germaniæ portio est, Aquilonis flatibus tota fermè expósita. Cuius ad Orientem vergens latus Moraui obtinent & Slesitarum natio: Septentrionem iidem Slesij & Sazones, qui & Misnenses & Thuringi appellantur. Ad Occidentem Voitlandia terra est Bajoariorúmque regio. Meridionalem plagam tum Bojoarij, tum Australes habent qui ripas Danubij vtrasque accolunt, nec alia Bohemiæ quàm Theutonum terra coniungitur. Sylua vniuersam claudit, quam veteres Hercyniam vocauere, cuius & Græci scriptores & Latini meminerunt. Bohemiæ latitudo longitudini per trium fortè dierum est. Flumina quæ terram irrigant vniuersa exonerantur in Albim, qui mediam fermè prouinciam perlabitur. Amnes alios insignes habet. Oppida, Pragam, regni caput, Egram, & alias non paucas. Gelida prorsus regio, pisce atque armentis abundans, cum volucre ferisque frumenti ferax. Cereuisia pro vino vtitur. Ager toto regno optimus. Vinum quod nascitur acerbum. Sermo genti & Dalmatis vnus. Mos vetus in hanc vsque diem seruatur: in templis sermone Theutonico, in cœmeteriis Bohemico plebs docetur. Toto regno plebs bibula & ventri dedita est. Nobilitas, gloriæ appetens, belli perita, &c. Plura habes de Bohemiæ regno apud Æneam Syluium, Munsterum Sabellic. Rythaimer. Crantz. & Cromerum, qui libro primo historiæ Polonicæ de Bohemiæ incolis, vnde venerint & antiquis eorum sedibus disserit.

Boen, id est, pollex, siue in eis, lapis in tribu Iuda, à filio Ruben sic appellatus, Iosue 15.

Bœtus, Carthaginensis statuarius. Pausan.

Bœotus, Menalippæ filius. Pausan.

Bœótia, regio in finibus Græciæ, in longum ad Atticam se protendens, tria respicit maria, Peloponnesiacum, Siculum & Adriaticum, totidémque in partibus colonos habet: Eubœæ insulæ obiecta: ab Attica autem Citharone monte discreta: ita dicta (vt nonnulli putant) à boue, cuius ductu Cadmus peruenit ad eum locum, vbi postea Thebas Bœotias condidit. Ad quam nominis rationem alludit Ouidius tertio Metamorph. cùm ait:

Bos tibi, Phœbus ait, solis occurret in armis:
Nullum passa iugum, curuúsq; immunis aratri:
Hac duce carpe vias, & qua requieuerit herba
Mœnia fac condas, Bœotiaq; illa vocato.

Alij alias afferũt nominis huius rationes, quas vide apud Stephanum. Olim etiam Aonia dicta est, & Ogygia, & Hyantis, & Messapia, & Cadmeis, Thucydidi. Hinc Bœoti dicti sunt, regionis huius incolæ: qui stupiditatis & crassi ingenij nomine malè audierunt. Hinc est illud Horatij libro secundo Epist.

Bœotum in crasso iurares aëre natum.

Bœótij, populi qui anno CLX. post captã Troiam ex Arua electi à Thessalis, incoluerũt terram quæ nunc Bœotia, prius Cadmea vocabatur. Thucyd. lib. 1.

Boërebistas, vir natione Geta, quum gentis eius præfecturę insisteret, homines frequentia bellorum & cladibus afflictos eo magnitudinis extulit, nunc exercitatione corporum, nunc victus sobrietate, nunc edictorum obedientia, vt intra paucos annos, latum adeptus sit imperium, plurimósque finitimorum Getarum ditioni subdiderit, traiectóque audacter Istro Thraciam diripiens vsque in Macedoniam & Illyricum, magnum terrorem incusserit. Magnæ obedientiæ argumentum est, quòd eius suasione inducti vites excidere & sine iis vitam agere consenserunt. Strab. lib. 7.

Boërius, Zenone imperante, ob affectatæ libertatis suspicionem à Theodorico Rege exilio damnatus: deinde custodiæ traditus, plura cõscripsit. Tandem simul cum Symmacho Senatore socero suo, aliisque præstantibus viris interfici

tetficitur Euſebius.

Bœotus, filius Itoni vel Neptuni. Steph.

Bœtus, Hiſpaniæ fluuius, ex eiſdem naſcens locis, ex quibus Anas & Tagus.

Bœthus, ineptus quidam Poëta Tharſenſis, qui Philippenſem Antonij victoriã carmine conſcripſit, quo nomine præter alios ſummos honores quibus ab illo affectus eſt, Gymnaſij etiam Tarſenſis præfecturam adeptus eſt.

Bogádium, vrbs Germaniæ. Ptol.

Bogdomantis, Aſiæ minoris regio. Ptol.

Boges, Perſa, ab Athenienſibus obſeſſus, cum nihil haberet commeatus in caſtris, liberos cum vxore primùm, domum ſeipſum interfecit. Herod. lib. 7.

Bogud, oppidum in Africa, & regis nomen.

Bogudiana, pars Tingitaniæ prouinciæ in Africa. Plinius.

Bogus, rex Mauruſiorum, Antonij partes ſequebatur in Actiana pugna. Strabo lib. 8.

Bohémia, regio. Vide BOEMIA.

Bohemundus, ab omnibus Antiochiæ principe deſignatus, anno 1099.

Bohilla, oppidum in Italia, ſic dictum quòd eo bos inteſtina vulnere trahens aduenerit. Nonius.

Boianum, Samnitum vrbs. Ptolemæus. hodie Bouianum.

Boij populi Tranſrhenani, Franconiæ, Alpibus, Italiæ, Sueuis Auſtralibus, ac Danubio flumini proximi. Qui in agrum Noricum tranſiuêre, Noricámque oppugnarunt, expulſis (vt coniectura eſt) Noricis. Bojorum pars, Æduis Cæſarem deprecantibus, deuictis Heluetiis, quorum in ſocietate domo exceſſerant, in finibus Æduorum à Cæſare ſunt collocata, vbi Gergobiam ciuitatem exiguam & infirmam, non longè ab Auarico oppido in finibus Biturigum ſito, eis per Aeduos attributum habitarunt: Boij primum, poſt Bojoarij, & nunc Bauari dicti. A finibus Herbipolenſium, per Noricum agrum in Auguſtenſes protenduntur, cum quibus & aliis Tranſrhenanis vſque ad Briſſinã vrbem, & terras quas hodie archidux Auſtriæ poſſidet, ac in fines Tridentinos ſæpe tunc, & continuè vſque nunc Heluetij Rhenum tranſeuntes bella geſſere, hi Borbonij dicuntur. De his Cæſar lib. 1. & 7.

Boij, populi fuerunt Galliæ Lugdunenſis. Plin. libro 4. 18. qui putantur agri Borbonienſis tractum incoluiſſe. Hi poſtea Alpes tranſgreſſi iuxta Padum conſederunt, vbi & Laudam Pompeiam condiderunt, teſte eodem libro 3. cap. 16. Idem poſtea à Romanis expulſi, in Germaniam ſe contulerunt, teſte Strab. lib 7. vbi Hercyniæ ſyluæ partem in coluerunt, quæ Pannoniis proxima eſt: quæ regio ab eis primùm Boiohemia, & poſtea adiectis aliquot literis, Bœmia appellata eſt, vulgò *Borbonnis & Bauiere, ou Boeme en Allemagne.*

Boiodurum, Vindelicię vrbs, ad Danubium. Ptolem.

Boin, oppidum Cyrenes. Plin. lib. 5. ca. 5

Bóion, Doridis oppidum in Græcia. Plin lib. 4. cap 7. Doris (inquit) in Superchios, Erineon, Boion, Pindus, Cyrmum: ab Homero videtur Bœde dictum. Steph. *Βοιεὰ* etiam, Cretæ vrbs eſt apud eundem.

Boizláius, Boemorum rex, ab Othone in ciuitate noua obſeſſus. Blon. lib. 2. Decad. 2.

Bola, vrbs Italiæ, Steph. vnde Bolani Coriolanis & Fidenatibus vicini. Plin. lib. 3. cap. 5. Virgil. 6 Aeneid.

Pomerios caſtrúmque iuni Bolámque Corámque

Bolaca, Triphyliæ vrbs, in Peloponneſo. Polyb.

Boibæ, vrbs Cariæ, & fluuius aut palus Balbæotes, quæ Heraclea dicta eſt.

Bolbitinum, Nili fluminis oſtium. Plin. lib. 5. c. 19.

Bolbitina, vrbs Ægypti.

Bolbulæ, oppidum & inſula maris Mediterranei. Plin. lib. 5. 31.

Bole, oppidum agris Campani in Italia, cuius meminit T. Liuius. Vnde Bolani. Coriolanis & Fidenatibus vicini Plin. lib. 3. cap. 5. *Βοίλαι* autem apud Steph. vrbs eſt Latinorum.

Bolentium, vrbs Pannoniæ ſuperioris, Ptolomeus.

Bolgius, dux Gallorum in expeditione contra Ptolemæum regem Macedonum, Pauſa.

Bolina, oppidum eſt iuxta Patras. Pauſa.

Bolina, virgo quam adamauit Appollo: ſed cùm eum fugeret, in gratiam Apollinis facta eſt immortalis. Pauſan. lib. 7.

Bolinæus, fluuius dictus à Bolinia vrbe cui erat vicinus, Pauſan. lib. 7.

Boline, vrbs Achaiæ Steph.

Bolingæ, populi Aſiæ. Plin. lib. 6. cap. 19. Indiam habitant. Steph.

Boliſſus, vrbs Aeoliæ in ædito ſita, prope Chium. Stepha.

Bologeſias vrbs iuxta Euphratem, à Bologeſſo rege condita. Steph.

Bologeſiphora, vrbs Perſica Steph.

Bolutus vrbs in Illyrias, & alia Theſprotiæ Stephanus.

Bolus, Cimborum rex, Aurelium Scaurum cepit atque interficit. Flor. libr. 6. 7.

Bomarei, Aſiæ populi à Caſpiis Orientem verſus Plin. lib. 6.

Bombina, Nemeæ vicus. Vide BEMBIA, & BEMBINADIA.

Bombus, Ciciliæ regionis fluuius. Plin. libro 5. cap. 27.

Bomi colles Italiæ, quorum incolæ Bomienſes Stephan.

Bomicalar, filius Amilcaris, Pœnorum & ipſe dux veniens in ſuſpicionem Carthaginenſibus, quòd cum Agathocle conſpiraret, in

medio foro patibulo suffixus est. Trog. Pompeius lib. 33.

Bomitæ, oppidi nomen in Amano monte Syriæ Antiochenæ. Plin. lib. 5. cap. 22.

Bomonicæ erant adolescentuli, qui in Dianæ Orthiæ sacrificiis apud Laconas aris superpositi contendere solebant, qui plura verbera sustineret. Paleph. lib. 2.

Bon, Tuscorum rex, regnauit annis XXVII. ab hoc rege Bononia dicta. Cato de orig.

Bona dea, quam veteres Fauniam, siue Fatuam, siue Sentam dixere, tantæ pudiciæ fuit, vt nemo illam, dum vixit, præter virum, mas viderit, nec nomen eius audierit: propter quod illi solæ mulieres Rom. noctu in operto sacrificabant, & Bonam deam appellabant. Tibul. lib. 1. *Sacra Bona maribus non adeunda Dea.* Alexand. ab Alexand. lib. 6. cap. 8. Quidam putant hanc Proserpinam esse, & idcirco ei porca rem diuinam fieri, quia segetem quam Ceres mortalibus tribuit, porca depasta est.

Bona, fuit vna ex quinquaginta filiabus Fauni.

Bonándria, Syriæ ciuitas, quæ olim Apollonia.

Bonanis. Tuscorum rex regnauit annis 28.

Bonauentura, Franciscanus Theologus ex oppido Bagico regio, ob virtutum commentarios editos, in Cardinalium numerum ex Generali à Gregorio decimo relatus est. Habitum quo nunc vtuntur Franciscani Cardinales, instituit: cùm priùs aliorum Cardinalium modo incederent: sacros aliquot libros scripsit, à Xisto III. in Sanctorum catalogum relatus est. Huius postea libros in epitomen redegit Guliemus Fulginas eiusdem ordinis. Volat. libro 21.

Bonauentûra, alter eiusdem ordinis Patauinus Cardinalis tituli S. Cæciliæ, sub Ioanne XXII. doctrinæ sanctitatem adiecit, à Carranensi principe sagitta peremptus, dum Ecclesiæ libertatem contra tyrannos tueretur. Volat. 21.

Bonchæ, populi Carenis vicini, inter Euphratem & Cyrum fluuium. Steph.

Bonchis, ciuitas Æthiopiæ, iuxta tertium Cataracten. Steph.

Bonæ fortunæ Maris Eoi insulæ. Ptole. *Burneo* Mercatori.

Boni, id est, filius meus, aut ædificans, siue intelligens filius Somer. Paral. 6.

Boni portus. p. n. Latinæ dictiones sunt. Ciuitas opinor, Cretensiũ, cui nomẽ καλὸς λιμήν, id est, pulchrum littus: cuius meminit Lucas in Actis, cap. 27.

Bonianum, oppidum est in Samnio. Cice. pro Cluentio.

Bonicius, præsul Auernensis, vir sanctitate clarus. Volater.

Bonifacius XL. Romanorum episcopus, regnauit annis VI. mensibus IX.

Bonifacius IIII. Romanorum episcopus regnauit annis 13. diebus XXVI.

Bonifacius, LXIII. Romanorum pontifex, regnauit mensibus VIII. diebus XXII.

Bonifacius, LXV. Romanorum pontifex, regnauit annis sex, mensibus VIII. diebus XIII. Templum omnium deorum, à M. Agrippa ædificatum, mutato nomine, Mariæ & omnium Christi sanctorum vocauit. Diacon. lib. 8. Blond. lib. 9. Eius tempore Papatus initium.

Bonificius, LXXII. Romanor. pontifex, regnauit annis V. Hic constituit, vt qui in sacras ædes fugerent, vt ne inde abstraherentur.

Bonifacius, CCII. Romanorum pontifex, regnauit annis XV. mensibus IX.

Bonifacius, CX. Romanorum episcopus, regnauit diebus XXXVI.

Bonifacius, CXXXV. Romanorum pontifex, regnauit mensibus VII. hic Constatinopolim relegatus fuit.

Bonifacius, CXCIIII. Romanorum Pontifex, regnauit annis VIII. mensibus nouem, diebus XVII. Cælestinus cœpit esse, in custodia tenuit. Platin. Æmil.

Bonifacius Romanus, martyrium sub Diocletiano subiit, relatus deinde à seruis Romam, eique templum in Auentino dicatum, quod & Alexio postea commune fuit.

Bonifacius Britannus, præsul Moguntinus, apud Phrysios & ipse martyr, quòd iussu Stephani secundi Pontificis Pipinum Caroli patrem regem oleo sacro perunxerit.

Bonifacius, præsul Carthaginensis, Zenone imperante, confessor.

Bonifacius, præsul Ferentinas, item confessor.

Bonifacius martyr Bosnenſis, Othonis III. consanguineus. Euseb.

Bonifacius, Africæ Comes, sub Honorio Æliani Ducis æmulus, Augustino amicissimus.

Bonifacius, Corsicæ Comes, Vticã inter & Carthaginem, facta cæde, dum præda onustus rediit, tunc primùm Saraceni Siciliam relinquentes, quam occupauerant, in patriam suam sunt reuersi. Aemil. lib. 3.

Bonifacius, Montis ferrati Dux, cum Balduino Sabaudiæ Comite & Venetis Iadaram recepit. Alexium Isaci filium vnà cùm patre regno restituit Constantinopolitano, quo necato ab Murtillo, Constantinopolim cepit: communi consensu in Imperatorem Græcorum Flandrensem elegit Comitem, Rom. qui se subiecit ecclesiæ. Blond. lib. 6. Platin.

Bonifacius Donnacitus, Comes Pisanus, Petrum Corbarium captum Pontifici tradidit, qui cõiectus in carcerem, vitam commutauit cum morte, Ael. lib. 8.

Bonna, oppidum ad citeriores Rheni ripas situm, & Colonienſi vrbi ac Confluentiæ oppido proximum, vulgò *Bonne*. Corn. Tacit.

Bonni, colles Æoliæ, à quibus Bonnenses dicuntur. Thucyd. lib. 5.

Boni,

Boni id est, ædificans me, siue adoptans, aut intelligens me, pater Omirai. 1.Parol.9.2.Esd.9.

Bononia, ciuitas Italiæ, non procul à Pado. Mantuanus,

— *qua magna potensque*
Imperat Æmilio vicina Bononia Rheno.

Bononienses, eiusdem incolæ.

Bononia Hetruriæ princeps colonia Felcina vocitata in octaua Italiæ regione. Plinius lib.3. cap.15.

Bononia, oppidum munitissimum & portus maritimus ad Septentrionem, quem Gessoriacum Morino um, à quo ad Douerium portum Angliæ, est breuissimus traiectus, vt putant Meierus & Cænalis. Est autem Bononia & inferior, quam vocant, & superior. Bononia inferior, vicus non septus mœnibus ante Anglorum in Galliam aduentum. Mare Anglicum vicum alluit, & inde facillimus est traiectus in Angliam. Centum ferè passus abest à superiore Bononia, quæ cingitur mœnibus validissimis. Ibi fossæ præaltæ muros ambientes. Totus ille locus fabulosus, ex eo genere, quod Sabulum bulliens seu feruens maritimi homines vocant. Vnde Bulloniæ & postea Bononiæ nomen à bullienti sabulo, gallico nomine inditum putant, tametsi vetus esse nomen ex Ammiano Marcellino videamus. Hęc Ferronius. Gall. *Boulongne sur la mer.*

Bonosus Imperator fuit, Rom. filius literarij pædagogi. authore Vopisco, hic tantum bibebat quantum hominum nemo. De hoc Aurelianus dicebat: Non vt viuat natus est, sed vt bibat. Si quando legati Barbari ad eum venirent, ipsis propinabat, vt eos inebriaret, vt ab his per vinum omnia cognosceret, ac extorqueret veritatem. Tantum meiebat, quantum bibebat, sic vt eius vesica nunquã grauaretur: postea cùm à Probo superatus laqueo vitam finiuisset, emanauit iocus, Amphoram pendere non hominem.

Bonus presbyter Romanus, simul cum Fausto & Mauro diaconis. Romæ sub Valerio principe passi, sepulti in via Latina Volater.

Bonus Deus apud Græcos ἀγαθὸς θεὸς, cuius templum Paus. in Arcad. commemorat, ad sinistrã viæ quæ in Mænalum montem ducit.

Bonus euentus ab antiquis cultus est. Plin.lib.35. scribit: Euphranoris simulachrum Boni euentus, dextra pateram, sinistra spicam ac papauer tenens. Boni euentus meminit Varro lib.1. de re rust. inter Consentes diuos agricolarum.

Boonæ Βοῶναι Athenis dicti sunt qui boues ad dies festos coëmerent. Demosth. in Mediam.

Booscetæ, Hellesponti vrbs, Germanicopolis postea dicta. Plin.lib.5. cap.vltimo.

Boosura bouis cauda, vrbs Cypri insulæ, cui vicina est Tereta & Palæpaphus, quæ antiquum Veneris templum habet. Strabo.

Bootes, tis, vel Bootes, te, vel Botus, ti, à boue deductum nomen, Latinè bubulcus, cæleste sydus quod Arctophylax vocatur: stellulæ enim est iuxta Vrsam minorem, quæ more bubulci plaustrum sequi videtur. Cicero de Natura deorum.

Arctophylax, vulgò qui dicitur esse Bootes,
Quod quasi temone aduunctam præ se quatit Arctum.

Ouidius,

Arctophylax formam tergo sequentis habet.

Iuuenalis,

Frigida circumagunt pigri Sarraca Bootæ.

Habet quatuor stellas in dextera manu quæ non occidunt. Gel. lib.2 cap.21. Aratus,

Tardus in occasum, sequitur sua plaustra Bootes.

Manilius,

A tergo venit Arctophylax, idemq; Bootes.

Vide ARCAS & ARCTOPHYLAX.

Booz, id est, in fortitudine, vel in hirco, filius Salmon, filij Naasson, consanguineus Elimelech Beth-lehemitæ, Ruth.2.4. Paralip.2. Nomen item secundæ columnę in porticu Salomonis. 3.Reg.7.2.Paralip.3.

Botamma, Phœniciæ vrbs, non procul à Beryto & Byblo. Strab. lib.16.

Borbeto magus, Germaniæ vrbs in Vangionibus Ptolem. quibusdam hodie *Worms.*

Borbista, Rex Gothorum, in Teutones irrumpit, quem vicerunt tres reges coadunatis copiis.

Borbônium, Galliæ patria, Ducatus dignitatem assumpsit. Philippi Valesij Francorum Regis tempore.

Borcani, populi Hipponorum in Italia, non procul à Collatinis. Plin.lib.3.cap.11.

Borcobæ, Thraciæ oppidum, Eumeniæ & Parthenopoli vicinum. Plin.lib.4.cap.11.

Borea, oppidi nomen, quod à Sex. Pompeio captum est, vt scribit Cice.16.ad Atticum.

Boreas, Aquilo dictus, ab Hyperboreis montibus flans, vnde & frigidus, dictus ἀπὸ τῶν βορέων, καὶ ῥιγῶν, quoniam vt violenti flatus est, ita etiam sonori. Virgil.1.Georg.

Aut Boreæ penetrabile frigus adurat.

Fuit & Strymonis filius Orinthiæ raptor. Spirat inter Septentrionem & exortum solstitialem nubes dissipat, & aquas gelu constringit. Poëtæ Boream Astræi filium faciunt, eúmque Hyacinthum puerum amasse, qui etiam ab Apolline diligebatur. Vide infrà. Amauit præterea Orinthyam Erichthonij Athenarum regis filiam, quam & in coniugem postulauit: verùm cùm non daretur, vi eam rapuit, ex qua postea Zeten & Calain suscepit. Ferrur quoque pulcherrimas Dardani equas adamasse, & ex illis XII. velocissimos equos suscepisse, Hinc Boræus & Borcetis, idis, Ouidius lib.1. Metamorph.

— *Scythiam septémque triones*
Imuasit Borea, &c.

Boreas, mons est Epyri Dyrrachio proximus.

Boreostoma, Danubij fluminis vnum ex ostiis. Ex eodem enim alueo & super Istropolin lacus gignitur LXIII. M. passuum ambitu, Halmitin vocant. Secundum ostium, Natacostoma appellatur. Tertium Calostoma, iuxta insulam Sarmaticam. Quartum Pseudostoma, & insula Conopon Diabasis. Postea Boreostoma, & Spircostoma. Singula ora & ostia tanta sunt, vt prodatur in XL. M. passuum longitudinis vinci mare, dulcémque intelligi haustū. Plinius de Danubij ostiis, libro quarto, capite duodecimo.

Boreum, Hiberniæ insulæ promontorium. Ptol. mons item in Arcadia, Pausan. Tenedi insulæ portus, Arrian. Cyrenaicæ regionis promontorium. Ptolem.

Borgi Ariæ populi. Ptolem.

Borgion, filius Neptuni qui Herculem inuasit. Bocatius.

Borgodi, Asiæ populi in insula Asgila. Plin. lib. 6. cap 28. in descriptione Arabiæ.

Borichus, Colomanni nothus. Volat. Riti.

Borion, Africæ promontorium, quod maiorem Syrtim includit. Plin. lib. 5. c. 4. Promontorium quod maiorem includit (Syrtim intelligit) Borium appellatur. Huius etiā meminit Strabo lib. 17. Vltra Berenicem est paruum quoddam promontorium nomine Borium, quod est Syrtis ostium.

Bormannico, oppidum Narbonensis prouinciæ. Plin. lib. 3. cap. 4.

Bormiscus, regio Macedoniæ vbi canes Euripidem laceraunt. Steph.

Bormius, mons est in Macedonia, à quo & lacus Bormicus dictus est. Rhod. libro vigesimo quarto, capite decimo.

Boron Troglodytarum oppidum. Plinius lib. 6. cap. 29.

Borsippa, vrbs Babyloniæ, Mesopotamię coniuncta inter Euphratis conuersiones, olim Dianæ & Apollini sacra, in qua maximum lanificium est, & maxima vespertilionum multitudo in esum conditur. Strab. lib. 16. Martia.

Texta Semiramia quæ variantur arcu.

Steph. Βόρσαππα, fœminini generis, aut neutri pluralis scribit.

Borussia. Vide PRVSSIA.

Borysthenes, fluuius Scythiæ secundum Istrum omnium maximus, ad 6000. stadia nauigabilis, in cuius ostio ingens vis salis sua sponte nascitur, & ingentia cete spinis carentia. Herod. Plinius, Strabo, Solinus, Pomponius, & Martianus. Nec procul fluuius lacus, oppidum sub vno cuncta nomine.

Borysthénidæ, populi ad Borysthenem amnem. Pomponius Propertius,

Gloria ad hybernos lata Boryſthenidas.

Borystenes, nomē oppidi fluuio adiacentis: item insula & portus, in mari Euxino, ad ostium Borysthenis.

Borystenes, Stephan. vrbs & fluuius Ponti, iuxta Mæotin & Tanain, & vrbs Græciæ occidentem versus, Milesiorum colonia, quam incolæ Olbiam vocant. Steph. Sunt & aliæ Olbiæ, de quibus infrà.

Bónissa, vrbs Ponti. Steph.

Bosa, Sardiniæ insulæ oppidum. Ptolemæo hodie *Buosa*.

Bosara, vrbs Arabiæ fœlicis. Ptolem.

Bosenses, populi sunt ciuium Romanorum, in Sardinia insula. Plin. lib. 3. cap. 7.

Boses, nomen scopuli. 1. Reg. 14.

Bosgœdáizia, locus in confinibus maioris Armeniæ. Strabo.

Bositrata, vrbs Ægypti. Steph.

Bosor, id est, munitio, vel vindemia, siue ablatio vel prohibitio, aut in angustia, vel in tribulatione, filius Supha filij Ierem. 1. Paral 7. Nom. item ciuitatis Moabitarum trans Iordanem Orientem versus, ad solitudinem nonnihil vergentis. 1. Machab. 5. Deut. 4. Ios. 20. 1. Para. 6. De tribu Ruben Leuitis data.

Bospara, Thraciæ vrbs. Procop.

Bosphorárium, portús Byzantij. Steph.

Bosphorus, vel Bosphorus, à bouis meabili transitu dictus, propter angustias freti, quasi bouis transitus. Plin. Solin. Duo sunt autem Bosphori, alter iuxta Byzantium, qui Thracius dicitur, estque ostium Ponti, per quod in Propontidem influit, dictum à traiectu Iouis in vaccam deformati. Valer. Flac. lib. 4. Argon.

Iamq; dies auræq; vocant, rursúsq; capessunt
Æquora, quæ rigidos eructat Bosphorus amnes.

Alter est Bosphorus in introitu Mæotidis paludis, per quem in Pontum defluit. Ouid.

Bosphorus & Tanais superant Scythiæq; paludes.

Hic etiam Cimmerius Bosphorus dicitur, à Cimmeriis populis, partem eius frigidissimam incolentibus Vide PROPONTIS. Cæterùm inter Bosphorum Thracium & Cimmerium Martiano & Polybio interiacerent millia quingenta. Porrò Bosphorus Thracius Pōponio, stadiis quinque Europam ab Asia disterminat, qua Darius Xerxis pater copias traiecit. Bosphori Cimmerij latitudo est M. D. passuum Plin. lib. 2. cap. 15. Lucanus.

Sic stat iners Scythicas astringens Bosphorus vndas.

Bosphorus, vrbs Franconiæ in Germaniæ, vulgò *Oschenfurt*.

Bosphorus, vrbs Ponti est iuxta sinum Cimmerium, & fretum eiusdem nominis, quod Io. in bouem mutata traiecit, vnde nomen. Est & alia Indiæ Bosphorus. Steph.

Bosra, Idumææ, ciuitas. Genes. 36. Isa. 34. idem significat quod Bosor.

Bossina, Orientalis regio à Turca vastata, anno 1384. Egnat.

Bostra, Phœniciæ vrbs ad mare sita, Byblo vicina, vt tradit Strab. lib. 16. Vrbs Arabiæ. Steph.

Botachi

Botachide, locus Arcadiæ in Tegea, à Botacho, Lycurgi ex Iocrito nepote dictus Steph.

Botiæi, Thraciæ populi, Plin. lib 4. cap. 11. Steph. Nicæam Botiæorum coloniam esse scribit.

Botiêum, vrbs Phrygiæ cum stagno Attea dicto quod salem producit. Steph.

Bottôdius, vicus non longè à Segobria, quôdam oppidum à Tib. Garccho dirutum. Polyb.

Bottus, Syriæ vrbs. Ptol. Boteron, Volater.

Bottys, oppidum Syriæ Phæniciæ, Plin. lib. 5. cap. 20. Stephan.

Botiæi. Vide BOTAEI.

Boucania, vrbs inter Borbe Tomagum & Moguntiam, Anto.

Bouianum, Samnitum colonia vetus. Plin. lib. 3. cap. 12.

Bouiliæ, arum, oppidum in Latio haud procul ab vrbe Roma, via quæ Ariciam ducebat. Asconius. Suburbanæ dictæ, Ouidio,

Orta suburbanis quædam fuit Arua Bouillis.

Quo in loco interfectus est Clodius Aricia rediens. Dictum quasi bouis hillæ, quòd eò vulnerata bos sua trahens intestina deuenerit. Vndepulus Bouillianus. Plin. lib. 3. cap. 5.

Bouis aula, Fuboeæ insulæ locus. Strab.

Bouta, Lybiæ interioris oppidum. Ptol.

Bouzimele, Ciliciæ fluuius est haud longè à Lyco amne.

B R

Brabantini, populi, ex Saxonibus trans Alpiam habitantibus in Franciam translatis, prognati. Æmil. lib. 3.

Brabantiæ ducatus, Mosa, Scaldi, Sabi & Teuera hominibus ferè circumscribitur, adeo vt nusquam hos fluuios transiliat: sed neque etiam vbique attingit, cùm eis Mosam Leodiensis prouincia magnam huius tractatus partem occupat. Habet Hollâdiam & Geldriam à Septêtrione, Leodiensem diœcesim ab Oriente, Namurci Comitatum, necnon Hannoniam ad meridiem respicit: Flandria illa ab Occidente est: Scaldiq; fluuio ab ea, ex parte dirimitur. Regio nobilis & amœna. Cõtinet marchionatum sacri Imperij (cuius metropolis est Antuerpia) Marchionatum à Bergis, Ducatum Arschotanum, Comitatũ Hoochstratanum, & Megem, &c. Sunt in ea nemora & saltus, quæ multiiugis ferarum generibus abundant. Maximi nominis vrbes habet Antuerpiam, Bruxellas, Louanium, Mechliniam, Buscum ducis, & alias quarum descriptio extat apud Lud. Guiceiardinum. Gall. *la Duché de Brabant.*

Brabásthenes, mons, Liuio lib. 4. belli Macedonici decem millibus passuum à Lacedæmonia distans.

Bracárum, conuentu vnus è septem Hispaniæ. Vniuersa enim prouincia Hispaniæ diuiditur in conuentus septem, Cartaginensem, Tarraconensem, Cæsaraugustanum, Clunienſem Austum. Lucensem, Bracarum. Plinius libro 3. cap. 3. Vide BRACARA, & BRAECARA.

Brâchara, apud Ptolemæum, vulgò hodie Braca. Cuius Præsul Metropolicus, simul & Primas regni Lusitaniæ appellatur. Volat. Brætara Ptolemæo, vide infrà.

Bracata Gallia, vulgò *La Prouence.*

Brachia, mare Arabicum, quòd plurima in eo βραχέα, id est, breuia sint.

Brachinonénsis ager à Saracenis vastatus. Blon. lib. 2 decad. 2.

Brachius Perusinus omnem Pontificis ditionem occupauit. Volat. lib. 2. 22. Apud Aquilam à Pontificis exercitu superatus occiditur.

Brachmáner, vel Brachmánæ, Indorum gymnosophistæ, Hieronymo lib. 2. contra Iouinianũ, quorum princeps Iachas eo tempore quo Appollonius Tyaneus discendi visendíq; studio ad alios se contulerat. Hi simulachra contemnebant, omni prorsus carnis genere & vini abstinentes, Brachmas vocat Stephan. De quibus plura Strabo lib. 25. Plin. lib. 1. cap. 17. hodie apud Indos *Bramines* vocantur, quorum frequens mentio apud recentiores Scriptores.

Brachódes, extrema vrbs Africæ minoris. Ptolemæo.

Brachybios, Dionysius vocat Bethiopas, quòd sint breuis æui, nec vltra annos XL. viuant.

Brachyle, vrbs Cerethum, qui Iberis vicini sunt, Stephan.

Brachmanæ. Vide BRACHMANES.

Bráctia, insula est vna Illyrici. Plin. fortè eadem quæ Bratria inferiùs.

Bradas, Italiæ fluuius, circa Apuliam. Anton.

Bradeas præcipuæ nobilitatis vir, Rhegillę vxoris Herodis sophistæ frater, argumentum generis gestabat in calceis. Id autẽ erat episphyrion Menoides eburneum, quod significat fibulam cornicantem, qualis fermè figura in Luna est, quum paulum crassescit. Ab hoc fertur prouerbium, Nobilitatem in astragalis gestare, quòd in eos rectè dicitur, qui generis præstantia tumentes, nulla ipsi virtute nituntur. Huius prouerbij rationem vide apud Cęl. Rhodig. lib. 20. cap. 27.

Brádua, consul collega Materni, anno ab vrbe cond. 937.

Brádua, consul, collega Aponiani, anno ab vrbe cond. 944.

Bracara Augusta, Ptolemæo, aliàs Brachara, Metropolis Portugalliæ. Vnde BRACHARA & BRACARVM.

Bræsi, populi Macedoniæ. Steph.

Brágada, fluuius Aphricæ, iuxta Vticam in mare labens: apud quem ab Attilio Regulo & toto exercitus balistis & catapultis serpens centum & viginti pedum longus, est occisus Silius. lib. 5.

Turbidus arenteis lento pede sulcat arenas
Bragada, &c.

Bragæ, insulæ quædam desertæ. Plin. libro 6. cap. 28.

Bragodurum, Rhetiæ oppidum in Germania. Ptolem. *Bibrach* Lazio *Rockenburg* Rhenano.

Bramagum, vel Bromagum. Anto. Sequanorum oppidum *Remont* vulgò

Bramma, Sinarum regionis vrbs. Ptol.

Brana, Turdulorum oppidum in Hispania, & conuentus Cordubensis. Plin. lib. 3. cap. 1.

Brachidæ, Appollinis Didymæi sacerdotes, apud Posideum oppidum, & promontorium Ioniæ, qui locus Plin. lib. 5. cap. 29. Branchidiarum oraculum dicebatur, nunc Didymei Apollinis. Strab. lib. 14.

Branchus, Lactantio, filius fuit Appollinis, ex filia Iaucis & Sucronis, qui cùm Apollinis malas deosculatus esset, ab eo captus, coronam & virgam accepit, vnde cœpit vaticinari: post hoc ingens templum est ei ædificatum, quod Branchiadon nominatur.

Branchides Apollo dictus est à Brancho adolescente Thessallo, quem & viuum dilexit, & mortuum templo decorauit: vel à Brancho filio cui vaticinandi artem concesserat: vel à Branchidis populis apud quos responsa dabat. Strab. lib. 14.

Branchilides, Bœotorum princeps. Paus.

Brancotij, populi Asiæ Plin. 6. cap. 20.

Brachus, quidam Thessalus, fuit ab Apolline maximè dilectus, cui post mortem in suo templo sacra fieri idem iussit, vnde Apollo Branchiades vocatus est, Statius lib. 3. Theb. & Strabo lib. 14.

Brandénburg, ab Othone III. imperatore XIIII. obsessum, anno 992.

Briangonia, quæ & Vigornia, Angliæ oppidum vulgò *Worcestre*.

Brannogenium Ordouicorum vrbs, in Albione insula. Ptol. *Worcestre*, Candeno.

Brannouices, populi inter Celtas proximi Sagusianis, Ambiuaritis, ac Heduis, quorum clientes erant. *Le Briançonnois*. Gall.

Branodunum, littoris Saxonici in Britannia oppidum. Lib. Notit. *Francester*, Camdeno.

Brasidas, dux Lacedæmonius, circa Emphipolim, ab Athenienſium multitudine impar deprehensus, claudendum se præstitit vt perlongum coronæ ambituum extenuaret hostiũ frequentiam, & qua rarissimi obstarent, erumperet. Frontinus.

Brasiæ, vrbs Laconiæ. Stephanus, Prasia Ptolemæus.

Brattia, Mœsiæ prouincia, cum Pandoniis iuncta. Plinius libro quarto, capite vltimo. Vide BRACHIA.

Bratuspantium, oppidum Bellouacorum inter Belgas, finitimum. Suessionibus, in Francorum regno situm. Cæsar libro 2. *Granuiller* pagus hodie, vt Bouillus existimat. Aliis *Clermont en Beauuaisis*: aliis, *Beaumont sur Oise*.

Brauron, Atticæ oppidum, vbi dianæ Brauroniæ sacellum est. Strabo lib. 9. Plinius libro 4. capite 7. Steph. βραῦρων δῆμος, id est, pars tribus cuiusdam Atticæ est, à Braurona heroe, quo etiam Brauronia Diana dicta.

Braum, vrbs Hispaniæ. vulgò *Burgos*. olim *Masburgil*, alis *Auca* Ptol.

Brauron, Atticæ oppidum. Vide BRAVION.

Brauronia Diana dicta est, vel à Brauone populo, vel à Braurone heroë qui populo nomen dedit. Erat autem in arce Athenienſium, Dianæ Brauroniæ fanum, & eius simulachrum à Praxitele factum. Palæph. libro secundo.

Brauum, Murgoborum in Hispania Tarraconenensi vrbs. *Burgos*. Taraphæ.

Bre, Traciæ vrbs Procop.

Brea, ciuitas Athenienſium, in quam postea coloniam miserunt. Steph.

Bregætium, Pannoniæ superiori vrbs Ptolemæus.

Bregi & Breges, Phrygiæ populi. Strabo libro duodecimo.

Bregmenténi, Asiæ populi in Troade. Plin. libro 5. cap. 36.

Brenna, à Ptolemæo Fabianum, vrbs VVesthpaliæ, Episcopalis ac elegans, quæ ab Hamburgenſibus huc translata est, vbi olim archiepiscopatus fuit omnium Aquilonarium prouinciarum, Phrisiæ Orientali vicina ad Visurgum fluuium posita, ex quo admirandæ altitudinis rota, aquam ad incolarum necessitates in hanc vrbem per canales subterraneos artificiosè transfundit: ligneum habet pontem sub quo molæ frumento frangendo & tormentario puluери tundendo distinatæ, complures ex ordine hærent Anno 1564. Brumenſis Reipublicæ status intestino dessidio grauiter læsus, pristinæ integritati nondum absolutè restitutus est.

Bremienum, Otadenorum vrbs in finibus Scotię & Angliæ. Ptolem. *Barwic*. Villanouano, *Brampton* Camdeno.

Bermeronacum, Angliæ oppidum. Anton. *Rhibcester* Camdeno.

Brenda, à poëtis breuitatis causa appellatur Brundusium festus.

Brennus, Gallorum Senonum dux, qui Brenonam Venetiæ vrbem ædificauit, quæ postea literarum aliquot immutatione dicta est Verona. Hic cum trecentis armatorum militibus in Italiam irrumpens, Romanos apud Alliam fluuium ingenti clade profligauit: deinde ad vrbem pergens, eandem cepit totámque exussit, præter Capitolium, quo nobilior iuuentus confugerat. Sed cùm & illud aggrederetur, Romani cum illo conuenerunt, vt acceptis aliquot auri talentis obsidionem solueret. Cùm igitur aurum ponderetur, ipse se dux

se dux gladium suum vagina educens, & hunc pensari imperauit. Sed cum hoc Romani, vt rem iniustam, recusarent, atque ita inuicem contenderent, Camillus exul, qui absens Dictator creatus erat, collectis iis, qui Roma profugerãt, Gallos ex improuiso adortus est: qui relicto auro, cum maximo suorum detrimento fuga sibi consulere coacti sunt. Camillus verò eos continuò persequens, ex Italia expulit. Postremò Brennus, Apollinis Delphici templum prædæ causa ingressus, ira numinis se interfecit Proper. li. 3.

Torrida sacrilegum testantur limina Brennum,
Cum petit intonsi Pythia regna Dei.
At mons Laurigero concussus vertice duras
Gallica Parnasij sparsit in arma niues.

Brentha, vrbs Arcadiæ & fluuius Brenthiates. Stephanus.

Brentheates, fluuius apud Paus.

Brenthus, Herculis filius, à quo Brundusium dictum Steph.

Brépium, promontorium Achaiæ. Plin. lib. 4.

Bressus, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

Brerêna, vrbs Italiæ sub Venetis, Ptol. Brintum hodie vocata.

Bretolæum, Ptol. Britium nunc dictum, Lusitaniæ oppidum.

Brettania, Isacio in Lycophronem insula Oceani est, inter Britanniam Occidentalẽ & Thaulen, Islandia hodie.

Brettánis, insula. Vide BRETTOTIA.

Brétria, regio Italiæ quàm Antiochus totam Italiam olim sic dictam, scribit.

Brettius. vide BRETTOTIA.

Brettótia, insula in Adriatico mari fluuium habens Brettium, Græci Elaphussam vocant, alii Brettanidem. Quanquam & Oceani insulæ Britanicæ, Græcis Brettanides dicuntur. Stephan.

Brettus, vrbs Tyrrhenorum à Bretto Herculis filio. Steph. Vide BRETTII.

Breuci, Pannoniæ populi, quos Saos amnis præterfluit. Plin. lib. 4. c. 35.

Breuis, Hispaniæ locus inter Bracarum & Augustam. Anton.

Breuni, Plin. libro secundo cap. 20. inter Alpinas gentes numerantur. Vindeliciæ populi. Ptolem.

Briada, Pisidiæ vrbs. Strabo.

Briareus, gigas, Aetheris: vel Titanis, vel Cœli & Terræ filius, quem poëtæ finxerunt centum habuisse brachia & quinquaginta ventres. Hunc fingit Homerus, cùm Pallas, Iuno, Neptunus, aliíque ex diis nonnulli, aduersus Iouem coniurassent, persuasum à Thetide in cœlum ascendisse, vt Iouis suppetias, ferret, deósque coniuratos illius aduentu territos à cœptis destitisse, & cum Ioue in gratiam rediisse. Hæc Homerus 1. Iliad. vbi etiam hoc addit, A superis quidem Briareum dictum fuisse, ab hominibus autem Aegennem. Βριάρεων (inquit) καλέουσι θεοὶ ἄνδρες δὲ τε πάντες. Αἰγαίονα. Alij Briareum inter eos numerant gigantes, qui aduersus Iouem conspiratunt: vnde à Virgil. lib. 6. cum aliis monstris in vestibulo inferorum collocatur, cùm ait,

Centauri in foribus stabulant, Scyllaque biformes.

Et centumgeminus Briareus, & bellua Lernæ

Dictus Briareus à corporis robore βριαρὸν enim Græci fortem dicunt, & robustum. Ventorum naturam sub eiusmodi fabularum inuolucris poëtæ descripserunt.

Brias, Briadis, vrbs Pisidiæ regionis Asiæ. Vide Strabonem.

Briaxes, statuarius. Pausan.

Bricium, Hispaniæ vrbs. Anton.

Bricinnia, vrbs Siciliæ. Stephanus. Vide BVCINNA.

Bridoborum, Lugdunensis Galliæ vrbs. Anton *Briare* Simlero.

Brie, i. in malitia, vel in societate, aut in clamore, siue in vlulatione, vel in pastu. filius Aser filij Iacob. Num. 26.

Brigæcium, Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Ptol.

Brigantes, Hiberniæ populi Ptol. vide βρίγες in Stephan.

Brigantinus, Lacus Rhœtiæ inter Alpes, qui mustelas marinis æmulas generat. Plinius 9. capit. 17.

Brigãtium, Hispaniæ ciuitas, hedie *Compostella*, oppidum S. Iacobi. Ptol. Flauium Brigantium dicitur. Est & Brigãtium, vrbs Cenomanorum Ptolemæo. vulgò *Briançon*.

Brige, Angliæ vrbs. Anton. *Brugthon*, Camdeno.

Briges, populi Thraciæ Phryges etiam alias Briges dicti, & eorum regio Brigea. Herodianus Brigantes eos vocat. de his plura vide apud Stephanum.

Brigiani, populi inter Alpinas gentes. Plin. lib. 13. cap. 101.

Brigida, mulier vitæ sanctitate insignis. Romam venit à Suetia, Vrbano Pontifice maximo. Quatuor liberos mares, ac totidem fœminas omnes sanctos habuit, inter quos Catharinam, quæ eam viduam Romam comitata est, cuius cura atque opera in patriam relata est. Volater.

Briléssus, Aegialeus dictus, Atticæ mons est Pli. lib. 4. cap. 7.

Brilêtum mons Atticę regionis prope Tharnem. Plin. libro vndecimo cap. 37. In hoc monte sunt lepores bina habentes iecora: cerui renes quatuor: pennati autem & squammosi nulli.

Brimò, vnum ex Hecates, siue Proserpinæ nominibus ἀπὸ τοῦ βριμᾶν, hoc est, à terrendo impositum, eo quòd nocturna terriculamenta ab ea immitti credebantur, vt ex Apollonij

interpre

interpretibus annotauit Cæl. Rhodig. libro 11. cap. 16.

Brincas, Italiæ vrbs à Gotthis recepta per Narsetem. Cedrenus.

Brinci, Thraciæ populi. Suid.

Brisa promontorium Lesbi, vbi Dionysius Bryseus colitur. Steph.

Brisabritæ, Asiæ populi. Plin. libro sexto, capite vigesimo.

Brisacus, mons inter Argentinam & Basileam.

Briséis, Lyrnessia puella à patre Brise ita appellata, cùm vero nomine Hippodamia vocaretur. Hæc capta Lyrnesso vrbe, Achilli victori in sortem cessit, & postea ab Agamemnone erepta, implacabilis dissidij causa fuit inter Agamemnonem & Achillem. Detrectabat enim Achilles Agamemnonis imperium, neque vnquam adduci potuit, vt arma sumeret donec Patrocli mors nuntiata eum ad vindictam extimulauit. Extat huius Briseidos ad Achillem epistola apud Ouidium in Epistolis Heroidum.

Brises & Chryses fratres erant: patre Ardy progeniti. Horum alter filiam Astynomen ab Homero dictam, à Chrysæ patre Chryseida suscepit: alter Hippodamiam, quam Homerus quoque à patre Brisæ Briseida appellat. Eu stathius. Rhodig. libro vigesimoquarto, capite sexto. Cornutus autem in Persij Sat. 1. Brisæum appellatum esse scribit vel à mellis vsu, quòd ipse primus me inuenisse dicatur, & ex fauis expressisse: vel ab vna, quòd eam inuenerit & expresserit, quum Brisare sit exprimere: vel à nympha quæ eum nutriuisse dicitur. Brisæus etiam poëtarũ epitheton est, quòd ij. in Liberi patris tutela esse credantur. Pers. Sat. 1.

Est nunc, Brisæi quem vinosus liber Acci.

Brisgria regio quæ ab eremo Heluetiorum versus Orientem, Rheno ad Septemtrionem & Occasum, Rauracis & Basilea ad meridiem cingitur. Vribus & pagis admodum frequens & frumento diues est. Plebs ferè ex vindemia victum parat. Ius huius regionis inter Archiduces Austriæ, & Marchiones Badenses partitum est. Munster.

Britannia, insula in Oceano Septentrionali, omnium, quæ Europæ adiacent, maxima: vnde & orbem alterum quidam ex poëtis appellauere: à Britone rege Britannia dicta, cùm prius Albion diceretur, ab albis montibus qui ad eam nauigantibus primò apparent. Hodiè in duas diuisa est partes: quarum alteram, quæ in Septentrionem vergit Scoti, incolunt, Caledoniæ syluæ nomine veteribus cognitam: alteram, quæ cultior est, & Belgis vicinior, Angli tenent, Saxoniæ populi, prioribus incolis, qui Britones dicebantur, inde expulsis. Hæc ab ortu Germanico, ab Occasu Hybernico, à Septentrione Caledonio Oceano abluitur: ad Meridiem verò angusto freto Belgis dirimitur. Porrigitur in longum octingentis millibus passuum.

Britãnia, Diodoro ac Straboni libro quarto forma triangulari, lateribus inæqualibus, ac tribus erecta promontoriis est, Cantio, Heleno, & Orca Sita è regione Galliæ circuitu XII. millibus stadiis Straboni: duobus millibus passuum Cæsari, longitudine verò D.CCC. latitudine CCC. millibus, Plin. lib. 4. cap. 16. Vulgò Anglia dicitur.

Britannicæ insulæ, in Oceano sitæ, quorum incolæ Britanni. Alia est Britannis insula, de qua in Brettotia. Steph.

Britannus, Britannicus, & Brito, eiusdem significationis sunt,

Iuuenalis,

Quantum delphinis balæna Britannica maior.

Idem,

Qua nec terribiles Cimbri nec Britones vnquam.

Vide BRITONES.

Virgilius egloga prima,

Et penitus toto diuisos orbe Britannos,
Et nunquam patrios longo post tempore fines
Pauperis & tuguri congestum cespite culmen.

Britannicus, filij Claudij Cæsaris ex Messalina, primùm Germanicus dictus. Hic quamuis adhuc infans, à patre in castris sæpe circumlatus fuisset, & militibus commendatus, Neronis tamen operâ veneno sublatus est. Tacit. lib. 13 Iuuenal. 6.

Ostenditque, tuum generose, Britannice ventrem.

Britius. Archiepiscopus Turonẽsis, Martino successit. Volaterranus,

Britum, Lusitaniæ oppidum. Plinius libro quarto, cap. 21.

Britomartes, nomen eius quam Diana fertur vnicè dilexisse, cuius patria fuit Gortina Cretæ vrbs.

Britomartis, Nympha Cretensis valdè formosa, Iouis & Carmes filia, Diodoro Britona dicta, retia ad venãdum inuenit. ex quo Dictynna est appellata, quòd causam præbuit, vt quidam Dictynnam & Dianam eandem esse putarint. Hæc, vt quibusdam placet, à Minoe rege Cretensi adamata, cum eiusdem concubitum fugere non posset, de rupe se in mare præcipitauit Virgil. in Cyri. Bocatius,

Brytolagæ, Mysiæ inferioris qopuli Ptolem.

Britones, populi minoris Britanniæ, quæ est Galliæ Celticæ regio ad mare Oceanum sita, Northmannis ac Pictauis contermina. Hi olim dicuntur Britanniam incoluisse, indéque ab Anglis Saxoniæ populis expulsi, in aduerso litore sedes fixisse. Iuuen.

Qua nec terribiles Cimbri, nec Britones vnquam.

Briuátes, Galliæ Lugdunæ ensis portus. Ptol.

Briua Isaræ, Anton. *Pontoise* Simlero. Galliæ Lugdunensis oppidum, x v. M. pass. á Lutetia.

Brixellum, oppidum inter Mantuam & Cremonam. Volater.

Brixentes, populi Alpini, Lepontiis finitimi. Plin. lib. 3. cap. 20.

Brixia, vrbs Transpadanæ regionis, quam Cenomani populi ædificauerunt. T. Liu. Polybius. Est Asiæ fluuius. Plin. lib. 6. cap. 27.

Brixia, vrbs Galliæ Cisalpinæ, à Germanis in Italiam transeuntibus condita. Mantuan.

Brixia magnorum genitrix animosa virorum, &c.

Brizaca, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Berizana, Arrianus, vel Brisoana, Ptolem. Persidis fluuius.

Brizanos, Germaniæ Septentrionales populos habet. Helinoldus.

Brizica, Thraciæ vrbs. Anton.

Brixillum, oppidum apud Mutinam. Plinius lib. 3. cap. 13.

Brizo, apud Delios vaticiniorum, quæ ex somniis sumuntur, dea habita est, eique scaphas omni genere bonorum plenas, sola piscibus exceptis, offerebant. Dicta autem putatur Brizo, ab eo quòd βρίζειν, prisci Græci pro dormire dicebant. Vide Cælium Rhodig. lib. 27. cap. 20.

Brochus, Phœniciæ oppidum. Polyb. lib. 5.

Brodentia, Germaniæ vrbs. Ptolem.

Bronteum, machina erat sub scena, æneum habens vas, in quod decidentes calculi, & in eo circumacti, tonitrui sonum imitabantur: quod genus Claudiana tonitrua Festus appellauit, à Claudio Pulchro inuentore.

Brumius, Bacchi cognomen, ἀπὸ τοῦ βρέμειν, id est à fremendo: vel ἀπὸ τῆς βροντῆς, hoc est à tonitru, eo quòd natus sit cum tonitru, eius genitrice fulmine perempta. Ouid. 4 Metamorph.

Thura dabant, Bacchúmque vocant, Bromiúmque Lyæum.

Bromus Centaurorum vnus, à Cænæo interfectus. Ouid. 12. Metamorph.

Broogus, fluuius. Vide ANGRVS.

Bronteus, Iupiter dictus à βροντὴ quod est tonitru.

Brontes, vnus ex Cyclopibus, ministris Vulcani, qui Ioui cudunt fulmina, παρὰ τὸ βροντᾶν, hoc est, à tonitru dictus. Tres autem præcipuè à Virgilio numerantur Vulcani ministri, Brontes, Steropes & Pyracmon, quem Ouid. 4. Fastorum Acmonidem appellat. Hos Hesiodus in Theogonia Cæli & Terræ filios facit, quamquam alij & Neptuno & Amphitrite natos malint. Virgil. 8. Æneid.

Ferrum exercebant vasto Cyclopes in antro,
Brontésque, Steropésque, & nudus membra Pyracmon.

Brontotas, locus tribus ab vrbe miliaribus distãs quo Athemius à Leone ad Italiam missus imperium suscepit. Cassiodor. Diac.

Brotéas, & Ammon, cæstibus claruerunt. Ouid. lib. 5. Metam.

Hinc gemini fratres Broteásque & cæstibus Ammõ
Inuicti, &c.

Brotheus filius Vulcani & Mineruæ, deformi facie, ob quam dum plerisque esset risui, animi dolore se in rogum coniecit. Ouid. in Ibin,

Quodq; ferunt Brotheum feciſſe cupidine mortis,
Des tua succenso membra cremenda rogo.

Brouersania, insulæ Zelandicæ quæ à Scaldi fluuio Scalidia cognominatur, oppidum nitidè & eleganter constructum, quod rei maritimæ peritos & exercitatos naucleros suppeditat, piscatorésque strenuos, quorum industria ingentem piscium copiam variis mundi partibus communicat. Theatr. vrbium.

Brouacis, Angliæ vrbs. Anton. *Broughan* Camdeno.

Bructeri, populi à L. Stertinio victi, in Germania inferiori Tenchtheris & Phrysiis proximi, ex quibus fuit virgo Velleda faridica, quæ Germanis, religione animos eorum occupante, aliquando præfuit, Cor. Tacitus.

Brugæ, vulgò *Brugk*, Teutonicæ Flandriæ vrbs omnium pulcherrima nitidissimáque. Publicarum siquidem & priuatarum ædium in hac vrbe splendor & magnificentia, omnem rationem, omnem dicendi facultatem superat. Optimam vrbium formã, hoc est, orbicularem, situ obtinet. Pulcherrimis mœnibus cingitur. Forum habet, ad quod sex latæ deducunt plateæ, totidem præcipuis portis respondentes. A pontium multitudine, Brugas appellatam existimant. Præcelsis turribus, diuorumq; augustissimis templis, sexaginta numero insignitur. Canalé habet ad tria milliaria ex mari deductum, aliorum riuulorum influxu adauctum, qui se brachiis nauigabilibus per multas ciuitatis plateas transfundit. Hic locus, in summa, pascendis oculis & reficiendis animis dicatus est. Barlandus. Erasmus.

Brullitæ, populi, Ephesо tribuuntur. Plin. libr. 5. cap. 29.

Bruma dicitur dies solstitij hiemalis, qui est ad 18. Calend. Ianuarij, quo die fit in Capricorno hiemale solstitium. Dicta bruma, quasi βραχυημέρα, i. breuis dies.

Brumalia, à Romanis dicebantur Bacchi sacra, quæ & Liberalia, bis in anno celebrabãtur: semel xi. Cal. Martij, atq; iterũ xvii. Cal. Septẽb. Brumalia, autem à Brumo, quo nomine Romani Bacchum appellabant. Cæl. Rhod. libro 28. cap. 25.

Brumbestini, populi in secunda regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 11.

Brumus, Bacchus, qui Brumalibus festis nomen dedit.

Brundúsum, portus, quem Athesis amnis ex

Triden

Tridentis Alpibus fluens facit. Plin.lib.3. c.16.

Brundunum, vrbs Bauariæ, vulgò *Branauw*.

Brundusium, vrbs Calabriæ, ad mare Adriaticum sita, via Appia eousque perducta & portu insigni nobilis, ex quo Romanis tristissimus olim fuit in Græciam transitus, Græci Brentesium appellant. à Brento quodam (si Stephano credimus) Herculis filio. Aut certè à cerui capitis similitudine, quod Messapij sua lingua βροντίσιον appellabant. Strab.lib.6. Lucan.lib.2.

Brundusij tutas Magnus conscendit in arces.

Brunsuicum, Ptolemæo Tubisurgium, Saxoniæ metropolis, cuius fere centrum obtinet, ciuitas est permagna & populosa, duo millia passuum ambitu suo complectitur, à duobus fratribus Brunone ac Theodoro Lutolphi ducis Saxoniæ filiis condita anno 861. Hanc Onacra annis perlabitur. Tota vrbs in plano sedet, mœnibus ac fossa duplici profundiss. & aliquot in locis triplici, ac qualibet aquis stagnante munita. Vallum etiam inter fossas crassissimum ductum per circuitum, variis arborum consitum generibus. Quinque hìc foras, quinque prætoria & totidem magistratus, hodie principibus suis titulum tribuit. Munster.

Brusa, vrbs Bithyniæ, ab Annibale condita sub Olympo monte. Plin.lib.5. Vide PRVSA.

Brusis, pars Macedoniæ, à Briso Imachij filio. Stephanus.

Brutiani, à Brutiis dicti, officia seruilia magistratibus præstabant: hi primùm se Annibali tradiderunt, perseuerarúntque quousque ex Italia discederet.

Bruthus, Ascanij filius, qui à se Bruthones denominauit. Bocatius.

Brutidius, vir quidam, qui tempore Iuuenalis poëtæ, tractus est ad iudicium tanquam fautor & amicus Seiani, apud Imperatorem accusati. Iuuenal.

Brútij, populi in extremis Italiæ finibus, supra Lucanos peninsulâ incolentes, cuius Isthmus à Lao fluuio vsque ad Metapontium porrigitur. Hi Lucanorum olim pastores fuerunt, qui excusso seruitutis iugo, trans Laum fluuium sedes posuerunt: vnde & βρέττιοι à Lucanis dicti sunt, quod illorum lingua fugitiuos sonat: à Romanis autem Brutij appellati sunt, quasi Bruti, hoc est stupidi & vecordes. Qua ignominia ideò notati, sunt, quod secundi Punici belli tempore ad Annibalem defeciuissent: ob quam perfidiam semper deinde sine honore, sine dignitate habiti sunt, ad seruilia tantùm opera & viliora munia soliti compelli. Brutiorum oppida fuerunt Temesa, Terina, Cosentia, & Rhegium, in extremo Scyllæi promontorij situm, ea in parte, qua Sicilia olim ab Italia dicitur esse auulsa.

Brútina, vrbs Hispaniæ, Ptolemæo. Vide BRVTOBRIA.

Brutórum familia Romæ imprimis fuit illustris, ex qua primus fuit L. Iunius Brutus, à stultitia, quam Tarquinij metu simulabat, ita cognominatus. Hic exactis regibus, ciuitatéque in libertatem vindicata, primus Romæ cum L. Tarquinio factus est consul: rebúsque multis preclarè gestis, tandem eo in prælio quod ad Regillum lacum cõmissum est, occubuit: cúmque matronæ, vt fortissimum muliebris vindicem, annum integrum luxerunt. De hoc Virgil.6. Æneid.

Vis & Tarquinios reges, animamq; superbam
Vltoris Bruti, fascésque videre receptos?

M. Brutus, vnus fuit ex Cæsaris Dictatoris percussoribus, qui in eãpis Philippicis ab Octauio & Antonio victus, necem sibi consciuit. Plutarchus. in Bruto.

Decius Brutus, acerrimus publicæ libertatis propugnator fuit, qui Mutinæ aliquandiu ab Antonio obsessus eáq; obsidione Hircij & Pansæ opera liberatus, tandem à militibus suis desertus est, & ab hostibus occisus. Plura apud Liuium. Plutarchum & Plinium.

Brutium promontorium, à Ptolemæo Scyllæum vocatum, in extremo loco occidui cornu, vbi olim Siciliam Italiæ annexa fuisse putatur, sed postea maris sæuitia abscisse.

Brutius Præsens, consul, collega I. Antonij Pij Augusti. 11. anno ab vrbe 890.

Brutóbria, vrbs inter Tyritanos & Bætim fluuium. Steph. Eadem nimirum est quæ aliàs Brutina.

Brutulus Papyrius Samnites, vir nominis prioris fœderis fractor, Romanis deditur. Triumphat Dictator Liuius lib.6,

Bruxella primariarùm totius Brabantiæ ciuitatũ secunda, ex bello Senonensium contra Menapios, originem habet. Et quia foncium perennium scaturigine, montium venustate, aerisque clementia, amœnam spectabilémque se reddit, hinc Principi aulam sedémque suppeditat Magnificis proinde nobiliũ illustriúmque virorum ædificiis atque Palatiis summè frequens, agros & saltus habet vicinos, omni auium ferarúmque genere abundanter. Forma est rotunda: Palatio regio, Cancellaria & Curia Brabantica. Tẽplis celebertimis, & nouo Canali Bruxellensium & vicinorum omniũ commodo intra vndecim annos inchoato & absoluto, superba.

Branium, vrbs Thesphrotiæ. Steph.

Bryas, Argiuorum contra Lacedæmonios dux Pausan.

Bryax, vel Brias, sculptor marmoratius, Mausoleum vnà cum aliis fecit.

Bryâzon, annis Asiæ in Bithynia Plinius libr. 5. cap. 32.

Brygei, Thraciæ populi, Stephano, qui postea Phryges dicti sunt Strabo. lib.7.

Brygias, vrbs Macædoniæ, Stephano, cum qua statim subiungitur Brygion, vrbs Macedoniæ

niæ. Vide Bryx

Brygion, vrbs Macedoniæ. Plin. lib. 4. cap. 30.

Brygis, ciuitas quam Mardonius in suam redegit potestatem. Herod. lib. 6.

Brygus, regnauit apud Celtiberos, anno à creatione mundi. 208.

Bryllion, oppidum, in Mysianon longè ab Ascanio flumine. Plin. 6. cap. 32.

Bryllium, vrbs in Propontide. Ephorus Cæum, καῖον esse scribit, & regio Bryllis. Steph.

Bryorum, litus Cyrenaicæ regionis. Ptol.

Brysacium, Parthinorum vrbs. Steph.

Brysæ, Thraciæ populi. Plin. lib. 4. cap. 11. Vide BRYCAE.

Brysani, Indiæ populi. Steph.

Brysæa, Laconiæ oppidum. Pausan.

Brysani, Cyconum vicini inter Scythicas gentes. Plin. lib. 6. cap. 17.

Brysæa, ciuitas Laconiæ. Porphyrius apud Homerum, lib. Iliad. 2.

Brisæa vrbs Aeoniæ, à qua Bacchus Bryseus cognominatus est, quòd ibi coleretur. Quidam tamen Bacchum Bryseum dici putant ab anti quo verbo βρύω, quod est scaturio: quoniam ex aluearibus mella, vel ex vuis musta exprimere primus docuit. Alij Byrseũ potius quàm Bryseum volunt cognominatum, à byrsa pelle quàm in bello induebat. Diodo. lib. 5.

Brysiæ, vrbs Elidis. Steph.

Brystacia, vrbs Oenotrorum. Steph. Calabriæ episcopalis sedes. hodie *Briatico*.

Bryx & Brygæ, gens Macedoniæ, Illyriis finitima. Steph.

Buas: Lybiæ populi, apud quos vir cæteris viris, mulier mulieribus imperat.

Buana, Armeniæ maioris. oppidum. Ptol.

Bubacene, Asiæ regio, à Polyperco in ditionem sub Alexandro M. redacta. Curtius.

Bubagânus, Constantinopolitani imperatoris dux ab Henrico 11. Romanorum imperatore vexatus. Blond. lib. 3. deca. 2.

Bubalus, pictor fuit apud Clazomenas ciuitatem Asiæ: hic Hipponactem quendam poëtam deformem pro risu pinxit, quo ille furore commotus, tali eum carmine perculit, vt se laqueo suspenderet. Acron.

Búbares, ciuitas à Minutio capta, anno ab vrbe 559.

Búbaris, Amyntæ filiam vxorem duxit, anno ab vrbe 247. Iustin. lib. 7.

Bubastis. ciuitas Aegypti, vbi conuentus quotannis agebatur in honorem Dianæ. Hinc Bubastides præfectura. Aegyptus enim diuidebatur in præfecturas oppidorum, quas Nomos vocant. In ea vrbe religiosissimè olim colebatur Isis, quæ ab ea Bubastis appellatur. Ouid. lib. 9 *Cum qua latrator Anubis, sanctáque Bubastis.* In hac Dianæ, quam Bubastin nominant, clarissimum fuit templum, & inter cætera maximè spectabile. Herodes. Hæc Straboni & Ptol. vocata est heroum ciuitas: quibus etiam Bubastus scribitur.

Búbasus. Cariæ regio, cuius mulieres ab Ouidio vocantur Bubasides lib. 4. Metam. *Bubasides videre nurus. &c.*

Bubestiacum, flumen Aegypti inferioris. Ptol.

Bubastis, Cariæ vrbs. Step.

Bubeij. Africæ interioris populi, à Cornelio Balbo superati. Plin.

Bubéium, natio, vel oppidum Cyrenes. Plin. libr. 3. cap. 5.

Bubesus, sinus est Cariæ. Pomponio Melæ, lib. 1. in descriptione Cariæ.

Bubentâni, Campaniæ populi, Coriolanis vicini. Plin. lib. 3. cap. 5

Bubiasinum. Oppidum in Hercinia Sylua, Marobudi cuiusdam, qui Sueuis imperauit, regia. Strab. lib. 7.

Bubinda, fluuius Hiberniæ. Ptol.

Bubo, ciuitas Lyciæ. Plin. Nascitur & in Lycia creta circa Bubonem.

Bubo, Plin. lib. 17. Lydorum vrbs est, in mari Mediterraneo sita, quorum vrbes sunt tres, Bubõ, Balbura. & Oenandros. Strabo verò lib. 13. Lyciæ, non Lydiæ vrbem esse ait, in qua creta nascitur. Huic Stephanus Balbaram coniungit, quas ait à Bubone & Balbuco latronibus esse conditas.

Bubona, dea boum ab antiquis culta. Rhodig. lib. 1. cap. 34.

Búbula, cum aliis Cyrenes vrbibus Plinio commemoratur lib. 5.

Buca, oppidum Ferentanorum in quarta Italiæ regione. Plin. lib. 3. cap. 12.

Bucellani Gallogræci dicuntur, eorúmque regio Bucellaria. Suidas.

Búccina, nomen oppidi in Sicilia. Dion. quo nomine etiam dicta est insula, Pontani pontificis exilio & morte clara.

Bucéphala, siue Bucephálea, siue Bucephalia, Indiæ vrbs, iuxta Hydaspen fluuium, ab Alexandro condita, sic appellata à Bucephalo equo, qui ibidem cecidit in prælio, quo vicit Porũ. Meminit etiam Stephanus duorum huius nominis locorum. Est & Atticæ portus Bucephalas, in sinu Laconico, nõ procul ab Isthmo Peloponnesi. Plin. lib. 4. cap. 5.

Bucéphalus, Alexãdri magni equus, à latitudine frontis sic dictus, vel ab aspectu toruo, vel ab insigni taurini capitis armo impressi, quo Alexander in certaminibus vtebatur, quoniam esset bellator optimus: ab eo Bucephalia, vrbs Indiæ dicta, quam Alexander condidit, dixitque ex nomine sui equi Bucephali, eo ipso in loco sepulti. Strabo lib. 15. & Plin. lib 6. c. p. 20. Est & Bucephalus Achaiæ portus, qui ab aliis Bucephalas ab aliis Bucephalon dicitur. Plin. libro 5. cap. 4.

Bucha, oppidum Misniæ vulgò *Buech*.

Buchetium.

Buchetium, vrbs parua, non longè, à Cichyro, ad sinum Ambracium sita: proxima verò mari Strabo.

Búchiæ, Ioniæ locus. Steph.

Bucia, extrema Siciliæ vrbs. Ptolemæus hodie. *Butera.*

Bucinna, parua insula maris Siculi. Plin. li. 3. cap. 8

Buciuna, Steph. ciuitas est Siciliæ, qui & Bricinniam alibi Siciliæ vrbem facit.

Bucinobantes, Germaniæ gens contra Moguntiacum. *Weisbadem* oppidum contra Moguntiam putat Heroldus.

Buclopus, deus muscarum. Rhod, lib. 22. cap. 3.

Bucólion, filius Laomedontis. Homerus in Iliade, lib. 6.

Bucolium, locus iuxta Constãtinopolim. Item in Peloponneso, Arcadia & Aegypto. Dionys. Thucyd.

Bucolo, vrbs Pharsaliæ aut Thraciæ. Vatinus.

Bucra, Siciliæ promontorium. Ptol. Hodie *Elcapo Longobardo.*

Buda, Vngariæ metropolis, quæ thermas habet subtus vrbs mœnia, inter occasum & septentrionem sita, haud longè à Danubij ripa ex humili colle fonte duplici scaturiente: quorũ alter frigidissimus, odore sulphureo. alter ita calidus, vt digitum immersum tenere nequeas. Calidus autem, pisces ferè palmares alit non paucos in feruentibus vndis oberrantes: qui dum coquuntur, sapor nullus extat. Vadianus. Buda, vulgò hodie *Offen.* Curta Ptolem. dicitur.

Budæa, Indiæ, intra Gangem vrbs. Ptol.

Budêa, ciuitas Magnesiæ, à Budeo cõditore: vnde Budea Minerua in honore apud Thessalos habita.

Budêa, ciuitas Phrygiæ, Budei, Medorum & Scythiæ populi, Steph. Plin. lib. 4. cap. 12.

Budda, Gymnosophistarum apud Indos princeps extitit, quem illi ex virginis latere natũ fuisse credi voluerunt. Rhod. lib. 14. cap. 1.

Budini, Scythiæ Europæ populi, nõ procul à Boristhene amne, Gelonis, Thassagetis & Basilidis finitimi. Plin. lib. 4. cap. 12.

Budinum, Sarmatiæ Europeæ mons. Ptol.

Budóræ insulæ duæ prope Cretam insulam. Plin. lib. 4. cap. 11.

Budó gis, vrbs Germaniæ Ptolomæo, hodie Vratislauia, vulgò *Breszlau.*

Budoris, vrbs Germaniæ Ptol. vulgò *Heidelberg.* sub ditione Comitis Palatini.

Budôrum, promontorium in Salamino: vel vt Ephorus, castellum: quanquam pro castello βούδωρον per ω apud Steph. scribitur.

Budorus, Eubœæ insulæ fluuius. Ptol. Strabo Eidem mons Salaminæ Atticæ.

Budua, Hispaniæ vrbs, inter Olysponẽ & Emeritam. Anton.

Bugárida, dicebatur factio, tempore Diocletiani Iouij xxxvii. Romanorũ imperatoris, con-

pressa atque deleta, anno ab orbe 1038.

Bugei, populi à Parthenis oriundi, qui quum ab his expulsi, ad Cretam appulissent, & vnà cũ Minoe in Siciliam nauigassent, post eius obitum quidam ex his pedestri itinere sinum Adriaticum vsque in Macedoniam peragrantes, Bugei sunt appellati. Strabo lib. 6.

Bugenes. Bacchus dictus, sub quo nomine ab Argiuis colebatur. Hinc & Græcorum plerique Tauriformem Bacchum & Tauricipitẽ effingebant & appellabant, natumq; ex Persephone, vt Eusebius tradit. Quinimo & iam Tauros dictus est, & illi cornua attributa. Diod. li. 5

Buges, amnis Scythiæ Europeæ, flexum Mæotidis secans, Pomp. Mela. Supra Bugen verò amnis est Agatus, quem Sagarim Ouid. nominat.

Bugia, vrbs Aphricæ ab Hispanis obtenta.

Bul, nomẽ mẽsis octaui, nostro Octobri respondentis. 3. Reg. 6. lat germen, siue vetustas, aut defluens.

Bulanes, Sarmatiæ Europeæ populi. Ptol.

Bularchus, pictor fuit præstantissimus, cuius picturam Maguetum exitij, mediocris spatij, Candoles rex pari rependit auro. Plin. lib. 7. cap. 38.

Buleutérion, Cyzici ædificium amplum, sine ferreo claueo, ita confectum, vt eximantur trabes sine fulturis, ac reponantur. Plinius lib. 33, cap. 15.

Búlgari, Europæ populi in parte Mœsiæ ad Danubium, gens ferox, multas in Europa clades vicinis intulit. Nonnullis placet non indigenas: sed aduenas esse è Scythia egressos. Volaterranus.

Bulgaria, pars Daciæ à recentioribus appellatur. Europæ regio supra Thraciam inter Danubium & Pontum Euxinum sita, Daciæ & Mœsiæ contermina. Hinc Bulgari dicti qui eam incolunt. Vide. DACIA.

Bulia, Phocydis vrbs Ptol.

Bulini, gens circa Illyriam, Artemidorus non gentem, sed Bulinem ciuitatem esse dicit. Stephan.

Buli, mons est Syriæ non longè à Gari.

Bulis, vrbs Phocidis, Stephano βῆλις; à Bulone conditore sic dicta, à qua Bulij Bulienses Cicero in Pisonem.

Bulla regia, liberum oppidum Numidiæ in Africa. Plin. lib 5. cap. 3.

Bullæum, vrbs insulæ Britanniæ. Ptol.

Bullamina, Africæ propriæ oppidum. Ptol.

Bullenses, oppidum & populi Locrorum. Plin. lib. 4. cap. 3.

Bullidensis, Macedoniæ colonia. Plin. libro 4. capite 10.

Bullio, Ducatus à Gothfrido Lotharingiæ duce, propter expeditionem in Turcas recuperandæ terræ sanctæ gratia, Sperto Eburonũ Episcopo, magna vi auri venditus. Aemilius lib. 4.

Bulliones, barbari incolæ Macedoniæ, Plin. lib. 4. cap. 23.

cap.23. Apollonia quondam Corinthiorum colonia, VII. M. passuum à mari recedens. Cuius in finibus celebre Nympheum accolũt barbari. Amantes & Bulliones.

Bullis, oppidũ in ea parte Macedoniæ quæ mari Adriatico adiacet, non procul ab Apollonia, teste Ptole.lib.3.cap.13. Plin.Bullidensem coloniam vocat lib.4.cap.10.& populos ipsos Bulliones,lib.3.cap.23.

Bulua,Ptolemæo. Butua, Plinius Liburniæ vrbs, nunc Bodona.

Buluba, Lybiæ Cyrenaicæ oppidum.

Bumathani,Taprobanæ populi.Ptolem.

Buna, filius Ierameel primogeniti Esron filij Phares. 1.Paral.2.Lat.ædificans,siue intelligẽs aut adoptans.

Bunártis,vrbs Libyæ.Steph.

Bunas,Athenienſis vir,qui arbiter in controuersia inter Calydonios & Eleos designatus, per fictas occasiones rem in longum distulit: nec vnquam de lite voluit pronũciare. Vide Prouerb. Bunas iudex est.

Bunea Iuno dicta est, à Bunone filio Mercurii Pausanias.

Bunêma,vrbs Epiri ab Vlysse condita.Steph.

Bunítium,vrbs Germaniæ,Ptol.vulgò *Sund.*

Bunnus,vrbs Illyriæ.Steph. Vide BYNAE.

Bunobora, Mauritaniæ Cæsarienſis oppidum. Ptolem.

Búnomus, Macedoniæ ciuitas, Pella postea dicta. Steph.

Buphagus, in Arcadia fluuius est, ab heroë Buphago dictus, qui Iapeti fuit filius & Thornacis: quem honesta parum affectantem in monte Pholoë peremit Diana. Rhodig. libro 26.cap.2.

Buphagus & Butinas, Hercates cognominatus est, quod multi cibi esset, & boues integros ederet. Pamphagus item,Polyphagus, & Addephagus hac de causa dictus est. Vide Lyndius.Hercules.

Bupla, noti sunt tumuli apud Ilium, quod ex Mysia bouem insequutus Isus,ibi demum vrbem condiderit.Cæl.Rod.libro.29.cap.2.

Buphonus,Iouis sacerdos.Paus.

Bura,Iouis filia Paus.

Buraicus fluuius vicinus Buræ oppid.

Buraicus, Hercules dictus ab Achaiæ vrbe Bura, vbi & specus & fluuius eodem nomine extitêre, quo in loco tabella & talis seu taxillis vaticinia dabantur. Nam qui Deum consulebant, primùm ante simulachrum Dei preces effundebant:deinde quatuor tales, qui multo in numero erant apud Deum, super mensam iaciebant,in singulis autem talis figuræ notatæ inerant, in tabella verò figurarum interpretationes inueniebantur, & sic habebatur vaticinium.Gyrald.de Diis.

Búpalus & Anthermus,Antermi Chij filij, clarissimi sculptores fuêre,Plin. 36. cap.5.Hi, quia

Hipponacti poëtæ notabilis vultus fœditas erat, imaginem eius lasciuia iocorum proposuere ludentium circulis: quo Hipponax indignatus,amaritudinem caminum distinxit in tantum, vt quidem existiment ad laqueum eos compulisse.Horat.in Epod.Ode 6.

Qualis Lycambe spretus infido gener.
Aut acer hostis Bupalo. Vnde Hipponacteum præconium pro infami nota posuit Cic.Epist. lib.

Buphia,vicus Sicyoniæ.Steph.

Bupraſium,ciuitas & fluuius, & regio Elidis, à Bupraſio conditor.Hom.A Plinio lib.5.cap.5. inter Achaiæ loca recensetur.

Bura,vel buris,vrbs Achiæ propriè dicta, ad sinũ Corinthium sita,olim florentissima,nunc vnà cum Helice vicina vrbe,maris impetu hausta. Ouid.lib.15.Metamoph.

Burbiba,Hispaniæ vrbs inter Bracaram & Asturicam.Anton.

Burca, Mauritaniæ Cæsarienſis oppidum. Ptol.

Si quæras Helicen & Buram Achaidas vrbes.
Inuenies sub aquis:& adhuc ostendere nautæ
Inclinata solent cum mœnibus oppida mersis.

Burcêna.Vide BARCHANA.

Burcârdus,Sueuorum dux anno 913.

Burchâna aliàs Burcana Oceani Germanici, vel Ponti insula nobilissima.Plin.lib.4.cap.13. Inde insulæ Romanorum armis cognitæ. Earum nobilissima Burchana, Fabaria à nostris dicta, à frugis similitudine sponte prouenientis.

Burchânis,insula in Celtica,Steph.

Burdêgala, vel Burdîgala, Suid. Strabo autem Burdigaliam ciuitatem Galliæ esse dicit, in qua Aquitanorum nobilissimum emporium. Ad portam S.Germani cernuntur amphitheatri reliquiæ. Portus multarum nauium capax, negotiationi idoneum opibúsque florentem Burdegalam efficit. In hac natus est Ausonius poëta.vulgò *Bordeaux.*

Burdínus,antipapa,à Celest. II. pontifice captus, anno 11.23.

Burêa,vrbs Italiæ,à Bureo condita. Steph.

Burêa,Buttis,vel Burthina, fons in loco quodam insulæ Coo,sic dictus, quòd bouis naribus similem habet meatum vnde scaturit.Theocritus,Idyl.7.

Burgundia, regio Galliæ Celticæ, quam olim Sequani & Hedui tenuerunt: ab ea Burgundi & Burgundiones dicti.Plin.lib.4.cap.14.

Buris.Vide BVPA.

Burgundia duplex,altera inferior, quæ & Regia vocatur: hoc ducatus nomine gaudet, olim Heduorum regio. Altera superior, quæ Imperatoria vocatur (Marliano teste) & comitatus nomine censetur. hanc olim habuerunt Sequani:cuius Metropolis est Bisontium.

Burnistæ, Plinius libro 4.cap.21. ciuitas Illyrici Liburnorum.

Burnum

Burnum, Castellum est in tractu Dalmatiæ, nobilitatum populi Romani prælij, Plinius lib. 3. cap. 22.

Bursaonenses, Hispaniæ citerioris populi, Calaguritanis & Complutensibus vicini. Plinius lib. 3. cap. 3.

Burtina, vrbs Hispaniæ, Ptolemæus, vulgò *Barbastro.*

Buscumducis, à Syluis atque nemoribus quæ hoc loci quondam Brabantiæ Duci fuerunt, appellationem obtinet, vna ex quatuor præcipuis Brabantiæ ciuitatibus: ludo literario, magna ciuium & præstantium ædificiorum frequentia, pugnacique populo, ciuili tamen ac blando nobilis. Ibi mercatura, lanificium, cæteræque artes mechanicæ florent, vulgò *Bosleduc.*

Busæ, Herodot. lib. 1. populi sunt Medorum quos subegit Dioces. Steph.

Busacteri, maiores & minores, Germaniæ populi, quos quidam Bructeros esse putant, hodie *Brockersberg* sub Goslaria.

Busiris, Neptuni filius, ex Libyæ filia Epaphi, crudelissimus Ægyptiorum tyrannus, quo tempore Danaus Argiuis imperauit. Hic cum hospites omnes Ioui immolaret, ab Hercule in Ægyptum delato, cùm eadem illi insidias pararet, vnà cum Amphidamãte filio, & præcone Chalbe, & ministris aræ interfectus est. Virgil. 3. Georg.

— quis aut Eurystea durum,
Aut illaudati nescit Busiridis aras?

Deus lini appellatur. Ouid. lib. Heroid.

Si te vidisset cultu Busiris in isto.

Statius lib. 12. Thebaid.

Non trucibus monstris Busirim infandúmque dedisti.

Busiris, vrbs in Ægypto, ad Nilum fluuium, à Busiride condita: in qua fuit templum magnum Isidis. Hinc Busiritica præfectura, apud Strabonem, lib. 17.

Busmadis, Isaurica ciuitas. Steph.

Butáde, pars tribus Ægidis. Steph.

Butania. Dalmatiæ oppidum. Cedren.

Butes, nomen sacerdotis, à quo Eterbutadæ sacerdotes, nobiles & illustres Athenis. Rhod. lib. 14. cap. 13.

Butea, nomen est familiæ Romanæ, ita dicta à Buteone, id est, accipitre, cui principatus in auguriis dabatur olim, vnde hæc familia Butea dicta est, quòd prospero auspicio à Buteone desumpto in ducis naui sedisset, vt scribit Plinius.

Buteo, cognomen M. Fabij apud T. Liuium & Plut. in Fabio Maximo.

Buteo, orator Romanus, cuius meminit Seneca lib. 2. Controuers.

Butes, siue Buthes, filius Amyci, Bebryciorum regis, qui ob sæuitiam patris ab Argonautis cæsi, regno pulsus, paruo nauigio Drepanum in Siciliam confugit, vbi à Lycaste nobili meretrice hospitio susceptus est: à qua cùm ob formæ, morúmque elegantiam diligeretur, eius concubitu vsus, Erycem filium ex ea suscepit: & quoniam Lycaste ob eximiam pulchritudinem Venus vocabatur, datus est locus fabulæ, Buten ex Venere filium Erycem suscepisse. Contrà Virg. lib. 5. Æneid. Buten à Darete iuxta tumulum Hectoris occisum tradit, inquiens.

Idémque ad tumulum, quo maximus occubat Hector,
Victorem Buten immani corpore, qui se
Bebrycia veniens Amyci de gente ferebat
Perculit, & fulua moribundum extendit arena.

Butes, Troianus, à Camilla occisus. Virgil. 11. Æneid.

Protinus Orsilochum & Butem, duo maxima
Teucrum Corpora, &c.

Butes, Scythatum fluuius, cui propinqui sunt Agathyrsi & Sarmatæ. Tortellius.

Buthia, vrbs vel regio Ioniæ. Steph.

Buthon, vrbs Illyridis. Steph.

Buthos, oppidum Aegypti. Ptol. & Plin. lib. 5. cap. 10. Vide Bvtvs.

Buthrotorum, Sinus Epiri regionis. Ptolem. *Golfo de Brutonto*, Moletio vrbs Epiri. Strabo. hodie *Butrinto.* Locrorum in magna Græcia amnis. Liu. hodie *Nouito.*

Buthyreus, insignis statuarius fuit, Myronis discipulus, qui fecit dignum præceptore puerum sufflantem languidos ignes, & Argonautas. Plin. lib. 34. cap. 8.

Buticus, Lacus à Buto Aegypti vrbe sic dictus. Strab. lib. 17.

Buthus, athleta nobilis, qui bouẽ integrum vno die deuorare solebat: vnde natum prouer. in edaces. Buthus obambulat.

Butis, Syrię ciuitas, Pella postea dicta Steph.

Butta, insula maris Mediterranei prope Cretam insulam. Plin lib. 4. cap. 18.

Butra, insula iuxta Carpathon Plin lib. 4. cap. 12.

Bútrium, vrbs Italiæ. Steph.

Butrótum, siue Buthrótum, viue Buthrótos, Romanorum colonia. Plin. lib. quarto, capite 11 in finibus Epiri, ad sinum Ambracium, Ouidius 13. Metamorphoseos.

—Epiros, an his, regnataq; vati
Buthrotes Phrygio. Virg. 3. Aeneid.
—portúque subimus
Chaonio, & celsam Buthroti ascendimus arcem.

Butrótũ, ciuitas & insula circa Corcyram. Steph.

Bútua. oppidum Liburniæ. Plinius libro quarto, capite 22.

Butuntinénses, populi Calabriæ in Italia. Plinius lib. 3. cap. 11.

Butus, Pandionis filius, vnde Butadæ, pars tribus Aegeidis. Step. Est & Ægypti ciuitas. vide supra Bvthos. Herodianus vicũ esse scribit, vbi oraculũ fuerit: vnde & Latona Buto. Steph.

Buxen-

Buxentum, oppidū Lucaniæ in Italia ad Lauum fluuium. Plin. lib. 3. cap. 5.

Buxéntum, oppidum quod Græci Pyxunta vocant in sinu Posidoniæ, à buxo arbore quæ copiosa illic prouenit. Ptolem. Liu.

Buz, id est, contemptus, siue deprædatus, nomen loci in terra Cedar, Ierem. 25. Filius item Nachor ex Melcha, Genes. 22. Pater Ieddo, 1. Paralipomen. 5.

Buzæ, Indica gens, Plin. lib. 6. cap. 20.

Buzaras, mons Mauritaniæ Cæsariensis. Ptol.

Buzez, Marmaticæ nomen gentis. Ptolem.

Buzéri, gens Themiscyræ regionis in Asia. Plin. lib. 6. cap. 4. Vide BYZARES, BYSARI, BYZARES.

Buzi, pater Ezechielis Prophetæ. Ezech. 1. Lat. contemptus, siue depredatus.

Buziges, Heros quidam Athenis fuit, qui omnium primus, iunctis bobus arasse terram creditur, sacerdotióque præfuit. Cæl. antiq. lib. 28 cap. 23.

Buzigêus, mons Thessaliæ. Plin. lib. 4. cap. 8.

Buzygia, Athenis fuit familia sacerdotio prædita, à Buzyge quodam heroë, qui omnium primus iunctis bobus terram arasse creditur.

B Y

Bybássus, vrbs Cariæ, à Bybasso pastore qui Æsculapium in Cariam maris tempestate delatum seruauit. Steph.

Bybæ, vrbs sita iuxta Peucetios Thraciæ populos. Steph.

Bybleſia. Cariæ regio, ab Istmo Cnidiorum initium sumens. Herod. lib. 1.

Byblij, gens Scythica. Steph.

Byblij apud Cyprios dicebantur sepulchrorum custodes.

Byblia Venus nuncupata, de qua Lucianus, in Dialogo qui est de Dea Syria, sic ait: Vidi in vrbs Bybli templum ingens deæ. Veneris, cognomine Bybliæ, in quo & ritus & cæremonias in Adonim peragunt, vbi & fabulæ reliquum exequitur.

Byblis, parua Maris Mediterranei insula cum oppido, alio nomine Melos dicta, quam Aristoteles Zephyriam, Callimachus Mirmalida, Heraclides Siphnum & Acytom vocant. Plin. lib. 4. cap. 12. Steph. in Melo βύβλος scribit ex quo apparet Byblus aut Byblis legendum.

Byblis, puellæ nomen est.

Byblus, Syriæ Phœniciæ vrbs, Beryto vicina, in qua Adonidis templa sunt. Eam à tyranno oppressam Pompeius liberauit. Sita est in excelso quodam loco, non procul à mari. Strab. lib. 16. Hodie Gaëta. De hac plura vide apud Stephanum.

Bycus, fluuius Sarmatiæ in Europa. Ptolem. Hodie Buges vocatur.

Byle, vrbs. Vide BLEA.

Bylliones, populi sunt. Illyrici super Epidamum, siue Dyrrachium & Apolloniam, sedes habentes. Strabo, lib. 7.

Byllis, vrbs Illyriæ maritima, à Myrmidonibus qui cum Neoptolemo erant condita. Steph.

Bymazus, vrbs Pæonum. Steph.

Byrsa, Strabo lib. 17. arx in media vrbe Carthaginensium, in cuius vertice Æsculapij templum, quod Asdrubalis vxor, capta vrbe, concremauit. De huius autem nominis origine hæc Seruius: Appulsa ad Lyciam Dido, quum ab Hiarba Getulorum Rege pelleretur, petiit callidè vt tantum terræ emeret, quantum posset taurino tergo circundare: quod cùm obtinuisset, corium in tenuissima frusta sectum ita tetendit, vt occupatis XXII. stadiis, & thesauris suis amicis ostensis, ciuitatem construxerit, quam postea vocauit Carthaginem. Arcem verò à bouino corio, quod vocant Græci, Byrsam nuncupauit. Virgilius libro primo Æneid.

Mercatiq; solum, facti de nomine Byrsam,
Taurino quantum possent circundare tergo.

Stephanus.

Byrus, siue Byrthus, Latro fuit, cuius meminit Horatius. Serm. Sat. 4.

Vt sis tu similis cœli, Biriq; latronum.

Bysalas, regio iuxta Syrtes. Vide BYZANTES. Stephanus.

Byssacea regio, idem quod Byzantium: vnde & Byssacæna vestis, id est, Byzantia.

Bysnæi, gens Bebrycum. Steph.

Bysus vel Byssus, gens quædam. Steph.

Byzacium, Africæ regio. Plin. lib. 4. cap. 4.

Byzántes, populi Africæ. Vide BYZANTIVM. De Byzante & Strabo eius fratre. Vide Steph. in Bynæcopolis.

Byzantium, ciuitas in Africa, quam quidam Byzacium appellant, & populos Byzantas. Martianus. Strabo Byzantium nominat, vnde Byzacenus ager Step. Byssacitas & Byssacenos.

Byzántium, Thraciæ oppidum à Pausania Spartanorum duce conditum. Iustinus lib. 4. Eustathio à Byze Megarensium classis præfecto, liberæ olim conditionis, & Ligos ante dictum Plin. lib. 4. cap. 1. Hodie à Constantino Magno Constantinopolis, antea noua Roma, mox temporibus Seueri, & filij sui Antonini, Antonia vocitata. Expugnata à Mahumete Turca, anno salutis nostræ 1453. magna Christianæ pietatis iactura: proximis verò annis ingenti terræmotu multis in locis concussa. Ouid. lib. 1. Trist.

Quáque tenet ponti Byzantia littora fauces,
Hic locus est gemini ianua vasta maris.

Vide Cæl. Rhod. lib. 19. cap. 6.

Byzantium Toparum, Indię vrbs intra Gangem Arrianus.

Byzenus, Neptuni filius, cui mos fuerat mira in dicendo libertate vti: vnde natum prouerbium, Byzeni libertas, in eos qui audacius liberaliúsque loquuntur.

Byzea, Scythiæ ciuitas, Stephanus cuius populi loquuntur intrepidè.

Byzeres, populi in Ponto, qui Straboni Byzares vocantur: aliis Byzari & Budini olim Calybes, & deinde Chaldæi dicti. Valer. Flaccus. 5. Arg. *Byzerésque vagi, Phydiréque à nomine dicta Littora* Plinius lib. 6. cap. 4. Buzeros vocat. Ab his portus quidam Ponti, Buzericus appellatur: cuius meminit & Steph.

Byzîa, Arx Regum Thraciæ, à Terei nefasto crimine hirundinibus inuisa. Plin. lib. 4. cap. 11.

Byzon, ciuitas quondam fuit Thraciæ, quæ terræ hiatu rapta est. Plin. lib. 4. cap. 11.

C A

Litera tristis à veteribus appellabatur, quòd nota condemnationis esset, quam Prætor in iudiciis publicis dare iudicibus solebat in tabella Cerata scriptam, vt si reus damnandus videretur, eam in vrnam coniicerent.

Caas mons est Syriæ in tribu Ephraim, insignis tumulo Iesu filij Naue; nam diu apud Vicantanam sepulchrum eius ab incolis forensibus ostensum est Bocat.

Caath, filius Leui, filij Iacob. Genes. 46. 1. Paral. 6. Lat. congregatio, siue ruga, aut obtusio.

Cabâdes, Rex Persarum electus, Perozæ extincto cum omni fermè exercitu. Procopius, Agathius.

Cabalaca, Albaniæ in Asia oppidum. Plin. lib. 6. cap. 10.

Cabala, locus in Sicilia, vbi Dionysius contra Carthaginenses dimicans victoria potitus est. Diod. lib. 15. eiusdem nominis vrbs in Cicilia. Appian. Est etiam Thraciæ oppidum. Cedren. & Zonar.

Cabalaca, Albaniæ oppidum Plin.

Cabalia, Asiæ minoris regio, in qua sunt vrbes Oenoanda (quam Strabo Oenoandron vocat.) Populi porrò huius regionis incolæ, Cabalij dicuntur. Herodotus libro tertio. Vide CABALLI.

Cabalis, vrbs propè Cibyram iuxta dorsum Meandri, Steph.

Cabali populi Asiatici. Vide CABALIA.

Caballinum, Æduorum in Gallia Lugdunensi oppidum. Ptolem. Cæsar Cabilonum vocat. Castrum Caballionensium lib. prouinc. *Chalons sur Saone* Gall. Antoninus hîc legionem XIIII. collocat.

Caballinus fons, lympidissimus in Heliconæ Bœotiæ monte, Musis consecratus, Græcis Hippocrene, id est, fons equi, dictus, quem Pegasus, in eo loco saxum feriens, aperuit: vnde & Pegaseus vocatur. Strabo. Vide infrà in dictione Helicon.

Cabarnis. Vide PAROS.

Cabandena, Susianæ regio. Ptolem.

Cabasites, nomus Ægypti, & in ea Cabasa oppidum. Ptolemæo.

Cabassus, vel Cabessus. Homero, vrbs in Capadocia, Othrynæi patria. Hecatæus, hanc vrbem statim vltra Hæmum Thraciæ montem sitam ait. Hellanico Lyciæ vrbs est. Sed verius Apion, vicum esse Capadociæ inter Tarsum & Mazaca, id est, Capadociam, Stephan. Alia est Cybassus.

Cabatanum, Chatramotitarum vrbs in Arabia fœlici. Strabo.

Cabedena, Carmaniæ regio. Ptolem.

Cabeles Mæoniæ populi Herodot.

Cabellio, Narbonensis prouinciæ oppidum, cui vicina sunt Catcasso & Carpentoracte, oppida. Plin. lib. 3. cap. 4. Straboni Caballio dicitur, vulgò *Cauaillon.*

Cabêra, Protei filia, ex Vulcano Caberos tres genuit, totidémque Caberidas, quibus omnibus templa dicata sunt. Strabo lib. 10.

Caberassa, Mediæ vrbs. Ptolem.

Caberi Asiæ populi Cedren.

Cabêron, Asiç fluuius. Plin. lib. 6. cap. 23. in descriptione Carmaniæ.

Cabes, Antropophagûm gens Asiatica Cedren.

Cabessus, Capadociæ vrbs. Steph. Thraciæ oppidum. Hesych. Lyciæ item oppidum Hellanic.

Cabessus. Vide CABASSVS.

Cabillonum, vel Cabullinum, & nunc Catalaunum, oppidum Heduorum inter Celtas ad ripas Araris fluuij: vbi rei frumentariæ commerciique & commeatu causa sæpe & Romani negotiabantur: Matisconæ oppido finitimum in prouincia Lugdunensi, Ducatu Burgundiæ & Francorum regno situm, vulgò *Chalons sur Saone.*

Cabira, ciuitas Rhodi insulæ, ex his quæ cõuentum apud Rhodios efficiebãt, cuius suffragiis omnia gerebantur. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 18.

Cabiria, ciuitas inferioris Asiæ (quanquam Cabirij populi sunt in India) vbi Cabirij habitãt.

Cabirij, Bœotiæ populi. Steph.

Cabolitæ Paropanysi gens. Ptolem.

Cabolus Parmensis, à Longobardiæ Episcopis Papa electus, ex vtraq; parte cõscriptis copiis in campis Neronianis congressis, facta cæde magna, victus fuga elapsus est. Blond. Plat.

Cabrus, Deus Phaselitarum, quæ vrbs Pampylio fuit. Suidas etiã insulam facit. Phaselitæ huic Deo sacrificabant de piscciculis sale conditis: vnde prouerbium emanauit, Sacrificium Phaselitarũ, vt Suidas & Zenobius scribunt quanquam Suidas nomen Dei Calabrũ pro Cabro legat, & Erasm. Caprum.

Cabseel, id est, congregatio Dei, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ios. 15. 1. Reg. 23. 1. Paral. 11.

Cabubathra Arabiæ fœlicis mons. Ptolem.

Cabul, id est, compeditus, vel quasi germinãs, aut quasi defluens, vel quasi veterascẽs regio Galilææ, quæ Iosepho, lib. 8. c. 5. Antiq. Iudaic. lingua Phœnicũ à displicẽdo, aliis à terra tenaci, ob eo

ob copiam argillæ qua figuli vtuntur, nomen accepit. Hanc Salomon Hitam regi Tyri dedit, 3. Reg. 9. Est quoque ciuitas tribus Aser. Iosue 19.

Cabullinum, vrbs Galliæ Ptolemæo, Catalaunum alio nomine dicitur, *Chalons sus Marne.*

Cabura, fons Mesopotamiæ, præter aquarũ omnium naturam egregiè odoratus: cuius fabulosam rationem reddunt, quòd Iuno eò aliquando fuerit perfusa. Plin. lib. 31. cap. 3.

Cabylle, vrbs & regiuncula Thraciæ non procul à regione Astrorum. Steph.

Caca, soror Caci, quam quidam volunt fratris furtum Herculi indicasse, & ob id meruisse sacris venerari. Virg. lib. 8. & Ouid. lib. 1. Fast.

Cacánus, Hunnorum rex, in Thuringiam incursionem fecit, prædam restituit, & Brunnichildæ accepta pecunia rediit domum. Blond.

Cacábe olim appellata fuit vrbs totius Africæ celeberrima, quæ notiore nomine Carthago dicitur.

Cacaria, insula in Ponto. Pompon. lib. 2. Collisseriam vocat.

Cacidiri, Scytharum gentes. Plin. lib. 6. cap. 17.

Cacirini, Siciliæ populi, Latinæ conditionis Pli. lib. 3. cap. 18.

Cacus, Pastor, Auentini incola, qui inter cætera furta quibus agrum Latinum quotidie infestabat, Herculis quoque boues, quos ille occiso Geryone ex Hispania abduxerat, noctu è pascuis abegit, & ne vestigiis furtum deprehenderetur, cauda in antrum suum pertraxit. Hercules ad primam auroram euigilans, cùm gregem perlustrasset oculis, & partem abesse numero sensisset, pergit ad proximam speluncam, si fortè eo vestigia ferrent: quæ vbi omnia foras versa videt, nec in partem aliam ferre, in certus animi, abigere inde armentum cœpit. Verùm cùm præter speluncam actæ boues quædam ad desiderium, vt fit relictarum, mugissent, reddita inclusarum ex spelunca boum vox Herculem conuertit: quem ad speluncam accedentem cùm Cacus aditu prohibere conaretur, clava ictus occubuit, vt latiùs exequitur Liuius libro 1. ab vrbe cond. Virgilius libro 8. Cacum Vulcani filium facit, ore ignem, fumúmque euomentem. Cuius fabulæ originem Mythologici ad pastoris huius latrocinia putant referendam, qui vicinum agrum ferro incendióque crudelissimè vastabat: vnde & Cacus ab Arcadibus dictus est à malis nimirum, quæ vicinis inferebat. De hoc plura Seruius in illud Virgilij 8. Æneid.

Hic spelunca fuit vasto submota recessu
Semihominis Caci, facies quam dira tegebat.
Solis inaccessum radiis, sempérque recenti
Cæde tepebat humus: foribú'que affixa superbis.
Ora virúm tristi pendebant pallida tabo.
Huic monstro Vulcanus erat pater, illius atros
Ore vomens ignes, magna se mole ferebat

Sunt qui affirmant hunc Canum Euãdri fuisse seruum, qui in eo loco Italiæ omnia latrocinio & incendio vastauerit, & ob id Vulcani filium apellatum. Ouid. fabulatur illum tricipitem fuisse:

Manalio iacuit fusus tria tempora ramo
Cacus, &c.

Cacuthis, Indiæ amnis in Gangem affluens. Arrian.

Cacyparis, Siciliæ fluuius. Tucyd.

Cacyron, Siciliæ vrbs mediterranea: Ptolem. hodie *Cassaro.*

Cadara, Insula ingẽs rubri maris, cuius obiectu, vastus efficitur sinus XII. dierum & noctium remigio nauigatus Ptolemæo regi, quando nullius auræ recepit afflatum. Plin. lib. 9. cap. 3.

Cudduſij Asiæ populi sunt, Mediæ regionis prope Albanos & Caspios Strab. lib. 11. vide CADVSII.

Cademoth, id est, antiquitates, vel priores, siue Orientales, aut incendum, vel incuruatio mortis, nomen solitudinis, Deut. 2. siue nomen oppidi in possessione tribus Ruben, quod Iosue 13. Cedimoth. dicitur.

Cadêna, regia, in vrbis modum instructa in montibus Lycaoniæ. Strab. lib. 12.

Cades 1. Sanctitas. nomen solitudinis, Gen. 30. quæ Num. 13. desertum Pharam dicitur, & 33. desertum Sin. Appellatur & Fons Misphat. Quod autem legitur in fine primi capitis Deutero. Sediſtis ergo in Cadesbarne, &c. legendum tantùm in Cades

Cadesbarne, i. sanctitas filij instabilis, aut frumenti, vel puritatis commotæ, ciuitas regionis Moabitarum, vicina terræ siue tribui Iuda versus austrum, hoc est meridiem, ad montem Amorrhæorum, limes terræ. Deu. 1.

Caderes, populi inter Celtas ex ciuitatib. Oceanum attingentibus, quæ Armoricæ appellantur proximi Lemouicibus, Rhedonibus, Veneti, Andegauensibus, Cenomanis, in regno Francorum siti, *Le pays à l'entour de Chasteaubryant en Bretagne.*

Cadi, Cadorum, Phrygię vrbs, quamuis nonnulli ad Mysiam dicunt pertinere. Strab. lib. 12.

Cadiscus, mons Cretæ. Plin. lib. 4. c. 12.

Cadistus, Cretensium mons est adeò in vertice cadens, vt nauigantibus potius vertex, quàm mons videatur.

Cadméa, arx fuit Thebana, & pro Thebis ipsi antiqui vsurpare soliti sunt Strabo li. 9. & Plutarchus in vita Polopidæ Step. Carthaginem quoque olim Cadmeam dictam scribit.

Cadmei, Cadmij & Cadmiones, Thebani sunt Steph.

Cadmeia, siue Cadmeis, olim vocabatur, quę nũc Bœotias. Step. Thucyd. lib. 1.

Cadmus nomen proprium Phænicum regis, Agenoris filij, qui apud Tyrum & Sidonem

imperauit. Hic à patre missus ad perquirendam sororem suam Europam, quam Iupiter, in taurum mutatus, rapuerat, & in Cretam transtulerat, cùm illam non inuenisset, nec ad patrem redire auderet, non procul à Parnaso monte concedit, ibiq́ue Thebas condidit, regionémque à Ioue Bœotisam nominauit cùm prius Aonia vocaretur: cumq́ue quosdam ex sociis à serpente necatos vidisset, eum occidit, eiq; dentes euulsit, ac seuit. ex quibus nati sunt homines armati, qui omnes se statim mutuis vulneribus confecerunt, præter quinque, qui se Cadmo associarũt. Postremò ab Amphione & Zetho regno pulsus, ad Illyrios transiuit, ibique deorum commiseratione vnà cum vxore Hermione, quam Ouidius Harmoniam vocat, Martis & Veneris filia, in serpentem est commutatus. Filias habuit Semelem, Agauen, Inoen & Autonoen. Ferunt hunc decem & sex literas è Phœnicia in Græciam detulisse, αβγδεηιλμοπρστυ. quod Acti cuidam, vt notauimus in litera A, suo loco, vel Lino præceptori Herculis, quidam tribuunt. His Palamedem Troiano bello quatuor adiecisse ξθφχ. Itémque historiam inuenisse, & prosaicam orationem instituisse. Suidas. Fertur inuenisse auri metalla, atque conflaturam.

Cadmus Milesius, paulò pòst Orpheum primus scripsit historiam de Mileto, ac totius Ioniæ regione. libris 4. Suid. De hoc plura vide apud Plin. lib 5 cap. 29. Iste auxit litteras Græcas ab eodem vel eiusdem nominis Cadmo, Agenoris filio, aut à Palamede inuentas, his duabus η & ω primúsque soluta oratione est vsus, arte obseruata apud Homerum.

Cadmus, nomen carnificis apud Horat. Semonum primo,

Tune Syri Damæ, aut Dionysij filius audes
Deijcere à saxo ciues? aut tradere Cadmo?

Cadmus, montis nomen in Asia ad Laodiceam celeberrimam ciuitatem, ex quo monte Lycus amnis fluit. Strabo lib. 12. Plin. lib. 5. cap. 26. Vide DARDANVS.

Cadmus, Coorum tyrannus, anno ab vrbe condita 266.

Cadmus, fluuius Cestrinus. Vide CAMMANIA

Cadomum, Galliæ vrbs, quam hodie *Caen* vocant in Normandia.

Cadrêne, vrbs Lyciæ Olbiorum colonia. Stephan.

Cadrusi, oppidum ab Alexandro conditum ad Caucasum montem. Plinius libro sexto capit. 23.

Cadubatra, Arabiæ felicis oppidum. Ptol.

Caduceum Mercurij virga fuisse fertur, qua ille ad dissidia & discordia tollendas vtebatur (vnde Caducifer vocatus est) à cadendo dicta, quod contentiones & bella cadere faceret. Nam quemadmodum per Fæciales bella ita indicebantur, ita per Caduceatores finiebantur. Non immeritò itaque Mercurio, qui orationis Deus & deorum nuntius habebatur assignatum est Caduceum, quòd dissidentium animi oratione præcipuè sedentur. Caduceum Ægyptij in speciem duorum draconum maris & fœminę figurauerunt, qui parte media sui voluminis, nodo quem Herculeum vocant sibi alligantur. primíssq; partibus reflexi, in modum circuli oscula iungunt. Hanc virgam Apollo dicitur inuenisse, & Mercurio donauisse, lyra vicissim ab illo accepta. De draconibus autem caduceo additis hanc afferunt rationem: Mercurium, cùm hanc virgam manu tenẽs in Arcadiam proficisceretur duos serpentes pugnantes inuenisse, virgáque interposita, dicto citius prælium diremisse. Ad cuius rei memoriam posteri Caduceum duorum draconum similitudine figurarunt: illúd que Mercurio, vetuli peculiare insigne, attribuerunt, qui illos & animas ab inferis reuocare, & somnum, quibus volebat immittere credebatur Quod & ipsum non obscurè tradit Vir. 4. Æneid.

Tunc virgam capit hac animas ille euocat orco
Pallentes, alias sub tristia tartara mittit:
Dat somnos admitq́, & lumina morte resignat.
Illa fretus agit ventos, & turbida tranat
Nubila.

Cadueni, Sardiniæ iurisdictionis in Caria populi Plin. lib. 5. cap. 29.

Cadumim, antiqui, vel priores siue orientales, aut antiquum, siue orientale mare, aut, incendium, vel humiliatio aquarum, nomen torrentis. Iudic.

Cadurci Narbonensis prouinciæ Galliæ & Aquitaniæ populi: & ciuitas episcopalis in prouincia Bituricensi. Plin. lib. 4. cap. 19. Mantuan.

Aruerni.
Meldique simul, fortésque Cadurci
Le pays de Quercy où est Cahors.

Caduſij, populi circa Caspium mare & Pontum Strep. Strabo lib. 11. Vide. CADVS, 11. suprà.

Cadytis, Herodoto lib. 2. vrbs Syriæ maxima.

Cæa, siue Cæos, nomen insulæ maris Ægæi, à Cæo Titani filio sic dicta Plin. lib. 4. Hanc Ptolemæus & vulgus nauticum Ciam nominant. Vnde Erasistratus è Cæa insula Cæa dictus est. Et vestis Cæa quæ ab aliquibus Coa dicitur, bombycina tenuissima, rasis velleribus à paruis animantibus confecta ibi primùm inuenta, quam primam texuisse dicitur Pamphila. Hæc hodie sub Ventorum imperio est. Virgil. lib. 1. Georg.

—& cultor nemorum, cui pinguia Cææ
Tercentum niuei tondent dumeta iuuenci

Cæadas, locus apud Spartanos, in quem maleficum genus hominum coniiciebant. Cæl. Rhodig. lib. 17. cap. 8.

Cæcias, ventus flans inter Aquilonem & exortum

tum æquinoctialem, nubes occulta quadam naturæ ratione ad se attrahens, non propellens, vt post Aristotelem docet Plin.lib.2.cap. 47.vnde natum prouerbium, Mala ad se trahens vt Cæcias nubes.

Cæcilia prænomine Caia, Tarquinij Prisci vxor, maximi animi mulier, & lanificij peritissima, quæ priùs Tanaquil dicebatur, vt scribit Volater.Plin.lib.8.c.48.Liu.lib.1.ab vrbe.

Cæcilia gens fuit, de cuius origine, variæ & diuersæ fuerunt veterũ opiniones. Festus Pompeius, lib.3.

Cæcilius Metellus, consul Romanus, Collegam habuit C. Seruilium, anno ab vrbe condita 470.

Cæcilius Metellus, Balearicus cognominatus, consul Romanus cum T. Quinto Flaminio, anno ab vrbe cond.631.

Cæcilius Metellus Caluus consul Rom.cum collega L.Aurelio Cotta, anno ab vrbe condita 635.

Cæcilius Metellus, Dalmaticus cognominatus cons.Rom.cum collega. Qu.Mutio Scæuola, anno ab vrbe cond.637.

Cæcilius Metellus, Numidicus dictus, cõs.Rom. cum collega M.Iunio Syluano, anno ab vrbe condita 656.

Cæcilius Metellus princeps senatus, Cn. Pomp. Magno, & M. Lucinio Crasso cos. anno ab vrbe condita 685.

Cæcilius Metellus Pius, Scipio prænomine. Qu. collega, Sextili mense, addito Cn.Pomp.Magno, cùm plures menses solus magistratum gessisset, anno ab vrbe cond.702.

Cæcilius Epirota, libertus Attici equitis Romani, ludum grammaticę Romæ aperuit. Primus dicitur Virgilium & alios poëtas nouos prælegere cœpisse. Domitius Marsus, Epirota tenellorum nutricula vatum. Huius meminit Macrobius. Cæcilius Gallus in disciplina iuris, atque legibus populi Romani noscendis tractandisque scientia, vsu, authoritatéque illustris fuit tempore Gellij, cuius etiam ipse meminit, dicítque librum scripsisse de verborum significatione, quæ ad ius ciuile pertinerent. Cæcilius Claudius Isidorus, C. Asinio Gallo & Martio Cyrino cos. ad v i. Calend. Febr. testamento suo edixit: Quamuis multa ciuili bello perdidisset, tamen relinquere seruorum 4116. iuga boum 3600. reliqui pecoris 257 millia. in numerato pondo 600. millia.Plin.

Cæcilius Callantianus, Iudæorum religionis sectator, Romæ docuit sub Augusto vsque ad Adrianum. Scripsit librum contra Phrygas, Dictionarium ex ordine literarum.Comparationem Demosthenis & Ciceronis, & alia multa. Suid.

Cæcilius Argiuus, versificator, scripsit de piscibus. Suid.

Cæcilius Statius, poëta Comicus, quem Cicero ad Atticum, malum Latinitatis authorem vocat, Volcatius tamen Comicorum palmam ei concedit.Fuit is natione Gallus,& Ennij contubernalis. Decessit anno vno post Ennium, sepultus in Ianiculo. Euseb.

Cæcilius, poëta Comicus, dictus Festo à Cæculo Prænestinæ vrbis conditore. Horatius, lib.de arte poëtica,

Vincere Cæcilius grauitate, Terentius arte.

Cæciliæ, familiæ Metellorum nomen. Vide METELLI.

C.Cæcilia, vxor Tarquinij Prisci, mulier morum integritate laudatissima. Volater.

Cæcinos, Suidæ amnis vocatur, qui Rheginum agrum à Locrensi diuidit. Est & oppidum Italiæ, haud procul à Sicilia. Steph.

Cæcinos, montis nomen in Sicilia, Plin.libro 3. cap.10.

Cæcubum, oppidum Campaniæ in Italia, quod licet paludibus adiaceat, vineta tamen feracissima præcipuis enutrit arboribus.

Cæcubum, vini genus nobilissimum fuit, in sinu Amicl.ano palustribus in populetis nascens, quod Neronis culpa prorsus interiit, cùm ille fossam a Baiano lacu Ostiam vsque per agros Cæcubum duceret, vt refert Plin.lib.14.cap.6. Martial.lib.13.

Cæcuba Fundanis generosa coquuntur ahenis.

Cæculus, Vulcani filius habitus fuit, cuius mater cum igni assideret, scintilla in gremium eius delata est, ex qua illa se grauidã factam credi voluit: expletisque legitimis mẽsibus puerum peperit, quem quod minores haberet oculorũ orbes, Cæculũ appellauit, à quo Cæcilios ortos putant, quorum familia Romæ nobilissima fuit. Hic postea adultus, cùm aliquot annos incertis sedibus vagatus esset, rapto se alens & latrociniis, tandẽ Prænestinam ciuitatem condidit: cúmque vicinos populos ad ludorum spectacula conuocasset, monere cos cœpit, vt relictis sedibus suis, nouam vrbem secum incolerent: neque suum, qui Vulcani filius esset, imperium aspernarentur. Quod cùm illis persuadere non posset, Vulcanum dicitur inuocasse, vt si reuera ipsius esset filius, id signo aliquo declararet. Quo facto flammam protinus illuxisse aiunt, quæ vniuersum illum cœtum vndique circumsepsit, tantámque omnibus religionem incussit, vt non ægrè in Cæculi sententiam transirent. Alij tradunt Cæculum recèns natum à pastoribus in igne inuentum esse, nulla sui parte à flammis violatum: indéque factum esse, vt Vulcani filius crederetur. Vide plura de hoc apud Seruium in illud Virgil.lib.Æneid.7.

Nec Prænestina fundator defuit vrbis,
Vulcano genitum, pecora inter agrestia regem,
Inuentúmque focis, omnis quem credidit ætas,
Cæculus, &c.

Cæculus Stator, iunior, apud Aborigenes regnauit.

Cædicus, prænomine Qu. consul. Rom. cum L. Manlio Vulsone Longo, anno ab vrbe condita 498.

Cædicus prænomine Qu. cos. Rom. cum collega M. Valerio Coruino iuniore, vrbe cond. 465.

Cædicus, vir ditissimus fuit cuius meminit Virgil. lib. 8. Æneid.

Celonius Commodus, Verus prænomine L. cos. cum collega C. Cornelio Prisco, anno vrbe cond. 830.

Cælestini, Vmbriæ populi, in sexta regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 14.

Cæleſtis, Africæ Deus, cuius meminit Vlpianus titulo 12. eius libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Vlpiani. Hunc Lactantius lib. 1. cap. 15. Vranum vocat.

Cæliculum, Locus cuius meminit Cicero de Arusp. resp.

Cælius Apollinaris prænomine Qu. is cum collega Fusio Prisco, anno vrbis cond. 911.

Cæleus Triptolemon, Eleusinæ regnauit. Euseb.

Cælium, Calabriæ oppidum non procul à Brundusio. Plin. lib. 3. cap. 11.

Cælius orator, acri turbulentóque ingenio discipulus Ciceronis, decessit admodum iuuenis, quem Quintilianus dignum longiore vita & meliore mente dicit. Cicero in Oratore, Cælius, quàdiu paruit authoritati meę, talis Trib. pleb. fuit, vt nemo contra ciuium perditorum popularem turbulentámque dementiam à Senatu, & bonorum causa steterit constátius. Tandem ab Atratino quodã accusatus, quòd cum Catilina conspirasset in perniciem Reip. quódque aurum à Clodia Clodij sorore extorsisset eíque venenum propinasset, defensus est à Cicerone elegantissima illa pro Cœlio oratione, quæ hodie quoque habetur in manibus.

Cælius Pontius, prætor vrbanus, cùm ei ius dicenti Picus supra caput insedisset, & aruspices respondissent dimissa aue, hostium victoriam fore, moriturum tamen qui oppresserit, ipsam statim auẽ exanimauit: ex quo accidit vt ipse cum XL. aliis Cæliis interficeretur. Valer.

Cælius Plotius, prætor Romanus.

Cælius, Tariacinæ splendido loco natus, cùm in cubiculo quiescens in lectulo peremptus esset, alij, ad quos suspicio eius peruenire posset, fratres causam dixere, postquam verò cõstitit, eos dormiuisse aperto ostio, absoluti sunt, quoniam in tanto facinore verisimile non fuisset, eos quietem capere potuisse. Valerius lib. 8.

Cælius, quidam historicus. Plin. lib. 3. cap. 10.

Cælius Probinus, consul, collega Marcellini, anno ab vrbe 1093.

Cælius, Saturni, pater, à nonnullis Latinis appellatus.

Cælius Tubero, vita functus, & in rogum missus, reuixit. Plin. lib. 7. cap. 52.

Cælius, Tuscorum Rex, regnauit annis XX. Hic Romulum contra Cenninenses & Antennates Crustumósque iuuit. Ennius, Dionysius lib. 2. Hinc Cælius mons.

Cælius, mons vrbis Romæ, vnus ex septem: à Cælio Vibeno nobilissimo duce Tusco dictus qui Romulo aduersus Tatium Regem auxilio venit: à quo & Cælimontia, aut Dælimontana porta nomen accepit. Hunc montẽ Tul. Hostilius vrbi addidit, ibíque ipse habitauit, quò frequentius habitaretur, vt inquit Liuius lib. 1. ab vrbe. In eo habitauit Ennius poëta.

Cælos, Thraciæ portus Plin. lib. 4. cap. 11.

Celtæ, cõloniæ, à Tubal filio Iapheth conditæ.

Cælus, cognomen Indigenæ, qui ex Terra sorore in matrimonium ducta, Saturnum, Bætillum, Dogana, & Atlanta genuit. A cuius nomine mira varietate, formosissimum supremũ corpus cœlum dicunt fuisse appellatum.

Cæma, est mons Alpium diriimentium Togatam Galliam à Comata, ex quo Varus fluuius emittitur.

Cænæ, parua quædam insula in mari Siculo in Africam versa, cui vicina est Gaulos & Melite. Plin. lib 3. c. 8. Item Ptolem. sinus Laconici oppidum non procul à Tenaro promontorio. Hinc Cœnites portus apud Plin. lib. 4. & Cænæus Iupiter dictus est Ouidius.

Victor ab Oechalia Cæneo sacra parabat
Vota Ioui.

Cæneum. Vide DODONA. Steph.

Cænargiæ, regio quædam. Vide THYREA.

Cænæ, vrbs circa sinũ Laconiæ, Thenaron antè vocata hinc Cænites portus. Plin. lib. 4.

Cænæus dissyllabum. Vide CAENIS.

Cænẽum promontorium Eubœæ.

Cænica, Thraciæ regio. Plin. lib. 4. cap. 11.

Cænini, Thraciæ regio. Plin. libro quarto, cap. 11. Stephanus.

Cænina, Latij oppidum clarum. Plin. lib. 3. cap. 5. Vide CENITE.

Cænis, Thessalica puella fuit, quæ à Neptuno per vim compressa, ab eo muneris loco impetrauit, vt in virum transformaretur, nullísque vnquam vulneribus posset sauciari. Mutato itaque sexu, etiam nomen mutauit: & ex Cænide factus est Cæneus. Hic cum Lapithis pugnans aduersus Centauros, cùm nullo teli genere posset violari, congesta in eum magna arborum mole, vnus obtutus est, & in Cænidem auem transformatus, vt fabulatur Ouid. lib. 12 Metamorph.

— *ô salue*
Maxime vir quondam, sed auis nunc vnica.

Quanquam Virgilius à morte non in auem transformatum velit, sed in muliebrem rediisse sexum. Sic enim habet lib. 6. Æneid.

It comes & iuuenis quondã nunc fœmina Cæneus,
Rursus

Rursus & in veterem fatio reuoluta figuram.

C. Vide CAENVS.

Cænis, Italiæ promontorium, quod aduersum habet & oppidum Pelorum in Sicilia, XII. stadiorum intervallo, Pli. li. 3. c. 6.

Cænis, insula prope Pelorum Siciliæ promontorium, occasum versus. Est & Cænisium Italiæ ciuitas, Steph.

Cænite, vrbs Sabinorum à Romulo capta Step. Vide CAENINA

Cænites, Achiæ portus, sinus Saronicus, olim querno nemore redimitus. Plin. libro quarto cap. 4.

Cænotropæ, Ami & Doripes filiæ. Oeno Sepermo, & Elais, quasi in nouas formas omnia vertentes, eo quòd id illis impertierat Dionysius, vt quicquid tangerent, in triticum statim verteretur & vinum ac oleum, Cæl. li. antiq. lect. 7. c. 15.

Cæpori, citerioris Hispaniæ populi. Plin. 4. capi. 20.

Cære vrbs insignis in Hetruria, quæ olim regionis totius caput fuit. Hanc quõdam Agyllam nominatam, & à Pelasgis è Thessalia profectis conditam ferũt. Deinde verò Lydis, quos postea Tyrrhenos nominauerunt, aduersus Agyllinos bellum gerentibus, cùm quidam murum subiens, vibis eius nomen percontatus fuisset eique à Thessalo quondam de muro χαῖρε responsũ esset, eo veluti omine à Tuscis accepto, captam postea vrbem, mutato priori nomine, Cære vocauere. Verum tam splendidæ, támque glorioſæ ciuitatis, Strabo libro quinto asserit vix vlla sua ætate extitisse vestigia: & solo vicinorum balneorum nomine, quæ Cæretana dicebantur, fuisse celebratam. Ab hoc oppido Cærites tabulæ appellatæ sunt, in qua censores referri iubebant, quos notæ causa suffragiis priuabant Nam vrbe à Gallis capta, cùm Cæretani eos, qui vnà cum sacris, æternóque Vestæ igne ad se profugerant, comites hospitio susciepissent, Romani deinde restituta in statum meliorem vrbe, satis malignam illi gratiam retulerunt. Nam ciuitate quidem eos donauerunt, suffragiis autem ius eis non concesserunt. Hinc factum est, vt cum aliquem ignominia & contumelia dignum volumus significare, Cærite cera eum dignum esse dicamus Horat. libro primo Epist.

Quid deceat, quid non obliti Cærite cera Digni, &c

Cæretanus, amnis ad Cæren vrbem. Plin. lib. 3. cap. 5

Cærete, ciuitas Tusciæ.

Cæretum, Vmbriæ oppidum inter Spoletum ac Nursiam, à quo Cæretani appellati, totum orbem vano quodam ac turpi superstitionis genere ludificantes, ob quã causam ferè continuè peregrinantur, familia atque vxoribus domi relictis

Cærobrix, Lusitaniæ vrbs, Ptolem. alio nomine dicta Cezimbria.

Cæsar, Iuliæ familiæ cognomen, inde tractum, quòd qui primus ex gente Iulia id cognominis est sortitus, cæso matris ventre natus tradatur, vel quòd oculis cæsiis, hoc est, glaucis, fuerit: vel à cæsarie, cum qua natus proditur. Festus. Hoc nomen primus habuit Scipio Aphricanus. Plin. libro 7. Spartianus verò & item Seruius grammaticus dicunt vocatum primum hoc nomine Cæsari auum, quin in Aphrica elephantum interfecit, Cæsarem lingua Punica appellatum.

C. Cæsar Octauianus Augustus. II. Romanorum imperator, imperauit annis LVI. anno ab vrbe 711. In Celtis ad Mutinam Antonium vicit. Flo. lib. 4. c. 4. Eutrop. li. 7. consul collega Q. Pædij. Is & Lepidus amicitias inierunt. II. consul. collega M. Tullij Ciceronis, anno ab vrbe 721. Iapidas, Dalmatas, & Pannonios subegit Flor. li. 131. III. consul collega M. Valerij Messalæ, anno ab vrbe 723. III I. consul, collega M. Licinij Crassi, an. ab vrbe 724. V. consul, collega. Sexti Apuleii. an. ab vrbe 725. VI. consul, collega Vipsanij Agrippæ, anno ab vrbe 726. VIII. consul, collega eiusdem Vipsanij. an ab vrbe 727. VI. 31. consul. collega T. Statilij Tauri, anno ab vrbe 728. Istis temporibus Hispaniam subegit. Flor. lib. 135. IX. consul, collega M. Iunij Syllani, anno ab vrbe 729. X consul, collega C. Norbani Flacci. anno ab vrbe 730. XI. consul, collega Cn. Calphurnij Pisonis, anno ab vrbe 731. XII. cõsul collega L. Syllæ, anno ab vrbe 749. Hoc tempore Romæ sapientes insignes erãt, Virgilius Flaccus Salustius, Hortensius, Athenodorus Tarseus, & Sitio Alexandrinus. Eutro. li. 7. XIII. consul, collega M. Plautij Syluani, anno ab vrbe 752.

Cæsar Augustus eo die, quo Iesus Christus in hunc mundum ex virgine natus est, edicto vetuit se dominum appellari, manifesto præsagio maioris dominatus, qui tum in terris ortus esset. Fuit hic annus, in quem ille sacratissimus incidit partus, alter à quadragesimo Augusti principis: mundanæ verò originis nonagesimus nonus supra centesimũ & quinquies millesimum. Polyd. Verg ex Orosio. Is in deorum numerum ab Ouidio vel inter astra relatus, qui sic de eo scripsit lib. 15. Metamorph.

Tarda sit illa dies, & nostro serior ævo,
Quæ caput Augustum, cum temperat orbe relicto
Accedat, faueáque precantibus absens.

Cæsar augustini, populi in Cilicia, qui antea Anazarbeni dicebantur, Pli. lib. 5. c. 27.

C. Cæsar Caligula, IIII. Romanorum imperator imperauit annis IIII. mensibus X. anno ab vrbe 790. II. consul, L. Cæsiani collega, initio

populatem se ostendit, animos studiaque hominum erga se incendit. Dein monstrum se exhibuit luxu, incontinetia, atrocitate & omni genere vitiorum. Sueto. Eutro. Oros. li. 7. ca. 5. Ioseph. lib. 1. cap 1. anno ab vrbe 790. vt. consul solus, expeditionem fecit in Germanos. egregij egit n. hil. Adminocinum Bellini Batauorum regis filium in deditionem accepit. Eutrop. libr. 7. anno ab vrbe 792. IIII. consul, C. Volusij Saturnini collega, anno ab vrbe 92.

C. Iulius Cæsar, consul, collega, P. Rutilij Lupi, anno ab vrbe 664. Samnites vicit. Flor. libro 73.

C. Iulius Cæsar, consul, collega M. Calphurnij Bibuli, anno ab vrbe 695. Huic Gallia prouincia ad quinquennium decernitur. Eutropius li 6 Oros. lib. 6. c 7. Sueton. 11. consul, collega P. Seruilij Isaurici, anno ab vrbe 206. III consul, collega M. Aemilij Lepidi anno ab vrbe 708. IIII. consul solus, anno ab vrbe 709. v consul, collega M. Antonij, anno ab vrbe 710. 1 Romanorum imperator, imperauit annis tribus anno ab vrbe. 708. Hic omnem Galliam, quæ saltu Pyrenæo, Alpibúsque, & monte Gebenna, fluminibúsque Rhodano & Rheno continetur, nouem annis in prouinciæ formam redegit. Germanos qui trans Rhenum incolunt, primus Romanorum ponte fabricato agressus, maximis affecit cladibus. Aggressus est & Britãnos, ignotos antea, superatisque pecunias & obsides imperauit. Deinde cùm obtinere non potuisset, vt sui absentis in consularibus comitiis ratio haberetur, arma in patriam conuertit, neminéque repugnante, Galliam Cisalpinam, Picenum, Vmbriam & Hetruriam occupauit, Pompeiúmque Italia expulit. Post hęc in Hispaniam transgressus, validissimas Pompeij copias, quę sub tribus legatis, Marco Petreio, Lucio Afranio, & Marco Varrone erant, superauit. Pompeium funestissimo in campis Pharsalicis prælio superauit. Ptolemæum in Ægypto subegit. In Aphrica deuicit Scipionem & Iubam. In Hispania liberos Pompeij. Triumphauit quinquies: primùm de Gallia, postea de Alexandria, deinde de Ponto, de Aphrica, & de Hispania. Liberalissimus fuit omnium, & maximè post hos triumphos. Periit in Senatu à Bruto Cassio, & reliquis coniuratis quatuor & viginti vulneribus confossus, infinitis propemodum portentis mortem eius antè denuntiantibus: quorum bonam partem enumerat Virgilius libro primo Georgicorum ibi,

Ille etiam extremo miseratus Cæsare Romam,
Cùm caput obscurat nitidum ferrugine texit.

Plutarc. in Cæsa. & Brutus Flor. libro 116. Appian. libro 10. Orosius libr. 6. cap. 17. Euttop. lib. 6.

Cæsarem dictatorem scribere & legere simul, dictare & audire solitum accepimus. Epistolas verò tantarum rerum quaternas pariter librariis dictare, aut si nihil aliud ageret, septenas. Pli. li. 7. cap. 25. Quo pacto annum ad cursum solis ordinarit, vide in dictione, Caius Iulius Cæsar.

Cæsar, Dictatoris pater, Pisis, dum calciaretur, tepentè interiit.

Cæsar. Patruus Dictatoris Romæ obiit.

C Cæsar, poëta tragicus & orator. Cicero in Bruto.

C. Cæsar, L. F. & superioribus & æqualibus suis omnibus præstitit, oratórque fuit minimè ille quidem vehemens, sed nemo vnquam vrbanitate, nemo lepóre, nemo suauitate conditior. Sunt eius aliquot orationes, ex quibus, sicut ex eiusdem tragœdiis leuitas eius sine neruis perspici potest.

L. Cæsar, Caij oratoris frater, & consul. & Prætor fuit, ámbo Syllam sequuti, iussu Marij interfecti sunt quo tempore M. item Antonius orator, Crassi æqualis, vt ait Pædianus.

L. Cæsar alter, Marci Antonij Triumuiri auunculus. Pompeianarum partiũ, missus ab vtraque parte quandoque orator de pace. Postremò inter proscriptos ab Octauio interfectus fuit, in cuius locum obtinuit Marcus Antonius, vt Cicero Octauij amicus proscriberetur. Plut.

Cæsar Vopiscus, qui (vt ait Varro) cùm causam ageret apud Censores, dixit campos Roseæ in Rotiano semen esse Italiæ.

Cæsar Augusta, Tarraconensis Hispaniæ clarissima ciuitas, antè Numãtia dicta Pompo. Augusta Cæsarea Ptolemæo dicitur & Strab. lib. 3. vulgò *Sarragosse.*

Cæsarea, Insula maris Britannici apud Anton. *Gerzey* Camdeno est.

Cæsarea & Augusta, Ciliciæ vrbes sũt apud Pto.

Cæsarea, Armeniæ Maioris vrbs. Plin. Pannoniæ oppidum Antonino.

Cæsarea Panias Phæniciæ vrbs. Ptol.

Cæsarea, vrbs Palestinæ & Mauritaniæ ciuitas non procul à monte Carmelo in litore maris magni, quæ turris Stratonis vocabatur, sed posteà ab Herode in honorem Cæsaris nobilis ædificata, Cæsarea appellata. In qua idem in honorem Cæsaris magnificam domũ marmore constructit, vbi nepos eius ab Angelo percussus, eò quòd non dedisset honorem Deo, consumptus à vermibus expirauit. In hac Cornelius centurio à Petro baptizatus est. Altera Philippi, à Philippo Herodis filio, in honorem Cæsaris ad radices montis Libani ædificata, vbi duo fontes, Iol. scilicet & Dã oriuntur. Tertia Cappadociæ Ioseph. Mega primùm, postea Cappadocia, antè Iol vocitata: quam cùm Iuba Ptolemæi pater muniret, mutato nomine à Cæsare Cæsaream vocauit

cauit, Strab.lib.17. Vide tot.

Cæsarea, Cappadociæ vrbs, sic à Tyberio nominata, antè Masaca, Maxaca (& aliàs Maza dicta) Steph. Eusеb. Itémque Apamia. Strabo libro 16.

Cæsarienses, Ioniæ populi, Ephesum conuenientes. Plin.lib.5.cap.29.

Cæsariensis Mauritania. Vide MAVRITANIA.

Cæsarium, Aegypti emporium, & secessus quidam. Strab.lib.17.

Cæsarius, consul, collega Attici, tempore Honorij XI. VI. Romanorum imperatoris, anno ab vrbe 1150.

Cæsarobricenses, Lusitaniæ Hispani populi. Plin lib,4 cap,22.

Cesarodunum, Turupiorum vrbs in Gallia Lugdunensi. Ptol.

Cæsaromagus, oppidum apud Cæsarem, vulgò *Beauuais*. Angliæ item vrbs, Anton.

Cæsena, vrbs Flaminiæ prouinciæ, à cedendo dicta, quòd exiguo amne, cæsa, id est, diuisa sit, vel quòd ager eius duobus fluminibus, Sapi & Rubicone sit diuisus. Hinc Cæsennates dicti, & Cæsennetia vina, quæ inter generosa numerantur. *Cesena* Leandro.

Cæso Duillius Helua, consul, collega L. Papirij Crassi, anno ab vrbe 420.

Cæsius Cassus, poëta Lyricus fuit, qui in suis prædiis ardente Veseuo, latéque vagantibus flammis, cum villa sua conflagrauit.

Cæso Fabius Ambustus, tribunus militum anno ab vrbe 361.

Cæso Fabius Vibulanus, consul, collega L. Aemilij Mamerci: anno ab vrbe 270. 11, consul. collega Spu. Furij Medullini, an. ab vrbe. 273. III consul, collega T. Verginij Rutili, anno ab vrbe 275. Fabij suis sumptibus pro rep. aduersus Veientem hostem arma sumpsere.

Cæsortium, vel Cæsarotium, Galliæ Lugdunensis vrbs intra Rotomagum & Petromantalam, Gall. *Gisors*.

Cæstius, nobilis puer Romanus, cuius castitatem & formam commendat Mart.

Quanta tua est probitas, quanta est præstantia formæ,
Caste puer puero castior Hyppolito,
Te se cum Diana velit doceátque natare:
Te Cybele secum vellet habere Phryga.

Cæstius, homo erat nasutissimus, sed nullius ingenij: & Ciceroni etiam infestus, quod illi nō impunè cessit. Nam quum M. Tullius Ciceronis filius Asiam obtineret, homo qui nihil ex paterno ingenio habuit præter vrbanitatem, cænabat apud eum Cæstius. M. Tullio & natura memoriam dempserat & ebrietas, si quid ex ea supererat subducebat: subinde interrogabat quî ille vocaretur, qui in imo recumberet: & quum pluries subiectum nomen Cæstij excidisset, nouissimè Seruius, vt aliqua nota, memoriam eius fecere certiorem interroganti domino, quis ille esset qui in imo recumberet, ait, Hic est Cæstius qui patrem tuū negabat literas scisse. Afferri protinus flagra iussit, & Ciceroni, vt oportuit, de corio Cæstij satisfecit. Hinc adagium De corio satisfacere. quum quis ob illatam iniuriam flagris conciditur. Cæl. antiq. lect. li. 14. c. 7. Vide Cæl. Rhod. cap. 7. lib. 14.

Cætheus, V.C. & solus, anno ab vrbe 1257.

Cætobrix, vrbs est Lusitaniæ, alio nomine dicta Cænubria. Ptol. lib. 2. c. 5.

Cætulum, vrbs præstātissima est regionis Oreraniæ, quam in citeriore Hispania, aliqua ex parte, intra columnas Herculis, & ad meridiē maximè vergentem collocat Strabo, libro secundo Ptolomæo Castalon.

Cæyx, rex Thraciniæ, Luciferi filius, & martius Alcyones, qui cùm ob fratris cauſam in accipitrem mutati, ad Clarium oraculum consulendum ire vellet, diu ab vxore remoratus est: cùm verò illi promisisset, se intra duos menses reditutum, abire permissus est. Sed in Aegeo mari tempestate deprehēsus naufragium fecit, ibique amissa naui submersus, promissis stare non potuit. Vxor autem cùm quotidie diis pro viri salute vota solueret, noctu per somnium monita est maritum periisse. Manè igitur experrecta, ad litus vnde maritus soluerat, accessit, & dum infortunia sua quereretur, cadauer in mari lōgiùs aspexit: quod cùm mariti esse cognouisset, ac per vndas ad illud exilire vellet, deorum cōmiseratione in Halcyonem cōuersa, ad os mariti aduolauit, qui oscula vxoris sentiens, in auem eius nominis commutatus est. Ouid li. 11.

At iuuenes quarente moras Cayce reducunt.

Vide HALCYON.

Cafa: secundum Mahumetum, mons est, qui cælum, ne concidat, sustinet. Alcor.

Cafanes, Mauritaniæ populi. Amm.

Cagaco, fons in Laconica Pausan.

Caicus, Mysiæ, flumen, Pergamum præter fluens per campum, qui Caicus nominatur, in Elaiticum sinum defluxit, Plin. li. 5. capit. 30. Liuius lib. 6. Virg. lib. 4. Georg.

Saxosúmque sonans Hypanis Mysúsque Caicus.

Caieta, mulier Troiana, quam alij Aeneæ, alij Ascanij, alij Creusæ nutricem faciunt. Hanc Aeneas ab inferis reuersus faro cessisse inueniens non longè à Baiano sinu sepelliit ibique & vrbem condidit, quam vna cum adiacenti portu Caietam dixit. Virg lib. 7. Aeneid.

Tu quoque littoribus nostris Aeneia nutrix,
Aeternam moriens famam Caieta dedisti.

Strabo autem lib 5. Caietam à sinus curuitate appellatam existimat, Laconum idiomate, qui curua omnia, καιάτλους solent nominare. Aeneam autem huius vrbis fundamenta posuisse, & sinum ipsum in medio positum Caietam nominasse dicit. Alij propter combustas

naue

naues Caiatam fuisse appellatam ἀπὸ τῦ κωίειν, vrere. Virg. lib. 10. Aeneid.

Quid repetam exustas Erycino in litore classes?

C aieta, vrbs & portus Campanię, sic à Caieta nutrice Aeneæ dictus. Solinus.

Cain, i. possessio, vel possessus. Adæ filius, omniū primus terram coluit, Primúsque terræ terminos posuit: primámque ciuitatem condidit, murísque cinxit, quam de nemine filij senioris Enoch, appellauit Enochiam. Is anxiè cumulandis pecuniis incubuit. Pessimum itaque vitæ scelus fecit, qui ex auro denarium signauit, Ioseph in Antiq. Iud. Rapinis, & violentia opes congregauit, filios suos incitauit ad latrocinia: suásque prædas in vrbes, quas ipse munierat muris, timęs eos, quos lædebat, importabat. Idem Ioseph. Quonam pacto interfectus fuerit Cain, vide in dictione Lamech.

Cainan, i. possessor, vel emptor, aut lamentator, vel nidus. filius Enos. Gen 5. Luc. 3.

Cainas, Asiæ in Scythia fluuius \ Gangem influit Plin. lib. 6. cap. 19.

Cainum, Mesopotamiæ vrbs. lib. Notit.

Cáiphas, i. inuestigator, vel sagax, seu vomens ore, aut vomitus oris. Princeps quidam sacerdotum inter Iudæos, qui fuit tempore Christi, Matth 26. Io. 10.

Caiphas, castellum in Syria, quondam Porphyrium, vulgò Scaphatium, quod Zitone alluitur amne. Hîc Helias propheta omnes Idoli Baal sacrificos neci dedit. 3. Reg cap. 18.

Cairus, & Alcairus nostris, Latinis Babylon, Aegypti est maxima ciuitas, opportuno loco sita, vbi nimirum Nilus primum secatur, & Δ formam facit, vt vrbs, tanquam in Nili claustro posita, aditum præbeat, prohibeátque ad superiora loca nauigantibus. Lutetiā Parisiorum (vt quidā aiunt) magnitudine quinquies superat. Suburbia multa continet, quorū quædam, tria, alia duodecim domorum millia habent. vrbem 30. millia ædium habere tradunt. Hāc Zolimus Turca expugnauit anno 1517. & Romumbeium tunc temporis Aegyptiū Sultanum, in palude latitantem, captum & per totam vrbem vectum, ad portam laqueo strāgulari iussit. Cairum descripserunt. I. Leo Africanus, P. Bellonius, & alij. vide Babylon, & Memphis. Gall. *Le grand Caire.*

Cáius, cognomen à parentum gaudio sumptum Martialis.

Non maius, quàm ter Caius esse tuus:

vel Caius, quasi Gaius Græco γαῖος, id est terrenus, à γαῖα, quæ terra est. Caius enim ab Italis & Tarentinis mercenarius, aut etiam rudis homo ac planè brutus dicebatur. Cæl. li. 24. c. 5

Caius, nomen viri Macedoniēsis. Act. 19. Hospes Pauli, Rom. 16.

C. Acceronius Proculus cōsul, collega C. Pōtij Nigrini, tēpore Claudij Tyberij Neronis Cęsaris III. Romanorū imperatoris, an ab vrb. 789.

C. Acilius, Iul. Cæsaris miles nauali ad Massiliam prælio, iniecta in puppim hostium dextra, & abscissa, memorabile illud apud Græcos Cynegiri exemplum imitatus, transilit in nauem, vmbone obuios agens. Sueton.

C. Aelius Pætus, consul. collega Valerij Maximi, anno ab vrbe 467.

C Aemilius Mamercus, tribunus militum, an. ab vrbe 362. II. tribunus militum, an. ab vrbe 365.

C. Aemilius Paulus, cōsul, collega M. Liuij Denteris, anno ab vrbe 452.

C. Antistius Vetus. consul, collega D. Lælij Balbi, anno ab vrbe 748.

C. Antistius Vetus, consul, collega C. Asinij Pollionis ianno ab vrbe 775.

C. Antistius Vetus consul, collega M. Suillij Serviliani, anno ab vrbe 809

C. Antónius, consul, collega M. Tulli Ciceronis, anno ab vrbe 691.

C. Aquílius Florus, consul, collega L. Cornelij Scipionis, anno ab vrbe 494.

C. Asinius Gallus, consul, collega C. Martij Censorini, anno ab vrbe 746.

C. Asinius Pollio, consul. collega C. Antistij Veteris, anno ab vrbe 775.

C. Asinius Pollio, consul, collega Cn. Domitij Caluini, anno ab vrbe 714.

C. Attilius Baldus, consul collega M Fabij Buteonis, anno ab vrbe 308. II. cōsul collega T. Mālij Torquati, anno ab vrbe 517.

C. Attílius Regulus, consul, collega L. Aemilii Pauli, anno ab vrbe. 29.

C. Attílius Regulus Seranus, consul, collega L. Manlij volsonis anno ab vrbe. 503.

C. Attílius Seranus, consul, collega Q. Seruilij Cæpionis, anno ab vrbe 648.

C. Attílius Seranus, consul, collega C. Hostilij Mancini, anno ab vrbe 182.

C. Aufidius Victorinus, consul, collega L. Septimij Seueri Augusti, anno ab vrbe 952.

C. Aurelius Cotta, consul, collega P. Seruilij Gemini, anno ab vrbe 501.

C. Aurelius Cotta, consul, collega Seruilij Sulpitij Galbæ, anno ab vrbe 554.

C. Bebius Pamphilus, Insubriū agrū ingressus, cū toto ferme exercitu circūuentus est Liui. lib. 2.

C. Bellicius Torquatus consul, collega M. Attilij Glabrionis, anno ab vrbe 876.

C. Cæcilius Mettellus, cōsul, collega C. Furij Placidii, annolba vrbe 502.

C. Cæcilius Metellus, consul, collega T. Didij Vinij, anno ab vrbe 656.

C. Cæcilius Metellus Caparius, consul collega C. Papirij Carbonis, anno ab vrbe 641.

C. Cæcilius Caldus, consul, collega L. Domitij Aenobarbi, anno ab vrbe 660.

C. Cæcilius Ruffus, consul, collega L. Pomponij Flacci, anno ab vrbe 769.

C. Calpurnius Piso, consul, collega Aug. Posthumij Albini. anno ab vrbe 574.

C. Cal.

C. Caluisius Sabinus, consul, collega L. Porcij Censorini, anno ab vrbe 915 II. consul, collega L. Passieni Ruffi, anno ab vrbe 730.

C. Caluisius Sabinus, consul, collega Cn. Lentuli Getulici, anno ab vrbe 778.

C. Caninius Gallus, consul, collega M. Vipsanij Agrippæ, anno ab vrbe 717.

C. Cassius Varus, consul, collega M. Licilij Luculli, anno ab vrbe 681.

C. Cassius, Syriæ præses, anno salutis 49.

C. Cassius Longinus, Iurisconsultus, consul, collega M. Vinitij Quartini, anno ab vrbe 782.

C. Cassius Longinus, consul, collega P. Licinij Crassi, anno ab vrbe 583.

C. Cassius Longinus, consul, collega Sex. Domitij Caluini, anno ab vrbe 630.

C. Cassius Longinus, consul, collega Cn. Domitij Ænobarbi, anno ab vrbe 638.

C. Cicereius, præf. Corsos vicit, pax inde data, anno 581. Liu lib. 2. decad. 5.

C. Ciuilius, Albanorum Imperator, an. ab vrb. 82.

C. Claudius Caninius, consul, collega M. Æmilij Lepidi, anno ab vrbe 468.

C. Claudius Cento, consul, collega M. Sempronij Tuditani, anno ab vrbe 513.

C. Claudius Cinna, consul, collega C. Fabricij Luscini, anno ab vrbe 480.

C. Claudius Marcellus, consul, collega L. Æmilij Pauli, anno ab vrbe 704. II. consul, collega C. Claudij, anno ab vrbe 705.

C. Claudius Marcellus, consul, collega L. Aruntij, anno ab vrbe 732.

C. Claudius Nero, consul, collega M. Liuij Salinatoris anno ab vrbe 547.

C. Claudius Pulcher, consul, collega T. Sempronij Gracchi, anno ab vrbe 577.

C. Claudius Sabinus, consul, collega P. Valerij Publicolæ anno ab vrbe 294.

C. Cornelius Cossus, tribunus militum, anno ab vrbe 355.

C. Cornelius Dolabella, consul, collega M. Fuluij Nobilioris, anno ab vrbe 595.

C. Cornelius Scipio. consul, collega. A. Attilij Calatini, anno ab vrbe 499.

C. Fabius Ambustus, tribunus militum, anno ab vrbe 359. II. tribunus militum, anno ab vrbe 350. III. tribunus militum, anno ab vrbe 355.

C. Fabius Ambustus, consul, collega C. Plautij Proculi, anno ab vrbe 398.

C. Fabius, interrex, anno ab vrbe 401.

C. Fabius Vibularus Ambustus, consul, collega C. Furij Petilij, anno ab vrbe 344.

C. Fabricius Luscinus, consul, collega Q. Æmilij Papi, anno ab vrbe 471. II. consul, collega eiusdem Æmilij, anno ab vrbe 475. de Semnitibus & Lucanis triumphauit. Huius integritatem notat Eutropius, Florus libro decimotertio. III. consul, collega Claudij Cinnæ, anno ab vrbe 480.

C. Fannius Domitius, cõsul, collega Cn. Domitij Ænobardi, Allobroges vicit, anno ab vrbe 352.

C. Fannius Strabo, consul, collega M. Valerij Messalæ, anno ab vrbe 593.

C. Fluuius Fimbria, consul, collega C. M. Nepotis, anno ab vrbe 630.

C. Fonteius Capito, consul, collega Germanici Cæsariis, anno ab vrbe 764.

C. Fuluius Flaccus, consul, collega P. Scipionis Africani, anno ab vrbe 620.

C. Fundanius Fundulus, consul, collega C. Sulpitij Galli, anno ab vrbe 510.

C. Furius, tribunus militum, anno ab vrbe 330.

C. Furius Pascilius, consul, collega M. Papyrij Crassi anno ab vrbe 314.

C. Furius Petilius, consul, collega C. Fabij Vibulani Ambusti, anno ab vrbe 344.

C. Furius Placidus, consul, collega C. Cæcilij Metelli, anno ab vrbe 502.

C. Fusius Geminus, consul, collega C. Rubellij Gemini, anno ab vrbe 781.

C. Gallus, consul, collega T. Saturnini, anno ab vrbe 950.

C. Genutius Aduentinus, cõsul, collega Aemilij Mamerci, anno ab vrbe 393.

C. Genutius Clepsina, consul, collega Q. Fabij Gurgitis, anno ab vrbe 477.

C. Genutius Clepsina, consul collega. Cn. Cornelij Lasinæ, anoo ab vrbe 483.

C. Genutius Pansa II. tribunus militum, anno ab vrbe 360.

C. Hostilius Mancinus, consul, collega C. Atilij Serani, anno ab vrbe 584.

C. Hostilius Mancinus, consul, collega M. Aemilij Lepidici Pornicæ, anno ab vrbe 617. Hic à Numantiis victus, castris exutus, ignominiosam cum Numantiis pacem fecit. Florus li. 55. & lib. 2. cap. 18. Eutro. lib. 4.

C. Horatius Puluillus, consul, collega T. Menenij Latini, anno ab vrbe 277.

C. Horatius Puluillus, consul, collega Q. Nautij Augurini, anno ab vrbe 297.

Caius Iulius Cæsar, primus omnium annum ad solis cursum accommodauit, vt trecentorum sexaginta quinque dierum esset: & intercalario mense sublato, vnus dies quarto quoque anno intercalaretur, quem B sextum vocant. Causa autem huius nominis est, quòd duobus continuis diebus, bis dicimus Sexto calendas Martias, duos videlicet dies pro vno computantes. Hic Cæsar plura gessit prælia quàm quisquam recensere possit. cuius gestorum catalogum vide apud Plutarch. in eius vita.

C. Iulius Tullus, consul, collega P. Pinarij Ruffi, anno ab vrbe 265.

C. Iulius Tullus, consul, collega M. Geganij Macerini, anno ab vrbe 308. II. consul, collega L. Virginij Tricosti, anno ab vrbe 320.

C. Iulius Tullus II. tribunus militum, anno ab vrbe 351.

C.Iulius,decemuir,anno ab vrbe 303.

C.Iunio Bruto, dictatore designato, actum fuit nihil,anno ab vrbe 443.

C. Iunius Brutus, consul, collega L. Posthumij Metelli, anno ab vrbe 462.II.consul, collega P.Cornelij Rufini anno ab vrbe 476.

C. Iunius Brutus Bubulcus, consul, collega. Q. Æmilij Barbulæ,anno ab vrbe 437.II.consul, collega P.Papy.ij cursoris,anno ab vrbe 442. III.consul,collega Q.Æmilij Barbulæ, anno ab vrbe 444.dictator,anno ab vrbe 452.

C.Iunius Syllanus,consul, collega T.Furnij, anno ab vrbe 737.

C.Iunius Syleanus, consul, collega P.Corn.Dolabellæ,anno ab vrbe 762.

C.Lælius,consul, collega Qu.Seruilij Cæpionis, anno ab vrbe 614.

C.Lælius Aphricanus,consul,collega L.Cornelij Scipionis Asiatici anno ab vrbe 567.

C.Licinius Crassus, consul, collega L. Æmilij Pauli,anno ab vrbe 586.

C.Licinius Geta,consul,collega Qu.Maximi Biburni,anno ab vrbe 638.

C.Licinius Stolo Caiuius,magister equitum,anno ab vrbe 387.tribunus militum,anno ab vrbe 388.consul,collega C.Sulpitij Petici, anno ab vrbe 392. quo tẽpore pestis horrenda grassata est Eutrop lib.2.II. consul, collega eiusdem Sulpitij,anno ab vrbe 195.

C.Licinius Vatus,cõsul,collega P.Cornelij Lentuli Caudini, anno ab vrbe 517. Portentorum temporis illius meminit Eutropius.

C. Liuius Drusus, consul, collega P. Scipionis Africani Æmiliani,anno ab vrbe 607.

C.Liuius Salinator, consul, collega M. Valerij Messalæ,anno ab vrbe 566.

C.Luctatius Catulus Cæreonius, consul, collega A Posthumij Albini,anno ab vrbe 511.

C. Luctatius Scæuola, consul, collega L.Veturij Leuinæ,anno ab vrbe.534.

C.Manlius Capitolinus,magister equitum cuius tempore Sora capta fuit,ædes Iunonis Monetæ ædificata,ano ab vrbe 411.

C Manlius Maximus, consul, collega P. Rutilij Rufi,anno ab vrbe 649.Hic cum Q. Seruilio Cæpione à Cymbris victus,atque castris exutus fuit.Hoc tempore Marius triumphauit de Iugurtha.

C.Manlius V consul, collega Lucij Furij medullini,anno ab vrbe 280. Huius tempore inducię Venientibus in anno xi. datæ sunt.

C.Marius Nepos consul, collega L.Casij longini,anno ab vrbe 647. Bochum Maurorum regem & Iugurtham fudit. Flor.lib.66.Eutro. Oros Plutarch in Marium.

C.Marius Marij filius,consul collega Cn. Papyrij Carboni anno ab vrbe 972. Aduersus Marium Sylla multis prælijs pugnauit, vicit & occidit.Plutarch.in Sylla, & Pomp. Appia lib. 1.Eutrop lib.5.Oros.lib.5.cap 20.Florus lib.86.

C.Marius Censorinus consul, collega C. Asinij Galli,anno ab vrbe 746.

C. Marius Coriolanus à tribunis plebis exilio damnatus, anno ab vrbe 263.Europ.lib. 1. Liuius 2 Dionys.lib.7.Appian.lib.1. Hic Coriolanus multas Latinorum ciuitates cepit, Romam obsedit. Vetruriæ, maris & Voluminæ vxoris cùm imperio tum precibus obsidionem soluit,anno ab vrbe 266. Eo tempore templum muliebri Fortunæ conditum & dedicatum fuit.

C.Martius Figulus, consul, collega P .Scipionis Nasicæ, anno ab vrbe 592.II.consul, collega

L. Cornelij Lentuli, anno ab vrbe 598. Parum prosperè primùm, hinc fœliciter aduersus Dalmatas pugnauit.Flor.in Liui.lib.4.

C.Marius Rutilus: consul, collega Cn. Manlij Capitolini, anno ab vrbe 399. ex plebe dictator, anno ab vrbe 400.II.consul, collega P.Valerij Publicolæ,anno ab vrbe 404. consul,III. collega C. Manlij Torquati, anno ab vrbe 412 Eo tempore pluit lapides, noxinterdiu intendi visa est, feriarum constituendarum gratia.Liuius libro 7. Oros.lib.3.cap.8. Eutropius libro.2.IIII. consul,collega Q. Seruilij Halæ,anno ab vrbe 414.quo tempore ciues reconciliati sunt. Lex militaris, ne cuius scripti nomen,nisi ipso volente, deleretur, lata:alia quoque plebiscita dicta fuere. Liuius lib.septimo.

C. Martius Rutilius, consul, collega Q. Fabij Rutiliani,anno ab vrbe 445.

C.Menenius,dictator,anno ab vrbe 441.

C.Menius Nepos, consul, collega L. Furij Camilli, anno ab vrbe 418. Pedum consules ceperunt,omne Latium subegerunt, triumpharunt, statuæ equestres concessæ Liuius, Eutrop.lib.2.

Caio Macœnati,triennio supremo, nullo horæ momento intermissus contigit somnus. Plin. lib.7.cap.51.

C.Mutius ciuitatem ab hoste liberauit, anno ab vrbe 247.

C.Mutius Scæuola, consul, collega L. Calphurnij Pisonis,anno ab vrbe 621.

C .Nautius Rutilius,consul, collega. M. Claudij Marcelli anno ab vrbe.466.

C.Nautius Rutilius,cõsul, collega P Valerij Publicolæ,anno ab vrbe 279. II. consul, collega L. Minutij Carbeti, anno ab vrbe 296. Sabinos superauit Eutrop.libro 1.Liuius libro 3.

C. Nautius Rutilius consul collega M. Papyrij Mungiliani,anno ab vrbe 345.

C.Norbanus Balbus,consul,collega L. Scipionis Asiatici,anno ab vrbe 97: Hic à Sylla Italiam ingresso victus est.Flor.libro 85 Eutrop.lib.5.

C.Norbanus Flaccus, consul, collega Ap. Claudij Pulchri,anno ab vrbe 716.

C.Norbanus Flaccus, consul collega C. Cæsaris Octauiani, anno ab vrbe 730.

C.Nor

C.Norbanus Flaccus, consul, collega Drusi Cæsaris, anno ab vrbe 767.

C.Papyrius Balbus,consul, collega P Manilij, anno ab vrbe.634.

C. Papyrius Carbo, consul, collega C. Cæcilij Metelli Caprarij, anno ab vrbe 641. A Cimbris qui in Illyricum venerunt, victus atque fusus est.Flor.lib.63.

C. Papyrius Crassus tribunus militum, anno ab vrbe 372.

C.Papyrius Massus,consul,collegaM.Pomp.Mathonis,anno ab vrbe 523.

C.Petillius Balbus,consul, collega M. Fabij Ambusti.anno ab vrbe 396.II.consul, collega M. Valerij Coruini,anno ab vrbe 410.III.consul, collega L. Papirij Mugillani. anno ab vrbe 429. Consulibus de ære alieno grauatis, ne quis in compedibus teneretur, legem tulerunt.

C.Piso Vopiscus, consul, collega Seruili Astæ, anno ab vrbe 866.

C. Plautius Decianus, consul,collega L. Aemilij Mamerci,anno ab vrbe 426. de Priuernatibus triumphauit.

C.Plautius Proculus,consul,collega C.Fabij Ambusti, anno ab vrbe 398. Magister equitum, anno ab vrbe 400. ad Salinas, Hetruscos, Faliscos & Tarquinienses vicit,fudit,cæcidit, ac triumphum egit.

C.Plautius, Venox, consul, collega. T. Manlij Torquati,anno ab vrbe 409.II.consul,collega L.Aemilij Mamerci,anno ab vrbe 415.

C.Pompeius Gallus,consul,collega. Q.Verannij anno ab vrbe 801.

C Pontius Nigrinus, consul, collega C. Aeceroninij, anno ab vrbe 789. Agrippa vinculis iniecit.Ioseph.lib.18.cap.15.

C.Pōtius,Samnitium imperator,à Q.Fabio Maximo filio Gurgitis securi percussus est. Flor. Europ.lib.2. anno ab vrbe 461,

C. Popæus Sabinus, consul, collega Q. Sulpitij Camerini,anno ab vrbe 761.

C.Popillus Lænas,consul, collega P.Aelij Ligonis,anno ab vrbe 582.II.consul,collega M.Aemilij Lepidi,anno ab vrbe 596.

C.Quintius Claudius,consul, collega L. Genutij Clepsinæ,anno ab vrbe 482.

Quintius Flaminius, consul, collega P.Furij Philonis,anno ab vrbe 531. II. consul, collega Cn.Seruilij Gemini, anno ab vrbe 537. Pugna ad Thrasimenum lacum occiditur.

C.Quintius Flaminius consul, collega M.Aemilij Lepidi,anno ab vrbe 567.

C.Quintilius.Dictator,anno ab vrbe.424.eo tẽpore CLXX. mulieres veneficæ. Romæ deprehensæ damnatæ fuerunt.

C.Rubellius Geminus, consul,collega C. Fuluij Gemini anno ab vrbe 781.

C.Scribónius Curio,consul, collega.Cn. Octauij anno ab vrbe 678.

C.Sempronius Blesus,consul, collega C. Seruilij Cæpionis, anno ab vrbe 500. ciuitates quasdã ceperunt,maritimam, Africæ oram depopulati sunt: victores Siciliam repetentes, circa Palinurum naufragium passi sunt. II. consul, collega Au.Manlij Attici,anno ab vrbe 509.

C.Sempronius Tuditanus,consul, collega M. Aquilij,anno ab vrbe 626. contra Iapygas primò malè rem gessit,mox victoria eadem acceptam emendauit.Flor.lib.59.

C.Sentius Saturninus,cōsul, collega Sp. Lucretij Cinnæ,anno ab vrbe 715.

C.Seruilius Hala Structus,consul,collega L. Papiri Mugillani, anno ab vrbe 329. Tribunus militum,magister equitum,anno ab vrbe 148. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 349. III. Tribunus militum anno ab vrbe 354.

C. Seruilius Potitus, tribunus militum, anno ab vrbe 349.

C.Seruilius Priscus, consul, collega L. Aemilij Mamerci,anno ab vrbe 276.

C.Seruilius Structus,tribunus militum, anno ab vrbe 338. II. tribunus militum, anno ab vrbe 339.

C. Seruilius Tucca, consul, collega L. Cæcilij Metelli, anno ab vrbe 469.

C.Sextilius, tribunus militum,anno ab vrbe 377.

C.Silius,consul,collega L.Munatii Planci, anno ab vrbe 765.

C.Suetonius Paulinus,consul,collega L. Telesini,anno ab vrbe 818.

C.Sulpitius Galba,consul, collega D. Haterij Agrippæ,anno ab vrbe 774.

C. Sulpitius Galba,consul, collega.P.Popilij Lenatis,anno ab vrbe 622.

C.Sulpitius Gallus, consul, collega C. Fundanij Funduli,anno ab vrbe 510. Perpetuum sub his consulibus cum Pœnis bellum fuit.

C.Sulpitius, Gallus, consul, collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 588. Ligures subegit. Florus lib.46.

C.Sulpitius Longus, consul, collega P. Alij Pæti, anno ab vrbe 419. quo tempore Minutia Vestalis virgo ob incestum viua defossa est. Oros. lib.3.cap.9.Eutrop.lib. 2.

C. Sulp tius Longus, collega M. Pætij Libonis, anno ab vrbe 441.

C.Sulpitius Paterculus, consul, collega A. Attilij Calatini,anno ab vrbe 490. quo tempore Annibal senior à Romanis victus, & à suo exercitu in cruce sublatus est.

C.Sulpitius Peticus,cōsul,collega C.Licinij Stolonis Caluij,anno ab vrbe 392. II. consul,cum eodem Licinio,anno ab vrbe 395. III. consul, collega M. Valerij Publicolæ, anno ab vrbe 401.Ambo patricii,contentione de consulatu, vicerunt patres. III. consul, cum eodem Publicola, anno ab vrbe 405. V. consul, collega T.Quintij Pœni,anno ab vrbe 405.Tribunus militum,anno ab vrbe 374 Dictator, anno ab

vrbe

vrbe 398. Interrex, anno ab vrbe 400

C. Terentius Varro, consul collega L. Aemilij Pauli anno ab vrbe 538.

C. Valerius Flaccus, consul, collega M. Herennij, anno ab vrbe 661.

C. Valerius Potitus, consul collega M. Aemilij Mamerci, anno ab vrbe 346, Equi Caruentanam ceperũt, quam tursus pulsis hostibus Valerius recuperauit Tribunus militum, anno ab vrbe 341. II. Tribunus militum, an. ab vrbe 340. III. Tribunus militum, anno ab vrbe 353

C. Valerius Cotta, consul, collega P. Seruilij Gemini, anno ab vrbe 505.

C. Veturius, Tribunus militũ, anno ab vrbe 380 II. Tribunus militum, anno ab vrbe 386.

C. Vibius Pansa, consul, collega A. Hirtij, an. ab vrbe 711.

C. Vipsanius Apronianus. consul. collega L. Fontij Capitonis, anno ab vrbe 711. eo tempore Nero matrem Agripinam incestu contaminauit, eámque interfici iussit, hinc lenitate in alios crimen abstergere conatus. Sueton Neron. Tacit. lib. 14. De his vide Plutarchum & Liuium lib. 6.

Calabastores, Africæ oppidum. Procop.

Calaber, Iouis filius, frater Tænari & Cæresti. Stephan.

Calabria, vulgò *Terre de Labour*, & olim magna Græcia, Pythagora philosophorum primo insignis, insula, quam veteres Mesapiam à duce Mesapo, Peucetiam à Peucetio Oenotri fratre dixere. Estque proxima Siciliæ, à quo Pharo breui maris tractu disiungitur. Ouidius lib. 3. de Arte.

Ennius emeruit Calabris in montibus hortos.

Ea ἀπὸ τῦ καλοῦ & ἔρίθω quoniam sit regio onerosa, & plena omni genere bonorum dicitur. Ibi bis in anno arbores proferunt fructus. In ea sunt Brundusium, Hydrus mons & Salẽtini campi. Steph. Hæc Strab. libr. 6. Messapia, & Iapygia, & Calabria, Salẽtina dicitur parua insula iuxta Cretam distátque à Calauro Neptuni filio, stadiis circiter xxx. Steph. Vides ALENTINI, & infrà CALAVRIA. Huius regionis incolæ Calabri dicuntur, fructibus imprimis abundantes, quos quoniam hospitibus obtrudebant, sibi alioqui nulli vsui futuros factum est, vt dona Calabri hospitis in prouerbium cesserint, pro nullius ptetij muneribus. quæ donãtioneri magis sunt, quàm vsui In Calabria natus est Ennius poëta Rudijs ignobili oppido: vbi & hortos amœnissimos possedit.

Calabrites, Achaiæ vrbs in Peloponneso. Laonicus libro 9.

Calabrus, Calabriæ fluuius. Pausan.

Calabrya, in Asia minori locus, sic dictus, à bonæ aquæ scaturiginibus. Zonar. Curopalates,

Calachana, Armeniæ maioris regio. Strab.

Colacta, Siciliæ lateris Septentrionalis vrbs maritima, Ptolem. *Aeque dulci* Leandro. *Calora*

Nigro. S. *Marco*, Fazello.

Calactena, regio in Assyria. Strabo, lib. 16. in descriptione Assyriæ. Calacina, Ptolemæo.

Calacticus sinus, circa Hispaniam Bæticam. Sex. Auienus.

Caladunum, Callaicorum Bracariorum vrbs inter Asturicam & Bracarum Ptol. Anton.

Calæ. larum, ciuitas in India.

Calæadua, insula ante Taprobanam. Ptol.

Calægia, Germaniæ oppidum. Ptol. quod Petr. Appianus *Wittemberg* interpretatur. In Saxonia situm est ad Albim fluuium.

Calæi, insulæ sunt ostio sinus Persici. Arrian. in Priplo.

Calænus, fons Lyciæ, aliàs Calbius. Steph.

Calagorgis, Galliæ Aquitanicæ vrbs. Anto. nonnulli putant Bigerriones esse Cæsaris.

Calaguris fibularia, in Hispania Vasconum vrbs est. Plin.

Calaguritani, Hispaniæ populi, quorum alij Subulacenses cognominantur, alij Nasaci. Plin. lib. 1. cap. 3.

Calaguriũ, ciuitas Hispaniæ in Vasconibus collocata. Hinc Calaguritani qui eam habitant.

Cálais, Boreæ ex Orithya coniuge filius alatus, qui vnà cum Zethe fratre similiter alato cum Argonautis Colchos profectus est. Qua in expeditione cùm à Phineo rege humaniter essent accepti, Harpyas, quæ epulas eius fœdabant, persequi constituerunt: quas cùm & alarum auxilio, & sagittandi peritia in Plotas vsque insulas fugassent, ab Iride admoniti sunt, ne Iouis canes vlteriùs persequerentur. Inde itaque retrosum conuersi, duas illas insulas, in quibus Harpyias reliquerunt, à conuersione sua Strophadas appellarunt, cum antea Plotæ dicerẽtur. Postremò ab Hercule occisi dicuntur, & in ventos cominutati, qui Caniculæ exortum dies ferè octo præueniunt: vnde & πρόδρομοι id est, præcursores appellãtur. De his Ouid. lib. 6. Metam.

Barbáque dum rutulis aberat subnexa capillis,
Implumes Calaisq́; puer, Zethésque fuerunt.

Calama, Africæ vrbs inter Constantinã & Hipponem. Oros huius sæpe meminit D. Augustinus.

Calama, Carmaniæ vicus, littori vicinus. Arrian.

Calámiæ, vrbs Messeniæ in Peloponneso. Steph. ex Polybio.

Calaménthe, vrbs Libiæ, vel Phœnicum Steph.

Calaminæ insulæ sitæ sunt in Torrhebia palude seu lacu, quẽ Nympheum vocant appellãtúrq; Nymphiarum insulæ, quæ quia tibiarum cãtu in ambitũ mouentur Calaminæ à calamis dictæ sunt: atque item Saltares, quoniam in symphoniæ cantu ad ictus modulantium pedum mouentur, vt Plinius scribit tametsi à Calaminis distinguere videtur Cælius lib. 9 cap. 3.

Calaminæ, insulæ in Lydia, quæ nõ vẽris solùm, sed etiã contis quò libeat pulsæ, multorũ ciuiũ Mithridatico bello fuere salus. Pli. lib. 2. cap. 95.

Cala-

Calamis, Calamidis, cælator egregius. Plinius libro trigesimo quarto, capite septimo, Ouidius eum Calaim vocat:

Vendicat vt Calais laudem quos fecit equorum.

Calamisus, Locrorum oppidum, Plinius libro 4. capite tertio.

Calamoboas, Antipater cognominatus est: nam cùm nec vellet nec posset congredi cominus cum Carneade, qui magna vehementia inuehebatur in Stoicos, semet ad scribendum vertit: multósque libros edidit maledicos, in quibus passim contradicebat Carneadi. Ergo non lingua, sed calamo vociferabatur. Erasmus.

Calamona, Ægypti & Arabiæ oppidum, libro Notit.

Calamos, Asiæ oppidum in ora subiecta Libano monti. Plin. lib. 5. cap. 20. vrbs item Phœniciæ. Polybius.

Cálamos, ciuitas Babyloniæ. Strabo.

Cálanus Philosophus ex Gymnosophistis Indis, qui secutus Alexandrum Magnum extra Indiæ fines, cùm apud Pasagardas ægrotare cœpisset, facta pyra, & aurea lectica superimposita, in ea cubans combustus est stramentis opertus. Fertur, cùm Alexander Magnus rogaret eum, si quid vellet, dixisse. Propediem te videbo: quod etiam contigit: nam in Babylone paucis post diebus Alexander mortuus est. Arrianus. Inde quemque sapientem Calanon vocat. Suidas. De huius disputatione & interitu plura vide apud Strabonem libro decimoquinto.

Calani, Indiæ populi, ex quibus oriundos Iudeos tradit Clearchus, apud Eusebium Præparat. lib. 9.

Calaos, Asiæ fluuius, circa Colophonem. Pausanias

Cálapis, Pannoniæ memorandus amnis in Saum influens iuxta Siscíam, gemino alueo insulam sibi efficiens, quæ Segestica appellatur. Plin. lib. 4. cap. 25.

Calaris, Sardiniæ primaria ciuitas, in quatuor partes diuiditur. Media, quæ fortissimo septa est muro, propriè Calaris: ea quæ ad Orientem spectat, nouum Oppidum: ea quæ Meridiem & mediterraneum mare respicit, *la Gliapola*, seu *la marina*: & quarta, quæ ad Occasum vergit, Stampax nominatur. Suntque hæ tres partes suburbia quædam & appendices vrbis Calaritanæ. quæ vulgò *Cagler* dicitur.

Calaritani, Sardiniæ populi, ad meridiem siti à Calari oppido, cuius superius mentio facta. Plin. lib. 2. cap. 108.

Calaritanum, Sardiniæ promontorium Africam spectans. Plin lib. 3. cap. 7.

Calárna vrbs Macedoniæ. Steph.

Cálarus, insula, aliàs Alopecia, vel Alopeconnesus, aliàs Calerus ciuitas est dicta Steph.

Calasaris, pars Ægypti, vnde incolæ Calasirij, & Calasitiæ. Stephan.

Calasarna. Lucanorum vrb. nunc *Capana* in Calabria.

Calathe, quam alij Calathusam vocant nomen vrbis ad Herculis columnas sitæ. Vide CALATHVS Steph.

Calathion, Laconicæ mons. Pausan.

Cálathis, this, nomen ciuitatis Ptolemæo, & Strabone, à Calatho ibi inuento. Inde fuit Hister poëta qui de tragœdia insignem librum condidit.

Calataræ, Bactrianæ populi. Ptolem.

Calathara, Macedoniæ vicus Liu.

Cálathus, filius Iouis & Antiopes Homerus

Calathusa, insula est inter Chersonesum & Samothracem deserta. Plin. libro 4. cap. 11. Vide CALATHE.

Calathusa, alia insula in Ponto. Stephan. Arabiæ desertæ oppidum. Ptolem.

Calatibus, vrbs. Lybiæ. Step.

Calátiæ Italiæ ciuitas prope Cassinum & Bouillas, Plin. 3. cap. 5. Steph. *Gaiazzo*, Leandro.

Calatiæ populi Indiæ. Steph.

Calatis, oppidum in maritima regione Ponti. Steph.

Calatis, Thraciæ ciuita. Plin. lib. 4. cap. 11. quæ antea Acerueti vocabatur.

Calatum Albionis insulæ inter Brigantes oppidum. Ptolem.

Calauij, Campana gens. L. iu.

Calaurea, siue Calatia, insula in sinu Argolico contra Trœzenem, nulla alia re, quàm morte Demosthenis nobilior. In hac etenim insula templum erat Neptuni, quò Demosthenes, audito Archiæ satellitis Antipatri aduentu, confugit, & ne viuus in Antipatri potestatem perueniret, hausto veneno ex calamo vitam finitur. In hac insula Diana summis honoribus colebatur, quam inde Calauream cognominat Ouid. lib. septimo Metamorph.

Inde Calaureæ Latoidos aspicit arua.

Plin. lib. quarto ca. 11. De qua prouerbio datus locus, Pro Delo Calauria, in mutui beneficij memoriam. Fertur enim, Neptunum cum Latona permutationem fecisse, & data Delo Calauriam habitasse. Vide CALABRIA.

Calauria, insula est iuxta Cretam à Calauro Neptuni filio denominata. Est etiam vrbs Locrorum, in qua Latona maximè colebantur. Vide Ouid lib. 7. Metamorph.

Calaurita, vrbs in Peloponneso Laonic. lib. 9.

Calazophylaces, sacerdotes erant apud Græcos, qui grandines, quum instarent, specularentur: hi enim agni vel pulli sacrificio auerrere credebantur; sed si agnus vel pullus defuisset, digitum graphio stylóue feriebant, atque inde fuso sanguine litabāt. Hos Cleon instituit, vt videre licet in Gyraldo libr. de Diis Gentium.

Calbis, Cariæ amnis. Pompon. libr 1 Doridis regiunculæ in Asia minori fluuius. Ptolem.

Calbi

Calbius, fons Lyciæ, quem & Calænum dicunt. Stephan.

Calcaria, locus inter Massiliam & fossam Marianam. Item Angliæ oppidum. Anton.

Calce, campaniæ ciuitas. Strabo lib. 5.

Calcedon, condita anno ab vrbe 69.

Calchas, chantis Græcus augur, Thestoris filius (à quo Thestorides à poëtis appellatur) qui cum Græcis ad expeditionem Troiæ profectus est: & quoniam diuinandi arte plurimùm præstabat, eius cõsilio multa gesta sunt. Nam cùm in Aulide Græcorum classis aduersis ventis detineretur, Agamemnonem docuit, qua ratione Dianæ ita placari posset & ex serpentis augurio, qui in arborem sutrepens, duodecim passeris pullos vnà cum matre deuorârat, decimo demum anno Ilium captum iri ostendit. Exortáque deinde ad Troiam pestilentia, viam monstrauit, qua Apollinis ira posset mitigari. Quapropter inter cæteros Achilli acceptissimus erat, adeò vt eius præsidio plerunque defenderetur, præcipuè verò cùm suaderet Chryseidem patri reddendam esse. Tum enim Agamemnon non solùm in vatem, sed etiam in ipsum Achillem incensus ferebatur. Diruta autem Troia reuersus cum Amphilocho Amphiarai filio terrestri itinere Colophonem (quæ vrbs est Ioniæ) cùm in luco Apollonis Clarij extra vrbem apud Samum in Mopsum præstantissimum augurem incidisset, artis peritia ab illlo superatus, dolore contabuit, quod proposita sibi à Mopso captifico (vt refert Hesiodus) aut (vt Pherecydes mauult) sue grauida, coniicere non potuisset, quot in illa ficus essent, quótve hæc vtero suculas gereret: quod tamen Mopsus sine vllo errore diuinauit. De Calchante vide multa apud Homerum lib. 1. Iliad. & Virgil. 2. Æneid.

Hinc Itachus magno vatem Calcanth atumultu
Protrahit in medios, &c.

Calacici populi sunt Tacito, vt quidem existimant, qui *Caltiar* Cliuiæ vrbem, ex eo faciũt Talbiacum alius rectius legit, non Calciaci, apud Tacitum.

Calcioli. Ptolem. Carseoli Plin vrbs Sabinis proxima.

Caliope, soror Absyrthi & coniux Phryxi, ex quo Cytorũ peperit, Æetæ regis Colchorum filia, Ouid. in epistola Helenæ ad Paridem,

Non erat Æetes, ad quem despecta rediret,
Non Ipsea parens, Calciopeq́, soror.

Calcosthenes, Plastes laudatissimus Plin. lib. 35. cap. 12.

Caldone, promontorium Indiæ propinquum fluuium falso.

Caldius, militari ioco dictus est Claud. Cæsar, pro Claudio, quemadmodum & Biberius pro Tiberio, & Mero pro Nerone, Sueton. in Tiberio,

Calduba, Turdetanorum in Bætica vrbs.

Caleb, i. quasi cor, aut canis, vel canistrũ, filius Iephone, Nu. 13. Ios. 14. 1 Reg. 25. qui 1. Paral. 2. dicitur Calubay, filiꝰ Esrõ filij Phares filij Iuda.

Cale, vrbs Lusitaniæ. hodie *Buerto*. vrbs item in Flamina & in Gallia. insulæ etiam maris Ægei. Anton.

Caledonia, Britanniæ insulæ pars, quam hodie Scotiam vocãt, vastissimam olim habens syluam, quæ & ipsa Caledonia dicebatur, maximos alẽs vrsos Martialis in Amphitheatro,

Nuda Caledonio sic viscera præbuit vrso.

Inde etiam Britanni peculiari epitheto Caledonij dicuntur à Poëtis idem

Quinte Caledonios Ouidi visure Britannos.

Caledoniæ Syluæ, cuius Ptolemæus aliique meminerunt, vix reliquiæ hodie supersunt. Nominis duntaxat vestigia apud Sterlingium oppidum extant.

Cale acte, κάλη ἀκτή, Cretæ vrbs & magnus vicus. Steph. Euboeæ insulæ oppidum. Ptolem. Siculorum ad mare Tyrrhenum oppidum. Herodot.

Caleattius, lacu Africæ. Oros.

Caledonij, Britanniæ populi, qui mõtes incolunt asperos, aquis indigi, & campestria deserta ac palustria, sine ciuitatibus & domibus: agrorum cultu fructibus tantum & pabulo victitantes. Plura de his vide apud Dionem & Cæl. antiq. lect. lib. 18. cap. 21.

Caledonius Oceanus vocatur à Valerio Flacco (à Caledonia fortè silua, quæ huic vicina est) qui hodie Scoticus dicitur. Deucaledonius, à Ptolemæo appellatur.

Cale, Cales, siue Cales, lium, siue Calênum, leni, oppidum Campaniæ non procul à Casilino, in cuius agro mite & generosum nascebatur vinum. Horat. 4. Carm.

Sed expressum Calibus ducere Liberum
Si gestis.

Est & in Gallia hoc nomine, quam Salustius captam à Perpenna commemorat. Seru. in 7. Aeneid.

Calecutiani hodie horrẽda adhuc forma diabolum & Satanam colunt & adorant: quippe cui singulis diebus gallum gallinaceum offerunt & sacrificant, quemadmodum olim Aegyptij Anubi & Mercurio factitare solebant. Epulas autem regis, priùs quàm ex iis quidquam degustet, Bramini (sic enim eorum sacrificuli vocantur) ad idõlum Satanæ perferunt, eíque offerunt: ac deinceps rex quantum licet excidit, & comedit. Ludouic. Barthem. libr. 2. ca 22. de Ind.

Calecut, Indicarum ciuitatum præcipua, in continenti sita. Olisipone maior, pelago alluitur. vasta est admodum absque mœnibus, intus pluribus in locis vacat, domus non sunt contiguæ, inuicem distantes plurimum, lapidibus & calce extructæ, interiores partes sculptæ, pro imbri-

imbrice palmis vtuntur, illíſque tegunt ſuas ædes. Fores prægrandes habent, miróque artificio fabrefactos, quas muro cingunt inſtar pomerij. Ibi viſuntur arbores innumeræ, ſtagna & fontes compluſculi, vbi ſæpius & quater ferè interdiu lauantur. Rex idolorum latriæ mirè eſt addictus, huic incredibilis ſeruitus exhibetur à ſubditis. Cùm egreditur, carpento ſeu curru vehitur, quem bini viri ferũt, omni lapidum genere condecoratum. Carpentum ſtipant choraulæ, præcones, buccinatores, & id genus compluſculi. Patritij verò & eminentiores ſuæ ditionis omnes ſequuntur, enſes denudatos & clypeos teretes gerentes, ſagittarij etiam ac velites præcedunt, itinera explorantes, tentorio Rex ſic incedens tegitur: ad quem propius quis non accedit quàm ad tres aut quatuor paſſus, cùm verò aliquid porrigunt, ac ſi ſtipem darent elephanto, ab ipſis tremebundis id ramo porrigitur, quoniã regem apud eos tangere nefas eſt. Ditiſſimi & innumeri ſunt in hac ciuitate mercatores, quorum commercia ſunt aromata omnis generis, vndequaque importata: panni ex ſerico omnium generum, & auro intertexti plurifariam, ærea autem fabrefacta & ſtannea vaſa plurima: denique nihil ferè ibi deſideratur, quod ad humanũ cultum pertineat. Cadamuſtus in nauigationibus, & Lud. Patritius Romanus. De eadem prolixè Munſterus, L. Coſmographiæ lib. 2. cuius verba apponemus. Calecuta, inquit, apud Indos celeberrima ciuitas, cuius ædes alluuntur pelago: mœnibus haud ambitur: verùm ædium circuitu ſex mille continetur, non adhærentibus, vt apud nos, ædificiis, ſed longiori ſpatio diſcretis inter ſe ædibus. Quà verò in longitudinem extenditur, millenis pater paſſibus. Domus ſunt ſpectabiles, quippè quæ ſupra equitis altitudinem ab humo non tolluntur. Frondium plèxunque laceramentis cooperiuntur, multis contignationibus. Huius rei cauſam afferunt, quòd humo egeſta ad quinos palmos, aqua mox ſcaturire dicitur, ob id nequeunt altiùs fundamenta iacere, quæ contignationibus ferendis ſufficiant. Rex autem Calecutianorum latriæ dæmonum eſt addictus. Habet enim dæmonis imaginem in ſacello ſuo ſedentem, diademate redimito eius capite quod quaterna fulciunt cornua, ore vaſtiſſimo hians, quod dentes præ ſe fert quaternos: naſo eſt deformi, toruis, trucibúſque oculis, vultu minaci: aduncas manus harpaginis inſtar habet, pedes verò gallo haud abſimiles: quod quidem monſtrum ingens, & horrendum qui conſpicantur, pauent continuò. Res eſt ſanè viſu indigniſſima, eadémque admodum horrifica. Sacellum ambiunt picti dæmones & in ſingulo angulo ſedens ex ære viſitur Satanas, ita fabrè factus, vt vndecunque flammeſcere videatur, abſumentibus animas miſerãdum in modum flammis: ac dæmon dextra animam admouet ori, ſiniſtra autem ex inferiore loco aliam corripit. Singulis itémque diebus manè eorum ſacerdotes, qui Bramini dicuntur, memeratum idolum roſacea & huiuſmodi odorifero latifero latice emaculant, ſuffiuntque variis odoramentis procumbentéſque adorant. Sanguinem galli gallinacei per hebdomadem vaſi argento, carbunculis ignitis oppleto, indũt, additis ſuffimentis odorum innumeris, thuribulóque accepto adolent largiſſimè thura, tinniente crebriùs intereà argenteo tintinabulo: nec priùs Rex ſumit cibum, quàm quaterni ſacerdotes regias dapes dæmoni obtulerint. Porrò, Rex pranſurus, humi recubat abſque ſtragulis, ac diſcumbentem ſtantes ſacerdotes ipſum circunſtant, nuſquam propiùs, quàm ad quaternos paſſus accedentes, regis verba ſumma cum reuerentia obſeruantes. Vbi verò edere deſierit, ſacerdotes regias reliquias efferunt corniculis auibus depaſcendas, quas aues nefas eſt lædere: & ob eam cauſam tutò volitant quocunque libuerit. Ducturus Rex vxorem, priùs thorum inire non conſueuit, quàm à digniore ſacerdote noua nupta defloratа fuerit: iſtiúſque ſtupri à rege pretium quingentorum conſtituitur aureorum. Primum inſuper locum, poſt regem, tenent ſacerdotes idolorum cultores: his ſuccedunt Naëri, qui non minoris dignitatis ſunt apud eos, quàm olim apud Romanos fuere Patricij. Horum etenim intereſt, enſem, clypeum, arcum lanceúmque, cùm prodeunt ferre. Qui deinceps tertiæ claſſis habentur, hi eius loci ſunt apud eos, cuius apud nos ij qui cerdonicam exercent artem, qui quarto, piſcatu victũ quæritant: qui quinto ad eos ſpectat piper, vinum, iuglandéſque colligere. Poſtremi verò ſerunt, & colligunt oryzam, contempti à ſacerdotibus, & Patriciis. Adoraturi ante emerſum ſolem, ſtagno lotionis gratia immergunt: ſicque loti nihil priùs contrectant, quàm domi ſuæ preces ad idola fuderint. Profecturo ad bellum regi in expeditione ſunt centena peditũ millia: nam equitum ibi nullus eſt vſus, præter elephantorum. Qui regem ſequuntur, vitta ſerica, eadémque coccinea caput vinciũt. Prælium inituri, enſe, obrotundo clypeo, lanceis, & arcubus vtuntur. Hæc Munſt.

Calêgia, Germaniæ vrbs. Ptolem. vulgò *Vvittemberg.*

Calem, vrbs inter Olyſiponem & Bracaram. Antonius hodie *Gaia.*

Calem, vrbs Italiæ prope Anconam. Anton. *Caglie* Simlero.

Calêna, Ptolem. Britanniæ vrbs, hodie Oxonia, vulgò *Oxenfort.*

Calendæ, primus dies menſis, de quibus Macrobius libro primo. Priſcis, inquit temporibus,

antequam fasti à Cn. Flauio scriba multis patribus in omnium notitiam proderentur pontifici minori hæc prouincia delegebatur, vt nouæ Lunæ primum obseruaret aspectum, visumque regi & sacrificulo nunciaret. Itaque sacrificio à rege & minore pontifice celebrato, idem pontifex Calata, id est, conuocata in Capitolium plebe, quot numero dies à Calendis ad Nonas supereſſent, pronunciabat, & quintanas quidem quinquies dicto verbo Calo, septimanas repetito septies prædicebat: & hunc diem qui ex his diebus qui calarentur primus esset, placuit Calendas vocari. Hæc Macrobius. Eam autem ob causam populo quotnam dies Calendarum essent prædici necesse erat, vt sciret, quinam Nonarum dies esset futurus, quo confluere in Vrbem populus solebat, vt addiscerent quid eo mense in diuinis humanisque rebus facto opus esset. Inde Calendaris Iuno dicta est, quod Calendarum dies ei sacer esset. Macrobius libro 1. cap. 14. Idus inquit, Ioui dedicatæ, Calendæ Iunoni: vnde Laurentes Calendarem Iunonem appellauere.

Caleni agri in Campania, ad Massicos, dicente Plinio libro tertio. Hinc fœlix illa Campania est. Ab hoc sinu incipiunt vitiferi colles & temulentia nobiles, succo per omnes terras inclyto, atque (vt veteres dixere) summum Liberi patris cum Cerere certamen. Hinc Setini & Cæcubi obtenduntur agri. His iunguntur Falerni, Caleni. deinde consurgunt Massici, &c.

Calentum, Hispaniæ vlterioris oppidum, vbi lateres fiunt qui proiecti in aquam natant. Plinius.

Calênum, vrbs Campaniæ 14. passuum millibus à Capua distans. In cuius agro vinum optimum & dulce nascitur. In ea aqua est quæ vini modo temulentos facit. Plin. lib. 2. cap. 103. Vide CALENVM. Horat.

Prælo domitam Caleno tu bibes vuam.

Dicta à καλὸς, quod est bonũ. & οἶνος, vinum. Iuuenalis,

Occurrit matrona potens, quæ more Caleno.

Calênum oppidum propè Calatias & Bouillas. Plin. lib. 3. cap. 5.

Calepium, oppidum in Cenomanis, ad 14. lapidem à Bergomo Brixiam versus, ad colles in sinistra parte positus, à bonitate vini denominatum, bonus, καλὸς καὶ πῖνω, bibo.

Cales, oppidum in Gallia, aliud in Campania à quo Cales populi iuxta Falernos & Massicos. Virgil. lib. 7. Æneid.

Æquora quique Cales linquunt.

Item Bithyniæ emporium, ad portum Euxinum. Arrian & fluuius. Eustath.

Calesia, vrbs Ital æ. Stephan.

Calestra, vrbs littoralis Thessaliæ iuxta quam Axius fluuius in mare Ægeum descendit. Herodotus libro septimo.

Calète, ignobilis insula inter Samothracem & Chersonesum. Plin. lib. 4. cap. 12.

Calentum, vlterioris Hispaniæ ciuitas: vbi antiquitus miri admodum fiebant lateres qui siccati, non mergebantur in aquam. Erant enim è terra pumicosa, cùm subigi potest, vtilissima. Plin. lib. 35. cap. 14.

Calenus, vates quondam in Hetruria celeberrimus extitit: de quo hunc in modum scripsit Plinius lib. 28. cap. 2. Cùm in Tarpeio, inquit fodientes (videlicet Romani) delubro fundamenta caput humanum inuenissent, missis ob id à senatu legatis, Hetruriæ celeberrimus vates Calenus præclarum id, fortunatúmque cernens, interrogatione in suam gentem trãsferre tentauit, Scipione priùs determinata templi imagine, in solo ante se. Hoc ergo dicitis, Romani, hic templum Iouis Opt. Maximi futurum est? Hîc caput inuenimus? constantissima omnium affirmatione transiturum fuisse fatum in Hetruriam, ni à filio prænoniti vatis legati Romani respondissent: Non planè hîc, sed Romæ inuentum caput dicimus. Iterum id accidisse tradunt, cùm in fastigium eiusdem delibri præparatæ quadrigæ fictiles in fornace creuissent: & iterum simili modo retentum est augurium. Hæc Plin.

Caletes, Galliæ Belgicæ populi. Strabo ad mare contra Britanniam, ad Sequanæ ostia pertingere facit, eorũ regionem esse putat Diuæus, quæ hodie *Le pays de Caulx* vulgò dicitur in Normandiæ ducatu. Caletum autem vrbs à Ptolemæo circa Picardiæ fines. Caleti & Caletes à Geographis confunduntur, quos si quis distinguere volet, fortè conciliari poterit tanta locorum & populorum discrepantia. Normandiæ enim & Picardiæ fines & populi admodum differunt, Gesoriacum nauale vocatur, hodie *Calais*. Plinius libro decimo nono, capite primo. Cadurci, Caleti, Ruteni, Bituriges, vltimíque hominum existimati Morini, imò verò Galliæ vniuersæ vela texunt. Apud hos est Itius portus, ex quo breuissimus est in Britanniam traiectus, cuius frequens est mentio in Comment. Cæs.

Caleti, populi, linea vela texunt. Plinius libro 19. cap. 1.

Caletranus ager, non longè à Volateranis in Italia. Plinius.

Caletum solis Anglicis hominibus inhabitare concessum, anno Domini 1562. ditioni verò Gallorum velut postliminio redditum anno Domini 1558. quarto Idus Ianuarij. Portus Itius apud Cæsarem Comment. belli Gallico vulgò *Calais*.

Caleua, Albionis insulæ vrbs, in Attrebatiis. Ptol. hodie *Vwallinford*.

Calgnia, Arabiæ Petreæ vrbs. Ptolem.

Cali, Palestinæ locus. Ios. 19.

Calia

Calianassa,& Calianatea,Nymphæ, quarum altera à bene regendo, altera à viris honestandis dicta.

Calicadnus,Ciliciæ flumen Plinius libro.5.c.27.

Calicandrum est Asiæ minoris promontorium, terminus nauigationis positus Antiocho Magno ab eis superato.

Calicœni,Macedoniæ populi.Polib.lib.5.

Calidromus est Achaiæ promontorium, haud longè à sinu est Maliaco.

Calicula,vrbs Hispaniæ Bœticæ Ptol. Caluucula à Plinio dicta.*Osca*,M Nigro.

Caligij,populi in Arabia Pli. Vide CALINGAE.

Caligula, Caius imperat. dictus à caligis, quas margaritis refertas primus portauit. Auson. vel potius à caliga militari, qua frequenter in exercitu vtebatur ad cõciliandos,sibi militum animos. Id enim militibus gratissimum fore credebat,si imperatorem vestibus nihil à gregario milite differre viderent.

Calinda Lyciæ vrbs.Ptolem. Calymna Straboni, Plinio Calidna.

Calindœa,Mygdonidis in Macedonia vrbs,& Indiæ intra Gangem.Ptolem.

Calingæ,gentes Indicæ ad mare,quorum fœminæ quinquennes ferunt concipere: octauum autem vitæ annum non excedere,Plin. lib.6. &7.cap.17.& 19.

Calingij,Arabię felicis,& Asię populi,quibus vicina est Ampelone Milesiorum colonia.Plin. lib.6 cap 28.

Calingon,Indiæ promotorium.Plin.lib.6.ca.20.

Calinipara,Indiæ oppidũ.Plin libro sexto ca.17.

Caliordi,Tauricæ Chersonesi populi.Plin.

Calinus,statuarius.Quintilianus.

Calinius Syrius historicus fuit,qui de gestis Alexandri scripsit.

Caliodi,populi in Taurica regione Scythiæ: de quibus Plin.lib.4.cap.12

Calipos.Lusitaniæ fluuius Ptolem.

Calippia maris Ægei insula Anton.

Calisia,Germaniæ oppidum Ptolem.

Calissæ,Indiæ populi vltra Gangem.Plin.

Callipolis, seu Gallipolis. Europæ.vrbs est ad Hellespontum,vrbibus,Asiæ opposita. Plin.li. 4.cap.11.

Calisto,ûs,vna ex Nymphis pulchertima Lycaonis Arcadiæ regis filia,quæ à Ioue compressa grauidáque effecta,cùm simul cum Diana lauaretur,tumore vteri prodita, &ab ea repulsa Arcadem filiũ in syluis peperit:à quo postea Arcadia dicta est.Hæc postea à Iunone in vrsam commutata,& Iouis miseratione in cœlo collocata,maiorem efficit Vrsam:quæ & Hælice à Græcis dicitur.Propertius lib.2.

Calisto Arcadios errauerat vrsa per agros:
Hæc nocturna suo sidere vela regit.

Calistus,poëta qui heroico carmine scripsit Historiam Iuliani principis.

Calisthenes Philosophus fuit,qui cùm aliquãdo cum Alexandro liberius esset locutus, cuiusdem mandato morti adiudicatus est: his cautem verbis Alexandrum moriens est affatus, Si Deus es, beneficia largiri mortalibus, non sua debes eripere. Si homo id quod es, te semper esse cogita.

Calitæ,Libyæ interioris populi.Ptolem.

Caliur,Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Calita,id est, refugium,siue contractio, aut vox declinans.nomen viri.1.Esd.10.

Callaici, Lusitaniæ populi,Gallis finitimi, dicti quasi Gallaici,quos vt bellicosos maximè commendat Strabo lib.3.Sil.lib.16.*Euolat ante omnes præpidóque per aëra cursu Callaicus Lampon fugit.*hodie Galiciæ regnum.

Callantiqui, populi habitantes in sinistris partibus Ponti. Diodor.lib.19.

Callantis,Siciliæ vrbs Suidas.

Callas,Eubœæ insulæ fluuius. Strab.Mauritaniæ item Cæsariensis locus.Anton.

Callatebum,Asiæ propriæ vrbs, in Caria regione.Herodot.

Callatia, vel Callantra, Mœsiæ inferioris oppidum.Ptolem.

Callateria,oppidum est Campaniæ, Brundusiam ducens, non procul à Calydio & Beneuento. Strab.lib.5.Geograp.

Callatiæ, Indica gens quæ vescitur parentibus. Herodot.

Calle vicus, Senonum in Picenis oppidum. Anton.*Caglio* Leandro.

Calleni,Cãpaniæ Mediterranei populi.Polyb.li.

Callet,Hispaniæ oppidum stipendiarium, non liberum.Plin.lib.3.cap.1.

Cálliæ, vrbs vna ex tribus Ætoliæ. Item parua regio prope Talentum.Steph.

Calliarus,vrbs Locrorum,& à Calliaro Odædoci & Laomones filio.Strab.lib. 9. dicta, quòd bene aretur & colatur.Step.

Cállias, Athenienſ. Comicus, filius Lysimachi, qui cognominatus est Scœnion, quòd funes ob paupertatem torqueret.

Cállias Laccoplutus cognominatus, dux Atheniẽsiũ nobilis,cõtra Artaxerxem missus.Suid.

Cállias Methymnæus,grammaticus, quẽ Strabo dicit Alpheum Sapphóque poëtas enarrasse.

Callia,Archadiæ oppidum. Pausan.& fontis nomen apud Suidam.

Callica,Bithyniæ mediterranea vrbs.Ptolem.

Callicaris,Indiæ intra Gangem vrbs.Ptolem.

Callichorus, Paphlagoniæ fluuius, Ammian.& Plin Item puteus in Attica Pausan.

Callicles,Statuarius nobilis,cuius meminit Plin. li.3.34.c.8.Alterius Calliclis meminit Quintil. lib.1.cap.16.

Callicolona, Homero locus Troadis, circa Simoenta fluuium quem Strabo dicit distare ab Ilio 40 stadijs.

Callícrates artifex, ex ebore formicas, & alia tam parua fecit animalia, vt partes earum

cerni non possent. Plinius.

Callicratides, Methymnam vi cepit: ad Arginusas Pelloponenses victi, fusi, fugatique sunt, cecidit Callicratides Xeno. lib. 1.

Callidromus, mons iuxta Thermopylas. Plin.

Callifæ, vrbs in Samio. Liu.

Calliga, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Calligeris, Indiæ intra Gangem vrbs Custaldus eam *Cananor* appellat.

Callimachus, Poëta Cyrenensis, Elegiographorum inter Græcos princeps. Scripsit opus insigne de origine & causis sacrorum, quæ Αἴτια inscripsit, argumento non dissimili ab eo, quod in Fastis Ouid. tractauit. Martialis ad Mamurram. Epig. lib. 10.

Si non vis Mamurra, tuos cognoscere mores,
Nec te scire legas Aetia Callimachi

Callimachus, historicus Aegyptius, filius Batti & Mesatimæ, discipulus Hermocratis Iasei grãmatici, vixit apud Ptolemæum Philadelphum vsque ad Euergetem bibliothecæ regiæ præfectum omne poëmatis genus attigit. Conscripsit in aduersarium poëma acerbissimum, quem ficto nomine Ibin appellat Ouidius. Edidit elegias & epigrammata, & hymnos aliaque complura Suidas. Horum omnium nihil extat præter elegiam vnam in lauacrum Palladis, & quosdam hymnos in deos. Lampadem Palladi dicauit, in qua oleum nullo pacto absumebatur.

Callimachus, alter sculptor, τηξιτιχνον nominari studuit, quasi artis interpellatorem, & qui eam in tenuiorem exquisitioremque disciplinam reduxit: τήκειν enim liquefacere conflareque significat. Nam ipse primus lapidem perforauit, minutatimque tractauit. Paus.

Callimachus, Athenienſis dux præstantissimus, prælio cum hostib. Persis cõmisso, quàm plurimis hastibus cùm transfossus esset, & animam efflasset, stetit rectus. Plut. in Paral.

Callimedes, Athenienſium imperator. Diodorus Siculus.

Callinicum, Persarum oppidum in Euphratis ripa. Procop. & Osrhoenæ regionis libr. Notit. Mesopotamiæ item Marcell.

Callinicus. Sophista Syrius: vel Arabs, profitebatur Athenis: scripsit de cacozelia, de Rhetorica ad Cleopatram de rebus gestis Alexandri. & alia quædam, Suidas.

Callinicus, sactum genus Herculi dicatum. Cæl. lib. 5. cap. 4.

Callinous fuit primus author & inuẽtor Elegiaci carminis, teste Terentiano.

Callinusa, promontorium Cypri. Ptolem.

Calliope, vna Musarum, Orphei mater, quæ heroico carmini præesse existimatur à vocis suauitate nomen habens. καλὸν enim bonum est, ὤψ vox. Virg. in Epigram.

Carmina Calliope libris heroica mandat.

Effertur & Calliopea, quemadmodum Penelope & Penelopea. Virg. 4. Ecloga,

Orphei Calliopea, Lino formosus Apollo.

Ouid. 5. Fast.

Calliope, vrbs Parthorum. Steph.

Callipatira, Mulier quædam fuit, quæ quum capitale esse fœminis sciret Olympicorum tempore Alpheum amnem transisse, mutatis vestib. gymnastico fefellit habitu. Sed quum id postea rescitum esset, ignotum quidem est Callipatiræ, quòd patrem & fratres habuisset Olympionicas. Lata verò in reliquum lex est vti in certamen nulli prodirent gymnastæ. Pausanias. Cœli. libro decimo quarto cap.

Callipia, fons est Ephesiorum. Plin. li 5. cap. 29.

Callipidæ, Scythiæ Europeæ populi ad Hypanim fluuium. Solinus Callipidas vocat. Pomponius Mela Callipidas. Eosdem Herodotus Græcoscythas nominat, quòd ex Græcis Scythæ facti sint.

Callipides, Græcus fuit Tragœdiorum histrio, qui in ea re sibi placebat plurimum: vndequum Agesilao regi occurrisset, arrogantius eum salutauit, subinde illi se ostentans, & inter astantes sese intrudens: arbitratus fore vt à rege comiter exciperetur. at is quum grauioribus intenderet, ac ne Callipidem respectaret, Non admodum, inquit, nosse me videris ô Rex, nec qui sim inaudiuisse. Respondens Agesilaus, An non, inquit, es Callipides mimus?

Callipius, consul collega Ardaburij, anno ab vrbe 1200.

Callipos, philosophus, qui honesti voluptatem adiunxit, sicut & Dinomachus.

Callipolis, vrbs Thraciæ in extremo Hellesponti, à Caligula ædificata. à quo nomen sumpsit, hoc est Caligulæ polis.

Callipolis, Stephano oppidum est Lempsaci, trans Chersonesum in littore situm. Item Tripolis Siciliæ, & Tetrapolis Cariæ. Steph. Vide STRONGILE.

Callipolis, insula maris Ægei, vna Cycladum, quæ notiore nomine Naxus appellatur. Plin. lib. 4. c. 12.

Callipolis, vrbs Apuliæ, sita in extremo promontorio longè in mare procurrenti sed arctissimo Isthmo, adeo vt in aliqua parte vix curribus peruius est. Munita est & rupibus septa: à continenti vnicus est aditus, in quo castellum est, munitissimum A. Galateus.

Callipus, Athenienſis, Platonis auditor, interfectus à Syracusanis, quod tyrãnidem post Dionysium aggrederetur, & Dionem patriæ liberatorem per proditionem interfeciſſet. Plutarchus in Dione.

Callipus, oppidi nomen ad pontum Euxinum in Europa, Iornand.

Callipygos Venus dicta est à pulchris clunibus. nam cum duæ quædam visendæ pulchritudinis

mis puellæ, de natium præstantia contendissent, tandémque placuisset rem adolescentis cuiusdam arbitrio permitti, & ille vtraque diligenter inspecta, natu maiori palmam adiixisset; cámque coniugio sibi copulasset: occasionem Syracusanis præbuerunt, vt ab hac natium altercatione Veneri Callipygæ templum constituerent. Palæp. lib. 2.

Callirrhoë, fons in Agro Attico, nouem habens fistulas: vnde & ἐννάκρουνος dictus est. Poëtæ alterum ex nomine r abiiciunt, Statius 12. Theb.

Et quos Callirhoë nouis errantibus undis
Implicat.

Martianus, Fontes, inquit, multi Atticæ, inter quos Callirrhoë prædicatur.

Callirrhoë, fons in Palæstina calidus, ac morbis sanandis salubertimus, in quo Herodes morbo horribili ac prorsus desperato, & cœlitus immisso laborans, perperam se ipsum lauit, propter tot ac tanta in homines scelera inhumaniter perpetrata, itémque propè hunc fontem sita est huius nominis ciuitas, quæ quondam Lece vocabatur. Ioseph. lib. 17. cap. 8. Antiquit. Iud.

Callirrhoë, filia Lyci, hominis sanguinarij, & hospites immolãtis, à Diomede relicta, quem Troia redeuntem benignè susceperat, & paternis liberauerat insidiis. Plutarch. lib. 3.

Callirrhoë, Phoci Bœotij filia, quæ corporis forma, & pudicitiæ gloria inter æquales suas & socias facilè sibi primas vendicauit. Hanc triginta numero ex vniuersa Bœotia, genere & opibus primarij iuuenes summo quisque studio in vxorem expetiisse dicuntur. Cæterum pater alias semper ex aliis moras complicans & connectens, ac diem de die trahens, illorum vota procrastinando consultò frustrare videbatur: quamobrem proci, conspiratione conflata, Phocum interfecerunt. Hac re palam facta, Callirrhoë clam aufugiens, tum diu delituisse fertur, quoad celebre per vniuersam Bœotiam aduenisset festum, quod πανδοιτίον illi vocant. Hanc illa celebritatis occasionem nacta, obseruato tempore, supplex in Palladis consedisse dicitur ara, palámque de procis cõquesta suis, illorum scelus, nefandámque sui patentis cædem iudicauit: nominãque singulorum maximo recensuit eiulatu. Bœotij autem, quotquot ad celebre spectaculũ aderant, rei ipsius dignitate permoti, cædis patratores, & conscios, vt ab illis meritas exigerent pœnas, diligentiùs inquirere cœperunt. Hac illi re percepta, ocyus omnes dilapsi, ad Hippotas, quod oppidum medio Thebarum, Coroneæque interstitio erat, celeri fuga peruenisse dicuntur. Expostulantibus autem illos postea Bœotiis & vt sibi dederentur, summo contendentibus studio, cùm oppidani obauditent cõique reddere nollent, comparato ex singulis ciuitatibus delectorum exercitu illorum fines hostiliter sunt ingressi, oppidúmque vi capium funditus euerterunt. Procos quidem illos, in potestatem redactos, maxima extructa pyra, simul omnes in ignem coniectos, combusserunt. Ferunt quinetiam nocte, quę illum, in quo hæc gesta sunt, præcessit diem, crebras ex vicino Heliconis iugo auditas has fuisse voces cuiusdam, Adsum, Adsum, fortiter inclamantis: procósque illos tali ostento perterritos, voces eas interfecti à se Phoci esse sibi benè cognitas constanter affirmasse. Leonic. Tom. lib. 2. cap. 9. ex Plutarcho.

Callirrhoë, palus Mesopotamiæ ad Antiochiam vrbem. Stephan.

Callista, insula maris Ægæi, vna Sporadum, alio nomine Thera appellata. Plin. lib. 4. cap. 12.

Calliste. Vide THERA.

Callisthenes, Philosophus Olynthius, Alexandro Magno familiaris ex condiscipulatu, accitúsque ab ipso rege, ad prodenda memoriæ gesta eius Asiatica. Huic nocuit immodica libertas, grauitásque inuisa regi, nunquam enim assentantium accommodatus ingenio erat. Cùm enim Alexander Magnus ex Persico bello, superbiæ regiæ more adorari vellet, acerrimus inter recusantes Callisthenes fuit, palàm dictitans, Alexandrum nõ adorandum esse: quæres & illi & multis principibus Macedonum exitio fuit. Nam illũ Alexander propter adorationis Persicæ interpellatum morem, coniurationis conscium esse criminatus, cùm truncatis membris abscissisque auribus ac naso labissque deformatum, cum cane in cauea clausum circumferri iussit, diúque tortum tandem necauit. Is historiam Philosophorum, secundus à Xenophonte, scripsit. Seneca. Trogus libro vigesimoquarto, Plutarchus in Alexandro.

Callisto. Vide CALISTO.

Callistratia, Galatiæ oppidum. Ptolem.

Callistratus vir doctissimus, Alexandri à consiliis.

Callistratus, nomen statuarij cuiusdam. Plin. lib. 24. cap. 8.

Callistus I I. Pontifex 193. regnauit annis v. mensibus x. anno 1119.

Callistus I I I. Pontifex 211. regnauit annis I I I. mensibus I I I. anno 1455.

Callistus x v. Romanorum Episcopus, regnauit annis v. anno 219.

Callistus, vnus inter comites Iuliani principis expeditionis, heroico versu eius historiam conscripsit. Volater.

Calliteræ, Macedoniæ oppidum in Bisaltia regione. Ptolem.

Callixenus statuarius nobilis fuit, qui Olympiade centesima, quinquagesima quinta, quo tempore illorum arx reuixit, quum anteà aliquando cessasset, floruit. Plinius lib. 34. cap. 8.

Collo Ioannes, Constantinopolitanus Imperator, imperauit annis XXV.

Callocêrus in Cypro res nouas molitus est & oppressus.

Collona, Lesbi insulæ vrbs opulentissima. Laonic. lib. 10.

Calyrias, Tyrantis filius, in agris primus sacerdotio functus est. Euseb.

Calœnum. Vide CALENTVM & CALENI.

Calon, statuarius, Quint. cap. 10. lib. 12. & Plinius lib. 34. cap. 8.

Calonis, Anton. vbi legio IX. Ducatus Gelriæ vrbs primaria.

Calos limis, id est, bonus portus, Scythiæ Europææ. Portus est in Euxino super Tauricos. Pomponius lib. 2.

Calones, Militum serui, dicti quia ligneas clauas gerebant, quæ Græci κάλα vocant. Festus. At Seruio Calones dicuntur, qui militibus ligna portant, & impedimenta. Σκευοφόροι. Horat. Hunc peruinxerunt Calones atque Caballi. Liuius 3. belli Punici, Impedimenta subsequi iussit, Calones, lixásque & inualidos milites vallum ferre. Quidam tamẽ Calones à Calando deriuãt, quòd ad ministerium aduocarentur: alij à Calendis, quod Calendarum die cibaria pro toto mense caperent.

Calostomum. Plinius commemoratur inter Danubij fluuij ostia. Vide BORCOSTOMA.

Calpas, Bithyniæ portus propè Rhesum fluuium & Sangarium. Plin. lib. 6. cap. 1. Strabo tamen lib. 12. amnem esse scribit inter Calcedonem & Heracleam.

Calpe, mons in extremis Hispaniæ finibus, freto incumbens, ambitu quidem non magnus, sed altitudine ingens, è regione oppositam habẽs Abilam, extremum Mauritaniæ montem, forma & magnitudine non dissimilem: qui duo montes procul aspicientibus columnarũ speciem præbent. Sub hoc monte sita fuit Tartessus, vrbs vetustissima, alio nomine Carteia dicta: vnde & Tartessia Calpe à poëtis appellatur. Ausonius,

Considerat iam Solis equos Tartessia Calpe.

Gebel Tarif. Arabis *Gibraltar*, vulgò.

Calpe, Europæ mons Plin. Vide ABILA.

Calpétus Syluius IX. Latinorum Rex.

Calphi, nomen viri. 1. Mach. 11.

Calphurnia, mulier fuit importunissima, quæ sexus sui verecundiæ oblita, per seipsam causas egit, adeóque se molestam iudicibus præbuit, vt occasionem dederit edicto, quo cautum est ne mulieri in posterum causas agere liceret.

Calphurnia quonam pacto, pro patriæ salute à Mario patre suo victima diis immolata fuerit. Vide in dictione MARIVS.

Calphurnius Piso, consul, collega Rustici Bolani anno ab vrbe 863.

Calphurnius Bestia, nobilis fuit Rom. qui pecunia corruptus, rem aduersus Iugurtham malè gessit: huic à M. Cæcilio accusatore obiectum est, quòd vxores suas dormientes interemisset. Plin. lib. 27. cap. 2.

Calphurnius Crassus, patricio genere ortus, in expeditionem Reguli socius in Massylos, vt munitissimum castellum nomine Gatærium diriperet, missus est: vbi in hostiũ potestatem redactus, Saturnio immolandus destinatur. Bysaltia, regis filia, iuuenem adamatum, patris à se proditi victorem fecit: Calphurnio autem retrò abeunte, puella sibi ferro iugulum transuerberauit. Plutarch. in Paral.

Calpurniana, Turdulorum in Bœtica vrbs. Ptol.

Caltiorissa, Armeniæ minoris vrbs. Ptolem.

Calucones, Rhetiæ populi. Ptolem.

Calubai, 1. Caninus, aut canistrũ meum, siue totus ipse in me, filius Esron filij Phares. 1. Paral. 2. qui ibidem dicitur Caleb, vt in aliis locis.

Calucula, oppidum Hispaniæ Bœticæ, ex stipendiariis. Plin. lib. 3. cap. 1, vulgò *Cabra*.

Caluisiana, Siciliæ vrbs. Anton.

Caluisius Tullus, consul, collega Palmæ, anno ab vrbe 861. quo tempore Plin. 2 Neuocomensis orator clarus floruit: & tres Galatiæ ciuitates terræmotu erutæ sunt.

Calumacuma Africæ propriæ pagus ad Syrtim magnam. Ptolem.

Calupena, Armeniæ minoris regio. Strab.

Calus, Colchidis fluuius. Arrian. in Periplo.

Calusium, Tyrrheniæ oppidum. Diodor. lib. 14.

Caluus, antiquus quidam poëta, cuius meminit Horat 1. serm. 10. Satyr.

Nil prater Caluum & doctus cantare Catullum.

Is erat & æqualis Catulli & amicus: nam ad eum 14. epigrammate,

Ni te plus oculis meis amarem,
— Iucundissime Calue.

Calybe, Thraciæ vrbs. Strab. lib. 7. Eam Philippus Amyntæ filius collectis de exercitu ignauissimis habitandam constituit.

Calycádnus, Ciliciæ fluuius, ad quem Seleucia ciuitas sita est iuxta Sarpedonium promontorium. Strab. lib. 14. Item fluuius Isauriæ. Steph. & fons in Calabria Pausan.

Calydium, Italiæ oppidum in Appia via, Brundusium ducens Strab. lib. 5.

Calydna, insula, quam quidam vnam esse cum Calymna putant. Alij Calydnas duas, Leron & Calymnem, quæ sunt circa Rhodum. Strabo alias ab his Calydnas propè Tenedũ constituit, alij propè Ceam.

Calydna, Cariæ oppidum. Plinius libro quinto, capite 27.

Calydna, insula vna è Sporadibus. Plinius lib. 4. cap. 12. Steph.

Calydna, insula & vrbs Thebæ, à Calydno filio Cæli. Dicitur etiam Calydnus. Stephan. Vide CALYMNA & TENEDVS.

Calydon, Ætolorum ciuitas regia Oenei patris Meleagri, distans à mari septem millium quingentorum

gentorum passuum spatio, Eueno fluuio interfluente diuisa. Ouidius libro octauo Metamorp.

Et Meleagream maculatus sanguine Nessi
Euenos Calydona secat.

Calydonia, Græciæ regio, quæ olim Æolis dicebatur. Thucyd. lib 3.

Calydonia sylua à Calydone vrbe illi vicina sic dicta, in qua Meleager miræ magnitudinis aprum interfecit quem & ipsi poëtæ Calydonium aprum vocant.

Calydonia sylua in Britannia, à qua sæui leones emittebantur. Luc. lib. 6.

Tradidit Aonio pauidam Calydonia Nesso.

Stephano Ætoliæ oppidum est, à Calydone Endymionis Ptol. filio. Martial.

Nuda Calydonio sic viscera præbuit vrso,

Idem,

Quinte Calydonios Ouidi visure Britannos

Siluius lib. 3.

Inque Calydonios primus trahet agmina lucos.

Hinc Calydonius, a, um, & Calydonis, dis. Ouid.

Plangunt se matres Calydonidas.

Calydonis, idos, mulier è Calydone. Ouid. in Epistolis.

Calymna, Steph. insula quam Scepsius in plurali Calymnas vocat, alij Calymniam: vnde Calymniantes. Vide CALYDNA.

Calynda Cariæ vrbs. Steph. circa quem tractum Calyndici montes, Herodoto.

Calypso, Nympha Oceani & Thetyos filia vel vt aliquib. placet, Atlantis. Regnauit in Ogygia insula, & Vlyssem naufragum hospitaliter suscepit. Ouidius,

Ah, quoties illum doluit properare Calypso?

De ea Homer. in Odyss. Hæc de sui nomine insulam in Ionico mari cognominatam tenuit, propinquam promontorio Lacino: vel, vt aliis placet, in mari Africo. Plin. libr. 3. cap. 10. Ad hanc peruenit Vlysses naufragus, vbi VII. annis detentus est: licet Ouid. li. 4. de Ponto sex tantùm dicat.

An graue sex annis pulchram voluisse Calypso,
Aequoreamque fuit? &c.

Calypsonis insulam iuxta Puteolos describit Philostratus, lib. 8. de vita Apollonij.

Calypsus, insula maris Ionij, ante ora Lacinij promontorij. Ab Homero creditur Ogygia appellata, vt Plinius tradit Calypson insulam habet Æthicus & Orosius contra Syrtim Maiorem.

Calytis, vrbs Syriæ. Steph.

Camacæ, aliàs Camæ, populi inter Scythicas gentes, Plin. lib, 6. cap. 17.

Camane, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem. *Chaul* nonnullis.

Camani, Germaniæ populi. Ptolem.

Camantium, vna ex septem vrbibus Asiæ minoris quas Cyrus familiari suo Pytharco largitus est. Athenæus.

Camalodûnum, Britanniæ vrbs. Plin. libro secundo cap. 75.

Camâra, Indiæ intra Gangem Emporium, supra promontorium Cory, Arrian. in Periplo.

Camâra, vrbs Cretæ insulæ. Ptolem. Lato priùs dicta. Steph.

Camaracum. vide Cameracum.

Camarata Mauritaniæ Cæsariensis oppidum. Anton.

Camari insula Arabiæ felicis Plin. Camarem, insulæ. Steph.

Camaria, vrbs Italica, ab Albanis condita. Vide CAMERINVM.

Camarica, Ptolemæo Cantabrorum vrbs Hispaniæ, alio nomine Victoria dicta.

Camarina, Siciliæ, Strab. lib. 6.

Camarina siue Camerina, palus est. Siciliæ iuxta oppidum eiusdem nominis: cuius aquæ cum fœtore suo pestem generarent, consuluerunt Apollinem expediretne ipsis Camarinam exiccari: quibus ab Apolline responsum est, Camarinam non esse mouendam. Neglecto tamen oraculo siccauerunt paludem, per quam mox ingressis hostibus, contempti oraculi pœnas dederunt. Hinc manauit prouerbium, Camarinam mouere, pro eo quod est, Sibi malum accersere. Vide Seruium in illud Virg. 3. Æneid.

Et fatis nunquam concessa moueri
Apparet Carina procul, campique Geloni,

Camarinum vrbs Vmbrorum Ptolemæo, hodie Camerinum. Vide CAMERIVM & CAMARIA.

Camatullici, Galliæ Narbonensis populi Plinio.

Cambáces, vnum ex cognominibus Tauti montis.

Cambéla, Cambalorum, Asiæ locus est Cyspiretide regione, vbi auri metella effodintur. Strab. lib. 11.

Cambalidus, Persidis mons, Caucasi ramus in Susianis Plin. lib. 6. cap. 27.

Cambate, Galliæ Belgicæ locus, circa Burgundiæ Comitatum. Anton.

Cambei, gens Illyrica. Appian.

Camberichum, vnum ostiorum Gangis Fluminis. Ptolem.

Cambetis ab Antonio post Augustam Rauracorum proximo loco ponitur. Germanis *Caemps* nominatur Rhenano teste.

Cambetum, Lubenorum ciuitas in Hispania Tarraconensi. Ptolem.

Cambistholi, Indiæ populi, circa Indum fluuium vbi Hidraotes fluuius cum Gange aquas suas confundit. Arrian. in Indicis.

Cambodûnum, Vindeliciæ vrbs. Ptol. hodie Monacum: vulgò *Munchen.*

Cambisena, Armeniæ regio. Strabo. libro decimosecundo.

Cambises, Rex Lydorum tãtæ voracitatis, vt no-

cte quædam vxorẽ quoque absumpserit: cumque summo mane illius manum in ore comperisset, semet iugulauerit. Xatus apud Cæl. author est.

Cambolecti, populi Galliæ Narbonensis. Plin. lib. 3. cap. 4 & lib. 4 cap. 6.

Cambra, Autenoris vxor, Priami mater.

Cambria siue VVallia, Britanniæ tertia pars est quæ à Lhœgria (seu Anglia) Sabrina & Dea fluminibus separatur: omni alia ex parte Oceano Vergiuio siue hybernico cingitur. Nomen habet à Cãbro tertio Bruti filio. Hanc incolæ Cymbri, Angli verò VValliam siue VValles vocãt. Hæc sola pars Britanicę insulæ suis antiquissimis incolis gaudet, vt qui veri & genesij Britanni sunt auitaq; Britanica lingua vtũtur, & Anglici sermonis (ex Saxonica aliisque linguis conflati) prorsus ignari. Hanc Cambriã hodie in tres regiones diuidunt: in Venedotiã nempe, Prouisia & Debehartbiam, Sub Venedotia etiã Mona insula, à veteribus celebrata, & pro antiqua Diuidũ sede cognita comprehenditur. Incolæ, Anglos victu & vestitu imitantur, & quum sint laboris impatientes, atque nimium de nobilitatis genere gloriantes, Regis & nobilium famulitio potius, quàm manuariis artibus seipsos dedunt. Nuper tamen vrbes habitare, litteris, præcipuè Iuri ciuili operam dare, artes liberales & mechanicas discere, mercaturam exercere, terram optimè colere, reliquaque munia publica obire non secus ac Angli solent. Cambria ab Anglis vi occupata, Anglesey dici cœpit, id est, Anglorum insula. Cædit hæc, ex veteri instituto, filio primogenito regis Angliæ, ei scilicet qui regi in imperio successurus est. diciturque à primo natiuitatis, princeps VValliæ.

Cambrinus, vir ferocis animi, regnauit apud Thuyscones.

Cambûsis, Aethiopiæ vrbs. Plin. lib. 6. cap. 29.

Cambyses, Persarum & Medorum rex, Cyri filius, qui patriis regnis Ægyptum adiecit. Sed offensus illorum superstitionibus, Apidis, cæterorúmque deorum ædes dirui iussit. Ad Ammonis quoque templum expugnandum exercitum misit, qui in Libya deserta arenis obrutus vniuersus interiit. Ipse quoque cum suo sese gladio imprudens læsisset, leuissimo ex vulnere mortem oppetiit. Herodotus lib. 3. Trogus Pompeius. Seneca libro septimo. Lucan. lib. 7.

Cambyses, fluuius in Caucasiis montibus ortus supra Armeniam maiorem, Septentrionem versus, per Iberos & Albanos defluens, Plin. lib. 6. cap. 13.

Cambyses, nomen fluuij in Hircania, qui non procul à mari cum Cyrio flumine iunctus, in Hyrcanium sinum effluit. Mela libro tertio, capite quinto.

Cambyses & Xerxes, regiones Persicæ Stephanus.

Cambysseni, populi Steph. in Cytopoli.

Cambysu oppidum fuit inter Nelos & Marchadas, deductis eò ægris exercitus regis Persarum Cambysis. Plin. lib. 6. cap. 29.

Camechia, Albaniæ oppidum. Ptolem.

Cameia, Manicheorum metropolis. Cedren.

Camelani, Italiæ populi in sexta regione, Narnientibus & Nucerinis vicini. Plin. lib. tertio, cap. 14.

Camelidæ, insulæ duæ in ora Ioniæ regionis. Plin. lib. 5. cap. 31.

Camelitæ, populi in Mesopotamiæ finibus, non procul ab Euphrate, Scenitis proximi, qui diuersoria habent partim cisternarum, partim aquæ ductuum aquis abundantia. Strabo lib. Geograph. 6.

Cameloboici, Carmaniæ populi. Ptolem.

Camelócomi, populi Arabiæ. Steph.

Camenta, Cypri promontorium spectans solem occiduum.

Cameracum, vrbs Belgicæ Galliæ, ad Picardiæ fines vulgò *Cambray*.

Camerinus, consul collega Nigri, anno ab vrbe 890.

Camerina, nomen vrbis.

Camerinum, Piceni vrbs præclara, à curuitate situs appellata. Ab ea Camertes dicti, quos Liuius scribit P. Scipioni in armãda classe quam in Aphricam duxit, cohortem vnam sexcentorum militum armatorum præbuisse. Vide CAMERTE.

Camerinum ciuitas est sita in Sicilia. quæ & Camerina & Cameria. Vide CAMERIA & CAMARIA.

Camerinus, poëta, cuius meminit Ouid. lib. 4. de Ponto, eleg. 16.

Camérium, Italiæ oppidum iuxta Collatiam. Plin. lib. 3. cap. 5.

Cameropis, ciuitas Indiæ. Strab.

Camerte, oppidum Vmbriæ, in Picentinis montibus: à quo Camertes eiusdem incolæ.

Camertes, Volscentis filius, partium Turni fautor in Æneam, ditissimus fuit. Virg. lib. 10.

Camértes, Italiæ populi, in regione sexta, Amerinis vicini. Strab. lib. 5. cap. 14.

Camesene, Starboni regio in qua regnauit Camelis.

Cameses, vel Camesis, Italiæ indigena, consors Iani qui cum illo bonam Italiæ partem Tyberi vicinam possedit, potentia ita participata, vt regio Camesene, oppidum Ianiculum vocaretur Perottus.

Camesus, Thraciæ vrbs Phauor. Lexicon.

Camicus, vrbs Siciliæ, in qua Cocalus Dædali filius imperauit. Charax hanc vrbem Inycem vocat. Steph. Fluuius item Agrigentinos diuidens.

Camigara, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Camile

Camiletæ, populi iuxta Scenas vrbem vltra Euphratem. Strabo.

Camilla, Volscorum regina, Metabi Volscorum regis & Casmillæ filia, quã pater inuidia suorum, regno pulsus. Dianæ famulã vouit. Quare ob ineunte ætate venationibus eam, & omni armorum genere exercuit: quibus in rebus breui tantoperê profecit, vt summam sibi ex re militari laudem pepererit. Tandem cùm Turno aduersus Aeneam suppetias ferret, ab Arunte quodam ex insidiis est interfecta, vt latiùs describit Virg. 11 Aeneidos.

Pulsus ob inuidiam regno, virésque superbas
Priuerno antiqua Metabus cum excederet vrbe,
Infantem fugiens media inter prælia belli
Sustulit exilio comitem, matrisque vocauit
Nomine Casmillæ mutilata parte Camillam.

Camillus, puer ingenuus, qui flamini Diali ad sacrificia ministrabat. Antiqui enim Camillos & Camillas vocabant ministros & ministras impuberes in sacris. Vnde Mercurius Hetrusc. lingua Camillus dicitur, quasi deorum minister. Plutarchus in Num. refert Græcos scriptores, Mercurium ab obsequio Camillum appellasse, sicut puer qui in Iouis templo ministrabat.

Camillus, qui & alter Romulus dictus est, Romanorum suæ ætatis clarissimus fuit, qui Veios toto decennio obsessos per cuniculos cepit. Nec multo post, cùm crimini illi daretur, quòd albis equis triumphasset & prædam iniquè diuisisset, die dicta ab Apuleio Saturnino Tribuno plebis damnatus Ardeam concessit. Mox cum Galli Senones vrbem diripuissent, ipsumque Capitolium arctissima premerent obsidione, absens Dictator factus, collectis ex fuga Romanorum reliquiis, Gallos pendẽdo auro intentos incautos oppressit, patriámque in libertatem vindicauit. Post hæc Pop. Romanum Veios migrare volentem, elegantissima illa, quæ apud Liuium legitur, concione retinuit: in qua omnes vrbis dotes laudésque licet agnoscere. Tertiùm deinde Dictator creatus, Satricum sociam Pop. Romani vrbem, ab impetu Latinorum tutatus est. Quartùm Dictator ad sedãdam populi seditionem factus, valetudinem excusauit: aliúmque sibi subrogandum curauit. Quintùm Dictator Gallos iterum Romam petentes, & ad flumen Anienem castrametatos, superauit. Postremò Romæ octogenarius pestilentia interiit. Virg. 6. Eneid.

Aspice Torquatum & referentem signa Camillum.

Camina insula maris Aegei. Plin.

Caminos Cyrenaicæ regionis locus. Anton.

Camirus, vrbs in Rhodo, ita dicta à Camiro Herculis filio, quem ex Iole Euryti regis filia susceperat Homerus in Catalogo nautum. Ab hac insula Camiræus dictus est Iupiter, quòd in ea templum haberet extructum in vertice montis Achabyri, vnde tota Creta conspici poterat. Palæph. lib. 1. Strab. Steph. Vide HIERAPYTNA.

Camisena, Parthiæ regio Strabo, libr. 11. Eidem, li. 21. est Armeniæ minoris regio, & in ea vrbs Camisa.

Camma, nobilis, quædam fœmina è Galatia oriunda, viri sui mortem à Sinorige illatam ægerrimè ferens, quum apud Galatas in more esset, vt qui ineunt sponsalia, vir scilicet & vxor, de eodem poculo bibant, dissimulato dolore sponsalia cum eo inire finxit, venenatúmque poculum illi propinauit: quo hausto Sinorix & ipsa, læta quòd virum vltra esset, mortem obiuere. Alexan. ab Alexan. lib. 2. cap. 5. ex Plutarcho.

Camania, pars Thesprotiæ (quæ Cestinea postea dicta, ex qua Cadmus fluuius Cestrinus) cõdita à Cestrino Heleni Priamide filio. Step.

Camœnæ, eædem quæ Musæ, Iouis & Memoriæ filiæ, à cantus amœnitate (vt quidam voluit) ita appellatæ. Varro tamen author est, ab antiquis Cartmœnas & Casmœnas dictas fuisse, quæ postea abiecto rt vel s, Camœnę sunt appellatæ. Virg. 4. Ecloga,

Alternis dicetis, amant alterna Camœnæ.

Legitur & Camœna sing. num. Persius Sat. 5.

Tibi nunc hortante Camœna,
Excutienda damus præcordia.

Camolodunum. vide Camulodunum.

Camon, nomen loci Iudicum 10.

Campánia regio Italiæ fertilissima, in quasi summum est Liberi patris (vt venustè à Plinio dictum est) & Cereris certamẽ. sic dicta, quòd campéstris sit. hodie *Terra di Lauoro.*

Iuuenal.

Pronida Pompeio dederat Campania febres.

Vrbes præcipuas olim habuit Capuam, Neapolim, Cumas, Puteolos, Nolã, aliásque complures. Hinc Campanus. Virg. 10 Aeneid.

Et Capys, hinc nomen Campana dicitur vrbi.

Horatius 1. Serm.

Campanã ob morbum in faciem permulta iocatus.

Campæ, Ciliciæ præfecturæ in Cappadocia oppidum Ptolem.

Campaspe, Alexandri Magni ex concubinis præcipuè dilecta, quam quũ nudam pingi ob admirationem formæ ab Apelle iussisset, cúmq; tum pari captum amore sensisset, illi eam dono dedit. Magnus animo, maior imperio sui, nec minor hoc facto, quàm victoria aliqua. Quippè se vicit nec torum tantum suũ, sed etiam affectum donauit artifici Plin. li. 35. c. 10

Campidona, vrbs Germaniæ in Algoia. vulgo *Kempten.*

Camponi, populi inter Aquitanicas gentes. Plin. lib. 4 cap. 19.

Campus lapideus, Galliæ Narbonensis campus est, centenũm ferè stadiorum diametrum habens, lapidibus qui singuli manum impleant, pleniſſimus

plenissimus, sub quibus gramen exoritur: à quo pecoribus populi supeditatur vbertas: In medio salsæ scatent aquæ, salisque vis magna. Vniuersa circumadiacens, ora, ventis expositæ est. Validissimè autem Melamborij vēti procellis infestatur: quo saxa ipsa volui traduntur homines que ex curribus excuti, & vi ventorum armis vestibusq; nudari. Huis rei originem ad huiusmodi referunt fabulam, Herculem cū Alcione & Bergione Neptuni filiis pugnantem, cùm deficientibus telis in vitæ discrimen veniisset, Iouem patrem orasse, vt sibi tela ministaret, statimque imbrem lapideum ea in loca decidisse, quo gigantes fuerunt interempti Strabo lib.4.

Campi Diomedis, in Apulia sitiæst & regio quæ Diomedi cessit in Apuliæ diuisione.

Campi, Italiæ oppidum, propè Rauennam, vbi quotannis forum conficitur, Strab.lib.5.

Campi Nacri, Lombardiæ Cispadanæ locus, vbi solennis conuentus habebatur. *Vallo di Montirtone.* Leandro.

Campi Tiberiani, inter Romā & Tibur. Frōtin.

Campona, Pannoniæ inferioris vrbs. Anton.

Camponi, populi inter Aquitanicas gentes. Plin. lib.4.c.19.

Campsa, vrbs circa Pallenem. Herodot.

Campsati, Africæ propriæ populi. Ptolem.

Campseonysis, flumen in Themiscyræna regione, prope Herniochos populos. Pli.lib.6 ca. 4.

Campsiani, Germaniæ populi, indigentia laborantes. Strab.lib.7.

Cāpus-piorū locus celebris in Sicilia, iuxta Catanā: quod ibi duo iuuenes sublatos parētes euexerūt inter Ætnę flāmas, intacti ab igne. Soli.

Camutisarbum, Ponti Cappadoci. vrbs. Ptol.

Camus, Byriæ Cœles ciuitas Polyb,

Cana turiferæ regionis portus in Arabia felice. Plin.lib.6.c.23. vicus item Arabiæ. Iosaph. belli.Iud.lib.cap. 4. item locus in Cœlesyria. Iosaph.lib.15.Antiq.car.6.

Camuel, i. surrexit Deus, vel suscitauit aut confirmauit eum Deus-filius Nachor ex Melcha, pater Syrorum. Genes. 22. 1. Paral. 27. Filius item Steph. Numer.34.

Camulodunum, Angliæ oppidum, seu colonia. Apud Tacitum. Hanc hodie *Colcestre* appellari scribit Humfredus.

Cana, Strab.lib.13. promontorium quod contra Lectum consurgens, Adramyttenum sinum efficit, cuius pars est Eleiticus.

Cana, vrbs Lycaoniæ.

Cana maior, ciuitas in tribu Ase-. Ios. 14. lat. zelus vel æmulatio, siue possessio, aut lamentatio, vel nidus, aut arundo. Est etiam Cana minor in tribu Zabulon, vbi Iesus Christus primum signum edidit, aquam in vinum commutans Ioannis 1. & 4.

Cananæus, sic vocabatur Simon qui fuit vnus ex duodecim Apostolis, & interpretatur Zelotes, aut æmulator, vt habetur Luc.6. Non enim erant ex Canaa, sed ex Cana vico Galileę, qui in zelum vel æmulationem conuertitur

Canaan, nomen filij Cam filij Noah: à quo Cananæus, & mulieres Cananææ.

Canaca, Turdetanorum in Hispania vrbs. Ptol.

Canace, Aeoli, filia, quæ cum Macareo fratre cōcumbens, ex eo concepit, peperitque filium, quem cùm per nutricē exponi curaret, infœlix se suo vagitu auo prodidit, qui ob execrandum filiorum amorem incensus, infantem canibus lacerandum proiici iussit, misitque per satelitē filiæ gladium, vt eo pro meritis vteretur: verùm quid illa fecerit, non satis liquet. Macareus autem fugiens factus est Appollini Delphici sacerdos. Ouid. in Epistolis.

Canache, Ouid. 3. Metamorph. numeratur inter canes Actæonis: quod nomē ἀπὸ τῆς καναχῆς, hoc est: à clamore & strepitu impositū videtur.

Canæ, Straboni, Locrorum oppidum situm in agro Canæo.

Canæ, oppidum Eubœæ vel Locridis, iuxta promontoria Lesbi.

Canæ, vrbs Tigridis fluuij, vnde Cinæus Iupiter nominatus non solùm à Cinæ, sed etiam à Canæ. Steph.

Canæ, oppidum Aeolidis regionis. Pli.li.5.ca.10.

Canagora, Indiæ intra Gangem vrbs, Ptol. *Canaga* Castaldo, *Cangigu*. Mercatori.

Canaius, amnis Aeolidis. Plin.5.cap.30.

Canan, dicta est Arabia à Cam, qui in ea consedit, à qua Cananæi. Hæc fuit prima gens quæ Deum ignorauit: quin princeps eius & conditor cultum à patre non accepit, maledictus ab eo: itaque ignorantiā diuinitatis minoribus reliquit.

Cananæa, Syriæ regio, à Cananæo filio Cam, qui eam regionem, quæ nunc Iudæa, nuncupatur inhabitans, à se Canaam nuncupauit.

Cananitis, itidis, regio.

Canar, promontorium in Mauritania Tingitana. Anton.

Canária, insula in mari Atlantico Fortunatis propinqua: sic dicta à magnorum canum multitudine ingenti. Plin.libr.6 cap.32. Hodie omnes illæ insulæ quas veteres. Fortunatas dixerunt, vno nomine Canariæ dicuntur, quarum nobilissima est Palma, (vel Madera) præstantissimo sacchato, quòd Maderanum vocatur, insignis.

Canarij, populi circa Atlantem Africæ montem habitantes, quòd victus canis his promiscuus sit. Plin.lib 5.cap.1.

Canas, oppidum Lyciæ regionis Asiaticæ. Plin. lib.5.cap.27.

Canasida, Carmaniæ vrbs littoralis. Arrian. in Indicis.

Canastræum, Macedoniæ promontorium, in Thermaico sinu. Plin.lib.4.cap.10

Canastrum, promontorium proximum Pallenæ

Vel

vel Thraciæ. Stephan.

Canath, id est, emptio, siue possessio, aut lamentatio, nomen vrbis in tribu Manassæ, quæ & Nobe dicitur. Num. 32.

Cánatha, oppidũ in Decapolitana regione quæ Syriæ iungitur. Pli. lib. 5. c. 18. Mediæ vrbs. Ptol. & alia vrbs ad Bostram Arabiæ sita. Steph.

Canathra, insula ante Taprobanam. Ptolem.

Canathus, fons iuxta Naupliam, in quo quotannis Iuno, vt virginitatem recuperaret, lauabatur: quod mulieres Argiuæ credentes, id factitabant. Pausan. in Corinth.

Canátus, mons est excelsus citerioris Hispaniæ in cuius vertice (vt aiunt) est lacus profunditatis imperscrutabilis, colore niger, in cuius fundum si quis lapidem aut durum aliquid iecerit, confestim tempestatem oriri scribunt historiæ, eiúsque in abdito specu palatium esse dæmonibus. Boccat.

Canauna, regio Arabiæ fœlicis. Plin.

Cancer, poëtæ Tragici nomen.

Cancer, cri, vnum est ex duodecim Zodiaci signis, à quadam cancri piscis similitudine ita dictum: eo quòd Sol mense Iunio signũ hoc perambulans, paulatim incipit à nobis recedere, & cursu retrogrado ferri in modum cancri. Refert Hyginus hunc fuisse cancrum, qui à Iunone in Herculem, cum Hydra Lernæa pugnantem, immissus fuit: qui cùm pedem eius momordisset, ab Hercule occisus & à Iunone inter sydera collocatus est. Virgilius Ecloga 1.

Æthiopum versemus oues sub sydere Cancri.

Canclei, Arabiæ populi. Plin. lib. 5. cap. 10.

Candace, Heb. & Syr. possessio munda vel purissima, nomen commune omnibus reginis Æthiopum. Act. 8.

Candace, Æthiopum regina tempore August. maximi animi mulier, tantique in suos meriti, vt omnes deinceps Æthiopum reginæ, eius nomine fuerint appellatæ. Plin. lib. 6. cap. 29.

Candace, alio nomine Iudith, Caxumæ metropolis totius Æthiopiæ nata, primùm crucifixi, Dei veri filij, fidem in Æthiopia disseminauit; primamq; ibi ædificauit ecclesiam, quæ etiam hodie stat, nomine Sanctæ Mariæ Syon.

Candacia, promontorium in Coo insula. Strabo. libro 14.

Candali, Indiæ intra Gangem populi. Ptolem.

Candacia, mons est Epiri à Dyrracho distans 88. millia passuum.

Candanum. Iazygum Metanastarum vrbs Ptol.

Candára, vrbs Paphlagoniæ tribus schœnis à Gangris distans & Thariba vico. vbi Iunonis Gandrenæ templum est. Steph.

Candaria, promontorium est in Coo insula. Strabo lib 14.

Candása, Castellum Cariæ. Steph.

Candauia, mons Epiri, Illyriam à Macedonia diuidens. Lucanus lib. 6.

Deuia quid vastos aperit Candauia saltus, &c.

Candauia, mons in Macedonia. Plin. lib 4. ca. 23.

Candáuia, mons Illyrici, Macedoniam Illyricúmque disterminans. Strabo libro 7.

Candáules. I I I I. Lydorum rex, anno ab vrbe. 39. occisus à Gyge iussu reginæ, eò quòd nudam inspiciendam se Gygi concessisset & sic vxore & regno potitus est, anno ab vrbe 69. Herodot. lib. 1. Iust. lib. 1.

Candax, cis nomen reginę Æthiopum. Iuuenal.

Candacis Æthiopum dicant arcana.

Candebœa, palus in radicibus Carmelis montis, ex qua nascitur Belus Amnis. Plin. lib. 36. c. 26.

Candei, Arabici sinus populi, quos Ophiophagos ob id vocant, quòd serpentibus vesci sint soliti. Plin lib. 6. cap. 29. & Pompon. Mela lib. 3.

Candia olim Creta, insula maris Mediterranei, maior est Cypro, minor autem Sicilia & Sardinia: quibus solis in toto mari mediterraneo cedit, interim nobilitate & fertilitate par omnibus. Olim centum vrbibus claram fuisse prisci scriptores tradunt: earum circiter quadraginta Plinij ætas nouit: hodie verò, Bellonio authore, tres tantum alicuius nominis habet: quæ sunt, Candia Venetorum Colonia, vnde Insulæ nomen, Canea, & Rhetimo. Ambitus insulæ quingentorum viginti millium passuum est. Vbique montosa, obque id incolæ admodum venationibus addicti. Nullus inibi nauigabilis fluuius. Sed neque noxium animal gignit. Maluaticum vinum quod inde per omnes ferè orbis partes aduehitur hanc insulam nobilem reddit. Cupressorum arborum ad naues fabricandas, hîc maxima copia hodie Venetis paret. Ioui olim consecrata est, quod eum hîc natum, alitumque condidit antiquitas Strabo. Dom. Niger, Vadianus, Zieglerus, Bordonius & Bellonius eam descripserunt.

Cándidũ, Zeugitanæ regionis, quæ proprie Africa dicitur, promontorium. Pli. li. 5. c. 4. vbi Africæ minoris tria promontoria facit, quæ procurrentia in altum, duos grandes sinus efficiunt. Pompo. Mela. lib. 1. Vadianus.

Candidus, cõsul, collega Vvidij Quadrati, anno ab vrbe 817.

Candiope, Oenopionis filia, & Orionis soror Theodotioni, quam cùm frater in venatione in antrum traxisset, vim illi intulit, & ex ea Hippolagum suscepit quod cùm Oenopion resciuisset indignatus, filium exulatum abire iussit: qui oraculo edoctus, versus orientem in Thraciam cum Candiope & paruo filio delatus est, ibique ob insignes virtutes in magno pretio fuit. Aliter Ouidius, vt infrà de Orione.

Candipatna, Indiæ intra Gangem oppidum Ptolem.

Candollica, vrbs Germaniæ in Noricis hodie *S. Veit*, Simlero, cui eadem est cum Candali

dalitæ Antonini, & Ganabiaca. lib. Notit.

Candoum, Germaniæ oppidum. Ptolem.

Candrogari, Æthiopię sub Ægypto oppidum in Nili ripa. Plin.

Cándyba, Lyciæ regionis ciuitas, vbi laudatur Oenium nemus. Plinius lib. 5. cap. 27. Steph. à Candido Deucalionis filio dictum scribit.

Candys, Mediæ regionis vrbs. Ptolem.

Cane, mons & ciuitas, & stagnum.

Cane, promontorium Æolidis, olim Ægeates. Stephan.

Canea, Cretæ insulæ oppidum, à Genuensibus captum, spoliatum, atque diruturum. Blond.

Canelate, Corsicæ insulæ vrbs. Ptolem. *Scala di Canello*, Leandro.

Canestrinum, locus in Palestina. Tyrius lib. 14. cap. 7.

Canganorum, promontorium Albionis insulæ, versus occidentem. Ptolem. *Lheyn* Camdeno. *Gogarth* hodie Humfr. Lhuydo.

Canethum, Euboeæ insulæ locus, postea intra muros Chalcidis receptus. Strab. Mons item in Bœotia. Apollon.

Canebiũ, vrbs Cariæ, Cyon post appellata. Step.

Caneus, Nympha, Pici Laurentum regis vxor, quæ cùm virum à Circe in auem mutatum supra modũ lugeret, extabuit, & loco cuidam ad ripam Tyberis, vbi hæc contigerunt, nomẽ suum reliquit. Ouid. 14. Metamorph.

Fama tamen signata loco est, quem ritè Canentem
Nomine de Nymphæ veteres dixere coloni.

Canidia, vnguentaria fuit Neapolitana, in quam, tanquam in veneficam, sæpe inuehitur Horatius. Vide GRATIDIA.

Canindána, Isauriæ vicus. Steph.

Caninius, eodem die quo adeptus est consulatũ, obiit. Cice. septem enim horarum consul fuit, in quem iactatum est illud scomma. Cic. Mira fuit Caninij consulis vigilantia, qui toto suo consulatu somnum non vidit.

C. Caninius alter, eques Rom. quum in Siciliam otiandi causa venisset, hortosque à Pithio argentario dolo emisset, instructos piscibus & piscatoribus de industria positis, postera die quum ad eosdem ipse amicos inuitasset, nullos ibi pisces neque piscatores reperit. Cic. libro 3 Offic.

Canis, sydus est cœleste oriẽs XVII. Cal. Augusti, occidens autem, sed non totum, post dies quadraginta: quod dierum spatium, Dies Caniculares appellamus: quo tempore sydus hoc in medio cœli centro cum Sole coniunctum æstum conduplicat. Vnde & nomen inuenit, quòd nimio calore mordere quodam modo videatur. vnde Æstiferum canem appellat Virgil. 3. Georg. Poëtæ fabulantur, canem hunc Europæ custodem fuisse, à Ioue illi oppositum, fidelisque ministerij gratia in cœlum translatum. Alij Orionis canem fuisse volunt, vnà cum hero inter sydera collocatum. Hygius de signis cœlestibus.

Canicula, stella est lucida in ore Canis, quę quod Canem diem vnum, noctémque vnam anteuertat, à Græcis Procyon, à Cicerone etiam Antecanis appellatur. Hinc caniculares dies dicti sunt, quibus hæc stella in medio cœli centro sita, & cum Sole coniuncta, æstum duplicat. Fabulantur Poëtæ canem hanc fuisse Erigones, quæ cùm & Icariam à pastoribus occisum, & filiam herilem laqueo vitam finiuisse videret, dolore contabuit: ob quam pietatem, Iupiter eam vnà cùm Erigone in cœlum transtulit.

Canistius, cursor Lacedæmonius fuit, qui vno die M. CC. stadia cucurrit. Plin.

Caninefates, populi Batauis finitimi, & eandem insulam incolentes, qui origine, & virtute linguæ pares Batauis numero superantur. Com. Tacitus. *Le pays de Gorckum en Hollande.*

Canini Campi, Rhetorum sunt apud Marcell. *Craupundner* Germanicè, *Grisoni* Italicè vocantur, teste Schudo. voces tres idem significantes. Vide RHAETI.

Canipsa, Arabiæ felicis vrbs. Ptolem.

Canis, Arabiæ felicis fluuius. Ptolem.

Canius, vel Canis, poëta fuit temporibus Martialis, eique familiaris, natura ita hilaris, vt semper rideret, Martialis, li. 1. Epigrã. ad Maximum.

Canna, Aeolidis oppidũ. Mela, Liconiæ in Cappadocia ciuitas. Ptolem. vrbs inter Cyrrhum & Edessam. Anton.

Cannaba, Cyrrhesticæ regionis in Syria vrbs. Anton.

Cannaba, Gotthorum dux, à Valeriano trãs Danubium interemptus. Oro. li. 7. Eutrop. lib. 9.

Cannæ, vicus Apuliæ, non procul ab Ausido fluuio; circa quem Annibal Paulum Aemiliũ & Terentium Varronem consules ingenti clade superauit, cæsis quadraginta Romanorum millibus, tantóque equitum numero vt tres annulorum modios insignum victoriæ Carthaginem transmiserit. Luc lib. 7.

—Non illum Pœnus humator
Consulis, & Libyca succensa lampade Canna
Compellunt, hominum ritus vt seruet in hostes.

Cannenses, Italiæ populi, Corinensibus & Collatinis vicini, Romana clade insignes. Plin. li. 3. cap. 11.

Cannemisates, populi sunt insulani, Batauis finitimi. Plin. lib. 4. cap. 5.

Canogiza, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolem.

Canonium, Angliæ oppidum. Anton. *Canondem* in Essexia. Camdeno.

Canôbus, nauib. Menelaĩ gubernator, quo tempore Menelaus ipse in Aegyptum perrexit. Vide CANOPVS.

Canôbus, & Canobita. Quintiliano lib. 1. Nos verò Canopus & Canopita. Tacit. lib. 2. Histor. Vide CANOPVS.

Canonor.

Canonor, vrbs Indiæ, pulcherimarum rerum præstantia celeberima. Ibi Lusitaniæ rex munitissimam habet arcem. Vrbis rex idola colit cum subditis, qui Solem, Lunam, vaccásque adorant. Portum vrbs habet vbi conuehuntur equi Persæ: sed immania sunt horum vectigalia. Ager est aromatum, maximè verò gimgiberis feracissimus. Osorius hist. Indic.

Canopicum, Zeugitanæ regionis, quæ propria Africa, & minor Africa dicitur, oppidum est. Plin. lib. 6. c. 4.

Canópicum, Nili fluminis ostium. Strab. lib. vlti. Plin. li. 5. ca. 10. Ammianus libr. 22. Pomponius lib. Vide CANOPITANVM.

Canôpus, ciuitas Aegypti, distans ab Alexandria cxx. stad. ex qua ortum ferunt Claudianum poëtam: dicta quasi Canobus à Canobo Amyclæo, Menelai nauis gubernatore ibi sepulto. Nam deuicta Troia, in Ægyptum vi ventorũ delatus cum Helena, gubernatorem ictu serpentis, quem Hæmorrhoida vocãt, amisit, in eiúsque memoriam vrbem condidit, relictis ab iis, qui ad nauigãdum inutiles erant. Iuuenalis Satyra 15.

—*Sed luxuria, qua cùm ipse natauit,*
Barbara famoso cedit turba Canopo.

Item Virg. 4. Georg.

Nam quia Pellæi gens fortunata Canopi
Accolit effuso stagnantem flumine Nilum.

Canopus item, Deus fuit Ægyptiorum, de quo his verbis scripsit Ruf. lib. 11. ca. 26. Hist. eccles. Iam verò (inquit) Canopi qui enumerare superstitiosa flagitia posset? Vbi prætextu sacerdotalium literarũ (ita enim appellabant antiquas Ægyptiorum literas) magicæ artis erat penè publica schola: quem locum, velut fontem quendam atque originem dæmonum in tantum venerabantur pagani, vt multò ibi maior celebritas, quàm apud Alexandriã haberetur. Sed de huius quoque monstri errore. cuiusmodi originem tradant, absurdum non erit, paucis exponere. Ferunt aliquando Chaldæos ignem, Deum suum, circũferentes, cum omnium prouinciarum diis habuisse conflictum, quo scilicet qui vicisset, hic esse Deus ab omnibus crederetur. Reliquarum prouinciarum dij, æris, aut auri argentíque, aut ligni, vel lapidis, vel ex quacunque materia constabant, quæ per ignem proculdubio corrumperetur Ex quo fiebat, vt ignis locis omnibus obtineret. Hæc cùm audiuisset Canopi sacerdos, callidum quiddam excogitauit. Hydriæ fieri solẽt in Aegypto fictiles, vndíque crebris, & minutis admodum foraminibus, paruulæ, quibus aqua turbida desudans, defæcatior ac purior redditur. Harũ ille vnam cera foraminibus obturatis, desuper etiam variis colorib. pictam, aqua repletam statuit in Deum. Et excisum veteris simulachri, quod Menelai gubernatoris ferebatur, caput desuperpositũ, diligẽter aparuit. Adsunt post hæc Chaldæi. itur in conflictum: circa hydriam ignis accenditur. cera, qua foramina fuerant obturata, resoluitur: sudante hydria ignis extinguitur. Sacerdotis fraude Canopus Aegyptiorum victor ostenditur. Vnde ipsum Canopi simulacrum pedibus perexiguis, attracto collo, & quasi sugillato, ventre tumido, in modum hydriæ cũ dorso æqualiter tereti formatur. Ex hac persuasione, velut Deus victor omnium celebratur. Nunc verò aduentante sacerdote Dei Theophilo, nullus profuit sudor, nec ceris fraus obtecta subuenit: vastata sunt omnia, atque ad solum deducta. Hæc Rufinus.

Canôpus, sideris nomen. Plin. li. 6. c. 22. in descriptione Taprobanæ insulę. Canopo proximum est extremũ. Nili ostium, Aphricam dirimens ab Aegypto, quod ab vrbis huius nomine Canopicum appellatur, de quo suprà.

Canopus item parua insula est mediterranei maris, Nili ostio, quod Canopicum vocãt, obuia. Menelai gubernator Canobus ibi fortè moriens nomen insulæ, illa ostio dedit. Pomponius Mela. Proinde quum à Canobo picta sit, ideò b litera scriptum aliquando vocabulum, teste Quintiliano lib. 1. ca. 9. Canopi porrò his verbis meminit Tacitus li. 2. historiarum, Cõdidere (inquit) id Spartani, ob sepultum illic rectorem nauis Canobum, qua tempestate Menelaus Græciam petens diuersum ad mare terrámque Libyam delatus est.

Canopitanum. oppidum liberum Zeugitanæ regionis, siue Africæ minoris, Plin. li. 5. cap. 4. Vide CANOPICVM.

Cantaitæ, Arabiæ populi. Arrian. in Periplo.

Canta, vrbs Hispaniæ in Cantabria. Isid.

Cantabra, fluuius in Indum erumpens, cũ tribus aliis quos secum trahit fluuius. Plin. li. 6. cap. 20

Cantabri, Hispaniæ Tarraconensis populi, Asturibus finitimi, omnium olim Hispanorum efferaciſſimi, nullámq; sine armis vitã esse existimãtes, quorũ regio Cantabria, & proximus Oceanus Cantabricus appellatur. Sil. Ital. 2.

Cantaber ante omneis hyemisque, æstúsque famisque Inuictus. Et mox

Nec vitam sine Marte pati: quippè omnis in armis
Lucis causa sita est, damnatum viuere, paci.

Step. Strab. lib. 3. Plin. lib. 25. capit. 8. ab Augusto victi. Horat. 2. Car.

Cantabrum indoctum iuga ferre nostra.

Hodie, Gascones, item Vascones appellantur. Aliis *Guipuscoa*. aliis *Biscaia*.

Cantrabriæ lacus, in quo fulmen decidit, repertique fuere duodecim secures. Sueton. in Galba.

Cantánus, vrns Cretæ. Step.

Cántarus, poëta Comicus Athenienſis, cuius fabulas nonnullas commemorat Suidas.

Cantarolethros, locus paruus in Thracia, in quo scarabei omnes interiũt ὀλεθρος enim pernicies, Cantharus autem scarabeus. Plutarch.

Cantha

Cantharium, promontorium in Samo insula, stadiis octoginta à Dracono eiusdem insulæ promontorio distans, qui traiectus minimus est intermediorum, Strabo lib. 14.

Cántharus, signum in cœlo tribus stellis constans in Aquario. Scribit Laertius deorum colloquia fieri per Cantharum & accipitrem.

Cantharus, nomen impostoris & malefici apud Athenienses de quo extat prouerb. Cantharo astutior.

Canthele, vrbs Libophœnicum. Steph.

Canthelia, vrbs iuxta Carthaginem. Steph.

Canthérius, mons est in Sabinis. Varro.

Canthi sinus ad hostia Indi fluminis. Ptol.

Cantus, Abanthis filius inter Argonautas ab Apollonio ponitur, itémque ab Orpheo. Apollonius dicit eum in Libya periisse. Flaccus autem in Aea.

Cántia, regio Britanniæ insulæ, vbi ciuitas est Cantuaria.

Cantiáni, populi. qui aduersus Angliæ regem seditionem mouerunt.

Cantiœbis, vrbs Germaniæ Ptol. hodie Amberga. vulgò *Amberg*.

Cantium, est regio in Anglia ad mare in angulo imi minorisque lateris ex tribus eius insulæ lateribus cõtra Galliam, quò ferè omnes Galliæ naues appellunt, & ad orientem solem spectat. Ex omnibus autem Anglicis longè sunt humanissimi qui Cantium incolunt, quæ regio est maritima omnes, neque multum à Gallica differunt consuetudine. Huic maritimæ regioni quatuor reges olim præerãt, quibus Cæsar quicquid in annos singulos vectigalis populo Roman. Anglia penderet, constituit. Nunc regnum Angliæ ex voto Henrici Regis, vectigali Roman. Pontifici facta est. Quæstóque à Roman. Pontifice in Angliam mittitur qui censum annuum exigat, non dissentiente rege. In Cantio ciuitas est metropolis nomen idem retinens: ferè habet omnes Episcopos Angliæ sibi suffraganeos: eius Archiepiscopus Legatus natus est: similiter & Eboracẽsis, cui in Anglia (quæ eas duas metropoles solùm habebat) duo tantum subsunt suffraganei, quod omnes episcopi Scotiæ, quæ nullum habet Archiepiscopum, illi subiicerentur.

Cantuariani, populi in Mauritania. Ammia. Marcell.

Cantzacium, vrbs in Persarmenia. Cedren.

Canuccis, Mauritaniæ Cæsariensis oppidum Ptolem.

Canuchia, fluuius est nauigabilis, in Gangem influens Plin. lib. 6. cap. 18.

C. Canuleius, Romæ Trib. pleb, rogationes duas tulit, vt connubia plebis cum patribus essent communia, & alter consul de plebe crearetur. Liu. lib. 4.

Canúsium, Apuliæ oppidum, ad Ausidum fluuium, rutilæ lanæ ferax, quæ ab eo Canusina dicitur: ex qua qui vestes gestabant, Canusinati dicebantur. Martial lib. 9.

Vt Canusinatus nostro Syrius asserere sudet.

Plinius libro tertio, capite vndecimo, Strabo. libro sexto.

Canûtus, Dacorum rex, profugis Anglis auxilium tulit.

Canûtus, II. Anglorum rex XVII. regnauit annis II.

Canûtus Dacus, XVI. anno salutis 1017. imperium totius insulæ acquisiuit, regnauit annis XX. Polyd. Olanum Nouergiæ regem, qui Daciam depopulatus erat, vicit, Nouergiam recepit.

Canusium, Stephan. maxima vrbium Italicarum Gentile, Canusius, vel Canusites, vel Canusinus.

Canusitum. Vide CANVSIVM.

Canytis, vrbs Syriæ. Steph.

Capæ vrbs Hellespontis. Steph.

Capæus fluuius in superficie frigidus, infra calidus, Antigonus in Mirabilib.

Capáneus, nobilis Argiuus, maritus Euadnes, qui vnà cum Polynice ad bellum Thebanum profectus, cùm scalas muris admouere vellet, à Thebanis lapidibus fuit obrutus. Hinc factus est locus fabulæ, Capaneum cùm deorum contemptor esset, à Ioue fulmine esse percussum. Vegetius lib. 4. de re militari, Qui scalis (inquit) in obsidione vrbiũ vtuntur, frequenter periculum sustinent, exemplo Capanei, à quo primùm scalarum oppugnatio perhibetur inuenta: qui tanta mole lapidum fuit obrutus à Thebanis, vt fulminibus dicatur extinctus. Ouid, lib. 4. Tristium,

Cum cecidit Capaneus subito temerarius ictu.

Capara, Ptolemæo, alio nomine Capera, Lusitaniæ vrbs.

Caparcelis, Armeniæ minoris oppidum in præfectura Lauinienensi. Ptol.

Caparetæa, Samatiæ vicus Iustino & Eusebio, vnde Menandrum quendam Simonis Magi discipulum oriundum tradunt.

Caparnaum, fons iuxta Genneſar lacum, quem nonnulli Nili fluminis venam opinantur. Ioseph. belli Iud. lib. 3. cap 12.

Caparorsa, Iudeæ vrbs. Ptol.

Capasa, Lusitaniæ vrbs. Ptolem.

Capastite, Asiæ præfectura, quæ alio nomine vocatur nomos. Plin. lib. 5. cap. 9.

Capedunum, Scordiscorum oppidum. Strabo libro septimo *Cappestein & Captemberg* Lanzio.

Cappellatium, Alemaniæ regionis nomen Amm. Marcell. hodie *Pfaltz* vel *Pfaltzgraefschaft* vulgò. lat. Palatinatus. B. Rhenan. Munstero tractus qua itur Francfurto Heidelbergam. vulgò *Bergstrass*.

Capnaẽ

Capêna oppidum vicinum Romæ iuxta fontem Ægeriæ. Hinc Capenates, Italiæ populi, Clusinis vicini. Plin. lib. 3. cap. 5.

Capêna, porta Romæ, à Capena vrbe, quam Italus Rex ædificauit. Hæc porta & Apia dicta est, per quam Capuam itur. Frontinus libro de aquæ ductu. Iuuen.

Subſtituit ad veteres arcus, madidámque Capenam,

Dicta etiam est Triumphalis, quòd triumphantes per eam portam in vrbem inuehi solerent: hodie portam S. Sebastiani vocant.

Caper, fluuius, Laodiceam clariſſimam Cariæ vrbem cum Lyco & Asopo amnibus alluens. Strabo lib. 12. Plin. Caprus vocatur.

Cáper, nomen proprium Grammatici.

Caper, vel Caprus, Assyriæ fluuius. Ptolem.

Caperſana, locus circa Zeugma Syriæ. Am. Marcellinus.

Capertini agri, circa Maſſiliam. Iuſtin.

Caperturi, Comagenæ in Syria vrbs. Anton.

Capeti, arx circa Arzen. Curopalates.

Capetrum, caſtellum circa radices montiũ circa Theodoſiopolim. Cedren.

Capeus, fœlicis Arabiæ ſinus. Plin.

Cápetus, Albæ Rex, Capios filius, & Tiberini pater. Ouid. lib. 14. Metamorph.

Capha, vrbs Pontica à Turcis expugnata. Egnat. lib. 3. Vide THEODOSIA.

Cáphara, nomen ciuitatis in tribu Beniamin Ioſue decimo octauo. Videtur eadem quæ & Caphira dicitur.

Capharêus, mons altiſſimus Eubœæ Helleſpontum verſus, impetuoſus & formidoloſus, propter ſcopulorum frequentiam & crebros vndarum vortices. Hîc Nauplius, Eubœæ Rex, mortem filij Palamedis Vlyſſis dolo interfecti vltus est. Nam cùm Græci Troia diruta redirent, Nauplius facem in montis vertice posuit, vt locus fidem portus haberet: quò cùm veniſſent, multi naufragium fecerunt. Virgil. lib. 11.

Sydus & Eboicæ cautes, vltroque Caphareus.

Vnde, & Caphareum mare dictum est.

Capharêum, Eubœæ promontorium. Sunt autem Eubœæ promontoria tria. Plinius libr. 4. cap. 12.

Capharnaum (Capernaum) iuxta ſtagnum Genezareth etiam hodie oppidum in Galilęa gentium ſitum in finibus Zabulon & Nephtali. Matt. 4. Luc. 4. in quo CHRISTVS centurionis filium ſanum fecit, Matt. 8. In hac CHRISTVS verſatus est multum, & plurima miracula edidit, vnde & eius ciuitas appellata est. Matth. 9. & 11. Egeſipo 3. cap. 26. & fons in regione Genezaris. Capharnaum nomine.

Capharſalama, vrbs quæ & Antipatrida, 1. Machab. 8.

Cáphartobas, Idumeæ vicus. Ioſeph. belli Iud. li. 5. cap. 4. Caphas, Libyæ interioris mons. Ptol.

Caphereus, Euboicæ inſulæ promotorium Ptolem.

Capherêus. Vide CAPHAREVS.

Capheris, inter deſertas inſulas, quæ inter Cherſoneſum & Samothracen ſunt, numeratur. Plin. lib. 4. cap. 12.

Caphetetha, muri Hieroſolymitani pars, 1. Machab. duodecimo.

Caphira, ciuitas Gabaonitarum, Ioſ. 9. Eadem videtur eſſe quæ & Caphaia dicitur.

Caphrena, oppidum. Plin. lib. 6. cap. 26. Dicta est in Zeugmate, Apamia, ex qua Orientem petentes excipit oppidũ Caphrena munitũ, &c.

Caphorim, id est, ſphęra, ſiue poma, aut vola, vel palma tutturum vel exploratorum. populi, qui Cappadoces dicuntur, Geneſ. 10.

Caphya, vrbs Arcadiæ, à Capy patre Achiſæ, vel à Cepheo. Steph.

Capidaua, Myſiæ inferioris vrbs, ad Danubium. Anton.

Capillati, populi inter Alpinas gentes. Plin. libro 3. cap. 20.

Capina, Arabiæ felicis inſula, in Indico mari. Plinius.

Capionis turris, in Hiſpania est ad Bœtim fluuiũ, ſita in petra quam circuncirca pelagus alluit. Ea ſicut Pharus mirum in modum ad nauigantium ſalutem ædificata est. Nam quum eiectus ab amne linus vadoſum reddat profundum, & latentib. ſub aqua ſaxis, locus ipſe promineat, conſpicuo aliquo opus habebat ſigno. Strabo lib. 3.

Capis, Colonia Italica. Frontin.

Capiſa, Paropaniſi oppidum. Ptolem.

Capiſſenæ, Aſiæ populi, Capiſſam vrbẽ habent, quam diruit Cyrus. Plinius lib. 6. c. 33.

Capitolia, mõs Indicorum altiſſimus. Plin. libro. 6. cap. 20.

Capitina, Siciliæ vrbs. Cicero in Verrem.

Capito VIII. Hieruſalem epiſcopus, anno ſalutis 165.

Capito, Lycius, compoſuit hiſtoriam Iſauricam libris VIII. Epitomas Liuij & Eutropij in Græcum vertit ſermonem. Scripſit & res Lyciæ Pamphiliæ. Volater. lib. 14.

Capitolias, cauæ Syriæ vrbs. Ptolem.

Capitolinus, cognomen M. Manlij, qui ob tyrannidem affectatam de ſaxo Tarpeio deiectus est.

Item, alterius qui de Cæſaribus ſcripſit.

Capitolinus, conſul, collega Aureliani Auguſti, anno ab vrbe 1026.

Capitôlium, prægrandis arx Romæ, in monte Saturnio, ex præda Apiolarum, Latinorum vrbis, à Tarquinio Superbo extructa. Plin. lib. 3. cap. 5. Sic dictum à capite hominis ibi reperto, dum fundamenta foderent: antra mons Tarpeius vocabatur, à Tarpeia virgine Veſtali, quam ibidem Sabini ſcutis ſuis obrutam necarunt. Virgilius lib. 6.

Iſte

Iste triumphata Capitolia ad alta Corintho, &c.

Capitolinus Iouis cognomen, quod templum in monte Capitolino extructum haberet, votum quidem primum à Tarquinio Demarathi filio extructum: deinde à Tarq. Superbo. Cæterùm non erat idem Capitolinus hic Iupiter, & Capitolinus tonans: nam illum Tarquinius Superbus, hunc diuus Augustus, quòd liberatus fuisset periculo, cùm in expeditione Cantabrica per nocturnum iter lecticam eius fulgur perstrinxisset, seruúmque aurigam exanimasset. Sueton. in Augusto.

Capiton, latro, qui cùm aliquandiu latrociniis vacasset, pertæsus vitæ, in solitudinem se contulit, vbi annis quinquaginta durauit in quodam specu.

Capitulum, Italiæ vrbs propter Bouillas & Calatias.

Capituria, Thraciæ oppidum. Procop.

Capnobatæ, populi qui Mysi dicuntur. Strab. lib. 7. Scribit autem Posidonius Mysos religioni indulgentes, ab animātibus abstinere, & eam ob causam pecus omne vitare, melle verò & lacte & caseo vesci. Quúmque tranquillam exagitent vitam, ob deorum culturam, Deicolæ & Capnobatæ, id est, fumi conscensores nominantur.

Caportes, Marmaricæ locus. Anton.

Caporana, Asiæ vrbs. Ptolem.

Capóte, Asiæ mons, ex quo Euphratem oriri Licinus Mutianus antiquissimus rerum scriptor credidit. Plin. lib. 5. cap. 24.

Cappadocia, Asiæ regio, quam Ptolemæus tabula Asiæ prima describit, & Plinius libro sexto, cap. 2. & 3.

Cappadócia, Pontica regio, Solino, quæ læuo latere vtrasque Armenias, Comagenémque tangens, dextro multis Asiæ populis circunfusa, ad Tauri iuga & solis ortus attollitur. Euphrates eam ab Armenia maiore diuidit. Appianus minoris. Armeniæ partem, Ptolemæus verò minorem Armeniam esse scribit. Dicta Cappadocia, à Cappadoce amne, ante Leucosyria vocata.

Cappadocia Stephan. regio Ciliciæ, Sinope vsque ad Euarchum fluuium, qui Cappadociam & Paphlagoniam disterminat. Herodotus à Cappadoco quodam conditam scribit. Diu debatur olim non in primam & secundam, vt nunc (inquit Stephanus) sed in maiorem & minorem. Extrema pars Tauri Cataonia dicta à Strabone Cappadocia vocatur. Stephan.

Cappadox, amnis in Capapdocia Plin.

Cappágum, Hispaniæ, Bæticæ oppidum, Gaditani conuentus, Plin. lib. 3. cap. 1.

Cappareæ, Locus Syriæ in Cyrrhestica regione. Anton.

Capellianus, Mauritaniæ procurator, exercitum aduersus Cordianum duxit, eum vicit, cecidit Cordiani filius, Herod. lib. 7.

Capra, signum, cæleste. Hæc, vt poëtis placet, Amaltheæ capra fuit, cuius lacte educatus est Iupiter. quare postea rerū potitus, inter astra eam collocauit. Col. lib. 11. cap. 2. Decimo Calend. Inuar, si Capra occidit manè, tempestatem significat.

Capra, meretrix quædam apud Suidam, quæ facetè Capra dicta est, quod Thalli cuiusdam Cauponam facientis bona deglutisset, tanquam germina hœdis in pastum obiici solita, quæ thallos Græci vocant. Cæl. lib. 8.

Capraria, insula in mari Tusco seu Ligustico capris abundans, quàm Græci Ægialon dicunt: Solinus cap. 9. & Plin. lib. 3. cap. 6.

Capratienses populi & montes Mauritanæ, Am. Marcell.

Capras, locus in Tuscia, vbi totilas interemptus est. Procop. libro 3. nodie *Capreſe* vocari scribit Leander.

Capratæ, Calabriæ oppidum Anton. hodie *Tarsia* G. Barrio.

Caprasia, Padis fluminis ostium. Plinius libro 3. cap. 16.

Capræ, insula proxima Neapoli, Tiberij principis arce nobilis. Plinius libro 3. cap. 6. Suet. in Tiberio.

Capreæ, insula vltra Surrentum Campagniæ vrbem; circiter octo milia passuum, nobilis coturnicum multitudine, quæ ex Italia volantes, illic principio Autumni capiuntur. Vide CAPRENE.

Capreæ palus ad quam Romulus euanuit. Plutarchus & Cicero.

Capretæ, Asiæ populi, inter Ciliciam, Cappadociam, Cataoniam & Armeniam, vbi fuit postea condita Apamia à Seleuco rege. Plinius lib. 5. cap. 30,

Capria, lacus in descriptione Pamphyliæ, Strabo libro 14.

Caprianus, mons Siciliæ circa Heracleam. Diodor. in fragmentis.

Capricornus, decimum est Zodiaci signū, quod sol ingrediens, solstitium facit hybernum. Hunc Pana fuisse nonnulli existimant, qui in Aegypto repentino aduentu Typhonis gigantis perterritus, posteriorem sui partem in piscis caudam, priorem in formā hirci commutauit, cuius ingenium admiratus Iupiter, figuram hanc in cœlum dicitur transtulisse. Hyginus in tractatu de Signis cælest. Stellam habet in naso vnam, in pectore duas, in pede duas, inter scapulas septem, in ventre sex, in cauda duas. Cicero 2. De nat. Deo, *Tum gelidum valido pectore frigus anhelans, Corpore semifero magno Capricornus in orbe.*

Caprificialis dies Vulcano sacer fuit quo Attici æstiui mellis vindemias auspicabantur: Plin. lib. 11. c. 15.

Caprima, Cariæ regionis oppidum. Diodor. libro 19.

Capius.

Caprius, vir cuius meminit Horatius 1.Serm.4. Satyr.

Capronia, virgo Vestalis, quæ in stupro comperta, suspendio affecta est: oportebat enim eas in virginitate persistere, quę ministerio Vestæ addicebantur.

Capros, Asiæ fluuius, latera vrbis Laodiceæ alluens. Plin.lib.5.cap.29.

Caprotinam Iunonem, & Nonas Iulias Caprotinas veteres dixerunt, quòd Romæ Nonis Caprotinis sub Caprifico sacra fierent. Nam post vrbem captam quum sedatus esset Gallicus tumultus, exhausta rep. finitimi opportunitatẽ inuadendi Romani Imperij nacti, præfecerunt sibi Postliminium Liuium Fidenatũ Dictatorem, qui fœciali ad senatum misso postulauit, vt si vellent reliquias suæ vrbis non deleri, matres familias & virgines omnes sibi dederẽtur. Et cùm Patrum hac de re esset anceps deliberatio: ancilla nomine Phyllotis assumptis cæteris omnibus ancillis, matrum familias, virginúmque habitu sumpto, nomine dominarum ad hostes transiit, prosequentibus cæteris ad rei fidem. Quæ cùm à Liuio in castris distributæ essent, hostes plurimo vino prouocarunt, diem festum apud se esse simulantes: quibus somno obrutis, ex Caprifico dato signo hostes trucidati sunt. Itaque memor populo Roman. accepti ab ancillis beneficij, omnes iussit manumitti, dotémque eis ex publico assignauit, diémque ipsum Nonas Caprotinas appellauit: ac sacra annua Iunoni Caprotinæ sub Caprifico instituit, adhibito lacte ad rei memoriam.

Caprullum, portus propè montem Atho. Pomponius lib.1.

Caprus, portus in Chersoneso Athi montis, & eiusdem nominis insula. Strab.epitome.

Capsa Libyæ interioris vrbs, & alia Africæ Propriæ, Ptolemæo & Straboni, qui scribit deletam in bello quod Cæsar cum Scipione gessit. Ab Hercule Phœnice conditam, atque à Mario captam tradit Orosius, lib.5.cap.15.

Capsa vrbs Chalcidicæ regionis iuxta Pallenem Thermæo sinui vicina. Steph.

Capsitani, populi Zeugitanæ regionis, quæ Africa minor dicitur. Plin.lib.5.cap.4.

Capsum, oppidum à Narsete per deditionem captum anno salutis 561 Agath.lib.2.

Capton Lycius historicus, qui historiam Isauricam scripsit.

Capua, totius olim Campaniæ vrbs præstantissima, quam Vulturnus amnis interfluit: à camporum latitudine in quibus sita est, ita dicta. Diodorus eam M.Genutio Agrippa, & Curtio Chilone coss. conditam tradit. Liuius à Capi Samnitum duce, dictam existimat. Alij à Falcone, sub cuius augurio condita est, qui pusca Tuscorũ lingua Capys dicebatur. Virg. à Capy, Æneæ commilitone, qui eam condidit, dictam mauult, sic scribens lib.19.

Et Capys, hinc nomen Capuana ducitur vrbis.

Cuius sententiæ subscribit & Suetonius in Cæsare Dictatore, vrbis huius originem, & nomenclaturam, ad Capyn conditorem referens: in cuius sepulchro æneam tabulam inuentam tradit, quæ Cæsari necem denunciabat. Strabo inde dictam existimat, quòd esset duodecim Campaniæ vrbium caput, hoc est quòd ipsa duodecima reliquis vndecim præesset. Hoc certè constat, Campaniæ vrbium potentissimam fuisse, & Punici belli tempore Romanæ vrbis æmulam, agri autem bonitate nulli terrarum posthabendam: vnde & diuitem Capuam vocat. Virgil.2.Georg.

Talem dines arat Capua. Plin.lib.3.cap.5. Caput (inquit) ab vndecimo campo dicta, quomodo intelligendum sit, inibi Hermolaus adnotauit. M. Cicero luxus infamia Capuam notans, luxuriæ & superbiæ domicilium esse ait in oratione de lege Agraria contra Rullum, & item in oratione post reditum in Senatu. De laudibus vrbis Capuæ multa apud eundem Ciceronem in ea oratione. Sidon.

— non sic Bacchatus opimam
Annibal ad Capuam peryit, &c.

Capudbada, locus maritimus in Byzacio Africæ. Procop.

Caput Cillanum, Mauritaniæ Cæsariensis locus. Anton.

Caput Herruriæ, locus maritimus Herruriæ, in confinio Liguriæ. Anton.

Caput Padi, Ptol. hodie *Codrea* dicit Leander.

Caput Tyrsi, Sardiniæ locus. Anton. fortè fons Tyrsi fluminis.

Capys, filius Assaraci, & pater Anchisæ. Ouid.

— Tros est generatus ab illo,
Assaracum erat hic, Assaracúsque Capyn.

Capys, qui cum Æneа in Italiam venit, Capuam condidit. Virgil.lib.10.

Et Capys, hinc nomen Capuana ducitur vrbis.

Huius meminerunt Dictys Cretensis & Dares Phrygius.

Capys Syluius, Rex Albanorum, & Capeti pater.

Capyrium, Siciliæ vrbs Ptolem.

Carabi, Scythiæ flumen. Plin.lib.6.cap.17.

Carabia, Mygdonidis in Macedonia oppidũ. Pto.

Carabis, Hispaniæ vrbs Appian.

Caracates, Germaniæ populi, Vangionibus, Triboccisque finitimi. Tacit.

Caracca, Hispaniæ Tarraconensis oppidum in Carpetanis. Ptol. Oppidanos Plutarch. in Sertorio Characitanos appellat.

Caraceni, Italiæ populi. Ptolem.

Caracotinum, Galliæ Lugdunensis locus. Anton.

Caræi, Arabiæ fœlicis populi Plin.

Caraga, Africæ propriæ oppidum. Ptolem.

Carallis & Carallia, Isauriæ vrbs Steph. Caralitis palus in Isauria. Liu. Item vrbs Lybiæ Steph.

Caracalla, agnomen Antonini Cæsaris ab indu-

menti genere ad talos vsque demisso & Caracalla dicto, quod ille populo Romano dedit. Sext.Aurel.

Calalitanum, siue Calaritanum, promontorium Sardiniæ.

Calaritani, vel Calaritani, Sardiniæ populi. Vide CALARIS.

Carallia, vel Carállis, Isauriæ ciuitas. Steph.

Carámbi, promontorium magnum ad Septentrionem porrectum, Arietinæ frontis habens formam, quo longo spatio pelago incumbẽs, Scythicæ obiectum peninsulæ, Euxinum pontum bimarem videtur efficere. *Capo pisello.*

Carámbis, Paphlagoniæ promontorium, in mediis ipsius regionis littoribus. Plin.lib.4. c.12. & lib.6.cap.2. Valer.Flac.lib.4.

Quid tibi nubifera surgentem nube Carambim?

Carambucis, Scythiæ fluuius ad mõtes Riphæos. Plin.lib.6.cap.13.

Carámbice Stephano, gens Hyperboreorum, à Carambico fluuio. Vide CERAMBYCAS.

Carâna, Põti oppidũ à quo Caranẽsis regio. Stra. lib.12. Steph. vrbs Galatiæ à Romanis cõdita.

Caranitis, præfectura Armeniæ maioris. Plinius lib.5.cap.24.

Caranna, vrbs Galatiæ. Steph.

Carannicum, Hispaniæ oppidum inter Bracaram & Asturicam. Anton.

Cáranus, qui Cramus, primus Macedonũ rex regnauit ann.xxviii. Cũ Græcorũ multitudine, caprarũ sequẽs gregem, Ediſſam, quã Ægeam vocauit, expulso Mida cepit, regnique Macedonum fundamenta iecit, Iust.lib.7. Huius historiam quandam recensẽt Cæl.lib.22 c.10.

Cáranus, Arabiorum portus in Phœnicia propè Palentum vrbem. Strabo lib.16.

Carape, Armeniæ Minoris vrbs. Ptolem.

Cararos, Africæ Propriæ oppidum. Ptolem.

Caras, vir qui Carибus imperauit, illíque primus ex auibus auspicium dedit. Alex. ab Alexand. lib.5.cap.13.

Carasa, Aquitaniæ ciuitas in Pyrenæis. Anton.

Caráseni, populi Tauricæ regionis. Pli.li.4.c.12.

Carastasci, populi circa Mæotim. Plin.lib.6.c.7.

Carasyram, Thraciæ oppidum. Procop.

Caratacus, Syluarum Imperator, à P.Ostorio in Britannia victus. Cornel.Tacit.lib.12.

Caratæ. Sacarum gens apud Ptolemæum. In Norico quoque populi, vt vult Lazius.

Carania, Hispaniæ vrbs circa Cæsaraugustam. Anton.

Caráxus, frater Sapphus, & amasius Pyramidis meretricis, quam Sappho Doricam nominat, alij Rhodopen. Perot.

Carba. Vide CARBAS.

Carbaca, Paropanisi vrbs Ptolem.

Carbam, Armeniæ oppidum. Cedren.

Carbána, vrbs Lyciæ. Steph.

Carbania, Pomponio lib.2. commemoratur inter paruas insulas Italiæ adiacentes. Stephano nominatur, nec explicatur.

Carbanis, loci nomen, apud Steph. & Cedren.

Carbantorigum, Selgouarum in Albione insula oppidum. Ptolem. *Glencar* Camdeno.

Carbas, vel Carba, ventus Africus dicitur à Vitruuio, nautæ Carbinum nominant, Narbonicè, *Garbin.*

Carbi, Arabiæ fœlicis populi. Diodor.lib.3.

Carbia, Sardiniæ vrbs. Anton.

Carbileſi, Thraciæ populi. Plin.lib.4.cap.11.

Cabrilius, primus Romanorum, vxorem repudiauit ob sterilitatẽ: præstito iuramento antè se vxorẽ liberorũ causa quærere. Author. Gell.

Sp. Carbilius, eius libertus, primus ludum grammaticæ Romæ aperuit, mercede docens. Plut. in Problematis.

Carbina, Iapygum vrbs. Athen.lib.12.cap.7.

Carbo, viri Romani cognomen.

Carbo, orator Romæ, de quo multa Ciceto in Bruto scribit.

Carbo eloquentissimi viri Carbonis filius, orator non satis acutus, sed tamen orator numeratus: erat in verbis grauitas, & facilè dicebat, & authoritatem quandam naturalem habebat oratio. Cicer. Hunc postremò ab exercitu suo interfectum fuisse, quem bellis ciuilibus collapsum adstringere & ad disciplinam reducere cupiebat, author est Valerius

Cn. Carbo, huius frater, summa fuit authoritate in republica, partes Marianas secutus. In tertio cõsulatu suo in Sicilia, iussu Pompeij, dum ventrem apud latrinam exoneraret, trucidatus est. Valerius.

Carbonaria, Vnum ex hostiis Padi fluuij commemoratur à Plin lib.3.cap.15.

Carbonarius saltus, vel Carbonaria Sylua apud Trithemium, Greg. Turon. & Sigebertum, à veteribus Hercynia sylua dicitur. Gall. *La forest noire.*

Carbones, Sarmatiæ Europeæ populi. Ptolem.

Carbrusa, Insula deserta iuxta Thraciæ Chersonesum. Plin.

Carbulo, oppidum Hispaniæ Bœticę propè Cordubam. Plin.lib.3.cap.1.

Carca, Bastitanorum in Hispania vrbs. Ptolem.

Carcaa, vrbs in tribu Iuda Ios.15. Lat. pauimentum, siue frigiditatem dissoluens.

Carcantia, Italiæ oppidum, circa Insubriam. Ant.

Carcarum locus circa Mediam. Curopalat.

Cárcassum, Narbonẽsis Galliæ vrbs. Plin.li.3.c.4. hodie Carcassonam vocant apud Cæs. dicitur Carcasso, siue Carcassio. Gall. *Carcassonne.*

Carcathiocerta, Armeniæ maioris vrbs Tigri proxima. Plin.lib.6.cap.11.

Carcathrocerta Sophenes regia. Strabo. Maioris Armeniæ est ad Tigrim. Plin.

Carcha Assyriæ vrbs, haud procul à Niniue. Masi⁹.

Carchabesa, vrbs ad Euphratem. Ioseph.

Carchedon, Græcè, Carthago dicitur vnde à Plauto dictum est, Carchedonia: vocatur

hæc

hæc comœdia Latinè Pœnulus. Et carbunculos Plinius Carchedonios vocat propter opulentiam Carthaginis magnæ. Dicta Carchedon à Carchedone conditore, cuius meminit Appianus. Sed vulgatior fama est, conditam fuisse à Didone. Eustathius in Dionysio. Steph. metropolis est Libyæ à Carchedone Phœnice dicta. Vocabatur aliàs καινὴ πόλις, id est, noua ciuitas, & Cadmea & Oenussa & Cacabe, quod incolarum lingua equi caput significat. Alia est Hispaniæ, quæ Noua ciuitas similiter dicebatur alia item Armeniæ.

Carcheſia insula, vna Cycladū, alias Amorg°. Ste.

Carchi, Mediæ gens Polyb. lib. 5.

Carcicium, vrbs circa Armeniā. Curopalat. Corcinion habet Cedren.

Carcina, ciuitas est mediterranea, à qua sinus Carcinites.

Carcinites, sinus Scythiæ Europeæ. Plin. lib. 4. c. 12. & Pomponius li. 2. In eodem sinu vrbs est nomine, Carcine. Est & Carcinites (aliàs Carcitus) fluuius. oppidum præterfluens, Ptole. Stephano vrbs est Scythica.

Carcinum, magnæ Græciæ promontorium, Italiæ longissimum. Plin.

Carcinus, dux quidam magni roboris ac bellicosus, cuius auxilium conduxit Lerubos in Herculem dimicans, quē tamen Hercules deuicit.

Carcinus Agrigentinus, poëta tragicus, floruit paulò ante Philippū Macedonē: docuit fabulas 98. de hoc extat Prouerb. Carcini poëmata de his qui obscurè & instar ænigmatū scribūt.

Carcinus, signum cæleste, quod Latini Cancrum appellant, Lucan. 9.

Par Geminis Chiron, & idem quod Carcinus ardēs
Humidus Ægoceros. Vide CANCER.

Carcome, Mauritaniæ Cæsarienſis oppidū Ptol.

Carcuuium, vrbs Hispaniæ inter Emeritam & Cæsarauguſtam. Anton.

Cardabianca, Valeriæ Ripensis, in finibus Pānoniæ oppidum. lib. Notit.

Cardaces, Asiæ minoris populi. Polyb & Arrian.

Cardelana, Arabiæ felicis regio. Plin.

Cardamine, insula sinus Arabici. Plin.

Cardámyla, vrbs in Argo, propinqua Pylo, & sub dominio Agamēnonis. Hom. lib. 9. Iliad. Herodotus Laconicam esse scribit. Videtur & alia esse prope Chium, Steph.

Cardamylēſſus, vicus quidam, Steph.

Cardaua, Arabiæ felicis vrbs. Plin.

Cardea siue Cardinea, dea apud Romanos, quæ carnib. præerat, quasi Cardina. Vide CARNA.

Cardesus, vrbs Scythiæ. Steph.

Cárdia, vrbs in Thracia Cherſoneſo, à cordis similitudine vocata. Solin. Cardia, quod in cordis facie sita sit, dicitur. Plinius lib. 4. ca. 11. cuius sæpe meminit Demosthenes in orat. contra Aristocratem. Steph.

Cardiceas, I 111. Medorum rex, regnauit annis XIII. anno à diluuio 1579.

Cardidū, promontorii Africę Sardiniæ aduersū.

Cardenui, sunt montes Armeniæ maioris, in quibus arcam Noæ resedisse, cessante diluuio, à nonnullis traditum est.

Cardinea dea vide CARNA & CARDEA.

Cardines dicuntur duæ cœli partes immobiles sibi mutuò oppositæ, quarum altera est ad Septentrionem, altera ad Austrum: Græci πόλους vocant: vnde etiam stella Boreali polo proxima, quæ est in cauda minoris vrsæ, Polaris stella vocatur, non quòd sit polus ipse, sed quòd sua circumuolutione circulū minimum efficiat, cuius polus est centrum. Linea autem illa recta, quam Astronomi ab vno cardine ad alterū imaginantur, propriè Axis appellatur. Sæpe tamen Cosmographi Cardinū nomine quatuor præcipuas cœli regiones intelligunt, Ortum, Occasum, Septentrionem & Meridiem.

Cardúchi, populi Mediæ bellicosi, & regi non obedientes. Steph. Strabo, lib. 16.

Carditenſes, Syriæ in Cyrrhestica regione populi. Plin.

Cárditus, vrbs magna Syrorum. Steph.

Cardynus, mons circa Nisibim, ad Tigrim fluuium. Xiphilin.

Care Hispaniæ oppidum inter liminium & Cæsarauguſtam. Anton.

Carea, Tartarorum vrbs circa Bosphorum Cimmerium Laonic.

Carecardama, Indiæ intra Gangē oppidū. Ptol.

Caree, i. caluus siue glacies, pater Iohanam. 4. Reg. 25.

Carehim, i. calui, siue glacies, n. p. nomen loci. 1. Pal. 11.

Carei. vrbs Indiæ intra Gangem.

Carene, Mysiæ oppidum. Steph.

Carēni, Albionis insulæ populi. Ptol. & circa Persidem. Procopius atque inter Euphratem & Cyrum fluuios. Steph.

Carénſes. Hispanię populi, Complutensibus proximi Plin. lib. 3. cap. 3.

Carētani, Italiæ populi, Ferentanis vicini in quarta Italiæ regione. Plin. lib. 3. cap. 12.

Catētani Germaniæ populi, Boiariis vicini. Luitprādo, Sigiberto, & aliis eius seculi scriptorib.

Carēon, Hispaniæ ciuitas. Appian.

Careotæ. Sarmatiæ Europeæ gens. Ptolem.

Carepula, Mauritaniæ Cæsarienſis vrbs. Ptolem. Hanc neoterici Geographi variis nominibus appellant.

Cares, filium habuit Cryassum, qui Cariæ vrbi nomen dedit. Steph.

Cares, statuarius nobilis, Lysippi discipulus.

Cares plurali numero populi, à Caria Asiæ circa Tanaim proximi Clazomeniis & Mœonibus Plin. lib. 6. cap. 7.

Cares, sub Minoe fuerunt, & tunc Leleges dicebantur, & insulas habitabant, sed sua ditione parū contenti, magnā maritimæ oræ & medi-

terrancæ partem occuparunt, eam prioribus habitatoribus adimẽtes, qui & ipsi magna ex parte Leleges & Pelasgi erant: sed Iones & Dores, vt illatam iniuriam vlciscerentur, eos rursus, quamuis belli studiosissimos, suis finibus expulerunt.

Caresa, insula Ægei maris ex aduerso Atticę. Pli.

Carẽssus, siue Caresius, fluuius Troadis. Hom. 12. Iliad. celebratus, cuius Plinius ait nulla sua ætate extitisse vestigia, lib. 5. cap. 30.

Caressus, Ciæ insulæ vrbs. Ptolem.

Carẽtha, insula in mari Lycio, quæ postea Dionysia dicta est. Plin. lib. 5. cap. 30.

Cargani, populi Transrhenani in Galliam Celticam circa fines Sequanorum ac Heduorũ ab Ariouisto Germanorũ rege transportati, quos non ab re opinari possumus eosdem fuisse cũ Harudibus ab ipso rege similiter translatis.

Cária, regio minoris Asiæ inter Lyciam & Ioniam. Minorem autem Asiam, Plinio libro 5. cap. 27. ab ortu Lycaonia & Phrygia, illa quæ Galatiam & Pisidas attingit, ac occasu toto Ægei maris excursu, à meridie Ægypto pelago, Septentrione Paphlagonia terminat. Strabo Cariã à Borea Meãdria flumine claudit, ab occidente Icario & Myrtoo pelago, à meridie Rhodiensi, ab ortu Lyciis, & aliis gẽtibus, magnámque Tauri montis partem in Cariã concludit, omnem oram Rhodiam ei attribuens, quæ meridionalis est. Huius metropolis est Halicarnassus, in qua regnauit rex Mausolus, cui ibidem Artemisia coniunx Mausoleum illud celebratissimum extruxit. Dicta Caria à Cara rege, qui primus auguria auium dicitur inuenisse. Paphroditus totam Cariam Chrysaoridem vocat, alij vrbẽ quandam Cariæ tantùm sic nominant. Stephanus Cariam à Care conditore dictam scribit. Est Caricus gentile, & Carius quo nomine Iupiter apud Mylasenses colitur. Herodotus Caricam gentem celeberrimam fuisse scribit. Vocabatur etiam Caria magna quædam arx, à Care filio Phoronei: alioqui fœmininum est à Carios, gẽtile, vt & Cariãtis & Κάειρα, Cos, insula etiam, Καρίς, dicebatur. Est & Phrygiæ vrbs. In Caria extitit olim amnis, qui fuerat ante dulcis, postea in salem mutatus Plin. lib. 2. c. 5.

Carianda, insula cum oppido, Icarij maris, circa Cariam. Plin. Vrbs item Cariæ apud Suidam.

Cariapa, Parthiæ promontorium. Ptolem.

Cariata, vrbs fuit in Bactriana, quam Alexander subuertit, vbi Callisthenes comprehensus est, & in vincula coniectus. Strabo lib. 11.

Cariath, i. ciuitas, vel vocatio, siue lectio, aut occursus nomẽ ciuitatis in tribu Bẽiamin. Ios. 18.

Cariath-aim, idem quod Cariath. n. p. vrbs Moabitarũ in tribu Ruben Ios. 13. Num. 32. Ierem. 48. Ezech. 25. vbi olim Emin gigantes habitârunt, Genes. 14. Inter vrbes Nephthali Leuitis concessa censetur, 1. Paral. 6. Hieronymus in Ecloga scribit eam esse iuxta Medabam vrbem Arabiæ, & appellari Coriatha.

Cariath-arbe, id est, ciuitas quatuor: ciuitas in tribu Iuda, sic dicta Arbea conditore, non autem à quatuor patriarcharum, Adam, Abraham, Isaac & Iacob, qui ibi sepulti sunt, sepulchris, vt quidam interpretantur, Ios. 15. quæ & Hebron dicitur, Iosue 20.

Cariath-iarim, id est, ciuitas ciuitatum. aut ciuitas vigilantium. nomen viri. 1. Esd 2.

Cariath-baal, id ciuitas idoli, vel imperantis, aut possidentis. nomen ciuitatis in tribu Iuda, quæ & Cariath-iarim dicitur, Ios. 15. & 18. Iere. 36. Dicitur & Baála.

Cariath-iarim, id est, ciuitas Syluarum. ciuitas Heuæorum in tribu Iuda. Iosue 15. & 26. quæ & Cariath-baal & Baala dicitur, Ios. 15. 18. Vno tantùm miliario ab Æmilia qua pergimus Ciopolim, distat.

Cariath-sepher, i. ciuitas literarum nomen ciuitatis in tribu Iuda. quæ & Dabir dicitur. Iosue 15. & Cariath-senna Iosue 15.

Carica, domicilia dicũtur quæ in edito sita sunt, & naturali tuta munimento. Cæl. lib. 17. c. 23.

Caricunticus, Libyca vrbs, ad Sinistram columnarum Herculis. Steph.

Caricum (inquit Stephanus) locus solitarius in Memphide, vbi Cares affinitate cũ Memphite contracta, Caromemphitæ, dicti sunt.

Cáricus murus, vrbs Libyæ, ad sinistram columnarum Herculis, gentile, Carico tichites.

Caridemũ, Promontoriũ in Hispania: nunc dicitur *Capo de Carbonero*. Oliuarius in Melã li. 2. ca. 6. Idẽ tamen Oliuarius dicit ibidẽ, Caridemum promontorium vocari, *caput de Gata*.

Cárides, Phrygiæ vrbs. Steph.

Carieres, Hispaniæ populi in cõuẽtu Cluniẽsi. Pl.

Cariga, Drangianæ vrbs Marcell.

Carige, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Carigni, Samariæ mons est altissimus, ciuitati Sicyoniorum supereminens.

Carilla, oppidum Picentum, quod Annibal deleuit, quum nimia pertinacia Romanorũ amicitiam coleret. Sil. lib. 8.

—*Et exaustæ mox Pœno morte Carillæ.*

Carima, Galatiæ oppidum. Ptolem.

Carina mons Cretæ insulæ, nouem millia passuum suo ambitu continens, in quo nullæ muscæ visuntur. Plin.

Carinæ, Romæ dicebatur ædificia, facta in modum carinarũ, quæ erant intra templum Telluris. alij Addunt vicum fuisse Romæ, vbi domus fuit Pompeij. Virg. lib. 8.

—*passimque armenta videbant,*
Romanóque foro, & lautis mugire Carinis.

Varro Carinas dici putat ab eo, quòd hinc oriretur caput sacræ viæ. Caput enim à Græcis, κάρα appellatur.

Carine, nomen loci. Steph.

Carine, Mediæ vrbs circa Cayci fluuium, in Asia minori

minori. Herodot & circa Galatiam. Plin.

Carines, mulieres dicebantur, quæ cantu flebili mortuos naturæ in funeribus assectabantur. Vide Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 3.

Carioth, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Iosue 15. Ierem. 48. idem significat quod Cariathaim.

Catini, Germaniæ populi, Plin. lib. 4. cap. 14.

Carinij, Illyrici populi. Appian.

Carinsij, Sardiniæ populi. Ptolem.

Carinthia, ciuitas ab Huldenrico Corinthiorum principe Othocaro Bohemorum regi vendita. Æneas Syluius cap. 27.

Carinthiæ, seu Carnithiæ, ducatus habet ab Ortu & Septentrione Stiriam: ab occasu & meridie Alpes & forum Iulij contingit. Huius pars est Carniola. Multæ in hac regione valles colles que tritici feraces: multi lacus & amnes, quorum præcipuus est Drauus. Huius tractus vrbes sunt, Santo vitus, Villacum, Clagenfurtum, & aliæ quædam obscuriores. Olim hunc tractum lapides inhabitasse putantur. Regionis imperium tenent duces Austriaci. Munst. Sabellicus.

Catinus, Imperator quidam Romanus.

Cariobarzanes, mons est inter Massagetas Partósque.

Carioscelites, Galliæ Lugdunensis populi sunt apud Plin. lib. 2. cap. 18.

Caripeta, Arabiæ fœlices oppidum. Plin.

Caris, olim vocabatur Cos insula. Steph.

Caris, Galliæ fluuius, in Ligirem se exonerans, vulgò *Le Cher.*

Carisa, cognomine Aurelia, ciuitas Hispaniæ ad Bœtim fluuium, in Gaditano conuentu. Plin. lib. 3. cap. 1.

Carisiacum, Galliæ Belgicæ oppidulum. Anton. vulgò *Cressi.*

Carissa, Paphlagoniæ oppidum. Plin.

Carissimum, castellū quoddam in Italia. Plin. lib. 2. c. 57. iuxta quod T. Annius Milo occisus est.

Caristi Hispaniæ Tarraconensis gens. Ptolem.

Caristum, Liguriæ oppidum. Liuius.

Carith, id est, concisio, vel cōfossio, aut exterminatio, torrens qui in Iordanē influit. 3. Reg. 17.

Caritini, Germaniæ populi. Ptolem.

Carium, locus in Cypro, vbi Apollinis Sylua, Isac in Lycophr.

Carius, filius Iouis & Torrhebiæ, qui circa Torrhebiam lacum oberrans, Nympharum cantum dicitur audiuisse, & ab eis Musicam didicisse, eámque apud Lydos propagasse. Quapropter diuinos honores apud suos meruit templo illi magnificè extructo in monte, qui & ipse Carius à nomine eius appellatus est. Steph. Vide THORRHEBVS.

Carlománnus, à Zacharia Papa sacris initiatus, monasticam susceptit vitam, anno salutis 746.

Carlománnus, Alemaniam deuastauit, Saxones subegit, Theodoricū Saxonem pacis obsidem accepit, anno ab vrbe 1493.

Carlománnus, Ludouici Balbi Francorum regis, ex virgine nobili, non tamen legitimo matrimonio filius Franciæ Rex.

Carmacæ, Asiæ populi circa Mæotim. Plin. lib. 6. cap. 4.

Carmalus, Asiæ minoris, in Sargarausona regione amnis, qui in Ciliciam mare effluit. Strab.

Carmana, insula. Steph. vrbs item primaria Carmaniæ. Ptolem.

Carmánia, regio minoris Asiæ, cuius merropolis est Carmania, & populi Carmanij.

Carmania, regio minoris Asiæ, inter Persidem & Indiam sita, quam duplicem esse Ptolemæus tradit cultam alteram alteram desertam. Huius regionis incolæ Carmani dicuntur, Ichthyophagi cognominati, quòd solis piscibus vescantur, quorum etiam coriis vestiuntur. Pomp. lib. 3. Carmani sine veste & fruge, sine pecore ac sedibus, piscium cute se velant, carne vescuntur, præter capita toto corpore hirsuti. Lucan. lib. 3.

Carmanusq; ducus, quorum defluxus in Austrum.

Carmánia, Stephano & Straboni regio Indiæ.

Carmániæ, Persiæ emporium apud Eustath.

Carmara Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Carme, filia Iouis, quæ quum cursu delectaretur & venatione, Dianæ grata fuit: quam cùm Caprinus amaret nimis, insequeretúrque, illa fugiēs in retia capiēdis demissa piscibus, se præcipitem dedit. Vide Cæl. Rhod. lib. 18 cap. 26.

Carmelis, Hispaniæ vrbs, vbi Seruilius Galba hyemauit. Appian.

Carmēlum, vel Carmēlus, promontoriū Phœnices, & oppidum in monte situm. Plin. lib. 5. c. 15.

Carmēlus, mons Tyriorum Ptolemaidi ad mare imminet. Inde cognomen Carmelus mare accepit, versus ortum extensus tantùm, vt campum magnum, quem Esdrelon vocant ab vno latere claudat. Ideóque à Iosepho tribui Issachar ascriptus, finísque Zabulonitarū ad mare Galilææ, sicut Asseritarum ad mare magnum traditur. Ferax est admodum vini. Ios. 19. In hoc Elias viuens frequenter versabatur. 3. Reg. 18. In hoc etiam Nabal habitauit. 1. Reg. 25. Huius plurima fit mentio sparsim in prophetis. 1. Reg. 15. Isaiæ 33. Ierem. 36. Amos 1. & 9. Michææ 7. Nat. 1. Cantic. 7. Ioseph. lib. 3. cap. 2. de bello Iudaico. Latin. Cognitio circunciſionis, vel agnus circunciſus, aut teneritudo segetum aut coccinus.

Carmēlus, alius in Iudæa, qua itur Ægyptum ad meridionalem plagam, de quo Isaiæ 29. & Ios. 15. in quo ciuitas eiusdem nominis extructa videtur. Quibus duobus locis posterioribus legitur Chartmel.

Carmēnta, & Carmentis, vates Arcadica Euandri mater, à carminibus, quibus dabat, responsa, cum propriè Nicostrata vocaretur. Hinc Carmen talis porta. Virgil.

Et Carmentalem Romano nomine portam.

Postea verò Scelerata dicta est, quòd per eam sex & trecenti Fabij cum clientum quinque millibus egressi, aduersus Hetruscos ad amnem Cremeram omnes interfecti sunt. Ouid.

Carmentis porta est dextro via proxima Iano:
Ire per hanc noli, qui squis es: omen habet,
Illam fama refert Fabios exisse trecentos:
Porta vacat culpæ, sed tamen omen habet.

De hac Strab.lib.5.multis verbis,& Solinus in descriptione Romæ.

Carmentalia erant festa, quæ annis singulis in honorem Carmentæ à matribus familiàs XVIII. Calend.Febr. fiebant: in quibus aliquod scortum, aut sua morte peremptum attulisse erat piaculum. Ouidius lib.1. Fastor. & Alex.lib.16 cap.8.

Carmides, vir Græcus, qui tanta valuit memoria, vt quæ quis exegisset volumina in bibliothecis, legentis more repræsentaret. Plin.

Cármina, insula Indiæ: insulares Carmini & Carminæi. Steph.

Carminna, Carmaniæ insula. Ptolem.

Carminius, historicus, qui libros aliquot de Italia scripsit, in quorum secundo ait Tuscos æneo vomere in condendis vrbibus vsos. Cælius lib.16.cap 11.

Carmon, locus in Messenia, & templum Apollinis in Laconia, & in Achaia flumen, & mons in Peloponneso.

Carmylessus, locus in Anticrago monte Lyciæ, in conualle iacens. Strab.lib.14.

Carna, siue Cardinea dea quæ vitalibus humanis præesse existimabatur: ab eadémque petebatur, vt iecora & corda, & cætera quæ sunt intrinsecus viscera, salua conseruaret. Huic pulte fabaria & larido sacrificabatur. Inde Ouidius lib.6.Fastorum.

Prima dies tibi Carna datur, dea Cardinis hæc est,
Numine clausa aperit, claudit aperta suo.

Hæc striges nocturnas puerorum, vt dicebãt, cunas infestantes, à limine submouebat. Cælius lib.9.

Carna, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptolem. Strabo.

Carnabas, vir quidam crudelis, qui parentem Triopam Perrhæbotũ regem interfecit. Cæl. lib.11.cap.17.

Carnaim, id est cornua. populi ciuitatis Astaroth. Genes.14. Est & nomen ciuitatis. 1.Mach.5.

Cárnana vrbs Minæorum, & populi iuxta mare rubrum. Steph.

Cárnapæ, populi sunt circa Mæotim. Plin.lib.6. cap.7.

Carnasa, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Carnasius saltus Peloponnesi vicus in Messenia. Pausan.

Carne, Phœniciæ oppidum, ad montem Libanum. Plin.lib.5.cap.20. Est item vrbs Stepha. à Carno Phœnicis filio dicta, Gentile. Carnites. Est & alia Æolidis: Gentile, Carnæus, Artemidoro Καρνεῶν, ciuitas est (eadem Carne Phœniciæ vt videtur) quam proxima Paltus sequitur, deinde Gabala.

Carnéades, Cyrenæus, nouæ Academiæ princeps, Chrysippi maximè studiosus, de quo Gellius, itémque Plinius ait, scripturum aduersus Zenonis Stoici libros superiora capitis helleboro candido purgasse, ne quid ex corruptis in stomacho humoribus ad domicilium vsque animi redundaret, & constantiam vigoremque mentis labefactaret, tanta curæ, tantóque apparatu, vt ingenio præstans, ad confutanda ea quæ scripsisset Zeno aggressus est. Hunc præterea memoriæ arte vsum fuisse, Cicer. de Orat. scribit. Gellius verò lib.16.& Quintilianus, missum Romam legatum ab Athenienses, vnà cum Diogene Stoico & Critolao Peripatetico suspectam fecisse Romanis legationem, dicente M. Catone in Senatu, ab hoc viro cauendum esse, qui ob eloquentiam & differendi facultatem facilè, quæcunque vellet, impetrare posset.

Carnéades, alius Philosophus Athenienses, Anaxagoræ discipulus. Suidas.

Carneates, pars montis Cœlossæ, in Peloponneso Argiæ regionis. Strabo.

Carneus, citharœdus fuit qui Terpandrum vicisse legitur.

Carneus, Apollo dictus est à Carne vate, quem quidam Ales nomine interfecit.

Carnea, siue Carnia festa Apollinis apud Spartanos, in quibus Terpander primus vicit.

Carni populi supra quos Apenninus mons incumbit, Galliam togatam inhabitantes. Venetis vicini, quorum regio hodie Carniola vocatur: lacum habens in amnem Isaram confluentem, qui rapto secum Attage fluuio altero, effertur in Adriaticum sinum. Plinio ponuntur in decima regione Italiæ. Noti nomine adhuc durante. Hodie tractum à se cognominatum inhabitant Carinthiam, & in meridiem supra Tergestum regionem, quæ vulgò *Carniola* dicitur. Ptolemæus quoque supra Forum Iulij & Concordiam, Carinthiam locat. Hæc regio hodie paret principibus Austriæ. Vadianus.

Cárnia, vrbs Ioniæ. Steph.

Carnicum Iulium, Ptolem Norici oppidum, hodie *Villach* dictum, inter Alpes situm, in Carinthia regione. Leandro *Goritia*, & Simlero *Zuglio* dicitur.

Carniola, ciuitas ab Huldenrico Carinthiorum principe, Othocaro Bohemorum Regi vendita. Æneas Syluius, cap.27.

Carniolenses, populi foroiulienſibus contigui, qui circa Sauum habitant. Annal. Franc.

Carnion, nomen præsidij 2.Mach.12. item Laconiæ oppidum. Polybius. Arcadiæ item fluuius. Pausan.

Carnithia. Vide Carinthia.

Carnius mẽsis, apud Athenienses Maius dicebatur.

Carnodunum, oppidum est Vindeliciæ ad Danubium. Ptolem. lib. 2. cap. 13.

Carmon, Arabiæ felicis vrbs. Plin.

Carnones, Albionis insulæ gens. Ptolem.

Carnus, insula Acarnaniæ, Stephanus. Vide CAENE.

Carnus, nomen vatis, à quo Apollo Carneus dictus est. Pausan

Carnutes, populi inter Celtas, Andegauensibus Turonibusque finitimi; ac Oceano proximi. Horum meminit Cæsar in suis Commentariis. vulgò *Chartres.*

Carnuti, Germaniæ populi inter Danubium & Hercynium saltum. Plinius libro quarto, capite 12.

Carnuntum, oppidum quod Germaniæ finis est. Plin. lib. vltimo, Abest centum millibus passum à Carnuntio litore Pannoniæ, quò à Germania succinum importatur.

Carodunum Ptol. Germaniæ vrbs, hodie Cracouia, Poloniæ regio.

Carolo-Bergomum, vrbs Bauariæ. vulgò *Karisperg.*

Carolostadium, Franconiæ oppidum. vulgò *Karlstatt.*

Carœa, Sarmatiæ Europeæ vicus, Ptolem.

Carolus cognomine Magnus Pipini Francorum regis filius, primò Francorum rex, postea etiã Romanorum imperator, Hunnos, Saxones, Longobardos, Bauaros multis prælijs fregit. Britanniã, Aquitaniãque subegit, Vascones perdomuit. Pannoniam vastauit, multa in Hispania prælia commisit, Saxones in Galliam transtulit, quinque concilia coegit, scholam Parisiensem instituit, multásque in Italia sanctorum hominum res gestas literis prodẽdas curauit: ventis, & mensibus nomina imposuit, ædes sacras, turres extruxit, denique omniũ qui vnquam fuerũt principum, belli pacisque artibus longè clarissimus fuit.

Carolus Caluus, Franciæ rex, post multas cum fratribus de regni iure controuersias, tandem etiam imperator factus, ex Italia rediens veneno periit.

Carolus III. cognomento Grossus, VII. Romanorum imperator, Ludouici Germaniæ regis filius, Lotharingiæ, Alemaniæque rex: anno salutis 881.

Carolus Simplex, Francorum rex, anno salutis 909.

Carolus, Flandriæ comes, in templo à suis occisus, anno salutis 1124.

Carolus Valesius, Siculorum rex, à Pontifice designatus anno salutis 1283. Æmil. li. 7.

Carolus, Vngariæ rex, anno salutis 1312.

Carolus Pulcher, Philippi Longi frater, primùm Comes Marchiæ, pòst Franciæ rex anno salutis 1322.

Carolus, Roberti filius, Florentinorum dux, anno salutis 1328.

Carolus IIII. Cæsar, cognomine Luceburgensis, Bohemorum rex, anno salutis 1347.

Carolus Ioannes, Constantinopolitanus imperator, pulso armis Cantacuzeno, qui regnũ affectabat, in patriam rediit opera Fratris Gatelusij Geneuensis, cui ob eam rem Lesbum insulam dono dedit. Blon. anno salutis 1354.

Carolus, Andreæ filius, Neapolitano exercitui præfectus, qui post mortem Andegaui Ducis regnum Neapolitanum acquisiuit, an. salutis 1379. Rit. Æmil.

Carolus V. cognomine Sapiens, Francorum rex, Ioãnis regis filius. Caroli VI. pater, temporum suorum turbulentissimum statum sua prudentia emendauit: pacis artibus etiam bellicas res fœliciter administrare doctus, ita vt quæ pater suus armatus amiserat, inermis in cubiculo sedens recuperauerit.

Carolus VI. V. filius, VII. pater, Franciæ rex per initia imperij satis felix, nobili etiam de Flandris victoria insignis in morbum incidit: cuius occasione à suis contemptus, multis seditionibus agitatus, tandem inter Anglorum manus moriens regnum eis reliquit, coactus filium exhæredare: quę res innumeras calamitates vtrique populo attulit.

Carolus VII. Caroli VI. filius, rex Franciæ, homo egregiè exercitatus, primùm enim ab Anglis omni penè regno exclusus, vt etiam per iocum rex Biturigũ diceretur, eos postea tanta fœlicitate persequutus est, vt nullus eis locus in Francia relinqueretur, vbi in suo pedem ponerent.

Carolus Dux Burgundię potentissimus, Philippi filius, primum Carolensis Comes appellatus, varia fortuna cum Ludouico vndecimo Francorũ rege, Eburonibus, Heluetiis, bellũ, & pacem exercuit. tandẽ verò à Renato Lotharingiæ duce pugna superatus & interfectus est.

Carolus VIII. Gallorum rex anno salutis, 1484. Neapolitana expeditione illustris.

Carolus V. Hispaniæ rex, Romanorum imperator anno salutis 1519.

Caromemphitæ. Vide CASICANI.

Carônium, Hispaniæ Tarraconensis vrbs, Ptol.

Carópolis, vrbs Cariæ. Steph.

Caraps, XIIII. Athenienſium princeps, anno vrbis Romæ conditæ primo, Euseb.

Caros cepi, i. Caris horti, parua regio Cariæ. Ste.

Carothus, Cyrenaicæ regionis vrbs. Anton. *Carcora* Mercatori.

Carpanetum, locus in Attica regione, vt exponunt interpretes in Senecam in Hipolyto.

Carpasium, oppidũ Cypri insulæ. Plin. lib. 5 c. 31.

Carpasia Stephano, vrbs Cypri, quam Pygmalion condidit. Est & insula Ciliciæ Carpasia iuxta Agragantium Sarperdoniam, quam Xenagoras Carparlium vocat, & Demetrius Salaminius Carbasiam, quod ad ventum κάρπασον dictum, sita videatur.

Cárpathus, insula in mari mediterraneo, contra Ægyptum, media inter Rhodum & Cretam ducentorum stadiorum circuitu, insignis quatuor vrbibus: à qua vicinum mare ad Ægyptum vergens, Carpathium dicitur. Homerus, Κάρπαθος ἁλὶ εἰνοσίφυλλος ποτὶ ὄσσον. Plin. lib. 4. cap. 12. Steph. non procul à Coo sitam scribit.

Cárpates, mons Samariæ in Europa. Ptol. Pro varietate locorum & idiomatum varia nomina sortitus est.

Carpathus, insula Asiæ hodie *Scarpanto*.

Carpe Carcenia Hispaniæ Beticæ locus. Anton.

Carpella Carmaniæ promontorium.

Carpentorácte, Galliæ Narbonensis ciuitas. Plin. lib. 3. cap. 4. vulgò *Carpentras*.

Carpésij, gens Iberica intra Iberum fluuium. Stephanus.

Carpetani, Hispaniæ populi iuxta Vaccæos ad Tagum fluuium. Plin. lib. 3. cap. 3.

Carpi, populi Zeugmatæ regionis, quæ propriè Africa dicitur. Plin. lib. 5.

Carpia vrbis nomen Steph.

Carpiæ dicebantur ciuitates in præcipuis fluminum à Roma ad Barbarorum impetum conditæ. Cæl. lib. 4.

Carpiani Sarmatiæ Europeæ gens. Ptolem.

Carpincites, sinus est non procul à promontorio quod Tamyracem appellant, magnitudinis non modicæ, tendens in Aquilonem, stadia circiter mille. Efficit etiam peninsulam, siue Cherronesum, quam Tauricam, siue Scyticam dicunt. cuius Isthmus CCC. & IX. stad dicitur. Strab. lib. 7

Carpis, Pannoniæ inferioris vrbs. Ptolem. *Carpen* Lazio.

Carpitani. Vide Carpetam.

Carpis, fluuius Scythiarum. Herod lib. 5.

Carpócrates, hæreticus, qui negabat mundum à Deo factum Hist. Eccles.

Carpóphorus, adolescens magna apud Domitianum Cæsarem gratia. Martialis in Amphitheatro ipsius Cæsaris.

Cárpori, populi in Romanum solum translati, anno ab vrbe 1044.

Carpudæmũ Thraciæ mediterranea vrbs. Ptol.

Carpus Episcopus, apud Bergamum martyrio coronatur sub Aurelio Commodo, anno Domini 170.

Carpus nomen viri. 2. Timoth. 4.

Carra, ciuitas Arabiæ ad rubrum mare, à qua Carræi dicti sunt populi. Plin. Carræi latissimos & fertilissimos agros ab oppido Arabiæ quod Carra dicitur.

Carræ, ciuitas Mesopotamiæ trans Edessam, Crassi & Romani exercitus cruore nobilis, Lucanus.

Assyrias Latio maculauit sanguine Carras.

Plin. lib. 5. cap. 24. & Caracallæ imperatoris etiam nece. Hic enim, vt Rufus cõsularis scribit, intra Euphratem apud ciuitatem Edessam perisse fertur, cum leuandæ vesicæ gratia ex equo descendisset. Ibi muros domosque ex massis satis faciunt, aqua ferruminantes. Plin. lib. 31. cap. 7o.

Carra, Syriæ fluuius. Steph.

Carræ, ciuitas iuxta rubrum mare. Steph.

Carraca, Italiæ vrbs sub Venetia. Ptol.

Carrea, Tusciæ vrbs mediterranea hodie *Carrara* Leandro, Plin.

Carrei, Arabiæ felicis populi. Plin.

Carrhæ, Arabiæ vrbs, ad mare rubrum. Plinius Steph.

Carrinensis ager Hispaniæ, in quo duo scaturiũt fontes, alter omnia respuens, alter absorbens. Plin. lib. 2. cap. 104.

Carrodunum. Ptolem. Germaniæ oppidum, quod Petr. Appian. *Krakovv*, Poloniæ regiam interpretatur. Graccopolim appellat Bonfinius.

Carrodunum alterum in Vindelicis ponit Ptolemæus. Hoc *Krainburg*, iuxta Vasserburgum, ad Oenum fluuium est, Pyrchaymero auctore. Tertium, Pannoniæ superioris est. Quartum, super Tyram flumen, in Sarmatia, Europea collocat.

Carruca, Hispaniæ oppidum. Hirtius.

Carsa, matis Ægei insula. Anton.

Carse, Persarmeniæ vrbs. Cedren.

Carsæ, Asiæ minoris gens. Polyb.

Carseolani, populi in quarta regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 12.

Carseoli, oppidum in via Valeria, non longè à Pelignis. Strab. li. 5. Pli. li. 3. c. 12. Ouid. 4. Fastorum.

Frigida Carseolis, nec oliuis apta ferendis.
Terra, sed ad segetes ingeniosus ager.

Carsicis, portus Narbonensis Galliæ. Anton.

Crasidana, Daciæ, vrbs Ptolem. quæ *Kuryma*, hodie teste Lazio.

Carsitani, Italiæ populi iuxta agrum Prænestinum Macrob.

Crasuli, Vmbriæ in Italia populi. Strabo. *Carsula* Leandro.

Carsum, Mysiæ inferioris oppidum. Ptolem.

Carta, Hircaniæ vrbs. Strab. & portus circa Thraciam. Zonar.

Carta, vnus ex Darij principibus,

Cartadulorum, regio in subsolanis Idorũ montibus, in qua Satyri reperiuntur, pernicioſissimum animal, tum quadrupedes, tum rectè currentes humana effigie propter velocitatẽ, nisi senes aut ægri non capiuntur. Pli. li. 7. c. 2.

Cartalias, Hispaniæ vrbs circa Zacynthum. Strab.

Cartalo, viri proprium. Sil. lib. 14.

—cadit obuius acri.
Cartalo Vasidio Libyca regnator arena.

Cartandus. mõs est inter Persas Medósq; positus.

Cartare, Hispanica insula. Sex. Auien.

Cartasyna, Indiæ inter Gangem vrbs. Ptolem.

Cartia, oppidum Hispaniæ Carteſios à Græcis dicitur. Vnde Carteſius, litus Carteſium, in quo

in quo freti anguſtiæ ſunt. Alio nomine Tarteſſus ſiue Tarteſus dicitur.

Cartenaga, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

Cartennæ, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Pomp. Mela.

Cartana, Auguſti colonia in Tingitana prouincia. Plin. lib. 5. cap. 2.

Cartenus, Mauritaniæ Cæſarienſis flumen. Ptol.

Catetia, ante Smirnam inſula. Ptol.

Carterũ murus, locus in Sarmatia Aſiatica. Ptol.

Cartha, i ciuitas, ſiue vocatio, aut lectio, vel occurſus, ciuitas Leuitarum in Zabulonia tribu. Ioſ. 21.

Carthea, vrbs in Cea inſula. Plin. lib. 4. cap. 12. Hinc Carthæius. Ouid. lib. 2. Metam.

Tranſit & antiquæ Cartheia mœnia Ceæ,

Item. Cartheus Idem 20. Metamorph.

Namque ſacer Nymphis Carthæa tenentibus arua
Ingens ſeruus erat.

Carthago, Græcis Carchedon, vrbs Aphricæ totius celeberri ma, Romaniq; imperij aliquandiu æmula, à Didone condita, ſeptuageſimo poſt Romam conditam anno. Euſebius Eò autem potentiæ vrbs hæc à tenuiſſimis primordiis paulatim excreuit, vt non modò Libyæ vniuerſæ, verùm etiã inſularum, & bonæ Hiſpaniæ partis tenuerit imperium. Tria cum Romanis grauiſſima geſſit bella, quorum primo ſuperati nauali prælio Pœni, aquas propemodum pacis conditiones à victoribus acceperunt, inſulis tantum æquibuſdam abſtinere iuſſi. Huic ſucceſſit bellum Punicũ ſecundum, Annibalis ductu geſtum, qui expugnata in Hiſpania Sagũto, victorem exercitũ in Italiã trãſportauit, eámque totos octodecim annos ferro flammáque crudeliſſimè vaſtauit, Victo deinde à P. Scipione apud Zamam Annibale, eò anguſtiæ res Carthaginenſiũ redactæ ſunt, vt ſalutem ſuam mœnibus tueri, duriſſimáſq; pacis conditiones pro arbitrio victoris accipere ſint coacti. Verùm cùm ne ſic quidem quietè agitare poſſent, tertióque bellum inſtaurarent, Senatus Catonis authoritatem ſequutus, Carthaginem delendam cenſuit & Scipionem Æmilianum in Africam miſit, qui victis Pœnis vrbem obſidione cinxit, captámque ſolo æquauit. Virg. Æneid. 1.

Vrbs antiqua fuit (Tyrij tenuere coloni)
Carthago. Italiam contra, Tyberinaq; longè
Oſtia, diues opum, ſtudiiſq; aſperrima belli.

Tanta eius potẽtia fuit, vt authore Polybio & Strabone, tota Africa cultiore potiretur: in Hiſpania verò ab Herculis columnis adũſque Pyrenæos montes maximis ciuitatibus imperauit. Variante tandẽ fortuna adeò defecit, vt ea diruta, finimitimi agri Maſiniſſę, qui ob virtutem & amicitiam plurimum Romanis curæ fuerunt, concederentur. Adrianus autem imperator eam reſtitutam Adrianopolim appellauit, & ridiculè Commodus, Alexandriam Commodianam togatam: à Chatta oppido haud procul à Tyro quibuſdam dicta, Cicerò libro ſecundo de Nat. Deo à Carthagine Herculis filia, cùm Byrſa priùs diceretur.

Carthago noua, vrbs quam dux Pœnorum Haſdrubal condidit in Hiſpania Bætica. Pomponius li. 2. A Scipione expugnata eſt. Hãnone nõ ſine ſuorũ clade ſe dedẽte. Liu. li. 6. Deca. 3.

Carthago vetus. Ptol. Elarcaonũ vrbs eſt in Hiſpania Tarraconenſi. Pœnorum cognominata Plin. Huius quoque meminit Cicero de lege Agraria *Villafranca*, hodie, vel vt alij volunt, *Cantauilla*. Carthaginem quoque Stephanum in Armenia habet.

Carthara, Meſopotamiæ ad Tigrim vrbs. Ptol.

Cartheia, praua inſula circa Delõ, clara ingeniis viriſque. Siquidẽ ex ea Simonides Poëta, qui ſcripſit multa præclarè, & Bacchylides deinde Eraſiſtratus, medendi arte clarus, atque Ariſtobionis æmulus, ex Peripatetica diſciplina, duxere originem. Alex. Genial dier. libr. 6. cap. 5

Cartij, populi Perſiæ. Strabo libro Geogra. 11.

Cartris, Cimbrorum peninſula Plin. lib. 4. cap. 13. Promõtorium Cimbrorũ excurrens in maria longè, peninſulã efficit: quæ Certis appellatur.

Caruancas, & Caruſadium, Norici mons. Ptol. *Prenner* Pyramio.

Caruanis, vrbs Ponti Polemociani in Cappadocia. Ptol.

Caruantána, vrbs ab Æquis capta: quam rurſus pulſis hoſtibus. Valerius conſul recuperauit, anno ab vrbe 346.

Caruentus vrbs Latinorum. Steph.

Caruilius Spur. victis Samnitibus ſacrata lege pugnantibus, è pectoralibus eorum ocreiſque & galeis, Iouem qui eſt in Capitolio fecit, amplitudine tanta vt conſpiciatur à Latiario Ioue. Plin. lib. cap. 7.

Caruilius alter eques Romanus, triclinijs quibuſdam argentum addidiſſe primus traditur non vt operiret, aut vt Deliaca ſpecie faceret ſed Punica.

Carula, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs, inter Hiſpaniam & Ilipam. Anton.

Caruonis oppidum ad Moſam in Geldriæ ducatu Anton. *Graeue*. Simlero.

Catura, regia Cerobothri, Indiæ intra Gangem, Ptol. pagus item circa Meandrum fluuium. Limes Phrygiæ & Cariæ. Strabo.

Carus, xxxvi, Romanorum imperator, imperauit annis 11. Cũ filio Numeriano Cæſare doctiſsimo iuuene, bellum Perſicum q. Probus ſpirabat agreſſus, Meſopotamiæ capta, Ctesiphontem vſque peruenit, & in tempeſtate maxima morbo periit. anno ab vrbe 1015.

Carias, ciuitas Peloponneſi, quæ cum Perſis hoſtibus contra Græciam conſenſit, poſteaque à Græcis delera eſt. Vitruuius lib. 1.

Caruilius Maximus, prænomine Spu. conſul. Roman. cum collega L. Papyrio Curſore

vrbis

vrbis cond. 481.

Catus Manlius Aurelianus, prænomine M. Imperator Rom. anno ab vrbe cond. 1033.

Catuſſi, populi Troglodytis finitimi, pariter & Æthiopibus, in finibus Africæ, ad latus meridiem ſpectans inhabitantes Spontin.

Carya, regio Arcadiæ, Xenoph. Pauſan. curia ité Tegeatarum. Pauſ. & vrbs Laconiæ. Lucian.

Carya, Steph parua regio Laconicæ. Incolæ Cariates. fœm. Caryatis, & Carœcus & Carœtis meliſſa, id eſt, Laconica apis. Carœa enim illic loci nomen eſt. Vide CARYVM.

Caryanda, locus & inſula eodem nomine Cariæ regionis. Strabo Geographiæ lib. 14. Stephan. vrbs & ſtagnum nõ procul à Myndo, & Coo.

Carynia, Achaiæ vrbs. Plin.

Caryones, Sarmatiæ Europeæ gens. Ptol.

Caryſa, Statio malè fida nauibus, in Galatia. Arrian in Peripl.

Caryſis, Cycorum inſula, circa Lyciam. Steph.

Caryſte, es, & Caryſtos, ſti, inſula vna ex Cycladibus ſita in Euboico mari varij marmoris ferax. Excidebantur enim ibi columnæ marmoreæ, quæ à loco etiam Caryſtiæ appellabantur. Seneca, *Ferax varij lapidis Caryſtos.* Hinc Caryſtæus Ouid. lib. 3. Faſtorum,

Quáque Caryſtæis frangitur vnda vadis.

Caryſte, viri nomen.

Caryſtos, ſiue Caryſte. Ptol. lib. 4. Eubœæ inſulæ ciuitas, in qua (inquit Strabo lib. 1.) Caryſtiarum columnarum λατόμιον, id eſt, lapidum inciſio eſt: ibi Apollinis marmorini templum Caryſtij marmoris meminit Plin. lib. 4 cap. 12. & lib. 36. cap. 6. Item Lucanus libr. 5. de inſula Eubœa loquens,

Quas maris anguſtas fauces ſaxoſa Caryſtos.

In hac (teſte Solino) Titanes regnauerunt. Briareo enim (inquit) Caryſtij rem diuinam faciunt, ſicut Ægæodi Chalcidẽſes. Nam omnis ferè Eubœa Titanum fuit regnum. Stephanus eam ait ſitam ſub Ocha ciuitate Eubœa, à Caryſto Caronis filio dictam. Theodoridas Chironiam vocat. Sita eſt ad pelagus Myrtoum ſub Ocha monte. Vocabatur etiam Ægea ab Ægone loci domino, à quo & mare Ægæum.

Caryſtus, locus, τῆς Αἰλιγυος iuxta Arcadiam, vbi columnæ Caryſtiæ ex Latomiis, & vinum Caryſtium celebrantur. Steph.

Caryum, Laconiæ oppidum, à quo Diana Caryatis: quòd illic coleretur. Vitruuius Caryam vocat, vnde ſunt Caryatides, columnæ in antiquis ſubſtructionibus celebratæ.

Caſæ, Ciliciæ aſperæ in Pamphilia vrbs Ptol.

Caſæ Calbenti, Mauritaniæ Cæſarienſis locus. Anton.

Cæſæ Nigiæ, Africæ ciuitas. D. Auguſtin.

Caſæ, villa Aniciorum in Africa propria. Antho.

Caſaia, pater Ethan. 1. Para. 15. lat. durities, aut grauitas, aut ſcandalum eius.

Caſaloth, nomen ciuitatis Ioſ. 19 lat. temeritates, ſiue fiduciæ, aut ilia.

Caſſandra inſula contra Perſidem. Plin. lib. 6. c. 25.

Caſalus ſinus, ad Corſicam inſula, Ptol. *Golfo di S. Florentio.* aliis *Capo di porro.*

Caſama, Palmyrenæ vrbs. Ptol.

Caſamam, Armeniæ oppidum. Cedren.

Caſamarti, Æthiopiæ ſub Ægypto populi. Plin.

Caſſandria, vrbs Macedoniæ, iuxta Thraciam, quæ olim Potidæa vocabatur, à Caſſandro Antipatri filio. Steph.

Caſbon, nomen ciuitatis, 1. Machab. 5.

Caſcandrus, Plin. libr. 6. cap. 25. inſula deſerta in Oceano Indiam verſus.

Caſcantenſes, Hiſpaniæ populi. Plin. lib 3.

Caſed i. quaſi dæmon, vel quaſi deprædator, aut quaſi mammilla, ſiue quaſi ager, filius Nachor ex Melcha. Gen. 22. à quo Caſdim, i. Chaldæi.

Caſeera, Rhodope regionis in Thracia vrbs Procop.

Caſellius Vindex, optimus habitus conſultus iuris, de cuius ciuoribus dicitur ſcripſiſſe Terentius Scaurus Adriani tempõbus. Hæc Ianus Parrhaſius in illud Horatij de Arte poëtica,

—neſcit quantum Caſellius, Aulus
Sed tamen in pretio eſt.

Caſerotæ, Ariæ gens Ptol.

Caſia, Scythiæ extra Imaum regio. Ptolem.

Caſilini, populi qui incluſi à Pœnis, famem nucibus ſuſtentarunt: vel quòd in eorum regione plurima nux minuta naſcitur Feſtus.

Caſilinum, Italiæ oppidum in Campania Pli. lib. 3. cap. 5. In Campano agro, inquit, Stabiæ oppidum fuerat, interciderit ibi & Taurania: ſunt & morientis, Caſilini reliquiæ.

Caſina, Plauti fabula, dicta à Caſina ancilla, quã Stalino ſenex eiuſq; filius certatim deperibãt.

Caſina, Campani oppidum in Italia. Plin. lib. 3. cap. 5.

Caſinũ, Campaniæ vrbs in Italia. Plin. lib. 5. cap 5.

Caſinus, mons Campaniæ, vbi dudum Apollo colebatur, cuius templum euerſum eſt à viro quodam ſanctiſſimo. Bocat.

Caſiope, vrbs Chaoniæ regionis in Epiro. Caſopo. Steph. *Santi quaranta*, Nigro.

Caſiris, Indorum populi Antropophagi. Pli.

Caſiotis, pars Syriæ, Phœniciæ proxima.

Caſis, i concilio aut finis. nomen vallis, Ioſ. 18.

Caſis, mõs apud Euphratem, vbi Traianus dicauit crateras argenteos in templo Iouis Caſij cum epigrammate. Suidas. Sunt tamen & alij huius nominis montes,

Caſius, mons trans Peluſium, extremum Nili oſtium, in ea Arabiæ Petreæ parte, quæ ab hoc monte Caſiotis Ptolemæo appellatur: in quo erat Magni Pompeij tumulus ab Adriano inſtauratus, vt in vita eius teſtatur Capitolinus. In hoc monte templum inſigne habebat Iupiter, qui inde Caſſius cognominabatur. Lucanus libro 8.

—manéſ

— *manésque tuos placare licebit,*
Et Casio præferre Iouí.

Nostri, Sinai montem esse asserunt, ob illic à Deo datas per Moysen populo Israëlitico Decalogi tabulas nobilem. Plin. lib. 5. cap. 11. Arabiam hanc sterilem, & præter Casium montem nihil insigne habentem indicat.

Casius, mons in Syria Antiochena supra Seleuciam, cognomine Pieriam. Plin. lib. 5. cap. 22. cuius altitudo in directum est quatuor millium passuum. Cuius (inquit) excelsa altitudo quarta vigilia orientem per tenebras solem aspicit, breui circumactu corporis, diem noctémque pariter ostendens. Ptolem. præterea lib. 5. cap. 18. Casium quendam montem collocat in Mesopotamia, nó procul à Singra altero eiusdem regionis monte. Suid.

Casius, Iupiter dictus à monte Casio. Paleph. libro primo.

Casletum, oppidum Galliæ Belgicæ. Æmilius libro octauo.

Casleu, x. mensis Hebræis, nostro Decembri quandoque respondens. Zach. 7. Lat. spes, aut temeritas eius, vel thronus siue calix illius, aut ilia eius.

Casmare, Mauritaniæ Cæsariensis oppidum. Ptolem.

Casmene, vrbs Siciliæ Steph. hodie *Comiso.*

Casmonates, Liguriæ populi. Plin. lib. 3. cap. 5.

Casmilius, cognomen Mercurij. Vide Camillus.

Casninium, oppidum vnum ex illis in quibus & ius dicebatur, & nundinæ agebantur, & erat quædam Resp. neque tamen magistratus suos habebant: in quæ legibus præfecti mittebantur quotannis qui ius dicerent. Festus.

Casope. Vide CASSOPE.

Casos, insula iuxta mare Carpathium ambitu 80. stadiorum, in qua est oppidum eiusdem nominis à Caso Cleomachi patre dicta, coloniis eò deductis. Ab hac & Casius mons in Syriam. Sunt autem multæ Casiorum insulæ per ambitum, à quibus vestimenti nomen Casiaca, quod & nunc quoque durat, vulgare Græcis militibus. Eustahius Casianam appellat à monte Casio.

Casos, Persidis insula & ciuitas Steph.

Caspapyrus, vrbs Gandarica, Scytharum verò ἄκρα, id est litus. Steph.

Caspasium, flumen apud Scythas Asiaticos. Plin.

Casperia, Indiæ intra Gangem regio Ptolem.

Casperia, Rheti Marrubiorum regis vxor, quæ cum Anchemolo priuigno corpus commiscuit, vt annotauit Seruius in illud Virgilij 7. Æneidos,

Hinc Sthelenum petit & Rhœti de gente vetusta
Anchemolum, thalamos ausum incestare nouercæ.

Casperia oppidum in Sabinis. idem fortasse cum eo, quod Silius Casperulam vocat. Virgilius. 7. Æneid.

Qui tetricæ horrentes rupes, montémq; Seuerum,
Casperiámque colunt.

Casperula, oppidum Sabinorum, quod Siluius Italicus à Caspis portis quæ in oriente sunt, vbi Bactriana est regio, accepisse nomen fingit libro 8.

Hunc Amiterna cohors & Bactris nomina ducens.
Casperula.

Caspin, nomen ciuitatis, 2. Machab. 12.

Casphor, nomen ciuitatis, 2. Mach. 5.

Caspiæ portæ, variè dicuntur. Quidam Amazones, portis Caspiis egressas, ad Alexandrum venisse in Hircaniã, prodidere: sed illæ Caucasiæ fuerunt, per quas transitus est ex Hiberia in Scythiam. Neronis quoque principis comminatio ad Caspias portas (vt inquit Plinius) ad eum transitum respiciebat. Verùm mons Taurus tribus in locis interruptus, quasi portis quibusdam pertransitur in Armeniam, in Ciliciam, & in Mediam. Sed illæ tantùm Caspiæ portæ appellantur, quæ apud Medos sunt. Ptolem. Plinius & Strabo. Per has transitus est ex Babylone & Perside ad mare Caspium. Et hinc fortasse Caspiæ dictæ sunt, quòd aliquæ gentes vicinis insident montibus appellatæ Caspiæ. Iuga verò Caspia procul hinc absunt, & ad Armenios, vlteriorésque populos pertinent. Portæ autem Caspiæ panduntur itinere manufacto millibus octo passuum longo: nam latitudo vix est plaustro permeabilis. Hæ alibi Armeniæ, alibi Caspię alibi Ciliciæ vocantur. Plin.

Caspiana, Armeniæ maioris regio. Strabo.

Caspij, populi Scythici genetis, Hircanis finitimi eiúsque maris accolæ, quod ab ipsis Caspium appellatur. Horum regio à Strabone Caspiana appellatur. Vir. 8. Æneid Caspia regna nominat.

Huius in aduentu iam nunc & Caspia regna
Responsis horrent diuum.

Hi parentes decrepitos, & septuagesimum ætatis annum attingentes, angusto loco includere dicuntur, & fame enecare. Strabo libro vndecimo.

Caspij montes iuxta mare Caspium, Armeniam & Hyrcaniam versus & Septentrionem, vbi etiam sunt Caspiæ portæ.

Caspin, Syriæ vrbs. 2. Macab. 12.

Caspirus, vrbs Parthorum, finitima Indiæ: cuius incolæ omnium velocissimi cursu. Stephanus.

Caspium mare, inter Caspios & Hircanos montes est, à quib. nomẽ accepit, & immẽsum occupat spatium: de quo tamen inter scriptores parum cõuenit. Vadianus apud Pomponium, hodie variis nominibus celebre, mare Hyrcanũ Latini, Rutheni, *Chualenka More*, Mauri,

Bohar

Bohar Corfun (vocabulo cum sinu Arabico communi) quod mare clausum significat, indigetant. Ab aliis aliter appellauit, vt *mare de Bachu, Cunzar, Giorgiam, Terbestan, Gorusum*, à regionibus nempe & locis vicinis, denominationibus. Lacus totius orbis maximus est, & salsus, piscibus abundat. Ad occidentem & Septentrionem, Turcas, Moscos & Lithuanos respicit, ad meridiem Medos habet, Orientem versus Persiæ regno clauditur.

Caspius dictus est Taurus mons à dextra. Siponticus.

Cassandane, filia Pharnaspis, & mater Cambysæ generi Astiagis. Herod. hist. lib. 1.

Cassander, x x v. Macedonum Rex, regnauit annis x i x. Pictuam obsedit, Olympiadam interfici iussit. Iust. lib. 14.

Cassandra, Priami & Hecubæ filia, quæ cùm ob formæ venustatē ab Apolline amaretur, iussa quamcunque vellet cōcubitus mercedem petere, vaticinandi peritiam sibi dari postulauit: quam cum credulus amator ei concessisset: neque illa promissis staret, indignatus Deus quoniam munus iam datum eripere non poterat, effecit, vt vaticiniis eius fides nulla haberetur. Quare cùm equi Troiani insidias detexisset, cumque monitibus minimè recipiendum clamaret, neminem tamen inuenit, qui verbis eius fidem adhibendam putaret. Hanc Virgil. postremis Troiani belli temporibus Chorœbo iuueni desponsatam fuisse tradit, qui cùm extrema illa nocte, qua Ilium cecidit, spousam captiuam abduci videret, eique supplias ferre conaretur, à Peneleo quodam confoditur: virgóque ipsa ab Aiace Oileo in Mineruæ templo vitiatur. Hæc postea in prædæ diuisione Agamemnoni cessit: qui cum identidem ab illa admoneretur, vt Clytemnestræ vxoris suæ insidias caueret, nihilo tamen minus eius monita, velut vesanæ mulierculæ deliramenta, contempsit. Cuius postea securitatis pœnas dedit, vna cum Cassandra, vxoris Ægisthique insidiis in conuiuio obtruncatur. Virg. 6. Æneid.

Ecce trahebatur passis Priamcia virgo.
Crinibus à templo Cassandra, adytisque Minerua.
Idem.
Sola mihi tales casus Cassandra canebat.

Cassandra, Iobatis filia, quæ Bellerophonti nupsit. Homerus.

Cassandra oppidum; & Cassandria colonia, de quibus in POTIDAEA.

Cassanitę, populi maritimi ad mare rubrum. Stephanus. Arabiæ felicis Ptolem.

Cassanorum, vrbs Ægyptia. Steph.

Cassera, Macedoniæ oppidum. Plinius libro 4. cap. 10.

Cassi, Britanniæ insulæ populi apud Cæsarem, quos *Casserer* Glareanus, *Cashovv* Camdenus appellat.

Cassia vis, à Cassio strata Festus.

Cassianus, Antiochiæ rex ab Armeniis interfectus anno salutis 1099. Bland. lib. 4. Decad 2.

Cassianus, Hierosolymitanus Episcopus x 1. ex gentibus, anno salutis 142.

Cassianus, martyr apud forum Cornelij, vbi & iacet, & quo venerat peregrinationis gratia è Brixia vrbe Germaniæ, cuius erat ciuis & præsul: cumque apud forū Cornelij doceret iussu Iuliani imperatoris, qui prohibuerat Christianos docere, stylis discipulorū cōfossus est.

Cassianus Alexandrinus sub Iouiniano in Italiā veniens, apud Ortanum templum constituit, cuius & præsul electus: inde peregrinando Augustodunum venit. Episcopo Simplicio, viro sancto successit.

Cassianus monachus, Honorij tempore à Hierosolymitana Ecclesia ab hæreticis ejectus, Massiliam venit, vbi duo condidit cœnobia: scripsit, & de monachorum institutis. Volat.

D. Cassianus quintus Augustoduni, Galliæ ciuitatis, vulgò *Autun*, episcopus fuit. ad cuius tumulum pleraque ac miranda, edūtur miracula. Gregor. Turon. cap. 75. de glor. martyr.

Cassida, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Cassi, montes Scythiæ, extra Imaum. Ptolem.

Cassiliacum, Rhetiæ primæ oppidum. lib. Notit. *Romakessel*, Rhenano.

Cassij populi Angliæ mari proximi & Cœnimagnis, Trinobantibus, Segontiacis, Ancaltibus & Bibrocis.

Cassilium, vulgò, *Cassel*. Vide STERENOMTIVM

Cassinicius, fluuius Thraciæ, cuius aqua equos potos efficiat.

Cassinum, oppidum dictum, quòd sit vetus, & Cassium forum, vetus appellant Cassini. Vide HOSTIONES.

Cassiodorus, Rauennas, præceptor Theodorici Gothorum regis, primum Senator, deinde monachus factus, extāt eius ad Theodoricum epistolæ. Volat. lib. 13.

Cassiope, siue Cassiopēa, Cephei regis Æthiopum vxor, & Andromedes mater, quæ, quòd gloriaretur Nereidibus sese corporis pulchritudine præstare, illarum indignationem incurrit. Nymphæ enim iactantia eius irritatæ, incredibilis magnitudinis cetum immiserunt, filiámque eius vnicam, nomine Andromeden saxo alligarunt, cetóque deuorandam obiecerunt: quæ tamen Persei virtute liberata, ei nupsit. Cassiope verò tandem generi meritis in cœlum translata traditur, & in siliquastro sedens, vertēte sese cœlo, resupinato capite ferri, pedibus ipsius in ipsa Arctici circuli circūductione positis. Æstiuum circulum capite & dextera manu tangit, & prope Medeam circulo lacteo diuiditur, non procul à Cephei signo. Occidit cum Scorpione, exoritur cum Sagittario. In capite eius stella ostēditur vna, in vtroque humero singulæ, in mamilla dextra clara,

tra clara vna, in lumbis vna, in sinistro femore duæ, in genu vna, in pede ipsius dextro vna: in quadrato, quo signum eius circunscribitur, vna, in vtrisque angulis singulæ, ceteris clarius lucentes. Hyginus de Signis cælest. Iope (inquit Stephanus, quam Græci non rectè καστιέπειαν vocant) Aeoli filia vxor Cephei, Iopæ Phœniciæ ciuitati ab eius marito conditæ nomen dedit. Mantuanus,

Solis equos supra fulgentem Cassiopæam.

Cassiope oppidum Epiri, à quo Cassopæi. Plinius libro 4.

Cassiope, oppidum in Corcyra insula. Plin. libr. 4. cap. 12. Ptolem. Cassiopolis dicitur.

Casios, flumen Scythiæ, quod per Albaniam in mare decurrit. Plin. lib. 6. cap. 13.

Cassiterides, insulæ decem in Indico Oceano, vnde plumbum candidum effoditur. Plin lib. 4. ca. 16. alias lib. 5. c. 32. Ex aduerso Celtiberiæ complures sunt insulæ, Cassiterides dictæ Græcis, à fertilitate plumbi. Vide infrà in dictione CATTITERIDES.

Cassitira, insula in Oceano, Indiæ vicina. Steph.

Cassius, vnius ex C. Iulij Cæsaris percusoribus vnà cum M. Bruto apud Philippos à tyrannis M. Antonio & C. Octauio victus, mortem sibi conscíuit, vir omni laude dignus, & animo in Rempub. singulari: hoc tamen minus fœlix, quòd sublato tyranno, tyrannidem tollere non potuit. Plutarch. in Bruto.

Cassius Brutus, patriæ proditor, à patre inedia consumptus est. Nã bellum aduersus Latinos Romanis. In eo ducem P. Decium creant quidam patricij. Cœterum. inops adolescens hic Cassius Brutus, dicta mercede, portas aperire cùm deprehensus esset, ad auxiliare Palladis templum confugit. Cuius pater Cassius signifer, occlusis foribus, necatum fame iuuenem, insepultum eiecit. Plu. in Para.

Cassius Dion. consul, collega Iun. Tyberiani, anno ab vrbe 1043.

Cassius Apronianus, consul, collega Pætini anno ab vrbe 871. Athenienſibus iura ex Draconis & Solonis reliquorúmque libris conscripsit. Cassiodorus.

Cassius, cos. à Tigurinis, pago Heluetiorum, qui à ciuitate secesserant, in finibus Allobrogum cum exercitu cæsus: milites qui ex ea clade supererant, obsidibus datis, & dimidia omniũ rerum parte: vt incolumes dimitterentur, cum hostibus pacti, tempore quo Iugurtha pulsus est à Mario. Liu. lib. 25.

Cassius Posthumus Labienus in Gallis regnauit annos 7. sub Gallieno maiore imperatore.

Cassius Tribunus plebis, C. Mario, L. Flacco consulibus, plures leges ad diminuendam nobilitatis potentiã tulit: in quibus sanxit, vt quem Populus Romanus damnasset, cuíve imperium abrogasset, id ratum esset. Fuit & inter cõpetitores Ciceronis in consulatu. Pædianus.

Cassius, dux Pompeianus, cum decem nauibus ardente bello ciuili, transiit ad Cæsarem.

Cassius Longinus, iurisconsultus, quòd C. Cassij percussoris Cæsaris nomen & stemmata haberet, iussus est à Nerone mori: pronepos fuit Seruij Sulpitij, ac eques Romanus. Tranquillus.

Cassius Seuerus, orator, de quo Quintil. sic scribit: Cassius Seuerus, qui, si cæteris virtutibus colorem & grauitatem orationis adiecisset, ponendus inter præcipuos foret. Nam & ingenij plurimum est in eo, & acerbitas mira, & vrbanitas, & vis summa, sed plus stomacho quàm cõsilio dedit. Hęc ille. Huius Cassij scripta ex senatusconsulto abolita sunt. Trãquillus.

M. Auidius Cassius, præfectus exercitus Antonini principis in oriente, dum imperator ipse res in Germania gerit contra Marcomannos, defecit ab eo, itaque relicto bello imperator cum exercitu eum petit & superat.

Cassius, præsul Narnienſis, tempore Totilæ regis Gothorum, cui occurrẽs animum eius placauit, ne ciuitati noceret. Greg. 3. Dialogorum.

Sp. Cæsius Becillinus, regni affectati crimine damnatus, cui plus suspicio concupitæ dominationis nocuit, quàm tres magnifici consulatus, ac duo speciosissimi triumphi profuerunt. Senatus enim, populúsque Romanus, nõ contentus capitali eũsupplicio afficere, interemto, domum superiecit. In solo autem ædem Telluris fecit, Valer. lib. 6. cap. 3.

Cassius poeta Parmensis fuit, cuius ingenium in scribẽdo carmine mirè concitatum & promptum prædicat Horat. 1. Serm. saty. 10.

—*At si quis pedibus quid claudere senis.*
Hoc tantum contentus amet scripsisse ducentos
Ante cibum versus, totidem cœnatus, Hetrusci
Quale fuit Cassi rapido feruentius amni
Ingenium, capsis quem fama est esse, librisque
Ambustum propriis.

Hic est qui in partibus Cassij & Bruti Tribunus militum militauit, quibus victis Athenas se contulit. Quintilius Varus ab Augusto missus, vt eum interficeret, studentem reperit, & perempto eo scrinium cum libris tulit, vnde multi crediderunt Thyestem Cassi Parmensis fuisse: scripserat enim multas tragœdias. Acron in illud Horat. 1. epist. 41.

Scribere quid Cassi Parmensis opuscula vincat?

Cassius Hemina, chirurgus apud Romanos, cui ob peritiam ius Quiritum datum est, taberna in compito Acilio empta. Plin. cap 7 libr. 25. & cap. 3. libro 30.

Cassius, Hispaniæ mons. Sex. Auianus.

Cássopa, vrbs in Molasso, vnde regio Cassopia. Gentilia, Cassopus. Cassopius Herodian. Stephanus.

Cássotis, fons apud Delphos: à Nympha Parnasia sic dictus.

Castabala, Ciciliæ & Phœniciæ ciuitas, quæ & Parasia

Perasia dicebatur. Stephan. Strabo lib. 12.

Castabalenses propter bella cohortes canum habuere. Plin. In Castabilis Dianæ Parasiæ templum extitit, quod sacræ mulieres ingressuræ, super prunas nudis incedebant pedibus. Prus 2. pontif. Max. A sia. cap. 46.

Castalia. Acheloi filia.

Castalia, vrbs Ciciliæ. Steph. alia circa Phocydem. Herodot.

Castálius, fons Caballinus & Libethris dicitur Est in radicibus Parnassi Musis sacer, à virgine Castalia, quæ Apollinem fugiens, præcipitata, & in fontem versa est, cuius aquam dicuntur bibere poetæ. Hunc fonte dicit Acron fuisse in Lycia, vbi armenta Apollo fertur pauisse. Virg. lib. 3. Georgicorum.

—iuuat ire iugis, qua nulla priorum
Castaliam molli diuertitur orbita cliuo, &c.

Castalo, maxima ciuitas Britanniæ. Gentile, Castalonites. Steph.

Castanea, vrbs circa Peneum fluuium. Strabo, & Magnesiæ. Plin.

Castania, vrbs iuxta Tarentum. Steph.

Castaon. locus in Hispania, in quo plumbum effodi solet, haud procul à noua Carthagine, cui argenti pars parua immixta est, non adeo vt eius vtilis sit expurgatio Strab. lib. 3.

Castax, vrbs Iberiæ. Gentile, Castacæus. Steph.

Castanea. Eudoxus Perthea scribit. Gentile, Castanæus. Steph.

Castánia, vrbs prope Tarentũ. Gẽtile, Castanites.

Castellani Hispaniæ Tarraconensis populi: Ptol.

Castellum. Menapiorum in Gallia Belgica oppidum. Ptol. hodie *Kessel*. Item oppidum in Occidentaliori Flandriæ seu Morinorum tractu. Anton.

Castellum, locus inter Fauentiam & Florentiam. Anton. & in Mauritania Cæsariensi.

Castlhenes, Thraciæ sinus iuxta Byzantium Plin. libro 4.

Castianira, mulier genere Thrassa, ex Aesimo vrbe, quæ Primo Gorgythionem peperit. Homerus 8. Iliad.

Castimensis Venus cognominata est, sub quo nomine à Thessalis culta, apud eosdem phanum habuit, & aliud in Syda Pamphylicæ, & in Aspendo Argiuorũ, & Argis in festo quod Histeria dicitur: in quibus præter instituta morésque aliorum, sues mactare licet, quum in cæteris nullo modo fas sit Alexand. Genial. lib. 7. cap. 12.

Castinus, consul, collega Victotis, anno ab vrbe 1177 Diaco. libro 14. Pomp. Blond. libro 2. decad. 1.

Castinium, mons in Aspendo Pamphyliæ Gentile, Gastinius, Castinetes. Steph.

Castoli, campus apud Dorienses. Nam Lydi, Dorienses vocant Castolos.

Castôlogi, Plin libr. 4. enumerantur inter populos Galliæ Belgicæ.

Castolus, vrbs in Lydia, Steph. hinc Castoli campus apud Xenoph.

Castor & Pollux, fratres gemini, Iouia ex Lyda sub cygni forma compressa filij, qui & Tyndaridæ passim à poëtis appellantur, quemadmodum & Helena soror ipsorum, Tyndaris. Hi, vbi primùm adoleuerunt, mare piratis liberauerũt, & ob iddij maris habiti sunt, quos, in tempestate nautæ solent implorare. Post hæc in Colchos cũ Argonautis profecti: qua in expiditione Pollux Amycũ Bebryciorum regem, insidias sibi struentem, interfecit. Deinde domũ reuersi, Helenam sororem à Theseo raptam, receperũt, Aphidna vrbe, Theseo absente, expugnata, Tãdem cùm Castro diem suum obiisset, ferunt Pollucem (qui eodem cum Helena ouo natus, immortalis erat) fratris desiderio à Ioue petiisse, vt immortalitatem suam cum fratre posset partiri: quare impetrata, alternis mori tradantur & reuiuiscere. Virg. 6. Aeneidos,

Si fratrem Pollux alterna morte redemit,
Itque reditque viam toties.

Cui fabulæ occasionem dedit geminorum natura, quorum altero oriente, alter occidit, & e conuerso. A Græcis Διόσκουροι, hoc est, Iouis filij appellati sunt, & inter deos Apotropæos, hoc est, malorum depulsores annumerati.

Castor, medicus antiquissimus, docuit piperitim herbam, quam alio nomine siliquastrum nominant, bibi contra morbos comitiales. Plin. lib. 20. cap. 17.

Castos, historicus, qui de Argiuorum regno scripsit: vixítque anno mundi 3360.

Castor, cursor velocissimus. Paus.

Castra, Indiæ intra Gangem oppidum, Ptol. Norici vrbs, Anton. Macedonię eid. inter Lychnidum & Heraeliam.

Castra alata. Castra Alexandri, locus vel regio Ægypti circa Pelusium. Q. Curtius, libr. 4. Castra Annibalis, magnæ Græciæ portus. Plin. *Le Castelle*, Leandro.

Castra Cæcilia, Hispaniæ vrbs. Plin. hodie *Caceres* vel *S. Maria de Guadalepe*. Castra Celica, Hispaniæ locus inter Emeritam & Salmanticam. Anton.

Castra Cornelia, seu Corneliana, seu Cornelij, Africæ Propriæ vrbs. Pomp. Plin.

Castra Constãtia, vulgò *Constance*, ciuitas Galliæ, Celticæ, in Neustriæ seu Normaniæ prouincia, sic vocata, quòd ibi Caij Iulij Cæsaris milites constanter, ob Armoricorum incursiones, castra metabantur Am. Marcell. lib. 15.

Castra Cyri, regio circa Lyciam, Curtius, libr. 5.

Castra Dei. vide Manaim.

Castra Exploratorum, Anton. *Burgeupon landi* Camdeno. locus in Anglia.

Castra Flauiana. vide Ala Flauiana.

Castra Gemina, Hispalensis conuentus oppidum. Plinio, Castra Germanorum, Mauritaniæ

taniæ Cæsarienſis oppidum, hodie *Brexar* & *Berſac.*

Caſtra Iudæorum. Vide Bubaſtus. Caſtra Iulia, Hiſpaniæ oppidum. Plin. *Trugillo* hodie.

Caſtra Lælia, Africæ minoris vrbs. Mela. Caſtra Lapidatiorum, vrbs Ægypti, lib. Notit. Caſtra Larba, Thracię vrbs. Anton. Caſtra Legionem Germaniæ, circa Rheni oſtium. Plin.

Caſtramonienſes, Italiæ populi. Plinius libro 3. capite 4.

Caſtra noua, in Mauritania Cæſarienſi. Anton.

Caſtra Poſtumiana, Hirtij, ſunt in Hiſpania Bœtica, & nunc *Caſtro el rio* dicuntur, vt vult Ambroſius. Moralis.

Caſtra Regina, in Rhetia. lib. Notit.

Caſtra Vlpia, vrbs Anton. quam Simlerus *Cleue* exiſtimat, Cliuenſis ducatus primariam.

Caſtra Vinaria, Hiſpaniæ vrbs. Ptolem.

Caſtratius, cùm tẽpore Syllanæ diſſenſionis Placentiæ gereret magiſtratũ, & Cn. Carbo conſul Marianarum partium peteret obſides Placentinos, ne Placentia ad Syllam deficeret, negantíque Caſtritio dixiſſet multos ſe habere gladios: At ego annos, reſpondit Valer.

T. Caſtratius, Rhetoricæ doctor Romæ. Gellius lib. 13. cap. habuit Romæ locum principem declamandi & docendi, ſumma vir authoritate, grauitatéque, & à diuo Adriano ob mores atque literas ſpectatus.

Caſtriani, populi ab Aureliano Imperatore, magna parte interempti. Vopiſc.

Caſtrocomium, Bœtiæ locus. Cedren.

Caſtrozarba, Thraciæ oppidum. Procop.

Caſtrum nouum, Italiæ oppidum, non procul ab oſtiis Tyberis. Pomponius lib. 2. Plin. lib. 3. c. 5. & Tuſciæ oppidum. Anton.

Caſtrum Cornolium, Gallicè *Corbeil*, oppidum Galliæ, ad flumen Sequanam ſitum, quatuordecim Italicis miliaribus ab vrbe Pariſienſi diſſitum.

Caſtrutius, Lucenſium & Piſanorum dux. Blondus. Plati.

Caſtulonenſes, populi Hiſpaniæ Bæticę. Plin. lib. 3. cap. 3. Ex colonia (inquit) Salarienſe oppidani Latij veteris Caſtulonenſes, qui Cæſari venales appellantur.

Caſentilani, Italiæ populi in ſexta regione. Plin. lib. 3. c. 14.

Caſſula præcipuarum Haſſiæ ciuitatum altera, dicta quaſi Caſtellum, olim enim tantùm illic arcem extitiſſe perhibent. A Ptolemæo Stereontium dicta Fulda, Ana, & Treſula fluminibus irrigua. Agrum fœcundum atque compaſcuum habet, & arua pecoribus nutriendis idonea. vulgò *Caſſel* Irenicus.

Caſuentium, fluuius in ſinu Tarentino. Plin. lib. 3. cap. 11.

Caſula, Africæ propriæ vrbs. Ptolem.

Caſurgis, Ptolem. dicitur Praga, vrbs Bohemiæ totius caput.

Caſyrus, Suſianæ mons. Plin.

Caſyſtes portus Ioniæ. Strabo.

Catabanes, populi Arabiæ deſertæ. Plinius libro 5. cap. 11. Hos Strabo libro 6. Catabanenſes vocat.

Catabathmus, oppidum in Africa & vallis repentè conuexa. Plinius. Pomponius Catabath mons, Ivallis deuexa in Ægyptum, finit Africam ἀπὸ τῦ καταβαίνειν. Catabathmon autem, non Catabatinon legendum eſſe, Hermolaus eleganter docet in plinianis annotationibus, namque eſt in Ægyptum id latus deuexum. Quare vere Herodotus æditiſſimam Africæ maritimæ regionem Cyrenaicam eſſe in fine lib. 4. ſcribit.

Catabatmus. Steph. locus eſt in Lycia, inter Ammoneum & Paretonium

Catabolum, Ciciliæ vrbs Anton.

Catacéri, Aſiæ populi circa Mœotim. Plin. lib. 6. cap. 7.

Catacecauméne, regio Epheſiæ: in qua arbor nulla prouenit præter vitem, quæ vinum fert. Latinè ſonat combuſta, quòd ex fulminum ictu ei contigiſſe aliqui coniiciunt. Hæc regio etiam Cayſtro fluuio nomen dedit, vt infrà dicetur. Eſt etiam inſula in mari rubro. Stephan. Inſula item in Arabico ſinu. Ptolem.

Cataceti, Aſiæ populi circa Mæotim, Plin. lib. 6. cap. 7.

Catada, Africæ Propriæ fluuius. Ptolemæo.

Catadræ, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum.

Catádupa, nomen loci. Cice. in Som. Scip. Nec eſt vllus hebetior ſenſus in vobis, ſicut vbi Nilus ad illa, quæ Catadupa nominantur, præcipitat ex altiſſimis montibus.

Catadupi, Plinius libro 5. capite 9. locus Æthiopum: & gens Arabiæ, idem libro 6. cap. 29.

Catæa, Perſidis inſula. Arrian.

Catæonium, Marmaricæ promontorium. Ptolem.

Catamana, Syriæ vrbs, Comagenæ regionis. Ptolem.

Catalaunum Gallicè *Chaalons*. Duæ huius nominis in Gallia ciuitates: vna in Campania ad flumen Matronam ſita, quæ Gallicè profertur *Chaalons* per duplex (aa) altera in Burgundia & *Chalons* vulgò vocatur per ſimplex (a) Gallicè *Chalons ſur la Saone* Amm. Marcell. lib. 15.

Catana, Siciliæ oppidum, ad radicem Ætnæ montis ſitum, patria Charondæ, inter Athenienſium legiſlatores in primis celebrati. Catanæ ſimulachrum fuit Cereris, teſte Cicerone 7. Verr. quod à viro non modò tangi, ſed ne aſpici quidem fas erat, Silius libro 13.

Tuæ Catana ardenti nimium vicina Typhœo.

Cata

Catánita, insula vel vrbs, è regione Lesbi. Steph.

Catánni, populi ad mare Caspium. Steph.

Catónia, extrema pars Tauri, quam Strab. Capadociam vocat, incolæ Catones. Steph.

Cataphrygæ, hæretici qui in Phrygia fuerunt, vt Montanus, Prisc illa & Maximilla. Hi aduentum Spiritus sancti non in Apostolis, sed in se traditum asserebant, anno Domini 174.

Catara, & Cataritæ vel Catanitæ, Arabiæ fœlicis populi. Ptolem.

Cataracta, Samnitum vrbs à Romanis expugnata. Diodor.

Catarractonum, Angliæ oppidum. Anton. vulgò *Caterick*.

Cátari, Pannoniæ populi. Plinius libro quarto, cap. 25.

Catármia, Asiæ regio. Plin. lib. 5. cap. 2. & 3.

Catarractæ duæ Nili, in Ægypti initio versus meridiem, vbi Nilus inter duos montes coarctatus, immenso fragore ruit. Ptolem. Strab. Plin.

Catarractes, Anienis fluminis, Tiburi, vbi se ab excelso loco in conuallem profundam deiicit. Strab. lib. 1. hodie *Cascada de Tiuoli*.

Catarractes Danubij, à Strabone & Suida descriptus infrà Lintzium Austriæ vrbem est.

Catarráctes, fluuius quidam. Strabo, Post Olibiam Pamphiliæ Catarrhactes est fluuius magno strepitu ex alta rupe deiectus, vnde & nomen ei. Pompon. lib. 1.

Catarractus, Cretæ insulæ amnis. Ptolem. Pamphiliæ fluuius, qui Aspendum præterfluit. Mela. Item minoris Asiæ fluuius. Herod.

Catarrytum, Græci vocarunt Hipponem Africæ oppidum, propter aquarum irrigua. Plinius libro quinto.

Catathræ, insulæ duæ maris rubri. Ptolem.

Cátatus, ciuitas Vngariæ, à Pisano Venetis classis duce vi capta, diruta & incensa. Blond. libro decimo.

Catascopia. Venus dicta, est à καθασκοπεῖν, id est, contemplari, quòd Vnus templum haberet intra eam stadij partem, in qua Hippolytus se exercebat, & vnde Phædra Hippolytum spectare consueuerat.

Cateláni, populi, à Genuensibus superati. Blond. libro 10.

Catenates, Vindelicorum populi quorum meminit Plinius libr. 3. cap. in descriptione Alpium & Alpiorum populorum.

Catet, id est, tædium, sine contentio. terminus Zabuloniæ tribus Iosue 19.

Cath, filius Trismegisti, Euseb.

Cathæa, regio in India in qua mirum in modum pulchritudo excoli dicitur, adeò vt Onosecritus author sit, in ea regem pulcherrimum elegi. Vide plura de Catheorum moribus apud Strabonem lib. 15. Steph. Cathæna.

Cathalúsius Nicanor nominatur apud Stephanum in Mieza.

Cathari, Indiæ populi, apud quos hic mos inualuit, vt vxores cum maritis defunctis deflagrarent: natum id est veneficij crimine, quo sublatus à quapiam dicebatur maritus. Cæl. lib. 18. cap. 31.

Cathari, dij in agro Pallantino templum habentes in vertice montis Pausan. lib. 8.

D. Catharina virgo sanctissima, & martyr gloriosissima, cuius sacrum corpus Dei angeli sepelierunt in monte Sina, Hist. Eccles.

Catharina, Coroli vi. Francorum regis filia, Henrici Anglorum regis vxor.

Cathari, populi sunt Galliæ, Straboni in vlteriore ripa Rhodum, vt inquit, habitantes, Salyis finitimi.

Cathari Καθαροὶ θεοὶ, id est, puri Dei colebãtur ab Arcadibus, quorum templum erat in colle Pallantio, ad quorum numen iusiurandum Arcades habere solebant. Horum deorum nominale nescire fatetur Pausanias in Arcad.

Cathari, Indiæ gens, quarum vxores cum maritis mortuis comburuntur. Diodor. lib. 17.

Catharum, Lybiæ interioris promontorium. Ptolem.

Cathei, montes Sarmatiæ Asiaticæ, ex quib. Lagous amnis profluit. Plin.

Cathelauni, Galliæ populi apud Marcellinum, lib. 15. quorum vrbs Cathelaunum à Neo ericis, & Catalaunum in libello prouinciarum nominatur. Eandem hodie *Chalons en Champagne* nominant. Et Cathelauni campi, vbi Attila cæsus est, à pluribus sumũtur pro ea regione quam Gallicum vulgus *Chãpagne* nominat, vbi adhuc *Chatillon* ciuitas. Sed si campi Catalaunici in tam exiguo terrarũ spacio vix includi posse videntur. Et quidam Catalaunia, quasi Cothalaniam, quasi Gothorũ & Alanorum cultam regionem, vocari putant.

Cathieremitæ, gens vicina Gabaonitis. Ioseph. antiq. lib. 5. cap. 1.

Cathilci, Germaniæ populi, à Germanico Cæsare deuicti. Strabo.

Cathippi, Asiæ vrbis nomen, circa Mediam aut Parthiam. Oros.

Cathon, insula à Pomponio inter Cycladas adnumerata.

Cati, pluralis numeri, populi Germaniæ, Sicambris, vt inquit Strabo, finitimi.

Caticardamna, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol *Chiromandel*, Petr. Appiano.

P. Catienus Philotimus, patronum adeò dilexit vt heres omnibus bonis institutus: in rogum eius se iaceret, Plin. lib. septimo capite 36.

Cati fons dicebatur, ex quo aqua Petronia in Tyberim fluebat, quia in agro erat cuiusdam Cati, Festus.

Cati. Alpium incolæ inter Polam & Sergestum Plinius.

Catilina ciuis Romanus, cõiuratione contra patriã inita notissimus: cuius impij conatus Ciceronis

ceronis prudentia oppressi sunt. Lucan. lib. 7.

— *cuius*
Pacifras sanus tremuit Catilina secures

Virgil. 8. Æneid.

— *& te Catilina minaci.*
Pendentem scopulo, Furiarumq; ora trementem.

Catilius Seuerus, vir omnium doctissimus, discipulus Papiniani, anno ab vrbe 976. Lamprid. in Alexand.

Catilius Seuerus, consul, collega T. Aurelij Fuluij Antonij, anno ab vrbe 872.

Catilli, populi circa Anienem fluuiũ. Silius, lib. 4.

Anienicolaq; Catilli.

Catillus, filius Amphiarai, qui cum fratribus Cora & Tyburto in Italiam venit, ibique reliquis adiuuantibus Tybur condidit, & à nomine fratris nomen imposuit Virgil. lib. 7. Æneid.

Catillúsque, acórque Coras Argiua iuuentus.

Silius libro octauo.

Et Tibur Catille tuum.

Catillus, mons prope Tyburim ciuitatem Romæ vicinam, à Catillo fratre Tyburti conditoris, Tyburi dictus.

Catina, vrbs Siciliæ. Vide CATANA.

Catina, Arcadiæ oppidum. Plin. lib 4. cap. 6.

Catizi, Pygmæorum gens à barbaris dicuntur, quos credunt à gruibus fugatos. Plin. libro 4. cap. 11. Steph. κατίζα & μακώλη eorum regio vocatur: incolæ Tusylli.

Catius, Deus Ethnicorum qui catos, id est, acutos, homines faceret, meminit August. in 4. Sunt, qui libentius Cautinin legant, quod scilicet cautos homines faceret.

Cato primus Porciæ gẽtis, tres summas res præstitisse existimatus est, optimus orator optimus Imperator, optimus senator fuit: ac præterea quadriges causam dixit: non quisquam sæpius postulatus fuit, & semper absolutus. Plin. lib. 7. cap. 27.

Cato Portius, cui postea à Censuræ dignitate Censorij cognomen inditum est, ex Tusculano municipio ortum traxit, indéque persuasione atque amicitia Valerij Flacci adductus primus ex ea familia se Romam contulit: vbi propter singularem virtutem honores omnes sine repulsa est adeptus. Primùm enim Tribunus militum in Sicilia fuit: deinde Prætor Sardiniam subegit, vbi ab Ennio fuit Græcis literis institutus, cùm iam natu grandior esset. Postremo Consul cum eodem Flacco creatus, citeriorem Hispaniam sortitus est, vbi rebus fœliciter gestis, vrbium omnium muros, quæ intra Bœtim erant, vno die solo æquari iussit. Hunc ob morum grauitatem, singularémque iustitiam Virgil. 6. Æneidos inferorum iudicem facit.

Secretósque pios, & dantem iura Catonem.

Gellius lib. 2. cap. 14.

Cato iste Censorius dicere erat solitus, triumpotissimum rerum se pœnitentiam egisse: primùm eò perrexisse nauigio, quo pede proficisci potuisset: secundo, ignauum præteriisse diem: tertiò, secretum vxori reuelasse. Plutarchus.

Catones duo fuerunt superioris filij, quorum alter in bello contra Perseum sub Æmilio Paulo magna cum laude militauit. Alter Solinus ex matre cognominatus, patre superstite ac prætore designato, extinctus est, & egregios in iuris disciplina libros composuit. Gel. lib. 2. cap. 14.

M. Cato Vticensis M. Porcii pronepos fuit, quem & Vticæ, Stoicæque disciplinæ seueritate referebat. Hic nudis interdum pedibus breuíque toga in publicum prodibat, sese adsuefaciens non nisi turpibus rebus erubescere. Consulatum frustrà petiit, quòd virtuti suæ fidens, populo non nimium submisse voluerit supplicare. Martiam coniugem roganti. Hortensio amico liberorum causa concessit, eandémque post Hortensij mortem recepit: quod Cæsar auaritiæ causa ab eo factum calumniatus est. Dimisit, inquit, inopem, vt locupletem reciperet. Post Pharsalicam cladem, reliquias Pompeiani exercitus contraxit, & terrestri itinere per deserta Lybiæ ad Iubam regem perduxit. Postremò victo à Cæsare Scipione, Vticæ, quam tutandam sumpserat, necem sibi conscivit, perlecto antè Platonis Dialogo de animæ immortalitate, qui Phædon inscribitur. De hoc Lucanus lib. 1.

Victrix causa dijs placuit, sed victa Catoni.

Valerius Cato, Grammaticus Romæ, qui multos & nobiles docuit, tempore Syllæ: cuius famam hi versus indicant:

Cato grammaticus Latina Siren,
Qui solus legit & facit poetas. Tranquillus.

Catobrica, Hispaniæ vrbs, inter Cordubam & Emeritam. Anton.

Catoluca, Galliæ Narbonensis oppidum. Anton.

Catoni, Plin. lib. 6. cap. 7. populi Scythiæ circa Mæotim agentes.

Catopterium, locus excelsus supra Anemoriam Phocidis vrbem, siue Parnassi præcipitium. Strabo.

Catraleucos, Celticorum in Lusitania vrbs. Ptol.

Catre, ciuitas: Gentile, Catreus. Steph.

Catrea, Cretæ vrbs. Pausan.

Catria. Vide ÆGVSSA.

Catâbania, regio fœlicis Arabiæ. Steph.

Catti populi Germaniæ (hodie Hassia) à Druso Liuio perdomiti, anno ab vrbe 731. Vide CHATI.

Cattigara, Sinarum statio Ptol. *Canton* Castaldo.

Cattiterides, Ptolem. lib. 3. cap. 6. decem sunt insulæ, in occidentali Oceano. Cassiterides cæteri vocant à plumbi stanníque copia, quod κασσίτερον dicitur. Herodotus libro tertio. Ne Cassiteridas quidem noui insulas, hoc est stannarias, vnde ad nos venit stannum. Vide

CASSITERIDES.

Cattuza. Vide CATIZI.

Cattuaci, populi inter Belgas, Neruiis, Caletibus, Veromãduis ac Condrusis proximi, quos fortè Duaci oppidi incolas diœcesis Atrebatensis opinari licet. Cæs. lib. 2.

Catti, populi Germaniæ trans Rhenum flumen, Ligiis Hungariæ populis, Cheruscis, Herciniæque syluæ proximi, ac Hermunduris, cum quibus pro flumine finitimo sale fœcundo pugnabant, & in æternum discordabant. Tacit.

Caulária porta Romæ. dicta est [illegible] gè ab ea, vbi ad placandum Caniculæ sidus, frugibus inimicum, rufæ canes immolabantur, vt fruges flauescentes ad maturitatem perducerentur.

Catulinus, consul, collega Apri, anno ab vrbe 882.

Q. Luctatius Catulus primo bello Punico, c c c. nauibus aduersus Pœnos profectus, sexcentas eorum naues commeatibus impeditas duce Amilcare apud Ægades insulas inter Siciliam & Africã deprehsit, finémque bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, vt Sicilia, Sardinia, cæteriſque insulis inter Italiam, Africámque cederent, & Hispania citra Iberum abstinerent. Liuius.

Catulus orator, consul cum C. Mario, quarto eius consulatu, Cimbros fudit: ab eodem postea, vrbe occupata per dissensionem, mori iussus est frustra precantibus pro eo ciuibus. Itaque in cubiculo inclusus, candentiũ carbonum vapore suffocatus est: Valerius. Cuius manes vltus est postea Sylla, interfecto Mario iuniore. Lucanus,

— *Quid sanguine manes*
Placatos referam Catuli?

De hoc Cicero in Oratore.

Catulus, sororius Catilinæ, vir eques Romanus, partium nullarum, tantúmque quieti studens, à Catilina iussu Syllæ interfectus. Pædianus.

Catulus, alius huius superioris filius qui Lepidũ post Syllæ mortem, bellum ciuile reparantem oppressit: hic nimirum fuit Ciceronis temporibus, & Capitolium incensum restituit, vir non minoris integritatis, quàm grauitatis, & apud suos ciues authoritatis.

Catullus, poëta Veronensis, Epigrammatum scriptor, anno vno ante Salustium natus, quo tempore Romanum Imperium Marij & Syllæ factionibus concutiebatur. Latinæ puritatis custos fuit religiosissimus, vnde & docti cognomen promeruit, alioqui lasciuus in primis, & supra modum mordax, vtpote qui ne Cæsari quidem, iam rerum potito, pepercerit. Scripsit de passere suæ Lesbiæ: celebrauit nuptias Mallij: amauit Ipsithillam & Clodiam, quã ficto nomine Lesbiam vocat: Ouidius 2. Trist.

Sic sua lasciuo cantata est sæpe Catullo
Fœmina, qua falsum Lesbia nomen erat.

Caturactonium, Britanniæ insulæ oppidum, Ptolemæo. Vulgò *Cardelia*.

Caturica, locus circa Alpes Cottias, inter Brigantionem, & montem Seleucum. Anton.

Caturiga, Galliæ Belgicæ vrbs inter Burocotorum & Nasium. Anton.

Catusiacum Galliæ Belgicæ vrbs. Anton.

Caturiges, Italiæ Transpadanæ populi, in regione vndecima. Plinius libro tertio, capite decimosexto, finitimi Centronibus ac Garocelis, quà iter erat ab Alpibus Graiis ad oppidum Geneuam, lacum Lemanum, & Rhodanum fluuium, quos verisimile est fuisse prouinciæ Tarantasiæ, extra Belgas, Celtas & Aquitanos. Cæsar, lib. 1.

Cauates, Narbonensis Galliæ populi, in quorum agro Auenio ciuitas sita est. Pompon. libro 2. Cauates autem Strabo Cataros nominat. Ptolemæus Cauaros, iuxta Druentium & Isaram amnes sitos.

Cauana, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptolem.

Cauaræ, Galliæ Narbonensis populi. Mela. Cauares, Plinio. Cauari, Ptolemæo. Cuari, Straboni.

Cauarus, Gallorum Rex, anno à diluuio 2085.

Cauca, vrbs Hispaniæ, alio nomine Conca, vulgò *Quonca*.

Caucadæ gentes sunt ad Lagoum amnem, quò in illum influit Opharus circa Mæotim à Pli. li. 6. cap. 7. collocati

Caucana, Siciliæ portus, propè Syracusas. Ptolemæo.

Caucasus, mons editissimus in Septentrionali Asiæ tractu, Indiam dirimens à Scythia, cacumina habens prærupta, perpetuisque niuibus tecta. Virgil. 4. Æneid.

— *sed duris genuit te cautibus horrens*
Caucasus.

Hic fertur tantę altitudinis esse, vt ab eo astra maiora visantur, & eorum ortus, occasusque diligenter perspiciantur, quo fit, vt Scythæ, eius montis accolæ, rei Astronomicæ peritissimi fiunt habiti. In radicibus verò, arboribus, herbis veneficis, & vulturibus abundat. Asiæ mons supra Iberiam ac Albaniam in Septentrione, Ptolemæo. Estque pars Tauri montis, & totus Taurus Caucasi nomine intelligi potest, vt persæpe partis vocabulum toti figurare tribuimus. Philostratus libro secundo, Caucasus (inquit) Mediam atque Indiam terminans, in mare rubrum altero cubito descendit. Caucasi montes etiam multitudinis numero dicuntur. Pomponius libro primo. A Caucasio fit Caucasius, sia, sium. Virgil. 6. Ecloga.

—*Caucasiásque refert volucres.*

Caucasiæ portæ, inquit Plinius, magno erro-

re à

re à multis Caspiæ dictæ, ingens naturæ opus, montibus interruptis repente, vbi fores abditæ, ferratis trabibus, subter medias amne Dyriodori fluēte, citráque in rupe castello (quod vocant Camania) cōmunito, ad arcendas trāsitu gentes innumeras. Ferrea porta (cuius & Egesippus meminit, libro quinto, capit. quinquagesimo, ab incolis appellari videtur angustus hic locus: non quòd ex ferro constet, sed quòd locus adeò munitus, vt quemuis hostilē impetum facilè sustineat. Oppidum enim ibi situm est, nomine *Derbent* intra fauces Caspij, vel (vt alij vocant) Caucasi montis & Hircani maris: vbi transitus duntaxat paet 3 00. passuum. Hinc munitissima totius Orientis vrbs censeretur ex variorum relationib. Ortelius.

Caucasij montes, qui propriè sic dicuntur, sunt Ptolemæo circa Oxi & fluminis Indi fontes.

Caucasus, pars Tauri montis inter Pontum Euxinum & Mare Caspium. Graucasum, i. niue cādidum, à Scythis vocari, auctor est Plinius. *Cochas*, Halthonis, & Geographis neotericis *Cochias* dictus. Caucasus est etiam locus circa Chium.

Caucenses, Hispaniæ citerioris populi, in conuentu Clunienſi Plin. lib. 3. cap. 3.

Caucabeni, Arabiæ desertæ gens. Ptolem.

Cauchæ, campi quos Tigris fluuius, Septentrionem versus, flexus secat. Plinius libro sexto cap. 27.

Cauci, Septentrionales populi, qui altos habitant tumulos, & Casas nauigiis similes, à quibus, cum recedit mare, fugientes cum aquis pisces circa tuguria venantur. Ptolem.

Caucon, fluuius. Vide DYNE, & CAVCONEA.

Caucenea, regio à Caucone rege aut fluuio dicta. Stephanus

Caucones, populi Bithyniæ, circa Parthenij fluminis ostia, item populi Messeniæ. Ptolem. Strabo.

Caudis, vel Caudium, Samnitum oppidum in Italia prope Beneuentum. Vnde Furcæ Caudinæ, & Fauces Caudinæ, Romanorum ignominia & clade nobilitatæ. Ibi enim Romanorum copiæ duce Sp. Postumo consule, in angustiis adductæ, & ab hostibus circunquáque obsessæ, cùm alia euadendi spes non esset, positis armis sub iugum missæ sunt, Lucanus lib. 2.

Vltra Caudinas sperauit vulnera furcas.

Caudo insula vicina Cretæ, vbi maximi onagri nascuntur, Suidas.

Caue, magnus vicus in Bithynia. Xenoph. lib. 4. histor. Græc.

Cauiclum, Bæticæ vrbs, circa Menobam. Anton.

Caui, Illyrici populi. Liu.

Caulci, Germaniæ populi ad Oceanum. Strabo.

Caucili, Apollonio Cauliaci, populi iuxta Ioniū sinum, à monte sic dicti. Steph.

Caulinum vinum, ad quartum lapidem à Neapoli distans, ab agro ita nominatum.

Caulon, siue Caulum, qui & Aulon, oppidum in prima Italiæ fronte apud Locros. Plin. libro tertio, capitulo decimo. Virg. tertio Æneid.

Cauloneásque arces & naufragium Scylacæum.

Quanquam ibi poëta non tam de oppido, quam de promontorio loqui videtur. Hanc vrbem Strabo libro sexto, Pomponius libro secundo, & Stephanus de vrbibus, Cauloniam appellant, boni vini abundantem. Horatius,

Et amicus Caulon fertilis Baccho.

Caum, Hispaniæ oppidum inter Asturicam & Tarraconem. Anton.

Caumana, alueus Indi fluminis, circa eius ostia. Arian. Indicis.

Caumas, vnus è Centauris, Ixionis filius. Bocat. lib. 9.

Caunus, Cariæ oppidum, ad Calbin fluuium, cuius meminit Strab. libr. 14. & adiuncti oppidi Cauni æstate & autumno, vt ipse ait, ad inhabitādum grauis, ob calorem & pomorum copiam. Ob id Cauni pestilenti cœlo esse dicuntur. Hos cum intuitus esset Stratonicus citharœdus, homo salibus plenus, illum ex 6. Iliad. versiculum in eos protulit.

Ο ἵπτερ φυλλων γενεὴ, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν: id est, Tale quidem genus est hominū, quale est foliorum. Colorem videlicet, quo omnes pallebant suggillans Caunij verò cùm hominem incessissent acrius, quòd vrbem vt morbidam carperet: Ego (inquit) morbidam dicere ausim, vbi morbi ambulant: vrbanius multò acriúsque quàm prius illudens. Hæc ex Strabone libr. 14. Ab hac ciuitate vehebantur fici Caunææ dictæ. Cicero libr. 1. de Diuinatio. Cùm M. Crassus exercitum Brundisij imponeret, quidam in portu Caricas, Cauno aduectas vendens, Caunea calamitabat, ac si dixisset, præsagiens futurā cladem in qua Crassus occubuit, Cauneas eas. Stephan. Caunum in Caria nominatam scribit à Cauno, quem Biblis soror refugientem amabat: vnde prouerbium, Caunius amor.

Caunius, Cretæ vrbs: Gētile Caunius & Cauneus. Item Hispaniæ mons in Celtiberis *Moncayo* hodie, aliquando quoque Caci mons dictus. Liu. Item Æolica vrb. Athen.

Caunus, filius Mileti & Cyanes, qui cùm à Biblide sorore perditè amaretur, sponte patriam reliquit, & in Cariæ littore è regione Rhodi vrbem condidit quam de nomine suo Caunum appellauit. Ouidius lib. nono Metamorphoseon.

Cauphiaca, Persidis vrbs Ptolem.

Caurarani, Arabiæ felicis populi. Plin.

Caurasiæ, gens Bætica. Plin.

Caurisi, Lusitaniæ oppidum Ptolemæo, alio nomine Caura. Vulgò *Corra.*

Cauros, insula cum oppido, quæ prius Andros, deinde etiam Antandros dicta est. Plin. lib. 4. cap. duodecimo.

Caurus, ventus ab occasu solstitiali flans, qui & Corus dicitur, & Euronothus, Virgil. tertio Georg.

Semper hyems, semper spirantes frigora Cauri.

Caus, vntis, vrbs Telphusiæ terræ in Arabia, vbi Causius Æsculapius colebatur, Steph. item Arcadiæ vicus Eidem.

Causannis, vrbs Angliæ. Anton. Ea in comitatu Lincolnensi, vulgò *Cayseuen.*

Causia fuit regnum ab Alexandro insigne, Plut. in Patal.

Causiani, populi, qui nascentes lugent, mortuos autem beatos reputant. Stob. in encomio mortis.

Causini, Nauritaniæ Tingitanæ populi. Ptolem.

Caycus, Celæni filius. Paus.

Cayrethus, Mynutis conditor.

Caycus, fluuius Phrygiæ, labens per Mysiam & Pergamum, per campum qui Caycus appellatur.

Cayster, fluuius Lydiæ, Serdibus proximus, qui multos amnes secum deferens, Asiam paludem præterlabitur, Ephesumque abluit: cygnis præterea abundat. Dicitur ἀπὸ τοῦ καίεσθαι, hoc est, amburi: quoniam propinquus sit Catececaumenæ: quæ pars, est Ephesiæ prætorrida & deusta, fertilis nulla præter vitem arbore, sed vino præstantissimo. Vitruuius & Plinius. Catacecaumenitē ex hac origine denominant. Hinc Caystranus campus. Stephanus. Strabo.

—*atque Asia circum*
Dulcibus in stagnis rimantur prata Caystri

Gentile, Caystrinus & Caystrius. Stephano: vt Ales Caystrius, id est, Cygnus. Ouid. de Tristib. lib. 5 Eleg 1.

Caystri campi qui continui sunt, camporum omnium optimi, subiacent Sardi vrb. Strab. lib. 13.

Caystros. Ioniæ amnis celebratissimus iuxta vrbem Ephesum. Pomp. Mela lib. 1.

Caystrus, fœm. gen. vrbs Ciciliæ mediterranea.

Cazeca, vicus in littore Tauricæ Chersonesi. Arrian. in Periplo.

Cazymirus, Brandemburgensis Marchio, ductor exercitus Ferdinandi in expeditione contra Vngaros, Eusеb.

C E

Cea, siue Ceos (vtrumque enim scribitur Plin. li. 4. ca. 12.) insula est iuxta Eubœam, à Cæo Titani filio sic dicta. Ouid.

Transit & antiquæ Cartheia mœnia Cææ.

à quo Cææ vestes, quæ in hac insula ex bombyce tenuissima texebantur in vsum fœminarum. Propertius.

Et tenues Cææ veste mouere sinus.

Quo in loco parùm doctè Coa pro Cæa legi Hermolaus in Plin. tradit. Ab hac Cæus Herasistratus, clarus medicus dictus: fuit eadem & Simonidis & Bachylidæ clarissimorū poëtarum alumna. Ciam Ptolomæus nominat, vt hodie quoque vulgus nautarum. Author Hermolaus, vide infrà COS & CHIOS. Scribitur frequentius per diphthongum æ: à nonnullis per œ. Cæus, adiectiuum. Hora. 2. Carm. 1. Ode,

Sed ne relictis Musa procax iocis.
Cæa retractes munera neniæ. Virgil. Georg.
—*cui pinguia Cæa.*
Tercentum niues tondent dumeta iuuenci.

Ceadus, vir Thrax ex his qui Troianis auxilia miserunt Homer. lib. 2.

Cebares, equiso fuit, cuius astu Darius regnum Persarum adeptus est: nam cùm magi interse pacto conuenissent, vt is cuius equus primus hinniret, regno potiretur, Cebares, manū vuluæ equinæ prius admotam, naribus equi olfaciendam præbuit. Quo odore irritatus equus primus dedit hinnitum. Herod.

Cebes, Thebanus Philosophus, scripsit dialogos tres, qui inscribuntur, Pinax, Septima, Phrinicus. Diog. Laertius lib. 2.

Cebrénia, regiuncula est Troadis, cum oppido eiusdem nominis, non procul à Scepsi. Plin. li. 5. cap. 30. Dicta Cebrenia vel ab amne Cebrene, vt ex sententia Herodiani refert. Stephanus vel (vt alij malunt) à Cebrione Priami notho: quamquam Straboni magis placet, Cebrionem potius à Cebrenia regione, aut certè à Cebrene vrbe nomen accepisse. Hinc Cebrenis, huius Cebrenidis, fœm. patronymicum. Ouid. vndecimo Metamor.

Aspicit Hesperien patria Cebrenida ripa.

Statius in Syl.

—*vidua Cebrenidos arida luctu*
Flumina.

Cebrênus & Cebrenius, Gentile. Ausonius.

Sic qui venalis tam longa ætate Cebrenus
Non habet emptorem, sit tibi pro pretio.

Sunt & Cebrenij in Thracia. Strabo, Est fluuius quidam Arisbris in Thracia, prope quem Cebrenij Thraces habitant. Multa enim apud Troes & Thraces iisdem nominibus appellantur, &c.

Cébrica, Cherronesus nominatur apud Stephanum in mentione Saxonum: fortè Cimbrica legendum.

Cebriones, Priami nothus à Patroclo saxo ictus, interiit. Iliad. π.

Κεβριόνην νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο, id est,
Cebrionem propria haud Priamo de coniuge natum

Cecar

Cecilia Syriæ vrbs ad Euphratem fluuium. Ptol.
Cecilia Mellinum, Lusitaniæ vrbs Ptolem.
Cecilio, locus Hispaniæ inter Emeritam & Salmanticam. Anton.
Cecilphus. Vide CERCAPHVS.
Cecina, fluuius ad Volaterras, authore Pomponio lib. 2. & Plin. lib. 3. cap. 5.
A. Cecinna, Volaterranus equestris ordinis, Quadrigariorum magister, Pompeianarum partiũ tempore belli ciuilis, hirundines paruas è nidis Romæ comprehẽsas nutriebat quas postea nuncias belli mittebat amicis, vti Plinius refert. Scripsit librum contra Cæsarem. Fuit Ciceroni familiaris, & cliens defensus ab eo in quadam hæreditatis causa, extant & inter eos epistolæ conscriptæ. Scripsit & librum de procurandis fulgurib⁹, quem Seneca se fatetur imitari, dicitque eum virum facundum, nisi à Ciceronis rebus primò recessisset.
Cecinna alius, Octauij Cæsaris scriba legitur in epistolis ad Atticum.
Cecinna alius, vir consularis, ob coniurationis suspicionem à Tito Imperatore ad cœnam vocatus, ac per proditionẽ interfectus. Tranquil. in Tito.
Cecinna, dux Vitellianus cum exercitu è Gallia profectus, ad Bebriacũ cum Othomanis congressus fœliciter dimicauit. Tacit. lib. 8.
Cecrena, vrbs Troadis. Phauorin.
Cecropia, Atticæ vrbs Strabo.
Cecropidæ, pars tribus Leontidis. Steph.
Cecropis regio Thraciæ, & Thessalonica gens. Stephan.
Cecrops, primus Athenienſium Rex, qui annis quinquaginta regnauit. Hic Athenas instauravit. Eusebius in Chronicis, Biformem prodidere, quia primus marem & fœminam matrimonio iunxit. Iustin. lib. 2. Euseb. in præfatione Chronicorum. Iste est Cecrops Diphyes indigena sub quo primùm in arce oliua orta est, & Athenienſium vrbs ex Minervæ appellatione sortita nomen. Hic primus omnium Iouem appellauit, simulachra reperit (scilicet in Græcia) aram statuit, victimas immolauit, nequaquam istiusmodi rebus vsquam antea visis apud Græcos. Dicebatur autem Cecrops Diphyes, id est, duabus naturis, siue ob longitudinem corporis, siue idcirco quod cum esset Ægyptius, vtramque linguam sciebat Græcã & Aegyptiam. Quem Græcas literas Cecropem eundem Aegyptium, vel Promotheum, aut Orpheum, siue Danaũ, Phœnicem Actillis custodem, reperisse memorant.
Cecrops II. Athenienſium Rex VII. regnauit annis XL.
Cecrópia, oppidum à Cecrope condito: nunc arx Athenis. Plin. lib. 7. cap. 56.
Cecrópius, a, um, possessiuum. Virgil. libro 4. Georg.
Cecropias innatus apes amor vrget habendi.
apud Stephanum Cecropia regio, & Cecropis tribus à Cecrope denominantur: item Cecropius, Cecropites.
Cecropis regio Thraciæ, & vicus Thessalonicæ Stephan.
Cêcropis, idis, patronymicum fœmininum.
Cecrópidæ, Athenienses dicti. Ouid. 7. Metamor.
Phœcus in interius spatium, pulchróque recessus
Cecropidas duxit.
Cecryphalea, promontorium, seu insula Peloponnesi, vbi Athenienses ab Aeginetis prælio superati fuerunt. Steph.
Cecyliſtium, oppidum Galliæ Narbonensis. Sex. Auien.
Cecyrina, Achaia in Peloponneso vrbs. Pausan.
Cedar, i. nigredo, aut tristitia, filius Ismaëlis. Genes. 25.
Cedar, Arabiæ regio, Hieronymo, in Agarenorum, id est, Saracenorum solitudine, à Cedar filio secundo Ismaëlis. 1. Paral. 1. Genes. 25. ita cognominata.
Cedar, quibusdam ciuitas, quæ Iosepho Camala vocatur.
Cedrem, i. Oriens, filius Ismaëlis, frater Cedar. Ierem. 49.
Cedes, vrbs in tribu Iudæ, Ios. decimoquinto, Lat. Sanctitas.
Cedes, vrbs Galilææ in montanis Nephthali, Ios. 10. deputata fugitiuis, qui nescij, homicidium perpetrauerant, Ios. vigesimo Leuitis quoque attributa, Ios. vndecimo, 1. Paralipomen. 6.
Cediás, vicus propè Sinuessam. Plin. item Africæ oppidum. D. Augusti.
Cedimoth, id est, antiquiores, vel priores aut orientales, siue incendiũ vel incuruatio mortis, oppidum in possessione tribu Ruben, Ios. 13. quod solitudo Cademoth in Deuteron. 2. dicitur.
Cæditiæ tabernæ, non à cædendo dictæ, sed à domini nomine, qui Cedicius vocabatur.
Cedma, filius Ismaëlis. Gen. 25. Lat. antiquus, vel prior aut orientalis.
Cedmiel, id est, antiquitatis aut orientis Deus, nomen viri. 2. Esdr. 3.
Cedmonæi populi. Gen. 15. Lat. Antiquiores, vel priores, aut orientales.
Cedranitæ, Arabiæ fœlicis gens. Steph.
Cedrosij, populi sunt feri, inhospitales, qui vngues tota enutriunt vita, feratum exuuiis amicti. Cete in cibos adhibent, quorum spinis trabalibus tecta contignant, quamuis tegularum vice subeuntibus, Cæl. lib. 18. capite trigesimoprimo.
Cedras, oppidum Cariæ, à quo Cedriatæ & Cedrei.
Cedreatis Diana ab Orchomeniis ideò sic vocata fuit, quod eius simulacrum in ingenti esset cedro erectum. Pausan.
Cédreæ, vrbs Cariæ. Hinc Cedræus, Cedreates,

Cedreaticus. Stephan.
Cedrei, Arabiæ Petreæ gens. Plin.
Cedris, Sardiniæ fluuius. Ptolem.
Cedron, i. torrens obscuritatis, vallis & fluuius inter Hierosolymam & montem oliuarum. 4. Reg. 23. 2. Reg. 15. Ioan. 18.
Cedropolis, oppidum in Caria.
Cedros, insula est in Germaniæ littoribus, cedri genere syluosa: inde electrum in petras defluere dicitur. Petrottus.
Cedrosii, populi prope mare rubrum. Steph.
Ceelatha, locus ad quem venerũt filij Israël, profecti de Rhessa. Num. 33. Lat. cœtus, siue congregatio, vel Ecclesia.
Ceila, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15. 1. Reg. 22. 1. Paralip. 4. 2. Esdr. 3. Lat. dissoluens eam, siue diuidens aut scindens eam, vel fixio eius.
Ceionius Bassus, Cos collega Valerij Aureliani Augusti. Sueuos & Sarmatas vicit.
Ceiónius Iulianus Camœnius, Cos. collega Amicij Paulini.
Cefala Africæ insula, anno 1500. primùm est inuenta, cuius longitudo trium est milliarium, latitudo verò vnius. Pagos habet duos, in quibus domos non paucæ & arx. Regi ciuitatis Quiloa quondam parebat, cæterum, ab eò deficiens, peculiarem regem postea habuit. Anno 1505. arcem, quam Lusitani tenebant vehementi obsidione incolæ oppugnarunt, adeò quidem vt pertenuis euadendi spes Lusitanis appareret: qui noctu, præter Afrorum opinionem erumpentes, Regem, multósque proceres in cœnaculo suo opprimunt, eiúsque caput hastæ infixum per arcis fenestram exponunt, eáque ratione ingens euadunt periculum, & tandem alium, regis Portugalliæ nomine, præfectum constituunt, Theatr. vrbium orbis.
Celadiónius Alexandrinus Episcopus, anno salutis 257.
Céladon, vnus ex iis, qui vnà cum Phineo in aula Cephei Regis Æthiopum. Perseo vim inferre conati, ab eo sunt occisi. Ouid. 5. Metam.
Occidit & Celadon Mendesius, occidit Astreus.
Celadon, amnis in Alpheum influens: apud Strabonem lib. Geograph. 8.
Celadone, vrbs Locridis: Gentile, Celadonæus. Stephan.
Celadrus, Arcadiæ fluuius. Pausan.
Celadúsa, insula parua maris Adriatici, proxima Ortygiæ, quam alij Artemicam vocant. Pomponius Mela lib. 1. & lib. 4. cap. 26.
Celæ insula ante Troadem. Plin.
Celæmona, Hyanci filia. Pausan.
Celæna, locus Campaniæ Iunoni sacer. Virgil. libro septimo.
Quique rufas Batuliq; tenent, atque arma Celænæ.
Alias Celennæ legitur apud Virgilium per duplex nn. Hanc Stephanus Apameam postea dictam scribit: Gentile, Celenæus, a, um.
Celænæ, inquit Liuius libro 8. belli Macedonici, vrbs, caput quondam Phrygiæ in colle sita. Lucanus,
Lugent damnatæ Phœbo victore Celænæ.
Celænæ, Straboni tumulus est Asiæ propriè dictæ Apamiæ immineus, oppidum habẽs eiusdem nominis, ex quo Antiochus Soter incolas in Apamiam transtulit. Hoc in loco Marsyam cum Apolline tibiarum cantu certasse fabulantur, victúmque temeritatis suæ pœnas dedisse, & in fluuium sui nominis fuisse commutatum. Cui fabulæ occasionem creditur præbuisse subiectus Celænis lacus, calamos ferens tibiarum linguis aptissimos. Meminit huius collis Ouid. 4. Fastorum,
Inter, ait, viridem Cybelon, altáque Celænas
Amnis it insana nomine Gallus aqua.
Celæno, vna ex Pleiadibus, Atlantis & Pleiones Nymphæ filia, cum qua Iupiter concubuit. Ouidius,
Et te formosa Celæno,
Maiam & Electram,
Taygetámque Ioui concubuisse ferunt.
Vide infra de Pleiadibus.
Celæno, vna Harpyarum, Neptuni & Terræ filia soror Ocypetes & Ællus, quarum formã, & vbi habitent, describit Virgilius libro tertio Æneidos,
— *Strophades ſtant nomine dictæ*
Insulæ Ionio in magno, quas dira Celæno
Harpiæq; toluere alnc &c.
Ab obscuritate nomen habet. Nam κέλαινος Græcis niger est. Vide infrà de Harpya.
Celænus, mons Galatiæ Ptolem. Vide Taurus.
Celæthi, Thesprotica gens. Steph.
Celæthra, vrbs Bœotiæ propè Arnen, à Celætho quondam. Steph.
Celai, i. leuis, aut torrefactus, siue vxor mea, nomen viri. Nehem. 12.
Celáia, i. vox domini, aut torrefactio, aut alleuiatio Domini, nomen viri. 1. Esdr. 10.
Celama, Mauritaniæ Cæsariensis oppidum. Ptolom.
Cedebothras, Rex Musiris, quod primum est Indiæ emporium. Plin. 6 cap. 23.
Celeas, Peloponnesi vrbs in Sicyonia. Pausan.
Celegeri, Mœsiæ, quæ Pannoniæ iungitur, populi. Plinius libro quarto, capite 26. in descriptione Mœsiæ.
Celeia, Noricorum oppidum. Plin. lib 4. capite vigesimoquarto, in Noricorum descriptione. Vulgò *Cilia.*
Celelates, Cerdiceates, Liguriæ populi. Liu.
Celemantia Germaniæ oppidum. Ptolem.
Celena locus Campaniæ Iunoni sacer.
Celendræ, siue Celendris, aut Celenderis Samiorum colonia in Cilicia. Pompon. lib. 1. portum habens eiusdem nominis, ad Selinuntis fluuij ostium. Luc. lib. 8.
— *sequitur pars magna Senatus,*
Ad profugum collecta ducem, paruúsq; Celendris.

Quo

Que portu mittitque rates recapitque Selinus.
Est item portus Peloponnesi. Pausan.

Celer, consul, collega Venantij Iunioris, anno ab vrbe 1262.

Celetini, populi citerioris Hispaniæ supra Braccaras & Gronios, Plin. lib. 3. Quorum agrum Auo fluuius abluit, vt indicat Ptolemæus.

Celestinus XLI. Romanorum episcopus, anni IX. anno salutis 426,

Celestinus II. 166 pontifex, mensibus V. diebus XIIII. anno salutis 1143.

Celestinus III. Romanorum episcopus 176. annis VI. mensibus VIII. anno salutis 1191.

Celestinus IIII. pontifex 180. diebus 18. anno salutis 1242.

Celestinus V. pontifex 193. mensibus VI. pontificatu hic se abdicauit, anno salutis 1294.

Celestinus hæreticus, quo adiutore Pelagius dogma suum contra CHRISTI gratiam effudit anno salutis 414. D. August.

Celethi, populi Thesprotiæ, vicini Thessaliæ. Stephanus.

Celetrum, Macedoniæ vrbs. Liuius.

Celeus, rex erat Eleusinæ, pater Triptolemi, cui Ceres, quod esset ab illo excepta hospitio, commonstrauit omnem agriculturæ rationem. Eius vilis & rusticana suppellex abiit in prouerb. Celei suppellex, de qua Virgilius primo Georgicorum:

Virga præterea Celei vilisque suppellex.

Et Ouidius 4. Fastorum,

Celezenę, Armeniorum regio prope Melitem. Suidas.

Celia, Norici oppidum. Plin. Ptol. vrbs item Apuliæ Peucetiæ. Ptol. & Campaniæ Diodor.

Celida, Pentapoleos regionis in Africa oppidum. Ptolem.

Celita, i. refugium, vel contractio, aut vocis declinatio nomen viti, 2. Esd. 8.

Celius, Tuscorum imperator, anno ante vrbem conditam 1397.

Celius mons est à Celio nobilissimo Tuscorum duce dictus. Bocat.

Celmis, vnus fuit ex Idæis dactylis, qui cùm matrem deorum Rhenam stupro violasset, deinde à reliquis fratribus reiectus est: ab hoc ferrum solidissimum cudi solebat, de quo extat prouerbium, Celmis in ferro. Autor Zenodotus.

Celsus, Nutritius fuit Iouis, quem & parvulus adhuc Iupiter plurimum amauit. Cæterum quum aliquando mortalem esse Iouem dixisset, Iupiter iniurię memor, quũ expulso Saturno rerum iam potiretur, in adamantem lapidem commutauit illum Ouidius quarto Metamorph.

Cellæ, locus Macedoniæ inter Heracleam & Edissam. Anton.

Cellæ, Pincentinæ, Africæ propriæ locus. Anton.

Cellas, vicus Triopolitanæ regionis in Africa. Antonio.

Cellonæenses, Scythica gens. Phauorin.

Celnius Albionis insulæ fluuius. Ptolem. *Killian* nunc Camdeno.

Celonæ, Asiæ oppidum in Mesopotamia. Diodor. lib. 7.

Celsa, Ilergetum in Hispania vrbs. Ptolem. alia item ad Iberum fluuium sita. Strabo.

Celsenses, populi citerioris Hispaniæ. Pli. li. 3. c. 3.

Celsitani, Sardiniæ populi. Ptolem.

Celsitani, plagiarius carmine Horatij notissimus,

Quid mihi Celsus agit monitus, multúmque monendus,
Priuatas vt quærat opes, & tangere vitet
Scripta Palatinus quæcunque recepit Apollo?

Celsus, vir doctissimus Alexandri Aug. à consiliis, anno salutis 225.

Cornelius Celsus, cuius de medicina libros habemus. Huius meminit Quintilianus.

Celtæ, populi Galliæ Comatæ inter Garumnam & Sequanã fluuios, ita dicti à Celto Poliphemi filio. Appian. Horum regio Celtica dicitur. Plin. lib. 4. cap. 17. Gallia (inquit) Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, amnibus maximè distincta. A Scalde ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnã, Celtica, eadémque Lugdunensis: inde ad Pyrenæi montis excursum Aquitania, Aremorica, antè dicta. A Celtis etiam Celtiberi Hispaniæ populi originem traxisse creduntur, qui quum venissent ad Iberum Hispanię fluuium, ibíque consedissent, assumpto ad nomẽ suum fluuij nomine, iuxta quem confederant, Celtiberi dicti sunt, & regio eorum Celtiberia. vulgò *Aragon*. Lucan. lib. 3.

—profugique à gente vetusta
Gallorum Celtæ miscentes nomen Iberi.

Celtes, Galliæ Celticæ rex, Osiridis Ægypti regis tempore, à quo nomen habuerunt montes maximi, à conflagratione syluarum, qui diuidunt Celtas & Celtiberos. Berosus libro 5.

Celtica, oppidum Hispaniæ conuentus Hispalensis vt scribit Plin. lib. 3. cap. 1.

Celtibéri, Hispaniæ populi ad Iberum fluuium. Strabo libro 3. Plin. lib. 3. capite 3. & libr 4. capite 17.

Celtiberia ea est Hispaniæ regio, quam incolunt Celtiberi Plin. lib. 4. cap. 22.

Celtica quę & Gallia olim à Romanis dicebatur, Vesontinã, Senonẽsem, Bituricensẽ, Lugdunẽsem ciuitates metropolitanas, earũq; suffraganeas omnes inter Garumnã, Matronã, Sequanã & Rhodanũ flumina sitas cõplectitur. In hac sunt ducatus Bituricẽsis Burgundię, Borbonij, Aruernię, Aurelianensis, Valesij à qua rectiores Francorũ reges à Philippo scilicet Valesio, cognominãtur, & Normaniæ, quoad citra Sequanam se extendit, Comitatus etiam Burgũdiæ, Niuernẽsis: Altissidorensis mõtis Belicardi, Ferretensis, Carolorensis, Matisconensis,

Blesensis & multi alij. Celtarum clarissimi sunt Ædui. Horum vrbs olim amplissima Augustodunum, vt refert Pom. Mela, cui Gallica lingua alludit Autum appellando. Celticę termino s, quod ad Rom. imperium in Gallia viguit, Rhodanus fluuius prę finiebat, vt nonnulli scripserunt. De Celtis plura apud Cæsarem. lib. 1. Comment.

Celtici, Hispaniæ populi à Celtis oriundi. Sil.

Celticum, Hispaniæ promontorium, quod Finem terræ hodie vulgus peregrinorum cognominat. Vadianus Pomponij interpres. Est etiam Celticus adiectiuum: vt Viciæ Celticæ Plinius.

Celtoscythæ, gens Septentrionalis. Strabo libro vndecimo.

Celtorij, Galliæ populi, prope Senones sunt. Plutarch. in Camillo.

Celtum, vrbs Hispaniæ, inter Hispalim & Augustam Emeritam. Anton.

Cema Narbonensis prouincię fluuius ex Alpium monte Cemeno profusus. Pli. lib. 3. cap. 5.

Cemandri, populi in parte Illyrici, ad Castrum Martena. Iornand.

Cembani, Arabiæ felicis populi Plin.

Cemenelum, ciuitas in Alpibus littoreis. Ptolemæo.

Cemenos, Græci eos montes vocant, quos nostri Gebennas, longè ab Alpibus summotos, vbi à Cemeno Alpium monte, Varus amnis in Narbonensem versus delabitur, vulgò *les Ceuenes.*

Cemelleo, oppidum Liguriæ in Alpibus situm. Dicitur & Cemellio, quod Ptolemæus Cemelion vocat, quasi à Cemeno monte videri posset appellatum.

Cemeneus. Vide CEMENOS.

Cempsi, populi sub pede pyrenæi montis degentes. Dionys.

Cena, Siciliæ locus. Anton.

Cenæi, Palestinæ gens. Genes. 15 Item 1. Reg. 15. inter Amalecitas habitare videntur.

Cenæum Eubœæ insulę promontorium. Strabo. Ptol. Plin Cænæum.

Cenchreæ, Peloponnesi oppidum propè Corinthum in Isthmo ipso iuxta fanum, quem Strabo ob id Isthmum appellat. Steph. κέγχρεων Pompon. li. 1. & Plin. lib. 4. cap. 4. & 5. Idem locus alias Cenchris. Hieronymus, Corintho vicinus, imò portus ipsius Corinthi. Plinius lib. 4 Lecheæ hinc, Cenchreæ illinc, angustiarum termini.

Cenchreæ, Steph vrbs Troadis, in qua commoratus est Homerus, vt de reb. Troianis certior fieret. Secunda, vrbs & nauale est Corinthi. Tertia, Italiæ Gentile, Cenchreates.

Cenchreis portus Corinthiorum, ab vrbe stadia ad LXX remotus Strab. lib. 8 Rom. 16.

Cenchrius, Ioniæ amnis, ad Ephesum Caystro proximus, per lucum Ortygiam fluens, in quo Latonam fabulantur ab Ortygia nutrice lotam ex partu: accolæ aditum olim quo peperisset, ipsamque oliuam, sub qua partu liberata quieuisset, monstrare soliti fuerunt. Tacitus libro tertio vbi de horum legationibus ad Senatum missis: Primùm (inquit) omniũ Ephesij adiêre memorantes, non vt vulgus crederet, Dianam atque Apollinem Delos genitos esse apud se, Cenchrium amnem, lucem Ortygiam, vbi Latonam partu grauidam, & oleę, quæ tum etiam maneat, admixam, edidisse numina, deorúmque monnitu sacratum nemus. Cenchreenses à D. Paulo Christianismo initiati, ibíque caput, vt ipse vouerat, totondit. Act. cap. 18.

Cenchreus, Pirenæ filius. Paus.

Cenchres, Ægypti rex, victus Hebræorum, magia periit in mari rubro. Beros. lib. 5.

Cendebæus, nomen ducis, 1. Mach. 15.

Cendeuia, Palus in Phœnice, intra montis Carmeli radices, ex qua creditur nasci Belus amnis, V. M. pass. spatio in mare perfluens, iuxta Ptolomaidem Coloniam. Plinius libro. 36. ca. 26.

Ceneda, Venetæ regionis oppidum, inter Liquentiam & Anassum flumina. Agath. lib. 2.

Ceneia, dicta est Atalanta, Cenei filia. Vide CENEVS & CENAEVS.

Cenereth, i. cithara, vel quasi lucerna. vrbs in tribu Nephthali, Ios. 19. Est & ad orientẽ Iudææ mare, Num. 34. Deut. 3. Ios. 13. Aliàs mare Tyberiadis, & lacus Genezarethicus, seu Galilææ dicitur, XL. stadiis in latitudine diffunditur, centúmque in longitudine extẽditur, Ioseph. lib 3. belli Iudaici, ca. 18. Per hunc medium Iordanis Iudææ amnis profluit. Porrò Ptol. cur ex hoc duos faciat, non video.

Cenerium, Peloponnensium oppidum, Elidis regionis Strabo.

Cenereth, idem significat quod Cenereth, vrbs iuxta lacum Genezareth, Ios. 11. 12. quam Herodes magnificis ornauit ædificiis, atque in honorem Tyberij Cæsaris Tyberiadem nominauit: à qua & lacus & regio circumiacens nomen inuenerunt. Iosephus. libr. 18 cap. 4. Antiquitat. Ben-adad Syriæ rex hanc cæpit. 3. Reg. 15.

Cenesiritis, lacus iuxta Tyberiadem. Steph.

Cenespolis, vrbis nomen in Hispania, Polyb.

Cenestam, Corsicæ insulæ vrbs. Ptol.

Ceneum promontorium Eubœæ, à quo Iupiter Cenæus appellatus est, quòd ibi præcipuè coleretur. Hercules enim ab Oechaliæ expugnatione rediens, in eodem loco aram parenti constituxit Ouid.

Victor ab Oechalia Cenæo sacra parabat
Vota Ioui &c.

Ceneus, Thessaleus, Lapitha, cùm multis interfuisset præliis, nunquam tamen lædi potuit. Hinc natum prouerbium, Inuulnerabilis vt Ceneus. Nestor apud Ouidium lib. 12.

—vestro fuit vnicus ausu
Contemptor ferri, nullóque perabilis ictu
Cycnus: at ipse olim patientem vulnera mille
Corpore non læso Perrhebum Cenea vidi,
Cenea Perrhebum, qui factis inclytus Othryn
Incoluit.

Fuerat hic ex fœmina mutatus in virum, vt idem refert Ouidius eodem loco.

Cenez, i. nidus iste, aut lamentatio hæc, siue possessio aut emptio hæc, filius Eliphas, filij Esau ex Ada vxore, Genes. 36. Ciuitas principum Idumæorum. Genes. 36.

Cenezei, populi Genes. 15.

Cemi, regio Philisthinorum. 1. Reg. 27. 30.

Cenisenses, Galliæ Narbonensis populi. Plin.

Cenimagni, populi in Anglia mari proximi, & Trinobantibus, Segontiatis, Ancalitibus, Bribrocis ac casiis. Cæsar, lib. 5.

Cenina, vrbs vicina Romæ, à Cenite conditore. Festus. Pompon. libro 3. Ceninenses sunt eiusdem inhabitatores.

Cenionis fluuij ostia habet. Ptolem. in latere meridionali Albionis insulæ.

Cenites, viri proprium, qui Ceninam vrbem condidit. Festus.

Cennaba, mons in Mauritania Cæsariensi. Ptol.

Cenni Germaniæ populi, cum quibus Caracalla bellum gessit. Xiphilin.

Cenomani Galliæ Celticæ siue Lugdunensis populi, vulgò notissimi. *Manseaux.* Plinius lib. 4. capite 18. Fuerunt & Cenomani, Italiæ populi in quorum agro Cremona fuit & Brixia. Plinius libr. 3. capite 19. Cenomani à Cydno Lyguris filio, appellati sunt. Ann, comment. libr. 5. Berosi, Vide SENOMANI.

Cenon, Italiæ oppidum, Antiatum Imperij, à Virginio captum. Liu.

Censum. Eubœæ promontorium in Septentrionem directum.

Centa, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs Mediterranea Ptolem. hodie, *Benibuhalul*

Centauretus Galata quidam fuit, qui Antiocho rege occiso, equo eius potitus, eum ouans conscendit. Quod ille indignè ferens, Præceps in abrupta desilit, vnáque cum sessore est exanimatus: vt ex Plutarch. sententia refert Plin. lib. 8. cap. 27.

Centauri, Thessaliæ, populi, secus Pelion montem habitantes, qui primi equos domare, & ex iis pugnare cœperunt: quo factũ est, vt à vicinis populis primùm conspecti, membra partim humana, partim equina habuisse crederentur. De horũ origine sic fabulantur poëtæ, Ixionem à Ioue deorum immortalium mensæ adhibitum, Iunonis amore captum fuisse, eámque stupro interpellasse. Quod cùm illa viro suo indicasset, Iouem Ixioni nubem subiecisse in vxoris imaginẽ transformatam eámque Ixionem pro Iunone compressisse, & ex ea Centauros genera sse: qui inde Nubigenæ dicti sunt. Cui fabulæ ansam præbuisse videtur castellum nomine νεφέλη, Centauiorum sedes: νεφέλη enim Latine nubem sonat. Hi cùm in nuptiis Pyrithoi vino madentes sponsam rapere conarentur, à Theseo & Lapithi partim cæsi, partim in fugam acti sunt: Iidem & Hippocentauri dicti sunt, quod equis insidentes, boues œstris agitatas, stimulis ad tecta reuocarent, est enim κεντρεῖν, stimulare & pungere. Centaurorum, qui à Poëtis maximè celebrantur, nomina sunt hæc; Chiron, Eurytus, Amycus Gryneus, Rhœtus, Armeus, Lycida, Medon, Pisenor, Caumas Mermeros, Phol⁹ qui suscepisse Herculẽ hospitio dicitur. Luca. *Hospes, & Alcidæ magni Phole.*

Virg. 2. Georg. *—ille furentes*
Centauros letho domuit Eos ab Hercule victos interfectôsque ostendit Diodorus.

Centaurus fluuius: qui prius Euenus dicebatur, post Nessi Centauri mortem ab Hercule interfecti, à Poëtis Centaurus vocitatus est.

Centaurus, nauis nomen apud Virgilium 5. Æneid, inde impositam, quod Centauri habuerit insigne. *Centauro* (inquit) *inuehitur magna.*

Centena. Vide MERVLA.

Centinum, vrbs Vmbrorum in Italia, Ptolæmeo, hodie Sentiuum.

Centobrica, Celtiberorum vrbs in Hispania Val. Max. lib. 5. cap. 1.

Ceuton, Thraciæ Castellum in Mysia inferiori. Procop.

Cẽtodemũ, Thraciæ locus in eadẽ Mysia. Proco.

Centores, Scythiæ populi. Val. Flaccus, lib. 6.

Cẽtrites, fluuius qui Armeniam à Carduchis diuidit. Xenoph. Inter Mediam & Armeniam eum fluere scribit Diodorus.

Centrônes populi inter Alpes Graias quæ hodie dicuntur & montem Cinerum, & vrbem Geneuam, lacúmque Lemanum & Rhodanum fluuium, videntur nunc esse Tarentheſij, extra Celtas, Belgas & Aquitanos, in Sabaudia. vulgò, *Le pays de Tarentaise.*

Centrones, Belgarum populi, qui sub imperio Neruiorum, nunc Tornacensium, erant proximi Grudiis, Lenacis, Pleumosiis & Gerdonis fortè sunt nunc Cortracensis in Flandria, Tornacensis diœceſis, *Centon au pays du Liege.*

Centum-cellæ Tusciæ vrbs. Anton. *Ciuita Vecchia* hodie.

Centũ-colles. Hũgariæ oppidum. vulgo *Zashalon.*

Centum-perânea, insula in agro Sentinatum, Nicolai Perotti patria. (Pineto.

Centurinum, vrbs in Corsica insula Ptol. *Centuri*

Centuriónes, vrbs Hispaniæ versus Narbonensem Galliam. Anton.

Centuripe, ager Siciliæ, à quo Centuripinum crocum hodie *Centorni*, Faxello.

Centuripini, Siciliæ populi, Latinæ conditionis. Plin. libro 3. capite 8 Et Centuripinum, eorum oppidum Pompon. lib. 2.

Cenus

Cenus, extremum Italiæ promontorium versus Pelorum Sic liæ.

Ceon, vna ex Cycladibus insulis, Helenæ propinquissima. Strabo lib. 10.

Cephalas, altum & syluosum promontorium, maioris Syrtis initium. Strab. lib. vltimo.

Cephaledion, Straboni, Cephaledis Plinio, oppidum Siciliæ, non procul ab Himera fluuio, Plin. lib. 3. cap. 8. & Strabo lib. 6.

Cephalátomi, Colchidæ regionis populi, Plin. lib. 6. cap 5.

Cephalene, Cephalenia, insula Ionij maris à Cephale Amphitryonis socio: vel à Cephalo Deionei filio dictæ. Pompon. lib. 2. Pli tradit eam quondam dictam fuisse Molænam lib. 4. cap. 12. De hac Strabo lib. 10. Non dubitauere plerique Cephaleniam eandem & Dulychium appellare, & Taphium: Alij Tasios & Cephalenios eosdē dixere Teleboas, & aduersus illos Amphitryonem exercitum ductasse, assumpto socio Deionei filio, Cephalo ex Athenis profugo: Insula deinde Amphitryonem potitum eam Cephalo tradidisse, ab eóque nomen habuisse insulam. Hinc populi Cephalenes, qui Vlyssem ad bellū Troianū sequuti sunt, vt est videre apud Homerum in Catalogo nauium:

Αὐτὰρ Οδυσσεὺς ἦγε κεφαλλῆνας μεγαθύμους.

Silius lib. 16.

Saxa Cephalenum, & scopulosis Neriton aruis.

Stephanus in Cranio, quatuor Cephalenæ vrbes esse scribit, à Cephali filiis nominatas, quarum vna sit Cranium.

Cephalenia, insula dicta à Cephalo Elonis filio, quæ priùs Telebeas appellabatur. Paus. libr. 1.

Cephalem, Citharœdus nobilis apud Paus.

Cephalœdis, Siciliæ fluuius, Plin. lib. 3 cap. 8. & vrbs hodie *Cefalu*, à Leandro appellatur.

Cephalonnesus, Carcinitis sinus insula. Plin. vrbs item. Ptol. & Ammian.

Cephalotomi, populi ad Pontum Euxinum, circa Caucasum. Plin.

Céphalus, Eonis filius, qui Procrin Erechthei vel Hyphili, Athenienſium regis filiam vxorem duxit. Huius amore capta Aurora cùm iuuenē vxoris amantissimum nulla ratione ad sui amorē posset inflectere, vi eū dicitur rapuisse. Verùm cùm ne sic quidem constantiam eius posset labefactare, ad vxorē eum remisit. in negotiatoris similitudinem transformatū, cuius ei ga se fidem cùm explorare vellet, ingentibus muneribus pudicitiam eius sollicitauit, cúmq; illa pretij magnitudine iam succumberet, Cephalus recepta pristina forma perfidiam ei exprobrauit. Quod Procris cùm inficias ire non posset, pudore impulsa, relicto viro in syluas sese locaq; deserta contulit. Tandem tamen viro recōciliata, iaculū ei inenitabile & canē Lælapa nomine dedit, quē à Minoe dono acceperat. Iis itaque muneribus instructus Cephalus, syluis sese assiduè oblectabat, relictóque ante lucem vxoris thalamo venatione sese exercebat. Quamobrem verita Procris (vt res plena suspicionis amor, ne Nymphæ cuiuspiā amore teneretur, ciā eū in sylua est subsecuta, & vt in furto virum deprehēderet, inter fruteta sese occultauit. Cū itaque Cephalus, æstu laboreq; fatigatus, ad virgulta se recepisset, & sub arbore quadā recumbēs, aurā, vt se reficeret, ex more inuocaret, Procris suspicata iam pellicē affuturam, quò rem omnem melius cognosceret, sese erigens virgulta commouit. Qua re animaduersa Cephalus feram ratus, iaculum suum emisit, vxorémq; charissimā ineuitabili ictu interfecit. Oui. lib. 7. Metam. sed paulò aliter Hyginus Fabul. poēti. c. 189. Neque tamen desunt, qui à Ioue in lapidē cōuersum tradāt.

Céphalus, Athenienſis orator, qui primus proœmia & epilogos induxit. Suid. Huius Cephali Æschines & Demosthenes in orationibus aduersariis meminerunt. Hic gloriabatur, quòd cùm plura decreta quàm quis sui temporis orator scripsisset, nunquam fuisset accusatus quòd contra leges decreuisset. Cæl. lib 9. c. 14.

Céphalus, quidam Amphitryonis socius. Vide CEPHALENES.

Cephas, sic dictus fuit Simon Petrus, frater Andreæ, Petrus à Petra. Syrum est. Io. 15. 1. Cor. 15.

Cephénes, Asiæ maioris populi qui postea à Perseo Iouis, & Danaës filio Perseæ sunt appellati. Herod. lib. 7 Ouid. 5. Metam.

Dúmque ea Cephena medio Danaeius heros
Agmine commemorat.

Céphesis. vide TELPHVSSA.

Cepheus, Æthiopum rex, Andromedæ pater, quam Perseus periculo liberatam, vxorem duxit. Ouid. 5. Metamor.

Auxiliúmque domus, seruatorémque fatentur
Cassiope, Cepheúsque pater. Hic postea generi meritis cum vxore & filia in cœlum translatus est. & à tergo minoris Vrsæ constitutus, circulóq; Arctico ira inclusus, vt præter caput & humeros eius nihil occidere videatur. Hinc Cepheus, a, um. Oui. 4 Metamor.

Aethiopum populos, Cepheáque conspicit arua.

Cephira, i. leuncola, aut propitiatio, siue lenitio aut villa, vel oppidum, siue glacies, aut Syriacē, negatio. nomen viri. 1. Esd 7. Est & nomen vrbis. 2. Esdr 8. Eadem & Caphara & Caphira dicitur Item nomen vrbis. Ios. 18.

Cephis statuarius nobilis. Pli. lib. 34. c. 8.

Cephisia, Attica regio, nam Cecrops, Athenarum cōditor, omnem eius regionis multitudinem in XII. vrbes digessit. Sed Theseus postea has omnes in vnam Athenienſium ciuitatē congregauit Dicta Cephisia à Cephiso amne.

Cephisia, Atticæ regionis fons. Pli. lib. 6. c. 7.

Cephisiodorus statuarius Praxitelis filius.

Cephisiodorus, insignis pictor. Pli. lib. 35. c. 9.

Cephisis, lacus iuxta Atlāticum mare, quē Mauri Electrū vocant, quod sole calefactum, electrum

ctrum è limo dare videatur. Plin.lib.37 cap.2.

Cephisidorus Athenienſis Tragicus,antiquę tragœdiæ ſcriptor. Suidas.

Cephisodotus,ſtatuarius.Plin lib.34.

Cephisodotus, Athenienſium dux, qui rei malè geſtæ damnatus, in obſidione Alopeconneſi, quinque talentis mulctatus eſt.Suid.

Cephiſſus,fluuius Bœotiæ,qui in Trinemiis naſcens,& præter Larymnam in Atticum agrum influens, tandem per crura murorum in Piræum perductus,in Phalericum ſinum ſe exonerat:Strab.lib.9 Luc.lib.3.

Bœoti coiere duces, quos impiger ambit
Fatidica Cephiſſus aqua,&c.

Voi Cephiſſi aquas fatidicas dici propter Themidis oraculum, fluuio huic vicinum, à quo Deucalioni & Pyrrhæ ratio oſtenſa eſt, qua genus humanum poſſet reparari. Plinius libro quarto,cap.3.Cephiſidę vndæ,& Cephiſia ora. Ouidius.

Cepi, id eſt, horti, loci maritimi nomen, vbi Mæander fluuius in mare illabitur.Cedren.

Cepiana,Celticorum in Luſitania vrbs.Ptol.

Cepio, Romanus ciuis,qui cum Druſo inimicitias exercuit,vnde origo ſocialis belli & exitia rerum.Valerius Max.

Cépio Seruilius, conſul Romanus, Hiſpaniam duce Viriato rebellantem pacauit:Proconſul, capta Tholoſa in terra Galla,è templo aurum ſuſtulit. Vnde & ipſe, & quicunque ex ea direptione aurum attigiſſet, miſero cruciabiliq; exitu perierunt. Nam poſtea conſul cum Cn. Manlio contra Cambros in Italiam ruentes miſſus, apud Rhodanum victus profligatúſque eſt.Iuſſu populi Romani eius bona publicata,eíque imperium primò poſt Tarquinium abrogatum, ipſe in publicis vinculis extinctus, inde tractus diſcerptúſque ad ſcalas Gemonias, Liuius libro 67. Alij hunc in exilio periiſſe dicunt: is antea de Cilicibus triumpharat.Valer.Max.

Cepœ,oppidũ Boſphori Cimmerici.Pli.li 6.ca.6.

Cepus, vrbs ad pontum Euxinum, in Corocondamna peninſula Strabo.Diodor.

Ceraca Macedoniæ, vrbs, circa Lychnidem palude m.Polyb.lib.5.

Ceracates, Germaniæ Tranſrhenanæ populi. Vangionibus ac Tibrocis proximi. Tacitus.

Cerambycas, fluuius, inſulani Cerambychæ. Vide HELIXOENA.

Cerámicus, Cariæ ſinus nõ longè ab Halicarnaſſe nobiliſſima vrbe.Pomp.li.1 & Pli.li.5.ca.29.

Cerámici, inquit Suidas, Athenis loci duo erant, vnus in ciuitate, alter extra ciuitatem: in quo qui in bello cecidiſſent, publico ſumptu ſepeliebantur, funebríq; oratione ornabantur. Superior fuit locus, & certa conſtitutáque ſedes meretribus. Fuit præterea Ceramicus, Atticæ regionis locus præaltus(Suid Eraſ.in Prouer.Lampadem tibi curſu trado) Latinè tegularius aut figularius dicitur.

Ceramentes, populi qui de conuentu Carum, quem Chryſaoreum vocant, participant,licèt Carici generis non ſint. Strab.lib.14.

Ceramis,municipium tribus Acamantiæ.Suid.

Ceramorum forum, Aſiæ minoris vrbs, in finibus Myſiæ.Xenoph.

Cramus,Aſiæ minoris oppidum in Mæonia, & in Arconneſo inſula,iuxta Cariam.Plin.Doridis item oppidum littorale.Ptolem.

Ceramum, locus Romæ, in quo Cicero & Milo domum habebant.Cicero ad Atticum,li.4.

Ceramynes, à Græcis Hercules cognominatus, quaſi fata reiiciens, vt idem ſit fermè cum Alexiaco.Cæl.libro ſexto,capite ſeptimo.

Cerange, Indię intra Gangem vrbs.Ptolem.

Ceraſon Chriſeon,promontorium Propontidis, in quo Byzantium oppidum, cui poſtea Conſtantinopolis nomen fuit impoſitum.

Ceraſtæ,inſulæ in latere Arabiæ prope Syrenem quæ in fine eſt Æthiopiæ.Plin.lib.5. cap.9.

Ceraſtis,dicta eſt Cyprus,quoniam homines Caraſtas, cornibus inſignes, olim eam tenuiſſe quidam ſcribunt.Alij quòd procurrentib. promontoriis velut infeſtis cornib aſſurgat. Plin. lib 5.c.31.& Cæl li.30.c.1.

Cérаſus,ſuntis,& Ceraſunta,ſeu Coraſuntia, vrbs in Ponto. Hieronymus ad Marcellam, Accepimus & caniſtrum ceraſis refertum talibus,& tam virginali verecundia rubentibus, vt ea nunc à Lucullo delata exiſtimarem: ſiquidem hoc genus pomi, Ponto & Armenia ſubiugatis, de Ceraſunte primus Romam pertulit. Vnde è patria arbor nomen accepit. Pomponius:Raræ vrbes,Ceraſunta & Tapezus maximè illuſtres. Alij dicunt Themiſcyræ regionis in Cappadocia vrbem eſſe. Meminit Plin. lib. 16 & Ammianus.

Cerata,locus in Megaridis confinio. Plut.in Par. Item fluuij nomen ex Oceano.

Ceratus,fluuius Cretæ, Gnoſſum vrbem præterlabens: quæ ab illo aliquando. Ceratus vocata fuit.Strab.lib.10.Hinc Ceratæus,a, um, Virgil. in Cyri.

Carpathium fugiens & flumina Ceratæa.

Ceraunia,Achaiæ in Peloponneſo vrbs.Polyb. libro 2.

Ceraunia,ſiue Ceraunij mõtes in finib. Epiri, in mare vſq; extenſi,vbi Ionium mare ab Adriatico ſeparatur:ita dicti à fluminibus: quib. ſæpè impetuntur.Ouid.11.de Ponto.Eleg.6.

Cùm poteram recto tranſire Ceraunia velo,
Vt fera vitarem ſaxa,monendus eram.

Lucanus lib.5.

—oræque malignos
Ambraciæ portus ſcopuloſa Ceraunia nautæ
Summa timent.

Pro iiſdem etiam Acroceraunia, vel Acroceraunios montes dicimus. Horat. libr.1. Carm. Ode.3.

Qui vidit mare turgidum, &
Infames scopulos Acroceraunia.

Plinius in Proœmio libro quarto. *Tertius Europæ sinus*
Acroceraunijs incipit montibus.

Ceraunij montes in Asia, in Caspium pelagus obuersi, Pompon. lib. 1. Quin & Taurus mons in vniuersum Ceraunius appellatus fuit. Plin. lib. 5. cap. 27.

Ceraûnus, amnis clarus Cappadociæ. Plin. lib. 6.

Ceraûnus, cognomen cuiusdam Ptolemæi, quo nomine etiam significatur fulmen. Cæl. libro 24. cap. 6.

Ceraûnius, Iupiter dictus, quòd fulgur emittat.

Cerausius, Arcadiæ mons. Pausan.

Cerbalus, Apuliæ amnis. Plin. libro tertio, cap. 11. *Ceruaria*, Nigro.

Cerbani, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

Cerberium, locus in Apulia. Procop.

Cerberion, oppidum in vltimo ostio Bosphori, quod postea Cimmerium est appellatum. Plin. lib. 6. cap. 6.

Cerberus à poëtis fingitur canis princeps, inferorum custos: quem ab Hercule catena ab inferis tractum esse iidem fabulantur. Virgil. 6. Æneid.

Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci
Personat, aduerso recubans immanis in antro.

Mythologici terram interpretantur: dictúmque volunt Cerberum, quasi κρεοδόρον, hoc est, carniuorum. Terræ enim proprium est, cadauera cõsumere, & ad primam suam originem reuocare, hoc est, in humum conuertere. Alij serpentem fuisse volunt in Tænato Laconiæ promontorio, cuius veneno mortales extinguebantur. Et quoniam in Tænato ad inferos dicitur esse aditus, Ditis canem dixerunt: quẽ quum Hercules trucidasset, nata est fabula, Canem tricipitem interemisse: quanquam hoc alij ad virtutem eius & animi magnitudinem malint referre, qua omnes cupiditates, & cuncta vitia terrena contemsit ac domuit. Cerberus etiam dictus est cani Alexandri Epirotæ leonibus congrediens.

Cerbica, Africæ propriæ oppidum. Ptolem.

Cercaphus, Colophonis mons, vbi vipera reperitur. Nicander. Isac. in Lycophr.

Cércaphus, filius Poleacæ. Steph. in Camiro: à quo Rhodiæ mulieres Cercaphides. Meminit eius etiam in Lindo.

Cercasorum oppidum in Ægypto, iuxta quod scinditur Milus in Peluſium fluens & Canobum Herod. lib. 2.

Cerceis. Nympha marina, Oceani & Tethyos filia Hesid. in Theogonia: ita dicta à texendo. Cercis enim radium textorium significat.

Cercena, Atlantidum vrbs in Æthiopia, versus Oceanum Occidentalem. Diodor. lib. 3.

Cercéræ, populi minoris Armeniæ. Plin. Pomp. vocantur Cerceti, lib. 1. Cercetæ, apud Nicolaum de moribus gentium.

Cercêti, montes Thessaliæ. Plin. libro quarto. cap. 8.

Cercetus, regio adiacens Caucaso, prope Euxinum. Incolæ Cerceti Dionys.

Cerciæ, insulæ Circa Ioniam. Plin.

Cercij, Italiæ populi. Diodor. libr. 14.

Cercidas, optimus legislator Megalopolites fuit Hic cùm morti esset proximus, ad suos conuersus, indese à vita mitigare pronuntiauit, quòd animo concepisset, mox paulò ex sapientibus quidem cum Pythagora se congressurum, ex historicis cum Hecatæo, ex musicis cùm Olympo, ex poëtis cùm Homero. Steph. & Cæl. lib. 21. cap. 44.

Cercidas, poëta iambicus. Cæl. lib. 4.

Cercina, insula maris mediterranei, cum vrbe eiusdem nominis, ex aduerso Africæ ad promontorium minoris Syrtis sita. Pompon. & Plin. lib. 5. cap. 7.

Cercinitis, per parua insula, Cercinæ superiori Carthaginem versus ponte iungitur. Plin. lib. 5. in descriptione insularum, quæ sunt ex aduerso Africæ.

Cercinum, Macedoniæ oppidum. Liu.

Cercion, rex Thessaliæ, qui filiam habuit Alopem, à qua ciuitatem cognominauit.

Cercitam, Paus. grammaticus ait vocari temonis genus, à populis inuentoribus, qui Cercitæ appellabantur in terra Indica.

Cercopes populi Pithecusæ insulæ, qui cum nullo flagitij genere abstinerent, à Ioue in simias mutati sunt. Ouid. 14 Metamor.

Quippe Deum genitor, fraudem, & periuria quondã
Cercopum exosus gentis, & admissa dolosa.
In deforme viros, animal mutauit, vt iidem
Dissimiles homini possent, similésque videri.

Cercopes item fratres duo fuerunt, Passalus & Achemon.

Cercopia magnæ Phrygiæ oppidum. Ptolem.

Cercus Bithyniæ callis. Cedren.

Cercusium, oppidum à Diocletiano ampliatum, mœnibus & turribus inexpugnabilibus munitum Pompon. Lætus.

Cercyon, latro insignis apud Eleusinen Atticæ ciuitatem, tanto corporis robore, vt validissimas arbores incuruare posset, quibus viatores alligatos discerpebat. Filiam habuit nomine Alopen, quæ à Neptuno vitiata Hippoochũ peperit. Quod cùm nutricis inditio resciuisset Cercyon, tam ægrè id tulit, vt puerum quidem in syluis feris deuorandum obiecerit, filiam verò carceri inclusam fame enecarit. Interfectus est tandem à Theseo eodem supplicij genere, quo ipse in viatores consueuerat sæuire. Ouid. 7. Metamorph.

Cercyra, Insula maris Ionij, quæ à Latinis litera vna immutata, Corcyra dicitur, Vulgò *Corphou.*

Cercyrei, populi, qui quoniam crebris seditionibus,

nibus agitabantur, consueuerant gestare flagra ingentia ansis eburneis exornata.

Cerdánitæ, populi fœlicis Arabiæ. Steph.

Cerdous, dictus est Apollo & Mercurius, à κέρδος, id est, luctum: hic quidem quia negotiis præsit ac lucro, qua ratione illi marsupium adsignatur: ille verò, quia oraculis æditis ad lucrum conferre insigniter crederetur. Cælius libro 16. cap. 19.

Cerdon, III. Alexandrinæ ecclesiæ Episcopus, anno salutis 99.

Cerdo, siue Cerdon, hæreticus, qui duos deos posuit, alterum bonum, alterum sæuum CHRISTVM verum hominem, & verè passum negauit. Euseb. lib. 4. cap. 11. Tertul. & August. de hæret.

Cerdónia, Italiæ vrbs sita in via, quæ Roma in Græciam ducit. Strab. lib. 6.

Cerdias, ciuitas à Lysandro vi capta ac diruta. Xenoph. lib. 2. ab vrbe 345.

Cerdylium, Argiliorum locus, non procul distans ab Amphipoli. Thucyd. lib. 5.

Cere, oppidum Tusciæ non longè à Tarquinis. Vide CAERETE.

Cereális, orum, sacra Cereris à Triptolemo instituta, quæ Plin. lib. 24. Thesmophoria vocat, à Cerete Themophora hoc est, legum latrice. Plutarc. quoque Adonia vocat. Hæc autem festa tanta religione celebrabantur, vt feriæ pollutæ crederentur, si quis eo tempore cum vxore, concubuisset. Præterea in sacrificiis Cereris vinum non adhibebatur. Plaut. in Aulul. Megadorum Cereri nuptias esse facturum ait, quòd nihil vini ad nuptias esset allatum.

Cereális, quæ alio nomine Ebura dicitur, Hispaniæ vrbs. Plin. lib. 3. cap. 1.

Cereális, consul, collega Commodi, anno ab vrbe 858.

Cereális, consul, collega Læti, anno ab vrbe 967. Thermas Romæ miri ædificij ædificauit. Nouercam Iuliam vxorem duxit. Cassi. Spart. Oro Eutrop.

Ceres Saturni & Opis filia, frugum inuentrix, & cultus terræ. vnde Virg. 1. Georg.

Prima Ceres ferro mortales vertere terram
Instituit, cum iam glandes, atque arbuta, sacra
Deficerent syluæ, & victum Dodona negaret.

Ex qua Iupiter Proserpinam suscepit: quam cùm postea Pluto rapuisset, Ceres accensis in Ætna monte tædis, filiam toto orbe maximo labore perquisiuit. Qua in peregrinatione cum ad Eleusium regem peruenisset, filiũ eius Triptolemum alendum suscepit: cúmque alumnum immortalem reddere vellet, interdiu diuino cum lacte alebat, noctu verò igne obruebat. Verùm cùm Eleusius insolitum filij incrementum admiraretur, nutricem sibi obseruandam putauit, clàm se abscondens ea in parte domus, vbi illa puerum ad ignem fouere solebat. Cùm itaque illam intueretur puerum in ignem mittentem, subitò expauescens, clamore se suo prodidit. Quam rem ægrè ferens Ceres, nimiam hominis curiositatem morte punit. Puerum autem serendarum frugum rationem docuit: eundémque in alatorum draconum vehiculum imposuit, vt orbem peragrans, frugum vsum mortalibus communicaret. Postea Arethusæ Nymphæ indicio certior facta, Proserpinam apud inferos esse, Iouem adit. fratrísq; iniurias cum eò expostulat: tandémque filiæ reditum ea conditione impetrat, si nihil illa apud inferos gustasset. Verùm cum Ascalaphi iudicio palam factum esset, eam in Plutonis pomario fortè obambulantem, malum Punicum decerpsisse, aliquotque inde grana degustasse, reditus ei in perpetuum fuit interclusus. Quam rem ægretrimè ferens Ceres, Ascalaphum in bubonem commutauit. Tandem tamen Iupiter: vt sororis dolorem mitigaret Proserpinæ permisit, vt dimidia anni parte apud inferos cũ viro, reliqua apud superos esse posset. Poëtæ aliquando Cererem accipiunt pro Luna, sicut Liberum pro Sole. Vir. 1. Georg

—vos o clarissima mundi
Lumina labentem cœlo quæ ducitis annum.
Liber & Alma Ceres.

Alij Cereris appellatione terram intelligi volunt: vnde & à Græcis δημήτηρ dicitur, quasi γῆ μήτηρ. Est enim terra, frugum omnium genitrix & altrix, Eadem & Thesmophoros dicta est, hoc est, legum latrix, quia antequam illa agriculturæ vsum docuisset, homines nulla lege viuebant: postea verò Cereris beneficio monstrato vsu frugum, cœptum est de agrorum finibus (qui antea nulli erãt) disceptari: quam primam volunt fuisse iuris & legum originem. Dicitur autem Ceres à creando: & Alma ab alendo quia nos alit. Vel (vt Cicero de Natura deorum scribit) tanquam Ceres, à gerendis frugibus, casus prima litera immutata. Ponitur interdum Ceres pro ipso pane sicut Liber pro vino.

Terentius.

Sine Cerere & Libero friget Venus.

Ceressus, Thespiensium castellũ in Bœotia. Paus.

Ceretáni, populi Hispaniæ. Plin. & Strabo, apud quos generosa vina nascebantur, quæ Ceretana dicebantur.

Martialis,

Ceretana nepos ponat. Setina putabis.

Ceretani, populi ex Cereto Vmbriæ inter Spoletum & Nursium oppido, qui totum orbem vano quodam ac turpi superstitionis genere ludificant. Vnde quidam de illis inquit: Nam illa videntur, prodigaliter nostris Ceretanis accidisse, vt aliqua vitis apud te excederet vuarum numerum duorum millium. Vide CAERETVM.

Ceretæ, Cretæ insulæ populi. Polyb.

Cerete

Cerete, oppidum in Italia quo à Romanis solo æquato, inopes inde Ceretani per Italiam dispecti, vt sibi vitæ necessaria corraderent, multarum rerum scientiam commenti, ac pleráque consarcinantes, quibus apud inscitã plebem sibi fidem facerent, omnibus qui eadem grassarentur via, celebre ad posteros dedêre nomen, isque sunt quos Ceretanos nuncupamus, vulgò *Charlatans.*

Cerethi, i. concisio, siue transfossio, vel exterminatio populi, qui & Philistiim, vt Lyra ait in libro Differentiarum, siue nomen legionum aut bellatorum Dauid. 1. Reg. 30. 2. Reg. 8. 15. 20. 1. Paral. 18.

Ceretili, milites, siue cursores, aut arietes. Hebr. Cati 4. Reg. 11. 19.

Cerétum. Vide CAEREMVM.

Ceriada vicus Atticæ regionis in Hippochoontide tribu. Steph.

Cerentibus, oppidum in Eubœa insula. Pli. lib. 4 cap. 12.

Cerfennia, locus inter Tiburtum & Corfinium. Anton.

Cerillum, Lucaniæ locus in Italia. Strabo.

Corinthus Græciæ vrbs maritima. Homer. Iliad. 2. Item Eubœæ insulæ oppidum. Ptol.

Cerinthus hæreticus, cuius meminit Dionysius cum de Ioannis reuelatione disseruit: Cerinthus (inquit) affirmabat futurum regnum CHRISTI voluptarium, mores suos fassus, & gulæ luxuriæquæ deditus esset. Irenæus etiam secretiora ipsius in primo sui operis manifestat. Euseb. lib. 3.

Cerissus, castellum in agro Thespiensium. Paus. libro 9.

Cérites, populi, quos quum vicissent Romani, statuerunt vt nunquam leges conderent vel haberent: Acron in illud Horatij primo Epist. 6. *Cerite cera digni*: prouerbialis sententia, id est sine lege & suffragio, inquit Bud.

Cérmal, locus in vrbe Roma sic nominatus. Festus.

Cermatæ, gens quæ Agarenis hostis est. Cedren.

Cérmorum, oppidum Macedoniæ. Pli. li. 4 ca. 10.

Cerna vel Cerne, insula Æthiopici maris. Plin. lib. 6 cap. 31. Ptolemæi Menuthias est, quæ hodie ab Hispanis insula S. Laurentij dicitur, ab incolis *Mada gascar.*

Curue, Atlantici maris insula, contra Atlantem montem. Ptol. Hanc nonnulli Maderam, alij insulam cognomine Gratiosam esse putant.

Cerneráni, qui Mariani cognominantur, Italiæ populi prope Casinum & Bouillas. Pli. lib. 3. c 5.

Cernétum oppidum Italiæ. Plin.

Cerone est fons, cuius aqua bibentes oues facit nigras. Plin.

Cerophæi. Africæ Propriæ gens Ptol.

Ceros, nomen viri. 1. Esdr. 2. lat. vncinus aut incuruatio.

Cerréstis. Vide CYRRVS.

Cerrétani, Hispaniæ populi. Plin. lib. 3.

Cersopleptes, Thracium rex anno ab vrbe 410.

Cersunum, Corsicæ insulæ mediterranea vrbs. Ptolem.

Certa, vrbs supra Armenios. Hesych.

Certelæ, gens circa Pontum Euxinum Strabo.

Certima, Celtiberorum vrbs in Hispania. Liu.

Certissa, Pannoniæ inferioris oppidum. Ptol.

Certonium, oppidum Asiæ minoris Xenoph.

Ceruâria, locus ad templum Veneris, Galliæ Aquitanicæ finis Pomp. libr. 2. Oretanorum item vrbs in Hispania. Ptol.

Ceruleanus lacus, Mantianus aliter dictus, in Armenia est. Is post Mæotim maximus, vt ferũt, aquæ salsæ, progreditur vsque in Atropatiam, & salis fontes habet. Strab. lib. 11.

Cerycius, Bœotiæ, & Ephesi mons. Paus. Hesych.

Ceryx, Mercurij filius & Pandrosi Cecropis filiæ.

Cerynes apud Græcos dicebantur caduceatores, à Ceryce Mercurij filio, quos nephas fuerat violare, quòd eorum genus diuinum putaretur: proinde in Odyssæa Vlysses exploratoribus comitem adiecit Cærica. Achilles verò Cerycas Iouis nuncupat nuncios & hominum, quoniam sacrificiorum quoque ministerio adessent, Cæl. lib. 21. cap. 16.

Cerynia, vrbs Achaiæ in Peloponneso, & mons in Arcadia, ex quo Cerynites amnis profluit, qui vrbem hanc præterlabitur. Paus.

Cesata, vel Cesada, Hispaniæ vrbs inter Emeritam & Cæsaraugustam. Ptol. Anton.

Cescus, Ciliciæ vrbs Plin.

Ceseleth-thabor. Palestinæ locus. Ios. 19.

Ceséna, oppidum in octaua regione Italiæ. Plin. lib. 2. cap. 5. Vide CAESENNA.

Cesenius Pætus, à Parthis in Armenia obsessus, legionibus sub iugum missis, Armeniam turpiter reliquit. Oros. lib. 7 cap. 7.

Cesénnius Priscus, Syriæ prætor, anno salutis 47.

Cesil, id est Arcturus, nomen stellæ, siue stultitia, aut Ilia ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Cesion, ciuitas Leuitarum in tribu Issachar. Iosue 19. lat. durities, stipula, cucumerarium.

Cesonius Pætus, consul, collega Petronij, anno ab vrbe 813.

Cespêria, siue Casperia, vrbs Sabinorum, ex qua Turnũ auxilia habuisse contra Æneam Maro autor est lib. 7.

Cespius, mons est in regione Exquilia.

Cesséro, Narbonnensis Galliæ oppidum ad Carpentoracte. Plin. lib. 3 cap. 4.

Cestica, gens Mediæ, in confinio Persidis. Plin.

Cestius Florus, Iudææ procurator, anno salutis 64.

Céstria, Epiri oppidum. Plin. 4. cap. 1. & Cestrini Cestriæ incolæ.

Cestrina terra, & Cestrinus Heleni filius. Pausan. libro 1.

Cestrus, fluuius Pamphiliæ regionis. Strab.

Cetæum, Taprobanæ promontorium. Ptol.

Cetes,

Cetes, Ægyptiorum Rex, à Græcis Protheus nominatus.

Cethêgus, consul, Cicerone teste, cum P. Tuditano, bello Punico secundo: de quo sic scribit ipse in Bruto M. Cornelius Cethegus, cuius eloquentiæ est author, & idoneus quidem, mea sententia, Qu. Ennius, præsertim cùm & ipse eum audierit, & scribat de mortuo: ex quo nulla suspicio est, amicitiæ causa esse mentitum. Est igitur sic apud illum in nouo (vt opinor) annali:

Additur orator Cornelius suaui loquente
Ore Cethegus.

Cetaria, Siciliæ vrbs. Ptolem.

Cethêgus, qui in Catilinæ coniuratione primas tulit. Cuius etiam sæpe Cicero meminit oratione in Catilinam tertia: Atque interea (inquit) statim admonitu Allobrogum C. Sulpitium fortem virum misi, qui ex ædibus Cethegi, si quid telorum esset, efferret, ex quibus ille maximum sicarum numerum, & gladiorum extulit. Iuuen.

Clodius accusat mœchos, Catilina Cethegum.

Cethim, id est, conterentes, siue contritio maris, aut diadema, siue aurum, vel tinctura, aut coaceruatio maris, filius Iauan. Gene. 10. Ab hoc, Berosus dicit Italos esse appellatos. Interpres noster, Dan. 11. transtulit Romanos. Vide Italia & Romani. Sunt & Græcorũ insulani, Macedones. Isa. 23. Cyprus quæ & Citim dicitur.

Cethlis, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ios. 15. paries est, aut catetua Leænæ, vel quasi euulsus.

Cethura, altera vxor Abrahæ, quæ copulata interpretatur. Volunt autem Hebræi hanc fuisse Aga, priùs concubinam, quæ mortua Sara, in vxorem, id est, de non copulata in copulatam transiit, ne nouis nuptiis ipse iam senex argueretur lasciuisse. Ioseph. in Antiq. Iud. Cuius quidem Cethuræ filij ex nomine Saræ, vxoris liberæ, Saraceni appellari voluere. Quippe qui has obtinuerunt regiones, Traconitidem, Phœniciam, & Arabiam vsque ad maris rubri littora, Comest. in cap 25. Genes. Lat. aromatizans, vel fumigans, siue ligata.

Ceticus, magus fuit, cuius augurio Bocrechista rex Getarum Romanos vicit.

Cetij, populi inter Cilices & Pelasgos. Strab. lib. 13. Homerus in Odyssæa sic dictos putat, à Cetio fluuiolo quodam in eorum agro, cuius etiam meminit Plin. lib. 5. cap. 20.

Cetirizis, Promontorium in littore Apolloniæ regionis, locus munitissimè validus, quo aliquando Lysimachus, opum suarum thesauro Pænario vsus est. Strab. lib. 7.

Ceris, Ciliciæ tegio. Ptolem.

Cetium, Norici oppidum. Anton.

Cetius, mons inter Noricum & Pannoniam, hodie *Kalemberg*, vulgò dicitur.

Cetobrica, Antõn.

Cetobrix, Ptol. Lusitaniæ vrbs. *Setuual*, Varrerio.

Cetriboni, Indiæ populi. Plin.

Cetuniæ Æthiopiæ sub Ægypto oppidum. Plin.

Ceuci, Hispaniæ populi, cõuentus Lucensis. Plin.

Ceus, insula est, in qua lex olim lata, vt (quæ etiam Menandri suffragio comprobatur) qui recte viuere nequeant, turpiter ne viuunto. Significabatur autem sexagenario maiores aconito vitam finire oportere, ne reliqui cibariis deficerentur. Cæl. li. 28. cap. 16.

Ceus, siue Cæus, vt quibusdam placet, Titani & Terræ filius, qui ob Latonam filiã à Ioue stupratam, aduersus eum arma mouit, sed iure ab iniuria victo periit. Virg. 4. Æneid.

Extremam, (vt perhibent) Cœo, Enceladóque
sororem Progenuit.

Ceus, vrbs. Vide Bryllivm.

Ceyla, Palestinæ locus. Ios. 15.

Ceyx. Vide Cayx.

C H

Chaa, inquit, Strab. libr. 8 Peloponnesi vrbs; Lepræo vicina, vbi Ephasius campus iacet. Huius Chaæ causa bellum inter Arcades & Pylios conflatum plerique aiunt.

Chaala, vicus Ægypti. Strab. lib. 16.

Chabaca, Sidenæ Cappadociæ regionis vrbs. Strabo.

Chabareni, populi circa Calyben habitantes, qui peregrinatum, quibus potiti fuerint, mãmillas crudas edunt, & pueros deuorant. Step. ex Euduxo.

Chaberis Indię intra Gãgẽ vrbs & fluuium. Ptol.

Chabinus, Arabiæ felicis mons. Diodor.

Chabalasij, Arabiæ populi, Nabatheis proximi. Dionys.

Chabri, nomen ciuitatis. Iudith. 8.

Chabria, vicus Ægypti prope Arabiam. Strabo. libro 17.

Chabrias, Athenienſis philosophus & imperator inclytus. Hic dicere solebat, Terribiliorem esse exercitum ceruorum duce leone, quàm leonum duce ceruo. Eius Demosthenes cùm sæpe in orationibus meminit, tum in oratione ad Leptinem plurib. res gestas persequitur, & in eius laudes digreditur. Cæl. li. 9. 11.

Chabrius, Macedoniæ fluuius. Ptolem.

Chabul, nomen ciuitatum earum quas Salomon dedit Hirã regi Tyri in terra Galilææ. 5. Reg. P. Lat. compeditus, vel quasi germinans, aut, quasi defluens, vel quasi veterascens.

Chabuata Arabiæ felicis vrbs. Ptolem.

Chadaca, Albaniæ oppidum. Ptolem.

Chadæi, Arabiæ felicis populi. Plin.

Chadei, Scandiæ insulæ populi Occidẽtaliores. Ptolem. Noruegiam vel Firmarchiã quidam putant.

Chadisia, vrbs Leucosyrorum. Themiscyræ (inquit Hecatous) cãpus est à Chadisia ad Thermodoontem vsq;. Menippus in Periplo duorum Pontorum. Cadisium vicum & fluuium nominat, stadiis centum quinquaginta à Lycasto

casto distantes: item ab Iri fluuio centum. Cives, Chadisij. Steph.

Chadramotitæ, populi iuxta Indicum, Perionis fluuij accolæ. Steph.

Chænitæ, populi ad Caucasi montis radices, septentrionem versus, post Troglodytas. Strab. libro 11.

Chæmæ, Germaniæ populi. Ptolem.

Chænides, Sarmatiæ Asiaticæ gens. Ptolem.

Chærecla, Pentapolis in Africa regionis vrbs. Ptolem. Ammian.

Chæreas, nomen viri. 2. Mach 19.

Chærémon, poëta Comicus, & alter qui Hieroglyphica scripsit. Ouid.

Chærephon, Athenienſis Philosophus, Socratis auditor, huius nihil traditur scriptum. Ab hoc natum prouerbium: Nihil à Chærephõte differs, in macilentos & pallenter, apud Aristophanem in Nubibus. Erat enim Chærephon pallidus, vt qui magno studio philosophiæ operam daret, & in literas incumberet. Suid.

Chæris, Citharœdus ineptus. Aristophan. in Comœdia quæ inscribitur Acharnes. Suid.

Chæron, poëta comicus.

Chærónea, Bœotiæ vicus. Plutarchi patria, clade Athenienſium memorabilis. Plin. lib. 4. cap. 7. Stephano vrbs est in cõfinio Phocidis, à Chærone conditore dicta Apollinis & Thertûs filio. Hellanicus scribit, Athenienses post Orchomenios, Chæroneam quoque Orchomeniorum vrbem cepisse. Olim etiam Arne vocabatur, quo nomine Homerus vtitur. Hinc Chæroneus, & fœmininum Chærónis, possessiuum Chæronicus. Steph.

Chætæ, Paraxiæ regionis in Macedonia vrbs. Ptolem. Scytharum gens quoque apud eundem.

Chaitus Arabum Babylonem significat. Cælius libro octauo.

Chalak, mons sine arboribus. Iosue 11. 17. & 12. 7. Hebr. Halak.

Chalæon, Bœotiæ portus, à quo VII. M. passuum introrsus liberum oppidum Delphi, sub monte Parnasso, clarissimi in terris oraculi Apollinis. Plin. lib. 4. cap. 3.

Chalæon, vrbs Locrorum, Gentile, Calæus. Thucydides. lib. 3. Steph.

Chalal, i. consummatio, vel totalitas, aut quasi nox, vel Syriacè, corona. nomen viri. 1. Esd. 10.

Chalámbrij, qua à loco Libyæ sic appellantur. Hesichius.

Chalane, ciuitas Persidis, quæ nunc appellatur Æthisiphon.

Chalánne, i. omnes nos siue omnia hæc, aut consummatio nostra, vel sicut manens, aut quasi murmurans, ciuitas in qua regnauit Nemrod. Genes. 10. quæ nunc Seleucia à Seleuco rege, siue Ctesiphon dicitur. Amos 6.

Chalapetis, Susianæ regio. Ptolem.

Chalastra, vrbs Macedoniæ ad Thermeum sinum Strabo libr. 7. a Chalastra proximo portu dicta: hinc Chalastricus, ca, cum, adiectiuũ: vt Chalasticum vitrum. Plin. lib. 31. cap. 10. Hecatæo vrbs est Thraciæ. Cuius, Chalastræus. Lycophron.

Chalcæa, Cariæ vrbs. Strabo.

Chalce, vrbs Libyæ, aliàs Phœnicum, aliàs Latissæa. Thucidides li. 6. Soluit in Calcen, inde in Ammon. Theophrastus eam Chalcion nominat, Theopompus Chalcas pluraliter: Gentile, Chalcæus vel Chalcites. Steph.

Chalcæ, insula cum oppido, circa Rhodum. Plin. lib. 3. c. 31.

Chalcea festa, alio nomine Athenea dicta, Vulcano dicata, quæ à cerdonibus tantùm aut operariis & fabris præsertim celebrabantur. Cæl. lib. 29. cap. 9.

Chalcea, Libyæ vrbs Polyhistori, quem valde reprehendit Polibius, non ciuitatem esse scribens, sed ærarias officina. Chalcæa verò in Caria est: Gentile, Chalcæates. Steph.

Chalcedónia, siue Chalcédon, vrbs in Asia iuxta Bosphorum Thracium, è regione Byzantij. Hanc Megarenses condidere, Cæci appellati, qui non potius oppositum litus elegere, in quo sita est Constantinopolis optimo loco. Hic olim magna synodus celebrata est, quæ inter octo numeratur, quibus Romana ecclesia præcipuum impertitur honorem, nominata à Chalcido vicino fluuio.

Chalcenteros, cognomen Didymi grammatici ob indefatigabile studium. Cæl. lib. 19. cap. 9.

Chalcedon, vrbs Thraciæ non procul à Byzantio. Palæp. libr. 2. Europam, inquit, ab Asia stadiis quinque disterminat Thracius Bosphoros: ipsis faucibus oppidum: in ore templum est, oppidi nomen Chalcedon: author Argias Megarensium princeps, templi numen Iupiter, conditore Iasone. de hac Strabo lib. 12.

Chalcénor. Vide IDALIVM.

Calcerítis, insula in Ponto. alio nomine Aria appellata. Marti sacra. Plin. lib. sexto, capite 12.

Chalcétis, idis, insula quadam, cuius meminit Menippus. Steph.

Chalcetorion, vrbs Cretæ: ciuis, Chalcetoreus, vel Chalcetor. Steph.

Chalchia, insula quam inter Cyclades Pli. enumerat. 4. c. 12.

Chalcidene, fertilissima regio. Plin. lib. quinto.

Chalcidia, vrbs, author Festus.

Chalchidica, regio Macedoniæ. Ptolem. *Iambeli* Castaldo. Est & Syriæ regio, in qua Chalcis vrbs, eidem Ptolem. Thraciæ quoque. Steph. in qua Tinda oppidum & Milcorus. Chalcidensium in Thracia meminit quoque Thucyd. libro 2.

Chalcidica, Minerua dicta est ab vrbe Chalcidia.

Chalcidicus, Siciliæ mons. Steph.

Chalcidius, a, um, nomen gentile: etiam nomen Philosophi.

Chal

Chalcio, insula maris Ægæi, quam inter Sporadas Plinius enumerat libro quarto, capite decimotertio.

Chalciœcus Minerua dicta est, vel quia domum haberet æneam, vel quia ex Eubœa Chalcidenses fanum construxerunt. Cæl. lib. 19. cap. 8. fuit & Minerua Chalcidica in vrbe Roma, in noua regione, si vera P. Victor tradit. Meminit, ni fallor, & Dion in histor. lib. 51.

Chalciope, Æetæ regis Colchorum filia, soror Medeæ, & vxor Phryxi. Flaccus li. 9. Argonaut. Ouid. in Epist. Helenæ ad Paridem.

Non erat Æetes, ad quem despecta rediret,
Non ipsa parens, Chalciopeq; soror.

Chalcis, idis, Eubœæ vrbs præcipua, ab Aulide, Bœotiæ portu, exiguo Euripo diuisa, vetus Athenienſium colonia: ita dicta (si Stephano credimus) à Chalcide filia Asopi, aut certè, quòd æreariæ fabricæ ibi primùm fuerint repertæ. Lucan. lib. 5.

Chalcidos Euboicæ vana spe capta parabas.

Olim etiam Stymphalus vocabatur, & Hypochalcis quòd sub Chalcide monte sita sit, nũc Halicarna. Inde Chalcideus, & mulier Chalcis, vt ipsa vrbs. Possessiuum Chalcidicus. Vocantur etiam Chalcides in vico quodam Siciliæ, qui ex Eubœa migrauerunt.

Chalcis, cognomen Heroinæ cuiusdam nomine Combe, quæ nupta viro centum pueros enixa est, vnde natum prouerb. Tanquam Chalcidica nobis peperit vxor.

Chalcis, vrbs Corinthi, & Thraciæ.

Chalcis, vrbs Ætoliæ, à qua fluit Achelous.

Chalcis, vrbs Syriæ, à Monico Arabe condita: vnde Chalcidenus.

Chalcis, vrbs Scythiæ: vnde Chalcita, & regio Chalcitis: item vrbs Arabiæ fœlicis. Plin.

Chalcis, in Mesapia, Italiæ vrbs.

Chalcis, insula cum vrbe eiusdem nominis iuxta Lesbum: vnde Chalcideis. Olim iuncta continenti: item Bœotiæ oppidum.

Chalcis, locus profundus & cauus ad montem Atho. Steph. Vide HYPOCALCIS.

Chalcis, insula iuxta Euripum, quæ alio nomine Caristos (aliàs Carystos) appellatur, vnde Chalcidicus, a, um. Virgil. lib. 6. Æneid.

Insuetum per iter gelidas enauit ad Arctos,
Chalcidicaq; leuis tandem superastitit arce.

Chalcitæ, ciues Chalcidis vrbis Scythiæ, quorum regio quoque Chalcitis nominatur. Stephanus etiam in Chalcedone Menippũ scribit Chalcidis insulæ meminisse. Legendum videtur, Chalcitidis: aut licet aliter legatur, eundem tamen esse apparet.

Chalcitis, insula è regione Chalcedonis, ærifodinam habens. Ab Acrita (inquit Artemidorus) stadiis centũ & decem distat Hyris promontorium, cui adiacet insula Pityodes, & Chalcitis & Prota. Inde verò ad Chalciten vrbem stadia sunt quadraginta. Gentile, Chalcites. Stephanus.

Chalcitis, Mesopotamiæ regiuncula. Ptolem. & Indiæ intra Gangem regio. Item Chalcitidis regionis promontorium.

Chalcitis, insula contra fauces Rhyndaci fluuij in Asia. Plin. lib. 1. cap. vlt.

Chalcodónius, mons supra Pheras est.

Chalcol, id est, nutriens, siue consummans omnia, aut sustinens omnia, Filius Maol. 3. Reg. 4. Filius item Zaræ filij Iudæ. 1. Paral. 2.

Chaldæa, modò *Aracaldar*, Asiæ maioris regio, Arabiæ contermina plana fontium indiga, in qua Babylon ciuitas magna. Chaldæos Arphaxat instituit, & à se Arphaxateos nominauit vt inquit Ioseph. Chaldæi Assyriorum magi ex gentis vocabulo dicuntur, qui diuturna obseruatione syderum scientiam putantur effecisse, qua prædici posset quid cuique euenturum, & ex quo quisque fato natus esset. Chaldæorum astronomicorum multa sunt genera. Nam quidam Orcheni dicuntur, quidam Borsipeni, & alij complures, qui perfecti sunt. Hi Genethliaci quoque appellantur, & Mathematici.

Chaldæi, 1. quasi dæmones, aut quasi deprædatores, vel quasi mammillæ, aut quasi agri.

Chaldæi (inquit Stephanus) Cephenes prius dicti sunt, à Cepheo patre Andromene. Hellanicus scribit hãc gentem mortuo iam Cepheo, relicta ea regione, aliò in militiam abiisse: proinde regionem non amplius Cephaniam dictam, nec incolas Cepaones sed Chaldæos: regionem verò Chaldaicam, à Chaldæo rege, qui (Dicæarcho teste) quartus decimus à Nino fuit: & Babylone iuxta Euphratem condita, omnes Chaldæos in eam collegit. Alij probabilius dicunt Chaldæos circa Babylonem habitare, & oraculum apud se habere, vt Delphi, apud Græcos. Chaldæi Babyloniorum antiquissimi fuerunt, qui eum locum in sua rep. obtinuerunt, quem sacerdotes in Ægypto (ad cultum Dei deputati) per omnem vitæ cursum philosophantur, habitique Astrologiæ peritissimi. Non enim, quemadmodum Græci, omnium rerum doctrinam suscipiunt, sed pueri à patribus philosophiam discunt, cura rerum aliarum posthabita, vnde quam doctissimi euadunt. Diodor. Sicul. lib. 3.

Chaldæi, item populi sunt propè Colchiden. Stephan.

Chaldia, regio Armeniæ: Incolæ, Chaldi. Steph.

Chaldone, Arabiæ fœlicis promontorium. Plin.

Chale, ciuitas quam ædificauit Assur. Genes. 10. Lat. opportunitas, vel quasi viriditas, vel quasi humiditas, aut quasi tabula.

Chaleos, Achaiæ regionis vrbs ad Sinum Corinthiacum. Ptolem.

Chalestra, vrbs Thessaliæ littoralis, iuxta quam Axius fluuius in mare Ægeum descendit.

Chali, ciuitas quæ terminus Aser est. Iosue 19.

Latinè infirmitas, siue deprecatio, aut expectatio, vel principium, aut gemma, vel monile.

Chali, Germaniæ gens. Ptolem.

Chália, vrbs Bœotiæ vicina Hyriæ. Gentile, Chalius. Stephan.

Chalinitis Minerua dicta est ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, id est, à fræno, quod Bellerophonti Pegasum equum præbuerit, eúmque frænauerit. Palæph. lib. 2.

Chalisia, vrbs Lybiæ, & alia iuxta Pontum, vna Amazonum (fortè sic dicta ab Amazone aliqua) cuius ciues Chalisij. Steph.

Chalus, fluuius Syriæ, in quo visuntur pisces magnitudine insignes, ac miti mansuetóque ingenio. Eos, inquit Xenophon, deos arbitrabantur Syri, nec iniuria affici patiebantur, sicut neque Columbas. Cæl. libro 18. capite trigesimoquarto.

Chalusus, Germaniæ fluuius. Ptolem. *Drauenna* nonnullis, circa Lubecam.

Chálybes, Plinio populi Ponto vicini. ad Thermodoontem fluuium, Homero Alizones appellati. Strab. libro 12. Paphlagoniæ proximi, Straboni, suis temporibus Chaldæi dicti sunt. Antè autem Halizonas dictos, vel Homero teste in Catalogo, multis cóiectura est. Quod quidem fieri potuisse, Barbarorum nominum inconstantia, idem Strabo docet: maximè etenim variantur. Diuites hi sunt, victúmque ex argenti venis, & ferri metallis quærũt. Flaccus lib. Argonaut. 4.

Non ita sit metuenda tibi, sæuissima quanquam
Gens Chalybum, duris patiens cui cultus in aruis,
Et tonat ad flicta semper domus ignea massa.

Hecatæus etiam Chalybos vocat. Dicitur etiã Chalybdicus cum d, & regio Chalybdica. Stephanus. Hi optimo ferri genere olim celebrabantur, quod nudi effodiebant. Virgilius primo Georg.

India mittit ebur, molles sua thura Sabæi:
At Calybes nudi ferrum, &c.

Chalybonitis, Syriæ regio. Ptolem.

Chalybs, fluuius in Hispania, in quo ferrũ optimè temperatur: iuxta quem & Chalybas populos collocat Iustin. lib. vlt. de quibus grammaticorum nonnulli putant intelligendum locum Virgilij ante citatum.

Chalybs, fluuius ex radicibus Tauri montis scaturiens, qui Byros & Paphlagonas interluit, & in Euxinum mare euoluitur.

Cham, humani generis corruptor, Saturnus Ægyptus, Chameseunus; ob morum corruptionem cognominatus. Berosi lib. 5. Comeros Italos nitebatur corrumpere.

Cham, 1. calidus, vel calor, vel niger, filius Noë, Gene. 5. Ab hoc sæpe in sacris literis Ægyptus terra Cham dicitur, vt Psal. 105. Hieronymus in quæstionibus Hebraicis.

Cham, siue Chem, quòd magicę & veneficæ semper studeret, Zoroast. nomen est adeptus. Is patrem odio habuit, quia ab eo despiceretur. Potissimúmque verò idem ob vitia, quibus quàm plurimis, ac nefandissimis scatebat, pater infensus fuit. Itaque opportunitatem nactus, cùm Noa pater iaceret madidus, illius virilia comprehendens, taciréque submurmurãs magico carmine illusit patri simul & illum sterilem & effœtum perinde atque castratum effecit, quamobrem deinceps Noa mulierem vllam fœcundare non potuit. At verò cùm is publicè mortale genus corrumperet asserens, ac re ipsa exequens, congrediendum esse vt ante inundationem, cum matribus, sororibus, masculis, brutis, & quouis alio genere: à Iano piissimo, & castimonia atque pudicitia præstantissimo eiectus, sortitus est cognomẽtum Chem Esenua, id est, Chem infamis, impudicus, incubus, & propagator: quẽ Ægyptij Saturnum appellarunt. Deúmque inter cæteros Deos adolescentiorem fecerunt, illíque ciuitatem posuerunt, quam Chem Myn nominarunt, à qua ad hanc vsque ætatem eiusdem ciues Chem mitæ dicti sunt. Berosi lib. 3.

Chamaam, 1. sicut illi, aut similes eis, vel quasi turbatio, vrbs iuxta Beth-lehem, Iere. 41. Proprium item nomen viri. 2. Reg. 19.

Chamani, Germaniæ inferioris populi, pridem Phrysiæ pars, Oceanum mare, Rhenum fluuium & lacus attingens, paludibus ac saltibus vberrima incolẽtes, quam mox Tubantes populi, post Vsipij Cermanica itidem gens inhabitarunt. Corn. Tacitus.

Chamæpus sponsa nuncupatur, quæ non curru sed pedibus mariti domum petit. Cæl. lib 28.

Chamos, 1 quasi palpans aut quasi recedens, vel quasi auferens nomen idoli Moabitarũ. Num. 21. 3 Reg. 11. 4 Reg. 23. Ierem. 48.

Chanaan, 1. mercatori vel negotiator, siue contritus, vel confractus, aut certè respondens, vel rectè affligens filius Cham. Genes. 10.

Chanaana, 1. mercatrix, vel negotiatrix, siue contrita, vel confracta, aut rectè respondens, vel rectè affligẽs, pater Sedeciæ Prophetæ. 3. Reg. 22. filius Balan, filij Iahiel, filij Beniamin. 1. Paralip. 7.

Chananæa, idem significat quod Chanaana, terra sancta, cuius limites sunt: Ad Oriẽtem Iordanis fluuius & magnus Euphrates: Ad Occidentem Ægyptos & mare magnũ, quod mediterraneum dicitur: Ad meridiem desertum Arabiæ: Ad Aquilonem mons Libanus.

Chananæi, n. p. idem quod Chanaan significat, populi, qui omnes gentes Palestinæ complectuntur, quæ inter Iordanem sunt & mare Syriæ, Syriámque & Arabiam Petræam. Gene. 15.

Chanani, nomen viri. 2. Esdr. 9. Lat. præparatio, vel basis mea.

Chandanace, vrbs Persica: Gentile Chandanacenus. Stephan.

Chandáne, vrbs Apuliæ. Steph.

Chanes, fluuius est inter Albaniam & Armeniam

niam à Cyro flumine exceptus, mox quum est factus nauigabilis, in mare Caspium erumpens. Strabo. lib. 11.

Chania, Comagenæ vrbs in Syria, & Epiri regio Ptolem.

Chantus, vrbs in Asia, condita anno ab vrbe 99

Chaones, populi Epiri, quibus Chaonia regio dicta. Plin. libr. 4. Chaoniam autem Helenus Priami filius, à Chaone fratre, quem in venatu per ignorantiam dicitur occidisse, nominauit, quasi ad solatium fratris extincti. Seruius enarrans illum Virgilij locum, libr. Æneid. 3.

Protinus aerias Phæacum, &c.

Et rursus in eodem libro, Epirus in vniuersum appellata, A croceraunijs incipit montibus: in ea primi Chaones, è quibus Chaonia.

Chaonia, Comagenæ vrbs in Syria. Ptolem.

Chaonia, pars montana Epiri, licet quandóque sumatur pro toto Epiro. Virg.

Chaoniámque omnem Troiano à Chaone dixit.

Stepha. Chaonia est in media Epiro. hinc Chaonius, Chaonites, Chaonicus, Chaoneus: & fœmininum Chaonis.

Chaonitis, Assyriæ regiuncula. Strabo.

Chaos, rudis inordinataque materię confusa cõgeries. Poëtæ aiunt Chaos in principio fuisse, id est, confusionẽ rerum atque elementorum. Postea verò Deum diremisse illam cõgeriem omnem, singulísque rebus ex confuso aceruo separatis, in ordinémque descriptis, instruxisse mundum, pariter & ordinasse, Ouid. primo Metamorphoseos,

Virgilius 4. Georg.

Atque Chao densos diuum narrabat amores.

Dictum autem putatur Chaos, à verbo Græco χέω, quod est fundo. Nihil enim aliud hoc nomine intelligi volunt, quàm rudem, informémque elementorum omnium confusionem.

Charabe, Galileæ Superioris vicus. Ioseph.

Characa, Næsaidis regionis locus in Phrygia. Strabo.

Characena, Susianæ regio. Ptolem.

Characina, Ciliciæ regiuncula. Ptolem.

Characu nomen loci. 2. Mach. 12.

Characeni, Tauricæ regionis populi, ab oppido Charace sic dicti, quod inter huius regionis vrbes commemorat Ptolemæus. Plin. lib. 4. cap. 12.

Chracmôba, vel Mobucharax, vrbs Palestinæ, Inde Characmobenus & Mobucharacenus. Stephanus.

Characometes, fluuius Asiæ Athen.

Charadnæ, Carmaniæ gens. Ptolem.

Charadra, vrbs Phocidis, non procul à Lilæa Gentile, Charadræus Steph.

Charadrus, Ciliciæ fluuius, à quo & lacus & statio propinqua nomen sumpserunt, cuius aqua masculos generandi habet facultatem. Papinius lib. 4. Thebaidos,

Quæque pauet longa spumantem valle Charadron Neris.

Charan, i. quasi cantans, aut quasi clamans, siue agnus, vel cognitio eorum. filius Disan filij Seir Horræi. Gen. 36.

Charan, i. ira, siue irascẽs, vel Syriacè libertas. Latinis Carræ, Iob, 11. Iudith. 5. Act. 7. Mesopotamiæ ciuitas, in quam Abraham se recepit, vbi & Thare pater eius mortuus est, Gen. 11. Act. 7. à Charra Syriæ fluuio nomẽ inuenit. Steph. Ibi Romanus cæsus est exercitus, & Crassus dux interfectus. Lucanus.

Assyrias Natio maculauit sanguine Carras.

Charandæi, populi iuxta Pontum. Orpheus in Argonaut.

Charandra, sinus maris Arabici, ad Arsinoen vrbem Plin.

Charauni, Scythiæ extra Imaum gens, & oppidum. Ptol.

Charades Tyrius, apud Atheniẽses legislator, qui legẽ tulit, ne quis amatus veniret in concionẽ.

Charax Armeniæ minoris oppidum & Parthiæ quoque. Ptolem. Item, Cretæ promontorium, Curopalat. & Susianæ vrbs ad Sinum Arabicum, inter Tigrim & Eulæum. Ptolem.

Charax, locus Alexandriæ iuxta Celenas Phrygię, vbi Alexander Magnus castrametatus est. Gentile, Characenus. Nicetas.

Charax, Catiæ vrbs, quæ nunc Trallis. Step

Charax, maximum emporium prope Nicomediam in eius sinu. Est & alius locus Ponticæ regionis. Steph.

Charaxes, siue Charáxus, Herodoto li. 2. vir Mitylenæus, frater Sapphus poëtriæ, qui captus Rhodopes meretricis amore, eius causa opes suas omnes dilapidauit, & ad summam redactus inopiam, pyraticam exercuit. Ouid. in Epist. Sapphus.

Gaudet, & è nostro crescit marore Charaxus
Frater, & ante oculos itque reditque meos

Et paulò antè,

Arsit inops frater, victus meretricis amore:
Mistáque cum turpi damna pudore tulit.
Factus inops, agili peragit freta carula remo:
Quáque malè amisit, nunc malè querit opes

Charbanus, Medorum mons. Plin.

Charcamis, i. agnus quasi ablatus, aut agnus quasi palpans, vel ciuitas ablata. ciuitas iuxta fluuium Euphratem. Isa. 10.

Charchas, i. agni cooperimentum, aut agni thronus, vel calix, vel quasi tortuosum non planum. nomen eunuchi. Esth. 1.

Charento, pagus ponte & Matrona flumine celebris, à ciuitate Parisiẽsi, Frãcorum, metropolis, duobus ferè milliaribus distãs, iuxta quem est Echo, quæ duodecies eandem hominum vocem, cámq; articulatam repetit, Gal. *Charanton.*

Chares, Atheniensium dux, ad promittendum

facilis & promptus. Vnde prouerbium natum, Charetis pollicitationes. Suidas. Fuit. & Chares Lydius statuarius Lysippi discipulus, qui Rhodi Solis colossum fecit. Plin. libro trigesimoquarto, cap. 7. Fuit & Chares teste Plutarcho in vita Artaxerxis, qui in bello Cyrũ vulnerauit, succisa vna poplitis, tandémque insania correptus est, nimia illati Cyro vulneris arrogantia.

Charetes, Peloponnesi fluuius, circa Argiam. Plutarch. in Arato.

Chariati, oppidum Charreorum in Arabia felici Plin. Chariatha Ptolemæo.

Charidemi promontorium, Ptolem. Hispaniæ est ad mare mediterraneũ, *Cabo de Gates* Clusio, & *Canebo de Agatas* Floriano, ab Achate lapide precioso, qui in hoc promontorio effoditur.

Charidêmus, dux Chersobleptæ Thraciæ regis militum. Demosthenes contra Timocratem. Fuit quidam etiam Romanus feris obiectus. Martialis.

Charin, fluuius Themiscyrenæ, in Surium vrbi cuidam cognominem fluuium influens. Plin. lib. 6. cap. 4.

Charilaus Lacedęmonius nobilis, comæ nutriendæ studiosus, qui interrogatus cur comam nutriret, respondit, Quia ex omni ornatu hic foret pulchrior venustiórque ac sumptus minimi. Idem interrogatus cur admodum paucas leges sanxisset Lycurgus: Quia, inquit, paucadicentibus, paucitas legum sufficit. Cælius lib. 18 cap. 4. ex Plutarcho.

Charilus, dux Lacedemoniorum Tegeatas superauit. Paus.

Charimatæ, populi iuxta Pontum. Steph.

Charinda, Mediæ fluuius. Ptolem.

Cariphron, vnum ostiorum Indi fluminis. Ptol.

Charis, Vulcani Lemnij vxor.

Charisia, vrbs Archadiæ, à Charibo Lycaonis filio Steph.

Charisius, Atticus orator. Cicero in Bruto,

Charispa, Bactrianæ vrbs. Ptolem.

Charistia, festa erant apud Rom. in qnibus cognati & consanguinei conuenire solebant, & inuicem mutua dona dare. Ouid. in Fast Hæc autem fiebant xi. Cal. Mart. vide Val. Max. li. 1.

Charistus, Colchidis fluuius. Ptolem. *Tamasa* M. Nigro dicitur.

Charites, seu Gratias quidam ex Venere & Ioue genitas scripserunt, alij ex Venere & Libero: Cicero ex Erebo & nocte ortas existimat. Lactãtius in primum Thebaidos, Iouis & Autonoes filias putat. Hesiodus Iouis & Eurymones Oceani filias scribit. Tres sunt Aglaia (quę alio nomine Pasithea dicitur) Thalia, Euphrosine. Tot autem ideò esse prodiderunt, quia & benefici esse in alios debemus, & aliorum beneficia suscipere: & iis qui in nos fuerunt liberales, retribuere: quæ tres actiones sunt separatæ. Alij ideò dicunt tres Gratias esse, quia acceptum beneficium eum fœnore reddi debet. Quapropter solebant veteres ita Gratias pingere, vt vna earum auersam faciem teneret, quasi à nobis profecta: duæ verò nos aspicerent, vt duplex nobis beneficium rependi debere ostenderent: Nudæ etiam pingebãtur, quia beneficia fuco debent carere, & nullo velamine obtegi: iuuenes, ne beneficij memoria senescat: ridentes, quòd hilariter dandum sit. Item connexæ quia intolubiles esse Gratia dicet: & beneficium, aliud semper beneficium parere, perpetuúmque amicitiæ fœdus. Qui Veneris & Liberi filias arbitrantur, (è quibus est Seruius) hac mouentur ratione, quòd horum præcipuè deorum muneribus gratiæ cõcilientur. Tradunt etiam eas in Acidalio fonte, qui est in Orchomeno Bœtiæ vrbe, lauari, quoniam pura esse beneficia oportet, non sordida. Mantuanus.

Charites, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 281.

Carmándæ, vrbs trans Euphratem iuxta portas Babylonias. Inde Charmandenus Steph.

Charmaræ, gens Indica. Plin.

Charmæi, Oppidum Minoeiorum in Arabia, qui à rege Cretæ Minoe originem trahere existimantur. Plin. lib. 6 cap. 28.

Charmel, i. cognitio circuncisionis, vel agnus circuncisus, aut teneritudo illę segetum: vel coccinus. ciuitas tribus Iudæ, Ios. 13. Item locus in Moab in deserto, ad sextum lapidem.

Chebonis ab orientali plaga Isa. 29.

Charmidas, vir quidam extitit in Græcia, qui tantæ fuit memoriæ, vt quę quis in bibliothecis exegerit volumina, legentis modo repræsentarit. Plin. lib. 7. cap. 4.

Charmides, pugil nobilis apud Paus.

Charmi, i. vinea, siue cognitio aquarũ, vel agnus aquarum, aut quasi celtitudo filius Ruben. Genes. 46. 1. Paralip. 5. Filius item Iuda. 1. Paral. 4. qui Gene. 46. dicitur Her. Filius prętera Zabdi, filij Zareæ, filij Iuda pater Achar siue Achan, Iosue 7. Item nomen ciuitatis, Iudith octauo cap.

Charmides Massilienſis scriptor, qui Luscinian non modò musicæ studiosam, sed & gloriam ambitiosius captant, scripsit.

Charmione, Cleopatræ ancilla, spontaneam dominæ mortem imitata. Plut. in Antonio.

Charmis, vrbs in Sardinia, à Carthaginenſibus condita. Gentile, Charmites. Steph.

Charmis, Massilienſis medicus, qui consueuerat balneis frigidis etiam hyeme frigidissima lauare ægrotos. Plin.

Charmónia, Hispaniæ vrbs Ptolemæo, Carmo Straboni dicta.

Charmothas, Portus in Arabia, centum ferè stadiorum ambitu, ingressu angusto, & omnes scaphæ periculoso. Strab. lib. 16.

Charmus, Syracusius quidam poëta, qui teste Athenæo, in singula quæ apponerentur, versiculos ac paræmias promebat, vti est illud de piscibus, ἥκω λιτὸν ἀγγάριον, ἀλμυρὸν βάθος, id est, venio Ægæum linquens salsam profunditatem: vnde videtur Martialis argumenta desumpsisse.

Charon, Lampsacenus historicus, qui tempore primi Darij floruit; scripsit Aethiopica libris duobus, Cretensia, Græcanica, & alia.

Charon, Carthaginensis historicus, scripsit tyrannorum quotquot in Asia atque Europa fuêre clarorum virorum vitas libris quatuor, & mulierum totidem.

Charon, Naucratius historicus, descripsit sacerdotes Aegypti & reges, qui fuêre ab initio in qualibet gente, & alia.

Charon, Erebi & Noctis filius, inferorum, portitor, quem poëtæ fabulantur defunctorum animas futili cymba per Stygiam paludem transuehere. Virgil. 6. Aeneid.

Portitor has horrendus aquas, & flumina seruat
Terribilis squallore Charon: cui plurima mento
Canities inculta iacet, stant lumina flammæ:
Sordidus ex humeris nodo dependet amictus.
Ipse ratem conto subigit, velisq; ministrat,
Et ferruginea subuecta corpora cymba,
Iam senior, sed cruda Deo viridisq; senectus.

Charondas, Thurius (à Catana ciuitate, vnde originem habuit, Cataneus appellatus) legem tulit, ne quis armatus in concionem veniret. Cumque postea ipse turè rediens imprudens vt erat gladio accinctus, in concionem veniret, admonitus legis, ab eo qui proximè sedebat, eodem gladio incubuit, cùm liceret culpam dissimulare vel defendere. Valerius libro sexto, capite quinto. Meminit eius Cicero libro tertio de legibus.

Charonea, orum, regio est Asiæ ad Mæandrum fluuium, vicina Hierapoli, Characi, Magnesiq, & Mynuti, terram habet cauernosam, putridâ, & incendiis obnoxiam. Strab. lib. 12.

Charonea porta, appellabatur vna ex portis Athenienſis nomophylacij, per quam damnati ad supplicium ducebantur.

Charonium, est antrum inter Tralleis & Nisam, vbi ægroti solemnibus quibusdam superstitionibus à morbis liberari credebantur. Strab. libro 14.

Charops, Æschyli filius, princeps Athenienſium XIIII. Alcmæone Archonte perpetuo mortuo, placuit Athenienſibus vt Archontes in decennium tantùm imperium obtinerêt: primúsque hic Charops creatus est. Anno primo principatus Charopis, incidente in annũ primum Olympiadis septimæ, Roma à Romulo condita est. Sigonius.

Charops, siue Chárobes, vir Troianus, Hippasi filius, & Soci frater, quos ambos vno die Vlysses interemit. Homer. 13. Iliad.

Charops, inter Epirotas primarius, qui Tito Quintio Flammino, consuli Romano, contra Philippum bellum gerenti, fauit. Plutarchus in vita Flaminij.

Charsena, id est, agnus anniculus, siue agnus dormiens, nomen viri. Esth. 1.

Chasium, filius Mestraim. Genes. 19. Heb. Chasiuhim, populi nomen, qui & Philistiim, siue corrupte Palæstini. Latinè, tegumentum tabularum, vel sedes tabulatum, aut sepes vel temeritas vitæ.

Charixena, poëtria quædam, cuius meminit Aristophanes comicus.

Caspia, nomen regionis, quæ à Caspio mari vocabulum sumpsit, vt quidam putant. Nicolaus Lyra, in Babylonis regione locum esse putat, vbi plures Leuitarum post captiuitatem manserint. 1. Esdr. 8. Lat. argentaria, siue cupiditas, aut Syriacè, verecundia.

Charta, vrbs Tyri, ex qua & Dido dicta fertur, & ab se conditam vrbem Carthaginem appellasse.

Chartaia, vrbs Hircaniæ versus Orientẽ, Laonic.

Chartani, Marmaricæ gentis nomen. Ptolem.

Cartheia, oppidum insulæ Ceæ, quam Ceon alij nominant. Plin. lib. 4. cap. 12.

Charybdis, gurges vorticosus in freto Siculo, iuxta littus Tauromenitanum, Scyllæ oppositus, contrariis fluctuum concursibus in miram altitudinem assurgens, statúsque temporum vicibus obuia quæque absorbens, iterúmque euomens. Virgil. 3. Aeneid.

Dextrum Scylla latus, læuũ implacata Charybdis
Obsidet: atque imo barathri ter gurgite vastos
Sorbet in abruptum fluctus: rursusq; sub auras
Erigit alternos, & sidera verberat vnda.

Poëtæ fabulãtur Charybdim mulierem fuisse rapacissimã, à Ioue cùm Herculis boues surripuisset fulminatam, & in voraginem hanc conuersam. Seneca ad Lucillum, Charybdis an respondeat fabulis, perscribi mihi desidero. Fac nos certiores, vtrum vno tantùm vento agatur in vortices; an omnis tempestas ac mare illud contorqueat, & an verum sit, quicquid illo freti turbine arreptum est, per multa millia trahi. Thucidides libro quarto scribit esse fretum inter Rhegium & Messanam, quo breui spatio Sicilia à continenti distat. Cicer. in Antonium: Quæ Charybdis tam vorax? &c. Plin. lib. 3. cap. 8. hodie *Galoforo*.

Chaselon, id est, fiducia, vel temeritatis eius, siue ilia eius, aut mansionis thronus, vel calix siue tegumentum mansionis, pater Elidad principis tribus Beniamin. Num. 34.

Chasira, Armeniæ Minoris oppidum. Ptolem.

Chasphon, 1. Mach. 5. Palestinæ oppidum. Iosepho quoque, 12. Antiq.

Chasuari, Germaniæ populi. Tacit. Duringos æstimat Althamatus.

Chaszanemica, Ponti vrbs. lib. Notit.

Char, Mercurij Trismegisti filius, floruit anno ante conditam vrbem.737.Euseb.

Chateni, Arabiæ fœlicis populi, ad sinum Capeū. Plinius.

Catracharta, Bactrianæ, & Assyriæ vrbs. Ptol.

Chathénia. Vide CARTHENIA.

Chatræi, Indiæ intra Gangem populi. Ptolem.

Chatramotites, regio iuxta mare rubrum. Strab. lib.15. Ciues Chatramotitæ. Vranius Chatramotas vocat. Steph.

Catrisacha, Ariæ vrbs. Ptolem.

Chatténia: Nam in Labo apud Steph. per duplex t, scribitur: suo autem loco aliquoties per simplex t, quamuis ordo literarum duplex postularet: (sed hic sæpè ab ipso negligitur) regio est Gerrhæorum, aspera alioqui, sed vicis & turribus instructa, propè mare rubrum. Ciues Chatteni.

Chatti. Vide CATI.

Chattuarij, Germaniæ populi. Strabo.

Chaubi, Germaniæ populi ad Oceanum spectantes. Strab. lib.7.

Chauci, Plin. & Tacito Cauchi, vel Cauci, Ptol. & Strab. Germaniæ populi, quod Clau. Chaycos appellat. In Maiores & Minores diuiduntur. Minores sunt Frisij Groeningenses. Maiores, Lunoburgenses, Bremenses, ad Hemburgum vsque.

Chauni, populi Thesprotiæ. Steph.

Chaum, Argiæ mons. Pausan. & Castellum in Taurica Chersoneso. Strabo.

Chaunaria extrema, Libyæ interioris vrbs. Ptol. *Cabo denon*, Castallo. Promontorium est ad mare Atlanticum.

Chauon Chauonis, regio Mediæ: inde Chauones. Stephan.

Chaurana, Scythiæ extra Imaum vrbs. Ptolem.

Chaurina, Ariæ vrbs. Ptolem.

Chazéne, Satrapia iuxta Euphratem Mesopotamiæ. Stephan.

Chebbon, i extinguens vel extinctus, aut quasi intelligens, vel quasi ædificans, ciuitas in tribu Iudæ. Ios. 15.

Chebron, Ægypti Rex, regnauit annis XIII.

Chelæ, locus inter Apolloniam insulam & Sangarium flumen. Arrian. Est & locus circa Byzantium. Dionysi item duo Africæ promontoria, circa Carthaginem.

Cheleab, secundus filius Dauid de Abigail, vxore Nabal Carmeli. Reg. 25. Lat. thorus, vel omnis pater, siue consummatio, vel prohibitio patris.

Cheliau, nomen viri. 1. Esd. 10. Lat. omnis vel totus ipse aut cōsummatio eius, siue prohibēs eū.

Chelidoniæ, insulæ cōtra Tauri promontorium pestiferæ nauigantibus, duæ sunt: quarum vna Corydela, altera Menalipea dicitur, Stephan. Dionysius trium meminit, & Strab. lib. 14.

Chelidonia vocatur Fauonius ventus, à die 6. ante Februarias Idus, vsque ad 7. Calend. Martias: eo quòd his diebus hyrundines primùm conspici incipiant.

Chelidónij, populi Illyriæ. Steph.

Chelidónium, Tauri montis promontoriū. Plin. lib. 5. cap. 27. Tautus mons (inquit) ab Eois veniens littoribus, Chelidonio promontorio disterminatur.

Chelion, i. consummatus, siue perfectus, aut totus columbinus, filius Elimelech Beth-lehemitæ. Ruth. 1.

Chelippus, mons in Chio insula. Germ. Cæsar. in Aratum.

Chelion, nomen terræ. Iudith 2.

Chelmad, i. quasi docens, aut totus mensurans, siue omne indumentum, vel consummatio, vel cessatio mensuræ, vel indumenti, nomen vrbis. Ezech. 27.

Chelmon, nomen loci inter Belma & Bethuliā. Iudith 7.

Chelonátes, promontorium Achaiæ, quod Ptol. Chelonita dicitur.

Chelone, promontorium Coi. Pausan.

Chelonides, palus Libyæ interioris. Ptolem.

Chelonites, insula in rubro mari. Gentile similiter Steph promontorium Elidis. Ptolem.

Chelonóphagi. Plin. lib. 6. c. 25. in Carmaniæ angulo sunt, testudinū superficie casas tegentes, carne vescentes. Nam χελώνη Græcè testudinē significat. Hæc (inquit idem Plin. lib. 9.) adeò in Indico mari magnæ sunt, vt singularum superficies habitabiles casas integant. Strab. lib. 16. adeò magna alio in loco reperiri scribit, vt Chenelonophagi in eis nauigent.

Chelub, i. Canistrum, vel caninus, nomen viri. 1. Paral. 27.

Chelydoreus, mons in Bœotia. Pausan.

Chembis. Vide CHEMNIS.

Chemmis. Vide CHEMNIS.

Chemnis, vrbs magna Ægypti in præfectura Thebaica, propè Neapolim. Idem Chemnin insulam in ea esse scribit. Cæterum Hecatæus in descriptione Ægypti, Chembis, inquit, insula est in Buris, iuxta templū Latonæ, Apollini sacra, innatans aquæ, & huc illuc mobilis. Insularibus. Chemmites & Chemmis Steph. Pomp. Mela lib. 2. De hac Herod. lib. 2. scribit, quam Echemmin nominat: vel Chemnin, vt aliquorum habent exemplaria.

Chemmisia, vrbs Misniæ.

Chen, vrbs Laconicæ: ciuis Chenicus, cuius fuit Myson, aliàs Cheneus.

Cheneres, Ægypti Rex, regnauit annis XVI.

Chenobóscia, vrbs Ægypti, è regione Diospolis, quasi ab anserum pascuis dicta, quæ tamen nullæ illic apparent circa Crocodilos autem occupantur Cheneboscitæ. Steph.

Chenne, i. basis aut rectitudo, siue præparatio, nomen vrbis. Ezech. 27.

Chennis, lege CHEMNIS.

Cheops, Ægypti rex. Hero. l. 2. Vide CHEOSPES.

Cheópes, Ægypti rex, qui celeberrimā illā Pyramidem

midem ſtruxit, in qua tam multa hominum millia opus tot annis fecerunt, vt pro apio, cæpa, allio, expenſa fuerint mille & ſexaginta talenta.

Chephrem, Cleopis frater, Aegypti & ipſe rex poſt fratrem Herod. li. 1.

Chepta, Aſiæ fluuius, inter Orthoſpanam Drangianæ regionis vrbem & Peucolaitem. Plin.

Cheræus Aegypti locus circa Canobum. Procop.

Chereos, Caſtelli nomen, in Aſia minori circa Iſauriam, Suidas.

Cheremocrates, inſignis quidam artifex fuit, cuius opus Epheſiæ Dianæ templum Strabo fuiſſe ait, pollicitúmque Alexandro ſeſe montem Atho id eius formam fabricaturũ, vt tanquam ex gutto quodam aqua in phialam effunderetur. Hæc ille, lib Georg. 14.

Cherias, Athleta quidam, quem Hercules Condylo interfecit.

Cherias, medicus fuit Athenienſis, qui apud Plinium teſtis eſt radicem Cardui ex aqua decocta potatoribus ſitim facere, ſtomachum corroborare, & vuluis aliquid conferre.

Cherilus, malus poëta temporibus Alexandri Magni. Horat. 2. Epiſt. 1.

Chærophon, Tragædiographus fuit, qui nocturnis lucubrationibus ſeſe adeò extenuabat, vt per iocum Noctua diceretur: vnde natum prouerbium, Nihil differs à Chærophonte.

Chærophon, Athenienſis philoſophus, cuius incredibilis iracũdia abiit in prouerbiũ: In Palladis veſtigiis nihil Chærophõtis gubernalis.

Cherinthus hæreticus quidam CHRISTI regnum terrenum futurum poſt reſurrectionem & homines in carne iterum cõcupiſcentijs & vitijs ſubiectam conuerſationem habituros docebat. Euſeb. lib. 3. cap. 28.

Cherintus, puer admodum inſignis facie & candore, qui ſeipſum proſtituit Hor. 1. ſer. ſat. 2.

Chermula, Palæſtinæ vrbs. lib. Notit.

Cherogypſi, Thraciæ fluuius circa Cheroneſum. Niceph. Gergoras.

Cherreidæ portus circa Teium, Ioniæ vrbem, Septentrioni obuerſus. Strabo, lib. 14.

Cherres, Aegypti rex, regnauit annis xv. anno à diluuio 804.

Cherroneſus, Libyæ, vrbs, & Lyciæ, atque Cnidi. Steph. item apud Rhegium, è regione Siciliæ. Plutach in Craſſo. In Sardinia oppidum. Ptol. & in Aethiopia ſub Aegypto atque ad ſinum Arabicum. Ptolem. Sunt præterea eiuſdem nominis vrbes in Aethiopia, Hiſpania, & Bithynia. Ptol. Strabo. Plin Diodor.

Cherronêſus, ſeu Cherſoneſus, ἀπὸ τῆς χερσοῦ, ἡ νῆσος. terra eſt, in inſulæ modum mari cincta, vno tantùm, cóque anguſto ſpatio continenti adiuncta. Latini Peninſulam vocant, Quinque autem inſigniores commemorantur Cherroneſi: quarum celeberrima Achaiæ adhærens, Peloponneſus appellatur. Secunda, quæ à vicina continente Thracia dicitur, cuius Iſthmus ab occaſu Melane ſinu, ab ortu Propontide abluitur. Tertia, quæ Saxoniæ adhærens, à Cimbris qui eam tenuerunt, Cimbrica appellata eſt: hodie Dania dicta. Quarta, inter Pontum Euxinum, & Mæotidem paludem ſita, à Tauris Scythiæ Europeæ populis Taurica appellata. Quinta, quam Auream cognominant, in India ſita ſupra Gangem, ortum verſus iuxta ſinum quem Magnum appellat Ptolemæus.

Cherronêſus, Syriæ ciuitas, quas aliàs Apamea. Stephanus.

Cherronêſus, vrbs in Cherſoneſo iuxta Cnidum ciuis, Cherroneſius.

Cherronêſus, vrbs Thraciæ, in Iſthmo Cherroneſi: inde Cherroneſius.

Cherronêſus, vrbs Tauricæ, Aſpera cognominata Herod. lib. 4. Gentile, Cherroneſites. Alia Cherroneſus Cretæ, cum oppidulo eiuſdem eſt nominis.

Cherronêſus, vrbs Libyæ, Chertura dicta: inde Cerrurius.

Cherronêſus, promontorium in Lycia.

Cherronêſus, vrbs iuxta Corrhonitin vrbẽ. Step.

Chertura, vrbs Libyæ. Steph. Vide CHERRONESVS.

Cherſeus. Phœniciæ fluuius. Ptolem.

Cherſidamas, vir Troianus, quem Vlyſſes in bello interemit. Homer. lib. Iliad. 11.

Cherſiphon, Architectus quidam fuit eximius qui Dianæ Epheſinæ templum mirè extruxit, poſtea aliud fecit maius illo. Strabo. lib. 14.

Chêrſius nomen proprium viri.

Cherſis, Africæ vicus Ptolem.

Cherſo, Ponti, maritima vrbs, ad Mæotidem paludem. Procop Cedren.

Cherſoneſus, Siciliæ promontorium Ptol. Item Euboeæ, Perſidis, Peloponneſi, Aegypti, quæ promontoria variis cognominibus à Geographis recentioribus deſignantur.

Cherſoneſus, inſula maris Africi. Ptolem. Idẽ author tres alias Cherſoneſos in Marmarica videlicet, in ſinu Arabico & Perſico conſtituit.

Cherrobatus, Pannoniæ ſuperioris ciuitas. Ptolem.

Cherub nomen viri. 1. Eſd. 2. In. 2 Reg. 22. debet legi Cherub, nõ Cherubim. lat. quaſi puer, vel quaſi multiplicans, aut quaſi pugnans, vel cognitionis, aut ſcientiæ multitudo.

Cherubin, generis neutri & pluralis numeri, pro illo Angelorum choro. Cherub verò, ſeu Cherubim per m, tam maſculini quàm neutri generis eſt.

Cheruſci, populi Germaniæ, circa Albin. Plin. lib. 4. cap. 14.

Cheruſci, Germaniæ populi Tranſithenani, quos Bacenis ſylua Germaniæ ii gens à Sueuis pro natiuo muro diuidit. Tacit.

Cheſeleth-thabor, ciuitas in tribu Iſſachar

Ios.19. Lat. temeritates, seu fiducię, aut ilia electionis seu puritatis.

Chesion, oppidum Ioniæ: vnde Chesicus ortus in masculi gene. vsurpans. non ciuitatem, sed locum esse dicit. Steph.

Chesium, Ioniæ oppidum. Steph.

Chesius fluuius in Samo insula. Plin.

Chessius, Sarmatiæ Europeæ fluuius. Ptolem.

Chessor, 1. fiducia, aut temeritas eius, siue ilia eius, aut thronus mansionis, vel calix, seu tegumentum mansionis. nomen villæ in Ierosolymæ finibus Iosue 15.

Chetima, pro Italia & regionibus attingentibus habetur à M. Beroaldo. Vide CYPRVS.

Chettæa, Marmaricæ in Africa vicus. Ptolem.

Chiaca, Armeniæ vrbs. Anton. & Pont. in li. Not.

Chidnæi, Orpheo in Argonauticis, populi iuxta Pontum.

Chidon, i. iaculum vel infortunium, siue quasi iudicans. nomen loci. Para 13.

Chidorus, siue Chilorus, fluuius Macedoniæ, qui per Mygdoniam fluens, in Axium Mygdoniæ fluuium intrat. Herodot. lib. 7.

Childatus mons est Hyberniæ.

Chij populi sunt qui quum mero calentes Spartam venissent, accessissentque ad curiã Ephororum, in cutulib. magistratuum scllis ventris onera per summam fœditatem deiecerunt. Hinc natum prouerb. Chios omnia percacãs.

Childebertus, Parisiorum princeps, anno salutis 516. hic in Armarichum Gotthorum regem sororis suæ Clotildis maritum bellum mouit, ac victor victum obtruncauit, quòd Clotildem ipsam virginis & verberibus ob cultum orthodoxæ fidei quotidie incessere. Sui etiam fratris Clodomiri filios pupillos & clientes suos ad se venire iussos interfecit, vt eorum patrimonio potiretur. Volat.

Childebértus Clodouei frater, Franciæ rex. anno salutis 700. præclarum nihil gessit, nec quicquam de eo scriptum legimus. Robertus Gaguinus. lib. 1. Aemil. lib. 1.

Childebértus, Francorum rex, regnauit annis IX. anno salutis 741.

Childericus, Suessionum rex, anno salutis 566.

Childericus, Francorum rex, Merouei successor, propter nobilium matronarum stuprum, in Thuringiam, Vidomato regni cura commissa, fugit. Franci Aegidium in regem elegerunt qui octo annos imperauit. quem Childericus reuocatus fudit, vicitque, recuperato regno. Paulus Aemelius lib. 1.

Childericus, Clodouei regis Francorum trium filiorum medius, Austrasianis rex datus est. Aemil. Qui postea Francorum rex electus, crudelis in suos, nobilem in quodam palo alligatum fustibus cædi iussit. Indignè hoc facinus ferentes Franci coniurationem aduersus eum inierunt: qua facta, cùm rex à venatione rediisset, à suis cum vxore prægãte est interfectus, anno regni sui XII. Paul. Aemil. lib. 1.

Chiliastæ, hæretici quidã, quos Milenarios Augustinus interpretatur, propter illud ex sacra pagina. Vna dies apud Dominum vt mille anni, & mille anni vt vna dies. Cæl. lib. 1.

Chiliocomus, Mediæ tractus, prope Cordueuam, Ammian.

Chilmanense, oppidum in Africa propria. Plin.

Chilum, Palęstinæ locus. Iosue 15.

Chilo, Philosophus Lacedæmonius, vnus ex septem sapientibus Græciæ. Eius tria dicta fuerunt Delphis in templo Apollinis consecrata: scilicet. Nosce teipsum, Nihil nimis, Comes æris alieni atque litis est miseria. Quin & funus eius, quum, victor è Olympiæ filio, gaudio expirasset, tota Græcia prosecuta est. Plin. lib. 7. cap. 32.

Chilo, Caronis seruius grammaticus.

Chilpericus, nonus Francorũ rex na turæ dificilis tres duxit vxores, quarum primam repudiauit, ac velatum in cœnobio conclusit, alteram noctu strangulauit, ad hoc per Fredegundam concitatus, quam postea duxit vxorem, omnibus subditis ob facinora horrenda, obscœnásque libidines, quòd singulorũ thoros fœdaret, ac turpiter conspurcaret, exosus: quem denique Fredegũda, eius vxor impudica, ex venatione redeũtem sub vesperum, occidi curauit. Cuius corpus in templo S. Germani pratis de, Parisiensi suburbio iacet. Cuiusque vita tristicho continetur,

Campanos vastauit agros, crudelis, & atrox:
Vxorem primam iugulat, Fredegunda secunda.
Quem iugulat: mors hæc crudeli digna marito.

anno salutis 723. Annales Franciæ.

Chilpericus, in Francorum regem electus, prius Daniel sacerdos vocatus, regnauit an. III. an. salutis. 718.

Chimæra, mons Lyciæ igniuomus, in cuius cacumine leones habitant: in medio autem, vbi pascuis abũdat, capræ: in radicib. autem serpẽtes. Hinc factus est locus fabulæ, Chimæram monstrum esse, quod flammas euomat, caput & pectus leonis habens, ventrẽ autem capræ, & caudam draconis. Lucretius, *Prima leo, postrema draco, media ipsa Chimera.* Horatius, triformem cognominat.

Quòque Chimera iugo mediis in patribus hircum:
Pectus & ora leæ, caudam serpentis habebat.

Et quoniam Bellerophon Glauci filius montem hunc habitabilem reddidit Chimæram fingitur occidisse. Hæc ferè Seruius in illud Virg. 6. Æneid.

—flammisque armata Chimæra,

Ignem eius accẽdi aliqua, extingui verò terra aut fœno, Gnidius Ctesias tradit Pl. li. 2. c. 106. Finxerunt filiam fuisse Typhonis & Chelidriæ. Hesiodus tamen ex Hydria natam affirmat.

Chimæra, vrbs Siciliæ. Xenoph. lib. 1. rerum Græcanicarum. Gentile, Chimæreus. Steph.

Chime

Chimerus, Argiæ regionis torrens. Pauſ.

Chimerij, populi Aſiæ Amazonibus proximi. Dicuntur etiam Chimerij, quicunque occupatis ſuis agris incoluit terras.

Chimerium, Phthiotidis mons in Theſſalia, Pli. libr. 4. cap. 7. Steph. promontorium eſt Theſprotiæ. Gentile, Chimericus.

Chimo, Ægypti vicus ad mare mediterraneum.

Chimaphal Mauritaniæ Cæſarienſis flumen. hodie *Celef.*

Chiana. Dalmatiæ vrbs. Ptol.

Chiomara, cùm à Romanis hoſtibus capta eſſet, cuidam Turno, qui ſuæ pudicitiæ vim intulerat, caput cautè obtruncauit, quod propriis veſtibus inuoluens, vnà cum ſuis domum remeauit, vtque in viri conſpectum peruenit, laxato ſinu, caput, quod geſtabat, antè illius pedes effudit. Plut. lib. de clar. mulier.

Chione, nobile ſcortum fuit, dictum à Candore. χιὼν enim Græcè niuem ſignificat. In hanc extat illud feſtiuum Martial. libr. 5.

Digna tuo cur ſis indignáque nomine, dicam.
Frigida es & nigra es: non es & es Chione.

Chione, filia Dædalionis, cuius nuptias cùm ob formæ elegantiam multi ambirent proci, tandem Pæonio Epidaurienſi, nupſit. Redeunte autem Mercurio à Cyllene monte, & Phæbo Delphis ab vtroque conſpecta eſt: qui ſtatim amore eius capti, ſeparatim eam de ſtupro interpellant. Cumque Apollo concubitum in noctem diſtuliſſet, Mercurius motæ impatiens, caduceo eam tangens, altiſſimo ſopore oppreſſit, dormientémque vitiauit. Sub noctem deinde Apollo, accepta anus forma, ad eam ingreſſus, voti ſui compos factus eſt. Ex vtroque itaque grauida effecta, Mercurio Autolycum peperit, Apolini verò Philanmonia, qui carmine & lyra plurimum valuit. Poſtea, quòd diis placuiſſet, ſuperbia elata, non verita eſt ſe Dianæ pulchritudine præferre: qua iniuria commota Diana, ſagittis eam interemit. Ouid. 11. Meta.

Item Iuuenalis.

Et dubitas alta Chionem deducere ſella?

Chionitæ, gens Perſis vicina. Amm. Marcel.

Chios, inſula maris Ægæi, nongentorum circiter ſtadiorum ambitu Ioniæ adiacens, inter Samum & Lesbum, in qua laudatiſſima naſcitur maſtice. Hanc Ephorus priſco nomine Æthaliam, Cleobulus Chiam appellauit, à Chione Nympha, ſiue à niue: alij & Macrim & Pityuſam, Plin. lib. 5 cap 31. montem habet Pellenæum, & marmor Chiũ: item templum Apollinis qui inde Chirus appellatur: & promontorium Aruiſiũ, à quo Aruiſia vina. Luca. lib. 8.

Quas Aſine cautes, & quas Chios aſperat vndas.

Vnde adiectiuum huius. Tibul. lib. 2.

Nec mihi fumoſos veteris proferte Falernos
Conſulis, aut Chio ſoluite vincla cado.

Sunt qui quadrigeminã Chium eſſe putant, vt prima ſit Chios inſula, ſecũda Cariæ vrbs, ſub monte Pellenæo, tertia in Eubœa, quarta in Cherroneſo Rhodiorũ iuxta Triopiam Steph.

Chios vrbs, poſtea Bernice dicta Steph. hæc inſula protulit memorabiles viros, Ionem tragicum. Theopompum hiſtoricum, & Theocritum ſophiſtam.

Chios, Stepheno clariſſima inſula eſt Ionũ prope Eryſtias cum vrbe eiuſdem nomine, à Chio, Oceani filia, vel à niue in ea abundante.

Chirocrates, nomen architecti celebris, qui ab aliquibus Dinocrates dici ſolet. Plin. lib. 34.

Chirogylium, inſula. Plin. lib. 5. cap. 3.

Chiron, Centaurus, Saturni & Phillyræ, vel, vt Lactantius inquit, Pelopeæ filius, Saturnus enim cùm amaret Phillyram, Oceani filiam, eius cõcubitu vſus eſt ſed interueniente Ope coniuge, cõfeſtim ſe vertit in equum, ne agnoſci poſſet. Phillyra autem concepit peperítque animal, cuius ſupetior pars hominis, inferior verò equi formam referebat. Porrò cùm excreuiſſet, in ſyluas abiit, ibíque herbarum naturam ac potentiam edoctus, in præſtantiſſimum medicum euaſit, à quo etiam Centauria herba nomen accepit, & Chironum vlcus, quod maximè ſit in pedibus & cruribus, habens duas otas calentes, tumentéſq; dolore modico: ſic dictũ, q. Chironis operã deſideret. Poſtea à genero Peleo & Thetide filia accerſitus, propter peritiam probitatem & iuſtitiam, quibus cæteris longè excellebat, Achilliis pædagogus conſtitutus eſt, qui ab eo inter alia maximus citharœdus effectus eſt. Docuit præterea Æſculapium medicinam, & Herculem aſtrologiã. Poſtremò cùm grauiter vulneratus eſſet, Herculis ſagitta Lernæo veneno perlita caſu decidente in eius pedem, optauit mori: ſed cùm immortalis à parentibus natus eſſet, vt Ocyrrhoes vaticinium impleretur, quo prædixerat eum optaturum eſſe mortẽ, graui vexatus morbo mori cupiens, orauit ſuperos vt mori ſibi liceret: quo conceſſo, ab eiſdem in cælum tranſlatus eſt, & in Zodiaco locatus, & Sagittarius appellatus, Bocatius Plin. libr. 8. cap. 56. & Virg. de x11. cæleſtibus ſignis.

Armatúſque arcis Chiron, & corniger hircus

Chiſiotoſagi, Populi Scythiæ, in mõtibus Emodis, quorum promontorium Imaus dicitur, degentes. Plin. lib. 6. cap. 17.

Chitis, Arabiæ Inſula, in qua Troglodítæ prædones, quum diutius fame & tempeſtate preſſi, herbas radicéſque effoderant, eruerunt topazion gemmam, vt ex Archelai ſententia refert Plin. lib. 37. cap. 8.

Chitone, vel Chitonia, apud Epicharmũ Diana eſt. ſcribit enim in Sphinge: ἁ τὸ τᾶς χιτωνίας ἐπύλωσατο τίς; μοιμέλω. Steph.

Chituæ, Mauritaniæ Cæſarienſis gens, Ptol.

Chitus, Thraciæ pagus. Cedren.

Chius. Vide CHIOS

Chlamidia, insula inter Cycladas. Plin. lib. 4. c. 12. Stephanus Delū, olim χλαμυδίαι dictā scribit.

Chloe, familia Corinthiorum 1. Corin. 1.

Chloe, Cereris cognomen apud Pausaniam.

Chlœlia, virgo. Vide CLAELIA.

Chloris, florum dea, eadēcum ea quæ à Romanis Flora dicta est: quæ cùm Zephiro nupsisset, à marito muneris loco imperauit, vt florum omnium haberet potestatem. Ouid. 4. Fastorum.

Chloris eram, quæ Flora vocor.

Chloris, quædam Amphionis & Niobes filia, quæ Neleo nupsit, eique Nestorem, alióque complures filios peperit. Hæc postea, ob matris superbiam, quæ se Latonæ præferre non verebatur, vnà cum fratribus & sororibus, Apollinis & Dianæ telis fuit interfecta. Ouid. libr. 6. Metamorph.

Chlorus, fluuius Ciliciæ prouinciæ Plin. li. 5. c. 27.

Chna, Phœnice dicebatur: Gentile, Chuanus.

Chnumis Aegypti vrbs. Ptolem.

Choana, Mediæ ciuitas, item Parthiæ & Bactrianæ. Ptol.

Choani, Arabiæ gens. Ptol.

Choar, XVI. Sicyoniorū rex, regnauit annis XXX.

Choarina, Regio, ex omnibus quæ sub Partis sunt, Indiæ proxima quam Craterus omnem permeauit. Subigens eos qui parere recusabāt, vt cum Alexandro iungerentur. Strabo lib. 15.

Choaraxes, limes inter Colchidem & Armeniam. Strabo.

Choaspa, Arachosiæ vrbs Ptol.

Choaspes, alius à Choaspi, Indiæ fluuius. Curtius & Strabo.

Choascus, Asiæ fluuius. Pausan. forte legendum Choaspes.

Choaspis, Medorum fluuius, ad fines Persidis in Tigrim defluens: cuius aquæ tam sunt suaues, vt finitimi reges non alia aqua ad potum vtātur. Tibullus lib. 4.

Nec qua vel Nilus vel regia lympha Choaspis
Profluit.

Choatræ. Vide COATRAE.

Chobar, i. fortitudo, aut quasi filius, siue quasi puritas, vel quasi frumentum. flumen in terra Chaldæorum, de quo Ptolemæus & Strabo. Apud quos Ezechiel visionem vidit. Ezech. 1. Quo quia graue fuit, & præualuit omnia magna & grauissima flumina, quæ in terra Chaldeorum sunt significantur.

Chobat, Mauritaniæ Cæsariensis vrbs Ptol.

Chobata Albaniæ vrbs. Ptol.

Chobus, Colchidis regionis fluuius. Arrian. in Periplo.

Choche, vicus iuxta Tigridem fluuium. Arianus lib. 10 Gentile Cochenus, Cochæus. Steph.

Chodda, Carmaniæ vrbs. Ptol.

Chodor-lahomor, i. quasi generatio seruitutis, aut quasi habitio seruitutis, siue Sphærula, vel rotunditas manipuli. rex Ælamitarum. Gen. 14.

Choe, Asiæ populi prope Bechyros. Steph.

Choes, festum apud Athenienses, quod duodecimo die Decembris celebrabatur in Lernæi Dionysij honorem. Cæl. lib. 39.

Chœrades, vrbs Mosynæcorum: Gentile, Chœradeus. Steph.

Chœreas, Herodoto in Eubœa locus, vide Chœreate tribus Sicyoniæ apud eundem.

Chœrades, scopuli materni circa Hellespontum.

Chœrilus poëta Samius, seruili conditione natus, qui cùm ex Samo Athenas profugisset, ab Herodoto historico exceptus est & institut⁹. Scripsit Athenienſium victoriam contra Xerxem: cuius carminis nomine in singulos versus singulos accepit aureos stateres, Scripsit & gesta Lysandri Lacedæmoniorum ducis (cuius in expeditione comes erat) vt in vita illius tradit Plutarchus. Horatius author est, etiam Alexandri Magni gesta scripsisse, Chœrilum, & pro singulis versibus, singulis Philip. fuisse donatum. Sic enim scribit lib. 2 Epist.

Gratus Alexandro Magno quondam fuit ille
Chœrillus, incultis qui versibus & malè natis,
Rettulit acceptos, regale nomisma, Philippos.

Sunt qui tradant Alexandrum hac lege cum Chœrilo pepigisse, vt pro singulis bonis versibus singulos acciperet Philippos: pro singulis autem malis singulos colaphos, opere autem perfecto vix septem fuisse inuentos, qui possent probari. Is tamen ad extremum inedia periit apud Alexandrum captiuus. Ouid.

Inclusíque necem cauea patiaris, vt ille,
Non profectura conditor historiæ. Suid.

Chœrilus, Athenienſis fuit tragœdiographus, qui docuit Tragœdias 160. vicit 13.

Cholargus, vel Cholargi, vicus in Acamantide tribu: tribulis Cholargeus. Steph.

Cholbesina, Sogdianæ oppidum. Ptol.

Chol-hoza, pater Sellum. 2. Esd. 3. & 11. Iat. omnis propheta, siue omnis videns, aut omne pectus.

Cholidæ, vicus in Leontide tribu: tribulis Cholides, apud Laërtium Chollieus Steph.

Cholimma, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

Cholle. Palmyrenæ oppidum. Ptol.

Cholmadara, Syriæ ad Euphratem vrbs Ptol.

Cholobetene, pars Armeniæ, cui præfectus fuit Tigranes: Gentile, Cholobetenus Steph.

Choloe, Ponti Galatici oppidum in Cappadocia. Ptolem.

Cholonitícos, vrbs Cariæ: Gentile, Cholonitichites. Steph.

Cholua, Armeniæ maioris vrbes duæ. Ptol. Idem Choluata habet in eadem regione.

Cholum murus, Cariæ vrbs. Steph.

Choma, Lyciæ vrbs. Ptol.

Chomari, populi circa Margianam vel Bactrianam. Plin. Ptol.

Chompso, insula Nili, inter Æthiopiam & Ægyptum, Herod. lib. 2. Gentile Chopsotes. Steph.

Chon, Hercules Ægyptiorum lingua nuncupatus,

patus, qui cum Osiride Italiam liberauit à tyrannide, & ab hoc Chone Hercule Ægyptio Italiam antiquitus vocatam prodidit Antiochus, & Chones Italiæ populos, & Chonem vrbem, cuius meminit Strabo & Stephanus.

Chone, vrbs Oenotrorum. Strab.lib.7. regionem appellat Chonem: incolæ, Chones & Chonij, ita dicti ab Hercule, in Italiam aduentante, quem Ægyptij Chonem vocant. Cæl. lib.24. capite 6.

Chonenia, frater Semei. 2.Paral.31.Lat. præparatio, aut firmitas, vel rectitudo Domini.

Chonodomarius, Alemanorum Rex, anno à CHRISTO nato 18.Amm:Marcel.lib.16.

Chonnabarata, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Chophe, Fluuij nomen & oppidi in Arachosia regione, quod Semiramis condidisse fertur. Plin lib.6.cap.23.

Choragi apud Athenienses dicebantur qui in Dionysiis & Panathenæis chorum duxerunt: quoniam verò varij erant chori, sic choragi etiam diuersi extiterunt, quorum alij Pyrrichistis, alij choro virili, alij choro puerili, alij choro cyclio choragi fuerūt. Hos autem choros ita duxerunt, vt victum eis suppeditarent, & quidē delicatiorem musicis artificibus suppeditabant. Neque victum solum præbebant, sed coronas etiam aureas, vestésque chori ipsius, ornamenta atque insignia comparārunt: inque ea re tantum studij, tantúmque industriæ ponebant, vt magistros & tibicines præstantiores coram Archonte sortiti sint, ludúmque habuerint, in quo per magistrum, quem χοροδιδάσκαλον appellabant, chorum ipsum erudiendum & exercendum curarint. Huic autem rei propterea tanto studio seruierunt, quia inter ipsos de laude victoriáque illustre certamen intercedebat, ita vt in Dionysiis, qui in hymnis canendis alterum superasset, is tripodem præmium ferret, eúmque cum magna cæremonia dedicaret. Qui verò pueris choragi fuerunt, ij ludorum litterariorum quò pueri ingenui ventitarent, cura habuerunt, si modò annos nati amplius quadraginta essent. Demosth.& Æsch.in orationibus.

Choramnæi, syluestres populi Persidis, tanta velocitate vt cervos comprehendant. Steph.

Chorasmi, vrbs Parthorum versus orientem: incolæ, Chorasmij. Herod.libro 3. Stephan, Aliàs Chorasmine scribitur, quod probo.

Chorasmusini, Populi ex Messagetarum & Scytharum gente, ad quos Spitamenes, vnus ex Persis, qui ab Alexandro aufugerunt, ex Bactrianis ac Sogdianis secessit Strab.lib.11.

Chorax, x v. Sicyoniorum rex, annis xxx. regnauit.

Chordiraza. Mesopotamiæ vrbs. Straboni.

Choreus, fuit sacerdos Cybeles diuinandi peritus. Virgilius libro 11.

Aureus ex humeris sonat arcus & aurea vati
Cassida.

Chorineus, peritus iaculator apud Virgil.lib. 9.

Emathiona Liger, Chorineum sternit Asylas:
Hic iaculo bonus, hic longè fallente sagitta.

Choroanæ, Parthiæ regiuncula. Ptolem.

Chorondana. Persidis vrbs. Ptolem.

Chorœbus Athenienſis, qui figulam primus inuenit. Plin.lib. 7. cap.6. hic primus currendi certamine victor. Cæl.

Chorœbus, adolescens, apud Virgilium 2. Æneidos. De quo Seruius, Hinc Chorœbum (inquit) stultum inducit Euphorion, quam & Virgilius sequitur, dum ait,

—dolus an virtus, quis in hoste requirat?
Cùm sit turpis dolo quæ sita victoria

Vide CORŒBVS.

Choromandæ, populi qui sunt sine voce, horrendi stridoris, hirtis corporibus, oculis glaucis dentibus caninis. Plin.

Chorræi, qui & Horræi. Deut. 2. dicitur populi gigantes, expulsi à filiis Edō ex mōte Sir. Gen. 14. Lat. furores aut libertates, siue foramina.

Chorsa, Armeniæ maioris vrbs Ptolem,

Chorseus, Palestinæ fluuius. Ptolem.

Chorsia, oppidum Bœotorum. Paus. libr. 9. Post Cyrtones superato monte, oppidum est Chorsia: Gentile, Chorisieus: Steph.

Chortacana, Asiæ vrbs ab Alexandro expugnata. Diodor. lib. 17.

Chortaso, vrbs Ægypti, sic dicta, quòd Cleopatræ exercitus annona destitutus, illic satiatus sit, χορτάζειν enim, est satiare.

Chorzena, Armeniæ maioris regio. Strabo.

Chorziani, Asiæ populi, circa Persidem Procop.

Chosroes, Persarū rex, literarum studiosissimus, ad summum Græcæ philosophiæ peruenit, Græcorum libris vsus à quodam in linguam Persicam cōuersis. Atque adeo dicitur Aristotelem ipsum exactius tenuisse, quàm Demosthenes Thucydidem. Platonis etiam scriptis animum exp̄euit atque excoluit. Suid.

Chozala, Mauritaniæ Cæsariensis oppidum. Ptolem.

Chrabassa, Africæ Propriæ vrbs. Ptolem.

Chranae, insula adiacens Sunio Atticæ promontorio.

Chremetes, Libyæ fluuius maximus, in Oceanum influens. Aristot. in meteoris.

Chrendi, Hircaniæ gens. Ptolem.

Chrestus, Byzantius inter sophistas extitit, auditor Herodis Attici, Hadriani tempore, qui vino deditus, cæteris in rebus continenter vixit, ac in primis vigilanter. Nam cùm ad galli cantum sæpe bibere solitus esset, non prius tamen somno se, quàm studio dabat. Philostratus.

Chrestus, Athenienſis author probatissimus. Columella.

Chretina, Lusitaniæ vrbs: Ptolem.

Chri

Christina virgo regnante Iuliano sagittis confossa est.

Christodôrus, è Copto Ægypti vrbe poëta Anastasij Cæsaris tempore, scripsit Isaurica. Suid.

Christodôrus, Thebanus scriptor haud ignobilis, qui de Cosma & Damiano scripsit. Suid.

Christóphorus, C X V I I I. Pontifex Romanorum mensibus V I I. Pontificatu priuatus, monasticam vixit vitam, anno salutis 904.

Chrobatæ, vel Chorobatæ, populi circa Dalmatiam Cedren. Curopalat.

Chrómios, filius Nelei & Chlotidos, qui in ea pugna, quam Pylij & Messenij aduersum Herculem gesserunt, cum decem fratribus occisus est.

Chrómios, Priami filius, in bello Troiano à Diomede interfectus.

Chromis, Herculis filius. Lactantius, constat Chromini Herculis fuisse filium, & equos habuisse Thraces, quos Hercules occiso Diomede abduxerat humanis carnibus vesci consuetos. Statius,

It Chromis, Hippodamúsque alter fatus
Hercule magno. Et paulò infrà,
Mox Chromis Hippodamum meta interioris ad orbem.
Viribus Herculeis & toto robore patris, &c.

Chrómius quidam Argiuus, qui in ea pugna quę ob Thyreorum agrum inter trecentos Lacedæmonios, totidémque Argiuos commissa est, solus ex suis cum Alcenore incolumis euasit. Herod. lib. 1.

Chronca, insula. Steph.

Chronum, vrbs ab Archidamo capta, anno ab vrbe 307.

Chronus, Sarmatiæ Europeæ fluuius. Ptolem.

Chrórhopus, V I I I. Argiuorum Rex, regnauit annis X X I.

Chrunno, Bulgarorum Rex, anno salutis 810.

Chrysa, æ, siue Chryse, es, oppidum Ciliciæ, in ditione Myneris, non procul à Thebi Celiciis, Appollinis Sminthei delubro insigne. Strab. libr. 13. Ouid. 13. Metam.

—*Chrysénque, & Ciliam Appollinis vrbes,*

Stephanus item Chrysen quandam collocat circa Lemnum, & ipsam Apollini sacram. Vide CHRYSE.

Chrysa, fluuius agri Syracusani.

Chrysantas, dux exercitus Cyri, qui hostē interfecturus iam elatum gladium in cędem reuocauit. Cel. libr. 11. cap. 18. ex Xenophonte.

Chrysantus, Alexandrinus, Romæ, quò iuuenis venerat, factus Christianus, sub Numeriano imperatore in fossam demissus, ac terra saxisque obrutus fuit. hic in coniugio mansit virgo vna cum Daira vxore. Volater.

Chrysaor, pater Mylasi, filius Glauci, &c. Steph. in Mylasa.

Chrysaor, Medusę filius ex Neptuno, qui ex Callirrhoe Geryonem susceptt, vt placet Hygino Fabul. Poët. cap. 151. Hesiodus in Theogonia Chrysaorem sine patre natum vult, quemadmodum & Pegasum ex solo Medusæ sanguine, cui Perseus Iouis & Danaes filius caput abstulerat.

Chrysaorus fluit per medium Mausseriæ vrbis Libyæ Steph.

Chrysaoreus Iupiter cognominatus, vt Strabo notat in 14. lib. suæ Geographiæ.

Chrysaoris, vrbs Cariæ, Adrias postea dicta: Gentile, Chrysaoreus. Epaphroditus verò totam Cariam Chrysaoridem vocat. Steph.

Chrysas, fluuius Siciliæ, qui per Assorinorum agros fluit: & apud illos habetur, Deus religionéque maxima colitur. Fanum eius, fuit in agro propter ipsam viam, qua Assoro itur Ennam. Cicc. 6. Verr.

Chryse, insula extra ostia Indi. Plin. libr. 6. cap. 21. Extra ostium Indi (inquit) Chryse & Argyrę, fertiles metallis, vt credo. Nam quod aliqui tradidere, aureum, argenteúmque iis solum esse, haud facilè crediderim. Alia est Indiæ Chersonesus extra Gangem. Cæterum Chryse, vrbs est Apollinis prope Lemnum. Sunt & aliæ multæ Chrysæ ciuitates, & loca multa circa Scyrum. Est enim Chrysa, locus Lesbyæ & Penephestiæ Lemni promontorium versus Tenedum, & Bithyniæ, & iuxta Chalcedonem, & Cariæ & Dorius campus in Halicarnaside: vrbs in Hellesponto, inter Ophrynium & Abydum: ciuis, Chrysęus. Stephanus.

Chrysei, Indiæ gens. Ptolem.

Chryseis, filia Chrysæ, Apollinis Sminthei sacerdotis, quæ in expugnatione Thebarum Ciliciarum à Græcis capta, Agamemnoni extra sortem decreta est Homerus lib. primo. Iliad. Chryseis autem dicta est, à Chryse patre, cùm verò nomine Astynome diceretur. Vide CHRYSES.

Chryses, æ, Apollinis sacerdos, pater Astynomes quæ à nomine eius Chryseis cognominata fuit: quam cùm Græci expugnatis Thebis Cilicis, vrbes Eetionis, abduxissent, & Agamemnoni in prædæ diuisione tradidissent, Chryses Apollinis insignibus exornatus apud Græcorum castra accessit, filiámque sibi petit restitui. Quod cùm impetrare non potuisset, Apollinis auxilium implorauit, qui tam grauem Græcis pestilentiam immisit, vt Agamemnon patri puellam restituere fuerit coactus. Cuius loco Achilli Briseidem eripuit. Homerus 1. Iliad.

Chrysippa, vrbs Ciliciæ, à Chrysippo conditore. Gentile, Chrysippanus, vel Chrysippeus. Stephanus.

Chrysippe, Iri filia, quæ ex Phthio Hellenem peperit. Steph.

Chrysippus, Philosophus Asianus, Stoicorum princeps, Zenonis discipulus, acutus sanè, vt qui multis præceptoribus repugnauerit, statuam

tum habuit Athenis in Ceramico positam. In Dialectica clarissimus fuit, ita vt non illepidè dicerent quidam, si apud Deos Dialectica haberetur, non aliam esse futuram, quam Chrysippi. Scripsit volumina supra quinque & septuaginta. Ferunt Carneadem philosophum Chyreneum, perlectis Chrysippi libris, ita dixisse, Nisi Chrysippus esset, ego non essem. Apollonidæ filium fuisse ferunt, Solensem, vel Tarsensem Philosophum, discipulum Cleantis, Stoicæ scholæ principē post Cleantem. Laertius.

Chrysippus, filius Pelopis, quem cùm pater valde amaret, nouerca eius Hippodamia id indignè ferens, liberos suos Atreum & Tyestem impulit, vt illum interficerent: ob quam rem à Pelope pulsi, in exilio vitam egerunt, donec pater è viuis excederet.

Chrysippus, Erasistrati fuit præceptor medicus. qui Hipp. Æsculapij & prodici medicorum placita insigni garrulitate mutasse dicitur.

Chrysitis, Liuio locus est in Macedonia, qui hodie *Sid rocapsa* dicitur, vt refert Bellonius.

Chrysius, Daciæ fluuius. Iornād. Germanis *Kralss.*

Chrysoana, Indię extra Gangem vrbs Ptol.

Chrysobullum locus circa Tharsum. Cedren.

Chrysocera, promontorium Thraciæ ad Bosphorum situm. Plin. lib 4. Cap. 11.

Chrysoceras, Latinè Auricornu, oppidum apud Byzantiū Europæ, à latere Chalcedoniæ Strab.

Chrysoceras, promontorium, anteà Lyges dictū in quo oppidum Byzantium liberæ conditionis. Plin. lib. 4. cap. 11.

Chrysogonus, nomen viri proprium. Iuuenalis, *Sunt, quæ Chrysogonum cantare vetant.*

Chrysogonus, Sillæ libertus, sector Roscij Amerini. Cicer. in Oratione pro Roscio Amerino.

Chrysogonus, martyr, nobili genere ortus Romæ, qui quando nec consulatus, nec vllius honoris pollicitatione per Diocletianum à fide auerti potuit, iugulatus est ad Scalas Gemonias. Volater.

Chrysondium, Daretidis regionis, in Macedonia oppidum. Polyb.

Chrysopolis, Bithyniæ vrbs. Pli. lib. 6. cap. vltimo.

Chrysopolis, Stephano vrbs prope Chalcedonem in Bithynia, per Bosphorum nauiganti ad dextrā: dicta quòd Persæ illic colligerent aurum ex tributo aliarum ciuitatum, vel à Chryso Chryseides & Agamemnonis filio.

Chrysopolis, Cilicię vrbs: Gentile, Chysopolites. Steph.

Chrysorrhoæ populi dicti, quod apud eos, vt inquit Strabo, auriferi torrentes sint. Vnde fabulis occasio de vellere apud Colchos aureo.

Chrysorrhoas, Asiæ fluuius, ad Oceanum Eoum, iuxta Samatiæ promontorium m. Orosio. Colchidis item fluuius, apud Plinium.

Chrysorrhoas, fluuius Lydiæ, aliàs Syriæ, in Decapolitana regione, Damascum vrbem præterfluens. Plin. lib. 5. cap. 18. Ita dictus ab aureis quas, voluit, arenis, cùm anteà Pactolus diceretur. Fuerūt enim Midam Lydiæ regem, cùm Liberum patrem hospitio excepisset, iussúsque esset petere quod vellet, optasse, vt quicquid tangeret, in aurum verteretur. Verùm cùm ipsum etiam cibum in aurum videret commutari, & iam fame propemodum enecaretur, tandem intellecta stultitia sua, à Libero petiisse, vt domum suam quantumuis speciosam, sibi auferret. Iussisse itaque Liberum, vt in Pactolo fluuio se ablueret: cui cùm morem gessisset Midas, ipsum quidem pristino statui restitutum: cæterum Pactoli aquas aureum inde colorem contraxisse, aureásque tunc primùm arenas voluere cœpisse: vnde factum, vt pro Pactolo Chrysorrhoas diceretur. Hyginus Fab. Poëtic: cap. 191.

Chrysostomus, scriptor Ecclesiasticus præstantissimus, nomine Ioannes, Episcopus Constantinopolitanus, qui hoc nomen, ob eloquij venustatem & sermonis præstantiam accepit. Theodoret.

Chrysothemis filia Agamemnonis & Clitemnestræ, soror autem Orestis, Electræ, & Laodices Iphianasse. Hom. 9. Iliad.

Chrysum, vnum ostiorum Indi fluminis. Ptol.

Chrysus, Hispaniæ Bœticæ fluuius Sex. Auienus.

Chthonia, insula eadem quæ Creta. Steph.

Chthono phyle: quæ Baccho Philiuntem peperit. Steph.

Chryxus, dux Boiorum, nepos Brenni, quo duce olim Galli Romam ceperunt. Sil. lib. 4.

Chthonia Ceres dicta est, id est, terrestris seu terrena, quanquam Pausanias autor est eam cognomen hoc sortitam à Chthonia quadam puella Argiua, quòd post ambustum patrem à dea in Hermionem oppidum ductæ, ibi templum ei consecrauit, Chthoniámque à suo nomine appellauit.

Chthonium festum erat quòd, in honorem Cereris ab Hermionensibus eximia veneratione celebrabatur, in quo boues visendæ magnitudinis & ferociæ, deæ sacerdotem infirmam & vetulam vltro se offerentes immolationi, Palæph. lib. 2.

Chub, i. extinguens, nomen gentis, Ezech. 30.

Chubda, Asiæ vrbs Callist. lib. 8. cap. 30.

Chubduna, Babyloniæ vrbs. Ptol.

Chullabi, Africæ vrbs D. Augustī.

Chun, i præparatio, siue placenta, aut Syriacè, fenestra. nomen vrbis, 1. Paral. 18.

Chuni, Sarmatiæ Europeæ populi. Ptol.

Chuonrādus, Germaniæ rex, regnauit an. VIII. anno salutis 912.

Chuonrādus, Romanorum imperator XVI. anno salutis 1025.

Chuonrādus, Lotharingiæ dux, anno salutis 1075.

Chuonrādus, Romanorum imperator XXI. imperauit annos XV. anno salutis 1138.

Chuonrādus,

Chauonrâdus, Marchio Mõtisferrati, Tyrum defensandam suscepit Blond.li.6. Æmil.li.5.anno salutis 1186.

Chuonradus, Apuliæ rex, veneno poto Manfredi opera, diẽ clausit extremum, anno salutis 1251.

Chusitæ, Libyæ interioris gens. Ptol.

Chus, i. æthiops aut niger. filius Cham, Genesis 10. à quo Æthiopes prognati.

Chusai, i. sensus, aut festinans, vel silens. amicus Dauid, 2. Regum 5.17. & 1. Paralip. 27.

Chusan rasathaim, i. æthiops, vel nigredo iniquitatum rex Mesopotamiæ. Iudic. 3.

Chusaris, Libyæ interioris fluuius. Ptol.

Chusi, i. æthiops, aut niger. pater Selemiæ patris Nathaniæ, patris Iudi, filius Iemini. 2. Reg. 18. Ierem. 36.

Chuta, regio Persica, vnde rex Salmanasar gentes traduxit ad Palæstinam inhabitandum. 4. Reg. 17. Sic dicta à Cutho fluuio Persico, vnde Chutæi populi teste Iosepho. lib 9. Antiq. ad finem: quos item eodem nomine appellat. Samariam incolentes, lib. 11. & supra montem Garizim collectos, cap. 2. lib. 1. de bello Iuda. Quippe qui ex hac Salmanassaris colonia essent oriundi.

Chuzis, Africæ propriæ vrbs. Ptol.

Chyda, Siciliæ fluuius. Ptol.

Chydorus, fluuius est in Bœotia, qui à tot millibus Persarum, quot Xerxes Græcium inuasit, epotus, non suffecit, vt tradit Alex. Genlia. lib. 6. cap. 25.

Chylemath, Mauritaniæ Cæsarienſis fluuius. Ptolem.

Chyretiæ, Macedoniæ vrbs Ptolem.

Chyton, regiuncula Epiri, in qua habitauere quidã ex Clazomenis profecti: Gentile, Chytites.

Chytos, Cyzici portus. Apollon, scholiastes.

Chytri, ciuitas Cypri, dicta à Chyto filio Aledri. filij Acamantis.

Chytri festum fuit Apud Atheniẽses percelebre, in quo omne seminum genus in olla coquere solebant, Dionysio & Mercurio operantes vt Theoph. scribit.

Chytrium, Ioniæ locus, vbi quondam fitæ fuerunt Clazomenæ. Strabo.

Chytropolis, regiuncula Thraciæ. Ciuis, Chytropolites.

Chytus, Cyzici portus.

Cia, vulgò *Zea*, Insula est sub Eubœa, non procul ab Attica, quæ à Plinio & Strabone Ceos & Cea appellatur. Tres habet præcipuas ciuitates. Iulidem, Carthæam & Caressum. Plin.

Ciambus, Daciæ fluuius. Ptol.

Ciacis, Armeniæ minoris vrbs, in Melitana regione. Ptol.

Ciæna, Galatiæ vrbs. Ptol.

Ciagesi, Daciæ gens. Ptol.

Cianica, Armeniæ oppidum. Ptol.

Ciasa, Babyloniæ oppidum. Ptol.

Cibaini montes Thraciæ sunt, in quibus Caster fluuius oritur.

Cibalis, Pannoniæ inferioris vrbs. Ptol.

Cibaritis, Asiæ regio, circa Mæandrum. Strabo.

Cybelus, mons Phrygiæ in quo Cybeles Deorum mater colebatur.

Cybotus, mons olim fuit, & in eo oppidum nomine Cantate, qui terreo motu absorptus est vnà cum oppido.

Cibarci, Hispaniæ populi. Pli lib 4.

Cibilitani, Stipendiarij Bœoticæ populi. Plin. li. 4. cap. penul.

Cibitius, Tuscorum rex anno ab vrbe 63.

Cibotus, ciuitas Asiæ eadem quæ Apamia, Plin. lib. 5. cap. 29.

Cibsaim, i. congregationes, ciuitas ex tribu Ephraim data Leuitis Ios. 21.

Cibera. Vide Steph. in CABALIS.

Cibyra, Asiæ minoris ciuitas. Ptol. Strabo.

Cibyaras, vir. Vide TABE.

M. Cicero, oratorum omnium Romanorum celebertimus, idémque Philosophus egregius, cuius libri extant plurimi Orationum Epistolarum, & Philosophiæ omnium qui vnquam Latinè scripti sunt, tum doctrina, tum sermonis elegãtia primi, equitis Rom filius per omnium honorum gradus, cùm ad Consulatum etiam peruenisse, in eo leges salubertimas tulit, legem agrariam fregit, Catilinæ coniurationem coërcuit, pòst à P. Clodio Tribuno pleb. per inuidiam vrbe pulsus, omnium populi Romani ordinum summo consensu reuocatus est. Senex tandem à M. Antonio & C. Octauio tyrannis quòd nimiũ amans Reip. esset, proscriptus, vna cum patriæ libertate periit, quam vsque ad extremum spiritũ constantissimè defenderat. Eius vitam vide apud Plutarchum. Mirum quidem de Marco Tul. Cicerone Plut. in eius vita scripsit, sic enim ait: In lucem editum eum cõmemorant nullo puerperij dolore, nullísque vteri materni anguſtiis, tertio Cal. Ian. qua die nunc primores vrbis pro salute sui principis, historiarum liratione publica voti suscipiunt, &c.

Ciceronis castra, Cæsar incomment. *Velisick* hodie Pagus hodie, à Gandauo plus minus tribus milliaribus distans, vbi multa antiquitatis monumenta eruuntur. Gorop.

Ciceronis fontes calidi Plin. lib. 31 vulgò, *Balneo Ciceroniano*.

Ciceronis villa, in littore lacu Auerni. Plin. hodie *Ciceroniano*.

Q. Cicero superioris frater, C. Cæsaris legatus in Gallia fuit: post Proconsulatum Asiæ secunda fama administrauit: eundem cum fratre vitæ exitum sortitus, eóque miserabiliorem, quòd cum filio proscriptus, rogauit percussores, vt prius quàm filius feriretur: eo vicissim rogante, vt sibi ante patrem mori liceret: ambo igitur simul sunt interfecti. Appianus.

M. Cice

M. Cicero, M. Ciceronis oratoris filius, Bicongius dictus, ob temulentiam, nihil patre dignum gessit, nisi quòd interfectoribus Cæsaris pertinacissimè fauit, anteà cum patre proscriptus, post tamen ab Octauiano restitutus: & prætor factus. Plutarch.

Cichésus, fluuius ponitur ab Homero in hymno Apollinis.

Cichyrus, Thesprotiorum in Epiro oppidum. Strabo.

Cicianthi Scythiæ Asiaticæ populi. Plin.

Ciciliana, Hispaniæ vrbs inter Emeritã & Cordubam. Anton.

Cicimeni, populi circa Mæotim. Plinius libro 6. capite 7.

Cicones, populi Thraciæ iuxta Hebrum, quos Vlysses post dirutam Troiam ventis eò adactus debellauit, eorúmque vrbem Ismarum diripuit, paucis ex sociis amissis. Ouid.

Flumen habent Cicones, quod potum saxea reddit
Viscera, quod tactis inducit marmora rebus.

Homerus Cicones, Ismari habitatores vocat. Stephanus in Cyzico, apud eos Orpheus, obscœni concubitus inuentor, à Bacchis dicitur lacerarus. Virg. 4. Georg.

— *Spretæ Ciconum quo munere matres,*
Discerptum latè iuuenem sparsere per agros.

Ciconius, nomen eius qui Brixiam condidit.

Cicuta, Nomen proprium fœneratoris cuiusdam maximè auari. Horatius secundo sermonum Satyr. 3.

— *adde Cicutæ.*
Nodosi tabulas centum, mille adde catenas.

Cicinethus, Macedoniæ insula. Plin. hodie *Pontico*, vt refert Sophianus.

Cidænis. Vide ELAEA.

Cicium, vrbs Bœotiæ, aliàs Arne dicta. Steph.

Cilbianus campus, continuus Caystriano, magnus est & bene habitatus. Strab. lib. 13.

Cilbiceni, Hispaniæ populi circa ostia Bæti fluminis. Auienus.

Cilbus, Hispaniæ Bæticæ fluuius. Idem

Celeni, Hispaniæ Tarraconensis populi. Plin. Cilini, Ptolemæo.

Cilicene, Pannoniæ inferioris vrbs. Anton.

Cilicia, modo Caramania, regio minoris Asiæ, ad Ortum Amano monte, & portis Ciliciis à Syria discreta, à Septentrione Tauri iugis, ab Occidente Pamphiliæ proxima, Cilicio mari, & sinu Issico ad Meridiem abluta. Huius incolæ dicti sunt Cilices, quos pyraticã exercentes Pompeius deuicit, victósque in deditionem accepit, eorúmque post ea fideli opera vsus est in bellis naualibus aduersus Cæsarem. Lucanus lib. 3.

Itque Cilix iusta, non iam pirata, carina.

A Cicilia Ciciliæ portæ. Plinius libr. 5. cap. 27. Pompon. libr. 1. scribit Ciliciã locum esse magni aliquando discriminis fusorum ab Alexandro Persarum, fugientísque Darij spectatorem ac testem. Strabo libro 14. Ciliciam diuidit in Campestrem, & Tracheam, id est asperam. Fuit olim opulentissima populi Romani prouincia, & Cicerone proconsule memorabilis. Solinus author est adeò olim potentem fuisse, vt ad Pelusium vsque procurrerit. Lydis, Medis, Armenis, Pamphilia, & Cappadocia imperio constitutis: tandem subactam ab Assyriis, in breuiorem formam redactam esse. hodie vocatur *Turcomania*, & *Finichia*.

Ciliciæ Pylæ, Xyphilin. in Seuero.

Cilicum insula à promõtorio Iasonio xx. stadiis distans, ad mare Euxinum in Ponto Polemoniaco. Arrian. in Periplo.

Ciliciæ angustiæ, Ptolem. pro mari quod inter Cyprum & Ciliciam est.

Cilimbesij, Corsicæ insulæ populi Ptolem.

Cilissa, Phrygiæ aut vicinæ regionis vrbs. Xenoph.

Cilium, Africæ propriæ vrbs. Anton.

Cilix, filius. Pœnicis, à quo dicta est Cilicia.

Cilix, gentile est, significans eum qui è Cilicia est.

Cilla, Africæ Propriæ vrbs, Appian, & Æolidis oppidum. Herodot. Item Troadis vrbs Apollini sacra. Plin.

Cilla, oppidum Ciliciæ, non procul à Thebis Ætiones, Apollinis Cillæi templo insigne. Strab. lib. 13. Ouid 3. Metam.

—*Chrysémque, & Cillam Apollinis vrbes.*

Cillaba, Africæ vrbs, circa Syrtim maiorem. Plin.

Cillæ, Thraciæ vrbs. Anton.

Cillenius, mons est Arcadiæ, celebris natiuitate Mercurij.

Cilleum, locus in Lesbo. item mons inter Antandrum & Gargaram.

Cillus, Pelopis auriga, quem cùm Pelops ad Oenomaum proficiscens, amisisset in itinere, iusta ei splendidè persoluit: & vt memoriam eius ad posteritatem propagaret, eodem quo mortuus est loco vrbem condidit, quem Cillam de nomine eius appellauit. Strabo libro decimotertio.

Cilma, Africæ Propriæ vrbs. Ptolem.

Cilmana, circa Gaditanum sinum vrbs. Anton.

Cilurnum, Britanniæ insulæ vrbs libro Notit. *Cerlerion* in Northumbia, Camdeno.

Cimæus, Asiæ mons, circa Troadem. Ptolem

Cimara, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolem.

Cinibina, Mediæ vrbs. Ptolem.

Cimas, insula inter Istri ostia, quæ, vt Pomponius scribit, vrbem habet, quam quia Bithyni colunt, Bithynidem apellant.

Cimbri, sunt Dani, & Holsatij, horum regio à Septentrione ad mare aquilonem spectans includebat Dacos & Zelandos, communi nomine

mine Cimbros vocatos. Hi anno ab vrbe 640. parato maximo exercitu Romam contenderunt. Sed Marius eos fugauit, castrísque exuit. Erant homines ingenti corpore, horrendis oculis. Feruntur Val. Max. Cimbri & Celtiberi in acie gaudio exultare consueuisse, tanquam glorioſè & fœliciter vita exceſſuri: lamentari verò in morbo, quasi turpiter perituri: Inde Cimbricus, ca, cum, hodie Dani appellantur, & qui ipsum peninsulæ Isthmum inhabitant, Holsatij, vulgò *Iuytlant, Holstein, Sleſwyck.*

Cimmérij, populi in Italia ad Baianum & Auernum sinum, qui in subterraneis domiciliis habitantes, & per cuniculos commeare soliti, toto in illis die deliteſcebant, noctu tantùm ad latrocinia egreſſi, cùm victum ex metallorum alioqui effoſſione, diuinationum mercede, & prouentibus à Rege deſignatis quærerent, vt ex Ephoro ſcribit Strabo. Penes hos ingens quondam ſuperſtitio inerebuit, loci natura erroribus ſuffragante, ibi ſacra nemora venerata, fluminibus etiam & fontibus ſuus horror fuit. Specus præterea famoſi, & ad inferos creditiaditus, quod intrare fas non erat, niſi diis manibus priùs, quò auſpicatior deſcenſus foret, ſacrificio placatus. Vnde Homero ſuæ fabulæ Oeconomia, quam Odyſſ. libro ſecundo comminiſcitur, deſumpta eſt, & Virgilius libro ſexto. Hinc Cimmeriæ tenebræ pro denſiſſima caligine.

Cimmerij, Boſphorani, quos Herodotus libro 4. interiora Aſiæ aliquando tenuiſſe ſcribit. Verùm à Scythis pulſos magis occidua tandem petiiſſe. Ab his Boſphorus Cimmerius dictus, cuius longitudo eſt ducentorum & viginti ſtadiorum, & Cimmerij montes ſupra Albaniam, apud Ptolemæum tabula Aſiæ ſecunda. Plinius libro ſexto, capite ſexto. Hinc Cimmeriæ tenebræ prouerbio celebrantur, pro denſiſſima caligine. Apud Cimmerios Ouidius Somni ſedem collocat, ſic ſcribens 11. Metamorph.

Eſt prope Cimmerios longo ſpelunca receſſu
Mons cauus, ignaui domus, & penetralia Somni

Cimmerij, Francorum progenitores. Diod. libro 6. cap. 9.

Cimmeris, Troadis vrbs, Edonis priùs vocata. Plin. li. 5. c. 30. Rurſus in littore, inquit, Antandros, Edonis priùs vocata, deinde Cimmeris & Aſſos eadem Apollonia.

Cimolis vrbs Paphlagoniæ. Pompo. lib. 2. Plin. libro 6. capit. 2. Cimolis item vrbs Galatiæ, Ptolem.

Cimolus, inſula in mari Cretico, è regione Zephiri promontorij: ex qua optimum aduehebatur cretæ genus, abluendis veſtium maculis imprimis vtile. Ouid. 7. Metam.

Hinc humilem Miconem cretóſque rura Cimoli.

Cimon, Athenienſis, patre Miltiade, matre Egeſiphile, liberalitate munificentiaq; domi magis, quam militiæ clarus: quapropter Luculo ex noſtris comparatur. Nàm cùm hoſtium ſpoliis locuples eſſet, ea ciuibus ſuis diſtribuit. Deinde amotis vndique agrorum ſuorum ſeptis, vulgo poma frugeſque ſumendas impunè dabat. Parabat quotidie ingens domi conuiuium, quo vndique confluentes pauperes veſcebantur. Plutar. Is primus inſtituit ſcholas Athenis, vt Pythagoras in Italia.

Cimon, pictor. Plin.

Cimborum, promontorium ſub Septentrione, & in Oceanum aquilonarem protenditur.

Cimiata, caſtellum eſt munitiſſimum in Ciniſtena regione, Olgaſy monti ſubiectum, quo Mithridates, qui eius conditor dicitur, receptaculo vſus, Ponti imperium adeptus eſt & qui ab eo profecti ſunt vſque Eupatorem ſucceſſionem ſeruatêre. Strabo libro duodecimo.

Cin, i. poſſeſſio, vel emptio, ſiue nidus aut lamentatio. nomen viri, à quo Cinæi. Num. 24.

Cina, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſue decimoquinto. idem ſignif. quod Cin.

Cinædo Colpitarum mons, in Arabia felice deſcribitur à Ptolemæo.

Cinædopolis, inſula Doridis regionis, in ſinu Ceramico. Plin. lib 5 cap. 21.

Cinæi, nomen populi. Gen. 15. idem n. p.

Cinæus Iupiter Vide CANAE.

Cinambri, Illyria gens. Appian.

Cinara, rex Cypri, Ciliciæ filius, Belei filij, qui cum Myrrha filia ſua nutricis aſtutia ignarus concumbens, Adonin ſuſcepit. Cinyras ſcribit Strab. lib. 16. eúmque regnaſſe in Phœnicia. Vide CYNARAS.

Cincenſes, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Plin.

Cincius, prætor, Siciliam ſecundi belli Punici tempore adminiſtrauit, Liuius.

Cincius, Senator Romanus, ſcripſit de re militari. Idem in ſuaſione legis Fanniæ, obiecit ſeculo ſuo, quòd porcum Troianum menſis inferrent, quem illi ſic vocabant, quaſi aliis incluſis animalibus grauidum, vt ille Troianus equus grauidus armatis fuit. Macrob. libro 5. cap. 13.

Cincomagus, ad Alpes vicus. Plin.

Cindapſus, filium habuit Maronardum, qui Carræ ciuitati nomen dedit. Steph.

Cindaſuindus, Gotthorum rex, anno ſalutis 640. Ritius lib.

Cindia, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Cindra, gens Thraciæ. Vide CONDRAE.

Cineas, vir Theſſalus, Pyrrhi regis amiciſſimus. Plutarchus in vita Pyrrhi. Hic legatus Romá miſſus, vt de pace ageret, obſiſtente ſibi Appio Claud. Cæco. re infecta ad Pyrrhum reuerſus eſt. Interrogatus deinde de ſtatu vrbis & ſenatus, dixit ſenatum deorum conſeſſum ſibi viſum eſſe, populi autem tantam eſſe turbam, vt vereretur ne regi cum Hydra quadam

quadam Lerna res esset. Huic tam fidelis fertur fuisse memoria, vt postridie quàm Romã aduentasset, sine vlla nomenclatoris ope senatui equestrique ordini sua nomina ediderit. Plin. lib. 7. cap. 24.

Cine docolpitæ, fœlicis Arabiæ populi, quorum regina Zadrane dicitur. Steph.

Cinesias, Thebanus Dithyramborum scriptor, composuit Pyrrhichiam, vt est in prouerbio, πυῤῥίχην ἔμαθε κινεῖν, id est, Pyrrhichiam didicit Cinesiæ: vel quòd in choris multo motu vteretur, contra Comicos agens, qui in hac parte deficiunt. Erat autem Cinesias corpore pigro & fracto crure, vulgóque malè audiebat impietatis & improbitatis nomine. Suidas.

Cinga, fluuius Hispaniæ citerioris, ex Pyrenæis montibus in Iberum influens, vbi & nomen amittit. Lucanus lib. 4.

— *compósque coërcet*
Cinga rapax vetitus fluctus & littore cursu
Oceani populisse suo: nam gurgite mixto,
Qui præstat terris, aufert tibi nomen Iberus.

Cingulum, ciuitas est inter Picentes, hinc Cingulani populi. Plin. lib. 3. cap. 13.

Ciniſthena, Galatiæ regio. Strabo.

Cinium, Balearidis Maioris oppidum. Plin.

Cinnæ, Italiæ vrbs, quam Romani Samnitibus eripuerunt. Diod. Macedoniæ oppidum, Anton. Iaccetanorum vrbs in Hispania Tarraconensi. Ptolem. Est & Persidis oppidum, apud eundem.

Cinna, ciuitas Cistellanorum in Hispania. Plin.

Cinna, ciuitas Thessaliæ à Cinno gigante, & Cœi fratre dicta.

Cinna, nomen Romani viri, qui summa crudelitate Remp. vastauit, primo consulatu seruis ad pileum vocatis, aduersatios vicit, Octauiũ collegam interfecit: Ianiculum occupauit. Iterum & tertiò se consulem fecit. Quarto consulatu, cùm bellum contra Syllam pararet, Anconæ ob nimiam crudelitatem lapidibus ab exercitu occisus est.

Cinna, poëta doctissimus, Virgilij æqualis: cuius meminit Ecloga 9.

Nam neque adhuc Vario videar, neque dicere Cinna
Digna, sed argutos interstrepere anser olores.

Cinna tribus plebis, qui quum leges pernicioſas de reuocandis exulibus ferret, pulsus à Cn. Octauio collega, magistratu exitus ex vrbe profugit, & bellum vrbi intulit, accersito C. Mario aliisque exulibus ex Africa, in quo bello duo fratres: alter ex Cinnæ exercitu: alter ex Pompon. ignorantes concurrerunt. Et quum victor mortuum spoliaret, cognito fratre ingenti edita lamentatione ac rogo extructo se insuper cremauit. Tandem Cinna & Marius in vrbem recepit, cædibus omnibus compleuere, inter quos Cn. Octauium cons. Mar. Antonium Oratorem & L. Cæsarem iugulârunt eorúmque capita pro rostris posuerunt. Ex Liuio & Plutarcho.

Cinna, alius per errorem necatus à populo Romano fuit, foro medio in funere C. Cæsaris, cùm vnus ex interfectoribus fuisse creditur.

L. Cinna, Octauij temporibus ab eo, cõtra quem coniurauerat, vita donatus est, res nouas adfectans. Seneca de clementia.

Cinna momifera, regio, in Æthiopia sub Ægypto. Ptolem. Strabo.

Cinniana, Hispaniæ vrbs ad radices Pyrenæi montis, versus mare mediterrancum. Anton. Est & Lusitaniæ vrbs, ciuium suorum fortitudine celebris. Val. Max. lib. 6. cap. 4.

Cinnarus fuit quidam Senulisius, qui arte lenonia, ad summas opes peruenit. Is quoad viuebat, pollicebatur se omnes facultates Veneri consecraturum, cæterùm moriens populo diripiendas exposuit: vnde natum prouerb. Rapina rerum Cinnari.

Cinorthus, Doridis vrbs, ad Bubessum sinum. Ptolem.

Cinthius, mons est insignis Deli insulæ Apollinis patriæ, cuius tanta fertur magnitudo, vt vmbra sua Ægei maris ambitum tegat.

Cinsternæ, Africæ propriæ vrbs. Ptolem.

Cinnia, quòd nuptiis præesset, Iuno dicebatur. Inito enim coniugio, solutio cinguli fiebat, quo noua nupta erat præcincta Festus.

Cinuphus, Africæ propriæ fluuius. Ptolem.

Cinyra, vir quidam ditissimus, cuius opes abierunt in prouerb. Cinyræ opes.

Cinyps, nyphis, fluuius in extremis Africæ propè Garamantas apud quem magni sunt hirci. Claudianus,

Quos vagus humectat Cinyps, &c.

Cinyphius, a, um, adiect. Virg. lib. 3. Georg.

Cinyphij tondens hirci, &c.

Cinyphis, dicitur ea Africæ regio, & Cinyphes, populi. Vide CINYPHIS.

Cinyras. Vide CINARA.

Cinyria, Cypri aliquando oppidum. Nunc Pagus *Gendinar* vt Luſignanus refert.

Cinyrus, mons in Piceno. Vrb. seq.

Cios, emporium Phrygiæ, à Cio Herculis comite, & iuxta fluuium eiusdem nominis. Palæmon ex Diodor.

Qua Cius egregius decurrens murmurat.

Vnde Plin. lib. 5. cap. 32. Cios (inquit) cum oppido eiusdem nominis, quod fuit emporium non procul accolentis Phrygiæ; à Milesiis quondam conditum.

Cios, Bithyniæ ciuitas, Prusias postea vocata, vt infrà dicetur.

Cippus, nobilis Romanus, vt fabulatur Ouid. 15. Metam. qui fusis hostibus ad vrbem rediens, cùm cornua subitò enata animaduertisset, responsúmque accepisset ab haruspicibus, fore vt Romæ regnaret, si vrbis mœnia ingrederetur: Senatum, populúmque extra vrbem conuocauit: quos cùm rem omnem edocuisset,

sponte se exilio multauit, vnico terræ ingero contentus, in quo reliquam vitæ partem peregit.

Cyrannus, vir fuit Lycius, & Sarpedonis comes quem teste Homero in Iliade Vlysses in bello Troiano interfecit.

Cirana, Lesbi insulæ vrbs. Mela.

Circæum promontorium Latinorum in Italia. Ptolem. Hodie *monte Circello*, Leandro.

Circe, Solis & Perses Nymphæ filia, & Æetæ Colchorum regis soror, veneficiorum peritissima, quæ Sarmatarum rege, cui nupserat, veneno sublato regnóque per scelus parto, cùm crudelius imperaret, ab incolis pulsa in Italiam profugit, & in Circæo monte (qui antiqui olim Latij terminus erat, & efficacissimis herbis abundabat) sedem sibi delegit, vbi cum Glaucum marinum Deum adamaret Scyllam puellam, quam ille deperibat, infectis fontibus, in monstrum marinum commutauit. Vlyssem item vi tempestatis ad se delatum hospitio susceptit, sociósque eius, quos in porcos commutauerat, ei restituit, cui & Thelegonum filium peperit. Vnde Virgil. in Damone,

Carminibus Circe socios mutauit Vlyssis.

Postremò & Picum Latinorum regem quòd vxorem suam, nomine Carmentam sibi præferret, in auem sui nominis commutauit. A Circe, sit Circæus, cæa, cæum. Virg. 4. Æneid.

Proxima Circææ raduntur littora terræ,
Diues inaccessos vbi Solis filia lucos
Assiduo resonat cantu.

Vide Homer. lib. 10. Odyss.

Circenses, ludi. Certaminis cursilis genus erat in honorem Consi, consiliorum Dei institutum: ita dictum, quod in circo peragerentur: Liuius Circensium ludorum septem erant curricula solennia. Gell. lib. 3. cap. 10.

Circes domus, oppidum Campaniæ. Pomponius, Strabo Circeum vocat, Cicero Circeos. Plin. tradidit Circeos insulam aliquando fuisse immenso mari circundatam, mox continenti adnexam. Circeij, Ciceroni Circenses dicti, lib. 3. de natura Deorum.

Circessum, vrbs imminens Euphrati, vbi Gordiani Imp. tumulus est Eutrop. Osrhœnæ regionis oppidum. Lib. Notit.

Circidius, Corsicæ insulæ fluuius. Ptolem. *Pianello* & *Bauaro*, hodie Leander.

Circius, ventus Galliæ Narbonensis peculiaris, reliquis cœli partibus ignotus, inter Corum & Aparctiam spirans nulli ventorum violentia inferior: quippe qui & onusta percellat plaustra & ædium tecta secum rapiat. Circius autem à vertigine dictus putatur, eò quòd in orbem circum agatur. Luc. in. lib. 1.

— Solus sua littora turbat
Circius, & fida prohibet statione Menæci.

Et Plin. lib. cap. 47. Vulgò *Cers.*

Circius, Tauri montis pars. Plin.

Circumcelliones hæretici, errones, & deploratæ, audaciæ, qui vt sibi famam pararent, sibiipsis manus violentas attulerunt. Eccl. histor.

Circius, insula in Mysia quingentorum ferè stadiorum ambitu, admodum ferax, & duobus pontibus iuncta continenti, quorum iuxta alterum eiusdem nominis vrbem habuit, & portas duos clausos & naualia.

Cireneum promontorium in Asia minori, haud longè à monte Mina.

Cirna, Africæ propriæ mons. Ptolem.

Cirri, populi qui Corsicam incolunt, viuúntque annis centenis quadragenis.

Ciriada, vicus Atticæ. Vide CERIADA.

Cir-bareseih, id est, murus lateris, vrbs Moab, præclaris cincta muris. Isai. 56.

Ciris, dicitur Scylla. Nisi regis filia, mutata in auē Cirim, id est, Alaudam. Vide SCYLLA.

Cirphis, vrbs Phocidis. Strabo.

Cirrha, oppidum Phocidis, ad radicem Parnassi montis, in quo Apollo religiosissimè colebatur. Lucan. lib. 3.

Phœcaidas Amphissæ manus, scopulosaq; Cirrha.

Martialis, ad Silium poëtam,

Quid tibi cum Cyrrha? quid cum Termessidos vnda?
Romanum melius, diuitiúsque ferum est.

Hinc Apollinem Cirrhæum cognominat Seneca in Hercule Oetæo.

Cirrhadia, Indiæ extra Gangem regio. Ptol.

Cirtha, Numidiæ vrbs. Salust. Strab. libro vltimo munitissimam fuisse ait, & optimè structam, Micipsæ potissimū opera, qui Græcos in eam habitatum deduxit, & tantùm effecit, vt decem equitum millia, & peditum viginti emitteret. *Constantina*, hodie.

Cirtiscus, fluuius memorandus in Scythia. Herodotus.

Cis filius Abiel, pater Saul regis 1. Reg. 9. 1. Paral. 23. Filius item Abigabaon, filius Abdai Leuitæ. 2. Paral. 29. Lat. durus, aut stipula, vel cucumerarium.

Cisalpina Gallia, quæ & Citerior Gallia, & Gallia Togata dicitur, fluuio Rubicone finitur, cuius basim Alpes efficiunt, Cicero pro lege Manil. Inde cùm se in Italiam recepisset duabus Hispanis & Gallia Cisalpina præsidiis ac nauibus confirmata, &c.

Cisamus, vrbs Cretæ. Ptolem.

Cisapennina à Italia Catone in August. dicitur, quæ respectu Romanorum cis Apenninum montem est, sicut Transapennina, quæ trans Apenninum est.

Ciserussa, Insula non longè Guido distans, cuius meminit. Plin. lib. 1. cap. 31. in descriptione insularum ante Asiam.

Cisia, mater Memnonis, à qua Susorum ciues Cisij dicti. Stephan.

Cisianthi, populi Scythis Cimmerij vicini, ad oram Oceani Scythici. Plin. lib. 13. cap. 16.

Cisij. Vide CISSIA.

Cisipades

Ciſipades, Africæ propriæ populi. Plin.

Ciſon, torrens Galilææ iuxta montem Tabor. Hicè monte Tabrio in mare cadit, Iudic 4. 3. Reg. 18. Pſa. 82. Lat durus, aut ſtipula vel cucumerarium.

Ciſori, populi. Plin. 6. c. 30.

Ciſpij, Aethiopiæ populi Plin.

Ciſpius, mons Romæ, Exquilina in regione: de nomine Ciſpi hominis dictus. Feſt. Varro li. 1. De ling. Latin. Exquilinus eſt Ciſpius mons ſexticeps apud ædem Iunonis Luciæ.

Ciſſa, fluuius Pompi Cappadoci, Ptolem. vulgo *Quiſa*, item inſulæ iuxta Iſtrorum agrum. Plin.

Ciſſa, inſula in regione Mœſia. Plinius lib. 3. cap. vlti. & vrbs in Thraciæ Cherſoneſo.

Ciſſanus Cous fuit gregib. pecuariis ſupra modum dives de quo extat prouer. Ciſſanus Cous.

Ciſſe, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Ptolem.

Ciſſene, Thraciæ mons. Suid.

Ciſſeus, rex Thraciæ pater Hecubæ. Hinc Hecuba ipſa Ciſſeis appellatur à Virg. 7. Aeneid.

—nec face tantum
Ciſſeis prægnans igneſcit ira ingales.

Ciſſi, populi circa Trapezuntem Cappadociæ. Ptolem.

Ciſſus mons Macedoniæ, & vrbs Thraciæ. Lycophr. Heſych.

Ciſſula fons in quo obſtetrices Bacchum infantem lauerunt. Plut. in Lyſandro.

Ciſtena, vrbs Aeolidis, inter Elaiticum & Idæum ſinum Pompo. lib. 1. Pli. li. 5. c. 30. Ciſthene ſcribitur. Inſula item & oppidum Lyciæ. Strabo.

Ciſtoboci, Daciæ populi. Ptolem.

Citamum, Armeniæ maioris oppidum Ptolem.

Citanos, inſula olim Cycladum clariſſima.

Citarij, populi Siciliæ. Plinius libro tertio, capite octauo.

Citariſta vel Citariſtes, promontorium Narbonenſis prouinciæ, non procul à Maſſilia. Pli. li. 1. cap. 4. Pomp. lib. 2.

Citarius Macedoniæ mons. Ptolem.

Cithæron, mons Bœotiæ, Straboni, cuius radicem Aſopius amnis alluit. Seruius credidit alterum eſſe ex iugis Parnaſſi: quod omnium Geographorum iudicio, ſecus ſe habet. Eſt enim Cithæron mons à Parnaſſo diſcretus, & ab eo plus quàm triginta paſſuũ milib. diſſitus. Hic mons Libero patri ſacer erat: vnde etiam ibi eius Orgia celebrabant Ouid. 3. Metamor.

Vadit, vbi feſtis facienda ad ſacra Citheron
Cantibus, & clara Bacchantum voce ſonabat,

Citharista, ſiue Citharistes, promontorium Galliæ Narbonenſis, teſtibus Ptol. lib. 1. cap. 2. & Antonio, qui in ſuo Itinerario ab hoc promontorio Maſſiliam vſque nauigio triginta milia paſſuum facit.

Citium, Cypri inſulæ oppidum. Plin. lib. 5. cap. 31. Vnde Citicus Zeno.

Citôrus, mons qui abundat buxis: inde pecten Citoriacus, quaſi buxeus dicitur, à Citorio monte. Ouid. lib. 4. Metam.

Sæpe Citoriaco deduxit pectine crineis.

Vide Cytorvs.

Citron, i. aromatizans vel fumigans, aut colligatio, vel vinculum, ſiue attedia tiſ cantieum, aut Syriacè, nodus. ciuitas in tribu Zabulon. Iud. 1.

Cituorum inſula Danubio. Ptolem.

Ciuaron, oppidum, proximum Iſatię flumini, Vocontiis populis, montíq; Cineſio & Allobrogibus in Sabaudia, teſte Planco inter epiſt. familiares Tullij, in illa quæ incipit, Nunquam me Hercule. Quibuſdam, *Chamberi en Sauoye.*

Ciuica Pompeianus, conſul collega L. Celoni Commodi, anno ab vrbe 888.

Ciuilius, ſiue Cluius, Volſcorum imperator, à Ceganio victus, anno vrbe 312.

Ciuilius Tullus, tribunus militum, anno ab vrbe 348.

Cius, Vide Brylivm.

Cius, fluuius Thraciæ ex Pæonibus & Rhodope monte profluens. Eſt & vrbis nomen, quam, vt teſtatur Strab. lib. 12. Demetrius cepit, deditque Pruſiæ Zelæ, qui hanc euertit, & Mytleam Pruſiæ vicinam. Is à ruina eas excitans, Cium à ſe Pruſidam: Myrleam verò ab vxore Apamiam nominauit.

Cizara, Caſtellum erat munitiſſimum, lacui nomine Stephana, in Phazemonetica regione, adiacens, quod nunc deſertum eſt, vt Strabo docet lib. 12.

Cizicus. Vide Cyzicvs.

Cizya, Thraciæ vrbs. Sozom. lib. 6. cap. 13.

C L

Cladeus, Aelidis fluuius. Pauſan.

Clæon, fons in Phrygia. Pli. li. 31. c. 2. dictus eſt à fletu, vt fons alter illi vicinus Gelon à ridendo.

Clamouenta, Angliæ oppidum. Anton.

Clagenfurtium, Carinthiæ ſeu potius Carnithiæ, regionis Sclauonicæ vrbs, cuius ciues (vt quidam dixêre) furibus ſunt inexorabiles. Leuis enim ſuſpicio graviſſimè nocet huic, qui rem furto parare putatur: nam inauditus rapitur ad crucis ſupplicium, nec defenſioni aut purgationi locus datur. Poſt diem tertium ſupplicij, de mortuo iudicant: quem ſi inſontem fuiſſe cognouerint, ſplendidè ſepeliunt: ſi verò ſontem & reum, pendere ſinunt.

Clamperiæ locus Italiæ in Brutiis, Plin. lib. 3. c. 5.

Clanes, fluuius à Vindelicis ortum habens, à quibus per valles excurrit, & in Iſtri alueũ intrat. Huius meminit Strabo lib. 4. Laxio *Glan.*

Clanius, qui & Clanis, fluuius Campaniæ prope Neapolim iuxta Acerras vrbẽ, à κλάνιον quod eſt viola, qua illius ripæ abundare dicuntur: vel vt Macrobius exiſtimat, à Clanio gigante. Ab eo piſcis Clanius, qui & Silurus vocatur. Virg. lib. 2. Georg

Et vaciis Clanius non æquus Acerris.

Clanius, vel Clanis, Etruriæ fluuius Plin. hodie *Chiana.*

Clanos, maris Ægei insula. Mela,

Glanum vrbs inter Agedicum & Augustobonam Anton.

Clariæ, populi Thraciæ. lib. 4.

Clárium, Plin. lib. 2. Vide CLAROS.

Clarius, Cypri fluuius Plutarch. in Solone.

Clarius est mons Colphoniæ, in quo colitur Apollo, & ab eo Clarius appellatur.

Claros, siue Clarium, Ioniæ ciuitas, Appollinis oraculo nobilis, iuxta Colophonem. Hãc Mãto Tirefiæ filia condidit, fugiens Thebanorum victores Epigonos. Quæ cum patriæ cladem lugeret, & suam, manantibus vbertim lacrimis, fontem fecit: vnde claros, ἀπὸ τοῦ κλαίειν locus appellatus. Nearchus verò author est, inde vrbi huic nomen factum, quòd Apollini sorte obtigit. Nam sortem κλῆρον Græci nominant. Hinc Apollo Clarius dictus est, qui illic & fanum habuit, in quo responsa, epota aqua, edebantur, breuiore tamen vita bibentium. Ouidius de Arte.

Clarus, insula in mari Myrtoo, & ipsa Apollini sacra: de qua nonnulli intelligunt illud Ouidij 1. Metamorph.

—mihi Delphica tellus
Et Claros, & Tenedos, Patareáque regia seruit.

Classence oppidum, à Smaragdo captum, anno ab vrbe 133.

Classitæ, Assyriæ populi circa Lycum fluuium. Ptolem.

Classius, Galliæ Narbonensis amnis. Sex. Auienus.

Clastidium, Oppidum est Italiæ, supra Placentiam ad Cothitæ cõfinia, cuius meminit Strabo lib. 5. hodie *Chiestegio*, Leandro.

Clatérna, oppidum in Piceni littore. Pomponius lib. 2.

Clatos, vrbs Cretæ mediterranea. Plin.

Clauda, insula spectans Cretam, inter meridiem & occidentem. Act. 27.

Claudi, Numidiæ locus Anton.

Claudia, Noricorum oppidum. Plinius libro quarto, capitulo decimoquarto. Ptol. Claudinium vocat.

Claudia, virgo Vestalis, quæ cùm in suspicionem stupri veniisset, & simulachrum matris Ideæ in vado Tyberis hæreret, ad comprobandam pudicitiam suam, fertur cingulo duxisse nauem, quam multa hominum millia trahere nequiuerant. Valer. Plutarch.

Claudia, gens Romæ patricia à Sabinis venit cognomina sibi Neronis & Drusi vsurpauit, quòd Nero lingua Sabina, vir strenuus & fortis dicatur: Drusi verò, à Claudio Druso qui hostium duce Gallorum Druso cominus trucidato, sibi ac posteris, nomen indidit, Tranquillus. Fuit & altera plebeia.

Claudianus, poëta insignis, Theodosij & Honorij temporib. floruit, patria Alexãdrinus. Quidam Florentinum faciunt, sed falsò: ingenio excellenti fuit, maximéque apto ad carmen componendum. Nam & adsurgit fœliciter, variisque figuris ac sententiis mirificè delectat, huius meminit Suidas.

Claudianus Cęsar, qui interfecto Caligula successit in imperio: vir inauditæ crudelitatis, vt scribit Suet. Claudio.

Claudiana tonitrua dicebantur, quæ Claudius Pulcher instituit, vt ludis factis post scenam conuectu lapidum ita fieret in circumactam, peluim, vt veri tonitrui speciem repræsentaret

Claudias, Lauinianensis præfecturæ vrbis in Asia minori. Ptolem.

Claudiomerium, Artaborum vrbs in Hispania, Ptolem.

Claudiópolis, Cappadociæ vrbs. Plin. lib. 5. capite 24.

Claudiuium. Vide CLAVDIA.

Claudium, vrbs Italiæ: Gentile, Claudinus. Stephanus.

Claudius, Mons Pannoniæ. Plin.

Ap. Claudius Regillianus decemuir, legibus scribendis summa inter collegas authoritate: postremò ob Virginię iudicium in carcerem coniectus, sibi manus attulit Liu.

Ap. Claudius Cæcus, extrema senectute in curiam delatus, senatum iam iam inclinatum, à Pyrrhi pace reuocauit. Ab hoc Appia via dicta est, quàm Brundusium vsque lapidibus strauit. Liu. lib. 9. & aquam Appiam in vrbem duxit. Pyrrhúmque in vrbem non esse recipiendum sua sententia obtinuit.

Claúdius Nero, & Claudius Pulcher, fratres, Cæci filij, Tranquillus & Liuius libro decimonono.

Claúdius Sulpitius Longus, consul, collega Q. Aelij Cæritani, anno ab vrbe 431.

Claudius Pontius, Samnitum imperator, Romanos apud Claudium sub iugum misit. Liu. li. 8. Decad. 1.

Claudius Fabius, dictator, anno ab vrbe 439.

Claúdius Petilius dictator, anno ab vrbe 442.

Claúdius, cognomento Caudex, à nauium caudicibus sic dictus. Is Carthaginenses Messana expulit, Hieronem prælio victum ad Syracusas in deditionem accepit.

Claúdius Centianus, quem nonnulli Centimalum, alij Centimanum minus rectè scribunt. Is librum in iure ciuili tertium à P. Parpyrio scripsit, & r, literam introduxit, quam prius Fusij, qui deinde Furij dicerentur. Valerius.

Claúdius, qui antè Clausus dictus. Vide CLAVSVS.

Claudius Nero, consul, Liuij Salinatoris collega, qui aduenientem ex Hispania cum auxilio Asdrubalem interfecit Liu.

App. Claudius orator. Cic. in Bruto.

Claudius Nero, Tiberij principis pater, Quæstor C,

ftor C.Cæsaris in bello Alexandrino, & deinde Pontifex Maxim in P. Scipionis locum suffectus.

Claudius Tiberius Nero Cæsar, III. Romanorum Imperator, Octauij Cæsaris priuignus, gener, & adoptione filius. Sueton.

Claudius, Rom. Imperator, Britanniam insulam in deditionem accepit, & Orchades insulas Romano adiecit imperio. Postmodum ab Agrippina vxore veneno sublatus est, vt Nero filius imperio potiri posset.

Claudius Momitius Nero, Romanorum Imperatorum nequissimus. Vide NERO.

Claudius, Romanorum Imperator, qui Gothos Illyricum vastantes bello adortus, incredibili clade superauit. Sed cùm duobus ferè annis imperasset, apud Smyrnam morbo interiit.

Claudius Pompeianus, consul, collega Seueri, anno ab vrbe 925.

Claudius Venatus, vir doctissimus, Alexandri à consiliis, anno ab vrbe 976.

Clauena, Heluetiæ oppidum ad Larium lacum. Anton. *Cleuen*, incolis: *Chiauenna* Italis dicitur.

Clausentum, Angliæ oppidum. Anton. Nunc *Southanton*, Camdeno.

Clausus, Rex Sabinorũ, Turno aduersus Æneam supperias tulit. Ab hoc Appius ille Claudius originem traxit, qui paucis post exactos reges annis cum quinque millibus clientum se Romam contulit, vbisque partem habitandam accepit, Claudiámque familiam propagauit. Virgil. 7. Æneid.

Ecce Sabinorum prisco de sanguine magnum
Agmen ingens Clausus, magnique ipse agminis instar.
Claudia nunc à quo diffunditur, & tribus, & gens,

Clazomenæ, vrbs Ioniæ Asiaticæ, quam condidit Paralus, patria Anaxagoræ. Hæc priùs Gryna nominabatur, vicina Colophoni: vnde & Apollo Grynæus dictus est apud Virgilium, quoniam ibi esset eius oraculum.

Clazomenia insula, quę Marathusa dicitur, à qua Clazomenij, quos in Mæonia sitos esse constat: hinc adiectiuum Clazomenius, nia, nium, vt Clazomenia vina, quæ olim apud Romanos in pretio fuerunt. Vide MARATHVSA.

Cleandria, Troadis locus, vnde Rhodius amnis fluit. Strabo.

Cleander, nomen est vatis Arcadici apud Hero.

Cleanis, Fluuius est quẽ postea Erim vocauere, labiturque supernè de Apenninis collibus, & agro Vestiua. Strabo lib. 5.

Cleanthes Philosophus Stoicus, Cratetis primùm discipulus, Zenonis Citiensis successor. Hic Phani Asij filius, egregius pugil, cùm Athenas venisset, Zenoni adhærens generosè philosophatus est, & in eisdem permãsit dogmatibus, ea fuit in tolerandis laboribus & perferendis alacritate, vt alter Hercules dictus sit. Nam quum non haberet vnde se alere posset, noctu quidem in horas aquam hauriebat, per diem verò in sermonibus excitabatur. Vnde Phreantes appellatus est, quasi puteos hauriens. Tradunt illum quæ à Zenone audierat, ossibus boum & testis fictilibus perscribere solitum, cùm pecunia non suppeteret ad chartas emendas.

Cleánthis, mulieris nomen. Suidas.

Clearchus, Solensis senior, scripsit de varia historia.

Clearchus iunior, Ponticus, Athenas profectus vt operam daret Platoni, in somniis admonitus, à studiis literarum recessit. Suidas.

Clearchus, dux Lacedęmoniorum, dictitabat imperatorem plus quàm hostem metui oportere, significans eos, qui in prælio mortem expauescerent, certum sibi, si deseruissent, expectare debere supplicium. Fronti. lib. 4.

Clearchus, consul, collega Richomeri, anno ab vrbe 1137.

Cleartus, Marmaricæ palus. Ptolem.

Cleempus, medicus fuit, cui Pythagoræ liber de magicis herbis à nonnullis ascribitur.

Clemens historicus, scripsit de regibus & imperatoribus Romanis, ad Hieronymum de figuris Isocratis. Suidas.

Clemens Alexãdrinus, præsul, Pantheni, discipulus. Origenis præceptor, floruit sub Seuero & Antonino principibus. Hieronymus & Euseb. libro sexto.

Clemens, Romanorum tertius Episcopus, auditor diui Petri, diuum Dionysium Areopagitã misit Parisios. Niceph. lib. 2. cap. 20.

Clemens II. Pontifex 150. anno salutis 1048.

Clemens III. Pontifex 175. anno salutis 1188.

Clemens IIII. Pontifex 184. anno salutis 1264.

Clemens V. Pontifex 196. anno salutis 1306.

Clemens VI. Pontifex 198. anno salutis 1342.

Clemens VII. Pontifex 220. anno salutis 1523.

Clemens, consul, collega Tertullij, anno ab vrbe 947.

Clementinus, consul, collega Agricolæ, anno ab vrbe 982.

Clementinus, consul, collega Probi, anno ab vrbe 1267.

Cleobis, Argiæ sacerdotis filius, de quo sic Cicero in Tuscul. quæstionibus. Primùm, inquit, Argiæ sacerdotis Cleobis & Biton filij prædicantur. Nota fabula est. Cùm enim illam ad solenne & statutum sacrificium currus vehi Dea iussisset satis longè ab oppido ad fanum, morarentúrque iumenta: tunc iuuenes ij, quos modò nominaui, veste posita, corpora oleo perunxerunt, & ad iugum accesserunt. Ita sacerdos aduecta in fanum, quum currus esset ductus à filiis, precata à dea dicitur, vt illis præmium daret pro pietate, quod maximum homini dari possit à Deo. Post epulatos cum

matre adolescentes somno se dedisse, manè inuentos mortuos. Hæc Cicer.

Cleobulus, Euagoræ filius, Lindius, vnus è septẽ Græciæ sapientibus, robore & pulchritudine corporis eximius, è Lindo Ægyptum, philosophandi gratia, petiisse fertur, extat eius breuis ad Solonem epistola.

Cleobulina, Cleobuli filia, hexametris enigmata quædam perscripsit: quorum vnum adhuc extare fertur,

Est vnus genitor, nati bona pignora bis sex,
Triginta cuius natæ, sed dispare forma.
Hæ niueæ aspectu miræq; coloribus illæ,
Atque immortales omnes moriuntur ad vnam.

Diogenes Laërtius & Suidas.

Cleocritus, apud comicos taxatur, vt mulierosus & cinædus & obscurus, Cybeles filius. Nam in mysteriis Rheæ molles tantùm intersunt. Suidas, vide Eras. in adagiis.

Cleódamus, Thasius, Philosophus, Platonis tempore in Geometria floruit.

Cleódamas, Achenus (Ache autem ciuitas est Thessaliæ) scripsit de cura equorum. Steph.

Cleodora, Nymphæ nomen, matris Parnassi, à quo Parnassus mons nomen accepit. Cælius lib. 16. cap. 19. quæ duos habuit patres. Pausan. libro decimo.

Cleogenes, Sileni filius, eques insignis. Pausan.

Cleomachus, Magnesius pugil, qui cinædi cuiusdam & ancillæ amore captus, quæ à cinædo alebatur, cinædorum & orationes & mores est imitatus. Strabo.

Cleombrotus, Pausaniæ filius, Lacedæmoniorum dux, qui timens ne videretur cum Epaminunda hoste sentire, temerè cum eo pugnauit, séque & patriam in præceps dedit: nam ex vulnere occubuit, & exercitus deletus est.

Cleombrotus, adolescens Ambraciota, qui, quum ei nihil accidisset aduersi, è muro se in mare abiecit, lecto Platonis libro de animorum immortalitate Cic. in Tuscul.

Cleomedes, Astypalæensis, de quo portentosa quædam memorantur. Hic robore ac magnitudine eximia, quum Circum Epidauriũ pugil interfecisset, victoriæ præmij fraudatus, præ dolore in furorẽ incidit, atque ex Olympia Astypalæam reuersus, cùm ibi multa temerè ac violenter fecisset: postremò ludum puerorum ingressus, apprehensam manu columnam, quæ tectum sustentabat, concutiens mediam fregisse, ac tectum deiecisse dicitur. Interfectis autem pueris, quum quæreretur ad supplicium, in sepulchrum magnum se coniecisse, & clausus intus iniectum operculum tanta vi tenuisse, vt ne à multis quidem simul adnitentibus, vllo modo euelli posset. Consulto igitur circa loco, neque viuum hominem, neque mortuum esse compertum fertur. Quare missis Delphos legatis respondisse Pythi. Vltimus heroũm Cleomedes Astypalæus Suidas & Plutarchus.

Cleomedes, Græcus author qui scripsit de circulis cœlestibus, quod opus elegãs admodum adhuc extat. Suidas.

Cleomenes, Lacedæmoniorum dux, ab Antigono rege prælio victus, ad Ptolemæum se recepit, benignéque primùm exceptus mox Nicagoræ cuiusdam calumnia apud regem suspectus, custodiæ cum aliis quibusdam traditus, cum illis mutuis vulneribus periit. Post mortuus à Ptolemæo pelle nudatus, crucíque adfixus est Plutarchus.

Cleomenes Siculus, C. Verris nequitiæ administer. Cic. 7. Verr.

Cleon, dux Athenienſium, in Reipublicæ administratione aduersari solitus Niciæ Nicerati filio, missus denique in Thraciam cum exercitu, multas vrbes cepit. Eum insectatur Aristophanes, in comœdia quæ inscribitur Equites.

Cleon, Messeniorum dux. Pausan. lib. 4.

Cleon statuarius nobilis. Pausan.

Cleon, Thetidis sacerdos. Pausan.

Cleon Poëta, Argonautica scripsit, à quo argumentum Apollonius Rhodius mutuatus est, vt eius enarrator scribit.

Cleon Halicarnasseus, orator, Lysandro Lacedæmonio orationem composuit. Suid. Plutar.

Cleonæ, vrbs Athi montis Thucyd. lib. 4. Strab. Plin. Herod. Inter Athon & Pallenem, Pomp. Melæ. Est etiam Achaiæ in Peloponneso oppidum Plin. Locus item iuxta Nemeam, vbi versabatur leo, quem Hercules sustulit. Suid. Et Arcadiæ Plin.

Cleonæ, oppidum mediocre in via, quæ ab Argis Corinthum ducit: ab Argis quidem stadiis 120. à Corintho verò 80. distans. Ouidius 6. Metamorph.

Humilésque Cleonæ.

Inter Cleonas & Phliuntem Nemæa sylua consurgit, in qua Hercules miræ magnitudinis leonem interfecit, qui à loco dictus est Cleoneus. Lucan. lib. 5.

Ille Cleonæi proiecit terga leonis.

Cleónidas, vir Thebanus.

Cleónymus, id est, desertor ordinis, & qui abiecto clypeo fugit, dictus est. Vide prouerbium, *Cleonymo timidior.* Hunc insectatur vt timidũ & fugacem Aristophanes in Nubibus.

Cleónymus, vnus ex imperatoribus externis, quos sibi accersierunt Tarentini. Strab. lib. 6.

Cleopatra, Ægypti regina, Ptolemæi Auletæ filia, soror & vxor Ptolemæi vltimi, mulier impudicissima, à Iul. Cæsare primùm adamata, cui filium Cæsarionem peperit: deinde ab Antonio iustæ vxoris loco habita. Quod cum ægrè ferret Augustus, cuius sororem Antonius vxorem duxerat, bellóque inter eos exorto, Antonium superatum insecutus, ad necem spõtaneam compulit: eius exemplum imitata Cleopatra, ne viua in hostis potestatem veniret,

niret, & per ludibrium in triumpho circunduceretur, aspidibus corpori admotis, extremum vitæ diem clausit. Statius lib. 3. Syluarum.

Actias Ausonias fugit Cleopatra catenas:

Cleopatris, oppidum est, in Ægypto, antiquæ Nili fossæ proximum, iuxta quod Gallus Cæsaris legatus pergens in Arabiam ad octoginta biremes ædificauit, & triremes & phaselos. Strabo lib. 16.

Cleopâtris, præfecti nomen apud Corinthios. Plutarchus in Arato.

Cleóphanes, orator ex Myrlea. Strabo lib. 12.

Cleóphantus, Themistoclis filius, quem pater in equestri facultate tam strenuum effecit, vt equis rectus insisteret, rectúsque ex equo iacularetur. Plato in Menone, & Cæl. lib. 4. cap. 13.

Cleophantus, medicus. Plin. lib. 24. cap. 16.

Cleophantus, pictor Corinthius. Plin. lib. 35. cap. 3. hic apud Plinium vini rationem illustrauit, primúsque semen pastinacæ erraticæ dysentericis prodesse expertus est.

Cleophas, Christi discipulus, qui proficiscens in Emaunta, CHRISTVM alloquebatur in itinere. Luc. 24. Ioan. 19.

Cleophon, poëta tragicus Athenienſis. Suidas.

Cleophylátius, episcopus, cũ Stephano ab Adriano Rom. Pontifice ad Carolum missus Germanorum Francorúmque episcoporum synodum congregauit. In qua hæresim Felicis & Synodum de imaginibus deponendis, quam Græci septimã dicebant, damnauerunt. Blond. lib. 1. decad. 2.

Cleopompus Athenienſis, Thronium cepit Loros vicit, Æginetas suis è sedibus eiecit. Thucyd. Plutarch. in Peri.

Cleostratus Ephebus ille fuit cui sors obtigit, vt draconi apud Tespienses sæuienti immolaretur: cuius vicem dolẽs Menestratus, thorace æneo indutus, in draconem dimicaturus prodiit in medium, ac belluam interfecit: sicque Cleostratum & ciuitatem liberauit.

Cleops, Ægypti rex, qui templa omnia obseruauit ne populus diis sacrificaret. Herod.

Clostratus, antiquissimus philosophus, primus scripsit de signis cœlestibus, atque in primis signa Arietis & Sagittarij. Plin. lib. 2. cap. 8.

Cleoxenus & Democritus historiam de reb. Persicis scribere aggressi, quàm inchoatam se in historiis fatetur absoluisse Polybius Megalopolitanus. Suidas.

Clephis, Longobardorum rex truculentissimus, Imolam ædificauit, à suis interfectus est. Blon. Pompon.

Clepidiana, Sarmatiæ Europæ vrbs. Ptol.

Clepsydra, Nomen fontis in arce Messeniorum, in Arsionem alterum fontem influens.

Clepsydra, fons etiam, Athenis, in arce, ita dictus, quod flare incipientibus Etesiis, abundet, iis denique desinentibus, exaresçat. Vide Cæl. Rodig. libro 28. cap. 39.

Cleri, Atticæ populi. Diodor. lib. 13.

Clesides, pictor nobilis, qui reginæ Stratonices iniuriam, à quo nullo honore fuerat exceptus, depinxit, voluptatémque eius cum piscatore quem amare credebatur.

Cleta, Choniæ regionis Italiæ locus Lycophron. *Petramala* hodie Gab. Barrio.

Cletabeni, Arabiæ felicis populi. Dionys.

Cletharro, Arabiæ Petræ oppidum. Ptol.

Cletus, vxorem habuit Pallenem Sithonis filiam quæ Thraciæ vrbi nomen dedit. Steph.

Cleuũ, Angliæ vrbs. Anton. *Glouceſter*, Candeno.

Clezus, locus, mons & fluuius Lydiæ Nicandro.

Clibanus mons est in extremis Italię finibus, non procul à Lacinio promontorio. Plin. libro 3. cap. 10.

Clibanus, oppidum Isauricæ quod est Asiæ, regio inter Pamphyliam & Ciliciam sita, Plin. lib. 5. cap. 27.

Clidemus, scriptor antiquissimus fuit, cuius opus de Plantis sæpe citatur à Theophrasto. Scripsit & Protegoniam quæ citatur ab Atheneo.

Clides, quatuor Insulæ sunt ante Asiam ex aduerso Syrię, non procul ab Eleusa insula sitæ, quorum meminit Plin. 5. cap. 31. Ptolem.

Clidichus, Æsimedæ filius, XVI. Athenienſium princeps annis 10. Sigon.

Climactus Thurius, ante alios scripsit de decem elementis & pronunciatis (sic κατηχήσεις, ἀξιώματα à Græcis dicuntur) cæteriſque eiusmodi.

Climax Straboni lib. 14. mons Pamphilio pelago adiacens: is transitum arctum in littore relinquit, qui mari tranquillo nudatur adeò, vt iter facientibus peruius sit pelago autem affluente vndis contegatur. Transitus per montem tum arduus est, tum etiam prolixus: quapropter in tranquillitatibus littore vtuntur.

Climax, Galatiæ vicus maritimus, & Arabiæ felicis mons. Pto. Itẽ mõs circa Byblum in Phœnicia. Strabo, lib. 16. Et mons qui Ægypto inferior à meridie est. Oros. Apud Ptolemæum: est etiam Lybyæ nomi vicus.

Climbertum, Galliæ vrbs inter Aginum & Lugdunum. Anton.

Clinias musicus, & philosophus sectæ Pithagoreæ. si quando ad iram prouocaretur, sumpta statim cithara, motus animi leniebat. Ælianus de varia hist.

Clio, vna Musarum ex nouem, apud Hesiodum Theog. ἀπὸ τοῦ κλέος, id est, à gloria, quòd poëtis gloria ex carmine nascatur. Alij ἀπὸ τοῦ κλείειν, hoc est, à celebrando dictam putant propterea quòd historiæ inuentrix esse putetur: cuius proprium est, virorum fortium laudes celebrare, eorúmque gesta ad posteritatem transmittere. Virg. de Nouem Musis,

Clio gesta canens transactis tempora reddit.

Clipea, vrbs Africæ minoris, aliis dicta Clupea & Clypea. Ptolem.

Cliſtenes ciuis Athenienſis cum Iſagora de principatu contendere cœpit anno primo 66. Olympiadis: Cliſthenes populo in decem tribus diuiſo, & conſtituta repub. Iſagoram vrbe expulit. Ab eodem Demarchi, Phylarchi, Apodectæ, & Oſtraciſmus eſt inſtitutus, primusque eo exilij genere (vt quidam volunt) mulctatus Iſagoras inde à Cleomene Spartæ rege reducitur, Cliſthene & reliquis ſociis vrbe eiectis. Poſt autem Cleomene ex arce, quam cùm Iſagora occuparat, ab Athenienſibus deiecto, Cliſthenes reſtituitur. Plutarch.

Clitárchus hiſtoricus, qui & Alexandri comes fuit in expeditionibus, & eius res geſtas ſcripſit: cuius in hiſtoria ingenium probatur, fides infamatur, vt ſcribit. Quintil. Huius meminit & Plin. lib. 4. cap. 5.

Clita Bithyniæ vrbs mediterranea. Ptolemæo, Cilicum natio Tacit. Annal. libr. 12. Et locus circa Athon montem. Liu.

Cliterium, Arcadiæ vrbs Phauorin.

Clitéria, Italiæ oppidum ad montem Garganum. Pompo. li. 2. Ptolem. Gliternum: vulgò *Celano.*

Clitermini, Italiæ populi, in ora Æquiculanorum Plin. lib. 3. cap. 12. in diſcriptione regionis quartæ Italiæ.

Clitis fluuius Galliæ Sidonio Clenus à Greg. Turonenſi dictus. Eſt in Pictauis, & vulgò *Le Clain* dicitur.

Clitus. Vide CLETVS.

Clitomachus, Carthaginenſis philoſophus Athenas conceſſit ad capiendum ingenij cultum, quadraginta natus annos, audiuitque Carneadem: breui quoque tempore adeò profecit, vt quadraginta volumina ſcripſerit, ſucceſſeritque Carneadis ſcholæ Suidas.

Clitomachus athleta, Pancratiaſtes nobilis, Suid. pudicitia tanta fuiſſe dicitur, vt canes ſi fortè coeuntes vidiſſet, ſtatim vultum auerteret: in conuiuio ſi quis ſermo laſciuus incideret, ſtatim ſurgens abiret: Ælianus de varia hiſtoria.

Cliton, Arcadiæ fluuius, Heſych.

Clitor, oris, oppidum Mediterraneum Arcadiæ, à quo vicinus fons Clitorius appellatur, ei qui guſtauerit, vini faſtidium inducens. Ouid. 15. Metam.

Clitorio quicunque ſitim de fonte leuauit,
Vina fugit gaudetque meris abſtemius vndis.

Clitumanus, agri Faliſci fluuius, cuius aquæ potæ candidos faciunt boues. Plin. lib. 2. ca. 103. Virgil. 2. Georg.

Hinc albi Clitumne greges, & maxima taurus
Victima.

Siluius lib. 11.

Et lauat ingentem profundens flumine ſacro
Clitumnus tantum.

Clitus, Mantij filius, ab Aurora raptus, nunquam poſtea apparuit.

Clitus, inter præcipuos Alex. Maced. familiares eidémque chariſſimus, tum quòd filius eſſet nutricis ipſius, tum quòd ab illo in vitæ diſcrimine fuiſſet ſeruatus. Hunc tamen in conuiuio quodam liberius in Perſicos amores inuectũ, rex iam tumulentus ſpiculo traiecit. Cuius facti eum poſtridie tanta cepit pœnitentia, diſcuſſa iam ebrietate, vt totum triduum cibo abſtinuerit, decreuerítque omnino inedia ſibi necem conſciſcere, ac amicum optimè de ſe meritum ad inferos perſequi. Tandẽ, ægrè admiſſa amicorum conſolatione, ſumptuoſiſſimo cum funere ſepeliuit. Plut. in vita Alex.

Cliuia, vrbs & Metropolis Germaniæ inferioris eius regionis, quæ ab ea nomen accepit. vulgò *Cleues* dici putant.

Cliuilius. Vide CIVILIVS.

Cloacina, Dea quæ cloacis præerat: eam in cloaca repertam conſecrarat Tatius.

Cloanthus, vir Troianus Æneæ comes,

Clodia Romana, copioſa & locuples fœmina, de qua Cicero ad Att. lib. 15.

Clodia foſſa, Venetorum hodie ditionis oppidum in Hadriatici maris littore, quod *Chioggia* Blondo & Leandro dicitur.

Clodia via, inter Lucam & Romam. Anton.

Clodiana Macedoniæ oppidum, circa Dyrrachium inter Apolloniam & Scampin. Anton.

Clodianus, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius. Ptolem. & Mela. *Fluuian* hodie.

Clodij forum, Italiæ oppidum in octaua regione. Plin. lib. 3. cap. 15.

Clodiorum familia, à Clodio Æneæ ſocio dicta. Feſtus verius tamen eſt Clodios, qui & Claudij dicuntur, à Sabinis ortum traxiſſe, nominiſque originem cœpiſſe ab Appio illo Clauſo, qui primus ex ea familia cum quinque clietum millibus ſe Romam contulit.

P. Clodius, inimicus Ciceronis, quem vt pellere vrbe poſſet, plebeio ſe homini adoptandum dedit: mœchus fuit notiſſimus, deprehenſus in ſacris Bonæ deæ muliebri veſte veſtitus. Cicero ad Atticum libr. 1. poſtea à Milone interfectus.

Clodius Pulcher, orator Romæ, inter patronos ſimul cũ Cicerone in cauſa Scaurii. Pædianus.

Clodij cuiuſdam meminit Plutarchus in Numa, qui temporum argumentum ſcribit.

S. Clodius, rhetor è Sicilia, Latinæ Græcæque eloquentiæ profeſſor, malè occulatus, familiaris, ac præceptor Marci Antonij Triumuiri, cuius meminit Cicero in Philippic. & Tranquillus.

Clodius Quirinalis, Arelatenſis, rethor Romæ docuit circa Neronis tempora.

Clodius Albinus, dux exercitus in Gallia post mortem Pertinacis principis ab exercitu imperator salutatus, perditæ gulæ fuisse traditur. Herodian.

Clodius, Francorum rex, anno salutis 492.

Clodius Albanus, consul, collega Æmiliani, anno ab vrbe 957.

Clodomir, Clodouei filius, Aurelianensis princeps, anno 516.

Clodomirus, Basami filius Sicambrorum rex.

Clodomyrus, Clodouei primi filius, Sigismundum filium Gundebaldi regis Burgundiæ, bello captum vnà cum liberis & vxore in puteum iecit.

Clodoueus, Francorum rex, anno salutis 487. Hic Alaricum Lisigotthorum regem, qui apud Pictauos regnabat, & Appollinatum Aruernorum præfectum vicit, cæciditque. Æmil. Voto facto Alemannos subegit, patra victoria, an. xxv. regni à Remigio Rhemensi episcopo cum Francis omnibus baptizatus est. Blond. Æmil. lib. 1.

Clodoueus, alter Francorum rex, anno salutis. 654.

Clodouêus, Theodorici filius, Francorum rex. anno salutis 657.

Clœlia gens Patricia, à Clælia Æneæ comite sic dicta. Author Festus & Dionysius lib. 2. fuit cum magistratibus annis plus minus l. xiii.

Clœlia, nobilis virgo Romana, quæ cum aliis virginibus Porsenæ Hetruscorum regi obses data, deceptis custodibus, incolumis ad suos per Tiberim tranauit. Quamobrem Romani nouam in fœmina virtutem nouo honoris genere ornandam rati, statuam ei equestrem in summa Sacra via posuerunt. Liuius libr. 1. & 2. primæ decadis ab vrbe cond.

Clogio, vel Cliodio, Franci filius, Francorum rex, anno salutis 451.

Clonas, Elegus poëta fuit & epicus, qui tibicinas & concentus constituisse memoratur primus, sicuti Terpander citharœdicas leges primus omnium perueſtigasse narratur, Cæl. antiq. lect. lib. 9. cap. 3.

Clonia, Libyæ interioris lacus. Ptol.

Clonius, vnus è quinque ducibus Bœotorum. qui cum quinquaginta nauibus ad Troiam nauigauerunt. Hom. lib. Ilid 2.

Clôster fusos in lanificio reperit. Vide in dictione ARACHNE.

Clota æstuarij Britannici mari apud. Ptol. Glota Tacito scribitur.

Clotarius, Clodouei filius, primò Sueſſionum princeps, posteà solus Francorum rex, anno salutis 564.

Clotarius II. Gallorum rex, anno salutis 597.

Clotarius III. Clodouei filius, Gallorum, rex anno salutis 669.

Clotarius IIII. Francorum rex, regnauit annis xi. anno salutis 721.

Clotho, vna Parcarũ, quas Hesiod. in Theogonia Iouis & Themidos filias facit, humanæ vitæ stamina dispensantes. Dicta Clotho, ἀπὸ τῆς κλάθειν, quod voluere, seu nere significat. Fingunt enim poëtæ hanc colum gestare, & nendo humanæ vitæ terminum præscribere.

Cluaca, Mediæ vrbs. Ptol.

Cluana, vrbs in ora Piceni. Plin.

Cluéntius, ciuis Rom. ex municipio Latino, accusatus opibus matris Sassiæ, quòd Oppianicum vitricum interfeciſſet, defensus fuit à Cicerone, cuius adhuc extat longè optima ratio pro Cluentio.

Cluacina Venus dicta est, à cluendo, id est, pugnando, cuius simulachrum positum fuit in eo loco vbi pax inter Sabinos & Romanos, cùm propter raptas pugnarent, facta est.

Clunia, oppidum Hispaniæ, Celtiberiæ finis. Plin. lib. 3 cap. 3. Cluſio *Coruna*. aliis *Cruna*.

Clunienſis, Hiſpaniæ conuentus: sunt enim septem (inquit Plin. lib. 3.) Carthaginenſis, Tarraconenſis, Cæsar-Augustanus, Clunienſis, Asturum. Lucenſis, Braccarum.

Clunum, Corſicæ vrbs. Ptol.

Clupea, siue Clypea ciuitas Africæ propriè dictæ, in promontorium Mercurij sita: ita dicta à Clypei figura. Lucan. lib. 4.

& Clupea tenuit flationis littora, nota.

Hanc Solinus Græco nomine Aspidem vocatam tradit. Quod & ipsum non obscurè affirmat Silius Italicus. lib. 3.

In clypei ſpeciem curuatis turribus Aſpis.

Ptolemæus verò duas vrbes propinquas collocat in Hermeo promontorio, quarum vnam Clypeam. alteram Aspidem vocat

Cluſia, Tuſci regis filia pudiciſſima, quam cùm Valerius Torquatus, imperator Romanus vidiſſet, vxorem à Tusco petiit, eámque minimè consequutus, eius oppidum diruit. Cluſia verò seſe è turri deiiciens, tumefactis vento vestibus sospes ad terram delata est. Plutar. in Paral.

Cluſini fontes, Horatio ad Cluſium vrbem. *Bagni de S. Caſsiano* sunt And. Baccio.

Cluſini, noui & veteres populi Hetruriæ. Plinius lib. 3. cap. 5.

Cluſianus, dictus est Ianus quia in pace templi eius portæ claudi solebant Virgil. 5. Æneid. Ouid. 1. Fast.

Cluſiolum oppidum Vmbriæ quod interiit. Plin. lib. 3 cap. 14.

Cluſium, oppidum est Mediterraneum in Tuscia, sub quo sepultus est Porsenna. Plinius lib. 39. cap. 13. *Chiuſi*, Leandro.

Cluſius, fluuius Galliæ Cisalpinæ. Polyb. libro 2.

Cluuia, locus in Samnio Liu.

Clylipenus, maris Germanici sinus. Plinius qui venedicus à Ptolemæo cognominatur. Hodie *Pantzer Wick*, Ortelio.

Clymene,

Clymene, Oceani, & Tethyos filia, Iapeti vxor, Hesiodo in Theogonia. Virg. 4. Georg.
Inter quas Clymene curam & narrabat inanem
Vulcani, Martisque dolos, & dulcia furta.

Clymene, quæ Apollini Phaëtontem peperit, eiusque sorores Helidas. Ouidius libro 1. & 2. Metamorph.

Clymene, ministra Helenes, particeps consiliorum dominæ, furtorúmque eius internuntia, quæ etiam Troiam illam est secuta. Hom. lib. 3. Iliad. Ouidius in Epistola Helenæ ad Paridē,
Cætera per socias Clymenem Aetramq; loquemur,
Quæ mihi sunt comites, consiliúmque duæ.

Clymenes, inferni cognomen à poëtis vsurpatū, ἀπὸ τῆς κλύειν, id est, sonando, quòd sonus ex inferioris edatur. Palæph. lib. 1.

Clypea Vide CLVPEA.

Clysima, præsidium in Ægypto, ad sinum Arabicum. Ptol.

Clystrus, Ciliciæ oppidum. Ptol.

Clytæ, Macedoniæ populi. Plin.

Clytemnestra, filia Tyndarei & Ledæ, vxor Agamemnonis, quæ belli Troiani tempore mutuo Ægysthi amore capta, turpissimis cum eo voluptatibus sese implicuit, virúmque, capta iam Troia, in patriam redeuntem, ab adultero adiuta, per insidias interfecit: idem Orestī filio factura, nisi eum Electra soror certissimæ necī eripuisset, & ad Strophium regem clam misisset educandum, qui postea adultus Argos rediit: vbi vnà cum hospitibus Phocensibus (quos Strophius ad Ægysthū miserat tanquam Orestis mortem nunciaturos) ad Clytemnestram intromissus, vnà cum adultero eam interemit. Homer. lib. 11. Odyss. Seneca in Agan. Euripides in Orestes. Sophocles in Elect.

Clytia æ, siue Clytiæ, es, vna ex Oceani Nymphis, aliquandiu ab Apolline adamata, donec illa Apollinis cum Leucothoe cōcubitum, Orchamo patri eius indicauit. Quare iratus Apollo, grauissimo odio eam prosecutus est. Illa verò amoris impatientia, cibo & potu abstinens, Solem quacunque iter faciebat, oculis sequebatur: tandem fame & dolore cōsumpta, mutata est in heliotropium Ouid. 4. Metam.

Clytius, filius Laomedontis, & frater Priami. Homer. 20. Iliad.

Clytius, iuuenis quidam à Cydone adamatus. Virg. Æneid. 10.
Tu quoque flauentem prima lanugine malas
Dum sequeris Clytium, infœlix nouagaudia Cydon.

Cnacadium, mons in Laconica regione. Pausan.

Cnacaloum, mons Arcadiæ. Paus.

Cnágia Diana dicta est à Cnagio Spartano, qui in bello à Castore & Polluce in Aphidnam gesto captus, & à Cretensibus venditus, cum dea simulacro in patriam aufugit.

Cnacalysia Diana dicta est à Cnacolo mōte, iuxta quem sacra ei faciebant Caphyatæ. Palæph.

Cneceus, Laconicæ, fluuius Lycoph.

Cnemides in Thracia secundum Daphnuntē, locus munitissimus, in quem ex Eubœa Cœneū è regione consistit promontorium, in Occidentem spectans, sinúmque Maliacum, &c. Vide tabulam decimam Europæ apud Ptolemæum & Strabonem lib. 9. Plin. lib. 4 cap. 7.

Cnemis, Bœotiæ mons, à quo Locri Epicnemidij. Strabo vrbs item. Plin.

Cneus, cognomen apud Romanos: quod quidam à næuo deducunt, præposita C, litera. Quum autem id proferebant antiqui, inquit Priscianus, G pro C efferebant.

Cn. Aufidius Orestes, collega P. Cornelij Lentuli, anno ab vrbe 683.

Cn. Bœbius Pamphilius, consul, cum L. Æmilio Paulo, anno ab vrbe 572.

Cn. Calphúrnius Piso, consul, cum M. Popillo Lænate, anno ab vrbe 615.

Cn. Calphúrnius Piso, consul, cum C. Cæsare Octauiano, anno ab vrbe 731. Cl. Tiberio Nerone, anno ab vrbe 747.

Cn. Cinna Magnus, consul, cum L. Valerio Messala, anno ab vrbe 757. Vide CINNA & CORNELIVS.

Cn. Cornelius Asina, consul, cum C. Genutio Clepsina, anno ab vrbe 483.

Cn. Cornelius Blæsus, consul, cum M. Attilio Regulo Serrano, anno ab vrbe 496.

Cn. Cornelius Cethegus, consul, cum Cl. Minutio Rufo, anno ab vrbe 557. Vide CETHEGVS.

Cn. Cornelius Cossus, Tribunus militum, anno ab vrbe 342.

Cn. Cornelius Cossus, consul, cum L. Furio Medullino anno ab vrbe 347.

Cn. Cornelius Dolabella, consul, cum M. Tullio Decola, anno ab vrbe 673.

C. Cornelius Gallus, poëta. Virg. amicissimus, qui in eius honorem scripsit decimam Buccolicorum Eclogam, quæ & Gallus inscribitur: de cuius etiam laudibus finis libri primi Georgicorum totus contextus erat, quem postea ab Octauio coactus immutauit. Gallus enim antea Octauio ita familiaris fuerat, vt ab eo Ægypto præficeretur à quo tamen postea pet summam crudelitatem est interfectus.

Cn. Cornelius Lentulus Clodianus, consul, cum P. Licinio Crasso, anno ab vrbe 657.

Cn. Cornélius Lentulus consul, cum P. Ælio Pæto, anno ab vrbe 553.

Cn. Cornelius, Lentulus, consul, cum P. Cornelio Lentulo, anno ab vrbe 736.

Cn. Cornelius Scipio Asina, consul, cum C. Duillio anno ab vrbe 493.

Cn. Cornélius Scípio Caluus, consul, cum M. Claudio Marcello anno ab vrbe 532.

Cn. Cornelius Scipio Hispalus, consul, cum Q. Petilio Spurino anno ab vrbe 578.

Cn. Domitius Ænobarbus, consul, cum L. Quintio Flaminio, anno ab vrbe 562.

Cn. Domitius Ænobarbus, consul, cum C.Fannio,anno ab vrbe 932.& cum C.Casio Longino,anno ab vrbe 658.

Cn.Domitius Ænobarbus,consul,cum C.Sossio, anno ab vrbe 722.

Cn.Domitius Ænobarbus, consul, cum Fur.Camillo Auruncino Scribomano , anno ab vrbe 784.

Cn.Domitius Caluinus,consul, cum L.Cornelio Scipione, anno ab vrbe 423.

Cn. Domitius Caluinus, consul, cum M.Valerio Messala, anno ab vrbe 701. & cum C.Asinio Pollione, anno 714.

Cn.Domitius Caluus , consul, cum P. Cornelio Dolabella Maximo,anno ab vrbe 470.

Cn. Fabius Vibulanus , consul , cum L. Quinto Capitolino,anno ab vrbe 335.

Cn.Genutius Pansa Tribunus militum, anno ab vrbe 357.

Cn.Fuluius Centimalus, consul , cum P.Sulpitio Galba,anno ab vrbe 543.

Cn.Fuluius Centimalus,consul,cum L.Cornelio Scipione,anno ab vrbe 455.

Cn.Fuluius Centimalus, consul, cum L.Posthumio Albino,anno ab vrbe 525.

Cn.Iulius Mento, consul, cum Quintio Cincinnato Pæno,anno ab vrbe 325.

Cn.Lentulus Augur,cõsul,cum M.Licinio Crasso,anno ab vrbe 740.

Cn.Lentulus Getulicus, consul, cum C. Caluisio Sabino, anno ab vrbe 778.

Cn.Lentulus Marcellinus,consul, cum L.Mario Philippo,anno ab vrbe 698.

Cn.Manlius Capitolinus Imperiosus, cõsul,cum M.Popilio Lænate, anno ab vrbe 397. & cum C.Mario Rutilio,anno ab vrbe 399.

Cn.Manlius Cincinnatus, consul, cum M.Fabio Vibulano,anno ab vrbe 274.

Cn.Manlius Volso,consul,cum M.Fuluio Nobiliore, anno ab vrbe 565.

Cn.Octauio,consul , cum T.Manlio Torquato, anno ab vrbe 589.

Cn.Octauius,consul,cum T.Annio Ruffo, anno ab vrbe 626.

Cn.Octauius, cõsul,cum L. Cornelio Cinna,anno ab vrbe 667.& cum C.Scribonio Curione, anno ab vrbe 678.

Cn.Papyrius,Carbo,consul, cũ L.Cornelio Cinna anno ab vrbe 669. II. consul cum eodem, anno ab vrbe 770. III. consul, cum C. Mario C.filio,anno ab vrbe 972.

Cn Pompeius Magnus. Vide POMPEIVS.

Cn.Pompeius Strabo,consul, cum L. Portio Catone , anno ab vrbe 665. Picentes Marsosque in potestatem redegit: Vide POMPEIVS.

Cn.Seruilius Cæpio,consul , cum C. Sempronio Blæso,anno ab vrbe 560.

Cn.Seruilius Cæpio cõsul,cùm Cn.Seruilio, Bemino anno ab vrbe 551.

C.Seruilius Cæpio,consul, cum C.Pompeio Nepote,anno ab vrbe 613.

Cn. Seruilius Fidenas , Tribunusmilit. anno ab vrbe 370.

Cn.Seruilius Geminus, consul , cum C. Ruintio Flaminio,anno ab vrbe 537.

Cn.Seruilius Geminus , consul, cum C. Seruilio Cæpione:anno ab vrbe 551.

Cn.Vetusius Geminius , consul , cum T. Ebutio Helua,anno ab vrbe 255.

Cnidus, insula opposita Asiæ. 1.Mach.15.Act.27 insula Rod.Hesy.& fluminis nomen. Aristid.

Cnidus,siue Cnidos , vrbs insignis in extremo cornu peninsulę.Cariæ adhærentes Praxitelis Venere imprimis nobilis.Hor.1. Car. Odejo.

O Venus regina Cnidi, Paphique.

hodie *Cabo crio*,quibusdam.Moletius *Chio*.appellat.

Cniæa,nauale Megarorum iuxta Peloponnesum.Steph.

Cnopúpolis, vrbs Ionum , à Cnompo quodam; Erythra alias dicta.Steph.

Cnosus. Vide GNOSVS.

C O

Co,Ægypti vrbs,Ptolem.

Coa,oppidum in Arabia fælici.Ptol.

Coáspis.Vide CHOASPIS.

Coamani,Asiæ populi. Pomp.Mela.

Coanca,Indiæ intra Gangem vrbs.Ptol.

Cobandi,Germaniæ gens.Ptol.

Coboris,sinus Arabici insula.Plin.

Coárræ , siue Goastæ , siue Choarræ , ciuitas ad Persidem , iuxta quam sunt arbores inauditæ magnitudinis. Plin.lib. 6. cap. 7. Pop. Scytici: Alij populi Indiæ,Luc.lib.3.

Aethera tangentes syluas liquere Coatræ.&c,

Cobares,natione Medus,magicæ artis professione celebris habitus est , quo tempore Alexander bellum mouebat in Bactrianos. Autor Curtius lib.6.

Cobe , Æthiopiæ emporium , in Aualite sinu. Ptolem.

Cobilus,vicus in Libyæ nomo Ptolem.

Corbus , Colchidis fluuius , è Caucaso monte erumpens,& aureis arenis abundans:vnde velleris aurei fabula à poëtis tantoperè celebrata originem duxit: ad quod conquirẽdum Iason in Colchidem multis erroribus , & vitæ periculis , vnà cum suis ipsius sociis nauigauit. Apoll, Rhod.

Cobrys,vrbs Thraciæ: Gentile, Cobrites. Steph.

Cobrys,Thraciæ vrbs.Steph.

Cobuela,Mauritaniæ Tingitanæ locus.Steph.

Cobum, fluuius Colchidis è Caucaso fluens , per Suanos Plin.

Cocaba, Besanitidis regionis vicus circa Palestinam Epiphan.

Cocala,Indiæ extra Gangem vrbs.Ptolem.

Cocala, locus Carmaniæ regionis , in littore maris Arrian.

Cocalia,Ponti Cappadocici vrbs.Ptolem.

Cócalus, Siciliæ Rex, qui Dædalum Minois iram fugientem hospitio suscepit: quem cùm Minos illuc vsque persequeretur, à Cocali filiabus fuit interfectus. Ouid. 8. Metam. Steph.

Cócalum Dædali filium in Camico imperasse scribit.

Cocánicus, Siciliæ lacus, ex quo saltem Cocanicum nominamus. Plin. lib. 31. cap. 7.

Coccéius, Nerua, Imp. Rom. Vide NERVA.

Coccium, Angliæ vrbs. Antonius *Coccley*. Camdeno.

Cocconagæ, Indiæ intra Gangem populi. Ptol.

Cocconagara, vrbs Sinarum. Ptolem. *Cinganor* Mercatori. Item vrbs Indiæ extra Gangem. Ptolem.

Coccygius, mons Peloponnesi, ad Inachum fluuium, antea Dyceius dictus. Plutarchus de fluminibus.

Coccyx à Pausanias dicitur: vnde Coccygius Iupiter.

Coccynum promontoriũ circa Siciliam. Appian.

Coche, Arabiæ desertæ oppidum. Ptolem.

Cochlearia, Sardiniæ locus. Anton.

Cochlidûsa, insula iuxta Lyciam, à cochleis quæ ibi inueniuntur. Steph.

Cochtynna, Thraciæ fluuius ad Chalcidicam. Hunc, ac ouibus potum, nigros facere fretus scribit Antigon. in mirabilib.

Cocillum, Myriæ Asiaticæ oppidum. Plin.

Cocles, vir Romanus, qui Porsena rege per Sublicium põtem transire conanti, solus hostium impetum sustinuit, donec à tergo põs à sociis frangeretur: quo fracto, se cum armis præcipitauit in Tyberim. Et licet vulnus acceperit in coxa, Tyberim tamen tranando ad suos peruenit. Vnde est illud ab eo dictum, cùm ei in comitiis coxæ vitium obiiceretur: Per singulos gradus admoneor triumphi mei. Valerius Max. lib. 3. cap. 2. Liuius lib. 2. Virgil. quoque Æneid. 8.

Illum indignati similem, similéque minati.
Aspicere pontem auderet quod vellere Cocles.

Vide Horatium.

Cocosates, populi in Aquitania proximi Siburzatibus, Vocatibus, Tarusatibus, Hontiatibus, Garumnis, ac Hispaniæ citeriori & Garumnæ fluuio: in Francorum regno siti.

Cocossij, Mauritaniæ Tingitanæ gens. Ptolem.

Cóctiæ, siue Cottiæ, dictæ sunt Alpes à Coctio rege Gallorum domittore, qui in Amicitiam Octauij receptus est. Incipiunt à Segusia oppido, & Tacito Coctianæ appellantur. In eo tractu sunt, quos vulgò *Montenoue & Montcenys* vocamus.

Cocundæ, Indiæ Populi. Plin.

Coctoria: Vide COTTHORIA.

Cocynthum. Italiæ promontorium, quod meridianam plagam spectans, Ionium & Siculum mare discriminat. Polyb. lib. 2.

Cocytus fluuius Epiri, ad Cichyrum vrbẽ. Pausa.

Cocytus, Inferorum fluuius, Styge profluens, nomen habens ἀπὸ τῆς κωκύειν, quod est, gemere ac lamentari. Virg. 6. Æneid.

Cocyti stagna alta vides, Stygiámque paludem.

Claud. de Raptu Proserpinæ lib. 2.

—Pressolacrymarum fonte resedit
Cocytus, tacitis Acheron obmutuit vndis.

Hinc Cocytia, dicta sunt sacra, quæ fiebant in honorem Proserpinæ, quam Pluto rapuit, à Cocyto inferorum fluuio nominata. Authore Porphyrio in illud Horatij in Epod.

Inultus vt tu riseris Cocytia.

Cocytia facta erant, quæ fiebant Proserpinæ, quam Pluto raput. Paleph.

Codane, Gedrosiæ insula. Ptolem.

Codanónia, insula vna ex Hemodibus in Germania in Codano sinu, Mela libro 3. *Scelandi* hodie.

Códanus, super Albim fluuium ingens sinus, magnis patuisque insulis refertus in Germania. Plin. lib. 4. cap. 13.

Coddura, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem *Gandauari*, Castaldo.

Códeta, appellatur ager trans Tyberim, quòd in eo virgulta nascantur ad caudarum equinarum similitudinem. Festus.

Codrana, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Codropolis. Illyriæ oppidum Appian.

Codrus, rex Athenienſium, qui pro patriæ salute, certissimæ se morti obiectauit, Responsum enim acceperant Peloponnenses, Ita demum se imperaturos, si hostium regem non occidissent. Fefellit ergo eos, habitu mendici, eósque in suam necem per iurgia prouocando, à nullo cognitus, fecit fidem oraculo. vnde Virgil. 5. Ecloga.

—si quos aut Phyllidis ignes,
Aut Alconis habet laudes, aut iurgia Codri.

Huius tanta fuit nobilitas, vt abierit in prouerbium, *Codro nobilior*, de eo dictum cuius maxima est generis nobilitas. Ab eo posteri Codridæ dicti sunt.

Codrus, poëta quidam pauperrimus: cuius paupertas prouerbio locum fecit, vt dicamus, *Cedro pauperior*. Iuuenal. Saty. 3.

Tota domus Codri rheda componitur vna.

Coduræ, populi in India extra Gangem. Ptolem.

Coduzabala, Armeniæ minoris vrbs. Anton.

Cœcila. Turdulorum vrbs in Bætica. Ptolem.

Cœcinum, oppidum in sinu Syllaceo, Mela, libro secundo.

Cœculus, cognomento Saturnus Iunior, regnauit apud Aborigenes, anno ante conditam vrbem 807.

Cœdamusij, Mauritaniæ Cæsariensis gens. Ptolem.

Cœla, est Atticæ regiuncula, Miltiadæ & Thucydidis sepulchris nobilitata. Marcel. in vita. Thucyd.

Cœla est sinus Euboicus. Liuius. Atticę etiam locus

cus circa Athenas vbi Thucydides, sepult' est.
Cœla-Eubœæ, locus in Eubœa.Ptol.
Cœlaletæ, Thraciæ populi.Tacit.
Cœlorini, Hispaniæ Tarraconensis populi.Ptol.
Cœle, Syriæ pars Mela libro primo. Hinc etiam Cœlesyria dicta est. Strabo libro 16. Nomen sortita est à concauitate.Nam & κοίλον, locus cauus dicitur. Pompon Mela.libro 3. Syria latè tenet littora, terrásque etiam latius introrsus aliis alísque nuncupata nominibus, nam & Cœle dicitur & Mesopotamia, & Damascene, Adiabene, & Babylonia, &c. Vrbes 14. ei scribit.Suidas.
Cœles Vibenna, Hetruscæ gentis dux, qui suppetias tulit Tarquinio Superbo.
Cœliobriga, Cœlerinorum in Tarraconensi Hispania oppidum.Ptol.
Cœlis, gens Attica.Hesych.
Cœloesi locus in Chio insula.Herod 6.
Cœlos, Thraciæ portus, Atheniẽsibus & Lacedæmonis(inquit Mela lib. 2.) nauali acie decernentibus Laconicæ classis signatus excidio. Ad hunc quoque portum, Miltiadis & Thucididis historici monstrari tumulos Ammianus scribit.
Cœlossa, mons non procul à Phliunte oppido Phliasiorũ, & cuius parte quadam, quam Carneatem vocari Strabo scribit, Asopus fluuius oritur. Vide eundem libro 8.
Cœlius, mons Romæ vicinus, denominatus à Cœle Vibenna Hetruscorum duce.
Cœlemba, Ptolemæo, Gedrosi vrbs, hodie Cambaia, regni caput.
Cœnœnum, Germaniæ vrbs, in climate Septentrionali.Ptol.vulgò *Laubenboug.*
Cœneum, promontorium Eubœæ Mela.lib. 2. in descriptione insularum maris mediterranei, Eubœa ad Meridiem promontorium Herestion, & Caphareum, ad Septentrionem Cœneum extrudit & nusquam lata.
Cœnosus portus.Strab.lib.7.
Cœnus 11, Macedonum rex regnauit annis XII. anno ante conditam vrbem 1385.
Cæos Vide Cea.
Cæquosa, Aquitaniæ vrbs, XVI. M.pass. ab aquis Terbellanis.
Cœranus, fluuij nomen, Steph.
Cœranus, naufragus à delphino seruatus. Vide historiam apud Plutarchũ circa finem, libelli, Vtrum terrestria an aquatilia plus sapiant.
Cœstoboci, Sarmatiæ Europeæ gens.Ptol.
Cœti, Asiæ Populi ad Pontum Euxinum, circa Tibarenos.Xenoph.
Cœus, Messeniæ fluuius præterfluit Electram vrbem.Pausa.
Cœus gigas, Titani (aliàs Cœli) & Terræ filius Virg.lib.Georg.1.
Cœúmque, Iapetumque creat, saeuumq; Cyphœa.
Hinc Cœa, insula in Ægeo.
Cogamus, Lydiæ fluuius, Plin.lib.5.cap 29.
Cogedus.Hispaniç fluuius, circa Bibilim.Martial.
Cognabanda, Indiæ intra Gangem vrbs Ptolem. Cognobara item.
Cogni, Germaniæ populi.Ptol.
Cointha, nobilis mulier, sub Decio apud Alexãdriam martyrio coronata, anno salutis 251.
Colaca, Æthiopiæ promontorium ad sinum Arabicum. Mela.
Coláia, nomen viri.2. Esdr.11. lat. vox aut alleuiatio Domini.
Coláicum, Taprobanæ insulæ promontorium. Plin.lib.6.cap.22.
Colala, Indiæ intra Gangem vrbs.Ptol.
Colana, Armeniæ maioris opidum.Ptol.
Colancorum, Germaniæ vrbs. Ptol. *Fridu vald,* Villanouauo.
Colana, Albionis insulæ vrbs, in Dauniis. Ptole. *Coldingham,* Candeno.
Colapiáni, Pannoniæ populi.Plin.lib.4. cap. 25. iuxta quos Colapis fluuius in Saum influit: vnde & nomen paccecerunt.Plin. lib.39.
Colarbásus. Vide Colobasvs.
Colarni, Lusitaniæ populi.Plin.
Colássis, Lysippi discipulus, qui Colossum Rhod. fecit, septuaginta cubitorum altitudinis.
Coláxes, Iouis & Oræ filius, Valerius Flaccus lib. 6.Argon.
Colbi, Æthiopiæ sub Ægypto gens.Ptol.
Colchi, careorum emporium in India intra Gangem.Ptol.
Colchis, idis, regio Asiæ iuxta.Põtum, regnũ Ætæ regis, & Medeæ patria, Corace monte, (qui est Tauri pars) à Septentrione, ab Ortu Iberia, à Meridie Phasíde, ab Occidente Euxino Ponto clausa. Huc ferunt Iasonem cum Argonautis nauigasse. Medéæque artibus adiutum, aureum vellus inde retulisse. Est autem hæc regio venenorum feracissima: quæ res videtur locum fecisse fabulæ, quem de Medææ veneficiis cõminiscuntur poëtæ. Hor.2. Carminum,
Ille & venena Colchica.
Et quicquid vsquam concipitur nefas.
Tractauit.
Colchinium, oppidum Dalmatiæ, à Colchis conditum, quod postea Olchinium dictum est. Plin.lib.3.cap.22.
Colchis, gentile fœmininum, quo poëtæ vtuntur pro Medea. Ætæ Colchorum regis filia. Marial.lib.4.
Ignipedes posset sine Colchide vincere tauros.
Colduli, Germaniæ populi, ex quibus nonnulli intra Syluam Merciniam habitant, alij extra. Strabo lib.7.
Colenda, Hispaniæ vrbs, circa Conuenas in Celtiberis Appian.
Colenis, Diana denominata est, à Coleno qui ante Cecropem regnauit.
Colentium, Illyrici insula, à qua Colẽtini populi qui in Salonã coloniã iura petũt.Pli.; c.21.222.
Coletiani, Pannoniæ gens.Ptol.

Coli,

Coli, populi iuxta Caucasum. Inferiores autem Caucasi partes, Colici montes vocantur: regio Colica. Steph.

Coli Phryges, populi quidam Bœotiæ. Steph.

Colia pater Achab. Ier. 29.

Colias, promontorium vel littus Atticæ, in vico Phalereo, vbi & Venus Colias, Est autem locus ibi similis cruri humano. Gentile, Colius, & Colias, fœm. gen. & Colius, a, um. Steph. & Cæl. lib. 4. cap. 12.

Colias, Atticæ promontorium, circa Phalereum. Steph.

Colicaria: locus inter Bononiã & Veronã. Anton.

Cólidos, insula in Oceano Indico, Veneri sacra, quæ tantæ altitudinis esse perhibetur, vt illuc aues non aduolent.

Colippo, Lusitaniæ oppidum, Plin.

Cóllatia, oppidũ in prima Italiæ regione ab Albanis (vt creditur) conditum, & à Tarquinio Superbo instauratum, collata eum in vsum à Pomp. Roman. pecunia: vnde & nomen putatur accepisse, vt refert Seruius enarrans, illud Virg. 6. Æneid.

Hi tibi Nomentum, & Gabios, vrbémque Fidenam,
Hi Collatinas imponent montibus arces.

Ex hac vrbe ortum traxit Tarquinius Collatinus, Lucretiæ maritus, qui primus post ejectos reges cum Iunio Bruto factus cõsul, paulò post non aliam ob causam, quàm quod ex gente Tarquiniorum esset, magistratu se abdicare coactus est, & vitæ reliquum in exilio tanfigere, Liuius lib. 2. ab vrbe cond.

Collatina, porta Romæ à Collatio oppido dicta Festus.

Collarina dea quæ collibus præsidebat.

Colliátinus, viri proprium, Lucretiæ maritus. Vide COLLATIA.

Collarínus, vnus ex septem Romæ collibus.

Colléga, consul cum Priscino, anno ab vrbe 845.

Collina porta, Romæ in colle Quirinali sita (vnde & nomen accepit) non procul à Veneris Erycinæ templo Ouid. 4. Fastorum,

Templa frequentari Collina proxima porta
Nunc decet: à Siculo nomina rege tenent.

Eadẽ & Salaria vocatur: propterea q̃ per eã sal ẽ ferebant. Sabini. Cornel. Tacitus Annal. lib. 5.

Collodis, insula est Sardiniæ adiacens, de qua Pli. lib. 5. cap. 7.

Colmaria, vrbs Alsatiæ. vulgo *Colmar*.

Colobon lucus, Æthiopiæ promontorium sub Ægypto Ptol.

Colobona Hispalẽsis cõuẽtus in Bœtica vrbs. Pli.

Colobrossus, Ciliciæ asperæ in Pamphilia oppidum Ptol.

Coloca, Africæ promontorium ad Arabicum sinum Mela.

Colocasitis, insula in Azanio mari Pli.

Colocasiæ, Mineruæ templum fuit in Sicyone. Cæl. lib. 9. cap. 12.

Colocaurum, Germaniæ vrbs, Ptol.

Colœ, Aethiopiæ palus, Ptol, Barcena, Mercatori.

Colœ lacus Lydiæ, prope Sardim. Strab. lib. 13.

Colœ, huius nominis tres vrbes in Aethiopia, Ptol. & Arrian enumerat.

Colonæ, vrbs in Phocide, in Erythrea, in Thessalia, in Messenia, teste Strabone & Ptolemæo.

Colomanus, rex Vngariæ, fratrem ac nepotem occæcauit, vt regiæ dignitatis redderet impotes: itémque nepoti, cùm adhuc infans esset, testes exeri mandauit, nequa hinc proueniret propago: sed diuina non defuit vltio. Nam Colomanus morbo repentino correptus est, adhibitóque caraplasmate eius temporibus, eductum est cerebrũ, certum lethi signum. Hunst. lib. 3. Cosm.

Coloniæ, Troadis locus est non procul à Lampsaco, Milesiorum colonia. Sunt & aliæ Coloniæ ad exteriorem partem Helesponti, stadiis cxx: ab Ilio distantes, Strabo, lib. 13.

Colonia, oppidũ in quo Romani magistratus ex vrbe ciues traduxerãt. vel quod sine traductione coloniarũ iure donatũ erat. Coloniarum autem huiusmodi ratio erat. Quũ in vrbe Roma multos ex veteribus nouisq; incolis paupertate premi intellectũ erat, adeò vt sẽsui soluẽdo non sufficerẽt, Triũuiri à Senatu creabãtur, qui locis primùm cõsideratis, in quibus Reipublicæ expediret propugnaculum constitui, noua edicta proponebant, dãda esse nomina ab illis qui nouam coloniã deduci vellẽt: Sícque vrbs pauperibus exonerabatur, & rei familiaris põdere grauati, ad nouas quibus indigerent diuitias gratis datas cum familia accedebãt. Accipiebant enim duo, quatuor, sex, aut septẽ agri iugera, & quandóque plura. Duo item genera coloniarum fuere, Romanæ & Latinæ. Omnes constabant à ciuibus Romanis in colonias exeuntibus. Romanæ dicebãtur eæ, quæ iura ciuitatis Romanæ possiderent. Itaque ciues Romani supererant, & ferendi suffragij habebant potestatem cuius generis erant coloniæ multæ in Gallia togata. Cicer. 1. epist. ad Att. Videtur in suffragiis multum posse Gallia. Latinæ, Coloniæ dicebantur eæ, quæ iura Latij haberent. quod infra ius Romanæ ciuitatis erat. Plura de Colonis apud Hyginum, lib. de limitibus.

Colonia Agrippinensis, Vbiorũ ciuitas præstantissima cis Rhenum fluuium sita, ita dicta ab Agrippina, Neronis matre, quæ sociis quoque nationibus potentiam suam ostentaret, in hoc oppidum, vbi genita erat, coloniam ex veteranis militibus deduci imperauit. Tacit. lib. 4. cap. 11. Annal. Vulgo, *Cologne sur le Rhin*.

Colonis, insula est in sinu Argolico, contra Hermicum agrũ. Plin. lib. 4. c. 11. & Cæl. lib. 21. ca. 22.

Colonos, ager, siue locus editus, non procul ab Athenis, in quem Oedipus Thebis exulas dicitur cõmigrasse: vnde Sophocles tragœdiam de Oedipi calamitatibus conscripsit, Oedipum Coloncum appellauit. Erat autem hic locus

cus Neptuno sacer, vbi etiam equestris eius statua fuit quemadmodum & Thesei, Pyrithoi, Adrasti, Oedipodis. In hoc aggere fuit & Timonis turris, qui à solitudine, hominúmque odio, μισάνθρωπος cognominatus est Pausa. in Atticis. Pollux verò lib. 7. author est duo huius nominis loca in Attica fuisse: alterum ἵππειον appellatum, in quem confugit Oedipus: alterum in foro iuxta Eurysacium, ἀγοραῖον cognominatum Cæl. Rhod. lib. 21. c. 21. Cicero, de finibus.

Colopena, Cappadociæ pars est. Plinius libro 6. capite tertio.

Cólophō, vrbs Ioniæ, nobilis oraculo Apollinis.

Colophonij nauales opes satis amplas habuere, & in equestribus certaminibus tantum excelluere, vt victoriam sibi certam pollicerentur, quibus Colophonius accessisset equitatus. Hinc factus est locus prouerbio *Colophonem addere*, cùm summa operi manus imponitur. Ex hac vrbe nonnulli Homerum ortum volunt: vnde & Colophoniacus cognominatur à Virg. inCiri.

Quæ Colophoniaco Scyllæ dicuntur Homero.

Colophone, in Apollinis Clatij specu lacuna est, cuius potu mira redduntur oracula, bibentium breuiore vita. Plin. lib 2. cap. 103.

Colopiani, Pannoniæ populi. Plin. lib. 25. cap. 4.

Colops magnus, Ptolemæo Zeugitaniæ prouinciæ vrbs, hodie Gager, regia ciuitas.

Colorbâsus, hæreticos, qui vitam omnium hominum in septem syderibus consistere affirmabat. Euseb. Cæsar.

Colorina, Arabiæ desertæ vrbs. Ptolem.

Colosse, siue Colossis. Strabo libro 12. oppidum Phrygiæ propè Laodiceam, quod teste Orosio, temporibus Neronis cum Laodicea & Hierapoli, vrbibus Asiæ, tertæmotu cecidit.

Colossenses, eiusdem incolæ.

Colótes, vir Teius, pictor. Quint. lib. 2.

Colotes, Epicuri discipulus primarius, cuius dogmata Plutarch. libro edito solidè refutat.

Colotes, sculptor fuit eximius cuius opus Æsculapij simulachrum ex ebore factum, aspectu sanè mirandum, in quodam Bœotiæ vico asseruari tradit. Strab. libr. 8.

Colóus, lacus Lydiæ, quadraginta stadiis à Sardibus distans, qui & Gygæus à Poëtis nominatur: iuxta quem & Dianæ templum fuit cognomento Coloenę, vbi simię solennibus diebus saltare dicebantur. Strab. lib. 13.

Colpe, ciuitas Ioniæ regionis. Plin. lib. 5. cap. 29.

Colopédi, Thracum vel Arabum populi: regio Colpidea Stephan.

Cólpite. Vide PHOENICE.

Colsa, Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.

Colta, Carmaniæ locus ad rubrum mare. Arrian.

Colthena, Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.

Cólubæ, Plinio populi inter gentes Indicas numerantur, lib. 6. cap. 19.

Colubraria maris Mediterranei insula, serpentibus scatens. Pomp. Mela. li. 2 Pli lib. 3. c. 5. Græci Ophiusam dixere. vulgò, *Dragonera.*

Columbaria, insula in mari Tusco.

Columella, cuius inscriptio prænominis L. Moderatus Columella, Gaditanus genere, scripsit absolutionibus libros. De re rustica, temporibus Claudij principis.

Columna regia, ciuitas in Brutio Mela li. 2. Hunc locum Græci τὰ στῆλαι vocant, id est Columellam. Ea turriculæ modo erecta, ex aduerso turrem in Peloro sitam respicit, hodie à multis appellantur Stylation.

Colūnæ paruæ insulæ rubri mari Plin. lib. 6. ca. 31.

Columnæ Herculis, duæ esse perhibentur in Occidente: quia ex Oceano mare nostrum intrātibus duo montes occurrunt, quorum alterum in Africa Abylam vocant, alteram in Europa Calpen. Hos quondam iunctos perpetuo iugo fuisse finxerunt, sed ab Hercule diremptos. Aliqui tamen hos montes procul spectantibus geminas columnas videri dicunt. Alij dicunt columnas Herculis in Gaditana insula fuisse ex ære octo cubitorum, ad quas proficisci solebant qui nauigationem absoluissent, tanquam Herculi sacra facientes.

Colura, Iberiæ ciuitas. Steph.

Coluri, duo sunt circuli in sphæra, sese mutuò ad angulos rectos sphærales secantes ad polos mundi, & Zodiacum ita transeuntes, vt alter per principia Arietis & Libræ ferat: alter per principia Cancri & Capricorni: ita dicti ab imperfecta sui conuertione: à κόλος videlicet, quod est mutilum, mancum, imperfectum, & οὐρὰ cauda, quod imperfecti omnib. qui sub æquinoctiali non sunt, & tanquam cauda præcisa appareant. Boeth. de Arith. lib. 2. Macrob.

Colytus, viri nomen, de quo vide in DIOMIA.

Comagêna, pars Syriæ, supra Ciliciam in Ortum sita, trans Amanum montem, excurrens vsque in Mesopotamiam, à qua Euphrate fluuio dirimitur. Huius regionis incolæ Comageni dicti sunt, haruspicinæ olim peritia præ cæteris nobilitati. Iuuenalis Sat 6.

Spondet amatorem tenerum, vel diuitis orbi
Testamentum ingens, calidæ pulmone columbæ
Tractato, Armenius vel Comagnus aruspex

Colycanttj, Asiæ Propriæ gens, quæ interiit. Plin.

Colymbarium, Sardiniæ promontorium. Ptol.

Comana, ordm, ciuitas est in conuallibus Antitauri mōtis, insigni Bellonæ fano celebris. Inde Comani dicuntur sacri serui Bellonæ, quorum Strabo sua ætate supra sex millia fuisse tradit, qui omnes sacerdotis imperio parebāt, & statis quibusdam Bellonæ festis sese mutuis laniabant vulneribus. Fuerunt & Commana pontica eidem deæ consecrata, fani etiam exemplo à Comānis Cappadociæ sumpto, in quo etiam ritu simili Bellonæ sacra fiebant. Strabo libro 11.

Comana,

Comana, ciuitas in Armenia minori, ad Sarum fluuium Ciciliæ. Procop.

Comana, Taprobanæ insulæ oppidum. Ptolem. Alia item in Phrygia, & in Pisidia, Eidem.

Comania, Asiæ regio, circa Hircaniam. Xenoph.

Comam, populi, à Ladislao Vngariæ rege apud lacum Hood victi, anno salutis 1276.

Comari, Asiæ populi super Scytharum deserta, ac Caspium sinum. Mela lib. 1.

Comarus, portus est ad sinum Ambracianũ iuxta Nicopolin, isthmum stadiorum sexaginta efficiens. Strabo lib. 17.

Comata, pastoris nomen apud Theocritum.

Comata Gallia. Vide GALLIA.

Comazon, consul, cum Antonino Augusto, anno ab vrbe 982.

Combana, Carmaniæ vrbs. Ptolem.

Combe, Asopi filia fuit, quę prima æneam armaturam traditur inuenisse: vnde & Chalcis est cognominata: à qua etiam Chalcidi vrbi nomen factum putatur. De hac nonnulli intelligunt hoc Ouid. lib. 7. Metamorph.

Adiacet his Pleuron, in qua trepidantibus alis
Ophias effugit natorum vulnera Combe.

Combrea, vrbs circa Pallenem. Herod.

Combretonium, Anglię vrbs. Anton. Brettenham in Suffolcia, Camdeno.

Combusta, vrbs Galliæ Narbonensis circa Pyrenæos montes. Anton.

Comædæ, Sacarum gens. Ptolem.

Comenij, Illyridis populi. Ptolem.

Comenses, à Como oppido Galliæ dicti. In agro Comensi, iuxta Larium lacum, fons est largus, qui horis singulis semper intumescit, ac residet. Plin. lib. 2. cap. 103.

Comerus Gallus, duxit colonias in Italiam: nomen regionis à suo nomine imposuit, legem ac iustitiam docuit. Beros. lib. 5.

Comerus, Scytha, more Scythico, vnde venerat, docuit Italos vrbem curribus componere: hinc Veij appellati sunt, vocabulo Sago, quo Veias Plaustrum appellant, anno ante conditam vrbem 1360.

Cometes, pater Asterionis, vnus ex Argonautis. Valerius Flacus lib.

Comfloenta. Breuacarum vrbs in Hispania. Ptolem.

Comi, Bactrianæ populi. Ptolem.

Comidaua, Daciæ oppidum. Ptole.

Comini, populi ex Æquicolis, qui interiere. Plin.

Cominium, Samnium vrbs. Liu.

Cominsena, Parthiæ regio apud Ptolemæum.

Comisena, Armeniæ maioris prouincia.

Commenij montes vulgò, *les montagnes d'Auuergne.*

Comias, Archõ siue princeps annuus Athenienſium 3. anno Olympiadis 53. quo Pisistratus tyrannidem occupauit.

Comitia, orum, plurali numero Conuentus populi ad creandos magistratus, leges ferendas & alia cum populo agendas, à comeũdo appellata: ita enim veteres loquebantur, vel à coeũdo. Leguntur autem Comitia Cõsularia. Prætoria, Quæstoria, Tribunitia, Ædilitia, quibus scilicet consules, Prætores, Quæstores, Tribuni, Aediles creabantur. Tria fuerunt Comitiorum genera, Curiata, Centuriata. Tributa: nam quæ Calata comitia legimus: ea sunt vel Curiata, vel centuriata: ex eo quòd primis temporibus Calandi verbum pro vocandi vsitatum erat. Curiata comitia erant, quum curiatim, κ) φυλὰς, populus Romanus suffragia ferebant. Centuriata, quum per centurias, siue centuriatim. Tributa, quum tributim, siue per tribus. Diony. lib. 7. histor. scribit in comitiis curiatis omnem potestatem creandi magistratus fuisse penes populum, in centuriatis penes diuites. Inde Comitium, i. locus comitiorum. De comitiis plura vide apud, Manutium lib. de legibus Romanis.

Commani, populi circa Margianam. Plin.

Commenase, Indiæ fluuius, in Indum effluens. Arrian.

Commodus, consul, cum Prisco, anno ab vrbe 831. Oros. li. 7. c. 9.

Commodus, consul cum Cereali, anno ab vrbe 858.

Commodus, M. Antonini filius fuit, patri dissimillimus, cui etiam in imperio successit. Vitam eius vide apud Herodianum lib. 1. De hoc sic scribit Ausonius.

Commodus insequitur, pugnis maculosus, arena,
Threcidico princeps bella mouens gladio,
Elisos tandens persoluens gutturę pœnas.
Criminibus, fassus matris adulterium

Commone, insula adiacens Epheso vrbi. Plin. libro 5.

Commoni, Galliæ Narbonensis populi. Ptolem.

Comoe, cognomine Chalcis, filia Asopi Steph. Vide CHALCIS.

Comon, ciuitas Galliæ Cisalpinæ iuxta Larium lacum: hæc mediocris erat colonia trans Padum sed Pompeius post Scipionem, & postmodum G. Cæsar eam auxerunt. hinc Conenses dicti sunt eius incolæ. Plin. libro tertio, cap. 7.

Commódicus, Getarum rex & pontifex, anno ab vrbe 719.

Comopolis, Assyriæ oppidum. Ptolem.

Compasum, Aegypti vrbs. Anton.

Compendium, vulgò *Compiegne*, vrbs Galliæ Belgicæ, in Picardiæ prouincia, aliàs Carolopolis, quasi Caroli ciuitas, quod ipsam Carolus, cognomine Caluus, Francorum rex, reparauit, auxerit, præsidiisque munierit. Annales Franciæ.

Compitália, festa quæ in compitis peragebantur: & Compitalitius dies, in quo compita celebrantur. Perottus. A Gellius, lib. 10. cap. 24.

Complu

Complutenſes, Hiſpaniæ populi, à Compluto vrbe. Plin. lib. 3. cap. 3.

Complutica, Callaicorum oppidum in Hiſpania Tarraconenſi. Ptolem. *Compludo* etiamnum hodie vocari ſcribit Moral.

Complutum Carpetanorum vrbs, & nobilis Academia in Hiſpania Tarraconenſi, vulgò *Arcala de Henares*.

Compoſtélla, vrbs Hiſpaniæ.

Compſa, Hirpinorum vrbs, vel Lucanorum. Vel Paterc. & Ptolem.

Compſatus, fluuius eſt Thraciæ, non procul ab Abderis in Biſtonidem lacum influens. Herodot. lib. 7.

Compſani, Hirpinorum populi in Italia. Plinius lib. 3. cap. 11.

Compſa. Bithyniæ oppidum, ad Thracij Boſphori anguſtias ſitum, non procul à Chalcedone. Plin. lib. 5. cap. vlt.

Comum, Ptolem. ciuitas Gall. Ciſalpinæ iuxta Latium lacum. Hæc primùm mediocris erat. Colonia trans Padum à L. Scipione deducta, deinde à Pomponio inſtaurata: poſtremò à Iulio Cæſare, multis partibus aucta miſſis eò 5000. colonis: quo tempore etiam pro Como Nouum, Comum cœpit appellari, & incolæ Nouocomenſes, qui antea Comenſes dicebantur. Meminit huius oppidi Plinius in noua regione Italiæ, libro tertio, capite decimo ſeptimo.

Comus, Deus apud Ethnicos habitus comeſſationum, nocturnarúmque ſaltationum præſes: in cuius militia authorabantur iuuenes, qui coronari noctu cum facibus, muſicíſque inſtrumentis ad amicarum fores ſaltandi canendíque gratia concurrebant, procacitérque laſciuiebant, vt fores nonnunquam effringerent: quod optimè deſcribit Philoſtratus ἐν εἰκόσιν, Imagine tertia. Hinc Crepalocomus, vinolentorum hymnus, apud Ariſtophanem in Ranis.

Conadipſas, Scythiæ intra Imaum regio. Ptole.

Conapſeni, Sarmatiæ, Aſiaticæ gens. Ptol.

Conarus, Scotorum Rex 20. & omnium primus, qui à Scotis tributum & vectigal exegit: ob id in carcerem truſus, miſerrimè vitâ cum morte commutauit. Hiſt. Scotiæ.

Concana, Hiſpaniæ vrbs in Aſturia. Ptolem.

Concangium, Britanniæ inſulæ oppidum. Libr. Notit. *Barony of Kendal*, Camdeno.

Concordia Colonia, fori Iulij quondam vrbs. Cuius hodie nihil extat, præter pauciſſima Tuguria. Sabellic.

Concordia, Germaniæ vrbs, inter Argentoratam & Bingium. Anton. *Rochersberg*, Rhenano & Simlero.

Concordia, Venetiæ oppidum non procul ab Altino & flumine Liquentia. Plinius libro tertio, cap. 18.

Concórdia, Italiæ vrbs Carnorum. Plinius libro tertio, capite primo, & item Melæ & Ptolem. nomen adhuc durat.

Concórdia, Hiſpaniæ ciuitas Prolem. & Concordienſes, Bœticæ populi. Plin. lib. 4. cap. 22. & lib. 3. cap. 1.

Concordia, dea apud Rom. cui ædem Cn. Flauius conſecrauit in area Vulcani, ſumma inuidia nobilium, teſte Liuio libro nono ab vrb. cond. Cicer. pro domo ſua: Si ſedem ipſam ac templum publicum conſilij regione Concordiæ deuinxiſſet, Cella concordiæ Cicer. 1. Philoſ. Quum in hac cella concordiæ (ô dij immortales!) in qua me conſule ſalutares ſententiæ dictæ ſunt, &c.

Concubiénſes, populi Vmbriæ in Italia. Plinius lib. 3. cap. 4.

Condabora, Celtiberorum in Hiſpania oppidum.

Condalus, Mauſoli Cariæ regiæ in Lycia præfectus, mirus pecuniæ emungendæ artifex: de quo tradit Ariſt. in Polit. quòd quum Lycios maximo comæ nutriendæ ſtudio teneri animaduerteret, occaſionem ſibi ob eam oblatus, qua auri plurimum & ſibi poſſet congerere, & ad regem mittere, literas ſibi à Mauſolo allatas ſimulauit, quibus illi iuberentur comam tondere, & ad regem mittere: ſi tamen mallent aliquantulæ pecuniæ iacturam facere, ſe daturum operam, vt in Græcia comæ coëmerentur, & pro Lyciis ad regem mitterétur. Quam conditionem Lyciis auidè accipientibus, mirum dictu quantam eo commento pecuniæ vim extorſerit.

Condata, Angliæ vrbs. Anton. *Congléton* vulgò.

Condate, Belgicæ ciuitas. Anton.

Cóndate, Rhedonum vrbs in Gallia Ptole. *Rhenes en Bretaigne*.

Condigramma, Carmaniæ oppidum. Plin. lib. 6. cap. 23.

Condiuícnum. Vide NAMNITAE. Vulgò *Nantes ville capitale de Bretaigne*. Ptolem. libro ſecundo, cap. 8. tab. 3. Europ. & Cæſ. libro tertio bell. Gall.

Condochates, Indiæ flumen in Gangem erumpens. Arrian.

Condoúndus, Alemanorum Rex, fines Gallorum cum Vademaro vaſtauit. Ammianus libro decimoquarto.

Condruſi, Belgorum populi inter Eburones (qui nunc Laodienſes ſunt) Segnos & Treuiros Moſæ fluuio & ſyluæ Arduennæ finitimi: gente, nomine & numero Germani, apud quos eſt ad ripas Moſæ oppidum ab Anton. Pio conditum, & benefacta appellatum Cæſar. in Comm.

Condyba, Lyciæ vrbs. Ptolem.

Cone, inſula exigua, non procul ab oſtiis Iſtr. fluminis. Lucan. libro tertio.

—*Et barbara Cone*
Sarmaticus vbi perdit aquas.

Condylea, Arcadiæ vrbs. Pausan.

Congedus, amnis Celtiberorum, erumpens circa Bliblim, qui per agri planitiem fluens, exiguum lacũ efficit, repentibus aquis salubrem. Martial. lib. 1. *Tepida natalis lene Congedi vada, Mollesque Nympharum lacus.*

Confluentia, vrbs sita eo in loco vbi Mosella Rheno miscetur, vulgò *Coblentz*.

Conga, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Congauata, vrbs insulæ Britanniæ lib. Notit.

Conguſtus, Galatiæ vrbs. Ptolem.

Coniaci, Hispaniæ populi, circa Cãtabros. Strab.

Coniades, scriptor Græcus, cuius opes de vini apparatu citat. Plin. lib. 14. cap. 19.

Conica, Paphlagoniæ vrbs. Ptolem.

Conij, Hispanij, populi ad Herculis Columnas. Polyb. Cunei. Appiano.

Conimbrica, Lusitaniæ oppidum. Plin. lib. 4. c. 21.

Connalus, Deus apud Athenienses qui simili ferè ritu colebatur, quo apud Lãpsacenos Priapus. Author Strabo. lib. 3.

Coniſci, Hispaniæ populi in Cantabria. Strab.

Coniſum, Teutraniæ oppidum non procul à Caico fluuio. Plin. lib. 5. cap. 30.

Coniſtorſis, vrbs Hispaniæ citeriori in tractu Celtico. Strabo lib. 3.

Coniſum, Mysiæ Asiaticæ oppidum Idin. Strabo.

Conna, Phrygiæ maioris vrbs. Ptolem.

Cono, annis xxxi. Pontifex Rom. imperauit mensibus x i.

Conon, insignis mathematicus, patria Samius, qui septem de Astrologia libros edidit. De hoc accipiendum est illud Virgilij Eclog. 3.

In medio duo signa, Conon: & qui fulmina torquet
Descripsit radio totum qui gentibus orbem?

Propertius,

Me creat Archytæ soboles Babyloniaque Orops
Oron, & à prauo dux ita Conone domus.

Conon, Athenienſium dux, quem Respubl. sua omnibus insulis præfecit: pòst prælio victus à Lysandro Lacedæmoniorum duce, spõte abiit in exilium ad Artaxerxem Persarum Regem, cuius auxilio patriam, cui seruitutem attulerat, restituit in libertatem. Plut. in Lysandro.

Cononienſes, populi prouinciæ Narbonensis. Plin. lib. 3. cap. 4.

Cononis aræ in Æthiopia ad sinum Arabicum. Strabo.

Conopas, minimæ staturæ nanus fuit, duorum pedum & palmi altitudine, quem Iulia Augusti neptis in deliciis habuit. Plin. lib. 7. c. 16.

Cónope, vrbis nomen, Suidas. Stephano Acarnaniæ vrbs est. Gentile, Conopæus, Conopites, & Conópium, locus in Mæotide palude est, vbi aiunt lupos (nimirum pisces) cibo à piscatoribus accepto capturam eis custodire, iniuriam verò iniuriam sibi fieri suspicentur, retia & pisces populari. Gentile, Conopius, Conopeus. Antigonus in mirabilibus.

Conopon, diabasis insula est iuxta quartum Istri ostium, quod Pseudostoma appellatur. Plinius lib. 4. cap. 12.

Cononium, Angliæ vrbs. Anton.

Conradus, Imperator Friderici filius, qui veneno à medicis Manfredi (qui in perio successit) pecunia corruptis dato periit.

Conradinus Imperator, Conradi filius fuit, cuius tam impudica vita fuit, vt vxorem Comitis Casertani deperierit, qua vt potiretur, virum honoris specie ablegauit.

Consabrum, oppidum inter Liminium & Toletum. Anton.

Consaburenſes, populi Hispaniæ citerioris. Plin. lib. 3. cap. 3. *Consuegra* Morali.

Conſedie, Galliæ Belgicæ oppidum. Anton. Cussiacum, Simlero.

Conſentes, dij dicti sunt, quasi in eo quod gerendum est consentientes: à Cicerone alio nomine dij maiorum gentium qui inter omnes alios principatum obtinentes, ad differentiam illorum qui maiorum gentium dicebantur. Et hi erant duodecim, mares sex, totidem fœminæ, quos Ennius hoc disticho est complexus,

Iuno, Vesta, Minerua, Ceresque, Diana, Venus,
Mars,
Mercurius, Iouis, Neptunus, Vulcanus, Apollo.

Conſenius, Ianus dictus à consecrando seu propagando genus humanum. Palæp. lib. 2.

Conſentia, sacra quæ ex multorum consensu instituta sunt festa dies.

Conſentia, Calabriæ vrbs, à Roberto Guiscardo capta anno salutis 1060. *Cosenza*, hodie.

Conſentia, Brutiorum ciuitas. Plin. lib. 3. c. 5. vnde Consentini.

Conſilinum, Italiæ oppidum, Tarento vicinum. Mela lib. 2.

Conſoranni, populi Galliæ Aquitanicæ. Plinius libro quarto.

Conſtans, Constantini & Constantij frater, collega imperij Magnentij, qui comes ordinum Augustæ Germaniæ vrbis erat, insidiis haud longè ab Hispanis in oppido Helenæ occisus est. Cass. Pomp. Oros. Eutropi Tripart. histor. lib. 4. cap. 37.

Conſtans, Cæsar ex monacho à patre factus à Gerõtio Viennæ occisus fuit. Pomp. in Theodor. Oros. lib. 7. cap. 28. Diac. lib. 13. Blond. lib. 1. Decad. 1. anno ab vrbe 1164.

Conſtans, Græcorum Imperator, pater Constantini Pogonati, in Sicilia interfectus.

Conſtans, Imper. Constantini Magni filius, cum fratribus Constantino & Constantio Imperium tenuit; iisque mortuis, Magnentium Constantis interfectorem duobus ingentibus præliis victor ad necem compulit: cum Persis infœliciter pugnauit: quos cùm iterum adoriri studeret, in itinere periit.

Conſtantia, ciuitas ad Rhenum. Vide GANDAVUM.

Conſtan

Constantia, Cypri vrbs, alias Salamis dicta, & alia Britanniæ, à Constante nominata, Gentile, Constantiates. Alia item inter Helueticos ad Rhenum.

Constantia, monialis, Northmanni regis filia, quam pontifex Hentico VI. Friderici filio Romanorum imperatori, in monasterio Panormi agentem vxorem dedit. Blond. libr. 6. anno salutis 1191.

Constantia Castra, Amm. Marcell. *Constance en Normandie* quibusdam.

Constantina, Numidiæ metropolis. Vide Cirta, nomen hoc etiamnum retinet. Est quoque Constantina, Numidiæ vrbs. Eusebio.

Constantina. Vide NICETERIVM.

Constantinopolis, vrbs à Constantino ædificata, vel vt alij, amplíata, in finibus Thraciæ, tam commodo loco, vt nemo, vltro citróq; traiectiones Asiæ, Europæque facere possit, inuita Constantinopoli, cum sit velut pons ac porta vtriusque orbis. Hanc Græci hodie *Stimboli*, Turcæ *Stambel*, id est, amplam & regiam ciuitatem appellant. Tribus ex partibus alluitur mari. Ab Aquilone, sinu Cornu nũcupato, quẽ in Europam insinuat Bosphorus: ab Oriente cingitur Bosphori extremis faucibus: à meridie, Propontide, ab Occidente, terra Thracia. Forma eius ab omnibus ferè triangula dicitur quanquam tamen ob laterum curuaturas, quarum duo extrema cornua arcum efficiunt, veniis tricornis haberur. Peninsulam occupat, septem colles complectentem. Huius descriptionem integram & interiorem ornatum vide apud P. Gillium, qui regum Constantinopol. lib. 4. conscripsit. vide etiam Byzantium. Gentile Constantinopolites. Steph.

Constantius Magnus, Constantij Cæsaris & Helenes filius, primus ex Rom. imperatoribus Christi cultum sectatus, aliquot annis cum Licinio imperauit, Christianorum hoste acerrimo, quem postea non vlla magis de causa sæpius victum interfici iussit. Multa alia præclara fecit, sed nihil memorabilius, quã quòd Romani imperij sedem Byzantium transtulit, quam vrbem à suo nomine Cõstantinopolim appellauit. Euseb.

Constantinus II. Constantini Magni filius, cùm fratri collegæ imperij bellum inferret, iuxta Aquileiã est interfectus. Cassiod. Europ. Oros.

Constantinus III. Romanorũ imperator, à Martina nouerca extinctus est. Blond.

Constantinus Pogonatus, Romanorum imperator, fratres pueros, ne ad imperium adspirarent, naribus mutilauit.

Constantinus Copronymus, Romanorum imperator, non minus impietate, quàm crudelitate insignis.

Constantinus VI. Romanorum imperator, cum Irene matre imperauit annis IX.

Constantinus VII. Imperator Cõstant. imperauit annis XXXIX. Leith. libro tertio. capite 7.

Constantinus VIII. Græcorum imperator, imperauit annis VIII. cum fratre Basilio.

Constantinus, Scotorum rex anno salutis 924.

Constatinus LXXXVI. Pontifex Rom. anno salutis 706.

Constantinus Monomachus, Constantinop. imperator, anno salutis 1044.

Constantius, imperator Rom. pater Constantini Magni, Chlorus cognomine, princeps moderatissimus in Gallia & Hispanis imperauit, Galerio Maximino Italiam obtinente.

Constantius, apud Britannis tyrannus, ad Gallias trãsit. Diac. li. 13. Oros. li. 7. ca. 40. Pompon. in Theo. anno ab vrbe 1160.

Consuuantes, inter Alpinas gentes, Plinio numerantur li. 3. cap. 20. Consuantæ, Ptolem.

Consuarani, Populi in prouincia Narbonensi. Pl. lib. 3. cap. 4.

Consul, Tutor annuus erat Rom. Reipublicæ publici consilij princeps. Summũ erat apud Romanos dignitatis fastigium, post exactos reges à Iunio Bruto primum introductum ducentesimo quadragesimo quarto ab vrbe condita anno. Dicti autem sunt consules à consulendo, siue quòd Reip. consulerent, siue quòd à ciuibus consulebantur. De eorũ officio plura apud Fenestellam lib. de Rom. Magistratibus.

Consus, consiliorum deus putabatur, qui ideo templum sub tecto circo habebat, vt ostenderetur tectum esse debere consiliũ. Hinc Consualia festa, quæ fiebant in honorem Cõsi. Liuius libr. 1. Ludos ex industria parat Neptuno equestri solemne, Consualia vocant. vide Plutarch. in Romulo.

Consygne, es, Nicomedis Bithyniæ regis vxor, ob lasciuiorem cum viro iocũ à cane lacerata. Plin. lib. 8. cap. 40.

Contadesdus, Thraciæ fluuius, qui Thearo auctus influit in Agrianem: Agrianes autem in Hebrum, qui iuxta Ænum oppidum in mare influit. Herod. lib. 7.

Contestania, Hispaniæ citerioris regio, in qua sita est Carthago noua. Fortè quæ hodie vulgò *Cocentayna*. Plin. lib. 3. cap. 3.

Continusa, insula Hispaniæ adiacens freto Gaditano, aliis nominibus Gadira & Tartessus dicta. Plin. lib. 4. cap. 22.

Contosolia, Hispaniæ vrbs, XII. M. pass. ab Emerita. Anton.

Contributa Iulia, Bæturiæ oppidum in tractu Celtico inter Berum & Anam fluuios. Plin. lib. 3. ca. 1.

Conuenæ, vulgò, *Commingeois*, Aquitaniæ populi, ad Pyrenæum montẽ vergẽtes. Pli. li. 4. c. 19.

Coo, nomen insulæ. I. Mach. 15. Dicitur & Græcè κῶς, & κέως, quondam, vnde & Plin. admonet dictam fuisse Ceam & κέοι.

Coõ, Antenoris filius, Troiano in bello ab Agamemnone occisus. Homc. lib. 11. Iliad.

Coons, Homero li. Ilia. 11. primogenitus filiorum Antenoris, qui quum Iphidamantis fratris mortem ab Agamemnone illatam vindicare vellet, mediam Agamemnonis manum subiter cubitum lancea transfixit, atque ab eo interfectus est.

Coos, siue Cos, siue Coum, siue Co, insula in mari Ægeo, seu, vt quidam aiunt, Icario, Rhodo proxima, & Cariæ opposita, quæ olim magna fuit, optimè habitata, aspectuque iucundissima eò nauigantibus. Ambitus eius quingentis & quinquaginta stadiis clauditur, tota fertilis & optimo vino abundans. Solent in hac insula fieri vestes tenuissimæ ex bombyce ad fœminarum ornamentum quę Coa vocabantur. Fuit item in ea Æsculapij templum augustissimum. De Iunonis æde nemo ignorat, adeò clara, vt de eius insignibus librum scripserit Theodorus, author Vitru. lib. 7. Est inibi pecticulus priscis, insigniter lapidus, Varroni celebratus, vt testatur Gellius.

Coos, vrbs in insula Coo, eiusdem insulæ caput, Antiquitus Astypalæa vocata, dicta à Coo Meropis filia, qui ibi regnauit. Strabo scribit nouem gentes & quinque millia oppidorum esse, quorum nullum sit minus Coo Meropide. Cous, adiect. vnde Hippocrates medicus diuinus, & Apelles pictor egregius, Coi dicti sunt. Sinius medicus. Philetas poëta ac orator. Nicias Coorum tyrannus, Aristo Peripateticus, & Theomnestus, vir in Reipublicæ administratione, in primis clarus, qui contraria Niciæ in Reipub. partes fouit.

Copa. Vide MAPETA.

Copæ, locus in Græcia apud Orchomenõ Bœotiæ, iuxta Cephisum amnem, qui facit lacum Copaidem, aliàs Leuconidem dictũ. Stephanus à Copeo Aparei filio dictum scribit. Apateleum autem Onchesti, hunc Neptuni filium esse Plin. lib. 4. 7.

Copias, Bœotiæ lacus & fluuius in Græcia, quem Pausanias Cephissiden appellat. Strabo. item vrbis nomen, in eodem tractu. Suidas.

Copar, Arabiæ felicis vicus. Ptolem.

Cophanta, Carmaniæ portus. Ptolem.

Cophantus, mons semper ardens apud Bactros Indiæ populos. Plin. libro secundo, capitulo 106.

Cophen, ciuitas, eadem quæ Arachosia inde Cophenius, Gentile.

Coplies, Asiæ fluuius in India, in amnem Indum influens Pomp. lib. 3.

Copre. Vide THVRINI.

Copon, ciuitas populosissima iuxta Thebas in Ægypto, à Diocletiano capta, & solo æquata, anno ab vrbe 1043.

Coponius, rector Iudææ, datus ab Augusto, regnauit annis 21.

Coppenhagen, vrbs metropolis regni Daniæ, Latinis Hafnia.

Corpras monachus diuinum habuit donum, sanitatem conferendi, depulsis morbis, & dæmones expellendi. Sozom. libr. 8. cap. 1. hist. trip.

Coptus, oppidum Thebaidis, Plin. libr. 37. cap 5. commune Ægyptiorum & Arabum emporium, vergens ad mare rubrum vicinas habes cautes, è quibus eruuntur smaragdi. Iuuenal. Sat. 15.

Gesta super calida referemus mœnia Copti.

Est & Armeniæ Zephricæ vicinum oppidum Cedren.

Cora, filia Ardonei & Persephones. Vide pluta de dictione Corà apud Cæl. lib. 7. c. 15.

Cora, ciuitas quam Dardanus ædificauit, à qua Corani dicti.

Coracá, Arabiæ Petreæ oppidum. Ptolem.

Coracesium, primum Ciliciæ castellum, in petra prærupta positum, quo Diodorus cognomento Typhon receptaculo vsus est, quo tempore Syriam à regibus desciscere fecit, aduersus quos bellum gerebat, interdum secundo euentu, interdum aduerso. Strab. lib. 14.

Coracésius, pars Tauri montis.

Coracij, regio in Æthiopia sub Ægypto. Vbi maxima Indicarũ arundinum multitudo. Strabo.

Corocinsij, Sardiniæ populi. Ptolem.

Coracium, mons iuxta Colophonem in Iona. Strabo. Item locus iuxta Byzantium. Dionys.

Coracodes, portus Corsicæ insulæ. Ptolem.

Córacos petra, id est, Corui saxum, locus in Ithaca Steph.

Coraconnésus, insula Libyca. Steph.

Coralius. Vide SANGARIS.

Coralius, Phrygiæ fluuius, qui alio nomine Sangarius dicitur Plin. lib. 6. c. 1.

Coralli, populi Pontici, immanitate insignes. Ouid. lib. 4. de Ponto.

Hic mea qui teticem flauis nisi scripta Corallis

Corambis promontorium Paphlagoniæ in Ponto haud longè ab amne Parthenio.

Corancali, Indiæ extra Gangem populi. Ptolem.

Corani, Italiæ populi, à Dardano Troiano orti. Plin.

Coranitæ, Arabiæ felicis populi. Plin.

Coras vide suprà CATILLVS.

Coraseni, populi Asiatici. Herod. lib. 3.

Corasiæ maris Ægei insula. Plin.

Corasius, mons imminens Antiochiæ. Xiphilin in Traiano.

Coraspi, gentes Scythiæ intra Imaum. Ptolem.

Corax, antiquissimus rhetor Siculus, primus artem dicendi & præcepta conscripsit. Cicer. in Bruto. Primus etiam exitit, qui artem dicendi mercede professus est, Tisiámque ea lege instituendum suscepit, vt mercedis partẽ præsentem numeraret, reliquam tum demum persoluret, quum in iudicio causa perorata, victoriam reportasset. Quum itaque non parum

in arte

in arte profeciſſet, cauſam tamen nullam reciperet, idque fraude facere videretur, ne reliquum mercedis præceptori perſoluere: Corax hominem in ius vocat, eauſamque omnem in hoc dilemma confert. Diſce, inquit, ſtultiſſimè adoleſcens vtroque modum futurum quod poſtulo, ſiue viceris, ſiue condemnatus fueris. Nam à victore merces mihi ex pacto debebitur: quum ita inter nos conuenerit, vt quum primam ex iudicio victoriam reportaſſe, reliquum mihi mercedis perſolueretur. Sin ego vicero nihilominus iudicij laqueis teneberis, vtpote ſententiis iudicum condemnatus. Ad hæc Tiſias: Imò, inquit, tu potiùs diſce præceptor ſapientiſſime, neutro modo futurum quod poſtulas. Nam ſi tu viceris, ex pacto nulla tibi debebitur merces: quandoquidem ita conuenit, vt eam tum demum perſoluerem, quum cauſa perorata victor diſceſſiſſem. Sin ego vicero, quid quæſo expectes à victore iudicum calculis abſoluto? Quibus auditis iudices adoleſcentis ingenium admirati, ferunt acclamaſſe, κακῆ κόραξ· κακὸν ὠόν, id eſt, mali corui malum ouum, alludentes nimirum ad Coracis nomen, quòd Latinis coruum ſignificat.

Corax, montis nomen in Sarmatia Europæ, & vrbs Tauricæ Cherſoneſi. Ptolem.

Corax, fluuius in Caucaſeis montibus originem habens. Ptolem.

Corax, ſiue Coras, qui cùm fratre Catillo Tybur in Italia conſtituit, teſte Seruio apud Virgil. in illo Æneid. 7.

Tum gemini fratres Tyburtia mœnia linquunt,
Fratris Tyburti dictam cognomine gentem,
Catillúſque, acerq; Coras, Argiua iuuentus.

Corax, interfector Achilochi poëtæ in bello quodam. Hic quum fortè ſciſcitatum Apollinis oraculum veniſſet Delphos, ab eo tanquã impius ac ſceleratus eſt reiectus. Verùm cum ille multis verbis ſeſe excuſare conatus culpã omnem in fortunam & varios bellorũ euentus reiecisſet, veniámque à Deo imploraſſet, flexit numen: acceptóque ab Apolline reſponſo, iuſſu eius Tænarum profectus, manibus Archilochi parentauit: tanta erat eo tempore vatum & poëtarum maieſtas Perrotus.

Corax oppidum in Volſcis.

Coraxi, Colchidis regionis populi. Plin. lib. 6. c. 5. & Pompon. lib. 1.

Coraxicus mons, Tauri montis pars. Plin. lib. 5. c. 27. Pomp. Mela multitudinis numero ſcripſit.

Coraxis, mons qui à Septentrione Colchidem claudit.

Corbâna, Perſa à Chriſtianis victus, fugatus, cæſuſque ingenti prælio, in quo perierunt c M. Barbarorum. Blond. lib. 4. Decad. 2. anno ſalutis 1099.

Corbáſa, Pamphiliæ vrbs. Ptolem.

Corbeuntus, Tectoſagũ vrbs in Galatia regione.

Corbiana, Elymæorum prouincia. Strabo.

Corbilum, emporium Galliæ ſuper Lugerim. Strabo.

Corbio, in Sueſſetanis oppidum, Hiſpaniæ. Liu.

Corbenæ, Mediæ populi. Polyb.

Corbio, ciuitas.

Córbulo, Syriæ proconſul ſub Nerone Tyridatem Parthum fudit, fugauitque: Artaxara capta, exuſta, & ſolo æquata, Tygranem Armeniæ Regem deſignauit. Tacitus libro decimo tertio.

Corce, Armeniæ minoris vrbs. Ptolem.

Corcoba, Taprobanæ vrbs. Ptolem.

Corcoras fluuius Nauponto vicinus, & in Sauum ſe immiſcens. Strabo.

Corcyra, inſula maris Ionij, non procul ab Epiro, Vlyſſis naufragio, & Alcinoi hortis nobilitata: ita dicta ab eiuſdem nominis Nympha, Aſopi filia, quam Neptunus ibi compreſſit, cùm priùs Scheria & Phæacia diceretur. Nunc eſt ſubditione Venetorum, nomine *Corfou*, ante aliquot annos à Turcis magna claſſe diu obſeſſa Plinius libro quarto, cap. 12. & Lucan. libro ſecundo.

Hinc latè patet omne fretum, ſeu vela ferantur
In portus Corcyra tuos, ſeu læua petatur
Illyris.

Eſt & alia eiuſdem nominis inſula cognominata Melæna, id eſt, nigra, 20. paſſuum millibus ab iſta diſtans. Plinius libro tertio, cap. vlt.

Corcyra Melæna, id eſt, nigra, Hadriatici maris inſula. Plin. hodie *Curzoli*.

Corcyris, vrbs Ægypti. Stephan.

Corcyropolis, Corcyræ inſulæ oppidum, Niger.

Corda, Albionis vrbs, Selgouarum. Ptolem.

Cordes, fluuius qui Daram Perſarum vrbem interfluit. Procop.

Cordilio, Philoſophus Stoicus Pergamenus, omnium Principum ac regum amicitias ſpernebat. Hunc Cato Vticenſis, in Macedoniam cum exercitu miſſus, precibus exoratum in caſtra ſecum duxit, magnam ſe putans adeptus palmam, qui hominem ſeueriſſimum è ſententia dimouiſſet. Volateranus libro decimoquarto.

Córduba, Bœticæ Hiſpaniæ vrbs clariſſima, vtriuſque Senecæ & Lucani patria. Author Martialis ad Licianum,

Duóſque Senecas, vnicumq; Lucanum
Facunda loquitur Corduba.

Quanquam Cicero Cordubenſes poëtas irridet in oratione pro Archia. A Corduba, Cordubenſis conuentus dicitur Plin. Cordubenſis agri fertilitas, & diues cultus ſcriptoribus laudatur, hodie *Cordoua*.

Cordueni, gens circa Hircanum mare. Plin.

Cordulæ, portus Themiſcyrenæ regionis. Plin. lib. 6. cap. 4.

Cordus, inter præceptores Alexandri Mammeæ nominatur.

Cordus Cremutius declamator nobilis. Tranquillus in Caligula.

Cordus, populus Hispaniæ Tarraconensis. Sex. Aurel.

Cordus historicus, qui imperatorum vitas conscripsit, cui vitio vertitur, quòd eorum, qui obscuriores essent, minima etiam persequeretur. Capitolinus.

Cordylus, vrbs Pamphyliæ. Steph.

Cordylusa, insula circa Rhodum. Plin.

Core Cereris filia, à κόρος. id est, saturitas, dicta: Ceres enim producit materiam qua nutrimur & satiamur.

Core, filius Isaar filij Caath. Exod. 6. ob seditionem contra Moysen excitatum, hiatu terræ cum tabernaculo absorptus est. Filius item Hebron sic vocabatur. 1. Paralip. 2. Sic & filius Esau ex Oolibama vxore. Gen. 36. Lat. Caluus, vel canitium, siue glacies, vel gelu.

Core, filius Iemma. 1. Paral. 9. & 26. & 2. Paral. 31. Lat. vocans, vel legens, aut perdux.

Coreb, mons regionis Madian, est iuxta sinum Arabiæ imminens. Bocat.

Corellius Pansa, consul cum Aciolo Aciola, anno ab vrbe 874.

Coresa Helladis, id est, Græciæ insula. Plin. lib. 4. cap. 12.

Coresia Minerua ab Arcadibus nominata. Cicer. lib. 3. de natura Deorum.

Coretas, pastor fuit qui omnium princeps ex afflatu est vaticinatus. Cæl. lib. 8. cap. 16.

Coretus, Mæotis lacus sinus, in quem aluco naturali per Nomadas & Hylæos influit Hispanis. Plin. lib. 4. cap. 12.

Coreura, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Corfinium, Pelignorum metropolis, vulgò *Pentima, o campi di santo Pellino.* Strab. lib. 5.

Corfinienses, Pelignorum populi. Plinius lib. 3. cap. 12.

Coriaólla. Vide CORIOLI.

Coria, Albionis oppidum in Dauniis. Ptolem.

Coribántus, & Curetes Gnossum condiderunt, qui modulatas in armis saltationes repererunt. Eusebius.

Córicæ, insulæ duæ, ante Peloponnesum. Plinius lib. 4. cap. 12.

Coricóndame, propè Sinopen est: Gentile, Coricondamitis: vnde & Palus Coricondamitis. Stephan.

Corilla. Vide CORIOLI.

Corinæum, Mimantis montis promontorium in India. Ptolem.

Coriundius, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Corinea, Maioris Armeniæ regio. Ptolem.

Corinium, Ptolemæo, Dalmatiæ vrbs, hodie Corninium.

Cormium, Britanniæ vrbs, alio nomine Claudiana castra. Ptolem. hodie Cloceestria.

Corinna, poëtria doctissima, ab Ouidio Nasone plurimum adamata, eiúsque carminibus ab obliuionis iniuria vindicata.

Corinna Thebana, siue Tanagræa, Archelodori filia & Myrtidis discipula, quæ Pindari ætate floruit: ipsúmque Pindarum cæticis vicit: scripsit libros quinquaginta, & epigrammata. Suidas & Pausanias.

Corinna Thespia, veterum, & ipsa monumentis plurimùm celebrata Suidas.

Corinnus, Ilienſis versificator ante Homerum, qui primus, vt quidam volunt, scripsit Iliada, vigente adhuc bello Troiano. Scripsit autem literis Græcis inuentis tunc primùm à Palamede, cuius fuit discipulus: scripsit & Dardani contra Paphlagonas bellum ab eo putatur Homerus habuisse omnem operis materiam. Suidas.

Corinthus, Iouis filius. Pausan. lib. 2.

Corinthus, mons est præruptus in Corintho vrbe iisdem mœnibus conclusus, in quo arx fuit nomine Acrocorinthus, & Pirene fons Musis sacer.

Corinthus, & Corinthiensis, adiectiua, quæ adhabent inter se discriminis, vt Corinthij sint, qui Corinthum inhabitant, aut qui ex Corintho nati sunt: Corinthienses, qui albi nati sunt, sed Corinthi negotiantur.

Corinthia vasa dicuntur ex ære Corinthio fusa, quæ olim tanto in pretio habita sunt, vt sæpè argenti, interdum auri æstimationem excederent, æris autem Corinthij non naturalis erat: sed artificio quæsita nobilitas; auro argentóque permisto, quæ commistio casu contingit confusis nimirum ex Corinthij incendio metallis. Cicer. lib. 2. Tusc. Scis igitur si quid de Corinthiis tuis amiseris, posse habere te reliquam suppellectilem saluam.

Corinthiarius à Suetonio positum est pro amatore nimio Corinthiorum vasorum. Cæl. lib. 21. cap. 25.

Corinthus, vrbs Achaiæ, ferè in medio Isthmi Peloponnesiaci sita (Isthmos autē Græci vocant angustias, quibus à peninsula ad cōtinentem est aditus) ab ortu Saronicum, ab occasu Crissæum sinum habens, qui & Corinthiacus dicitur: duobus inclyta portubus, quorum Lechæum Ionio, Schæus Ægæo imminet mari. Vnde & Bimarem Corinthum poëtæ peculiari epitheto appellarunt. Ouid. 4. Fastorum,

Adriacúmque patens late, bimaremq; Corinthum.

Horat. lib. 1. Carm. Ode 6.

Laudabunt alij claram Rhodon, aut Mytilenen,
Aut Ephesum, bimarisue Corinthi mœnia.

Dicta autem putatur Corinthus, à Corintho Marathonis, siue (vt alij malunt) Pelopis filio, qui illam euersam instauravit, cùm antea Ephyre diceretur. Hæc Græcarum omnium vrbium clarissima fuit, atque ob situs opportunitatem, in tantam excreuit potentiam, vt

ne Ro

ne Romanæ quidam vrbi concederet, tantùm quæ in fastum euasit, vt Corinthij Pop. Rom. legatos iniuriosius appellare, & (si Straboni credimus) etiam sordibus perfundere nõ dubitarint. Qua re commoti Patres, cùm etiam antea crescentem in dies vrbis potentiam suspectam haberent, bellum illi inferendum censuerint. Missus itaque in Græciam L. Mummius Corinthum obsedit, tandémque captam incendit, solóque æquauit, adeò vt vix illum tantæ vrbis reliquerit vestigium. Quõ incendio confusis metallis inuenta est mistura ætris pretiosissimi, quod ab vrbis huius nomine Corinthium appellarunt. Apollodorus autor est fuisse & alias hoc nomine dictas ciuitates, quarum vna fuit in Tessalia, altera in Epiro, tertia in Elide.

Coriolânus, vir illustris Rom. quem Cicero multis in locis cum Themistocle confert. Siquidem vterque cùm ciuis egregius fuisset, populi ingrati pulsus iniuria, se ad hostes cõtulit, conatúmque iracundiæ suæ morte sedauit. Coriolani vitam pluribus persequitur Plutarch.

Corioli, vel Coriolla, oppidum in Latio: & Coriolani populi, Coriolorum incolæ. Plin. lib. 3. cap. 4. Steph.

Corios, circa Carmaniam fluuius. Mela.

Coriouallum, oppidum inter Iuliacum & Traiectum inferius. Anton. *Vualckenburch*, Simlero.

Coris, mons est Thessaliæ serpentes producens qui dispades dicuntur.

Corissia, oppidum & nauale Co insulæ. Stephanus.

Corissus, vrbs Ephesiæ. Hinc Corissius, Corissites. Strabo.

Corissus, oppidum & nauale Cei insulæ. Stephanus.

Coritani, Albionis insulę populi. Ptolem. Lincolnienses. Lhuido.

Coritus, mons in Vmbria. Dion. Halicarnass. *Monte Coruo.* Leandro.

Cŏrũ, locus in Creta ἀπὸ κόρης τινός, id est, à puella quadam dictus. Ciuis, Coresius, & Coresium stagnum. & Mineruæ Coresię templum, à κόρη deducunt, à κόρτον verò κορτόω.

Coritus, mons Hetruriæ à Corito rege Electræ viro & Dardani parte, vnà cum oppido in eo existente denominatus.

Cormalos, fluuius Troadis, in conuentu Adramytteno. Plin. lib. 5. c. 30.

Cormanum, Iazygum Metanastarum vrbs. Ptolem.

Cormasa, vrbs Pamphiliæ. Liu. Ptolem.

Corna, Cappadociæ in Lycaonia vrbs. Ptolem.

Cornabii, Albionis insulæ populi. Ptolem.

Cornacum, Pannoniæ inferioris oppidum Ant. *Zuta*, Simlero. *Karoscu*, Lazio. *Batha*, Nigro.

Cornauij, Albionis insulæ populi. Ptolem. *Cornwal* Anglicè, Lhuido.

Corne, collis, suburbanus agri Tusculani, qui olim lucum habuit faginum, antiqua religione Dianæ consecratam, Plinius libro 16. cap. vltimo.

Corneates populi Pannoniæ. Plinius libro. 3. capite. 25.

Cornélia, matrona nobilissima, eademque eloquentissima, Sempronij Gracchi vxor, & Tiberij & Caij & Gracchorum mater, maioris Africani filia: à Valerio Maximo laudatur quod matronæ Campanę ornamenta sua pulcherrima ostentanti, nõ aurum, non gemmas, non deniq; vestes opposuerit, sed liberos, qui maxima sunt matronarum ornamenta. Iuuenalis Satyra 6.

Malo Venusinam, quàm te Cornelia, mater
Gracchorum, si cum magnis virtutibus affers
Grande supercilium, & numeras in dote triumphos.

Cornelia, P. Sestij vxor. Cic. 5. Epist. Famil.

Corneliânus, consul, collega Perpetui, anno ab vrbe 989.

Cornelius xx. Romanorum episcopus, anno salutis 251.

Cornelius IIII. Antiochenæ Ecclesiæ episcopus anno salutis 124.

Cornelius Asina, cùm fundum emisset, sponsórque pretij ab eo expeteretur, postero die Asinam sacculis pecunia plenis onustam in forum adduxit pro sponsore, vnde cognomentum accepit. Macrobius.

Cornelius Balbus, genere Gaditanus, C. Cæsaris familiaris. & præfectus fabrũm, quem, cùm de ciuitate in periculum vocaretur, Cicero & Pompeius defenderunt. Extat pro eo Ciceronis oratio.

Cornelius Centimalus, & Sulpitius Galba consules.

Cornelius Cossus Tribu. mili. in exercitu Volumnium Lartem Veientem regẽ occidit, secũdáque opima spolia Ioui Feretrio retulit. Cossos autem eos qui rugosi sunt, & aspera facie, à similitudine vermium qui in ligno nutriuntur, Festus dicit vocari.

Cornelius Epitadius, L. Cornelij Syllæ Dictatoris libertus, librum quem Sylla de suis rebus gestis imperfectũ reliquerat, supplenit. Tranquillus.

Cornelius Gallus, poëta elegiographus, Foro Iulienſis, primùm summus Octauij amicus, sed postea suspicione coniurationis, cùm in eius odium impegisset, sibi ipsi mortem conscinit, anno ætatis XLIII. Ouid. libro tertio Eleg.

Sanguinis atque animæ prodige Galle tuæ.

Euphorionem Græcum transtulit in Latinum sermonem, & amorum suorum de Cytheride conscripsit libros quatuor. Fuit autem ami-

cus Virgilij, adeò vt quartus Georg. à medio vsque ad finem eius laudes teneret, quas postea iubente Augusto in Aristei fabulam commutauit. Gallus amauit Cytheridem meretricem, libertam Volumnij, quæ eo spreto, Antonium euntem in Gallias est secuta, propter quod dolorem Galli videtur consolari Virg. in Bucol. Eclog. 10. Cytheridem quam deperiebat, mutato nomine, Lycorin vocauit.

Gallus & Hesperiis, & Gallus notus Eois.
Et sua cum Gallo nota Lycoris erat.

Cornélius Lentulus Cethegus, consul, collega M. Bæbij Pamphili, anno ab vrbe 573.

Cornelius, Merula, consul, contra Boos in Galliam missus, duodecim millia hostium cæcidit. Liuius de bello Macedonico, lib. 5.

Cornelius Merula, superioris nepos, flamen Dialis, patrium Syllanarum, ingresso vrbem Mario, in Iouis æde, venis succisis, se necando mortis contumelioſæ damnationem effugit, sacerdotisque sui sanguine foci vt vetustissimi maduere. Valerius de Morte.

Cornelius Nepos Ciceronis tempore, vir diligentissimus, vitas illustrium virorum scripsit, quarum tantùm Pomponius Atticus extat. Huic Valerius Catulus Veronensis opus suum dedicat, vt indicat epigramma apud Crinitum.

Cornélius Secularis, i. consul, collega Iun. Donati, anno ab vrbe 1012.

Cornélius Seuerus, inter poëtas Epicos ab antiquis authoribus relatus est. Ingenio fuit magno, & in scribendis versibus facili. Constat eundem fuisse versutum in declamationibus, qua in re ingenium suum atque eruditionem maximè probauit. A Fabio Quintiliano ita commendatur, vt versificator quam poëta melior habitus sit. Scripsit inter alia multa de bello Siculo, quod ab eo absolutum non est propter immaturam mortem. Quod si absoluere potuisset, meritò sibi secundum locum vendicasset, vt idem Quintilianus author est.

Extat eius carmen illud, quo eleganter defleuit M. Ciceronis interitum:

Oráque magnanimum spirantia penè virorum
In rostris iacuere suis, sed enim abstulit omnes
Tanquam sola foret rapti Ciceronis imago.

Cornelius Tacitus, historicus eximius, floruit tempore Claudij Tiberij Neronis anno ab vrbe 767. vsque ad Flauij Vespasiani tempus, anno ab vrbe 822. Fuere multi alij Cornelij: nam hoc commune fuit cognomen Scipionum, Lentulorum, Cethegorum, Syllarum, Bulborum, Cinnarum, &c. quos vide suo loco.

Cornelius centurio Romanus, à C. Petro Apost. sacrosancto lauacro Cæsareæ tinctus fuit. Act. Apost. capite 10. & ibi primus Episcopus, omniúmque gentium qui crediderint, meritò extitit primitiæ, quòd primus spiritu sancto replectus ferit. Origenes super. Num.

Cornenſij, Sardiniæ populi. Ptolem.

Cometus campus, in agro Falisco, via Campana, Vitruu. lib. 8. cap. 3.

Comi, Italiæ in Latio populi. Halicarnass.

Comiapla, Galatiæ vrbs. Anton.

Comich, mõtes Italiæ, prope Tibur. Halicarnass.

Corniculatius, vt Sigonius existimat, fuit minister tribuni militaris qui vigilias tribuni loco circumibat, atq; eius imperia corniculo edebat. Valer. Max. cap. de Pudicitia: M. Lætorio tribunò militum Cominius tribunus plebis diem ad populum dixit, quod corniculario suum stupri causa appellasset. Frontin. libro terio: Tanquam tribuni Corniculatius vigilias excitauit. Sueton. de viris illustri. M. Scaurus primò in Hispania Corniculo meruit, &c.

Corniculum, Latij oppidum. Halicarnass. Liu. Plin. Corniculus, Steph.

Cornificius, iisdem temporibus in poëtica floruit, quibus in scribenda historia Salustius, Lucceius, & Cornelius Nepos in vrbe præstiterunt. Fuit ingenio eleganti & lepido, atque in scribendis epigrammatis versatus: sororem habuit Cornificiam, vt scribit Eusebius, cuius carmen in magno pretio habetur. Fuit & Cornificius Ciceronis paternus amicus & collega, ad quem multæ extant ipsius Ciceronis epist. lib. 12.

Cornificia, soror Cornificij, Romana poetria, epigrammata varia scripsit. Cæl. libro 14. capite primo.

Corniger Bacchus dictus est, quia ad simulchra Liberi patris cornua adiiciebantur, quod vini inuentor fuerit. Homines enim nimio vini potu truces redduntur, & tunc vt ait Satyricus sumit cornua pauper. Bicornigerum vocat Horat.

Corninium. Vide CORINIVM.

Cornicarum diuarum locus trans Tyberim erat cornicibus dicatus, quod in Iunonis tutela cornices esse putabantur.

Cornu Byzantinorum, oppidum iuxta Byzantium. Strabo. A Turcis hodie *Galata* nominatur. Sinus inter Byzantium & Galatam Cornu nuncupari asserit Gallius.

Cornus, Sardiniæ insulæ in Mediterraneis vrbs. Ptolem. quæ Carnosa etiam apud Antonium vocantur, vt annotat Simlerus. *Corneto* hodie Ortelio.

Cornûtus Leptites genere (est enim Leptis Africæ ciuitas) emicuit Romæ sub Nerone: interfectus demum ab eo vna cum Musonio philosopho. Multa eius scripta tam in Philosophia quàm Rhetorica feruntur. Natura magis quàm studio iuuabatur. Erat sine liberis, huma

humanitate alioqui tanta, vt discipulos ex ea causa plurimos ad se minus quàm doctrina alliceret. Suid.

Cornutus, Prætor vrbanus Romæ, Cic. temporibus, de quo sic scribit libr. Epist. 10. Placuit nobis, inquit, vt statim ad Cornutum Præt. vrbis literas deferremus: qui quòd coss. aberant, Consulare minus sustinebat more maiorum. Item ad Atticum lib. 1. Epist. 9. Bonis vtimur Trib. pleb Cornuto vero Pseudocatone.

Corocomane. Vide Coromane.

Corocondama, vrbs in peninsula eiusdē nominis inter Mæotidem paludem & Pontum Euxinum, ad os Bosphori. Plin. Circoncondametis lacus est ibidem quoque Straboni.

Corocondames, vicus est ad Bosphorum Cimmerium, oppositum habens vicum Panticapensis agri, nomine Acram, qui septuaginta stadiis freto disiungitur, Strab. lib. 11.

Corodamum, Arabiæ fælicis promontorium. Ptolem.

Corœbus, filius Mygdones, qui incensus amore Cassandræ, quam Priamus ei desponderat, postremis belli Troiani temporibus ad Troiam venit, socero & Phrygibus laturus auxilium, frustrà ei suadēte sponsa, vt in patriam reuerteretur, certissimóque exitio, quod toti vrbi imminebat, sese eriperet. Cuius verbis cum fidem non adhiberet, postrema illa nocte, qua Ilium cecidit, à Peneleo quodam Græco fuit interfectus. Virg. lib. 2. Æneid.

—iuuenisque Corœbus
Mygdonides, illis qui ad Troiam fortè diebus
Venerat, insano Cassandræ incensus amore.

Vide prouerbium, Stultior Corœbo.

Corœbus, cursor optimus, Elidensis qui à Neoptolemo interfectus est in Cassandræ nuptiis. Pausanias.

Corolamus, Boiorum regulus Marcelli copias fudit, anno ab vrbe 558.

Corolia, Arabiæ felicis oppidum, in rubro littore. Plin.

Coromane, vrbs ad sinum Persicum: Gentile, Coromanius. Steph.

Coromanis, Arabiæ felicis vrbs. Ptol.

Corona, signum cœleste, supra humerum Arctophylacis, est nomen constitutum stellis in orbem dispositis, cum Scorpione exoriens, occidens autem ex oriente Cancro. Fabulantur poëtæ hanc Ariadnes, Minois Cretensium regis filiæ coronā fuisse, quam illa in Dia insula Libero nubens, à Venere dono accepit, cùm dij omnes in eius nuptiis dona conferrent. Vnde & Cnossia corona passim à Poëtis appellatur. Virg. lib Georg.

Ante tibi Eoæ Atlantides abscondantur,
Cnosiáque ardentis decedat stella coronæ.

Vide Ariadna.

Corone hodie vocatur vrbs Transyluaniæ, quæ olim Zarmizegetusa.

Corone, vrbs in Peloponneso Messeniorum. Plin. lib. 4. cap. 5. oppidum Achaiæ, à quo Coroneus sinus. Strab. lib. 8. eam Coronam appellat, de qua sic refert: Corona, vrbs est mari vicina, & hanc nonnulli Pedasum à poëta nominatam esse inquiunt, Gentilia eadem ferè, quæ à Corona fiunt.

Corone, pars Salaminis in Cypro: & tertia quædā, à quo Coronitæ: itē vrbs Bithyniæ Steph.

Coronæa, vrbs Bœotiæ, à Corono Thersandri filio. In hac talpa nulla apparet, cùm alioqui per totam Bœotiam talpæ sint. Et siquis aliunde in Coroneam regionem inferat, viuere non possunt. Altera ciuitas est Peloponnesi, Sicyonis & Corinthi. Tertia, Phthiotidis. Est etiam castellum Ambreciæ. Quarta, Cypri ciuitas.

Coroneus, sinus Achaiæ, sic à Corone eiusdē regionis oppido dictus. Plin. li. 4. c. 5. Sinus, inquit, Asinæ ab oppido Asine, Coronæus à Corone.

Coronis, nidos, alios nomine Arsinoe, Nympha, Phlegyæ, vel vt alij tradunt, Leucippi filia, quæ cùm forma esset non ineleganti, Apollini placuit: à quo & vitiata & grauida facta est. Verùm cùm postea Ischidi cuidam Thessalo, mutuo eius amore capta, sui copiam faceret, à corno deprehensa est: ex quo cùm Apollo amicæ perfidiam cognouisset, telis eam cōfodit: puerúmque (qui postea Æsculapius appellatus est) ex vtero eius exemptum, Chironi Centauro tradidit educandum. Ouid. lib. 2. Metamor.

Pulchrior in tota, quàm Lariſſæa Coronis
Non fuit Aemonia, &c.

Vide latiùs in dictione Aescvlapivs.

Coronis, Dea est quæ in Sicyonia colitur, cuius tamen simulachrum, peculiare templum habeat nullum: sed quum sacrificij appetit, tempus, id in Palladis transferunt sacraria, honoréque prosequuntur.

Coronta, vrbs Acarnaniæ. Thucyd. lib. 2.

Coronus, filius Lapithæ. Vide Philaida.

Coronus, Asiæ mons Ptolem. *Basaraſi* à Castaldo nominatur.

Coronus, Thersauri filius. Paus.

Coronum: oppidum à Venetis subactum, Blondus lib. 6.

Coropassus, Lycaoniæ pagus in Asia minori, Strabo.

Corope, vrbs Thessaliæ. vbi Coropæi Apollinis oraculū, cuius meminit Nicander. Sed videtur legendum Oropæus. Orope enim Euboeæ ciuitas est, Apollinis templo clarissima, Steph.

Corozaim, ait Hieronymus in Ecloga, Galilææ oppidum, nunc desertum, in secundo lapide à Capharnao Luc. 10. Matth. 11.

Corpicensij, Sardiniæ insulæ populi Ptol.

Corpilli, populi Thraciæ, Plin. lib. 4. cap. 11

Corrha, Armeniæ maioris oppidum. Ptolem. & vrbs Persidis. Eidem.

Corrha

Corragium, Macedoniæ vrbs. Liu.

Corsæ, locus Galiciæ, vnde Corsacus hircus apud Cratinum, Hesychius.

Corseæ, insula Ioniæ è regione Sami, apud Herodianum Corsia scribitur: Gentile, Corseates Stephan.

Cosi, Sardiniæ populi, ex Corsica oriundi. Paus. Corsij Ptol.

Corsia Bœotiæ oppidum. Pausan.

Corsica (inquit Plin lib. 3. ca. 6.) insula in mari Ligustico, sed Tusco propior à Septentrione in Meridiem proiecta. Distat à Sardinia stadiis 60. inter Italiam & Sardiniam sita. Huius insulæ longitudinem asserunt milliaria 160. latitudinem 70. A Cyrno Herculis filio dicta est κυρνος, vt placet Fabio Pictori, cùm antea Therapne nominaretur: à Corsica verò muliere, cuius Taurus ex contenti in eam insulam tranauerat nomen quod habet, retulit. Scribit Strabo captos à Romanis insulę huius homines in admiratione fuisse, quòd diri, hispidi inhumani, ferino aspectu viderētur. Notissima est vino præstāte, durante etiamnum nomine, inter quam & magis meridiamnam Sardiniam, augustum mare interfluit. Ptol. cap 2. lib. 3 Cingitur ab occasu quidem & Septentrionibus mari Ligustico: ab ortu autem Tyrrheno, à meridie pelago, quod inter ipsam & Sardiniam interiacet. Scribit Strabo Corsicam malignè coli, asperam & plurimis in partibus inaccessibilem adeò, vt qui eius montes habitans, ex latrociniis vitam degant immanitatéque feras superent. Hinc factum esse, vt cùm Romani imperatores in eas irruant, magnum ceruorum gregem captum aduehant. Corsicæ forma apud Ptol. 6. Europæ tabula depingitur. Athenæus tradit Corsicæ incolas ideò longæuos esse, quòd mellis cibo, quo plurimùm abundāt, vtātur assiduè. Quod alicui mirum videri potest, cùm eius insulæ mel ob taxi copiam, venenatum sit, vt est testis Ouid Eleg. 1.

Mella sub infami Corsica mittit apis.

Præterea Seruius grāmaticus Corsicana mella esse amara scribit, explicans illud Virgilij Georgic. 4.

—hinc cœli tempore certo,
Dulcia mella premes.

Corsis, insula eadem, quæ Corsica: Gentile Corsi. Stephan.

Corsote, vrbs magna (in Armenia) à Masca flumine circundata. Xenoph.

Crostopitum Britanniæ vrbs. Anton. *Morpit*, Camdeno. *Cordbrige* est Talboto, super Tinam flunium.

Corsura, insula in medio sinus Carthaginensis. Strabo

Corthaca, vel Corgatha, Iudiæ extra Gangem vrbs, Ptol. ad signum magnum, vt Mercator habet, qui eam *Tartalio* vocat.

Corteriacenses, vel Corteria, censes, Flandriæ populi & vrbs Corteriacum. libr. Notit. Gal. *Ceux de Courtray*,

Corticata, Hispaniæ insula circa Artabrum promontorium. Plin. est item Turdetanorum in Bœtica vrbs. Ptol.

Cortyna, siue Cortina, insignis vrbs Cretæ, quam præterlabitur Lenæus amnis. Iuxta eam nascuntur calami, sagittis aptissimi. Hinc Virgilius lib. 11.

Specula torquebat Lycio Cortynia cornu.

Steph. & Strab. Pomp Mela. lib. 2. & Plin. lib. 4. cap. 12. Silius lib. 12.

Eois quamuis certet Cortyna sagittis.

Et Cortyniam vestem, pro venatoria Claudianus quoque libro secundo de raptu Proserpinæ posuit.

—vnde Diana
Crissatur gemino vestis Cortymia cunctis

Corton, abest à Crenone vrbe Thessaliæ centum stadiis Steph. ex Strabone.

Cortona, ciuitas Tusciæ, à qua Cortonienses. Hec antè Corton dicebatur. Liu. lib 9. Itaque à Perusa & Cortone & Arretio, quæ ferme capita Hetruriæ populorum erant, &c.

Cortonenses, Hispaniæ Tarraconensis populi. Plin.

Cortuosa, Tuscorum vrbs. Liu.

Cortyra parua regio Laconica Steph.

Corula, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem. *Colouan*, Castaldo.

Coruncala, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

Coruncanus primus de plebe Pontifex Max. factus, teste Liu. Cicer. in Orat. pro domo sua ad Pontifices, sapientissimum & peritissimum Pōtificem fuisse dicit. Is cùm legatus ad Teucam Illyriorum reginam missus esset, in reditu contra ius gentium interfectus est.

Corúcanus, alter, aduersus Amilcarem Barcham in Siciliam missus est. Polyb.

Coruorum, insula Arcadiæ, qua Ladon in Alpheum erumpit. Pausan.

Coruorum antrum, montis nomen in Cilicia. Nicetas.

Corus, Arabiæ fluuius magnus, in mare rubrum effluens. Herodot.

Corus, ventus spirans ab occasu solstitiali. Plin. lib. 2. ca. 27. Lucan. lib 2. Idem & Caurus quandóque appellatur, propter cognationem o literæ cum au diphthongo.

Corus, mēsuræ genus 45 modios continens, modius verò 20 capit sextarios.

Corusia. Sarmatiæ Asiaticæ vrbs Ptol.

Cory, maris Eoi insula, in sinu Argarico. Ptole. *Nicouat* Mercatori.

Corybantes, Cybele sacerdotes, qui sacro correpti furore cymbala pulsabant, capitāque inter saltandum iactantes, alios in similem rabiem agebant. Homerus βυτάκωμους vocat. Hi primùm Idam Phrygiæ montem tenuisse

tenuisse dicuntur: postea autem in Cretam nauigasse, montémque quendam incoluisse, quem à nomine relictæ sedis, etiam Idam appellarunt: vbi & Iouem infantem aluerunt, tympana iugiter pulsantes, ne Saturnum (qui cum Tirano fratre conuenerat, vt sobolem omnem masculam interficeret) puerum vagientem audiret. Sunt qui Curetas, & Corybantas, & Cabaros & Idæos Dactylos eosdem esse putent. Diodorus Siculus Corybantum scribit Iasonis & Cybeles filium fuisse, ac simul cũ Dardano sacra matris Deũm in Phrygiam detulisse, eósque qui in sacrificia eius deæ incumbere voluerũt, de suo nomine Corybantas appellasse. Nominatiuus singularis est Corybas: quo vsus est Claudianus de raptu Proserpinæ lib. 2.

Nonte progenitum Cybeleius ære canore
Lustrauit Corybas, &c.

Hinc Corybantius, tia, tium: vt æra Corybantia, pro Magnæ matris cymbalis. Virgil. lib. 3. Æneid.

Corybissa, ciuitas in agro Scepsio, ad fluuium Ceuentem. Strabo lib. 10.

Corybus, Cretæ insulæ promontorium. Strabo libro octauo.

Corycæon, Ioniæ promontorium. Plinius lib. 5. cap. 29.

Corycæi, montis Asiatici, seu (vt quidam dicunt) promontorij in Creta præternauigatio latronibus plena, qui dispersi per portus, ad mercatores furtim accedebant, & subauscultabant quid rerum ferrent & quo nauigarent, postea discedentes, adoriebantur eos, ac diripiebant. Ex quo factum est vt omnes, curiosè secreta auscultantes, Corycæi dicerentur, & in prouerbio: Hunc Corycæus auscultauit, cuius consilia secreta patefacta sunt.

Corycia, nympha fuit, quæ filium habuit Lycorum. Cæl. lib. 16.

Corycio, promontorium Cretæ: & portus Æthiopiæ. steph.

Corycides, Nymphæ, à specu vocantur ab Ouid. lib. 1. Metamorph.

Corycus, luctator fuit nobilis, qui cum neminem reperiret priorem aut parem, cuiúsque viribus succumberet, prouerbio fecit locum, Luctari cum Coryco, de his qui supra vires aliquid moliuntur.

Corycium, antrum in Phocyde regione, iuxta Parnassum montem.

Corycus, mons Ciliciæ altissimus, cum oppido iusdem nominis, optimi ferax croci, quod ab o Corycium appellatur. Mar. lib. 11.

Vltima Coryco quæ cadit aura croco.

Ad montis huius radicem antrum erat Corycium, Musis sacrum: vnde etiam ille passim à poëtis Corycides Nymphæ appellãtur. Ouid. 1. Metam.

Corycidas Nymphas & numina montis adorat,

Corycus, Cretæ insulæ promontorium. Ptolem. *Cambrussia*, Nigro. Est & Cretæ mons. Plin. Item portus Æthiopiæ, Steph. an. Est Lyciæ littus inter Phaselim & Olympum vrbes. Strabo.

Corycus, mons excelsus & rubens prope Teon Ioniæ, & portus & parua insula eiusdem nominis, vbi Corycæi maximè pyraticam exercebant.

Corydalla, vrbs Rhodiorum. Steph. Pagus etiam circa Athenas. Athen.

Corydallus, vicus Atticæ in tribu Hippothoontide. Steph. Est item Lyciæ oppidum. Ptolem.

Corydela. Vide CHELIDONIAE.

Corydon, pastor Theocrito & Virgilio memoratus.

Coryla, vel Coryleum, Paphlagoniç insignis pagus. Xenoph. Steph.

Corylon, vrbs Æcanorum in Italia. Stephanus.

Corylus, Gotthorum rex. anno ab vrbe 778.

Corymbifer Bacchus dictus est à Corymbo, id est, hedera qua Bacchus delectabatur, eáque eius sacerdotes in Orgiis coronabantur. Ouid. 6 Fastorum,

—hedera gratissima Baccho est.
Hoc quoque cur ita sit dicere nulla mora est.
Nysiades Nymphas puerum quærente nouerca,
Hanc fraudem cuius opposuisse ferunt.

Palæph. lib. 5.

Coryna, Ioniæ vrbs, in peninsula. Mela.

Coryne. Elidis Peloponnesi regionis vrbs: Ptol. Niger *Antilodum* nominat.

Coryneta, latro famosissimus, Vulcani filius, qui cum iuxta Epidaurum hospites claua quadam quæ Coryna dicebatur, trucidaret (vnde & hoc nominis sibi sumpsit, cùm priùs Periphatus vocaretur) à Theseo fuit interfectus. Suidas. Plutarch.

Coryphæũ, mons in Epidaurio, vbi colitur Diana Coryphæa. Steph.

Coryphantis, pagus in littore Adramitteno Strabo.

Coryphas Troadis oppidum. Plin. libro quinto capite 29.

Coryphasium, parua regio Laconica, prope Pylum. Plinius. Est item Messeniæ promontorium. Ptolem. *Cabo Zuncho* à Nigro appellatur.

Coryphe, mons Gangi finitimus. Plutarch. mons item Syriæ inter Antiochiam & Berithæam Theodoret.

Corythenses, Tegeatarũ curia in Arcadia Pausa.

Corythus, oppidum Tusciæ prope Aretium in parua colle eiusdem nominis situm, à Corytho rege ita appellatum. Quidam hoc nomen Corythi in plurali numero scribunt cum h, in principio. Virgil. & Silius, libro 4.

Co

Cos, insula est in mari Ægeo, vna Cycladum, quam Hercules olim diripuisse fertur, & regem Euripilum Neptuni filium vnà cùm liberis & vxore Clytica occidisse, eò quòd ipsum tempestate eò appulsum & impeditum, ab vrbe & hospitio prohiberent, postquam à vastatione Troiæ & Laomedontis rediisset. Celebratur ob vini suauitatem, quod in ea nascitur. Vocabatur etiam olim Caria, vel Caris, & Merops à Camerope gigante, hodie *Stancos* nominari scribit Bellonius. Alij *Lango* appellant.

Cos, vrbs Ægypti: item fossa Corinthi, in quam fures & fugitiui includebantur, quia Cous, & enutriti in ea Coos. Coos enim fossas & speluncas omnes appellabant. Steph.

Cos. Vide COOS.

Cos, id est, Spina, aut æstas, siue tædium, vel vigilia, aut finis, pater Anob & Soboba. 1. Paral. 4.

Cosam, pater Addi, patris Melchi. Luc. 2.

Cosamba, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol. *Satigan* Castaldo.

Cosas, fluuius est in Latio, iuxta vrbes Ferentium & Frusinum præterlabens. Strab. lib. 5.

Coscinus, oppidum Apamiæ, in conuentu Alabandico. Plin lib. 5. cap. 29.

Coscynthus, fluuij nomen in Italia. Lycoph.

Cosentia, ciuitas Italiæ, Brutiorum metropolis. Strab. lib. 6.

Cosenus, Mauritaniæ fluuius. Plin. lib. 5. cap. 1.

Cosiana, castellum Palestinæ, in maritima parte Syriæ: Gentile, Κοσιανός. Stephan.

Cosmanates, Liguriæ populi. Plin. lib. 3. cap 3.

Cosmeta, ornator seruus in familia, cui dominæ dominíve exonerandi cura incumbit. Iuuenalis Satyr. 6.

Ponunt Cosmetæ tunicas tardè veniſſe.

Cosmos, Iudeæ opidum. Ptolem.

Cosmus, nobilis vnguentarius, à quo vnguenta Cosmiana dicta sunt. Petronius, Affert vobis (inquit) alabastrum Cosmiani.

Cosoagus, fluuius nauigabilis in Gangem influens. Plin. lib. 6. cap. 18.

Cosroes, Persarum rex, anno salutis 534. Agath. libr. 4. Hic tyrannus nonaginta millia Christianorum interfecit, ac partem Crucis dominicæ secum asportauit. Pius 2. Pontif. Ass. 3. part. cap. 31.

Cossa, Vmbriæ oppidum. Plin. lib. 3. cap. 5. Orbitellum hodie vulgo *Orbetello*.

Cossa, vrbs Oenotriorum Steph. *Consano* est hodie. Calabriæ regionis, vt docet Barrius.

Cossea, Thraciæ oppidulum. Steph.

Cossea, pars Petsidis incolæ Cossæi: est & Thraciæ oppidum. Steph.

Cossetania, Hispaniæ regio, apud Plinium.

Cossini. Vide HOSTIONES.

Cossinitus, Thraciæ fluuius. Ælian.

Cossium, Vasariorum in Aquitania oppidum. Ptolem. & Auson. *Bazas* Vineto est, inter Burdigalam Aquas Augustas.

Cossoanus, indiæ amnis in Gangem influens Arrian.

Cossus, Bithyniæ mons. Steph.

Cossus Cornelius Lentulus consul, cum L. Calphurnio Pisonne. anno ab vrbe 753.

Cossus Cornelius Lentulus, consul, cum M. Asinio Agrippa, anno ab vrbe 777.

Cossus Cornelius Lentulus, consul, cum Cl. Nerone Cæsare, anno ab vrbe 812.

Cossutiorum familia, apud Romanos, ex qua Cossutia vxor Cæsaris, Suetonius. Sic Cossuij & Cossuuiani.

Costa, Roderici frater, Hispaniæ rex, anno ab vrbe 1452.

Costa ballene, Liguriæ locus. Anton.

Costoboci, Sarmatiæ Europeæ populi. Capitolin.

Cosyri, indiæ populi Plin.

Cosyra, insula sterilis in mari Libyco, non procul à Melite, cuius incolæ Cosyræi dicuntur. Ouid. 3. Fastorum.

Fertilis est Melite, sterili vicina Cosyræ.
Insula, quam Libyci verberat vnda freti.

Vulgò *Goza*. Aliis *Pantalarea*.

Cosyrus, insula iuxta Selinuntem: item Siciliæ fluuius, & vrbs eiusdem nominis. Steph. Tres ibi hodie sunt insulæ, *Tre fontane* dictæ.

Cosyte, Vmbriæ vrbs Steph.

Cotace, Ariæ oppidum.

Cotæa, Armeniæ minoris regio. Ptol.

Cotæna, Mauritaniæ regionis in Armenia minore vrbs. Ptolem.

Cotamba, Persiæ oppidum. Ptolem.

Cotensij, Daciæ populi. Ptolem.

Cothon, insula non procul à Cytheris, Gentile, Cothonius. Steph. item insula ante Carthaginem in eius portu. Strabo.

Cothon, genus poculi fictilis, parum quidem, sed militum vsui accommodatissimum, vt quod nullo negotio gestari posset, & in pera militari circumferri. Suidas & Athenæus libro 2.

Cotiæ Alpes. Vide COCTIAE alpes.

Cotillia, insula Curuli lacu. Festus.

Coiso, Dacorum rex, cuius exercitus, cùm Pannonias inuasisset, à Cornelio Leatulo duce Augusti Cæsaris victus est. Volaterr.

Cotinæ, locus circa Bætim, ex quo æs aurúmque nascitur. Strabo.

Cotomana, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Cotonis insula, circa Echinadas. Plin.

Cotrades Isauriæ vrbs. Steph.

Cotriguri, Humica gens. Agathias.

Cotta, orator, qui cum Sulpitio æquali disserit apud Ciceronem in dialogis De oratore, legem tulit vt liceret Trib. pleb. alios accipere magistratus, quod lege Syllæ iis erat ademptum. Huius passim meminit Cicero in libris de Oratore, & in Bruto, vbi eum propter singularem

gularem dicendi facultatem ac dexteritatem multis nominibus commendat.

Cotta alter, contra Mithridatem infœliciter pugnauit, Syllam Cæsari conciliauit.

Cotta, legatus Cæsaris in Gallia, insidiis circumuentus, ab Ambiorigis ducis exercitu interficitur. Pædianus.

Cottæobriga, Vettonum in Lusitania vrbs. Ptol.

Cottes, Africæ promontorium ad fretum Herculeum. Ptol. Ampeluſia, Mela. *Cabo Spartelle* Mercatori & Castaldo.

Cotta, locus Galliæ Cisalpinæ inter Ticinum & Taurinos Anton.

Cottiæ Alpes, à nonnullis *Monte Cenebre*, à quibusdam Montecenis dicuntur. Vide Coctiæ Alpes.

Cottiara, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol. *Cochin* Castaldo. *Calecut* nonnullis.

Cottiaris, Sinarum fluuius Ptol.

Cottis, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

Cottium, Straboni, Galliæ Narbonensis locus, circa Alpes forte Cottias. vbi & Cottij regionem habet.

Cottobara, Gedrosiæ oppidum, & Indiæ intra Gangem. Ptol.

Cotton, vrbs Asiæ Propriæ. Liu.

Cottona, portus Æthiopiæ, ad sinum Arabicum, Solin.

Cottona, Indiæ regio, vnde piper monoxylis lintribus Becaren conuehitur. Plinius.

Cottus Centimanus, gigas, de quo Palæph. libro de Fabulis.

Cottuta, vrbs circa Ticinum. Strabo.

Cotuantij, Rhetorum gens. Strabo.

Cotus, Bœotiæ vrbs. Steph.

Coryæum, Ptolemæo & Plinio, Galatiæ in Asia minori oppidum. *Cute*, Bellonio.

Coryæum, Phrygiæ Epicteti vrbs. Strabo.

Corylæum, Eubœæ mons. Steph.

Corylius, Arcadiæ mons, Phigaliæ vrbi imminens. Pausan.

Corylæus, Æsculapius apud Eurotam Laconiæ fluuium cultus fuit, cuius templum ab Hercule positum est, cùm ex vulnere in Colyle, i. manus concauitate sanatus esset. Pausan.

Corylum, est collis in Ida monte 120. millibus passuum à Scepsi distans, in quo Scamandri & Granici & Æsepi fluminum origo: vnde & nomen Corylo inditum ἀπὸ τῆς κοτύλης, quod concepraculum & receptaculum significat.

Coryta, vulgò nunc Cyrora, vrbs Græca, Sinopensium colonia. Suidas. Cytorum, Stephan. & Ptol. Cothyorum, Plinio. *Castelle* nunc vocari, ait Niger. Est in Paphlagonia.

Corhyrga, Siciliæ Mediterranea vrbs. Ptol.

Cotys, Thracum rex, vt est scriptum apud Cæsarem in Commentariis, Pompeianas partes fouit. Sed cùm natura esset iracundior, & asperior eorum qui in ministeriis deliquissent castigator, vasa fictilia tenuia quidem & fragilia, sed cælaturis quibusdam & sculpturis politè elegantérque elaborata, sibi ab hospite allata, cùm hospes ipsi dona dedisset, simul omnia confregit, ne in eos qui illa fregissent, asperiùs animaduerteret. Plutarchus in Apoph.

Cotys, Thraciæ rex, qui tempore Tyberij Rhescuporis patrui fraude circumuentus est & occisus Tacit. lib. 2.

Cotys, Bosphoranorum rex, anno salutis trigesimo.

Corytto, ûs, dea impudentiæ, cui Athenis à Baptis (eo nomine vocabantur eius sacerdotes) nocturna sacra fiebant, quæ ab illa vocabantur Corytia. Hanc Probus saltatricem fuisse existimat. Vnde etiam sacerdotes eius lasciuis saltationibus mores eius referebant. Iuuenal. Satyr. 2.

Cecropiam soliti Baptæ lassare Cotytto.

Polit. Miscell. c.

Corzianum, Phrygiæ ciuitas. Iornand.

Cougium, Hispaniæ Tarraconensis vrbs, in Vaccæis Ptolem.

Coumadeni, Corsicæ populi. Ptol.

Cozala, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Cozbi, lat. mendax aut cessans, siue quasi fluens, aut quasi fluxus. Madianitis, filia Suri quæ cum Zambri deprehensa, à Phinees filio Eleazari sacerdotis occisa est. Num. 25.

Coziſtra, Ciciliæ præfecturę in Cappadocia vrbs. Ptolem.

C R

Crabasia, vrbs Iberorum. Steph.

Cracea, Maga fuit apud Saxones, quæ appositas dapes in aliarum rerum formam commutabat, ludificatisque idiotarum mentibus, diuinitatis fastigium sibi arrogabat.

Crabus, deus apud Ægyptios, cui salsamentis sacra fieri solitum erat. Cæl. lib. 12.

Cradæ, vrbs Cariæ. Steph.

Cranidæ, vrbs à Thasiis habitata, quæ postea Philippi dicta est.

Cragus, mons Ciliciæ. Tauri pars. Pomp libro 1. & Plin. lib. 5. cap. 27. ex. oppositio habens montem Antecragum: sic dictus à Crago Tremiletis (alias Tredeneri) & Praxidicæ Nymphæ filio. Ouid. Metamorph. lib. 9.

Iam Cragon, & Lymiræ, Xantiq; reliquerat vndas.

Horat. 1. Carm.

Syluis aut viridis Cragus, &c.

Hic ferunt esse deorum agrestium antra, & incolas. Cragi immortales fieri. Gentile. Cragius, Stephan. Cragi vxor fuit Mylia, Solymisor. Steph.

Crambusa, insula circa Seleutiam Isauriæ. Stephanus ex Strabo, lib. 14. Item vrbs Lyciæ Strabo.

Crambutis. vrbs Ægypti. Steph.

Crana Helerna, Iam filia, Comeris Italis reginæ præfecta. Berof.

Crane

Crane, Arcadiæ vrbs, vbi abietes plurimum nascuntur. Theoph.

Cranae, insula Laconica, quæ nunc Helena ante Getheum: hinc Craneus, vel Cranaates, à Cranao rege. Steph.

Cranos, Cariæ oppidum. Plin.

Craneus, Athenarum rex, qui Cecropi in regno successit, à quo inquilini Crania dicti.

Cranda, Aethiopiæ sub Ægypto oppidum. Plinius.

Crane, teste Ouid. 6. Fast. Nympha fuit lustrandis syluis dedita.

Inde fata est Nympha. Craneen dixere priores,
Ne quicquam multis sæpe petita procis.
Rura sequi, taculisque feras agitare solebat,
Nodosásque cauis rendere valle plagas.

Cranea parua regio Ambraciarum: hinc Craneates. Steph.

Craneum, gymnasium apud Corinthum. Cic.

Craneus, primus Macedonum rex, cuius successores vsque ad Alexandrum, annis fere quingentis regnarunt. Volaterranus lib. 13.

Crania, Tarsus Ciliciæ olim vocabatur, à Cranio quodam. Steph.

Cranides vicus iuxta Pontum: Gentile, Cranitæ. Steph.

Cranion est ciuitas Cephalleniæ, quam Thucid. lib. 5. vocat plurali numero.

Crannonius Cranxidas, eques insignis. Paus.

Crannus, vrbs alias Ephyre dicta. Steph.

Cranon, vrbs Thessaliæ Pelasgiotidis, in campis qui Tempe vocantur. Est & alia Arhanniæ à Cranone Thessalo: In hac duos duntaxat coruos esse tradunt, & cùm pullos exclusserint, paribus relictis discedere. Abest Cranon stadiis centum à Cortone. Strabo. Homerus Cramonios Ephyros vocat. Steph.

Crantor, Solensis, Academicus philosophus, Platonis auditor, & condiscipulus, Xenocratis & Palæmonis, qui nouis opinionibus Academiã Platonicam repleuerunt. Hic scripsit librum de consolatione, quem Cicero æmulatus est. Perijt aquæ intercutis morbo. Taxauit Stoicorum indolentiam, quæ esse nullo modo potest, nisi planè hominem saxeum esse velimus, & omni sensu carentem.

Crantor, Pelei armiger, à Demoleonte Centauro interfectus. Ouid. libro duodecimo Metamorph.

Crapatus. Vide CARPATVS.

Craserium, Siciliæ regio. Steph.

Craspedites Phrygiæ sinus. Plinius libro quinto cap. vltim.

Crassitius, Surentinus, aliàs Tarentinus, ordinis libertini, cognomine Pasides, Romæ ludum grammaticæ aperuit, docuitque inter alios Iulianum Antonium, Antonij Triumuiri filium Tranquil.

P. Crassus, Oratoris frater, iuris peritissimus, in dominatione L. Cinnæ Marianarum partium: ne incideret in manus inimicorum, seipsum interemit.

Crassus, prænomine Marcus, P. Crassi filius, Romanorum omnium ditissimus, negauit quempiam diuitem habendum, qui annuo reditu exercitum alere non posset. Hic ad bellum missus seruile, aduersus Spartacum gladiatorem, qui fugitiuorum ingenti contracta manu Varinorum, Gellium ac Lentulum Roman. imperatores fugauerat, duodecim millibus hostium vna cum eorum duce cæsis, apud Rhegium, iuxta Leucadis paludem, victoria est potitus: vbique ouans ingressus est, lauro nouo exemplo coronatus, cùm cæteri ante eum Imperatores ex seruili bello non nisi myrteam coronam accepissent. Postremò cùm ei Syria sors obuenisset, profectus ad bellum Parthicum, ibi cum filio à Surena regis præfecto captus atque interfectus est. Et quoniam auri cupiditate expeditionem eam fuisse credebatur, Barbari mortuo liquefactum aurum in os infuderunt, iubentes, vt saltem mortuus se auro satiaret, cuius famem viuus nunquam sedare potuisset. Lucanus libro primo,

—postquàm crudeli funere Crassus,
Assyrius Latio maculauit sanguine Carras.

Crassus, Crassi diuitis auus, nunquam risisse fertur: ob id Agelastus est vocatus. Plin. libro 7. cap. 19.

Crassus, M. Crassi diuitis filius, Cæsaris legatus fuit in bello Gallico: in Cæsarianis tandem partibus adolescens occubuit: fuit autem discipulus Ciceronis, De quo ille in Oratore.

L. Crassus orator, qui cum Antonio à Cicerone introducitur in libris de Oratore, accusauit C. Corbonem eloquentissimum hominem admodum adolescens: summam ingenij non laudem modò, sed etiam admirationem est consecutus. Defendit postea Lycinam virginem, cùm annos 27. natus esset. In Bruto Ciceronis, est elegantissima ipsius Crassi cum Antonio & Scæuola comparatio. Deplorauit multis verbis Crassi mors à Cicerone, in exordio tertij libri de Orat.

Crassus Publius Licinius, ante ætatem Pontifex Maximus factus, quod nunquam antea contigit. Consul est profectus contra Aristonicum Eumenis filium, in quo prælio, profligato exercitu, ipse ne in manus hostium veniret, baculo Barbarum quendam in acie oculo conuerberato, in sui necem prouocauit. Valer. Max.

Crassus V. Argiuorum rex, regnauit annis xiiii.

Crassinus, dux Romanorum aduersus Vandalos missus, anno Domini 424.

Crastus,

Craſtus, vrbs Sicanorum, in Sicilia, patria Epicharmi comici, & Laidis meretricis: Gentilæ, Chraſtinus. Steph. Craſtis, Herodoto.

Cratæis, mater Scyllæ, vt quidam volunt.

Crater, à vaſis ſimilitudine, in monte Ætna appellatum eſt foramen illud per quod ignis euomitur. Ouidius.

Et prónos currus medio Cratere recepit.

Crater, ſinus. Strabo lib. 5.

Craterus, Macedo, è comitibus Alexandri, qui etiam res eius geſtas ſcripſit. Plut. in Ariſtide. De hoc Perſius,

Et quod opus Cratero magnos promittere montes?

Craterus, ſtatuarius nobilis, quem probatiſſimis ſignis Palatinas domos Cæſarum repleuiſſe author eſt. Plin. lib. 36. cap. 5.

Craterus, pictor qui Comædos Athenis in Pompeio pinxit. Plin. lib. 35. cap. 11.

Craterus medicus inſignis Cicer. lib. 12. ad Atticum. Huius ſeruum ſcribit Porphyrius Tyrius, morbo inuſitato affectum, quum medicamenta non prodeſſent, vipera piſcis in formam figurata, & ab eo deuorata ſanum factum. Huius Crateri meminit etiam Horat. 2. Serm. Sat. 3.

Crates, Thebanus Philoſophus, Cynicus, Diogenis diſcipulus, qui, vt Suidas itémque Diogenes ſunt authores, in pecuniam omnem ſubſtantiam redigens, apud Trapezitam depoſuit, hac lege, vt ſi filij Philoſophi eſſent, eam indigentibus ciuibus diſtribueret, nihilo philoſophos indigere exiſtimans. Si autem idiotæ, eis redderet: vt vacuis virtute, ſaltem opes opitularentur. Philoſtratus autem in vita Apollonij, & Diocles ſubſtantiam aiunt in mare proiecisſe, vti liberius philoſopharetur, atque dixiſſe, Abite peſſum malæ cupiditates: ego vos mergam, ne ipſe mergar à vobis, neque putauit ſe poſſe & virtutes & diuitias ſimul poſſidere. Emicuit autem Demetrij Poliorcetæ temporibus, ad quem Thebas obſidentem miſſus legatus, ſua authoritate, eum ab obſidione patriæ remouit. Plutarchus.

Crates, Athenienſis, poëta comicus antiquæ comœdiæ, auditor Polemonis philoſophi. Suid.

Crates grammaticus, ſub Ptolemæo Philometore, æqualis Ariſtophani grammatici, cognominabatur Criticus, ſiue Homericus. ſcripſit in Iliada & Odyſſ. libro 9. Commen. Author Suidas. Hic (vt ait Tranquillus) ſtudium grammaticæ primùm Romam intulit: miſſus enim ad Senatum ab Attalo rege, ſub ipſam Ennij mortem, plurimas acroaſes fecit, aſſiduéque per omne tempus legationis diſſeruit, noſtris quoque exemplum fuit admirandum. Suet.

Crathis, nomen paſtoris, qui capræ amore de-

prehenſus, infantem ſuſtulit, qui crutibus matrem, facie verò patrem referebat, deorum numero aſcitus, ac mox Hylæum nomen Napæúmque nominatus. Cæl. libro 25. cap. 32.

Cratenas, Tapſi inuentor apud Plinium & Cælium lib. 18.

Crathis, nomen duorum fluuiorum, quorum alter eſt in Achaia propriè dicta, prope Ægas, in ſinum influens Corinthiacum. Strabo libro 8. Alter in magna Græcia, iuxta Sybarim oppidum, cuius aqua barbis comiſque flauum colorem inducere traditur. Ouidius 15. Metamorp.

Crathius, fluuius & mons.

Cratinas, Africæ fluuius, à lacu Sicyone in Occeanum fluens, extra quem nonnulli fabulati ſunt electrum naſci. Plin.

Cratinus, poëta comicus, clarus apud Athenienſes, qui primus in Dionyſiis Athenis ſatyricam fabulam induxit. Horatius libro 1. Serm. Satyra 4.

Eupolis atque Cratinus, Ariſtophanéſque poëtæ.

Hic autem fuit ſupra modum gulæ ac omni voluptatum genere deditus, & præcipuè obſtetricandi: ad quod alludit Horatius in Epiſto.

Priſco ſi credis Mecœnas docte Cratino.
Nulla placere diu, nec viuere carmina poſſunt,
Quæ ſcribuntur aquæ potoribus.

Cratinus, inſignis ſuctator. Pauſan.

Cratinus, ſtatuarius omniúmque formoſiſſimus, cui poſtquam alios in luctâ ſuperaſſet, exercendorum puerorum officium demandatum eſt. Pauſ.

Cratinus ſtatuarius. Pauſan.

Cratippus, Mitylenæus, quem Athenis docentem audiuit Ciceronis filius, vt eſt in proœmio librorum de Officiis. Hic Pompeiũ poſt Pharſalicam pugnam fugientem, apud Mitylenem conueniens vltro ſolatus eſt, verbis philoſophicis, ad ſpémque hortatus, cùm quædam de prouidentia diſſeruiſſet, réliquè Romanas tandè labi eſſe neceſſe affirmaret. Plut. in Pompeio.

Cratis, vide Cratinas.

Cratylus, philoſophus, cui Plato librum de ſignificatione nominum inſcripſit.

Craualidæ, vel Craugalidæ, Phocydis regio prope Cyrrum. Suidas.

Craugiæ, Peloponneſi inſulæ duæ, Spiræo promontorio obiacentes. Plin.

Craſſius, viri proprium, qui Britanniam annis VII. obtinuit. Pomp. Læt. Euiop. Oroſ. Inſidiis Allecti ſocij ſui occiſus eſt, anno ab vrbe 1046.

Crebénia. Vide GEBREMIA.

Crefennæ, Scandiæ populi Iornand. Scriſſinuis Procopio, hodie *Scrifinner*. Ortelio.

Creius, Atgiæ mons Scholiaſtes Callimachi.

Crema, vrbs Ponti Veteris, Cremeſius. Steph.

Cremera, fluuius Tusciæ trecentorum Fabiorum clade nobilitatus, qui Veientum insidiis circumuenti, ad fluminis huius ripas ad vnum omnes sunt trucidati: vnde & dies ille inter atros annumeratus est, & porta, qua egressi sunt, Scelerata est cognominata. Liuius lib. 2. ab vrbe. Ouid. lib. 2. Fastorum,

Vt celeri passu Cremeram tenuere rapacem,
Turbidus hybernis ille fluebat aquis, &c.

Crémmion, siue Crommyon, oppidum nō procul à Corintho, iuxta quod Theseus incredibilis magnitudinis suem, quem agros circumiectos longè latéque deuastabat, occidit. Ouidius lib. 7.

Quódque suem securus arat Cremmyona colonus,
Munus, opúsque tuum est.

Strabo lib. 8. locum hunc Cromyonem vocat: vnde & suem à Theseo occisam Cromyoniam cognominat.

Cremnia, vrbs Cretę, Gortyn postea dicta. Steph.

Cremnia, Lyciæ vrbs videtur apud Strabonem, lib. 12. Pisidiæ Colonia in Pamphilia est. Ptol.

Cremni, vel Cremnos, emporium paludis Mæotidis, circa Tanaim fluuium. Herod. Ptol.

Cremniscus, oppidum circa Istrum, in Sarmatia. Plinius.

Cremóna, vrbs Galliæ Cisalpinæ, non procul à Mantua, quæ etiam hodie nomen retinet: cuius ciues cùm contra Augustum cum Antonio sensissent, Cæsar victor, veteranis suis eorum agros assignauit: qui cùm non sufficiessent, adiecit etiam Mantuanorum agros, nullam aliā ob culpam, nisi quòd Cremonensibus vicini essent. Hinc Virgil. Ecloga 9.

Mantua, væ miseræ nimium vicina Cremonæ.

Crémyon. Vide CREMMYON.

Cremonis iugum Alpium pars, qua nonnulli putant trāsgressum Annibalem. Circa Lebuos Gallos tractus est. Liuius.

Crenides, vrbs Siciliæ, quam Philippus postea Philippos nominauit: Gentilę, Crenitæ. Stephanus. Vide PHILIPPI.

Crenides. Bithyniæ locus, ad Pontum Euxinum. Arr. in Periplo. & locus circa Heraclem Pontis. Steph.

Crenis, Nympha. Ouid. in Metamorph.

Creon, onis mons est Lesbi insulæ. Plin. libro 5. cap. 31.

Cron ontis, Corinthiorum rex prædonis Sisyphi filius, qui Iasoni post Medeam repudiatam filiam suam natu minorem, nomine Creusam, vxorem despondit. Quam rem iniquo animo ferens Medea, coronam naphta illitam sponsæ dono misit: quæ sub noctem & luminibus accensis concepto igne, non modò illam, verùm etiam sponsum & socerum, cùm tota regia concremauit. Hyginus cap. 25.

Creon Thebanorum rex, Menetij filius, & frater Iocastæ, qui Laio ab Oedipo filio occiso regni administrationem arripuit. Verùm cùm Sphinx, Typhonis & Echidnæ filia, Thebanū agrum crudelissimè vastaret, neque aliud tantæ calamitatis remedium ostenderetur, quàm si quis ænigma ab illo propositum dissoluisset, Creon proposito per vniuersam Græciam edicto, si quis id præstare posset, Iocastam Oedipi matrem viduam, illi se vxorem daturum pollicitus est, regnóque Thebanorum vltrò illi cessurum, Quibus præmiis illecti non pauci, cùm propositum ænigma dissoluere non possent, à Sphinge occisi, temeritatis suæ pœnas dederunt, donec ad rei famam Corintho excitus Oedipus, Laij & Iocastæ filius, ænigma explanauit. Quam rem tam ægrè tulit fera, vt protinus sese ex prærupto monte dederit præcipitem. Hac itaque via Thebanorum regnum adeptus Oedipus matrem imprudens vxorem duxit, cùm paulò antè etiam patrem occidisset. Quibus flagitiis postea cognitis, tantùm ex iis animo dolorem concepit, vt lucis pertæsus, vtrúmque sibi eruerit oculum. Antigonésque filiæ ductu Athenas sese in exilium contulerit, regno Eteocli & Polynici filiis suis ea conditione relicto vt alternis annis imperarent. Verùm cùm Eteocles (cui quòd maior natu esset, priores vices Polnices concesserat) exacto iam anno fratrem non reciperet grauissimum ea occasione inter Argiuos & Thebanos bellum est exortum: in quo cùm fratres ambo mutuis vulneribus cecidissent, Creon denuò regni gubernacula recepit Verùm cùm præter alia complura inclementiæ suæ exempla Antigonam & Argiam interficiendas curasset, quòd illa fratres, hæc virum supremo sepulturæ honore essent prosequutæ, cúmque occisorum Thebanorum propinquos funeris officio prohiberet: Theseus Thebanarum matrum querelis commotus, Creonti bellum indixit, prælióque victum vita exuit. Statius in Thebaide.

Creon, primus Archon annuus Athenien sium.

Creontiades, Herculis filius ex Megara, Creontis Thebanorum regis filia, quem pater, cùm Theriomacho fratre ab inferis rediens, & in furorem versus à Iunone, quòd Lycum interfecisset, interemit.

Chreophagi, Æthiopiæ sub Ægypto populi. Strabo.

Creophilus, Samius, quem aliquando tradunt, suscepto hospite Homero, accepisse ab eo donum, inscriptionem poēmatis, quod Oechaliæ captiuitatem vocant. Sed Callimachus per epigramma quoddam contrarium ostendit, quod quanquam Creophilus opus composuerit, Homeri tamen dicatur propter dictum hospitium. Quidam hunc Homeri magistrum tradunt, quidam non hunc, sed Aristeum Proconnesium. Strab. libr. 15. Apuleius in Floridis.

Crephagenetus, Deus Thebæorum in Ægypto, qui

qui immortalis colebatur. Soli enim, teste Putarcho, nullum Deum mortalem venerabantur.

Crepi. Luperci dicti sunt à crepitu pellicularum quem verberantes faciunt. Mos enim erat Romanis nudos discurrere in Lupercalibus, & obuias quásque fœminas flagris ex pellibus confectis ferire. Festus.

Cresa, Doridis regionis in Asia minori vrbs. Pto. Cressa, Plinio. *Porto Malfetan*, Sophiano.

Crespa, Ptolemæo Liburniæ vrbs, Crexa dicta Plinio.

Cres primus Cretensium Rex.

Crescens, patricius Romanus, qui cum Romæ principatum sibi vendicaret, ab Othone tertio est interfectus. Euseb.

Crescentius, Philosophus Cynicus, Iustino martyri infensus. Tatianus, contra gentes.

Crescentius Numentanus, consulem titulo se Romanum præferens, vrbis dominium cepit.

Cresis, Nymphæ marinæ nomen à fontibus dictæ, κρηὼν enim fons dicitur. Perottus.

Cresium, vrbs Cypri. Stephan.

Cresius, collis in Arcadia. Pausan.

Cresphontes, Messeniorum Rex, qui populari seditione est interfectus. Pausan.

Cressa, Cariæ portus contra Rhodum insulam. Plin. lib. 5. cap. 28. Stephan. vrbs Paphlagoniæ, quam Meriones post Troiam condidit. Occupauit eam Zelias Nicomedis filius: Gentile, Cresseus. Stephan.

Cressea. Herodot. lib. 7. regio Pallenæ vicina, ac Thermeo sinui contermina.

Creston, oppidum. Herod. lib. 1. quod Steph. vrbs est Thraciæ Lycophron, Ὀρχομοτήσας τοῦτε κρηστώνης βίαν. Cives Crestoneos vocant, aut Crestonios, aut Crestonas. Possessiuum, Crestonicus. Stephan.

Creston, nomen regis Bithyniæ. Iustinianus libro 38.

Crestones, populi sunt qui singuli plures habent vxores: cùm autem vir aliquis moritur, tunc oritur magna disceptatio inter fœminas, quænam illum charius adamaret viuentem. Id vbi compertum est, quæ beneuolentiæ & amoris palmam meruit, ad mortui tumulum ducitur exornata, ibique à propinquis mactatur, & humatur cum viro.

Creta, tæ, & Crete, tes, vulgò *Candie*, insula in medio Ponto, centum vrbium fama clara: vnde à Græcis ἑκατόμπολις appellatur, quæ (vt scribit Strabo) ad Septentrionem Ægæo alluitur, simul & Cretico Pelago, ad Austrum Aphrotalis Libyco: ad Occidentem Ægliam & Cytheram spectat, ad Orientē Carpathum. Habet in longitudine 279 millia passuum, in latitudine quinquaginta millia. Circuitus eius 1589. millia passuum complectitur. Insignes in ea vrbes sunt, Gortyn, Cydonia, Gnossus Minois regia, & Strabonis Cosmographi patria. Nullum in Creta animal noxium viuit, optimique vini fertilissima est: de qua Virgil.

Creta Iouis magni medio iacet insula Ponto,
Mons Idæus vbi, & gentis cunabula nostræ:
Centum vrbes habitant magnas, vberrima regna.

Dicta est Cureta ab habitantibus Curetibus & per syncopen Creta. Alij dicunt Cretam dictam à Crete quodam Iouis filio Curetum Rege. Alij à Crete Nympha Hesperidis filia. Arianus non à Creta, sed ab homine cui Cres nomen erat; nominatam dicit, eo qui Iouem abscondit in monte Lycæo. Vnde Cressa, tantùm fœminini generis, id est, Cretensis. Similiter Cresseus, & Creussii, plura apud Stephanum qui hanc insulā aliàs Æriam & Cththoniam & Iberiam dici prodidit. Cretenses in subterraneis ædibus degunt, natura inuidi, fœditragi, & ventres pigri, teste Epimenide Cretensi.

Creta, lucus est. Pausan.

Creta, oppidum Scythiæ, Valerius Flaccus libro primo.

— *quoties paucos ad littoris ictus*
Deficiam, Scyticum metuens, Pontúmque, Cretámque.

Cretea, regio Arcadiæ circa Lycæum montem: in qua incolæ Iouem educatum ferunt, non autem in Creta insula. Pausan.

Cretæus, poëta quidam apud Propertium.

Creteæ, insulæ quædam appellantur in Mæsia contra Liburnos populos. Plinius libro quarto capite vltimo.

Cretenia, locus Rhodi, vbi Alcmenes habitabat, qui cùm ex oraculo patrem se occisurum accepisset, dum fugit ne hoc perpetret, noctu in naufigium incidit, in quo piratas esse ratus patrem occidit. Supra Cretenian Atabirij montes sunt. Stephan.

Cretheus, filius Æoli, Iouis filij; qui ex Tyro Salmonei fratris filia Æsonem genuit, Alcimedontem & Amythaonem. Hom. lib. Odys. 11. Inde Cretheius denominatiuum, vt Virgo Cretheia, apud Flaccum lib. 1. dicitur,

Helle Crethei neptis.

Crethon, filius Dioclis, qui cùm fratre Orsilocho ad bellum Troianum profectus est, Græcis auxilium laturus. Verùm cùm duo hi fratres nimium suis viribus freti, cùm Æneā congredi non dubitarent, ab eodem interfecti temeritatis suæ pœnas dederunt, vixque eorum cadauera à Menelao & Antilocho ex hostium manibus eripi potuerunt. Homerus libro 5. Iliad.

Cretopolis, Pamphyliæ vrbs Polybius, Diodorus libro 18.

Creticus, Oratoris nomen, cuius meminit Iuuenalis Satyra 2.

Acer & indomitus, libertatisq; magister
Cretice pelluces.

Creuga, pugil insignis. Pausan.

Cretinus Magnesius, bello Mithridatico aduersus ipsum Mithridatem delegit Imperatorem Hermiam, cum quo tamen priuatas gerebat inimicitias, professus interim se iturũ in exilium, ne quis tumultus ob illam factionem duorum subortretur. Quòd si patria mallet Cretinũ Imperatorem quàm Hermiam, orauit vt interim exularet Hermias. Aduersarij modestia permotus Hermias, sponte exulauit.

Creusa, Creontis Corinthiorum regis filia, quam Iason repudiata Medea, vxoré accepit: quamobrem Medea indignata, carminibus suis ignem inextinguibilem scriniolo inclusum per filios suos misit: filios verò præmonuit, vt statim oblato munere discenderent. Creusa igitur videndi cupida, nihilque mali suspicans, scriniolum aperuit, & continuò euolauit ignis, Creusamque, & totam Creontis regiam exussit.

Ouidius lib. 1. de Arte,

Cui non desleta est Ephyræa nata Creusæ?

Creusa, Priami & Hecubæ filia, Æneæ coniunx, cui Ascanium filium peperit. Hanc in excidio Ilij, ab Æuea, qui fugiens patrem humeris gestabat, filiúmque manu ducebat, perditam fuisse in itinere, dum vias notas excessisset, tradit Maro libro secundo Æneidos: sed non nulli eã ab ipso Æuea ex pactione cum Græcis facta occisam volunt, ne quis ex semine Priami superesset. Alij rursus non occisam, sed desertam tradunt: idque eo consilio, ne nouas sedes, nouáque fœdera (quæ ferè nuptiis solent coalescere) longinquis in regionibus quæsituro vxor obesset: quibus refragatur fabula de Heleno & Cassandra, liberis Priami, quos Græci captiuos abduxerunt.

Creusis, oppidum partim Bœotiæ & Locrensiũ, partim Ætolorum. Vadianus apud Pomponium lib. 2. Stephan. Bœotiæ vrbem esse ait, è regione Magaridis sitam.

Crexa. Vide CREOSA.

Crimisa, vrbs Italiæ propè Crotonem & Thurium, à Crimisa Nympha, Gentile, Crimisæ. Strab. lib. 7. Steph.

Crimissa, fluuij nomen. Steph.

Crimissa. Vide CRINISVS.

Crinas, Massilienses medicus, qui ad syderum motus ex Ephemeride Mathematica cibos dabat, horáque obseruabat. Plin. scribit hunc centum sestertia reliquisse mutis patriæ non minori summa extruendis.

Crinis, sacerdos Apollinis, qui cùm sacra Dei neglexisset, atque ob hoc nihil penitus fructuum eo anno collegisset, omnibus rebus à muribus corrosis, tanto detrimento commotus, consueta sacra Deo peregit. Quo facto Deus illicò mures omnes sagittis suis perdidit, atque ex ea re Smintheus Apollo dictus est: nam Cretenses, mures Sminthas vocant.

Crinisus, Siciliæ fluuius, Segestæ vrbi vicinus: de quo Seruius huiusmodi refert fabulam. Cùm Laomedon Neptuno & Apollini mercedem pro ædificatione murorum Ilij denegaret, Neptunus iratus Troiæ cetum immisit, vt eam vastaret. Qua de re consultus Apollo, hoc vnum tantæ calamitatis remedium fore ostendit, si virgines Troianæ belluæ obiicerentur. Hippotes itaque nobilis Troianus metuens, ne & Hegesta filia sua in eandem calamitatem incideret, naui eam impositam ventis fluctibúsque commisit, tolerabilius nimirùm ratus, si illa se absente mergeretur, quam coram à teterrima bellua crudelissimè dilaniaretur. Verùm ita diis visum est, vt illa salua in Siciliam deferretur: vbi amore eius captus Crinisus, in canis, seu (vt alij malunt) in vrsi effigiem conuersus, eam compressit, suscepitque ex eo concubitu Acestam Siciliæ regem. Virgilius quinto Æneid. de Aceste,

Troia Crimiso conceptum flumine mater
Quem genuit.

Crioa, vicus in tribu Antiochide. Steph.

Crios, Latinè aries dicitur quo nomine dictus est Æginetа quidam luctator cantatissimus apud Græcos. Aries autem Crios ob id dicitur, quia cùm in eo fuerit sol, inter diem ac noctem quodammodo iudicat, quòd χρίνειν nuncupant. Et quòd in eo signo inter hyemem positus ac æstatem, ipse rursus iudicetur. Celsus libro vigesimooctauo, capite secundo.

Crios, Athleta Æginensis apud Græcos celeberrimus.

Crisa, nomen oppidi, quod Crisus Phoci filius condidit. Hinc Crisæus sinus. Strab. lib. 9. Sunt & aliæ vrbes hoc nomine appellatæ (aliàs Crissa.) Stephan.

Crisa, vrbs Phocidis, vnde campus Crisæus: & alia Æolidis, quam aliqui eandem Cirrhæ faciunt: Gentile, Crisæus.

Crisæ, vrbs Troadis.

Crispiana, Pannoniæ vrbs. Anton.

Crispinus, consul, collega Iuuentij Celsi, anno ab vrbe 865.

Crispinus, consul cùm Æliano, anno ab vrbe 919.

Crispinus, consul cùm Iuliano, anno ab vrbe 976.

Crispitia Daciæ Ripensis vrbs. Lib. Notit.

Crispus Salustius historicus Latinus, Thucydidi ex Græcis opponitur à Quintiliano, elegantia dicendi, Attica breuitate, sententiarum crebritate. Taxatur autem à Pollione, vt nimis antiquarius, & ex Catonis originibus verba mutuatus: Trogo autem, quòd orationibus nimis longis vratur, sicuti & Thucydides.

des. Ciceronis acerrimus inimicus fuit, vt ex vtriusque inuectiuis orationibus cõstat. Marcus Varro Crispũ Salustium in adulterio deprehensum ab Annio Milone, loris benè cæsum dicit: & cum dedisset pecuniam, dimissum. Gellius lib. 18.

Crispus, Constantini Cæsaris filius, à patre interfectus.

Crispus Vibius, orator, ore compositus & iucundius: priuatis tamen causis, quàm publicis melior. Quintil.

Crissa, oppidum maritimum Phocidis, à Crisso Phoci filio cõditum. Hinc Crisseus sinus. Strabo lib. 8.

Cristonei, populi vicini Scythis, Stobæo, quos ait vxores cum maritis mortuis combuerere.

Critalis, Cappadociæ oppidum Herodot.

Critensi, Asiæ populi, à Memnonibus, & Dauellis, dierum viginti interuallo discreti. Plin. lib. 6. c. 30.

Crithis, vt ex Ephoro refert Plutrachus in vita Homeri, filia Athellis, quam moriẽs in Mæonis fratri tutela reliquit. Hic autem cùm puellam vitiasset, grauidámque feciſſet: atque ob id facti vereretur infamiam, Phemio eã Smyrnæo grammaticæ præceptori in matrimonium dedit. Illa verò non multò pòst Homerum peperit, ob idque Meleſigenes dictus est, qui postea cæcus factus, Homeri nomen cepit.

Crithote, vrbs Helleſponti, octoginta stadiis, à Candia distant: Gẽtile, Crithotius. Est & promontorium Acarnaniæ. Steph.

Critias, Philosophus, dixit animã esse sanguiné.

Critias, vnus è triginta tyrannis, Athenienſibus Lacedæmoniis impositis Cicero libr. de Oratore 2.

Crito Athenienſis, Socratis familiaris, quem & opibus iuuit, & cum quo vsque ad extremum vitæ est philosophatus.

Crito, Pieriora (Pieria autem vrbs est Macedoniæ) historicus fuit scripsique res Persicas, Siculas, Macedonicas.

Crito, Naxius genere, historicus & ipse. Suidas.

Critobûlus, medicus, de quo Plin. libro septimo: capitulo trigesimo septimo, Magna & Critobulo fama est, extracta Philippi regis oculo sagitta, & citra deformitatem oris curata orbitate luminis.

Critolãus, Athenieẽsis, nobilis Peripateticus, Romam ab Athenienſibus missus legatus umc Carneade & Diogene Stoico. vt scribit Cicero libr. 2. de Oratore. De huius libra scribit idem Cicero in Tusculanis quæstionibus. Quo loco inquit, quæro quam vim habeat libra illa Critolai, qui quum in alteram lancem animi bona imponat, in alteram corporis & externa, tantùm propendêre illam boni lancem puret, vt terram & maria deprimat.

Critolãus, Achæorum dux, qui Corinthium consilius suis euertit. Cicero li. 3. de Natura deorũ. Is sororem interfecit, quod sibi è victoria redeunti non gratularetur, quum tamen cæteri omnes ei applauderent. Demaratus apud Plut. in Parallelis: Postremò Quintio Cæcilio Metello victus apud Thermopylas, veneno sibi mortem consciuit Liuius

Κριοῦ μέτωπον, id est, arietis frons, Cretæ insulæ promontorium, ad Occidentem, versus Cyrenas, Rursus ex Dionysio. Pompo. Mela. lib. 2. Plin. lib. 4. c. 12.

Crius, municipium Atticæ. Suid. item fluuius Achaiæ, Pausan.

Crixia, Italiæ vrbs in Liguria. Anton.

Croatia. Vide Libvrnia.

Crobialon, oppidum non longè à Sesamo in Paphlagonia, quòd abluit Parthenius amnis Dianę virgini admodum gratus. Apollonius li. 62. Valer. li. 5 Argonauticon.

Crobialus, oppidulum iuxta Põtum. Apollonius li. 63. Steph. Vide Cobilus.

Crobylus leno quidam omnium sceleſtiſſimus, qui duo scorta domi alebat, quorum lenociniis quamplurimos adolescentes in pernicem alliciebat, nec his contentus, eosdem illectos furto compilabat, vnde Crobyli iugum abiit in prouerb.

Crobylus, poëta comicus.

Crobyzi, populi iuxta Istrum, quorum terra Crobyzica. Steph. Mysiæ inferioris gens. Ptolem. Item, Thracum populi Herodot.

Crocala, insula arenosa: circa Indi fluminis ostia. Plin.

Crocea, vrbs Laconicæ, vna ex centum: ciuis Croceatæ. Steph.

Crociatonon, Venelorum in Gallia Lugdunensi vrbs. Ptolem.

Crocilius, nomen pastoris, Theocritus.

Crocius, Theſſalię cãpus, prope Thebas Phthiotidis, per quem Ambrysus fluuit. Strabo.

Crococalana, Anglię vrbs, Antõ. *Ancaster*. Cãdeno

Crocodilo, oppidũ, Arsione postea dictum: similiter & flumen. Stephano κροκοδείλων πόλις, i. Crocodilorum vrbs, sita est in Mæotide palude Ægypti: sic dicta, quòd equus cuiusdã canes proprios fugientes persequẽs, in paludem delapsus, à Crocodilo in vlteriorẽ ripam delatus sit: quo in loco vrbe condita, Crocodili consecrati & pro diis habiti sunt, eorúmque cæde omnibus interdictum. Steph.

Crocodilon, Phœniciæ oppidum, non procul. à Carmelo promontorio. Plinius lib. 5. cap. 29.

Crocodilus, mons est Ciciliæ regionis. Plin. lib. 5. cap. 27.

Croconus, fluuius est Brutiorũ, in quem si quid coniiciatur, lapideo durescit cortice.

Crocotus, cãpus iuxta Theſſaliam ad Amphrysum fluuium. Steph.

Crocum, venatorem, ac sagittarium fuisse dicunt precibúsque Musarum in astra relatum, Sagittarius nomen accepisse. Sidonius.

Crocus, puer formosissimus, qui cum Smilacem puellam depetiret, amoris impatientia versus est in florem sui nominis. Ouid. 4. Metamorpho.

Et Crocum in paruos versum cùm Smilace flores

Crocyleum, locus in Ithaca, alia δῆμος dictus Stephanus.

Crocylion, insula Ithacę. Heracleon Itacam quadripartitam facit: vt prima pars ad Meridiē, & maritima sit, altera Neiam, tertia χροκύλειον, quarta αἰγιρία. Steph.

Crocylus, vir Athenienſis, Plutar.

Crœsus, rex Lydorum, Alyattæ filius, omnium quos homnium memoria celebrat, ditissimus, vnde etiam hodie, cum immensas opes significare volumus, Crœsi diuitias dicimus. Hic cùm se omnium mortalium fœlicissimum crederet, monitus est à Solone, Neminem ante cineres beatum dicendum: quòd quoad viuimus, periculū sit, ne instabilis huius mundi fœlicitas dolore aliquo contaminetur. Quā Solonis sententiam verissimam esse Crœsi calamitas postea declarauit. Victus enim à Cyro, pyræque impositus, tandem salubre Solonis consilium agnouit, eiúsque nomen sæpius inclamauit. Vnde admiratus Cyrus quisnam esset deorum, hominúmve, quem ille in extremo periculo solum inuocaret. rémque totā edoctus, humanæ vicissitudinis memor, Crœsum ab incendio liberauit, summóque semper apud se in honore habuit, Ouid. 4. de Ponto.

Diuitis audita est cui non opulentia Crœsi?

Herodot. lib. 1. Plutarch. in Solone.

Crois, Arabum vrbs. Steph.

Cromitis, regio in Peloponneso supra Alpheum.

Cromma, Paphlagoniæ oppidum, Strab. lib. 12. Valerius Flacus lib. 5.

Moxetiam Crommam, utque iugo pallente Cytoron.

Stephanus. Crommam (inquit) alij Amastrim. alij Amastridis regiunculam faciunt: Gentile. Cromites, Cromnæus. Est & Peloponesi vrbs quæ in masculino & fœminino genere, item singulari & plurali numero profertur, à Cronno Lycaonis filio.

Crommyonesus, insula ante Smyrnam Plin.

Crommyon, Cypri insulæ promontorium. Strabo Libyæ vrbs. Steph. Locus in Attica, Xenoph. iuxta. Ascalonem oppidum Steph.

Cromna, Peloponesi vrbs. Steph. Thessaliæ oppidum. Hesych.

Cromum, Arcadiæ oppidum. Pausan.

Cromyusa, insula Iberiæ. Steph.

Cronciades, vnus ex præstantoribus Herculis filius ex Megara. Perottus.

Cronca promontorium Caspio mari vicinum. Plin. lib. 4. cap. 5.

Cronia, eorum, Saturni festa erant, quæ celebrabantur Romæ 14. Calēdas Ianuarias, ita dicta ἀπὸ τοῦ χρόνου, hoc est, à Saturno: vnde & Saturnalia à Latinis appellantur. Horū Macrobius latè meminit, citata etiam antiqui poëtæ authoritate, apud quem legerat,

Maxima pars Graium Saturno, & maxima Athenæ.

Conficiunt sacra, quæ Cronia appellantur ab illis.

Cronium, mons Peloponnesi, Ptolem. Vibs in Elide. Diodor. lib. 5. Sicilię oppidum ab Amicare captum, Polyæn.

Croniū, nonnullis mare concretū appellantur, teste Plinio lib. 4. cap. 16. Apollonius tamen in Argonauticis Cronium mare pro Adriatico posuit, si interpreti eius credimus, quòd Italiā alluat, quam olim Saturnam volunt tenuisse.

Cronius, vnus ex Centauris.

Cropia, vicus in tribu Leontidis. Steph.

Cros, vrbs Ægypti: ciuis, Croites, & præfectura, Croitis. Crois, Arabum ciuitas. Steph.

Crossa, vrbs iuxta Pontū: Gētile Crossæus Steph.

Crossæa, Græciæ regio. Herodot.

Crotalus, Fluuius Italiæ (cui magna Græcia cognomen est) nauigabilis. Plin. lib. 3. cap. 10.

Crothchildes, Childerici Burgundiorum regis filia, Clodouei Francorum regis vxor. Blond.

Croton, ciuitas Italiæ in sinu Tarentino, Milone athleta memorabilis: qui Pythagoræ discipulus fuit. Peritissima autem rei bellicæ fuit: nec paruam operam exercendis athletis dedit. In vno enim Olympico certamine victores omnes, Crotoniatæ fuerunt. Iure itaque dici visum est, Qui Crotoniatarū postremus est, is reliquorum Græcorū primus est. Vetus quoq; prouerbium alterū, Crotone salubrius. Quod inde eorum esse aiunt: quia locus ipse ad salubritatem, & bonas corporis habitudines, propter athletarū multitudinem plurimùm cōferat. Plurimos etiam Olympionicas habuit. Ad eius gloriam accedit ingens Pythagoræorum numerus. Strab. libr. 6. Hinc Gentilia nomina, Crotoniata, Crotonius, & Crotonias, Steph. Crotonem vrbem esse scribit aliam Tusciæ metropolim, & mortem qui Axium flumen effundit. κρόλων etiā est animalculum canibus infectum, Latini Ricinum vocant.

Croton, tonis, nomen viri Ouid. lib. 15. Metamor.

Inuenit Æserei fatalia fluminis ora,
Nec procul hinc tumulum sub quo sacrata Crotonis.
Ossa tegebat humus, iussáque ibi mœnia terra
Condidit, & nomen tumulati traxit in vrbem.

Crotopus, rex Argiuorum, pater Psamathes, quæ ab Apolline compressa, Linum peperit: quem cùm inter vepres abscondisset, canes extractū dilaceratunt. Hinc Crotopiades patronymicū masculū. Ouid. in Ibin.

Quique Crotopiadem diripuere Linum,

Crotus,

Crotus, siue Croton, Euphemes Musarum nutricis filius.

Crunos, fons est in Attica, vt etiam Latinè.

Crunos, Thraciæ portus, Pomponius libro secundo Dionysiopolis, inquit Plinius libro 4. capite 11. antè Crunos. Portus autem à salientibus aquis nomen habet, qui Græcè Cruni appellantur. Hermolaus. Vide DIONYSIOPOLIS.

Crusa, insula Asiæ adiacens, in sinu Ceramico, Plin. lib. 5. cap. 31. in descriptione insularum ante Asiam.

Crusis, pars Mygdoniæ, à Cruso Mygdonis filio: vnde Crusis adiectiuum fœmini generis. Stephan.

Crustumerium oppidum in Latio, Albanorum colonia. Plinius libro tertio, cap. 5. Virgil. lib. 7. Æneidum,

Crustumeros appellat:
Ardea, Crustumeriq́, & turrigera Antemnæ.

Crustuminum, oppidum Tusciæ, iuxta Veios, à quo incolæ Crustumeni dicti, & Crustumina tribus, & Crustumina pyra, & Crustuminum vinum laudatissimum.

Crustumium, fluuius ex Apennio monte ortum trahens, Ariminúmque præterlabens. Lucan. libro secundo.

In læuum cecidere latus veloxq́ Metaurus,
Crustumiumq́ rapax, & iunctus Sapis Isauro.

Plin. lib. 3. cap. 15.

Crya, vrbs Lyciæ. Sunt & aliæ insulæ Creyorum, nempè Carysis & Alina. Steph.

Cryassus vrbs Cariæ, à Crysso Caretis filio. Step.

Crymnas, locus in Troade, author Nicander in Theriacis.

Crynis, Bithyniæ fluuius. Plin.

Cryon, Asiæ minoris fluuius, in Hermum defluens. Plin.

Crypta Neapolitana, via manu facta est, sub monte Pausilipi, qua itur Cuma Neapolim. Mille passus in longitudinem protenditur, duodecim pedes lata, & totidem alta est, vti eam describit Leander. *Grotta di Napoli* vulgò vocant.

Cryptus, Arabiæ fœlicis portus. Ptolem.

Cryptus, Æginæ insulæ portus. Ptolem.

Crassa, Troiadis fluuius. Plin.

C T

Ctеatus, pater Amphimachi, vnus ex quatuor ducibus Epeorum, qui quadraginta nauibus ad Troianam expeditionem sunt profecti. Homerus in Catalogo nauium.

Ctemene, vrbs Thessaliæ, à Poleo Phœnici donata, cuius ciues Homerus Dolopes vocat, & Ctemenem Dolopiadem: Gentile, Ctemenius, & Ctemenæus.

Ctenos, Tauricæ Charsonesi portus. Strabo.

Ctesibus, Athenienſibus parasitus, qui aliquando interrogatus quod illi ex philosophia superesset, respondit ἀπιθανολογεῖν, id est, sine symbolo cœnare: nam cùm iocis seatetet, Lapius vocabatur. Cæl. lib. 27. cap. 24.

Ctesias, Ctesiochi filius, medius Cnidius, qui Artaxerxem cognomento Memorem vocauit, & historiam Persicam libris triginta conscripsit. Suidas.

Ctesibochus, pictor nobilis, qui Iouem Bacchũ parturientem & ingemiscentem muliebriter inter obstetrices deatúmque clamorem depinxit.

Ctesiphon, Athenienſis, decreto persuasit Athenienſibus coronari oportere Demosthenem aurea corona in theatro, probitatis & virtutis omnis generis ergò. Ob id ab Æschine Demosthenis inimico, tanquam pernicioſi decreti author accusatus, defenditur à Demosthene præclara illa, atque omnium optima oratione quæ περὶ στεφάνου, id est, de corona inscribitur. Cicero de optimo genere oratorum.

Ctesiphon, architectus, qui templũ Dianæ Ephesiæ traditur extruxisse, opus mirabile, & toto orbe celebratum: quod postea ab Herostrato incensum fuit, & hac tantùm de causa, vt ob aliquod facinus nominaretur.

Ctesiphon, locus Parthorum, Strabo lib. 15. Propè Seleuciam vicus maximus est, nomine & re Ctesiphon, in quo Parthorum reges hyemabant. Hic vicus ciuitatis potentiam & magnitudinem habebat adeò, vt Parthorum multitudinem & apparatũ omnem recipiat, ac venalia necessariáque artificia illis suppeditaret. Quin & Ctesiphonteni Babylonici regni caput fuisse Plin. lib. 6. scribit cap. 26. Gentile Ctesiphontius.

Ctesippus, Chabriæ filius, quem Phocion, mortuo Chabria amico, diligenter ac per humanè collegit, quò impuros adolescentis mores componeret: eius tamen cùm duro, tum minimè liberali ingenio esset nusquã adduci potuit, vt curam & laborem in illo instituendo dimitteret: cuius ineptias non modò pertulit patienter, verùm etiã studiosè tegebat. Quanquam semel aiunt, Phocionis constãtiam importunitate leuissimi hominis superatam. Nam quum ille imperatorium quoddam munus studio accuratiore obiret, Ctesippus, vt erat futilis delitúsque, grauissimum peritúmque imperatorem cœpit fatuis quibusdam interrogatiunculis obtundere: atque illum monens, docénsve, importunius perurgere. Tum stomachatum Phocionem dixisse fama est: O Chabria, Chabria: cumulatam tibi pro amore nostro gratiam nunc persoluo, qui nati tui deliramenta sustineo. Plutarchus in vita Phocion.

Ctesius Iupiter dictus est apud Athenienses, in cuius dedicatione Ambrosia ferebantur, id est, omnis generis fruges cum oleo & latice. Cæl. lib. 28. cap. 25.

Cthonia, insula eadem quæ Creta. Steph.

Cthonophyle, ex Baccho Phliuntem peperit. Stephan.

Ctymene. Vide CTEMENE.

Ctylindrine, Indiæ intra Gangem locus. Ptol.

Ctypansa, castellum. Strab. lib. 8.

C V

Cuarius, fluuius propè Coronæam, quem Alceus, Coralium vocat.

Cuba, dea apud antiquos quæ præerat cubantibus.

Cuba, insula, noui orbis Occidentalis.

Cuba, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Cubi, Galliæ Celticæ populi, qui Bituriges vocantur, vulgò *Ceux de Berry*. Plinius libro 4. capite 19.

Cubulterini, Italiæ populi. Plin.

Cubus. Vide CYBVS.

Cucadma, Sarmatiæ Asiaticæ oppidum. Ptol.

Cucasbiri, Thraciæ vrbs. Procop.

Cucci, Pannoniæ inferioris vrbs. Anton.

Cuculum, Latinorum oppidum, in via Valetia, cuius meminit Strabo lib. 5.

Cuculus Iupiter dictus est, quòd Iunonis desiderio in hanc auem fuerit transformatus.

Cuicua, Colonia Numidiæ nouæ in Africa. Ptol.

Cuma, vrbs in Locrensi agro, qui est Ioniæ Asiæ minoris. Fuit autem hæc Æolicarum vrbium maxima, & ferè metropolis cæterarum ciuitatum, quæ numero erant circiter triginta. Ab ea nominata est Cumæa Sibylla, quam aliqui à vicinitate loci Erythræam appellarunt, quæ profecta in Italiam multa de Romanis vaticinata est. Item patria fuit Ephori, viri doctrina clari, Isocratis discipuli. Sed & ante ipsum Hesiodus quoque poëta Cumæus, fuit qui patrem suum, relicta Æolica Cuma, in Bœotiam migrasse dicit. Plutarch. de eo in Symposiis multa, & Suid. Steph.

Cumanus Apollo dictus est, quòd Cumæ coleretur quem quatuor diebus fleuisse memorant, cum aduersus Achæos regémque Aristonicum à Romanis pugnaretur.

Cuma Æolica, antè Lesbum sita, nomen habet à Cyme Amazone: quare & Amazonum dicta est. Hæc & Lesbus stoliditatis notantur. Est & alia Phryconitis dicta. Quarta Elidis. Quinta Eubœæ & Pamphiliæ. Item insula propè Siciliam. Stephan. huius incolæ Cumæi dicti sunt, qui stupiditatis nomine malè audierunt, olim enim vulgatum erat tota Asia prouerbium, Cumæos serò sapere. Vide Erasmus.

Cumæ, marum, ciuitas Campaniæ ad mare, iuxta Puteolos, à Cumæis Asiæ populis, & Chalcidensibus communiter condita. Seruius in illud Virgil. 3. Æneid.

Huc vbi delatus Cumæam accesseris vrbem.

Eubœa, inquit, insula est, ex cuius ciuitate Chalcide coloni profecti sunt ad nouas sedes quærendas, & haud longè à Baiis (qui locus à socio Vlyssis Baio illic sepulto nomen accepit) inuenerunt vacuum littus: vbi visa muliere grauida (quod illi fœcunditatis augurium interpretabantur) ciuitatem condiderunt, quam Cumas appellauerunt, siue ἀπὸ τῆς κύησος, hoc est, à prægnante: siue ab vndis Græci κύμασι appellant. Hæc ille. Strabo verò libro quinto. Cumas appellatas mauult à Cuma Æolica vrbe, ex qua profectus est Hippocles, qui Megastheni Chalcidensi in hac vrbe condenda sese præbuit adiutorem: traditque ita conuenisse inter duos hosce duces, vt ius quidem coloniæ penes Chalcidenses, nominis autem imponendi potestas penes Cumæos essent.

Cumanus, Iudææ procurator, anno salutis 51.

Cumelus poëta, floruit anno ab vrbe 420.

Cumerum, Piceni promontorium. Plin. *Monte d'Ancona*, Leandro.

Cumi, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum in Nili ripa. Plinius.

Cumillum magnum, Italiæ vrbs, inter Parmam & Dertonam. Antonius, hodie *Cigomel*, Simlero.

Camillomagum coniunctim legit Sigonius.

Cunæus ager, Lusitaniæ promontorium. Strabo lib. 3. Caput hodie sancti Vincentij nominant. Idipsum Ptolemæus sacrum esse credidit, vt facilè in locis nō adeò distantibus error committitur.

Cunei, Hispaniæ populi, quorum vrbs ampla Cunistorgis dicitur. Appian.

Cuni, Gedrosiæ oppidum. Ptolem.

Cunici, vrbs Balearidis maioris. Plin.

Cunicularia, insulæ paruæ, Corsicæ insulæ vicinæ, inter Corsicam & Sardiniam. Plinius lib. 3. capite sexto.

Cunina dea, quam prisci coluerunt, quæ cunis infantium præsidere putabatur. Cælius Rhod. libro 22.

Cunipertus, Longobardorū Rex, patri Grimoaldo in regno successit, anno ab vrbe 1433.

Cunusitani, Sardiniæ populi. Ptolem.

Cuphe, Libyæ interioris vrbs. Plin.

Cupido, amoris Deus, quem Hesiodus natū vult ex Chao & Terra: Simonides & Cicero ex Marte & Venere: Arcesilaus ex nocte & Æthere: Alcæus ex Lite & Zephyro: Sappho ex Venere & Cælo: Seneca ex Venere & Vulcano. Quidam ex sola Venere prognatum tradunt, citantes illud Virgil lib. 1. Æneid.

Nate mea vires, mea magna potentia solus.

Duplex autem est. Ouid.

Alma faue, dixi, geminorum mater Amorum,

honestus, videlicet & turpis: illumque ex Venere & Ioue patre natum volunt: hunc autem Erebi & Noctis filium esse: quod & ipsum refert Cicero lib. 3. de natura Deorum. Fingitur à poëtis armatus flammis, & duobus diuersissimæ naturiæ spiculis, altero videlicet aureo, altero,

akero plumbeo, quorũ illud vim habet amorem conciliandi, hoc pellendi fugandique. Ouid. libr. 1. Metamor. in fabula Apollinis & Daphnes.

Cupra, Piceni ciuitas non procul ab Asculo. Plin. li. 3. c. 13.

Cupra, Italiæ oppidum in littore Apuleo: Cupra autem dicta est haud vana cõiectura, à Cypre templo, illic à Tuscis qui Cypram Iunonẽ dicunt, extructo, vt Strabo scribit: vt cupra, siue Cypra vna appellatione contineatur.

Curaponida, Indiæ intra Gãgem oppidum. Ptol.

Curcum, Liburniæ oppidum. Ptolem.

Curcura insula in maris Adriatico, non longè à Melitine: alias dicitur Melena.

Cutena, Mediæ vrbs. Ptolem.

Curenses, populi in quarta regione Italiæ à Plinio collocati lib. 3. c. 13.

Cures, pluralis numeri, Sabinorum oppidum cui imperabat T. Tacitus, cuius ciues Quirites dicebantur. Conuenerũtque Romulus & Tatius in hanc sententiam, vt à duobus populis vnus efficeretur, & Sabini Romam migrarẽt, Romáque nomen retineret: sed Romani & Sabini Quirites appellarentur. Liuius libro primo. Hinc etiam populi Cures. Virgilius libro 9.

Tatióque seni Curibúsque seueris.

Curetes, populi Cretæ insulæ, qui & Corybantes & Dactyli Idei appellati sunt: ex Ida Phrygiæ monte (vt quidam volunt) oriundi: à cuius etiam nomine, Cretæ mõtem, quem primùm insederet, Idam appellarũt dicti κούρητες Strabone lib. 10. ἀπὸ τῆς κουρᾶς, hoc est, à tonsura. Anteriorem enim capitis partem detonsam gestabant, ne hostes eos cæsarie aprehenderent. Alij Curetas dictos ἀπὸ τῆς κουροτροφίας, eò quòd Iouem aluisse dicantur. Idem Strabo loco iam citato, curetas in Græciam quoque traiecisse, tandémque consedisse trans Acheloum fluuium ibíque cùm intonsa seruarent capita, Acarnanas vocari cœpisse. Hos Ouid. ex imbri natos fabulatur, lib. 4. Metamorpho.

—*Largõque satos Curetas ab imbri*

Hinc deriuata, Cureus, Curissa, Curitis.

Curetes, sacerdotes Cybeles in Creta.

Curia, Rhetiæ locus inter Mediolanum & Brigantiam: *Chur.* hodie, Schudo.

Curia, vel Coria, Otedanorum vrbs, Albionis insulæ. *Coredórige*, Camdeno.

Curiandra Bactrianæ oppidum Ptolem.

Curianum, Galliæ Aquitanicæ promontorium. Ptolem. Caput Boiatum, Scaligero. *Cap. de Buts*, Gallicè.

Curias, Cypri promontorium, Ptolem. oppidum Plin.

Curica, vrbs inter Bætim fluuium & Emeritam. Anton.

Curictæ populi Illyrici, conuentus Scardonitani, quos ius Italicum habere Plin. dicit libro 3. c. 21.

Curifugia, nomẽ villæ Nicolai Perotti inditum, quam in agro Sentinati habebat, inter duo fluenta, Sentinum & Neuolam, vbi est salubertima cœli temperies.

Curionia sacra, quæ à Curionibus in curiis fiebant.

Q. Curio pater, orator egregius, sed nulla memoria fuit. Hic in quadam oratione Cæsarem omnium mulierum virum, & omnium virorum mulierem vocauit.

C. Curio filius, tribu. pleb. Cæsarianas partes secutus est, vir luxu & audacia singulari: sexcenties enim H. S. debebat, vt Valerius de luxuria scribit. Is vt se ære alieno liberaret, atq; emergeret, Cæsarem ad bellum ciuile impulit. Cicero in Epist. ad Q. Tyronem, & 2. Epist. ad Curionem.

Curiones, Germaniæ populi Ptolem.

Curiosolitæ, populi inter Celtas ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, qui Armoricę appellãtur, proximis Andegauensibus. Hos Coriſopitenſes esse plerisque placet: quæ ciuitas est Episcopalis in prouincia Turonensi Britanniæ ducatu, regnóque Francorum sita *Cornouaille.*

Curitis, oppidum Cyboto monti propinquum, quod aliquando à terra est absorptum. Plin. li. 2. cap. 19.

Curium, vrbs Cypri, à Cureo Cinyræ filio: Gentile, Curieus. Curias fœ. & ipsa regio. Est etiam vrbs Ætoliæ. Steph.

Curius, Roman ciuis exactissimæ frugalitatis, & perspectæ fortitudinis. Hic cum in scamno sedens, rapas in foco torreret, & Samnitum legati magnum auri pondus publicè missum attulissent, inuitarentque, vt eo vti vellet: respondit, M. Curium malle imperare locupletibus, quam locupletem fieri, & qui acie vinci non potuisset, cum pecunia corrumpi non posse. Hũc omnium primum de Sabinis triũphasse, author est Liuius. Idem etiam Pyrrhũ, Epirotarum regem acie victum, Italia expulit populóque viritim quaterna agri iugera diuisit, sibíque nihilo plus seruauit, dicens, Neminem esse debere ducem, cui non tantùm esset, quantum militi sufficeret. Cæcilius Reuersus in concione ait: Tantùm agrorum cepi, vt solitudo fuerit futura, nisi tantùm hominum cepissem tantùm hominum porrò cepi, vt fame essent perituri, nisi tantum agri cepissem. Postremò de Lucanis ouans vrbem intrauit.

Cúrius, Alexandriæ presbyter sub Diocletiano tantæ doctrinæ fama, vt Origenes iunior appellaretur, Hierony.

Curópolis, vrbs Cariæ. Steph.

Curta. Pannoniæ inferioris vrbs, hodie, *Ofen.* ad Danubium.

Curti, Asiæ populi Cedren.

Curtius prænomine Marcus, adolescens Romanus nobilis, qui se pro salute patriæ Diis manibus deuouit. Nam cum terra in medio foro ingenti hiatu desedisset, responsumque esset non coituram labem, nisi quisquam ex primæ spei adolescentibus sese in hiatum deiecisset. Curtius acceptam à patria vitam, eidem impendere non dubitauit: consensóque equo, sine mora se in specum præcipitauit. Vnde etiam Curtius lacus nomen creditur seruasse. Aristides apud Plutarch. in Parallel. Liu. Libro sexto.

Q. Curtius, nobilis historicus, de rebus gestis Alexandri Magni scripsit historiam.

Curtius fons insigni aquæ ductu memorabilis, vt qui à quadragesimo lapide in vrbem fuerit perductus opere arcuato tantæ altitudinis, vt in omnes vrbis montes facilè distribueretur. Plin. lib. 36. cap. 15.

Cusa, Mauritaniæ Tingitanæ fluuius. Ptolem. *Omirabi* vel *Vmarabea* hodie.

Cusco metropolis & præcipua ciuitas in ea noui orbis parte, quæ meridiem magis respicit, quam Hispani terram firmam appellant, & quæ Brasiliam Peruuiámque comprehendit. Hæc, ciuitas, cum pulcherimis Galliæ & Hispaniæ vrbibus, amplitudine, inuicta arcis munitione, & hominum, potissimum nobilium, frequentia, ædificiorum serie & dispositione, situsq; amœnitate contendit. Delectantur incolæ rebus depictis: panno, plumbi, stannísque fodinis abundant. Argéti apud eos vis magna, auri non item. Vide noui orbis descriptores.

Cusculis, vrbs in Thracia. Procop.

Cusi, i. durus, siue stipula, aut cucumerariũ, filius Abdi filij Maloch. 1. Par. 6.

Cusi, Pannoniæ inferioris vrbs. Anton.

Cusuotani, Italiæ populi. Plin.

Cuteletos, insula est circa Syrtim maiorẽ. Mela.

Cutha regio Persidis, à flumine Cutha, sicuti Iosephus lib. 9. ca. 15. Ant. Iud. scriptum reliquit, vocata. Inde Cuthæi, de quibus idem 11. cap. 2. Antiq. in hũc modum scribit: Salmanasar etenim transmigrans Israëlitas, in eorum regione constituit Cuthæorum gentem, quæ prius in interiore parte Persidis & Mediæ morabatur. 4. Reg. 17. Lat. combustio. siue contusio.

Cutilanæ, aquæ in Vadimonis lacu, in quibus est opaca sylua, quæ nunquam diu ac noctu, eodem loco visitur. Plinius libro secundo, capite 95.

Cutilia, agri Reatini lacus est, in quo syluosa insula innatat, quæ nunquam die & nocte eodem loco permanet. Plin. libr. 2. cap. 95. & libr. tertio capite 32.

C Y

Cyalus vrbs Lydiæ à Ioue condita: Gentile, Cyalius. Steph.

Cyamon, Cretæ insulæ promontorium. Ptolem.

Cyamosorus, Siciliæ fluuius circa Centoripam vrbem. Polyb.

Cyana, virgo Syracusana, violatam ab ebrio patre pudicitiam ægrè ferens, apprehensum capillis stupratorem ad aram traxit, mactauítque, ac se super eum necandã iniecit, ad sedãdam pestem, qua propter facinus laborabant. Plutarch. in Parallel. Vide CYANIPPVS.

Cyane, Nympha Sicula, quæ cùm Proserpinæ aduersus Plutonem opem ferre conaretur, ab illo dicitur commutata in fontem sui nominis, qui in agro Syracusano ostenditur, vbi Anapo mistus, non procul ab Ortygia insula illabitur in mare, Ouid. 5. de Ponto.

Quáque suis Cyanen miscet Anapus aquis.

Cyane, oppidum Lyciæ. Plin. libr. 5. cap. vigesimo septimo.

Cyaneæ insulæ, seu potius scopuli sub Thracio Bosphoro modico spatio inter se distantes. Vnde factus est locus poëtarum fabulis, qui Cianas inter se eõcurrere tradiderũt, quod ex aduerso intrantibus geminæ cernebantur, naue verò paululum in alterum latus deflexa, vna tantùm videbatur. Valerius Flaccus libro 4. Argon. à quo modò Cyaneæ, modò etiam Symplegades appellantur.

Cyane, Mæandri Phrygij fluminis filia fuisse fertur, quæ à Milero compressa, Caunum & Byblida genuit. Ouid. lib. 9 Metam.

Cyanippus, Syracusanus, qui cùm Bacchi Orgia contemneret, ab irato deo tanta perfusus est ebrietate, vt filiæ Cyanæ in tenebris, quamuis reluctanti, vitium intulerit. Filia verò cognito ex anulo, quem violatori detraxerat, parente, tunc quidem, vt potuit, dolorem dissimulauit: postea autem ingenti exorta pestilentia, cùm ab Apolline remedium promitteretur, si ab authore flagitij pœnas sumerent: admirantibus omnibus, quodnam esset tantum scelus, quod etiam superis curæ esset authoris morte expiari, conscia rerum Cyane, arreptum capillis patrem ad aram pertraxit, eóque primum mactato, sibi quoque manus intulit, Plutarch. in Parallelis.

Cyanippus, vir natione Thessalus cum frequentissimè venatum ire consueuisset, noua eius sponsa ob magnam viri in syluis consuetudinem, alterius mulieris concubitum suspicata, eundem Cyanippum pedetentim subsequuta est. Cúmque inter densa delituisset arbusta, rerum præstolatur euentum. At ramis fortè commotis, feram adesse canes suspicantes, impetu facto, amantissimam viri puellam, vt brutum animal, dilaniarunt. Id verò insperatum adeò facinus cùm Cyanippus inspexit, mortem sibi conscisuit. Plutar. in Paral.

Cyanus, fluuius est Colchidis, qui iuxta Acam oppidum in Phasim influit. Plinius libro 6. capite quarto.

Cyaraxes, alij Cyaxares, Phraortis regis Persarum & Medorum filius Astyagis pater, primus Asiæ populus in prouincias distinxit, primus in suum quosque ordinem distribuit, hastatos, sagittarios, equites, quū priùs omnia promiscua essent atque implicita. Hic & cum Lydis prælium fecit: quod quum fieret, dies nox effecta, & omnem trans Halym flumen Asiam sibi subiecit. Herodot. lib. 1.

Cyárda, vrbs Cariæ, à Cayardo rege Carum Bargasi filio. Steph.

Cyathus, flumen ad Atsinoem in Ætolia. Coelius Antiquarum lectionum lib. 15.

Cybale, ancilla pauperis cuiusdam Symili, cuius paupertatem describit Virgilius in Moreto.

Cybassus, vrbs Cariæ, vt Cabassus. Steph.

Cybele, Cæli & terræ filia, & vxor Saturni, aliis nominibus Ops, Rhea. Vesta, Magna mater, Dindymene, & Berecinthia appellata. Cybele autem dicta putatur à Cybelo Phrygiæ monte, vbi eius sacra primò creduntur instituta: quāquam Festus τὴν κυβιστῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς dictam malit, quod Græcis significat, in caput saltare, quo genere saltationis Galli, deæ huius sacerdotes, peculiariter in sacris vtebātur.

Cybelēa, vrbs Ioniæ. Herodianus Phœniciæ ciuitatem esse scribit. Est & Cybella Phrygiæ: & Cybellum templum, à quo Rhea Cybele dicitur, Stephano.

Cybélus, mons Phrygiæ.

Cybernesia, Festa sunt, Thesseo ex Creta redeunte instituta, Nausithoi gubernatoris honori, & proretæ Phæacis. Rhodig. lib. 18. c. 17.

Cybiani, maioris Phrygiæ sunt colles, ex quibus Caystri fluuius profluit, Plin lib. 5. capite vigesimonono.

Cybiotates, rex Ægypti Cæl. lib. 16.

Cybirátici tauri, à Cybiris dicti. Sueton. in Gordiano.

Cybira, oppidum Lycaoniæ nō procul à Mæandro fluuio, cuius incolæ Cybirates. Cic. 6. in Verrem; Hosce opinor Cybiræ quam in suspicionem venissent ciuibus, fanum expilasse Apollinis.

Cybistra Armeniæ minoris vrbs. Ptol.

Cyborus, mons altissimus, à terra deuoratus, vnà cum oppido Curite. Plin. lib. 2. cap. 91.

Cybrasa Cariæ vrbs Steph.

Cybus, vrbs Ionum in Libya Phœnicum: Inde Cybites, vel Cybætes. Steph.

Cycesium, Peloponnesi vrbs, circa Pisam. Strabo.

Cychrēus, chrei, Neptuni & Salaminis filius, qui ob morum asperitatem ἄφις, hoc est, serpens cognominatus est. Hunc Eurylochus, cum insulā Salamina vastaret, expulit: susceptit autem eum Ceres in Eleusine, suúmq; fecit sacerdotem. Ab huius etiam nomine Salamis insula aliquandiu Cychrea appellata est. Steph.

Cychri, Thraciæ populi, apud quos aquas esse letales & necantes ex Theopompo refert, Plin. lib. 31. cap. 2.

Cyclades, insulæ maris Ægæi, circa Delum in orbem sitæ: vnde & nomen acceperunt. Strab. li. 10. Alij dicunt vocari Cyclades, non quia in rotunditatem sitæ sint, sed quòd longo ordine eas circuire necesse sit propter promontoria. Vnde & Virg. 3. Æneid.

—*sparsásque per æquor Cycladas.*

Sunt autem numero quinquaginta tres. *Isole del Archipelago* à Castaldo vocantur.

Cyclaminus, sinus Asiaticus Bosphori Thracici. *Golfo de Soltania.* Gillius.

Cycli, quasi circuli, loca erant Athenis, vbi mancipia væniebant, tractum nomen à circulari circumsistentia vendendorum. Cyclus enim rotundum significat.

Cycloborus, fluuius quidā Atticæ, ingenti strepitu defluēs. Vide prouerbiū. Cyclobori vxor.

Cyclópes, Neptuni & Amphitrites filij fuerunt, ministri autem Vulcani, Ioui sua fulmina fabricantes Cyclopes dicti ab eo, quod vnicum haberent oculum, eúmque orbiculatē, media in fronte situm. Ex his tres potissimùm à poëtis celebrantur Brontes, Steropes, & Pyracmon, quem Ouid. 4. Fastorum Acmonidem vocat. Virg. 8. Æneid.

Ferrum exercebant vasto Cyclopes in antro.
Brontésque, Steropésque, & nudus membra Pyracmon,

Cyclopis donum, pro munere inutili, & Cyclopea vita, pro impia & iniusta in prouerbium abierunt.

Cyclops. Vide POLYPHEMVS.

Cycnitis, regio in qua Cycnus imperauit Steph.

Cycnus, Martis filius, quē Hercules equestri prælio superatum occidit, equo adiutus Arione, quem Neptunus in equum cōuersus ex Erinni genuerat. Huius necem tam iniquo animo Martem tulisse ferunt, vt eius vlciscēdæ causa aduersus Herculem arma sumeret. Verum antequàm ad manus venirent, Iupiter iaculato fulmine eos diremit, vt refert Hyginus, Fab. poët. cap. 31.

Cycnus, Neptuni filius, omni ex parte inuulnerabilis: ex quo Achillis Troiani belli tempore congressus, cùm frustra eum iaculis appetisset, tandem re intellecta, humi eum prostrauit, genibúsque collo innixus, animā eripuit: eúmque cadauer spoliare vellet, arma vacua inuenit, Cycnúmque in auem sui nominis vidit commutatum, Ouid. duodecimo Metamorph.

Cycnus, Ligurum rex, qui cùm Phaëthontis propinqui sui necē insolabiliter defleret, in auem sui nominis est commutatus. Ouid. libro 2. Metamorph.

Ciconæ Asiæ populi in India Aquilonari. Plin.

Cyda, vir Cretensis, quem Antonius Romæ inter iudices

iudices legit, cùm esset vir perditissimus. Cic. Philip. 5.

Cydanum, oppidum Cyrenicæ, è regione Sabratæ Plin. lib 5. cap 5.

Cydántidæ, vicus in Ægeride, vel Ptolemaide tribu. Steph.

Cydræ, Carmaniæ fluuius, ad Septentrionem Indicámque. Plin. lib. 7. cap. 22.

Cydathenæum, vicus in Pandionide tribu patria Democharis comici. Steph.

Cyddeses, Bithyniæ populi. Ptol.

Cydias, pictor, Argonautas pinxit: quam tabulam CI. XIIII. talenti Hortensius orator mercatus est, eíque ædem in Tusculano suo fecit, emicuit Olympiade CXIIII. Plinius.

Cydippe, puella generis nobilitate, & formæ præstantia insignis, cuius amore captus Acontius adolescens, cũ repulsam metueret, quòd neque genere, neque opibus illi par esset, ad dolum confugit, pomúmque ad pedes eius deuoluit, versibus hisce inscriptum,

Iure tibi sanctæ per mystica sacra Dianæ,
Me tibi venturam comitem sponsámque futuram.

Hoc itaq; pomum cùm puella incauta sustulisset, versúsque in eo descriptos legisset, fidem suam amanti imprudens obstrinxit. Quo factum est, vt quoties alteri nubere conaretur, toties in grauem inciderit morbum, ab irata Diana (vt Acõtius credi volebat) immissum. Tandem re omni à puellæ parentibus intellecta, ne Dianæ numen grauiùs irritarent, puellam Acontio despondent. Vide ACONTIVS.

Cydna, vrbs Macedoniæ corrupto vocabulo Pydna dicta: Gentile, Pydnæus Steph.

Cydnus, Ciliciæ fluuius, non spatio aquarum, sed liquore memorabilis: quippè leni tactu è fontibus labens, puro solo excipitur, nec torrentes incurrunt. Iustin. lib. 11. Tibullus lib. 1.

At te Cydne canam, tacitis qui leniter vndis
Caruleus placidis per vada serpis aquis.

Solinus scribit amnem à cãdore, Syrorum lingua nomen sortitum. Vitruuius libr. 9. cap. 5. Dydni aquas podagra laborantibus apprimè salubre esse, cruribus in eis mersis, de cuius rei experientia Cassij Parmẽsis poëtæ ad M. Antonium epistola extitit, vt lib. 13. adnotauit Plin. & Cœl. lib. 27.

Cydon, fluuius Peloponnesi. Strabo.

Cydon, Plinio, vrbs insignis Cretæ insulæ, cuius incolæ Cydones dicuntur, & poma Cydonia. Virg. Æneid.

Partimus, sine Cydon telum immedicabile torsit.

Cydon, viri proprium apud eundem 10. Æneid.

Dum sequeris Clitium infelix noua gaudia Cydon.

Cydonia, insula ante Lesbon. Plinius lib. 2. cap. 103. Cretæ item insulæ vrbs. Ptol.

Cydonia, Siciliæ vrbs. Stephan. & Libyæ, Eidem.

Cydones, vrbs Cydoniæ incolæ.

Cydræ, vrbs Byrsarum (in Thessalia, vt videtur) aliàs Cydiæ. Strabo lib. 7. Steph.

Cydrara, ciuitas iuxta montes Phrygiæ. Steph. ex Herodoti lib. 7.

Cydrene, vrbs Armeniæ, non Cydrus, vt alij scribunt. Steph.

Cygnus. vide CYCNVS.

Cylabare erat gymnasium apud Argon, de Stheneli filio sic nuncupatum, vbi visebatur Palladis simulachrum. Cæl. lib. 9. cap. 22.

Cylbiani montes, Maioris Phrygiæ colles sunt, ex quibus Cayster fluuius profluit, Plin. libro 5 cap. 28.

Cylandus: vrbs Cariæ. Stephan.

Cyléno, filia Atlantis mater Nictei. Bocat. libro decimo.

Cylices, populi inter Illyrios, apud quos Cadmi, Harmoniæq; monumentũ cõspicitur. Athen.

Cylistarnus, fluuius apud Lycophronem. *Racuello* hodie nominari, & in Cofano agro Calabriæ fluere, scribit G. Barius.

Cyllabarus, Stheneli filius, cum quo Seruius Ægialen Diomedis coniugem vigente bello Troiano concubuisse tradit.

Cyllarus, vnus ex Centauris, qui amãtem habuit Hyllonomem Centauram, ambo forma præstantes, eadem hora perierunt. Ouid. lib. 12. Metamorph.

Cyllarus, equus Pollucis. Vir. lib. 3 Georg.

Talis Amiclæi domitus Pollucis habenis
Cyllarus.

Quem tamen locum explicans Seruius, Cyllarum non Pollucis, sed Castoris equũ fuisse tradit poëtámque fratrem pro fratre posuisse.

Cyllene, Elidis regionis in Peloponneso vrbs & nauale. Ptol. Thucyd Steph.

Cyllene, mons Arcadiæ, in quo Maia à Ioue cõpressa: Mercurium peperit. Virg. lib. 8. Æneid.

Vobis Mercurius pater est, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit,

Cyllenius, peculiare Mercurij cognomen inde impositum, quòd omnem rem sermone, sine manibus conficiat: quibus partibus corporis qui carẽt, ἀχείροι vocantur: siue quòd in Cyllenia vrbe aut certè Cyllene Nympha fuerit educatus: siue quòd in Cyllene Arcadiæ monte fuerit genitus. quam opinionem ipse etiam Virgilius sequitur libr. 8. Æneid. cuius verba citauimus paulò antè in dictione CYLLENE. Lucanus lib. 1.

—*Motúque celer Cyllenius hæret.*

Cylon fuit Olympionices Athenienses, affectatæ tyrannidis compertus: sed ab Athenienſibus in arce obsessus, tandẽ ad Mineruæ aram supplex confugit, vbi à Megacle Alcmeonide & collegis Archontibus interfectus est Pli. Plut.

Cyme, vrbs Æolidis, Pomp. libr. 1. Cymen nominauit, pulsis qui habitarant, dux Amayonum

Cyme. Vide CVMA.

Cymes, Cumæa Sibyla Silius lib. 13.

At grauida arcanis Cymes anus attigit ore,
Posquam sacrificium, &c.

Cymeum antrum. Siluius lib.3.

Cymæo populi vox nostra sonabat in antro.

Cymenes, Thessaliæ oppidum. Liuius.

Cyminus, Hetruriæ lacus, ad sex millia passuum ab vrbe Viterbio, Cymino monti supposítus. Appianus. De huius lacus origine talia refert Seruius, aliquando Herculem ad hos populos venisse, & quum à singulis prouocaretur ad virium ostentationem, vectem ferreum, quo exercebatur, humi defixisse: quem cùm nemo illorum posset euellere, Herculem tandem eum sustuliſſe, tantámque repentè aquæ vim erupisse, vt Cyminum effecit lacum. Virgil. Æneid.7.

Hi Soractis habent arces, Fluuiniaq; arua,
Et Cymini cum monte lacum, lucosq; Capenos.

Cymódoce, siue Cimodocée, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, à placádis fluctibus ita dicta Cymodoceam enumerat inter eas, quæ ex nauibus Æneæ in Nymphas marinas commutatæ fuerunt. Virgil. lib. 10. Æneid.

Quarum quæ fandi doctissima Cymodocea.

Cymodoce, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Virgil. lib. 4. Georg.

Cymontius, mons est, in cuius apice sacellum erat Dianæ.

Cymothoë fons est Achaiæ, authore. Plin.

Cymothoë, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, Hesiodo in Theogon: ita dicta, quòd per fluctus discurrat. Virgil. 1. Æneid.

Cymothoë simul & Triton adnixus, acuto
Detrudunt naues scopulo.

Cynæthium, Dionysio libro Antiquit. ciuitas est in Arcadia, ab Æneæ socio vita ibi functo sepultóque. Hinc Cynæthenses populi, quos tamen alij à Cynætho Lycaonis filio putant appellatos Steph. Strab. Plin.

Cynætha, vrbs Thraciæ sub Neritio monte. Step.

Cynæthus, poëta illustris Chius patria, qui Syracusis omnium primus Homeri carmen concinuit, illi quoque de suo insertis plerisque Cæl. lib. 7.

Cynægirus, Athenienſis, bello Persico magna pertinacia in insectandis hostibus vsus est. Nam & nauem onustam dextera manu tenuit: qua amputata, sinistram iniecit. Quam & ipsam cum amisisset, nauem morsicus arripuit, mortúque retinuit furenti similis. Trogus & Herodot. Valerius & Tranquillus in Cæsare.

Cynamologi, Æthiopię populi monstrosi. Solin. Plin. Strabo.

Cynapes fluuius, in Euxinum mare se exonerans Ouid. De Ponto.

Cynara, Ægei maris insula. Plin.

Cynaras, Assyriorum rex.

Cyndippe, si recte scribitur apud Stephanum in Camiro, ex Poleade Cercaphum peperit.

Cyndon, fluuius in Hellespontο, & in Chersonneso Hesych.

Cyne, vrbs Lybiæ: Gentile, Cynei vel Cynij. Stephan.

Cyneas Thessalus, Pyrrhi regis legatus, longè disertissimus est habitus: vt qui Demosthenis auditor fuerit, adeò vt plures Pyrrho ciuitates facunda oratione subegerit, quàm ille armis expugnauerit, Eidem expeditionem in Italiam magnoperè dissuasit. Præterea missus ad Romanos legatus de pace, vno die omniũ Senatorum nomina edidicit, quorũ cõsessum totidem regum sibi videri Pyrrho retulit. Plutar. in Pyrrho. Huius memoriam commendat Cicero in Tusc. quæst. 1.

Cynegius, consul, cum Theodosio Augusto. anno ab vrbe 1141.

Cynesij, vide CINICVM.

Cynetæ, populi omnium ferè Europæ vltimi, versus Occasum. Herodot. Steph. horum meminit in voce γλῶτις.

Cynethon, Lacedæmonius poëta, Telegoniam scripsit.

Cynethium, ciuitas in Arcadia, ab Æneæ socio ibi vita functo sepultóque. Hinc Cynethenses populi quos tamen à Cynetho Lycaonis filio putant appellatos. Dionysius libro 1. antiquitatum.

Cynethusa, maris Ægei insula. Plin.

Cynetia, vrbs Argolica. Steph.

Cynia, Lacus est ad Oemadas pertinens. Melira lacu alio, longitudine & latitudine duplo maior, qui mare ingreditur. Strabo lib. 6.

Cynici, philosophi, quidam sectatores Antisthenis, qui primus nouũ hoc philosophiæ genus introduxit: ita dicti, siue à Cynosarge gymnasio, in quo Antisthenes profi ebatur: siue à canina mordacitate, qua in hominum vitas nullo discrimine inuehebantur: aut (vt alij volunt) ab eo quòd canum more in proparulo coire non dubitarent: quemadmodum de Cratete & Hipparchia tradit Laertius.

Cynips, siue Cyniphis, siue Cyniphos, fluuius Africæ: inter duas Syrtes, in colle Gratiarum nascẽs, reste Herodot. & per Macas in mare Libycũ se exonerãs luxta. hũc fluuiũ procerissimi nascebantur hirci, qui inde Cyniphj à poëtis peculiari epitheto nũcupantur. Vir. lib. 3. Geor.

Nec minus interea barbas, incanáque menta
Cyniphij tondent hirci.

Cynna oppidulum prope Heracleam, ab vna Amazonum, vel à Cynno fratre Cæi: Gentile, Cynnæus. Steph.

Cynocephalæ montes Thessaliæ. Stephan. vrbs Locridis. Mela. Thebanorum Castellum Xenoph.

Cynocephali. Plin. lib. 7. cap. 2. homines in montibus terræ Indiæ caninis capitibus, qui ferarum pellibus velantur: & qui latratum pro voce edunt, vnguibúsque armati, venatu, & aucupio,

aucupio vescuntur. Gellius lib.9.cap.4.

Cynocephalus, Deus apud Ægyptios, alio nomine Anubis dictus. Plutarch.

Cynonnesus, id est, Canum insula, Libyca est: Gentile, Cynopolites. Steph.

Cynopolis, canum ciuitas, in Ægypto (Cynonpolis, Stephan.) Gentile, Cynopolites: in qua Anubis colitur, & honor, & sacer quidam cibus est canibus constitutus. Ab hac Cynopolitana præfectura appellata est: qui in ea habitant, Canarij dicuntur. Perottus.

Cynos, ciuitas in Locride. Liuius 8. tertiæ Decadis, Cynum Locridos emporium. Ptolemæus. In Locride Cynos & Calliatos. Stephanus, Cynon, Opuntis nauale vel ciuitatē esse scribit: Gentile, Cynij, vt à Cyne, Cynos fluuius. Plin. lib. 6. cap. 10.

Cynos, Thessaliæ ciuitas Deucalionis sedes, vbi Pyrrha eius vxor sepulta fuit. Strabo libro nono.

Cynos Cephale, collis Thessaliæ, & patua regio Thebarum, Pindari patria. Steph.

Cynosarges, gymnasium in Attica & vicus, sic dictus à cane albo, qui sacrificante Diomo (à quo tribus Diomea dicitur) & Herculi paratam victimam ostendente, rapta femora in hunc locum detulit Stephan. de Diomo. Vide Erasm. in prouerb. Ad CYNOSARGES.

Cynossema, matis, locus Troadis ad Hellespontum, Hecubæ sepulchro nobilitatus. Latinè Canis tumulum interpretari possumus. Fabulantur enim poëtæ, Hecubam, cùm in Græciam adduceretur captiua, post exitium patriæ, ac suorum, ibi doloris impatientia in canem esse conuersam, & deinde sepultam. Ouidius lib. 1. Metamorph.

Cynosura, suræ, sidus Septentrionale, ex septem constans stellis, quod & Vrsam minorem appellamus. Hanc poëtæ fabulantur Nympham fuisse Idæam, vnam ex Iouis nutricibus, postea ab Ioue rerum potito in hoc sidus translatam, vt ex Aglaosthenis sententia refert Hygynus in Astr. poët. Alio nomine etiam Phœnice appellatur teste eodem Hygino cò quòd à Phœnicibus inter nauigandum potissimùm soleat obseruari, quemadmodum & Helice, hoc est, Vrsa maior, à Græcis nautis. Ouid. de Tristibus.

Esse duas Arctos, quarum Cynosura petatur
Sidonis, Helicen Graia carina notet.

Cynosura, Stephano promontorium Arcadiæ, à Cynosuro Mercurij filio: Gētile, Cynosurus, & Cynosuris, fœm. gen. promtonorium item Achaiæ, Ptol. & Marathonis versus Eubœam, Hesych. & Arcadiæ oppidum. Lactant.

Cynosurci, tribus vna Megarensium. Alexan. lib. Genia. cap. 17.

Cynthia, Diana, dicta à Cynto monte in Delo insula, in quo nata cum Phœbo est: vnde & Apollo Cynthius, & à quo ipsa insula Delos

Cynthia. Qui mons tantæ celsitudinis fertur. vt vmbra sua totius insulæ ambitum tegat, Vide CINTHVS.

Cynthia, nomen formosissimæ cuiusdā fœminæ, cuius formam commendat Propertius.

Cynthia, locus Romæ, vbi Cynthorum monumentum fuit. Et à Diana Propertius amicam suam Cynthiam ob pulchritudinem vocauit quæ priùs Hostilia vocabatur.

Cynthus, mons in Delo insula, tantæ altitudinis, vt totam insulam dicatur inumbrare. Virgil. lib. 2. Æneid.

Qualis in Eurota ripis, aut per iuga Cynthi
Exerceret Diana choros.

In hoc monte Latona Apollinem & Dianam dicitur peperisse: vnde ille Cynthius, hæc Cynthia passim à poëtis appellantur. Idem li. 3. Georgicorum,

— Et Troiæ Cynthius author.

Lucan. lib. 1.

Tertia iam grauido pluuialis Cynthia cornu.

Cynthicum, locus Iberi prope Oceanum: incolæ, Cynetes, & Cynesij. Steph.

Cydūra, vrbs in Argo vel Argolica, à Cynuro filio Persei: inde Cynurius, Cynureus, & Cynis fœm. gen. Steph.

Cynuræi, Arcadiæ populi. Pausan.

Cynurus, Locrorum Epicnemediorum oppidū, siue vt quibusdam placet, nauale cuius meminit. Plin. lib. 4 cap. 7. & Liu. lib. 8. decad. 3.

Cynus, Locrydis emporium, & Opuntiorum, nauale. Strabo Ptolem. Plin.

Cynus, Arabiæ felicis fluuius. ad sinum Persicum, in latere Septentrionali.

Cyonesius, Nili fluuij est insula nō procul à maiori Delta, è regione oppidi quod Cynopolis dicitur. Ptol. lib. 4. cap. 5.

Cyon, vrbs Cariæ, Canebium antè dicta: Gentile, Cytes. Steph.

Cypæra, Thessaliæ vrbs. Ptolem.

Cypætha, vrbs Libyæ. Steph.

Cyparissa, vrbs Achaiæ, & Cyparissius sinus. Sic enim Plinius scribit libr. 4 Ad meridiem autem Cyparissius, cum vrbe Cyparissa.

Cyparissæa, vrbs Tryphiliæ, quæ vocabatur Eranna: inde Minerua Cyparissea. Steph. Qui Cyparissum quoque Phocidis vrbem, alias Eranum dictum commemorat.

Cyparissēis, vrbs Messeniæ: Gentile, Cyparissenius. Homerus.

Cyparissēniæ, Messeniæ, Peloponnesi regionis promontorium. Ptolem.

Cyparissus, Telephi filius, puer formosissimus, ex Cea insula, ab Apolline in delitiis habitus, qui cùm ceruum mansuetum, sibique in primis charum imprudens occidisset, doloris impatientia contabuit, desque amatoris miseratione in cupressum arborem est commutatus. Ouid. libro 10 Metamorph. Seruius tamen author est, Cyparissum puerum à Syluano

potius

potius, quàm ab Apolline fuisse adamatum: id quod & Virgilius videtur indicare lib. 1. Geor.
Et teneram ab radice ferens Syluane cupressum.

Cyparissus, ciuitas circa Delphos, ab eius arboris frequentia, Pomponius libr. 2. Stephanus Phocidis ciuitatem esse scribit, quæ postea Apollonia dicta sit: & aliam in Parnasso iuxta Delphos, quæ Eranus olim vocata sit, & à quibusdam Apollonias, à Cauarisso Mineyæ filio vel harum arborum multitudine. Nonnullis Cyparissus, suntis.

Cypasis, vrbs circa Hellespontum Steph.

Cype, castellum Siciliæ: Gentile, Cypeius. Steph.

Cyphanta, portus est in sinu Argolico Achaiæ. Plin. lib. 4. cap. 5. Item Laconicæ in Peloponneso vrbs. Ptol.

Cyphara, castellum imminens Dolopiæ in Thessalia Liu.

Cyphus, vrbs Perrhæbiæ, à Cypho Perrhæbi filio. Homer: Alia est Thessaliæ. Ciues, Cyphæi. Est & fluuius Cyphus Steph.

Cypra. Vide CYPRAE.

Cypriæ, tres steriles insulæ sunt, Plinio, iuxta Cyprum.

Cyprianus, Carthaginensis episcopus, martyrio affectus, anno salutis 250.

Cyprium Sabini bonum appellant: vnde Cyprius vicus Romæ appellatus est, quod Sabini ciues additi cõsederunt. sic enim à bono omine vocitandum censuere.

Cyprogenia, dicuntur quæ sunt in Cypro genita, etiam Venus, vt Homerus in Hymnis.

Cyprus, insula insignis in sinu Issico, inter Ciliciam & Syriam, fertilitatis tam eximiæ, vt Macaria olim, hoc est, beata dicta sit: luxuriæ autem tantoperè dedita, vt ob id Veneri sacra credita sit Hor. lib. 1 Carm.
Sic te Diua potens Cypri, &c.
In ea Venus potissimùm colebatur: vnde & Cyprìa, Cypris, & Cyprigene dicta est: (cui Cypriæ puellę suam ipsarum pudicitiam dicebant. Omnes Cypri aquæ sunt optimæ & salubertimæ.) Quondam nomen erat regnorum sedes. Vrbes illius præclaræ, Cythera, à qua Venus, Cytherea, Paphos, Palepaphos, & Salamis. Hæc inter maiores nostri maris insulas locum sibi vendicat, cuius septẽtrionales partes Ciliciæ oppositæ sunt, ibique continenti proxima est, orientales Issico sinui, occidentales Pamphilicum alluunt pelagus, australes Ægyptum. Ambitus insulæ est trium millium quadringentorum ac viginti stadiorum, seu 427. M. passuum in circuitu. 200. M. in longitudine, Bordonio teste. Veneti eam iure hereditario diu possederunt & per prætorem administrarunt. Sed ante aliquot annos in Turcarum potestatem redacta est. Venetis tota insula expulsis. Huius metropolis, Nicona. Est & Famagusta, vrbs nobilissima, & totius insulæ emporium, portu & vectigalibus dines. A Cypro deriuatur Cyprius, a, um, Cyprus, & Cyprites, quanquam & Liby ca Cyprus est, cuius similiter Gentile, Cyprites. Steph, Idem hanc insuiam in Carphathio mari sitã scribit, à Cypro filia Cinyræ indito nomine, vel illic nascẽte Cypro flore. Asty nomus Cyprum nominatam vult, διὰ τὸ κρύπτεσθαι, id est, quod occultaretur sæpe fluctibus marinis. Vocabatur etiã Cerastios, & Cerastias à multis promontoriis & Amathusia & Meionis, & Sphecea, & Acamãtis. Steph. Tres paruæ insulæ huic propinquæ Cypriæ nominantur. de Cypro, Strabo li. 14.

Cypsella, oppidum Thraciæ. Plin. libro 4. cap. 11. Strab. lib. 6 Cypselum nominat. Stephan. vrbs. Thraciæ prope Hebrum fluuium. Item castellum in Arcadia à Mantinensibus muris cinctum: Gentile, Cypselinus, aut Cypselenus.

Cypsella, Tarraconensis Hispaniæ vrbs quondam, Sex. Auienus.

ypselus, tyrãnus apud Corinthum, à cistula nomen accepit, quam Græci Cypselon vocant. in qua delituit occultatus à matre cùm ad mortem quæreretur. Cic. in Tusculan. quæstionum lib. 5. & lib. De Fato.

Cyptasia, Galatiæ vrbs, Ptol. vulgò *Caroſa*.

Cyra, sinus Persici insula. Steph. mons item Cyrenes in Africa. Trogus.

Cyræ, fons in Cyrenaica. Steph.

Cyraunis, insula iuxta Gyzantes (sic enim lego apud Stephanum) Africæ populos.

Cyrba vrbs Cretæ. Vide HIERAPETRA.

Cyrbæ, vrbs Pamphiliæ, Gentile, Cyrbæus. Stephan.

Cyrbasa, vrbs Cariæ. Steph.

Cyrbiana Elymæorum prouincia est, quibus finitimi sunt Sacapeni & Silaceni, patui sanè principatus, Strabo lib. 16.

Cyre pro Cerere, Cuidiis. Cæl.

Cyre, insula in mari Persico: Insularis, Cyræus. Steph.

Cyrechata. Vide CYROPOLIS.

Cyrene, Penei fluminis filia, cuius amore flagrãs Apollo, in Pelio Thessaliæ mõte eam rapuit, & in eam Aphricæ partem transtulit, quæ ab ex postea dicta fuit Cyrenaica: vbi & Aristeum ex ea suscepit. Virg. 4. Georg.

Cyrene, siue Cyrenæ, arum insigne Libyæ oppidum inter Syrtim maiorem & Marcotidim situm, vnum ex iis, quæ Pentapolim efficiunt: à Batto Terco (quem Callimachus progenitorem suum fuisse tradit,) conditum & à Cyrene Penei amnis filia, quã Apollo, amore eius captus, in eam Libyæ partem transtulit, ita nominatum. Lucan lib. 9.
Proximus in muros & mœnia Cyrenarum, &c.
Ab hac Cyrene tota Libya Cyrenæa dicta est. Est & Cyrene, nomen vrbis in Cypro insula quam Cyrus cõdidit, ex qua natum putant. Simonem patrem Alex. cuius mentio fit in historia Euangelica.

Cyræneus

Cyrenæus, qui natus est ex Cyrene: Cyrenensis similiter.

Cyrenaica, regio Africæ est. Eam Strabo lib vlti. à Thercis Græcis cõditam scribit, qui ex Laconica profecti Theram insulam priùs incoluerint: hinc in cõtinente Cyrenen ædificauerint. Ex horum numero fuit Battus quidam, qui Cyrenes condendæ fuit author, quod alibi idem Strab. indicat.

Cyrenaici, philosophi ab Aristippo; omne bonũ in voluptate posuerunt, virtutémque censuerunt ob eam rem esset laudandam, quòd efficiens esse voluptatis. Docet Diogenes Laërtius lib. 7. in Aristippi vita.

Cyres, etis, vrbs: Gentile, Cyresius. Steph.

Cyrenius totius Syriæ præses ab Augusto Cęsare constitutus, per quem censum, vniuersamque descriptionem Cæsar fieri iussit. Luc. cap. 2.

Cyrillus, præsul Dalmatiæ.

Cyrillus, Alexandrinus præsul, edidit variatum hypotheseon tractatus, cõmentatia in varios veteres & noui Testamenti libros: Homilias plurimas quibus vtuntur Græci, præterea aduersus Nestorium Epistolas, quibus omnia occulta eius venena refellit. Is vixit temporibus Iuliani principis.

Cyrillus Diaconus Heliopolitanus (est autem Heliopolis hæc ciuitas insignis ad Libanum montem sita) imperante Constantino plurima Ethnicorum idola contriuit. Cuius rei illi memores sub Iuliano principe, viuo ventrem execuerunt, iecúrque inde exemptum degustauerunt. Suidas.

Cyrillus, Hierosolymitanus præsul, sæpe pulsus ab Ecclesia, & receptus, ad extremũ sub Theodosio principe octo annos in sua sede perseuerauit. Sarraceni cum martyrio affecerunt: exlant eius Catecheses. Hieron.

Cyrinus, Romanus, cum Basilide & Nabore sub Diocletiano passus, ac sepultus tertio ab vrbe lapide. Volater.

Cyrini castra Cappadociæ locus. Straboni.

Cyris, metropolis Sabinorũ: Gẽtile. Cyrites Inde luno Cyretia. Steph. Vide Cvres & Cvris.

Cyrzobotica oppidum Indiæ. Plin. lib. 6 c. 19.

Cyrmianæ, Thraciæ gentes. Herodo.

Cyrnaba, Scythiæ fluuius, non procul à Chryse sinu. Plin. lib. 6 cap. 7.

Cyrnij, populi Corsicæ insulæ, qui lõgissimo æuo vtuntur, propter mellis vsum, quod apud eos copiosum nascitur.

Cyrnus, Herculis filius, à quo Corsica picta est.

Cyrnus, insula in mari Ligustico. Vide Corsica. Dicta Cyrnus à Cyrno rege, cum antea Terapne diceretur. Hinc Cyrnæus, næa nęum, Virg Ecloga 9.

Sic tua Cyrnæus fugiant examina taxos.

Cyropolis, ciuitas in Asia, quæ etiam Cyrechata vocatur, ad finem Persidis. Ciues Cyropolitæ, & Cyrecatheni. Steph.

Cyrphis, rupes quædam Parnassi montis.

Cyrrha, Vide Cirrha.

Cyrrhea, vrbs in Helicone, iuxta Nysam.

Cyrrestica regio, à Cyrro dicta vbi Cyrrestis dea colebatur, quod Minerua interpretantur Plin. & Ptol. Vide Cirrvs.

Cyrrha, oppidum in Phocide, iuxta quod & Cyrrhæi campi ad Phocidem attinent.

Cyrrhadæ, Indiæ intra Gangem gentes agrestes. Arrian. in Periplo.

Cyrrus, vrbs Syriæ cum arce Sindaro: Ciuis Cyrrestes, licet Demetrio Cerrestis scribatur: & regio Cyrrestica. Sunt etiam Cyrrestæ, Macedoniæ populi, non procul à Pella Alexandri patria quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 10.

Cyrrus, nomen duorũ fluuiorum, quorum vnus Armeniæ & Ibetiæ fines interluit, & per Albaniam labitur. Oritur in monte Caucaso. Alius est in Media.

Cyrsilus, Atheniensis, lapidibus obrutus, quòd inhonesta suaderet. Cicero libr. 3. de Officiis. Athenienses quum Persarum impetum nullo modo possent sustinere, statuerẽtque vt vrbe relicta coniugibus & liberis Træzene depositis, naues conscenderent, libertatémque Græciæ classe defenderent, Cyrsilum quendam suadentem vt in vrbe manerent, Xerxémque reciperent, lapidibus obruerunt.

Cyrta, Syphacis sedes in Africa; lõgiùs à pelago.

Cyrtea, vrbs in rubro mari, in quam Artaxerxes Megabyzum relegauit: Gentile, Cyrtanæus, vel Cyrtæenus Steph.

Cyrtesij, Africæ propriæ populi. Ptol.

Cyrtones, vrbs Bœotiæ. Paus. Est etiam vrbs Italiæ, Gentile Cyrtonius. Steph.

Cyrtus, vrbs Ægypti, mediterraneis: patria Dionysij medici. Steph.

Cyrus, Cambysis filius, ex Mãdane Astyagis regis filia & Persarum Medorumq; rex qui primus (vt Iustin. libr. 1. scripsit) deuicto Astyage, vltimo Medorum rege, Medorum imperium transtulit in Persas, & subacta Asia, totum Orientem in potestatem redegit. Dei seruus apud Esaiã prophetã vocatus. Postremò cum bellum Scythis intulisset, eósq; clade magna affecisset, Tomyris eo tẽpore Scytharum regina, compositis insidiis, ducenta millia Persarum cũ ipso rege trucidauit, ita vt ne nuntius quidem tantæ cladis superfuerit. Caput Cyri amputatum, in vrrem humano sanguine plenum coniectum fuit: cum hac exprobatione: Satia te sanguine, quem sitisti. Lucanus lib. 3.

Non cum Mæoniis deducens agmina regnis
Cyrus, & effusis numerato milite telis,
Descendit Xerxes.

Cyrius minor, Artaxerxis frater: apud quem cùm falso delatus esset, ægréque martis precibus seruatus, bellum aduersus eũdem suscepit: in quo cùm iam Græcorũ opera penè victor euasisset, fortiter quidem, sed incautè dimicans,

micans, est interemptus. Xenoph.

Cyrus, Pannopolita, fuit poëta, ob cuius ingenium nobile beneficio Theodosij Imperatoris ad Episcopatum effectus est. Suidas apud Volaterranum.

Cyrus, Persiæ fluuius Straboni, qui antea (eodem teste) Agradatus dictus est, in sinum Persicum erumpens.

Cyrus, fluuius Scythiæ in Coraxico monte oriēs, longéque per Hyrcanos & Iberos fluens, non procul à mari in eodem lacu cum Cambyse flumine iunctus, fretum Hyrcanum influit. Vide CYRVS.

Cyrus, Syriæ ciuitas, à Iudæis extructa, in memoriam Cyri, qui eos ex captiuitate dimiserat. Procop. Chalcidensium item vrbs in Eubœa Polyæn. 5. Est & Mediæ fluuius Ptolem.

Cysa, Carmaniæ pagus. Arrian.

Cysenis, filia Diomedis Thraciæ regis, viuos homines dissecabat medios, & parentibus comedendos apponebat liberos. Volater.

Cysten, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum. Plin.

Cyta, tæ, vrbs Colchidis, Medeæ patria. Stephan. herbis veneficiis imprimis famosa. Hinc fit adiectiuum Cytæus, a, um. Vnde Virgo Cytæa appellatur Medea à Valerio Flacco libro 6. Item Cyteis, idis. Propert. lib. 2.

Non hic herba valet, non hic nocturna Cytæis.

Cytæum, Cretæ insulæ vrbs. Ptolem. & Tauricæ Chersonesi. Eidem.

Cytais, Carmaniæ regio. Arrian.

Cyteorum. Ptolem. Cotyorum Plin. Cappadociæ oppidum, hodie *Cecino*.

Cyterium, vrbs Oenotrorum mediterranea: Gentile, Cyteriotes, vel Cyterinus. Steph.

Cythêra, orum, insula contra Cretem (vt scribit Strabo) quinque millibus à Maleæ promontorio distans, Veneris numini dedicata. Virg. lib. 10. Æneid.

Est Paphos, Idaliumq; mihi, sunt alta Cythera.

Cytherea, peculiare Veneris cognomentum, à Cytheris insula impositum, in quam illa primùm concha marina dicitur aduecta. Virg. 1. Æneid. *Parce metu Cytherea, manent immota tuorum. Fata tibi.*

Cytheriades, Musæ dicuntur, à saltu cui Cytheronnomē est. Vide CYTHAEREON: sic enim scribendum.

Cytherius Philoxenus poëta. Cælius li. 5. cap. 25.

Cytheron, mons Bœotiæ, non longè à Thebis, Apollini & Musis sacer, à quo & Cythereides dicuntur, In eo quoque Bacchi sacra celebrabant. Virg.

Nocturnúsque vocat clamore Cytheron.

Cytheron, homo sordidus, auarus, omniúmque maximè parcus, qui patrem paupertimum cum neci dedisset, seipsum de mōte præcipitauit, fratrem Helicōnem, quod patrem aleret, secum trahens: vnde montes hi, Cytheron & Helicon sunt nomina sortiti. Hesiodi interpr.

Cythéris, ridis, nobilissima meretrix, liberta Volumnij cuiusdam. Hāc Cornelius Gallus poëta supra modum adamauit, eámque Lycoridem vocat: quo tamen spreto Antonium in Galliam secuta est. Hanc Virgilius 10. Ecloga. Gallum consolans, commutato nomine, Lycoridem vocat. Seruius.

Cytherus, Elipis fluuius, Heracleam alluens. Pausan.

Cytherus, Atticæ vrbs. Strabo.

Cytherus, vicus in Pandionide tribu, in Cyterius. Steph.

Cythina, vrbs Thessaliæ: ciuis, Cythinæus. Stephanus.

Cythnos, insula vna ex Cycladibus, à Cythno primo habitatore sic appellata. Alio nomine Ophiusa ac Dropis. Hinc Cythnius, nia, nium, possessiuum. Stephan. iuxta Drypodem vnam Cycladum sitam scribit, ipsam quoque sic nominatam fuisse. Pomponius lib. 2. Et Ouid. 7. Metamorph.

Florentémque Syro, Cythnon, planámque Seriphon.

Cytinum, vna est ex tribus Doricis ciuitatibus: Gentile, Cytiniates Steph.

Cyrinos, Cretæ vrbs Mediterranea. Plin.

Cytis, insula Arabiæ, vbi Topasius lapis inuenitur. Plin. lib. 6. cap 29.

Cytni, Pannonica gens. Ptolem.

Cyrónium, vrbs inter Mysiam & Lydiam. Steph.

Cytorus, mons Galatiæ, in quo buxus plurima nascebatur: vnda & buxifer à Catullo dicitur. Virg lib. 2. Georg.

Et iuuat vndantem buxo spectare Cytorum.

Ab hoc, quæ buxea sunt, Cytoriaca dicuntur. Ouid lib. 4. Meram.

Sæpe Cytoriaco diduxit pectine crines?

Cytri, festum fuit apud Athenienses percelebre in quo omne seminum genus in olla coquere solebant. Suidas.

Cyzicénus, Athenienſis philosophus, in mathematica & in cæteris scientiis excellentissimus.

Cyzicēnus, gentile est à Cyzico. Steph.

Cyzicus, ciuitas in Asia minore.

Cyzicus, siue Cyzicum, insula in Propontide, duobus pontibus iuncta continenti, habeos vrbem eiusdem nominis, mœnibus, arce, & turribus marmoreis, cui nomen indidit Cyzicus rex, quē Iason per imprudentiam interemit. Fuit hæc ciuitas & magnitudine & pulchritudine cum primis Asiæ vrbibus cōparanda, paci & bello apta, tribus armamentariis inclyta, quorum aliud armorū, aliud instrumentorum, aliud frumenti erat receptaculum. Huius habitatores Cyziceni appellantur.

Cyzicum, Bithyniæ nobilis ciuitas, dicta à Cyzico acie cæsa à Minyis imprudentibus. De Cyzico Valerius lib. tertio Argonaut. & Hermol. super cap. 32. lib. 5. Plin.

Dae,

Aæ, populi Scythiæ, ex genere Nomadum. Seruius in illud Virgil. Æneid.

Indomitiq; Daæ, & pontem indignatus Araxes.

Alias Dasæ dicuntur. Steph.

Dabanegoris, regio Arabiæ. Plin. lib. 6. cap. 28.

Dabæi. Vide NVRAE. Nisi legendum est Nabæi.

Dabereth, ciuitas quæ de tribu Issachar data fuit Leuitis Ios. 19. & 21. Lat. verbum, siue res, aut apes, vel subiectio, aut Syriacè ductrix.

Dabir, Rex Eglon, Iosue 10. Nomen verbis in tribu Iuda & Simeonis, Ios. 11. & 21. quæ & Cariath-sepher dicitur, Ios. 15. Iud. 1. & Cariath-senna, Ios. 15. In quam confugiebant qui homicidium perpetrarant. 1. Paral. 6. Est & altera in tribu Gad, Ios. 13. Lat. Oratorium, siue verbum, &c. aut Syriacè, ductor.

Dachatêni, dicti populi Arabiæ, à Nabaro Nabaræi. Stephan.

Daci, populi erant Transilhenani, Danubio fluuio & Anartibus, syluæque Hercyniæ finitimi, quos olim Hungariæ partem habitasse plerique tradunt, & post in maritima loca Norueg iæ proxima cessisse. Lucan lib. 2.

Dácia, regio Scythiæ Europæ, quæ ad Septêtrionem Carpato monte à Sarmatia diuiditur: ad Occasum autem Tibisco fluuio, ab Iazigibus Metanastis: ad Meridiem verò & Ortum vsque ad Danubium extenditur. Cuius populi Daci & Dacæ dicûtur, qui olim Straboni Dani appellati sunt. Ex quo apud Athenienses Dacorum nomina seruilia plurimum abundabant. Hinc factum est, vt in comœdiis serui introducantur Dani nominati, qui alio nomine Getæ dicti sunt. Dacia hodie diuisa est in Transyluaniam, Zypseriadam, Rasciam, Seruiam, septem castra, & Bulgariam. Hinc gentile Dacus. Item Dacicus, denominatiuum, quod cognomen trophæi loco vsurpatunt Romanorum aliquot imperatores, victoria aliqua de Dacis reportata. Iuuen. Sat. 5.

—cum lance beata.
Dacicus, & scripto radiat Germanicus auro.

Dactyli Idei, iidem qui Curetes & Corybantes, quos Iouem nutriuisse ferunt, & ne vagitu infans proderetur, nouo lusus genere excogitato, clypeolis æneis inter se concursantes, æris tinnitu, & numerosi pedis compositione (qui inde Dactylus dictus est (Saturnum fefellisse, patrisque crudelitati, qui filios suos deuorare solebat, puerum eripuisse. Hi Phryges origine fuisse putantur relictáque patria in Cretam venisse, montémque, in quo primùm cõsederunt, à Phrygij monti nomine Idam appellasse, Dactyli autem modulor crepitu ac tinnitu æris deprehensos in versificum ordinem transtuleruntvt ait Solinus. In Creta quoque ferum primùm adinuenerunt. Herodot. libr. 7. Vide CORYPANTES.

Dactylis, Sculptoris insignis nomen cuius laudata opera in hortis Seruilianis haberi refert Plin. 36. cap. 5.

Dadai, sunt montes Indiæ, olim Cliopedis regię propinqui.

Dadani, i. Mamilla, vel dilectio, aut patruus, vel iudicans. filius Regma, Gen. 10. filius Iecsan. Gen. 25. Gens Æthiopiæ in occidente.

Dadas. Vide THEMISSAS.

Dadastana, Bithyniæ vrbs. Ptolem.

Dades, Cypri promontorium Ptolem.

Dadicæ populi Scytharum: ex parte Asiæ. Herod. lib. 4. Stephano populi Persicæ, ex septimo lib. Herodoti.

Dadocérta, Castellum magnũ Armenię, Steph.

Daduchus maximus erat sacerdos apud Athenienses Herculis, Stephano phorus Palladis. Eteobutades à Bute propagati, ex qua familia tempore sacerdotio præfuere, Vide Alexan. ab Alex. lib. Genial. 2. cap. 8.

Dædalus, faber Athenienſis, Mitionis filius, artificum omnium suæ ætatis ingeniosissimus, vt qui primus serram, asciam, perpendiculum, terebram, glutinum, & lithocollam dicatur inuenisse, primúsque omnium vela & antennas naui imposuisse: vnde fortè fabula alarum dædali. nam & Virgilius, *volorum* (inquit) *pandimus alas*. Statuis quoque immobilibus oculos induxit, & abditis quibusdam neruis effecit, vt hoc atque illuc moueretur, adeò scitè, vt spectantibus viuere viderentur. In Creta item Labyrinthum constituxit, multiplici & intricata, viarum perplexitate irremeabilem, in qua & ipse vnà cũ Icaro filio à Minoe fuit inclusus, eò quòd vaccã ligneã feciſſet, cui inclusa Pasiphae taurus se cõmiscuerat. Quare cùm terra marique effugium sibi negatum videret, fugã sibi per aërem tentãdam duxit. Assimulans itaque se munus cõficere velle, quo regis animũ placare posset, pennas & ceram popoſcit: quibus impetratis sibi & Icaro filio alas confecit, atque ex Creta in Sardiniam euolauit. Deinde & Cumas delatus est, vbi Appollini templum erexit. Icarus verò cùm patris consilium spernit, instóque altius euolat, cera radiis Solis liquefacta in mare decidit, quod deinde à nomine eius Icarium est appellatum. Ouid. libr. 8. Metam. Lucian. in libro de Astrologia scribit Dædalum fuisse mathematicum, & filium Icarum docuisse Astrologiam, sed cum iuuenili ardore & perſuasum doctrinæ elatum aberrasse à vero, & decidisse in mare rerum immensæ profunditatis.

Dædala, neutri generis, vrbs Lyciæ, à monte Lyciæ, seu à Dædalo ibi sepulto cùm eum coluber aquaticus ex amne Nilo (Alias Nino) in paludem, in quam Dædalus cõmeabat, egressus momordisset. Plin. lib 5. c. 27. Dædala etiam Rhodi ciuitas est. siue regio: item alia Indiæ, & alia Cretæ. Ptolem Steph.

Dædalai

Dædalia vrbs Italiæ à Dædalo condita, quæ nunc Iulia vocatur. Steph.

Dædalidæ, tribus Cecropidis. Steph.

Dæmogorgon, Latinè dicitur Deus terræ (nam dæmon, Deus, vt ait Lactantius, Gorgon, terra) seu potius sapientia terræ, cùm sæpè dæmon sciens, vel sapientia exponatur. Vide GORGON.

Dæmonum insula, in Arabico sinu apud Ptol.

Dæta, Thyestis soror, cum qua cõgressus Thyestes Enorchum dæmonem sustulit. Cæl. lib. 7. cap. 13.

Dæmon, Deus siue sapiens. Aug. lib. 9. de Ciuit. Dei Dæmones dicuntur, quoniam Græcum vocabulum est, ob scientiam nominati: nostræ religionis homines appellant spiritus in cœlo à Deo Creatos, qui de cœlo deiecti partim in terræ infimo, partim in hoc aëre damnati sunt.

Hinc Eudæmon & Cacodæmon, pro bono & malo dæmone. Dæmon etiam animus humanus in corpore situs vocatur. Cæl. lib. 2.

Dæmonium, idem quod dæmon.

Dæthaletæ, gens Thraciæ. Steph.

Dætor, vir Troianus apud Homerum.

Degaláphus, consul cum Seuerino, anno ab vrbe. 1214.

Dagalassus, Armeniæ minoris vrbs. Anton.

Daganzachar (quod & ferreum) Misianorum præsidium dicitur, oppidum à Romanis expugnatum anno ab vrbe 1312.

Dagasira, locus in Carmania, ad mare Arrian.

Dagobertus, Francorum rex anno salutis 639.

Dagobertus, II. Francorum rex, sub tutela Plectrudis Pipini vxoris: & Theodoaldi præfecti Palatij, regnauit annis III. anno salutis 715.

Dagon, 1. frumentum, vel piscis, nomen idóli. Philistinorum, Iudic. 16. 1. Mach. 10.

Dagona, Armeniæ minoris oppidum. Ptol.

Dagræ, Tyanitidis regionis in Cappadocia oppidum. Ptolem.

Dahippus, statuarius nobilis, cuius opera enumerat Plin. lib. 34 cap. 8.

Dai, Persarum populi, omnes pastores. Herod. lib. 1.

Dalanda, Armeniæ minoris vrbs iuxta Euphratem. Ptolem.

Dalasarba, Thraciæ oppidum. Procop.

Dalásis, Ciliciæ regio, Ptolem.

Dalcariza, vrbs Ponti. lib. Notit.

Daldis Libyæ vrbs. Suidas.

Dale, Oppidum in Teuthrama regione, quam Mysi antiquitus tenuere. Plin. lib 5 cap. 30.

Dalion, fluuius propè Pylon, de quo Strabo lib. 8. Duo quoque propè fluunt amnes, Palcion & Acheron Alpheum intrantes.

Daicles Messenius, vixit, regnante Athenis Carope Solinus cap. 2.

Dalaia, 1 pauper Domini, siue exhaustio aut ramus Domini, vel macilentus, filius Elioenai: filij Naariæ, 1. Paral. 3. Filius Semeiæ, Ierem. 36.

Dalila, 1. paupertas, vel situla eius, aut ramus eius, siue exhauriens, aut macilenta, nomen mulieris, quam amauit Samson, cuiúsq; opera periit Iudic. 16.

Dalisanda. Vide LALISANDA.

Dalluntum, Dalmatiæ oppidum. Anton.

Dalmana, in extima Dalmatiæ vrbs. Cassiod.

Dalmanutha, 1. situla præparata vel exhaustio numerata, siue macies vel ramus præparatus vel numeratus, nomen regionis. Marc. 1.

Dalmatia. Illyrici pars, contermina Liburniæ versus Occasum, cuius incolæ Dalmatæ appellantur, Augusti olim auspiciis Romano imperio subiecti. In ea Iadera ciuitas insignis rerum abundantia, & Epidaurus, hodie Liagusij dictum.

Dalmatium, vrbs Dalmatiæ inter Illyriã & Italiam.

Dalomena, Assyriæ regio. Strabo.

Dalyterni, Galliæ Narbonensis populi ad Rhodanum fluuium. Sex. Auienus.

Dama, Arabiæ felicis vicus. Ptolem.

Dama, fuit Pythagoræ filia, & ipsa philosophiæ sectatrix, & quæ ingenium & doctrinam in exponendis paternis sententiarum inuolucris exercuit. Cæl. lib. 4. cap. 1.

Damæi populi iuxta Ichthyophagos. Stephanus.

Damæthus, Catiæ rea. Vide SIRNA.

Damania, Hedetanorum in Hispania vrbs. Ptolemæus.

Damaris, mulier quæ ad prædicationem Pauli CHRISTO credidit. Act. 17.

Damascene, Syriæ pars, quæ & Cœle dicitur, circa Libanum: sic dicta à Damasco, clarissima ciuitatum. Pomp. Mela lib. 1.

Damascius Sigæus, historicus Herodoti tempore ante bellum Peloponnesiacum, scripsit de rebus in Græcia gestis: præterea de maioribus eorum, qui ad Troiam profecti sunt, & de poëtis & sophistis, aliáque complura. Suidas.

Damascius, Stoicus philosophus, Simplicij & Elamitæ familiaris, qui sub Iustiniano principe viguit. Scripsit Comment. in Platonem & alia quædam quæ enumerantur à Suida.

Damascus, Syriæ vrbs antiquissima, palmularum fertilissima, & prunorum, quæ inde Damascena vocantur. Lucan. lib. 3.

Et fœlix (si fama) Ninos ventosa Damascus.

Hanc veram Iouis vrbem totiusque Orientis oculum vocat Iulianus in Epistolis. Sic autem dicta est ab Asco quodam gigante, qui Dionysium vinctum illic cum Lycurgo in fluuium iniecit: vel quòd Damascus Mercurij & Helimedæ Nymphæ filius, ex Arcadia in Syriam profectus, vrbem sui nominis condiderit: vel quòd Dionysio ibi persecutus sit, & excoriauerit Damascum quen-

dam, qui vineta securi exciderat. Vel potius à voce Hebræa Dameseck, quæ Latinis est. Similitudo incendij, aut oculi, vel poculi, siue Sacci, aut similis semori, vel tacitum osculum aut poculum. Damasci Adam, eiectus de paradiso, degit ibidem Cain fratrem occidit: & Zacharias, D. Ioannis B. pater, sepultus Barthem. lib. 1. capite 8. & Belon. lib 2, cap. 92.

Vocatur autem Damascenæ tum vrbs, tum regio. Steph.

Damascus, filius procuratoris domus Abraham Genes. 15. Damesek.

Damasias, Athenis annuum magistratum gessit Dionysius lib. 3.

Damasippus, vir ignobilis apud Rom. qui nobilissimos ciues (qui partibus Syllanis fauerant) inter victimas tanquam belluas enecauit: necnon Aruinæ tribuni plebis truncum in sublimi elatum per ora vulgi deferri iussit, tandem à victore Sylla obtruncatus.

Damasus, poëta Hispanus qui floruit temporibus Europij & Orosij: hic creatus pontifex Romanus complures hymnos scripsit.

Damasithymus, vnus è ducibus Xerxis Persarum regis. Herod. lib. 7.

Damasus, xxxv. Romanorum episcopus, anno salutis 368.

Damasus II. Bauarus, pontifex 151. anno salutis 1048.

Damatris. Vide DAMIA.

Dameas, nobilis statua ius Plin. lib. 34. cap. 8.

Damia cognomen Cybeles, & Damatrius eius sacerdos.

Damianus Ephesius, sophista nobilis, circa M. Antonini principis tempora, diuitiis ac potentia inter suos præditus, viros doctos liberalitate prosequutus est: eloquentiæ quoque genus secundum naturam imitatus. Philostratus in Sophistis.

D. Damianus, frater diui Cosmæ Medici, & ipse Medicus.

Damium, sacrificium quod minimè erat publicum Damiæ deæ.

Damna, ciuitas in terra Zabulon data Leuitis. Ios. 21.

Daminæ, Serica gens, & Damna apud eosdem vrbs. Ptolem.

Damnanitani, Hispaniæ Tarraconensis populi. Plin.

Damnia, Arabiæ felicis regio. Plin.

Damnij, Albionis insulæ populi, versus Boream. Ptolem.

Damocles vnus ex assentatoribus Dionysij, Siciliæ tyranni. Cicero.

Damocrita matrona fuit Romana, Alcippi ciuis clarissimi vxor, quæ quum virum ab iis qui contrarias in Rep. partes fauebant, in exilium actum sequi prohiberetur, filiæque iam viro maturæ edicto publico nubere prohiberentur, ne ex ijs quispiam Alcippi vltor nasceretur: concepit animo facinus supra omnem muliebrem audaciam. Nam quum ex more fœminæ primariæ noctu in Andronem quendam sacrorum causa conuenissent, Damocrita à filiabus adiuta, magnam vim lignorum quæ ad sacrificia parata erant, ad fores congessit, ignémque iniecit, vt intus omnes exurerentur. Accurrentibus deinde auxilio viris, illa filias primùm, deinde seipsam interfecit. Plut in Paral.

Damœtas nomen pastoris, de quo Virg. in Buc. *Dic mihi Damœta*, &c.

Damon & Pythias, Pythagorei, hoc animo (inquit Cic.) interse fuerunt, vt cùm eorum alteri, Dionysius tyrannus diem necis destinauisset, & is qui morti addictus esset, paucos sibi dies commendandorum suorum causa postulauisset. vas factus sit alter sistendi eius vt si ille non reuertisset, moriendum esset ipsi: qui quum ad diem se recepisset, admiratus eorum fidem tyrannus, petiuit vt se ad amicitiam tertium adscriberent. Hæc Cicer. libro Offic. Valerius de Amic.

Damon, Atheniensis Psaltes, qui remissam harmoniam reperit. Cæl lib 9. cap. 3.

Damophila, Græca mulier, vxor Pamphili socia Sapphus poëtriæ, poëmata multa conscripsit partim amatoria, partim in Dianæ laudem. Philostratus in vita Apollonij.

Damophilus, sophista, quem nutriuit Iulianus consul, sub M. Antonio principe: scripsit ad Lollium Maximum de vita priscorum, & quædam alia. Suidas.

Damophilus, Plastes & pictor, Plin. lib. 35. cap. 12

Damostratus, Philosophus, scripsit de piscibus libros 20. Suid.

Damoxenus, Atheniensis comicus, cuius fabulæ nonnullæ memorantur ab Atheneo in Dipnosophistis.

Dãperia, Brutiorum vrbs, Liu. *Toranon* G. Barrio.

Dampolis, Thraciæ Castellum. Cedren.

Damyndas, vir Macedo. Plutarch.

Damyrias, Siciliæ fluuius. Plut. in Timoleonte.

Dan, I. iudicans, siue iudicium, nomen loci, Gen. 14. Filius item quintus Iacob ex Bala ancilla Rachel, vxoris suæ Genesis 30.

Dan, ciuitas sita in valle Bethrohol procul à Ptolemaide M. P. XIIII. contra boreales partes, non procul ab vrbibus Galgalis & Masoleth. Regionis quidé Aser tribus, possessionis autẽ Dan, vnde & nomen impositũ: ante hæc Lesem appellata, Iosue 19. & Lais, Iudic. 18. siue Laisa, Isaiæ 10. Ipsa fuit terminus terræ Israel ab Aquilone. 2. Reg. 3. Reg. Eze. 27. In qua Ieroboam rex Israel vitulum adorãdum erexit, 3. Reg. 12. Amos 8. Hierony. in Heb. traditionibus Paneas vocatum putat, quæ aliàs Cæsarea Philippi. Dan, præterea, est vnus ex Iordanis fluminis fontibus, à quo oppidum Dan dictum

dictum est, quod nunc Paneas nuncupatur: alter verò fons est, qui nomine Ior appellatur: quibus in vnum confœderatis, Iordanis nomen accepit. Comest. in cap. 14. Genes.

Dana, Taprobanæ oppidum, Lunę Sacrum Ptol: frequens item vrbs in Cappadocia. Xenoph.

Danaba, Palmyrenę vrbs. Ptol. Phœniciæ adscribit lib. Notit. vt alias plures.

Danabe, Persarum, oppidum. Zosim.

Danae, filia Acrisij regis Argiuorũ, qui cùm oraculo moniius esset, fore vt à nepote occideretur, filiam munitissimæ inclusit turri: cuius amore captus Iupiter, in imbrem aureum se conuertit, & per tegulas in puellæ gremium sese dimisit. Quo ex coitu illa grauida effecta, Perseum peperit. Quamobrẽ indignatus Acrisius, filiam vnà cum recens nato nepotulo arcæ includi iussit, atq; in mare proiici, futurum ratus, vt ventis vndisque obtueretur. Verùm id longè aliter cecidit. Nam arca ad Daunię littus delata, & à piscatore reperta est in qua cùm Danaẽ cum filio reperissent, vtrũque Pilumno regi obtulit: qui cùm genus & patriam eius didicisset, Danaen quidem vxorem duxit: Perseum verò Polydectæ Seriphi insulæ regi educandum tradidit: qui postea adultus cum Argos venisset, Acrisium auum ostenso Medusæ capite, in saxũ conuertit. Vide ACRISIVS, & PERSEVS. Fabulam explicat Horatius, lib. 3. Carminum, *Inclusam Danaën turris ahenea. Robustaque fores, & Vigilum canum Tristes excubiæ munierant satis Nocturnis ab adulteris: Si non Acrisium virginis abditæ Custodem pauidum Iupiter, & Venus Risissent: fore enim tutum iter & patens Converso in pretium Deo. Aurum per medios ire satellites, Et perrumpere amat Saxa potentius Ictu fulmineo.* Lepidum etiam extat epigramma Pauli Silentiarij,

Χρύσεος ἀψαύστοιο διὰ μακρὸν ἄμμα κορήσας
Ζεὺς Δαρὸ τὰς Δανάας χαλκελάτους θαλάμους.
Φαμὶ λίγειν· ἢ μῦθος ἐγὼ τάδε χάσκεα νικᾷ
Δάπεδα καὶ δόμους χρυσὸς ὁ παντοδαμάσωρ.
Χρυσὸς ὄκνας ῥυτῆρας, ὅλας κληῖδας ἐλίσσει.
Χρυσὸς ἐπιγράπτει τὰς σοφαρὸν ἐφέρμας
Καὶ Δαναὰς ἐλύγωσεν· οὐδὲ φρένα. μήτις ἐρωτὰς
Λισσέσθω Παφίαν δρύοφλοι παρίχων.

id est,

Aureus in caecas penetrauit denique rimas.
Et Danaes duros Iupiter in Tyrannos,
Fabula sic inquit, me iudice, ferrea claustra
Aurum perrumpit, duraque vincla domat.
Aurum omnes vectes infregit, & arguit artem
Clauis, & inflexit torua supercilia,
Sic Danae deuicta fuit, non vllus amator.
Aurum cui fuerit supplicet hic Veneri.

Danala, vnum ex tribus castellis Troginorum. Strab. li. 12.

Danaus, Ægypti frater Argiuorum rex, qui Stenelo rege expulso. Argos tenuit ibique quinquaginta annos regnauit. Ab eo postea Achaia dicta est Danaa, & ipsi Græci Danái. Genuit quinquaginta filias, quæ ab aui nomine Belides, à patris autem nomine Danaides dictæ sunt. Hæ vna nocte viros suos, Ægypti filios, interfecerunt, præter vnam Hypermnestram, quæ Lynceum maritum seruauit. Ob quam impietatem tali supplicio apud inferos plectuntur, vt assiduè dolium pertusum aqua cogantur implere, è quo tantundem effluit, quantum infundatur. Vnde natum proverb. Dolium Danaidum, in auaros quib. nihil est satis, aut in prodigos.

Danaus, vt Cecrops Ægyptius, vel Prometheus, vt suis locis notatum, literas Græcas reperisse dicitur.

Dandace, Tauricæ Chersonesi vrbs. Ptolem.

Dandacena, Cappadocæ oppidum. Anton.

Dandagula, Indiæ oppidum, inter Gangis & Indi ostia. Plin.

Dandagula oppidum. Plin. li. 6. c. 20.

Dandarij, populi circa Caucasum. Steph.

Daudaxina. Armeniæ minoris vrbs. Anton.

Danduti, Germaniæ populi. Ptolem.

Dandon, quidam Illyricus, qui quingentos vixit annos. Plin. li. 7. c. 48.

Daneon portus ad sinum Arabicum, ex quo nauigabilem alueum perducere ad Nilum, qua parte ad Delta dictum decurrit Sesostris rex cogitauit. Plin.

Dangulæ, populi circa Arachosiam. Plin.

Dani, populi Germaniæ, Daci dicti, Cimbri aut Holsacij. Vide DACIA.

Dania, Septẽtrionalis Oceani peninsula est, maritimæ Saxoniæ lateri adhærens: quam olim Cimbri habitarũt, quos postea Marius deleuit in Italiã irrumpere conantes. Hanc Saxo grãmaticus sic describit. Dania mediis pelagi fluctibus intercisa, paucas solidi continuiq; tractus partes habet, quas tãta vndarum interruptio pro varia fieti re flexiores obliquitate discriminat. Ex his IVTIA grandiiatis inchoamentique ratione Danici regni principiũ tenet, quæ sicut positione prior, ita situ porrectior, Theutoniæ finibus admouetur. A cuius complexu fluminis Eydori interriuatione discreta, cum al quãto lat tudinis excremẽto, Septentrionẽ versus in Notici fieti littus excurrit. In hac sinus, qui Lymicus appellatur, ita piscib. frequẽs extitit, vt non minus alimẽtorum indigenis, quàm ager omnis exoluere videatur. Huic etiam ERESIA minor adiacet, quæ à Iutiæ prominentia subsidentium cãporum ac gremij deuexioris inclinata recessu maximos frugum prouentus beneficio Oceani inundãtis assequitur. Cuius reflexionis vis, plus vtilitatis an periculi incolis afferat, ambiguum extat. Si quidem tempestatis magnitudine perruptis æstuariis, quibus apud eos maritimi fluctus incipi solent, tanta arvis vndarum moles incedere consueuit,

vt interdum non solum agrorum culta, verùm etiã homines cum penatibus obruat. Post Iutiam, Insula ad Orientẽ versus EIONIA reperitur, quam à continenti angusti admodum æquoris interiectus abrumpit. Hæc sicut ab Occasu Iutiam, ita ab Ortu HALLANDIAM prospectat, conspicua necessariarum rerum vbertate laudandam: quæ amœnitate cunctas regionis prouincias antecedens, mediũ Danię locum obtinere putatur, ab extimæ remotionis limite pari spaciorũ intercapedine disparata. Ab huius Ortiuo latere, occasiuum SCANIAE media pelagi discisdit interruptio, optimam predæ magnitudinem quotannis piscãtium retib. adigere soliti, &c. Cæterùm HALLANDIA ac BLEKINGIA ab integritate Scaniæ, ceu rami duplices ex vnius arboris stipite promeantes, Gothiæ, Noruagiæq; longæ declinationis spaciis, diuersisque recessuum interstitiis adnectuntur.

Daniel, nomen Prophetæ, quẽ præpositus Eunuchorum Nabuchodonosor, vocauit Baltassar Danielis 1. Filius autem secundus Dauid ex Abigaij Carmelitide, 1. Par. 3. lat. Iudiciũ Dei.

Daniel, sacerdos, in regem Francorum est electus, mutatóque nomine Childericus vocatus, regnauit annis 111. anno à condita vrbe 1469.

Damna i. iudicium, vel iudicans. ciuitas in tribu Iuda Ios. 15.

Dantes, poëta Florentinus, regum & principum amicitias clarus, cuius vitam scribit Volaterranus lib. 22. Cæl. li. 15.

Dantiscum, Poloniæ oppidum, ad Vistulam fluuium, aduectis mercib. clarum & opulentum Vadianas. vulgò *Dantzick*.

Danubium, vrbs circa Romam: Gentile, Danubinus, aut Danubiensis. Steph. Vide LANVBIVM, sic enim legendum videtur: quod erat Latij oppidum in via Appia.

Danubius, maximus Europæ fluuius, qui ortus in iugis Abnobæ montis Germaniæ (vt Plinius existimauit) ex aduerso Rauraci Galliæ oppidi multis vltra Alpes millibus, ac per innumeras lapsus gentes Danubij nomine, immenso aquarum auctu, vbi primum Illyricum alluit, Ister appellatus, sexaginta amnibus receptis, dimidia fermè parte eorũ nauigabili, in pontum vastis sex fluminibus euoluitur. Hæc Pli. lib. 4. c. 12. Hodie tamen compertum est, Danubium plano in loco nasci, in agri Frustembelgensis vico, qui à fonte eius nomen accepit.

Danum, Angliæ oppidum. libr. Notit. & Anton. *Doncaster*, Camdeno.

Daona, Indiæ extra Gangen vrbs, & Daones populi. Steph.

Daonium, Thraciæ oppidum maritimũ Nicetas:

Daorizi, Liburniæ populi, in conuentu Naronæ coloniæ. Pli. lib. 3. c. 22.

Dalpha, Arabiæ desertæ vrbs. Ptolem.

Daphissa, Phtiothidis mons. Plin.

Daphitas, grammaticus quidam fuit qui in Thorace monte cruci affixus est, quòd reges maledicis carminibus incesseret.

Daphca, vel hebr. Daphca, i. pulsatio, siue impulsio. nomen loci, in quem venerunt filij Israël à deserto Sin Num 33.

Daphne, Penei, siue, vt alij habent, Ladonis fluuij filia, quæ cùm Apollinis vim effugere non posset, implorato paterni numinis auxilio, in laurum arborem est commutata. Ouid. lib. 1. Metamorph.

Daphne laurum significat, ac fingitur filia Penei fluminis, eo quod ripæ eius abundant lauro: tũ amata ab Apolline, quia hæc arbor præbet medicinæ magnum vsum: estq; spectatissima (vt scribit Plinius) apud Delphos, vbi Apollo colebatur. Ipsius verò Daphnes in arborem semper virentem mutatio docet immortalem gloriam esse paratam virginibus pudicitiam conseruantibus.

Daphne, Straboni nemus apud Antiochenses. Vide EPIDAPHNE.

Daphnidis, insula apud Troglodytas. Pl li. 6. c. 29

Daphnis, iuuenis Siculus, Mercurij filius, Bucolici carminis inuentor. Hic cùm formosissimus esset, cùm Nympha quadam, quæ mutuo eius amore tenebatur, ita pepigit, vt qui prior fidẽ violasset, vtroq; lumine orbaretur. Cuius spõsionis immemor Daphnis, cum nouis sese amoribus implicuisset, irati dij, quos stipulationis suę testes illi adhibuerant, Daphnin excæcarunt Suidas.

Daphnis & Idæus, filij Paridis ex Oenone Nympha Idea, seu Pegasæa.

Daphnis. Step, Antiochiæ suburbanũ, quod octoginta stadiorum ambitu claudebatur, vt ait Strabo. Lyciæ præterea solũ fuit & alia prope Pelusium, à copia laurorum illic nascentium, & suburbanum, in ore Ponti ad sinistrã, quod Sergium vocant, & in ipsis Ponti faucibus ad dextram nauiganti portus Steph.

Daphnis ad ostium Nili Pelusiacum tradit Herodotus.

Daphnites, dicitur Apollo Ammonius.

Daphnus, vrbs Phocica. Steph.

Daphnus, fluuius. Steph.

Daphnus, tribus vicina Co. Steph.

Daphnusi, populi prope Olympum Bithynum. Steph.

Daphnudium, propè Rhegium est, Thracib. vicinum: Est & Ægypti vicus. Steph.

Dapsa, genus erat sacrificij quod fiebat hyeme sæuiente.

Dapsolibyes, populi Steph.

Dara, filius Zaræ, filij Iudæ 1. Par. 2.

Dara, ciuitas ab Arsace condita. Iust. lib. quadragesimo primo.

Dara, Carmaniæ fluuius. Ptolem.

Daraba, ciuitas est Indiæ, non procul à Sabæis. Strab.lib.16.

Daradus, fluuius Libyæ. Ptol. hodie *Darat.*

Daræ, munitissimum castellum Anastasij ciuitatis, cuius ciues Dareni: aliàs Darnæ.

Durandus. Vide TARANTVS.

Daranissæ, Armeniæ maioris oppidum. Ptolem.

Darapsa, vrbs in Bactria. Steph.

Darcon, nomen viri. 1. Esd. Lat. 2. generationis, vel habitationis possessio vel emptio: aut Syriacè, Draco.

Dardæ, Indici populi, qui sub Deriade contra Dionysium pugnatunt. Steph.

Dardania, vetus nomen Samothraciæ. Stephanus. Europæ regio, quæ hodie Bosina, Illyriæ pars. Seruia & Rascia Cuspiniano & Sophiano.

Dardania, oppidum Troadis. Plin.

Dardanum, promontorium Indiæ Strabo.

Dardanus, Apuliæ vrbs. Lycophron.

Dardanus, Iouis filius ex Electra Atlantis filia, qui cùm Iasium fratrem interemisset, inde fugiens, in Samothraciam primùm, deinde in Asiam venit, locáque tenuit Hellesponto proxima, vrbemque ibi Dardanum condidit, regionémque totam Dardaniam nominauit: quam postea Tros Erichtonij filius, Troiam appellauit. Ab hoc Dardano originem duxit Priamus. Virg. lib. 3. Æneid.

Dardanus Iliacæ primus pater vrbis, & author.

Vnde Dardaniæ artes, id est, magicæ, Colum.

At si nulla valet medicina repellere pestem.
Dardania veniant artes, &c.

Dardanarij, qui omnia præemunt, vt deinde cariùs vendant, dicti à Dardano quodam contaminatissimo & profligatissimo mago à quo etiam Dardaniæ artes à Columella vocantur magicæ, vti modò probatum est. Hic libros de magia scripsit, quos in sepulchris fertur constituisse: eos Democritus editis commentariis illustrauit, disciplinámque ex illis reconditam accepit.

Dardaniam genus ornamenti, quod lacertis adhibebatur Plin. lib. 33. cap. 3. Cuius sceleris nos arguimus illum primum, qui auro dignitatem per annulos fecit, vt habeant in lacertis iam quiddam & vitri quod è Dardanis venit: itaque & Dardanium vocabatur.

Dardarij gens apud Mæotidem paludem, Plut.

Dardi, Apuliæ Dauniæ populi, à Diomede ibidem deleti. Plin.

Daremæ, Troglodytica gens in Æthiopia. Plin.

Dasius, medici nomen, cuius meminit Martial. libr. 6.

Ostendunt digitum, sed impudicum,
Alconi, Dasióque, Symmachóque.

Dares, Phrygius historicus, scripsit bellū Troianum Græcè, in quo ipse militauit, vt ait Isidorus. primus ferè historicorum qui tandem capto Ilio, cum Antenoris factione remansit, vt scribit Cornelius Nepos, qui opus eius è Græco in Latinum sermonem conuertit, dicaitque Salustio. Virgil. lib. 5. Æneid. Daretis alterius meminit.

Dares apud Virg. est pugil, ignauus quidem, sed tamen ostentator maximus. Æneid. 5.

Daretis, regio in Macedonia. Polyb. & in Media, Ptolem.

Dargidus, Bactrianæ fluuius. Ptolem.

Darmesius, fluuius Medullorum, sese per confragosa loca in Rhodanum præcipitans.

Darideus, nomen regis Persarum, tempore Tiberij, Caij, & Claudij imperatorum, vt scribit Philostratus in vita Apollonij Tyanæi.

Daridna, vrbs Paphlagoniæ. Steph.

Dariorigum, Galliæ vrbs: Ptolemæo: *Vannes*, Cænali & Villanouano est.

Daristane, vrbs Persica. Steph.

Daritæ, populi Persiæ Herodot. Steph.

Darium, Phrygiæ oppidum. Steph.

Darius, Sattapes inter Persas nobilissimus, qui post mortem Cambysæ, à nobilibus aliquot Persis adiutus, occiso Pseudosmerdi Persarum regnum è Magorum manibus vindicauit: equiqué sui hinnitu rex declaratus postquam 36. annos regnasset, Xerxem filium regni successorem reliquit. Herod. lib. 4.

Darius, vltimus Persarū rex, qui Alexandri adolescentiam despicatui habens, bello eum aggressus est: ab eóque quamuis exiguis copiis tribus ingentibus præliis victus, cùm se fuga victori eripere conaretur, à suis comprehensus est & trucidatus. Claudianus in epist. ad Adrianum. Is templum Hierosolymitanum Iudæis edicto restaurari permisit sumptibus propriis. Esd. lib. 1. c. 6.

Darmascus, videtur eadem ciuitas quæ Damascus 1. Paral. 18. 2. Paral. 16. 24. 28.

Darna, Assyriæ vrbs. Ptolem.

Darnij, Hiberniæ populi. Ptolem.

Daroacana, Parapanisi vrbs. Ptolem.

Daron, oppidum in Arabico latere Aegyptiorum, qui Psammetichum fugerunt. Pli. lib. 6. cap. 30.

Darnæ, populi iuxta rubrum mare. Steph.

Darsania, vrbs Indica vbi vno die mulieres vestem contexunt. Steph.

Darsij populi Thraciæ. Steph.

Daruentius, fluuius per confragosa loca, sese in Rhodanum præcipitans. Strab. lib. 4.

Daruernum, Ptol. Britanniæ insulæ portus, vnde in Galliam traijcitur.

Darus, aliis Drauus, Pannoniæ inferioris fluuius Ptolem. id est, Vngariæ vulgo *Mora.*

Dasæ. Vide DAAB.

Dascon, Siciliæ regio. Steph.

Dascylium, vrbs Cariæ in finibus Ephesiæ à Dascylo filio Periandri. Est & alia post bellum Troianum condita. Tertia, Iuniæ, quæ μίγα nominatur, vt potè maior aliis. Quarta, circa

Bithyniam, Quinta, Æolidis & Phrygiæ. Est & Dascylitis siue Dascylia palus. Steph.

Dascylos, Bithyniæ oppidum, Plinio & Pomponio lib. 1. Ptolemæus & Strabo Dascylium nominant, iuxta & lacum Dascyliticum, hodie *Diasquillo*.

Daseæ, Arcadiæ vrbs. Steph.

Dasibari, Indiæ inferioris fluuius à Corn. Balbo subactus. Plin.

Dasis, vnus è ducibus Darij, qui bello apud Marathonem victus est. Herod. lib. 6.

Dassaretæ Thraciæ populi, quos à tergo Epiro iunctos, Plin. scribit, de his Mela. lib. 2.

Dastylus, Gygis regis pater. Herod. lib. hist. 1.

Dastracus, mons Armeniæ minoris, ad quem Pompeius Castra Mithridatis obsidione conclusit. Oros. lib. 6. cap. 4.

Datha, Assyriæ vrbs Ptolem.

Dathan, i. ritus aut lux, filius Eliab. Numer. 16. Deute. 11. qui quum insurrexisset in Mosen & Aaronem, excitasseque populum vt huic sacerdotium, illi principatum tolleret, protinus (vt scribitur Numer. cap. 16.) terra dirupta est sub pedibus, à qua viuus absorptus est.

Dathema, nomen vrbis, 1. Mach. 5.

Datichæ, Indiæ intra Gangem gens. Ptolem.

Datij, Galliæ Aquitanicæ populi. Ptolem.

Datis erat quispiam Persarum Satrapes, excellés in rei bellicæ gloria: qui hoc semper habebat in ore, ἥδομαι καὶ εὐφραίνομαι, καὶ χαίρομαι, id est, delector gaudeo, lætor, vnde natum prouerb. Datis cantilena.

Datinorum nauale Antisara est. Steph.

Dastylus, Fuit Gygis Regis pater. Herod libro 1. histor.

Dattha Mediæ oppidum. Ptolem.

Dat°, Thraciæ vrbs, quæ aurifodinas habet. Suid.

Datylepti, populi Thraciæ. Steph.

Datylus, vir Atheniensis, qui ad summos honores euectus est: vnde natum prouerb. Datyli dies.

Dauares, Mauritaniæ populi. Amm.

Dauchis, Æthiopiæ interioris mons Ptolem.

Dauchitæ, Libyæ interioris gens Ptolem.

Dauciones, Scandiæ insulæ populi. Ptolem.

Daudana, Armeniæ maioris oppidum. Ptolem.

Daue, vrbs Arabiæ, Steph Gentilia Dauæus, Dauenus Dauites.

Dauelli, Æthiopiæ sub Ægypto populi. Plin.

Dauid, filius Isai, rex Iudææ potentissimus, Idémque propheta, 1 Reg 17. 1 Paral. 2 Lat. dilectus.

Dauid, Scotiæ rex, anno salutis 1132.

Daulis, Nympha, à qua Daulidi vrbi nomen. Stephanus.

Daulia, vel Daulis, oppidum Phocidis, olim sub ditione Terei regis Thracũ. Vnde Philomela ab Ouidio Daulias dicitur, quòd in Daulide vrbe in auem sui nominis fuerit conuersa:

Deflet Threicium Daulias ales Itym.

Daulide nec nidificant, nec habitant in tota circum regione hirundines. Pausan.

Daulotes, fons Arabiæ felicis. Plin.

Dauni, Italiæ populi, à Dauno duce Diomedis socero victi. Horum oppidum est Salapia, Annibalis meretricio amore inclytum. Plin. libro 3. cap. 11.

Daunia Apulia, à Dauno Illyricæ gentis claro viro, qui eam condidit.

Daunia, Apuliæ sylua, à Daunio patre Turni dicta.

Daunium, vrbs Italiæ. Est & Daunium, murus Thraciæ. Steph.

Daunus, filius Pilumni & Danaes, & auus Turni, qui in Apulia regnauit, à quo etiam regio illa Daunia dicta est.

Daunus (prioris filius) ex Venilia sorore Amatæ, Latini regis vxoris, Turnum suscepit. Virgil. lib. 12.

Daunus, fluuius in Apulia. Horat. lib. 3. Carminum. Ode 33.

Et qua pauper aquæ Daunus agrestium
Regnator populorum, &c.

Daunotichæ Scepsij. Steph.

Daurifer, siue Daurites, Herod. circa finem lib. 6. vnus ex Darij ducibus fortissimus, qui ex insidiis à Cariis cæsus est.

Dausara, vrbs circa Edessam. Steph.

Dausdaua. Mysiæ inferioris oppidum, Ptolem.

Dautona Pannoniæ vrbs. Anton.

Daxareni, Arabiæ gens. Steph.

Daxata, Serica vrbs Ptolem.

D E

Dea Vocontiorum, Galliæ Narbonensi locus Anton

Deabolis, Macedoniæ castellum. Cedren.

Deabus tyrannus apud Celtiberos, hoc cognomentum promeruit, à fodinis auri & diuitiis, quas primus ibi cepit & inuenit, opprimens colonias. Beros. hic aliàs Gerion dictus est.

Deba, Comagenæ in Syria vrbs apud Ptolem. In Mesopotamia quoque. Eidem.

Debæ, Arabiæ felicis populi, apud quos fluuius aureæ arenæ. Diodor.

Debbasseth, i. melliflua, aut infamiam apponens ciuitas, terminus Zabulonæ tribus Ios. 9.

Debelaim, i. massæ ficuum siccarum, aut caricæ, nomen viri. Osee 1.

Debera, nomen loci. Ios. 15. idem quod Dabir significat.

Deblatha, idem significat quod Debelaim, ciuitas apud Ezechielem.

Deblathaim, ciuitas in terra Moab. Iere 48. Eadem videtur quæ & Helimon deblothaim.

Deboma, Eordetarum vrbs in Macedonia. Ptol.

Debora, idem quod Debera & Dabir significat. nutrix Rebeccæ, Genes. 35 Vxor item Lapidoth Prophetæ, quæ populo Iudæorum aliquot annos præfuit. Iudic. 4.

Deborus, Macedoniæ in Pœonia regione vrbs. Ptol.

Decamnichus, Archelai aulicus, qui aliquando Euripidi

Euripidi fœtorem oris, vitio dedit, ac ab eõdem id permittente Archelao plagis multis percussus est: quod indignè ferens, in Archelaum grassantibus ducem se præbuit, ac necis illius causã extitit grauissima. Cæl. lib. 24. c. 10.

Decantæ, Albionis insulæ gens. Ptolem.

Decapolis, siue Decapolitana regio Syriæ, Iudææ propinqua: sic dicta à numero oppidorũ. Plin. li. 5. ca. 18. Hanc multi Cæsaream esse dixerunt.

Decastidium, Antonino. Calabriæ, vrbs, quæ hodie *Anna* vocatur, teste G. Barrio.

Decatara. Dalmatiæ vrbs Cedren.

Deceates. Ligurum populi. Clarissimos Ligurum fuisse Salios. Deceates & Oxybios, satis ex Stra. Pli. & Floro constat.

Decelia, vna ex duodecim vrbib. quas Cecrops digessit Strabo.

Decelia, pars tribus Hippothoontidis, sic dicta à quodã qui Dioscuris dux fuit Aphidras. Steph.

Decempagi, Anton. Germaniæ vrbs inter Argentoratum & Diuedurum Hodie *Dieuse* in Lotharingia, Simlero.

Decentij, Pannoniæ populi, à Decentio Magni filio. Magnentij, fratre. Steph.

Decennius, Cæsar à Magnentio fratre factus, anno ab vrbe 1105. Apud Senonas laqueo vitam finiuit. Pomp.

Deceria, Galliæ Lugdunensis oppidum. Anton. Cæsar. lib. 7. Quibusdam *Desisse*.

Deciana, Endigetorum in Hispania Tarraconensi vrbs. Ptolem.

Deciani, Calabriæ populi. Plin.

Dicianus, viri proprium ex Emerita Hispaniæ oppido.

Deciatium regio, in Gallia Narbonensi. Plin.

Decietum, vrbs Italiæ. Steph.

Decij, Romani fortissimi, tanta patriam charitate cõplexi, vt pro eius salute se diis Manibus deuouere non dubitarint: pater quidem bello Latino. filius bello Hetrusco, nepos verò eo bello quod Pyrrhus pro Tarentinis gessit. Dicti Decij à decem, vt Quintius à quinque.

Decius, Consul cum Longino, anno ab vrbe 1239.

Decius, Consul solus, anno ab vrbe millesimo ducentesimo octuogesimo.

Decius Ausonius Gallus, Consul cùm Olybrio, anno ab vrbe 1112.

Decius Brutus Iulianus, Consul cùm. M. Æmilio Mamerco anno ab vrbe 677.

Decius, Romanorum imperator, anno ab vrbe 1003.

D. Haterius Agrippa, Consul cum C. Sulpitio Galba, anno ab vrbe 774.

D. Iunius Bubulcus magister equitum, Samnites vicit, anno ab vrbe 445.

D. Iunius Brutus, Consul cum P. Scipione Nasica Serapione anno ab vrbe 616. Lusitaniam perdomuit.

D. Iunius Brutus Scæua, Consul cùm L. Furio Camillo: anno ab vrbe 430.

D. Iunius Brutus Sæua, Consul cùm Q. Fabio Maximo, anno ab vrbe 461.

D. Iunius Pera, Consul cùm M. Fabio Pictore, ab vrbe 487.

D. Iunius Syllanus, Consul cum L. Murena, anno ab vrbe 692.

D. Iunius Syllanus, Consul cùm Q. Haterio Antonino, anno ab vrbe 805.

D. Lælius Balbus, Consul cum C. Antistio Vetere anno ab vrbe. 748.

Decius Ausonius Gallus, poëta qui Gratianum Cæsarem literis & disciplinis eruditi, cuius beneficio ad consulatem dignitatem est euectus. P. Crinitius.

Decia. 1. comminutio eius, vel Syriacè palma arbor. filius Iectan. Gen. 10.

Decoõtes, Herculis filius fuit ex Megara Creõtis Thebanorũ tyranni filia. Homer. in Odyss.

Deculiani, populi in secunda regione Italiæ. Plin. lib. 3 cap. 11.

Decuma, Hispaniæ oppidum, in conuentu Cordubensi. Plin. lib. 3. cap. 1.

Decumani, Galliæ populi, in quib. Martius Narbo. Plin. Mela.

Decumates agri, in Germania sunt Tacito, vbi hodie Vvictenbergensis Ducatus est, Vvillichio teste. Iidem Caritini sunt Ptolemæo, vt Melanthon & Peucerus existimant. Quidam agros esse censent qui decimas soluunt.

Decimi, Liburniæ populi, qui in Salonam coloniam iura petiuit. Plin. lib. 3. cap. 22.

Decuni, Dalmatiæ populi. Plin.

Dedan, vrbis nomen. Ierem. 25. idem significat quod Dadan.

Dedanim, filij Dedan. Isa. 21.

Dedmasa. vrbs Cariæ Steph.

Deera, Campus Susianæ regionis. Ptolem.

Dees, Arabiæ felicis oppidum. Ptolem.

Degia, Assyriæ vrbs. Ptolem.

Deianira, filia Oenei, Aetoliæ regis, primùm Acheloo, mox Herculi despõsata. Qua de causa exorto inter riuales dissidio, Achelous singulari certamine superatus. Herculi concedere est coactus. Porrò cũ Hercules trãsiturus esset Euenũ, Aetoliæ fluuiũ, qui tum tẽporis maximè excreuerat, Nessus Centaurus seipsum vltrò obtulit ad transuehendã Deianiram: quã cùm illi cõmisisset, ipse primus intrepidè tranauit fluuium. Sed cùm Nessus qui in altera remanserat ripa, nouæ nuptæ vim inferre pararet, ægrè id ferens Hercules, sagitta hydræ sanguine infecta Centaurum transfixit: qui se morituru sentiens, vt hostem vlciscereturDeianiræ vestem proprio suo sanguine perfusam dono dedit, asserẽs ei vim amatoriam inesse: & si hac maritus indueretur, ipsum ab aliarum mulierum amore iri auocatum. Mulier itaque nimis credula, munus accepit, & cùm audisset maritum suum in Eubœa amore lo-

les, Eurysti filiæ detineri vestem Nessi sanguine imbutam Lychæ famulo tradidit domino perferendam. Hercules igitur nihil mali suspicans, cum sacrificaturus eam induisset, tantis cruciatibus affectus est, vt in furorem versus, Lycham è Cenæo monte in Euboicum mare deiecerit, qui in scopulum mutatus est. Ipse autem Hercules arcu & sagittis Philoctetæ commissis, se in ardentem pyram in Oeta mõte constructam coniecit. Quod Deianira audiens, dolore percita, Herculis claua se interfecit, ex cuius sanguine postea nata est herba, quæ Nymphæa, & Heracleon dicitur. Ouid. libr. 9. Metamorpho.

Dicoóntes, Herculis filius ex Megara filia Creontis Thebani. Hom. in Odyssea.

Deidamia filia Lycomedis, regis Scyri insulæ, quã Achilles, cum inter regis huius filios sub muliebri habitu lateret, grauidam fecit, & ex ea Pyrrhum genuit. Propert. lib. 2.

Syria nec viduo Deidamia viro.

Deióces, alij Diocles, v. Medorum rex, regnauit annis LIIII. anno vrbe 39.

Deióne, nes, mater Mileti ex Apollinis concubitu. Vnde Miletum Deionidem vocat. Ouid. li. 9. Metamor.

Deióneus pater Cephali, à quo Cephalene dicta existimatur.

Deiopeia, siue Deiope, vna ex Nymphis Iunonis, quam illa apud Virg. 1. Aeneid. Aeolo vxorem pollicetur.

Sunt mihi bis septem præstanti corpore Nymphæ,
Quarum quæ forma pulcherrima, Deiopeiam.
Connubio iungam stabili, propriamq; dicabo.

Deiôrates, Gallogræciæ tetrarches, anno ab vrbe 680.

Deiótarus, Galatiæ rex à Senatu, iuuante Pompeio, factus in bello ciuili eius postea partes secutus, post pugnam Pharsalicam domum se recepit. Deinde ad Cæsaris clementiã confugiens, bella gerenti subsidia ministrauit. Quare ab ipso rex dimissus, verùm parte regni tantùm mulctatus fuit. Tandem accusatus à Philippo quodam, quod Cæsari apud se diuertẽti insidias struxisset, à Cicerone defenditur luculenta illa pro Deiotaro rege oratione. Pædianus.

Deiotarus alter Adramytenus, ludi literarij magister, apud Gargara Troadis. Steph.

Deiphobe, Sibylla Cumana, Glauci filia, quæ Æneam ad inferos duxit. Virgil. libro sexto Æneid.

—Phœbi, Triuiaq; sacerdos.
Deiphobe Glauci,

Deiphobus, filius Priami ex Hecuba, qui interempto Paride Helenam duxit vxorem, cuius tamen dolo & proditione interfectus est à Græcis, quos illa in cubiculum dormientis intromisit. Virgil lib. 6.

Deiphyle, Adrasti filia. Tydei vxor, ex quo Diomedem suscepit, qui in bello Troiano in virtute primus, post Aiacem & Achillem ab Homero scribitur. Hygin. in fabula 69. & Diodori lib. 5. cap. 6.

Deiphylus. Steleni filius, Capanei in bello Troiano amicus fidissimus. Hom. lib. 5. Iliad.

Deipites, vir Troianus, quem Vlysses in bello interemit. Hom.

Deipnias, Thessaliæ vicus, apud Larissam. Steph.

Deipyrus, vnus ex principibus iuuẽtutis Græcorum. Homer. lib. 8. Iliad.

Deirades, tribus Leontidis vicus. Steph.

Deire, Athenienſium vrbs. Step. item promontorium & vrbs Aethiopiæ.

Deitania, Hispaniæ citerioris regio circa Carthaginem nouam. Plin.

Dela Arabiæ felicis vrbs Ptolem.

Delthama, Hispaniæ citerioris regio Pli li. 3. ca. 1.

Deldon, Mysorum ac Basternarum rex fuit, quos quum M. Crassus præliis frequentibus edomuisset, illorum tandem regem Deldona, sua manu interemisse fertur. Dion in historia & Cæl. Rhodig. li. 18. cap. 15.

Delas, & Tygris minor, fluuij, Apameam Mesenorum ciuitatem circundant. Steph.

Delbea. Vide DERBE.

Delbiccæ. Vide DERBIES.

Delbon, rex Thraciæ, quem M. Crassus Augusti auspiciis debellauit.

Delean, ciuitas in tribu Iuda Ios. 15.

Deleſſa, maris Aegei insula. Anton.

Delgouitia, Angliæ vrbs. Anton. *Godmundham* in ditione Ebotacensi Camdeno.

Delia, vrbs Cariæ. Steph.

Delium, oppidulum Bœotiæ in Tanagra, & templum Apollinis. Steph.

Delius, qui est ex Delo insula, vt Apollo Delius & Delia Diana, ferunt enim Latonam ex Ioue grauidam, quum partui vicina esset metu Pythonis serpentis cui eam Iunonis iussu persequebatur, in insulam Delum fugisse.

Delli, lacus breuiores, non longè à Datana, miræ profunditatis, quos incolæ Crateras vocãt. Hos poëtæ fingũt fuisse Palicos Iouis & Thaliæ filios, nam quum Thalia se videret ex Ioue grauidam, metuens iram Iunonis, optauit vt sibi terra dehiscceret. Instante autem partus tempore, recluſa terra in ea parte vbi nunc Delli illi lacus sunt, duo pueri emerserunt, quos Palicos fratres vocarunt ἀπὸ τοῦ πάλιν ἐκδῦναι, quod priùs in terrã demersi denuo reuersi sunt. Hos lacus accolæ fratribus Palicis sacros putant, quod per eos credantur in lucem esse reuersi, & lacus ipsos Dellos vocant: qui tanta olim in veneratione habiti sunt: vt circa eos iuramentum exigi soleret, si quis in furti suspicionem veniſſet, priùs tamen accepto fide iussore, qui si iurãti quid accidisset, præstaret, quod exitus ostenderet.

Dalmatia, Italiæ regio: incolæ Dalmatæ & Dalmatenſes,

matenſes. Steph. Vide DALMATIA.

Delmiaium, Ptolemæo vrbs Dalmatiæ, hodie Demna. Vide DALMIVM.

Delos, inſula maris Ægei, Cycladum omnium clariſſima, in qua Latona Apollinem & Dianã dicitur enixa. Qua ex opinione nominum illa inſula eorum deorum ſacra putata eſt, tantumque ei religionis ſemper fuit, vt ne Perſæ quidem, quum bellum toti Græciæ, diis, hominibúſque indixiſſet, & mille numero nauium claſſem ad Delum appuliſſent quicquã conarentur, aut violate, aut attingere. Cic. 3. in Verrem. Dicta autem putatur Delos ὁτὶ τῶ δῆλος, quòd cùm antea mari tecta eſſet, Latonæ locũ ad pariendum quærenti repentè ſe oſtẽderit. Antea Ortygia dicebatur, Aſteria, Cynthia, Lagia, Chamidia, Cynethus, & Pyrpile, ab igne tibi primum reperto Virg. lib. 3. Geor.

Cui non dictus Hylas puer, & Latonia Delos?

Hæc autem inſula olim per mare vagabatur: in qua canem nullum alere, nullúmque cadauer ſepelire licebat. Thucyd. lib. 3. de bell. Pelop. in qua fons eſt, Inopus nomine, qui eodem, quo Nilus, modo, ac pariter cum eo creſcit, vnáque decreſcit Plin. lib. 2. cap. 103.

Deliacus, ca, cum, qui eſt ex Delo. Vnde Deliaca vaſa dicta ſunt ex ære pretioſo, ab inſula Delo, vbi fuit prima nobilitas æris. Plin. lib. 34. ca. 2. Antiquiſſima æris gloria Deliaco, fuit mercatus in Delo, concelebrante toto orbe. Cicero pro Roſc. Domus Chryſogoni referta vaſis Corinthiis & Deliacis. Ex ære Deliaco fiebant pedes triclinioru fulcráque.

Delphacia. Propontidis inſula. Plin.

Delphi, Phocidis vrbs. Ptol. *Caſtri* vocat Sophianus. *Salona* locum hodie appellari, magnamq; vim frumenti inde adhuc exportari, ſcribit Niger. Vmbilicus terræ hæc ciuitas à Græcis exiſtimata eſt, referente Plutarcho, cuius cauſam vel potius fabulam poëticam Strabo narrat, lib. 4. & Claudia. in præfatione de conſulatu Manlij Theodori.

Delphi, ciuitas in Bœotia, iuxta Parnaſſum, dicta à Delpho Neptuni filio magis rupibus & loci natura, quàm humana arte munito, vbi clariſſimum templum habuit Apollo, reddebatque oracula, vnde & Delphicus vocatus eſt. Nomẽ autem accepit à Delpho Deucalionis filio, ex Melantho eiuſdem filia ſuſcepto. In hac ciuitate, nato Chriſto, obmutuit oraculum.

Delphicus, dictus eſt Apollo, teſte Macrobio, à priſca Græcorum voce δελφὸς, quæ Solum ſignificat. eò quòd interdiu ſtellis omnibus obſcuratis, ſolus luceat: qua ratione etiam Sol à Latinis eſt appellatus.

Delphinia, Diana dicta, quòd Delphis coleretur.

Delphinius, Apollo dictus, nõ quòd in Delphina transformatus claſſi ducem ſe præſtitiſſet: ſed quòd Delphinem emiſerit, quem conſecuti Cretenſes Cirrham, ſunt delati. Cæl. lib. 8. ca. 6.

Delphinion, oppidum in Bœotia à Lacedæmoniis captum anno ab vrbe 343.

Delphiniũ, locus Athenis ab Ægeo rege Apollini Delphinio & Dianæ Delphiniæ, teſte Polluce, conſecratus, in quo cauſam dicebant qui cædem ſe feciſſe faterentur, ſed iure feciſſe faterentur. Itaque Theſeum narrat Pauſanias, cum Pallanta eiuſq; filios res nouas aduerſus ſe molientes interemiſſet, ibi eſſe abſolutum: cùm ante Theſeum interfector exilij cauſa ſolum verteret aut talionis pœnam ſubiret.

Delphinum, caſtellum Chiorum.

Delphinus, ſyderis nomen. Var. ſecũdo de re Ruſtica, capite quinto. Maximè idoneum tempus ad concipiendum, à Delphini exortu, vſq; ad dies quadraginta, & paulo plus.

Delphon. 1. ſtillicidium, aut pauperem ſine exhauſtum vel macilenium reſpiciens filius Aman filij Amadatha, Eſth. 9.

Delphuſa, fons in Delphis. Steph.

Delphuſia, vrbs Arcadiæ. Steph.

Delta, vrbs iuxta Syriam, & inſula Aegypti, ſecundum Egyptios Ptimyris dicta: Gentile ab inſula Deltites, ab vrbe Deltenus. Steph. Eſt & Ægypti locus, ferè regionum illarum nobiliſſimus, non longè ab Alexandria: quod nomen à ſimilitudine literæ cepit. Nam pars quędam fluminis Nili deriuata inter ſe duobus itineribus, paulatim medium inter ſe ſpatium relinquens, diuerſiſſimo ad littus interuallo à mari adiungitur. Hirtius lib. 4. bell. ciuil.

Delthanij, Peloponenſi vrbs, inter Lacedæmonios & Meſſenios. Steph,

Deltotum, ſydus, à figura triquetra litera Δ. Cicero in Arati. Phæn.

Delus. Vide DELOS.

Demas, nomen viri. Col. 4. 2. Tim. 4.

Demades, orator Athenienſis, plurimùm potentia & opibus valuit, quòd nihil præter Macedonum & Antipatri gratiam in Rep. quæreret: ingentes diuitias per luxum ac libidinem perdidit. Cúmque eſſet ætate confectus & luxu ſimul & auaritia perditus, in eum ſolebat Antipater cauillari, nihil ei, ſicuti & cæſis victimis: præter linguam & ventrem ſupereſſe. Cicero hunc nihil ſcripſiſſe author eſt. Plutar. in vita Demoſthenis, & Suid.

Demænetus, Æſculapius cognominatus eſt, à Dæmeneto eius templi conditore.

Demugoras, adulatoris nomen apud Athenienſes, quem decem talentis multarunt, quòd Alexandrum Deum appellaſſet.

Demaratus, Lacedæmoniorum dux, cùm exularet apud Athenienſes belliq́ue contra patriam cerneret apparatum, plus ſe habere patriæ, quàm Athenienſibus exiſtimáns, cùm Lacedæmonios certiores fecit. Hunc vixiſſe temporibus Philippi Macedonis author eſt Plutarchus in vita Alexandri.

Demarathus. Liuio, Corinthus negotiator, diues,

qui

qui ob seditiones domo profugus tyrānidem Cypselli fugiens, vt scribit Cice. Tusc. ul. quæst. lib. 5. in Hetruriam commigrauit, comparatis opibus luculentis, à Tarquiniensibus Hetruriæ populis exceptas, Tarquinium Priscum regem populi Romanorum, ex illustri Hetrusca vxore genuit. Iste Hetruscis, ad quos confugerat literas dedisse fertur.

Demarchus, princeps populi, aut tribunus plebis dicitur, Spartianus in vita Adriani, fuit Demarchus in patria sua, Athenis Archon.

Demarchus, athleta nobilis Parrhasius, quem ferunt gustatis pueri qui immolabatur extis, in lupum commutatum, decimo post anno formæ pristinæ restitutum.

Demeræ, Albionis insulæ populi. Ptol. *Westvales* Anglicè, *Dyfed* Britannicè vocatur eorum regio Lhuydo teste.

Demeter, dicta est Ceres, quasi gemeter, id est, terræ mater. Hinc apud Galenum libr. 2. De alimentis, legimus Demetria signa: id est: Cerealia & frumentaria.

Demetrianus. Antiochię episcopus, anno salutis. 254.

Demetrias, Thessaliæ oppidum, quod priùs Pegasa dicebatur, Stephanus à Demetrio dictũ scribit, qui in eo regnauit, & vrbes sub Pelio sitas euertit. Ad Pagasæticum sinum iacet, inter Eubœam, & Phocidem. Secundum est Macedoniæ, tertium Persidis iuxta Arbelum. Stephanus. Demetrias item, eadem est quæ Paros. vna Cycladum Steph.

Demetrium locus iuxta Thessaliam, circa campum Crocorum & Amphrysum fluuium. Est etiam Aeolidis ciuitas. Steph.

Demetrius Antigoni Macedonię regis filius, cognomento Poliorcetes. Hic post Alexandrum præter alios Macedonias nomine ac virtute clarus, trãsmisso Euphrate, Babyloniam occupauit: Athenas, Cassandri Ptolemeiq; imperio liberauit: Cyprum, victo Ptolemæo, bello nauali recepit: Pyrrhum ab oppugnatione Thessaliæ repressit. Postremò cum bellum aduersus Antiochũ suscepisset, infœliciter pugnans, in eius potestatem venit: Cersonesiq; ab eo custodiæ traditus est, permisso tamen ei regio sumptu, mollique victu, venationibus, omnibusq; voluptatibus, quibus ille vsus, minimùm de salute anxius, in morbum ob incontinentiam incidit, ex quo periit. Cum M. Antonio comparatur à Plutarcho in Parallelis. Philam vrbem in Macedonia iuxta Peneum à matris nomine condidit. Steph.

Demetrius Phalereus, Theophrasti auditor, qui ob eximias virtutes Atheniẽsibus præfuit annis decem, trecentisq; sexaginta statuis æreis honoratus est, Hic (vt Plutarch. inquit) monebat Ptolemęum regem, vt de regno imperioque libros sibi compararet atque perlegeret. Quæ enim amici non audent monere reges,

hæc an libris scripta esse. Cicero in Bruto. Hic Demetrius (vt quidã existimant nonnulli alium Demetriũ esse dicũt. (Ptolemæo Lago persuasit, vt sacra Biblia ex Hebræo in Græcum sermonem conuerterẽtur. Ioseph. li. 12. c. 2. Antiq. Iud. Cognominatus fuit Phalereus à Phalero Atticæ portu: cuius scripta lege in Biblioth. Gesner. ac de eius vita, fortuna, & obitu, vide apud Suidam, & Volaterranum.

Demetrius Syrus, Ciceronis in arte dicendi præceptor, vt scribit ipse in Bruto.

Demetrius, Seleuci filius, 1. Machab. 7 Nomen etiam argentarij cuiusdam. Actuum 19.

Demetrius, xxvii. Macedonũ rex, Philippũ & Alexandrũ per insidias morti tradidit. Iust. li. 16.

Demetrius, Antigoni filius, Græciam à tyrannide liberauit, anno ab vrbe 507.

Demetrius, xxxv. Macedonũ rex, an. ab vrbe. 572.

Demetrius, qui & Nicanor, xii. Syriæ rex, anno ab vrbe 607.

Demetrius. xvi. Syrię rex, anno ab vrbe 607. Iust. lib. 29.

Demetrius Soter x. Syriæ rex, Antiochum & Lysiam interfecit. Ioseph, lib. 12. c. 15. Iust. lib. 34.

Demetrius, Illyriorum rex, anno ab vrbe 553.

Demetrius, Russorum rex, à fratre regno pulsus est, anno salutis 1073.

Demetrius, Alexandrinæ Ecclesiæ episcopus, administrato episcopatu, an. lxiii. obiit, anno salutis 233.

Deminsij, Mysiæ inferioris populi. Ptol.

Demiurgus, summus erat magistratus in quibusdam Græciæ ciuitatibus Liu.

Democedes, Crotoniata, medicus illustris, qui cùm inter Darij captiuos esset, & Darius ipse ob inuersum pedem grauiter ægrotaret, ita vt iam septem noctes insomnes exegisset. nec à medicis suis vel patũ iuuaretur. ductus in medium, vt erat vinctus, Darium penitùs liberauit, & deinde maximo in honore apud regem & Persas omnes habitus est. Herodot. lib. 4.

Democharates, orator Athenienſis, Demosthenis ex sorore nepos, missus cum aliis ad Philippũ regem legatus, expositis mandatis, petenti regi quid gratum Athenienſibus facere posset, respondit, Suspende te. Indignantibus ob eam rem cæteris, rex dimisit incolumen. Vos (inquiens) rogate ab Athenienſibus, quos censeant superiores, qui talia dicunt, an qui audiunt patienter. Senec. lib. 3. de Ira. Hic etiam historiam earum rerum quæ gestæ erant sua ætate Athenis, non tam historico, quàm oratorio genere scripsit. Cic. in Bruto.

Democrides, medicus, qui Policratem, Samyorũ tyrannum: curauit talentis duobus, scripsitque librum de medicina. Suid.

Democles, adulator quidam Dionysij tyranni felicitatem admirabatur. Tyrannus autem vt beatitudinẽ suam illi ostenderet, induit eum habitu regio, & mensam copiosè paratam ei

apposuit

appoſuit, ſed ſuper caput eius appendit tenui filo gladium diſtrictum. Tunc Democles tyrannicam vitam miſeram eſſe intellexit. Valerius. Cic. Tuſc. Quæſt.

Democles, puer quidam ingenuus ac formoſiſſimus, qui quum à Demetrio Policeorcete ad ſtuprum traheretur, neque vim tyranni poſſet effugere, famæ pudicitiæque ſtudioſus, in proximũ aquæ feruentis lebetem ſeipſum coniecit, atque ibidem interiit. Plutarch. in Demet.

Democoon, nothus Priami, qui velociſſimos patris equos apud Abydum cuſtodiebat. Hunc Vlyſſes in bello intereмit. Hom. lib. Iliad. 4.

Democrates, architectus Alex. qui Alexandriam metatus eſt.

Democrates athleta, facto in ſtadio circulo conſiſtens à nullo demoueri poterat. Ælianus de varia hiſtoria.

Democrates, medicus, Plin. lib. 25. Primus inuenit herbam, quam appellamus hyberidam.

Democritus Philoſophus Abderites, qui aecepta à fratribus natu maioribus paternæ hæreditatis portione, cognoſcendarum rerum cupiditate accenſus, bonam orbis partem peragrauit. Poſtea in patriam reuerſus cum ſumma inopia, in hortulo iuxta ſuæ vrbis muros ſe ad ſolas rerum naturas contemplandas contulit, à quibus ne externis obiectis auocaretur, æneæ peluis fulgore ſeipſum obcæcauit. De hoc memoriæ proditũ eſt, quòd quocunque fortunæ caſu, & mutabilium rerum auditu, in riſum ſoluebatur, ſicut Heraclitus in fletum) vnde Gelaſinus nominatus eſt. Agebat autem centum & nouem annos cum mortuus eſt. Hic dixi omnia ex atomis fieri, ac plures eſſe mundos, & corruptibiles. Fertur Theologiam ac Aſtrologiã dediſſe à Magis & Chaldæis cum Gymnoſophiſtis quoque cõgreſſus eſt. In Philoſophia adeò profecit, vt pẽtathlos, id eſt, quinque certaminum athleta dici poſſet. Namque naturalia, moralia, mathematica, liberales, diſciplinas, artiúmque omnium peritam callebat. Hunc Plinius virum ſagacem, & vitæ vtiliſſimum fuiſſe refert, ſed nimio iuuandi mortales ſtudio prolapſum. Conſtat hunc diuitiis opulentũ fuiſſe vſque adeò, vt pater eius, Xerxis exercitui epulum aliquando dederit. Laërt.

Demodocus, citharœdus, quem Homerus libro Odyſſ. 8. inducit in conuiuio Alcioni regis Phęacum citharam pulſantem, & ſimul accinentem.

Demogorgon, magus tam excellens, vt præeſſe laruis diceretur, & illas pro nutu cogere, & ſi errarent, accerrimè plectere. Vide GORGON.

Demolchus, Syracuſanis comicus Epicharmi medici filius docuit fabulas XIIII. lingua Dorica. Suid

Demomax, Adriani tẽporibus Philoſophus, qui non vt plerique ſolitudinem ſectabatur, ſed nihil potius, habuit, aut putauit inter homines amicitia: omnémque hominem ſibi familiarem exiſtimabat. Nullum ſibi vnquam viaticum præparauit, ſed quum eſuriret quam proximam domum apertam videbat, in eam ingrediebatur, & victum ibi quæritabat. Centenarius deceſſit, elatus publico ſumptu. Lucian.

Demoneſus, inſula circa Chalcedonem, à Demoneſo quodam dicta. Naſcitur in ea Cyaneus lapis, chryſocolla, & aurum pretioſum. Steph.

Demonica, mulier qui auri auiditatem vrbem Epheſum Brenno duci prodidit. Plutarch. in Parallelis.

Demonidas Pædotriba claudicans, qui cum crepidas amiſiſſet, imprecabatur furis, vt pedibus conuenirent. Erant verò hæ non rectę, nec accommodatæ: illi tamen pro pedum deprauatorum ratione imprimis aptæ. Cæl. lib. 7. c. 3.

Demophilus Sophiſta fuit qui ſcripſit ad Lollium Maximum de vita priſcorum.

Demophoon, phoontis, vel Demophoon, Theſei ex Phædra filius, rex Athenarum, qui ab expeditione Troiana rediens, aduerſis ventis pulſus eſt in Thraciam, ibíque à Phyllide, Lycurgi regis filia, hoſpitio & lecto ſuſceptus eſt: apud quam cùm aliquandiu detuliſſet, Athenas abiit, ibíque mortuo patre imperium ſuſcepit, oblitus Phyllidis, cui intra paucos menſes ſe rediturum iurauerat. Quapropter illa videns ſe derelictã, amoris impatientia de amygdalo ſe ſuſpendit. Vide PHYLIS.

Demophoon, vatis nomen qui periculum Alexandro imminens prædixit Curtius.

Demopolis & Neocles, Themiſtoclis filij, quum apud Athenienſes mẽtionem feciſſent legum, quæ aduerſus exules latæ erant, à paternis inimicis lapidibus obruti ſunt. Cæl. lib. 8. cap. 12.

Demos, locus in Ithaca, Stephan. quem quoque Crocyleiũ vocat. Huius meutio eſt apud Homerum in nauium catalogo, & Thucydid. ad finem lib. 3.

Demoſthenes, ciuis Athenienſis, Græcorum omnium oratorum clariſſimus, patre cultellario natus, qui relictus puer in hæreditate locupletis, tutorum fraude & negligentia direptis bonis, vix habuit vnde præceptoribus mercedẽ ſolueret. Verùm cùm multo ſtudio & labore in clariſſimum oratorem euaſiſſet, acerrimus extitit libertatis Græciæ defenſor, grauibus concionibus Philippum, vt publicæ libertatis inſidiatorem identidẽ inſectans. Poſt cuius mortem patria pulſus, tandem reuocatus eſt. Sed iam mortuo Alexandro, & Antipatro rebus Græciæ præpoſito, cùm certam ſibi necem imminentẽ videret, relictis Athenis, in Calauriam inſulam (vt ſcribit Suidas) vbi aſylum erat Neptuno ſacrum conceſſit. Quò cùm veniſſet Archias mimus tragœdus, qui ab Antipatro miſſus erat, vt Demoſthe

mosthenem comprehēderet, primùm ei persuadere conatus est, vt vnà secum ad Antipatrum se conferret, nihil molestiæ ab eo perpessurus. Cuius fraude intellecta Demosthenes, Nihil est, inquit, Archia, quod coneris. Neque enim in scena mihi vnquam placuisti mimus, neque nunc persuadebis legatus. Cùm autem Archias se per vim eum detracturum minaretur. Tandem, inquit, Macedonica oracula aperuisti: nam priùs quidem tanquam histrio simulabas. Verum age, parumper expecta, dum pauca domesticis scribo. Hæc loquutus sumptis codicillis tanquam scripturus, calamum ori admouit, hausitóque, quòd eum in vsum asseruabat, veneno necem sibi conscisit. Plutarch. Hic cùm ab ætatis initio esset balbus, neque literam r, pronuntiare posset, quibusdam calculis in os coniectis prope maris littus declamans, naturæ vitium emēdauit, vt postea eloquentissimus euaserit, Orare cœpit annos natus 27.

Demosthenes, dux Athenienſium in bello Peloponnesiaco apud Thucydidem.

Demosthenes, genere Thrax, grāmaticus, Iliad. Homeri, & Hesiodi Theogoniam in prosam orationem conuertit. Suidas.

Demostratus scriptor quod Plin. lib. 37. cap. 6.

Denaba, id est, iudicium eius in ea, aut iudicium præbens. vrbs in Edom, in qua regnauit Ælа. Genes. 36.

Denda, municipium ciuium Romanorum, in ora Macedoniæ collocatūm à Plinio libro 3. cap. 23.

Denizes, Sarracenorum rex, anno salutis 777.

Denna, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum. Plin.

Dentatus, M. Curij cognomen fuit, propterea quod cum dentibus natus est. Plin. lib. 3.

Deo, Cæres, à Græcis appellatur, παρὰ τὸ δίδω, τὸ δώσω, eò quòd frugum fuerit inuentrix. Hinc Deois patronymicum filia Deus, quæ est Proserpina. Ouid. 6. Metam.

Addidit, vt Satyri celatus imagine pulchram
Iupiter implerit gemino Nycteida fœtu,
Mnemosynen pastor varius Deoida serpens.

Dicitur & Deolis.

Deobriga, in Lusitania Vettonum vrbs, & alia Autrigonum. Ptol.

Deobrigula, Murbugorum oppidum in Tarraconensi Hispania. Ptol.

Deogratias, Carthaginensis Episcopus, sanctimonia ac pietate clarus & insignis fuit: qui vrgente summa necessitate, ingruentéque persecutione, vt Deo pius & charus, sategit vniuersa sacri ministerij vasa aurea & argentea distrahere, in captiuorum redemptionem, ac pauperum ægrotantiúmque alimoniam. Sed nec nocturnis quidēm horis ab hoc opere misericordiæ feriabatur: verùm per singulos lectos excurrens pergebat, scisitans qualiter quisque se haberet: ita se tradiderat omninò labori vt nec defessis membris, nec carioſæ iā senectuti parceret, Quo liuore Ariani suecensi, dolis cum quamplurimis sæpius enecare voluerunt. Quòd prævidens Dominus, citò passerem suum de manibus accipitrum liberare voluit. Victor. de persecut. Vandal.

Deopale, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Deorum currus, Libyę interioris mons. Plin. Melà, Ptol. hodie *Sierra Liona*, vbi regis Lusitanici auri fodinæ sunt.

Deorum insulæ, in Occiduo Oceano prope Hispaniam circa Baionam. Ptol.

Deorum portus, Mauritaniæ Tingitanæ, apud Ptol. hodie *Mazzagran.*

Dera, Iberię regio, per quam Sicanus fluit. Steph. Quanquam ciuitásne an regio sit, in Græco non additur.

Deradiotes, Apollo cognominatus fuit, à loco, vt ait Pausanias, cuius vaticinium etiam sua tē pestate durare asseruit, eoque ritu fieri, vt à viro mulier secubaret, & singulis mensibus noctu, vt de agno rem sacram faceret, cuius agni sanguine epoto, numinis Apollinei instinctu, responsa daret.

Deradræ Indiæ intra Gangem populi. Ptol.

Derangæ, populi ad Indum fluuium accolentes, Plin. lib. 6. cap. 20.

Deranobila, Carmaniæ oppidum. Ptol.

Derasidæ, Insulæ iuxta Mugnesiam, Mæandri cognomine insignem. Plin. lib. 5. c. 29.

Derbe, vrbs minoris Asiæ.

Derbe, ciuitas Lycaoniæ, siue Isauriæ. Act. 14.

Derbenses, populi, ex quorum numero fuit Timotheus, Apostoli Pauli discipulus.

Dérbices, populi iuxta Caucasum montem. Hi supra Stoicam seueritatem minimum quoque delictum pœna capitis puniunt, terram venerantur, fœmininum animal neque edunt, neque sacrificant: qui LXX. annos excesserunt, iugulant: cognatorum carnes vorant, anus strangulant, deinde sepeliunt citra septuagesimum annum obeuntes non edunt, sed humant. Strabo libro secundo, dicuntur & Derbies.

Dérbies, seu Dérbiæ, & Dérbij, populi Hyrcanis propinqui, Vide DERBICES. Hos Ctesia Derbios siue Therbissos vocat apud Steph.

Derce, Veneris filia, de qua plura lege apud Cæl. lib. 23. cap. 5.

Derce, fons frigidissimus æstate, inter Biblim & Segobrigam, in ripa ferè Salonis amnis. Martialis hunc fontem Dircennam vocat, non Dercen. Sic enim scribit libro primo ad Lucianum,

Tepida notabilis lene Congedi vade, Mollésque
Nympharū lacus Quibus remissum corpus astringes breui Salone, qui ferrum gelat, Auidam rigēs
Dircenna placabit sitim, Et Nemæa quæ vincit nanes. Quo in loco si Dirce legatur, versui deest syllaba.

Dercēto

Dercéto, siue Dercêtus, nomen fabulosæ deę quę apud Iopen, authore Plinio, aut, vt Diodoro libr. 1. placet, iuxta Ascalonem colebatur humana facie, reliquo corpore piscis: hanc Syri Atargatim vocant. Ascalonitis autem & cæteris Philisteis fuit celebre illud idolum, nomine Dagon, quod D Hieronymus interpretatur Piscem mœroris. Fabulam narrat Diodorus. Ouid. Metam. lib. 4. Filiam habuit Semiramidem, quàm à columbis educatam ferunt. Ob id Syrorum genti aues eas sacras esse ostendit Tibull. 4.

Alba Palæstino sancta columba Syro. Cæl libr. 13. cap. 25.

Dercilus, xxxi. Assyriorum rex.

Dercyllidas, Thimbroni Lacedæmoniæ successit: Lariſſam. Amaxiton & Colonas cepit. Kebrinos puer in deditionem recepit, Scepseos libertatem restituit, Gergitem subegit, vndecim Isthmi ciuitates muro cinxit Atarneam occupauit. Xenoph. lib. 3.

Dercylius, vnus è præfectis Pyrrhi. Plutarch.

Dere, ciuitas in promontorio Æthiopiæ, ad sinus Arabici freti angustias. Ptol.

Derea, vrbs Arcadiæ. Steph.

Deremistæ, Liburniæ populi. Plin. Driuastę, Hermolao.

Deremma, Mesopotamiæ oppidum. Ptol.

Deretini, Dalmatiæ populi. Plin.

Deriades. Vide DARDAE.

Dermones, Libyæ interioris gens. Ptol.

Dertha, locus Laconicæ: Gentile, Dertheus, vel Derheatus, vnde Derheatidis Dianæ templum Steph. vrbs Macedoniæ. Plin.

Derthæ, Steph. populi Thraciæ, Herodoto. Dersæos vocat, Arabiæ felicis gens Ptol.

Derthima, Chalybonitidis regionis in Syria vrbs. Ptol.

Derthis, Marmaricæ Africæ regionis, promontorium. Ptol. *Deroas* Mercatori.

Dersæi, siue Derses. Herod. lib. 7. populi, in littoribus Thraciæ, per quos Xerxes iter fecit.

Derses. Vide DERSAEI.

Derton, vrbs Ligurum. Artemidorus Dertunam vocat. Steph.

Dertona, Taurinorum in Italia vrbs. Ptol. *Tortona.* Leandro.

Dertosa, in Hispaniæ Tarraconensis regione oppidum. hodie *Tortosa.*

Deruentio, Angliæ fluuius. Ant. vulg. *Derwent.*

Derusiei, oratores Persici Herodo. lib. 6. Steph. populi sunt Persici, ex primo libro Herodot.

Desarena, Indiæ intra Gangem regio. Arr. in Periplo.

Desiderius, vltimus Longobardorum rex.

Desili, populi Thraciæ. Steph.

Desitiates, Liburniæ populi in conuentu Naronensi. Plin. lib. 3. cap. 22.

Dessau, nomen castelli, 1. Machab. cap. 14.

Dessobrica, vrbs inter Asturicam, & Tarraconem Ant.

Desticos, insula exigua Thraciæ adiacens, non procul à Cherroneso. Plin. lib. 4. cap. 11.

Desudaba, Medicæ regionis vrbs. Liu.

Desuuiani, Galliæ Narbonensis populi. Plin.

Detunda, Turdulorum in Bœtica oppidum, Ptol.

Deua, fluuius Britanniæ. Ptol.

Deua fluuius Britanniæ. Prol.

Deuadæ, insula Arabię felicis, in Indico mari. Pli

Deuana, Ptolemæo, vrbs Britanniæ insulæ: alio nomine Duana castra. Lhuydus *Ceſtre* vocat.

Deucalion, filius Promethei, cui adulto Epimetheus patruus Pyrrhã filiam coniugio iunxit. Porrò cùm hic apud Thessalos regnaret, ingẽs diluuium vniuersum terrarum orbem inundauit, genusque humanum ad interneciõnẽ deleuit, Deucalione tantum & Pyrrha seruatis. qui in Parnassum montem nauicula delati, vbi primum aquæ desedissent, Themidis oraculũ cõsulerunt, quanam ratione genus humanum posset reparari, acceptóque responso, vt magnę matris ossa post terga proiicerent, lectos humi lapides (eos enim magnæ matris, hoc est, terræ ossa interpretabantur) post terga iactabant: qui protinus naturali posita duritia, in vtriusque sexus homines sunt cõmutati: ij quidẽ, qui à Deucalione iaciebãtur, in mares: qui verò à Pyrrha, in fœminas. Ouid. lib. 1. Meta. & Virg. *Quo tempore primùm,*

Deucalio vacuum lapides iactauit in orbem:
Vnde homines nati, durum genus.

Inde Deucaliones, nea, neum: vt Deucalionei imbres pro maximis & copiosissimis imbribus ponuntur à poetis, siue pro vniuerso totius orbis cataclysmo quem illius volunt Poetæ contigisse temporibus, Lucan. lib. 1.

Deucalioneos fudisset Aquarius imbres.

Porrò, reparatio hominum ascribitur Deucalioni filio Promethei, eadem ratione qua creatio hominis à poetis, maximè ab Ouidio, ipsi Prometheo tribuitur: nẽpe quod Gentes ab eo edoctæ retinuerint memoriam diluuij. At hęc fabula poetica, sub verborũ & nominũ inuolucris verã vniuersalis diluuij à Mose Dei seruo descriptam historiam proposuit: & artibus Satanæ factũ est vt quæcunque in sacra historia occurrerent ethnicorum figmentis in fabellas verterentur. Apud Lucianum in libello de Syria Dea extat locus, ex quo manifestũ est per diluuium Deucalionis intelligi non inundationem illam, qua olim Græcia & Italia vastata atque Atlanta insula absorpta est: sed diluuium vniuersale, quod fuit Noæ tẽporibus. Quin etiam Plutarch. lib. de animalium industria scribit columbã ex arca Deucalionis emissam attulisse indicium recedentis diluuij.

Deuelton, Ptolemæo oppidũ Thracię mediterraneũ, lacũ habẽs eiusdẽ nominis. Plin. lib. 4. c. 11.

Deuerra, dea ab antiquis putata est, quam venerabantur, vt scopis domum verrere possent.

Deuna

Deunana, Albionis insulæ vrbs in Cornauiis. Pto. vulgo *Doncastre* dici scribit Villanouanus.

Deuona, Ptolemæo Germanię vrbs est, quæ *Neumarck* P. Appiano.

Deuriopus, Pæoniæ regio, iuxta Erigonum fluuium. Liu. Strabo.

Deusdedit, L. XVI. Romanorum Pontifex, anno salutis 616.

Deutorix, Bæroro tis filius, magni apud Cheruscos nominis, ductus inter cæteros captiuos, Germanico Iuniori clarissimũ præbuit triumphum. Strabo lib. Georg. 7.

Dexamene, pars Ambraciæ, à Dexameno Mesoli filio, & Ambracia filia Phorbantis, qui Solis filius prohibetur. Steph.

Dexaméne, vna ex Nymphis marinis, à recipiendo dicta δέχομαι enim recipio dicitur.

Déxari, populi Chasonum, Eucheleis propinqui, Steph.

Deximontani, Germaniæ populi, dexterã ripam Granij amnis accolentes. Plin. lib. 6. cap. 23.

Dexicreontis Venus dicta est, à Dexicreonte circulatore, qui Samias mulieres luxo petulãtiáque perditas, sacris quibusdã piacularibus expiauit: vel potius à Dexicreonte nauclero, qui quum Veneris iussu aquam tantam in nauim imposuisset, vt ex ea mercatoribus nautisque sitientibus distracta diues factus esset, Veneri statuã grati animi indicẽ posuit, quã à suo nomine Dexicreontem appellauit. Palæph. lib. 2.

Deximõtani, Germaniæ populi, dexteram ripam Granij amnis accolentes. Plin. lib. 6 c. 23.

Dexiphanes, pater Sostrati architecti. Steph.

Dexippus, Hetennius appellatus, orator Atheniensis sub Valeriano vsque ad Aurelianum

Dexippus Cous medicus, discipulus Hippocratis, scripsit de medicina librum vnum, & de prognosticis. Suid.

Dexter, consul, collega. Fusci, anno ab vrbe 977.

Dexter, Barcinonensis historicus, qui omnimodam historiam scripsit.

D I

Dia, insula maris Ægei, vna Cycladum, distans à Delo XVII. M. passuum. Aliis nominibus Naxos dicta, & Sicilia minor, & Dionysias, à vini fertilitate. Plin. lib. 4. c. 12. in hac Liber pater Ariadnen à Theseo destitutam vxorem duxit: qua de causa etiam Baccho sacram esse volũt. Ouid in Tristib.

Quà breuis aquoreis Dia feritur aquis.

Dia, vrbs Thessaliæ ab Æaco condita: secunda, Thracię iuxta montem Athon: tertia, Eubœæ: quarta, insula & ciuitas Peloponẽsi circa Scylæum: quinta, Lusitaniæ ad Oceanum: sexta, Italiæ iuxta Alpes: septima, Scythiæ circa Phasin: octaua, Cariæ: nona Bithyniæ iuxta Pontũ. Sunt & quatuor insulæ Diæ nominatæ, quarũ prima Naxus dicitur: secunda, prope Miletum est: tertia, vicina Sarmosso: quarta prope Cnossum Cretæ. Stephanus Theocriti interpres,

Diam insulam esse prodit circa Melum, & aliam circa Amorgum, & Chersonesum in Co, & in Peloponneso similiter nominati.

Diabate, insula iuxta Sardiniam. Ptol.

Diabatina, erãt sacrificia, quæ apud Græcos in trã situ aliquo fiebant, de quibus Plut. in Lucullo.

Dia, deæ nomen, quæ apud Sicyonios & Phlisiasios colebatur, quæ eadem fuisse creditur cum Hebe iuuentutis dea.

Diabete, insula circa Symen. Steph.

Diabete, insula occidentalior quam Sardinia & Corsica. Steph.

Diablintres, populi inter Celtas, Lexobiis, Nannetibus, Ambiliatibus, Vnellis, Curiosolitis, Venetis & Sesuuiis proximi, ex maritimis ciuitatibus Oceanũ attingentibus: oppositi Angliæ in prouincia Turonensi & regnõ Francorum situ. De his Cæsar, lib. 3. Comment.

Diacopene, regio Cappadociæ ad Halim fluuiũ. Strab. lib. 12.

Diacrea, tribus Atticæ, Pallantis sedes. Steph.

Diactor, siue Diactorus, quasi internuntius. Mercurij cognomen. Cæl. lib. 29. cap. 14.

Diacuista, insignis vrbs inter Placentiam & Genuam. Strabo.

Diacum, Mysiæ inferioris oppidum. Ptol.

Diadæ, Athenæ à Cecrope cõditore sic nominatæ hãc vrbẽ Euboici Orchomeniũ appellarũt.

Diades nomen dedit Diadi vrbi in Lycia, quam condidit. Steph.

Diadochum, vrbs in Persia non procul à Ctesiphonte. Steph.

Diadumenus, quasi vittatus diadematúsque: quo nomine dictus est iuuenis speciosus, filius Macrini imperatoris, qui patre ab Heliogabalo victo, vnà cũ eo est interfectus. Pli. lib. 34. c. 8.

Diagoras, philosophus Athenienſis, qui ἄθεος cognominatus est, id est, negãs deos poeta Melicus post Pindarum & Bacchylidem, quem Democritus ob physiognomiam, cùm seruus esset, emit mille drachmis, vt disciplinis erudiret. Sic mysteria cõtempsit, vt etiam ea sectãtes auerteret. Quare ab Athenienſibus pulsus est, qui talẽtum polliciti sunt qui cum interfecissent. Suid. Cic. lib. 1. de Nat. deorum. Diagoras Rhodius, gaudio exanimatus. Gell. lib. 3. c. 15. Is treis filios adolescentes habuit, vnũ pugilem, alterum pancratiastẽ, tertium luctatorẽm, eósque omnes vidit vincere, coronarique eodem Olympiæ die: & cùm ibi eum tres adolescentes amplexi, coronis suis in caput patris positis suãuiarentur, cúmque populus gratulabundus flores vndique in eum iaceret, ibi in stadio inspectãte populo, in oculis atq; in manibus filiorum animam efflauit. Cic. Tusc. 1.

Diagũ, Peloponnesi fluuius, à Meridie in Alpheũ influens, & Pisam ab Arcadia terminans: Paus.

Dialis, le, quod Iouis est. Vnde flamen Dialis, Iouis ministerio assignatus à Numa Pompilio, vt docet Liu. lib. 1, ab vrbe cond.

Diamastigosis,sacri genus apud Lacedęmonios, in quo ante ará nobiles adolescentes sese mutatis verberibus afficiebant astantibus propinquis Philostratus in vita Thianei Apollonij.

Diamuna,Indiæ fluuius, in Gangem aquas suas euoluens.Ptolem.

Diana Iouis filia ex Latona,eodem cum Apolline partu edita,quæ & Luna dicitur, siue quòd noctu vna hoc est, sola, & sine fratre luceat: siue quòd lumen à Sole accipiat, quasi luce lucens aliena Præterea & Nocticula dicta est: sub quo nomine etiam templum in Palatio dedicatum habuit.Hanc parturientes Iunonis Lucinæ nomine inuocabant : Iunonem quidem appellantes à iuuando : Lucinam verò, quòd partum in lucem proferre putaretur. Virgil.4 Ecloga.

Casta faue Lucina tuus iam regnat Apollo.

Et Catullus.*Montium Domina vt fores.*

Syluarumq; virentium
Saltuumq; reconditorum,
Ammiumq; sonantium,
Tu Lucina dolentibus
Iuno dicta puerperis,
Tu potens triuia & noto
Es dicta nomine Luna.

Græci ἀλέξιμον vocant. Alij Lucinam dictam putant,quòd & oculis & luci præsit:alij à luco,quem Romæ in Exquiliis habeat. Eadē & Proserpina dicta est, & Dictynna:quarū appellationum rationē vide suo loco.Apud inferos Hecate dicitur , vel quòd centum victimis placetur,vel quòd centum annos etrare faciat insepultos.Dicta est & Pergæa,à Perga Pamphiliæ oppido , in quo templum habuit insigne.Plures tamen Dianas fuisse Cic lib. vlt.de Nat.deor. scribit, sed illa notissima est , quæ eodem partu cum Apolline ex Ioue & Latona nata est Hæc ob virginitatis amorem, fertur hominum consortia fugisse,& vt à se libidinis pruritū amoueret,venando syluas incoluisse,paucarum virginum comitatu contenta Arcum ferebat , & pharetram,succincta semper incedens, & cothurno induta. Ob hanc causam syluarum & nemorum dea putabatur. Dicta est Fascelis, à fasce lignorum, vbi eius simulachrum abditū erat,quod occiso Theoante, Tauricæ regionis rege ab Iphigenia, Agamemnonis filia in Italia delatum est. Laudatissimum templum habuit apud Ephesios:aliud item in Taurica regione, vbi carne tantum humana litabatur Lucan.libro.1.

Et tauro Scythicæ non mitior aræ Diana.

Dianam autem dictam putant, quasi Iouianam διὰ τῆ διός. Triuiam, quòd viis præesse crederetur.

Diana fluuius Hispaniæ Tarraconensis.Ptolem. Pomp.Mela.lib.3.

Dianæ fanum,Ptolemæo Bithyniæ promontorium iuxta os Ponti Euxini *Scutari* appellat Sophianus.

Dianæ fons,Solin,in Sicilia,ad Camerinā vrbs.

Dianæ Ætolicæ lucus,apud Venetos est. Strabo.

Dianæ oraculum in Arabia felici,Ptolem.

Dianæ portus,in Sardinia.Ptolem.

Dianæ templum,in Sicilia,Eubœa,Achaia,Arcadia Troadæ,& alibi.Ptolem.Strabo Polyb.

Dianei,populi Galatiæ Steph.

Dianenses, Hispaniæ citerioris populi, in conuentu Carthaginensi.Plin.lib.3 cap.item 3.

Dianius,locus Dianæ sacratus.Festus.

Dianium,oppidum est Hispaniæ Tarraconensis, in ora maris Belcarici Ptol.inter Idetanorum oppida enumerat.

Diaphanes,est fluuius Ciliciæ, ea in parte quæ Syriæ contermina est:ita dictus ab aquæ perspicuitate Plin.lib.5.cap 27.

Diaphenum,Arabiæ vrbs.lib.Notit.

Diapolitus,Ægyptiotū rex,cui & nomen erat Amasis,sub quo fuit fames magna.Oros.li.1.c.8.

Diateusa, Insula Chio finitima, cuius meminit Plinius in descriptione Insularum antè Asiam lib.5.cap.31.

Diarrhæa , Cyrenaicæ regionis portus. Ptolem. *Zamra*, Marmolio.

Dias,vrbs Lyciæ quam Diades condidit. Steph.

Dias, Sophista Ephesius , Philippi Macedonis tempore.Philostrat.

Diasia,Milichj Iouis festa apud Athenienses fuerunt,vt Suidas & Lucianus in Charidemo docent.meminit & Aristoph.Agebantur autem, vt Hesychius scribit, cum peculiari quadam tristitia.

Diaūla,vna ex quatuor porticibus Romæ , quæ ad Meridianas regiones spectabat.

Dibon,i.abundans filius,aut abundantia intelligenti,æ vel ædificationis : aut Syriacè, fluxus. nomen loci Moabitarum,vbi colebantur idola Isa15.Nume.21.Ier.48.Est & vrbs Moabitarum primò, & postea Sehō regis Amortheorum, in tribu Ruben vltra Iordanem ad Orientem posita.Ios.13.

Dibon-gad,nomen loci,in quo filij Israël fixere tētoria,profecti de Oboth.Num.33.Lat.abundantia filij felicis,aut abundantia intellectus vel ædificationis felicis , siue abundantia filij accincti.

Dibutades,Sicyonius, primus figulus Corinthi. qui ex Creta docuit fingere , primusque personas tegularum extremis imbricibus imposuit.Plin.lib.37.cap.2.

Dicęa,vrbs Thraciç à Dicęo Neptuni filio,alias.

Dicæa,in Tyrrhenico sinu Ionum colonia Dicæarchia & Puteoli.Steph.

Dicæarchia,quod nunc Puteoli,quòd ea ciuitas quondam iustissimè regebatur. Nam Græci δίκαιον iustitiam vocāt,ἀρχὴν,principatū.Quidam scribūt Dicarchea. Sidonius Apollinaris.

Namque Dicarchæ translatus puluis arenæ

Dicæarchus,philosophus Misenius Cicero libro Tusc.

Tusc. Hic opinatus est hominum exordium nullum extitisse, tãquam semper fuerit humanum genus. Composuit tres libros, in quibus scribit, animam nihil aliud esse, quàm vim quandam atque potẽtiam æquabiliter fusam, tam in corporibus brutorum quam hominũ, quæ à corpore foret inseparabilis, vt à morte nullus sensus supereſſet, sed omnia cum anima morerentur.

Dicæarchus, Siculus è Messana, Aristotelis auditor, philosophus, orator & geometra, scripsit de repub. Spartiatarum, quem librum quotannis prælegere in loco publico cautum est iuuenésque auditum conuenire.

Dicæarchus, Lacedæmonius grammaticus, Aristarchi auditor. Suid.

Dicdica, Africæ propriæ vrbs. Anton.

Dicelictæ, apud Spartanos dicebantur qui lusus comicos leues & tenues obibãt. Cæl. lib. 6. c. 17.

Dicæogenes poeta, scripsit Tragœdias & Dithyrambos. Suid.

Diceæ, Thraciæ oppidum, in Bistonum gente. Plin. lib. cap. 11.

Dicæus Apollo dictus est, id est, iustus, qui cùm Thebæ ab Alexandro caperentur, aurum à fugiente sinu eius conditum, celatum diu & seruatum sit Cæl. lib. 23. cap. 19.

Dice, dea & præses iudiciorum apud antiquos credebatur, cuius ministri dicebantur Dicastę, quasi litium diremptores. Hæc Iouis filia & virgo esse dicebatur: virgo quia iudices puri integrique esse debent: Iouis verò filia, quia Iupiter est nomothetes princeps ac imperator vniuersorum. Cæl. lib. 21. cap. 16.

Diceneus Boroista, vir doctissimus, Gotthorum cõsiliarius, omnem eos edocuit philosophiam & Theologiam, sacella fieri iussit, sacerdotes instituit. Iornan.

Dictamnum, Cretæ insulæ oppidum. Ptol.

Dictæ, mons Cretæ, à Nympha eiusdem nominis quæ in eo colebatur: ita appellatus: Hinc Dictæus, a, um, quod pro Cretensi poetæ vsurpant. Virg. Egloga 6.

Dictææ Nymphæ nemorum iam claudite saltus.

Dictidium, Græciæ oppidum, Thucyd. lib. 5.

Dictis Galatiæ vrbs. Ptolem.

Dictum Britanniæ insulæ oppidum. libr. Notit. *Digannwy*, Camdeno.

Dictyma, Nympha Cretensis, quæ casses venatorios prima creditur inuenisse: vnde & Dictynna est appellata, cùm antea Britomartis vocaretur. Ferunt autem hanc in certa Dianæ consuetudine familiarissimè vsam fuisse, quæ & ipsa ob id à poetis nonnunquam Dictynna appellatur. Sunt qui Dictynnam à Minoe Cretensium rege adamatam ferunt, eiúsque vim cùm alioqui effugere non posset, ex edita rupe se in mare præcipitasse, retibúsque piscatoris exceptam fuisse, indéque nomen accepisse.

Dictynna, Cretæ insulæ vrbs, à qua mons Dictynnæus dictus Strabo.

Dictynneum, promontorium in Creta, similiter & delubrum Strabo, Vide BRITOMARTIS.

Dictys, vnus ex Cẽtauris, Pyrithoi manu in Hippodamiæ nuptiis interfectus. Ouid. lib. 12. Metamorph.

Dictys, Cretensis historicus, qui cum Idomeneo Troiam profectus, totum illud bellum Phœnicum litteris cõscripsit. Suidas, historiam Ephemerida composuit.

Dictys, piscator quidam, qui Perseum educauit Statius lib. 2.

Fluctiuagus volucrem comebat Perſea Dictys.

Dida, Pæoniæ præfectus, Demetrium Philippi filium veneno necauit. Liu. lib. 10,

Dida, pugil nobilis. Pausan.

Didascæ, Æthiopiæ sub Ægypto populi. Ptol.

Didattium Sequanorum vrbs in Belgica, Ptolm. *Talenberg.* Lazio.

Didaucana, Bithyniæ oppidum. Ptolem.

Didia lex, à Didio lata, post Fãniam legem duodeuiginti annos secuta est, cuius ferendæ duplex ratio fuit. Prima, vt non solùm vrbs Romana. sed vniuersa Italia lege sumptuaria teneretur. Secunda, vt non modò qui conuiuia maiore sumptu fecissent, sed etiam qui ad ea vocati essent, atque omninò interfuissent, pœna legis tenerentur, Macrobius lib. 3. cap. 17.

Didius Iulianus, XV. Romanorum imperator, anno ab vrbe 945. Hic vsque adeò parcus erat, vt porcellũ atque lepusculum ad se dono missum, in triduanas partiretur cœnas: prãdebátque interim paucis oleribus & herbulis contextus: cuius hic fuit vitæ exitus, vt à Septimio Seuero successore suo in abdita palatij balneas ductus extenta damnatorum more ceruice vltimum diem obierit. Author Sext. Aure.

Dido, siue Eliza, filia Bel, Tyriorum regis, quæ primis nuptiis Sichæo Herculis sacerdoti, iuncta fuit: quem cùm Pygmalion, Elizæ frater, thesauris eius inhians, ante aram obtruncasset, illa in somnis monita, cum iis quibus Pigmalionem inuisum esse sciebat, effossis clam thesauris, nauem conscendit, & in eam Africæ partem, quæ Zeugitana appellata est, delata, tantum sibi soli emit, quantum taurino corio posset circundare. Quo in loco, cum corium in tenuissimas partes dissecuisset, locúmque satis amplum complexa esset, vrbem condidit, quam Carthaginem appellauit, arcémque in medio vrbis, quam à corio bubulo Byrsam vocauit. Deinde cùm Iarbas Getuliæ rex, nuptias eius ambiret, recusantémque vi armisque cogeret, sibi ipsi manus intulit, præferens nimirum honesta morte occumbere, quàm prioris lecti iura secundis nuptiis polluere. Virgil. libro primo & quarto Æneid. fabulatur Æneam, capra Troiâ, à patria profugum, vi tempestatis Chartaginem fuisse delatum, Elisam

Elisámque amore eius captam, cùm præter spem desererentur, mortem sibi conciuisse. Quæ tamen res grauissimorum historicorum fide facilè refellitur, cui Carthaginem tradunt septuagesimo demum anno post Romam conditam, ab Elisa condi cœpisse. Ab Aeneæ verò in Italiam aduentu vsque ad vrbem conditam numerantur anni amplius quàm trecenti, quibus Albæ regnatum est. Hac de re extat elegans apud Ausonium Epigramma.

Didugna, Babyloniæ vrbs. Ptolem.

Diduri, populi in confinio Albaniæ, propè Labienos, quorum meminit Plinius libro sexto cap. 10.

Didyma, locus Thebaidis in Aegypto. Anton.

Didyma, locus & oraculum Mileti, Ioui & Apollini sacrum. Sũt etiam fontes Thessaliæ. Item duæ paruæ insulæ iuxta Syrũ. Et montes prope Laodiceam. Steph.

Didymæ, arum, insulæ Africæ, quæ Aegypto adiacent. Ptolem. Ciliciæ vicus, Steph.

Didymæ, insulę Siculi maris inter eas quas Aeolidas vocant. Pomp. lib. 2. Est & vrbs Libyæ. Steph. Siciliæ item oppidum. Ouid.

Didymeon, siue Didymaon, armorum artifex eximius. De quo Virg. 5. Aeneid.

Et clypeum efferri iussit Didymeonis artes.
Neptuni sacro Danais de poste reſixum.

Didymeus Apollo dictus est, quòd geminam speciem sui nominis præferat, illuminando, formandóque lunam. Ex vno enim fonte lucis, gemino sydere, spatia diei & noctis illustrat, Macrob.

Didymeum templum Apollini dicatum apud Miletum, quo priùs oraculum Brãchidarum, Plinio appellatum est. Strabo lib. 4. Post Possidium, inquit, Milesium est oraculum, Apollini Didymeo sacrum apud Branchidas, ad XVII. stadia ascendenti. Id à Xerxe incensum est, quemadmodum, cætera templa omnia, Ephesio excepto. Postea Milesij templum constituxerunt omnium maximum, quod propter magnitudinem remansit sine tecto, variis antiquatum artium donis sumptuosissimè ornatum.

Didymotichos, Thraciæ oppidulum in promontorio situm, sub quo Lapidicinæ Gregoras. item Cariæ locus, Suid. & in Asia minori circa Æoliam, Polyb.

Didymus, Argiæ vicus. Pausan.

Didymus, sic dicebatur Thomas Apostolus, Ioã. 11. & 20.

Didymus, vir Alexandrinus, qui licet à parua ætate oculis captus foret, diuinas tamen literas optimè callebat, & inter ecclesiasticos scriptores illustris fuit. Hieronymus. Quod cùm propter cæcitatem etiam elementorum ignarus esset, tantum miraculum sui omnibus præbuit, vt Geometriam, quæ vel maximè visu indiget, perfectè didicerit.

Didymus Alexandrinus alius, salsamentarij filius, quo nemo (vt Quintilianus inquit) plura scripsit, grammaticus fuit, & ad Augusti tempora peruenit, qui ob assiduam circa libros moram χαλκέντερος est appellatus: nam ad tria millia librorum & quingentos scripsisse dicitur.

Didymus monachus, maximus contemplationum doctor cognominatus. Hanc sententiam crebris sermonibus vsurpare & prædicare erat solitus: De prouidentia, atque iudicio apud temetisum semper exerce sermones, ac studiorum materiam memoria retine. Penè enim omnes in his peccamus: rationémque iudicij in corporũ differentia, in qua etiam est mundus, inuenies: prouidẽtiæ verò, in modis, quibus à malitia vel ignorãtia, ad virtutes, atque scientiæ culmen euehitur. Socrat. lib. 8. capit. 1. hist. trip.

Didymus, poëta, Georgica scripsit.

Didymus, philosophus Academicus.

Dienses, populi Macedoniæ, Plin. libro quarto cap. 10.

Dierna, Daciæ vrbs. Ptolem. *Cheio*, M. Nigro.

Diespiter, Iupiter, quasi dies, hoc est, lucis pater, vt in Satur. interpretatur Macrobius. Hora. lib. 1. Carm.

-- nanque Diespiter,
Igni corusco nubila diuidens.

Diethusa, insula Thraciæ adiacens, non procul à Cheroneso. Plin. lib. 4. cap. 12.

Dieuches, Medici nomen, Plin. lib. 20. cap. 5.

Digena, Arabiæ felicis vrbs. Ptolem.

Digentia, fluuius Italiæ, cuius meminit Horat. libro primo epist. ad Lollium. *Riuo del Sole*, Leandro.

Digeri, populi Thraciæ Steph.

Díglito, appellatur Tigris fluuius, vbi tardior fluit, hoc est vsque ad Medorum fines.

Dii, Thraciæ populi, Rhodopen incolentes. Thucyd. lib. 2.

Díouis, Iupiter appellatus est, quasi diem iuuans.

Dijpotes, Nili epitheton. Eustath. in Homerum.

Diaiau, i pauper domini, siue exhaustio, vel ramus domus domini, aut macilentus. Nomen viri 1. Paral. 4.

Dilæ, Galliæ Narbonensis portus, XII. M. pass. à fossis Marianis. Anton.

Dímales, Illyrij ciuitas, ab Aemilio, vi capta, anno ab vrbe 535.

Dimas, cursor nobilis, de quo Stat. libro sexto Theb.

Et bis in Isthmiaca victor clamatus arena
Phœdimus, alipedumque fugam prægressus equorum, Ante Dimas.

Dimastus, insula circa Rhodum. Plin.

Dimastus, mons in insula Miconæ, quæ est Cycladum prima: cuius quidem montis in-

colæ omnes calueſcunt. In hoc verò Hercules interemit Gigantes. Plin.

Dimona, i. ſterquilinium, ſiue coaceruatio, aut abundans numerus vel murus, ciuitas in tribu Iuda, Ioſue. 15.

Dimum, Mœſiæ inferioris vrbs. Anton.

Dimuri, Indiæ populi circa Indum fluuium. Plin.

Dina, i. iudicium, vel iudicans, filia Iacob ex Lia vxore. Geneſis 30. cap.

Dinæi, i. iudices, ſiue iudicia, populi. t. Ffd 4.

Dinamene, Nympha marina, Nerei, & Doridos filia, ita dicta ab eo quòd in mari plurimùm polleat. Heſiod. in Theogon.

Dinarchus Corinthius, iuſſu Polypercontis iugulatus. Plutarchus.

Dinaretum, promontorium Cypri, maximè Orientale. Plin.

Dindari, Dalmatiæ populi. Plin.

Dindrime, vrbs Macedoniæ, Steph.

Dindyma, Stephano, montes ſunt Troadis, à quibus Dindymene, Rhea Steph.

Dindymene, & Dindyme, dicitur Cybele, quòd in Dindymo, Phrygiæ monte, eius ſacra fierent. Sipont.

Dindymus, dymi, ſeu Dindyma, morum mons celſiſſimus Phrygiæ, ſiue (vt quidam volunt) Idæ iugum, in quo Cybeles ſacra à Gallis, miris ſuperſtitionibus ſolita ſunt celebrari. Propert. lib. 3.

Dindymus & ſacræ fabricata iuuenta Cybelæ.

Vide DINDYMENE.

Dine, locus Arcadiæ eſt, aquæ dulcis, iuxta mare Pauſan.

Dinia, Galliæ Narbonenſis vrbs. Plinius hodie *Digne*.

Dinię, Phrygiæ locus. Liu.

Dinócrates Meſſenius. Romæ in conuiuio temulentus muliebri ſaltauit habitu: poſtera die quum ab Achæorum imperio Meſſanum ad defectionem ſolicitare vellet, peteretque propterea præſidium à Tito Flaminio, de his reſpondit Flaminius, Videbimus: te verò miror tractare & ſaltare, & fœminam mentiri poſſe, quum res huiuſmodi moliri audeas. Plutarchus.

Dinocratus, Alexandri magni architectus, Alexandriam oppidum Aegyptiæ dificauit. Plin. in vit. Alexand.

Dinogetia, Mœſiæ inferioris vrbs. Ptolem. hanc Niger *Drimago* vocant.

Dinolochus, curſor velociſſimus, Pauſan. libro ſexto.

Dinomenes, ſtatuarius nobilis. Pauſan.

Dinomenes, Syracuſanorum tyrannus. Pauſanias.

Dinus, portus & locus in Lycia. Plin. libro 31. cap. 2.

Dinus Florentinus, medicus præſtãtiſſimus. Euſeb. Chron. continuator.

Dinus Mugellanus, Iuriſconſultus, Bononiæ ius ciuile profeſſus eſt, circiter annum 1300. Commentarios in eam diſciplinam complures ſcripſit, in quibus doctrinę puritatem cum primis ſecutus traditur. Hotomanus.

Dio, Conſul Romanus. Euſeb.

Dinoſthenes, ſtatuarius nobilis. Pauſan.

Dinoſycles, nobilis ſtatuarius.

Diobeſi. Thraciæ populi, quos Nectus amnis præterfluit. Plinius libro quarto capite vndecimo.

Diobulium, oppidum prope Pontum. Stephanus.

Diocæſarea, Cappadociæ vrbs, Plin. & Phrygiæ, Ptolem.

Diochites, vicus Aegypti, in quo ſepultus eſt Oſiris. Steph.

Diocles, primus rex Medorum. Euſeb.

Diocles Athenienſis, comicus poëta antiquus, cuius fabulas nonnullas commemorat Athenæus.

Diocles, medicus Caryſtius, Darij Hiſtaſpis tempore, reliquit & ipſe commentarios. Suidas.

Diocletianopolis, vrbs Theſſaliæ, inter Ediſſam & Theſſalonicam. Polyb. Anton.

Diocletiânus Iouius XXXVIII. Romanorum imperator, cùm XXII. annis, quibus in imperio fuit, res magnas geſſiſſet, depoſito imperio ruri vitæ reliquum egit, non minori libertate quàm rei familiaris tenuitate.

Diocleus, Orſilochi filius. Homerus.

Diochares Cæſaris libertus. Meminit Cice. 11. ad Attic.

Diodorij inſula Aethiopiæ iuxta fretum ſinus Arabici. Arrian. in Periplo. *Babelmandel*, Ramuſio.

Diodôrus, philoſophus Socraticus. Hieronym. quinque filias dialecticas inſignis pudicitiæ habuiſſe narratur, de quibus & Philoſop. Carneadis magiſter, pleniſſimam ſcribit hiſtoriam.

Diodôrus cognomento Chronus, Dialecticus ex Iaſſo Aſiæ ciuitate fuit, Platonis tempore, Euclidémque audiuit. Dictus Chronus ab Apollonio Chrono eius præceptore, cuius vt famam obſcurauit, ita & cognomen vſurpauit. Dialecticus etiam appellatus, quod (vt ait Laërtius) primus inuolutum differendi genus inuenerit. Hic apud Ptolemæum Soterem commorans, cùm inter epulas à Stilbone ſermones quoſdam dialecticos propoſitos extemplò nequiuiſſet exoluere, ob id à rege per iurgium Chronus appellatus, conuiuium deſeruit, ac edito per otium ſuper ea propoſitione libro, ex animi mœrore extinctus eſt. Diogenes Laërtius. Plinius libro ſeptimo capite 53.

Diodôrus Stoicus, Ciceronis præceptor in dialecticis, vt in Bruto ſcribit ipſe. Erat (inquit)

(inquit) cum Stoico Diodoro: qui cùm habitauisset apud me, mecúmque vixisset, nuper est domi meæ mortuus: à quo cùm in aliis rebus, tum studiosissimè in dialectica exercebar.

Diodôrus, comicus poëta, cuius comœdias enumerat Athenæus.

Diodôrus, Alexandrinus, filius Pollionis philosophi, eius qui composuit Dictionarium Atticum, floruit Adriani temporibus. Suidas.

Diodôrus præterea duos è Lydia Tiberi tempore Strabo commemorat ambos oratores.

Diodôrus Siculus scripsit historiam, quam Bibliothecam inscripsit: continet autem res Romanas & varias in libris XL. vt Suidas testatur, qui dicit eum floruisse sub Augusto.

Diodôrus Tarsensis, præsul. Hieronymus.

Diodôrus, qui & Triphon, XIIII. Syriæ rex, Flor. Liu. lib. 55.

Diodôrus: episcopus sapientissimus, velut quidam fluuius, perspicuus, atque torrens, oues quidem proprias irrigabat: luporum verò blasphemias penitus abluebat: ac generis sui nobilitatem spernens, libenter sustinebat quamlibet, pro fide, calamitatem. Sozom. libro 8. cap. 3. hist. trip.

Diógenes, Philosophus Cynicus celeberrimus, Antisthenis discipulus, ἀμεσόβιος, hoc est, in die viuens, vulgò appellatus, quòd omni abiecta solicitudine, cibum suum in singulos dies emendicaret. Habitauit in portarum vestibulis, & porticibus ciuitatum: cúmque se contorqueret in dolio, volubilem se habere domum iocabatur, & se cum temporibus immutantem. Hyeme enim os dolij vertebat in Meridiem, æstate ad Septentrionem, & vbicumque Sol se inclinaret, Diogenis prætorium vertebatur. Obiit fermè nonagenarius, mortíque vicinus iussit cadauer suum inhumatum abiici: quærentibúsque amicis, volucribúsne an feris corpus suum dilaniandum vellet relinqui? Minimè, inquit, sed bacillum apud me, quo illas abigam ponitote: irridens nimirùm amicorum præposteram curam, qui tantoperè de humatione cadaueris, omnis sensus expertis erant soliciti: quasi magnum quidam interesset, à ferisne, an à vermibus absumeretur. Cùm in patria adhuc esset, Pythiam consulit, quonam modo posset excellere: respondit, Si nummos adulteraret. Quo ille facto patria pulsu, Athenas venit, iam senex à Scytalo pirata captus, venundatúsque Xeniali Corinthio fuit, qui eum manumisit, eíque liberos suos ad erudiendum tradidit, apud quem Diogenes viuere voluit, quum posset ab amicis redimi. De eo scribitur, quòd cùm Antisthenes nullum discipulorum reciperet, & persecuerantem Diogenem remouere non posset, nouissimè claua minatus est, nisi abiret, Cui ille subiecisse dicitur caput, atque dixisse, Nullus tam durus baculus erit, qui me à tuo possit obsequio separare. Vtebatur Diogenes palliolo duplici propter frigus, peram pro cellario habuit, secúmque portauit clauam ob corpusculi fragilitatem, qua iam senex membra sustentare solitus erat. Ferunt accedentem Alexandrum rogasse, ne sibi apricanti à sole obstaret. Plutarchus in Apophthegm.

Diogenes tragicus poëta. Cæl. libro 9. capite tertio.

Diogenes Apolloniates, Anaximenis auditor tẽporibus Anaxagoræ.

Diogenes Sicyonius, qui Peloponnesiaca scripsit.

Diogenes Tarsensis, quæstionum poëticarum scriptor.

Diogenes Babylonius, Stoïcus Philosophus præceptor Antipatri. Cicero in Officiis.

Diogenes Laërtius, historicus, scripsit de vita & moribus philosophorum.

Diogenêtus, siue Dioginêtus, VII. Atheniensium iudex.

Diogenêtus, siue Dioginêtus, vnus itinerum Alexandri regis mensor, quem Plin. lib. 6. se sequi testatur.

Diogenêtus, ætate Cæsaris Antonini philosophi pictor egregius. Iulius Capitolinus.

Diogenêtus, Clitomachi pater illius Pœni, qui successit Carneadi, vocatus antè Hasdrubal.

Diogenianus, ex Heraclea grammaticus sub Adriano principe, scripsit Dictionarium per ordinem litterarum, multáque alia in arte grammatica. Suidas.

Diogenis, Æthiopiæ promontorium ad sinum Arabicum. Ptolem.

Diognetus, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 261.

Diognetus fuit pictor sub Antonino.

Diomeda, Homer. Iliad. 9. Phorbantis filia, quam è Lesbo abduxerat Achilles: & cum qua post raptam Briseida dormire consueuerat.

Diomedea, vrbs Dauniorum, à Diomede condita, & insula in qua Ardeæ cicures aduolitant, & sinum subeunt, in quas Diomedis socios mutatos aiunt. Est & Diomedea prope Argyrippam. Steph.

Diomedeæ, insulæ duæ, è regione Gargani, quarum altera habitatores habet, altera deserta est, vbi disparuisse aiunt Diomedem & socios eius ob dolorem in aues conuersos, quæ ob id Diomedeæ vocitatæ sunt. Has aues Iuba Cataractas appellat. Dentes eis esse dicuntur, oculi igneo colore, cætero corpore candidæ sunt, quæ in sola Diomedea insula visuntur.

Diomedei campi, vocati sunt in Apulia, qui in diuisione regni, quam cum Dauno fecisse di-

citur, Diomedi cesserunt.

Diomedes, rex Ætoliæ, Tydei & Deiphiles filius, qui cum reliquis Græcis ad Troiam profectus, adeò strenuè se gessit, vt post Achillem & Aiacem Telamonium fortissimus haberetur. Nam præter occisos à se reges, & singulares pugnas aduersus Hectorem & Æneam, alióque insignes Troianorum principes, & captos Rhœsi equos, Palladiúmque Troianis subtractum: Martem quoque in eo bello vulnerauit, Venerémque dextra manu, dum Æneam protegere vellet. Quamobrem dea indignata, Ægialem vxorem eius tanta libidinum turpitudine inuolúit, vt eius causa patriam exosus Diomedes domum reuerti noluerit, sed in Apuliam profectus, regni partem à Danno acceperit, ibíque Argos condiderit. Quidam ferunt Diomedem ab Æneа dolo occisum, eiúsque doloris impatientia in aues Diomedeas esse commutatos.

Diomedes, rex Thraciæ, qui cùm equos suos humana carne aleret, ab Hercule victus, equis suis in pabulum est obiectus. Ouid. in Ibin,

Vt qui Threycij quondam præsepia regis
Fecerunt dapibus sanguinolenta suis.

Idem 9 Metamorph.

Qui cum Thracij equos humano sanguine pingues
&c.

Diomedes grammaticus, multi ingenij vir.

Diomia, pars tribus Ægeidis, quòd Hercules illic Colyti hospitio susceptus, Diomum eius filium amauerit. Stepha. Vide CYNOSARGES.

Dion, vrbs in Eubœa ad Cynnæum. Cæl. libr. 15. cap. 24.

Dion, Cretæ insulæ promontorium, Ptolem. Vrbs ibidem, sed interius in mediterraneis, Plin. Epiri vrbs, Strabo. Thessaliæ oppidum, Steph. item Italiæ, Pisidiæ, Thraciæ, & Cœle Syriæ.

Dion Alexandrinus, philosophus præstantissimus, cuius frater Iopsius luctator erat. Is cùm à quodam probris ac conuiciis grauissimè fuisset lacessitus, ne verbo quidem maledictis respondit, videlicet philosophiæ dogmatum memor: sed hoc tantùm conuiciatori respondit, Ne gry quidem: vnde natum prouerbium, Dionis gry.

Dion Syracusanus, apud suos ciues potentia & facultatibus præditus, Platonem primò Syracusis audiuit, dum illic apud Dionysium ageret: apud quem ipse quoque in honore fuit. Sed postea (quòd esset ei propinquus & familiaris) cùm eum sæpe ad liberandas Syracusas, tum per se, tum per Platonem hortaretur, in suspicionem tyranno venit: quare in exilium actus, Athenas nauigauit: quo tempore Platoni ludorum præfecto, impensas de suo suppeditauit. Tandem à Platone (vt creditur) inductus, patriam tyrannide liberauit, exacto Dionysio. Plutarch.

Dion Cassius, patria Nicæus, historicus, vir consularis, scripsit Roman. histor. lib. LXXX. præterea res gestas Traiani principis, vitam Adriani Philosophi. Suid.

Dion Prusieus, sophista & Philosophus, cognomento Chrysost. prodibat in publicum amictus pelle leonis. Apud Traianum plerumque vixit, cuius familiaris, eodémque curru dignatus. Scripsit pro Homero contra Platonem libros quatuor. De virtutibus Alexandri Magni decem. Præterea, An mundus esset interiturus. De Comę laudibus. De laudib. Herculis. varias item orationes, editas. Suid. Dictus est autem χρυσόστομος, ex suaui nitidáque eius oratione.

Dione, vna ex Nymphis Oceani & Tethyos filia, Veneris autem mater, ex Ioue. Vnde & Venerem ipsam Dionæam cognominat. Virg. j. Æneidos,

Sacra Dioneæ matri diuisque ferebam,
Auspicibus cœptorum, &c.

Dionia, vrbs Cypri. Steph.

Dionysia, Ludi in honorem Bacchi, vbi maxima bibendi licentia permittebatur. His intererant populus & atheletæ passim coronati.

Dionysia, sub Decio, martyrio apud Alexandriam coronata, anno salutis 251.

Dionysia, vrbs Italiæ. Steph. & Ægypti, Ptolemæus.

Dionysiades, insulæ duæ circa Cretam. Diodor.

Dionysius, insula, quam aliter Naxum vocant à vinearum fertilitate sic dicta. Est & gemma mæstis nigro rubentibus maculis, quæ in aqua trita saporem vini facit. Plinius libro 36. cap. decimo.

Dionysides, Poëta tragicus ex Tarso ciuitate. Strab. lib. 14.

Dionysiodorus, geometra nobilis. in cuius mortui sepulchro affines reperisse dicuntur epistolam eius nomine ad superos scriptam, peruenisse eum à sepulchro ad infimam terram, essque eò, stadiorum XLIII. millia. Author Plin. in fine secundi.

Dionysiodorus, tibicen nobilis apud Plin.

Dionysiopolis ciuitas in Ponto, Cruni priùs dicta, ab aquarum defluxu: cùm verò postea Dionysij, simulachrum è mari ad locum appulisset, nomen inde recepit. Plin. Steph.

Dionysiopolis, vel Dionysopolis, vrbs Thraciæ. Plin & Pomp. Mela lib. 2.

Dionysiopolitæ, populi Dionysiopolim habitantes, Cic. 1. ad Q. fratr.

Dionysius, vini inuentor, Iouis ex Semele Thebana filius: quem & Bacchum & Liberum patrem nominamus. Vnde & Dionysia dicta sunt festa in honorem eius instituta. Vide Bacchus, & N. Comitem mythol. libro quinto, capite decimo tertio.

Dionysius hic, qui & Bacchus dicitur, vites, & vini

Doliche,insula,quæ priùs Icaros dicebatur, nonnulli nomen mari inditũ esse perhibẽt ex hoc nomine,& non ex Icaro Dædali filio.Steph.

Dolichéne,vrbs Comagenæ.Steph.

Dolichiste,insula è regione Chimerę Licij montis Pli.lib.5.cap.31.

Doliónes,incolæ Cyzici, aliàs Doliei,vel Dolionij.Steph.

Doliénus, x. Hyerosolymorum episcopus anno salutis 174.

Doliolum , vrbis Romæ tumulus in regione Auentina.P.Victor.

Dolionia,regno,circa Cizicum,Meletpolim versus,à qua Deliones populi dicti. Strabo libro 12.& 14.

Dolomena,Assyriæ regio,Strab.lib.16.

Dolon,vir Troianus, egregia pedum pernicitate præditus , qui cùm in castra Græcorum speculator missus esset , à Diomede & Vlysse deprehensus,consilia Troianorum spe conseruandæ vitæ illis aperuit : quem tamen vt proditorem falsa spe delusum occiderunt.Virg.lib.2.Ænei.

Dolónci , populi Thraciæ , à Dolonco fratre Bithyni.Steph.

Dólopes , populi Thessaliæ , in extremis finibus Phthiotidis,quibus Peleus (cuius imperio parebant)Troiani belli tempore Phœnicen præposuit , vt ex Homeri sententia refert Strabo libro 9. Hinc Dolopeius. Val. Flaccus 2. Argonaut.

---*odisse putant Dolopeia busta.*

Pli.Ætoliæ adnumerat Dolopes. Steph. Thessaliæ proximos facit à Dolope quodam dictos, & regionem Dolopiam vel Dolopeidem vocari scribit.

Dolus,author Mendesi. Columella.

Domacia,Thessaliæ vrbs.Laonic.

Domada,oppidum Hemuatarum , Arabiæ populorum cuius meminit Pli.lib.6.c.18.

Domana Armeniæ minoris vrbs, Anton. & Arabiæ felicis,Ptol.

Domanetica , Ponticæ prouinciæ regio satis ferax.per quam Amnias flumen illabitur.Strabo libro 12.

Domazanes,Arabiæ populi, Plin. in descriptione sinus maris Rubri Troglodytici &c.li.6.c.29.

Dometiopolis,Isauriæ vrbs.Steph.

Domiduca,Iuno dicta est , quia veteri ritu sponsas ad sponsos ducere prima nocte consueuerant : nuptiis autem Iuno præesse credebatur.

Dominica, vxor Valentis imperatoris , quæ Gothos ad euertendam Constantin. irruentes pacauit.

Dominicus Malatesta,Italus vir clarus,nullis liberis relictis obiit.

Dominicus,Maurocenus , Venetorum dux,Polã, Rubinum, Parenticum,Hemoniam & Humagum reip.subegit anno salutis 1149.

Dominicus Michael, Venetorum dux , classe instructa in Asiam nauigauit,ad Iopem Barbaros fudit , fugauit,multos cepit , Tyrum occupauit. Quam victoriam Emanuel , Græcorum imperator, ægrè tulit , classem Venetam reuocauit.Indignatus Dominicus, redeundo Rhodum & Chium insulas spoliauit.Samum quoque Mitilenas & Andrum , Spalatum & Traguriam vrbes Vngarorum vi cepit,Blond.libr. 5.decad.2.

Domitij plures fuerunt apud Romanos:Cn. Domitius,L.Domitius Nero, Domitius Ænobarbus.Pli.Liu.& Plutar.

Domitianus , grammatici nomen apud Romanos, ita dictus , quòd esset intractabilis & valde morosus.

Domitianus imperator,Tranquillo authore, Flauium Clementem patruelem suum (cuius filios etiam paruulos successores palàm destinauerat)interfecit:discipulum Pantomimi puberem occidit,nullam aliam ob causam quàm quòd magistro forma similis esset. Metium Pomposianum , quòd habere imperatoriam genesim ferebatur, & alias quasdam ob causas leuiculas necauit Philo Christianos crudeliter passim est persecutus , ac Dauidis consanguineos: & in exilium D. Ioan. Euangel. pepulit: ac deus vocari voluit

Domitius Vlpianus , iurisperitus , Alexandri à consiliis,anno ab vrbe 976.

Domitius Masus poëta scriptor Epigrammatum. Idem composuit bellum Herculis contra Amazones.

Domitius Nero , imperator Romanꝰ. Vide Nero.

Domitius Apher , Nemausensis , clarus Orator Neronis temporibus,qui ex cibi copia in quadam cœna,mox spiritum effudit.

Domitij ciuitas,in Isauria est,Steph.

Dommim, i. sanguinei , aut silentes : vel similes, vel Syriacè pecuniæ.regio 1.Reg.7.

Dominus Philosophus apud Cæl.lib.14.c.2.

Dómnus Demetriani episcopi filius , damnato, electo & excommunicato Paulo Samosateno, Antioc.ecclesiæ præfectus est Euseb.li.7. c. 26.

Don , fluuius,à quo Dodonam aliqui dictam putant.Steph.

Donacesa,Phthiotidis Agons.Plin .

Donátus , grammaticus , doctiss. D. Hieronymi præceptor.

Donatus,episcopus in Berœa , multa edidit miracula , inter quæ illud, quod sequitur , huiusmodi fuit. Draco enim circa pontem in via publica iacens,cibum habebat oues, capras, equos,boues & homines abripiens , deuorabat. Ad quam bestiam Donatus , sine gladio , sine aliquo iaculo,veniens,cùm illa leuasset caput, quasi voratura virum , tunc ille vexillum crucis ante faciem eius , digito designans in aëre, in os eius expuit. Bestia verò sputum mox ore suo suscipiens,expirauit : quam octo paria boum in vicinum campum traxerunt : vbi igne misso combusta est,ne aërem fœtore cor-

rumpere. Euseb. lib. 9. cap. 6 hist. Eccles.

Donatus, hæreticus, natione Afer, qui dicebat filium esse minorem Patre, & Spiritum sanctum F. l. 6.

Donettini, gens Molossiæ. Steph.

Donus, Molossidis fluuius. Steph.

Donus, LXVI. Romanorum episcopus, anno salutis 634.

Donus, II. Romanorum Pontifex XXXXIII. anno Salutis 634.

Donúsia, insula parua Rhodi, in quam Dionysius Ariadnen ex Naxo transtulit, cùm Minos pater eam persequeretur. Vnde corruptum vocabulum videtur, pro Dionysia. Steph.

Donussa, Achaiæ castellũ inter Ægiram & Pallenen. Pausan.

Donysa, insula in mari Aegeo, vna ex Cycladibus, in qua viride marmor nascitur. Virg. lib. 3. Aeneid.

Baccatámq; ingis Naxon, viridemq; Donysam.

Vide DIONYSIA.

Dor, i. generatio, vel habitatio ciuitas maritima in tribu Manasse, Ios. 11. & 17. Iudic. 1. 1. Paral. 7. 1. Machab. 15. Quidam falsò Stratonis Cæsaream appellatam existimant.

Dora, insula in sinu Persico. Steph Phæniciæ item maritimæ ciuitas. Ptol.

Dora, Fons inclitus Arabiæ non procul à Daulote alio quoque fonte, Plin. lib. 6. c. 28.

Doracte, insula in sinu Persico, cui Mazena quidam præfuit à quo Mithropastes. Satrapa Darium fugiens, hospitio acceptus est, nauigationis ducem postea sese illi præbens, quò in patriam, quod quærebat, remearet. Strabo li. 16.

Dorana, Galatiæ vrbs. Anton.

Dorath, Mauritaniæ Tingitanæ oppidum. Ptol.

Dórcades, insulæ. Plin.

Dorcas, i. capræa, vel damula nomen mulieris, quæ & Thabita Syriacè dicebatur, à D. Petro Apostolo à mortuis excitata, in Iope ciuitate. Act. 9.

Dorceus, cei, ab Ouidio 3. Metamor. numeratur inter canes Actæonis.

Dorda, id est, habitaculum scientiæ vel generatio scientiæ. filius Maol. 3. Reg. 4.

Dores, Herod. lib 1. populi in Asia, quos Crœsus subegit.

Dores, populi Doricæ, iuxta Aetoliam.

Doria, & Dorica, nomina partis Achaiæ, quæ propinqua est Athenis, dicente Platone. libr. 3. Legum, Dori pro Achiuis mutato nomine appellati, propter Doricum, à quo exules restituti fuerunt. Seruius verò secũdo Æneidos. Dorica (inquit) à Doro Neptuni filio dicitur.

Dorias, Indiæ extra Gangem fluuius. Ptol.

Dorienses, Cretæ insulæ, & Cirenaicæ regionis populi. Homer. Callimach.

Doriẽum Phrygiæ ciuitas. Steph.

Dórion, oppidum Peloponnesi, in tractu Messeniaco, iuxta quod Thamyras citharœdus Musas ad cãtus certamẽ prouocauit. Plin. li. 4. c. 5.

Doris, Nympha maris, Oceani & Tethyos filia, quæ Nereo fratri nupta immensam vim marinarum Nymipharum peperit, quæ è nomine patris, Nereides appellatæ sunt. Ponitur nonnunquam pro ipso mari. Virg. in Gallo,

Sic tibi cum fluctus subterlabere Sicanos,
Doris amara suam non intermisceat vndam.

Doris, Græciæ regio, iuxta sinum Malcacum, à tergo habens Oetam montem: ita dicta à Doro Neptuni & Alopes filio: ex qua regione qui originem traxerunt, quacunque terrarum in parte consederint, Dores appellati sunt. Hinc Doricus, ca, cum, quod pro Græcanico poëtæ nonnunquam vsurpant. Virg. 2. Aeneid.

--iuuat ire & Dorica castra,
Desertósque videre locos.

Doris, vrbs Doricæ regionis.

Doriſci, gens circa fontes Indi fluminis. Plin.

Dórij, & Dorienses, siue Dories, populi sic dicti à regione Doride, iuxta Maliacum sinum, cuius à tergo mons est Oeta. Sunt & eiusdem nominis populi in Asia Curibus vicini ad Carpathium mare, è superioribus oriundi, quorum frequens est mentio apud Herodo. lib. 1.

Doriscus, vrbs litoralis Thraciæ, ferè ex oppositio ad Samothraciam à Dori Nympha nominatur. Iuxta hanc, Herod. campus est magnus eiusdem nominis, per quem Hebræus amnis defluit. Plin. Doriscus (inquit) CXX. mille hominum capax: ita Xerxes ibi denumerauit exercitum. Fuit igitur tabulato cuipiam adsimilis, quo conferto, quantum militum esset, dignosci potuit. Alia enim ratio tantam multitudinem numerandi non suppetebat. Id pluribus lib. 7. Herod.

Doristus, v. Lacedæmoniorum rex.

Dorium, in Peloponeso Euboea, & Thracia oppidum. Strabo Messeniæ vrbs Pausan. & mons circa Cnidum. Pyli etiam oppidum, Hesych.

Dórius, Lusitaniæ fluuius, ad quem portus est & ciuitas. Ptol.

Dorius, Indiæ fluuius extra Gangem. Ptolem.

Dorobirza, Illyrij fluuius & vrbs. Laonic.

Dorocóttorus, vrbs Galatarum Aquilonarium, Steph.

Dorum, Ciliciæ vrbs. Plin.

Doros, Phœniciæ & Dariæ vrbs. Steph.

Dorothea, puella Alexandrina, nobili orta familia, ingentibus diuitiis, & propinquis nobilibus pollens: sed in ea ingenij atque industriæ bonorum, cæterarumque honestarum artium studia magis, quàm hæc, vigebant: formæ verò, ac decoris gloria tanta ei fuit, vt mirum ac speciale in ea Dei figmentum crederetur. Sed illa, quæ religione animi, & honestate vitæ pulchrior quàm vultu corporis esse studeret: æquissimo mentis iudicio, quod pulchrum ac decorum inter homines videbatur, id potius Deo consecrata, quàm

quàm vsui humano statuit indulgere, vt virgo Deo sacra persisteret. At tyrannus ad contemerandam virginem, ac polluendam eius castitatem animum intendit: comperto verò, quòd Christiana esset, quę secundum sua edicta pœnæ magis, quàm libidini subiiciendi videretur, in ambiguo positus, æstuare cœpit, & in quam se partem verteret, ignorare. Sed vbi dubios animos libido, quę ei latius dominabitur, obtinuit, & expectantem virginem pro martyrio ad supplicium rapi, per occultos nuncios de stupro interpellauit. Illa æque nefas sibi esse respondit templum sui corporis quod semel Deo consecrauerat, idolorum cultu, ac libidinis contagione polluere. Proinde se quidem ad mortem paratam esse. Ad quæ responsa tyrannus libidine accensus, cũ acriùs incalesceret, & nisi verbis acquieuisset, vt agere decerneret, omnibus virgo pudicissima facultatibus suis, domóque ac familia derelicta, noctu clam, cum paucis fidelissimis famulis, & cum amicissima comite castitate discessit, atque illusum tyrannum reliquit: Euseb. libro octauo capit. decimoseptimo histor. Ecclesiastic.

Dorótheus, Armeniæ prætor, anno salutis 29.

Dórticum, Ptole. lib. 3. cap. 7. Mysiæ superioris ciuitatis iuxta Danubium amnem.

Dórtium, nomen fœminæ, diminutionis seu adulationis causa sic prolatum, quasi dulce & amabile nomen.

Dorsenus, Fabius, Poeta comicus, cuius testimonio & versibus vritur Plinius libro 14. cap. 13.

Dorus, filius Epaphi, filium habuit Pygmæum, à quo Pygmæi dicti. Steph.

Dorus, Neptuni filius, regnauit in parte Græciæ, à quo Dori dicti. Seruius apud Virg. Aen. 2.

Dorus, vrbs Phœniæ, incolæ Doriæ, à Pausania Dorienses vocantur. Est etiam Cariæ vrbs. Steph.

Dory, oppidum Ponti.

Doryclus, filius Priami nothus, ab Aiace in bello Troiano interfectus, Hom. lib. 11. Illiaud.

Doryclus, frater Phinei regis Thraciæ. Virg. lib. 5. Aeneid.

Fit Beroe Ismarij coniux longæua Dorycli.

Et Paulò pòst.

Non hæc Rhœteia matres,

Est Dorycli coniux, &c.

Doryclus, primus cæsti victor in Olympiis, Cæl. Dorylæum, Ptol. lib. 5. capit. 2. magna Phrygiæ ciuitas. Plin. lib 5. cap. 29. Dorilaum vocat, iuxta quam oritur Hermus amnis, apud Steph. δορυλάϊον & δορύλαϊον nominatur.

Doryctea, Asiæ minoris regio ad Aegeum pelagus. Diodor.

Dórylas, nomen Nisamonis cuiusdam potentissimi, vnius ex iis, qui Perseo in aula Cephei vim inferre conati ab illo sunt interfecti. Ouid. 5. Metam.

Et Nasamoniaci Dorylæ ditissimus agri.

Dines agri Dorylas: quo non possederat alter

Latius, aut toridem tollebat farris acernos.

Dórylas, Centaurus. Ouid. 12. Metamor.

Dorylaus, fluuius in Phrygia.

Dorylæum, Ptolemæo ca. 2. lib. 5. magna Phrygiæ ciuitas. Plin. lib. 5. ca. 29. Dorylum vocat, iuxta quam oritur Hermus amnis.

Dorylaus, rei militaris peritissimus, magna familiaritate Mithridati Euergetæ deuinctus, Strabo lib. 10.

Dorylaus, legatus Deiotari Regis ad Cæsarem.

Dorylæum, Phrygiæ oppidum, non procul ab Hermi auniferi fluminis fonte. Steph. Plin.

Dosa, Assyriæ vrbs. Ptolem.

Dosa, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Dosareni, Arabiæ felicis gens. Ptol.

Dosaron, Indiæ intra Gangem fluuius. Ptol.

Dosci, Asiæ ad Pontum Euxinum populi. Strabo.

Doso, cognomen populare Antigoni Demetrij nepotis, inde tractum, quòd benignè omnibus promitteret, nec promissa præstaret: ille enim quiduis petentibus respondere solebat δώσω, id est Dabo, vnde natum prouerb. Dosones.

Dositheus, nomen ducis, 2. Mach. 12.

Dothaim, siue Dothã i. ritus, aut lex. locus in Iudæa, vbi Ioseph reperit fratres suos pecora pascentes. Gen. 37. qui etiam temporibus Hieronymi supererat in duodecimo à Sebaste miliario contra aquilonis plagam. 4. Reg. 6.

Dótium vrbs, Thessaliæ, in quam Gnidij migrarunt, quorum regio Gnidia vocatur, à Dotia Elati filia sic dicta, vel à Dotide vel Doro. Stephan.

Doueonia, Dadurcorum in Gallia vrbs. Ptolem. *Cahors*, Vineto. *Douue*, pagus, Lipsio in Amphitheatro.

D R

Drabéscus, Thracię regiuncula. Steph.

Dracę, Asiæ populi circa Caucasum, Trogus.

Drachinæ, Ariæ gens. Ptolem.

Draconus, Ausonio fluuius est, in Mosellam erũpens, hodie *Drauu*. Dtahonus legit Scaliger.

Draco, antiquissimus Atheniensium legislator ante Solonem, cuius leges Solon ipse, præterquã quę de cæde erant constitutæ abrogandas curauit, propter seueritatem. Nam vna omnibus pœna constituta erat, vt etiam qui desidiæ dãnati essent, aut qui olera surripuissent, capite plecterentur. Ob quam causam Demades dicere solebat, Draconem non atramento, sed sanguine leges scripsisse. Gel. lib. 11. ca. 18. Cuius rei causam cùm ab eo quidam quęsisset, respõdisse fertur, paruas quidẽ se culpas ea pœna dignas existimasse, magnis verò quam maiorem constituere non habuisse. Plutar.

Draco, homo quidam sceleratissimus. Vide PYTHIA.

Draco, Asiæ minoris mons, in Timolo desinens. Plin.

Dracon,

Dracon, fluuius ad radices Vesuuij montis. Proco.

Dracogena, à poëtis dicebatur vrbs Bœotiæ, à Gadmo, cùm quinque viris ex Dracone ab ipso interfecto natis, constructo. Dicitur & Thebæ.

Dracônus, insula in Lybia, Steph.

Draconum, mons & ciuitas in Icaria insula. Step.

Dracus, Achæorum dux, à L. Mumio Romanorum duce victus. Liu. lib. 52.

Dragmus, vrbs Cretæ. Steph.

Dragogi, Asiæ populi, quos Arrian. lib. 3. de gest. Alexandri, cum Drangis numerat.

Drances, vnus ex Latini regis proceribus, eloquens quidem, sed imbellis, Turno Rutulorum regi infensissimus. Virg. lib. 11.

Drangæ, populi Persici: vnde fœmininum Drangeis, & regio Drangiana. Steph.

Drangiana, prouincia in Asia maiore, quam Ptol. ab occasu & septentrione Aria & Bagoa monte terminari ait, ab oriente Arachosia.

Dransi, Thraciæ populi, Herod. lib. 5. ad editum puerorum sedentes plorant, & quascunque necesse sit illi, qui vitam ingressus est, perpeti humanas calamitates, recensent. Fato functos magna lætitia sepeliunt.

Dranus. Vide DARVS.

Drapsaca, Bactrianæ aut viciniæ vrbs, apud Arrian 3 lib. Alex.

Drasoca, Paropanisi & Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Dratigena, Asiæ regio, Polyb.

Drauca, Creta ciuitas. Isac. in Lycophr.

Draudacum, Castellum Penestiæ regionis. Liu.

Drauus, Pannoniæ fluuius, quem Danubius excipit. Darus. Ptolem. *Dra*, vulgò, vt testatur Lazius.

Draxum, Hesych. Siciliæ locus Sacer, vbi agricolæ dona offerebant.

Drecanum, locus Coæ insulæ, versus Occidentem, & pagus. Strabo.

Drépana, vrbs Lyciæ. Et Drepana, in plurali numero, vrbs Siciliæ. Steph.

Drepana, seu Drepanum, promontorium, & vrbs Siciliæ, trans Lilybæum promontorium, non procul ab Eryce monte: ita dicta, quòd δρεπανοειδὴς sit, hoc est, in modum falcis incuruata: vel ab eo quòd Saturnus, amputatis virilibus paternis, illuc falcem proiecerit. Ouid. libro 3. Fast.

Quique locus curuæ nomina falcis habet.

Drépane, in Phæacia. Est etiam Drepane in Bithynia, iuxta Astacenum sinum: item mons Æthiopiæ Bithynicam sic dictam aiunt à falce. Saturni. Steph.

Drépane, olim vocata est Scheria.

Drepanum, Cyrennaicæ regionis in Africæ promontorium, ad Syrtim maiorem. Ptolem. Item promontorium Ægypti ad signum Arabicum: & Siciliæ: & Icariæ, Straboni & Cypri insulæ: & Cretæ insulæ, Quæ varia apud recentiores Geographos nomina sortita sunt.

Drepsa, Sogdianæ regionis metropolis, & Drepsiani populi. Ptolem.

Drepánum, vrbs Libyæ: sunt & duæ insulæ circa Lebinthum. Steph.

Dresa, Misniæ in superiori Saxonia oppidum, situ aspectúque amœnissimum valido murorum circuitu, foueis, propugnaculis probè munitum, publicorum priuatorúmque ædificiorum nitore, cum præcipuis Misniæ vrbibus decertat. Ab Albi fluuio irrigatur, cuius margines pons, stupenda ob longitudinem serie, ex saxo durissimo fornicatus, coniungit, habens in citeriore latere Dresam antiquam, frequenti habitatione celebrem. Duces Electores Saxoniæ hîc sedem & Armamentarium posuerunt. vulgo *Dresden.*

Drésia vrbs Phrygiæ. Steph.

Dricca, Scythiæ fluuius. Iornand.

Drilon, Ptol. lib. 2. cap. 17. Dalmatiæ fluuius: qui à Scardo monte profluit, iuxta medium superioris Mysiæ, aliàs Drylon.

Drilophylitæ, Indiæ intra Gangem populi. Ptol.

Drimati, populi. Arabiæ felicis. Plin.

Drinius, Dalmatiæ fluuius. Plin.

Drios, Arcadiæ mons. Diodor.

Drobeta, Daciæ Ripensis vrbs. lib. Notit.

Drilonius, vrbs magna vltima Celticarum. Steph.

Drogo, Apuliæ comes.

Dromeus, parasitus quidam, à quo cùm quæsitum esset, an apud Chalcidem lautum pararetur conuiuium: respondit, Iucundi s sibi videri Chalcidensis cœnæ procemium ostreorum numero & varietate.

Dromiscos, insula Mileto nunc iuncta. Plin. lib. 2. cap. 89.

Dromochetis, Getarum rex, qui Lysimachum hostem bello captum mira clementia illæsum dimisit.

Dromos, Achillis insula, quia illuc vsque Iphigeniam à Diana raptam, ne immolaretur, est amanter persequutus. Cæl. lib. 14. cap. 4.

Drongilum, regiuncula Thessaliæ. Steph.

Dropici, Persici populi. Herodot.

Drosache, Serica vrbs. Ptolem.

Drosica, Thraciæ præfectura. Ptolem.

Druentia, fluuius, qui Rhodanum ingreditur. Vide ISARA. vulgò.

Drugéri, Thraciæ populi, Hebrum accolentes, vt vult Plin. lib. 4. cap. 11.

Druidæ siue Druides, aut vt alij scribunt, Dryidæ, Magi, seu sacerdotes fuerunt Gallorum maximo apud eos in honore habiti, ita dicti, quòd in syluis inter arbores degerent. δρῦς enim, quamuis peculiariter quercum significat, olim tamen pro quauis arbore accipiebatur. Hi solebant sacrificia publica & priuata procurare, religiones interpretari, adolescentes disciplinis instituere, rerum naturalium causas scrutari, de cæde, de finibus, cæteriſque

& vini vsum, atque cæterarum arborum fructus inuenisse fertur: cùm nimirum ipse orbem cum exercitu perambularet, vitem plantare, & ex racemis vinum torculari, ex quo ipse Liæus appellatus est, educere monstrauit. Virgil. in Georg. Præterea, cum ipse tempore Mosis in Aegypto degeret, eamque tot ac tantis plagis afflictam cerneret, ac perituram existimaret, Græciam petiit, Græcósque agriculturam, ac vsum vini docuit. Comest. in capit. 10. Exod.

Dionysius, Siciliæ tyrannus. Iustinus ex Trogo.

Dionysius, è Sicilia Carthaginensibus pulsis, occupatóque totius insulæ imperio, copias in Italiã traiecit aduersus Græcos, qui proxima Italiæ littora tenebant. Itaque Locros priùs expugnat, deinde Crotoniatas aggreditur, qui Locris auxilium tulerant. Is deinde Dionysius, quem paulò antè non Italia, non Sicilia capiebat, assiduis belli certaminibus, à Carthaginẽsibus victus, insidiis suorum interficitur. Iustinus ex Trogo.

Dionysius superioris filius, natu maximus inter fratres, patri, militum fauore successit, qui initio tyrannidis populum sibi libertate concilians, tria millia captiuorum è vinculis exire permittit. Tributa insuper populo per triennium remittit, sublatísque fratribus ac propinquis, quos metuebat, paulatim in cæteros grassatur. Itaque ob crudelitatem inuisus Syracusanis, bello expugnari cœptus, in arcem se recepit. Legatos etiam Syracusanos de pace, contra ius gentium retinuit. Tandem vi pulsus ex arce profugus clam in Italiam, Locros concessit, qui sub eius erant potestate. A Locrensibus verò ignaris quòd exul esset, exceptus, solitam quoque in eos exercuit sæuitiam sex annis, tapinis stupríque omnia complendo: deinde Locrensium conspiratione ciuitate eiectus, in Siciliam rediit: ibi Syracusas, securis omnibus, post longum pacis interuallum per proditionem recepit. Cumque grauior esset, iterata conspiratione, duce Dione Syracusano, cùm Corinthorum auxilio obsideretur, depósito imperio, arcem Syracusanis tradidit, atque in exilium Corinthum profectus est, ibíque ludi magistrum agens, pueros in triuiis docebat. Trogus. Erat enim eruditus, vtpote Platonis auditor olim. Interrogatus iam exul, qui ei Philosophia profuisset: respondit, Vt æquo animo ferrem talem fortunæ mutabilitatem. Regnauit hic annis triginta octo. Plutarchus in regiam Dionysij puluerulentam fuisse, propter eorum multitudinem qui geometricas in puluere figuras describebant. Huius Dionysij cùm omnes Syracusani interitum optarent, quædam anus sola quotidie Deos orabat, vt ipse diu incolumis ac superstes esset: quod quidem audiens tyrannus admirabatur, & causam quærit. Ait illa, cùm puella essem, & grauem tyrannum haberemus, carere eo cupiebam: ac successit illi grauior: & cùm illo item carere cupiebam, tertium te importuniorem excepimus: timens ergo deteriorem succedere tibi, caput meum pro tua salute deuoueo, tam facetam mulieris audaciam tyrannus erubuit. Hic Dionysius accepta tragœdiarum victoria, indéque nimio gaudio perfusus, expirauit. Plinius lib. 6 cap. 53.

Dionysius Philosophus Heracleotes, Zenonis Stoici auditor, qui cùm renum morbo laboraret, cruciaretúrque dolore intolerabili, succumbens dolori clamabat, falsa esse quæ è Zenone didicerat. Zeno enim & Stoici omnes hoc habent dogma, dolorem scilicet non esse malum, sed indifferens.

Dionysius dialecticus, & Bithynia commemoratur. Strab. lib. 11.

Dionysius Corinthius, vt Suidas scribit, vt alij Afer ex Bysante ciuitate, temporibus Augusti, scripsit Geographiam versibus hexametris.

Dionysius Alexandrinus grammaticus, peruenit ad Traiani tempora cuius Bibliothecæ & epistolis præfuit. Suid.

Dionysius Milesius historicus scripsit res Persicas, & quæ post Darium secuta sunt. Suidas. Philostrat. hunc scripsit, Adriano principi, ob ingenium acceptũ fuisse, à quo Satrapes factus sit, adscriptúsque inter equites.

Dionysius Halicarnasseus, Augusti temporibus Romanam scripsit historiam. Suidas. Scripsit etiam de characteribus antiquorum oratorum. Præterea de compositione orationis, & elocutione, quomodo fiunt Epithalamia, Epitaphia Panegyrica, quę Theodorus Gaza in Latinam orationem conuertit.

Dionysius, Heracleonis filius, tyrannus, apud Heracleam & Antiochiam regnauit. Strabo lib. 16.

Dionysius Areopagita, præsul Athenięnsis, Pauli discipulus, vt scribitur in Actis Apostolorum, solus Paulo concionante è Philosophis qui aderãt credidit. Hic cùm esset in Aegypto, quo se disciplinę causa contulerat, videretque Eclipsim nulla ratione, cùm Christus passus est vnà cum Apollophane sophista præceptore suo, dixit: Aut Deus naturæ patitur aut mundi machina dissoluitur. Scripsit (vt quidam existimant, alij recentiorem dicunt) ad Timotheum præsulem Ephesi de diuinis nominibus libros xii. de Hierarchia cœlesti, de cœlestibus ordinibus: præterea alia complura opuscula, vt ait Suid. Vide Nicephor. lib. 2. cap. 20. & Metrod. in eius vita.

Dionysius, Corinthiorum præsul sub Marco & L. Antoninis, doctrina & sanctitate clarus, scripsit epistolas quasdam valde laudatas. Hieronymus, vixit anno domini 166.

Dionysius, præsul Alexandrinus, Origenis discipulus, cuius operum meminit Hieronymus.

Dionysius Papa, circiter annum à natali Saluatoris ducentesimum sexagesimum octauum tã presbyteris vrbis Romæ, quàm aliarum gentium templa, cœmeteria, ac parochias diuisit. Præterea episcopis Dioceses distribuit, mandauitque, vt vnusquisque suis finibus, limitibúsque contentus esset. Platina.

Dionysius Gorgyiensis, in Gorgyia loco Sami colitur. Steph.

Dionysius, Apostolorum discipulus, sextus Viennensis episcopus, vir pius, & eruditissimus. Ado Arch. Vienn.

Dionysius, Hammonis regis Libyæ & Amaltheæ filius Berosus.

Dionysius, Phocensium dux, anno ab vrbe 251.

Dionysius XXIII. Romanorum Pontifex, annis x. anno salutis 267.

Dionysius, cõsul, collega Florentij, anno ab vrbe 1182.

Dionysopolis, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptole. Et Phrygiæ, Plin. Item in Libya. Steph.

Diope, vrbs Arcadiæ. Steph.

Diopœnus, nobilis Cretensis sculptor. Plinius.

Diophanes, Mitylenæus rhetor, Gracchi præceptor. Cicero in Bruto.

Diophanes, vir Bithynicus, Vticensem, totum Dionysium, Pœni Magonis librorum de Agricultura interpretem, per multa diffusum volumina, sex epitomis circumscripsit. Columel & Varro.

Diopolis ciuitas Emporiensibus vicina, quam murus diuidit, quosdam ex Indicetis Inquilinos prope se habens, qui etsi per se suam agerent rempublicam, communia tamen habere mœnia cum Græcis tutelæ gratia, voluerunt. Strab. lib. 12.

Diores, vir quem Turnus interemit. Virgilius libro 12.

Diorduli, Taprobanæ insulæ populi. Ptolem.

Dioryctos, nomen insulæ, id est continenti abscissa.

Dioryctus, locus est Acarnaniæ trium stadiorum longitudine, vbi Leucadia insula olim opere accolarum à continenti fuit abscissa, idémque, reddita, Ventorum flatu congeriem arenæ accumulantium. Plinius libro quarto cap. 1.

Dios hieron, id est, Iouis templum, oppidulum Ionicæ, inter Lebedum & Colophonem. Stephan.

Dioscorides Anazarbeus, medicus, M. Antonij & Cleopatræ familiaris, scripsit libros VIII. de Materia medica.

Dioscorius, Miræus, grammaticus, præfectus prætorij Leonis imperatoris, ac præceptor filiorũ eius. Suid.

Dióscoron, insula in finibus Italiæ, è regione

Lacinij promontorij. Plin.

Dióscorus Alexandrinus, à synodo Chalcedonensi D C. episcoporum damnatus, anno salutis 453.

Dióscorus, consul, collega Eudoxij, anno ab vrbe 1195.

Dióscorus, sub Decio, martyrio apud Alexandriã coronatus, anno salutis 251.

Dióscorus, nomen mensis. 3. Mach. 11.

Dióscorum, vicus in Libya, vbi Dioscuri Paridem persecuti, Helenam rapuerunt. Steph.

Dióscuri, à Græcis dicuntur Castor & Pollux, quasi Iouis filij. Antiquitas credidit, hos salutares esse nauigantibus, si gemini apparerent (apparent autem ignis specie, antennæ aut malo insidẽtes) cõtra tristes, si singuli. Dioscuri, apud Græcos (inquit Cicer lib. 3. de Natura Deorum) multis modis nominantur. Primi tres qui appellantur Anaces, Athenis ex rege Ioue antiquissimo & Proserpina nati, Tritopatreus, Eubuleus, Dionysius. Secundi Ioue tertio nati ex Leda, Castor, & Pollux. Tertij, dicuntur à nonnullis Aleo, Melampus & Emolus, Atrei filij, qui Pelope natus fuit.

Dioscurias, Italiæ promontorium, Diodor.

Dioscuriades, vel potius Dioscurias, vrbs in Colchide, nunc deserta, quondam adeò clara, vt nonnulli prodiderint ex ea trecentas nationes quę dissimilibus linguis vterentur descendisse, & postea à Romanis centum triginta interpretibus negotia ibi gesta fuisse. Stephanus. Dioscurias vna est ex Leucis insulis in Africa, item alia iuxta Pontum, quæ Sabastopolis vocatur, & priùs Æa dicebatur. Est etiam insula Dioscoridis in mari rubro. Stephanus.

Diospage, Mesopotamiæ oppidum in campestribus situm. Plin. 6 cap. 26.

Diospolis, Aegypti ciuitas, quæ Hecatompylos quandoque dicta fuit. Sunt & aliæ locis aliis hoc nomine in Aegypto quatuor præter hanc pusillæ ciuitates: item in Lydia, in Palæstina. Apud Stephanum etiam Arabiæ ciuitas est, Berythus postea vocata. Multa ad eius historiam traduntur à Stephano.

Diosthenosia, fons in Andro insula, qui quotannis, nonis Ianuariis, vini sappore fluit. Plin. lib. 2. cap. 103.

Diotima, nomen est mulieris philosophiæ sectatricis, cuius lectionibus interesse nõ erubescebat Socrates, Plato in Symposio.

Diotimus, Athenienſis viri nomen, qui cognominabatur Chorias. Cæl. lib 29. cap. 1.

Diotrephes, vir pessimus, vt testatur Ioannes in tertia sua epistola.

Dioxippus, nobilis athleta. Plin.

Dioxippus, poëta comicus, cuius fabulas commemorat. Suidas.

Dioxippus, miles Alexandri Magni, mira fortitudine prouocatus à Corrago (quem Horratum vocat Curtius) milite item Macedone, clara

claua eum cæcidit. Ælianus,& Curtius lib.8.

Dipæa,vrbs Arcadiæ. Steph.

Diphilus, Athenienſis imperator, anno ab vrbe 311.

Diphilus, fuit Architectus in perducendis ad finem operibus tardiſſimus: adeò vt locum fecerit in prouerbio, Diphilo tardior. Cic. ad Q. fratrem lib.3.

Diphri,vrbs Phœnicum,Steph.

Diphnias, vrbs Theſſaliæ circa Lariſſam, vbi aiunt Apollinem primùm eſſe pranſum, cùm ex Tempe purgatum rediit. Steph.

Dipœna, Arcadiæ oppidum.Pauſan.

Dipœnus è Scyllis, qui marmore ſculpendo primi omnium inclaruerunt. Ij Sicyonem ſe contulere, quæ diu fuit officinarum omnium metallorum patria. Plinius libro 36. cap 4.

Dipolis, Lemnus vocatur: habet enim in ſe Hephæſtiam & Myrinam.

Dippo, Hiſpaniæ vrbs inter Cordubam & Ementam, Anton.

Dipſa, nomen lenæ quam Ouidius ſuis carminibus inſectatur, quòd puellam ſuam meretricia arte inſtrueret.

Dipſe,locus in Arabia, montibus aſper, & aquarum inops. Vnde hoc nomen traxit. Plin.libro 6. cap.29.

Dipſum, vel Dipſas, fluuius Ciliciæ ex Tauro profluens. Lucan. lib.8.

Dirades, pars tribus Leontidis, à Dirade quondam dicta. Steph.

Diradiotes Apollo dictus eſt, à Dira loco vbi vaticinabatur. Dabat ibi mulier oraculum, ſed priùs eam viri concubitu abſtinere oportebat. Singulis autem menſibus agnum noctu immolabat, cuius ſanguinem cùm epotarat, repentè dei numine afflari credebatur. Palæph. lib.1. de deorum cogn. Pauſan.

Diræ, quaſi deorum iræ, Acherontis & Noctis filiæ, animorum ſibi malè conſciorum exagitatrices. Seruius in illud Virgilij 12. Æneid.

Dicuntur geminæ peſtes cognomine Diræ,
Quas & Tartarea Nox intempeſta Megæram
Vno, eodémque tulit partu, paribuſque reuinxit
Serpentum ſpiris, &c.

Diras eaſdem facit cum Furiis, & in cœlo quidem Diras vocari ait, in terris Furias & Eumenides, apud inferos autem Stygias canes.

Dirbæ, locus Scythiæ, in quo Theos ciuitas eſt, ſi rectè legitur apud Stephanum.

Dircæus, inſignis poëta fuit, qui primus omnium tubam æneam comperiiſſe dicitur, ac tubæ modulos dediſſe. Nam cùm Lacedæmonij bellum adueſus Meſſenios gererent, diúque traherent dubium Martis euentum, reſponſum acceperunt ab Apolline, vt, ſi vellent vincere, Athenienſi vterentur duce: à quibus rogati Athenienſes, in contumeliam ipſis Dircæum quendam claudum, luſcum, omniſque ex parte corporis deformem, dederunt. Vſi ſunt eius auxilio Lacedæmonij, quibus ille cantum tubarum monſtrauit, quarum ſono & clangore territi Meſſenij, fugam fecerunt, adeptíque ſunt victoriam Lacones. Iuſtin. lib. 3. at in codice Iuſtini ſcriptum legitur, Dirtæus.

Dirce, Lyci Thebarum regis vxor, quam ille repudiata Antiopam vxorem duxerat: quæ cùm Antiopam grauidam eſſe animaduerteret (nam poſt repudium à Ioue compreſſa fuerat) ſuſpicata virum ſuum clàm cum illa conſueſcere, in vincula eam coniecit. Verùm inſtante iam partus tempore, Iouis miſeratione vinculis ſoluta, in Cithæronem montem confugit; vbi Amphionem & Zetum gemellos peperit, qui poſtea Lycum interfecerunt: Circen verò caudæ indomiti equi alligarunt: quæ diu ita per terram raptata tandem deorum commiſeratione in ſui nominis fontem conuerſa eſt, non procul à Thebis. Propertius lib.1. Lucan. libr.3. Ab hoc fonte Thebani dicti ſunt Dircæi. Virg. 2. Ecloga,

Amphion Dircæus in Actæo Aracynto.

Dirce Babylonia, quæ ſua forma tumens, cùm Palladi conuitiaretur, inter lauandum in piſcem conuerſa eſt. Ouid.lib.4. Meta.

Dirce quam verſum ſquamis velantibus artus
Stagna Palæſtini credunt coluiſſe figura.

Dircenna,fons eſt gelidiſſimus in Hiſpania Tarraconenſi, non procul à Bilbili. Mart. libro 1.

Auidam rigens Dircenna placabit ſitim.

Dire, promontorium & vrbs eiuſdem nominis iuxta Æthiopiam. Steph.

Dire, ciuitas Athenienſium ſocia. Steph.

Direa, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs in Nili ripa, Plin.

Dirini, populi in ſecunda regione Italiæ à Plinio collocati lib.3.cap.11.

Dirtis, mons Mauritaniæ, quem propter altitudinem, cœli columnam vocauerunt. Ex euentu ab Atlante rege in eum mutato, nunc Atlas vocatur.

Dirphys, mons Eubœæ, vbi Dirphya Iuno colitur. Steph.

Dis, Iouis & Neptuni frater, inferorum Deus, quem & Plutonem appellamus: vtroque nomine à diuitiis deducto, quæ ab inferis, hoc eſt, ex intimis terræ viſceribus eruuntur.

Dis, qui & Samothes dictus fuit, Noæ filius, primus omnium Celticas colonias fundauit.

Diſan, filius Seïi Horræi, Geneſ. 36. Filius item Anæ filij Sebeon ibidem lat. Trituratio, ſiue pinguedo, vel cinis, aut dens, vel ebur abundans.

Diſcera, Natio in Cyrene, quam Cornelius Balbus cùm pleriſque aliis duxit in triumpho. Plin. lib.5.cap 5.

Diſoræ, populi Thraciæ. Steph.

Dista, Ariæ regionis oppidum. Ptolem.

Dithyrambici, poëtæ à Dithyrambo Baccho dicti, quorum peculiare fuit verbis vti compositis, nodosis, implicitisque, sed & tumentibus. Vnde Dithyrambic' intellectus de obscuro dicitur, nec cuiuis pernio. Dicti sunt & Amphianactes, frequentissimè ita exordirentur. Ἀμφί μοι ἄνακτ' Cæl. libro septimo, cap. 5.

Dithyrambus, nomen quo Bacchus vocitatus est, quòd iterum satus fuerit, διὰ τῶ δὶς εἰς θύραν ἀναβαίνειν, quòd per duas veluti portas in vitam ascenderit. Bis enim natus creditur ex vtero matris Semeles & femore Iouis: vel Bacchus dictus est Dithyrambus, quasi Lithyrambus, vt est apud Pindarum, quòd Iupiter illum assumsisset femori, ac mox eo in lucem prodituro, inclamasset λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα, id est, solue futuram. Lactantius.

Dithyrambus, vir Thebanus, à quo creditur genus illud versuum fuisse cognominatum in honorem Bacchi factum. Horat. libro quarto Carm.

Ditiones, Dalmatiæ populi. Plin.

Dittani, populi Hispaniæ, ab Austro Celtiberis proximi. Strabo lib. 3.

Diua, Albionis insulæ fluuius. Ptolem.

Diudurum, vrbs XV. M. pas. à Lutetia distans. Anton.

Diuio, vrbs celeberrima, & metropolis Burgundiæ Ducatus, quasi Diuiopolis, id est, Diuorum, seu deorum ciuitas. Hanc olim Hedui, seu Sequani populi occupabant: vulgò *Dijon*, Munst. lib. 1. Cosm.

Diuitiaticus, Heduus, hospes & laudator Ciceronis & Cottæ, naturæ rationem sibi notam esse profitebatur, & partim auguriis, partim, coniectura quæ essent futura dicebat. Meminit Cic. 1. de Diuinat.

Diuodurum, vrbs quondam Austrasiæ, modò Lotharingiæ metropolis, alio nomine Metis: vulgò, *Metz en Lorraine*. Ptolem. lib. 2 capit. 9. tab. 3. Euttop. Aliis Theonis villam vulgò *Tenuille*, esse putant.

Diur, Mauritaniæ Tingitanæ fluuius. Ptolem.

Dius, X X V I I. Hierusalem episcopus anno salutis. 205.

Dizerus, vrbs Illyriæ, dicta nimirùm, διὰ τὸ δίζασθαι τὴν μήδειαν, quòd illic quæsita sit Medæa. Steph.

Dizoatra, Armeniæ minoris oppidum. Ptolem.

Doana, Indiæ fluuius extra Gangem, Ptolem.

Doanæ, populi, ibidem.

Doberæ, Thraciæ populi. Herodot.

Dobabyca, Illyrici vrbs munitissima. Laonic.

Dóberus, vrbs Pæoniæ. Steph.

Dochi, Æthiopiæ sub Ægypto populi. Plin.

Dociraua, Daciæ ciuitas. Ptolem.

Docimeum, vrbs Phrygiæ. Steph.

Dóclea, Liburniæ vrbs, Ptolemæo, hodie Antibaris, huius incolæ dicti sunt Docleatæ, quorum meminit Plinius libro tertio capite 22.

Dodau, i. dilectio aut mammilla eius, vel patruus eius, nomen viri 2 Paral. 20.

Dodanim, i. Dilecti vel patruelis somnus, aut mammilla dormientis, filius Iauan. Genes. 10. à quo Rhodij.

Dodôna ciuitas Chaoniæ regionis Epiri, iuxta quam propinquum erat nemus Iouis sacrum querneum totum, vbi Iouis Dodonæi templum fuisse dicitur, & in eo oraculum omnium quæ apud Græcos fuerunt, vetustissimum. In quo duas columbas consulentibus responsa dedisse quidam fabulantur, quarum altera Delphos, altera verò in Ammonis Iouis templum volauit. Alij arbores ipsas vocales fuisse volunt, & consulentibus oracula edere solitas. Hinc Dodonæus Iupiter, qui in Dodonæo nemore colebatur. Item Dodonæum æs tintinnabuli quoddam genus, diu noctúque continuo crepitans: vnde & ad homines iusto loquaciores prouerbiali metaphora transferri solet Ausonius:

Nec Dodonæi cessat tinnitus aheni.

Dictam autem volunt Dodonam à Nympha quadam marina eius nominis: aut, vt aliis placet, à Dodone quodam Iouis & Europæ filio. Steph. vel potius à Dodanim, filio Iauam, quorum posteri suis superstitionibus veri Dei cultum à Noa sincerè traditum fœdarunt.

Dódone, Iouis & Europæ filia, quæ Dodon dicitur.

Dodone, locus quem Deucalion ex oraculo condidit, collectis his qui superfuerãt diluuio, Dodonémque appellauit ab Oceani filia Dodone. Vnde Dodonius, nia, nium.

Dodona item, fons est, qui cùm sit gelidus, immersas faces extinguit: si extinctæ admouentur accendit. Idem meridie semper deficit, qua de causa Anapauomenon eum vocant: mox increscens ad medium noctis, exuberat ab eo sensim deficit. Plin. l. b. 2.

Dodônides, Nymphæ fuerunt (vt Pherecydes ait Liberi patris nutrices, ita dictæ à Dodona Epiri ciuitate. Hæ & Atlantides vocantur, quarum nomina sunt, Ambrosia, Eudôta, Pasithoe, Coronis, Plexaura, Pytho, Tythe.

Dœantes, campus & vrbs Phrygiæ. Acmonem enim & Dœantem fratres fuisse aiunt, à quibus Dœantium & Acmonium nemora dicta sunt. Steph.

Dœg, i. solicitus, siue piscator, vnus ex pastoribus Saül. 1. Reg. 21.

Doij, Arabiæ felicis gens, in Panchæa insula. Diodor.

Dolabélla, cognomen ciuis Romani.

Dolates Vmbriæ populi, qui Salentini cognominantur Plin.

Dolba, vrbs Adiabene. Steph.

Dolicæ insulæ, Arabiæ felicis, in Indico mari. Plin.

controuersiis cognoscere, si quis decreto non stetisset eidem sacrificiis, hominum sermone & congressu interdicere, Cæl. Comment. li. 6. Immortales, animas, & mundū non genitum asserebant: in primis autem hoc nitebantur persuadere: non interire animas, sed ab aliis post mortem transire ad alios: atque hoc maximè homines ad virtutem excitari putabant, metu mortis neglecto: Hanc religionem (inquit Suetonius) sub Augusto interdictam, Claudius imperator quintus penitus aboleuit. De his etiam Cic. lib. 1. de diuinat.

Drumma, fluuius ex Alpibus erumpés, qui tribus à Valentia leucis Rhodanum ingreditur, & hodie *Dronia* vocatur, vt Scaliger scribit.

Druphegis, Daciæ vrbs. Ptol.

Drusias, Iudææ vrbs. Ptol.

Drusilla, vxor Felicis præsidis Iudææ. Act. 24. Sic etiam dicta est Liuia vxor Augusti.

Drusillanus, nomine Rotundus, seruus Claudij Imperatoris, dispensatórque Hispaniæ citerioris. Plin. lib. 33. cap. 11.

Drusipara, Thraciæ vrbs. Ptol.

Drusomagus, Ptolem. vrbs Rhœtiæ hodie Campidoniæ, alij *Kempten*, alij *Memmingen* esse hodie dicunt.

Drusus, vir Romanus genere & eloquentia magnus, sed ambitiosus & superbus, Catonis auus. Cic. lib. 4. de Fini. Interfectus is est domi suæ, Cic. pro Milone.

M. Liuius Drusus, cognomento Salinator, vna cum Cl. Nerone, collega suo in consulatu Asdrubalem vicit. Virg. libro sexto Æneid.

Drusus, Liuię Augustæ filius, in Germania periit: de cuius morte extat Ouidij carmen consolatorium ad Liuiam matrem.

Iul. Drusus publicola, haud immeritò claruit, quòd domus eius pluribus partibus vicinis cóspicua cùm pateret, & quinque eam talentorum omninò sumptu faber quidam euertendam, atque commodiùs dirigendam suscipere vellet: Decem (inquit) dabo, si totam ita exponas conspicuam, vt vniuersi ciues, nedum vicini, perspicere queant, qua domi meæ ratione viuatur: nempe vir erat modestus, ac frugi, nec ei forte eiusmodi domus perspicuitate opus erat, qui virtutis egregiæ specimen, & præclaræ vitæ documenta eruditissima quotidie foris dabat Putarch.

Druzon, Phrygiæ maioris oppidum, Ptolem.

Dryades, Nymphæ syluarum præsides, ita dictæ à Græco nomine δρῦς. Virg. 1. Georg.

Ferte simul Faunique pedē, Dryadésque puellæ.

Dryana, vrbs Ciliciæ à Dryeno condita, Chrysopolis postea nominata. Steph.

Driantiades, dictus Lycurgus, Thraciæ rex,

Dryantis filius, qui cùm vites excidere vellet, ne Baccho in posterum libaretur, tibias sibi succedit. Ouidius in Ibin,

Vique Dryantiadæ Rhodopeia regna tenenti, &c.

Dryas, filius Hippolochi, & pater Lycurgi, qui in bello Thebano Etoclis partes sequutus, cùm in pugna Parthenopæum læthali ictu vulnerasset, à Diana sagittis occisus est. Statius, lib. 8. Thebaid.

Dryas, Fauni filia aspectum virorum vsque adeò exosa, vt in publicum prodire nusquam visa sit. Quo factum est vt sit vetitum, ne eius sacris interessent mares. Author Plutar.

Drybactæ, Sogdianæ gens. Ptolem.

Dryitæ, Mauritaniæ Cæsariensis populi. Ptol.

Dryle, vicus non procul à Pontica Trapezonte. Steph.

Drylon. Vide DRILON.

Dryme, vrbs Libyæ. Steph.

Drymea, vrbs Phocidis. Steph.

Drymôdus priùs dicebatur, quæ nunc Arcadia, sed deinde Pelasgus.

Drymus, vrbs inter Atticam & Bœotiam. Suidas. Alia, Eubææ insulæ, Strabo.

Drymûsa, insula Ioniæ. Steph.

Dryti æ metum, Galatiæ locus, Strabo.

Dryope, vrbs circa Hermonem. Steph.

Dryope, nomen cuiusdā, qui Hylam Nympham rapuit.

Dryope, Oechalię virgo ab Apolline compressa, post Andræmonis vxor, tandem in lotum arborem conuersa est. Ouid. Metam. libr. 9. Nomen à quercu & voce factum est, fingitur autem in lotum mutata, hanc fortè ob causam quòd inter quercum & lotum aliqua sit conuenientia: voluítque Ouidius varias naturæ rerúmque vices eleganti admodum veteris philosophiæ penicillo adumbrare, vt iucūdior rerum ex elementis creatarum compositio & consideratio lectoribus appareret.

Driopes, populi Epirotici. Strab. lib. 8. & 13. Plin. in præfatione lib. 4. Sunt & Driopes, Seruio, populi iuxta Parnassum.

Dryópes, populi circa Oetam, à Dryope Euripyli filia dicti. Steph.

Dryopia, regio Dryopum circa Trachynem. Steph

Drys, vrbs Thraciæ, Epiri, & alia Oenotrorum item vicus, Lyciæ circa Arum fluuium. Steph.

Dryssus, vir Troianus. Homer. in Iliad.

Dryûsa, Samos olim dicta est. Steph.

D V

Duatus, sinus Arabiæ felicis. Plin.

Dubis, Ptolemęo, Gallię fluuius: vulgò, *Le Doux*. Aliis dictus Aluadusius, aliis Alduabis, aliis Alduasdalis: hinc Vesontionē Sequanorū oppidum penè totum cingit. Cæsar Bell. Gal. li. 1.

Dubitapes, fictor egregius, vasa ex rubra creta primus effinxit.

Dubium, Persidis regio, tum cæteris, tum cœli & aquarum salubritate præstans. Procop.

Ducæ, Mauritaniæ Cæsariensis populi. Ptol.

Ducôna, Ptol. Cadurcorum in Gallia vrbs: vulgò, *Cahors en Quercy*.

Dudia

Dudia, i. dilectus aut patruus meus, nomen viri, 1. Paral. 27.

Du dua, Galatiæ vrbs. Ptol.

Dudum, Libyæ interioris oppidum. Ptol.

Duel, pater Eliasaph, principis tribus Gad, Nũ. 1. lat cognoscite Deum, aut scientia Dei.

Duellonam, Bellonã antiqui appellabant. Varro lib. 4. de lingua Latina.

Duillius, Romanus, qui primus Romæ ex nauali victoria triumphauit. Is senex & trementi corpore in quodam iurgio audiuit exprobrari sibi os fœtidum, tristíque se domum contulit. Quúmque apud vxorem questus esset, quare nunquã se monuisset, vt huic vitio mederetur: Feciſſem, inquit illa, nisi putassem omnibus viris sic os olere. Idem de Hieronis vxore narrat Plutarch.

Duiona, vrbs Cadurcorum, in Gallia Aquitanica. Ptol. lib. 2. cap. 8.

Dulichium, hodie *Val du compere*, insula in mari Ionia, nõ procul ab Ithaca, vna ex iis, quibus Vlysses imperabat. Virg. 3. Æneid. Hinc Dulichius, a, um.

Dulopolis, id est, seruorum ciuitas, in Libya est. Alia Hierodulorũ est, in qua vnicus liber est. Aiunt & in Creta Dulopolim fuisse mille virorum. est etiam Dulopolis, Asiæ minoris oppidum prope Rhodum insulam. Pli. Est etiam patua regio in Ægypto huius nominis. Stephan.

Duma, Hebræis dicitur Idumæa.

Duma, ciuitas in tribu Iuda, Iosue 15. vbi interpres scripsit Ruma, sequutus LXX. qui ῥοῦμα scripserunt. lat. silentiam, vel similitudo.

Duma, filius Ismaëlis, à quo Dumea regio dicta. Genes. 25.

Dumana, Asiæ oppidum à Siene & Arabiæ latere. Plin lib. 6. cap. 29.

Dumna, insula in Britannia, Scandiæ proxima. Plin. lib. cap. 16.

Dumatha, vrbs Arabiæ. Steph.

Dumnonij, Albionis insulę populi. Ptol. *Deuonia* hodie Lælando, horum regio.

Dunax, Thraciæ mons. Strabo. Donuca, Liuio.

Dunga, Indiæ intra Gangem oppidum. *Dabul*, Castaldo.

Dunium, Ptol. vrbs insulæ Britanniæ: alio nomine Dorlinga.

Dunum, Hiberniæ oppidum. Ptol. *Down* Camdeno Galliæ multa oppida hodie hanc vocẽ retinent, vt Castrodunum, Nouiodunum. Vxellodunum, &c.

Dur, fluuius Hiberniæ. Ptol.

Dura, id est, generatio, vel habitatio, aut pyra ignis vallis prouinciæ Babylonis. Daniel. 3.

Dura vrbs Mesopotamiæ: Gentile, Durenus Stephan.

Duraba, Babiloniæ vrbs Ptol.

Duram, quidam putant esse fluuiũ, iuxta quem gigantes turrim Babel fecerunt. Alij volunt esse campum: vnde est apud Danielem, In cãpo Duram statuit Nabuchodonosor statuam.

Duranius, Anson. Galliæ Aquitanicę fluuius, qui in Gerumnam exoneratur, & vulgò *la Dordogne* appellatur, Scaligero & Vineto.

Durbeta, vrbs Mesopotamię iuxta Tigrim. Ptol.

Durdum, Mauritaniæ mons. Ptol.

Durga, Africæ Propriæ vrbs. Ptol.

Duria, fluuius per Salassos, in Cisalpinam delapsus Galliam Pado miscetur. Strabo.

Duria, siue Durias, Straboni fluuius Edenatorum in tractu Tarraconensis Hispaniæ, Valentiam præterfluens, & in sinum Sucronensem se exonerans. Salustius Turiam vocat: quam scripturæ rationem in Claudiano quoque obseruauimus, qui sic habet:

Flauibus, & roseis formosus curia ripis,

Ptolemæus hac in parte Curulin vocat amnem. Est in Lusitania quoque Durius, quem Strabo Duriam, multi Doram appellant. Silius lib. 1.

Hinc certant Pactole tibi, Doriúsque Tagúsque.

Plinius. hodie *Guadalajar*.

Durine, Susianæ oppidum. Plin.

Duriopus vrbs & regio Macedoniæ. Steph.

Durio, Straboni vrbs, vbi Rhodanus & Isara miscentur. *Doyre*, exiguus vicus hodie, vt tradit I. Poldo.

Durius, Hispaniæ maximus fluuius, in Polendonibus ortus, Asturiam à Vettonibus, & Lusitaniam à Gallecis disterminat. *Duero* hodie.

Durnomagum, Germaniç inferioris vrbs, vbi legio VII. Anton. *Doermagem* hodie est, infra Coloniam.

Duroa, mons in Mauritania Tingitana. Ptol.

Durobriuas, Angliæ vrbs. Anto. *Caster*, Cãdeno.

Durocasis, Galliç Lugdunensis oppidum. Anton.

Durocotalaunum, Belgicę vrbs, Anton. cui legio XXII. tribuitur.

Durocornouium, Angliæ oppidum. Anton.

Durocottorum Galliç vrbs in Belgica. Ptol. Gallicè, *Rheims en champagne*. Cæsar li. 6. Bel. Gal.

Durolorum, Durolitum, Angliæ oppida Anton.

Durolorum, Rhemorum in Gallia vrbs. Anton.

Duronia, Samnitum oppidum. Liu.

Duronum, Galliæ Belgicæ vrbs. Anton.

Durostolon, Mysiæ inferioris vrbs. Ptol.

Durotriges, Albionis insulæ populi. Ptol.

Dusare, scopulus & vertex altissimus Arabiæ: sic dictus à Dusaro deo, qui apud Arabes & Dacharenos colitur: Gentile, Dusareni. Steph.

D Y

Dyman, tribus Dorien sium. Steph.

Dymas, Virg. 2. Æneid.

Diis aliter visum: pereunt Hispanúsque Dymásque.

Dymbrius. Vide THYMBRA.

Dyme, vrbs Achaiæ vltima ad occasum, quam Antimachus Cauconidem à Caucone fluuio cognominat. Steph.

Dyme, Thraciæ vrbs. Ptolem. Dime, Anton.

Dymothus, Siciliæ mediterranea vrbs. Ptolem. hodie *Torre del Olmeto.*

Dymus, Sogdianæ fluuius. Ptolem.

Dynamene, Nympha marina, Nerei & Doridos filia: ita dicta ab eo, quòd in mari plurimùm polleat. Hesiod. in Theogon.

Dynamius, cos. cum Sisidio anno ab vrbe 1241.

Dyndasum, vrbs Cariæ. Steph.

Dyndima, & Dyndimene, Ceres dea dicta est, à Dyndimis Phrygiæ montibus, vbi colebatur.

Dyos, Mauritaniæ Tingitanæ fluuius. Ptol.

Dyras, Trachiniæ fluuius. Strabo.

Dyraspis Scythiæ fluuius. Ouid.

Dyrbæi, populi ad Bactros & Indiam pertinentes. Steph.

Dyriodoris, amnis ad Caucasias portas, Plin.

Dyrrhachium, vrbs in ea parte Macedoniæ, quę mari Adriatico incumbit, distãs à Brũdusio, cccxx. M. passuum traiectu. Dictum autẽ volunt Dyrrhachium à nomine eius, qui vrbi portum adiecit: nam antea Epidamnus vocabatur. Plin. lib. 3. cap. 23. vulgò *Durazzo.* Hanc vrbem Cicero exilij sui tempore amicissimã expertus est, & officiosissimam: in qua & cõmoratus est, donec à Senatu consulto reuocaretur.

Dyrrhachium, Laconiæ vrbs Stephano, vna ex centum.

Dyrsela, Pampiliæ oppidum. Ptolem.

Dyrta, Assacanarum vrbs in India. Arrian.

Dysis, locus in Piceno, non procul ab Ancona. Procop.

Dysorum, Thraciæ mons in Pæonia regione. Herodot.

Dyspontium, vrbs Piseæ, à Dispontio Pelopis filio. Steph.

Dyrrachia Illiriæ regio, cuius incolæ Dyrrachij & Dyrracheni. vrbs eadem est & Dyrrachiũ, vt author est Eustath. in Dionys.

Dystus, vrbs Eubœæ. Steph. 18.

E A

EAdimundus, rex Anglorum, cuius caput amputatum lupus, alioqui sæuissimus, intactum seruauerit & illæsum. Hist. Angl.

Eanes, quem Patroclum interemisse ferunt, ob idque domo profugum ad Peleum in Thessalia ventitasse, à quo & sacellum Eanium, & Eanidem fontem ostendunt nominatum. Strabo lib. 9.

Eates, historicus Cyzicenus, ætate qua Pygmalion in Oriente regnabat.

Eanus, ab antiquis Ianus dictus est, qui sæpe e, pro i, vsurpant, quod docet Quinctilianus libro 5. cap. 6.

Eares populi Indiæ, qui cum Deriade contra Dionysium pugnauere. Steph.

Eatinus, nomen formosi pueri apud Mart. à Ve-

re dictum.

Easis, Gedrosiæ metropolis. Ptolem.

Easium, Achaiæ in Peloponnenso vrbs. Pausan.

Easo, ciuitas Hispaniæ Tarraconensis. Ptol. vulgo *S. Sebastian.*

E B

Eba, Tuscorum vrbs. Ptol.

Ebal, filius Sobal filij Seir Gen. 36. Lat. aceruus vetustatis, aut aceruus defluens.

Ebibas, filius Afri, seu Ophri, Abraham filij ex Chetura. Ioseph. lib. 1. cap. 5. Antiq. Iud.

Ebellanum, Hispaniæ oppidum. Anton.

Ebionitæ, hæretici puram hominẽ ex communi natiuitate, ẽ viro & muliere CHRISTVM natum asserẽres, legémque Mosaïcam necessariò obseruãdam. Euseb. libro 3. anno sal. 88.

Ebisma, Arabiæ felicis vrbs, Ptolem.

Eblæa, Albaniæ vrbs. Ptolem.

Eblana, Ptolem. Hiberniæ oppidum. *Dublen,* hodie.

Eblitei montes, in Arabia felici. Plin.

Ebode, Plin. Helmodenûm oppidum in Arabia felici. Arabiæ Petreæ vrbs, Ptolem.

Ebodurum, Rhætiæ vrbs. Ptolem.

Ebora, Lusitaniæ vrbs. Anton. Plin. Mela. hodie *Euora.*

Ebora, Bœticæ vrbis, ad sinum Gaditanum, circa Bætim fluuium, in maris littore. Strabo. Steph.

Ebora, Turdulorum vrbs in eadem Bætica, sed interius versus mediterranea. Ptolem.

Ebora, in Hedetanis oppidum. Ptolem.

Ebora, Lusitaniæ oppidum. Ptolem.

Ebora. Vide EBVRA.

Ebóracum, Britanniæ ciuitas. Ptolem. vulgò *York.*

Ebósus. Vide EBVSVS.

Ebrimirus, Theodati gener, ad Belisarium defecit, anno ab vrbe 1289.

Ebrodunti, Alpini populi, à Galba Imperatore Narbonensi prouinciæ adiecti. Plin. lib. 3. cap. 4. hodie, *Le Pays d'autour Ambrun.*

Ebrodunum, Simlero Heluetiæ oppidum, ad lacum Neocomensem. vulgò, *Yuerdon.*

Ebroe, vrbs in Chanança Iudęę, Gentile, Ebroinus. Steph.

Ebroinus, vir quondam apud Galliæ reges potentissimus, idémque nequissimus. Annal. Franciæ.

Ebron, mons Palæstinorum, haud longè à Gaza Syriæ ciuitate.

Ebron, Ciuitas in terra Chanaan, quæ & Cariatharbe dicitur, & Quatuor interpretatur, id est, quatuor patriarcharum, Adam scilicet, Abraham, Isaac, & Iacob, qui ibi sepulti sunt. Francisc. Ximen. fuit quõdam Philistinorum metropolis: & in qua sæpius Israelitarum reges vngebantur, ibique Dauid in regem coronatus est.

Ebrus, Thraciæ fluuius, ex Rhodope monte

fluens

fluens, in cuius arena inueniuntur rame nta auri, Strabo.

Ebu iæ, vel Ebudes, Insul æ sunt quinque numero, in Oceano Brita nnico, angusto freto diuisæ, cuius incolæ Solino, lacte solum & piscibus vescuntur. Plin. Hæbudes scribit.

Ebura, Lusitaniæ vrbs, Ptol. hodie Ebora: Steph. ἄλλως, alibi, ἔβορα, vrbs iuxta Oceanum post Gades sita.

Eb rini, Lucaniæ populi. Plin. lib. 3. cap. 11.

Eburones, populi inter Belgas, gente, nomine & numero Germani appellati, Condrusis, Menapiis, Aduaticis, Treuiris, quorum clientes erant, & siluæ Arduennæ finitimi, nunc Leodienses dicti apud Gallos, *Liege*. Horum maxima pars inter Rhenũ & Mosam, qui scilicet Mosa fluuius eos alluit. His Sicambri (qui Geldrẽses erant Transrhenani) sunt proximi. Tempore Cæsaris, Eburonum ciuitas ignobilis atque humilis: proximi Oceano & syluis, continentésque paludes habebant, & per fraudem multos ex Cæsaris exercitu trucidarunt. His duo reges præerant, quo magis constat eos fines quàm latissimos extitisse, quibus coniectura est ducatum Luxemburgensem, & Lotaringensem, ac Iuliacensis partem & Namurcensem comitatum, vrbémque Aquisgranum, inclusos extitisse, ac quantum diœcesis ipsa Leodensis vsquequaque se extendit, reges illos possedisse. Apud Eburones autẽ stirpem Caroli Magni in vico, Lupilia nomine, Leodiensi ciuitati proximo, ortum habuisse traddunt: Pipinósque & Carlomanos, Belgas, simúlque Germanos fuisse: sicque in Germanos Cisrhenanos, qui Belgæ sunt, à Græcis, non in Transrhenanos est translatum imperium. Ciuitas nunc est Episcopalis prouinciæ Colonien sis. Hanc ciuitatem Carolus dux Burgundiæ vltimus, solo æquauit, omnésque puberes & sacerdotes interfecit, quòd Episcopo Ducis consanguineo, infestiores aliquanto fuissent. De Eburonibus nulla apud Cæsarẽ in Comment. de bello Gallico.

Eburónices, inter Celtas populi, Aulercis, Lexouiis, Venillis & Curiosolis proximi, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentes. Martianus in Cæsarẽ vulgò, *Ceux d'Eureux en Normandie*. Cenal.

Eburum, Ptolemæo, vrbs Germaniæ, vulgò *Olmutz*, Morauiæ metropolis.

Ebusus, insula in mari Balearico, altera Pithyusarum, nullum animal noxium gignens. Plin. lib. 3. cap 5. Ebusi terra fugat serpentes, Colubrarias parit: ideò infesta omnibus, nisi Ebusitanam terram inferentibus. Habet hæc insula oppidum eiusdem nominis, à Phœnicibus, vt putatur conditũ, aut certè à Pœnis qui à Phœnicibus originem duxerunt. Silius lib. 3. Iámque Ebusus Phœnissa mouet, iámque Arabus arma.

Ebútius Heluius, magister equitum, anno ab vr be 320.

Ebútius, veterator quidã Romæ, aduersus quem Cicero pro Cecina perorauit.

E C

Ecamẽda, magnanimi Arsinoi filia, forma deabus æquanda, quam à cæteris Græcis electam Nestor, quòd consilio reliquos antecelleret, sibi donatam è Tenedo ad Græcorũ castra deportauit, cui illa decorè & iucundè ministrabat. Homerus Iliad. 11.

Ecbasus Vide in PARASSIA.

Ecbátana, numero plurali, metropolis Mediæ, vel, vt quidam existimant, regio quædam magna condita à Diocle rege Medorum. Strabo lib. 11.

Ecbátana, vrbs in Syria, quæ Epiphania quandoque vocata est: ac per g, etiam scribi posse quidam testantur, Egbatana. Alij Ecbatam appellant, quam Plinius à Seleuco rege conditam scribit, à Caspiis portis, per viginti millia passuum distantem.

Eccetan, nomen viri, 1. Esdræ, 8. Lat. paruus, siue minimus.

Ecdamua, Galatiæ vrbs, Ptolem.

Ecdippa, vrbs in Phœnice, olim Ace vocata. Plin. lib. 5. cap. 19.

Ecebolius, sophista Constantinopolitanus, propter frequentem apostasiam à fide orthodoxa infamis. Eccl. hist.

Ecelinus, Pontificis exercitum cæpit: ei Brixiani sese commiserunt. Blond. lib. 8 decad. 2.

Ecelinus, tyrannus fuit, qui post infinita prope flagitia & crudelitatis exẽpla, tandẽ in bello (quod contra Martinum Turianum Mediolani principem susceperat) vulneratus, more fredentis belluę vulnus discerpsit, eóque miseram euomuit vitam. Hic dum viueret, circa Tarnisum exercebat tyrannidem, pueros castrabat, stuprabat virgines, matronis adimebat mammas, prægnantũ secabat vteros, partus exertos in ignem mittebat. Volater.

Eceστenses, Siciliæ populi, inter stipendiatos à Plinio commemorati lib. 3. cap. 8.

Echaia, nomẽ viri, 2. Esd. 10. Lat. frater Domini.

Echedæ, Atticæ vicus. Steph.

Echedamia Placidis vrbs Pausan.

Echedorus, Macedoniæ fluuius, prope Thessalonicam, in mare Aegeum influens. Ptolem. huius aqua nõ suffecit Xerxis exercitui. Herodot.

Echelidæ, vicus in Attica ab Echelo heroe: cui hoc nomen fecit ἔλος locus inter Piræum & Tetracomum Heracleum, vbi Gymnici ludi in Panathenæis fiebant. Steph.

Echémnis vide CHENNIS.

Echémõ, Priami filius, à Diomede occisus. Homerus Iliados 5.

Echenẽus, omnium Phæacum generosissimus. Homerus lib. 7. Odysseæ.

Ech

Echétia, vrbs Italiæ. Steph.
Echétla, vrbs Siciliæ. Steph.
Echétra, vrbs Italiæ. Steph.
Echenetenſes, Tegeatarum municipium in Arcadia. Pauſan.
Echi, filius Beniamin, Geneſ. 46. qui 1. Par. 8. Rapha dicitur. Lat. frater meus.
Echidne, Scytharum regina, ex qua Hercules tres ſuſcepit filios, vno partu editos: quos cùm eſſet enixa, ex Hercule quæſiuit, quid de iis fieri veller: qui reſpondens ait, Cùm primùm ad id ætatis, quæ arma ferre poſſent, peruenirent, is, qui arcum, quem ei reliquiſſet, tendere poſſet, in regnum Scythiæ poſt eam ſuccederet: quorum liberorũ vnus nomine Scytha ſolus arcum intẽdere potuit, qui regnum hac ſorte conſecutus, Scythia nomen dedit. Hero. lib. 4.
Echinades, exiguæ inſulæ, Acarnaniæ adiacentes, ex aduerſo oſtij Acheloi fluminis natæ ex arena & limo impetu Acheloi conuecto. Plin. lib. 2. cap. 85. Statius lib. 2. Theb.
Turbidus obiectas Aquelous Echinadas exit.
Lucanus.
Craſſis oblimat Echinades vndis.
Seneca in Troade declinat Echina, næ.
Quolibet vento faciles Echinæ.
Ouid. metam. lib. 8. fingit. Naiades nymphas ab Acheloo & Neptuno in inſulas Echinades fuiſſe mutatas. Quia via aquarum vel interrumpente vel aggerente terram inſulæ naſcũtur. Emergunt etiam in mari inſulæ, quando aut aqua recedit, aut ſpiritus terræ incluſus potens atque acris ipſam terram ſibi luctanti reſiſtentem attollit, & magno impetu protrudit. Hoc igitur modo Ouidius fabuloſo penicillo Naturæ pingit opus.
Echinon, Thraciæ vrbs ad Pegaſeum ſinũ. Pomponius Mela lib. 2.
Echinus, ni, vel Echinuntis, ciuitas vel inſula in Aegæo. Cic. in Arato.
Dicitur excelſis errans in collibus amens,
Quas tenet Aegeo defixa in gurgite Echinus.
Echinus, Acarnaniæ, oppidum. Plin. Phthiotidis vrbs, Strabo in Pentapoli Africæ regione ciuitas. Ptolem.
Echinuſſa, inſula Eubææ vicina, quæ poſtea Cimolus dicta eſt. Plin. lib. 4. cap. 12.
Echion, curſor nobilis, de quo Ouid. lib. 8. Metamorph.
Impiger Euriſton, curſuque inuictus Echion.
Echion, vnus illorum, quorum opera adiutus Cadmus, Thebas ædificauit: vnde & Thebani ipſi, Echionidæ dicti ſunt, & Thebæ ipſæ, Echioniæ.
Echireus, xv. Sicyoniorum rex, annos 55, rexit.
Echo, Nympha, Cophiſſi amnis accola, quæ Narciſſi amore capta, cùm ab illo ſperneretur, doloris impatientia contabuit, & corpore in ſaxum conuerſo, nihil præter vocem retinuit. Ouidius lib. 3. Metamorph.
Echo allegoricè ſignificat iactantiam, hæc ſpreta mutatur in ſonum, hoc eſt in rem inanem. Narciſſus verò ſignificat hominem ſibi mirè placentem, ac ſupra modum ſui amantẽ, quod ex ipſius verbis intelligitur. Sic enim de ſeipſo apud Ouid.
Iſte ego ſum, ſenſi: nec me mea fallit imago,
Vror amore mei.
Rectè igitur Echo amat Narciſſum, i. iactantiam φιλαυτίας. Vide Narciſſus.
Echo, Nympha, nullo oculo viſa, & à Pane, paſtorum deo, mirum in modum adamata: quæ quidem phyſicè cœli armoniam ſignificare dicitur, ſolis amicam, tanquam domini, & moderationis omnium corporum cœleſtium, ex quibus ipſa componitur atque temperatur. Seru. in Virg. Buc. Vna eſt Echo apud Olympum in porticu, quæ ſepties reperit voces, ac proinde Heptaphonos porticus illa eſt cognominata. Plut. lib. de Garrul. Plin. lib. 36. ca. 15. Iuxta verò Charentonem pagum prope Pariſios, vna auditur Echo, quæ duodecies eãdem repetit vocem, eámque prorſus articulatam. Denique, mira erat Echo apud Delphos, vbi edebantur oracula, quæ diuina penitus eſſe credebatur. Aliis in locis, miræ audiuntur vocis repercuſſiones.
Ecobrogis, Gallatiæ vrbs. Anton.
Econia, ciuitas in Græcia, Plinius libro quarto cap. 7.
Ecphantus Syracuſius, philoſophiam profeſſus, qui Deum mentem & animam eſſe exiſtimauit, vt Origenes ſcribit.
Ectenæ, ſiue Ecteni, Græciæ populi, qui primùm Thebas incoluere in Bœotia. Pauſan. Lycoph.
Ectini, Alpini populi, ab Auguſto deuicti. Plin.
Ecur, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

E D

Eda, Meſſeniæ fluuius. Suidas.
Eddana, vrbs iuxta Euphratem, quam Phœnices habitant, ab Eddano duce dicta. Gentile, Edebeſſeus & Edebaſſius. Steph.
Eddara, Arabiæ deſertæ vrbs. Ptolem.
Eddo, nomen Viri, 1. Eſd. 8. Lat. vapor, vel nubes, aut interitus eius.
Edebeſſeus, Vide EDDANA.
Edema, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſue 19. Lat. terra, aut rufa, ſiue ſanguinea.
Eden, Orientalis regio, Iſa. 37. 4. Reg. 19. Eſt & nomen proprium viri, 2. Par. 29. Lat. voluptas ſiue deliciæ.
Eder, filius Muſi, filij Merarij, 1. Par. 23. Lat. grex ſiue defectio, vel priuatio.
Eder, vrbs in tribu Iuda. Ioſue 15. & 19.
Eder, turris, vbi filij Iacob tabernaculum fixerunt. Gen. 35. vbi legitur. Fixit tabernaculum trans turrem gregis, Hebraicè turrem. Eder. Item Michææ 4. Et tu turris gregis: Hebraicè, Et tu turris Eder.

Edéſſa, Arabiæ ciuitas, antea Antiochia dicta. Plin.lib.5.ca.24 Hinc Edeſſenes populi. Strabo, Tãs Euphratem eſt Bambyce, quã Edeſſam & Hierapolim vocant, in qua Atergatim Syriam deam colunt.

Edetania Hiſpaniæ Tarraconenſis regio. Plin.

Edgarus, xii. Anglorum rex.

Edgarus, Scotiæ rex.

Edi, populi Scythiæ. Steph.

Edilbertus, primus Anglorum rex Chriſtianus.

Edimburgum, Scotiæ vrbium prima eſt, & regia ſedes, vbi caſtellum eſt, puellarum cognominatum: multoties autorum teſtimoniis celebratum Hiſtor. Scot. vulgò *Edimbourg*.

Ediſſa, i. myrtus, aut Syriacè, lætitia, nomen mulieris, quæ & Eſther. Eſth. ſecundo.

Edmũndus, x. Anglæ rex.

Edmũndus, xv. Angliæ rex, mortuo patre, à Lõdinenſibus rex ſalutatur, Pars Canutum regẽ elegerunt: quem ſæpius victum victorémque, demum ſingulari certamine Edmendus proſtratum, conſortem imperij fecit.

Edna, ſiue Ednas. i. voluptas, aut Syriacè, tẽpus. nomen viri, 1. Eſd. 10.

Edna, princeps militũ in Manaſſe. 1 Par. 12. Lat. æterna requies, ſiue teſtimonium quietis.

Edom ſic cognominatus fuit Eſau ob coctionẽ rufæ lentis, cuius edulio primogenita perdidit Hebræi namque, vt Ioſephus ſcribit lib. 1. Lat. ruffus, ſiue terrenus, aut ſanguineus.

Edoia, Arabiæ felicis vrbs. Diodor.

Edom rubeum dicunt. Geneſ. 25 & 36.

Edom, regio, quæ & Idumæa, 3. Regum 11. Iſa. 34. Hæc in Syria ad meridiem Iudææ ſita, habet Arabiam ab Auſtro, Phœniciã à Borea. Aliàs porrò Gabalene, item & Amalechitis, & Amalech vocitatur, vt Ioſephus libro ſecundo, capite primo indicat. Veruntamen idem Ioſephus libro quinto, capite tertio Antiq. duplicem Idumæam ponit, ſuperiorem & inferiorem. Superiorem elegit tribus Iudæ, quæ in longum quidem extenditur vſque ad Ieroſolymam: latitudine verò vſque ad paludem Sodomæ conſtituta eſt. In hac autem ſorte ciuitates erant Aſcalon & Gaza: iſtam Paleſtinam aliàs dicunt. Inferior Idumæa ſorte ceſſit Simeonis tribui. Hæc circa Ægyptum eſt & Arabiç montem. Hæc ille.

Edom, Heb. Adam, i. homo ſiue ruffus, aut terrenus, vel ſanguineus, vrbs. Ioſue 3.

Edomus, mons prope Pangæum in finibus Theſſaliæ.

Edon, Seruio, mons eſt Thraciæ, aut certè in ea parte Macedoniæ, quæ Thraciæ proxima eſt, quia à Plinio lib. 4. cap. 11. appellatur Edonus. Ab hoc mõte vicini populi dicti ſunt Edonij, vel Edoni. Hinc etiam fiunt adiectiua, Edonius & Edonus, quæ idem ſignificant quod Thracius: & Statius Edonas hyemes pro frigore acerrimo, quale ex iis finibus Thraciæ.

Edónides mulieres bacchantes, quæ furore agitatæ, myſteria Bacchi celebrabant. Variis autem nominibus appellabantur, Euãtes, Thyades, Mimallonides, Mẽnades & Baſſarides. Ouid.

Edõnis, ciuitas Phrygiæ. Cimmeriorum olim ſedes Antandrus poſtea dicta Steph.

Edõnus. Vide EDON.

Edoſa, vrbs in ſinu maris Troglodytici, ex Africæ latere. Plin. li. 6. cap. 29.

Edrái, i. fortitudinis vel magnitudinis acerbus, aut nubes, ſiue interitus iniqui, aut ſocij vel paſtoris ſiue confractionis, vrbs regis Og, in regione Amorrhæorum, vbi ipſe cõtra Iſrael pugnauit & cæſus eſt. Deuter. 1. & 3. Num. 21. Ioſ 12. Eſt & alia in tribu Nephthali, Ioſ. 19.

Edri, Ptolemæo inſula iuxta Orientalem plagam Hyberniç Andros Plinio dicta.

Edron, portus ad Padum fluuium. Plin. lib. 3. cap. 16.

Eduardus, 1. Angliç rex, leges correxit, nouas & ſalutares dedit. Polyb. lib. 7.

Eduárdus II. rex Anglorum XIII. ab Alfreda nouerca occiſus venenato pocnlo. Volebat enim ſcelerata mulier Ecelderum filium ſuum ſeptennem principem eligi.

Eduárdus III. Anglorum rex regnauit annis 1. hiç vxorem quam dilexerat, nunquam attigit.

Eduardus IIII. Anglorum rex, in vinculis à cuſtodibus necatus.

Eduárdus VII. Anglorum rex, Dacos vicit, Oriẽtalium Anglorum ditionem ſuç armis adiecit: Ericio rege à ſuis interfecto, Mertiam recepit. Polyb. lib. 6.

Eduárdus, Anglorũ regis filius, Vualliç & Aquitaniç dux.

Eduárdus XIX. Anglorũ rex, pius, ſanctus etiam in vita miraculis claruit.

Eduárdus, Henrici Anglorum regis filius, quem pater Vualliç principem fecit, Aquitaniæ & Hyberniæ præfecit. Hinc conſuetudo introducta, vt rex filium natu maiorem Principem Vualliæ dicat.

Eduínus, Edmundi filius, XI. Anglorum rex regnauit annis IIII.

Edulius, Hiſpaniæ Tarraconenſis mons. Ptole.

Edumæi, populi Arabici. Steph.

Edúſam, ab edendo dixerunt veteres deam, quæ eſui præerat, quemadmodum Potinam, quæ potui.

Edya, Nympha Oceani & Tethyos filij, Heſiodo in Theogonia.

Edyme, vrbs Cariæ. Steph.

E E

Eétion, onis, pater Andromaches, & ſocer Hectoris, qui apud Thebas Ciciliæ imperabat, Homero libro 12. Iliad. Hinc deducitur adiectiuum Eetioneus. Ouid. decimotertio Metamorph.

Eetioneas implenit sanguine Thebas.

Eetiónea, alterum Pitæi promontorium ab Eetione. Stephan.

E F

Efrem, vel Efrem. xiii. Hierosolymæ Episcopus, anno salutis 126.

Effiui, Germaniæ Septentrionalis populi. Tacit. Liuones hodie quibusdam vulgò *Lyfflandt.*

E G

Egebertus, primus Anglorum rex, Vuallos domuit, Bertulphum Merciorum, Ethrenolsum, Cantianum, Suthredum, Orientalium Saxonum reges, & Northumbros vicit, regna suo imperio adiecit. Primus omnium nomen Angliæ insulæ imposuit. Polyd. lib. 4.

Egelaste, oppidum in Hispania citeriore: vnde sunt Egelastani. Plin.

Egemnon, ix. Corinthiorum rex.

Egemon, poëta fuit qui scripsit bellum Leuctricum Thebanorum & Lacedæmoniorum.

Egeria, Nympha, cui sacrificabant prægnantes, quòd eam putabãt facilè fœtum aluo egerere. Festus. Numa Pompilius, referente Plutarcho, quo maiore in veneratione esset apud populum, simulabat sibi esse nocturnos congressus cum Egeria nympha, velut cum cõiuge. Hinc fingit Ouid. Metam. lib. 15 Egeriam luctu ob Numæ discessum, conuersam esse in fontem. Erat autem Egeriæ fons Romæ extra portam Capenam in luco Camœnarum.

Egesinus, philosophus, Euandri auditor. Cicero Acad. quæst. lib. 4.

Egesippus, historicus, scripsit de bello Iudaïco.

Egestha, filia Hippotis Troiani, quam ne marinæ belluæ ob periuriæ Laomedontis secũdum Apollinis responsa traderetur, pater imposita nauiculæ misit, quò sors tulisset: quæ tandem ad Siliciam delata, à Criniso fluuio in canem conuerso compressa, Acestem edidit. Vide CRINISVS.

Egesta, ciuitas in Sicilia, quam Æneas condidit, & ab Acestis matre Egestam nominauit, quæ postea Segesta nominata est. Stephan. ab Egesto Troë sic nominatam scribit, & calidas aquas ibi scaturire. Vide EGESTA, & EPIDAMNVS.

Egeu, i. meditatio, siue loquela, vel gemitus, aut ablatio. Eunuchus Persarum regis. Esther. 2.

Egidius Atheniensis, solitudinis studio, genus, patriam, & opes reliquit.

Egidius, Hispanius Cardinalis, vir acerrimus circa annum salutis 1457.

D. Egidius natione Lemouicus, religionis, ac pietatis, fulgor, Nouiodunensis episcopus, Flandros & Picardos ad Christi fidem cõuertit, martyrumque sanctorum plurima construxit monumenta. Rhem. lib. 1.

Egica, rex Hispaniæ fuit, qui Fasillam ducem Tudensem (vt eius vxore potiretur) necauit.

Egion, vrbs inter Ætolos & Peloponnesum. Pomp.

Egipsa, Hispaniæ rex, anno ab vrbe 436.

Egirtius, fluuius Aquitaniæ in Garumnam influens. *Gers*, Vineto.

Egla, id est vitula, aut currus, siue rotunda, vxor Dauid, 2. Reg. 3 1. Paral. 3.

Eglon, id est vitulus, aut currus, siue rotundus: nomen vrbis in tribu Iudæ, cuius rex fuit Dauid, Iosue 10. & 15. Nomen regis Moab. Iudicum. 3.

Egnatia, Ptolem. Apulorum vrbs in Ionio pelago, hodie Iuuenantium.

Egra vrbs, à fluuio cui adiacet dicta: olim imperio Romano, hodie Bohemiæ regno subiecta. Ptolem. Monosgada vocatur.

Egra, vrbs Arabiæ iuxta sinum Ailanitem. Stephan.

Eguri, Hispaniæ Tarraconensis populi. Ptolem.

E H

Ehud, v. Hæbræorum dux, qui & Aod filius Gera, filius Iemini, liberauit Israëlem à tyrannide Eglonis regis Moabitarum. Iudic. 3. Ioseph. lib. 5. cap. 5.

E I

Eideres, Iberica gens. Stephan.

Eidomene, Macedoniæ vrbs. Steph.

Eilenia, vrbis nomen & Epitheton Mineruæ. Phauor.

Eilesium, nomen loci apud Steph. ex Homero.

Eilotæ, Hispaniæ populi. Polybius.

Eiminatium, Dalmatiæ vrbs. Ptol.

Einatus, Cretæ vrbs, alij fluuium & montem esse dicunt, inquit Steph.

Eion, emporium ad ostia Strymonis fluuij, Thucyd. Chersonesi etiam vrbs, & circa Pieriam. Stephan.

Eione, Corocondanæ promontorium, inter Pontum & Mætim excurrens. Plin.

Eiones, Argiæ pagus fuit, postea nauale Mycenarum. Strabo.

Eionius, vnus è Græcorum principibus qui ad Troiam profecti sunt, ab Hectore interfectus. Homerus, Iliad. 8.

Eionius, Thrax, pater Rhœsi regis, qui noctu à Diomede & Vlysse interfectus est. Hom. libr. Iliad. 10.

Eiras, mons in Messenia, in quo se Messenij vndecim annis contra Lacedæmonios defenderunt. Pausan.

Eiresidæ, tribus Acamantidis vicus Stephan.

Eiscadia, Lusitaniæ vrbs sub Viriati imperio à Seruiliano capta. Appian.

Eizelos, Siciliæ Castellum. Steph.

E L

Elai, id est, vel quercus, siue fortitudo, aut maledictio, vel iuramentum, scilicet imprecationis: aut Syriacè, Deus, ciuitas Idumæorum. Genes. 36.

Ela pater Oseæ prophetæ. 4. Reg. 15.
Ela, filius Caleb filij Iephone. 1. Para. 4.
Ela, pater Semei præfecti in Beniamin. 3. Reg. 4.
Elã, filius Oziel. 1. Para. 9.
Ela filius Baasa regis Israël. 3. Reg. 16.
Ela 111. rex Israël.
Ela, Asiæ regio. Steph.
Elabacare, locus Indiæ intra Gangem ad maris litus. Arrian. in Periplo.
Elaborras, fluuius per Antiochiæ campum, qui Pagris subiacet, fluens, Strabo lib. 16.
Elacatæum mons Thessaliæ, in quo Iouis Elacatæ templum. Steph.
Elad, i. Dei æternitas, aut testimonium, vel præda, filius Suthalæ, filij Zabad. 1. Par. 7.
Elada, idest Dei cœtus vel congregatio, aut Dei æternitas siue testimonium, vel Dei præda, filius Tabar, filij Bared, filij Suthalæ, filij Ephraim. Para. 7.
Elæa, Steph. vrbs Asiæ in Æolica, Pergamenorũ nauale, quæ Cidenis nominabatur, à Menecheo condita, indita item Propontidis. Plin.
Elæa, Phœniciæ vrbs inter Tyrum & Sidonem, Stephan.
Elæa, vrbs prope Mysiam, nauale Bithyniæ. Eid.
Elæa, vrbs & portus Æthiopiæ, & insulæ tres. Inde Gentile Elaitæ. Strabo.
Elææ, Thraciæ Europeæ vrbs. Procop.
Elæas, Epiri portus. Ptolem.
Elæeus, vicus in tribu Hyppothontide, cuius incolæ Eleusij. Steph.
Elæitichus, Lyciæ oppidum. Stephan.
Elæus, Thraciæ Chersonesi oppidum. Ptolem.
Elæus, vrbs in Doridis sinu. Plin. Epiri item. Ptolem. & Calidoniæ, Polyb.
Elæus, vrbs in Hellesponto, & alia in Argo: incolæ, Eleusij. Stephan.
Elæussa, insula Ciliciæ post Epirum, quæ nunc Sebaste, iuxta Cyzicum. Sunt & aliæ insulæ septem: Gentile, Eleussius, Stephan.
Elaira. Vide LEVCIPPIDES.
Elais, vna ex tribus filiabus Anij, Apollinis & Rhoio filij, quæ quicquid tangebant, in triticum, vinum ac oleum statim vertebatur. Cæl. antiq. lect. lib. 7. cap. 15.
Elaites, nomus Ægypti ad dextram fossæ Canoppicæ. Strabo.
Elaius, mons circa Phigaleam. Pausan.
Elamitæ, Arabiæ populi. Plin. cap. 28. libro 6.
Elamitæ, Persarum principes, ab Elam filio Sem. Ioseph.
Elana, Arabiæ Petreæ vrbs, ad sinum Arabicum. Ptolem. *Aila*, Nigro.
Elancorum, emporium Indiæ intra Gangẽ. Ptol.
Elaphebolia, festa apud Græcos quæ fiebant mense Februario, in quibus cerui Dianæ Elaphebiæ sacrificabantur: vnde & mensis illis Elaphebolion dictus est.
Elaphiæa, Diana dicta est, ab Elaphia nutrice. Palæph.
Elaphites insula Hadriatici maris, XII. M. pass. à Melita. Plin.
Elaphonesus, vna Sporadum insularum, cum vrbe eiusdem nominis. Stephan.
Elaphus, mons, Asiæ & Arcadiæ. Pausan.
Elaphusa, insula in Adriatico mari. Plin.
Elasa, filius Rapha, filij Baana. 1. Para. 8. lat. Dei factura.
Elasa, filius Saphan. Ierem. 29. 1. Esd. 10.
Elatas, Bithyniæ fluuius in Pontum decurrens. Ptolem.
Elatea, vrbs maxima Phocidis ab Elato quodam: & alia Thessaliæ & alia Thesprotiæ, quam etiam vocant Elatriam. Steph.
Elath, ciuitas regni Edom, ad quam profecti sunt filij Israël, de Hesiongeber. Deut. 2. lat. cerua, siue fortitudo, aut ilex, vel quercus.
Elatus, Perrhæbus quidam, pater Cinei, qui inde Elateius cognominatur ab Ouid. lib. 12. Meta.
Elauer, Galliæ fluuius, apud Cæsarem. *Allier.* Martiano.
Elauia, castellum Siciliæ. Steph.
Elbestij, populi Libyæ. Steph.
Elbo, insula quædam. Steph.
Elbonthis, vrbs inter Ægyptum & Cyrenen. Stephan.
Elbora. Vide LIBORA.
Elcana, filius Core, filij Isaar, filij Caat. Exod. 6. lat. Deus Zelotes, aut Dei professio, vel Dei calamus siue Deus nidus eius.
Elcana, filius Ieroam. 1. Reg. 11. Para. 12.
Elcana, filius Asir. 2. Para. 6. & 28.
Elcebus, Ptol. Galliæ vrbs *Schlestat*, hodie.
Elcesæus, viculus in Galilæa, vnde Nahum propheta, Naum. 1. lat. Dei durities, vel serotinus.
Elcethium, Siciliæ vrbs. Ptolem.
Elcoboris, Lusitaniæ oppidum. Ptolem.
Eldaa, filius Madian filij Abrahæ. Genes. 25. lat. Dei scientia aut cognitio.
Eldad, nomen viri, super quem requieuit spiritus Domini in castris. Num. 11. lat. Dei dilectio aut dilectus.
Eldamarij, Arabes, circa Mesopotamiam. Plin.
Eldana, Ptolemæo, Hispaniæ vrbs, Donia alio nomine. Indiæ item vrbs, intra Gangem.
Eldimæi. Susianæ regionis populi. Ptolem.
Eldredus x. Anglorum rex, anno salutis 940. Polido. lib. 6.
Elea, ciuitas Lucaniæ, quam quidam Helam, à fonte nominauerunt. Alij à palude dictam opinantur, quæ Græcè ἕλος, dicitur. Steph. Lucaniæ vrbem esse scribit, olim Bylendictam, deinde ab amne vicino Eleam, & suo tempore Βέλιαν. Hæc Latinè Velia dicebatur.
Elia, Æolidis vrbs. Pomp. libro secundo. In ea natus est Zeno philosophus, qui Eleates dicitur: & eius Philosophia, Eleatica. Aristoteles.
Eleale, id est Dei ascensio, siue Dei holocaustum.

ciuitas Amorrhæorum in Galaatide regione, tribui Iudææ scripta, Isa.15.quam ædificauerũt filij Ruben, Num.32.

Eleazar, i. Dei adiutorium, siue Dei atrium, filius Aaron, filij Amran filij Caath filij Leui. Exod. 6. Par. 1.

Eleazar Dinæi, princeps seditionis inter Iudæos & Samaritas, ex qua latrocinia oborta sunt. Quadratus seditionis principes cruci affixit. Ioseph. libro 20. cap. 11. & 12. Tacit. lib. 12.

Eleazarus, filius Mathathiæ, filij Ioannis. 1. Machab. 2. Pater Phinees filius Mosollaniæ. 1. Paralip. 9.

Eleazarus Annæ filius pontifex constitutus, anno salutis 20.

Eleazarus quidam degente Iudæa, quonam pacto Romanorum exercitu præsente, dęmones fugabat. Vide in dictione SALOMON.

Electa, mulier ad quam scribit Ioannes, secundo Ioan.

Electra Messeniæ oppidum & fluuius Pausan.

Electra, Hesiodo, Nympha, Oceani & Tethyos filia, vxórque Atlantis: cuius filia etiam Electra dicta fuit, quæ Ioui Dardanum peperit. Virg. lib. 8.

Electra, Orestis soror, filia Agamemnonis, quæ cœlibem ad multum ætatis vitam egit: vnde etiam ab Helena apud Euripidem πολυχρονιοπαρθένος, hoc est, annosa virgo per cõtumeliam apellatur. Inde aliqui Electram dictam volunt, quasi ἀλυτρεύτον, hoc est, sine thalamo, quanquam aliis magis placet à flauo colore, electrũmque referente, ita fuisse appellatam.

Electrides, insulæ, in quibus Dędali & Icari statuæ sunt. Aiũt has insulas iuxta Eridani ostia esse. Est etiam stagnum prope fluuium, aquæ calidæ, vnde tam grauis odor redditur, vt nullum animal inde bibat, & aues superuolitantes mortuæ decidant. Ambitus est stadiorum ducentorum: Fabulantur autem, Phaethontem fulminatum ibi decidisse, & plurimas ibidem populos prouenire, ex quibus electrum manat, gummi simile, lapidis instar durescens. Incolæ loci, Electrinæ, vel Electrini. Steph.

Electrion, Amphitryonis pater, filius Alcæi. Hesiodus in Aspide.

Elees, Italiæ fluuius, prope Eleam, in Lucania, Strab. *Euoli*. Negro.

Elegarda, Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.

Elegea, regiuncula trans Euphratem.

Elegia, Armeniæ ciuitas, quam præterfluit Euphrates, occurrente illi apud eam Tauro mõte, nec resistente, Plin. lib. 5. cap. 24

Eleahanan, nomen viri. 1 Reg. 23. 1. Paral. 11. Lat. Dei gratia, siue Dei misericordia, aut Dei donum.

Elei, populi in Peloponneso, clarissimi propter delubrum Iouis Olympij, ludósque Olympiacos, quorum præfecturam Elei habuerunt: vnde Elei equi, & Eleus cancer sępè loquuntur. Lucanus.

Quantum clamore iuuatur Eleus sonipes,

Eléleus, vnum ex Bacchi cognominibus, ab ἐλελίζω, verbo Græco, quod significat vociferari, quemadmodum prælio congressuri consueuerunt. Ouid. lib. 4. Metamorph. Hinc Bacchæ ipsæ dictæ sunt Eleides. Ouid. 4. Epist.

Nunc feror, vt Bacchi furiis Eleides actæ.

Eleleus, dictus est sol: ἀπὸ τοῦ ἐλίττεσθαι περὶ τὴν γῆν hoc est, quòd æterno circa terram meatu volui videatur.

Eleph, vrbs in tribu Beniamin, Ios. 18. Lat. mille, siue doctrina, aut bos, vel dux.

Elephantina, vrbs quę distat à Thebis Ægyptiis viginti & octingentis stadiis. Hero. Nili item insula. Ptolem.

Elephantini, vel Elephantiæ, populi Apuliæ.

Elephantis, Nili insula, Plin. lib. 5. infra nouissimum cataracten, nauigationis Ægyptiæ finis. Ibi Æthiopicæ conueniunt naues: namque eas plicatiles humeris transferunt, quoties ad cataractas ventum est.

Elephantis, poëtrię nomen, quæ libellos scripsit, quibus varia genera concubitus, variósque cocundi modos complexa est. Martialis,

Nec molles Elephantidis libelli.

Elephantophagi, Æthiopes sub Ægypto. Strab.

Elephas, ad Aualiten sinum mons, in Æthiopia sub Ægypto. Ptolem. Est & locus ad Gaditanum fretum. Strabo.

Elere, Cœle Syriæ vrbs. Ptolem.

Eleus, Bacchi cognomẽ, dictus quasi pius pater, quòd libertatem hominibus præstet. Græci enim ἔλεον, misericordiam vocant. Ouid.

Nictileusque Eleusque parens, &c.

Eleus, Eleuntis, Thraciæ vrbs. Thucydides. lib. 8. Herod. lib. 7. Ab ea Eleuntij dicti, Thucydidi ibidem.

Eleus, fluuius, qui Mediæ magnam partem irrigat.

Eleusa, insula ex opposito Cypri.

Eleusin, Theræ insulæ vrbs est. Ptolem.

Eleusina, pagus Ægypti est, Strabo. Atticæ itẽ vrbs, Ptolem.

Eleusina, vrbs ab Ogige condita. Oros. libro 1. cap. 7.

Eleusis, & Eleusin, modò Lepsine vocatur, ciuitas Atticæ vicina, non longè ab Athenis, in qua regnauit Eleusius, qui Cererem filiam quærentem liberalissimè hospitio susceperit. Ob cuius memoriam, Eleusini Cereri solemnia sacra instituerunt, quæ Thesmophoria dicebantur.

Ouid. 7. Metamorph.

Cercyonis lethum vidit Cerealis Eleusis.

Quin & Ceres ipsa ab huius oppidi nomine Eleusina cognominatur. Virg. 1. Georg.

Tardaque Eleusinæ matris voluentia plaustra.

Eleusius, nomen viri, quem Ceres docuit omnē agriculturam, à quo Eleusis ciuitas nominata est.

Eleuzius, Cyzicæ episcopus, à fide Catholica ad Macedonianam hæresim defluxit: qui tamen postquam resipuisset, & episcopatū seipsum abdicasset, tel quo vitæ cursu vitam solitariā egit Niceph. lib. 11. cap. 5.

Eleuthera, ciuitas Cretæ ab Eleuthere vno Curetum, Saorus aliàs dicta, Steph.

Eleuthera Cilicia, id est, libera Cilicia, cuius partes diuersis in locis recensentur: Gentile, Eleuthero Cilices, Steph.

Eleutheraclmi, ciuitas Cretæ, postea Apollonia dicta, Steph.

Eleutheræ, vrbs Bœotiæ, ab Eleuthere Apollinis filio & alia Cretæ, ab Eleuthere vno Curetum, quæ etiam Saorus vocabatur, à Saora Nympha. Est & alia iuxta Istrum fluuium in Ponto, sic dicta, quòd Iason Æam fugiens, timore illic liberatus sit. Est etiam Lyciæ vrbs, à Nympha quadam Steph.

Eleutheris, vrbs Bœotiæ Oropi, prope Cothum & Encleum. Steph.

Eleutheriscus, vrbs Macedoniæ. Steph.

Eleuterium, oppidulum Mysiæ, Steph.

Eleutherius Iupiter dictus est, quasi liberator, quòd apud Asopum Plataeatum amnem Græcorum copiæ Mardonium cum trecentis Persarum millibus ad internecionem deleuissent.

Eleutherius, consul cum Euagrio (aliàs) Eucharioanno ab vrbe. 1134.

Eleutherius Exarchus, Italiæ regem se dixit, quē militiæ duces apud oppidum Luceolum interfecerunt: caput tyranni Constantinopolim miserunt. Blond. lib. 9. decad.

Eleutherius, D. Dionysij Areopagitæ & vitæ & mortis socius.

Eleutheria festa, pluraliter, quasi liberatoria, id est, libertatis solemnia. Plautus in Persa, Basilicè agito Eleutheria. In his certamen armatorum currentium quinto quoque anno celebratur: quæ festa nomen acceperunt à Ioue Eleutherio qui templum habebat ad Platæas Bœotiæ ciuitatem.

Eleutherna, vrbs Cretæ, ab vno Curetum dicta, Stephan. Vide ELEVTERAE, & SATRA.

Eleutherocilices, Asiæ populi. Cicer. 5. ad Atticū, Eleutherocilices populi in Amano, ne regibus quidem vnquam paruerant.

Eleutheropolis, Suidæ, prima Palestinæ vrbs, quæ Antonino est inter Ascalonem & Neapolim.

Eleutheros, flumen est iuxta Orthosiam vrbem quæ est in radice Libani montis. Plinius libro 9.

Eleutherus, XII. Rom. episcopus. Euseb. libro 5. cap. 1.

Eleutho, Dea parturientibus assistere solita, vt Pindaro placet in Olymp. vbi eam & Parcas Apollo iubet adesse Euadne parturienti.

Eleutij, populi Apuliæ, gens quam Parthenius Elephantidem vocat.

Elgos oppidum Lydiæ, Steph.

Elia, filius Ieroam. 1. Par. 8. 1. Esd 10. Lat. Deus dominus, aut fortis dominus.

Eliab, filius Phallu filij Ruben, Num. 16. Primogenitus filiorum Isai patris Dauid, 1. Reg. 17. 1. Paral. 2. Filius etiam Helon, princeps tribus suæ Zabulon, Num. 1. Lat. Deus meus pater, siue Deus patris.

Eliacim, filius Helciæ, Isa. 22. 4. Reg. 18. præpositus domus regis Ezechiæ. Filius item Iosiæ regis, à Pharaone Nechao Ioacim appellatus, 4. Reg. 23. Pater Iona, Luc. 3. Lat. Dei resurrectio, aut affirmatio, siue Deus resurrectionis vel firmitatis, aut Deus vindicans.

Eliada, Pater Razon, 3. Reg. 11. Filius Dauid, 2. Reg. 3. . Par. 3 Dei scientia vel cognitio.

Eliam, filius Achitophel. 2. Reg. 23. Lat. Dei populus.

Elias, prophera sanctissimus & celebratissimus, 3. Reg. 17. Lat. Deus aut fortis Dominus.

Elias monachus, non procul ab Antionoo ciuitate, degebat in eremo, agens annum ætatis circiter centesimum decimum. Antea tamen pene septuaginta annis solus vixerat in solitudine: & ad hanc ætatem ieiunando, & viriliter conuersando peruenit. Sozom. libro 8. cap. 1.

Eliasaph, i. Deus augens, vel Deus augmentationis, aut Deus finiens, filius Duel, princeps tribus suę Gad. Num. 1.

Eliasib, i. Deus conuersionis, aut Dei sessio, vel habitatio, siue Dei insufflatio, filius Elioenai, filij Naariæ, 1. Par. 3. 24. 2. Esd. 19.

Eliatha, nomen viri, 1. Par. 23. Lat. Deus meus tu, aut Deus meus venit.

Elibyrge, vrbs Tarteſſi Steph.

Elica, nomen viri, 2. Reg. 23. Lat. Dei pelicanus, aut fortis vomitus.

Elice, stella maris, vel sydus iuxta polum Arcticū. Vide HELICE.

Elicius, Iouis cognomentum, qui in Auentino celebratur, ab eliciendis, hoc est, euocandis fulminibus impositum, Ouidius 3. Fastorum,

Eliciunt cœlo te Iupiter, vnde minores,
Nunc quoque te celebrat, Eliciumque vocant.

Vide Palæph. lib. 1. ca 3. de deorum cognominibus.

Elidad, filius Chaselon, princeps tribus Beniamin. Num. 34. Lat. Dei dilectus, vel Dei dilectio.

Eliel, filius Thohu, 1. Par. 6. & 8. Mahumetes, 1. Par. 11. 2. Par 31. Lat. Deus meus Deus, vel Dei fortitudo, siue Dei potentia.

Elidicus, XVI. Athenienſium princeps, anno ab vrbe 22.

Eliezer, Ismaelis frater vterinus, & alter Abrahæ

brahæ ex Agar Ægyptia filius. Comest. in cap. 16. Genes.

Eliezer, filius procuratoris domus Abraham, Genes. 15. lat. Dei adiutorium, siue Dei atrium.

Eliezer, filius Mosis. Exod. 18. 1. Par. 23.

Eliezer, filius Bechor, filij Benjamin, filij Iacob, Para. 7.

Eliezer, filius Iorim. Luc 3.

Eligius, Nouionensis episcopus, quum antè aurifex esset, quicquid ea arte lucri consequebatur, dabat pauperibus.

Elihoreph, id est, Dei hiems, aut Deus iuuentutis, siue forte opprobrium, aut Deus acuminis, filius Sisa, princeps exercitus Salomonis, tertio Reg. 4.

Eli, populi sunt circa Astaboram & Astapam fluuios, incolentes, qui etiam Rhizophagi dicuntur, propterea quòd ex adiacente palude eruisis radicibus mussulas conficiunt, ad solem coctis vescuntur. Strab. lib. 16.

Elicoci, Galliæ Narbonensis populi. Ptolem.

Elichranum, Illyridis vrbs. Polyb.

Elim, id est arietes, aut fortes, vel cerui, siue valles, ciuitas Moabitarum non procul à limite: ad quam peruenerunt filij Israël profecti de Mara, Exod. 16. Num. 33. Est & nomen putei, Isaiæ 15. aut nomen ciuitatis, & debet legi Beerelim.

Elimelech, id est, Deus meus rex, aut Dei consilium nomen Beth lehemitæ cuiusdam, maritus Noemi. Ruth. 1.

Elimia, vrbs Macedoniæ & Elimiotæ populi, ab Elimo heroë, vel Heleno, vel ab Elima Tuscorum rege. Steph.

Elini, Thesprotica gens: item Elinia regio, est & Siciliæ vrbs. Stephan.

Elioctotæ, vrbs Hispaniæ, Anton, *Lorca*, hodie.

Elioenai, i. ad ipsum oculi mei, siue ad ipsum fontes mei, aut ad ipsum afflictio vel paupertas, filius Naariæ filij Semaræ filij Sechemiæ, 1. Para. 3 & 4. Filius item Becho, filij Benjamin filij Iacob 1. Par. 7 & 8.

Eliones, Africæ Propriæ gens. Ptolem.

Elionora, Angliæ regis filia, Alphonsi, cognomine Boni, Hispaniæ regis vxor, anno salutis 850.

Eliphal, id est, Dei miraculum, vel Dei iudicium, filius Vr, 1. Par. 11.

Eliphalet, id est, Deus liberationis, siue Deus expellens, filius Dauid, 2. Reg. 5. qui 1. Paral. 3. & 14. dicitur Eliphelet. Est & filius Ezec. 1. Paral. 8.

Eliphalu, id est, Deus mirabilis, siue Deus iudicij, nomen Sacerdotis, 1. Par. 15.

Eliphaz, id est, Dei nisus vel conatus, aut Dei obrizon, filius Esau, ex Ada vxore. Genes. 36.

Eliphelet, id est, Deus liberationis, siue Deus meus expellens: filius Asbai, 2. Reg. 23. filius item Dauid, 1. Paralipom. 3. qui 2. Regum 3. dicitur Eliphalet.

Elis, oppidum in Occidentali tractu Peloponnensi non procul ab Olympia: à cui & circumiecta regio Elis appellatur, Al, hæc fluuio irrigata. Virgil. 3. Georg. Hinc Elei, Aetolique genus. Item Elias, Eliadis: vt equæ Eliades, quæ apud Elidem certamine curuli palmas merentur, vt annotauit Seruius in illud Virgil. 1. Georg.

Eliadum palmas Epirus equarum.

Elis, Stephano ciuitas apud Olympiam Ægyptiam, ab Eleo Tantali filio. Est & alia Arcadiæ, & tertia Hispaniæ. Ciuis Elideus, Eleus & Eleus. Possessiuum, Elicus. Patronymicum, Eliadæ. Homerus Epeus vocat.

Elisa, id est, Deus est, aut Dei agnus, siue Deus commodans, filius Iauan, Genes. 10. Ab hoc Æoles siue insulæ Ionij maris. Ezech 27.

Elisari, Arabiæ fœlicis gens. Ptolem.

Elisphasij, Peloponnensi populi. Polyb.

Elissus, Arcadiæ vrbs, Pausan. item Sicyoniæ & Elidis fluuius. Strabo. Pausan.

Elixoia, insula Hyperboreorum, minor quàm Siciliæ, iuxta flumen Cerambycam. Stephan.

Elixus, fluuius Cei insulæ Strabo.

Eliza, Beli Phœnicum regis filia, Dido cognominata quòd plurima supra animi muliebris fortitudinem gesserit. Nam & fratris insidias fugiens, Carthaginem condidit: cúmque à suis ciuibus cogeretur Iarbæ, nouæ vrbi bellum inferenti nubere, morte spontanea se à secundis nuptiis liberauit. Virgil. 4. Æneid. Vide DIDO.

Elizabet, id est, Deus iuramenti, vel saturitatis, siue Dei septenarium. vxor Aaron, filia Aminadab. Exod. 6. Vxor item Zachariæ, mater Ioannis Baptistæ. Lucæ 1. Fuit etiam Vngariæ regina, mulier sanctissima inter diuos relata.

Elizapham, filius Oxiel filij Caad filij Leui, Exod. 6. Filius item Pharnach. Numer. 34. lat. Deus Aquilonis, siue Deus absconditus, aut Deus speculator.

Elisama, filius Ammiud, princeps tribus suæ Ephraim, Numer. 1. Paralip. 7. Filius item Dauid, 1. Paralip. 3 & 14. qui 2. Regum 5. dicitur Elisua Pater Nathaniæ, 4. Reg. 25. Sic nominabatur filius Inia filij Sellum filij Sisamoi, 1. Paralip. secundo. lat. Deus exauditionis, siue Dei exauditio.

Elizeus, propheta, Eliæ discipulus, filij Saphat. 3. Reg. 19. & 4. Reg. 3. Luc. 4. lat. Dei salus, vel Deus saluans.

Elisua filius Dauid, 2. Reg. 5. qui Elisama. 1. Par. 3 dicitur, idem quod Elizeus significat.

Elisur, filius Sedeur, princeps tribus Ruben. Numer. 1. Latine Dei fortitudo, siue Dei petra, aut Dei plasmatio, vel colligatio.

Eliu, filius Ieroliam patris Elcana, 1. Regum 1. Nomen principis militiæ, 1. Paralipomenon. 12. & 16. & 27. lat. Deus meus ipse, aut fortitudo ipsius.

Eliud, filius Achim, filij Sadoch. Matth. 1. Lat. Deus laudis siue confessionis, aut Dei laus vel confessio.

Ellel, pater Abdon iudicis Israël. Iudic. 12. Lat. laudans, siue lucifer, aut stultitia.

Elli. Vide ELLOPIA, & SELLI.

Ellopia, regio Eubœæ, & ipsa insula, ab Ellope Iouis filio. Sic etiam dicebatur regio iuxta Dodonam, cuius incolæ Elli & Selli. Est etiam vrbs circa Dolopiam, & regio circa Thespias, Steph.

Ellopium, vrbs Ætoliæ. Steph.

Ellus, v. consul & solus, anno ab vrbe 1231.

Ellus, fluuius omnium maximus, qui in Hermum se exonerant. Herodot.

Elmantica, vrbs Iberiæ, intra Iberum fluuium. Stephanus. Vide an sit Salmantica Ptolemæo dicta.

Elmelech, i. Dei regnum vel consilium, ciuitas in tribu Aser, Ios. 10.

Elmodad, filius Iectam Genes. 10. Lat. Dei mensura aut atrium dilecti.

Elnaem, pater Ioseia & Ieribai. 1. Par. 11. Lat. Dei pulchritudo, siue Deus monens eos.

Elnatham, filius Achobor, Ier. 26. Pater Noesta matris Ioachim filij Ioachim. 4. Reg. 14. Lat. Deus dedit, siue Dei donum.

Elon, filius Zabulon, Genes. 46. Index Israëlitici populi, Iudic. 12. Nomen ciuitatis in tribu Nephthali, Ios. 19. 3. Reg. 4. Cale fuit nomen patri Basemath & Ada vxorum Esau. Genes. 26. & 36. Lat. Ilex, vel quercus, aut fortis.

Elone, vrbs Perrhæbiæ, quæ & Limone dicitur, Stephan.

Elaps, Centauri proprium.

Elorini, populi Siciliæ, vt author est Cic. 5. Ver.

Elorus, fluuius Siciliæ, qui adiacentibus campis superfusus, Nili more eos fœcundat: & non procul à Pachyno promontorio in mare euoluitur. In eo fluuio pisces mansueti cibum è manu capiunt. Plin. lib. 32.

Elorus, vrbs Siciliæ, ab Eloro fluuio. Alia est Macedoniæ. Thucydides etiam Elorinæ viæ meminit. Stephan.

Elos, ancilla fuit Athamantis, à cuius nomine dicta est vrbs Achaiæ, Elos. Vide Helos.

Elotæ, seu Elotia, sua publica appellant mancipia Lacedæmonij, id est, ministros publicos, vt sunt apparitores, lictores, qui apud Thessalos dicuntur Penestæ.

Elpenor, vnus ex comitibus Vlyssis, qui à Circe cum aliis sociis in porcum conuersus fuit: & deinde pristinæ formæ restitutus, delapsus, de scalis ceruicem fregit. Homerus decimo Odysseæ.

Elpes, Boëtij vxor.

Elphaal, filius Mehusim, 1. Para. 8. Lat. Dei opus, vel Dei operatio.

Elpia, vrbs in Dauniis, à Rhodiis condita. Stephano.

Elpidius Cappadox, solitudinis amator, qui annis 25. in spelunca quadam vixit, ibique bis tantum in hebdoma vescebatur.

Elpis, nomen proprium Boëtij vxoris, de qua hoc extat epitaphium.

Elpis dicta fuit, Siculæ regionis alumna,
Quam procul à patria coniugis egit amor.
Quo sine mœsta dies, nox anxia, flebilis hora:
Cúmque viro solùm spiritus vnus erat.
Lux mea non clausa est tali remanente marito:
Maioríque animæ parte superstes ero.
Porticibúsque sacris iam nunc peregrina quiesco
Iudicis æterni testificata thronum:
Neve manus bustum violet, ne forte ingalis
Hæc iterum cupiat iungere membra cinis.

Elthece, i. Dei theca, vel capsa, ciuitas in tribu Dan. Ios. 19. quæ Ios. 21. Eltheco dicitur.

Eltheeon, i. Dei correctio, siue Dei præparatio. ciuitas in tribu Iuda Ios. 15.

Eltholad, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15 in tribu Simeon, Ios. 19. Lat. Dei generatio.

Elui, populi Aquitaniæ, inter Garumnam & Ligerim adiacentes. Strab. lib. 4.

Eluia, Paphlagoniæ vrbs. Ptolem.

Eluidius, Auxentij discipulus, fatebatur virginem peperisse, sed postea cum viro congressam alios suscepisse liberos fratres Domini. Insanam eius opinionem confutat Hieronymus. Epiph.

Eluina, dicta est Ceres ab Eluio oppido, vel ab Eluide fluuio, in quo colebatur.

Elul, i. vlulatus siue pernoctatio, nomen sextæ lunationis, partim Augusto, partim Septembri respondentis, 1 Mach. 14.

Elulij, Mauritaniæ Cæsariensis gens, apud Ptolemæum.

Eluri, populi Scythici, Stephan.

Eluſa, Narbonensis Galliæ vrbs, Claudian. & Ammiano.

Eluſa, vrbs nunc quidem Palestinæ tertiæ, olim verò Arabiæ. Stephan.

Eluſaberris, ciuitas est præcipua Auscorum, apud Melam. lib 3. cap. 2. vulgò dicitur. *Aux.*

Eluſates, Aquitaniæ populi. Plin. lib. 4 cap. 19.

Eluzai, nomen viri, 1 Para 12. Lat. Dei fortitudo.

Elydna Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolem.

Elyma, Macedoniæ oppidum. Ptolem. Siciliæ item, Thucyd.

Elymæ, regio Assyriorum iuxta Persiam prope Susidem. Stephan.

Elymaida, ciuitas in Perside, 1. Mach.

Elymai, Plinio capite 33. libro 6. regio Persidi vicina.

Elymas, nomen magi, Act. 13.

Elymnium, insula Eubœæ, cum ciuitate. Stephanus.

Elymus, heros, Elymiæ ciuitati Macedoniæ nomen dedisse putatur. Stephan.

Elyrus, vrbs Cretæ. Stephan.

Elysium, locus vbi piorum animæ habitant

ἀπὸ τῆς λύσεως, à solutione. Nam animæ post solutionem vinculi corporei deueniunt ad Elysios campos. Hunc locum alij inferorum felicitatibus plenum, alij fortunatas insulas, alij circa lunarem circulum esse dicunt, vbi iam aër purior est.

Elysij Germaniæ populi. Tacit.

Elysij campi in Bœotia, in campo Thebano, Lycophron. Plutarchus celebrat in insulis Britanicis ad Oceanum, cui adstipulatur Homerus: in Arcadia etiam & in Hispania. Vide ATLANTICAE INSVLAE.

Elzabad, nomen principis, 1. Paralip. 26. lat. Dei dotatio.

E M

Emalchuel, i. rex Deus, aut regnum Dei, vel nuncius Dei nomen viri. 1. Mach. 11.

Eman, filius Zaræ filij Iuda, 2. Paral. 2. lat. multus, aut tumultuans, vel Syriacè fidelis.

Emanuel, Constantinopolitanus imperator, anno salutis 1142 Blond. lib. 6 decad. 2.

Emanuel Chrysoloras Byzantius, Græcas literas in Italiam reduxit, anno salutis 1378. Plato.

Emat ciuitas quæ nunc Antiochia nominatur: & duæ sunt (vt inquit Hieronymus) magna scilicet, & minor. Magna, Antiochia: minor appellatur Epiphania. Vnde etiam nunc pergentibus in Mesopotamiam prima mansio Emas, corrupto quidem vocabulo, sed pristini hominis vestigia retinente.

Emath, Nehem. 12. Heb. Meah, nomen turris, lat. interpretatur centum.

Emathia, nobilis Europæ regio, Thraciæ finitima, postea Macedonia appellata: ita dicta (vt quidam existimant) ab Emathione rege, fratre Memnonis, Titani & Auroræ filij. Plin. lib. 4. cap. 10. Poëtæ Emathiam aliquando vsurpant pro Thessalia suo quodam iure vicinorum locorum appellationes confundentes. Virg. in Georgic.

Non fuit indignum superis, bis sanguine nostro
Emathiam, & latos Hæmi pinguescere campos.

Lucanus li. 7.

Bella per Emathios plusquam ciuilia campos:

hoc est per campos Pharsalicos, qui in Thessalia sunt, teste Plinio li. 4. c. 8.

Emathius, Noæ nepos, Emathiam tenuit, ac de suo nomine vocauit. Berosi. li. 4.

Embarus, insanus & delirus vir in Piræo insula, qui solus in eadem regione repertus est, qui filiam ad numen placandum ob famen ibi grassantem sacrificaret: vnde natum prouerbium, Embarus sum: dictum de insano deliróque, Erasm. Chil. 3 centuria 10. Prouerb. 81.

Embatum, locus Erythrææ, id est, maris rubri. Stephan.

Emer, i. dicens, vel loquens, siue exaltatio, aut Syriacè, agnus, nomen loci, 1. Esd. 2.

Emericus, Vngariæ rex, anno salutis 1193.

Emerita Lucij Anglorum regis soror, quæ pro Christiana pietate flammis extincta est.

Emerita Augusta, vrbs Hispaniæ ad Lusitaniam spectans, Strab. Est hæc vrbs cocco celebris, quod est rubrum granum, cuius succo vellera tinguntur, Tyrio splendori neutiquam cedentia, Plin. lib. 9. cap. 41.

Emoum, locus Æthiopiæ sub Egypto. Plin.

Emisa, vrbs Phœniciæ Libanusiæ: Gentile, Emisæus, vel Emisenus. Steph.

Emmaus, Ptolemæo, Iudææ vrbs, eidem alio nomine Nicopolis, vbi cognitus CHRISTVS in fractione. Luc. 24.

Emmer, pater Phashur sacerdotis. Ier. 20. 1. Esdr. 2. pater item Mosollamith. 1. Paralip. 9. & 24. idem signif. quod Emer.

Emni, Taprobanæ gens, Ptol.

Emodus, mons qui circa finem Indiæ in duos ramos diuiditur. Alteri Ortorocoras nomen est, alteri Semantinus *Moghali*, Castaldo.

Empelathra, vrbs Indiæ intra Gangem. Ptol.

Emplatia, festa apud Athenienses, in quibus mulieres plexis capillis solebant procedere. Hesychius.

Empanda, vererum dea erat, quæ rebus patentibus præesset.

Empedocles, philosophus & poëta Agrigentinus, qui de rerum natura versibus scripsit, vt apud Romanos Lucretius. Hic (vt author est, Hieronimus) omne quod viuit & mouetur, non putauit edendum, sicut & Pythagoras, & ex lite amicitiaque inter se dissentientibus, cuncta constare dixit Animam non in capite, nec in pectore, sed in sanguine disseminatam esse: ac illis partibus homines magis sentire, quibus plus mentis inest, asseruit. Ferunt hunc, cùm lacum Aetnæ montis inuestigare contenderet, decidisse in foueam ignearn, & incendio cõsumptum. Vel vt alij, noctu à sociis clàm discedẽtem, in ardentẽ caminum montis Aethnæ se demisisse, vt deus immortalis haberetur: sed ferreas eius crepidas, ex camino per flammam reiectas, rem patefecisse.

Empedocles creditus est ab Aristotele, Rhetoricam dominam rerum, primùm nouisse: quod etiã aliis ab aliis adscribitur, vt Parmenidi, vel Cadmo Milesio, Pherecydo Syro, & Hecatæo, qui primi soluta oratione vsi sunt.

Emporia Punica, loca Syrtibus propinqua. Polib. Liu.

Emporiæ, vrbs Hispaniæ Tarraconensis. Ptol.

Emporium, vrbs Celtica, à Massilienſibus condita: altera est Macedoniæ: tertia Siciliæ: quarta Campaniæ. Steph. item Castellum, Liu. prope Placentiam magno opere munitum.

Emptorium, oppidum quod aliàs Tanais, iuxta Tanais fluuij ostia in Mæotin. Steph.

Empusa, genus larvæ & terriculamenti, dictum Hecatæ, vno pede incedens, vnde & nomen Eustathius. Vide prouerbium, Empusa mutabilior.

Enac gigantes, Num. 13. quos expulerãt. Chananæi. Deut. 2. lat. gigas, aut torques, vel monile, siue oneratus.

En-agallim, nomen vici in principio maris mortui. Ezech. 47. lat. fons, siue oculus vitulorum vel curruum, aut rotunditatum.

Enagora, insula in Asia. Plin. lib. 5. cap. 31.

Enaim: villa in tribu Iuda, Ios. 15. Hodieque villa est Bethemin circa Terebintum. Hier. in locis Hebraic. Hebr. Enam. lat. fons vel oculus eorum.

Enalus, à delphino seruatus, Vide historiã apud Plutarchum circa finem libelli, Vtra animalia plus sapiant, & in conuiuio septem sapientum.

Enam, nomen villæ siue viculi, Num. 34. Ezech. 48. Pater item Achira principis tribus Nephthali. Num. 1. lat. nubes, vel augurium, siue fons, aut oculus earum.

Encenia, festa erant dedicationis apud Græcos, de quibus Gyraldus lib. 17. hist. deorum.

Enceladus, Titanis & terræ filius, gigantũ omnium qui aduersus Iouẽ coniurauerũt, longè maximus, quem Iupiter fulmine ictum Ætnę monti suppositi. Virg. 3 Æneid.

Fama est Enceladi semiustum fulmine corpus
Vrgenti mole hanc, ingentémque insuper Ætnam
Impositum.

Ventorum naturam & effecta his fabulis Poëtæ expresserunt.

Encheleæ, oppidum Illyridis, iuxta quod Gadmus & Harmonia eius vxor in serpentes versi dicuntur. Lucan. lib. 3.

Encleus Bœotiæ vrbs. Steph.

Encratitæ, Hęretici quidam apud Hieronymum, sic dicti à carnis abstinentia. Cæl. Rhod. libro 9 cap. 7.

Endera, Æthiopiæ sub Aegypto locus. Stra. li. 16.

Enderum, Illyrici oppidum. Ptol.

Endideium, Rhetiæ vrbs. Anton.

Endigeti, Tarraconensis Hispaniæ populi. Ptol.

En-dor, vrbs tribus Manasse in Izrael iuxta Naim, vrbem sita. Ios. 17. 1. Reg. 28. Psalm. 82. lat. fons, siue oculus generationis, vel habitationis.

Endymion, pastor quidam, Athlij filius, quem Iupiter in cœlum assumptum, cùm Iunonem amaret, atque etiam cum nube pro Iunone concumberet, iratus rursum deiecit, & perpetuo somno damnauit: Huius postea amore Luna quoque capta, eũ in Latini Cariæ montis specu occultauit, atque ibidem cum eo conseruata est. Vide prouerbium Endymionis somnum dormire. Hic primus lunæ cursum inuenit, & astronomiæ studiosus eleganter à poëtis fingitur Lunæ Amasius. Apollon. lib. 4. Argonau. Plin. lib. 2. cap. 9.

Enecus, comes Bigorræ, à quo Nauarrę regnum initium sumpsit Hic è montibus Pyrenæis in vicinam Nauarræ planitiem cum exercitu descendens, omnem eam regionem à Sarracenis liberauit: pro quibus meritis, rex in eo loco primus appellatus est, circa annum salutis 971. Volat. Ritius,

Eneti, habitabant olim iuxta Paphlagoniam, inde Homerus syluestres mulos educi scribit. Dicuntur & equæ Enetides. Enetus, etiam possessiuum est ciuitas, Myrmecis dialectici patria, Steph.

Engaddi, i. fons siue oculus hædi, vel felicitatis. Hieronym. vicus prægrandis Iudęorum, iuxta mare mortuum, vnde opobalsamum venit, quas vineas Engaddi Salomon in Canticis nominat: Idem alibi, Engaddum ager est terræ Indææ, non tam vineis quàm balsamis florens.

Ἐγγάδα, vicus, magnus, prope Sodoma Arabiæ in fœminino aut neutro genere: Gentile, Engadenus. Steph.

Engalim, Palestinæ locus, Ezechiel, 47.

En-gannim locus tribus Iudæ. Ios. 15. Hieronymus in locis Hebraic. vicus iuxta Bethel. Alia ciuitas sacerdotum in tribu Issachar. Ios. 19. lat. fons hortorum, siue oculus protectionum.

Engelanes, populi Illyriæ, iidem qui Encheleæ, Stephan.

Engolisma. Vide ICVLISMA.

Engonasis signum in cœlo, quod Latinè Ingeniculus vocatur: & est Hercules, qui dextro genu nixus siniſtro pede capitis Draconis dextram partem opprimere conatur.

Engyum, vrbs Siciliæ. Steph.

En hadda, ciuitas in tribu Issachar, Ios. 19. lat. oculus acutus vel lætus, aut fons acuminis vel lætitiæ.

En-hasor, ciuitas tribus Nephthali. Ios. 16. lat. fons siue oculus atrij vel vestibuli, aut fortis fœnum vel herba.

Enhipus, rex fuit Argiuorum mirę fœlicitatis, cuius clypeum qui apud Græcos rem præclarè gessissent, per vrbem incedentes ferebant honestamenti causa.

Enienses Græciæ populi. Herodot.

Eningia, regio Europæ Septentrionalior. Plin. *Finland*, Zeiglero.

Eniochidas, siue Eniochida, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 142.

Eniochi, vel Heniochi, sed melius aspiratur secundum Græcos, Ptolemæo cap. 9. lib. 5. populi Sarmatiæ iuxta Pontum, non longè ab Achæis. Plin. cap. 5. lib. 6. Strab. verò libr. 11. tradunt Laconicos habitasse Heniochiam, quorum duces Rhecas & Amphistratus fuerunt, Castoris & Pollucis aurigę: vnde ἡνίοχοι, vt patet, ex iis quidem sunt nominati. Ex lembis itaque classem comparantes, & interdum ad naues onerarios, interdum ad regionem vel vrbem aliquam nauigantes, mari dominabãtur. Bosphorani eos nonnunquam in stationibus accipiunt, & commeatus & vendendæ

prædæ copiam suppeditant. Hi quum domum repetunt,& vltra nauigare non possunt, lembos humeris impositos in syluas referunt,in quibus habitantes tenue solum arant. Rursum quum nauigandi tempus adest, eos in mare deferunt.

Eniopeus, Hectoris auriga, à Diomede lancea confixus. Homer.8. Iliad.

Enipeus, fluuius Thessaliæ, campos Pharsalicos irrigans,iuxta quem Cæsar vicit Pompeium, lentus primò,sed Apidano mixtus, velocissimus est.Lucan.

Enipeus,fluuius in Elide, in Alpheum illabens, qui recentiore nomine Bernichius dicitur. Strab. lib. 8.

Enispe, vrbs Arcadiæ, quæ non amplius extat. Quidam Cletoriæ, alij Phocidneam adnumerant. Stephan.

Enna, ciuitas insignis in ipso Siciliæ vmbilico, angustissimo Cereris templo olim nobilitata,nemoréque sacro, ex quo Proserpinam taptam fuisse incolæ asserunt. Hinc Proserpina ipsa Ennæa cognominatur: & Ceres Ennæa vel Ennensis. Cic. 7. actione in Verrem. Vide ÆNNA.

Ennea Ceres dicta est, quæ augustissimo in templo apud Ennam colebatur: cuius simulachrum tanto erat effectum artificio, vt qui illum intuerentur,aut ipsam videre Ceremem, aut effigiem Cereris non humana manu factam,sed cœlo delapsam arbitrarentur. Cic.in Verrem.

Ennea crunos, fons apud Athenas à Pisistrato conditus, à numero salientum dictus, quos Græci κρουνὸς appellant: hoc est, fistulas, aquæductúsve: nostri verò salientes.

Ἐνιαύσιοι, id est, nouem viæ, ciuitas Macedoniæ, eadem quæ Amphipolis. Steph.

Ennius, poëta antiquissimus, Rudiis Calabriæ oppido natus,Q. Valerio & C. Manilio Coss. à Catone Quæstore in vrbem adductus, in Auentino habitauit, ancillæ vnius ministerio contentus. Scripsit Annalium libros,Satyras, Comœdias, & Tragœdias, ex quibus ad nos nihil peruenit, exceptis aliquot versibus, à scriptoribus passim citatis. Scipionem Africanum maximè coluit, itaque vicissim ab eo est adamatus, vt alter ab altero ne sepultura quidem diuelli voluerit. Periit morbo articulari, quem immodico vini vsu contraxerat. Vnde & Horatius libro 2. Epistol. obiter eum tangit, tanquam vino plus satis deditum,

Ennius ipse pater nunquam, nisi potus ad arma
Prosiliit dicenda.

Ennius, grammaticus, duos libros de literis ac syllabis & metris conscripsit Tranquil.

Ennon,nomen viri Iere.7 Lat.ecce illi,siue diuitiæ eorum,vel decipiens,aut contristans eos.

Ennosigæus, Neptuni cognomen, ab eo quòd terram concutiat, impositum: vnde etiam Enosichthon dicitur.

Enoch,filius Cain,Gen.4. Prima autem rauudi ciuitas ab ipso Cain ædificata,& nomine filij appellata.Fuit & aliusvir iustissimus, qui cũ Deo sublatus euanuit. Hic quasdam inuenit litteras,quosdamque scripsit libros, sub quo Adam mortuus est Comest.in c.5.Genes.

Enochillus,princeps annuus Athenienſium, 2. anno Olympiad 43. qua Athenienses de Sygeo & Achilleo oppido cum Mitylenensibus bellum gesserunt,à Periandro Corinthi tyrãno sopitum.

Enodia,Hecate,quòd in via inuenta sit ab Inacho.Steph.

Enon,terminus Damasci.Ezec.47 Est & Enon iuxta Salim oppidum,haud longè à Iordane, vbi baptizabat Ioannes,Ioan.3.Lat.nubes vel obnubilatio,siue fons,aut oculus eius,vel augurium.

Enona,Ptolemæa,vrbs Dalmatiæ.

Enope,vrbs Peloponnensi in tractu Messeniaco, iuxta Pylum,sub ditione Agamemnonis Homer.lib.9.Iliad.

Enos,i.homo vel vir,siue oblitus,aut desperatus filius Seth.Gen.4.Luc.3.& septimus ab Adam translatus fuit,ne malitia cor immutaret eius vt scribitur Sap.ca.4.Igitur eum propter vitam piam ac iustam Deus citò transtulit, ne cum aliis iustis,iam ad impietatem inclinatis,consentiret.Ioan.Ann.con.in lib.1. Berof.

Enosis insula in Sardinia,Pli.lib.3.cap.7.

Enotocœtę, populi sunt qui aures ad talos vsq; dependentes habent,vt super eis indormiant, adeò fortes vt arbores euellant,& neruũ frangant.Author,Strab.lib.15.

En-semes,nomen loci.Ios.18.Lat.fons siue oculus Solis.

Entella,vrbs Siciliæ, quam Campani genere habitabant,socij Carthaginensibus.Steph.

Entella,Liguriæ fluuius.Ptol.*Lauagna*,Leandro.

Entellini,Siciliæ populi,& Latinæ conditionis. Plin.lib.3.cap.7.

Entius,Friderici imperatoris filius,Sardinię rex, cui pater Italiæ & Longobardę administrationem commisit.Blond.lib.7.deca.2.

Entribę,populi Thracię.Steph.

Enyalius, Bellonæ filius,quasi ἐνυὸς υἱὸς & pro bello capitur.

Enydra,Cassiotidis in Syria vrbs,Strabo.

Enyo,soror Martis,quam Latini Bellonam vocant: quanquam à poëtis non rarò pro ipso bello siue prælio accipiatur.Mart.lib.1.

Nec te decipiat ratibus naualis Enyo.
Hoc est nauale prælium.

E O

Eodanda,insula Arabiæ felicis Plin.

Eordææ,duæ regiones Mygdoniæ: itẽ aliæ duæ vna Iberiæ altera Thraciæ, ab Eordo quodã Gentilia,Eordæus,Eordus,Eordista,Steph.

Eordi,populi Thessaliæ.Steph.in Amyto.

Eoriæ

Eoritæ, Arachosiæ gens. Ptolem.

Eos, à Græcis dicitur, quam nos Auroram vocamus. Mons item Ægypti. Plin.

Eous, vnus equorum Solis, Ouid. 2. Metam.

E P

Epactia, vrbs Atticæ, quam cum aliis duodecim sic digessit Crecops. Stephan.

Epæa ciuitas Græciæ: Epæi, ciues, contra quos Nestor bella gessit.

Epænetus, amicus Pauli, Rom. 16.

Epagris, insula vna ex Cycladibus. Ab Aristotele, propter aquarum abundantiam Hydrussa appellata.

Epamanduodurum, Galliæ Belgicæ oppidum. Anton.

Epaminundas, Thebanus, honesto genere natus, Musicam & Philosophiam doctus, modestus, prudēs, grauis, peritus belli, fortis, manu, animo maximo, adeò veritatis diligens, vt ne ioco quidem mentiretur. Hic cùm apud Leuctra Lacedæmonios plaga pestifera adeò afflixisset, vt ex eo tempore Lacedæmoniorum opes corruerint, & principatū Græciæ amissum vltrà reparare nequiuerint, dicere solebat, Orbum se, non tamen sine liberis, & ex se natam relinquere pugnam Leuctricam. Hic post ingentia facinora edita, extremo tempore apud Mantineam, cum acie instructa, & ducis optimi & militis fortissimi officio fungitur, sparo percussus, relatúsq; in castra semianimis, requisiuit à circunstātibus, saluúsne esset clypeus: cùm saluū esse flentes sui respondisserit, allatum, veluti socium laborum gloriæque osculātus est. Iterum quæsiuit, essentne fusi hostes: cùm id quoque, vt cupiebat, audiuisset, euelli tum denique spiculum iussit: ita multo sanguine profuso, in lætitia & victoria mortuus est. Cui⁹ morte Thebanorum vires hebetatæ sunt, vt non tam illū amisisse, quàm cum illo interiisse omnes viderentur. Nam ante Epaminundā Thebani alieno imperio paruerūt: post interitum eiusdē in seruiturem pristinā reuoluti sunt, vt manifestum sit gloriam Thebanam cum illo natam, & extinctam fuisse. Trogus libro sexto. Stesimbrotum filium suum, quòd contra mandatum cùm Lacædemoniis cōflixisset, tametsi victor fœliciter euasisset, interfecit. Plutarch. Paral. Huic Thebani statuam ferream dicarunt, ne erga tantum principem viderentur ingrati.

Epanterij, Italiæ populi, cum quibus bellum gessisse Ligures scribit Liu.

Epaphus, Iouis filius & Ius, qui Memphim in Ægypto condidit. Ouid. 1. Metam.

Epaphras, viri fidelis nomen. Colos. 4.

Epaphroditus, à libellis Neroni imperatori à Domitiano imperatore capitis damnatus, quòd Neronem in conscisscenda sibi nece sua manu adiuuisset.

Epaphroditus, grammaticus fuit patria Chero-

næus, Archiæ grammatici alumnus, quem Modestus Ægypti præses sibi coëmit, & filiū suum Pitelinum eidem in disciplinam tradidit, quem ille Romæ instituit sub Nerone: mortuus est hydropisi. Suid. Is triginta millia optimorum librorum habuisse perhibetur. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 34.

Epardus, fluuius qui per Mardorum regionem fluit. Arrian. in Alexandro.

Eparitæ, populi Arcadiæ. Steph.

Epetium, Illyridis oppidum. Ptolem. *Spexze*, Sophiano.

Epeus, Endymionis filius, & Pæonis frater qui primus in muralibus machinis equum reperit qui & Aries dicitur. Plin. lib. 6. cap. 56. quę res locum fecit fabulę, Epeum fabricatorem fuisse equi lignei, quo Troia prodita est. Virg. lib. Æneid.

Et ipse doli fabricator Epeus.

Epeus, vir quidam timidissimus: de quo natum est prouer. Epeo timidior. Datum est hoc cognomen Cratino comico per allusionem fortassis, quòd cum Oenoidis tribus princeps esset, in eo munere timidius se gereret. Erasm. Chil.

Epei, populi in Occidentali ora Pelopōnesi, alio nomine Elei dicti Plin. lib. 4. cap. 1. Cuius sententię etiam Stephanus subscribit. Homerus tamen in Catalogo nauium, Epeorum vrbem diuersam facit ab Elide, quam videtur Epeorum iuri subiicere. Vide Strabo. lib. 9.

Epetini, Liburnię populi, qui in Salonam coloniam iura petunt, vt refert Plinius lib. 3. ca. 22.

Epha, i. Lassus, aut volās, vel Syriacè, plicatus vel complicatus. filius Madian filij Abrahę. Gen. 25. Ab eo Arabia Fœlix, Deserta siue Petrea dicta est Epha. Isa. 60. Fuit & nomen concubinę Caleb, 1. Paral 2. Filius Iahaddai, 1. Par 2.

Epher, puluis, siue hinnulus, aut plumbum, filius Madiam filij Abrahæ. Genes. 25. 1. Par. 1. filius Ezra, 1 Par. 4. & 5.

Ephestiades, insulæ, quæ & Latinis Vulcaniæ & Æpliæ, quòd Aeolus Iliacis temporibus illic regnauerit.

Ephestria, Thebis festa fuerunt ob Tiresiam institutā, in quibus ipsius simulachrum virilibus vestimentis exuebatur, & muliebribus induebatur, móxque illis ademptis, iterum virilia imponebantur, alludentes ad ipsius Tiresiæ fabulam.

Ephesus, vrbs Ioniæ, emporium tōtius citerioris Asiæ celeberrimum, Amazonum opus, Dianæ templo in primis nobilitatum. Hæc ciuitas loco cauo olim habitata, diluuium passa est, quo cum plurimi extincti essent, Lysimachus ciuitatem in eum locum, vbi nunc est, transtulit, & ab vxoris nomine Arsionē vocauit: eo mortuo, pristinum nomen receptum est.

Ephesus, insula Nili, vt etiam Chius & Lesbus. Steph.

Ephesiæ

Ephesiæ literæ, erant notulæ quædam & voces magicæ, quibus vtentes in omni negotio victores euadebant: vnde natum prouer. Ephesię literæ, dictum de iis qui mira felicitate tanquã diuina virgula, quicquid optãt assequuntur. Vide plura apud Eras. Chilia. 2. Centuria 8.

Ephetæ magistratus apud Athenienses. Hi à Demophoonte rege instituti, quinquaginta ex Atheniensibus, totidemque ex Argiuis, vt in Palladio foro de inconsulta cæde cognoscerent, maiore deinde auctoritate, iuteque amplìore à Dracone instructi sunt. sic enim instituit, vt vnus & quinquaginta ex optimis eligerentur qui in foris capitalibus iudicarent. Non nisi sorte, quinquaginta annos nati, moribusque probatissimis eligebantur. Pollux. Suidas.

Ephippius Cumæus, auditor Isocratis, qui scripsit historiam ab exilio Troiæ vsque ad sua tempora, libris xxx.

Ephialtes, Neptuni filius, gigas incredibili corporis robore, qui cùm singulis mensibus nouem digitos crescceret, in tantam altitudinem euasit, vt statura sua fretus, vnà cum fratre Oto superis bellum inferret. quapropter à Ioue fulmine ictus, ad inferos est detrusus.

Ephialteum, Carpathi insulæ promontorium. Ptolem.

Ephod pater Hamiel, Num. 34. lat. superhumerale, aut ornamentum.

Ephori, apud Lacedemonios tales erant magistratus quales apud Rom. Tribuni plebis, qui à Theopompo sic oppositi sunt Regibus, vt apud Rom. Consulibus Tribuni: vt enim à Consulibus apud Tribunos, ita à Regibus ad Ephoros prouocare quisque poterat. Olim pro ministris regum fuerunt: tandem, eò potentię peruenerunt, vt sensim à rege proprium magistratũ constituerunt, nomine Ephoriam. Ephori dicti ἀπὸ τοῦ ἐφορᾶν, quod est intueri, q. ad ciuitatis salutem intentos haberẽt oculos.

Ephorus, historicus Cumanus, Isocratis auditor, & condiscipulus Theopompi. Suidas in eius vita.

Ephra, i. puluerulenta, siue plumbea, aut damula. ciuitas Gedeonis, Iudi. 6. & 8. 3. Reg. 13.

Ephraim, filius secundus Ioseph. Gen. 41. 1. Paral. 7. Ab hoc tribus Ephraim nomenclaturam habet, quæ à Iordane flumine vsque ad Gazer longitudinem habuit: latitudinem verò, quæcunq; à Bethel vsque ad campum maximum terminatur. Ioseph. lib. 3. c. 3. Iud. antiq. lat. frugifer, aut crescens.

Ephraim, mõs qui inter Iericontem & Ierosolyma extenditur, & ab hoc fine ascendit contra Septentriones per tractum maris vsque Gazetam vrbem, quem possederũt filij Ioseph. Ios. 13. & 17. Dictæ sunt quoque decẽ tribus Israel siue regnũ Israel, Ephraim: vt Isa. 7. & 9. Osee 5. legitur & Psal. 59. Ephraim fortitudo capitis mei. Et Psal. 78. Tribum Ephraim non elegit. Similiter Psal.

Ephrata, i. vbertas, siue frugifera, vel crescens, aut incinerata. vxor Caleb filij Hesrõ, 1. Para. 2. ab hãc Ephrata vrbs nomẽclaturam accepit, quæ est in tribu Iudæ. Gen. 35. Aliàs Beth-lehem dicta, Genes. 48. 1. Paral. 2. & 4. Videtur eadem esse quæ Caleb Ephrata appellatur, 1. Paral. 2. vbi mortuus est Hesron. Hieronimus in traditionibus Hebraicis.

Ephree, i. cooperimentũ, in iqui vel socij, aut cõfracti, siue portus iniqui, vel socij aut confracti, rex Ægypti. Ierem. 44. Heb. Hephree.

Ephrem, ciuitas. Psal. 77. Ioan. 11. Hebr. Ephraim. lat. frugifer aut crescens.

Ephron, filius Seor, Genes. 23. à quo ciuitas in tribu Iuda, 2. Para. 13. 1. Mach. 5. lat. puluis siue hinnulus, aut plumbeus.

Ephyra, phyre, vrbs Peloponesi in ipso sita Isthmo, quæ alio nomine Corinthus dicta est vulgò, *Corante* hodie dicitur.

Ephiræ autem nomen accepisse volunt ab Ephyra Nympha, Oceani & Tethyos filia: cuius meminit Virg. li. 4. Geor. Hinc Ephireus, hoc est, Corinthius. Virg. 2. Georg. Ephyræius per quinque syllabas extulit,

Illaesus auro vestes, Ephyrheiáque æra.

Sunt autem multæ Ephyræ in Thessalia, Epiro, Archadia, Campania, Thesprotis, Ætolis (à quibus Ephyrij populi vocantur.) Item alia Crannus alioqui dicta alia in Oenoe, & insula nõ procul à Melo. Vide Steph. Homerus Crannonios, Ephyros vocat, Phlegyas, Gortynæos, Stephan.

Ephyri, Aetolorum populi Athamanes. Timphæi, Plin. lib. 4. c. 2.

Ephyris, vrbs Laconiæ. Herod.

Epiacum, Albionis insulæ oppidum. Ptol.

Epiæ, numero plurali tantùm, oppidum Achaiæ: inde Epii, populi quibuscum bellum gessit Nestor adhuc iuuenis, postea Helij dicti sunt malim Elei.

Epibatirios, Apollinis cognomentum, cui templum in Troezene dicauit Diomedes, quod in reditu ab Ilio euasisset tempestatẽ, qua Græcorum afflictæ sunt opes. Cæl. Rhod. lib. 11. c. 24.

Epicaria, Dalmatiæ vrbs. Ptol.

Epicephesia, vicus in tribu Oenoide. Steph.

Epicharmus, Tityri (vt Suidas scribit) vel Chrymarij filius, Siculus poëta comicus & Philosophus, cui nonnulli inuentum comœdiæ tribuunt: Pythagoræ auditor, scripsit de natura rerũ & medicina commentarios. Epicharmi sententiam de morte refert Cic. lib. 1. Tuscul. quæst.

Epici, Italiæ populi. Steph.

Epicles, citharœdus nobilis Athenienſis.

Epicnemidij, pars Locrorum. Vide OZOLAE.

Epicerides Cyrenenſis, ob singulatem suam erga Athenienſes liberalitatem ampliſſ. viciſſim ab illis

illis honoribus est affectus. Demosth. ad Leptin.

Epictetus, Philosophus Stoicus, ex Hieropoli Phrygiæ vrbe, Romæ Epaphrodito cuidã Neronis familiari seruiuit, atque ad Marci vsque Antonini tempora peruenit. Domitiano autẽ imperãte eius dominatu offensus. Roma Hierapolim migrauit, ratus verum esse, quod est tragicum, patriam esse cuiusque, vbi quis rectè ageret. Tanta verò apud omnes homines eius vitæ admiratio extitit, vt Lucianus Cyrus Epictet lucernã fictilem tribus drachmarum millibus, ob eius authoritatem væniisse tradat. Hic Enchiridion scripsit Græcè, opus vtile, quod Ang. Politia. Latinum fecit.

Epicurus, eius sectæ author, quæ ab eo Epicurea dicta est. Summum bonum in voluptate ponebat, non tamen in voluptate corporis, quẽadmodum Aristippus, sed in voluptate animi, hoc est, in absentia omnium dolorum. Dialecticam damnabat, quòd philosophiam simplicibus verbis affirmaret posse comprehendi. Deorum prouidentiam è rebus humanis tollebat. Huic Lucretius tantum tribuit, vt non dubitet affirmare, Epicurum reliquorum omnium philosophorum lumen obscurasse, quemadmodum Sol suo splendore aliorum cœlestium corporum claritatem obtenebrat. Traditur fuisse continentissimæ vitæ: nomen tamen illud voluptatis, in qua summum bonum ponebat, effecit, vt ab eo homines voluptuarij, Epicurei dicantur,

Epidamnus, siue Epidamnum: (vulgò *Durazzo*,) oppidum in ea parte Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit, tritissimo è Græcia in Italiã traiectu nulli nõ cognitum. Epidamnũ dictum ab Epidamno rege Barbarorũ. Sed Romani eò coloniam deducentes (inquit Plinius lib. 4. cap. 27.) Dyrrachium dicere maluerunt, propter inauspicatum nomen Epidamni, tanquam à damno dicatur Epidamnũ. Ad quod allusit Plautus in Menæchmis, cùm ait, *Nemihi damnum in Epidamno duas*, tanquam nomen inditum sit Epidamno, quòd illuc nemo siue damno diuertat. Vide DYRRHACHIVM.

Epidaphne, vrbs in Seleucide Syriæ, quæ & Antiochia dicta, à Daphne vicino suburbano, quod locum habebat amœnissimum 89. stadiorum, & fanum Apollinis cum Dianæ delubro. Iul. Capitolin.

Epidaurus, ciuitas Peloponesi, Æsculapij templo celeberrima. Vnde etiam Romani, cùm graui pestilentia laborarent, consultoq; oraculo iuberentur Æsculapium Romam aduehere, triremem cum legatis ea de causa Epidaurum miserunt. Verùm cùm Epidaurij deum opiferum à se inuiti dimitterent, ferunt illis cunctantibus, ingentem anguem ad Romanorum triremem adnauigasse, sesèq; in puppi in gyrum complicuisse: quem illi Æsculapium arbitrati, magna cum veneratione Romam aduexerunt. Hoc etiam nomine dicta fuit vrbs Dalmatiæ, ad Illiricum mare sita Lucanus li. 2. *Illyris Ioniasq; vrgens Epidaurus in vndas*. Pausaniæ & Straboni Lymira cognominata, quod sit portuosa, diruta à Gothis, è cuius ruinis Ragusia iuxta ædificata. Raph. Volater. Tertia Epidaurus in Peloponneso, in Argia regione. Ptol. *Cheronisi*, Sophiano.

Epidelius Apollo dictus est ab Epidalia vico, qui est iuxta Maleam Laconiæ promontorium, vbi templum habebat. Nam post Delum euersam cùm barbarus quidam Apollinis simulachrum per contumeliam in mare proiecisset, posteáque ad Peloponnesi littora peruenisset, à Laconibus magna veneratione susceptum est, vocatúsque Apollo Epidelius, quasi ex Delo aduectus. Palæph. lib. 2.

Epigenes, Philosophus Byzãtinus. Itẽ poëta quidã scenicus, cuius fabulæ recẽsentur à Suida.

Epigoni, dicti sunt authores secũdi belli Thebani, quasi fœtus illorum qui primum confecerãt bellum. Græcè enim ἡ γονὴ fœtus appellatur, & qui pòst gignitur. Inde Euripides tragicus tragœdiam hoc argumentũ compositam, Apigonos scripsit. Errant qui existimant Epigonos apud Strabonem esse populos, à quibus fabulæ nomen inditum sit: cùm Epigoni dicti sint generali vocabulo omnes illi, qui ex diuersis populis cõflati, secundum bellum Thebanum duce Alcmæone confecerunt. Nam ex Statij lectione constat bellum Thebanum & nomina ducum, qui in eo loco occubuerunt: quorum filij, vti mortẽ parẽtum vlciscerẽtur, communi consilio contra Thebanos iterũ arma mouerunt: qui acceperunt responsum ab Apolline, eã se ciuitatẽ expugnaturos, si Alcmæonẽ Amphiarai filiũ imperatorẽ fecissent. Igitur Alcmæon exercitu ex Græcis collecto, cõtra Thebas duxit copias, acerrimèq; commissa pugna, potitus est victoria, & Thebę captæ dirutę sunt. Epigoni etiam dicti sunt successores Macedonum veteranorũ, qui sub Alexandro Magno ex Asiaticis fœminis sobolem susceperunt, quæ soboles (vt historici memorãt) nomẽ habuit Epigoni, qui in castris nati, in armis educati, à paruula ętate periculis exercitati, laborib. durati, prorsus inuicti fuerunt.

Epigranea, fons in Bœotia, non procul à Dirce altero quoque fonte. Plin. lib. 4. cap. 7.

Epij, Ætoliæ & Elidis populi, Plin. Halicarn.

Epiicidæ, vicus in tribu Cecropide. Steph.

Epileucadij, vrbs post Acarnaniam. Steph.

Epimachus, sub Decio apud Alexandriam martyrio coronatus est, anno salutis 251.

Epimaranitæ, Arabiæ felicis populi. Plin.

Epimenides, Poëta Epicus, patria Cretensis Apul. libr. 2. Florid, qui à patre Agiasarcho in agrum ad custodiẽdum pecus missus, in quodam antro obdormiuit annos L X X V. Vnde emanauit

emanauit prouerbium, Epimenidis somnum dormire. Tandem à somno excitatus, cùm videret omnia mutata, domum reuersus, à fratre omnia didicit. Quamobrem pro Deo est habitus. Idem Athenienſibus peſtilentia laborantibus dixit, Ciuitatem purgari, expiarique oportere. Itaq; cùm rogatus eò veniſſet, iuſſit oues albas atque nigras apud Areopagũ immolari. Rediens deinde domum, oblatam ab eis pecuniam renuit: Plato in primo & tertio de Legibus. Suidas de ipſius ſomno mentionem facit, indéque manaſſe prouerbium.

Epimenides, Gnoſius quidam, cuius anima ex ore, effigie corui, viſa eſt euolare Plin. libro 7. capit. 52.

Epimetheus, Iapeti filius, frater Promethei, quòd cùm ingenio plurimum valeret, homĩnis ſtatuam primus ex luto finxit. Quamobrem indignatus Iupiter, eum vertit in ſimiam, atque in inſulas Pithecuſas relegauit.

Epimethis, Pyrrha filia Epimethei, & vxor Deucalionis.

Epiphania, vrbs Syriæ iuxta Raphaneas, in confinio Aradi, vbi natus eſt Euphrates Stoïcus: altera Ciliciæ: tertia, Bithyniæ: quarta, iuxta Tigrim. Stephan.

Epiphanes, cognomen Antiochi regis, qui Antiochiam denominauit. Hic Syriæ vrbem condidit, quæ etiam ab eius nomine Epiphania cognominata eſt. Dictus Epiphanes, quaſi illuſtris, à rerum geſtarum claritate.

Epiphanius, qui poſtea Cypri fuit Epiſcopus, inter eremitas habebatur maximus. Sozom. lib. 8. cap. 1. hiſt. trip.

Epiphanius Petreus ſophiſta fuit, qui ſcripſit puer exercitationes & declamationes in genere demonſtratiuo.

Epizephirij, Locrenſes populi, apud quos ſi quis ſalutis cauſa vinum hauſiſſet largius, medico non imperante, morte expiabatur libera illa compotatio, perinde ac grande aliquod ſcelus.

Epipolæ, regiuncula præcipua, iuxta Syracuſas. Stephanus.

Epira, quæ nunc Corinthus dicitur, à Syſipho condita fuit. Comeſt. in cap. 3. Iudic.

Epirus, regio Græciæ finitima, ad Ortum Acheloo fluuio ab Achaia diſcreta: ad Occaſum Acroceraunĩis montibus, quà mari Adriatico incumbunt ad Septentrionẽ Macedoniæ parte terminata: ad Meridiem Ionio mari abluta. Hæc primùm Moloſſia dicta eſt, & à Chaone Heleni fratre, Chaonia: nunc verò Albania vocatur. Quondam vrbibus populiſque fuit frequentiſſima, ſed à Romanis ſubacta, cùm ſæpiùs deficeret, penè in ſolitudinem redacta eſt. Alit hæc regio equas præſtantiſſimas, quæ ab ea Epiroticæ appellantur. Virgil. 1. Georg. vulgò appellatur Albania.

Epirota, aliquis ex Epiro, & Epiroticus.

Epiſtropus, Phocidis rex, vnus ex Græcorum ducibus qui venerunt ad Troiam. Homer. li. Iliad.

Epitalium, vrbs Triphaliæ. Steph.

Epitaurus. Vide EPIDAVRVS.

Epitauſa. Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Epiteon, Nelei filius, vt eſt in Græcis commentariis Apollonij.

Epitheria, ciuitas in ſinu Arabico, aliàs Atſinoe dicta.

Epithymbia Venus dicta eſt, quòd principium ac finem vitæ inferre crederetur: ad cuius ſtatuam quę Delphis erat, in parentationibus & libationibus manes elicere ac euocare moris erat. Palæph. lib. 2.

Epitragia Venus dicta eſt, quod in formam capræ ſeipſam cõmutauerit: nam cùm Theſeus in Cretam ad minotaurum interficiendum nauigaturus, Veneri ac Apollini Delphico pro ſua ſuorũmque ſalute ſacra faceret: reſponſum à deo accepit, vt Venerem ſibi itineris ducem aſſumeret: tum autẽ apparuit Venus in capram mutata. Palæph. lib. 1. 2.

Epium Arcadiæ vrbs. Plin.

Epla, Peloponneſi inſula. Ptolem.

Epona, puella formoſiſſima, ex homine & equa concepta, hoc modo. Puluius Stellus, genus muliebre peroſus, cuidam ſe immiſcuit equæ, quę ſuo deinde tempore formoſam admodum peperit puellam, quam tempeſtiuè quidem Eponam appellarunt. Plut. Parall.

Epope, dicebatur Acrocorinthus, quòd Siſyphus illic Ægynam à Ioue rapi viderit. Steph.

Epopeus, XVII. Sicyoniorum rex.

Eporedia, Salaſiorum vrbs. Ptol. hodie *Hiurea*: hæc olim ex Sibyllinorum librorum oraculo à Romanis condita, & ab Eporedicis, quo eo nomine Galli præſtantes equorum domitores ſua lingua appellabant nominata, vt non obſcurè innuit Plin. lib. 3. cap 17 *Iurea*, Leandro, & omnibus.

Epuia, vrbs quæ nunc Ambracia dicitur, potiùs Pralia. Steph.

Epulo. Virg. 11 Æneid.

Archetium Mneſtheus, Epulonem obtruncat Achates.

Epy. Vide AEPE.

Epylus, Ouid. 4 Faſtor.

Propius eſt titulus Epyli alba tuis.

E Q

Equabona, Hiſpaniæ vrbs Anton. Couna, hodie.

Eques Tuſcut, Hetruriæ rex, anno ab vrbe 318.

Equeſtria: Venus dicta eſt à filio Æneæ, qui longa diuturnáque nauigatione feſſus, tandem equum conſcendit, matrémque huiuſmodi effigie coluit. Palæph. lib. 2.

Equeſtris, Ptolem. Sequanorum ciuitas in Gallia: vulgò *Neufchatel*. multæ aliæ circa montem Iuram ciuitates, vt Geneua, Lauſanna & aliæ, eodem nomine apud veteres ſcriptores

appel

appellantur Ægidius Schudus, in descriptione Rhætiæ, equestres Colonias vocat totum illum tractum qui hodie dicitur, *Le pais de Chablais*, q.d. Caballorum, seu Equitum habitatio, & extenditur à capite lacus Lemani, vsque ad eius angustias ad Orientem. Harum limes est Geneua antiquissima ciuitas, quæ Equestris etiam dicta est. Plinio, & aliarum caput fuisse videtur.

Equi populi. Vide Æ Q V I.

Equicolus: Virgilius 9. Æneid.

Continuò quercus & pulcher Equicolus armis.

Equiria, equitum erant festa, in quibus equorum cursu certabatur, de quibus Varro & Ouid. qui ait bis in anno celebrari, 13. Idus Martij, & 18. Aprilis.

Equitius cognomen familiæ Romanæ, ab equo deductum.

Equitius, Cos. cum Gratiano August. anno ab vrbe 1127.

Eræa, ciuitas Græciæ, quam suo iam tempore concidisse, aut vix vllum ipsius apparuisse vestigium scribit Strabo, lib. 8.

Eranusa, Insula in Locris Italiæ fronte, de qua Plin. lib. 3. cap. 10.

Eraphiotes, Bacchus dictus est, ab inducenda contentione, quoniam vinum, iram atque certamen inducit: ἔρις enim cõtentio, φαίνω, ostendere.

Erasia, filia Phinei regis Pæoniæ.

Erasinades, dux quidam fuit, qui quia infeliciter pugnasset, tum se, tum aliis omnibus ad internecionem extinctis, factus est prouerbij locus. Militauit cum Erasinade, de his quibus res vndequaque malè procederent.

Erasinij, Thraciæ populi. Steph.

Erasinus, fluuius ex Stymphalide Arcadiæ lacu profluens, qui deinde terra occultatus in agro Argiuo denuò erumpit, & in sinum Argolicum illabitur. Ouid. lib. 15. Metam.

Erasinus, fluuius iuxta Buræ ruinas in sinum Corinthium illabens. Item alius in Eubœa insula, iuxta Eretriam vrbem: Rursus alius in Attica, iuxta Babronem. Strabo libro octauo.

Erasistratus, medicus eximius ex Aristotelis familia, cuius multis in locis meminit. Plin.

Erasmus, Campanus Episcopus, qui Diocletiano imperante floruit, huic inter vastas nemorum solitudines coruus pastum attulit.

Erastus, minister Pauli. Act. 19. Rom. 16 2. Tim. 4.

Eratæ, vrbs Gorytanorum.

Erate, tes, Nympha Oceani & Tethios filia.

Eratos, vna Musarum, ab amore nomen sortita, quod (vt nonnulli putant) præsit his qui heroum inclita gesta, aut amores canunt. Virg. Æneid. 7. *Nunc age qui reges, Erato, &c.*

Eratopœnes Cyreneus, Aristonis Chij & Chalcedoni, poëtæ discipulus, Plato minor à quibusdam ob doctrinam vocitatus, præfuit bibliothecæ regiæ cosmographus insignis. Primus vniuersum totius orbis circulum ducentorum quinquaginta duorum millium stadiorum esse prodidit, vnde & orbis terrarum mensor appellatus est. Scripsit præter philosophiam, poëmata, historias, astronomica, de sectis dialogos. Suidas. Hic vixit annis octoginta & vno, qui annus octogesimus primus maximus climacter, & humanæ vitæ periculosissimus à veteribus est creditus. Est enim numerus quadratus constans ex nouem nouenariis. Eodem ætatis anno decessit Plato, & Diogenes Cynicus, & Xenocrates Platonicus. Hic philologi nomẽ primus sumpsit, varia & multiplici disciplina præditus.

Erbessus, vrbs Siciliæ Steph.

Erbita. Vide HERBITA.

Erchia, municipiũ Atticæ tribus Suidas. Huiusmodi municipia plurima in vna Attica fuere, nempe 170. quidam quatuor addunt. Strabone teste: Græci δήμους vocant, Latini municipium, curia, vicus, &c. interpretantur, quod semel dicere placuit, quia sæpius horum in hoc opere fit mentio.

Ercinia. Vide HERCYNIA.

Ercius, Iupiter dicebatur ab arcendo, qui intra conceptum cuiusque domus colebatur, quem etiam Penetralem appellabant.

Erchuæi populi. 1. Esd. 4. Lat. Iongi, aut sanantes, siue maledictio combustionis.

Erdfordia, memorabilis & maxima Germaniæ vrbs, Thuringiæ metropolis. Eam Gera fluuius illabitur, & mediam fermè præterfluit cuius commoditate tota purgatur. Agrũ optimum & feracissimum habet, pecoriique pascuis abundat. Academia etiam celebris existit. Munster.

Erebidæ, pars Lotophagorum. Steph.

Erebinthus Bacchus dictus est, ab Erebintho, id est Cicere. nam Bacchus non modò vini, sed & fructuum prope omniũ inuentor creditur.

Erebus, inferorum deus, & pater Noctis ex Chao & Caligine progenitus, vt refert Hyginus, Fab. poet. cap. 1. Cicer. tamen de Nat. deor. Noctem Erebi vxorẽ facit. Id quicquid est, Poëtæ frequenter Erebum pro ipsa inferorum sede collocant. Virgil. 4. Aeneidos.

Pallentes vmbras Erebi, noctemque profundam.

Ouid. lib. 5. Metamor. Proserpinam, Erebi reginam appellat.

Erebus, fluuius inferorum. Virgilius.

Erebi transauimus amnes. Vide TARTARVS.

Erechtheus, rex Athenien sis: cuius filiæ virgines mortem pro patria contempsisse dicuntur, Cicero pro Sestio.

Erechthia, vicus Atticæ in Aegeid. tribu, ab Erechtheo qui Cererem hospitio susceperit.

Erembi, populi Arabiæ, qui & Ichthyophagi & Troglodytæ vocantur, prærupta saxa & specus montium inhabitant sine opibus.

Ereme, insula: Steph. Eremus Heluetiorum, Germaniæ

maniæ tractus, Ptolemæo & Tacito. *Kleckgovv* à Schudo vocatur.

Eremus, insulæ nomẽ, circa Lemnum, vbi Philoctetis ara, cum æneo serpente. Steph. item regionis nomen in Æthiopia, ad Lacum Arthucam. Ælian.

Erene, insula ante Taprobanam. Ptolem.

Erenia, Megarensium vicus. Pausan.

Eresichthon, Thessalus, qui Cererem spernens, & eius lucum succidẽs, tam famelicus factus est, vt propria membra præ fame comedere coactus sit. Ouid. lib. 8. Metam, fabula est, otiosorum, luxuriosorum & helluonum miseriam depingens.

Eresij, populi in Æolide, Rhyndaco amn i finitimi, vt scribit Plin. lib. 5. cap. 30.

Eresus, vrbs in Lesbo, Theophrasti Eresij patria, ab Ereso Macaris filio dicta. Steph.

Erethienses, siue Erethrienses populi Euboeæ capti & abducti à Dario, in Anderica regione sunt collocati, anno ab vrbe 258.

Eretria, Euboeæ insulæ vrbs clarissima. Pomponius Mela lib 2. Homerus libr. 2. in Catalogo nauium. Stephano, ab Eretrieo Phaethontis filio dicta, quem ex Titanum numero fuisse tradunt. Vocabatur etiam Melaneis, à Melaneo Euriti patre. Est & Eretria Thessaliæ. Ste.

Eretum oppidum Sabinorum non procul à Tyberi in colle situm, quem etiam veteres Montem Eretum vocauerunt: hodie autem Italorum vulgus corrupto vocabulo Montem rotundum nominat. Virg. lib. 7. Æneid.

Ereti manus omnis: oli uiferæque Metuscæ.

hodie, *Monte rotundo.*

Ereuatis, vrbs Lyciæ, à Reuaste & Eleuthera. Steph.

Ereuthalion, vir quem Nestor interemit, cùm miraculo corpori, tum excellentia armorum præcipuus in bello Pyliorum & Arcadum.

Erga, Ilergetum in Hispania oppidum, Ptolem.

Ergane, fluuius, cuius aqua inebriat homines, ac si vinum bibissent. Athen.

Erganes, Rex fuit Æthiopiæ, qui quum in Meroe Iouis sacerdotes adeò superstitione impleuissent animos, vt nonnunquã misso nuntio necem regi Æthiopiæ demandarent nullo detrectante, aut mandatũ iussionémve abnegante, re audita & nuntio, sacerdotes omnes occidit & sacerdotium sustulit. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 8.

Erganica, Ptolem. Hispaniæ vrbs, Erganicum hodie.

Ergasteria, vicus insignis inter Pergamũ & Cyzicum, quadringentis & quadraginta stadiis à Pergamo distans, metallorum fodinis nobilis à quibus & nomen accepit. Celebratur hic vicus à Gal. lib. 9. simpl.

Ergasyllus, viri proprium. Tortellio.

Ergauia, Vasconum in Hispania Tarraconensi vrbs. Ptol. *Iguolada*, Marineo Siculo.

Ergauica, oppidum Hispaniæ Tarraconensis in tractu Vasconum, teste Ptolem lib 2. cap. 6. Plin. quoque lib. 3. cap. 3. Ergauiscenses populos enumerat in eodem Hispaniæ tractu *Santauer*, Morali.

Ergeteni, populo sub Ergeto oppido. Silius,

Hadrianum Ergetúmque simul

Ergetium, vrbs Siciliæ. Steph.

Erginus, rex Orchomeni, quẽ Hercules ex Minyis Orchomeno vrbe extrusus interfecit, eò quòd tributa quotannis à Thebis exigeret, ipsamque vrbem incensa regia euertit.

Erginus, Thraciæ fluuius. Plinius & Pompon. Mela, lib. 2.

Eriboea, dicta est ab Homero Iuno, quasi buculæ molestia, quòd Io in bouem versam multis affecerit molestiis. Nam ἔρις, contentionem, & βοῦς, bouem significat.

Eriboea, Macedoniæ vrbs. Ptol. vulgò *Presa.*

Eribotes, Thebonis fuit filius, medicinæ peritissimus, vt qui Oilei vulnus à Stymphalidibus illatum sanauerit. Testis Orpheus in Argonauticis.

Ericates, viri cuiusdam Lycaonij nomen à Messapo Æneæ comite interfecti. Virgilius 10. Æneidos.

Ericea, vicus Athenis in tribu Ægide. Steph.

Erichtheus, rex Athenarum, quẽ Minerua è rure, vbi natus erat susceptum, educauit, & Athenienſi populo pro rege tradidit. Ab eo Athenæ Erichtheæ dictæ sunt, Virg. in Ciri.

Qualis Erichtheis olim portatur Athenis.

Erichthonius, qui etiã Erichtheus dictus est 4. Athenienſium rex, ex semine Vulcani in terram proiecto editus. Vnde & nomen habet, ἀπὸ τῆς ἔριδος καὶ χθονός, id est, ex certamine atque humo. Nam cum Vulcanus diis arma fecisset, eíque Iupiter optionem dedisset præmij, quod vellet, postulandi, iurassétque per infernam paludem se nihil negaturum: tum ille Mineruæ nuptias postulauit: quas cùm Iupiter iuramento astrictus, ei negare nõ posset, Mineruam tamen monuit, vt repugnaret, pudicitiámque defenderet. Tum in illa colluctatione Vulcanum in terram profudisse aiũt semen, atque inde editum esse puerum draconum pedibus, nomine Erictonium: qui cùm adoleuisset, vt pedum deformitatem tegeret, primus currus vsum adinuenit. Seruius in illud Virg. lib. 3. Georg.

Primus Erichthonius currus, & quatuor ausus
Iungere equos, rapidisque rotis insistere victor.

Idem fuit argenti inuentor, secundum Plinium. Alius fuit Dardani filius, ex Candauia coniuge, vt quibusdã placet. Huius fabulæ explicationem vide apud N. Comitem lib. 4. cap. 5. & lib 9. cap. 12.

Erichtho, mulier Thessala Luca. lib. 6. multitudine veneficiorum famosa. Quo nomine etiã vsus est. Ouid. in epist. Sapphus, pro furiæ cu-

Furiæ cuiusdam infernalis nomine.

Ericinum, Sardiniæ oppidum. Ptolem. Macedoniæ vrbs, Liu.

Ericis portus, Ptolem. Liguriæ oppidum: Plin. Delphini portus.

Ericusa, vna insularum Aeolidum: Gentile, Liparæus ex ericusa. Communiter enim omnes in hisce insulis Liparæi vocantur. Copiosus in ea nascitur Erice frutex. Steph. *Paxo*, hodie.

Eridanus, Italiæ fluuius, in Vesulo mõte nascens, & per agrum Gallicum in mare Adriaticum influens. Hodie notiore nomine Padus appellatur. Eridanum autem dictum volũt ab Eridano Apollinis & Clymenes filio, qui à luce illius incendij, quo bonam terrarum partem exussit. Phaethon cognominatus est. Hunc poetæ fabulantur, cùm paternum currum regendum suscepisset, aurigandíque imperitia orbem terrarum in discrimẽ adduceret, à Ioue fulmine ictum, in Padum fluuium decidisse, eíque Eridano nomen fecisse, Virgilius, quòd Italicorum omnium maximus sit, Regem fluuiorum appellat. vulgò, *le Po.*

Eridanus, cœleste signum Arieti proximum. Cicero ex Arato.

Erigone, Icarij filia, Hygino, quæ ex dolore paternæ necis, quem rustici tumulenti occiderant, seipsum suspendit, deorũmque miseratione in cœlum trãslata, Virginis nomen obtinuit. Virg. 2. Georg.

Quà locus Erigonem inter, Chelásque sequentes
Panditur.

Inde Erigoneius, adiectiuum: vt Canis Erigoneius. Ouid. lib. 5. Fast.

Erigon, Fluuius Thraciæ, qui in Axiam irrumpit. Strabo lib. 7. *Vistritza*, Sophiano.

Erigonus, Pictor fuit insignis, de quo Plin. libro 35. cap. 11.

Erigryppus, vnus ex Centauris.

Erimantus, qui lites disseminando diuinat. *Ἔρις*, lis, *μάντις*, diuinus. Iuuenal.

Aut Dysphilus, aut Erimantus.

Erimanthus, Indiæ fluuius. Curt. lib. 8.

Erimum, vrbs Oenotrorum in mediterraneis. Stephano. *Regina*, G. Barrio.

Erinæi, Sarmatiæ Asiaticæ gens. Ptolem.

Erindes, fluuius in Asia, circa Parthiam. Tacit.

Erineos, locus asper fuit sub Ilij montibus, à caprificorum (quos Græci appellant *ἐρινεὸς*) multitudine dictus: meminit huius loci Andromache apud Hom. lib. 6. Iliad.

Erineses, Indiæ fluuius cum Gange se iungens. Arrian.

Erineus, vrbs in Doride à caprifico dicta, Strab. Est & alia Italiæ, & alia Achaiæ. Steph.

Erineus, Siciliæ fluuius, Thucyd. hodie, *Noti*, & eius ostium *Miranda* Fazello & Aretio.

Eringius, Theofrido Recisuindi filio pulso, regnum Hispaniæ, annis 7. occupauit, anno ab vrbe 1429.

Erimiates, Megaridis vicus, Steph.

Erinna poetria, ex Teno vrbe Laconica, Olympiade 107. mortua est XIX. annos nata.

Erinnys Ceres dicta est, cuius cognominis hæc est ratio. Neptunus in equum conuersus stuprauit Cererem, quod primum iniquissimo tulit animo: deinde ira paulum remissa in Ladone fluuio corpus lauit: vnde duobus cognominibus à Talpusiis Arcadibus est nuncupata Erinnys, ab illa indignatione animi: nam apud Arcades *ἐρινύεσθαι*, indignari significat, & *λοὸς* à corporis ablutione. Palæphatus lib. 2.

Erinnys, vna Furiarum infernalium ita dicta, *ἀπὸ τὸ ἔρχεσθαι τὴν νοῦν*, hoc est, à corrumpenda mente. Virg. 2. Æneid.

quo tristis Erinnys,
Quò fremitus vocat.

vel Erinnys dicitur quasi *ἐρεθύπτης*, id est, indagatrix eorum hominũ qui grauissima flagitia patrarunt. Cicero, in Orat. Pro Roscio Amerino, Furias ait esse malas cogitationes, fraudes & atrocia impiorum scelera, quæ noctes diésque pœnas præteritorum peccatorum à conscelleratissimis hominibus repetunt. vide N. Comitem. lib. 3. mythologiæ. cap. 10.

Erioch, Rex Elicorum. Iudith. 1.

Eriónia, regio circa Sardeis, quæ & Asię. Stephanus.

Eriphia venefica fuit, & fascinatrix: quæ si quod animal aspexisset, illi protinus, aliquid mali accidebat, Erasmus in Prouerbiis.

Eriphyle, Thalaonis, vel, vt alij volunt, Iphios filia vxor Aphiarai, & soror Adrasti, quæ accepto à Polynice, aureo monili, maritum latentem, ne ad bellum Thebanum, vbi se moriturum sciebat, proficisci cogeretur, Adrasto prodidit. Quam vxoris perfidiam ægrè ferens Amphiaraus, filio Alcmæoni in mãdatis reliquit, vt accepto primo mortis suę nuntio, matrem interficeret: quod & ille in patris vltionem adimpleuit. Iuuenalis Sat. 6.

Occurrent multæ tibi Belides atque Eriphylæ.

Eriphysa, insula vna ex Æoliis.

Eris fluuius. Strabo. lib. 5.

Eristhenes à matre Media interfectus est, quòd malè in bello pugnasset.

Erisitos. Vide ERESICHTHON.

Erithyni, Duo sunt scopuli, qui nunc Erythri vocantur, à colore sic nominati, quorum meminit Homerus, in Catalogo nauium Strabo li. 1. *Farnasia* appellat Bordonius.

Erithrus apud Celtiberos regnauit.

Erizeli, Phrygiæ gens. Ptolem.

Ermæa, insula prope Sardiniam, Ptolem.

Ermanáricus, Ostrogotthorum rex, ex vulnere mortem obiit. Iornand. anno ab vrbe 1127.

Ermione, vrbs ad Argolicum sinum. Ptolem. *Castri*, Sophiano.

Erondorum, Galliæ Lugdunẽsis oppidũ. Anton.

Ero-

Ero, puella formosissima, ex Sesto Thraciæ vrbe ad Hellespontum sita, Veneris sacerdos, cuius mutuo amore correptus Leander Abydenus adolescens, noctu eius causa Hellespontum volebat traiicere. Verum cùm aliquando nimio amatæ desiderio, mari tempestatibus agitato se commisisset, viribus destitutus, submersus est. Cuius cadauer cùm fluctuum impulsu Sestum esset delatum, Ero doloris impatientia, ex editissima sese specula in mare præcipitauit. Musæus.

Eroeadæ, vicus in tribu Hippothoontide. Steph.

Erochus, vrbs Phocidis. Pausan.

Eroeadæ, Hippothoontidis tribus pars. Steph.

Eroge, mons terræ motu scissus. Iosephus libro 6. cap. 11.

Eropæi, Africæ propriæ gens. Ptolem.

Eropia, ii sula vna ex Cycladibus, aliter Acis, & postea Syphnus appellata.

Eropolistides, nomen apud Plut. quo significatur ob amorem vendita.

Eros, seruus Antonij fuit, à quo quum Anton. ipse ab Augusto superatus, rerum desperatione gladium petisset ad inferendam sibi mortem: ille quidem gladium accepit quasi dominum percussurus, at conuerso gladio seipsum confodit, Plutarch.

Eros, comœdus quidam, cuius meminit Cic. in oratione pro Roscio Comœdo.

Erostratus, nebulo quidam fuit sceleratissimus, qui quum nomen suum posteritati consecrare omnibus modis cuperet, atque hoc virtute consequi non posset, templum Dianæ Ephesiæ manu propria incendit, ratus propter hoc saltem facinus nomen suum ab historicis propagatum iri.

Erpis, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs. Ptolem.

Errhoboba, Indiæ fluuius in Gangem deficiens. Plin.

Erruca, Volscorum in Italia vrbs. Diodor.

Ersenius, nobilis gladiator.

Ertha, vrbs Parthiæ ad Euphratem. Steph.

Ertzica, Armeniorum regia. Laonic.

Erupa, Arabiæ desertæ vrbs.

Erutius Clarus, 11. Consul cum Cethego, anno ab vrbe 922.

Eryannos, Troadis fluuius, ex Ida monte manans. Plinius.

Erybium, Dorienſium vrbs sub Parnasso monte, Diodor.

Eryce, vrbs Siciliæ Steph. Vide ERYX.

Erycina, næ, Veneris cognomentum, ab Eryce Siciliæ monte, in quo religiosissimè colebatur, Erycina ridens, Horat.

Erymanthus, mons Arcadiæ, in quo Aprum agrotum vastatorē Hercules domuit, viuumque in humeris ad Eurystheum retulit; quo cōspecto, Eurystheus in æreo se vase abscondit. Est & sylua & fluuius hoc nomine in Alpheum defluēns, Plin. lib. 4. Item vrbs, Pausan.

Erymanthis, thidis, possessiuum fœmininum, Ouid. 1. Metaph.

--custos Erymanthidos Vrsæ
Arctophylax.

Erymna, vrbs Lybiæ, Trallis postea dicta, Steph. Thessaliæ item oppidum. Strabo.

Erymnæ, vrbs Lyciæ, Steph. Magnesiæ item, Plin.

Erysichæ, vrbs, Acarnaniæ, quæ postea Oeneade nominata est. Aliqui totam Oeniadarum regionem Erysichem nominarunt, ab Erysiche Acheloi filia: Gentile, Erysichæus. Steph.

Erysthea, vrbs Cypri, in qua Apollo Hylates colitur. Stephan.

Erythea, insula, Geryonis regio, in mari Gaditano. In ea tanta aëris benignitas fertur, vt homines pariat penè immortales. Hæc postea, inquit Steph. Aphrodisis dicta est, inter Iberiam & Gades sita: hanc Oceani insulam nominatam scribit ab Erythea Geryonis & Mercurij filia. Dicitur etiam Erythe.

Erytheus, rex Athenarum, Orithyæ pater, quam Boreas rapuit, & in Thraciam deduxit.

Erythia, Plin. libro quarto cap. 22. insula in mari Gaditano, quam sic cognominatā dicit, quoniam Tyrij ab origine eorum orti, ab Erythæo mari ferebantur. In hac Geryones habitasse à quibusdam existimatur, quorum armenta Hercules abduxerit. Sunt qui aliam esse eam & contra Lusitaniam arbitrarentur, eodémque nomine quondam ibi appellatam. Vide ERYTHEA.

Erythibius, Apollo dictus est à rubigine. Palæph. libro 1.

Erythini, vrbs, Paphlagoniæ, Stephan.

Erythra, vrbs, Ionum, quæ & Cnopupolis, à Cnopo vocabatur. Alia & Libyæ, & alia Locridis, alia Bœotiæ, & alia Cypri, quæ nunc Paphus. Stephan.

Erythra aëra, promontorium Libyæ, quasi dicas, glebam rubrum. Stephan.

Erythræ, ciuitas Asiæ, non longè à Chio, ex qua Sibylla fuit, quam à patria Erythræam nominauerunt: antiqua sanè mulier, & diuinatrix, tempore Alexandri. Vide Seruium in 6. Æneid. *Deiphobe Glauci*, &c.

Erythræa, Regio ex qua Hercides armenta boum abduxit in Italiam. Propertius libro quarto eleg. 10.

Erythræum mare, pars Oceani, Arabiam à Meridie alluens, ad Occidentem Arabico, ad Ortum Persico sinu terminata. Ratio nominis varie traditur à scriptoribus. Proximè tamen ad veritatem videntur accessisse, qui ab Erythra rege, Persei & Andromedes filio dictum putant: cui etiam opinioni subscribit Arianus Gestorum Alexandri libr. 8. Reliquas opiniones hic breuitatis causa omisimus, quas lector poterit videre apud Strab. libr. 16. A Latinis autem per errorem videtur appellatum Mare rubrum. Nam cùm audirent à

Cæ-

Græcis Erythreum vocari, existimantes à rubedine aquarum ita dictum, ipsi quoque mare rubrum dixerunt.

Erythras rex, abs se ratibus inuentis in mari rubro, inter insulas, artem inuenit nauigandi. Plin.lib.2.

Erythreus, seu Eurythras, filius Persei & Andromedæ, qui in confinio rubri maris regnum habuit: vnde etiam Erythræum mare nominatum affirmant.

Erythris, Aleos amnis, pilos gignit in corporibus. Plin.lib.31 cap.2.

Eryh, Siciliæ vrbs in sublimi tumulo, Veneris fanum habens. Strabo: hodie, *Monte S. Iuliano.*

Eryx Butæ & Veneris filius, qui cum viribus plurimùm polleret, hospites ad certamen solebat prouocare: qua ratione cùm non paucos trucidasset, ab Hercule ex Hispania redeunte superatus occubuit: atque in monte, in quo Veneri matri templum condiderat, sepultus est: vnde mons ipse Ery, & Venus Erycina appellatur.

Eryxias, xx. Athenienſium princeps, regnauit annis 10. Olympiade 13. qua vixisse Homerum poëtam plerique contendunt.

E S

Esaan, innixus, siue ignis afflictionis vel responsionis, ciuitas in tribu Iuda. Ios.15.

Esacus, Priami filius, qui quòd causa fuisset necis Hesperiæ Nymphæ quàm deperibat, sese aquis obruit.

Esaia, id est, Salus Domini. Vide ISAIAS.

Esau, filius Isaac, Genes.25. & qui Edom, Gen.36. dicitur. Lat. faciens, vel operans, aut tinea eius.

Esbaal, filius Saül. 1. Par 8. & 9. Lat. ignis idoli.

Esbon, id est, festinans intelligere seu ædificare, filius Bale filij Benjamin. 1 Par.7.

Esbonitæ, Arabiæ Petreæ gens. Plin.

Esbus, Iudææ vrbs. Ptolem.

Escamus, Mœsiæ fluuius, ex Rhodope oriens. Plinius.

Esclepiades, Antiochenæ ecclesiæ episcopus, anno salutis 213.

Eschol, frater Mambre, Genes.14. Est & vallis & torrens terræ Chanaan in vicinia Hebronis, Lat. botrus, siue orbatrio, aut ignis omnis.

Esdras, nomen sacerdotis, 1. Esdr.7. De quo sic D. Hieronymus, in Præfatione in libro Reg. Certúmque est, inquit, Esdram, scribã, legisque doctorem, post captã Hierosolymam, & instaurationem templi: sub Zorobabel, alias reperisse litteras, quibus nunc vtimur, cùm ad illud vsque tempus, iidem Samaritanorum & Hebræorum characteres fuerint, &c. Totam ipse Bibliothecam, à Babyloniis combustam, reparauit: Moses totum opus ab ipso vlla sine librorum distinctione scriptum, in quinque partitus est libros, qui Pentateucus dicti sunt. Comest. in c.1. Leuit. Lat. adiutor, siue atrium.

Esdrelon, ciuitas in campo magno Esdrelon sub Dothan. Iudith.1.

Esdrin, nomen viri, 2. Mach.12.

Eseban, id est, ignis filij, vel ædificantis, aut intelligentis, filius Dison. Genes.36.

Esebon, festinatio filij aut intelligentis vel ædificantis, filius Gad filij Iacob. Genes.46. filius item Bala filij Benjamin filij Iacob. 1. Par.7.

Esec, frater Aser filij Elasa. Par.8. Lat. violentia, seu calumnia.

Eselias, pater Sophan, 2. Paral.34. qui 4. Reg.22. Asalias dicitur. Lat. liberans Dominus.

Esem, id est, os, siue fortitudo aut lignum eorum, vel consilium eorum, aut clausura oculorum, ciuitas in tribu Iuda. Ios.15.

Eser, filius Seir Horræi. Genes.36. Lat. cellarium, siue thesaurus, aut angustianis.

Esernia. Vide ÆSERNIA.

Esernius, gladiator nobilis, cui æqualis & par alter gladiator extitit nomine Pacidianus, de quibus natum prouerbium, Esernius, cum Pacidiano. Cicero in libro de optimo oratorum genere: A me autem, inquit, quò maximis minima conferam, gladiatorum par nobilissimum inducitur, Æschines tanquam Esernius, vt ait Lucilius, non spurcus homo, sed doctus & acer, cum Pacidiano hoc componitur, optimus longè post homines natos.

Esia, vel potius Æsia, Galliæ fluuius in Sequanam fluens. Vibius. Is est quem hodie Isaram vocant. Gall. *Oyse.*

Esimiphæus, Homecitarum rex, anno ab vrbe 1281.

Esionenses, vel Esioneæ, Populi Asiæ, quorum meminit, Strabo.

Esis, Italiæ fluuius, non procul à Rauenna. Plin. lib.3.cap.13.

Esopis, Ciuitas in Locris, in quodam montis supercilio sita. Strabo lib.6.

Esphata, congregatio, aut consummans, vel finiens, filius Aman filij Amadatha. Esth.9.

Esna, nomen ciuitatis. Ios.15. Lat. mutatio, vel dormitatio; aut iteratio vel secundatio.

Esras. Vide ESDRAS.

Esriël, filius Galaad filij Machir, Ios.17.1. Par.7. qui Numer.26. dicitur Asriël. Lat. beatitudo Dei, aut intuitus fortis vel gressus Dei.

Esdron, filius Ruben. Genes.47. filius item Iudæ, 1. Par.4. qui Gene.46. Zara dicitur. Filius item Phares filij Iuda, Genes.46. Nomen præterea loci, Ios.15. Heb. Hesrõ. Lat. Sagitta exultationis, siue diuisio cantici, aut atrium vel fænum.

Essæi, seu Eesseni, Iudæi: nam tria iudeorum dogmata, vt scribit Ioseph, extitere, Pharisæi, Sadducæi, & Essæi: & quidam Essæi ab vxoribus & vino & carnibus abstinuerunt semper, & quotidianum ieiunium verterũt in naturam. Apud eos proprium nemo aliquid possidet, omnibus in medio positis communiter vtuntur, habitant simul & conueniunt quasi sodales. Cùm à laboribus mercedem cœperunt,

apud

pud quæstorem deponunt:is omnia diligẽter procurat quibus egent:nullas ciuitates colũt, neque seruos habent, quando omnes velut mater eadem genuit natura. Triplici regula vitam transigunt, amore in Deum ardentissimo,virtutum cultu diligentissimo, charitate in proximum feruentissima.Ioseph.Antiq.lib. 13.cap.8.& Iud.lib.2.cap.7.

Essedones,in Asia populi:hi Scythiam vtramque incolunt,super Mæotim habitantes,non procul à Riphæis montibus.Plin.libr.4. capit. 12. Quibus(Herod.lib 4 hist.)mos est parentum funera cãu prosequi,& cõgregatis proximis cadauera ipsa,secundum admissis carnibus comedere: qui ossa capitum suorum parentum auro cincta in poculorũ tradere ministerium asseruntur,Steph. populi Scythiæ.

Essui,Celtarum populi,Cæsar.in commẽt. quos Marlianus *Retelois*, vocat: alij *la comté d'Eu*, alij *Tierache*, quasi dicas Terram Essuorum esse putant.

Essus,vrbs Locridis.Steph.

Esthaol.vrbs tribus Iudæ siue Dan inter Azotũ & Ascalonem in Palæsthina,Ios.15.19.vbi filij Israel posuerant castra cõtra Philisthiim.Iud. 13.iuxta quam sepultus erat Samson, Iud.16. Hieronym.villula Asco dicta. Lat postulans, aut mulier fortis vel stulta,siue ignis laboris.

Esthamo,ciuitas,1.Reg.30.1.Par.4.quæ (vt videtur)dicitur Esthemo,& Esthomoa.Lat. exauditio,vel muliebris vterus.

Esthemo,ciuitas quæ Aaronis nepotibus è tribu Iudæ est assignata,Ios. 21.1.Paral.6. eadem quę & Esthamo & eiusdem significationis.

Esther,i occulta,siue abscondita,vel demoliens: aut ex Syro & Hebræo,medicinæ exploratio vel contemplatio,aut medicina turturis. nomen mulieris, quæ Ediſſa filia Abigail dicta est,Esther 2.

Esthon,i,vxor eius,aut ignis donum. filius Mehir.1.Par.4.

Esthæa.Vide ISTIAEA.

Est æotis,Thessalię pars,continens occiduas regiones, & quæ intra Pindum,Macedoniámque superiorem sunt. Strabo lib. Geograph. nono.

Esthania.Vide NOTIA.

Esuiani Populi inter Alpinos à Romanis superatos numerantur à Plin.lib.3.cap.20.

Esubopes,Rex Cholchorum fuit, qui terrã virginem nactus, primum auri & argẽti eruisse dicitur,in gente Samnorum.& alioqui vellebribus aureis inclito regno.Plinius libr. 33 capit.3.

Esoris,Hispaniæ oppidum.Anton.

Esus,Rhodi fons.Vibius.

E T

Etaeis,Laconica vrbs.Steph.

Etan,vrbs Laconica,Steph.

Etalus,Corinthiorum rex regnauit annis xxx.

Etam,i.auis eorum, siue inuolutio vel calamus eorum,nomen viri,1.Par.4.

Etam,petra munita quę in tribu Iuda erat, vbi Samson aliquando habitauerat iuxta torrentem,Iud.15.Ios.lib.5.Antiq.cap.12.Est quoque ciuitas Iudæ à Roboam ędificiis munita, 1. Par.4.& 2.Par.11.

Etaxalos,insula Arabiæ felicis,versus Orientem Plin.

Etburga,filia Eduardi senioris regis Angliç.quæ relicta paterna domo sese in solitudinem cõtulit,in qua reliquum vitæ peregit.

Etearchus,Oaxi ciuitatis Creticæ rex,qui amissa vxore,filiæ suę Phronimę nouercam superinduxit, quæ domum ingressa, vt erat,ita re ipsa se nouercam præstitit,cum lædendo, atq; omne iniuriarum genus excogitando,tum ad extremum impudicitiam impingẽdo, Etearchus criminationibus vxoris fidem habens, Themisonem quendam Thereum iureiurando astrinxit,vt acceptam Phronimam in mari demergeret.Qui cùm neque Etearchi crudelitatis ministrum se præbere vellet, neque rursum iusiurandum violare, reuinctam funibus puellam dimisit in pelagus eáque subitò retracta,Theram peruenit: vbi Polymnestus vir inter Thereos spectatus,in concubinatum Phronimam accepit:qui ex ea Battum genuit, Cyrenarum in Aphrica conditorem.Herodot. lib.4.

Etelesta,Carpitanorum in Hispania vrbs. Ptolem.

Eteoclea,Andreidis tribus in Bœotia.Pausan.

Eteocles,Oedipi Thebanorum regis filius,ex nefando Iocastræ matris concubitu editus cum fratre Polinice ita conuenerat,vt alternis annis regnarẽt.Exacto deinde primo anno,cùm Eteocles,qui,quòd maior natu esset,primo anno regnaret,renueret fratri regno cedere, Polynices adiutus à Tydeo & Adrasto socero, fratri bellũ intulit,in quo ambo mutuis vulneribus ceciderunt.Impositis deinde cadaueribus eidem rogo,flamma se diuisisse traditur tanquam odium illud,quod inter viuos fuerat,ne morte quidem finiri potuerit. Stat. in Theba.Virg in Culice.

Eteocreatæ insulæ Cretæ, populi antiquissimi. Diodor.

Eteones,vrbs Euboœa,ab Eteoneo quodam, nũc Scarphe vocatur,in colle sita.Steph.

Etesiæ,venti quotannis statis temporibus flãtes, biduo incipientes post Caniculæ exortum, & ad dies fere quadraginta continuantes. Plin. lib.2.cap.47.Hinc Etesiæ dicti sunt,quasi annui,quòd ex ventis omnibus hi maximè stati sint,& quotannis eodem tempore recurrant.

Eteta,Mœsiç superioris vrbs.Pto. *Rocana*.Nigro.

Etgarus,Angliç rex,qui singula erexit monasteria singulis quibus regnauit annis.

Ethaguri,Sericæ regionis populi.Ptolem.

Ethai, nomen viri, 2. Reg. 15. qui & Ithai, 2. Reg. 23. Filius Roboam ex Maacha 2. Par. 11.

Ethalia, insula in Ligustico mari, Populoniæ vrbi opposita, ab Ethalio qui ei præfuit, sic dicta.

Ethalion, vnus ex Tyrrhenis nautis, quos in delphinas mutatos dicit Ouid. 3. Metamorph.

Etham, nomẽ loci, ad quem venerunt filij Israel profecti de Socoth. Exo. 13. Num. 33.

Ethan, vir quidam sapiens, filius Maol. 3. Reg. 4. Filius Zaræ filij Iuda, 1. Par. 2. Filius Gazaiæ, 1. Par. 15. Filius Zamma filij Semei, 1. Para. 6. Filius Cusi filij Abdi, 1. Par. 6. Lat. fortitudo eorũ, aut vomer vel aduentus vel signum eorum.

Ethan. ciuitas erat deserta in capite solitudinis tempore Mosis: quæ à Iosepho vocatur Lyceus, vbi Babylonem postea factam ait, dum Cambyses Ægyptum vastaret, non illam famosam Babylonem Nabuchodonosoris, sed alteram, quæ etiam tunc inhabitabatur. Comest. in cap. 13. Exod.

Ethanim, nomen mensis septimi, qui nostro Septembri respondet. 3. Reg. 8. Lat. robusti, vel fortes, aut munera, siue fortitudo moris.

Ethbaal, nomen regis Sidoniorum, 3. Reg. 16.

Ethecusa, Insula est in ora Cariæ, non procul ab Argiis insulis. Plin. lib. 5. cap. 31.

Etheel, nomen viri, 1. Esd. 13. Lat. mecum Deus, siue signum, aut aduentus vel vomer Dei.

Ethelbaldus, 11. Anglorum rex.

Ethelbertus, IIII. Anglorum rex.

Ethelredus, V. Anglorum rex.

Etheltredus, XIII. Anglorum rex Huius temporibus Anglia Dacis tributaria facta est, Polyb. lib. 7.

Etheluolfus, II. Anglorum rex.

Etheluolfus, Cantinus rex, anno ab vrbe. 1550.

Ethei, filius filiæ Sesan ex seruo Ægypto, 1. Par. 2. Lat. hora mea, vel tempus meum.

Ethemon, nomen viri. Virg. lib. 10. Æneid.

Et Clarus Ethemon, Lycia comitantur ab alta.

Ether, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15. Lat. oratio siue deprecatio.

Ethi, i. hora vel tempus meum, nomen viri, 1. Para. 12.

Ethini, Africæ propriæ populi. Plin.

Ethiegh, Mœsiæ oppidum. Anton.

Ethnan, i. donum, aut merces vel signum filij, aut aduentus filij: filius Ashur ex vxore Halaa. 1. Par. 4.

Ethnestæ, populi Thessaliæ, ab Ethnesto Neoptolemi filio. Steph.

Ethopia, Athamaniæ vrbs. Liu.

Ethruria. Vide ETRVRIA.

Etia, vicus Laconiæ, aut Cretę ciuitas.

Etini, Siciliæ populi. Plin.

Etion, quidam fuit gigas, corpus in Creta, terræ motu rupto monte, stans inuentum est 46. cubitorum, quod alij Orionis fuisse tradunt. Plin. lib. 7. cap. 16.

Etocetum, Angliæ oppidum. Anton.

E V

Eua, i. viua seu viuens: omnium mulierum prima quam Deus ex Adæ protoplasti costa formauit: quam intuitus Adam, ait, Hoc nunc est ex ossibus meis, & caro de carne mea: Hęc vocabitur virago, quoniam de viro sumpta est. Genes. cap. 2.

Eua, vrbs Arcadiæ: Gentile, Euæus. Steph.

Euadne, Martis filia ex Thebe vxore Asopi, & coniunx Capanei, quẽ incredibili amore dilexit. Itaque cùm audiuisset illum apud Thebas fulmine periisse, ferè in stuporem diriguit: deinde cùm celebraretur funus, se in rogum proiecit. Virg. 6. Æneid.

Euæi, populi habitantes ad Meridiem, quos expulerũt Cappadoces. Deut. 2 Ios. 3. 4. Reg. 14.

Euæmon, pater Eurypyli, qui cum Græcis ad Troiam profectus cum 40. nauibus, præfuit Orchomeniis. Hom. in Catalo. nauium.

Euæmon, Steph. vrbs Orchomeniorum.

Euænetus, rex Lacedæmoniorum, qui ad custodiẽdum introitum Thessaliæ cõtra Xerxem, vnà cum Themistocle Athenienſium duce à Græcis constitutus fuit.

Euagoras, rex Cypriorum, ad quem Isocrates scripsit.

Euagrius presbyter, annis XIIII. mansit in solitudine contentus pane & oleo. Si quando venereis titillaretur illecebris, demergebat se in puteum, vt aquæ frigiditas libidinis feruorem compesceret.

Euagrius, monachus apud Ægyptios doctissimus, anno salutis 399. Sozomenus lib. 8. cap. 1. hist. trip.

Euagrius, aliàs Eucharius, cos. cum Eleutherio, anno ab vrbe 1134.

Eualeni, populi. Glaucus lib. 2. de Arabia. Steph.

Euan, vnum est ex Bacchi cognominibus, ab Euantium mulierum clamore impositũ. Ouid. 4. Meta. Euantes dicuntur mulieres eiusdem sacra celebrantes.

Euander, Carmentis filius, Arcadiæ rex, ob eloquentiam Mercurij filius ex Nicostrata habitus est. Hic dimissa Arcadia, cùm patrem casu interfeciſſet, auito regno pulsus suadente matre, quæ vates erat, conscensa naui in Italiam venit: & pulsis Aborigínibus tenuit illa loca, vbi postea Roma condita est, paruumque oppidum in Palatino monte extruxit, Pallanteũ à Pallante proauo dictum. Vir. 8. Æneid. Hinc Euandrius. a. um. Idem 10. Æneid.

At tibi Tymbre caput Euandrius abstulit ensis.

Euandria, Lusitaniæ oppidum, Ptole. Euandriana, Anton.

Euangelorum portus, ad sinum Arabicum in Æthiopia. Ptolem.

Euanthe, Gratiarum mater, vt placet quibusdã.

Euangelus, historiographus qui de re militari scripsit. Plutarch.

Euantię.

Euantia. Vide TRALLIS.

Euarchus, fluuius qui Cappadociam & Paphlagoniam disterminat. Steph. Scythiæ fluuium vocat Flaccus. *Niueúmque ferax Euarchus Olorum.*

Euaristus IIII. Romanorum Episcopus anno salutis 192.

Euarix, rex Gotthorum, qui templorum aditus spinis obserabat & sepiebat, vt introeundi raritas obliuionem religionis induceret, clericos verò carceribus includebat: nullum omittebat tormenti genus, in quo suam feritatem non exerceret.

Euax, rex Indiæ, qui de virtutibus gemmarum scripsit ad Neronem.

Euazæ, Sarmatarum populi, à Medis orti, & Tanaim fluuium incolentes. Plin. lib. 6. cap. 7.

Eubius, Scriptor quidam fuit, cuius meminit Ouid. 2. Tristium.

Eubœa, insula maris Ægæi, inter Sunium Atticæ promontorium & Thessaliam in longitudinem extensa, & à Bœotia Euripo admodum angusto dirempta: ita dicta ab Eubœa heroicæ indolis matrona, cùm antea Abantis & Macris diceretur. Hodie *Negroponte*, nominant. Hinc Euboicus. Virg. lib. 6. Æneidos *Qualis in Euboico Baiarum littore quondam Saxea pila cadit, &c.* Item l. 9. hodie *Negroponte.*

Eubœa, Siciliæ vrbs. Strabo.

Eubœa, vrbis nomen in eadem insula maris Ægei, sed à mari absorpta. Strabo.

Eubœa, montis nomen in Argia. Pausan. locus item in Corcyra & Lemno insulis. Strabo.

Euboicum mare hodie, *Golfo de Negroponte*, appellatur.

Eubule, filia fuit cuiusdam, Orphei filij, quã cum Pasithea & Theope sororibus, ciuitati immolandas exhibuit, vt ingẽs annonæ caritas, quæ Atticam vehementer premebat, finem, secundum oracula, caperet. Cœl. Rhod. lib. 13. cap. 7.

Eubulus, Athenienſis ciuis, Demostheni sæpè aduersatus, vt ex ipsius in Midiam oratione notum est.

Eubulus, mediæ Comœdiæ poëta. Suid.

Eubulus, historicus, qui historiam Mirræ multis voluminibus explicuit.

Euburiates, Liguſtici populi, à Fuluio expugnati. Plin.

Eucarpia. Steph. vicus est in minori Phrygia, in qua Metrophane teste, racemus tantus prouenit, vt currus medius præ onere aliquando rumpatur. Hanc regionem Barbari Iouem Cereri & Bacchò fœcunditatis gratia donasse fabulantur. Est etiam Eucarpia, castellum Siciliæ inter Timæos.

Eucherius, ordinis senatorij dignitate conspicuus, speluncam dumis horridam & tutam nigro lacu habitauit in agro Lugdunensi.

Euchion, Bacchum cognominant Poëtæ, ἀπὸ τῆς εὐχῆς, id est à voto, vt notant grammatici, inter quos Sipontinus. Vide Euhyus.

Euclides, geometra insignis, tempore primi Ptolemæi: posterior aliquanto his qui Platonis temporibus vixerunt, antiquior verò Archimede & Eratosthene. Multa scripsit, quæ ad Geometriam & Musicam pertinent.

Euclides Megarẽsis, Socraticus, belli inter Athenienses & Megarenses tempore, muliebri veste noctu ad Socratem venire solitus. Ab hoc philosophi Megarici dicti, qui id bonum solum esse dicebant, quod esset bonum & simile & semper idem. Suidas & Diogenes Laert.

Eucrates fuit versutus quispiam, qui aliquo prætextu, suffugiebat semper, si quando fides esset præstanda. Hinc natum proueib. Vias nouit quibus effugit Eucrates.

Eucratida, vrbs Bactrorum. Steph. ex Strabone.

Euctresij, populi Peloponnesiaci. Xenoph.

Eudæi, Palestina gens, Ioseph. 1. Antiq. 7.

Eudæmon Arabia, fœlix Arabia dicitur apud Pomponium lib. 2.

Eudemonidas, nomen viri proprium, Tortellio.

Eudamídas, Archidami filius, & frater Alcidis, aliâs Agidis. Plutarch.

Eudemia, maris Ægei insula. Plin.

Eudêmus, orator Megalopolitanus, Philopœmenis ducis præceptor. Plut. in Philopœmen.

Eudêmus, VII. Corinthiorum rex.

Eudiphus, Ponti Polemoniaci in Cappadocia vrbs. Ptolem.

Eudipne, insula Libyæ Phænicum. Stephan.

Eudixata, Armeniæ maioris oppidum. Ptolem.

Eudo, amnis Cariæ. Plin.

Eudo, Roberti Andegauensis ducis filius, Francorum rex, regnauit annis IX. Hic Caroli simplicis tuto fuit, anno salutis 891.

Eudo, Vasconiæ dux, pacis fœdere rupto, quod cum Carolo icerat, in subiectas illi regiones multa tentauit. Blond. lib. 10. decad. 1.

Eudócia, cum filiis, Græcis imperauit mensibus VII. anno salutis 1070.

Eudócia, Theodosij filia, Valentiniani VXOR, Tripart. hist. lib. 12. cap. 13.

Eudóra, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, Hesiodo in Theogonia. Itẽ vna ex Atlantibus, quæ septem numero esse perhibentur.

Eudôrus, Mercurij filius ex Polymela Philanthis filia, qui Achillem ad bellum Troianum secutus est, Homer. 8. Iliad.

Eudoses, Germaniæ populi, apud Tacitum. Mis menses hodie, Althamero.

Eudóxi, specula in Ægypto. Strabo.

Eudóxius, cos cum Dioscoro, anno ab vrbe 1195.

Eudóxus, Æschinis filius patria Cnidius, geometra & Astrologus, summus medicus, Socratis & Platonis auditor, primus annũ composuit. Scripsit leges, & de Geometria atque Astrologia libros edidit. Cicero secundo de Diuinatione.

Fuit aliud Eudoxus Rhodius historicus, alius

Siculus poëta comicus.

Eudoxus, præsul Constantinopolit. qui Arianam sectam est imitatus Valentis Cæsaris seculo.

Eudrapa, Mesopotamiæ oppidum. Ptolem.

Euelgia, vrbs quædam Stephan.

Eumenes, Cardianus, magnæ virtutis, qui ad amicitiam Philippi Macedonis accessit, & breui tempore in intimam familiaritatem eius peruenit, quam cum Alexandro continuauit. De hoc multa in Græcorum historiis. Plutarch. in Eumene.

Euemerus, historicus antiquus è ciuitate Messasana, res gestas Iouis, & cæterorum qui dij putantur, collegit, historiámque contexuit & titulis & inscriptionibus sacris, quæ in antiquissimis templis habebantur. Hanc historiam interpretatus est Ennius, & sequutus Lactantius.

Euenum, Troadis fluuius. Plin.

Euenetus. Vide EVAENETVS.

Euenus, Martis & Steropæ filius, qui cùm stupratorem filiæ Marpessæ Apharetum nomine comprehendere non posset ad supplicium, se coniecit in Lycormam fluuium animi dolore, Plutarch.

Euenus, fluuius Ætoliæ, in Callidromo monte nascens, & iuxtà Calydonem in mare Ionium influens: ita dictus ab Eueno Martis filio & Marpessæ patre, qui se in hunc fluuium præcipitauit. Ouid. lib. 9. Metam.

Namque noua repetens patrios cum coniuge muros
Venerat Eueni rapidas Ioue natus, ad vndas.

Lucanus,

Et Meleagream maculatus sanguine Nessi
Euenus Calydona secat, &c.

Euenus, philosophus, qui ignem, optimum ciborum condimentum esse dicere solebat. Plutarc. Fuerũt item Eueni duo Parij, Elegiarum scriptores, quorum meminit Suidas.

Euergetes, cognomen Ptolemæi Ægyptiorum regis, qui Philadelpho successit, à maximis eius in Græcas ciuitates meritis impositum.

Euergetæ, populi Scythici, qui & Arimaspi: quòd benefici fuerint in Argonautas, tempestate maris ad terram ipsorum appulsos. Steph.

Euehardus, Francorum dux, anno salutis 913.

Euesperis, vel Euesperides, vel Hesperis, vrbs Lybiæ, Stephan.

Euexippe & Theano, filiæ Scedasi fuerunt, qui fortuna pauper, lectra (qui vicus erat prope Thespias in Bœotia) habitabat. Hæ quum à iuuenibus quibusdam Spartanis constupratæ essent, móxque interemptæ, in puteum quendam deiectæ sunt. Qua re per patrem intellecta, quum Lacedæmone, quò se contulerat, conatu iudicatúque excidisset, Furiis aduocatis, ad filiarum tumulos, seipsum confecit. Cæli. Rhodig. 5. cap. 8. ex Plutarch.

Eugauei, populi ad intimum maris Adriatici sinum, Alpes versus, qui deinde à Troianis & Henetis, qui Antenore duce in eam Italiæ partem venerunt, sedibus suis pulsi, Alpes Graias tenuerunt, Liuius lib. 1. ab vrbe. Dicti autem sunt Euganei, ἀπὸ τῆς εὐγενείας, hoc est, à generis nobilitate. Plin. libro 3. cap. 20. hodie eorum regio *Marca Treuisana*, & vrbs *Treuiso*, vocatur.

Eugannion Cyrenæus, Theogoniam scripsit, anno ab vrbe 186.

Eugenia, filia cuiusdam inter Rom. potentissimi, quæ virum mentita est in cœnobio quo se inclusit, vt Christo seruiret commodius.

Eugenium, Illyriorum vrbs, Liu.

Eugenius, ab Arbogaste imperator factus, anno ab vrbe 1145. Tripart. hist. lib. 9. cap. 45.

Eugenius, LXXIII. Romanorum Pontifex, anno salutis 318.

Eugenius II. XCVII. Romanorum Episcopus, anno salutis 824.

Eugenius IIII. Romanorum Pontifex CLXVIII. anno salutis 1144.

Eugenius III. Romanorum Pontifex CCVIII. bellum gessit Romæ aduersus Columnenses anno salutis 1431.

Eugia, regiuncula Arcadiæ. Stephan.

Eugoa, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum. Plin.

Euhyus, siue Euius, vnum ex Bacchi cognominibus, à Ioue illi inditũ eo in bello, quod Gigantes cũm diis gesserunt. Fabulantur enim poëtæ, cæteris diis perterritis, Liberum patrem se in leonem conuertisse, vnúmque ex Gigantibus interfecisse: & rem tam strenuè gestam, Euhyon, hoc est bonum filium à Ioue fuisse salutatum. Inde fit fœmininum Euhias, quod Bacchi sacerdotem significat.

Euhydra, Phœniciæ vrbs. Plin.

Euhydrum Thessaliæ vrbs. Liu.

Euia, Dassaretiorum ciuitas in Macedonia. Ptol.

Eui, rex Madianitarum, Numer 31.

Euij, populi Liguriæ. Stephan.

Euila, regio ad Orientem vergens, quam circuit de Paradiso Phison egrediens, quem nostri mutato nomine Gãgem vocant. In ea aurum pretiosum, & gemmæ pretiosissimæ, carbunculus, smaragdúsque nascuntur. Genes. 2.

Euilmerodach, rex Babylonis. 4. Reg. 25. Lat. stultus amarè contritus.

Euippe, vicus Cariæ. Stephan.

Eulæus, Ptol. & Plinio Susianæ regioni fluuius, Vlai dicitur apud Danielem, cap. 8.

Eulepa Cappadociæ vrbs. Anton.

Eulogius presbyter fertur præscientiã habuisse cogitationum, quorumlibet ad se venientium, eorúmque delicta redarguere: & quæcunque latenter cogitassent, sibi reuelata manifestare. Cùm verò aliquid mali gessissent, vel prauum consilium habuissent, ab altari suspendebat, manifestans eis peccatum, quod egerant: ac diligenter purgatos, rursus, suscipiebat. Sozomen. libro octauo, capite 1. hist. trip.

Eumæus

Eumeus, subulcus Vlyssis, qui dominũ post longos errores domum redeuntem quamuis incognitum hospitio excepit, & in vrbem deduxit, eique in vlciscendis vxoris procis fidelem operam nauauit. Hom. lib. 22. Odyss.

Eumelis, augur nobilis. Stat. 4. Syl.

Eumelus, Admeti, regis Thessaliæ, filius ex Alceste vxore. Bocat. li. 5. c. 43.

Eumenes, Bithyniæ rex, Asiam inuasit, anno ab vrbe 516.

Eumenes, vt. Alexandriæ episcopus, anno salutis 134. Euseb. lib. 4. c. 5.

Eumenia, vrbs Phrygię quam Attalus ab Eumene Philadelpho sic vocauit: aut Hillas quòd bene in ea mansisset, sic enim appellauit. Alia est Thraciæ, circa Mœsiam inferiorem, Plin. alia item Cariæ: tertia in Hircania.

Eumenides, furię infernales κατ' ἀντίφρασιν ἐυφημισμὸν, cùm minimè ἐυμενεῖς, hoc est, beneuolæ sint. Has autem tres ferunt fuisse Acherõtis & Noctis filias, vno partu editas, & apud inferos Canes Stigias, vocari. Apud mortales autem Furias, ab effectu. Cic. 2. de Legib. Agitant & infectantur impios Furię non ardenti bus tædis, sicut & in fabulis, sed angore conscientiæ, & fraudis cruciatu. Apud superos verò Diras. Virg. lib. 12. Aeneid.

Eumilus, vnus ex Græcis ducibus, qui ad Troianum bellum profecti sunt.

Eumolphidæ, dicti sunt sacerdotes, seu magistratus Athenis, in memoriam & honorem Eumolphi regis, quem Ægyptij generis fuisse Diodorum refert.

Eumólphus, Athenienſis, quẽ Suidas Musęi poëtæ filium fuisse scribit, versificator ante Homerum fuisse traditur. Ab hoc Eumolpidas, sacrorum quorundam præsides dictos volunt Æschides in oratione contra Ctesiphontem. Fuit & Pythionices, hoc est, victor in Pythiis ludi Græcię. hic vitium, aliorumque arborum culturas docuisse fertur, teste Plinio lib. 2.

Eumónides, nomẽ proprium viri Thebani. Plut.

Eunæ, vrbs Cariæ, in qua fluuius est Eunæus. est tiam Eunæ, vrbs Argûs, quam habitabant Cyrenei. Steph.

Euneus, Iasonis filius ex Hypsipyle, filia Thoantis regis Lemni; Homerus lib. 7. Iliad.

Eniea, Nympha, vna ex his quæ Hilam Herculis puerum rapuerunt.

Eunicæ, mater Timothei. 2. Timot. 1.

Eunicus, statuarius fuit. Plin. li. 34. c. 8.

Eunoensium, regionis Græciæ meminit Pausa. in Achaicis.

Eunosti, portus Ægypti, circa Pharum. Strabo.

Eunicus, statuarius fuit. Plin. li. 34. cap. 8.

Eunomiani, heretici, qui & Ætiani ab Ætio dicti sunt. anno salutis 358. Tripart. hist. li. 5. ca. 13.

Eunostus, Tanagræorum Deus, cuius templum adeò mulieribus interdictum fuit, vt si quo infortunio aut vastitate Tanagræi opprimerentur, diligenter inquirerent, ne qua mulier consultò aut casu templo appropinquasset. Et Alex. Genial, dier. lib. 6 c. 2.

Euonymia, Cariæ vrbs & Athenienſium vicus, tribus Erechtheidis. Steph.

Euonymitæ, Ægypti gens iuxta Æthiopiam, Stephan.

Euonymiton, regio prima Æthiopiæ sub Ægypto. Plin.

Euónymos, insula parua ex Æolis. Pli. li. 3. c. 19. ita dicta, quòd è Lipara in Siciliam nauigantibus sinistra offeratur: nam εὐώνυμα Græci κατ' ἐυφημισμὸν vocant sinistra, author Strab. li. 6. Est etiam Euonymus Theoph. arbor infelix, malo punicæ similis, in Lesbo insula potissimùm proueniẽs, pecori gustatu lethalis. Pli. li. 3. c. 22.

Eunus, sub Decio martyrio apud Alexandriam coronatus est, anno salutis 251.

Euodia, mulieris nomen. Phil. 4.

Euodius, consul, cùm Honorio anno ab vrbe 1139.

Euódius, primus post diuum Petrum Antiochenæ ecclesiæ episcopus, anno salutis 68.

Euoras, Laconicæ saltus. Pausan.

Eupagium, Peloponnenſi oppidum. Diodor.

Eupales, xxxii. Assyriorum rex.

Epalias, vrbs in Locride. Steph. Alij Eupalium, alij Eupolion vocant.

Eupator, filius Antiochi. 1. Macha. 6.

Eupatoria, Ponti vrbs iuncta Amiso oppido, quã Pompeius à se Magnopolim appellauit. Appian. Strabo.

Eupatria, vrbs Lydorum. Steph.

Ephema mulieris nomen, nutricis Musarum, & Croti matris.

Euphorbeni, Phrygiæ maioris populi. Plin.

Euphorbus nobilis Troianus, Iliaco in bello à Menelao occisus. Cuius animum Pythagoras in se immigrasse affirmabat. Ouid lib. 15. Metam. his versibus.

Ipse ego (nam memini) Troiani tempore belli,
Panthoides Ephorbus eram, cui pectore, quondam,
Hæsit in aduerso grauis hasta minoris Atridæ.
Cognoui Clypeum nostræ gestamina leuæ, &c.

Euphorion, poëta Chalcidenſis, quem transtulit Gallus. Habebat hic quosdam ita deditos sibi amatores, vt cum præferret Ennio, & reliquis poëtis, ciusque poëmata studiosè cantarent, posthabitis aliorum poëmatibus.

Euphranor, statuarius laudatissimus Isthmius, qui de symmetria & coloribus aliquot volumina conscripsit. Floruit centesimaquarta Olimpiade, plurimaq; signa nobilissima ex ære confecit, quæ enumerantur à Plin. lib. 34. c. 8. Idem & pictor & marmorarius fuit, in vnoquoque genere excellens, sibique æqualis.

Euphranta, vrbs Libyca. Steph.

Euphratis, regio eadem quæ Syria, à vicino fluuio Euphrate, qui cùm Araxe fratre ex mõte Armeniæ profluit. Steph.

Euphrates, philosophus grauissimus, temporibus Adriani principis, voluntaria morte excessit è vita, veniam ei dante Adriano, vt citra ignominiam & infamiam, cùm propter senectutem, tum etiam propter grauem morbum cicutam bibere posset. Dion.

Euphrates, Hebr. Perath. i. frugifer, aut crescens, siue fructificans, fluuius Mesopotamiæ, quem Strabo scribit ex Niphate monte Armeniæ, magnum, profundũ, & celerem nasci: influere autem in mare rubrũ, prius tamẽ Babyloniam per medium diuidere, & Tygri coniunctum Mesopotamiam facere. Dictus autem putatur Euphrates (quod & D. Ambrosius annotauit) ἀπὸ τῆς εὐφροσύνης, hoc est, à lętificando: propterea quòd circumiacẽtem agrũ stagnationib. suis adeò lætum fœcundumque reddat, vt sequente anno sponte crescat & proueniat seges.

Euphratesiæ, vrbs siue regio quædam. Steph.

Euphrone, vna ex tribus Gratiis.

Euphrone nox dicitur à Poëtis, id est, sapiens seu prudens, quòd in ea multum sapimus, vt testatur Epicharmus, inquiens: Si quid docti inquiris, fac noctu eius inuestigationi vaces. nam omnia præclara noctu quàm die cogitando melius reperiuntur,

Euphrósyna, næ & Euphrosyne, nes, vna Gratiarũ soror Aglaiæ & Thaliç, ab animi hilaritate (id enim Græcis sonat εὐφροσύνη) ita appellata.

Eúpilis, lacus Cisalpinæ Galliæ, in quem progreditur Lambrus, in Padum defluens. *Lago di pusiano*, Leandro.

Eupolis, priscæ comœdiæ scriptor, qui vitia populi magna cùm libertate reprehendit. Horatius Satyra 4. Scripsit comœdias septendecim, ex quibus nouem victoriam meruerunt. Periit in prælio nauali inter Lacedæmonios & Athenienses iuxta Hellespontum commisso, cuius mors vsq; adeò luctuosa ciuitati, fuit vt postea edicto publico cautum fuerit ne poëtę posterum militare liceret.

Eupómpus. Macedo Arithmeticæ & Geometræ peritissimus, sine quibus negabat artem posse perfici. Est & Plin. lib. 35. c. 10. præclarus pictor, qui docuit Pamphilum Apellis præceptorem.

Eupória, vrbs Macedoniæ ab Alexandro victore condita, & à fertilitate sic dicta. Steph.

Euporus, seruus C. Gracchi, qui dominum ex Auentino fugientem, qua potuit ratione tutatus est, ac super occisum, animam euulsis proprio vulnere visceribus effudit. Macrob.

Euprósopon, promontorium Phœniciæ ad Babylonem vrbem. Nomen habet ab insigni aspectu. Vadianus.

Eupyridæ, vicus de tribu Leontide, &c. Steph.

Euranium, Cariæ oppidum. Plin.

Eurianassa, insula finitima Chio. Plin.

Euricus, Visigotthorum rex, anno ab vrbe 1220.

Euripides, insignis poëta tragicus, natus, eo die quo numerosus ille Xerxis exercitus ab Athenienſibus fusus est. Floruit tempore Achelai Macedonum regis, à quo etiã summo in honore est habitus. Scripsit fabulas LXXV. ex quibus quinque tantum victoriam meruerunt. Castitate autem vitæ tanta fuit vt vulgò μυσογύνης, hoc est, mulierum osor fuerit cognominatus. Periit noctu ab Achelai canibus, vt fertur, discerptus. Ossa eius regis iussu Pellam sunt trãslata, repulsis Athenienſium precibus, qui sæpe per legatos tentauerunt, vt cuiuis sui reliquias sibi in patriam referre liceret.

Eurippa, Diana dicta est apud Phœneatas, cui tẽplum Vlysses constituit, quòd amissos equos ibi inuenisset.

Euripidius, numerus in talis quadragenarius ab Euripide inuẽtus, eo tempore quo exactis triginta tyrannis quadraginta principes Athenienſium Remp. administrabant. Legitur & Euripides in eadem significatione. Vide Cæl. Rhod. li. 20. ca. 27.

Euripylus, inter Græcorũ veteranos, qui ad Iliũ depugnabant, fortissimus. Homer. 11. Iliad.

Euripus, fretum angustum inter Aulidem Bœotiæ portum, & Eubœam insulam, quod vnius diei & noctis spatio septies recurrit eo impetu, vt nauigia repugnantibus ventis secum rapiat. Mela li. 2. Sunt & Euripi, canales seu ductus aquarum aliunde deductarum in sublime saliẽtium, si paulò munitiores sint, quos intra domos Romani per pratum ducebant: si autẽ masculini sint, Nili dicuntur, Cic. 1. de Legibus: Ductus aquarũ, quos isti Nilos Euripósque vocant, quis quum viderit, non irriserit? Euripi quoque sunt fossæ in ludis circumdatæ pro septis, quorum loca temporaria priùs clostra fuerunt authore Plinio.

Euristenes, Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XLII.

Euristeus, 1. Mycenarum rex.

Euromus, vrbs Cariæ, ab Euromo Care Idriei filio. Stephan.

Euronótus, alio nomine Vulturnus ventus ab Oriente hyberno spirans, quod inter Notum Eurum sit.

Eurôpa, filia Agenoris regis Phœnicum, quã Iupiter in bouis speciem trãsformatus rapuit: & per mare in Cretam transuexit. Ouid. li. 2. Metamorph. Ab hac tertia orbis terrarũ pars nomẽ accepisse creditur, ab Asia Tanaide fluuio, ab Africa mari mediterraneo discreta. Europam regionem ab Europa Tyria nomen accepisse inquit Herodot. lib. 4. Hanc Plinius victoris omnium gentium populi altricem, terrarumque pulcherrimam nominat. Asiæ & Africæ aliquando non magnitudine, sed virtute comparatam. Huius latus Septentrionale & Occidentale, Oceano alluitur: Meridionale, mari Mediterraneo ab Africa seiũgitur. Deinde Orientẽ versus mari Aegeo. (nũc *Archipelago*) Ponto Euxino, (hodie, *mare maggiere* palude

palude Meotide(hodie *Mare Dese Zabacche*) Tanai fluuio, (vulgò *Don*)& Isthmo,qui est ab eius fontibus , recta ad Septentrionem ab Asia dirimitur,Glareano teste. Habétque hoc modo peninsulæ effigiem. Continet Europa præter Romanum imperium , vltra viginti octo(si 14.quæ in sola Hispania numerantur, adiunxeris)in vniuersum regna. Regio vltra modum fertilis , naturalem temperiem , cælúmque satis clemens habens.Frugum omnigenúm, vini & arborum copia nullis posthabenda , sed optimis partibus orbis comparanda est : adeò amœna , cultissimísque vrbibus , pagis & vicis exornata , vt populorum, gentiúmque virtute aliis terræ partibus , & si forma minor, tamen præstantior habetur,atque semper habita fuit. Ab omnibus priscis scriptoribus,tum ob Macedonum imperium, tum ob Romanorum potentiam maximè celebrata. Eius laudes apud Strabonem videre licet, qui eam libro 3. & septem sequentibus elegãtissimè describit.Post veteres alios Geographos, ex recentioribus de ea scripserunt Volaterranus, Munsterus, Dominicus Niger, Rithaymerus, Æneas Syluius, & nõnulli alij.

Europa,Nympha marina,Oceani & Thetyos filia. Hesiodus in Theogonia.

Europus , 11. Sicyoniorum rex , regnauit anno XLII.

Europs,VII.Macedonum rex,anno ab vrbe 146.

Euronum , Syriæ vrbs, olim Tapascum , postea Amphipolis appellata. Plin.lib.quinto,ca.24.

Europum,oppidum apud Parthos, cognomento Nomadas. Plin.lib.6.cap.15.

Europus, ciuitas Mesopotamiæ.

Europus,vrbs Macedoniæ,ab Europo filio Macedonis & Orithiæ filiæ Cecropis. Est & alia Syriæ & alia Cariæ , quam Idrialem ab Idriæ Chrysaoris filia nominant. Stephan.

Eurotus,fluuius Laconiæ.Spartam præterlabens Liu. Bel. Maced. libro 4. ripásque habent frequentibus lauris consitas, item fluuius Pelasgiæ. Strabo.

Eurotos , Thessaliæ fluuius , quem Peneus accipit , nec recipit , sed olei modo supernatantem breui spatio portatum abdicat. Plin.libr. 4.cap.8.

Eurus , ventus spirans ab Ortu brumali , quem Latini Vulturnum appellant.Plin.libro 2.cap. 47.Quid.1.Metamorph. Cæl.lib.5.cap.5.

Euryale,regis Minois filia, quæ Neptuno Orionem peperit. Alia fuit Prœti Argiuorum regis filia. Tertia ex Gorgonibus vna,quæ tres fuerunt in extrema Africa, circa Atlantem mõtem:quæ omnes vnum oculum habebant, quo inuicem vtentes,quoscunque aspiciebãt, conuertebant in saxa. Harum nomina fuerũt Medusa,Sthenyo,& Euryale. Seruius,eximia pariq; pulchritudine virgines fuisse tradit,quarum solo aspectu adolescentes obstupescebant: quam rem fabulæ occasionẽ subministrasse existimat,vt dicerentur quoscunque aspexissent,in saxa transmutare.Hæc ille, enarrans illud Virgilij lib.6.Æneid.

Gorgones, Harpyiæque, & forma tricorporis vmbræ.

Euryalus,vnus ex principibus Peloponnesiacis qui Argos & propinquas vrbes incolebant,& ad Troiam cum octoginta nauibus venerũt. Homer in Catalog. Fuit etiam hoc nomine Troianus quidam , arctissimo amicitiæ vinculo cum Nisso coniunctus: qui noctu Rutulorum castra vnà ingressi , magnam hostium stragem ediderunt. Verùm cùm instante iam die sese recipere conarentur, in hostium equitatum inciderunt: à quo circumuentum Euryalum cùm Nisus eripere non posset , certissimæ sese morti mãluit obiicere, quàm amicum deserere,Virgi.lib.9. Æneid.

Euryalus,cum fratreHyperbio primus lateritias domos,Athenis constituit.Est etiam histrionis cuiusdam nomen,de quo Iuuenalis,

Nobilis Euryalum aut Marmillonem exprimat infans.

Euryámpus,vrbs Magnesiæ.Steph.

Euryanassa , insula est mari Aegei,è regione Ioniæ,non procul ab Arginussa.Plin.lib.5.cap.31.

Eurybates , præco Ithacensis, ex Vlissis comitatu, ab Agamemnone missus,vt ab Achille auferret Briseidem , Ouidius Epistol.6.Homer. Iliad.

Eurybatus,latro astutia singulari , quem deprehensum cùm custodes vellent cogere,vt ostẽderet quibusnam modis consueuisset domos conscendere:ille aptatis spongiis, & stimulis ferreísque retinaculis,irrepsit in parietem , & spectantibus illis, artificiísque nouitatem mirantibus,prehenso laqueari,per tegulas effugit,cóque modo periculum euasit.Eust.in lib. 19.Odyss.Home.

Eurybia.Nympha quæ stellas & Luciferum genuit.Hesiod in Theogon.

Eurybiades,Herodoto libro 7. vnus ex ducibus Xerxis.

Eurybiades,Lacedemonius quidam nobilis fuit, Euryclidæ filius , vniuersæ Græcorum classis dux à Lacedæmoniis constitutus aduersus Xerxem.Herod. lib. 8.

Euryclêa,Opos,Pisenomidæ filia pulcherrima, quamLaertes in prima exist&tis pubertate,viginti boum pretio emit , nec minore , quàm vxorem,honore domi habuit, Vlyssemq; nutriendum ei dedit, quem & prima in patriam redeuntem agnouit. Homerus Odyss. libro decimonono.

Eurycles,vates, qui de se suisque incommodis aliquid semper diuinabat. Hic per adsist&tem dæmonem vaticinabatur.Propterea Euryclydæ,dicuntur õmnes diuinaculi.Cæl.li 5.ca.10.

Euryle,

Eurydea. Vide ERECLEA.

Euryeratidas, vir Lacedæmonius. Plutarch.

Eurycyon, faber argentarius. Virgil. lib. 10.

Quæ bonus Eurycyon multo cælauerat auro.

Eurydamas, vir Troianus, Latine dicitur latè domans. Ouid. Per Eurydamanta intelligunt Hectorem, qui virtute cuncta domabat.

Eurydamas, Pyctes. pugil fuit nobilis, patria Cyrenæus, cui, quum inter certandum fortè, aduersarius quem validum nactus fuerat, plagarum vi & frequentia, dentes excussisset, ne tali spectaculo illi animum adderet, proindéque insuperabili cooriretur, omnes deuorabat. Cæl. Rhod. lib. 21. cap. 41.

Euridame, Dictatoris filia, & Menij soror, quam Leutychides Spartiatarum rex duxit in vxorem. Herod. lib. 6.

Eurydice, vxor Orphei vatis, cuius amore captus Aristæus, cùm vim illi inferre pararet, illa per auia fugiens, incidit in colubrum in herba delitescentem, cuius morsu interiit. Orpheus autem vxoris mortem ægerrimè ferens accepta cithara inferos adiit, vbi Plutonem Proserpinámque tam suaui carmine demulsit, vt ei vxorem ab inferis reducere permitterent, ea tamen conditione, ne priùs eam, quàm ad superos rediisset, intueretur. Quam legem cum ille amoris impatientia esset præuaricatus, Eurydice denuò ad inferos est retracta. Virgil. 4. Georg.

Eurydice, Clymeni filia, vxor Nestoris, ex qua septem filios & vnam filiam suscepit. Homerus Odiss. lib. 3.

Eurydomene, Nympha marina. Perhibent hanc matrem Gratiarum fuisse, quam alij Durymedusam vocant.

Euryēllus, macropolis Epipolorum. Est autem opidulum Syracusarum in loco prærupto. Stephan.

Eurylion, Latinorum rex, qui alio nomine dictus fuit Ascanius. Dionys. Halic. 1. de Antiqu. Romanor.

Eurylochus, vnus sociorum Vlyssis, qui solus Circes pocula non gustauit, neque in suis figuram est transmutatus. Ouidius 14. Metamorph.

Eurylochus, Phlegiarum rex, qui Phereclydi struxit Thebas, antequàm Cadmus aduenisset, qui eas postea reædificauit.

Eurymachus, fuit Thebanorum potentissimus, qui quum Platæas noctu per proditionem cœpisset, rebellantibus deinde omnibus, vinus in hostium potestatem peruenit, vnáque cum suis omnibus supplicio affectus est. Thucyd. libro 1.

Eurymedon, pater Peribœæ, ex qua Neptunus Nausithoum suscepit regem Phæacum & Alcinoi patrem. Homer. Odyss. lib. 7.

Eurymedon, filius Fauni. Stat. in Thebaide:

Proximus Eurymedon cui pastoralia Fauni

Arma patris, &c.

Eurymedon, Athenienſium dux cum Demosthene.

Eurymedon, Pamphiliæ fluuius, qui ex Tauri iugis ortus mediam Pamphil. tranat. Mela libro 1. & Stepha. qui etiam locum iuxta Tharsum sic nominatum scribit.

Eurymedusa, Gratiarum mater.

Eurimenæ, vrbs Thessaliæ. Steph.

Euryminus, vir quidam, qui cùm per calumniam conaretur Castorem, & Pollucem fidissimos amicos inter sese committere, alterum apud alterum insimulans, post deprehensus vtrique dedit grauissimas pœnas: vnde abiit in prouerbium Euryminus, de iis qui per calumniam conantur fidos amicos inter sese committere.

Eurynome, Nympha Oceani & Tethyos filia, mater Leucothoes.

Eurynome, Apollonis filia, quæ Adrastum Argiuorum regem & Euriphylen Amphiarai coniugem peperit.

Euryon, Aymintæ Macedonum regis filia, quæ patrem à matris insidiis liberauit.

Eurypylus, Telephi filius, Gotthorum rex, bello Troiano, cui propter Cassandræ amorem intererat, extinctus est. Iornand.

Euryphylus, Herculis filius, regnauit in Co insula, & omnium Græcorum augur peritissimus est habitus, non tamen similis Chalcanti Troiano. hic cum aliis Græcorum ducibus ad Troiam profectus est Virg. 2. Æneid.

Suspensi Euryphylum, scitatum oracula Phœbi,
Mittimus, &c.

Euryſtheus, primus Lacedæmoniorum rex.

Euryſtheus, Stheneli filius, Mycenarum rex, qui Iunonis odio obsequens, Herculem ad difficillima quæque pericula obeunda adegit, sperans futurum, vt pondetis magnitudine opprimeretur. Qua in re mirum in modum opinione falsus est. Nam ille rebus ex sententia confectis semper victor rediit, clariórque ex periculis & maior emersit.

Eurytanei, populi Italiæ. Steph.

Eurythyus, XVI. Italiæ exarchus, anno ab vrbe 1479.

Eurythus. Vide EVRITVS.

Eurytion. Vide EVRICION.

Eurytus, Oechaliæ rex, pater Ioles, qui cùm ab Hercule victus, pactam ei certaminis lege filiã ab eo irato tradere recusaret, iratus Hercules Eurytum occidit, & Iolem abduxit. Hinc Eurytis, idis, patronymicum fœmininum: quo Poëtæ vtuntur pro Iole Euryti filia.

Eurytus, vnus ex Centauris, qui cùm Theseo Hippodamiam vi eripere vellet, ab eo est occisus.

Euſebia, ciuitas Cappadociæ. Cæsarea pòst dicta.

Euſebius, Laodicenus episcopus, anno salutis 174.

Euſebius,

Eusebius, xxxviii. Rom. episcopus, anno salutis 308.

Eusebius, cos. cum Rufinio, anno ab vrbe 1100 cum Hypatio, anno 1112.

Eusebius Cronio, cos. cum Probino, anno ab vrbe 1242.

Eusemara, Armeniæ minoris vrbs, in Melitena. Ptolem.

Eustachius, consul cum Agricola, anno ab vrbe 1174.

Eustachius, martyr inter aulicos Traiani principis, Placidus antea vocatus. Volat. li. 15.

Eustatius, Antioch. episcopus, anno salutis 322.

Eustathius, Antiochiæ episcopus, quo in exilium ob fidem truso, Ariani ecclesiam occupauerunt, anno salutis 331.

Eustathius, Epiphanęus, scripsit temporum epitomen ab Æneæ Troiano vsque ad Anastasium principem sub quo fuit: Tomos etiam septem & alia quædam. Suid.

Eustathius, genere Păphylus, præsul Antiochænus, aduersus Arianorum dogma multa composuit sub Constantino principe: pulsus demũ est in exilium Triapolim, Thraciæ ciuitatem, vbi & sepultus est. Sunt quoque ipsius volumina de anima, epistolæque plurimæ. Hieronymus.

Eustathius præsul, is qui in Homerum & Dionysium poëtas commentarios edidit, patria Constantinopo.

Eustephius, Aphrodisieus sophista, scripsit declamationes. Suid.

Eustochius, Cappadox sophista, scripsit ad Constantem principem de Cappadociæ aliarumq; gentium antiquitate. Volat. lib. 15.

Eustochium, Paulæ mulieris Romanę filia, Latinarum, Græcarum & Hebraicarum literarum perita, vnde & suo tempore nouũ orbis prodigium vocata est: ingenium sacris literis denouit maximè: atq; adeò, vt Psalmos Hebraicè legeret cursim & mira claritate. Qua in re amorem B. Hieronymi sibi maximè conciliauit.

Eustratius, Philosophus, qui in Ethica Aristotelis scripsit. in Bethlehem ciuitate sepultus est.

Eutæa, vrbs Arcadiæ, Steph.

Eutane, Cariæ oppidum. Pli. li. 5. c. 29.

Eutæsum, Arcadiæ vrbs. Pausan.

Euterpe, vna Musarum, quæ mathemata, vel, vt aliis placet, tibias inuenit, à concentus suauitate nomen trahens: est enim εὖ bene, & τέρπω delectare. Virg.

Dulceloquis calamos Euterpe flatibus implet.

Euthenæ, vrbs Asiæ. Steph.

Euthericus, consul cum Bœthio, anno ab vrbe 1264.

Euthericus, Cilicia, consul cum Iustino Aug. anno ab vrbe 1272.

Eutiches, fuit poëta comicus.

Eutichianus, consul cum Honorio Augusto. anno ab vrbe 1151.

Eutichus, propter fidem à Genserico Gotho martyrio coronatus est, anno salutis 439.

Euthycrates, Lysippi filius & discipulus ante omnes ætatis suæ laudatos in pictura artifices, excelluit, Plin. lib. 34. cap. 8.

Euthydamus, Rhetor & orator, qui quũ ingentes opes à maioribus suis accepisset, ipse & dicendi facultatem & gloriam addidit, & nõ solum in patria magnus fuit, sed etiam in Asia primos honores adeptus est. Strabo lib. 14.

Euthydemus, Suidæ, Massilienſis Philosophus, præceptor Apollonij Tyanei.

Euthymedon, nomen cuiusdam Philosophi

Euthymus, pugil, in Locris Italiæ, qui Epizephyrij cognominatur, ortus Astycleo patre: vel (vt indigenis persuasum est,) Cæcinio amne genitus, qui Locras à Rheginis diuidit. Hunc semel à Thasio Teagene victum tradit Pausanias, non iusto quidem illum certamine, sed circumuentum dolo, vnde nec Theageni decretus honor: insuper dãnatus, vt mulctæ nomine talentum Euthymo repræsentaret. Ælianus variæ hist. libr. 8. Euthymus Locrus, ex Italia, pugil inclytus & robore insigni fuit, lapidem gestabat ingenti magnitudine, qui Locris ostenditur: & Temessæum heroa, quod cuique per vim abstulerat reddere coegit, etiam cum fœnore: vt inde natum sit adagium iis qui sordidos & iniustos quæstus faciunt, affore Temessæum genium. Hic ad amnem Cæcinum, oculis hominum apparere desiit. Plin. libro 7. cap. 47.

Eutoc⁹, Bocatio li. 5. Apollinis & Cyrenes filius. Hunc dicunt discedentibus fratribus ex Africa, & in Græciam venientibus, Cyrenis remansisse & imperasse, qui vnà secum ibidem remansere.

Eutrapelus, homo quidam callidissimus. Horat. 1. Epist.

--- Eutrapelus cuicumque nocere volebat,
Vestimenta dabat pretiosa. &c.

Eutresis, pagus inter Thespias & Platæas situs, quem Zetus & Amphisus muris cinxerunt: sic dictus, quòd multis viis, seu vicis priùs vsus & quasi perforatus fuerit. Hinc Eutresites Apollo, cuius templum ibi & oraculum celeberrimum fuit. Steph.

Eutresium, vrbs Arcadiæ. Steph.

Eutropius, de gestis Romanorum scripsit historiam.

Eutropius, consul cum Valentiniano Augusto. anno ab vrbe 1140. Et cum Theodoro, anno 1152.

Eutychia est insula Thessaliæ adiacens, ante sinũ Pagasicum. Pli. li. 4. c. 12.

Eutyche, mulier Tralliana, triginta partus enixa & à viginti liberis rogo illata. Plin. libro 7. capite 5.

Euthyches, Constantinopolitanus abbas, tertius post

post Manetem & Apollinarem, alium adfirmabat esse CHRISTVM, aliud verbũ Dei: negabátque CHRISTI carnem nostræ similẽ: nec in Patre duas in eodem suppositio naturas esse: sed de cælo corpus descendisse dictitabat, ac in Virginis vtero tanquam solis radios penetrasse: vt visum sit sanè ex muliere generatum, quamuis verè generatũ non sit. Suidas, in hũc celebrata est quarta Synodus. Volater.

Eutychia, insula est Thessaliæ adiacens, ante sinum Pagasicum. Pli. li. 4. cap. 12.

Eutychiades xxv. Romanorum episcopus, mensibus x. anno salutis 282.

Eutychides Plinio lib. 34. cap. 8. statuarius, centesima vicesima Olympiade floruit. Hic, vt idem author est, fecit Euroram, in quo artem ipso amne liquidiorem plurimi dixere.

Eutychus, nomen adolescentis, quem suscitauit Paulus Act. 20.

Euxenidas, Pictor sua ætate celeberrimus, Aristidis præclari artificis præceptor. Pli. lib. 35. ca. 12.

Euxinus pontus, sinus maris latissimus, Thracio & Cimmerio Bosphoris interceptus, Ἄξεινος priùs dictus, hoc est, inhospitalis, propter immanitatem eorum, qui eius maris littora incolebant. Illi enim & hospites immolare solebant. Stra. lib. 7. & carnibus peresis, ex caluis eorum sibi pocula conficere. Postea verò, cùm in locis maritimis Iones aliquot oppida condidissent, cohibito Scytharum assueto latrocinio, receptóque Græcorum hominum commercio, pro Ἄξεινος Εὔξεινος, hoc est, hospitalis appellatus est: Ouid. de Ponto.

Frigida me cohibent Euxini littora Ponti,
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Euxynthetus, fluuius ex Lebena ortum trahens, cuius meminit Strab. li. 10.

E X

Exagonus, legatus Ophiogenum, qui sunt populi in Cypro. Is quum Romam venisset, ibique de herbarum viribus multa differeret, volens coniectus est à consulibus in dolium plenum serpentibus, experimenti causa, vbi serpentes ipsi nõ solùm eum non mordebant, sed etiam linguis demulcebant. Plinius libro vigesimo octauo.

Exampeus, Scithiæ fons inter Boristhenem & Hypanim flumina. Herod. li. 4. Inter Borysthenem (inquit) & Hypanim flumina, locus est nomine Exampus, ex quo hic amarus fons ortum habet & nomen.

Exerta, dicta est Hydra, quòd vno cæso capite, tria exorescebãt, Scribit Diodorus, Herculem debellasse Hydram non solùm ferro, sed etiã flammis, adhibito Iolao, qui incisam cerui-cem ardente face cuestigio inureret. Constat (secundum historicos) Hydram fontem fuisse in Lerna Argiuorum palude, aquas euomentem, quæ vastabant vicinas ciuitates, in qua vno meatu clauso multi erumpebant. Quod Hercules videns, loca ipsa exussit: & sic aquæ meatus clausit. Nam Hydra, ἀπὸ τοῦ ὕδατος, idest, ab aqua, nomen accepit. Plato asserit in Euthydemo, Hydrã fuisse callidissimum sophistam, cui propter sapientiã, pro vno sermonis capite amputato multa repullulabant.

Exciſum, Galliæ Lugdunensis vrbs. Anton.

Exilissa, Africæ vrbs ad fretum Herculeum. Prol. hodie *Septa*.

Exius, vrbs Siciliæ. Steph.

Exitani, Hispaniæ Bœticæ populi, Straboni. *Salobrena*, Cluſio.

Exitiria, festa apud Græcos erant, in quibus primitiæ frugum diis offerebantur, vt tradunt grammatici.

Exobygitæ, Sarmatiæ Europeæ gens Prol.

Exopolis, Sarmatiæ Asiaticæ vrbs, ad Tanaim fluuium. Prol.

Exquiliæ, liarum, mons Romæ, dictus ab excubiis regiis Tulli Hostilij qui hũc collem vrbi adiecit (teste Liuio li. 1. ab vrbe) & in eum, vt frequentiùs habitaretur, domicilium suum transtulit. Sunt qui ab excolẽdo, Exquilias dictas volunt, quòd ea pars vrbis, cùm antea neglecta iacuisset, Tullo rege fuerit exculta.

Extricatus, cõsul cũ Præsente anno ab vrbe 969.

E Z

Ezechias, i. fortitudo Domini, siue apprehensio Domini, rex Iuda filius Achaz. 4. Reg. 18.

Ezechiel, idem signif. Nomen Prophetæ. 1. Paral. 24. Ezech. 1.

Ezechiel, i. Esd. 8. videns Deum. Nomẽ viri. Heb. Iahaziel.

Ezel, ambulatio, siue viuificatio, aut stillatio. nomẽ lapidis viatorij in agro vrbis Saul, sub quo latuit Dauid, in supremo digressu à Ionatha. 1. Reg. 20.

Ezer, adiutorium siue atrium filius Hur, primogeniti Ephrata, 1. Par. 4. filius item Suthalæ filij Zadab, 1. Par. 7.

Eziel, fortitudo Dei, siue hircus Dei. Filius Haraia. 2. Esd. 3.

Ezra, Adiutorij, siue atrium, nomen viri, 1. Par. 4.

Ezrel, i. adiutorium, siue atrium Dei. nomen viri, 1. Esd. 10.

Ezri, nomen viri. Iud. 6. 1. Paral. 27. Iat. atrium siue adiutorium meum.

Ezricã, dux domus Achaz. 2. Par. 28. Filius Naziæ filij Semeiæ, 1. Paralip. 3. Filius Hesai filij Elasa, 1. Paralip. 8. Iat. auxilium vel atrium resurgentis siue vindicantis.

Ezriel, pater Saraiæ. Ierem. 36. 1. Paral. 1. Iat. auxilium siue atrium Dei.

F A

FAbária, insula, Plin. li. 4. c. 14. à fungis similitudine sponte prouenientis, aliàs Buchara dicta.

Fábaris, fluuius Sabinorũ, alio nomine fatfarus appellatus.

Fabia. Vide FABIA.

Fabia, mulier Rom. quæ Fabium Fabricianum interfecit vt liberius posset lasciuire cum Petronio Valentiano liberali forma adolescentulo, cum quo adulterij consuetudinem habebat. Plut. in Par.

Fabianus. Papyrius naturæ rerum peritissimus fuit, Plin. libro 36. cap. 15. Huius quoque meminit Seneca in epistolis.

Fabiânus, xix. Romanorum episcopus. Eusebius. lib. 6. cap. 21. martyrio coronatus est, anno salutis 251.

Fabiânus, na, num, à Fabius fit, vnde dicitur arcus Fabianus, qui constructus est iuxta regiam in Via sacra.

Fabius, à faba, cognomen eius qui fabam optimè serebat: sic Cicerones, Lentuli, Pisones, & huiusmodi.

Fabij, Romani nobilissimi, simul ac potentissimi, qui bellum aduersus Veientes soli cum suis clientibus & seruis in se receperunt: cúmque ex leuibus aliquot prælijs sæpius victoriam reportassent, tandem ad Cremeram fluuium insidiis circumuenti, ad vnum omnes cæsi sunt. Ouidius libro 2. Fast. Ex tanta Fabiorum clade vnus tãtùm superfuit, qui nondum armis per ætatem idoneus, in vrbe relictus erat: ex cuius sanguine per longam nepotum seriem natus fuit Fabius ille Maximus, qui Dictator aduersus Annibalem creatus, cunctabunda quadam prudentia rem Romanam aliorum imperatorum temeritate labefactatam, primus restituit, adeò vt verissimè de eo Ennius dixisse videatur,

Vnus homo nobis cunctando restituit rem.

Sed qui primus Fabius, dictus est Allobrox, quòd apud flumen Isaram Allobrogum regem cæcidisset.

Fabiola fuit Romana mulier, quæ quum magno studio sacras litteras amplecteretur, Prophetias, Euangelia & Psalmos frequentissimè reuoluebat, vt iterata plerumque lectio amorem diuinæ religionis (qua deflagrabat) augeret magis: vnde & D. Hieronymus librum de veste sacerdotali eidem nuncupauit.

Fabius Maximus, Consul cum C. Iulio Cæsare, anno ab vrbe 709. hic in Hispania Pompeianos vicit, Hispanias per deditionem accepit.

Fabij Maximi vitam & res gestas, eleganter scripsit Plutarch.

Fabius Maximus, Romani exercitus imperator aduersus Pœnos creatus, collatis manibus, cunctos ad vnum amisit commilitones, ac ipse mortifero accepto vulnere, in Hannibalem cursu vehementi concitatus, ablato ei diademate iuxta eum oppetit. Plutar. Paral.

Fabius Africanus, Consul cum Iulio Antonio, anno ab vrbe 744.

Fabius Chilo, Consul cum Libo, anno ab vrbe 956.

Fabius Fabricianus, capto Tusculo (ea est prima inter Samnites ciuitas) victoriosam Veneré, quæ in summo apud illos habebatur honore, Romam misit. Huius vxor cum adolescentulo speciosso adulterium committebat: quocirca redeuntem virum dolosè obtruncauit ipsa. Fabia verò Fabricianum fratrem adhuc infantem ex vrgenti liberatum periculo, clàm emisit alendum: at ille cùm ad ætatis vigorem peruenisset, matrem & adulterum peremit. Senatus autem ne res illa Fabriciano esset fraudi, decreuit. Plutarch. Paral.

Fabius Tatianus, aliàs Auitianus, Consul cum Neratio Cereali, anno ab vrbe, 1111.

Fabius pictor, homo nobilissimus, iuris & litterarũ antiquitatis bene peritus. Cic. in Bruto.

Fabienses Italiæ populi, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

Fabratêria, oppidum Campaniæ, à quo fit Fabraternus. Iuuenal. Sat. 3. & Silius li. 8. huius insulæ meminerunt.

Fabraterni noui & Fabraterni veteres, populi sunt in Italia, ex Salerno agro cognominati, vt docet Plin. lib. 3. cap. 5.

Fabricius, Rom. cuius frugalissimus, qui in tenuissimo censu Samnitum munera forti animo spreuit. Hic norma paupertatis & exemplum apud Romanos, qui patella & salinum ex argento tantùm colendorum Deorum causa domi habuit, ita tamen vt patella corneo pediculo sustineretur. Cuius filiæ ob paupertatem de publico dotibus donatæ, ad maritos ierunt, portantes gloriam domesticam, pecuniam publicam. Hunc Pyrrhus Epirota nullo auro, nullis pollicitationibus expugnare potuit, vt secum esse vellet, ac proximum à se locum obineret. Itaque dixit Pyrrho, Non hoc illi conducibile esse, nam si Epirotæ (inquit) ambo nos norint, à me regi quàm abs te mallent. Virg. lib. 6.

Paruóque potentem Fabricium, &c. Cicer. libr. 3. Offic.

Fabricianus, matrem Fabiam interfecit, quòd illa Fabium Fabricianum maritum suum occidisset, vt liberius adulterium cum Petronio adolescente cõmitteret. Dositheus apud Plut.

Fabulinus, putabatur Deus, qui pueris primo fari incipientibus præesset. Huic Rom. sacrificabant, quum primùm eorum liberi fari incipiebant. Varro de liberis educ.

Facundus, Cos. Nepotiani, collega, anno ab vrbe 1088.

Falco, Cos. Clari collega, anno ab vrbe 945.

Fadius. Pompeianus miles, Asinius Pollio libro Epistolarum decimo.

Falacrũ, promõtoriũ Siciliæ. Ptol. hodie *Melazo*.

Falerij, orum, fuit oppidum Faliscorum in Tusciæ mediterraneis. Ptol. lib. 4. cap. 1.

Falerina, tribus Romana. Liu. li. 9. decad. 1.

Falce

Falernus, regio Campaniæ, optimi vini feracissima. Pro vino verò tam masculini, quàm neutri generis est. Martialis,

Résina bibit vina Falerna. Tibullus,

Nunc mihi fumosas veteres proferre Falernos.

Quondam Amineum appellatum, vt Aminææ vites apud Maronem.

Falisci, siue Phalisci, populi quondam Hetruriæ vberrima incolentes pascua: vnde gramen Falisicum à scriptoribus passim celebratur. Hi cùm è Camillo obsiderentur, magister ludi cũ nobilioribus discipulis deambulandi prætextu vrbe egressus, ad hostem eos deduxit. Quàm perfidiam detestatus Camillus, hominem nudari iussit, & à pueris cæsum in vrbem remitti. Qua ex re id consequutus est Camillus, vt quos armis subigere non potuerat, iustitiæ administratione ad deditionem compulerit. Apud Falisicos farciminis præstantissimi genus fiebat, lucanicis non dissimile, quod venttem Falisicum appellabant. Martial. libro primo.

Et lucanica ventre cum falisco.

In Falisco amnis est, cuius aqua potata, boues candidos efficit. Plin. lib. 2. cap. 103.

Famagusta, Cypri ciuitas, turribus & propugnaculis bene munita, quæ anno 1570. obsessa & vi expugnata, cum tota Cypri insula in truculentissimi regni Turcici potestatẽ deuenit.

Fanesij, populi in Oceano Septentrionali, qui, vt refert. Plin. libr. 4. tam grandes aures habent, vt eorum nuda corpora tegant.

Fanestris, colonia Pomponio est, quam Plinius Fanum Fortunæ appellat, lib. 3. cap. 14. & item Ptol. libr. 3. Porrò ea colonia sita est non procul à flumine Metauro. Plin. lib. 13. cap. 14.

Fannia lex, lata est anno post vrbem conditam quingentesimo octauo, quæ ludis Rom. item ludis plebeis, Saturnalibus, & aliis quibusdam diebus in singulos dies centenos æris insumi concessit, decémque aliis diebus in singulis mensibus tricenos, cæteris autem omnibus diebus denos Gall. lib. secundo cap. 24.

Fannij, oratores erant duo, quorum C. Fannius, qui cos. cum Domitio fuit, vnam orationem de sociis & nomine Latino, contra Gracchum reliquit. Alter autem C. Fannius N. F. Ç. Lælij gener, & moribus, & ipso dicendi genere dulcior, & Cicero in Bruto.

Fannius Cepio deprehensus in coniurationem aduersus Augustum, sibi mortem conscíuit. Matt. lib. 1.

Hostem quum peteret, se Fannius ipse peremit,
Hic, rogo, non furor est, ne moriare, mori?

Fanum, vrbs Piceni seu Vmbriæ, amœnissima in Adriatico littore, inter Pisaurum & Senogalliam sita, haud longè à Metauro amne, sic dicta, quòd in ea pulcherrimũ Fortunæ fanum, id est, templum fuerit. Hinc Fanenses seu Fanestres eius incolæ. φάνα, ης. Step. vrbs est Italiæ.

Fanus, deus, qui euntibus præerat, vel deus anni, Cuius imaginem cum Phœnices vellent exprimere draconem finxerunt in orbem redactum, caudámque suam deuorãtem, vt appareat mundum in se resolui. Macrob.

Fana, virgo Gallica clarissimis orta parentibus, Heraclio imperante, quæ cùm ad nuptias cogeretur, in tantas prorupit lachrymas, vt inde cæcitatem contraxerit.

Fani Martis in Belgio & Fani Carisi in Sardinia, oppidorum, meminit Anton.

Fanum Minervæ, Galliæ vrbs, XIIII. M. P. à Durocortoro. Anton

Faramundus, primus Francorum rex anno salutis, 421.

Faran. Vide PHARAN.

Farfarus siue Farfar, Syriæ fluuius, in radicibus Libani montis emittitur, & per Antiochiam fluens, in Syriaco miscetur mari. Hic tantus fertur, vt trãsiri vado nõ possit. Farfarus etiam dictus est fluuius qui per Sabinos transit, Vide FABARIS.

Farnus, Medorum rex. Diod.

Fascelis, Dianæ cognomentum, quæ apud Aricĩ colebatur, à fasce lignorũ impositum, in quo Orestes & Iphigenia simulachrum eius absconderant, cùm ex Taurica regione in Italiam illud afferrent.

Fascinus, Deus apud veteres. Plin. lib. 28. cap 4.

Fatua. Vide FAVNA.

Fatuelus quidam deus, cuius vxor Fatua est dicta. Seruius.

Fatugal, fuit Romæ sacellum Iouis, in quo erat fagus arbor, quæ Ioui sacra habebatur.

Faucia, tribus vna Romanorum quam pluribus cladibus, insignem fuisse constat, vt author est Alexander ab Alex. lib. 1. cap. 7.

Fauc ula Clunia fuit meretrix, alioqui tamen clementissima, quæ Annibale Capuam tenente alimenta captiuis egentibus furtim suppeditauit Liu. lib. 26.

Fauentia, Hispaniæ oppidum. Plin. lib. 3 cap. 1.

Fauentia, ciuitas in Italiæ octaua regione, quam hodie Itali sua lingua vocant *Faenza*: eius incolę vocantur Fauentini, Fidentinis finitimi, Plin. lib. 3. cap. 15.

Faueria, Istriæ vrbs. Liu.

Faula, Herculis scortũ: Verrius apud Lactãtium.

Fauiani, Iuuenes qui ex Romuli, Remíque instituto, nudi, pellibus tantum incincti, per ludũ & lasciuiam currebant, quum Fauno sacra facerent. Alex. lib. 4. Genial. dier. cap. 12.

Fauij, populi sic dicti quòd princeps eius gentis ex ea natus sit cũ qua Hercules in fouea concubuit. Quamuis alij putent ita vocitatum, quòd primus ostenderit, quemadmodum vrsi & Lupi foueis caperentur.

Fauna, deæ cuiusdam nomẽ erat, cui à Romanis matronis in operto sacra fiebant nocturno tempore; viri autem tanta cura ab eius sacris arce

arcebantur, vt vel in ędem eius inſpexiſſe, capitale haberetur. Rationem huius affert Macrobius libro primo Saturnal. capite 12. Faunam, dum inter homines ageret, Fauni vxorē fuiſſe tanta pudicitia, vt perpetuo gynæcio, hoc eſt, mulierum conclaui incluſa, nullū vnquam virum præter maritum aſpexerit. Varro eandem eſſe exiſtimat, quæ & Telluris & Terræ nomine à Romanis colebatur. Eadem & Fatua dicebatur: quod nomen à fando deductum volunt, quòd infantes non priùs vocem edant, quàm terram attigerint: eadem & Bona dea vocata eſt, quòd omnia, quæ ad victum pertinent, bona ſuppediter.

Faunalia, feriæ nonis Decemb. in honorē Fauni celebrabantur, quarū meminit Horat. in Odis & Alex. ab Alexandro lib. 3. cap. 18.

Faunus, antiquiſſimus Aborigīnum rex, filius Pici, pater Latini, à quo ruſtica ea numina genita putantur, quos Faunos, ſeu Syluanos poëtæ appellant, cornutis capitibus & caprinis pedibus inſignes. De Fauno & Faunis, vide N. Comitem, mythologiæ. lib 5. cap. 9.

Fauni, agrorum & ſyluarum putati ſunt dij, qui poſt longum tempus moriuntur, quòd è terra geniti ſint: hinc Fana dicta exiſtimat Probus. Hos quidem Incubos vocant. Fauni apud Latinos ij ſunt, qui apud Græcos σάτυρος, filij Saturni. Scribit & Hieronymus Satyrū à Diuo Antonio inuentum, ipſiſque locutum fuiſſe. Virg. 1. Georg. lib. 1.

Et vos, agreſtum præſentia numina, Fauni.

Faunus, Pici filius, Latini pater, qui regnauit in Latio, à fando dictus, quòd oracula ſua voce redderet.

Faunus, iunior, apud Aborigenes regnauit. Dionyſius Halicar. lib. 1.

Faunus, rex quōdam Italiæ qui cùm Herculem, Geryonis boues ducentem, hoſpitio ſuſcepiſſet & Mercurio patri hoſpites immolare cōſpectus fuiſſet, ab eo interemptus eſt. Plu. Paral.

Fauonius, ventus ab occaſu æquinoctiali ſpirās, contra Subſolanum. Plin. lib. 2. cap. 47. à fouēdo dictus, quòd cuncta foueat. Eſt enim genitalis ſpiritus mundi, quo plantæ, hyberno frigore enectæ, reuiuiſcunt. Vnde etiam à Græcis Zephyrus dicitur, quaſi ζωὴν φέρων, hoc eſt, vitam afferens.

Fano, nobilis hiſtrio Rom, qui in funere Veſpaſiani imperatoris perſonam eius tulit, viriſque, vt moris erat, dicta & geſta imitatus eſt.

Fauorinus, philoſophus, Arelate oriundus, Dionis auditor, præterea eunuchus, & Adriano principi infenſus. Ideò tria de ſe mira narrare ſolebat, ſe Gallum græciſſare, eunuchum mœchum putari, & inimicum imperatori viuere. Ob quam cauſam ſtatua eius diſiecta Athenis, vbi viuebat. Hunc Herodes Atticus patrem ſolebat appellare, hæreſque librorum ab eo factus eſt. Philoſtratus. Gellius huius ſępè meminit. Ælianus de varia hiſtoria, dicit hunc quandoque in diſputatione quadam Adriano ceſſiſſe, admirantibuſque proximis: Nónne cedam (inquit) ei qui xx. habeat legiónes.

Fauſta, Conſtantini vxor, ab eodem interfecta anno ab vrbe, 1082.

Fauſtianum vinum dicitur, quod in mediis collibus Falerni montis gignitur.

Fauſtinæ, puellæ alimentariæ ab Antonino Cæſare, in honorem Fauſtinæ matris ſuæ inſtitutæ.

Fauſtinianopolis, Cappadociæ vrbs in Ciliciæ confinibus. Anton.

Fauſtinus, cos. cum Gallieno Auguſto, anno ab vrbe 1014.

Fauſtinus, cos. cum Rufino, anno ab vrbe, 962.

Fauſtulus, paſtor qui Romulum & Remum ad Tyberim expoſitos inuenit, Laurentiæque vxori ſuæ educandos, tradidit. Liu. libro 1. ab vrbe.

Fauſtus Sylla, cos. Syluij Othonis collega, anno ab vrbe 804. Hic Fauſtus cognominatus eſt, quòd ſibi perpetuam in rebus gerendis felicitatem arrogauerit. Vide Sylla.

Fauſtus, cos. cum Theodoſio Auguſto anno ab vrbe 1191.

Fauſtus, Syllæ dictatoris filius.

Fauſtus Quintilianus, ſenator tempore Iuliani principis.

Fauſtus Afer, hæreticus Manichæus, qui ſcripſit libros in orthodoxam fidem, quibus abundè reſpondit Auguſtinus.

F E

Febris, Dea culta eſt à veteribus, ne noceret. Val. Max.

Februa, dea apud antiquos, quæ mulierum mēſtruis præerat: dicta à Februs, id eſt, purgationibus, quòd fœminas poſt partum ſecundis exeuntibus purgare putaretur. Palæph. lib. 1.

Februa, ſacra erant, quæ diis Manibus placandis fiebant menſe Februario. Ouid. 2. Faſt.

Februata Iuno, quæ & Februalis & Februa, ſeu Februla nuncupatur, dicta eſt, quod illi menſe Februario ſacra fiant, cuius feriæ Lupercalia ſunt. Alexander ab Alex. lib. 4. cap. 12.

Februus, inferorum deus, quem & Plutonem & Ditem appellarunt: vnde & Februarius menſis dictus eſt, quòd tunc potiſſimùm à Romanis deo huic ſacra fierent. Macrob. libr. 1. Satur.

Fellenius, deus fui Aquileienſium tutelaris ac præſes

Felſina, vrbs Italiæ, poſtea Bononia appellata. Plin. lib. 3. cap. 15. Intus (inquit) colonia, Bononia, Felſina vocitata, cùm princeps Hetruriæ eſſet.

Felſinus, Tuſcorum rex, regnauit annis 33.

Fenni Germaniæ ſunt populi, quorum mira-

erat feritas, & fœda paupertas: non arma, non equi, non pennates, victus herba, vestitus pellis, cubile humus, sola in sagittis spes, quas inopia ferri ossibus asperabant. Idem venatus viros pariter ac fœminas alebant, viuebant in syluis, quòd beatiùs arbitrabantur quàm ingemere agris, illaborare domibus. Author Cor. Tacitus.

Federicus II. imperator Roman. qui filium suum Henricum peremit in carcere, quòd suspicaretur eum fauere Gregorio Pōtifici, cum quo bellum ipse susceperat.

Felicitas, Romana mulier, quę filios pro religione Christiana sub Antonino cmori læta conspexit.

Felicula, virgo ingenua, quæ quum nullis tormentis aut pollicitationibus à Christiana religione diuerti posset, iussu Flacci Comitis in latrinas detrusa est, & ibidem mori coacta.

Feliginates, Vmbriæ populi. Plin.

Felsina, Galliæ Togatæ vrbs, quæ nunc *Bologna*, dicitur, & nobili Academia celebris est. Plin.

Feltrina Rhœtiæ vrbs. Anton.

Felix Russatus, auriga nobilis apud Plin. libro septimo.

Femella Amatriciana, mulier constantissima, quum intellexisset filium demisso minus animo ad supplicium trahi, eidem occurrens iussit, vt exuto periculi metu, cœlum & solem suspiceret: quod quū feciisset, An, inquit, ignoras fili, te confestim in arces illas emigraturum?

Fenestella, Historicus, sępe à Plinio citatur testis. Mortuus est Cumis Augusti tempore, vt tradit Eusebius.

Feralia, orum, feriæ erant apud Romanos, diis Manibus sacratæ, ita dictæ à ferendis ad tumulum epulis. Ouid. 2. Fastor. & Varro.

Ferdinandus II. Hispaniæ rex, anno salutis, 1159.

Ferdinandus iij. Hispaniæ rex, Alphonsi VIII. filius, Hispaniam fermè omnem Saracenis eripuit: fœlicissimus regum omnium fuit. anno salutis, 1245.

Ferdinandus V. Hispaniæ rex, anno salutis 1475.

Ferdinandus iiij. Castellæ rex, anno salutis, 1295.

Ferdinandus, Arragonum rex, Saracenis Maiorica insula, & Valentia vrbe pulsis, eas ad fidē CHRISTI reduxit. Blond. libro septimo decad. 2.

Ferdinandus, nothus Alphonsi filius, Apullię rex, anno salutis, 1458.

Ferdinandus, Sanctij Maioris, Castellæ Comitis filius, Hispaniæ rex, anno sal. 1011. Volat. Hic Sanctiam Alphonsi regis Legionis filiam Veremundi sororem vxorem habuit, cui cessit Legionis regnum iure hæreditario.

Ferentinum, oppidum est Theano Apulo propinquum, à quo Ferentani dicti sunt populi, qui Sagro amne à Pelignis separantur. Strabo lib. 5.

Ferentina Dea fuit, sic dicta, ab oppido Latij Fereto, cuius T. Liuius meminit in 1. Decad.

Ferentia, Tuscorum vrbs, Ptolemæo, hodie Ferentium.

Ferentium, oppidum quod Plinius collocat in prima Italiæ regione, in qua Roma est, à quo Ferentinates dicti sunt. Est & Ferentinum in Tuscia.

Feretum, oppidum Sabinorum, seu Samnitum, à quo Ferentani dicuntur. Dionys. Halicar. lib. 17.

Ferentius, dictus est Iupiter, non à pace ferenda (vt quibusdam visum est) sed à ferendis spoliis. Nam Romulus, deuictis Ceninensibus hostium spolia, ferculo ad id facto, in Capitoliū detulit, ibique ex quercu suspensa, Ioui consecrauit: eodémque in loco Ioui Feretrio tęplum condidit, authórque fuit posteris, vt eò capta ex hostibus spolia deferrent. Liuius libro primo ab vrbe. Inde exercitu victore reducto, ipse cùm factis vir magnificus, tum factorum ostentator haud minor, spolia ducis hostium cæsi suspensa, fabricato ad id aptè ferculo gerens, in Capitolium ascēdit. Ibique ea cùm ad quercum pastoribus sacram deposuisset, simul cum dono designauit Iouis templo fines, cognoménque addidit Deo: Iupiter Feretri, inquit, hæc tibi victor Romulus rex regia arma fero, templúmque iis regionibus, quas modò animo metatus sum, dedico, sedem opimis spoliis, quæ regibus ducibúsque hostium cæsis, me authorem sequentes posteri ferent. Hæc templi est origo, quod primum omnium Romæ sacratum est. Ita deinde diis visum, nec irritam conditoris vocem esse, qua laturos eò spolia posteros nuncupauit, nec multitudine compotum eius doni vulgarem laudem. Bina postea inter tot annos, tot bella, opima parta sunt spolia: adeò rara eius fortuna decorisfuit. Propertius lib. 4.

Nunc Iouis incipiam causas aperire Feretri.

Feretrū, oppidum à Desiderio Longobardorum rege captum, anno ab vrbe 1523.

Feretus mōs, à quo Familia Feretria dicta, à quā Vrbini dux originem habet.

Feronia, nemorum dea à ferendis arboribus dicta. Hæc lucum habuisse fertur sub monte Soracte, qui cùm fortuitò aliquando arsisset incendio? & ob id transferre inde simulachrum accolæ vellent, subitò aiunt nemus reuiuisse. Vnde Virg. Æneid. 7.

Et viridi gaudens Feronia luco.

Strabo author est, eos qui Feroniæ numine afflabantur, nudis pedibus ardentes prunas sine vlla læsione perambulare solitos. Nihil aliud esse Feroniam quàm arcanam illam

illam vim arboribus à Deo insitam, quæ illas & seruaret & pullulare faceret, plerique crediderunt, qua & vigent, & florent, & fructus ad maturitatem perducunt. Nam cùm viderent Ethnici nihil sine omnipotenti quadam prouidentia posse consistere, neque tamen veri Dei cognitionem haberent, vires inde profectas in naturalibus corporibus insitas, pro diis coluerunt.

Feronia, ciuitas in radicibus Soractis montis Hirpinorum in Falisc is, in cuius vertice templum erat deæ eiusdem nominis, quam finitimi mira religione colebant. Strabo.

Ferraria, Hispaniæ promontorium, in Sucronensi sinu Carthaginem versus, sic ab accolis cognominatum, quòd Ferrarias effossiones admodum feraces habeat. Mela lib. 2.

Fescennia, oppidum Hetruriæ, Plin. libro 3. cap. 5. Virgil. 7. Æneid.

Hi Fescenninas acies, æquósque Falisci,
Hi Soractis habent arces.

In hoc oppido carminis quoddam genus omni obscœnitate opprobrióque plenum, inuentum putatur, quòd à loco dictum est Fescenninum. *Citra Castellana*, Leandro.

Fescennium, oppidum Campaniæ: cuius populi originem ducunt ab Athenien sibus. Seruius.

Festus, Domitiani amicus, qui dum mentagra vsque ad desperationem laboraret, gladio se traiecit; priùs tamen amicos consolatus. Eius mortem Mart. lib. 1. describit.

Festus, Consul, collega Theodosij Augusti. anno ab vrbe 1192.

Festus, Consul, Martiani collega, anno ab vrbe 1225.

Fesulæ, vrbs olim Hetruriæ, non procul à Florentia. Nunc vicus modicus, licet episcopalem sedem retineat: conditam autem volunt ab Atlante Mauritaniæ rege, hodie *Fiesoli*, dici, scribit Leander.

F I

Fiatasum, Cappadociæ vrbs. Anton.

Ficana, Latij vrbs. Plin. Liu.

Ficaria, insula est iuxta Sardiniam. Ptolem. Plin. *Serpentaria* Leandro vocatur.

Fichola, vicus Palestinæ. Ioseph. 12. Antiq. 4.

Ficolenses, Italiæ populi circa Samnitium. Plinius.

Ficulnea vetus, Latij vrbs. Liu.

Ficus, Mauritaniæ Cæsarien sis oppidum. Anton.

Fidena, næ, & Fidenæ, narum, vrbs Latinorum mediterranea. Hinc Fidenates, Fidenarum incolæ. Plin. lib. 3. cap. 5.

Fidenates, Populi Sabinorum in Italia, authore Plin. lib. 3. cap. 12.

Fidentia, oppidum est in octa regione Italiæ, à qua incolæ, Fidentini. Plin. lib. 5. cap. 15.

Fidentia, Hispaniæ Bæticæ vrbs, inter Bætim amnem & Oceanum sita, alio nomine Iulia appellata. Plin. lib. 3. cap. 1.

Fidentiola, vicus inter Placentium & Parmam Italiæ vrbes. Anton. hodie *Fiorenzola*.

Fides, Dea à Romanis culta, testibus Cicerone, Lactantio & Augustino.

Fidiculæ, Italiæ locus. Val. Max. libro septimo cap. 6.

Fidiculanus Falcula, Senator Romanus, vir leuissimus & sordidissimus, Cic. pro Cecinna & pro Cluentio.

Fidius deus, Iouis filius, à fide dictus, cui præest, vt nonnullis placet. Plautus, *Per deum Fidium credo iurato mihi.* Fuit apud veteres Romanos in honore maximo, adeò vt templa cum sacrificiis meruerit. Cultus est à veteribus in Quirinali iugo Nonis Iunij. Ouid. 6. Fast.

Fidon, Argiuus, mensuras & pondera reperit, cùm apud Hebræos Azarias in Iudæa & Hierosalem regnaret. Eutrop. lib. 1.

Filæ, Thebaidis in Ægypto locus. Anton.

Fimbria Romanus, homo longè audacissimus, Cicero pro Roscio Amerino. Is diem Scæuolæ dixit, quòd non totum telum corpore accepisset.

Firmilianus, Cappadocum gentis, vrbis Cæsareæ episcopus, anno salutis 252.

Firmius, Ægypti præses, anno ab vrbe 1025.

Firmum castellum, Pomponio & Straboni: Firmium, Ptolemæo. Plin. Firmanorum castellum, vrbs, Italiæ in Piceno. *Fermo*, hodie.

Frmus, Imperator (quem Aurelius Iatronem Ægyptium vocabat) statura fuit ingenti, oculis prominentibus, crispo capillo, fronte caperata, fusco vultu, piloso corpore & hispido, ita vt Cyclos vulgò diceretur, Robore autem adeò insignis, vt Triarium vinceret. Nam & incudem pectori superpositam tundentibus fabris constanter perferebat, quum resupinus & in manus curuatus pendere magis videretur, quàm iacere. Crinitus.

Fiscellus mons: vnde Nar fluuius oritur. Plin.

Fisera, Corsicæ insulæ vrbs. Ptolem.

Fisida, vicus Africæ, circa Tripolitanam regionem. Anton.

Fissenia, oppidum ad regium amnem, circa Babyloniam.

Fison. Vide PHISON.

F L

Flaccus, Consul cum Gallo, anno ab vrbe 626.

Flamen, sacerdotem significat. Tres autem erant flamines apud Rom. qui cognomina ab eo deo cui sacra faciebant, sumebant: Dialis, à Ioue: Quirinalis, à Quirino: Martialis à Marte. Dicti, quasi Filamines, à filo, quo cinge-

bant caput, cùm per æstum pileum ferre non possent.

Flamingi, populi Galliæ Belgicæ, qui à Saxonibus originem duxerunt, Æmil. lib. 3.

Flaminia, Italiæ regio, quæ postea Romania dicta fuit. Hodie *Romagna*, appellatur Leandro.

Flaminius, ciuis Romanus, à quo via Flaminia, arcus Flaminius, & forũ Flaminiũ: consul cum Annibale pugnans, ad Thrasimenum interfectus est: eius cadauer inter mortuos ab Annibale quæsitum, nec inuentum, Liuius lib. 22.

Flaminius, pro nomine Q. superioris filius qui Philippum Macedonum regem vicit, filiúmque Demetrium obsidem dare coëgit. Plut. in eius vita.

L. Flaminius, huius frater fuit, quem Cato Censorius ignominiosè à senatu expulit, quòd Gallum quendam in gratiam pueri quem deperisset, tum quum Galliæ præerat, interfecisset. Liuius.

Flamonienses, Istriæ populi. Plin.

Flanaticus Sinus, maris Hadriatici inter Istriam & Illyridem. Plin. *Carnero*, hodie dicitur, quasi Carniuorus, ob frequentia in eo naufragia. Flanates huius accolas vocat Plinius.

Flandrenses. Vide FLAMINGI.

Flandria, Galliæ Belgicæ regio, ad littora Oceani Septentrionalis. Tractum Europæ extremum Britannicæ insulæ obiectum, inter Galliam, Germaniam & Oceanum, incolæ Germaniam inferiorem appellãt. Galli exteríque ferè omnes, vno nomine Flandriam vocant. Verùm Flandria nõ tam latè patet. Nam quæ hodie Flandria est, ea Brabantia, Hannonia, Artesia, & Oceano terminatur. Hanc in tres partes diuiduntur in Teutonicam, Gallicam, & Imperatoriam, quam & proprietariam (quod nunquam Superiorem aut dominum præter Flandriæ principem agnouit) nominant. Teutonica Flandria 18. habet vrbes celebres, quarum præcipuæ sunt Gandauum, Brugæ, Ypra, &c. Gallica, tres, Insulas videlicet, Duacum & Orchianum. Imperatoria quatuor, Alostum, Teneramundam, Gerardimontium & Niniuam. Flumina eius celebriora sunt, Scaldis, Liza & Tenera. Regio maximè compascua, imprimis Occidentem versus: Boues, equósque præstantissimos, bellóque aptos gignit. Caseo, butiróque abundat. Tritici admodum fœcunda & nobilis. Populus ferè mercaturam exercet: atque ex lino (cuius hîc maxima fertilitas & excellentia est) lanáque, pannos, lineos, laneósque magna copia conficit, latissiméque distrahit. Habet M. C. LIIII. pagos, præter arces, castella & Nobiliũ ædes. Lud. Guicciardinus & Iacobus Marchantius Flandriam descripserunt.

Flauia, Palæstinæ vrbs, primum ab Herode condita & in gratiã Tib. Cæsaris Cæsarea appellata, postea deducta eò à Flauio Vespasiano Colonia, Flauia appellata est. Plin. lib. 5. cap. 5.

Flauia Æduorum, Sequanorum vrbs, hodie *Flauigny*, vt quidam existimant.

Flauia Lambris, in Hispania Tarraconensi, Beduorum vrbs. Ptolem.

Flauiana, Scythiæ vrbs, lib. Notit. Mœsiæ primæ, alio in loco eidem.

Flauinium, locus in Italia. Seruius.

Flauij à Flauo deduci dicuntur, ob crinium candorem. Erat autem apud Romanos familia amplissima, ex qua erant Vespasianus, & filius eius Titus & Domitianus.

Flauiobriga, oppidum Autrigonum in Hispania citeriori, Plin. lib. 4. cap. 20.

Flauionauia, Pesicorum in Hispania Tarraconensi oppidum, quod hodie *Bilbao*, appellatur, vt nonnulli sentiunt.

Flauiopolis, Bithyniæ ciuitas, Ptolemæo: item vrbs mediterranea Ciliciæ, eidem.

Flauiopolis, Thraciæ oppidum eo loco conditum, vbi antea Zela fuerat. Plin. libro quarto capit. 11.

Flauium Brigantium. Ptolem. Callaicorum vrbs est in Portu magno, hodie *Compostella*, à quibusdam Corunna vocatur.

Flauium Norici, oppidum est apud Plin. libro 3. cap. 34.

Flauius Auienus, consul cum Pompeio, anno salutis 1254.

Flauius Antiochianus consul cum Lurio Orphito, anno ab vrbe 1022.

Flauius Basilicus, consul cum Hermenericho, anno ab vrbe 1218.

Flauius Claudius, XXXII. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1021. Hic Aureolum vicit, ac imperio exuit. Apud Mœsios, Martianopolim, Byzantios & Thessalonicam, Gothos fudit cæcidítque ad trecenta viginta millia.

Flauius Clemens, consul cum Domitiano Cæsare, anno ab vrbe 847.

Flauius Promotus, consul cum Flauio Timasio anno ab vrbe 1142.

Flauius Stillico, consul cum Aureliano Cæsare, anno ab vrbe 1152.

Flauius Timasius. Consul cum Flauio Promoto, anno ab vrbe 1142.

Flauius Valer. Valentianus, XLII. Romanorum imperator, cum Valente, anno ab vrbe 1118.

Flauius Varro, Consul cum Tertullo, anno ab vrbe 1163.

Flauona, Ptolemæo oppidum est Illyrici: apud Plinium libro tertio capite vigesimo primo.

Flegeton. Vide PHLEGETON.

Fleui lacus, Ortelio videtur Sinus ille Germanici maris, qui est hodie inter Hollandiam & Frisiam, & vulgò *Suyer-see* vocant. Cuius descriptio extat apud Melam, libr. 3. cap. 2. & Plin. lib. 4. cap. 15.

Fleuo,

Fleuo, Rheni insula, apud Melam, quæ hodie *Tulie*, vel *Flie*, Ortelio.

Fleuum, Castellum Tacito, in littore maris, vt videtur ex eius descriptione Annal. lib. 2. Frisiæ oppidum est. Becano videtur *Flodorp*, pagus Frisiæ ad ostium *Groeningerdiep* dictum, quo ex vrbe Groeninga in Oceanum nauigatur.

Fleuum, Plinio est Rheni ostiũ, quod Ptolemæo Orientale cognominatur. *Yssel*, Ortelio, Vertutio autem *Vlie*.

Flexum, Pannoniæ vrbs. Anton. *Vvien* Spiegelio. Lazius autem *Altemburg* aut *Presburg*, putat, Hungariæ vrbem.

Flora, dea quædam à Romanis in honore habita, quam floribus præesse volebant. Hanc meretricem fuisse aiunt, quæ cùm magnas opes corporis quæstu quęsiuisset, populum Romanum scripsit hæredem, certámque pecuniam reliquit, cuius ex annuo fœnore suus natalis dies celebraretur editione ludorum, quos appellant Floralia, siue ludos Florales, Quod quia Senatui flagitiosum tractu temporis videbatur, ab ipso nomine argumentum sumi placuit, vt pudendæ rei quædam dignitas adderetur. Deam finxerunt esse, quę floribus præsit, eámque oportere placari, vt fruges cum arborib. & vitibus bene prosperéque floresceret. Celebrabantur illi, ludi omni cum lasciuia conuenientes memoriæ meretricis, nam præter verborum licentiam, nudabantur flagitante populo meretrices, quas spectatores impudicis motibus detinerent.

Hæc à Græcis χλωρὶς dicitur. Ouid. 4. Fastor. *Chloris eram, quæ Flora vocor.*

Floralia. Florales. Vide FLORA.

Florentia, vrbs in Hetruria hodie clarissima, aliquando Fluentia, quòd ab Arni fluenta extructa sit, dicta: & Fluentini illic populi, Catoni & Plinio, qui nunc Florentini nomine magis auspicato vocantur, vt in quadam epistola Politianus scribit. Vulgò, *Fiorenza*, Italis. *Florence*. Vide Leandrum in descriptione Italiæ.

Florentinus, Consul cum Anthemio, anno ab vrbe 1170.

Florentinius, Iurisperitus, Alexandri Cæsaris à consiliis.

Florentinus, Consul cum Dionysio, anno ab vrbe 1182.

Florentinus, Consul cum Tauro, anno ab vrbe 1114.

Floriana, Pannoniæ oppidum. Anton. *S. Pauli* Lazio.

Florianus, imperator qui Tacito successit, dolens Probum militiæ peritum à magna exercitus parte esse electum, sibiipsi venas incidit, effusoque sanguine consumptus est. Aurelius.

Florius, fluuius, Hispaniæ. Plin. lib. 4. ca. 20. *Ar* Moletio.

Flumentana, porta Romæ, quam Tyberis vrbem intrans in sinistra ripæ parte reliquit: dicta quòd Tyberis quandoque in eam influxerit. hodie, *Porta del populo*.

Fluonia, Iuno, quam mulieres colebant, quòd sanguinis fluorem in conceptu retinere putabatur. Bocat. vel quòd menstrua fœminarum singulis mensibus sistere crederetur.

F O

Focaria, promontorium Flaminiæ, Blondo, ad mare Hadriaticum. *Monte di Pesaro*, hodie.

Foce, Ægei maris insula. Anton.

Focunates, populi in Alpibus. Plinius libro tertio capite 20. Falcimiaci comitatus, per quę vulgò *Le Fossigni*, vel *Faucigny*, vocant, sub ditione Ducis Sabaudiæ, Pingonio & aliis est hodie.

Fœliciana hæresis, damnata in Synodo Francofordiæ, celebrata anno salutis 794. Æmilius libro 2.

Fœlicianus, Consul cum Titiano, anno ab vrbe, 1089.

Fœlicitas, dea quam Romani venerabantur, August. lib. de ciuit. Dei.

Fœlix XXIIII. Romanorum episcopus, anno salutis 277.

Fœlix, XLVI. Romanorum episcopus, anno salutis 484.

Fœlix, LII. Romanorum episcopus, anno salutis 526.

Fœlix, Iudææ præfectus, Claudij Cæsaris libertus, vxorem duxit: Ioseph. lib. 20. ca. 14. Tacit. lib. 21.

Felix, Consul cum Tauro, anno ab vrbe 1181.

Fœlix, Consul cum Secundino, anno ab vrbe 1265.

Folia, mulier Ariminensis veneficiis & masculæ libidine infamis, Horat. in Epodis.

Fons solis, in Cyrenaica, sic dictus, quòd solis per cardines motu, calore & algore variatur. Diodorus, Arianus, Herodotus, Q. Cur. Ouid. li. 15. metam.

Fontanalia, sacra erant fontium, quæ fiebant, coronatis pueris & fontibus. Varro & Festus.

Fonteia, Virgo Vestalis, M. Fontei soror. Cic. in oratione pro Fonteio.

Fontes Aponi, Thermæ sunt à veteribus celebratæ, in agro Patauino Venetorum ditionis, hodie *Bagni d'Abano*, vt Leander scribit.

Fontinalis porta vrbis Romæ, ob propinquitatẽ scaturientium fontium. eadem Capena vocatur.

Forcus tres filias habuit Gorgonas. Stennionem scilicet, Euryalem & Medusam, quæ nimis locupletes fuerunt, ideò & Gorgones dicuntur, id est, terræ cultrices.

Foretani & Foretij, Italiæ Transpadanæ populi, Plin.

Foriculus, Deus putabatur, qui foribus præerat, sicut Cardinea dea, quæ Cardinibus & Li-

mentinus Deus, qui limini: ridicula Ethnicorum superstitione.

Formiæ, vrbs Campaniæ maritima, iuxta Caietam, Læstrygonum quondam sedes, à Lamo quodam Lacone, vt creditur, condita: Horat. lib. 3. Carm. Hæ primùm Formiæ dictæ sunt siue à frequẽtia bonitatéque του ὁρμεῖν hoc est stationum, vt Festo placet: siue ἀπο τ ὁρμης, hoc est ab impetu Læstrygonum, qui anthropophagi fuisse dicuntur.

Formio Ptol. Istriæ fluuius, hodie *Risano*.

Formosus, CIX Romanorum episcopus, anno salutis 892.

Fornacalia, ferię farris torrendi gratia institutæ, quibus ad fornacem in pristinis sacrificium fieri solebat Ouidius lib. 2. Fastorum. dicta à Fornace dea, in cuius honorem hæc erant instituta, & celebrabantur XII. Cal. Mart.

Fornax, dea farris torrendi: de qua Ouid. libr. 2. Fastor.

Foroappi, Italiæ populi, ex Falerno agro cognominati. Plin. lib. 3 cap. 5.

Foro augustana Hispaniæ citerioris ciuitas, alio nomine, Libisosona dicta: cui ius Italię datum est. Plin. lib 3. cap. 3.

Forobremitani, Vmbriæ populi. Plin.

Forodomiti, siue Forumdomitij, Anton. in Gallia Narbonensi est.

Foroiulienſis, Vmbriæ populi, quos Plinius Cõcubienses cognominat.

Fortia Castra, in Tirolensi comitatu, habet Lazius, ex lib. Notit. quod *Sterzingem* interpretatur.

Fortuna dea credita est antiquis. Iuuen.

Te facimus Fortuna deam, cœloque locamus.

De fortuna prolixè disserit N. Comes, mythologiæ lib. 4. cap. 9.

Fortunatę insulæ, à fructuum vbertate, vel aëris bonitate dictæ, contra Mauritaniæ finem ad Occidentem sitæ sunt. Quam quidem ad partem & Hispaniæ terminus concurrit. Strabo lib. 3. Fuerunt autem sex numero. Plin. libro 6. quarum prima Ombrion: secunda Iunonia: tertia eodem nomine: quarta Gapraria: quinta Niuaria, à perpetua niue nebulosa, sexta Canaria, plena canibus ingentibus: nunc omnes Canariæ dictæ. Et recentioribus nominibus dicuntur hodie *Lancarota, Forte ventura, Gran Canaria, Tenariffa, Gomera. Fierro, Palma.* inuentæ sunt an. 1405. Alias fortunatas insulas Diodorus, Mela, Solinus nominãt circa Rhodum, & in Hispania.

Fortunatus, præsul Pictauiensis, qui gesta sanctorum partim pedestri, partim soluta oratione conscripsit.

Foruli, oppidum Sabinorum, saxoso in loco situ: vnde Strabo libro 5. petram vocat ad rebellãdum, quàm ad habitandum, aptiorem. Virgil. lib. 7.

Forum Allieni, Galliæ Cisalpinæ vrbs. Tacit.

Forum Appij, ab Antonino inter Tres tabernas & Terracinam ponitur. Leander tradit hodie hospitium tantum, *Maruti* dictum, exstare.

Forum Aurelij, in via Aurelia: inter vrbem & Cosas. Antonin.

Forum Bibalorum, Ptolem. Hispanię vrbs.

Forum Cassij, inter Vulsinium & Sutrium, Antonin. Tusciæ mediterranea vrbs est, hodie *Vetralla*, Leandro.

Forum Cellæ, inter Pyrganum & Grauiscas, Antonin. Tusciæ oppidum ad mare mediterraneum. Leandro *Forcelle* dictum.

Forum Claudij, Centronum ciuitas in Alpibus, Ptolem. hodie Tarentasa, Ducis Sabaudiæ.

Forum Claudij, Tuscorum vrbs Ptolemæo & Plin. dicitur. *Tolfa noua*, Leandro.

Forum Cornelij, Galliæ Togatæ vrbs. Ptole. lib. 3. cap. 1. hodie *Imola*.

Forum Cornelium, ciuitas in Flaminia, quæ & Forum Syllæ. Forocornelienſis agri meminit Plin. lib. 3. cap. 16.

Forum Decij, oppidum Sabinorum. Pli.

Forum Diuguntorũ, vel Iuuntorum, Cenomanorum oppidum, Ptolem. *Crema*, Leandro, in Lombardia Transpadana situm.

Forum Egurrorum, Ptol. vrbs Hispaniæ Tarraconensis. hodie *Medina del rio seco*.

Forum Flaminij, in Vmbria est, teste Plinio.

Forum Fuluij, quod Valentinum quoque dicitur Plinio, Lombardiæ Cispadanę est oppidum, cui hodie *Valenza* nomen est.

Forum Galborum, vicus nullo vallo munitus, cuius Appian. Veget. & Cicero lib. 10. epist. meminit, in Flamina situs est, non longe à Perticeto. hodie *Castel Franco* Leandro & Merulæ.

Forum Gallorum, Hispaniæ vrbs inter Cęsaraugustam & Pyrenæos. Antonin.

Forum Iulium, Carnorum vrbs & Colonia. Ptolem. Fori Iulij regionis vrbs. hodie *Ciuidal d'Austria*.

Forum Iulij, Galliæ Narbonensis vrbs, non lõgè distans à Massilia, & Octauanorum colonia. Pomp. Mela lib. 2. Forum Iulium Ptolem. dicitur. Gal. *Freius*.

Forum Iulium, regio Italiæ, quæ quondam Iapidia dicebatur, Carnorum colonia. Ptolem. In ea sunt Aquileia, Vtinum, Ciuidale & Tergestum. Nominis originem diuersè prodiderunt scriptores. Quidam id à Iulio Cæsare putant fluxisse, Blondus ab vrbe Foro, Iulio denominari asserit. Aquilegiensem ab illius Metropoli vocatam monumenta litterarum produnt, inquit Leander. Ad extremum: Patriam dictam constat Veneris: quod nomen in hunc vsque diem quoque manet. Vulgò etiam *Friuli*, appellatur. Situs regionis est huiusmodi: Incipit à planitie marti apposita, moxque paulatim crescens primum in colles, tandem in montes altissimos euehitur, qui propemodum vndiq; fines adeò

adeò claudunt, vt hæc planities montium iugis vallata tanquam muro Theatrum videatur: faucibus autem vnis pateat, per quas, vti porta, Sontij fluminis traiectu ab Taruisio aditur. Cæteros terminos Alpes vndique premunt, ideo nisi per maritimos portus, aut conualles montium seu ipsos vertices accessum præbet. Portus habet in ora quamplurimos. Sunt in hac regione Campi lati & irrigui, maximéque fertiles: abundat etiam vitibus generosissimi succi: quarum vinum Plinius in vinorum censura primo loco celebrat, Pucinúmque vocat, à loco. Plura apud Leandrum in descriptione Italiæ, Blondum & I. Candidum in Aquilegiensium historia.

Forolulienses & Foroflaminienses, populi. Plin. lib.3.cap.14.

Forum Licini, Insubrum oppidũ. Plin. *Pieue dIncino.* Leandro. Niger autem. *Lignano*, appellat.

Forum Ligneum, in Pyrenæis montibus oppidum. Antonin.

Forum Limicorum, Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Ptolem. *Lima*, Floriano.

Forum Liuij inter Cæsænam & Fauentiam ponitur ab Antonino. *Forli*, Leandro.

Forum Liuij, Galliæ Togatæ vrbs. Ptolemæo.

Forum Liuium, ciuitas in Æmilia, nobilis Galli poëtæ ortu.

Forum Neronis, Galliæ Narbonensis vrbs, Mimenis. Ptolem.

Forum nouum, seu forum Nouanorum, Sabinorum vrbs. Plin.

Forum Popilij, Plin. Flaminiæ in Italia vrbs. *Forlimpopoli*, Leandro.

Forum Segusianorum, oppidum Galliæ Lugdunensis Ptolomæus. *Feurs en Forests*, quibusdam: aliis, *Bourg en Bresse.*

Forum Sempronij, Vmbrorum ciuitas, Ptolem.

Forum Tiberij, Heluetiorum ciuitas in Gallia iuxta Rhenum. Ptolem. Schudo. *Zurzarch*, aliis, *Zurich.*

Forum Traiani, in Sardinia vrbs. Antonin.

Forum Truentinorum, Plinio, Italiæ vrbs in Gallia Cisalpina. *Brentinore*, Leandro.

Forum Vibij, Hispaniæ Transpadanæ vrbs, Plinio.

Forum Voconij, vel Vocontij, Galliæ Narbonensis oppidum, Plinio & Antonin. *Chamberi.* Sabaudiæ Caput, Pineto. *Freius*, Castillioneo. Aliud est oppidum Varrerio, inter *Chamberi* & *Freius*, vt Ortelius refert.

Forum vulcani, Strabo. Campi Phlegræi, Solin. Campi Laborias, Plin. in Campania. Leander scribit hodie, *Solfatara*, vulgo nuncupari.

Fosi, Tacito sunt Germaniæ populi, Cheruscis contermini: Tractus Frisiæ Occidentalis, quem Alchamerus *Drentmarsiam* esse putat.

Fossa Canopica, qua nauigatur Alexandriâ Canopum. Strabo & Stephanus.

Fossa Cimbrica, in Phrygia est, quã nullam volucrem superuolare posse scribit Antigonus in Mirabilibus.

Fossa Cloelia, de qua Liuius, lib.1.

Fossa Corbulonis, ad XXIII. M passuum producta, à Rheno ad Mosam. Tacit. hodie, *Leck.* Hollandiæ fluuius, qui ex Rheno paulò supra oppidum *Vvick* descendit, exonerátque se in Mosam ad pagum. *Crimpen*, spatio illo quem Tacitus describit. Ortelius.

Fossæ Drusianæ à Druso nouo & immenso opere factæ trans Rhenum. Sueton. in Claudio, hodie *de Yssel*, Ortelio.

Fossæ, insulæ inter Sardiniam & Corsicam. Plinius.

Fossæ Marianæ, Ptol. Galliæ Narbonensis vrbs ad alterum ex Rhodani ostiis sita, ita dicta à fossa propinqua, quam Marius ex Rhodano duxit in vicinum lacum. Strabo libro 4. Gallicè, *Aigues mortes.*

Fossæ Neronis, Tacit. & Sueton. quam à lacu Auerno, vel (vt Plinius ait) Baiano hostiam vsque nauigabilem effodere nixus fuerat, manent vestigia spei irritæ.

Fossæ Papyrianæ, Tuscorum ciuitas. Ptolem.

Fordicidia, vt inquit Varro, festa erant apud Roman. dicta à Fordis bobus, vel à Fordis cædendis, quæ celebrantur ad XVII. Calen. Mart.

F R

Francfordia ciuitas in Marchia Brandeburgensi: situ excellit: ab ortu enim interlabitur Viadrus seu Odera fluuius, piscium copia nobilis: à tribus cæteris plagis sunt vineta innumera. Condita est anno 1253. Publicum Gymnasium habet institutum anno 1506. Munster.

Franci, siue Francones, Germaniæ populi, qui à meridie Sueuos & Bauaros habent, ab occasu Rhenum, ab ortu Bohemos. Alluitur regio flumine Megano, Ptolem. Menio vocato. Cicero in epistolis ad Atticum lib.4.

Franci vnde originem traxerunt, vbi primùm habitarunt, cur ita dicti, cúrque Salici vocati sunt, vide apud Munst. lib.2.cap.3. Cosm.

Franci, Germanica gens, circa Frisiæ & Hollandiæ paludes quondam habitasse apparet ex Procopio, Eutropio, Ammiano & aliis. *Franiker*, Frisiæ vrbem, hodie nomen & locum vetustum conseruare putat Ortelius.

Francia, regio Germaniæ inter Hassiam & Sueuiam. Vide Franconia.

Francia, Gallia nunc dicitur. Vide Gallia.

Franciscus Accusius, Iurisconsultus Florentiæ natus, ius ciuile Bononiæ, anno à Christo nato 1225. cum ingenij atque industriæ laude professus est. Vide plura de eo apud Hotomanum.

Franciscus 1. Gallorum rex, anno salutis 1515.

Franciscus Petrarcha, poëta nobilis Romæ circa annum salutis 1339.

Frãciscus Gatellusius, vir fortissimus, cuius opera Carolus Iohannes Constantin. imperator in patriam rediit, cuique imperator ipse Lesbum insulam dono dedit. Blond.

Franciscus de vico, vrbis præfectus, Viterbium pontifici proditione abstulit, anno salutis 1392. Blond. Plat.

Franciscus Sfortia, Mediolani regulus, Venetos iuxta Garanzium vicit coepitque, quibus mox reconciliatus est.

Frãconia, Orietalis Germaniæ superioris regio, partim plana, & partim montosa; montes ipsi haud difficiles, ager non admodum pinguis, nam plerumque arenosus est. Multis in locis consiti colles vineis, gratum producunt vinum, maximè verò apud Herbipolim, vulgò, *VVirtzburg*. Multæ syluæ & multa venatio est. Terra in multos partita est dominos, quamuis Episcopum Herbipolensem ducem Franconiæ dicant. Moguntina Ecclesia & Bambergensis plurima obtinent loca. Palatinus quoque Comes haud paruam occupat partem. Marchiones Orantes in ea sunt. Multæ præterea ciuitates Imperiales apud Francones florent, vulgò, *Franckenlant*.

Francofordia seu Frãcfurtum, vnica est in Francia Orientali ciuitas, aut potius in extremitate eius ad Mœnum fluuium sita, nobilissimum totius Germaniæ emporium. Ibi Romanorum Cæsar, ab Imperij Septemuiris eligitur. Quidam Helenopolin vocant. Huic vrbi lapideo elegantíque ponte, haud vulgaris magnificentiæ oppidum Saxenhausen, id est Saxonum domus, coniungitur, & ipsum propugnaculis, mœnibus, vallo & fossis ad defensionem idoneis egregiè circundatum, vulgò, *Francfort*.

Francus, Hectoris filius, Celtis imperauit post diruta Troiam.

Franita, aliàs Fabritius, cos. cum Vincentio, anno ab vrbe 1154.

Fratuertium, Italiæ oppidum, ab Hydrunte non longè distans. Plin. lib. 3. cap. 11.

Fraxinêrum, oppidum à Saracenis occupatum, anno salutis 891. Luith. libro primo cap. 1.

Fredericus Ænobarbus, imperator, qui ad expeditionem Hierosolymitanã profectus, quum aliquot Armeniæ oppida iam cœpisset, in amnis transitu periit.

Fregélla, Stephano, vrbs, Italiæ, quæ olim Opicorum erat, deinde Volscorum facta est, olim clarissima, inter Formias & Sinuessam sita, non procul à Lyri amne, quem nunc Garilianum vocamus. Cuius etiam hodie non obscura extant vestigia, ex quibus facilè potest æstimari, qua olim fuerit eius vrbis amplitudo. Hæc cum à Romanis defecisset, diruta fuit & ad vicum iam vsque à Strabonis tempore redacta. Silius libr. 8. Eadem dicitur Fregellæ, multitudinis numero, à qua Fregelani populi. Plinio libro 3. cap. 5. & Fregellana vitis, Columel. lib. 3. cap. 2.

Fregellanus, proditor. Cicer. libro 5. de Finibus. Quis (inquit) Fregellanũ proditorem quamquam Reip. nostræ profuit, non odit?

Fregenæ, Hetruriæ oppidum in tractu Vmbriæ. Plin. lib. 3. cap. 5.

Freginates Italiæ populi. Plin. lib. 3. cap. 5.

Frentani, Italiæ populi, Daunis & Picentibus vicini. Alij à Ferentinis qui in Tuscia sunt, & Ferentinatibus qui Latium habitarunt, de quibus disputat Hermolaus lib. 3. cap. 5. Plin. Illorum regio Frentana. Plin. dicitur.

Friburgum, ciuitas apud Nuitones sita vulgò, *Nuchtland*, à Bertholdo principe Zeringense ædificata, mirabilem situm obtinet: partim enim imposita est monti præcipitibus petris suffulto, partim iacet in valle accliuis montibus clausa, circumfluítque montem in imo per desidentem ciuitatem amnis quidam mediocris magnitudinis. In perpetuam fœderis Helueticici societatẽ recepta est anno 1481. vulgò, *Fribourg*. Aliud est Friburgum Brisgoiæ, sub ditione Archiducis Austrij oppidum, circa Basileam.

Fridericus I. Sueuus, dictus Ænobarbus, Romanorum imperator, circa annum salutis 1153.

Fridericus II. Romanorum imperator, anno salutis 1212.

Fridericus III. Austriæ dux, Romanorum imperator, anno salutis 1440.

Fridericus Arrago, Siciliæ rex, Calabriam subegit. Blond. lib. 9. Æmil. lib. 8.

Fridigernus, Gotthorum rex, anno ab vrbe 1128.

Fridolinus, dudum quendam mortuum, rediuiuum foro publico, in testimonium cuiusdam litis pendentis, adduxisse, statuisséque perhibetur. Munst. lib. 3. Cosm.

Frigidus, fluuius inter Aquileiam & Longaticum, Antonin. hodie *VVipach*.

Frigidus, Tusciæ fluuius, in Agro Aretino, hodie *Freddo*. Tibullus,

Dulcius vrbe quid est? an villa sit apta puellis,
Atque Aretino frigidus amnis agro?

Frisiabones, Plin. li. 4. c. 15. Rhenani populi, inter Helium, & Fleum eius ostia strati. Hollandos Septentrionales quidã, alij Zeládos esse putant.

Frisij, populi protinus vltra Rhenum Oceano oppositi: vt Ptolem. ait, Chaucis successere: iidem qui Frisones.

Frisij veterib. fuerũt, qui littora Germaniæ Aquilonaria tenẽt, vna gẽs, vnicis morib. longo licet interuallo distãs per Germanica litora. Ab Hollandia. n. Occiduũ sumpto initio, Orientẽ versus per Geldriã, Isalã Rheni ostiũ, diœceses Traiectẽsem, Monasteriẽsem, & Bremẽsem ad Albim fluuiũ vsq; pertingit. Deinde ex latere Holsatiæ in Iutiam, quæ & Cimbrica

Cher-

Chersonesus se flectit, interciſa aliquando paludibus, (quas immersos lacus vocat Tacitus) aliquãdo maris sinubus. In horum finibus Amisia iuxta Emdem, in Oceanum effunditur. Iadera amnis, cuius Ptolemæus meminit, qui Iada vulgò appellatur, Frisios lambit, à quo adiacens ora Budiagen dicitur. At Vidrus inter Busactores, nonc VVestphali, & Frisios fluens, & in mare inter Rhenũ & Amisiam egrediens Nigra vnda dicitur. Hodie nõ tam latè patet eorum nomen, diuiduntúrque Amisia fluuio, in Occidentales & Orientales. Occidentalis Frisiæ nomẽ quaſi proprium ſibi antiquiſſimo iure vendicauit, cæteríſque ſemper præſtãtior eſt habita: patetque ab Iſalę ſeu extremo Rheni oſtio ad Amiſiam vſque fluuiũ: & Oſtergoam, VVeſtergoam, ſeptem ſyluas, Groeningam inclytam vrbem, cum circumiacenti territorio cõplectens, pecore, paſcuiſque exuberãs pagis ac ædificiis pluſquam vlla alia regio eſt exculta, cui Tranſiſalana cum Drenta Tuentaque iũgitur. Quæ omnes ſunt ſub domino hæreditario ducum Burgundiæ. Orientalis Friſia, & ſi olim Hollandię Comites dominos agnouit, hodie tamen proprio Comite gaudet. Pluta lege apud Lud. Guicciardinum in deſcript. Germaniæ inferioris.

Friſinga ciuitas epiſcopalis Bauarię, in colle ſita, quam præterfluit Moſacus amnis, qui haud procul huic Iſeræ fluuio miſcetur.

Fro & Thor ſunt nomina deorum in hiſtoria Saxonis grammatici.

Fronto, Philoſophiæ ſimul & dicendi præceptor M. Antonini principis, adeò ab illo dilectus, vt ille ſtatuam ei à ſenatu ſtatui peteret. Capitol.

Frons Africæ, Pomp. Melæ, promõtorium, quod hodie *Cabo verde*, i. caput viride à nautis appellatur. Frons Hiſpaniæ, Plin. littus eius occidentale. Frons Italiæ, eſt apud Plinium & Solinum, vbi magna Græcia, cui fronti duo cornua addunt, Lacinium nempe & Leucopetram.

Frumentius, in India interiori ſacrum prædicauit Euangelium, qui ab Athanaſio ob id inſtitutus fuit Epiſcopus, Totam hanc hiſtoriam lege apud Sozomenum lib. 2. cap. 25. & Socratẽ lib. 1. cap. 15. prolixè & eleganter ſcriptam.

Fruſino, ciuitas Campaniæ, Falerno agro vicina, cuius incolæ Fruſinates dicuntur. Plin. 3. cap. 5. Iuuenal. Saty. 3.

-optima Sorę,
Aut Fabrateriæ domus, aut Pruſinone paratur,

Fruſinum, Latinorum oppidum. Ptol.

Frutinal, dictum eſt templum Veneris frutæ. Sipontinus.

F V

Fucinus lacus, in quarta regione Italię prope Albẽſes Marſorũ populos. *Lago di Celano*, Leãdro.

Fugalia, feſta fuerunt Romę in memoriã exactorum regũ liberatę, quę Reip. inſtituta, alio nomine Regifugia dicta, ſolita celebrari menſe Februario, poſt Terminalia. Ouid. li. 2. de Ciuit.

Fulco, Andegauenſium princeps, quintus rex Hieroſolymorum, equo in caput euerſo occubuit. Volater.

Fulda, metropolis & primaria ciuitas eius in Hermania regionis quam olim Bucconiam, alij Bucchoniæ ſyluam ſeu ſolitudinem appellarunt: quę inter Thuringiam, Franconiã, Vuederangiam & Haſſiam ſita eſt. A flumine Fulda præterlabẽte nomen accepit. vulgò, *Fuldẽ*.

Fulginates, populi Vmbriæ in Italia. Plin. li. 3. ca. 14. hodie *Fulgino*, Leandro.

Fulſinates, populi Illyrici. Plin. lib. 4. cap. 21.

Fuluius, Flaccus, Cẽſor, tectum marmoreum Iunonis Lacinię ſpoliauit, vt ædem quam dedicauerat equeſtri Fortunę tegeret. Liuius li. 42.

Fuluius, cos. cum Aſtratino, anno ab vrbe 841.

Fuluius, ſenator Romanus, Octauij imper. intimus amicus ac familiaris, qui cũ imperatoris arcanũ ſuæ aperuiſſet vxori, ac illa cæteris patefeciſſet matronis, imperator eum tam acriter reprehendit, & culpauit, vt ipſe & vxor ſibi violentas attulerint manus. Plutarch.

Funda, quæ & Fundi, oppidum Italiæ prope Caiatam, quod intercidit. Hodie ſolum paluſtre ibi, ita tamen vt ædificiorum veſtigia ruinæque cernãtur, iuxta quod lacus eſt Fundanus, Plin. lib. 5. capit. 3. Inde generoſa vina Fundana ſcriptoribus commendata hodie, *Lago de fundi*, Leandro,

Fundi, in Latio ad viam Appiam, Straboni. Ptol. & Melę, apud Frontinũ Colonia Romana eſt, *fondi*. Leãdro. Fundanos mõtes, habet Tacitus.

Furiæ, Noctis Acherontíſque filiæ fuiſſe memorantur, Alecto, Tyſiphone & Megæra. Fictum eſt à poëtis infera loca, Furias habitare, ſed tot menta ſceleſtæ mentis eſſe veteres voluerunt Cic. pro Roſc. Amerino, Tres etiam Furiæ ſignificant tres animi affectus, qui homines in omnia facinora præcipites agunt, quorum Ira vltionem deſiderat, Cupiditas, opes, Libido, voluptates. Euripides in Oreſte. Eædem Diræ in cœlo, Eumenides, apud inferos, Furiæ in terris dicuntur, Cic. lib. 3 De Natura deorum.

Fur. Camil. Aruntius Scribonius, conſul cum Cn. Domitio Ænobarbo, anno ab vrbe 784.

Furina, dea furum. Secundum Ethruſcos tamen dea ſortium ad dirimendas lites.

Furinę lucus, vbi C. Gracchus interfectus eſt, Cicero, Plutaroh.

Furnalia, vel Furinalia, ſacra Furinę, quam deam dicebant, Feſt.

Funus, cos. cum Domitiano Aug. anno ab vrbe 837.

Fuſciánus, cos. cum Syllano, anno ab vrbe 940.

Fuſcus, cos. cum Dextro, ab vrbe 977.

Fuſidius, orator, Cic. in Bruto.

Fuſidius, fœnerator. Horat.

Fuſidius vappæ famam timet, &c.

Fuſius, orator. Cic. libr. 2 de Orat. Fuſius (inquit)

nerues in dicendo C. Fimbriæ, quos tamen habuit ille, non adsequitur: oris prauitatem, & erborum latitudine imitatur, &c.

Fut, fluuius in Mauritania, non longè ab Atlante monte, de quo Plin. lib. 5. cap. 1. in descriptione Mauritaniæ.

F Y

Fytérnus, Ptol. Frentanorum fluuius, Typhernus aliis.

G A

Gaal, filius Obed. Iudic. 2. lat. abiectio siue abominatio.

Gaas, mons iuxta Thamnathsare, in cuius Septentrionali parte Iosue sepultus est. Ios. 24. Iudic. 2. lat. tempestas, vel commotio.

Gaba, ciuitas quæ & Gabaa videtur. Isa. 10. lat. collis, siue calix.

Gabaa, ciuitas tribus Iudæ, Ios. 15. 1. Reg. 11. quam ædificauit Asa rex Iuda. 3. Regum 15. 4. Reg. 23. 1. Paral. 2. 2. Paral. 16. Eadem ciuitas quæ Gaba.

Gabea. Syriæ vrbs.

Gabath, oppidum in tribu Beniamin. Isa. 10. Iosue 19. 2. Reg. 23. Lat. collis, aut calix, siue excelsa hora.

Gabea, ciuitas tribus Benjamin. Isa. 1. quæ Gabræ dicitur. Ios. 1. lat. collis aut calix.

Gabala, Syriæ vrbs, Ptolemæo, libro quinto, cap. 15. Et Phenicię. Arabiæ item, Steph.

Gabalaca, Vardulorum in Hispania vrbs. Ptol.

Gabale, Mediæ vrbs. Ptol.

Gabol Hebræis: hodie autem Volaterrano Gibel dicitur, Stephano Gaballa, Phœniciæ aut Syriæ vrbs.

Gabales, Aquitanicæ Galliæ populi, Pli. lib. 4. ca. 19. apud quos olim fiebat optimus caseus. *Le de sue* quibusdam.

Gabalū, oppidum Aruernorum in Gallia Aquitanica, Narbonensi terræ proximum. Hinc Gabalici. *Le Ginauldan*, nonnullis.

Gabalus, Romanus imperator, qui se Solem dici voluit: quare Heliogabalus dictus est.

Gabaon, Metropolis Heuęorum, ab Ierosolymis 11. stadiis distans. Ios. 8. Ierem. 1. Hæc è tribu Benjamin, filiis Aaron est adscripta, Ios. 21. nūc (vt ait Hieronymus ostenditur villa eodem nomine in quarto milliario à Bethele contra Occidentalem plagam, iuxta Rama, vbi Salomon oblatis victimis, diuinum meruit oraculum: lat. collis, vel calix, aut deorsum, vel eleuatio iniquitatis.

Gabaonitæ, Gabaon habitantes.

Gabaonitę, qua astutia cum Israëlitis fœdus percusserunt, & vt eos vniuersos prælio cōmisso occiderit Iosue, precibus ad Deum fusis, retro agere fecit solem & lunam: vnde antea nec fuit, nec erit postea tam longa dies: vide cap. 9. Iosue.

Gabattha, Græcè dicitur λιθόστρωτον, i. lapidibus

stratus. Erat autem locus editior, vel stratum lapideum eminens Ierosolymis, iudicio accommodatum. Ioan. 19. 3.

Gabathon, i. dorsum, vel eleuatio eius, aut palpebræ eius, siue excelsum donum ciuitas in tribu Dan. Ios. 21. quæ in 19. dicitur Gebbethon.

Gabaupolis, oppidum Galilææ. Steph. ex Ioseph. Antiq.

Gabba vrbs Syriæ: cuius Gentile, Gabenus. Stephanus.

Gabee, ciuitas in tribu Benjamin. Ios. 18. 1. Paralipomenon sexto, quæ Gabae dicitur, Ios. 22. lat. collis, aut calix.

Gabalus, nomen viri, Tob. 1. 7.

Gabellus, Lombardiæ Cispadanæ fluuius. Plin.

Gabene, Persiæ regio. Diodor.

Gabeni, Syriæ populi. Plin.

Gaber, i. vir, aut virilis, vel fortis, aut Syriacè, gallus gallinaceus. filius Vri. 3. Reg. 4.

Gabiensis ager non procul ab vrbe Roma, ingera fermè ducenta latus, tramite equitantium cursu. Plin. lib. 2. c. 94.

Gabienus, fortissimus militum Cæsaris, Sext. Pompeio captus, eiusdem iussu incisa cervice iacuit in littore tota die. Deinde quum adue sperasset, petiit vt Pompeius ad se veniret, testatus se ab inferis remissum habere quod nūtiaret. Pli. li. 7 c. 1.

Gabi, Volscorum vrbs, 1 xx. millibus passuum ab vrbe distās, à Galactio, & Bio fratribus Siculis cōdita, fraude autem Sexti Tarquinij Superbi filij, in Romanorum ditionem redacta. Liu. lib. 1. Virg. li. 6. vrbis huius originem ad reges refert Albanorū: quibus enumeratis, sic subdit,

Hi tibi Nomentum, & Gabios, vrbemq; Fidenam,
Hi Collatinas imponent montibus arces.

Hinc Gabinus, na, num: vt Iuno Gabinas apud Virg. 7. Æneid.

Gabim, i. cisternæ, aut locustæ, siue altitudines, ciuitas. Isa. 10.

Gabina Iuno, à Gabinis culta religiosissimè, vt apud Virg. 7. Aeneid.

--- quinque arua Gabinæ
Iunonis, gelidúmque Anienem, & roscida riuis.

Gabinus, Romanus, vir Consularis, qui cùm Syriæ præesset, Ptol. Ægypti regem in regnum reduxit, quo nomine damnatus est.

Gabinus presbyter, ciuis Rom. iussu Diocletiani imperatoris in carcerem coniectus est, ibique fame extinctus, quod Christianam profiteretur religionem. Frater fuit Caij Pontificis, pater Susannæ virginis & martyris, quæ nuptias filij Diocletiani respuit. Volat.

Gabrantonicorum, portus salutaris, Albionis insulæ, Ptol. *Suerby*, Camdeno.

Gabri, Sarmatiæ Asiaticæ gens. Plin.

Gabriel, id est, vir Deus vel Dei, aut fortitudo Dei vel fortis meus Deus nomen Angeli. Dan. 8. Luc. 1.

Gabriel Brixiensis, Cardinalis presbyter, qui mirari

REAL ACADEMIA ESPAÑOLA

rari solebat se annos xxx. nulli mortalium succensuisse.

Gabris, Mediæ duo oppida diuersa. Ptolem.

Gabrita, Germaniæ Sylua. Ptol. hodie, *freistelter vvladt.*

Gad, filius Iacob septimus, ex Zelpha ancilla, Liæ vxoris eius, Gen. 30. 1. Par. 5. Nomen item Prophetæ, 1. Reg. 22. Lat. fœlix, vel accinctus.

Gadalaiphus, aliàs Degalaiphus, cos. cùm Oratiano, anno ab vrbe 1159.

Gadanus, vir austerus, qui apud Iordanem magna consenuit abstinentia, sub dio degens, & nullo operrus tecto.

Gadara, vrbs Cauæ Syriæ, quæ & Antiochia & Seleucia vocata est: inde Gentilia, Gadareus, & Gadaris, de fœmina ac de regione.

Gadara, vrbs est Palesthinæ: vnde Gentile, Gadarenus, Stephan.

Gadareus, sophista, qui priùs more mendicorum peregrinabatur, Maximiani beneficio Consulatum adeptus est.

Gaddel, nomen viri. 1. Esdr. 2. Lat. magnus, siue magnitudo, aut fimbria.

Gadder, ciuitas in tribu Iuda. Io. 22. quæ Ios. 15. dicitur Gedera, & à Stephano Antiochia, item & Seleucia. Lat. murus, siue maceria, vel sepes.

Gaddi, filius Susi, princeps tribus Ioseph. Num. 13. Nomen loci, 1. Par. 12. qui & Gaddi dici videtur. Lat. hœdus, siue fœlix, aut accinctus, vel Syriacè, incisus.

Gaddis, filius Mathathisi, 1. Mach. 2.

Gadditæ, viri de tribu Gad. Ios. 1.

Gaderes, ciuitas Syriæ, non longè ab Ascalone, ex qua Theo Rhetoricę pręceptor, qui Strab. ætate floruit, Gadareus dictus est.

Gaderoth, vrbs in tribu Iuda 2. Par. 28. Lat. muri, vel maceriæ, aut sepes.

Gaderothites, idem 1. Par. 12.

Gades, dium, duæ insulæ. Plin. lib. 4. cap. 22. vltra finem Bæticæ prouinciæ, & in extremo nostri orbis, versus Occidentem, extra freti angustias quibus Africa ab Europa dirimitur. Harum maior Erythia Pomponio dicitur, à Tyriis ab Erythræo mari oriundis, qui in hac insula vrbem condiderunt. Vnde Lucanus Gades Tyrias appellat. Distat à Calpe, Straboni, septingentorum quinquaginta stadiorum interuallo, parua quidem insula, sed virorum dignitate excellens. In qua equestris ordinis Gaditanos, quingentos in vno censu numeratos aliquando fuisse compertum est. Insula hæc vbi continent, est proxima, interluitur freto D. CC. non amplius pedum. Huic adiacet altera insula minor, & ipsa Gadis appellata, vnius tantùm stadij Euripo interlabente ab altera ditempta, in qua tanta est pabuli lætitia, vt pecudum ibi pascentium lac serum non efficiat, neque ex eo caseus fieri possit, nisi multa admista aqua. Quin illud, etiã traditur, pascentes in hac insula pecudes, nisi subinde sanguinem exhaurias, intra triginta dies, pinguedine suffocari, quæ res poëtis occasionem videtur ministrasse eorum, quæ de Geryonis armentis fabulati sunt. Strabo li. 3. Declinatur autem hoc nomen in vtroque numero. Dicimus enim Gadis in numero singulari pro alterutra harum insularum, vel in plurali numero Gades Plin. lib. 4. cap. 22. Gadis longa est XII. M. lata III. M. passuum. Inde Gaditanus, vt mare Gaditanum, & Gaditanæ puellæ, quæ agilitatis lasciuiæque nomine olim in pretio fuerunt.

Gades, nũc Caliz, Hispaniæ Bęticæ. & Gades seu Gaditræ insulæ oppidum, quod Cicero in oratione pro L. Corn. Balbo, quia Herculeo freto vicinum, itinerum ac laborum Herculis terminum vocat, & à L. Marineo Siculo Pœticæ prouinciæ initium statuitur. Vide Strabo li. 3.

Gaggad, locus in quo aliquando castrametati sunt filij Israel, Num. 33. Lat. felicitas felicitatis, aut accinctus exercitus.

Gadi, pater Managem, 4. Reg. 15. Est & nomen loci, 2. Reg. 23 qui & Gaddi dici videtur. Lat. hędus, siue fœlix, aut accinctus: aut Syriacè, incisus.

Gadis, vrbs opulenta in Gadibus, quæ antea Cotinusa & Tarressos dicebatur. Rufus Auienus in descriptione orbis. Hermolaus Gadituta legit apud Plin. lib. 4.

Gadira locus iuxta Hispaniam extremam, ad quem profectus Hercules & pertransire non valens, columnas ab incolis sumptas infixit.

Gaditanus Oceanus, Plin. hodie *Golfo de las Yeguas.*

Gaditanus portus, in Bætica, circa Gades, Anton.

Gaditanus sinus hodie *Baia di Cadiz.*

Gador, locus, 1. Paral. 4. Eadem videtur esse vrbs quæ & Gedor. Lat. murus, siue maceria vel sepes.

Gaius sub Zephyrino Romanis vrbis episcopo & sub Antonino Seueri filio, disputationem aduersus Proculum, Montani sectatorem habuit, arguens eum temeritatis, super nouam Prophetiam defendendam.

Gæa, ciuitas Arabiæ felicis, Ptol. & insula in Syrti maiori. Eidem.

Gæon, à Iosepho dicitur Nilus. Rectiùs scripseris Gion.

Gæsati, populi ad Rhodanũ habitãtes, qui vna cũ Senonibus Romam cœperunt. Plutarc. Strab.

Getulia regio Libię interioris, Garamantibus finitima: cuius incolæ Getuli appellantur.

Gagasmira, Indiæ intra Gangem vrbs.

Gagates, fluuius in Sicilia, & lapides in eo primum reperti, huius nominis.

Gages, in Lycia oppidum, ab amne Gaga, vbi & Gages lapis inuenitur. Dioscor. Amnis à quo lapis nomen habet, Gages appellatur.

Gaham, filius Nachor ex Roma concubina Genes. 22.

nes. 22. Lat. educens eos, siue exitus eorum, aut exitus caloris.

Gaher, nomen viri, 1. Esdr. 2. Lat. exitus caloris vel iræ.

Gaïnas, Scytha tyrannus, Arrianala be fœdatus. De quo hunc in modum scribit Sozomenus lib. 10. cap. 6. hist. tripart. Cùm Gaïnas adipisci desideraret imperium, qui pridem de sua fide apud beatam martyrem Euphemiam in Chalcedone imperatori Arcadio promisisset, diuersa consilia reuoluebat, & in sua intentione semper instabat: cúmque per diem nihil in vrbe Constantinopolitana agere potuisset, machinatus est vt noctu barbaros mitteret, qui palatium concremarent. Tunc verò apertè monstratum est, quomodo Deus custodiat ciuitatem. Missis enim ab eo barbaris ad incendium atque prædas, Angelorum turba apparuit armatorum ingentia corpora habentium. Illi verò putantes esse milites, abscesserunt. Cúmque hoc Gaïnæ fuisset nunciatum, incredibile visum. Nouerat enim omnem exercitum per ciuitates constitutum. Quapropter denuò sequenti nocte alios destinauit. Cúmque idem ei renunciatum fuisset (denuò enim Angeli eandem visionẽ barbaris ostendebant) nouissimè ipse egressus cum multitudine, miraculi sumpsit experimentum, arbitratus re vera, quòd per diem quidem lateret, noctu verò pro eius custodia poneretur. Et ita cùm intra vrbem nihil posset implere, egressus in Thraciam, apertè hostilem monstrauit intentionem. Hæc Sozomenus, Eusebius lib. 5. cap. 32. hist. Eccles.

Gaius, VI. Hierosolymorum Episcopus, anno salutis 155.

Gaius, XXVI. Romanorum Episcopus, anno salutis 283.

Galaad, filius Machir filij Manasse filij Ioseph, Numer. 26. Pater Iara patris Hari, 1. Paralip. 5. Lat. aceruus testimonij.

Galaad, regio Galilææ ad Orientem vltra Iordanem. Genes. 32. vbi & dimidia tribus Manasses accepit possessionem cum tribubus Ruben & Gad. Numer. 32. Deut. Ios. 13. Est autem ad tergum Phœnices & Arabiæ, collibus Libani copulata: extenditur per desertum ad regionem Amorrhæorum vbi Sehom regnauit. Psalm. 60. & 108.

Galaaditæ, idem plur. num. Numer. 26.

Galaaditis, idem, 1. Mach. 5.

Galabrij, Dardanica gens, circa Thraciam. Strab.

Galactophagi, Scythiæ Asiaticæ populi, à lacte denominati: hos Homer. 13. Iliad hominum Iustissimos appellat, quòd tenui victu contenti, abomni iniuria sese continerent.

Galactopotæ, Nomadum Getarúmque populi, quòd frumenti expertes, lacte vescantur.

Galada vel Galadene, vel Galaditis, regio Arabiæ, Stephan.

Galadræ, vrbs Macedoniæ in Pieria. Steph.

Galadrus, mons quidam, à Galadro Emathij filio dictus. Steph.

Galafa, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs. Ptolem.

Galal, nomen viri, 1. Para. 9. Lat. rota, siue reuolutio, vel marmor.

Galalai, idem, 2. Esd. 12.

Galanthis, Alcmenæ ancilla, quæ cùm domina sua partus doloribus laborans, à Iunone ne pareret, impediretur, mira astutia dicitur dea eluisse: venisse quippè ad eam risu ac lætitia gestiẽtem, & solutam iam partu reginã mentiendo confinxisse: qua re intellecta, admiratione simul ac dolore concitam deam solutis manibus surrexisse. Tunc subitò Alcmenam sine vllo cruciatu Herculem enixam: Lucinã verò indignatam, mox Galanthidem in animal sui nominis galen, id est, mustellam mutasse, hac addita pœna, vt ore quo præcipuè peccauerat pareret. Ouid. 9. Metam.

Galarina, vrbs Siciliæ, à Morgo Siculo condita. Dicitur & regio Galaria. Steph.

Galata, insula non procul à Melita. Mela libr. 2. Syriæ vrbs. Polyb. Siciliæ insula. Plin. Phocydis mons. Plutarch.

Galatæ, populi qui Galatiam habitant. Steph. Hi primo Gomoritæ dicti sunt, à Gomer Iapheti filio (Ioseph. lib. 1.) & fratre Aiacis qui ad ea loca veniens, ibi sedes posuit.

Galathea, nympha marina, Nerei & Doridos filia, à Polyphemo adamata: quem cum illa sperneret, Acísmque exi præferret, indignatus Cyclops riualem saxo de rupe auulso interfecit: cuius casum miserati dij marini, in fluuium sui nominis eum commutarunt.

Galathea, nomen rusticæ puellæ. Virg. in Bucolicis.

Galathea, cuiusdam Celtarum regis, egregio corpore viri, filia, à qua Gallia, & Galli nomen sunt sortiti, ll, geminato. Hac de re Diodor. Sicul. lib. 42.

Galathes, à quo Samothei, Galli dicti apud Celtas regnauit. Manech. & Am. comment. Beros.

Galatia, vulgò *Pera*, regio minoris Asiæ, Phrygiæ cõterminata, ita dicta à Gallis, qui relicta patria ibi sedes fixerunt. Huius incolæ Galatæ appellantur, & Gallogræci, quòd ex Gallis simul & Græcis coaluerint, eodem ferè tempore à Bithyniæ rege agrorũ præmio ad belli societatem excitis. Ab Oriente Cappadociam & Halym fluuium, ab Occidente Bithiniam & Asiam, à Meridie Pamphiliam, à Septentrione Pontum Euxinum habet. Plin. lib. 5. capit. 32.

Galatus, Polyphemi Cyclopis ex Galatea filius, N. Comes Mythologiæ lib. 9. cap. 8.

Galaua, Angliæ oppidum. Antonin. *Kellenton*, Camdeno.

Gala

Galaxera, Nympha marina, à lactis candore sic dicta.

Galba quidam à Plinio nominatur inter eos authores quibus in conscribendo lib. 36. vsus est.

Galba Sergius, vir consularis, temporum suorum eloquentissimus, quem Tranquillus scribit ex prætura Hispaniam obtinentem x x x. millibus Lusitanorum perfidia trucidatis, Viriatini belli causam extitisse. Valerius autem dicit, eum trium Lusitaniæ ciuitatum conuocato populo, tanquam de commodis esus actum, nouem milia hominum trucidasse. Pædianus ait, eum pro direpris Lusitanis accusatū à Catone, duósq; amplexum filios prætextatos, absolutum propterea misericordia fuisse. Cic. in Bruto.

Galba, Sulpitiorum primus ab exilitate ita vocitatus est. Est enim Galba, vermiculus miræ exilitatis in esculis nascens. Alij è contrario, quòd præpinguis fuerit, nominatum scribūt. Talem enim Galli vocant Galbam. Alij quòd oppidum Hispaniæ frustra diu oppugnatum illitis demum Galbano facibus succenderit. Nōnulli quòd in diuturna valetudine Galbo, hoc est, remediis lana inuolutis, vteretur.

Galba Imperator fuit gulę deditus, qui hyberno tempore cibum ante lucē capiebat: inter cœnam verò cibo adeò abundanti vtebatur, vt congestas per manus reliquias circunferri iuberet, spargique ad pedes stantibus.

Galcatius Mantuanus vir, qui Papiæ quū hybernaret, puella (quam vnicè amabat) per iocum imperante, se in fluuium deiecit. Autore Pont.

Galeatius historicus fuit, qui scripsit de bello Mediolanensi & rebus nuper in Italia gestis libros octo.

Galenus, medicus excellentissimus ex Pergamo, Asiæ vrbe floruit, temporibus Marci & Commodi imperatorum, emicuit Traiani temporibus vsque ad Antoninum Pium, scripsit volumina xv. Suidas. Scripsit præterea in opera Hippocratis dictionarium ex ordine literarū. Fama est hunc centum & quadraginta annos vixisse. Multa composuit in medicina, Philosophia, Grammatica, & Rhetorica.

Galeotæ, Attica gens: Steph.

Galeotæ, vates quidam in Sicilia & Attica, à Galeote Apollinis filio, qui frater Telmesi eius traditur, qui Telmessum vrbem in Caria condiderit, oraculo ex Dodone accepto.

Galeotus, Foroliuij princeps, qui Adami Bentiuoli filiam duxit in vxorem. A quo dum sperneretur puella, simulata ægritudine ficarios subornauit medicos, qui eum adorti in cubiculo confoderunt. Volater.

Galepsus, vrbs Thraciæ & Pæonum, Steph.

Galerius, Tuscorum rex.

Galerius, à Narse victus, ad Diocletianum fugit principi occurrens in itinere, ad quem antea aduersi belli fama peruenerat, purpura indutus (Cæsar enim erat) M. passus ante Carpentū indignati principis, pedes cucurrit. Postea in Armenia maiore Persas vicit, Ctesiphontem expugnauit, totam Assyriam cepit. Quinque prouincias Transtigritinas subegit. Pompon. Læt. Oros. Eutrop.

Galerius, imperator cùm Christianos omnibus modis cruciasset, tandem in morbum incidit, cuius impatientia, gladio sibi latus aperuit. Bap. Egnatius.

Galesus, fluuius Calabriæ, non procul à Taréto, leni admodum labens cursu. Vide Eurotas.

Galesus, ditissimus in agro Latino agricola, qui in eo tumultu, qui inter Ascanij comites & Tirrhei armentarij regij liberos exortus est, cùm pacis componendæ studio medium sese inter pugnantes inferret, in medio ardore pugnæ est interfectus. Virg. 7. Aeneidos.

Galetes, adolescens fuit formosissimus, ob formam regi Ptolomæo ita gratus, vt ipse Ptolemæus quibusdam, qui ad supplicium trahebātur, eiusdē patrocinio pepercerit. Cæl. libro 7. capite 35.

Galgal, siue Galgala vel Galgalis, quæ reuolutio interpretatur, seu ablatio, aut aceruus acerui, vel collis præputiorum, quod ibi, cùm in deserto degerent Israelitę, paruulos suos circunciderunt, ciuitas vltra Iordanem non procul ab Iericho. Osee 9. 2. Esdr. 12. Iosue 4. 5. & 5. 1. Reg. 10.

Galilæa, Hebr. Galil, i. volubilis, siue volutabilis, aut rota. Syriæ regio ad Septētrionem Iudææ sita, quæ ab solis occasu Ptolemaide ciuitate & Carmelo monte disterminatur. Ab Oriente eā. & Hippene siue Ioppé, & Gadara suis finibus reserāt. A meridiano latere Scythopolis & Samaria suis vtraque excipiuntur regionibus, nec vltra fluenta Iordanis patiuntur extēdi. Septentrionalia eius à dextro latere Tyrus claudit: Egesippus li. 3. c. 6. de Ierosolymorum excidio, & Iosephus libro tertio capite secundo belli Iudaici. Tradūt verò historici duplicem esse Galilæam, Superiorem scilicet, & inferiorem. Superior iuxta Tyrum, Sidonem & Cęsaream Philippi sita est, qua gentes attingit ad Aquilonem. Ista Galilæa gentium Isaiæ 9. Matthæi 4. appellatur. Vel quia illic gentes vsque ad Salomonis tempora habitarunt, vel quòd Hiramo regi Tyriorum oblata sit, 3. Reg. 9. Hæc in tribu Nephthali sita est. Inferior Galilæa circa Tiberiadem & stagnū Genezareth in tribu Zabulon posita est. De qua Matthæi tertio & quarto. CHRISTVS frequēter versatus est in Galilæa, Ioan. 4. Vnde etiam Galilæus vocatus est, Matthęi vigesimosexto: aut propter Nazareth & Capernaū, in quibus illi domicilium, Lucæ 2. & 4. Quapropter etiā Iulianus imperator Christianos solebat Galilæos nuncupare. Euseb. libro decimo cap. 35. eccl. hist.

Galla,

Gallaici, siue Gallæci, Hispaniæ populi, Gallis finitimi. Martialis.

Gallécia, citerioris Hispaniæ regio. Plin. lib. 4. ca. 20. Iustinus à Teucro Telamonis filio conditam ait.

Galléſium, vrbs Epheſi. Steph.

Gallia, maxima Europæ pars: quicquid enim terrarum à Rheno per Oceanum, Pyrenæos mõtes, mare Mediterraneum, & Apenninũ montem vſque ad Anconam clauditur, communi appellatione Gallia Latinis appellatur. Pyreneis enim iugis ad Occaſum includitur, & ab Hiſpania ſecluditur, & Septentrionem, Gallico, Britannicóque Oceano, ad Oriẽtem, Rhenus illi paribus ſpatiis & Alpibus in Oceanũ, quibus Pyrenæum iugum ex interno mari ad externum procurrit: qua Meridiem ſpectat, Narbonenſe illi protenditur pelagus. A cãdore autem populi nuncupata eſt Gallia. Nam montes & rigor cœli, ab ea parte ſolis ardores excludunt, quò fit vt candida corpora non colorentur. Hinc Græci Gallos, Galatas vocant propter lacteum gentis colorem: γάλα enim eis eſt, quod nobis lac: à quo nomine Latine Gallos deflexerunt. Hanc etymologiam omnes fere ſcriptores probant. ſunt tamen qui eã deriuent, atque potius à pluuia, quæ Hæbræis *calah*, & antiqua Britannorum lingua *clau* dicitur, nomen habere putãt, quaſi impluuiati vel inundati ab ipſo diluuio (cùm gens antiquiſſima ſit) vocentur. Regionem hanc olim in Ciſalpinam & Trãſalpinam diuiſêre. Ciſalpinam dixerunt, quam hodie ferè communi vocabulo Lombardiam vocamus, quæ Italiæ pars eſt. Tranſalpinã, quæ his quinque metis, Rheno nempe, Oceano, Pyrenæis montibus, Mediterraneo mari & Alpibus finitur. Hanc Tranſalpinam Cæſare in commentariis teſte, triplicem fecêre, Belgicam, Celticam & Aquitanicam: Belgicam quæ Oceano, Rheno, Matrona, & Sequana fluminibus includitur, hodiéque maiore ex pærte lingua Teutonica vtitur, & Germania inferior (cui Picardia contũcta eſt) vocatur. Celticam ſiue Lugdunenſem quę Garumna, Matrona, Sequana & Rhodano fluminibus complectitur. Hæc nunc Francia dicitur. Celtæ enim à Francis Germaniæ ſubacti, Franci Occidẽtales cœpêre dici, à quibus ipſa prouincia denominatur. Aquitanicam, ab obliquis aquis Ligeris dicta. Aremorica ante appellata, à Garumna ad Oceanum & Pirenæos montes extẽditur. A Circio verò Septẽtrionali vento Occidentem verſus Oceanum habet, qui Aquitanicus ſinus dicitur ab Occaſu Hiſpaniam, à Septentrione Lugdunenſem prouinciam, à meridie Narbonenſem. Corporibus hominum & lingua à cęteris differt. hodiéq; maior eius pars Gaſconia ſeu Vaſconia dicitur. Hîc Gallorum antiquus terminus. Sed Gallorũ regio, quæ hodie regni nomine gaudet, atque vernaculo vocabulo Franciæ regnũ vocant, non tam latè patet, ſed tantum verſus Septentrionem anguſtior eſt, quantum illi linea ab Argentorato ad Rhenum ſito, Iccium portum (hodie Caletum) vſque deducta adimit: comprehenditq́ue omnen eum terrarum tractum, qui hac linea, Oceano, Pyrenęis, mari Mediterraneo Alpibúſque montibus continetur. Triplex etiam nomẽ aliud habuit, Gallia: Togata. n. Comata & Brachata dicta eſt. Togata Ciſalpina eſt, Comata Tranſalpina, excepta Narbonẽſi quę prouincia Brachata (id veſtis genus erat villoſum) appellabatur. De ſtatu veteris Galliæ plura extant apud Cæſarem in commentariis: vulgò hodie *La Frante*.

Gallia & Ægyptus minimè terræ motu quatiũtur, quoniam hic æſtatis cauſa, obſtat illis hyems, Plinius libro ſeptimo, capite ſeptuageſimonono.

Gallia Biſalpina. Vide CISALPINA.

Gallicanus, na, num, idem quod Gallicus: vt, Gallicanæ res. Cic. pro Quintio.

Gallicus, a, um, quod ex Gallia eſt: vt arma Gallica, Gallica tecrebra. Columel.

Gallius, a, um, ſicut Gallicus, & Gallicanus. Saluſt. lib. 4. Hiſtor. Duę Gallię mulieres cõuentum vitantes, ad menſtrua ſoluenda montem aſcendunt.

Gallus, a, um, quod ex Gallia eſt: vnde Galli dicti ſunt, qui ex Gallia originem habent.

Galli, ſacerdotes Cybeles in Phrygia, dicti à Gallo flumine, cuius aquis poti ſtatim, furere incipiebant, adeò vt ſeipſos caſtrarent: quod aliter citra perniciem facere non poterant, niſi Samia teſta: Hi ſacra faciẽtes furentium more capita rotabant.

Galli hoc nomen ſunt adepti à Gomero Gallo, Noę Nepote. Beroſ. libro quinto. Ioſeph. lib. 1. capite ſexto Antiquitat. quorum mores lege apud Cęſarem de bell. Gall. & Munſt. libro 2. Goſm.

Gallicaflauia, Ptolemæus lib. 2. cap. 7. Hiſpaniæ vrbs Ilergetum, hodie *Fraga*.

Galliganus, cos. cum Attilio Titiano ann ab vrbe 879. & cum Venuſtio. anno ab vrbe 902. & cum Symmacho anno ab vrbe 1082.

Gallienus, cum Lucinio Valeriano, Romanorum imperatore, anno ab vrbe 1018. apud Mediolanum eſt interfectus. Eutrop. Oroſ. Pomp.

Gallienus, imperator Romanorum, qui tanta fuit in acceptis cladibus patientia, vt in his etiam iocari non dubitauerit. Nam cùm accepiſſet Ægyptum à Rom. imperio deſciuiſſe. Quid enim, inquit, ſine lino Ægyptio eſſe non poſſumus? Perdita Gallia, ridens: Et non eſti, nquit, tuta Reſp. ſiue Tarbeatis ſagis? Aſia Alemanorum & Scytharum incurſationibus vaſtata. Quid, inquit, ſine Aphonitis eſſe non poſſumus?

Gallim, vicus Accaronis, vnde dicitur fuiſſe Phalti,

Phalti, qui Michol duxerat vxorem post fugam Dauid. 1. Reg. 26. Isa. 19. Ciuitas item non procul à limite Maobitarum. Isa. 15. Lat. coaceruantes, siue transmigrantes, vel reuoluentes aut discooperientes.

Gallinaria, insula in mari Tusco secundum Italiam, contra montes Ligusticos, vt inquit Varro lib. 3. de re Rustic, à gallinis rusticis appellata hodie *Isola de Arbenga*.

Gallinaria syluа, Cumis vicina. Cicero. ad Pætum.

Gallinicus 1111. Italiæ exarchus, anno salutis 604. Blond.

Gallion, Procul Achaiæ, Act. 18.

Gallitæ, Alpina gens ab Augusto deuicto, Plin.

Gallitalutæ, Indiæ populi, iuxta Indium fluuium, Plin.

Gallograecia, regio Asiæ, Bithyniæ, Cappadociæ, Pamphyliæ contermina: alio nomine Galatia dicta, quemadmodum & incolæ ipsi indifferenter Galatæ dicuntur, & Gallograeci. Nam cùm Galli multitudine domi abundantes sedes suas reliquissent, Italiámque ferro flammáque crudelissimè vexassent, inde Camilli virtute depulsi, non parua manu in Græciam Macedoniámque irruperunt: indéque Leonorio duce, Græcis quibusdam permisti, in Asiam traiecerunt: acceptísque à Bithyniæ rege agris, sedes ibi fixerunt. Quo factum est, vt conflati ex Gallis Græcísque populis, vno nomine Gallograeci dicerentur. Strab. lib. duodecimo.

Gallonius, vir luxu perditissimus, à quo est prouerbium sumptum Gallonij. Hinc Lucilius ait, nunquam benè cœnasse, quòd nunquam esurieris cœnaret. Cic. 2. de Finibus.

Gallubri, populi qui nunc Romandioli vocantur.

Gallus Hostilianus, cum Volusiano filio, XXX. Romanorum Imperator, anno ab vrbe 1004.

Gallus, Cos. cùm Flacco, anno ab vrbe 926.

Gallus Cos. cùm Antio Fausto, anno ab vrbe 1050.

Gallus poëta. Vide CORNELIVS GALLVS.

Gallus Vibius, vir eloquentissimus, qui dum insaniam mentiretur, quod assimulabat ad verum redegit. Cæl. lib. 11. cap. 13.

Gallus, fluuius Phrygiæ, in Modris montibus nascens, & in Sangarium sese exonerans. Strabo lib. 12. Huius fluminis tam admiranda est natura, vt parcè potus & celebrum purget, & insaniam tollat: contrà largiùs hausti lymphaticos reddat. Plin. libro 31. cap. 2. Ouid. lib. 4. Fastor.

Gallus, adolescēs Marti dilectus, quum à Marte deduceretur vt custos esset ostij, quoties Mars ad Venerem, absente Vulcano, ingrederetur, & aduentantes nuntiaret, obseruarétque Solem præcipuè, quem maximè omnium Mars metuebat, ne rem Vulcano deferret, propter singularem inter illos amicitiam: fertur adolescens in somnum corruisse, quare nemine præsciente, Sol rem conspexit superueniens, Vulcanóque indicauit. Illud demum supplicij à Marte illatum est Gallo adolescenti, vt in auem nominis sui verteretur, quare nunc etiam solis exortum insigni vociferatione indicat, quasi Marti significaturus, vt solem caueat. Ouid. in Metamorph. Fabula hæc vim planetarum & Syzygiam Martis & Veneris ostendit: tum efficaciam Solis: antipathiam autem eorundem planetarum, & Sympathiam Galli, auis domesticæ, cum Sole aduentante, vt experientia locuples testis est.

Gallus Sulpitius, Romanorum primus, qui solis & lunę defectus deprehendit. De eo vide plura in verbo, Sulpitius.

Galmodroesi, Asiatica gens, vltra Gangem. Plin.

Galopes, Arabiæ felicis populi, ad Cepeum sinum. Plin.

Galorum, Galatiæ, vrbs. Ptolem.

Galsonda, Athanagildi Gottorum regis filia, quæ à Chiperico marito noctu iugulata est, suasu Fredegundæ pellicis. Volat.

Galyba, Africæ Propriæ vrbs. Ptolem.

Gámale, vrbs in Iudæa. Ioseph. Antiq. 4. Step. Syriæ habitatio quædam.

Gamaliba, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Gamaliel, filius Phadassu: princeps tribus suæ Manasse, Nu. 1. quidam item Pharisæus 1. Act. 5. præceptor Pauli. Act. 22. Lat. Retributio Dei, aut camelus Dei siue ablactatus Dei.

Gamarias, filius Helcię, Ierem. 29. Filius item Saxan scribæ, Ierem. 36. Lat. cōsumatio siue cōsumptio Domini.

Gamanodurum Norici vrbs. Ptolem.

Gámarga, Mediæ regiuncula. Diodor.

Gambreium, Ioniæ vrbs Steph.

Gambreues, Æthiopiæ sub Ægypto oppidū. Plin.

Gambriuij, Germaniæ populi, Tacit. Hamburgum, Peucero.

Gambua, Phrygiæ maioris vrbs. Ptolem.

Gamelia Iuno, & Gamelius Iupiter, quod nuptiis præesset. Plutarch.

Gamelia, festa nuptiarum apud Græcos in mense Gamelione, in quo Iuno Gamelia culta est.

Gammace, Arachosiæ regionis oppidum. Ptolem.

Gamphasantes, Æthiopiæ populi. Pomp. li. 1. nudi sunt, armorúmque omnium ignari: nec vitare sciunt tela, nec iacere, ideóque obuios fugiunt: neque aliorum quàm quibus idem ingenij est, aut congressus, aut colloquia patiuntur.

Gamul, 1. retributio siue ablactatio, nomen viri. 1. Par. 24.

Gamzo, nomen vrbis, 2. Par. 28. Lat. etiam iste, aut scriptus vel iuncus iste.

Gandara, gens Indorum populi Gandarii dicūtur, & regio Gandarica. Steph.

Gandari, populi sunt inferioris Asiæ, Pomponio, quos Plinius trans Margianam in ortū ponit.

Gandauum, vulgò *Gand*, Flandriæ metropolis, ac totius penè orbis, inter vrbes miraculum, in immensam magnitudinē suis viribus paulatim excreuit. Coluere eam primum Gorduni siue Gunduni, veteres Nericiorum clientes. Deinde Romani, quos Iu. Cæsar hic primùm præsidio collocasse, constanti annalium memoria refertur. His postremò accessere Germani, quorum pars maxima Saxones quos ad sexaginta millia Carolus Magnus in hanc Belgicæ partem traduxit. Vrbs est non amplitudine solùm, & dignitate, sed amœnitate quoque loci, quam flumina, riui, prata, colles, & cœlum denique nō alibi suauius afficit, conspicua. Tria milliaria Germanica in ambitu continet. Insulæ habitatæ, quæ fluminibus & aquæductibus eminent, sunt in hac vrbe xx. Pontes, quorum multi tribus fulciuntur fornicibus, plurimi duobus, nauésque maximas submittunt LXXXXVIII. Molæ ventis agitatæ plures C. Templa paræciarum habet VII. Abbatias V. Canonicorum collegiata Sodalitia II. Monasteria XXV. Publica peregrinorum Xenodochia VII. Nosocomium vnum amplissimum & ditissimum. Gerontotrophia vtriusque sexus X. Pædotrophia, vbi etiam expositi infantes aluntur, II. Furiosorum ergastula II. Xenodochium Leprosorum vnum. Ædium distinctarum, V. M. XV. continet, quas plures nonnunquam familiæ incolunt. A Scaldi, Lisa & Liua fluminibus alluitur. Erasmus in epist. Guicciard.

Gandericus, rex Vādalorum, dum capta Hispali Bætice vrbe, templum vellet prophanare, mortuus repentè concidit. Volaterranus.

Gandri, populi interioris Asiæ, Pomp. quos Plin. trans Margianam in ortum ponit.

Gangamela. Vide GAVGEMELA.

Ganganorum, promontorium Hyberniæ. Ptolem. lib. 2. cap. 3.

Gangara. Albaniæ oppidum. Ptolem.

Gangaridæ, Curtio, populi inter Assyrios & Indos iuxta Gangem. Virgil. 3. Georg.

Gange, ges, vrbs Indiæ regia, *Bengala*, Castaldo.

Ganges, qui à Mose Ialzetam, in India sedem nominis firmauit. Fuit autem filius Eber pronepotis Sem. Genes. 10. Beros. lib. 5.

Ganges, gis, & Gangetis, Indiæ fluuius maximus, qui vniuersam secat Indiam, secum aureas arenas trahens, alio nomine Phison à Græcis dictus: quem sacræ literæ inter eos annumerant, qui de Paradiso profluunt. Fontes eius alij incertos esse tradunt, vicináque omnia rigare, quemadmodum & Nilum. Alij in Scythicis montibus nasci dixerunt, flueréque in eum triginta amnes. Minima Gangis latitudo per octo millia passuum, maxima per viginti patet. Altitudo vbi vadosissimus est, mensuram centum pedū implet. Dictus Ganges, à Gange Æthiopum rege. Suidas. Hinc Gangeticus, Lucan. lib. 7.

Et quas sentit Arabs, & quas Gangetica tellus.

Gantan, Mercatori.

Ganges, Taprobanæ insulæ fluuius, Ptolem.

Ganges, filius Gomeri, filij Iapheti, filij Noę, tātæ corporis staturę fuit, vt decem haberet altitudinis cubitos: quíque pulchritudine animi, atque ingenij bonitate, ac morum integritate cùm præstaret, simul atque iuris & æqui amantissimus esset, Indorum rex constitutus fuit. Nihilominus tamen à subditis iniquissimè peremptus est, ac non multò pòst impij parricidæ horrendo spectro in dies singulos vsque adeò diuexabantur, vt ipsos in terram viuos oportuerit infodi, vnde tota hęc regio miserrima clade protinus liberata fuit. Flumini Gangi hic nomenclaturam dedit. Beros. lib. 3. & Philost. lib. 3. cap. 6. De Gange Lucanus ita scribit:

Quā colitur Ganges, toto qui solus in orbe
Ostia nascenti soluit contraria Phœbo.

Gangeticus sinus, maris Indici, apud Ptolem. *Golfo de Bengala*, Castaldo.

Gangra, vrbs Paphlagonię. Alia est in Arabia felice, Steph. Alia item Ponti. Nicetas.

Ganodurum, Heluetiorum ciuitas ad Rhenum. Ptolem. lib. 2. cap. 9. Vulgò hodie Constantia. *Constance.*

Ganyctor, nomen Viri. Tortelio.

Ganymedes, Troiś filius, puer formosissimus, quem cùm Iupiter deperiret, in Ida monte venantem ab aquila rapi, & in cœlum asferri, eúmque caliculis præfici, repudiato ministerio Hebes, filiæ Iunonis, quem ante illius raptum miscendo nectari præerat. Hygynus in Astro. Poet. tradit Ganymedem inter sydera trāslatum conficere signum illud, quod Aquariū vocamus, quòd eius stellæ suo situ aquam fundentis imaginem videātur referre. Nihil aliud autem per hanc fabulam demonstrare voluerunt Sapientes Ethnici, teste Cicerone, libro 1. Tusculan. quæst. quàm prudentem virum à Deo amari, & illum solum proximè accedere ad diuinam mentem, Est enim Ganymedes anima hominum, quā ob eximiam virtutem Deus ad se rapit: cùm stulti neque sibi, neque cæteris quidem sint vtiles. Illa verò anima pulcherrima est, quæ minimum sit humanis sordibus aut flagitiis corporis contaminata: quam Deus diligens ad se rapit. Pocula autem Ioui ministrare, nihil aliud est quàm Deum mirificè delectari officiis sapientiæ, quæ ab anima virorum sapientum procedunt. Semper bonitas diuina sitit, hoc est, mirum in modum cupit nos esse sapientes: quales cùm fuerimus, proximè ad eius naturam accedc

cedemus. Porrò Ganymedi insignem corporis pulchritudinem tribuerunt, non solum quia vir sapiens caret sordibus animi: verum etiam quia sapiētiæ tanta est pulchritudo, vt si oculis cerni posset, mirificos sui amores excitaret in animis hominum. Dicitur etiam ab aquila raptus in cœlum fuisse, propter perspicacitatem, atque ab ipso Ioue in aquilam verso: quòd adiutor sit Deus ad sapientiam. Obscœna autem & turpia quæ ab impuris quibusdam poetis & pictoribus Ganymede ficta sunt, procul amouenda ab adolescentum oculis & auribus boni omnes necessariū esse iudicant.

Garamantes, populi interioris Libyæ, Psyllis finitimi: à Garamante Apollinis filio cognominati, qui ibi Garamantum oppidum ex suo nomine condidit. Hi matrimoniorum expertes, passim cum fœminis degunt, nullas certas habent sedes. Sub ciliciis semper agunt.

Garamas Libyæ rex, cuius filiam Iupiter Ammon ad Bragadam fluuium compressit, & Iarbam ex ea genuit. Seruius in illud Virg. 4. Æneid.

Hic Ammone satus rapta Garamantide Nympha.

A Garamas fit Garamanticus, adiectiuum: vt Garamantica signa. Silius lib. 1.

Garamas Asiæ mons ex quo Phasis oritur. Vibio.

Garaphi, montes Mauritaniæ Cęsarienſis. Ptole. & Garas, mons ibidem.

Garates, Peloponnesi amnis, in Arcadia. Pausan.

Garbata, Æthiopiæ sub Ægypto mons. Ptol.

Garcus, insula ante Taprobanam. Ptol.

Gardei, Sarmatiæ Asiaticæ gens. Plin.

Gareatæ, Arcadiæ populi. Pausan.

Garcathyra, Cappadociæ oppidulum. Strab.

Gateb, nomen collis, Ierem. 3. nomen item viri, secundo Reg. vigesimotertio, primo Paral. 11. Lat. Scabies, aut Syriacè, hydria.

Garganus, promontorium Apuliæ, trecentis stadiis in mare Adriaticum procurrēs. Hodie vocatur Mons sancti Angeli.

Gargarenses, gens mixta Amazonibus.

Gargaris Mellicola, apud Hispanos regnauit. Iustinus.

Gargarum, lacus ex quo Scamander & Simois fluuius decurrunt.

Gargarum, Lapsaci oppidulum, & aliud Epiri, & aliud Italiæ Gargaro Iouis filio, &c. Steph.

Gargarus, gari, & in plurali Gargara, rorum, cacumen montis Idæ, Macrobio, in ea parte vbi ad Mysos declinat, tanta frugum vbertate affluens, vt quoties infinitum rei alicuius numerum volumus denotare, à Gargarorum frugibus, sumamus similitudinem. Huius autem tantæ vbertatis causa est fontium abundātia, quibus solum irrigatur: adeò vt æstiuis caloribus fruges non facilè possint aduri. Nā quum Ida mons totus ferè plurimis irrigetur fontibus (vnde & Homerus πολυπίδακα vocat) præcipuè tamen ea pars huius montis, quæ ad orientem solem Mysiam contingit. Est etiam oppidum hoc nomine in radice huius montis situm. Macrobius libro 5. capit. 19.

Gargarius, lacus Phrygiæ iuxta Idem montem, ex quo lacu Scamander & Simois fluuij decurrunt.

Garge, vrbs Libiæ. Steph.

Gargettius, oppidum & pars de tribu Aegeid. Plutarch.

Gargettius canis cuiusdam generosi nomen, qui Geryonis boues custodiebat, & leonibus insultabat: quem tunc Hercules interfecit, cùm illius armenta abduxit: fuitque Cerberi Epirotici frater, vt scribit Iulius Pollux libro quinto.

Gargilianus, cinædus quidam, de quo Martialis lib. 3.

Gargilius historicus, qui vitam Alexandri principis est diligenter persecutus.

Gargilius, venator nobilis, de quo Horat. libr. 1. Epistolarum.

Venemur, vt olim.
Gargilius, qui manè plagas, vt venabula, seruos
Dispertum transire forum, populumq; iubebat.
Vnus vt è multis populo spectante referret
Emptum mulus aprum.

Gargus, vnus ex collibus Tauri montis.

Garites, Galliæ Aquitanicæ populi, apud Cæsarem. *Agen.* Orontio.

Garizim, i. secures, vel scisseres. Mons Samariæ iuxta Galgal, vltra Iordanem, Sichimorum imminens ciuitati, Iudic. 9. Deut. 11. 2. Mach. 6. Ibi stabat templum illud Iudæis tantoperè exosum & inuisum, idque meritò.

Garmaa, Thraciæ oppidum. Procop.

Garne, Portus Italiæ. Plin.

Garoceli, Alpium populi, Cæsar, *Montcenis*, aut *val de Morienne*. hodie.

Garodes insula Nili. Plin.

Garpheti, Arabiæ felicis populi. Plin.

Garrha, Mauritaniæ Cæsarienſis oppidum. Ptolemæus.

Garsia, Nauarræ rex, anno salutis 1015.

Garsias, Alphonsi filius, Hispaniæ rex, anno salutis 878.

Garumna, fluuius Galliæ, in Pyrenæis nascens montibus, Celtásque diuidens ab Aquitannis, & per Santonum fines in occiduum influens Oceanum.

Gaspha, i. appropinquatio oris, siue accedens huc, nomen loci, 2. Esd. 11.

Gastronia, regio Macedoniæ. Steph.

Gatham, filius Elipha, filij Esau, ex Ada vxore. Genes. 36. Lat. tactus vel mugitus eorum, aut mugitus perfecti vel simplicis.

Gatheæ, vrbs Arcadiæ. Steph.

Gathis, regina Syriæ, quæ edicto cauit, ne quis.

piscem comederet, quin ipsa adesset, at hæc piscibus data & deuorata dicitur.

Gaudara, vicus Macedoniæ Steph.

Gaugamela, vel Gangamela, locus Persidis. Stephan. Strab. lib. 6.

Gauleon, Solino, ora Libyę obiacens, in qua serpēs neque nascitur, neque inuectus viuit, pulusque eius quocunq; gentium iactus, angues & scorpiones perimit.

Gaulon, ciuitas refugij in Basan. Ios. 20. 1. Par. 6. Lat. Transmigratio vel resolutio eorum.

Gaulus, insula prope Carthaginem. Steph.

Gaurus, mons Campaniæ, Massicis & Surrentinis propinquus, in quo nascitur vinum præcipuæ bonitatis. Hinc Gauranus, vt Gaurani montes. Plin. lib. 3. ca. 5. Gauranū vinum, quod in summis agri Falerni iugis nascebatur. Nam quod in mediis gignebatur mōtibus Frustianum: quod in imis, Falernum dicebatur. Plin. lib. 14. cap. 6.

Gaza, i. fortis aut capra. insignis ciuitas. Palæstinæ, quæ olim Iudę in sortem cecidit, sic dicta à regia gaza, id est, pecunia, quam illuc quondam Cambyses Persarum rex, vehi curarat, quondam munitissima, vt Alexander bimestri obsidione obsessam ægrè ceperit. Diodor. lib. 17. Hęc est Hebrorum ciuitas in qua habitauere Cappadoces, pristinis cultoribus interfectis. Apud veteres terminus erat Chananęorum iuxta Ægyptum. Vnde Gazæus & Gazeticus, vt vina Gazetica.

Gazaca, vrbs aut vicus maximus in Media. Stephan.

Gazam, nomen viri. 1. Esd. 2. Lat. Æruca vel vellus eorū aut transitus eorum, siue tondens eos.

Gazar, i præsciſſio, aut diuisio, vel sententia, ciuitas à Salomone ædificata. 3. Reg. 9. Ios. 10. & 16. quæ ex tribu Ephraim data fuit Leuitis, Ios. 21. 1. Par. 6. 7. 14. in quarto milliario Nicopolis.

Gazetæ, populi Galatiæ aurum gerentes, Steph.

Gazi, Turcarum rex, à Balduino rege Hierosolymorum captus, anno salutis 1121.

Gazorus, vrbs Macedoniæ. Steph.

Gazus, vrbs Indica longè maxima. Steph.

G E

Gea, oppidum prope Petras in Arabia. Steph.

Geba, ciuitas de tribu Beniamin, posteris Aaron data. 2. Esd. 7. & 11. quæ & Gaba & Gabaa dicitur. Lat. collis, aut calix, siue vas.

Gebal, ciuitas Syriæ, Psal. 82. quæ nunc Gabel dicitur, teste Volater. Appellatur & Biblus. Lat. terminus, vel limes.

Gebala, Arabiæ regio. Steph.

Gebalena, regio in finibus Eleutheropoleos.

Gebbai, nomen viri, 2. Esdr. 11. Lat. dorsum, siue eleuatio, aut cisterna vel locusta: aut Syriacè exactor.

Gebbanitæ, siue Celbanitæ, populi maris rubri accolæ, in Arabia deserta, quorū caput Thona est: vnde genus myrrhæ Gebaniticum.

Gebbar, nomen viri. 1. Esdr. 2. Lat. vir, aut virilis, siue fortis, vel Syriacè, gallus Gallinaceus.

Gebbethoc, ciuitas Leuitis data in tribu Dan, in terra Philisthinorum, Ios. 19. quæ in 21. dicitur Gabathon, 3. Reg. 15. Lat. dorsum, siue eleuatio eius, aut palpebræ eius, siue excelsum donum.

Gebeleizes, dæmon, idem Zamolxidi putatur. Herod. lib. 4.

Gebbenna, alias Cebenna, Galliæ oppidum, & mons inter Auernos & Heluios medius: numero multitudinis extulit Lucanus.

--qua montibus ardua summis
Gens habitat, caua pendentes rupe Gebennas.

Vulgò, *Les Cenenes, & Sumene.*

Gebonitæ, populi prope Hierosolyma. Steph.

Gebol. Vide GABVLA.

Gebusæus, filius Canaan, à quo Gebusæi dicti sunt qui Hierusalem habitauerunt.

Gedanum, Germaniæ vrbs in Visulæ fluminis ostio. vulgò *Dantzick.*

Geddel, nomen viri, 1. Esd. 2. Lat. magnus, siue magnitudo, aut fimbria.

Geddiel, filius Sodi. Num. 13. Lat. hœdus Dei, siue felicitatis Deus.

Gedelias, filius Phassur. Ierem. 38. Lat. Magnitudo aut fimbria Domini.

Gedeon, pater Abidam principis tribus Beniamin, Num. 1. filius Ioas, Iudex in Israel: Iud. 6. qui & Ierobaal dictus est, Iud. 6. Lat. contetés vel confringens: aut ex Syro & Hebræo, abscissio iniquitatis.

Gedera, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. quæ à Steph. Antiochia, item & Seleucia vocatur. Lat. murus siue maceria, vel sepes.

Gederothaim, vrbs in Iuda, Ios. 15. idem. n. p.

Gedleti, nomē viri, 1. Par. 25. Lat. Magnitudo, aut fimbria.

Gedor, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. 1. Par. 4. & 12. Eadē videtur esse vrbs quæ & Gador. cum Hebræis, iisdē consonātibus & punctis scribitur. Item vir, filius Phanuel, 1 Par. 4. filius Abigabaon, 1. Par. 8. Lat. idē quod Gedera significat.

Gedrosia, Asiæ regio, Ptol. hodie Tarse, regnum Haithono & Sabellico: sunt autē populi Christiani.

Gedrosij, populi.

Gehenna, i. vallis deceptionis, vel tristitiæ, siue diuitiarum, aut Syracè infernus, nomen loci apud Euangelistas. Hoc nomen proprium, inquit Hieronymus, à Seruatore nostro ponitur hac occasione. Erat idolū Baal iuxta Hierusalem, ad radicē montis Mora, vnde Siloa fluit. Hæc vallis & parua campi planities irrigua & nemorosa, plenaq; deliciis, & lucus in eà idolo cōsecratus. In tantā autem populus Israel venerat dementiā, vt deserto templo ibi hostias immolaret, filiósq; suos incēderent dæmonibus, vel initiarent. Appellabatur autem locus ipse Gethēnon, id est, vallis Hennon. Hoc regum

gum volumina, & paralipomenon,& Hieremiæ pleniſſimè ſcribunt. Et cõminatur Deus ſe locum illum impleturum cadauerib⁹ mortuorum,vt nequaquam Tophet & Bahal,ſed vocetur Polyandrium. Futura ergo ſupplicia & pœnæ perpetuæ, quibus impij cruciandi ſunt,huius loci vocabulo denotantur. Duplicem autem eſſe Gehennam, nimij ignis & frigoris, in Iob legitur.

Gehennon, vallis, Ioſ. 13.tributi Benjamin data. 18.idem ſignificat quod Gehenna.

Geon,id eſt,pectus, ſiue eductio, aut exitus, ſeu vallis gratiæ vel manſionis, fluuius qui è paradiſo terreſtri labitur. Geneſ. 2. Ioſephus Nilum vocat.

Geiſa, 11. Vngariæ rex. Belæ filius, cum Germanis in Panoniam irruentibus, graue bellum geſſit, primò victus, deinde victor. Ludouicum Franciæ regem & Conradum imperatorem, copias ad recuperandam Terram ſanctam ducentes, hoſpitio ſuſcepit, circa annum ſalutis 1143.

Geiſai, Vngariæ rex, anno ſalutis 1075.

Gela, fluuius Siciliæ, vrbem præterfluens eiuſdem nominis, à pruina,quam multam gignit (Siculi enim γέλαν, pruinam vocant)deducto nomine. Hinc campi circumiacentes, Geloi appellati ſunt. Virgil.3.Æneid.

Apparet Camarina procul,campique Geloi,
Immaniſq Gele, fluuij cognomina dicta.

Gentile, Gelæus. Suidas.

Gela, vrbs Siciliæ, cuius meminit Plutarchus in vita Timoleonis, vulgò, *cherza*.

Gelanor Argiuus, quidã fuit princeps qui cum Danao de Argiuorum imperio contendit.

Gelaſius 11.Pontifex Rom.CLXII.anno vno,anno ſalutis 1118.

Gerbanitæ. Vide GELBANITHAE.

Gelboë,i.reuolutio inueſtigationis,aut ſcrutationis,vel aceruus tumoris ſiue inflationis,mons Iudææ in ſexto lapide à Sintopoli.1. Reg.28.

Geldria inferioris Germaniæ prouincia & ducatus, antiquorum Sicambrorum (vti ferè omnes ſcriptores conſentiunt)ſedes, habet à Septentrione Friſiam,& ſinum maris Germanici:ab Oriente Cliuiæ ducatum:à Meridie Iuliacum attingit: Brabantia & Hollandia eam ab Occidente reſpiciunt. Regio eſt campeſtris, montibus omnino carens, ſed paſſim ſyluis ac nemoribus ornata. Omnium rerum eſt fertilis, præcipuè frumenti fœcunda, & ſupra modum paſcendis pecoribus ob pratorum vbique viridantium luxuriem apta,adeò vt ex vltima Dania emacerata armenta hîc ſaginanda mittantur. Tribus celeberrimis fluuiis, Rheno nempe,Moſa & Vahali irrigatur. Nouiomagum in ea metropolis eſt. Habet viginti duas vrbes muris & foſſis munitas, & ſupra trecentos pagos. Anno 1339. Comes Geldriæ Francofurti in publicis Comitiis dux coronatus eſt à Ludouia Imperatore.De etymo Geldriæ varia extant apud Henricum Aquilium, F. Ireniçum & Ludouicum Gnicciardinum, vulgò, *Guelares*.

Gelenor,Argiuorum rex, quem cùm Argiui imperio pepuliſſent, regnum Danao tradiderunt. Euſebius.

Gellius, viri cuiuſdam proprium, quem poëta ſatyricus patrui ſui irrumatorem : matriſque & ſororis ſtupratorem arguit.

Gello,virgo quædam,quæ puella adhuc vita diſceſſit,cuius ſpectrum oberrare Lesbiis creditum eſt,ac pueros impetere : vnde puerorum mortem qui præmaturo fato peritent, huius Gello imputabant.

Gelo, ſiue Gelon, Siculorum tyrannus Dionyſius lib. 7.

Géloi. Vide GELA.

Gelo,puer quidam, qui à lupo fœliciter, & fortuito caſu ſeruatus fuit. Hunc enim ferunt, cùm ipſe aliquando in ludi litterarij veſtibulo libellum manu retinens, ſederet; accedentem lupum,libellúmque de manibus raptum, auferentem cum clamore inſecutum magnum tumultum excitaſſe, quo ludimagiſtrum, omnéſque pueros commotos, vt illi ſuppetias ferrent, arma fuſtéſque tumultuariè rapuiſſe : quo ſtrepitu concuſſam domum, latam ruinam dediſſe,contignationibus ſolutis : puerõſque omneis cum præceptore eliſiſſe,qui circiter centum fuiſſe dicuntur : eóque modo Gelonem à lupo ſeruatam fuiſſe perhibent.Leonic.Thom.lib.3.cap.104.

Gelon, Pyrrhum veneno necare eſt aggreſſus. Plutarchus in vita Pyrri.

Gelon, Ætnæ & Hymmari filius.Stephan.

Gelónes,vel Geloni, populi interioris Scythiæ, Agathyrſis proximi, qui faciem depingunt, vt terribiliores in prælio videantur. Patientiſſimi ſunt inediæ, faméque vrgente, equo quo vehuntur,ſanguinis nonnihil detrahunt, cóque cùm lacte commiſto, inediam leuant, dicti à Gelono Herculis filio Agathyrſi fratre.Virgil.2.Georg.

*-Pictóſque Gelonos.*Item Georg.3.

Hi nunc Getæ dicuntur, ſiue Tartari, corrupto vocabulo,Pomp.Mela.lib.1.& 2.Virg.lib. 9. Multas ſinguli habebant vxores : contenti viuebant ſuis finibus.Horat.lib.Carm.

Gelõnum, vrbs Sarmatiæ Europææ, lignea, in Budinis ſita, maximam gentem complexa. Ibi Tarandus animal inuenitur.

Gelos, Catiæ portus.Pomp.lib.1.

Gelõum,ſtagnum Siciliæ,quod appropinquãtes tetro odore abigit: à quo nõ procul duo fontes ſunt,ex quorũ altero ſi ſterilis bibit, concipit, ex altero autem ſi fœcunda, ſterilis fit.

Gemagog,gigas cubitis duodecim procerus,de quo Architrenius:

-Cubitis ter quatuor alum.

Gemagog Herculea sustendit in aëra lucta.

Gemalli, pater Amiel. Num. 13. lat. retributio, vel merces, aut ablactatus, vel camelus.

Gemellus Tribunitius Romanus, qui lupanar domi suæ instituit, in quo Mutiam & Fuluiam fœminas illustres, nobilémque puerum Saturninum prostituit.

Gemelli, nomen vallis, 2. Reg. 8. lat. vallis Salinarum aut nautarum.

Génabum, vide Geneua.

Génea, vicus Corinthi, vnde prouerbium, Εὐδαίμων γε κορίνθου γείτων· οὐ γὰρ ἐν γενέᾳ. Alioqui tamen incolas eius ἠθάδας, vocant. Stephan.

Genebria, mulier Veronensis peritissima tempore Pij secundi Pontif. Rom. Hæc doctissimas scripsit epistolas, quas recitabat decoro gestu, voce virili, permixta suauitate.

Genesara, Galilææ lacus circunseptus vrbibus plurimis, & celebris. Solinus cap. 48.

Génese, vrbs Laconicæ, Stephan.

Génesius, mimus nobilis apud Domitianum, qui Christianos turpissimis gestib⁹ irridebat. Tandem & ipse sub imperatore passus est.

Genétes, portus & fluuius. Vnde Geneteum promontorium, in quo templum fuit hospitalis Iouis, quem Xenion appellant. Stephan.

Genéthlius, dictus est Iupiter, quòd ei incumbat cura gignendorum liberorum.

Genéthlius, Palæstinus doctissimus sophista, discipulus Minutiani & Agapeti. Scripsit autem multa, κυκλίως seu ἀφηκέτεις & μελίτας, & multa alia vt mirabile sit dictu tam paucis annis vitæ tanta scripsisse. Suidas.

Genetyllis, Venus dicta (vt Aristophanis interpres ait) quòd genituræ præsit, qua ratione & Latinè Genitrix dicta est: cui de victimis sacrificari quidpiam solitum erat.

Geneua, magni hodie nominis, & sui iuris (est enim vrbs libera & Imperialis,) proxima Heluetiorum finibus. Gal. *Geneue*. Huius Cæsar meminit in comment. lib. 1.

Genezar, siue Genesareth, stagnum Galilææ, iuxta quod CHRISTVS Apostolos vocauit, Luc. 5. Idem dicitur mare Tyberiadis, à Tyberiade ciuitate: & mare Galilææ etiam, ab adiacente Galilææ prouincia. Habet hoc stagnum centum quadraginta stadia longitudinis, quadraginta stadia latitudinis.

Génius, dicebatur à priscis deus naturæ, & qui omnium rerum gignendarum vim haberet, vnde cuiusque rei dicebatur suus Genius: hominíque duos Genios assignabant, bonum & malum. Accipitur pro ipsa natura. Quidam ipsam animam vel deum, vel spiritum esse volunt, qui mortales ad voluptatem incitet: vnde Geniales ab antiquis appellabantur, qui ad curandam cuticulam erant promptiores, inde prouerbium, Indulgere genio. Fuerunt etiam qui aquam, terram, ignem, aërem, item duodecim signa & solem & lunam deos genios facerent, & à gerendo, quòd multa gerere possent, primum Getulos, deinde Genios appellatos esse putarent.

Gennadius, Massilienſis scriptor, qui de viris illustribus Theodosij tempore scripsit.

Gennæus, nomen viri. 2. Mach. 12.

Genoæi, populi Molossiæ, à Genoo duce ipsorum. Stephan.

Genogália, vrbs à Desiderio Longobardorum rege capta, anno ab vrbe 1523.

Genſericus, princeps Vandalorum, quum Carthaginem cœpisset, omnésque opes interfectis ciuibus in ius suum vertisset, animum ad ecclesiarum spoliationem adiecit, quas sacris vasis exinanitas, & sacerdotum administratione priuatas, equorum suorũ fecit stabula.

Genta, vrbs Indiæ extra Gangem. Stephan.

Genthon, nomen viri. 2. Esdr. 10. Lat. hortus, vel vitidarium aut protectio eius.

Gentiânus, Consul cum Basso, anno ab vrbe 963.

Gentinus, vrbs Troadis, ab vno filiorum Æneæ condita. Stephan.

Géntius Rex Illyriorum apud Liuium bell. Maced.

Génua, Ligurum caput in Italia, ad mare nostrum. Hinc incipit Apenninus mons, distátque à Sabatiis stadiis ducentis sexaginta. Dicta Genua à genu, quia habet tanquam genu recuruum à latere maris. Vel à Genuo Saturni filio, qui fertur eam condidisse. Vel (vt quidam aiunt) à Genuino Phaëthõtis socio. Alij etiam à Iano Italorum rege. Hanc Annibal penitus deleuit, sed Cornelius Seruilius Consul instaurauit, sicut Liu. refert. Hinc fiunt adiectiua Genuensis, & Genuanus. Quidam ex imperitioribus Ianuam hanc vrbem appellant, quòd à Iano conditam dicunt: vulgò, *Gennes*, hæc vrbs aliquando ad Tanaim vsque imperij sui fines produxit: Theodosiam enim (hodie Cafa) suæ ditionis effecit Cyprum, Lesbum, Chium insulas, & Peram Thraciæ vrbem in potestatem redegit. Hodie toti Liguriæ & Corsicæ insulæ imperat. Emporium celebre, cuius ciues potentissimi mercatura & negotiationibus, per omnes ferè orbis partes maximum sibi nomen atque diuitias compararunt.

Genubath, filius Addad Idumæi aduersarij Salomonis, 3. Reg. 11. lat. furtiua, vel furtum, aut protectio, vel hortus filiæ.

Genûsus, fluuius, quem Dyrrachio, euntes in Thessaliam inueniunt. Lucanus lib. 5.

Quam volucer Genesus, quam mollior Aspus
Circumeunt ripis, &c.

Geon. Vide GION.

Géorgi, Asiæ populi, ab agricultura nomen sortiti, quib. vicinos Corsitas, Phoristas & Riphaces Mela facit. Cõstat etiam Tauricam Chersonnesum Georgiam cognominatam, propter

memo

Glaucus, Hyppolochi filius, qui Troiano bello Priamo suppetias tulit: homo tam stupidus, vt cum Diomede, armorũ permutatione facta, ænea acceperit pro aureis. Vnde etiam hodie Glauci & Diomedis permutatio prouerbio celebratur: quo vtimur, quoties permutatarum rerum inæqualitatẽ volumus denotare. Martial. libro quinto. Ferunt tamen hunc ab Aiace occisum, cùm pro corpore interfecti Achillis pugnaret, & postea in Lyciam ventis delatum in fluuium mutatum esse.

Glaucus piscator, cùm pisces captos in ripa explicuisset, ij subitò contacta quadam herba se colligentes, in fluuium prosilierunt. Admiratus itaque Glaucus herbæ illius vim, cùm & ipse degustasset, pisces secutus, in aquam insiluit, marisque deus factus creditur. Alij aliter referunt hanc fabulam, Glaucum insignem vrinatorem fuisse, qui cùm sæpiùs inspectantibus suis municipibus in fluuiũ se deiecisset, diutiúsque sub aqua moratus semper emersisset: tandem cũ illis frustrà expectantibus non rediret, creditus est factus esse maris deus.

Glaucus, ex Potnia Bœotiæ vico, Sisyphi filius, qui cùm equas suas à coitu cohiberet, quò essent velociores, Venus indignata, furorem eis tantum immisit, vt dominum dilacerarint. Virg. 3. Georg.

Glaucus, Hippolyti filius, à quo Iones nati sunt reges, multíque hoc nomine sunt vocati, inter quos fuit Minois filius, in mellis dolio necatus, quo Æsculapij ope reuixit.

Glaucus Carystius pugil, ex Eubœa, qui ex aratro in Olimpia productus, sæpè vicit.

Glaucus, Antenoris Troiani filius, ab Agamemnone interfectus. Dictus Cretensis.

Glaucus, inter ministros Vulcani numeratur Herodoto.

Glaucus, Lemnius statuarius. Steph.

Glaucus Chius, primus ferri glutinum inuenit. Eutrop. Euseb.

Glaucus, Libyæ sinus, & amnis. Plin. Strab.

Glautias, Illyrici rex, Pyrrhum regem Epiri educauit. Plutarch.

Glessaria, insula in Oceano Germanico, quæ teste Solino, crystallum dat & succinum, *Sudan* vulgò appellata, haud longè à Prussia.

Gletes, gens Iberica post Cynetas. Steph.

Glissas, vrbs Bœotiæ à Glisone aut Glisante quodam dicta, Steph.

Glogauia. Vide LVGIDVNVM.

Glotildis, vxor regis Clodouei, quæ relictis opibus & regno, cœnobio se inclusit.

Glycerium, Thespiensis meretrix, quæ tabulam Cupidinis (quam à Praxitele gratis acceperat) Thespiensibus dono dedit.

Glycera, virgo formosissima apud Horat. *Vrit me Glyceræ nitor splendentis pario marmore purius, Vrit gratæ proteruitas, & vultus nimium lubricus aspici.*

Glycon, vir robustissimus, & gladiator quadam totius corporis firmitate. Horat.

Nec quia desperes inuicti membra Glyconis.

Glycon, medicus Pansæ Consulis, qui in carcere coniectus est ob suspicionem veneni, quod ferebatur indidisse vulneri domini sui. Suetonius in August. & Cicero in Epist. ad Brutum.

G N

Gnatho, Siculus homo voracissimus, qui conuiuiis adhibitus, sese in paropsides emungebat, vt cæteris abstinentibus solus vesceretur.

Gnes, gens quæ Rhodi habitauit: Gentile, Gnetes, vel Ignetes.

Gneus, pronomen viri. Vide CNÆVS.

Gnidus. Vide CNIDVS.

Gnosidicus, Nebri clarissimi Asclepiadarum in Co insula, Steph. filius: magni Hippocratis medici proauus.

Gnosippus, ea voracitatis infamia adeò laborauit, vt Athenienses liberis suis interdixerint, ne cum eo vescerentur.

Gnosus, siue Cnosus, siue Cnossus, vrbs Cretæ clarissima, Minois regia, olim Ceratus appellata à vicino eiusdem nominis fluuio. Hinc Gnossius, adiectiuum. Item Gnossis, sidis, Gentile, fœmininum, quo Poetæ vtuntur pro Ariadne Minois regis filia.

G O

Goarẽne, regio Arabiæ prope Damascum, dicitur etiam Goarea. Steph.

Goata, nomen loci non procul à Ierosolima. Ierem. 31. Hunc Lyranus Gorgotha esse putat. Lat. tactus eius, aut mugitus eius.

Gob, nomen loci, 2. Reg. 21. lat. cisterna, vel locusta, vel altitudo.

Gobæum promontorium, Calliæ oppidum. Ptolemæo. vulgò, *Le four*. Volaterranus dicit esse *Tombellaine, pres S. Michel.*

Gobar, Mesopotamiæ quondam præfectus fuit. qui Euphratem fluuium opere deducit, ne præcipiti cursu Babyloniam infestaret. Plin. lib. 6. cap. 26.

Gobãzes, Lazorum, qui quondam Colchi dicebantur, rex, anno ab vrbe 1307, Agath. li. 2.

Gobrias, vir Persa nobilis, vnus ex his qui cum Dario aduersus Magos coniurarunt. Nam erat Darij socer, antequam regnũ Darius ipse adipisceretur, Herod. lib. 7.

Godefridus, Danorum rex, anno ab vrbe 1543.

Godefridus, Normannorum rex an. salutis 884.

Godolias, id est magnitudo Domini, aut, fimbria domini, filius Ahicam filij Saphan. 4. Reg. 25. filius item Amariæ. Sopho. 1.

Gog, nomen gentis, Ezech. 38. Apocal. 20 filius Ioel. 1. Paralip. 5. de gente vide D. Hieronymũ. lat. tectum, vel solarium, siue tegulatum.

Gogarẽne, regio inter Colchos & Iberos. Steph.

Golan, ciuitas in Basan, Deuter. 4. quæ Iosue 20. dicitur Gaulon: licet Hebraicè Golan legatur sicut & hîc. lat. transmigratio, siu e reuolutio.

Golgi, gorum locus in Cypro insula, Veneri & Cupidini sacer. De quibus Catul. in nuptiis Pelei.

Golgotha, i. caluaria, vbi scilicet sunt caluariæ mortuorũ, locus in quo crucifixus fuit CHRISTVS Dominus noster, Iohan. 19.

Gogus, statim propemodum à diluuio Sabæam Arabiam, cognomento Fœlicem, vnà cum Sabo patre suo, tenuit. Beros. lib. 4.

Goliath, nomen gigantis, quem expugnauit Dauid, 1. Reg. 17. Iat. transmigratio, aut accumulatio, siue reuolutio vel detectio.

Gomer, filius Iapheth, Genes. 10. à quo Gomeritæ, qui nunc Galatæ dicuntur. Hoc nomẽ habuit & filia Diblaim vxor Oseæ, Oseæ 1. Iat. consumens, vel deficiens, aut consummans

Gomerus Gallus, omniũ primus suas posuit colonias in regno, quod pòst Italia dicta est. Et regionem suam de suo nomine cognominauit, illósque docuit legem, & instituta. Berol. libro tertio.

Gomolitæ, populi Idumææ.

Gomorrha, ciuitas Pentapoleos, ad Orientalem plagã terræ Iudæ sita in vicinia Sedom. Gen. 19. ea cum Sodoma, igne cælitùs immisso, deflagrauit, Iat. populus rebellis, aut populus timens, siue manipulus, aut setuitus.

Gomphi, vrbs Thessaliæ. Steph.

Gondamiris, Hispaniæ rex, anno ab vrbe millesimo trecentesimo quinquagesimo quinto.

Gondræ, populi Thraciæ. Herod. Cindra & Rhonda legitur. Steph.

Gonéi, vrbs Thraciæ, cuius incolas, aliqui vocant Adrionopolitas. Steph.

Goniades, Nymphæ iuxta Citherium flumen, sacellum habentes, de quibus opinio est, vt earum aquæ ægros sanitati restituant. Strabo libro 8.

Gonni, vrbs Perrhæbiæ, à Gunen quondam Cyphi nepote dicta: Regio Gonnia. Steph.

Gonnus, vrbs in superiori parte Thessaliæ, vnde ad Thessaliam introitus comperitur.

Góntharis, Afrycæ tyrannus, anno salutis 548. Procop.

Gonusa, vrbs Perrhæbiæ. Steph.

Gotáma, regio Arabum Scenitarum, cuius incolæ Gorameni.

Gordianus senior, audita filij morte qui pro patria in bello occubuerat, laqueo se suspendit iam octogenarius: partim dolore amissi filij, partim ne traheretur captiuus. Marcel. lib. 26.

Gordianus iunior, cum Maximo Pupieno & Balbino XXVII. Romanorum imperator, anno ab vrbe 991. Saporem Persarum regem vicit, Syria expulit, Antiochiam recepit, Carras & Nisibim rursus subegit, Iul. Capito, Oros. libr. 7. ca. 19. Eutrop. lib. 7. In finibus Persicis à Philippo interfectus est.

Gordiani Cæsares tres fuerunt, pater, filius & nepos. Volater. libr. 23. Horum patri adeò literæ placuerunt, vt pluris fecerit librorum quàm auri vel argenti sibi thesaurum cõparare, habuit enim in Bibliotheca LXII. millia librorum. Iul. Capit.

Gordiêum, vrbs magnæ Phrygiæ iuxta Cappadociam, à Gordio patre Midæ.

Gordieus, mons Armeniæ, vbi primùm arca Noæ constitit: cuius quidem arcæ aliqua pars adhuc existere dicitur, ex qua homines bitumen tollere solent, quo maximè ad expiationes vtuntur. Beros. libro primo & Ioseph. in Antiquit.

Górdij murus, vrbs Midæ, à Gordio filio condita.

Górdius XXIX. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 208.

Górdius, rex Phrygię, rusticus alioquin & ignobilis, rex designatus, & consalutatus ab omnibus, quòd ex oraculo Apollinis primus templum ingressus fuisset: in cuius rei memoriam lora in templo suspendit, in quibus nodus visebatur propemodum indissolubilis: vnde natum prouerb. Nodus Gordius.

Gordyæa, regio Persica, à Gordieo Triptolemi filio, Stephan. Vocãt etiam Gordos & Gordochos, hos populos & montes Gordyæos.

Gordynia, vrbs Macedoniæ. Steph.

Gorgias, rhetor celeberrimus, qui pulcherrimum librum, de Cõcordia, Græcis tunc inter se dissidentibus, recitauit Olympiæ.

Górgias, philosophus Leontinus, Siculus rhetor, Empedoclis discipulus, Isocratis autẽ & aliorũ philosophorum & rhetorum præceptor. Cic. in Bruto, & lib & de Oratore. Hic arte sua tãtùm pecuniæ corrasit, vt auream statuam primus omnium poneret in templo Apollinis Delphici. Ausus est primus in conuentu poscere, qua de re quisq; vellet audire: ac de omni re, quæcunque in disceptationem, quæstionémque vocaretur, se copiosissimè dicturum esse profitebatur. Is instituit orationem extemporalem, & declamationes, exercitationis causa, teste Philostrato.

Gorgipe. Vide SYNDICVS.

Gorgippia, vrbs Indiæ. Steph.

Gorgo nauis est, qua Perseus, vbi Medusam Gorgonem superasset, vectus est ad suos, ita dicta à Gorgonis, id est, Medusę capite, quod in ea repositum fuerit, & vnà cum Perseo aduectum.

Gorgones, Phorci filiæ, Medusa, Sthenio, & Euriale, quę Dornadas insulas, in Oceano Æthiopico sitas, habitasse dicuntur, contra Hesperidum hortos. Nomen habent à truculentia quã Græci γοργότητα appellant. Scribit Diodorus, fœminas fuisse in Africa bellicosas, aduersus quas Perseus bellum gesserit, & earum reginã Medusam debellauerit ac interfecerit. Hinc Gorgoneus, adiectiuum.

Gorgonius, vir nobilis Diocletieno imperatore pro-

pro Christiana religione vitam suspendio finiit cuius corpus mortuum famelicis canibus obiectum est, quod tamen remansit intactum.

Gorgonia Pallas dicta est, quòd Medusam vnam ex tribus Gorgonibus, quæ concubitu suo templum deæ profanauerat, Perseus Mineruæ scuto armatus amputato capite occidisset: vel ab conspectu truculento nam γοργὸν, truculentum sonat, forrassis quia caput Gorgonis, quod anguibus loco crinium circundabatur, visu atrox esset. Fabulantur enim Gorgonis caput tale fuisse, vt homines hoc conspecto statim in lapides verterentur.

Gorgonius, viri proprium malè olentis. Horat. in Sermonibus,

Pastillos Rufinus olet, Gorgonius hircum.

Gorgopas, nomen viri qui Eunomum apud Zostera vicit, naues quatuor cœpit, à Chabria superatus occubuit. Xeno. lib. 3.

Gorgophoros, dicta Pallas, quòd in eius clypeo Medusæ Gorgonis caput esset insculptum. Cic. antè quàm iret in exilium.

Gorgya, locus in Samo, vbi Dionysius Gorgiensis colitur.

Goricum, Hollandiæ ciuitas, eleganti castro insignis, situ amœno, rerúmque omnium affluentia nomen laudémque meretur. VVahalim fluuium ex tribus alterum, quibus Rhenus in Oceanum effunditur, præterlabentem habet. Huc ex altissima turri, duæ suprà viginti vrbes, muris septæ conspici possunt, cum rusticorum villis, & non paucis nobilium habitationibus. Lætissimis abundat pascuis, vnde in butiro, lacte, caseo, ferè tota incolarum negotiatio consistit, quæ Antuerpiam, & alia loca, non sine maximo emolumento exportant. Lud. Guiccard.

Goritiæ Palatinatus Archiducum Austriacorum nomen habet ab eius vrbe primaria Goricia dicta. Iulium Carnicum Ptolemæus appellat. Drauum fluuium pro limite ad Septentrionem habet, & forum Iulij meridiem versus.

Gorogythiõ, Priami filius ex Castianira Threissa susceptus, qui postea in bello Troiano à Teucro Telamonis filio confossus occubuit. Homerus Iliad. 8.

Gortyn, siue Gortys, tynis, siue Gortyna, næ, oppidum mediterraneum Cretæ insulæ, ad Lethæum fluuium. Plin. lib. 4. cap. 12. Hinc Gortynius adiectiuum: vt Gortynia spicula, hoc est sagittæ, quibus Cretenses plurimùm valebant. Virg. 11. Æneid. Ibi fuit Labyrinthus Minois ille celeberrimus. Item Gortynis, nidis, patronymicum fœmininum. Lucan. libro sexto.

Dictæa procul ecce manu Gortynis arundo,
Tenditur in Scœnam.

Gortynium etiam Æsculapium appellat Pausan. in Corinthiacis.

Gosen, i. appropinquatio, vel approximatio, ciuitas in tribu Iuda, Iosue 10. & 15. qua circumiacens plaga, terra Gosen nuncupatur.

Gossem, i. pluuia aut appropinquatio eorum, nomen viri. 2. Esd.

Gothia vrbs Thuringię circa annum Christi 923. condita à Gothis, percelebri murorum ambitu, propugnaculis, formis planis, & arce decorata. Admirandæ fortitudinis castrum habuit Grimmenstein, quod solo æquatum est, anno 1567. Imperatoris & ordinum imperij mandato, capitali supplicio affectis nobilibus quibusdam illud vi retinentibus.

Gothfredus, Apuliæ Comes, anno salutis 1049.

Gothfridus, Gothfridi Ardenensis Comitis filius Othoni in Ducatu Lotharingiæ successit, anno salutis 1005.

Gothfridus, Gothfrido parenti in regno Lotharingiæ successit, anno salutis 1070.

Gothfridus, Gothfridi gibbosi ex sorore nepos Lotharingiæ dux, anno salutis 1089.

Gothfridus Bullionius ab exercitu rex Hierosolymitanus est constitutus, anno salutis.

Gothia, Daniæ insula, Sueciæ regi paret, sub episcopo Lincopensi: agrũ habet armento, equis, & bobus aptũ: multa ibi venatio & piscatio, pulcherrimo marmore & omnibus rebus humano vsui necessariis diues est. Plura de hac apud Olaum magnum & Iacobum Zieglerum.

Gothoniel, nomen viri, 1. Paral. 27. Lat. hora vel tempus meum Deus.

Gotthi, immanes Scythiæ populi, in tractu Septentrionali Europæ, Danis & Noruegis contermini, qui olim armis Italiam subegerunt, Romámque ipsam solo æquarunt, suamque in totum orbem inuexerunt barbariem: quorum gesta & mores lege apud Munst. libr. 3. Cosm.

Gotthia, regio Europæ, conterminata Daciæ & Nouergiæ.

Gozan, i. Tonsio, aut vellus, siue transitus, vel corpus nutriens, aut intus nutriens, fluuius in Mesopotamia, 4. Reg. 19. 1. Paralip. 5. Isa. 37.

Gozilo, Lotharingorum Dux, anno salutis 1071.

G R

Gracchus Sempronius, Gaij & Tiberij pater, in Hispaniam Proconsul missus, Celtiberos in deditionem accepit, Illurcimque eorum oppidum, splendidius à se restitutum, vt gestarum à se rerum memoria superesset, de suo nomine Gracchurim appellauit. Huic vxor fuit Cornelia ex Scipionum familia, insigni pudicitia & eruditione mulier, ex qua Tiberium & Gaium Gracchos suscepit, generosissimæ quidem indolis iuuenes, eloquentiáque in primis admirabiles, cæterùm popularis auræ plus satis auidos. Quæ res fecit, vt relictis optimatibus ad plebem se contulerint, legésque agrarias perpetuos seditionum fomites

fomites in lucem reduxerint: neque antea quieuerint, donec Senatum in suam necem armarent. Tiberius prior occisus est in concione à Publio Nasica: Gaius autem biennio pòst, cùm montem Capitolinum occupasset, iussu Opinij Consulis est interfectus. Iuuenalis Satyra 10.

Quis tulerit Gracchos de seditione querentes?

Gradiuus, Martis, bellorum præsidis, cognomentum, à gradiendo (vt Festo placet) impositum, eò quòd gradatim, & per ordines in bellum eatur: aut certè à vibratione hastæ, quod Græci vocant, κραδάμην. Huius sedem apud Thracas & Getas Poëtæ collocarunt, quod eæ nationes sint bellicosissimæ, & à pacis otiis alienissimæ.

Græa, vrbs Arretiæ, Stephan. per aphæresin pro Tanagræa. Vide TANAGRAS & OROPVS.

Grææ, tres fuerunt sorores, Phorci filiæ, vnicum tantùm habentes oculum & dentem, quibus vicissim inter se tres vtebantur. Harum ope Perseus ad Gorgonas peruenit. Vide prouerbium apud Erasmum, Orci galea.

Græcia, Hebr. *Iauam*, i. decipiens, vel cõtristans, siue cœnosa, aut columbina. Europæ regio olim omni disciplinarũ genere excultissima, semper tamen leuitatis, vanitatisque nomine malè audiens. Hæc à Ptolemæo Achaia nominatur. Principium sumit ad meridiem ab Ithmi Corinthiaci angustiis, indéque ad septentrionem in Thessaliam vsque, & partem Ægei maris extenditur. Ad occasum Acheloo fluuio ab Epiro dirimitur. Ab ortu rursus habet mare Ægæum, qua parte Sunium eo abluitur. Scinditur in multas regiones, quarum præcipuæ sunt Attica, Bœotia, Phocis, & Locris. Dicta est Græcia, à Græco primo eius prouinciæ rege. Plin. lib. 4. c. 7. Est & Græcia altera cognomento Magna, in extrema Italiæ ora à Locris Italiæ fonte initiũ sumens, in tres recedens maris Ausonij sinus, patẽs in longitudinem LXXXII. passuum M. vt ex sententia Varronis tradit Plinius lib. 3. cap. 10. Hanc Græci subactam maximis potentissimisque vrbibus frequẽrarunt: in quibus numerantur Croton, Arpi, Thurium, Tarentum, aliæque complures. Eo redacta est Græcia olim bonarum disciplinarum parens, & magnæ partis orbis terrarum domina, vt nihil reliquum relictum sit, quod non aut Turcarum iugo, aut Venetorum seruituti subiectum, ac tributarium factum sit. Turca maiorẽ partem occupat. Veneti in ea insulas aliquot duntaxat possident. Et vt ij qui Turcis parent illorum mores imitantur; sic qui Venetis, eorum ritus sequũtur. Interim omnes in tantis ignorantiæ tenebris versantur: vt in tota Græcia nulla inueniatur Academia: nec etiam curant pueros litteratos reddere. Omnes indifferenter corruptam ab antiqua linguam retinent: Sed alij aliis elegantius loquuntur. Tamen illorum lingua cum veteri Græca melius conuenit, quàm Italorum cum antiqua Latina. Venetorum Oppidani subditi, tam Italicè quàm Græcè, rustici, Græcè tãtùm loquuntur. Qui Turcicas ciuitates incolunt, Turcicè & Græcè: sed qui pagos, Græcè tantùm loqui sciunt. Plura apud Bellon. in obseruationib. lib. 1. Ex veteribus cõsule Strabon. Pompo. Melam & Pausan. Inter recentiores, Gerbelium & Lazium.

Græcóstasis, quasi Græcorum statio, locus ante Curiam Hostiliam & rostra substructus, vbi nationum subsisterent legati, qui ad senatum essent missi. Cicero ad Quintum Fratrem lib. secundo.

Græcus, nomen viri, à quo Græcia, regio Europæ dicta est. Vnde & Græcus, adiectiuum.

Græies, Æolensium populi, qui in Patio habitant Steph.

Graiúgenæ, Græci dicti sunt. Cicero de Natura deorum, *Graiugena de isto aperit ipsa oratio*. Ex Pacuuio. Virg. 1. Æneid.

Graiugenúmque domos, suspectáque linquimus arua.

Gráius, adiectiuum, Græcus.

Grammium, vrbs in Creta. Ciues, Grammitæ, Grammitij. Sunt & Grammitæ, populi iuxta Celticam. Steph.

Granata, quam vulgus Granadam, Tarapha Illiberiam, vel Illiberim nominat, regni Granatensis metropolis, ab Illiberia filia, vel sorore Hispani constructa & denominata, dicitur. Colles duos, altos, & quasi montes amplectitur: quos Darus amnis per vallem mediam fluẽs, diuidit. Circuitus vrbis circiter duodecim passuũ millia habet: totus vndiq; mœnibus cinctus, & mille triginta propugnaculis turus. Aedes omnes lateritię atque magnificę. Alterius collis regio Alhambra dicta in eminentiore loco domum habet regiam, magnitudine, opere, formáque cõspicuam, quę quidem ciuitas potius, quàm domus est appellãda: capit enim intra muros hominum millia quadraginta, totáque cincta mœnibus & triginta turribus. Plura apud L. Mar. Siculum.

Granicus, Bithynię fluuius, pugna quę inter Persas & Alexandrum fuit nobilis, in qua sexcenta millia hominum Persarum cæsa, fugatáque sunt ab Alexandri exercitu non maiori triginta millibus peditum, & equitum millibus quatuor & quingentis. Hunc fluuium aliqui à Græco Thessali filio dictum putant. Steph.

Graunone, fons est calidus, cuius aqua vino permixta, triduo calorem potionis custodit in vasis.

Grastillus, vrbs Macedoniæ, aliàs Prastillus, Steph.

Gratiæ tres sunt, Aglaia, Thalia, & Euphrosyne, Iouis filiæ, matris tamen dubiæ, Veneris, assecla

memorabilem in ea frumenti copiam. Vadianus.

Georgiana, regio Asiæ à Tartaris subacta. Blôd. lib. 7. decad. 2. anno salutis 1111.

Georgius de Podebra, Bohemorum rex, anno salutis 1458.

Geórgius Merula, Angelo Politiano, Philippo Beroaldo, multísque aliis viris doctis æqualis.

Georgius Trapezuntius, nobilis philosophus, qui in extrema senectute omnium literarũ, quas antea nouerat, noménque suum oblitus est.

Georgius Cappadox, tribunus militum sub Diocletiano, qui maximum serpentem in Africa peremit liberata puella, quæ eidem in Prædã deuota fuerat. Theologi nonnulli existimant fictitium esse nomẽ, sub quo veteres Christi, Ecclesiam à Satanæ tyrãnide liberãtis, imaginem & passionis meritum proposuerunt.

Géphyra, vrbs Bœotiæ: eosdem & Tanagræos esse aiunt. Steph.

Gephyræi Phœnices, qui cum Cadmo in Græciam venerant, è quorum genere fuêre Harmodius & Aristogiton, Athenas literas intulisse dicuntur.

Gephyrote, vrbs Libyæ. Steph.

Gergobina, Gallię ciuitas, Boiorum metropolis, vulgò *Moulins en Bourbonnois*. Cæl. lib. 7. bell. Gall.

Gergouia, oppidum Auernorum in monte positum. Hodie, *Clermont en Auuergne* vocatur.

Gera, i. ruminatio, siue peregrinatio, aut certatio, vel conflictus filius Beniamin, Gen. 46. qui 1. Par. 8. Ahara filius Bela filij Beniamin: Pater item Aod, Iud. 3. Pater item Semei viri de cognatione domus Saul. 2. Reg 16.

Gera, arx, à Philippo Macedonum rege expugnata.

Geræa, Lusitaniæ vrbs Ptolem.

Geræstus, vicus quidam à Geraesto Iouis filio, in quo Neptuni templum erat. Steph.

Gerânia, vrbs Phrygiæ: item mons inter Megaram & Corinthum, à quo se præcipitem dedit Ino, cum fugeret Athamantem. Steph.

Gerânthæ vrbs Laconicæ. Steph.

Gerara, id est, peregrinatio, vel certatio, vel conflictus. Metropolis terræ Palestinæ, in qua natus est Isaac, Gene 10. 20 & 26. Ab hac Geraritica regio nomenclaturam sumpsit, 2 Par. 14. quę olim terminus Chananęorum fuit ad austrálem plagam.

Geraræ Γεραραί, vt inquit Pollux, quatuordecim erant mulieres, à Rege Atheniensium constitutæ, quæ sacra secreta Dionysio faciebant, quas solenni hoc adactas à regina iureiurando scribit Demosth. in orat. contra Neæram: Pia, & pura, & munda sum à cæteris immundis, & à viri congressu, & Theognia, & Iobacchea ministro Dionysio ritu patrio, & statis diebus.

Géraia, vrbs Cœlesyriæ, illius quæ Tessarescæ decapolis dicitur. Viros claros inde oriundos Steph. recenset: inde Geraseni, Matth. 8.

Gerastus, filius Mygdonis, à cuius filiabus Parthenopolis in Macedonia dicta est. Steph.

Gerea, vrbs Indica. Steph.

Geren, vrbs, aut vicus Lesbi, à Gerene Neptuni filio. Steph.

Gerénia, vel Gerenus, vrbs Messeniæ, vbi Nestor Pylius educatus est. Steph.

Gergesæi, populi. Gen. 15. Lat. peregrinationi, vel conflictui, vel ruminationi appropinquantes. Gergesæus, filius Chanaan. Gene. 10.

Gergis, vel Gergithus, vrbs Troadis, Stephano. Hinc Gergithes, & Apollo Gergithius.

Gerion. Vide DEABVS.

Germánia, regio Europę latissima, quæ à Gallis, Rhœtis ac Pannoniis Rheno & Danubio fluminibus, à Sarmatis Dacísque, metu mutuo, ac mõribus separatur: cætera ambit Oceanus, latos sinus, & insularum immẽsa spacia complectens. Germaniæ termini ab auctoribus, vt quisque sui temporis rationem sequutus est, adeò variè describuntur, vt triplicẽ quasi Germaniam, secundũ eius ætatem facere videantur: Veterem nempe, mediam & recentem. Veterem vocant Berosianam, quam Rheno, Oceano, Tanai, Põto Euxino, Danubio, eiúsq; accolis circunscribunt. Media erit, quam Tacitus, Ptolemæus & Plinius coætanei ferè cognouerunt: quæ cùm ex ipsis auctoribus satis nota sit, non opus videtur hîc denuò eam describere. Porrò recens Germania, quæ nostra est memoria vsitatior, vltra Rhenum eatenus est extensa, vt omnes fermè Belgas vsque ad Alpes Tridentinas cõtineat. Ita quoque vltra Vistulam Ortũ versus vsque ad Schytas Alanos, quos hodie Lithuanos appellamus, pertinet. Erit eius longitudo ab Iccio portu (vulgò Caletum) vsque ad Lithuaniæ fines: habebitq; latitudinem à mari Germanico & Venedico ad Alpes vsque. Huius regionis incolę Germani dicũtur: cuius nominis rationem ad Romanos authores nõnulli referũt, qui cùm primùm Rhenum deiectis Gallis transgressi fuissent, videntes eos & feritate animorum, & proceritate corporum, colore flauo, forma præterea & moribus, & viuendi ritu Gallis simillimos, Germanos eos, tanquã fratres Gallorum appellarunt. Alij inde Germanos dictos putant, quod peculiari eius regionis ritu, se mutuò sua lingua Germanos, hoc est, fratres consalutarent. Eruditi tamen inter Germanos vocabuli huius etymologiam ex sua potius lingua petendam existimant. Illi enim *Cur*, siue *Ger*, totum dicunt, & *Man* virum: vt Germanos dictos intelligas quasi prorsus viros. Germani ipsi indigenæ existimãtur, quoniam non est verisimile, aliquos Asia, aut Aphrica, aut Italia relicta, Germaniam petiisse,

informem terris, asperam cælo, tristem cultu aspectúque, nisi patria sit. Hinc Germanici, & Germanicani, quæ inter se differunt, sicut Hispanienses ab Hispanis separantur, Sicilienses à Siculis. Nam Germanicani dicuntur milites Romani in Germania militantes, Germanici, qui ex Germania sunt.

Germania inferior, quam omnes ferè exteri (partem pro toto accipientes) vno nomine Flandriam, incolásque Flandros indigetant, non modò Comitatum Flandriæ, verumetiam sexdecim alias ditiones continet, videlicet Ducatum Brabantiæ, Limburgi. Lutzemburgi, & Geldriæ: Comitatum Arteſiæ, Hánoniæ, Hollandiæ, Zelandiæ, Namurci, & Zutphaniæ: Marchionatum sacri imperij, dominia Frisiæ: Mechliniæ, Vltraiectensis, Transisalanæ & Groeningę. De quibus singulis suo loco dictũ est.

Germanica, legio septima, Ptole. Tarraconensis Hispaniæ vrbs.

Germanicea, vrbs, vel regiuncula Euphratesiæ, Stephano.

Germanicus Cæsar, collega C. Fonteij Capitonis, anno ab vrbe 764.

Germanion, xxviii. Hierusalem episcopus, anno salutis 209.

Germanus, Capuæ Episcopus, anno salutis 521.

Germanus, Altissiodorensis episcopus, à Pelagiano errore Britannos ad veram fidem reuocauit, anno salutis 431.

Germara, populi Celticæ. Steph.

Germe, vrbs Hellesponti, prope Cyzicum, quam Herod. Asiæ adnumerat. Steph.

Gerontia, insula ante sinum Leguscum. Plin. libro 4. cap. 11.

Gerra, nomen trium vrbium, quarum vna est in Syria, alia prope Traconitas, alia in felici Arabia. Stephano vrbs est Chaldæorum.

Gerreni populi, 2. Mach. 13.

Gerrus, fluuius Scythiæ septimus ab Istro memoria dignus Herod lib. 4. Steph. locus est & fluuius proximus Borysthenis.

Gersam, filius Mosis Exod. 2. Hebr. Gersom. Lat. aduena ibi, siue peregrinus nominatus.

Gersom, filius Mosis, 1. Parali. 6. 15. 23. Est & alius Gersom de filiis Phinees. 1. Esd. 8.

Gerson, filius Leui filij Iacob. Genc. 46. 1. Paralipom. 6. Lat. exilium eius, vel peregrini mutatio.

Gersinium, vrbs Italiæ, quam Quadratus Gereniam vocat. Steph.

Gerunda, Hispaniæ vrbs Ptolemæo. Vulgò *Girona*.

Gerundensis ager, à Saracenis vastatus. Blond. lib. 2. decad. 2.

Geruſa, Sarmatiæ in Asiæ ciuitas, Ptolem. hodie S. Georgius.

Geryon, onis, siue Geriones, næ, Chrysaoris, filius Hesiodo, trium Hispanicarum insularum rex Baleatidũ videlicet duarum, & Ebusi: quæ res locum fecit poëtarum fabulis, vt Geryonẽ tricorporem fuisse dicerent. Hunc Hercules interfecit, bouésq; eius in Græciam abegit. Sunt qui idcircò Geryonem tricorporem creditum velint, quòd tres fuerint eodem nomine fratres, tanta inter se animi concordia viuentes, vt anima vna regi putarentur.

Gerzi, nomen pagi, 1. Reg. 27. Lat. securis, siue scissor.

Cesan, 1. appropinquans, aut vallis mutationis, siue eboris vel somni, filius Iehaddai, 2. Par. 2.

Geselithrum, Specus, inquit, Turnebus, vnde spirare Aquilonem Plinius dicit, & Geselithrum vocat, duobus diremptum distinctúmque vocabulis, γῆς κλειθρον, id est, terræ claustrum cẽseo vocandum.

Gesodunum, vrbs, in Norico, Ptolemæo, vulgo, *Salburg*.

Gesoriacum, Ptol. oppidum Morinorum nauale. Volunt nõnulli esse illud oppidum, vnde breuissimus est in Angliam traiectus, quod vulgò Caletum vocant.

Gessem, i. appropinquatio, regio Ægypti, vbi Iacobus patriarcha cum suis habitauit liberis, quam nonnulli (vt Hieronymus in Hebraicis quæst. author est) Thebaidem vocant. Genes. 43.

Gessur, i. vallis aspectus, aut vallis bouis, siue vallis murus, aut pons. regio Syriæ, 2. Reg. 3. 1. Paral. 1. & 3.

Gessuri, regio Syriæ, quæ & Gessur. Deut. 3. Ios. 13. 1. Reg. 27.

Gessus, Ioniæ fluuius, Plinio & Straboni, qui regionẽ omnem circa Gessum Panoniam nominant.

Geta, Cæsar, consul, collega Plautiani anno ab vrbe 955.

Getæ, populi in Scythia Europæa. Appianus Dacos appellat. Strabo verò lib. 7. Getas à Dacis ita distinguit, vt Getæ sint, qui ad Pontum in Orientem vergunt: Daci, qui in oppositum latus spectant versus Germaniam, & ad Istri fontes, quos olim Dauos vocatos nõnulli volunt. Ex quo apud Athenienses Dauorum & Getarũ seruilia nomina in vsu maximè fuerunt. Ælius Spartianus scribit Getas dictos fuisse, qui postea Gotthi appellati sunt.

Geticus, a, um. vt Humus Getica.

Geth, i. torcular, ciuitas Palæstinæ à Roboam cõstructa. 2. Par. 11. Vnde Ionas Propheta, 1. Reg. 6 & 17. 4. Reg. Quæ aliàs Anthedon, item & Agrippa, Volaterrano lib. 11. dicitur.

Gethaim, torcularia, ciuitas ad quam fugerunt Berothithæ interfectores Isbosethi. 3. Reg. 4.

Geth. hepher, ciuitas in tribu Zabulon. Ios. 19. Lat torcular fodiens, vel explorans, siue confundens, aut exprobrians.

Gethæi, populi, Ios. 13. 2. Reg. 15. Lat. torcularia.

Gether, filius Aram. Genes. 10. Ab hoc Acarnanij

nij siue Carij (vt refert Hieronym. in quæst. Heb.) originem traxere. Vide Iether.

Getheum. Vide CRANAE.

Géth-remmon, nomen ciuitatis. Duæ autem fuerunt, altera data tribui Dan, Iosue 19. altera tribui Manasse. Ambæ autem Leuitis postea assignatæ Ios. 21 lat. torcular mali punici, aut torcular excelsum.

Gethsemani nomen vallis quæ est ad radices montis Oliueti. Matth. 26. Marc. 14. lat. vallis pinguedinum, aut vallis olei.

Gethussa, vrbs Libyæ. Stephan.

Geta, regio Getarum in Thracia.

Getuli, Africæ populi, & Libyæ, primi omnium ex Punicorum Annalium fide Africam tenuerunt, asperi incultique: quibus cibus erat caro ferina, atque humi pabulum vti pecoribus. Hi neque moribus, neque lege aut imperio cuiusquam regebantur: vagi, palantes quò nox coëgerat, sedes habebant. Salust. in Iugurth. Vide GETVLIA.

Gezer, ciuitas, 2. Regum 5. Eadem quæ & Gazer dicitur. lat. præscissio, siue diuisio, aut sententia.

Gezeron nomen ciuitatis, 1. Mach. 1.

Gezez, filius Caleb. 1. Paral. 2. lat. tondens, aut vellus, siue transitus.

G I

Giah, nomen loci, 2. Reg. 2. in tribu Benjamin: pro quo interpres vertit Vallis.

Gibel. Vide GABALA.

Gibelini & Guelphi, duæ quondam fuere per Italiam factiones, anno nimirum Christi 1240. quæ odio exitiali inter se digladiabantur. Earum autem origo tale dicitur initium habuisse. Cùm Fridericus II. Imperator in Italiam proficisceretur, excommunicatus est à summo Pont. Lustrans verò singulas ciuitates, facilè deprehendit, qui propensum erga se haberent animum. Qui igitur ei fauebant, illos vocabat Germanico nomine, Gibelinos: eos verò, qui aduersum à se habuerunt animum, appellauit Guelphos. Horum vocabulorum ratio est incerta. Hinc tandem varia & multiplicia scelerum genera, in plurima subsecuta sunt secula. Hanc historiam Munst. lib. 2. cap. 3. fusè, latéque scripsit.

Gibalij, populi ciuitatem Gebal in Syria habitantes: de qua Psalm. 82. Ezechiel. 27. 3. Reg. 5.

Giblim, hebr. lat. Termini, vel confinia, aut terminus maris.

Gideroth, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. lat. muri, siue maceriæ, aut sepes.

Gidica, vxor Comminij Laurentini, quæ dum Comminium priuignum maximè deperiret, neque tamen ad concubitum posset inducere: se suspendit. Dositheus apud Plutarch.

Giezi, id est, vallis visionis, aut vallis pectoris famulus Elisæi, 4. Reg. 4.

Gigantes, Telluris filij, excelsissimæ staturæ, & dracones pedibus, in deorum perniciem procreati, vt superis scilicet bellum inferrent, Iouémque de cœli possessione deiicerent. Macrob lib. 1. Saturn. cap. 20 Gigantes nihil aliud fuisse credit, quàm hominum quandam impiam gentem, deos negantem, & ideò existimatam deos pellere de cœlesti sede voluisse. Horum pedes in draconum volumina desinebant: quod significat, nihil eos rectum cogitasse, totius vitæ eorum gressu atque pro in inferna vergente. Physici verò interpretantur Gigantes spiritus esse terræ inclusos, qui dum exitum non inueniunt, fractis interdum altissimis montibus vi erumpunt, & frusta ipsa quasi in cœlum eiaculantur. Hos poëtæ in campis Phlegræis cum diis congressos fabulantur, sed partim Iouis fulmine, partim Apollinis & Dianæ telis confixos cecidisse, al óque sub Ætna monte, alios sub Mycone & Lipara insulis sepultos esse: nonnullos etiam in Tartarum detrusos impietatis suæ pœnas luere.

De Gigantum autem origine variæ sunt priscorum opiniones. Alij namque illos Titani & Terræ filios fuisse scribunt, alij ex sanguine Tiranorum à Ioue interfectorum è terra esse natos aiunt. Hesiodus ex sanguine cœli, amputatis illius à Saturno viribus, genitos esse dixit. Iosephus verò in Antiquitatibus Iudaïcis, contendit eos ex dæmonum coitu cum mulieribus fuisse procreatos: cui quidem opinioni & Lactantius, ex sacra historia argumento sumpto, adstipulari videtur. Sed D. Augustinus, cæteríque recentiores Theologi rectè istam reiiciunt opinionem, quòd dæmones cum mulieribus verè coire posse, prolémque aliam suscipere, impossibile sit.

Gigantum autem vrbs maxima fuit Enos circa Libanum montem, qui vniuerso dominabantur orbi, ab occasu solis ad ortum. Isti vastitate corporis ac roboris confisi, inuentis armis omnes opprimebant, libidiníque inseruientes, inuenerunt papilliones, & instrumenta Musica, omnésque delitias. Manducabant homines, & procurabant abortus, in eduliúmque præparabant: & commiscebantur matribus, filiabus, sororibus, & masculis, atque brutis, ac denique nihil erat sceleris, quod non admitterent, religionis ac Dei contemptores. Berosi. lib. 1.

Gigantum esse Libyæ gentem quandam Eudoxus Cnidius refert, qui ex floribus, quos plurimos, & odoratissimos apud eos sponte sua tellus producere solet, arte quadam optimum adeò mel conficere dicuntur, vt non multum ab apum melle distare videatur. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 77. Hinc Giganteus, a, um.

Gigantis, vetus nomen Arcadiæ. Stephan.

Gigonus, vrbs Thraciæ iuxta Pallenem, à Gigone Æthiopum rege dicta, quem Diony-

sius vicit. Hanc Artemidorus Ephesius Gigonipem vocat.

Gihon, fons in occidentali Dauidicæ ciuitatis parte, 3. Reg. 1. 2. Paral. 32. Lat. pectus, aut eductio, vel exitus, siue vallis gratię vel mãsionis.

Gilda, vrbs Libyæ. Stephan.

Gildo, rex Africæ, Mascezelis fratris sui filios necauit. Is in Italiam fugiens, ab Honorio copias accepit, cum v. M. pugnatorum fraternas copias deleuit: ipsiusque Gildonis, à fuga retracti, velo galeam, quibus mandatum erat, fregere. Pompon. Oros. libr. 7. cap. 56. Diacon. lib. 13. Blond. lib. 1. dec. 1.

Galigambæ, populi Libyæ. Stephan.

Gilimeres, Vandalorum rex, anno ab vrbe 1287.

Gilippus, dux à Lacedæmoniis ad Syracusanos cum auxiliaribus copiis missus.

Gillus, exul Tarentinus, Herodoto. Hîc quum Persarum exploratores à piratis captos pecunia sua redemisset, & ad Darium reduxisset, iussus eo nomine petere quicquid vellet, hoc vnum petiit, vt regis opera in patriam reduceretur.

Gilo, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Iosue 15. 2. Regum 15. Lat. exultatio, siue reuolutio, vel transmigratio, aut reuelatio.

Gilonitæ, habitatores ciuitatis Gilonis.

Gimbrate, Sycionitarũ rex, anno ab vrbe 1109.

Gimera, vrbs à Q. Fabio occupata, anno ab vrbe 456. Liu. lib. 10.

Gindanes, populi Libyæ, qui solo Loti arboris fructu victitant. Stephano. Apud hos vxores multis pelliceis fimbriis adornantur. Nam cùm ducant pulcherrimum à plurimis adamari, à singulis quibus sui copiam faciunt, fimbriam vnam exorant, eóque argumento ostendunt quot habuerint amatores, Herod. lib. 4.

Gindara, vicus iuxta Antiochiam: incolæ Gindarenses, vel Gindari. Stephan.

Gindes, fluuius qui per Dardanos fluens, ingreditur Tigrim.

Gineth, pater Thebni, 3. Regum 16. Lat. hortus, vel protectio.

Gingla, oppidum Comagenes, non procul ab Euphrate fluuio, Plin. lib. 5. cap. 24.

Ginglymote, vrbs Phœniciæ. Stephan.

Gion, vel Geon, fluuius qui apud Ægyptios Nilus vocatur, in Paradiso oriens, vniuersam circuit Æthiopiam. Quo nomine etiam vocatus est mons in Iudæa, apud quem Salomon in regem vnctus fuit.

Gippus, Romanus vir, qui simulabat se dormire & stertere, quò faciliùs eius vxor mœcharetur: vnde natum adagium videtur Ciceroni in quadam epistola ad Fabium Gallum, Non omnibus dormio. Author Lucillius apud Beroaldum.

Girim, mons apud Garamantas in quo nasci gemmas, vetustas testata est.

Gisibertus, Lotharingiæ dux, anno salutis 913.

Gisla, Lothatij Lotharingiæ regis filia, Godefridi Northmannorum regis vxor. Æmil. libro 3.

Gisulphus, Salerni princeps, anno salutis 1048.

Gisulphus, Apuliæ Comes, Beneuentum cœpit anno salutis 1052.

Gisumar, Vandalorum rex, anno ab vrbe 1098.

Gitta, vrbs Palæstinæ. Stephan.

G L

Glabrio, consul cum Vlp. Traiano, anno ab vrbe 845. quo tempore Domitianus imperator dominum & Deum se appellari iussit. Cassi. Eutrop. lib. 9. Sueton. in Domitia.

Glabrio, Cos. cum Hamullo, anno ab vrbe 904.

Glabrio, Consul cum Antonino Commodo, anno ab vrbe 938.

Glabrio, Consul cum Valerio Maximo, anno ab vrbe 1008.

Glãfira, Archelai Cappadocum regis filia, Archelai Iudæorum principis vxor, anno ab vrbe 762.

Glandómyrum, Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Ptolemæus vulgò hodie, *Mondauedo.*

Glanicus, amnis Italiæ, qui & Lyris appellatur, in cuius ripa templum fuit Maricæ Nymphæ Minturnensis.

Glanis, fluuius Cumæ, à quo Glanis vel Glanus, piscis dicitur. Est & Iberiæ fluuius, & tertius Italiæ iuxta Tiberim fluuium. Stephan.

Glanum, Saliorum ciuitas in Gallia. Ptolem. vulgò, *Gap.*

Glaphyræ, vrbs Thessaliæ, à Glaphyra conditore, Magnetis filio. Homerus. Est & vicus Ciliciæ, à Tarso versus occidentem triginta distans stadiis. Stephan.

Glaphyrus, notissimus adulter, Iuuenalis tempore, de quo is Satyra 6.

Vxorem ducis, de qua citharœdus Echion,
Aut Glaphyrus fiat pater.

Nomen deductum est à festiuitate & elegantia, quam Græci, γλαφυρότητα, dicunt.

Glarona, Heluetiæ ciuitas, vulgò, *Glaris*, altissimis cingitur montibus, ab Ortu Vranorum montana, ab occasu autem Suiærorum montes attingit. A Septentrione olim clausa fuit muro extenso per transuersum vallis à monte ad montem. Confœderauit se reliquis Heluetiis anno M. CCCLII.

Glauci, tribus, in Lycia est, à Glauco horoë dicta: Gentile, Glaucodemus.

Glaucia, oppidulum Ioniæ. Stephan.

Glaucias, medicus fuit in anatome cadauerum exercitatissimus, Cæl. lib. 16. cap. 29.

Glaucópis, habens oculos cæsios. Quo nomine dicta est Pallas, quæ à Latinis dicitur Cæsia, à calore cæli quasi Cælia. Diodorus scribit aërem nominatum esse Palladia: & ideò dici Glaucopin, quoniam aër glauci, hoc est viridis fit aspectus.

Glau

assecłæ, Mercurij comites. Vide CHARITES.

Gratianopolis, Gallicè, *Grenoble*, ciuitas Galliæ Narbonẽsis in Delphinatu, quam Ptolemæus Accusum vocat lib. 2. c. 10. tab. 3. Europ. Gularone item olim vocata, nunc autem Gratianopolis, quòd eam Gratianus imperator restaurarit, auxerit, propugnaculisque munierit.

Gratidia, nomen mulieris Neapolitanę vnguentariæ ac maleficæ, quam Horatius in Epistolis Canidiam nominat.

Graucasum, Caucasum nominarunt, quod Scytharum lingua significat niue candidum.

Grauionarium, Germaniæ vrbs, Ptolem. Vulgò *Bamberg*.

Grauiscæ, Ptolemæo, castellum in Tuscia, quod hodie montem altum vocant: ita dictum ab aëris grauitate, vulgò, *Montalto*.

Gregórius LXII. Romanorum episcopus, anno salutis 595.

Gregórius II. Romanorum episcopus LXXXVIII. anno salutis 731.

Gregórius III. Pontifex LXXXIX. anno salutis 752. Æmil.

Gregórius IIII. XCVIII. Romanorum episcopus, anno salutis 827.

Gregorius V. Saxo, Romanorum Pontifex CXL. à Romanis eius electionem nequaquam approbantibus, minis & maledictis vrbe pulsus anno salutis 995. Hic Gregorius sanctionem fecit de electione imperatoria & electoribus, quę in hũc vsq; diẽ obseruatur. Blõ. li. 3. deca. 2.

Gregorius VI. Romanorum Pontifex CXLIX. anno salutis 1046. schismatis tempore.

Gregórius VII. Romanorum Pontifex CLVIII. Ildebrandus dictus, anno salutis 1074.

Gregorius VIII. Romanorũ Pontifex CLXXIIII. anno salutis 1187.

Gregorius IX. Romanorum Pontifex CLXXIX. an. salutis 1226.

Gregórius X. Romanorum Pontifex CLXXXV. anno salutis 1271.

Gregórius XI. Romanorum Pontifex CCI. anno salutis 1370.

Gregórius XII. Rom. Pontifex CCV. anno salutis 1407.

Gregórius, Nazianzenus episcopus, anno salutis 371. vir sanctitate & eloquentia clarus, libros multos scripsit, qui etiam hodie extant.

Gregorius, ortus ex Cæsarea Ponti, Origenis discipulus, cuius fama in vniuerso terrarum orbe viget, qui cùm esset adhuc Laicus, plurima edidit signa, languores curando, dæmones per epistolas expellendo, paganosq; sermonibus & operibus sibi subiugando. Fuit ergo Gregorius antiquus iste, discipulus Origenis: & alter Nazianzenus, fratérque Basilij, fuitque alius Gregorius Alexandrinus, Arianus. Sozomen. lib. 8. c. 8. hist. trip.

Gresinus, vrbs Chersonesi. Steph.

Grestónia, regio Thraciæ iuxta Macedoniam, Castronia quondam dicta.

Griffo, Caroli Franci filius. In eum Pipinus eius frater exercitum duxit. Æmil. lib. 2.

Grimoaldus, Pipini filius, Dagobertũ Sigisberti secundi filium fidei suæ post mortem patris eius commissum interfecit, vt Austrasiæ regnũ, cui præerat pupillus, sibi vendicaret. Hic tandem fluxu sanguinis correptus periit.

Grona, ciuitas ab Henrico Germaniæ rege capta. Vuitich. lib. 1.

Grónia, vrbs Phocidis. Steph.

Gronij, Hispaniæ populi ad Durium amnem, Pomponius lib. 3. Plin. & Silius.

Grossiõni, gens Arabica, per Asiam instigante Babylonico Soldano, Christianos varie afflixerunt. Demum sepulchrũ Dominicum summa ignominia & vastitate defœdarunt. Blon. lib. 7 Æmil. lib. 7.

Groninga vel Gruninga, vrbs inclyta & Frisiæ metropolis à fundatore Gruno, anno ab vrbe 374. sic appellata. Eũ alij Troianum, alij Francum Anthenoris regis Franciæ fratrem fuisse existimant, qui domestici dissidij causa fratrem relinquens, in occidentalem Frisiam deuenit, & ibidem ciuitatem hanc suo nomine insignẽ, ædificauit annis 377. ante Christi natiuitatem. Nullis tũc muris cincta, sed propugnaculis ligneis, immissis in terram palis fistucationibus, quasi consepta fuit. Mœnibus autem, fossis ac turribus contra hostiles insultus validè munita est anno 1110. Ciuitas nunc est opulenta, & frequenti populo instructissima, multis abundans aquis, artes in ciuitatem per canales deducti. Habet status, leges, dominium & iurisdictionem peculiarem, cum multorum pagorum confœderatione. Præcelsis templorum turribus & magnificis, priuatorum hominum ædificiis inclarescit. Sub Dominio hæreditario ducum Burgundiæ.

Gruno Dux Phrysiæ, Sicambrorum regis frater anno ab vrbe 375.

Gryllus; Xenophontis filius, qui pro patria fortiter pugnans, occubuit. Huius laudes & epitaphia multi scripsere. Aristoteles.

Grynêa, vrbs Troadis. Steph.

Grynêum, oppidum Mycenorum. Strab. libro 13. in quo templum Apollinis & locus vaticinãdi peruetustus, templum autem candido marmore sumptuosum erat, in quo ipse Apollo colebatur, vnde & Grynæus appellatur.

Grynæus, cognomen Apollinis, inditum à Gryneo nemore iuxta Clazomenem Asiæ ciuitatẽ, in quo Apollo colebatur. Seruio, Gryneum nemus est in finibus Æolidis, Apollini consecratum. Dictum est autem hoc nemus à Grynio vicino oppidulo. Strab. lib. 13.

Grynéus, nomen vnius ex Centauris.

Grynia, vrbs Ætoliæ in confinibus Ioniæ.

Grynus, siue Grynni, opidulum Mycenæorum, vbi Gryneus Apollo colebatur.

Gual

Gualterus, Athenarum dux appellatus, x. mensibus Florentiæ tyranidem obtinuit, anno salutis 1345. Blond.

Guarimarus, Salerni princeps Northmannus, à suis interfectus est anno salutis 1049.

Guel, filius Machi, princeps tribus Gad. Num. 13. lat. redemptio Dei, siue exaltatio Dei.

Guido Lusignanus, Cypri rex, anno salutis. 1192.

Guido Lusignanus, Hierosolymorum rex, anno salutis 1184.

Guido Nouellus, Florentinorum dux, anno salutis 1260.

Guido Petramala præsul Mediolanensis, Ludouico Bauaro imperatori ferream coronam imposuit, anno salutis 1327.

Guido, Cremensis, Octauiano defuncto, imperatoris iussu in Papatu est suffectus, anno salutis 1164. Blond. Plat.

Guilielmus Rufus, Guilielmi filius, xxii. Anglorum rex, anno salutis 1089.

Guilelmus, Henrici 1. Anglorum regis filius, à patre Northmanniæ Dux designatus, anno salutis 1115. Polyd.

Guilelmus, Siciliæ rex, Beneuentana suburbia quædam occupauit, quem anathemate Papa percussit, anno salutis 1553.

Guilelmus, Scotiæ rex an. salutis 1166.

Guilelmus Gonzaga, Rhegij vicarius anno salutis 1140.

Guelphorum factio in Italia suborta, an. salutis 1240. Blond. lib. 7.

Humnilda, vxor Asmundæ regis Danorum, quę mariti in pugna interfecti mortem adeò ęgrè tulit, vt sibi ipsi manus violentas intulerit. Author Saxo Grammat. lib. 1. hist. Danicarum.

Gunas, locus in Syria, vberis & fœcundi soli, vnde nomen ei. Steph.

Gundabundus, Vandalorum rex, Christianorum hostis in Arianam hæresim fideles pœnis inducere conatus est, anno salutis 486. Procop. libro 3.

Gundicarus, Burgundiorum rex, anno ab vrbe 1118. Diaco lib. 14.

Gundisaluus, Sanctij comes, an. salutis 954.

Gundobaldus, Burgundiorum rex, Italiam per saltum Domussulæ intrauit, ex Comensibus & Taurinis ac Sporedienſibus præda onustus domum redit, anno ab vrbe 1243. Blond. lib. 3.

Guni, filius Nephthali. Genes. 46. 1. Paralip. 7. lat. hortus, siue protegens.

Guntianus, Clotarij Francorum regis filius, Aurelianenſium rex, an. ab vrbe 1318.

Gur, Cliuus montium Ieblaam. 4. Reg. 9. lat. Catulus siue habitatio, aut collectio vel timor.

Gur-baal, nomen loci, 2. Parali. 26. in quo Arabes habitauerunt. Eadem quæ Gerara. lat. Catulus idoli, vel dominantis.

Gurgenes, Iberorum rex, ad Romanos, eo quòd Gabaces fidem CHRISTI eũ abnegare volebat cogere, confugit, anno salutis 526. Proc.

Gurges, Cognomen Q. Fabij Rulliani filij, à deuorato patrimonio illi impositũ. Macrobius.

G Y

Gyarus, ri, vel Gyara, ræ, insula maris Ægæi, vna ex Sporadibus, in quam Romani noxios suos deportabant. Idem numero plurali, Iuuenal.

Aude aliquid breuibus Gyaris & carcere dignum.

Gyas, vir Troianus Æneæ comes.

Gygæus, Lydiæ lacus, stadiis quadraginta à Sardibus distans, qui postea Colonus dictus est. Propert. lib. 3.

Lydia Gygæo tincta puella lacu.

Hom. in fine Catalogi Pli. lib. 5. c. 29. Gygæum stagnum appellat.

Gyge, ancilla fuit Paryſatis reginæ Persarum & matris Cyri. Plut.

Gygemerus, monticulus non longè à Thessalia.

Gyges, gigas centimanus, & Cœli & Terræ filius & frater Briarei. Ouid. 4. Tristium.

Centimanúmque Gygen, semibouémque virum.

Gyges, fuit quidam Lydus, cui cùm Candaules, Lydiæ rex, vxorem suam nudam ostendisset, illa id ægrè ferens, Gygen ad necem eius impulit, sesēq; cum regno illi tradidit. Herodotus lib. 1. Cice. lib. 3. Offi. Hinc ille Gyges (inquit) inducitur à Platone: qui cùm terra discessisset magnis quibusdã imbribus, in illum hiatum descendit, æneúmque equum (vt ferũt fabulæ) animaduertit, cuius in lateribus fores essent: quibus apertis, hominis mortui corpus vidit magnitudine inusitata, annulúmque aureum in digito: quem vt detraxit, atque ipse induit (erat autem regius pastor) tum in consilium pastorum se recepit. Ibi cùm palam eius annuli ad palmam conuerterat, à nullo videbatur, ipse autem omnia videbat: idem rursus videbatur, cùm in locum annulum inuerterat. Itaque hac oportunitate annuli vsus, reginæ stuprum intulit, eáque adiutrice regem dominum interemit: sustulit quos obstare arbitrabatur: nec in his facinoribus eum quisquam videre potuit. Sic repentè annuli beneficio rex exortus est Lydiæ. Hæc Cic.

Gyges, viri nomen apud Virg. lib. 9.

Principio Phalarim & succiso poplite Gygen
Excipit.

Gyges, formosi pueri nomen apud Horat. 2. Car.

Luna mari Cnidiúsve Gyges.

Gyges Lydius, omnium primus in Ægypto picturam inuenit. Plin. lib. 7.

Gyges, Lydiæ fluuius.

Gylacea, Illyriæ ciuitas, à Gylace Corinthio, à quibus Apollonia.

Gylippus, vir Lacedęmonius, bello strenuus, qui Athenienſes multis bellis, multísque cladibus affecit. Tibul. lib. 4.

--- non magni potior sit fama Gylippi.

Gylo. Vide GILO.

Gymnésiæ, duæ insulæ (non vna, vt quidam volunt) iuxta mare Tyrrhenum: aliàs Baleares dictæ, & populi Baleates, quod Græcè sonat funditores, quoniam fundatu iactibus se exercent. Dicti sunt Gymnesij, quòd æstate nudi degãt. Steph Inuenio & Gymnetas pro Gymnesiis. Vide BALEARES.

Gymnetes, populi Æthiopum, Nygritis & Pharusis vicini. Plin. lib. 5. cap. 8.

Gymnosophistæ, Philosophi Indorum, sic dicti, quòd nudi incederent: nam σοφιστὴς, sapiens dicitur, & γυμνὸς, nudus. Pli. li. 7. c. 2. ait ab exortu ad occasum perstare, cõtuentes solem immobilibus oculis, feruentibus arenis toto die alternis pedibus insistere. Hi frigora niuium & æstus flammæ citra dolorem perferunt. Fertur Alexandrum Macedonem ad eos accessisse, dixisséque, Petite quodcunque vultis. Qui responderunt, Ca nobis immortalitatẽ, quam præcæteris optamus. Quibus ille ait, Cùm ego sim mortalis, immortalitatem nemini præstare possum. Si ergo (inquiunt) mortalem teesse cognoscis, cur non contentus patriis sedibus omnibus infestus totum orbem subiicere conaris? Cicer. Tusc. quæst lib. 5. Augustinus lib. 15. de Ciuit. Dei.

Gynæconomi apud Athenienses conuiuia inspiciebant, & numerus vocatorum an se esset secundum legem inquirebant. Gynæcocosmi autem numero viginti, præfecti fuerunt mulieribus, qui in parum modestas animaduerterunt, & mulctas earum inscribentes exposuerunt in platano in Geramico. Pollux.

Gynæcopolis, ciuitas Phœnicum, & alia Ægypti Steph Plin. lib. 5. cap. 9.

Gynæcolimes, id est, mulierũ portus circa Phædaliam est, inter Anaplum & Leosthenium. Steph.

Gyndes, Assyriorum fluuius maximus secundum Euphratem. Is cum Cyri impetum venientis cõtra Babylonios interciperet, & quidam ex militibus summè dilectus regi eius moliens transitum, rapacitate fluuij absorptus esset, rex iratus, amicum vlcisci statuit, iurans eum, qui tam præclarum equitem vorauisset, mox vix tincturum genua mulieris. Nec pergendo segnior bellum cum flumine gessit, & totis copiis per magnas deductum fossas in XLVI. alueos dispertiuit. Seneca lib. 3. de Ira.

Gypseis, insula Aethiopiæ. Steph.

Gyrtõ, vrbs Thessaliæ & Perrhæbiæ, quam Homerus Gyrtonam vocat, à Gyrtone Phlegya fratre, qui eam condidit. Steph.

Gytheum, oppidum Laconicæ, quod Hercules & Apollo, depositis eo loci simultatibus, communi opera cõdiderunt, omnium maritimarum rerum Lacedæmoniis receptaculũ. Hinc Gytheates.

Gyzantes, populi Africæ, apud quem etiam Gyxantes reperitur.

H A

HAba, filius Comer filij Heber. 1. Paral. 7. lat. absconsio, vel dilectio, aut Syriacè, peccatum vel absconsio.

Habacuc, nomen Prophetæ.

Habac. 1. lat. luctator.

Haber, filius Baria, filij Aser, filij Iacob. 1. Paral. 7. Iudic. 4. vir Cinæus. lat. socius, aut particeps, siue incantator, aut liuor.

Habessus, Lyciæ ciuitas, quõdam sic dicta: deinde Antiphellus. Plinius libro quinto capit. vigesimo septimo.

Habia, nomen viri, 1. Esdr. 2. lat. absconsio Domini, aut dilectio Domini, aut debitum vel obligatio Domini.

Habis, Hispaniarum rex, qui barbarum populũ primitus docuisse boues aratro domare fertur, vt ait Trogus.

Habor, fluuius, 4. Reg. 17. & 18. 1. Paral. 1. lat. Socius aut particeps, siue incantatio aut liuor.

Habsanias. pater Ieremiæ filij Iezoniæ. Ierem. 35. lat. debitum clypei Domini, siue dilectio, vel absconsio clypei Domini.

Habundantius, consul cum Theodosio August. anno ab vrbe 1140.

Haceldema, nomen agri, pecuniis illic, quibus CHRISTVM vendiderat Iudas proditor, empti in sepulturam peregrinorum, qui hodie monstratur in Aelia ad australem plagam montis Sion, Hieronymus in locis Hebraic. Mart. 27. Act. 1. lat. ager sanguinis.

Hachamoni pater Iesbaan. 1. Paral. 11. Pater Iahiel, 1. Paral. 27. lat. sapiẽs vel sapientiss. aut hamus numerationis vel muneris, siue expectatio muneris.

Hachelai, Pater Athersutha. 2. Esdr. 10. lat. expectans Dominum, siue hamus Domini.

Hachila, collis in sorte tribus Iuda ad desertum Ziph, in quo latuit Dauid, 1. Reg. 23. & 26. arcẽ habens natura munitissimam, olim ab Herode extructam, Mesida nomine, 1. Reg. 23. & 26. lat. spes in ipsa aut hamus in ipsa, siue palatũ, vel dulcedo in ipsa.

Hacoc, ciuitas, 1. Paral. 6. quæ eadem esse videtur quæ aliàs Hucuca dicitur in tribu Nephthali, Iosue 19. lat. Sculptor aut scriba, aut legislator.

Hacupha, nomen viri, 1. Esdr. 2. lat. præceptum aut sculptura.

Hacus, nomen viri, 2. Esdras 5. latinè spina, vel æstas, aut tædium, siue vigilia, vel finis.

Hadad, filius Ismaelis, Gen. 25. 1. Par. 1. lat. acutus, vel gaudens.

Hadali pater Amasa, 2. Par. 28. lat. cessatio, vel defectus.

Hadassa, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. lat. nouitas aut mensis.

Hadid

Hadid, ciuitas, 2. Esdr. 7. & 11. Lat. acutus, siue gaudens.

Hadingus, rex Dauorum fuit, qui præ dolore quem ex morte Hadingi Suconum Regis conceperat, suspendio propriis manibus inducto vitam finiuit. Author Saxo historicus.

Hadrach, ciuitas, Zach. 9. Quidam Syriam fuisse putant. Hieronymus in locis Hebr. terram Damasci credidit. Lat. acumen siue gaudium teneritudinis, vel cubiculum tuum.

Hadramitani, Siciliæ populi. Plin. lib. 3 cap. 8.

Hádria, masculi. gen. pro sinu maris, seu pro ipso mari Hadriatico. Lucan. lib. 5.

Sonat Ionio vagus Hadria Ponto.

Hádria, fœ. ge. oppidum ad Ferrariam nunc demersum, ad XXXV. lapidem, vulgò, *Ari*. Ab eo Hadriaticum mare nomen accepit.

Hádria, Romanorum colonia, arduo in colle sita, ex qua Hadrianus imperator originem duxit. Sunt qui hoc nomen, non aspirent. Vide ADRIA & ATRIA.

Hadrianópolis, vrbs à Maomethe capta, vbi regiam sedem statuit, anno salutis 1402. Egnat.

Hadriel, id est, grex Dei, aut ablatio Dei, siue priuatio Dei, gener Saülis, maritus Merob. 1. Reg. 18.

Hadsi, nomen loci, 1. Reg. 24. Lat. nouitas aut mensis, aut vnius munus, vel nouum munus.

Hæbubes, insulæ quinque inter Caledonium quæ hodie Scotia dicitur, & Thulen insulam. Solin. A Caledoniæ promontorio, Thulen petentibus bidui nauigatio est. Excipiunt Hæbubes insulæ quinque numero.

Hædui, Vide HEDVI.

Hæmodes, Lyciæ mons. Pom. li. 1. Hemodes per e, insulæ sunt septem in Oceano Germanico.

Hæmon, vir quidam fuit, qui Rhodopen filiam pro coniuge habuit. Ambo tamen, diis incestum vindicantibus, in montes sunt conuersi. Ouidius in Ibin.

Hæmon, iuuenis Thebánus, qui Antigonem Oedipi & Iocastæ filiam tanto prosecutus est amore, vt cùm eam Creontis iussu occisam intelligeret propter sepulturæ honorem, quam fratribus impertiuerat, doloris impatientia ad tumulum eius iugulari. Propert. libro secundo.

Hæmónia, Vide ÆMONIA.

Hæmus, mons est Thessaliam à Thracia diuidens, dictus ab Hemo Boreæ & Orythiæ filio. In huius montis vertice erat Martis domicilium, in radicibus verò amœna illa loca quæ Græcis Tempe dicuntur.

Hærennius: nomen viri ab hærendo dictum.

Hæres, nomen deæ, cui veteres post acceptam hæreditatem, rem diuinam faciebant. Festus.

Habab, siue Agaba, nomen viri, 2. Esdr. 1. Lat. locusta.

Hages, vnus ex adulatoribus Alexandri, qui primus vnà cum Cleone Siculo viuenti Alexandro diuinos honores tribuit, cúmque nóua potheosi dignum prædicauit. Cæl. plura.

Haggia, filius Merari. 1. Par. 6. Lat. festiuitas vel solennitas aut gyrus Domini.

Hágiõ, locus Scythiæ, vbi Æsculapi celebratur.

Hai, id est, Aceruus, vel coaceruatio, ciuitas Amorrhæorum trans Iordanem supra Iericho sit iuxta Bethauen, ad orientalem plagam oppidi Bethel, non longè ab eo distans, Iosue 7. & 12. Cuius regem suspenderunt filij Israël, Ios. 8. Hæc Isaiæ 10. Aiath appellatur: Hieronymus in locis Hebraicis Agai quoque appellat. Huius mentio habetur etiam Genes. 12. Ierem. 49. Ios. 12. 1. Esdr. 2.

Hala, fluuius. 4. Reg. 17. & 28. Lat. Dolor, siue infirmitas maxillæ, siue principium humilitatis, vel teneritudinis.

Halaa, altera vxor Ashur. 1. Par. 4. Lat. infirmitas, siue rubigo.

Halak, mons in Syria, cuius nomen aliis diuidentem, aliis verò leuem, id est, limpidum seu lubricum significat Iosue, 11. 17.

Halacoméne. & Halacomenæ, tam singul. quàm plurali numero, siue Halalcomenium, ciuitas in Bœotia, vnde Minerua Halalcomedina cognominata est, quod in eo loco coli solita sit. Vide ALACOMENE.

Halæ Æxonides, pars tribus Cecropiæ. Steph.

Halæ, oppidum Bœotiæ. Est & è regione Mazetis & Ciliciæ ciuitas. Item Hale, ἁλῆ, vicina Argius: ἅλικος κτῆμα, in Cilicia: & Halice regio, ἅλικος χωρίον, iuxta Augustam, & mons eiusdem nominis.

Halæa Minerua, dicta est ab Halæo quodam Tegeate, qui Mineruæ templum extruxit, quo consumpto igni Tegeatæ sumptuosius postea construxerunt: quos cùm deuicisset Augustus imperator prælio Actiaco, dentes apri Calidonij qui in eo templo erant, quique vlnæ longitudinem vincebant, Romam transtulit. Paus. & Palæph.

Halæus Apollo dictus à Philoctete, qui cùm finè suis erroribus vellet statuere, Apollini Halæo templum construxit. Palæph. libr. primo.

Halæsus, Agamemnonis filius ex Briseide, aut (vt alij malunt) ex Clytemnestra, quem aiunt cum illa sensisse contra patrem, & postea patria pulsum in Italiam venisse, atque apud Massicum Campaniæ montem consedisse, & tanquam Troiani nominis hostem, Turno aduersus Æneam fauisse. Virg. lib. 10. Æneid. Ouid. libr. 4. Fast. author est, ab hoc Helæso Falisços originem accepisse.

Halaródij, populi circa Pontum, Stephan.

Halcath, ciuitas in tribu Aser, data Leuitis, Ios. 19. quæ & Helcath dicitur. Ios. 21. Lat. portio, siue diuisio, aut leuitas, siue lubricatio.

Halcyon, Ceyx (inquit Seruius) filius Luciferi, habuit vxorem Halcyonem: à qua dissuadente cùm isset ad consulendum Apollinem de

ſtatu regni, naufragio periit. Cuius corpus cũ ad vxorem delatum fuiſſet, illa ſe præcipitauit in pelagus. Poſtea miſeratione Thetydis, conuerſi ſunt ambo in aues marinas, quę Halcyone. Vide ALCYONE.

Halcyone. Vide ALCYONE.

Halei, maritima vrbs Laconicæ. Steph.

Halęius campus. Vide ALEIVS.

Halęſina, Siciliæ ciuitas, Cic. act 5 in Verrem.

Halęſius ager in Epiro, vbi ſalcopioſus ſit. Stephanus.

Halęſius, fluuius & mons non longè ab Ætna, vbi Proſerpina flores legebat in horto cum aliis virginibus. Columella.

Halęſus Faliſcorum conditor fuit. Ouid.

Argiua eſt pompæ facies Agamemnone cæſo,
Et ſcelus & patrias fugit Halęſus opes.
Iamq; per erratis profugus terraq; mariq;,
Mœnia fœlici condidit alta manu.
Ille ſuos docuit Iunonia ſacra Faliſcos,
Fit mihi, ſit populo ſemper amica ſuo.

Halhul, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. dolor, ſiue principium doloris vel immunditiei, aut expectatio doloris, vel prophanationis, ſiue obſtetricatio doloris.

Halia, Nympha marina, Nerei & Doridis filia ἀπὸ τοῦ ἁλὸς, hoc eſt à mari dicta.

Halia, eadem quæ Theſſalonica.

Haliacmon, fluuius Macedoniæ, ad quem ducebant quæ volebant candida naſci. Plin. lib. 33. cap. 2. aliàs Halialmoni, aliàs Aliacmon, & lib. 4. cap. 10.

Haliartus, Straboni lib. 9. vrbs Bœotiæ, ab Haliarto Therſandri filio condita. Steph.

Halica, nomen mulieris.

Halicarna. Vide CHALCIS.

Halicarnaſſus, Cariæ ciuitas, Argiuorum colonia in qua Mauſolei quondam nobiliſſimum opus extabat, clara Herodoto, Heraclito poëta Callimachi ſocio, & Dionyſio hiſtorico, qui res Rom. Strabonis temporibus ſcripſit. Regia olim regum Cariæ fuit, Iſthmus aliàs dicta Dio. lib. 17. & Strab. lib. 14.

Halcyæ, vrbs Siciliæ. Steph.

Halicyrna, vicus Acarnaniæ. Steph.

Halimẽda Nympha. Vide DAMASCVS.

Haliſzon, fluuius.

Halizónes, populi Paphlagonum, ſic dicti, quòd vndique mari circundentur. Tortelius. Steph. hos populos inter Myſiam, Cariam & Lydiã habitaſſe ſcribit, ex Ephoro: & ita dictos videri tanquam ἁλαζόνες, quod diuitiis ſuperbirent, Vide CHALIBES.

Halmyris, lacus ambitu LXIII. paſſ. ex Danubio natus ſupra Iſtropolin, de quo Plinius lib. 4. cap. 22.

Halone, inſula Propontidis ante Cyricum oppidum habens eiuſdem nominis. Plin. li. 5. c. vlt.

Halóneſos, inſula Æuæi maris prope Thraciam quam aliquando omnibus, qui mares erant, cæſis, tantùm fœminæ tenuiſſe dicũtur. Mela lib. 2. Strab. lib. 14. Ob hanc inſulam Philippus & Athenienſes inter ſe contenderunt. Eſt & alia Ioniæ. Steph.

Haltius campus. Vide TRAGASAE.

Halus, ciuitas Achaiæ & Phthiotidis, Parmeniſcus aliam facit Malliacam Achilli ſubditam, aliam Proteſilao. Steph. Incolæ Halei, Haluſij vel Halij dicuntur.

Haliætus, proprium viri, qui mutatus fuit in auẽ ſui nominis. Ouid. Metamorph.

Halyattes, Lydiæ rex, pater Crœſi, qui ab eo Halyatticus cognominatur Hor. lib. 3. Car.

Halys, fluuius in Thauri montis radicibus naſcens, Cappadociæque, Syriæ ac Paphlagoniæ agros irrigans, & tandem contra Aquilonem in Euxinum mare ſe euoluens, Crœſo fatalis. Ouid. 4. de Ponto.

Hama, pugil nobilis apud Saxones, qui tamen ſatis infeliciter pugnauit cum Starcathero altero pugile iam ſene. De quibus Saxo lib. 6.

Hamadryades. Vide DRYADES.

Haman. Vide AMAN.

Hamathæus, filius Chanaan. Geneſ. 10. 1. Paral. 1. à quo Hamath vrbs, quam Macedones Epiphaniam nuncupauerunt, alij Antiochiam, vt nõ nullis placet. Mihi videtur eſſe vrbs tribus Nephthali, quæ Emath dicitur: à qua circumiacens regio ſic dicta eſt. Lat. indignatio, ſiue color, aut murus, ſiue vter, vel lagena.

Hamaxa, regio Bithyniæ. Steph.

Hamaxa, ſydus, quod nos Septẽtriones dicimus à figura poſituráque ipſa, quia ſimile plauſtri, videtur. Gel. lib. 2. cap. 21.

Hamaxámpeus, pars fluminis Hypamis, qui cum fonte Xampeo amaro cõmixtus eſt. Tortel.

Hamaxantia, pars tribus Hippothoontidis. Stephanus.

Hamáxia, ciuitas Atticheæ Ciliciæ, Stephan. ex Strabone.

Hamâxitos. Vide AMAXITOS.

Hamaxobitæ, vel Hamaxobij, populi Sarmatiæ in Europa, qui quia pro ſedibus plauſtra habent, ſic dicti ſunt. Pompo. lib. 2. Græcis enim ἅμαξα, plauſtrum dicitur. Ptolemæus Hamaxobios nominat. Vadianus Melæ interpres, eos eſſe credit, quos hodie alibi ſitos Polonĩ Moſcouitas nominant, corrupto vocabulo.

Hamburga, maxima inferioris Saxonię vrbs, nomẽ habet ab Hammone, qui eam inſtaurauit, vnde Latinè Hammonis burgum, F. Irenico dicitur. At Alb. Crãtzius ab Hama inſigni pugile, nomen accepiſſe exiſtimat, qui à Starcatero Dano gigante hoc loci ante vrbis ędificationem occiſus perhibetur. Aquis eſt inſtructiſſima & ad mercaturam ſitu admodum opportuno, & Anglorum frequentatione hodie celeberrima. Mœnibus, foſſis, vallo, diuitiis & incolis nihil Hamburga cultius, nihil munitius videri poteſt.

Hamdan, filius Disan filij Seir Horræi. Genes. 36. qui 1. Para. 1. dicitur Hamran. Lat. cupiditas, aut calor iudicij.

Hamer Doringiorum rex anno salutis 669.

Hamilcar. Vide AMILCAR.

Hammodira oppidum inter Ægyptũ & Æthiopiam, iuxta se habens fontem bituminis. Pli. lib. 6. cap. 29.

Hammon, Tritonis, Noæ nepotis, filius, rex fuit Asiæ, qui Rheam accepit in vxorem. Beros. lib. 4.

Hammonis Iouis fons, interdiu frigidus, noctibus feruet. Plin. lib. 2. cap. 103. Vide Ammon.

Hammon, Iouis cognomen, qui in arena putatur inuentus, quæ Græcè hoc nomine ἄμμος appellatur: cui cornua affiguntur arietis, à genere pecoris inter quod inuentus est. Festus.

Hamon, ciuitas, Ios. 19. 1. Paral. 6. in tribu Nephthali. Lat. calor, aut Sol, vel ira eius.

Hāmoth-dor, ciuitas, Ios. 21. quæ de tribu Nephthali, non solùm Leuitis, imò etiam profugis homicidis pro tutissimo asylo est assignata. Lat. indignatio, vel calor. generationis, aut pilæ vel sphæræ siue habitationis.

Hamram filius Disan, filij Seir Horræi, 1. Para. 11. qui Genes. 36. dicitur Hamdan. Lat. Asinus, vel lutum, aut vinosus.

Hamuel, filius Masma. 1. Par. 4. Lat. calor, siue ira Dei, aut viderunt Deum.

Hamul, Filius Phares filij Iudæ. Gen. 46. 1. Par. 2. Lat. pius siue misericors.

Hamullus, Consul cùm Glabrione, anno ab vrbe 904.

Hanan, filius Maacha. 1. Par. 11. Filius Sizac. 1. Paralip. 8. Filius Asel filij Elasa, 1. Paralip. 8. & 9. 2. Esd. 7. & 8. Filius Legedeliæ, Hiere. 35. 1. Par. 4. Lat. gratiosus, vel pius, siue misericors, aut donans.

Hanameel, filius Sellum patruelis Ieremiæ Propheræ, Iere. 32. Lat. gratia ea Deo, siue misericordia vel donum à Deo.

Henaneel, nomen turris Ierosolymæ. 2. Esdr. 3. Ierem. 31. idem quod Hanameel.

Hanani, pater Iehu prophetæ. 3. Reg. 16. 2. Par. 16. Nehem. 12. Lat. gratiosus, aut donans, vel pius siue misericors.

Hanania, siue Hananias, pater Selemiæ patris Ieriæ, Iere. 27. Pater item Sedeciæ principis, Iere. 36. Filius Zorobabel filij Phadaia. 1. Par. 3. & 8. Nomen prophetæ, Ier. 28. Etiam hoc nomine vocabatur ille qui cum Daniele prophe ta à Nabuchodonosore in captiuitate enutritus fuit, cui præpositus eunuchorum, Sidrach nomẽ imposuit. Dan. 1. Lat. Gratia, misericordia vel donum Domini.

Hanapis, fluuius Scythiæ. Herod.

Hanathon, ciuitas in terra Zabulon. Ios. 19. Lat. gratiæ vel misericordiæ donum.

Hanes, ciuitas Ægypti. Isai. 30. Lat. gratiæ vexillum, siue gratiæ tentatio vel fuga, aut gratiæ miraculum.

Haniel, filius Olla, 1. Par. 7. Filius Ephod, princeps tribus Manasse. Num. 14. Lat. gratia siue misericordia aut requies, vel donum Dei.

Hanni, nomen viri. 2. Esd. 12. Lat. afflictus, vel respondens, vel pauper.

Hannibal. Vide ANNIBAL.

Hanno Carthaginensis, Philippi Macedonis tẽporibus, qui Carthagine priuatis opibus potens, tegnũ adfectans, & in filiæ nuptiis principes ciuitatis veneno necare, prodito à ministris consilio frustra cogitans, alia adgressus via, seruitia concitauit, quibus incautam vrbẽ opprimeret: quo etiam ciuibus prouiso ac vitato periculo, ipse demum in castellum munitum sese recipiens, Afros, Mauro rúmque regem amauit: captus postremò, ac primùm virgis cæsus, deinde effossis oculis, ac manibus crucibúsque fractis, cruci affixus est, ac in cognatos omnes etiam animaduersum. Trog. lib. 12.

Hanno Carthaginensis, Agathocli cum triginta millibus Pœnorum obuius factus, conserta pugna occisus est. Trog. lib. 22.

Hanno, factionis Barchinæ, qui cùm optima cõsuleret Carthaginẽsibus de pace, nequaquam exauditus est. Liuius in primo & vltimo de bello Punico.

Hanon, filius Naas regis filiorũ Ammon. 2. Reg. 10. 1. Par. 9. Lat. misericors, vel donans, aut requiescens.

Hanones, Belgicæ populi.

Hanum, nomen viri. 2. Esd. 3. idem quod Hanon significat.

Hapham, filius Hir. 1. Par. 7. Lat. thalamus vel lectus, aut tegmen eorum.

Hapharaim, ciuitas in tribu Zabulon. Ios. decimo nono. Lat. fodientes, aut explorantes, siue confundentes.

Haphra, qui & Apries, Ægypti rex, regnauit annis xxxv. anno ab vrbe 143.

Haphsiba, mater Manasse, 4. Reg. 21. Lat. voluntas mea in ea.

Happhim, filius Machir. 1. Par. 7. Lat. cooperti, aut thalami, aut lectus maris.

Harad, siue Harada, nomen fontis, siue loci in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Sepher. Iud. 7. Num. 33. Lat. stupor aut tremor.

Haraia, pater Eziel. 2. Esd. 3. Lat. calor, aut ira Domini.

Haraldus, xv. Anglorum rex, Goduini filius, Tosto fratri regnum inuidens, Haraldum Norueguæ regem, spe regni prædaéque, in fratrem commouit: classe instructa Anglia applicuit: prælio commisso, occubuit ipse & Tosto, anno salutis 1067.

Harã, ciuitas Mesoporamiæ, à Charra Syriæ fluuio, in qua habitauit Thare, Gene. 11. 12. 27. 28. & 29. De qua & 4. Reg. 19. Isa. 37. Eze. 27. Dicitur & Chanaan à Græcis, Act. 7. Est & nomen viri

viri.1.Para.2.lat.ira,siue irascens,aut libertas.

Harbon, apud Celtas regnauit, anno ante conditam vrbem 897.

Harbona, nomen eunuchi, Ester 1. lat. destructio, siue gladius eius nunc, aut siccitas eius nunc,siue ira ædificantis vel intelligentis.

Harcalo, veneficus fuit, qui leones impunè attrectabat manibus.Sylu.lib.1.

Harcalo non pauidus fœtas mulcere leænas.

Hareph, nomen viri. 2. Esdr. 7. Nehem. 10. lat. hiems, siue opprobrium, vel adolescentia.

Hares, nomen montis in quo sita est Aialon. Iudic.1 3.Esd.8.lat.Sol,aut testa.

Hareth,nomen villæ ad Occidentem.1.Reg.22. lat sculptura,aut libertas.

Harhur, nomen viri. 1. Esdr.2.lat.calefactus aut arefactus,aut ira albedinis,vel foraminis aut libertatis.

Harim,nomen sacerdotis.1.Paral.24.1.Esdr.2.10. lat.destructus,aut rete,vel dicatum.

Hariph,filius Hur.1.Paral.2.idem quod Hareph.

Harma,ciuitas in tribu Iuda & Simeon.Ios.15.1. Reg.30.Ios.19. Iud. 1.dicitur Sephath.lat.destructio, siue anathema, aut rete, siue dicatum, scilicet Deo.

Harma,vrbs Bœotiæ Tanagricæ: est etiam tribus Atticæ pars. Stephan.

Harmata,vrbs Indica.Stephan.

Harma oppidum,ab Euentu ita vocatum. Cùm duces,qui Polynicem secuti sunt, conuiuium agerent, quædam aquila descendens, telum Amphiarai in sublime tulit,móxque dimisit: id autem humi fixum, in laurum versùm est. Quo in loco cum postridie dimicarent, Amphiaraus vnà cum curru absorptus est. Ibíque oppidum hac etiam ætate vocatur Hamma, id est,currus. Plutarch. Parall.

Harmatites,ciuitas quædam.Stephan.

Harmatus, tuntis, ciuitas seu promontorium è regione vrbis Methymnæ, à qua Harmatopolitæ dicti sunt.

Harmatopolitæ, populi sunt Asiæ in sinu Elaitico, ita dicti ab Harmatunte vicino promontorio. Plin. libr. 5.cap.30.apud Strab.hoc promontorium vocatus Hermatus, per e;litteram in prima syllaba.

Harmodius & Aristogiton Tyrannicidæ à Lœna insigni meretrice tam fideliter & vnicè adamati sunt,vt illa, ne illorum conspirationem retegeret,torta, linguam dentib.præroſam in tyranni os expuerit. Plin.lib.7.c.23. Plut.Dem.

Harmodotus, poëta quem sæpè citat Plutarch.

Harmonia,Martis & Veneris filia,Cadmi vxor, cui Vulcanus pulchrũ, sed exitiale monile dedit, eò quod ex coniugis adulterio fuisset prægnata.Ouid.lib.4.Metam.Vide CADMVS.

Harmonia,Gelonis,filia, Themistij vxor.

Harmonides, Troianus,quem teste Hom.lib.5. Iliad.præcipuo quodam amore Minerua dilexit, ideóque nihil eum fugit,quod fabrili arte effici posset. Is inter alia quæ fabrefaceret naues illas Alexandro ædificauit,quæ fuerunt malorum omnium, quæ Troianis contigerunt caput: pernicioſas quidem ac mortiferas, vel cæteris Troianis, ita ipsi ædificatori, quia Deorum monita non intellexisset.

Harnapher, filius Supha filij Helem.1.Paralip.7. lat.ira tauri, siue ira crescens.

Harodi,ciuitas.2. Reg.23.lat.stupefactus vel iræ aut caloris abundantia.

Haromaph,filiꝰ Iedaia.2. Esd.3.la.anathema oris.

Haroseth, ciuitas quæ iuxta Iosephum libr. 5. Antiq. Iud. super paludem Samachonitidem sita est,Iudic.4. lat.artificium, vel aratio, vel testa,aut silentium, vel surditas.

Harpagium,oppidum iuxta Parium,apud quod Ganymedem puerum Phrygũ raptum Græca fabulositas ausa est asserere. Vadã.Steph.Harpagia numero multitudinis, locum esse scribit circa Cyzicũ, vnde raptus sit Ganymedes.

Harpagus, dux Cyri, inferiorem Asiam subegit anno ab vrbe 207.

Hárpalice, mulier Thrax, Lycurgi filia, venationibus dedita. Hæc cùm patrem senem à Getis captum sensisset, collecta confestim multitudine, celeriùs, quàm de fœmina sperari potuerit illum armis & robore liberauit. Virgil.lib.1.Æneid.

Hárpalus,nomen prædonis. Cic.lib.3.de Natura deorum,Hîc diis illudebat quòd in tanta fortuna tam diu viueret.

Hárpalus, ab Alexandro fugitiuus, Athenas traiecit. Plutarchus in vita Phocionis.

Hárpalycea, ciuitas Phrygiæ à Gordiotichitis condita. Stephan.

Hárpalyce, Virgo quędã fuit,quæ quũ Iphiclum ardentissimo amore deperiret, spreta dolore animi confecta, interiit, à qua & canticum quoddam Harpalyce dicebatur. Turnebus.

Hárpasa,oppidum Asiæ, oppositum fluuio Harpaso,Plin. lib. 5.cap.29.vbi cautes stat horrenda vno digito mobilis: eadem si toto corpore impellatur,resistens, idem Plin.2.cap.45.

Harpe, pes, ensis fulcatus, quo Mercurius vsus fertur in occidendo Argo illo centoculo, & Perseus in amputando Medusæ capite. Harpedophorus Mercurius dictus est, quod Harpe, id est, hamato gladio vsus esset in Argo necando,Ouid.5.Met.

Harpocrates, simulachrum in sacris Isidis & Serapidis erat, quod digito labiis impresso, admonere videbatur, vt silentium fieret. Hunc Ægyptij silentij deum, esse volebant. Reuera autem Græcus philosophus fuit Harpocrates, cuius eruditio ac præcepta eò maximè tendebant,vt silentium præciperet, & omnibus rebus anteponeret. Hinc reddere Harpocratẽ(vt monet Erasmus in Adagiis)prouerbialiter dictum est, pro silentium imponere.

Harpyia,vrbs Illyriæ iuxta Encheleas. Stephan.

Harpyiæ, Ponti & Terræ filiæ, vt ait Seruius, vnde in insulis habitant, partem terrarum, partem maris tenentes: dicta ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν, id est, à rapiendo. Volatiles vultu virgineo, manibus vncis. Alij dicunt eas Neptuni filias, qui ferè prodigiorum omnium pater est, nec immeritò. Nam secundum Milesium Thaletem, omnia ex humore procreantur: vnde est, Oceánumque patrem rerum. Alij autem dicunt Harpyias, filias Thaumantis & Electræ. Has Virgilius tres esse dicit, Ælo, Ocypete, Celæno, quarum posteriorem Homerus Podargen vocat, & ex ea Zephyrum ventum, Achillis equos, Balium videlicet & Xanthum genuisse dicit. Hesiodus tantùm duas nominat, Ælo videlicet & Ocypeten. Vide CALAIS, ZETHVS, & PHINEVS. Virgilius lib. 3. Æneid.

Hatsa, nomen viri. 1. Esdr. 2. Lat. idem significat quod Harosethi.

Harudes, populi Transrhenani sunt, in Galliam Celticam circa fines Sequanorum ac Heduorum ab Arioniſto Germanorum rege transportati: Gall. *Ze païs à l'enteur de constance.*

Harus, pater Messalemeth matris Amon regis Iuda. 4. Reg. 21. lat. incisus, siue aureus, aut sollicitus, siue trituratus.

Hasaba, filius Zorobabel filij Phadaiæ 2. Paralip. 3. lat. numeratio, siue æstimatio, vel agitatio Domini, siue artificium Domini, aut festinatio, vel silentium in Domino.

Hasabia, filius Amasiæ, 1. Paral. 6. Princeps Leuitarum, 2. Paral. 35. 1. Paral. 25. numeratio, aut cogitatio, &c. Domini.

Hasadias, filius Zorobabel filij Phadaiæ. 1. Paral. lib. 3. lat. misericordia Domini.

Hasaël, rex Syriæ. Vide AZAEL.

Hasar-moth, filius Iectan. Gen. 10. lat. atrium, vel fœnum mortis.

Hasar-suhal, ciuitas. 1. Par. 4. Hæc & Haser-sual appellatur. Ios. 16. lat. atrium vel fœnum vulpis aut semitæ.

Hasar susim, ciuitas, 1. Paral. 4. quæ & Hasersusa, lat. atrium vel fœnum equorum.

Hasasom-thamar, oppidum, quod & Engaddi dicitur. Genes. 14. 2. Paral. 20. lat. glarea, vel lapillus commutationis, aut diuisio, siue sagitta palmæ.

Hasbadana, nomen viri, 2. Esd. 8. lat. festinans aut cogitans iudicium suum.

Hasdrubal, Vide ASDRVBAL.

Hasebia, filius Merari. 1. Par. 9. lat. numeratio vel agitatio aut æstimatio siue artificium Domini.

Hasebna, nomen viri. 2. Esd. 10. lat. numeratio siue festinatio intelligentis aut ædificantis.

Hasebnia, nomen viri. Nehem. 9. lat. numeratio siue silentium, vel festinatio filij Domini.

Hasebonias, nomen viri. 2. Esd. 3. idem quod Hasebnia.

Hasem, nomen viri. 2. Esd. 7. lat. silentium vel festinatio eorum.

Haser-gadda, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15. lat. atrium hœdi eius, vel fœlicitatis eius.

Haserim, ciuitas in dorso montis Seïr inter Ægyptum & Chananæam, in qua Hauim, id est, Hæuei gigantes habitarunt, ad Caphthiorim expulsi, Deut. 2. Ios. 13. aliàs Haseroth, vt quibusdam videtur, appellata. lat. atria, siue vestibula, aut sagitta excelsa.

Haseroth, nomen eremi, per quam transierunt Israëlitæ, ascendentes in terram Chanaan ex Ægypto, Deut. 1. Numer. 13. & 33. lat. atria siue vestibula.

Haser-sual, ciuitas in tribu Iudæ & Simeonis, Ios. 19. quæ 2. Paral. 4. Hasar. suhal dicitur, lat. atrium vel fœnum vulpis, aut semitæ vel pugilli.

Haser-sua, ciuitas in tribu Simeonis, Iosue 19. quæ & Hasar-susim. lat. atrium aut fœnum equi.

Hasim nomen viri. 1. Paral. 7. lat. tacentes, siue festinantes, aut silentium, vel festinatio matris.

Hasom nomen viri. 1. Esd. 10. lat. silentium vel festinatio eorum.

Hasor, ciuitas regni Iabin Chananæorum regis: quæ & Hersom dicitur, quam solam Iosue incendit, Ios. 11. Reg. 12. 4. Reg. 15. quæ principatum tenuerat inter omnia regna Amorrhæorum, Ios. 11. & 12. Fuit vna in tribu Iuda, Ios. 15. Alia in tribu Nephthali Ios. 19. vbi regnauit Iabin. Iudic. 4. 3. Reg. 44. Reg. 15. lat. atrium aut fœnum.

Hasra, pater Thecuæ patris Sellum mariti Oldæ prophetidis, 2. Paral. 34. qui 4. Reg. 22. dicuntur Araas. lat. defectus siue deficiens.

Hassemon, ciuitas tribus Iudæ Ios. 15. lat. legatio, vel acceleratus numerus, vel festinata portio, aut silentium numeri vel portionis.

Hassub, filius Exricam. 1. Paral. 9. lat. æstimatus vel numeratus, siue cogitatio aut artificium.

Hasta, oppidum in extremis Italiæ finibus circa Lapygium promontorium. Plin. libro 3. capite 1.

Hasub, nomen viri. 2. Esd. 11. Idem quod Hasub.

Hasum, nomen viri. 1. Esd. 2. 1. Esd. 8. lat. silentium aut festinatio eorum.

Hasupha, nomen viri. 1. Esd. 2. lat. exhausta, vel nudata.

Hathah, filius Othonel. 1. Paral. 4. lat. timor aut contritio.

Hatil nomen viri. 1. Esdr. 2. lat. peccati vlulatio.

Hatipha, nomen viri. 1. Esdr. 2. lat. Rapina, siue peccati coma, aut reliquiæ.

Hatita, nomen viri. 1. Esdr. 2. lat. peccati declinatio.

Hatius, filius Semeiæ filij Secheniæ, 2. Paral. 31. 1. Esd. 8.

Esd.8.Nehe.19.& 12.Lat.Peccatũ derelinques.

Hato,Maguntiæ olim episcopus fuit, cuius quidem tempore, maxima grassabatur in terris fames.Videns igitur ille pauperes inedia & fame premi, conuocauit in horreũ plurimos & concremauit eos.Hæc enim crebro vsurpabat verba:Non differunt,inquit,hi à muribus, qui frumentum comedunt,ad nihilum vtiles. At Deus tantam tyrannidem inultam non dimisit.Præcepit namque muribus, vt cateruatim istum inuaderent,ac die noctúque affligerent, atque viuum deuorare festinarent. At ille in turrim se recepit,putans se tutum fore à morsibus murium,quod tamẽ ei minimè profuit. Nam venerunt mures innumeri per Rhenum flumen natantes, executuri iudicium Dei iustum,quòd miser agnoscens,tãdem inter mures interiit, cuius quoque nomen parietibus ac tapetis prorsus abraserunt. Similem, magísque horrendam historiam legere poteris infrà,in verbo Polonia, vbi & rex & regina atque eorum liberi à muribus cõsumpti sunt. Munst.lib.3.Cosm.

Hauoth-iair,villæ Iair LX. in Hermon monte & Galaad, quas expugnauit Iair filius Segub, Num.32.Siue nomen regionis, quæ & Bassan dicitur,Deut.3.Lat.oppida illuminationis, vel annuntiationis luminis.

Hazael,nomen viri,3.Reg.19.2.Par.22.Successor Ben-adad in regnum Syriæ,4.Reg.8.Amos 1. Lat.videns Deum.

Hazia,nomen viri.2.Esd.11.Lat.videns Dominũ.

Hazir, nomen viri,2.Esd.10.Lat.porcus,vel reuersus.

H E

Hebal,filius Iectan,Genes.10. Est & mons vltra Iordanem in terra Chanaam, non longè ab Ierichonte, in quo altari constructo posuit Moses maledictiones.Ioseph.lib.4.ca.6. Anti. Iud.Deut.11.& 27.Lat.aceruus vetustatis, siue aceruus defluens.

Hebe,filia Iunonis,absque patre,& dea iuuentutis,de cuius ortu huiusmodi refertur fabula: Apollinem, cùm Iunoni nouercæ conuiuium in patris sui domo parasset,inter alia lactucas agrestes ei apposuisse:qua eũ Iuno auide comedisset,cùm antea sterilis esset,prægnans effecta est,peperitq; Heben,quam postea Iupiter ob formæ elegantiam poculis suis præfecit.Verùm cum Ioue apud Æthiopas cœnante,Hebe pocula illi administrans, pérque lubricum minus cautè incedens,cecidisset,reuolutísque vestibus obscœna supertis nudasset,ab officio est amota, eiúsque loco Ganymedes subrogatus.Hæc Seruius.Homerus autem ex Ioue eam cõceptam esse tradit,neque omninoab officio remotam,sed cæterorum deorũ pincernam fuisse. Ganymedem verò solius Iouis.Hęc postremò Herculi nupsit in deorũ numerum relato,cuius etiam precibus abducta Iolaum Iphici filium florenti ætati restituit.Ouid.lib.9.Metam.

Hoc illi dederat Iunonia muneris Hebe. &c.

Cicero,lib.1 Tusculan.quæst.Quo pacto inquit.Hebe Iunonis filia dicitur?quoniam è fe liciſſima aëris temperie omnia herbarum arborúmque genera pullulant & pubescunt. Nã quomodo sine parente Ioue vel nasci vel Iunonis filia esse poterit?nulla est aëris tẽperies quam nõ efficiat ætheris calor ex motu, cùm omnis inferiorum corporum actio ex agitatione superiorum proueniat.Qui enim potest aër aliquid ad ortum euocare, nisi solis ætherεáq; regionis calore concitatus istud ipsum efficiat?Quippe cùm litigium & amicitia nõ solum principia sint ortus & interitus rerum, vt sapiens credidit,verùm etiam omnia nata conseruent: quibus suas vires æquè impertiuerint. Martis soror Hebe dicitur, quoniam vbertas rerum omnium,& fertilitas agrorum ex eiusdẽ aëris temperamento oriatur,ex quo etiam bella & illorũ omnium deuastationes. Quod autem esis lactucis agrestibus Iuno facta est grauida,quid aliud significat, quàm ex ipsa aëris temperie natum fuisse Heben?Iuno vbi est conuinio accepta ab Apolline in domum Iouis,nimio calore solis exarsit ac ætheris:quare agrestes lactucas, quæ frigidæ sunt comedit,ac fit prægnãs.Hęc aëris temperiem significat,qui vbi plus æquo incaluerit,frigus expetit & symmetriã ad res generandas.Inde nascitur Hebe, quæ iuuentuti tam plantarum quàm animalium præest.Lapsus Hebe,& muneris priuatio denotat, cùm folia deciderunt arboribus,iuuentutem & honorẽ plantis delabi,quæ si cum priore cõditione comparentur,turpes sunt &parum decoræ.Eo tempore, Ganymedes in eius locũ subrogatur,qui nihil aliud quam hyemem significat, quæ dicta est etiam à pluuiis:quare &in Aquarium signum denique Ganymedes conuersus est.Quod Hebe Ioui ministrans Dea iuuẽtutis appellatur, immortalis vitæ vigorem lætum significat. Fingitur etiã vxor Herculis,eo quòd pubertas seu florens ætas coniuncta est cum robore,quod per Herculem intelligitur, propter fortia ipsius facta. De Hebe, multa alia quæ Physices & Ethices considerationem spectãt, occurrunt apud mythologos.

Heber,filius Briæ Gene.46.1.Par.4.7.& 8.Num. 26.Item filius Sale.Genes.10.Luc.1.Filius item Elphaal filij Mehusim.1.Par.8 Lat.socius,aut particeps,vel adhærens, siue incantator, aut liuor.

Hebræi,dicti sunt Iudæi,ab Heber qui fuit abnepos Sem.filij Noe. Et quia in eius familia remansit lingua, quæ priùs humano generi creditur fuisse communis, quum gentes linguarum diuersitate sunt diuisæ, deinceps Hebræa est nuncupata. Ab Hebræus fit Hebrai-

eus,ea,eum,vt lingua Hebraica: Lat. transeuntes,siue irati,aut prægnantes.

Hebri, idem significat quod Hebr. 1. transiens, &c. nomen viri,1. Paral. 24.

Hebrides,Scotici regni insulæ, magnitudine & numero primas tenent. Variè nominantur à Boethio & I. Maiore qui eas descripserunt in historiis Scoticis. Boethius 43 esse ait,quarum prima est Arana (quæ & Botha) Helau & Bothesa. Non procul ab his Aliza,auibus Solandis abundans,maiorum anatum genus id est. Maxima omnium & nominatissima Illa est, frumenti ferax & metalli diues. Mox Cumbra Muláque. Iuxta hos Iona est,regum sepulturis insignis. Deinde Leuissa. Omnium autem postrema est Hirtha,polatè habens eleuationem 63. gradus. In his insulis sunt anseres,illis Clakis dicti (Bernacas quidam vocant) quos Boethius ex mari & lignis putrefactis prouenire affirmat, & non ex arboribus nasci, vt vulgus scriptorum prodit. Etenim, inquit, si lignum in id mare proiicias, temporis tractu primùm in eo vermes excauato ligno nascũtur,qui sensim enatis capite pedibúsque atque alis,plumas postremò edunt, demùm anseribus magnitudine æquales,cùm ad iustam peruenerint quantitatẽ,cœlũ petunt, auium reliquarum more, remigio alarũ per aëra delati. Hebridum incolæ Hibernica lingua vtuntur.

Hebron, ciuitas in terra Chanaan in montanis Iudææ,ciuitas Amorrhæorum, quondã Philisthinorum metropolis. Hæc dicta est & conuallis Mambre, Genes. 13. Num. 13. 1. Paralip. 3 & Arbre, Genes. 23. & Cariatharbe, Ios. 15. Filius item Gaath filij Leui, Exod. 6. 1. Paralip. 2 & 6. Lat. societas,siue participatio,vel adhæsio, siue incantatio,aut liuor.

Hebrona,nomen loci, in quo castrametati sunt filij Israel, Num. 13. Lat. transiens, aut irascens.

Hebrus,fluuius Thraciæ,aureas voluens arenas, in Rhodope monte nascens, supra Philippopolin,& è regione Samothracię insulę in mare Ægeum sese exonerans. Fabulantur poëtæ Orphei caput in hunc fluuiũ proiectum fuisse,cùm à Ciconum mulieribus fuisset discerptus: vnde & Oeagrius dicitur ab Oeagro Orphei patre. Virg. lib. 4. Georgicon,

Tum quoque marmorea caput à ceruice reuulsum
Gurgite quum medio portans Oeagrius Hebrus
Volueret, &c.

Hebrus hodie Mariza dicitur.

Hebrus adolescens Liparæus,quem Neobule amauit. Horat. Carm. lib. 3. ode 12.

Hecale,anus,paupercula, quæ Thesęum adhuc adolescentẽ hospitio susceptt. Huius paupertatẽ Callimachus iusto volumine celebrauit. Hinc natum est prouerbium,Nunquã Hecale fies: hoc est,nunquam te inopia opprimet.

Hecale,Leontidis tribus municipium,Steph.

Hecalius,Iupiter dictus est ab auicula quadam Hec ale nomine,quæ cùm Thesęum quodam tempore comiter excepisset, promisisséque ei se suam ipsius animam Ioui immolaturam, si saluus ex prælio domum rediret: atque anteditum Thesei obiisset, occasionem Theseo dedit,vt in honorem ipsius sacrum Hecalesiũ Ioui institueret, cumque Hecalium vocaret. Palæph. lib. 1.

Hecameda,Arsinoi filia,quę directa Tenedo Nestori in prædam cessit. Homer. lib. 11. Iliad.

Hecate, Iouis & Latonæ filia, soror Apollinis, quæ & Diana dicitur. Huic triplex nomen attribuitur,vnde etiam à Virgilio Tergemina vocatur. Nam in cœlo creditur esse Luna, in terris Diana,& apud inferos Proserpina. Dicta Hecate, Seruio, quòd centum victimis placetur,aut quòd cẽtum annos errare faciat insepultos. Verisimilius tamen videtur Hecates nomen factum esse à masculino ἑκατος quo nomine Græci vocant Apollinem: sicut à Cynthio Cynthia,à Delio Delia, à Phœbo, Phœbe. Dictus autem Sol est Hecatos,ab ἑκας, longè,quòd eminus radios suos ad nos mittat, & quodam medio iaculetur. Hæc & τριπρόσωπος τριπρόσωπος τριπρόσωπος

numero sacrificantium, quia centum Peloponensi vrbs id faciebant.

Hecatombæum, locus circa Dymum in Achaia. Polyb.

Hecatompedum, Epiri vrbs. Ptolem.

Hacatompolis, Cretæ insulæ epitheton, à numero ciuitatum impositum, quæ centum in hac insula fuisse perhibentur, vel Virgilio teste lib. 3. Æneid.

Hecatompolis, quondam Laconica regio cognominata fuit, quòd centum præcipuis & florentissimis ciuitatibus ornata fuerit. Strabo libro 8.

Hecatompylos, Thebes Ægyptiacæ epitheton, à portarum numero, quæ centum in hac vrbe fuisse dicuntur. Iuuenalis,

Atque vetus Thebe centum iacet obruta portis.

Est item eiusdem nominis vrbs in Parthia, teste Stephano, & in Hyrcania, Diodor. item in Libya, ab Hercule constructa.

Hecatonchiros, Briarei siue Ægeonis epitheton, quasi Centimanus. Hîc enim centum habuisse manus & quinquaginta ventres à poëtis fingitur, Plutarch. in eo opusculo quod περὶ πολυφαγίας inscripsit.

Hecatonnesi, paruæ insulæ viginti circa Lesbum ab Hecato Apolline dictæ, qui in illis locis plurimùm colitur.

Hechelias, pater Nehemiæ 2. Esdr. primo. lat. expectans Dominum, siue hamus Domini.

Hectodurum, Rhetiæ oppidum. Ptolem. *Echtal*, Lazio.

Hector, Priami regis ex Hecuba vxore filius, Troianorum omnium fortissimus, ab Achille interfectus: dictus (vt scribit Plato) ἀπὸ τῆ ἔχειν τὴν πόλιν, quòd vrbem contra hostium impetum tenuerit, patriámque seruarit. Eo namque sospite Troia nunquã potuit expugnari. Vxorem habuit Andromachen, ex qua Astyanacta suscepit, quem Vlysses, capta Troia è fastigio turris præcipitauit. Solus Græcos, quemadmodum Achilles solus Troianos, fugabat: ex quibus Protesilaum & Patroclum, aliósque permultos interfecit. Tandem ab Achille interemptus est: à quo etiam bigis alligatus, circum Patrocli sepulchrũ, Troiæque muros tractus est. Tandem eius corpus per duodecim dies insepultum ab Achille seruatum, Priamus auro redemit, idque veteri more honorificentissimè cremauit. Homer. libro 23. Iliados. Virgilius 1. Æneidos.

Ter circum Iliacos raptauerat Hectora muros,
Exanimúmque auro corpus vendebat Achilles.

Hinc Hectoreus: Ouidius in Epist.

Nomine in Hectoreo pallida semper eram.

Hecuba, Priami Troianorum regis vxor, filia Dymantis, Homero, aut (vt Virgilius, Euripidem sequutus, sentit) Cysseï, capta Troia in canem versa. Ouidius libr. 13. Metamorphos. Quam fabulam inde ortam putat Seruius, quòd cùm à Græcis captiua abduceretur, & filij sui Polydori corpus, in mare abiectum agnouisset, quoniam aliter iniuriã vlcisci non posset, Græcos inanibus lacessiuerit cõuitiis.

Hecubæ sepulchrum, Thraciæ promontorium.

Heddai, nomen viri. 2. Reg. 23. qui Huri. 1. Paral. 11. dicitur. lat. laudatio, siue confessio, aut clamor.

Heder, filius Beriæ. 1. Paral. 8. lat. grex, siue defectio, aut priuatio.

Hedetani, Hispaniæ Tarraconensis populi. Ptolem.

Hedonacum, Bœotiæ vicus. Pausan.

Hedones, & Hedoni, Thraciæ populi. Stephan. & Suidas.

Hedrus, Hiberniæ insula. Ptol. *Berdsei*, Candeno.

Hedui, Galli populi, Aruernis finitimi, post Heluetios & Sequanos in occasum vergentes, iuxta quos ex Alpibus fluit Araris: olim Romanorum fratres dicti, quorum hodie loca Burgundiones tenent. Illorum caput Augustodunum erat. Tacitus lib. 3. vulgò. *Le pais à l'entour d'Austun en Bourgongne.*

Hedylium est mons Bœotiæ. Suidas.

Hedymeles. Iuuenalis Satyra 6. *Quo tener Hedymeles.*

Hedyphon, Babyloniæ regionis fluuius, Strabo.

Hedypus, Susianæ fluuius, qui Persarum Asylum præterfluens, in Eulæum illabitur, Plin. libro 6. cap. 27.

Hegaleos, mons Atticæ nemorosus. Stat. libro vndecimo.

Hegemon Charcenus (est autem Charax, Phrygiæ vrbs) versificator, scripsit libellum Leuctricon, Thebanorum, Lacedæmoniorum. Stephano.

Hegesias, Cyrenaicus philosophus, qui tanta eloquentia mala vitæ repræsentabat, vt earum miseranda imagine audientium pectoribus inserta, multis voluntariæ mortis oppetendæ cupiditatem ingeneraret: ideóque à rege Ptolemæo vlterius hac de re dicere prohibitus. Cicero in Orat. & libr. 1. Tuscul. quæst. Alter Magnesius, orator quoque egregius, cuius meminit Strabo.

Hegesippus historiam scripsit Ecclesiasticam quinque libris, quos habemus, à Christo passo ad sua tempora. Suidas.

Hegesippus, poëta comicus: inter fabulas ipsius commemorantur φιλαίτεροι. Athenæus.

Hegesippyle, Holori regis Thraciæ filia, quam Miltiades Athenienssium dux accepit. Tortesius.

Hegesistratus Ephesius, ob tribulis sui necem exul. Delphos perueniens, quemnam locum coleret, consuluit deum: cui Phœbus, Vbi saltantes videret rusticos cum coronis oleagineis. Itaque profectus in Asiam, rusticos eo modo cernens, vrbem condidit Eleam, Pythocles Samius apud Plutarch.

Hegitmatia, Ptolem. libro 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, vulgò, *Lignitz*.

Heidelberga, ad Necarum fluuium sita, Comitum Palatinorum Rheni sedes. Ptolemæo, vti putatur, Budoris. Nomen oppido datum existimant, à Gentium colonia, quæ ante multos annos hic habitasse, multis indiciis conuincuntur. Vocant enim Germani gentilem hominem, Heidem vel à nigrorum vaccinio rum, Teutonicè Heidelber, multitudine. Olim Vangionum imperia subdita fuit Heidelberga. Solum habet rerum omnium ferax. Est & florentiss. gymnasium à Ruperto Palatino multis priuilegiis anno 1346. donatum. F. Irenicus. Vulgò, *Heidelberg*.

Hegla, filia Salpha ad filij Hepher filij Galaad. Num. 26. Lat. festiuitas, aut gyratio eius.

Hela regiuncula Asiæ, Attali regis emporium. Stephan.

Helam, ciuitas, 2. Reg. 10. haud procul à Iordane Lat. exercitus matris vel gentis siue ancillæ: aut dolor seu expectatio matris vel gentis siue ancillæ, vel somnium.

Helba, ciuitas quæ sorte tribui Aser euenit. Iudic. 1. Lat. lac, siue adeps, aut mansit in ea, siue principium vel dolor in ea.

Helcar, ciuitas, quæ de tribu Aser data fuit Leuitis, Iosue 21. Hæc etiam Halcath dicitur. Ios. 9. Lat. portio siue pars, aut leuitas.

Helci nomẽ viri, 2. Esd. 12. Lat. portio, siue lenis.

Helcia, pater Eliacim, 4. Reg. 18. Isai. 22. Est & nomen sacerdotis, 4. Reg. 22. Pater item Ieremiæ Prophetæ, Ierem. 1. 1. Paral. 6. 2. Esdr. 12. Lat. portio, siue lenitas Domini.

Helec, filius Galaad filij Machir filij Manasse filij Ioseph. Numer. 26. Iosue 11. Lat. portio, aut lenitas.

Heled, filius Baana 2. Reg. 23. Lat. mundus, 1. orbis, vel mustela, aut Syriacè rubigo.

Helegeus, inuentor tubæ primus, Palæph. lib. 2. Pausan.

Helei. Vide HELEI.

Helem, nomen viri, Zachar. 6. 1. Paral. 7. Lat. somnians, aut sanans, siue expectatio eorum, aut dolor eorum.

Helemaida, vrbs, Iosue 12. cap. 13.

Helena, æ, siue Helene, es, filia Iouis ex Leda Tyndari Laconiæ regis vxore, quæ à Ioue in cygni formam transmutato compressa, duo peperit ouа: ex quorum altero Helena & Pollux, ex altero Castor & Clytemnestra exclusi fuerunt. Ex his Helena cùm cæteris suæ ætatis fœminis formæ elegãtia præstaret, à Theseo rapta est adhuc virguncula, non multò tamen pòst Castori & Polluci fratribus eam repetentibus, citra iniuriam restituta est, & Menelao vxori tradita: cui & Hermionem filiam peperit. Post hæc fama pulchritudinis eius illectus Paris, contractis aliquot nauibus, in Græciam sese contulit: vbi à Menelao hospitio susceptus, clàm se in amorem Helenæ insinuauit: tandémque absente hospite Helenam rapuit, & in patriam abduxit. Qua tam insigni iniuria commoti Græcorum principes, de bello Troianis inferendo in Aulide Bœotiæ coniurarunt. Nec multò pòst mille cõtractis nauibus in Asiam nauigarunt, multisque expugnatis oppidis, tandem Ilium obsederunt. Quo in bello cùm Paris oppetiisset, Helena Deiphobo fratri eius nupsit. Verùm cùm eò iam res rediisset, vt Græci armis dissidentes ad dolum sese conuerterent, Helena quoque proditionis particeps fuisse putatur, & facem (quod signum aggrediundi negotij inter ipsam & Græcos conuenerat) ex arce sustulit, captáque iam vrbe Menelaum in Deiphobi cubiculum introduxit: eóque interfecto cum priore viro in gratiam rediit.

Helena, insula Atticæ, ad quam appulit Helena pòst captam Troiam: quæ & Macris ob longitudinem dicebatur. Est etiam fons in Chio, in quo se Helena lauit. Stephan.

Helena, alio nomine Cranæ, insula vna ex Sporadibus, adiacens Sunio promontorio tertiæ Atticæ: inde dicta, quòd Paris raptæ Helenæ primum in ea stuprum intulerit.

Helene, insula Ægei magis. Plinius hodie *Macronisso*. Item, Pyrenæis montibus vicinum oppidum, à parte Galliæ. *Elna* hodie Vasæo. Est vrbs in Bithynia, Procop. & in Palæstina: Vtraque ab Helena Constantini matre ædificata. Vicus etiam Atræbatum; apud Sidonium, quem nonnulli hodie *Hesdin*, vocati existimant.

Helenes, Deucalionis & Pyrrhæ filius, à quo Græci Helenes nuncupati sunt.

Helenia regio. Vide HELINI.

Helenius, locus iuxta Canopum. Stephan.

Helenopolis. Vide HELLENOPOLIS.

Helenus, filius Priami ex Hecuba, vaticinio clarus, quem quidam ob id à Græcis seruatum dicunt, quòd loca opportuna ad capiendam patriam ipsis indicasset. Quinetiam euerso. Ilio Pyrrhum à nauigatione prohibuit, cæteris abeuntibus naufragium prædixit. Quamobrem non solùm à Pyrrho seruatus, verum etiam liberaliter habitus est: cúmque ille Oresti Hermionem eripuisset, Andromachem, quam antea iustæ vxoris loco habuerat, Heleno concessit: adiecta etiam regni parte, quam Helenus de fatris sui nomine Chaoniam appellauit: in qua & vrbem ad similitudinem Troiæ condidit, in qua & profugum Æneam hospitio suscepit. Virgil. libro 3. Æneid.

Helenus, Sicambrorum rex, anno ab vrbe trecentesimo nonagesimo septimo.

Helenus, filius Dioclis, Sicambrorum rex, ob inertiam regno se abdicare coactus est, anno salutis 454.

Heleph, ciuitas. Ios. 19. Terminus Nephthali. lat. mutatio, siue transitus, aut perforatio.

Heles, nomen viri, 2. Reg. 23. lat. armatus, siue liberatus, aut nudatus.

Heleuteri, populi inter Celtas, proximi Cadurcis: Cæsar. *Viuarais*, quibusdam.

Heli, nomen sacerdotis illius qui Samuelem vnxit in Prophetam, 1. Reg. 3. pater item Ioseph mariti Mariæ virginis Luc. 3. qui Matt. 1. dicitur Iacob, lat. eleuatio, siue oblatio, aut eleuãs, vel offerens seu pila.

Heliades, filiæ Solis & Clymenes, sorores Phaethontis, quarum nomina sunt Phaethusa, Lãpetusa, & Lampetia. Hæ cùm iuxta Padum montem Phaethontis fulmine deiecti insolabiliter deflerent, in alnos siue (vt alij volunt) in populos versæ sunt, electrum lachrymantes. Vocantur autem Heliades à patre sole, qui Græcis ἥλιος dicitur. Ouid. libr. 2. Metamorph. Eædem & Phaethontiades appellantur à fratre Phaethonte. Virg. Ecloga 6.

Heliæa, iudicium Athenienſium omnium maximum, vt pote ex aliis quatuor congregatum, videlicet 500. & 50. & 200. & 100. Iudices Heliastæ dicuntur.

Helias. Vide ELIAS.

Helice, es, Græco nomine dicitur, quæ à nobis Vrſa maior: ἀπὸ τῆς ἕλικος, hoc est, à circumuolutione, quòd diei noctisque spatio circum polum Arcticum voluatur signum cæleste ad Septentriones.

Helice, oppidum Achaiæ proprię ad sinum Crissæum, maris impetu hauſtum. Plin. lib. 2. cap. 91. Vide ELICE.

Helice. Steph. vrbs Peloponnesi, ab Halica Lycaonis filio, aut Helice & Selinuntis filia. Steph. vrbs item Bœotię, & locus ad mare Euxinum, circa Cappadociam. Orph.

Helicon, mons Phocidis, sinui Crissæo incumbens, non procul à Parnasso, eíque æmulus & altitudine & circuitu: & qui ipse Apollini sacer est & Musis. Hinc Heliconides, & per epenthesin Heliconiades, Musę sunt appellatæ. Dictus Helicõ ab Helicone, qui ibi cũ Cithærone fratre singulari certamine pugnasse fertur.

Heliconius, Neptunus dictus est, non ab Helicone fonte decantatissimo, sed ab Helice ciuitate, vbi positum ei templum erat. Strabo lib. 8. refert totam Helicẽ, vnà cum Heliconij Neptuni templo diluuij instar miserè à fluctibus absorptam, eámque cladem ob iram Neptuni accidisse. Nam cùm Ionas ex Helice profugi legatis sæpiùs missis ab Helicensibus, neque Neptuni statuam, neque sacra impetrare potuissent, iratum Deum proxima hyeme vrbẽ ipsam toto cum loco aquis obruisse.

Heligastus, Sicambrorum vates & sacerdos admirabilis, floruit anno ab vrbe 486. Tritem.

Helenij, populi Thesprotiæ, & regia Helenia. Gẽtile Helenius, Steph.

Helingas, Hispaniæ Tarraconensis ciuitas. Poly.

Heliocopis, nomen Nymphæ

Heliodora, nomen Nymphæ.

Heliodorus, nomen viri. Sophista fuit clarus, cuius etiam extat historia Æthiopica.

Heliodorus rhetor, Adriani Cæsaris temporibus, Imperatori charissimus, & ab eodẽ Magister epistolarum effectus: in quem extat illud Dionysij Sophistæ scomma, Pecuniam & honores dare Cæsar potest, rhetorem efficere non potest.

Heliodorus Eremita, plurimas insomnes fertur duxisse noctes, ieiunióq; septenos continuasse dies. Sozom. lib. 8. ca. 1. hist. trip.

Heliogabalus, Antonini Caracallæ filius, qui ad imperium assumptus fuit matris opera apud Antiochiam. Huius mores impurissimos Lampridius describit. Herodian. lib. 5.

Helionora, siue Leonora, Lusitaniæ regis filia, Romæ cum Friderico Austriæ duce coronata anno salutis 1451.

Heliopolis, Hebr. *On*, hodie *Belbisemes* Arabibus, id est (vt Græcè) ciuitas Solis, ciuitas Ægypti, inter Alexandriam & Coptum, quæ à Græcis, teste Diodoro Siculo, Thebe dicitur. Altera est ciusdẽ nominis in Cilicia, patria Chrysippi Stoici. Solinus. Corinthus etiam olim Heliopolis dicta est. Steph. qui Heliopolim in Phenicia, Thracia & Arabia describit.

Heliotropium, Thessaliæ vrbs. Polyb.

Helis. Vide ELIS.

Heliseus. Vide ELISEVS.

Helisos fluuius Atticæ. Stat. lib. 4. Thebaid.

Helysyci populi Ligurum. Steph.

Helius Cæsareus Neronis adulatione potentissimus fuit, qui Sulpitium Camerinum virum primarium, eiusdémque filium è medio sustulit, crimini dans quòd cùm cognomine hæreditario Pythici dicerentur, in Pythicas Neronis victorias ἐπὶ τῆς ἀμῶν μίτρας impij viderentur. Ex Dione Cassio.

Helius, proprium nomen viri, à sole, qui Græcè ἥλιος dicitur. Plin. lib. 33. cap. 1.

Helixæa insula Hyperboreorum, non minor Sicilia, sub fluuio Cerambica: Insulani Cerambicæ dicuntur, Steph.

Helixus, Cei insulæ fluuius, iuxta Coressum, Str. lib. 10.

Hellanicus, historiographus clarus, anno ab vrbe 250.

Hellas, iadis, latissima Europæ regio, olim disciplinarum omnium nutrix, quæ alio nomine Græcia dicitur. Vide GRAECIA. Dicta Hellas ab Hellene Deucalionis filio Thucyd. libr. 1. Est & flumen Achaiæ.

Hellas, vrbs Thessaliæ, condita ab Hellene, non quidem Deucalionis, sed Phthij filio, & Chrysippi Iri filia. Phthius autem, Achæi filius erat. Est & alia Hellas Cœlesyriæ: Gentile, Hellanicus & Helladicus.

Helle, les, Athamantis regis Thebarum, & Nepheles filia, quæ vnà cum Phryxo fratre nouercales, insidias metuens, cùm accepto à patre ariete aureo Pontum vellet traiicere, magnitudine periculi contertita, in mare decidit, eíque nomen fecit: quod etiam hodie ab eius nomine Helleſpontum vocant eruditi, Ouid. 11. Metamorph.

Hellen, Deucalionis filius, à quo Græcos Helenes, nonnulli credunt fuiſſe nominatos. Vide HELIAS.

Hellẽ, à paruulo in monaſterio nutritus, & educatus, plurima inſolitè edebat miracula, ita vt etiam ignem in ſinu portaret, & nequaquam eius veſtis arderet. Sozom. lib. 8. capite 1. hiſt. trip.

Hellenes, ipſi Græci. Vide PANELLENES.

Hellenes vrbs Callaicorum in Hiſpania Tarraconenſi, Strab.

Hellenicum & Caricum, loci in Memphide, à quibus Hellenomemphitę & Caricomemphitæ. Steph.

Hellonopolis, vrbs Bithyniæ, poſt inſtaurationem Bithalbes. Steph.

Helles, filius Azariæ filij Iehu filij Obed. 1. Paral. cap. 2. 11. & 27. lat. armatus, ſiue liberatus, aut nudatus.

Helleſpontus, fretum auguſtum inter Propontidem & mare Aegeum, Aſiam ab Europa septẽ non amplius ſtadiorum interuallo diſterminans: ita dictum ab Helle Athamantis filia in eo ſubmerſa. Hinc Helleſponticus dicitur, & Helleſpontiacus.

Helleſpontus hodie dicitur brachiũ ſancti Georgij, *Le bras S. George, ou autrement l'eſtroit, ou le Deſtroit de Gallipoli.*

Helleſpontias, regio adiacens ſinui: Incolæ, Helleſpontij, Steph.

Helleſtus Aethiopum rex, anno ab vrbe 1221.

Helmechildis, Albionum regem, victus Roſimundæ impudiciſſimæ mulieris promiſſis, interfecit.

Helmon-deblathaim, duo nomina ſunt. Helmõ interpretatur occultatio, ſiue adoleſcentia aut ſeculum vel contemptus: Deblathaim, maſſæ de ficubus compactæ. Nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filij Iſrael, profecti de Diabon-gard. Num. 33.

Helon, ciuitas in terra Moab. Num. 2. Ier. 48. Pater Eliab principis tribus Zabulon. Num. 1. & 10. Eſt & nomen vrbis 1. Paral. 6. quę Ioſ. 21. dicitur, Holon, lat. feneſtra, vel prophanatio, ſiue dolor, vel infirmitas.

Helorus. Vide ELORVS.

Helorus, Iſtri fluminis filius, qui ab Aiace occiſus eſt in ea pugna quam Græci cum Telepho rege Myſorum habuerunt.

Helos, vrbs Laconica, quæ & Phtheleõ & Doriõ dicta, quòd in palude ſita ſit: cuius ciues Heloæ & Eleatæ, & regio εἱλωτία. Eſt etiam Helos Ægypti. Steph.

Helos, locus Atticæ. Vide ECHELLIDAI.

Helotæ. Vide HELOS.

Helueconæ, Germaniæ populi, Tacito.

Helueteri, populi inter Celtas proximi Aruernis, quorum ſub imperio eſſe conſueuerãt in prouincia Bituricenſi & regno Francorum ſiti. Clar. ſept. Com. Cæſ. in hunc locum Heluetęros.

Heluetij, Gallorum vel Celtogallorum gens nobiliſſima: horum caput Auenticum erat: qui è finibus ſuis in Germaniam tranſgreſſi, intra Hercyniam ſyluam, Rhenúmque & Mœnim amnes habitauerunt. Eorum tractum hodie è Germanis illuc profecti, tenent: hodie *Edytgnoſſen*, hoc eſt, confœderati, & à nonnullis Suiceri nominantur. Cæſ. libr. 1. de bello Gallico, & Ptol. lib. 2. Strabo lib. 4 & Cicer. libr. 1. Epiſt. ad Attic. Heluetiorũ termini ſunt Rhenus latiſſimus atque altiſſimus fluuius, mons Iura altiſſimus, lacus Lemanus, & Alpes. Fines Heluetiorum, habent in longitudine ccxt. millia paſſuum, ait Cæſar, lib. 1. quod & hodie verum eſt. Nam ſunt à medietate lacus Acronij Geneuam vſque, miliaria Heluetica, vt ipſi computant xxx. In latitudine autẽ inter Rhenum vel Iuram, verſus finitima Alpium, lxxx. millia paſſuum, quæ x. vel xi. milliaria Heluetica conficiunt. Continet autem milliare Heluеticum, vt nunc vtuntur, ſpacium duarum horarum equeſtris, duarúmque & dimidiæ vel trium pedeſtris itineris. Computantur ergo octo-millia paſſuum Italicorum pro vno milliare Heluetico. Ipſa verò ſocietas, & fœdus Heluetiorum, quod barbaro vocabulo Ligam appellant, tredecim ciuitatibus conſtat, quarum hæc ſeries eſt, Tigurum, Berna, Lucerna, Vria, Suicia, Syluania, Tugium, Glarona, Baſilea, Friburgum, Solodurum, Scaphuſia, Abbatiſcella. His omnibus æqua libertas eſt, nec vllum caput habent, quemadmodum falsò credidit Sabellicus. Bello & rebus & geſtis inſignes. Inter Germanos nunc cenſentur, non Gallos, vt olim. Vide Comm. in Melam, Cæſarem & Cornelium Tacitum: vulgò *Les Suiſſes.*

Heluetum, Antonino. *Schleſtadt* in Germania vrbs, Simlero.

Heluij, populi, inter Celtas monte Gebenna ab Aruernis diuiſi: proximi ſunt Gabalis, Caducis, ac Galliæ prouinciæ Romanorum. Ciuitas eſt Epiſcopalis in prouincia Bituricenſi & regno Francorum ſita: nunc Albienſes dicti. Hinc M. Tullij Ciceronis matrem ortam eſſe Euſebius & alij tradunt: vulgò, *Le pays d'Albigeois.*

Heluinum, Samnitum fluuius in Italia, Plin. *Piomba*, Leandro.

Heluri à paludibus dicti. Dorippus lib. 22. Chronicorum. Varinus.

Hely-

Helymus & Panopes, Aceſtæ regis Siciliæ comites, venatores fuerunt, Virgil. libro tertio Æneid.

Heman, id eſt, turbatio aut tumultus eorum, filius Lotan filij Horræi, Geneſ. 36. qui 1. Par. 1. dicitur Homan.

Heman, id eſt, multus aut tumultuans vel Syriacè fidelis, filius Maol, 3. Reg. 4. Filius Ioël. 1. Paral. 6. 15. & 16.

Hemaſini, Dalmatiæ gens. Plin.

Hemath. Vide AMATH.

Hemeroſcopium, vrbs Celtiberorum, Phocenſium colonia. Stephan.

Hemichara, Siciliæ Mediterraneæ vrbs. Ptolem. Nigro, *Niceſia*, vocatur.

Hemicynes, quaſi ſemicanes, populi non procul à Maſſagetis & Hyperboreis, quos Apollonius in Argonautis canum inſtar latrare ſcribit. Stephan.

Hemingus, Danorum rex, fœdus cum Carolo Magno imperatore icit, anno ſalutis 812.

Hemodes, inſulæ ſeptem in Oceano Germanico. Sunt in Codano ſinu: & hodie vocantur, *Seelant, Fuynen, Langlant, Muen, Falſter, Loyland, Femeren.*

Hemona, id eſt, popularis, ſiue populus noſter, ciuitas in tribu Benjamin. Ioſ. 18.

Hemor, pater Sichem. Geneſ. 33. & 34. Act. 7. Lat. Aſinus, ſiue lutum, aut vinoſus, vel Syriacè, grauis aut ponderoſus.

Hemoroſcopium, vrbs eſt Celtiberorum. Phocenſium colonia. Stephan.

Hemuatæ, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

Hemus, vel Hæmus, vel Æmus, mons in Thracia, excelſitate conſpicuus, ex cuius vertice vulgata opinio eſt Ponticum ſimul & Adriaticum mare, & Hiſtrum amnem, & Alpes conſpici poſſe: nam eius excelſitas ſex millia paſſuum continet. Dictus Hæmus, à nomine regis Hæmi, à cuius ſorore alter quoque mons Rodope nominatur, in quo transfiguratos eſſe Rhodopem & Hæmum fabulæ canunt. Ouidius libr. 6. Metamorph. Eſt & Hæmeus nomen Græculi hiſtrionis, cuius meminit Iuuenalis. Eſt & nomen famoſi latronis. Vide ÆMVS.

Hen, id eſt, gratia, ſiue miſericordia, aut manſio, vel requies nomen viri. Zachar. 6.

Henadab, nomen viri. 2. Eſdr. 3. lat. gratia, vel miſericordia dilecti.

Henetia, olim dicta, quæ nunc vocatur Venetia. Seruius.

Heneſiotis, regio in Sarmatia Aſiatica. Ptolem.

Heneti, Paphlagoniæ populi, qui Antenore duce cùm in intimum maris Adriatici ſinum veniſſent, permiſti Troianis, omnes vno nomine Veneti appellati ſunt. Liuius libro 3. ab vrbe.

Heniochi montes circa Sogdianam aut Bactrianam. Plin.

Heniochi. Vide ENIOCHI.

Heniochia regio apud Caucaſum, incolę Heniochi. Steph.

Henoch, Filius Cain, Gene. 4. Filius præterea Iared, vir iuſtus à Deo viuus ſublatus. Geneſ. 5. Luc. 3. Filius etiam Madian filij Abrahæ, Gen. 23. Filius etiam Ruben, Gen. 36. 1. Par. 5. Ciuitas item quam Cain extruxit, illíque filij nomen indidit, Gen. 4. lat. dedicatus, vel diſciplinatus, aut morigeratus.

Henricus, Foroiulianorum dux, Iringum Auarorum ducē ſuperauit, expoliauit: ineſtimabilem prædæ theſaurum Carolo regi Francorū miſit, anno ab vrbe 1147.

Hēricus 1. Saxo, Germaniæ rex, anno ſalutis 920. Hungaros variis prælijs vicit, cæcidítque. Sclauos ſubegit, Brennaburgum cepit: hinc Dalmatos, capta Grona ciuitate tributarios fecit, vicit & Bohemos. Vuitich. lib. 1. anno ſalutis 928. Danos, nauali incurſione Friſones deprędantes, vicit, tributa eis impoſuit, & Nubam eorum regem baptiſmum ſuſcipere coegit. Luith. lib. 3. cap. 13.

Henricus II. Romanorum imperator, anno ſalutis 1003. Principes defectores vicit atque ſubegit. Capuæ Saracenos vicit, & Italia cedere compulit. Bubaganum Conſtantinopolitani imperatoris ducem, qui Sarracenis fauebat, bello acerrimo inſequutus eſt. Troiam in Apuliæ finibus, vbi olim Hannibalis caſtra fuere, à Græcis ædificatam obſedit, & per deditionem accepit, Blondus libro tertio, decad. 2. Hunc Henricum cum vxore Kunegunda virginitatem perpetuam obſeruaſſe quidam ſcribunt, & poſt mortem miraculis claruiſſe.

Henricus, Henrici II. Romanorum imperatoris filius, Cęſar Aquiſgrani electus eſt. anno ſalutis 1025. Blondus lib. 3. decad. 2. anno ſalutis 1036.

Henricus III. Romanorum imperator XVII. anno ſalutis 1040. aduerſus Oldericum Bohemorū Regem in fœliciter pugnauit. Tandem Oldericum ſuperauit, Bohemos tributarios fecit, copias exercitúmq; validū Romā duxit: cōgregata ſynodo, tres Pōtifices, Benedictum, Syluſtrum & Gregorium damnauit. Suitgerum Bambergenſem epiſcopum, qui Clemens II. dictus eſt, Pontificem in ſynodo fecit, à quo & imperiale diadema accepit. Romanóſque à Pōtificum electione prohibuit, anno ſalutis 1054. Blond. lib. 3. decad. 2.

Henricus IIII. Henrici III. imperatoris filius, Romanorum imperator XVIII. regnauit annis L. varia fortuna: nam & Saxones Bauaróſque & Rodulphum imperij æmulum ſæpius vicit, Pontificem Romanum, à quo per iniuriam è Chriſtianorum numero exemptus fuerat, vrbe expulit, aliúmq; Pontificē fecit. Poſtremo à filio bello petitus, dum ſe comparat,

morbo

morbo periit, anno salutis 1105.

Henricus v. Henrici imperatoris filius, Romanorum Cæsar XIX. Romam venit, cœpit Pontificem & aliquot Cardinales, seruauitque in vinculis, donec pace facta, Pontifex hactenus obseruatam authoritatem Cæsari confirmasset, nempe beneficiorum & episcopatuum per baculum & annulorum inuestituram, quam decreto abrogauerat Vrbanus II. Blond.lib.4. decad.2. Æmil.lib.5.

Henricus VI. Friderici filius, Romanorum imperator, anno salutis 1190. Siciliæ regnum obtinuit: ducibus Archiepiscopo Moguntino & Othone Saxoniæ Duce, subsidiarium exercitum in Asiam misit. Qui anno sequenti audita imperatoris morte, in Germaniam rediere. Blond. Plat. Æmil.

Henricus VII. Lucemburgensis, Romanorum imperator, anno salutis 1309. singulis Longobardiæ ciuitatibus præsides dedit, Florentiam obsedit. Cum Friderico Siculo rege fœdus icit, exercitum in Calabriam aduersus Robertum Neapolitanum duxit: apud Bonconuentum morbo laborans, non sine suspicione veneni, diem clausit extremum. Blond. libro 9. Æmil.lib.8. anno salutis 1313.

Henricus I. Hispaniæ rex, ludens cum pueris, gulæ casu apud Palantium periit, anno salutis 1243.

Henricus II. Hispaniæ rex, anno salutis 1366.

Henricus III. Hispaniæ rex, anno salutis 1388.

Henricus IIII. Hispaniæ rex, anno salutis 1463.

Henricus, Roberti filius, Francorum rex, anno salutis 1023. & 1057. Æmil.lib.3.

Henricus, Carinthiæ dux, rex Bohemiæ IX. anno salutis 1307.

Henricus I. Angliæ rex XXIII. anno salutis 1101. fratrem Robertum Northmannorum ducem instructa acie vicit, & Northmanniam obtinuit. Polyb.lib.2. Vvallos vicit, cæcidit, & in sua verba iurare coëgit. Imperatori filiam sponsam cum dote vxorem dedit.

Henricus Andegauensis, Angliæ rex, anno salutis 1155. Cumbriam Northumbriámque recepit, ac Vvallos ad defectionem declinantes domuit. Thomam Cantuariensem Archiepiscopum exilio damnatum, occidendum curauit. Hiberniam subegit, ac Pontificis Romani consensu suo adiecit regno.

Henricus III. Angliæ rex, anno salutis 1156.

Henricus IIII. Angliæ rex, anno salutis 1399. Principes aduersus hunc Henricum conspirarunt, manus conseruerunt, triumphauit Henricus victis hostibus. Polyd.lib.21. Variis seditionibus, coniurationibus, intestinis bellis laborauit. Idem lib.21.

Henricus V. Angliæ rex, anno salutis 1414. Ad Trecas cum Carolo & Philippo Burgundo pactus est Franciæ regnum. Catharinam Caroli VI. Francorum regis filiam vxorem accepit. Polyd. libro 22.

Henricus VI. Angliæ rex, anno salutis 1424. regnum Galliæ aliquot annis obtinuit: tandem domesticis insidiis regno Angliæ pulsus in carcere trucidatus est.

Henricus VII. Angliæ rex, anno salutis 1485.

Henricus VIII. Anglorum rex, anno salutis 1509.

Hēricus II. Galliæ rex, vbi annos regnasset duodecim, maximo cum suorum luctu violento fato è vita sublatus est, eo fermè tempore quo pro pace cum Philippo Hispanorum rege inita Lutetiæ solennes feriæ celebrabantur, anno Domini 1559. tertio Idus Iulij.

Heorta, Scordiscorum oppidum Strabo. *Hardberg*, Lazio.

Hephæstia, vrbs in Lemno. Steph. Est etiam vicus in tribu Acamantide, vbi Vulcani templū erat: Tribuli Hephæstiades. Steph. Iuxta hunc vicum collis est, Vulcani vt creditur casu nobilitatus. Ferunt eum Vulcanum à Iunone ob insignem deformitatem è cœlo præcipitatum in collem illum decidisse. Cuius fabulæ occasio inde sumpta est, quod totius hic collis cōbusto simillimus videatur, neq; vlla in eo gignātur. Ex hoc colle effodiebatur terra Lemnia, Dioscoridis & Galeni scriptis maximè celebrata. Vrbis huius meminit. Ptolem. Geograph.li.3.

Hephæstij montes in Lycia, qui teda flammante tacti, adeò flagrant, vt lapides in ipsis aquis ardeant: alitúrque ignis ille pluuiis. Baculo si quis ex iis accenso traxerit sulcos, riuos igniū sequi narrant. Plin.li.2.cap.106.

Hephæstium Lyciæ oppidum. Plin.

Hephæstiades. Vide PHAESTIADES.

Hephæstion, vnus ex Alex. Magni ducibus, multum ab eo amatus, quem ille ita cum Cratero conferebat, vt hunc quidem φιλοβασιλέα, Hephæstionē verò φιλαλέξανδρον, appellaret. Hunc vita functū tam magnifico funere prosecutus est, vt facilè omnes pompas superaret: in funus enim hoc supra duodecim talentorum millia impensa feruntur. Plutarch. in vita Alexand.

Hephæstos, proprium viri, & nomen Vulcani.

Hephæstureſi, id est, Vulcani insulæ, regioni Adiabnæ adnumerantur. Steph.

Hepher, i. fodiens, aut explorans, siue opprobriū vel cōfusio: filius Ashar ex Naara vxore. I. Para. 4. Portio regni terræque Chanaan, quam Iosue expugnauit. Ios. 12. 4. Reg. 14.

Hepium, vrbs Triphyllæ, Steph.

Heptacometæ, barbari in Cyzico monte habitantes: quorum nonnulli Thyzeres vocabantur, Steph. Byzeres legendum videtur. Heptacometæ nimirùm à septem vicis dicti sunt. Mosinæci à Strabone & Mosines à Diodoro cognominantur.

Heptagoniæ, nomen loci. Liuius 4. bell. Macedon. Quod roboris in exercitu erat trifariam

diui

diuisum:parte vna à Phæbeo,altera à Dictynneo:tertia ab eo loco quem Heptagonias appellant aggredi iubet.

Heptanesiæ,Indiæ intra Gangem vrbs.Ptol.

Heptaphonos, nomen porticus,quòd in eo septies vox reddatur in Olympia. Plinius libro 46.cap.15.

Heptaphorus,nomen viri.

Heptapolis,Ægypti regio,Dionys.

Heptaporus, Rhesus fluuius Troianus : quia septem locis vadari potest eadem via , propter quod & Polyporos , Straboni appellatus est.

Heptapylos,Thebarum Bœoticarum epitheton, à septem portarum numero ductum:idque ad discrimen Thebarum Ægyptiorũ, quæ à numero centum portarũ ἑκατόμπυλοι dicebãtur.

Her,i.vigil,aut denudãs,vel effundẽs, siue æmulus, vel ciuitas , filius Iudæ ex Sue vxore sua. Gen.38.1.Para. 4.Pater Elmadan.Luc.3.

Hera,Iunonis nomen apud Græcos.vnde Heræa ipsius festa, & Heræum templum eius appellant.Siciliæ etiam vrbs. Hera dicebatur , quæ aliàs Hybla minima. Steph. Est item Cereris cognomen,apud Paus.in Arcadicis.

Hera,Æolidis oppidum, Pausan.Arcadiæ item. Eidem.

Heracleas & Plutarchus , natura & meritis fratres(ambo enim Origenis discipuli , ab eo ad fidẽ de perfidia conuersi)non solùm perfectæ vitæ instituta seruarunt , verùm etiam (quæ summa est beatitudinis) martyrij consecuti sunt palmam.Euseb.lib.6.cap.3.hist.eccles.

Heraclea, Bithyniæ vrbs clarissima, ob celebertimas quas emisit colonias.Strab. diu tyrannorum sæuitiam passa , mox libera facta est. Iustinus libr. 1. Heracleam à Bœotiis iterum oraculo monitis, in Herculis honorem conditum esse ait.

Heraclea,vrbs in Italia ad Crotonem.Mela li 2.

Heraclea,Galliæ Narbonensis vrbs, ad Rhodani ostium.Plin.Caccabaria cognominata ab Antonino.S.*Gilles*,I.Poldo.

Heraclea , Siciliæ vrbs inter Pachinum & Lilybæum.Mela lib.2.& Ptol.

Heraclea,vrbs Ponti:hodie Naxioportus.

Heraclea,ciuitas Bosphorana,in finibus Europæ quæ antea Perinthus vocabatur. Mantuanus,

---quæ magna Perinthus
Antè fuit,priscum mutauit Heraclea nomen.

Nunc Calpe.In hac fuit amphitheatrũ tanta structura,vt inter septem orbis miracula connumeratum sit, à qua Dionysius philosophus Zenonis discipulus,Heracleotes à Cicerone in Tusc. Alia est in radicibus Oetę montis,quam Asaris fluuius abluit. Alia in Ponto iuxta Lycum amnem. Alia iuxta Rhodani ostia. Alia item in Campania,quę & Herculaniũ dicitur.

Heraclea,Steph. insignis vrbs Thraciæ in Põto: secunda Siciliæ , tertia Lydiæ,4.Libyæ,5.Sardiniæ,6.Italiæ,7.Celticæ, 8.Thessaliæ,9. Cariæ,10. in Lydio Tauro , 11. inter Scithiam & Indiam,12. insula in Carpathio pelago,13.Syriæ, 14.Phœniciæ,15.Pieriæ,16.ciuitas & insula. 17.Cretæ,18.Pisaicę,19.Cariæ,quæ vocatur Alemania,mediterranea,20.ciuitas iuxta Cumam Aeolidis,21.Acarnaniæ, 22.insula in Atlantico,23.Macedoniæ, ab Amynta , Philippi fratre cõdita.Gentile Heracleus & Heracleota.Stephanus. Idem alibi Heracleam Cariæ, aliàs Pistarchiam nominatam scribit. Straboni etiam pagus huius nominis est in Asia minori,ad sinum Adramittenũ. Est & apud eundem Heraclea insula in Atlantico mari,& alia in Carpathio.

Heraclobucoli,vicus in Ægypto.

Heracleõ,grammaticus Ægyptius,scribit commentarios in Homerum & Lyricos.Suid

Heracleonas,cum Martina matre, 62.Romanorum imperator,anno ab vrbe 1394.Blond.

Heracleopolis,nomen trium ciuitatum. Vna est in Ægypto, ex qua Theophanes physicus:altera non longè à Pelusio:tertia secundum Nili ostium,quod Canopicum est. Volaterranus ex Stephano.

Heracleotes Dionysius Philosophus Zenonis discipulus Heracleotes à Cicerone 2. Tusc. appellatus est, vbi fuit amphiteatrum vnũ à septẽ spectaculis.Vide & 4.Tusc.& 5. de Finib.

Heracleotes,insula inter Italiã & Siciliã.Anton.

Helacleum, Tetragonum.Vide CHELIDE.

Heracleum,promontorium iuxta Thermodontis fluuij ostium,Ptol.

Heracleum etiam Marmaricæ , inter Chersonesum & Paliurum , Straboni.Plinio fluuius est Sarmatiæ Asiaticæ , in Colchorum regione. *Cacari* à G. Mercatore dicitur.Est promontorium eiusdem nominis ibidem.Plin.

Heraclides Lycius,domi vir clarus.sophistica facultate insignis,Smyrnæ docuit,vbi in honore maximo fuit. Dicunt eũ olim apud Seuerũ principem ex temporali facultate dicentem, aulicis præsentibus exterritum,sermone excidisse.Solus sophistarum ad hanc artem industria & labore , natura minimè iuuante contendit.Philostratus.

Heraclides è Mopso , ciuitate Ciliciæ grammaticus nobilis.Steph.

Heraclides,pictor nobilis Macedo,qui initio naues pinxit:captoque Perseo à Paulo Aemilio, Athenas commigrauit eodem tempore quo & Metrodorus philosophus & pictor.Plin.

Heraclides Põticus philosophus,Athenas cõcessit:Platonem,deinde Aristotelem audiuit.Reliquit ingenij monumẽta quæ non extãt. Vir fuit mollioris habitus, vt pro Põtico Pompicus vocaretur.Diog.Laert.Cic.Tusc.quæst.li. 5.Scripsit, mulierem quandam,septem diebus exanimem,ad vitam fuisse reuocatam.Plin.li. 7.cap.52.

Heraclitus,ecclesiastic⁹ nobilis,anno salutis 196.

Heraclitus, philosophus Ephesius, σκοτεινὸς cognominatus, hoc est tenebricosus, propterea quòd de industria adeò obscuraret stylum, vt eius scripta philosophi sudantes vix intelligerent. De hoc memoriæ proditum, quoties domo egrederetur, flere solitum, cùm Democritus contrà soleret ridere, propterea quod alteri omnia, quæ agimus, miseriæ, alteri ineptiæ viderentur. Vergente in senium ætate in hydropem incidisse ferunt: cúmque spretis medicis, fimo bubulo se obleuisset, & ad solem se siccaret, dormientem à canibus esse dilaceratum. Nullum inuenitur habuisse præceptorem, tantùm natura & diligentia sola profecit. quidam tamen audisse Xenocratem & Hispasum Pythagoricum volunt. Floruit tẽporibus vltimi Darij: scripsit poëticè multa: ab Aristotele sæpe testis citatur. Fuerunt alij quatuor Heracliti: primus poëta Lyricus, secundus Halicarnasseus summę elegantiæ: tertius Lesbius, qui Macedonum scripsit historiam: quartus vir ridiculus.

Heraclius, fluuius Græciæ circa Bulidem, Phocidis vrbem. Pausan.

Heraclius, imperatoris propriũ, ab Hercule deductum formatione Græca.

Heræa, promontorium è regione Chalcedonis, (aliàs Carthaginis) quã aliqui non rectè vulgò ἤπειρον dictam putant. Descriptionem eius carmine Demosthenis Bithyni Stephanus recitat.

Heræa, vrbs Arcadiæ. Sologorgus dicta, iuxta Messeniam Peloponnesum versus sita. Steph. Gentile, Heræus, vel Heræus.

Heræa, vrbs quæ & Hecatombea vocatur, quòd Iunoni centum boues illic immolarentur, &c.

Heræum, vel murus Heræus, vrbs Thraciæ, Stephano. Item Sardiniæ oppidum. Ptol.

Heræum item Græci vocant templum Iunonis, quam Ἥραν appellant.

Heræus, portus ad Bosphorum in Asia minori. *Molodi S. Ioan Calamolo*, hodie.

Heraldus, XVII. Angliæ rex, anno salutis 1038.

Heran, i. vigilia, aut magister earum. filius Suihala, filij Ephraim, Num. 26.

Heratus, x. Sycioniorum rex.

Herbessus, Siciliæ mediterraneũ oppidum. Ptol.

Herbanum, Tusciæ oppidum. Plin. libro 3. cap. 5.

Herbipolis, Francorum Orientalium caput, germanicè *Wurtzburch*, à dulci musto, quod Herbipolensis ager suppeditat, nomen obtinere videtur. Vrbs est in plano sita, collibus vitiferis, amœnis hortis & pratis circum ornata fossis, vallis, mœnibus & propugnaculis bene munita, & populosa. Ad occasum Mœnus fluuius vrbem proximè præterlabitur. Vtramque ripam ingens pons iungit lapideus, fortibus nitẽs pillis. Vltra Mœnum proximus mons, pulchram & loci natura munitam arcem, episcopi (qui etiam Dux Francorum est & appellatur) sedem continet.

Herbita, Siciliæ vrbs apud Ptolemæum, hodie S. *Nicolas*.

Herbulenses, Siciliæ populi. Plin.

Herceus, siue Hercius. Vide ERCIVS.

Hercinij, vide Hercynij.

Herculaneum, oppidum Campaniæ. Diodorus, Eutropius.

Herculanus, consul, collega Asporatij, anno ab vrbe 1025.

Herculanus nomen possessiuum. Est & Herculanus, nomen proprium, ab Hercule deriuatum. Gellius libro quinto adiectiuum posuit: Comprehensa, inquit, mensura Herculani pedis.

Herculaneum, Campaniæ felicis ad sinum Puteolanum vrbs est inter Pompeios & Neapolim. Plin. hodie *Corro di Ottaue*, Leandro.

Hércules, Iouis & Alcmenæ filius, ob fortitudinem & gloriam inter deos relatus. Cic. libr. 3. De natura deorum, sex hoc nomine fuisse appellatos commemorat: quorum primus fuit, qui certauit cum Apolline de tripode. Alter, Nilo natus, Ægyptus, quem aiunt Phrygias literas inuenisse. Tertius, ex Idæis Dactylis cui inferias offerunt. Quartus Iouis filius, ex Asteria Latonæ sorore, qui Tyri colitur, filiamque habuit Carthaginẽ. Quintus, in India, qui & Belus dicitur. Sextus, Thebanus, ex Alcmena & Ioue genitus, cui aliorum gesta assignant. Herodotus scribit, Herculem vnum esse ex duodecim diis Ægyptiorum, Græcósque ab Ægyptiis hoc nomen mutuatos, indidisse filio Amphitryonis. Varro XLIII. Hercules nominat: omnes tamen qui robore præstiterunt, hoc nomine ab Hercule Alcmenæ filio appellatos fuisse affirmat. Macrob. libr. 1. Satur. capit. 20. asserit Herculem eundem esse cum Sole. Herculem autem Alcmenes filium maximè nobilitauit implacabile Iunonis odium, quæ, quòd ex pellice natus esset perdere illum cupiens, nouis semper mõstris obiecit: quæ res expectationem eius maximè fefellit. Ille enim semper victoriam referens, immortale sibi decus peperit, adeò vt illa prius iubendo, quàm huic laborando defatigaretur. Quo factũ est, vt multi fuerint Hercules, qui variis temporibus floruerunt omnes heroïca virtute, rerúmque gestarum magnitudine insignes, tamen hic vni reliquorum omnium labores tribuũntur: quorum quando nusquam non mentio occurrit, visum est celeberrimos aliquot subiicere. Primò itaque cùm adhuc in cunabulis iaceret, geminos angues à Iunone immissos elisit. II. Thespij filias numero quinquaginta adhuc puer, sed corporis robore præstans, vna nocte compressit, susceptique quinquaginta filios, quos Thespiadas vocauerunt. III. Iam adultus hydram colubris & capitibus pullulantem, face & fe[illegible] Lerna palude oppressit. IIII.

Ceruam

Ceruam aëripidem, aureáque habentem cornua, in Mænalo monte cursu comprehendit atque interfecit. v. in Nemea sylua iuxta Cleonas inusitatæ magnitudinis leonem iugulauit, qui neque ferro, neque ligno, neque lapide interfici posset, & detractam pellem pro insigni gestauit. vi. Diomedem Thraciæ regem, qui equos suos hospitum carnibus & sanguine pascebat, deuicit, victúmque ipsius equis in pabulum dedit. vii. in Erymantho Arcadiæ monte terribilem aprum, & omnia circa illum locum deuastantem, cœpit, eumque viuum ad Eurystheum attulit. viii. Stymphalides aues sagittis, vt quidam volunt, interfecit: vt alij, sonitu ahenei crepitaculi vsque ad insulam Aretiada fugauit. ix. Taurum, insulam Cretam ferè totam deuastantem domuit, eúmque vinctum ad Eurystheum attulit: qui postea eum Atticæ regioni immisit, cui plurimum damni intulit: sed à Theseo interfectus fuit apud Marathonem. Ouidius libro 7. Metamorphoseon. x. Acheloum superauit. xi. Busiridem Ægypti regem hospites suos mactantem occidit. xii. Antæum gigantem in Libya lucta victu suffocauit. xiii. Calpen & Ablyam montes antea coniunctos, diuisit. xiiii. Aurea mala in Hisperidum hortis, interempto priùs dracone perui gili, qui ea custodiebat, sustulit. xv. Cœlum, iam fessо & succumbente ponderi Atlante, humeris tulit. xvi. Geryonem Hispaniæ regem tricorporem bello superauit, eiúsque armenta abduxit. xvii. Cacum latronem, Vulcani filium, semi-hominem, & flammiuomum oppressit. xviii. Lacinum latronem extremam Italiæ oram infestantem sustulit, ibíque Iunoni templum cõstituit, quod Iunonis Laciniæ appellauit. xix. Albionem & Bergionem iter ipsius impedientes, haud lõgè ab ostio Rhodani, à Ioue patre lapidum imbre adiutus, deuicit. xx. Pyrechmum Eubœæ regem, Bœotiis bellum inferentem profligauit, eúmque pullis equinis alligatum in diuersas partes discerpsit. xxi. Centauros domuit. xxii. Augiæ stabulum repurgauit. xxiii. Hesionem Laomedontis filiam monstro marino expositam liberauit, occiso priùs cete, sed quum Laomedon equos præstantissimos in præmium illi pollicitos denegaret, Hercules indignatus, Troiam euertit, & occiso rege Hesionem Celamoni, qui primus murum conscenderat, in prædæ partem concessit. xxiiii. Diripuit insulam Cõn, regémque Eurypylum cum vxore & liberis trucidauit. xxv. Amazonas debellauit, earúmque reginam Hippolyten cœpit, cui baltheum abstulit, Eurystheóque regi tradidit: captam verò Amazonẽ Theseo bellorũ socio dedit. xxvi. Ad inferos descendit, & Cerberum iter prohibentem, triplici catena vinctum ad superos traxit. Sunt qui dicant Herculem etiam adiuuisse Theseum in rapienda Proserpina, alij solum Theseum eam eduxisse ad superos, Ditémque vulnerasse, xxvii. Alcestim Admeti regis coniugem ab inferis ad virum reduxit. xxviii. Ab inferis reuersus Lycum Thebarum regem, eò quòd Megaræ coniugi vim voluisset inferre, interemit. xxix. Aquilam, quæ Promethei in Caucaso religati perpetuò renascens iecur exedebat, sagittis traiecit. xxx. Cygnum Martis filium equestri certamine vicit. xxxi. Occidit Theodamantem, quod ei cibum denegasset, illiúsque filium Hylam sibi chariſſimũ, secum abduxit. xxxii. Cercopas vicit, dum Omphalæ Lydorum reginæ seruiret. xxxiii. Pylum diripuit, ciúsque regem Neleum, cum tota domo, præter Nestorem trucidauit: insuper Iunonem Neleo opem ferentem telo trisulco vulnerauit. xxxiiii. Zetem & Calain alatos Boreæ filios in Teno insula quæ Delo adiacet, interfecit, vt in eorũ sepulchros duas erexit columnas. xxxv. Torridam Zonam & Lybiæ æstuantes harenas incolumis pertransiuit: Brenia & Syrtes naue amissa pedes superauit. xxxvi. Columnas in Occidente quæ de eius nomine Herculeæ dictæ fuerunt, erexit. xxxvii. Eurytum Oechaliæ regem occidit, ipsámque Oechaliam vrbem deleuit, & Iolen Euryti filiam sibi denegatam (quam tamen parens antea ei desponderat) vi obtinuit, eãque secũ in Eubœam abduxit. Quod cum Deianira cõiunx resciuisset, maritum suum Ioles amore detineri, per Lycham seruum vestem illi misit Nessi Centauri sanguine infectam, futurum rata, vt ea ratione languentem viri amorem excitaret, cúmque ab aliis auulsum, ad se vnam reuocaret, quemadmodum Centaurus ipsi persuaserat. Cùm itaque Hercules vestem sacrificaturus induisset, in tãram rabiem versus est, vt constructa pyra seipsum combusserit: post mortem verò in deorum numerum relatus est. Hic rediens ex Hispania, creditur literas in Italiam intulisse: quamobrem, in tẽplo, etiam cùm Musis colebatur.

Herculis labores ab Ouidio & Virgilio descripti, virtute prædi ti hominis aduersus varia vitia & vitæ incommoda pugnas depingunt. Si physicè fabulam explices, pleraque ad Solem referuntur. De Hercule autem & eius gestis vide Lylium Gyraldum, peculiari Syntagmate: & N. Comitem, mythologiæ, libro 7. capit. 1.

Herculis aras in Assyria vicina Mesopotamiæ. Ptolem.

Herculis Arenæ, montes in Pentapoli, Africæ regione. Ptolem.

Herculis Columnas apud Frisios nominat Tacitus. Locus est inter Groningam & Conordam oppida.

Herculis

Herculis fanum, Etruriæ inter Lunæ portum & Arni ostia. Ptolem. item Melitæ insulæ portus.

Herculis insula, Ptolem. Sardiniæ à latere Occidentali adiacens. *Asinara*, hodie.

Herculis lauacra, in Driopide regione, Anton. liberalis.

Herculis petra, apud Plin. in agro Strabiano.

Herculis portus, prope Vibonem describitur à Plin. lib. 3. cap. 5. *Formiculæ*, hodie.

Herculis promontorium in Mauritania Tingitana, in Galatia, & in Albionis insula. Ptolem.

Herculis turris, Cyrenaica vrbs ad mare mediterraneum, Ptolem. *Corcuera*, Castaldo.

Herculeius, vir Romanus, qui Marianas partes fouit cùm Sertorio.

Herculeum, promontorium Locrense.

Herculis portus, Ptolemæo, vrbs Massilienſium. vulgò dicitur, *Villefranche*.

Est & Herculis portus in littore Brutio non procul à Metauro fluuio: Plinius libro tertio cap. 5.

Hercyna, Virgo fuit Proserpinæ comes, à qua & fluuius Hercina nomen consequutus est. In templo consecratum virginis illius simulacrum anserem manibus gerebat. Huius meminit Liuius. Ex Turnebo.

Hercynia, maxima Germaniæ sylua, quæ pro regionum & locorum ratione varia obtinet hodie cognomina, de qua Cæsar Commentariorum 6. Huius, inquit, Hercyniæ sylvæ, latitudo nouem dierum ad iter expedito patet: non enim aliter fieri potest, neque mensuras itinerum nouerunt. Oritur ab Heluetiorum & Nemetum, & Raucanorum finibus, rectáque fluminis Danubij regione, pertinet ad fines Dacorum & Anartium. Hinc se flectit sinistrorsum, diuersis à flumine regionibus, multarúmque gentium fines propter magnitudinem attingit, neque quisquam est huius Germaniæ, qui se aut audiuisse, aut adisse ad initium eius sylvæ dicat, cùm dierum iter XL. processerit, aut quo ex loco oriatur acceperit. Hactenus Cæsar, apud quem præpostero characterum ordine XL. pro LX. legi videtur, teste Vadiano. Stephano, ἑρκύνιον, mons Italiæ, à quo Hercynis regio, Hercynius, possessiuum.

Hercynij, populi, vetus Pelasgorum colonia.

Hercynium, Italiæ mons. Stephan.

Herebus, profunditas inferorum dicitur. Vide EREBVS.

Hered, filius Balæ filij Benjamin. Num. 26. Hebr. Ared. Lat. imperans, siue descendens.

Hered, ciuitas. Ios. 2. Lat. Onager, aut Syriacè, draco.

Herem, nomen viri. 1. Esd. 10. Lat. destructio, siue anathema, aut rete, vel reticulum, siue dedicatum, vel consecratum, scil. Deo.

Heren, mons in Mauritania Cæsarienſi. Ptolem.

Herenatium, Germaniæ inferioris oppidum Anton.

Herennianus, consul cùm Seuero, anno ab vrbe 923.

Heresburg, castrum à Carolo Francorum rege captum, anno ab vrbe 1524

Hereus, mons Siciliæ, ex quo Chrysas fluuius. Vibius.

Heri, filius Gad filij Iacob. Genes. quadragesimo sexto.

Herius, Galliæ Lugdunenſis fluuius. Ptolem.

Herillus, Chalcedonius Philosophus, Zenonis discipulus, qui cùm audisset scientiam laudatam esse ab Aristotele & Theophrasto, summum bonum in ea posuit. Cicer. libro quarto Academic. quæstionum, & libro secundo de Finibus.

Herimerus, Francorum rex, anno salutis vigesimo primo.

Herlinus, vnus ex Centauris.

Herma, ciuitas Hispaniæ. Auieno.

Herma, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 12.

Hermæa, Africæ propriæ oppidum: Cretæ item & Lybiæ. Ptolem. Est etiam Thraciæ & Sardiniæ promontorium. Ptolem.

Hermas, vir quidam. Rom. 16.

Hermanduri, siue Hermunduri, Germaniæ populi Cheruſcis finitimi eo in tractu quem hodie Misniam vocant, Plinius libro quarto capit. 14.

Hermannus, Sueuorum dux. Luithprand. libr. 5. cap. 4.

Hermaphroditus, Mercurij & Veneris filius, vt ex ipsa statim vocis compositione apparet. Nã Mercurius ἑρμῆς, Venus, ἀφροδίτη, à Græcis dicitur. Hic cùm vagabundus in Caria ad limpidissimum fontem quem Salmacis Nympha incolebat, peruenisset, illa subitò eius amore correpta (erat enim adolescens formosissimus) cùm neque blanditiis, neque precibus ad concubitum flectere eum posset, simulato recessu post vepres latuit. Is autem Nympham abiisse ratus fontem nudus intrauit: quod videns Salmacis subitò accurrit, & abiectis vestibus arctissimè eum complexa est. Sed cùm ne sic quidem obstinatum iuuenis animum exorare posset, à diis petiit, vt ex duobus corporibus in vnum redigerentur. Quibus precibus à superis exauditis ambo in vnum corpus coaluerunt, ita tamen vt sexus vterque integer remaneret. Quod cùm vidisset Hermaphroditus, à superis petiisse dicitur, vt ea fonti natura maneret, vt qui vir eum intraret ἀνδρόγυνος, id est, vtrumque sexum habens, exiret. Hinc factum est, vt omnes Androgyni ab huius vnius nomine vocentur Hermaphroditi. Ouid. libr. 4. Metamorphoseon.

Hermaphroditum fingunt Mercurij & Veneris filium, eo quod stella Mercurij, ob qualitates quibus

quibus præest, mediæ naturæ putatur. Nam cum aliæ stellæ ab Astrologis dicantur masculinæ propter maius robur quo calorem excitant: aliæ verò propter debiliores vires, & naturam humidi, cui dominantur: Mercurij stella nunc humidum abundé excitat pro situ & motu suo. Porrò, Salmacidis nymphæ fabulà non tam ad vitium aquæ quàm ad inertiam & desidiosum otium, quo vires hominum eneruantur, referenda est. Erant enim Cares, qui eo loco habitabant, homines desidiæ & luxuriæ pleni, ac fœdis dediti libidinibus: vnde & Hermaphroditi vulgò appellabantur. Nam Hermaphroditus etiam dicitur qui mollis est & vtramq; Venerem exercet. In eam ferè sententiam & Strabo exponit hanc fabulam, lib. 14. cui consentit Ouid. Salmacidim nympham otio & libidini deditam describens.

Hermæa, Ptolem. vrbs Africæ maioris: Mercurij promontorium, Pomp. Melæ.

Hermagoras Æolides, Carion cognominatus, rhetor egregius, scripsit artem rhetoricam libris sex, de diligentia orationis, de decoro, de elocutione, de figuris. Docuit Romæ Augusti tempore, decessitque senex.

Hermagoras, Amphipolitanus Philosophus, discipulus Persei, plures scripsit dialogos. Suid.

Hermagoras, Philosophus & orator. Cic. in li. de claris Oratoribus.

Hermatrotophi circa Margianam populi. Plin.

Hermathena, Mercurij ac Mineruæ statua coniuncta.

Hermeas, è Caria dux inclytus Antiochi magni, qui cum eo & taurum pertransit, & res magnas gessit. Ad extremum ab eo ob suspicionem interfectus vnà cum coniuge & liberis qui erant Apameæ. Polyb.

Hermengildus, Leonogildi filius, à patre, quia Arianæ hæresi contradicebat, persequutus, acie captus, ac securi percussus est. Blond. lib. 8. Æmil. lib. 1.

Hermenij, populi Moscorum prope Colchos. Perottus.

Hermensal, fanum à Carolo Francorum rege destructum, anno ab vrbe 1214.

Hermes, cognomen Mercurij ἀπὸ τῆς ἑρμηνείας, id est, ab interpretatione, quòd nuncius & interpres deorum sit habitus. Vide MERCVRIVS.

Hermes Trimegistus, Philosophus Ægyptius, post Mosen fuit, cuius tempore in Ægypto studia Philosophiæ clarere cœperunt; cum antea tantum circa Astronomiam, & huius generis disciplinas versarentur: quæ ad exercendum ingenium magis, quàm ad illustrandum animum valent. Scripsit lingua patria dialogum in Latinum sermonem postea conuersum, vbi Asclepius introducitur. Deũ omninò vnum opinatur omnium conditorem, eumque fatetur parentum suorum, qui superstitiones idolorum inuenerint. Suidas & August. de ciuitate Dei.

Hic præterea Hermes Trimegistus, cum in Ægypto sacrum quoddam animal, Serapi dicatum, in tota die duodecies vrinam facere pari semper temporis interuallo, obseruasset, per duodecim horas diem diuidi debere coniecit. Exinde hic horarum numerus longo tempore est custoditus: postea in 24. horas diuisus est dies. Polyd. Virg. lib. 2. cap. 5. de rer. inuent.

Hermes, philosophus Ægyptius, auditor Syriani sophistæ, condiscipulus Procli sub Adriano principe, vir non minore iustitia, quàm doctrina præditus. Moriens iurauit & immortalem se esse, & incorruptibilem animum habere. Suidas.

Hermias, eunuchus, trapezitæ cuiusdam famulus, Athenas profectus, Platonem Aristotelémque audiuit: & domum reuersus, cum domino suo, Atarnenses & Assenses aggressus, eos subegit, & illis simul cum domino imperauit.

Hermias, puer, quem Delphinus in mare portabat.

Herminerichus, Consul cum Fl. Basilico, anno ab vrbe 1218.

Herminius mons, Cæsari in Lusitania, Dionys. hodie *monte Arminno*.

Herminius, Germanorum dux fuit, qui Varum Augusti Legatum cum tribus legionibus ad internecionem deduxit. Sueton. in vita Augusti, & Tacitus de rebus Germanicis.

Herminius, Rom. quidam, vnus ex his qui vnà cum Coclite Hetruscis in põte Sublicio restiterunt, donec à tergo soluceretur. Liu. lib. 1. ab vrbe condita.

Herminius, Hetrusci nobilis nomen apud Virg. 1. Æneid.

Ingentem corpore & armis
Deiecit Herminium:

Hermion, Thuysconum rex. Berosi.

Hermiona, Græciæ oppidum, Iunonis fano inclytum, vt notat apud Pomponium Vad.

Hermiona, ciuitas in conspectu maris Ægæi. Virg. in Ciri.

Hinc sinus, hinc statio, contra patet Hermiona.

Hermion & Hermione, ciuitas quæ etiam Lacedæmonia vocabatur. Steph. Alio in loco dicit Lacedæmoniam vnam esse in Magnesia, alterã in Italia.

Hermione: filia Menelai ex Helena, quam Tyndarus auus maternus Oresti despondit indignato patre, qui id temporis pro Helena vxore bellum ad Troiam gerebat. Quo in bello cùm Achilles Paridis fraude occisus esset, Pyrrhúsque filius eius in patris locum successisset, Menelaus ignarus eorum quæ à socero gesta erãt, Hermyonem Pyrrho despondit, & in patriam reuersus vxorem ei tradidit. Quam rem ægrè ferens Orestes, Pyrrhum in

Apollinis templo trucidauit, sponsamque suã recepit. Virg. lib. 3. Æneid. Extat apud Ouidiũ Epist. Hermiones ad Orestem.

Hermione, templum in Peloponneso, sacrum Cereri ac Proserpinæ, ad quod qui confugerint, tuti sunt propter loci religionem, vnde natum prouerbium, Hermionis vice.

Hermione, filia Martis & Veneris, vxor Cadmi, cuius Vulcanus pulchrum, sed pernicioſum monile formauit, tandem cum marito mutata dicitur in serpentem.

Hermiones, Germaniæ populi vltimi. Pompon. libro 3. Pomerani nunc vocantur Vadiano. Tacitus.

Hermionia, vrbs circa Riphæos montes. Orph. in Argonaut.

Hermionicus sinus, circa Hermionem Peloponesi. Strabo.

Hermippus, Athenienſis poëta antiquæ comœdiæ altero captus oculo, frater Myrtili comici, scripsit fabulas XI.

Hermippus, Berytius, discipulus Philonis Biblij: qui multa composuit Adriano principe.

Hermocrates Phocensis, clarus sophistica facultate, Antipatri magistri Epistolarum Seueri principis filiam haud forma bona inuitus imperatore cogente duxit, quam postea repudiauit Philostratus.

Hermodorus Siculus, auditor Platonis, cui vitio datum est, quòd quæstui Philosophiam habuerit, dicta quæ sub præceptore audiuerat colligendo, ac deinde in Sicilia venditando: vnde natum prouerbiũ, Verba importat Hermodorus.

Hermodorus, Philosopus Ephesius, quem in Italia exultantem, Pomponius Iureconsultus tradit, authorem fuisse duodecim Tabularum ferendarum Decemuiris. Plin. lib. 34. c. 5. dicit hunc fuisse interpretem legum Decemuiralium, eóq; ob id statuam publicè dicatã. Strab. libr. 14 In Epheso fuere viri memoratu digni, ex antiquis Heraclitus. Item Hermodorus, de quo hic idem inquit, dignos esse omnes Ephesios straugulari, qui Hermodorum virum inter eos frugi ciecerunt, dicentes, Nemo nostrũ frugi esto, alioqui cùm aliis eiiciatur.

Hermodorus Salamanius, qui cum Philone architecto Athenis contendit de armamentario faciendo, qua in contentione vt minus eloquens, victus fuit. Cic. 1. de Orat.

Hermodorus poëta. Plut.

Hermógenes Tarsensis, annos natus XV. sophista adeò probatus est, vt fama eius ad adiutorium marcum Antonium principem exciuerit, ab eóque munera egregia tulerit. Deinde tempore præcedente, cum facultatis habitum deperdidit, nulla morbi causa. Proinde Antiochus sophista dicebat, Hermogenes in pueritia senex, & in senectute puer. Volat. lib. 15. Latinè dicitur Mercurio genitus. Contra hunc cauillatus est Cratillus, cum Hermogenem non rectè dici, quia doctrinæ scilicet atque eloquentiæ nihil saperet.

Hermoglyphus, marmorarius & statuarius.

Hermolaus, Constantinopolitanus grammaticus scripsit ad Iustinianum Cæsarem Epitomen in librum Stephani de vrbibus. Suidas. Memoratur & ante hũc alius qui contra Alexandrum coniurauit.

Hermolaus, statuarius inter eos qui ædes principum signis nobilibus ornarunt. Plin. lib. 36. cap. 5.

Hermon, Pelasgorum princeps, qui quia vnà cũ sua gente Pelasga coactus, nimirũ Darij Athenienſiũ ducis metu, reliquisset Lemnũ quam occupauerat, simulabat tamen se volentè cedere, quo gratum faceret Athenienſibus: ideò factus est prouerbij locus, Hermonium officium: de eo qui vult videri aliquid officij gratia facere, quod alioqui coactus facit. Vide totam histor. apud Eras. in Chiliadib.

Hermon, mons, quem Sidonij Sarion, Amorrhæi Sanir vocant, Deut. 3. Iosue 13. Psalt. 88. 1. Parali. 5. Aliàs dicitur & Sion, Deut. 4. A nonnullis traditur duos esse hoc nomine montes, vnum non procul à Gelboa iuxta Iordanem: alterum verò multò altiorem, altero supra Traconitidem regionem. Quod equidem haud obscurè etiam Dauid Psalmo 42. innuere videtur, dum inquit, De terra Iordanis & Hermonij à monte modico. Idem significat quod Herem.

Hermon, piscatorium in Peloponneso.

Hermonassa, insula parua in Cimmerio Bosphoro, vrbem habens Ionum Coloniã. Scymnas ἑρμώνειαν vocat: Strabo Hermonactis vicum: Menippus regiunculam Trapezũtis. Hecatæus & Theopompus ciuitatem esse dicunt. Steph. adiacet Tauricæ.

Hermonthis, vrbs Ægypti. Stephano, vbi Iupiter Apollo, & Isis coluntur.

Hermopolis, Volat. lib. 12. vrbs Ægypti in Sebennitica præfectura, vbi Pan colitur & hircus, vt ait Pindarus. Nomen habent à conditore. Herodianus duas esse scribit, magnam & paruã, & tertiam in Ægypto, & quartam ἐν ἑρμῶπι, & quintam in fluuio, & sextam in Co insula, septimam in Arcadia. Steph.

Hermo vicus in tribu Acamantide. Steph.

Hermotimus, homo quidam Clazomenius, cuius anima, relicto corpore, errare solebat: vagáque è longinquo multa annunciabat, quæ hiſi præsenti nosci non possent, corpore interim semianimi: donec cremato eo, inimici, qui Cantaridæ vocabantur, remeanti animæ velut vaginam, ademerunt. Plin. lib. 7. cap. 52.

Hermotymbici, pars bellicosorum in Ægypto dicuntur, & Labarei. Steph.

Hermunduri, populi Germaniæ, Ligiis Vngariæ popu

populis proximi. Eutrop.libro 8.

Hermupedion,locus apud Cumanos.Stephan.

Hermupolis , Ægypti vrbs. Ptolem.

Hermus,fluuius minoris Asiæ,aureas arenas trahens.Oritur iuxta Dorylaum Phrygiæ ciuitatem,auctúsque Pactolo,Smyrnæ campos irrigat, tandémque in Phocaicũ sinum illabitur. Plin.libr.5.cap.29.Strabo lib.13.Virg.2.Georg. *Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus.* Est item Achaiæ fluuius, Pausan.& pars Acamantidis tribus. Stephan.

Hernici,populi Campaniæ loca saxosa incolentes:vnde & nomen acceperunt.Nam Hernias Sabini saxa vocant.Hos tamen Hernicos appellatos volunt Macrobius ab Herno quondam Pelago ipsorum duce.Horum metropolis est Anagnia.*Campagna di Roma.*Platinæ.

Hero,111.Antiochæ Episcopus, Ignatio successit, anno salutis 109. Euseb.lib.3.cap.36.

Hero,vrbs Ægyptia,Hæmus etiã dicta,eò quòd Typhon ibi fulminatus sanguinem suum fuderit. Strab. Heroum ciuitatem vocat.Steph.

Hero puella. Vide E R O.

Herodes, Antipatri , ex Cypride vxore filius , à patreGalilææ præfectus est,anno ab vrbe 710. Iudæorum rex XII. à Senatu Romano designatus,primus ex alienigenis regnauit annis 17. Ananelum summum sacerdotem constituit,quẽ mox sacerdotio priuauit. Cum Sosio Hierusalem cœpit. Ioseph.lib.14.cap.vlti. Hege.lib.1.ann.ab vrbe 717.Aristobulum,qui & Ionathas, interfecit: rursus Ananelum sacerdotio donauit. Cleopatram in Ægyptum deduxit, Arabes vicit. Mariamnem vxorem & amicos necessarios suos occidit.Simonem summum sacerdotem, depositó Iesu , constituit: Simonis filiam vxorem duxit. Illius regno Cæsar adiecit Gadaron , Hippon , Simariam,Gazan,Archedonem, Ioppen & Pyrgon Stratonis , Trachonitidem , Bataniam & Aurantem. Ædificauit ciuitates, Agrippion,quæ priùs Anthedona dicebatur, Cyprũ, Facelum & Herodium. Iuxta Paniada Cæsari templum constructit. Templum post captiuitatem Babylonicam à Zorobabel Iehosua & Esra ædificatum,funditùs deposuit: maximis sumptibus, summa magnificentia aliud secundum figuram primi Salomonis constructit.Aristobulum & Alexandrum filios suos innocentes laqueo necari iussit. Pharisæos,quia finem regni sui adesse prædixerant, neci tradidit,omnémque vxoris suæ cognationem , anno quo Iesus seruator noster ex Virgine natus est.

Herodes, qui & Antipas, tetrarcha Galilææ, Sephorim muro cinxit,eámque Antocradorida, Betharãta,Iuliam nominauit,anno salutis 16.

Herodes, Agrippæ frater, Chalcidis rex à Claudio Cæsare designatus. Ioseph. lib. 19. cap. 4. Sacerdotũ & templi administrationẽ à Claudio impetrauit. Eo mortuo , eius regnum Claudius Agrippæ iuniori tradidit.

Herodes Atticus , cos. cùm Torquato , anno ab vrbe 86.Hìc Græca oratione(inquit Gellius) ferè vniuersos grauitate atque copia elegantiáque vocum longè præstitit. Is Athenis natus, nobilitate generis , potentia simul & sophistica facultate clarus , genus ex Æacidarum sanguine ducebat,patre Attico,cui diuitiarum initium ex thesauro prope domum reperto fuit. Huius Herodis vitam vide apud Philostratum.

Herodes,rex Parthorũ, qui M. Crassum occidit.

Herodianus,Alexandrinus grammaticus,Apollonij etiam grammatici filius & discipulus, floruit sub Marco Anton.imperatore: scripsit de arte grammatica:.præterea Cæsarum historiam quæ ad nos peruenit. Suidas.

Herodias , nomen mulieris. Matth.14.

Herodion,cognatus Pauli.Rom.16.

Herodium , Castellum non procul à Ierosolymis. Zonar.Ioseph.

Herodotus, Megarensis,corpore breui,sed valido, & vegeto, homuncio , ac tibicen , tantæ fuisse voracitatis traditur, vt filiginei quidem panis centum sex , carniũ verò 20. lib. pondo solus facile deuoraret,ac vini congios duos ebiberet. Cæterùm , tubis simul duabus adeò violenter vti solitum tradunt , vt quàm latissimè illarũ exaudiretur sonus. Ferúntque aliquãdo,cùm Demetrij milites,eius scilicet, qui vrbium expugnator est cognominatus, maximam illius machinam , quam Helopolim vocabant , in Argiuæ vrbis oppugnatione,ob immensam ponderis grauitatem,mutis applicare nõ possent,violenta,terribilíque huius duarum tubarum sono excitatos , ac velut adiutos , præter omnem spem , machinam illam quam priùs admouere non poterant , vrbi haud magna cum re admouisse, illámque vi expugnasse.Leonic.Tho.lib.3.c.90.

Herodotus Halicarnasseus,scripsit historiam libris nouẽ:quilibet Musæ nomine inscribitur: cœpit à CyroPersarũ rege.Secessit in Samum, Lygdami tyrannide offensus,qui tũc in patria regnabat,eo expulso rediit.Postremũ inuidiæ ciuium obnoxius,sponte Thurium concessit, Athenienſium coloniam, vbi extinctus est,& sepultus : licet aliqui Pollæ dicant.Suid.Cicero in libr.de Legibus patrẽ historiæ appellat.

Heroës, dicti sunt à veteribus viri nobiles & illustres,qui mortales quũ essent,rerum tamen à se gestarũ magnitudine, quàm proximè ad deos immortales accesserunt , eámque apud vulgus opinionẽ emeruerũt, vt post mortẽ in deorum numerũ credantur relati, quales fuerũt semidij illi de quib' fabulatur antiquitas, quos altero parente Deo,altero mortali, prognatos credebãt. Lucian.3.dial.mortuorũ definit Heroës hunc in modũ,ἥρως ἐστὶν ὁ μήτι ἄνθρωπος ἐών, μήτι θεὸς καὶ συναμφότερος ἐών, id

est, Heros est, qui neque homo est, neque Deus, & simul vtrũque est. Quidã heroës dictos putant, ἀπὸ τῦ ἐρᾶν τ ἀρετης, ab amore virtutis. Alij, ἀπὸ τ ἥρας, à Iunone, quod aër Iunoni deputetur, vbi volunt cum Dæmonibus heroas habitare. Plato in Cratylo, ἀπὸ τῦ ἔρωτος, heroas vocatos ait, id est, ab amore, quod videlicet heroës vel ex amore eorũ erga mulieres humanas, vel amore virorum erga Deas sunt geniti: vel παρὰ τὸ ἔρειν, i. dicere: quod Heroës facundi fuerunt & ad interrogandum dicendumque paratissimi, &c. Inde adiectiuũ. Heroïcus & versus heroïcus, quod eo genere carminis Heroũ gesta describũtur. Heroïdes, & Heroïnæ fœminæ illustriores.

Heroldus, cum Reginfrido Danorum rex, anno salutis 813.

Heron, Athenienſis orator, scripsit commentarios in Herodotum, Xenophontem & Thucydidem. Suidas.

Heron, sub Decio imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus est, anno salutis 251.

Herona, Dalmatiæ vrbs. Ptolem.

Herone, promontorĩ Indiæ intra Gangem. Arr.

Herophila, fuit nomen proprium Sibyllæ Erythrææ, quæ Tarquinij tempore Romã venit, tréſque secum libros attulit heroïco carmine conscriptos: quorum nomine quum magnam pecuniæ summam à rege petiisset, nec obtinuisset, duos exussit: vniusque qui reliquus erat nomine tantundem obtinuit, quantum paulò antè pro tribus popoſcerat. Suid. 18.

Heropolis, heroum ciuitas, in Ægypto ad sinum Arabicum. Ptolem. Heropoliticum, Melæ.

Heropolites, Ægypti nomus. Plin.

Heros, vir sanctus, Arelaten. Episcopus à populo innocens pulsus est, & Patroclus ordinatus, eáque res inter Episcopos magnarum discordiarum causa fuit, anno salutis 414.

Heroſtratus, Ephesius, homo ignauus & scelestus, qui celeberrimum illud Dianæ Ephesiæ templum suis manibus incendit, vt ea re nominis immortalitatem sibi cõpararet. Ephesij autem, ne speratum ex scelere fructum consequeretur, seueriſſimis edictis cauerunt, ne quis eum vnquam nominaret: non tamen efficere potuerunt, vt nomen illius ad nos non peruenireț. Strabo libro 14.

Herpa, oppidum in Sargarauſena, Cappadociæ regione. Strabo.

Herpeditani, Mautitaniæ Tingitanæ populi. Ptolem.

Herphe, Armeniæ vrbs.

Herticei, Sarmatiæ Asiaticæ populi. Plin.

Herſilia, vxor Romuli, Liuio lib. 1. quam rapuerat Sabinus inter alias virgines, cùm iidem ex inuidia filias suas Romanis collocare recusarent. Hæc postea in Oram deam mutata est. Ouidius, Metamorph. lib. 14. huius mutationis meminit. Porrò mortuis honore Deorum consecratis nomina immutabantur, ne crederentur mortales fuisse. Sic Romulus mutato nomine dictus est. Quirinus: & Herſilia eius vxor dicta Ora, quæ apud Romanos erat, qualis Hebe apud Græcos, Dea iuuentæ: & Horta etiam dicebatur, vt Plutarchus refert in libro Problematum, eo quòd iuuenes ad virtutem & res gerendas hortatur. Hanc Romani suo Quirino, perinde vt vxorem consecrarunt, significantes imperium, nõ desidia & otio, sed virtute & fortitudine parari atque conseruari: virtutem verò bellicam niti flore iuuentutis.

Heruli populi, à Francis ad Parmam cæsi, anno ab vrbe 1312.

Herus, v. Antiochenæ ecclesiæ Episcopus, anno salutis 143.

Heſanus, mons qui Pannoniam & Mediam distinguit, in quo feram Monopem reperiri aiunt. Aristoteles ab initio mirabilium narrationum. Alibi tamen libr. 9. hist. Messapus legitur montis illius nomen.

Heſaias. Vide ISAIAS.

Heſebon, id est, numerus, siue cogitatio, aut festinans intelligere vel ædificare, ciuitas in Galaad Moabitarum, in qua habitauit Segon rex Amorrhæorum. Isa. 15. Nume. 21. quam ædificauerunt filij Ruben. Num. 31. 1. Paral. 6.

Heſer, ciuitas à Salomone ædificata, 3. Reg. nono. Iat. atrium, aut fœnum.

Heſidrum Indiæ fluuius. Plin.

Heſiodus, poëta natus in Ascra Bœotiæ vico: vnde & Ascræus, dictus. Hic missus à patre ad ouium custodiam, dormiens somniauit se repentè factum poëtam. Scripsit poëmata, Theogoniam, Aspida, Heroïdum mulierum catalogum, Opera & dies, quod imitatus est Virgilius, & quædam alia. Primus etiam agriculturæ præcepta tradidit. Plin. lib. 34. Ouid. lib. 6. Fast. Hinc Heſiodius, a, um, quod est Heſiodi, siue quod ab Heſiodo compositum est. Cic. in Bruto. Illud Heſiodium laudatur.

Heſſi, pater Nahum patris Amos. Luc. 3.

Heſione, Laomedontis Troiæ regis filia, quem Hercules ceto expositam liberauit. Verum cùm Laomedon, accepti beneficij immemor, pactam ei mercedem denegaret, Hercules hominis perfidiam ægrè ferens, Troiam diripuit, Heſionémque Telamoni, qui primus murum conscenderat, vxorem dedit. Ouid. lib. 11. Met. Virgil. lib. 8.

Heſmona, i. festinatio numerationis vel numeri aut festinatio præparationis, vel legatio, locus in quo castrametati sunt filij Israël profecti de Methca diuidens Ægyptum & sortem tribus Iudæ ad mare vsque tendẽtem. Num. 33

Heſpera, insula valde magna, olim Amazonum sedes, Diodoro, libro 3.

Heſperia, vrbs est Cyrenaicę apud Pomponium Melam, quam Oliuarius dicit nunc vocari, Bernic.

Heſperi

Hesperia, nomen tam Italiæ, quàm Hispaniæ commune: Italiæ quidem ab Hespero Atlantis fratre impositum, qui à fratre pulsus regionem eam tenuit. Hispaniæ verò, ab Hespero stella quæ vesperi ad Occidentem apparet, propterea quòd hæc regio omnium extrema sit ad Occidentem, vnde & Hesperiam vltimam à poëtis ferè videmus appellari, vt eo veluti peculiari epitheto, ab Italia distinguatur. Quoties verò Hesperiam sine adiectione dicimus, Italiam ferè intelligimus.

Hesperides, appellatæ sunt Hesperi fratris Atlantis filiæ, Ægle, Arethusa & Hesperethusa, quas poëtæ fabulantur habuisse hortos, nemore aurifero pretiosos, à dracone peruigili seruatos, quem Hercules dicitur interfecisse, pomáq; aurea ad vitricum Eurystheum retulisse. Plin. & Solinus, interpretantur fuisse æstuarij maris, meatu flexuoso instar draconis, quod hortos Hesperidum amplectebatur, vbi præter oleastrum, aliud nihil ex narrato illo aurifero nemore extare prodiderunt. Varro per mala aurea, aues significari dicit, quas Hercules ex Africa in Græciam exportauerit. Nam μῆλον apud Græcos significat ouem & pomum. Vide plura de Hesperidibus apud N. Comitē, lib. 7. mythologiæ, cap. 7.

Hesperis, vrbs, postea Berenice vel Beronice dicta. Steph.

Hesperium ceras, Africæ extremum promontorium vbi scilicet veluti in fronte circumagūtur naues in occasum ac mare Atlāticum. Sonat hæc vox occidentale cornu. Hodie vocāt Caput viride, vulgò, *Le cap de verd*. Mercatori est, *Cabo blanco*.

Hesperius, mons in Æthiopia, iuxta quem campi stellarum modo noctu nitent. Plinius lib. 2. cap. 106.

Hesperij Æthiopes, Africæ populi. Ptolem. Regni Manicongo subditi. hodie *Pangelongos*, Barroso.

Hesperos, frater Kytim, apud Celtiberos regnauit.

Hesperum, promontorium Africæ, nauigatione decem dierum ab Oenorhema monte.

Hesperus, filius Iapeti & frater Atlantis, qui à germano regno pulsus, in Italiam sese contulit, regionémque eam Hesperiam de nomine suo appellauit. Diod. Siculus, fabulosæ historiæ lib. 2 ait Hesperium hunc Atlantis mōtis cacumen ascendisse, vt ex loco eminentiore astrorum cursum commodiùs obseruaret: nūquam autem deinde comparuisse. Quo factū est vt vulgus in astrum illud lucidissimū versum putarit, quod manè solem præcedens, Lucíferum, vesperi subsequens, de nomine eius Hesperum appellamus. Vide N. Comitem, mythologiæ lib. 4. cap. 7.

Hestai, nomen viri, 2. Reg. 21. qui Hesro, 3. Par. 11. dicitur. Lat. atrium, seu fœnum.

Hesron, ciuitas, quæ & Asor in tribu Iuda, Ios. 15. Filius Ruben, Genes. 46. Item filius Iuda, id est (vt existimo) filius Phares filij Iuda, vt sequitur, 1. Par. 4. qui Genes. 46. dicitur Zara. Filius item Phares filij Iuda, Genes. 46. Lat. Sagitta exultationis, siue diuisio cantici: aut atrium, vel fœnum.

Hessonitæ, populi. Num. 16.

Hesseni, Palæstinæ populi, apud quos lege columbis parsum olim, & tantam earum copiā factam, vt aduenarum mora cicures petierint: vnde sunt illa Tibulli verba lib. 1.

Quid referam, vt volitet crebras intacta per vrbes
Alba Palæstino sancta columba viro?

Plin. lib. 5. cap. 17. Hesseni, gens sola, & in toto orbe præter cæteras mira, sine vlla fœmina, omni Venere abdicata, sine pecunia, socia palmarum, &c.

Hestiæa Thessaliæ pars, Strab. lib. 13. & Ptolem. Homero oppidum est Eubœæ, Polystaphili epitheto ornatum. Stephano etiam vrbs Eubœæ est, dicta ab Hestiæa iuxta Olympum sita: item alia Acarnaniæ.

Hesychius, Milesius, historicus fuit, qui tempore Anastasij principis floruit. Scripsit historiarū libros sex de Romanis aliarúmque gentium principibus. Item Dictionarium, quo se vsum fatetur Suidas.

Heth, nomen populi, Gen. 23. Lat. confractio vel formido aut stupor: vel Syriacè descensus.

Hethalon, vrbs, terminus Iudææ ad Septentrionem, Ezech. 47. Lat contritio mansionis, aut formidabilis mansio, siue inuolutio eius.

Hetæus filius Canaan, Genesis 10. à quo Hethæi, Lat. confractus, vel formidans, aut stupens, vel Syriacè, diuidens.

Hethæi, nomen populi. Gene. 15. 4. Reg. 7. Cyprum Hieronymus esse dicit. idē signif. quod Hethæus, n. p.

Hethim, nomen loci. Iud. 1. idem significat quod Hethæi.

Hetruria, regio Italiæ, Tyrræno mari incumbēs ad primā vsque Tyberis ripam protensa, Macra fluuio à Liguria discreta: auguriorū olim, & haruspicinę peritissima, Claudianus in Rufinum. Dicta est autem Hetruria, quasi ἐπέρρεον ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἠιόνος, eò quòd extendebatur ad alteram ripam Tyberis, qui est terminus inter Latium & Hetruriam. Hinc Hetrusci (τυρρηνοὶ) sunt dicti regionis eius incolæ.

Heua, prima mulier creata à Deo, Genes. 3. Lat. viua, vel viuens.

Heuæi, populi habitantes ad meridiem, quos expulerunt Cappadoces. Deuter. 2. Ios. 3. & 4. Reg. 17. Lat. iniqui, peruersi, vel iniquitates, peruersitates, subuersiones.

Heuæus filius Chanaan, Gen. 10. vita mea, Lat.

Heuila, siue Heuilath, filius Chus, Genes. 10. Filius item Iectan. Gen. 10. Nomen item regio-

nis, Genes. 2. & 25. 1. Reg. 15. Getuli à Iosepho dicuntur, Lat. dolens siue patruiens, aut loquens illi, siue annunsians illi.

Hexadius. Vide BYRA.

Hexagon, Plin. lib 28. cap. 5. legatus Ophiogenum (qui populi sunt in Cypro) à consulibus Romæ in dolium serpentium coniectus, experimenti causa, circummulcentibus linguis miraculum præbuit.

Hezeci, filius Elphaal. 3. Par. 8. Lat. fortis siue apprehendens.

Hezion, pater Tabremon patris Ben-adad regis Syriæ, 3. Reg. 15. Lat. visio vel prophetia.

Hezir, nomen viri, 1. Par. 24. Lat. Porcus, aut Syriace, reuersus vel conuersus.

H I

Hiarbas. Vide IARBAS.

Hiberius, filius Iubal, Celtiberorum rex, à quo Hiberi nominati fuerunt.

Hibernia post Britanniam insularum maxima, collateralem habet Britanniam maiorem ab Oriente, solum Oceanum ab Occidente: ab Aquilonari verò parte trium dierum velifico cursu Boreales insularum maxima Islandia iacet. Britannia duplo ferè in quantitate Hiberniam excedit. Inæqualis aquosa, paludosa & sylvestris Hibernia est. Gleba præpingui vbertique frugum prouentu terra est fœlix. Pecore montes, nemora feris abundant: pascuis tamen quàm frugibus, gramine quàm grano fœcundior est insula. Melle & lacte diues. Fluminibus egregiis scinditur & rigatur, quorum præcipuus tum cursus spatio, tum piscium copia Sinnenus appellatur. Lacus quoq; plurimos hæc terra profert. Falcones, Accipitres & Nisos, præ aliis regionibus copiosè producit, cum Aquilarum variarúmque omnigenũ auium numero. Ferarum quoque cunctas fere species continet. Venenosis omnibus caret. Terræ motus hic nunquam. Vix semel in anno tonitru auditur. De moribus incolarum & stupẽdis naturæ in hac insula operibus nonnulla descripsit ex Syl. Gyraldo A. Ortelius in Theatro orbis terrarum.

Hibrildes, Athenicnsium imperator, anno ab vrbe 262. Dionys. lib. 7.

Hidruntum (Hydrus Ptolemæo libro 3. capite 1.) Calabriæ oppidum iuxta Ionium mare. Vulgò *Otranto*.

Hiel, nomen viri illius qui reædificauit Iericho. 3 Reg. 16. Lat. viuit Deus, seu vita Dei.

Hiera, siue Hiarba, Numidiæ rex, anno ab vrbe 671.

Hiera, insula inter Siciliam & Liparam, vna ex Æolis, in qua vetustas Vulcani officinam collocauit, propterea quod noctu cerneretur ignis vt plurimùm: interdiu verò fumum copiosissimum emitteret. Thucid. lib. 3. Steph. nihil aliud quàm insulã esse tradit, vnde Gentile Hieronensites, vel Hieronesius.

Hiera, insula, ardet in medio mari. Plin. lib. 2. capite 106.

Hiera, dicta fuit vxor Telphi regis Mysorum, cui tanta fuit formæ præstantia, vt ipsam etiam Helenem diceretur superare. Hæc à Nereo interfecta dicitur, cum viro ab Achille vulnerato opem ferre conaretur. Hyginus tamen Fab. poët. cap. 101. Telephi vxorem non Hieram facit, sed Laodicen, Priami filiam, Tarsus etiam Ciliciæ vrbs, olim Hiera vocabatur. Stephanus. Fuit & via sic dicta, quòd ea irent Sacerdotes ad Eleusinam Cererem.

Hieraæa, exigua regio Libyæ in Cyrene. Stephanus.

Hieramæ, vrbs Cariæ. Steph.

Hierane, in mari Cretico est, & alia Ægypti. Stephanus.

Hieraphe, insula Libyæ Steph.

Hierapolis, ciuitas Asiæ, contra Laodiceam, vbi aquæ calidæ scaturiebant, quæ in tophũ admodum facile durabantur. Est & os Plutonium in paruo quodam montis cacumine, ita commensuratum, vt hominem suscipere possit mira profunditate, cui vallum propositum erat quadratum ambitu semi iugero, nebulosa & crassa caligine plenum, vt vix solum discerni posset. Exterius tranquillo cælo, aër innoxius, animal si quod ingrederetur, statim moriebatur: & tauri introducti mox cadebant, educebantúrque mortui. Strabo se passeres immisisse ait, qui subitò expirauerint. Apud Hierapolim aqua quædam adeò tingendis lanis idonea fuit, vt ex radicibus tincta, cum his dicertarent, quæ ex purpura tingebantur. Gentile, Hierapolitæ. Stephanus.

Hiera Pytna, vrbs Cretæ, quæ priùs Cytba, deinde Pytna nominabatur, postea Camyros: postremò, Hiera Pytna, inde Hierapytnius.

Hierassus, Daciæ fluuius, Ptolemæus hodie, *Pruth*.

Hieratis, oppidum Persidis, ad eius sinum. Arrianus.

Hierax, Mareotis Nomi oppidum. Ptolem.

Hierax, adolescens, qui quum Io vaccam rapere vellet Mercurius, Argum custodem excitasset, à Mercurio in accipitrem, i. in auem sui nomi nis mutatus est.

Hieremia. Vide IEREMIA.

Hieri, populi vltra Sauromatas, calui & simi à natiuitate omnes, & promiscuè barbam habentes. Qui idem ἱερεῖς, id est, sacri dicuntur, quia nihil inuste agunt, nec bella norunt.

Hiericho. Vide IERICHO.

Hiericus, oppidum Iunææ inter Hierosolymam & Iordanem situm, Palmetis circumquaque consitum & fontibus irriguum. Plin. libro 5. cap. 14.

Hierius,

Hierius, Consul, collega Ardaburij, anno ab vrbe 1118.

Hiero, Syracusanus, cùm esset ex duce rex factus populi Romani perpetuus amicus fuit: ac cum omnis expers disciplinæ in morbum incidisset, eruditi cœpit, ac sese vltrò sermonibus Physicis accommodare, donec paulatim, dum per valetudinem licuit, poëtis Pindaro & Simonide accersitis vsus est. Ælianus de varia historia. Hic corporis pulchritudine & viribus adeò præstitit, vt omnibus penè miraculum esset. Iusti. libro 23.

Hiero, Athenienſis, familiaris Niciæ ducis Athenienſis, vnáque cum eo disciplinis eruditus: poëmata nonnulla conscripsit, quæ Plutarchus in Nicia ad ætatem suam peruenisse testatur.

Hieroboam. Vide IEROBOAM.

Hiero-Cæsarea, Mæoniæ in Asia minori vrbs. Ptolem.

Hierocepia, insula in Cypro prope Paphum, qua voce significatur sacer ortus. Strabo.

Hierocomitæ, populi ab Hierocome ciuitate Cariæ. Polybius.

Hierodulum, vrbs Libyæ. Stephan.

Hieromaice, Syriæ fluuius. Plin.

Hieron, Hiberniæ promontorium, & aliud in Sarmatia Europea. Ptolem.

Hieron, Syracusanorum rex.

Hieron, oros, Cretæ insulæ maritimum oppidum. Ptolem. Item locus Asiæ minoris ad Pontum Euxinum. Arrian.

Hieronymus, Siciliæ tyrānus, Hieroni patri successit admodum puer. cui pater metuens, relictis tutoribus XVI. moriens vt fidem erga populũ Romanũ annos quinquaginta ab se cultam, inuiolatam seruaret. Hic postea abiecta tutela, cõtempta patris disciplina ac moderatione, luxuriosius & arrogantiùs agendo, à Romanis desciuit, Annibalique adhesit. Cúmque superbè nimis in ciues sese haberet ab eis interfectus est. Liu. lib. 4. secundi belli Punici.

Hieronymus, historicus Rhodius, familiaris Demetrij Poliorcetis, relictúsque ab eo præfectus in regione Bœotiæ, scripsit res ipsius Demetrij gestas. Plutarch. in Demetrio.

Hieronymus, Rhodius Philosophus, qui finem summi boni ponebat in indolentia.

Hieronymus scriptor ecclesiasticus, vir doctissimus ac eloquentissimus: ita dictus quasi, ἱερὸν ὄνομα, id est, sacrum nomen. Bonam vitæ suæ partem in Bethleem transegit, quò, vt liberiùs orationibus vacaret, Bibliáque Latina faceret, se receperat: vbi vitam cum morte commutauit, annum nonagesimum primum agens, ab humana redemptione 422. imperante Theodosio: cuius quidem D. Hieronymi hodie visitur cella, in qua vitam agebat monasticam.

Hieropolis. Vide HIERAPOLIS.

Hieros colpos, id est, sacer sinus, prope Aradum ciuitatem est. Stephan.

Hierosolyma, mæ, & Hierosolyma, morum, & Hierosolymæ, marum, tantum plurali, vrbs Iudææ seu Palæstinæ, quæ & Hierusalem vocabatur. Item Solyma & Salem. Euseb. libr. 9. Euange. præparat. ait Hierosolyma appellari, quasi Hieron Solomonis, hoc est, ædem Solomonis, à templo quod Solomon Hierosolymis pulcherrimum magnificentissimúmque construxit. Hinc Hierosolymita. Hierosolymitanus, Hierosolymus, & Hierosolymites, & Hierosolymarius, quo nomine dictus est Cn. Pompeius ab Hierosolymis expugnatis. Cicero 2. libr. ad Atticum. Si verò quæ de me pacta sunt, ea non seruantur, in cælo sum, vt sciat hic noster Hierosolymarius traductor ad plebem, quàm bonam meis putissimis orationibus gratiam retulerit.

Hierotheus, nomen viri proprium.

Higinius VIII. Romanorum Episcopus, anno salutis 140. Euseb. libr. 4. cap. 9.

Hilarion, eremita clarus, in Syria pĩũ monachorũ institutũ adauxit, qui cùm signis & miraculis iam clarescerent, in Gaza vrbe tres cuiusdam matronæ filios, simul repẽtè morbo correptos, inuocato nomine Iesu, extemplò curauit, quod postquàm auditũ est, & longè lateque percrebuit, certatim ad eum de Syria, & Ægypto cõfluebant, ita vt multi crederent in Christũ, & se monachos profiterẽtur. Nondum enim tunc Monasteria erant in Palæstina, nec quisquã monachos ante sanctum Hilarionẽ in Syria nouerat. Ille fundator & eruditor huius conuersationis ac studij in hac prouincia fuit. Habebat enim dominus Iesus in Ægypto senẽ Antoniũ, habebat in Palestina Hilarionẽ iuniorem. Hęc D. Hieronymus.

D. Hilarius, Pictauiensis 10. Episcopus, Gallarum doctor, hæreticorúmque flagellum & malleus, rectæ fidei dogmata tam Italis quàm Gallicanis Episcopus præseminauit, ac tanquam disertus, suis libris satisfactionem de Trinitatis consubstantialitate conscripsit, & Arianorum dogma destruxit. Sozom. libro 6. cap. 24. hist. trip. & Frontin. in eius vita.

Hilarius Phrygius, quidam vates sub Iouiniano principe, litterarum quidem imperitus: cæterum tanta diuinandi peritia præditus, vt Deus cum illo futurorum cognitionem communicasse videretur.

Hilarius, senator quidam Antiochenus, de quo multa apud Suidam.

Hilarius XLIII. Romanorum Episcopus anno salutis 464.

Hildegardis, virgo monialis, & prophetissa, circa annum Christi 1150. in oppido Brigio, in Germania, quæ rapta frequenter in somnis, didicit non solùm, quod verbis effundere, sed quod scribendo Latinè dictitaret. Multa fertur prædixisse de futuris: ad quam etiam D. Bernardus scripsit litteras. Munst. lib. 3. Cosm.

Himantópodes, populi in Æthiopia loripedes, quibus serpendo ingredi natura est, hoc est quod Solinus interpretatur, flexis cruum nexibus ingredi, ἱμάντα enim Græci lorum dicunt. Plin. lib.5.cap.8.

Himella, fluuius Italiæ. Virgil.lib.7.Æneid.

-qui flumen Himellæ,
Et Tyberim Fabarimque bibunt.&c.

Himéra: fluuius Siciliæ, in duo sectus cornua, quorum alterum dulcibus, alterum salsis fluit aquis.

Hiólcon, oppidum in Thessalia, quod Thracenses Æmonij condiderunt.

Hippacrites. Vide HIPPVACRA.

Hipparchus, Nicæus astrologus scripsit de Arati Phænomenis, de stellis fixis, de lunæ motu, contra Platonem. Primus instrumenta mathematica inuenit, vnde hæc sensibus deprehendi possent. Plinio maximè laudatus.

Hipparchus poëta comicus, cuius fabula quædam, περὶ γάμων, id est, de nuptiis inscribitur. Suid. Alius propinquus Aristotelis, alius Eretriæ tyrannus. Hipparchus quoque filius Pisistrati tyranni, qui ob libidinem in Harmodium Aristogitonis coniurationem in se excitauit. Thucyd. Idem vt inuidiam tyrannidis sapientiæ opinione extingueret, litteras coluit, virisque doctis maximè fauit. Ælianus de varia historia. Fuit quoque alius propinquus Aristotelis: alius Hetruriæ tyrannus.

Hipparis, fluuius in Camarina, cuius aquarum pars dulcis est, pars salsa. Interpres Pindari.

Hippasos, vnus ex Centauris.

Hippasus Metapontinus, auditor Pythagoræ, vir doctissimus, nihil scripsit. Omnia ex igne ereari dixit. Demetrius & Laërtius.

Hippe, Chironis, Centauri filia quæ cum in monte Pelio sese venando exerceret, grauida facta est: & ob id patris indignationem timens deorum miseratione in equam conuersa est, & in cælum translata. Sunt qui Hippem mulierem fatidicam fuisse asserant: ideóque in equam esse mutatam, quòd deorum arcana mortalibus enuntiasset.

Hipperides, Athenienſis orator, de quo Volaterranus lib.6. Vide Hyperides.

Hippia Minerua dicta est ab Arcadibus, quòd ea vsum quadrigarum inuenisse crederetur. Palæph. lib.2.cap.3.

Hippia, vrbs Perrhæbiæ, aliàs Phalanna dicta. Stephan.

Hippias, Elens philosophus, discipulus Hegesideni, ita se comparauit, ne cuiusquam ope egeret. Summum bonum, αὐτάρκειαν, posuit, hoc est, eo contentum esse, quod simplici victui sat esset. Is Olympiam cùm venisset, maxima illa quinquennali celebritate ludorum gloriatus est, cuncta penè audiente Græcia, Nihil esse vlla in arte rerum omnium quod ipse nesciret: nec solùm has artes, quibus liberales doctrinæ atque ingenuæ continerentur, Geometriam, Musicam, litterarum cognitionem & poëtarum, atque illa quæ de naturis rerum, quæ de hominum moribus, quæ de rebus publicis dicerentur: sed etiam annulum quem haberet, pallium quo amictus, soccos quibus indutus esset, se sua manu confecisse. Cicer. libro 3. de Oratore.

Hippias, Pisistrati filius, in Marathonia pugna cecidit, arma contra patriam ferens, &c. Circ. ad Atticum.

Hippion, is fuit quem ferunt edocuisse medicinam Æsculapium.

Hippion Argos, quod Achaicum dicebatur, Peloponnesi vrbs, & ab equis deduci videtur.

Hippo duplex in Africa, Hippo regius. Hic episcopatu insignis est diui Augustini, qui se alioqui Tagastanum fuisse, è Tagasta Africæ oppido, libr.2. Confessionum scribit. Strabo libr. vltimo vtramque Hippomenem regiam nominat, nisi codex vitiatus est. Alterum autem Diarrhytos Græcis dictum, Plinius scribit, quòd palustri solo madeat. Vtramque Silius libro tertio hoc versu expressit.

Tum vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo.

Vagam enim Diarrhythos nominat, quòd palustri solo sita sit: quare terræ motibus frequentius infestatur. Nec perperàm vagam dixit fœmineo, cùm sic æquè vt in masculino proferantur. Plinius libro 6. capite 4. & libr. 9. cap. 8. Vtramque Hipponem Græcos equites condidisse, author est Solinus. Est & Hippo, puellæ Bœotiæ nomen. Plutarchus in Peropon.

Hippo item oppidum Locrorum in Brutiis. Vide HIPPONIVM.

Hippobotos, pratum quoddam amplissimum est sub Caspiis portis, in quo regium armentum quinquaginta millium equorum pascitur, vnde & nomen accepit. Strabo libro 11. Vide MEDIA.

Hippocentauri, monstruosum hominum genus in Thessalia iuxta Pelion montem, anteriore parte (vt poëtæ fabulantur) hominum, posteriore equorum effigiem referentium. Cui fabulæ occasionem ministrasse videtur, quòd primi equos domare cœperint, iisque ita aptè insidere, vt homines cum equis vnum in corpus coaluisse viderentur. Idem antea Centauri dicebantur, παρὰ τὸ κεντεῖν τοὺς ταύρους, hoc est, ab eo quòd tauros stimulis agitarent. Verùm cùm idem postea ex equis præstarent, iisque insidentes stimulis tauros præ se agerent, Hippocentauri dici cœperunt: qui cum ad Peneum amnem aquarum veniissent, conspecti ab vlterioris ripæ accolis, pro monstris habiti sunt, præsertim cùm inclinata potandi gratia, equorum capita non conspicerentur.

Hippocentaurus quidam D. Antonini est alloquutus, ei viam eò, quò tenderet, commonstraus

strans. D. Hieronym. in vita Paul. eremit.

Hippocómetæ. Vide HIPPVCOME.

Hippócoon, cum liberis ab Hercule interfectus.

Hippócrates. Cous medicus, auditor Democratis, vt quidã volunt, vixit apud Perdicam Macedoniæ regem. Excessit è vita annos natus cxiii. Suscepit filios Thessalium & Draconem, Artaxerxes, rex Persarum ad Hystanem Hellesponti præfectũ de Hippocrate sic scripsit: Rex regum magnus Artaxerxes, Hystani Hellesponti præfecto salutem. Hippocratis medici Æsculapio prognati ad me artis fama peruenit. Da igitur operam, vt aurum illi tribuas quantum cupit, aliáque item quorum indiget, & eũ ad me mitte: erit enim par honore summis in Perside viris, &c. Vale. Hic vir diuina scientia dicebat coitum morbum esse comitiali leuiorem. Eius libri, tanquam diuino emanuerint ore, vbique celebrantur. In primo enim Iusiurandum continetur, in secundo Prognostica, tertio Aphorismi, quarto illa admirabilis compositio lx. libris omnem scientiam medicinę complectens. Suidas Hippocrates, præter superiorem, idem Suidas quinque commemorat, omnesq; eiusdem artis & familiæ, quorum omnium excellentissimus fuit primus. Artem medicam in lucem reuocauit, in quã vsque adeò enituit, vt venientem ab Illyriis pestilentiã prædixerit, ac discipulos ad auxiliandam circa vrbes dimiserit: cui ob meritum, honores illos, quos Hercules, tota Græcia decreuit. Plin. lib. 7. ca 37. Nam cùm fuisset mos, liberatos morbo inscribere ea in templo eius Dei, qui auxiliatus esset, quorum postea similitudo posuerat, excripsisse ea traditur Hippocrates: & ita ex his hanc artẽ excerpsisse, sic primus medendi præcepta clarissimè condidit. Plin. lib. 36. Str. lib. 8. Hippocratem alium, Athenienſium ducem ponit in bello Peloponneſo Thucydides.

Hippocrates Mathematicus mercaturam exercuit: quia tunc temporis hæc non habebatur vilis, modò tenuis non esset, teste Plutarch.

Hippocratia, Ludi qui & Consuales dicuntur.

Hippocrene, fons in Bœotia, non procul ab Helicone monte, quem poëtæ fabulantur factum esse vngula Pegasi equi alati: cui fabulæ occasionem videtur ministrasse Cadmus, qui cùm in Bœotia locum vrbi condendæ quæreret, huc illuc obequitãs, hunc fontem primus creditur inuenisse. Et quoniam Cadmus literarum inuentor creditur, factum est, vt hic fons Musis sacer habeatur. Persius ad verbum reddens vocem Græcam, Fontem Cabalinum appellat. Nam ἵππος nobis equum sonat, κρήνη fontem.

Hippodame, es, & Hippodamia, æ, filia Oenomai regis Elidis & Pisarum, qui cùm ex oraculo, se à genero interemptũ iri didicisset, & illa tamen à multis procis ob formæ præstantiam expeteretur, currule certamen procis proposuit (habebat enim equos velocissimos, qui ex ventorum flatu creati erant) ea lege, vt qui vinceret, filiam haberet, victus subiret mortem. Tredecim igitur victis & occisis, Pelops Tantali filius visa puella, eius amore protinus exarsit: cuius nuptias vt assequeretur, Myrtilũ eius vt aurigam pollicitis corrupit, sic vt ille axes infirmos & fragiles subiũxerit: vel, vt alij volunt, obicem axi non obiecerit: & sic fracto & dissoluto curru, Oenomaus excidit, moriénsque Myrtili caput deuouit: obtestans Pelopem, vt vicem suam vlciscereturr: quod & factum est. Cùm enim pactum sibi perfidiæ præmium à Pelope poscceret, ab eo in mare deiectus est, atque hoc modo Pelops puella & regno potitus est. Ouid.

Venit vt in Phrygios Hippodamia sinus.

Virg. 3. Georg.

Hippodameq; humeroq; Pelops insignis eburno.

Hippodamia, Brisæi filia, quam Achilles expugnato Lyrnesso oppido secum abduxit. Hanc poëtæ à patris nomine Briseida appellant.

Hippodamia, Anchisæ filia, quæ Alcathoo Troiano vxor data est, quem postea Idomeneus Cretensis in pugna occidit.

Hippodamia, Pyrithoi vxor, quam cùm ipso nuptiarum die Centauri ei præripere conarentur, ab Hercule & Thesei ingenticla defuncti profligati. Ouid. 12. Metam. Pyræi item forum Hippodamia appellatum fuit, ab Hippodamo Milesio architecto, qui Athenienſibus Pirẽum extruxit. Suid.

Hippodamus, Milesius, natura studioſus, primus eorum qui in republica versati nõ essent, cœpit aliquid dicere de optimo ciuitatis statu. Constituit enim ciuitatem ex numero x. millium, diuisam in partes tres, artifices agricolas & milites. Regiones in totidem partes, sacrã, publicam & priuatam. Erat ob ambitionem vitæ morosior, crinium prolixitate, ac sumptuoso ornatu. Aristoteles lib. 2. Polit.

Hippodamus Milesius architectus, qui Athenienſibus Piræum portum extruxit, à quo forum Piræi Hippodamiam appellarunt. Suidas.

Hippodórus, vnus Codridarum, inuidiam populi vitare cupiens, & optimam simul principis famam inter Athenienses adipisci, seueritate in suos vsus filiam cum mœcho deprehensam currui iussit alligari atque discerpi. Ælianus de varia historia.

Hippódromus, Thessalus genere patria Lariſæus, circa M. Antonini principis tempora Athenis scholæ successit. Philostratus.

Hippola, vrbs vetus Laconica: Gentile, Hippolaites.

Hippólochus, filius Bellerophõtis, & pater Glauci, Homer. lib. 6. Iliad.

Hippólochus, Antimachi Troiani filius, vnà cùm Pisandro fratre in bello Troiano interfectus.

Homer.

Homer. libro vndecimo Iliad.

Hippolyte, Amazonum regina, quam Hercules prælio superatam Theseo vxorem dedit, cui & Hippolytum peperit.

Hippolytus, Thesei & Hippolitæ Amazonis filius, qui cum cœlibem ducens vitam venatui se exerceret, & constanti animo spernèret mulieres, à Phædra nouerca absente patre amatus est: cuius turpi desiderio cùm obtemperare noluisset, illa filium apud patrem detulit, tanquam de stupro eam appellasset. Quam ob rem cùm videret Hippolytus patrem nouercæ dolo persuasum de nece sua cogitare, cõscenso curru fugam arripuit. Sed dum phocæ, quæ tum forte in littus exierant, equorum & rotarum strepitu pretertitæ, magno impetu se in mare præcipitarent, exterriti equi frustrà obluctante Hippolyto, currum per scopulos & saxa traxerunt, iuuenémque infœlicem loris implicitum varias in partes discerpserunt, in nemore autem Aricino Dianæ sacro sepultus est, vnde Ouid. Fast. lib. 5.

Hic latet Hippolytus, loris discerptus equorum,
Vnde nemus nullis illud aditur equis.

Hunc postea Æsculapius, à Diana exoratus, reuocauit ab inferis, & pristinæ incolumitati restituit. Hippolytus verò relicta Attica, in Italiam sese contulit, & Virbium se appellari iussit, quòd bis vir fuisset: vbi & vxorem Ariciam nomine duxit, vrbémque condidit non procul à Roma, quam de nomine illius Ariciam appellauit. Ouid. lib. 15. Metam.

Hippomachus, tibicen, qui cùm videret à plebe laudari discipulum, quem tamen in arte peccare cognoscebat, baculo tectũ desistere iussit, dicens maximum erroris argumentum, quod ab ignara turba laudaretur. Ælia.

Hippomedon, quem vocat Silius 6. Theb. 131. arduum.

Hippomenes, Macarei vel Megarei & Meropes filius, Neptuni pronepos, vt alij, Martis, cùm Atalantem Schœnei filium adamaret, Veneris beneficio voti sui factus est compos. Nã cùm illa virginitatẽ illibatam cuperet seruare procis suis, cursus certamen ea lege proposuit, vt illi inermes currerent, ipsa cum reso insequeretur, & quem cursu assequi posset, venabulo confoderet. Cùm itaque non paucos spe nuptiarum eius illectos, neci tradidisset, Hippomenes, qui & ipse amore eius tenebatur, neq; tamen pedibus satis fidebat, Veneris opem imploranit: quæ tria illi aurea mala tradidit, & quis vsus esset in illis, edocuit. Hisce itaq; fretus Hippomenes, cursu cum Atalanta certare non dubitauit, cúmque parum abesse videret, quin illi præcurrentem assequeretur, mala aurea à Venere accepta quàm longissimè extra viam, diuersa in latera abiecit: quorum pulchritudine capta Atalanta, dum ea collegit, aurúmque admiratur, Hippomeni victoriam

tradidit. Hic itaque ratione voti sui compos effectus, cùm Veneri, cui victoriam debebat, gratias agere neglexisset, illa indignata, tam effrænatam illi cupiditatem iniecit, vt in ipso Matris deûm delubro, nulla habita numinis reuerentia, cum vxore concubuerit. Quod flagitium ægrè ferens Cybele, Hippomenẽ in leonem, Atalantem in leænam commutauit. Ouidius libro 10. Metamor. & Hyginus Fab. Poeticarum cap. 185.

Hippomenes, XXVII. Athenienſium rex. Is filiam Limonẽ in adulterio deprehensam equo ferocì vorandam præbuit. Vnde prouerbium, Magis impius Hippomene. Ouid. in Ibin.

Solàque Limone pœnam ne senserit illam
Et tua dente ferox viscera carpat equus.

Hippomólgi, populi ab equis mulgendis dicti. Stephanus.

Hippon. Vide HIPPO.

Hippõna, dea quam stabularij maximè colebãt, cuiusque effigies in stabulis locabatur. Apuleius lib. 2. Metamorph.

Hippónax, nomen poetæ Ephesij, à quo iambicum Hipponacticum, seu Hipponacteũ, carmen, quod & Scazon dictum est, nomen sortitum videatur. Plin. lib. 36. cap. 5. Hic tã deformi & fœda fuit facie, vt eius effigies à pictoribus quibusdam publicè exposita fuerit deridenda: quamobrẽ indignatus Hipponax, tam amarè in illos inuectus est, vt aliquot ex illis ad suspendium adegerit. Vnde natum Prou. Hipponacteum præconium.

Hipponẽsus, vrbs Cariæ, & alia Libyæ. Steph.

Hippónium, vrbs Brutiorũ ab Heroe, à Romanis post Annibalem uentia dicta. Gentile, Hipponiates, tanquam ab Hipponia. Steph.

Hipónicus, Hippiæ filius, Athenienſis, cùm patriæ statuam dedicare decreuisset, nonnullis eam à Polycleto confici suadentibus, illi nequaquam visum est, quòd ob operis pulchritudinem ab aspicientibus, non dedicantis, sed potius artificis virtus laudaretur. Ælianus.

Hippóphagi, Scythiæ in Asia populi.

Hippópodes, populi in Oceano Scythico, qui Solino, humanam vsque ad vestigium formam tenent, sed in equinos pedes desinunt. Plin. libro. 4 cap. 12.

Hippotades patronymicum masculinũ, ab Hippote deductum: quo poetæ ferè vtuntur pro Æolo ventorum rege, Hippotæ Troiani ex Segesta filia nepotes. Ouid. 11. Metam.

Hippotamadæ, vicus in tribu Oeneide. Steph.

Hippotoxotæ dicti sunt equestres sagittarij, qua voce vtitur Hircius lib. 5. belli Asiatici.

Hippuacra (quasi dicat, equi promontorium) vrbs Libyæ: Gentile Hippocrites. Steph.

Hippucome, locus Lyciæ, dictus ab equo viatorum quorundam illic mortuo. Gentile, Hippocomitæ. Steph.

Hippuris, insula quædam maris mediterranei.

Hippeu

Hipeuriscus, insula Cariæ, Stephan. Pompon.

Hippus, fluuius Moscorum in Phasim defluens. Strabo libro 11. Hanc Phasis partem illabitur ingens flumen, quod ortum ex Armenia ducens, Glaucum in se recipit, atque Hippum è vicinis montibus cadentes.

Hippus insula Eretriæ. Item vrbs Siciliæ, & alia Palestinæ. Gentilia, Hippius Hippenus, Hippinus. Stephan.

Hipsa. Vide SELINVS.

Hipseus, filius Asopi fluminis, qui Ereocli in auxilium venit aduersus Polynicem.

Hipsicratea, vxor Mithridatis fuit, quæ maximè virum suum dilexit. Volater. Mithridates Hipsicrateam coniugem in omnibus bellis adiutricem, armatámque habuit, crudelis alioquin in suos. Vide Hypsicratea.

Hir, i. ciuitas, aut vigil, siue effudēs, aut nudās, vel pullus asini, filius Caleb filij Iephone. 1. Par. 4.

Hira filius Acces. 2. Reg. 23. 1. Para. 11. & 27. idem.

Hira, maritima vrbs in Agro propinquo Pylo, sub Agemēnonis dominio. Hom. libr. 11. Iliad. ἰρὰ, Steph. vrbs Messeniæ, & alia Melienſium.

Hiram, rex Tyri. 2. Reg. 5. qui 2. Paral. 2. 4. & 8. dicitur Huram Hebraice. Lat. vitæ celsitudo.

Hiram, Genes. 36. 1. Paral. 1. ciuitas Idumæorum.

Hiras, id est, libertas aut ira, nomen viri Odolamitis. Genes. 38.

Hitasa locus Lybiæ, in quem Afri Battum transtulerunt. Stephan.

Hitcanus, Ioseph filius, sibi mortem consciuit. Ioseph. libr. 12. cap. 5.

Hircanus, qui & Ioannes, dux Iudæorum 1111. anno ab vrbe 621. Hebræorū primus peregrinos alere incœpit. Idumæan iubegit, Iudaicis legibus eis viuere concessit. Ioseph. lib. 13. cap. 16. Samariā funditus deleuit. idem lib. 16. c. 17.

Hircius, vel Hirtius, Consul fuit Romæ vnà cum Pansa, quo tempore Brutus ab Antonino obsessus fuit Mutinæ, ad quem liberandum profectus vnà cum collega est interfectus.

Hirpiæ familiæ. Plin. libr. 7. capit. 2. paucæ haud procul ab vrbe Roma in Falisco rum agro. Hæ sacrificio annuo, quod fit ad montē Soractem Apollini, supra ambusta ligni struem ambulantes non aduruntur. Hirpi Solino vocantur.

Hirpini montes, ex quibus Aufidius Apuliæ fluuius oritur.

Hir-semes, id est, ciuitas solis, ciuitas in tribu Dan. Iosue 19.

Hirtius, consul cum Pansa collega in prælio ab Antonio cæsus. Cic. lib. Epist. 12. Epist. 23.

Hismaëlitæ populi, qui nunc Saraceni dicuntur ab Hismaële sic nominati.

Hispalis, Bæticæ prouinciæ vrbs clarissima, Romanorum colonia cognomine Romulensis: à qua vnus ex quattuor Beticæ conuentibus, Hispalensis dicitur. Plin. lib. 3. cap. 1. Hæc hodie Siuilia dicitur.

Hispali, Herculis filius, nomē atque primordiū Iulio Cesari restaurationem, Raymiro regi, ac longo deinde tempore Ferdinando 11. a Mauris liberationem defert. Vrbs ad mare Gaditanum sita forma rotunda, ædiū pulcherrimarū frequentia nitidissimè culta, totiusque Hispaniæ emporium florentissimum, quod ex variis mundi partibus, maximè verò ex India Occidentali, quæstus incredibiles facit. Situ omnes Hispaniæ vrbes excellit. Agrū habet pinguem ac peramœnum, omnis generis frugum olei oliuarum, dactylorum & citriorum feracem. Eam nobilissimus fluuius Betis præterlabitur. Vasæus in Chron. Hispanæ.

Hispalus, Celtiberorum rex ad tyrannos Italiæ conuersus est. Beros. lib. 5. Diod. Sicu. lib. 6.

Hispania, regio latissima Europæ, quæ à montibus Pyrenæis incipiens, per columnas Herculis circumiens, vsque in Borealem Oceanum protenditur. Diuiditur autem omnis Hispania Plin. libr. 3. cap. 1. 2. & 3. in Citeriorem, & Vlteriorem. Vlterior rursus secatur in duas partes, in Bæticam, quę hodie Granata dicitur, & Lusitaniam, quam vocant Portugaliam: quę Ana fluuio à Bætica distinguitur. Betica à Septentrione claudirur Ana fluuio: ab Occasu habet eam Atlantici Oceani partem, quæ est inter ostium Anę & fretum Herculeum: à Meridie mare Balearicum, quod est inter fretum Herculeum, & Claridami Promontorium, quod vulgò appellari dicunt *Cabo de Gata*. Ab Oriēte, terminatur linea ducta ab hoc promontorio per Castulonem ad Anam fluuium. Dicta est Bætica à Bæti fluuio memorabili, qui Prouinciam totam intersecat: qui ortus in saltu Tygensi, decurrit in Oceanum Atlanticum: atque hodie vocatur *Quadalquibir*, quod sonat fluuium magnum. Hæc prouincia posterius à Vandalis habitatoribus Vandalicia dicta, hodie quoque corrupto vocabulo, Andalusia dicitur. Lusitania habet à Septentrione Durium fluuium, ab ostio ipsius, vsque ad pontem qui est cōtra Septimancas: ab Occasu eam Atlantici Oceani partem, quæ est inter ostia Anæ & Darij fluuij: à meridie Bæticam: ab Oriente terminatur à Tarraconensi, linea ducta ab Oretania veteri, vsque ad Pōrem, qui habet è regione Septimancas. Nomen habet Lusitania, à Luso liberi Patris filio, & Lysa eiusdem Liberi socio: cum Luso Bacchante: vnde nunc à Luso Lusitania, nunc à Lysa Lysitania dicitur. Reliqua autem Hispaniæ pars quæ & citerior, pertinet ad Tarraconensem prouinciam, quæ nomen accepit à Tarraconeiusdem prouinciæ metropoli ciuitate, ad excipiendas principū peregrinationes, vt inquit Strabo, egregiè nata: & in qua Imperatores iurisdictionem agitabant. Complectitur hæc regio Murciæ regnum, & Valentiæ, vt Aragonum cum Cathalonia, Castellam veterem, Portugalliam inter amnem, Galleciæ regnū, Asturias,

Asturias, totam Cantabriam, & Nauarræ regnum vt Vascus & alij Hispaniæ descriptores aiunt. Vlterioris Hispaniæ conuentus erant quatuor: Gaditanus, Cordubẽsis, Astigitanus, & Hispalensis. Citerior autem, quæ & Tarraconensis dicebatur, in septem diuidebatur cõuentus: Carthaginensem, Tarraconensem, Cæsaraugustum, Clunienſem, Asturum, Lucensem, & Bracarum. Idem lib. 3. cap. 3. Omnis autem Hispania ab Ibero fluuio primùm dicta fuit Iberia, postea ab Hespero Atlantis fratre, siue (vt alij malunt) ab Hespero stella lucidissima, quæ vespertino tempore in Occidente apparet, solem subsequens, vocata est Hesperia: vltimò verò ab Hispali vrbe ad fretum Atlanticum sita, quam hodie Siuiliam vocant, dicta fuit Hispalia: vnáque deinde litera immutata, Hispania. Tibul. 4.

--ne latis audax Hispania terris.

Decem milibus stadiis (vt Appianus scribit) eius latitudo cõmensuratur. Longitudo prorsus eadem esse videtur. Terra frumenti, vini, olei, auri, gemmarum, metallorúmque ferax. Ex qua etiam bellicosissimi viri ac velocissimi equi procreantur. In ea quatuor magna flumina sunt, Bætis, Minis, Iberus & Tagus, qui aurum trahit.

Histiæa, ciuitas in Eubœa. Homer. lib. Iliad. 2.

Histiæus, Milesiorum tyrannus. Herod. libr. historiarum 6.

Histonium, Italę oppidum, non procul à monte Gargano. Pomp. libro 2.

Histria. Vide ISTRIA: & in appellatiuis Histriones.

H O

Hoba, id est, dilectio, vel absconsio, aut Syriacè, obligatio vel peccatum, regio Syriæ ad dextram Damasci, id est. Euphratem versus: dicta etiam Soba & Sophene. Genes. 14.

Hobab, filius Raguel soceri Mosi, Numero 10. Iud. 4. Lat. dilectus.

Hod, filius Supha filij Helem. 1. Paral. 7. Lat. laus, siue confessio.

Hodes, id est, mensis aut nouitas, vxor Saharaim. 1. Paral. 8.

Hodius, Homil. lib. 9. Iliad. vnus ex Græcorum præconibus in bello Troiano.

Hodœdocus. Vide CALLIARVS.

Hodomanti, populi Thraciæ. Inde Hodomanticus, & fœmin. Hodomantis. Stephan. ex Thucyd. d. lib. 2.

Hœtichius, Homer. lib. 2. Iliad. vir fuit Achiuus, longè optimus artis statuariæ opifex.

Holcades, populi intra Iberum fluuium. Steph. ex 3. Polybij.

Holda, vel Holdai, nomen viri, 1. Paral. 27. & Zachar. 6. Item prophetis vxor Sellum filij Thecue. 4. Reg. 22. Lat. mundus, vel orbis, vel mustela, aut Syriacè rubigo.

Holmi, vrbs Ciciliæ asperæ, vbi priùs habitabant, qui nunc Seleucei. Gentile, Holmeis. Holmia, Suediç regni metropolis, vulgò *Stockholm.*

Holmium, vrbs Bœotię. Gentile, Holmieus.

Holmones, vicus Bœotiæ, ab Holmo Sisyphi filio. Pausan. lib. 9. Gentile, Holmoneis.

Holo, Hispaniæ vrbs. Liu.

Holocron, Macedoniæ mõs. Plutar. in Æmelio.

Holofernes, princeps militiæ regis Nabuchodonosor. Iudith. 2.

Holopyxos, Cretæ vrbs. Plin.

Holon, ciuitas quæ de tribu Iudę seu Simeonis, Leuitis data est, Ios. 15. & 21. quæ 1. Par. 6. dicitur Helon. Lat. fenestra, siue profanatio, aut dolor.

Homan, filius Lotan filij Seir. 1. Par. 1. qui Genes. 36. dicitur Hemam, Lat. tumultus, siue turbatio eorum.

Homeritæ, populi Æthiopum. Steph. item Arabiæ felicis populi, Ptolem & Plin.

Homeromastix, cognomen Zoili, qui hoc solùm nomine innotuit, quòd Homerum libris editis insciticæ arguere ausus fuerit. Hos libros quum Ptolemæo regi Ægypti obtulisset, rex tum quidem dissimulata indignatione, quam ex hominis impudentia conceperat, post aliquot dies pecuniam petenti quæ inopiã subleuaret, Mirum (inquit) te inopia premi, qui multò Homero es doctior, quum ille, qui ante annos mille fato functus est, etiam hodie tot hominum millia pascat. Tandem parricidij accusatus, iussu regis in crucem sublatus est. Hoc cognomen omnibus detractoribus accomodatur, qui insana reprehendendi libidine optima quæque lacerant: quúmque Venerem ipsam non possint, scandalum eius reprehendunt.

Homerus, nomen poëtæ Græci excellentissimi, qui floruit ante Romam conditam annis circiter centum sexaginta, vt Cornelius Nepos in libris Chronicorum tradit. Hic fuit cæcus: & ob id Homeri nomen sortitus est, quum priùs Melesigenes diceretur, quod ad Meletem fluuium natus esset. Cumæi namque & Ioues captos oculis ὁμήρους appellant, quòd ὁμήρους, id est, itineris ducibus careant. Hinc Cæcutiens Mæonius nuncupatur à Martiano libr. 1. de nuptiis Philologiæ. De patria eius nihil certi traditur. Fecit enim nominis eius claritas, vt quem viuum, rebúsque omnibus egentem, nemo agnouerit, nunc multæ Græciæ vrbes certatim sibi vindicent, adeò vt quibus potissimùm credere debeamus, non facile fuerit discernere. Quod etiam testatur Cicero pro Archia: Homerum (inquit) Colophonij ciuem esse dicunt suum, Chii suum vendicant, Salaminij repetunt: Smyrnæi verò suum esse confirmant: itaque etiam delubrum eius in oppido dedicauerunt: multi alij præterea pugnant inter se, atque contendunt.

Extat

Extat ea de re distichon Græcum apud Gellium lib.3.cap.3.cap.1.

ἑπτὰ πόλεις διεριζουσι περὶ ῥίζαν ὁμήρου,
Σμύρνα, ῥόδος, κολοφὼν, σαλαμὶς, χίος, ἄργος, Ἀθῆναι.

Septem vrbes certant de stirpe insignis Homeri, Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Chius, Argos, Athenæ. Scripsit duo opera, alterum de bello Troiano, quod Ilias dicitur: alterum de erroribus Vlyssis, quod Odyssea nominatur, & alia opuscula. Reliquam eius vitam, breuitatis causa, hic prætermittimus: quã qui latiùs nosse cupit, Herodotum adeat, & Plutarchum. Ad hoc Homeridæ familia apud Chios illustris fuit. Hellanicus, Quo quidem Homero nullus ingenio fœlicior extitit vnquam, siue operis fortuna, siue materia æstimetur. Itaque Alexander magnus, inter spolia Darij, Persarum regis, vnguentorum scrinio capto, quod erat auro, gemmisq; ac margaritis pretiosum, varios eius vsus amicis demonstrantibus. Immò hercle (inquit) librorum Homeri custodiæ detur, vt pretiosissimum humani animi opus, quàm maximè diuiti operi seruaretur. Plin. lib.7.cap.29. Idémque Plin. libr.30. cap.2. de Homero hunc in modum scripsit, Adolescentibus, inquit, nobis visus Apion Grammaticus, prodidit Cynocephaleam herbam diuinam, quæ in Ægyro vocatur Osiritis, quæ habet vim contra omnia venena: sed si ea erueretur statim eum, qui eruisset, mori. Séque euocasse vmbra ad percontandum Homerum, qua patria, quibúsque parentibus genitus esset, non tamen ausus est, profiteri, quid sibi respondisset. Is literas Græcas à pluribus paulatim inuentas, reduxit, ad eam formam quam habemus.

Homerus II. Chius, medicina clarus. Archilochus.

Homerus III. Chius, magica arte clarus. Archilochus.

Homerus IIII. institoria arte, Salaminensis ciuis prædiues, Archilochus.

Homerus V. Colophonius pictor & statuarius præclarus habitus. Archiloch.

Homerus VI. ciuis Athenien sis, qui nouas Athenien sibus leges dedit. Archiloch.

Homerus VII. arte Musica & Geometria clarus apud Argiuos habitus est. Archiloch.

Homerus, patria Mæon, certamine Olympico vicit, cui postea ius literarũ & linguæ Græcæ emendandarum soli tributũ est, cuius quoque emendatione & literæ & lingua Græca vsque in hanc diem contenta fuit. Archiloch.

Homilæ, Thessaliæ, vrbs. Ptol.

Homole, es, mons Thessaliæ, Centaurorum olim sedes, quemadmodũ & Othrys. Virg.7. Æneidos,

Ceu duo nubigenæ cum vertice montis ab alto
Descendunt Centauri, Homolen, Othrynque niualem
Linquentes.

Incolæ, Homoleis: & Thebæ iuxta montem sitæ, Homoloides. Iupiter item Homolius in Bœotia colitur, vel ab Homole monte, vel (vt vult Suidas) ab Homoloia vate, Emygi filia, quã Delphos fuisse missam Aristoph. in Thebaicorum secũdo scribit, vel quod apud Æolos ὅμηλος concors & pacificum dicatur. Fuit & Homoleia Ceres Thebis.

Homopatoria, festa erant Athenis, ita dicta, ꝙ patres liberorum Curiæ scribendorum gratia tum conuenirent: de quibus sacris Suid.

Homolea, Mons est Magnesiæ, siue Thraciæ. Strab.lib.12.

Homolium oppidum, Magnesiæ Plin.lib.4.cap.9. ὁμόλιον, Ste, hano oppidum est Macedoniæ & Magnesiæ. Strab.lib.7. Inde Homolieus, & Homoloius.

Homona oppidum, & Homonades gẽs in Isauria, Plin.

Homoncea, locus Palæstinæ. In vita Iosephi.

Hon, i. dolor, aut fortitudo, siue iniquitas, filius Pheleth, Num.16.

Honoricus, Vandalorum rex, an. ab vrbe 1231.

Honorius, XLVI. Romanorum imperator cum fratre Arcadio, an. ab vrbe 1149.

Honorius, LXVIII. Romanorum pontifex, anno salutis 625. sacras ædes nouas ædificauit, veteres instaurauit.

Honorius II. Rom. episcopus CLXIIII. anno salutis 1216.

Honorius IIII. Rom. pontifex CLXXVII.

Honorius V. Rom. pontifex. CXCI.

Honoria, Valentiniani imperatoris soror. Diac. Pomp.

Honosca, Hispaniæ Tarraconẽsis maritima vrbs inter Iberum, fluuium & Carthaginem. Liu.

Hoppha, i. thalamus, siue coopertorium, aut littus vel ripa eius. nomen viri. 1. Paral. 24.

Hor, nomen montis, Nu.20. & 33. in finibus terræ Idumææ prope Petram ciuitatem. In quo Aaron primus Israëlitarum summus Pontifex, mortuus & sepultus. Comest. ex cap.20. Num. lat. mons, siue concipiens, aut demonstrans siue ostendens.

Hora, deę cuiusdam nomen erat apud Romanos ita dicta ἀπὸ τῆς ὥρας, hoc est, à venustate & pulchritudine, cui præesse putabatur. Hanc Romani putabant esse Hersiliam Romuli vxorem, quæ post Romuli apotheosin in cælum translata, Horsilia vocata est. Horat. Ennius.

Téque, Quirine pater veneror, Horámque Quirini.

Apud Ouidium tamen in fine libri 14. Metamorph. legitur Ora sine aspiratione, & priore correpta.

Horacitæ, populi Illyriis finitimi. Polyb.

Horæ, Calabriæ vrbs Curopal.

Horæ, Iouis & Themidis filiæ quarum nomina

deſc

describit Hyginus, cap. 183. decem numerat.

Horatæ Indiæ populi. Plin.

Horam, rex Gazer, Ioſ. 10. lat. mons eorum, ſiue manifeſtans eos, aut concipiens eos.

Horatius Cocles, nobilis Romanus, qui in eo bello, quod Porſena Hetruriæ rex pro reſtitutione Tarquiniorum cum Romanis geſſit, cum Ianiculum iam captũ videret, hoſtéſque inde in vrbem irruere, reliquis omnibus attonitis, & in fugam conuerſis, duobus tantùm comitatus, hoſtium impetum tantiſper remoratus eſt, donec põs à tergo ſolueretur. Quem cùm iam interciſum videret, vt erat armatus, in Tiberim inſiliit, & incolumis ad ſuos tranauit. Virg. 8. Æneid.

Illum indignanti ſimilem, ſimilémque minanti
Aſpiceres pontem auderet quòd vellere Cocles.

Horatius Flaccus, poëta Venuſinus, lyricorum & ſatyrarum ſcriptor, qui anno imperij Auguſti Cæſaris XXXIII. ætatis verò ſuæ LXIII. moriens Auguſtum reliquit hæredem, maxima pompa apud Mecenatem in Exquiliis ſepultus. Scripſit carminum libros quatuor, Epodon librum vnum, Satyrarum libros duos. De arte poëtica librum vnum, & Epiſtol. libros duos, quę etiam hodie omnium teruntur manibus.

Horbathij, Germaniæ regio. nunc *Crabathen*, Lazio.

Horchia, erat dea Hetruriæ vrbis, in qua fanum habebat. Ab ea vicus Horchianus ſumpſit nomen.

Hordienſes, Apuliæ populi. Plin.

Horeb, nomen montis in regione Madianitarũ, Exod. 3. Pſ. 105. Sinai aliàs dicitur, in quo data fuit lex Moſi. Eſt & nomen petræ. Ex. 27. lat. deſertum, vel ſolitudo, ſiue deſtructio, aut ſiccitas, vel gladius.

Horem, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſ. 19. lat. id ſignificat quod Herem.

Horeſti, Britannię populi, Tacit. qui hodie Merniam & Angufiam Scotiæ regiunculas occupãt, vt H. Boethius tradit. *Eſkedale*, Camdeno.

Horici, populi Italiæ. Steph.

Hori filius Lotan filij Seir. Gen. 36. lat. princeps aut liber, aut ingenuus, vel irascens.

Horma, ciuitas in tribu Aſar. Ioſ. 19. lat. Excelſa, ſiue proiecta, aut vermis.

Horma, Albotarum, in Macedoniæ vrbs. Ptol.

Horma, ciuitas in tribu tam Iudæ quàm Simeonis inter Haſmonam & Cades-barne, Num. 21. quæ cap. 1. Iudicum dicitur Sephar, 1. Parali. 4. In Ioſue 15. ſcribitur Harma: In Ioſue verò 19. Bethularma, vbi vnica dictio eſt, cum ſeparatim legendæ ſint: duæ enim ſunt ciuitates, lat. idem ſignificat quod Herem.

Hormaſdes, apud Chaldęos bonus erat Dæmon, qui Iupiter putabatur. Sipontinus. Ex Hebr. Vr, i. ignis deriuatur, quod apud Chaldæos & Perſas, ignis pro deo coleretur.

Hormine. Vide HYRMINAE.

Horodes, rex Parthorum, qui M. Craſſum occidit. Alij Orodes ſcribunt.

Horóntes. Vide ORONTES.

Horræi, Gigantes, quos expulerunt filij Edom à monte Seir, Deut. 2. qui Gen. 14. Chorræi dicũtur; lat. Principes, vel liberi, aut ingenui, vel irascentes.

Hortanum, Tuſciæ vrbs Plin. *Horti*, Leandro.

Hortenſia, Hortenſij filia eloquentiſſima: quæ cùm matronarum ordo graui tributo à Triũuiris, Octauio, M. Antonio & Lepido premeretur, nec virorum quiſquam ipſi adeſſe auderet, cauſam conſtanter egit, repræſentatáque patris facundia impetrauit, vt maior pecuniæ pars remitteretur. Appian.

Hortenſis Venus, dicta eſt de loco qui dicebatur Horti, vbi colebatur. Pauſan.

Hortenſius, Romanus rhetor, qui in foro Romano cauſarũ rex ob eloquentiam dictus eſt, licet eius ſcripta infra famam fuerint. De quo Cicero in Bruto ſic refert: Primùm memoria tanta, quantũ in viro cognouiſſe me arbitror, vt quæ ſecum commentatus eſſet, ea ſine ſcripto verbis eiſdem redderet, quibus cogitaſſet. De quo etiam fertur, quòd ſedens olim totum diem in auctione, omnes res venales, & pretia & emptores ordine ſuo recenſuit, argentariis recognoſcentibus, ita vt in nullo falleretur.

Horus Aſſyrorum rex. Plin. lib. 30. cap. 35.

Horus, Iſidis filius, quem cum Iſis amiſiſſet, vertta eſt, ne illi obueniret, quod Oſiri patri acciderat: ſed eo inuento, mœrorem in lætitiam conuertit.

Horus, Aſſyriorum rex. Plin. lib. 30. cap. 15.

Hoſa, i. confidens, vel protegens, nomen viri, 1. Paral. 26. Nomen item cuiuſdam ianitoris, 1. Par. 16 Ciuitas item, quę tribus Aſer, terminus eſt, non procul à mari, inter Tyrum in Axaph, Ioſue 19.

Hoſa, Tuſcorũ fluuius, Ptolemęo: Martha hodie.

Hoſa, i, feſtinans, ſiue tacens, aut ſenſualis. Nomen viri. 1. Par. 4.

Hoſpitius, vir quidem Nicenſis, qui tam auſteræ vitę fuiſſe traditur, vt antro incluſus perpetuo cilicio carnem maceraret, corpus catenis ferreis vinctum contineret, Volat.

Hoſtanus, vnus ex comitibus Alexandri, in arte magica præſtantiſſimus.

Hoſtaſius, Rouennatum princeps fuit, qui à ſuis ciuibus relegatus eſt, quod in otio & ignauia torpeſceret, publicæque adminiſtrationi eſſet ineptus.

Hoſtia, vrbs Italiæ. Vide OSTIA.

Hoſtia, puella, quam à ſe amatam, Propertius Cynthiam vocauit.

Hoſtiæi. Vide HOSTIONIS.

Hoſticus, nomen poëtæ.

Hoſtilię, meminit Tacitus li. 2. & 3. hiſt. item Antoninus. Venetæ regionis oppidũ hodie, vt Leã-

der,

det,ait,*Hostia*,dictum,Padū alluere scribit Plin.

Hostiones,vel Hostiæi, populi iuxta Oceanum occidentalem, quos Artemidorus Cassinos (aliàs Cossinos) vocat.Stephan.

Hostius Hostilius, vir bello strenuus, qui ob virtutem à Romulo Romulorum rege frondea corona donatus est, quod Fidenam primus irripuisset.Dionys.lib.3.

Hostius Lucretius Tricipitinus, Consul cum L. Sergio,anno ab vrbe 317.

Hotham, filius Heber filij Beriæ filij Asser filij Iacob.1. Paral.7.& 11.Lat. sigillum,aut signaculum vel clausura.

Hozai nomen prophetæ,2. Paral.3. Lat.videns.

Hoziel,filius Semei,filij Gerson,1. Paral.23.Lat. videns Deum.

Hucuca ciuitas in tribu Nephthali. Ios. 19. Lat. Sculptura,vel præceptum,aut legislatio.

Hugo, cognomine Capetus, ex Parisiensium Comitum familia,Francorum regnum occupauit, anno salutis 988.

Hugo Lusignaneus,Cypri rex.Blōd.lib.10.dec.2.

Hugo,Italiæ rex,Luith.lib.3.cap.14.

Hugones, qui regem Angliæ malis imbuerant moribus, à principibus pulsi sunt, quo rex ab exilio reuocauit: conscripto exercitu principes persequutus, vicit, fudit,cæcidit,cœpit,ac vltimo supplicio captos affecit. Hugonibus imperium credidit, regnóque præfecit, anno salutis 1321.

Huguitio Fagiolanus, Pisanorum dux, anno salutis 1314.

Hul,filius Aram, Genes.10. Hic à Iosepho lib.1. Antiquitatum Iud.traditur. Armeniam instituisse. Quam ego quidem planè arbitror ab eius patre nomen inuenisse.Lat.dolor,vel infirmitas siue præstolatio,aut obstetricatio.

Huldericus,Dux Vuitemburgensis,ex auito ducatu pulsus est,anno salutis 1519.

Humana,ciuitas. Blond.lib.10.decad.1.

Humfredus Northmannus, Drogoni fratri in Apuliæ comitatu successit,ann.sal.1042.Blōd.

Humfredus, Gloecstiæ dux, vir militia clarus, Angliæ regens,noctu à coniuratis in Burienſi cœnobio,laqueo strāgulatus est, an.sal.1447.

Hungaria (quæ nomen ab Hunnis vel Hungaris populis ex Scythia profectis, qui eam incolunt, habere videtur) Pannonias & vltra Danubium Iazygum, & Dacorum regionem ferè omnem occupat. A Drauo fluuio ad meridiem sumit initium,à Septentrione,Sarmatis quos Polonos, & Getis quos VValachos dicimus,terminatur:ab Occasu,Austriam habet,superioris quondam Pannoniæ caput: ab Oriente Mysiam, quam Rhetianam nunc appellant. Danubius omnium quos Europa habet, fluuiorum maximus mediam interfluit, atque in partes, nempe in Citeriorem & Vlteriorem scindit. Citerior est ea, vbi olim

Pannoniæ fuerunt. Hæc ab vlteriore Hungaria Danubio; ab Austria & Norico, radicibus Cæcij(sic olim dicti) montis: à Sclauonia Drauo,è Bosna & Rascia,Sauo fluminibus terminatur.Huius citerioris Hungariæ caput est Buda,regni sedes. Vltra Danubiana Hungaria montib. Carpathiis supra Poloniam incipientibus & longissimo flexu ad littus Euxini maris porrectis, à Moravia,Slesia,Polonia,& à Russia distinguitur,vsque ad eum locum vbi regio est, quam Maromarusi vocamus.Ibi iam alij montes & Sylvæ ab eo loco Seuerinum(vbi pontis olim à Traiano exstructi superba vestigia etiam nunc apparent) & Orientem versus tendentes, à Transsyluania & Valachia Transalpina separant: hanc vlteriorem Hungariam Tibiscus fluuius piscosissimus,in montibus Maromarusijs ad Septētrionem ortus,Mediā interfluit.Incolæ Scythica lingua vtūtur,ab omnibus finitimis diuersa. Plura apud Bonfin. in Decadib. rerum Hungaricarum.

Hunni,populi, qui quondam in Scythia Europæa super Mæotim paludem incoluere,deinde mutatis sedibus, ingenti multitudine in Pannoniam irrupere. Hæc gens temporibus Valentiniani principis, duce Attyla,tota penè Europa peruagata,Galliam, Italiámque fœdissimis cladibus affecit,donec Leonis Pontificis precibus victa, rursus se recepit in Pannoniam.Quare credibile est, Hūnos eos esse, qui etiam hodie Pannoniam incolunt,paucis immutatis literis,Hungari appellati.Saxo scribit hos quadam tempestate in tantam famem redactos,vt nec canibus pepercerint, quibus ad pastum vterentur.

Hunnum, vrbis Britannicæ nomen. libr. Notit. *Souensbale*,Camdeno.

Hunoldus, Aquitaniæ nobilissimus dux. Æmil. lib.2.

Huphan,filius Beniamin, Nume.26. Lat. thalamus eorum aut operimentum eorum,siue litus vel ripa eorum.

Hur,filius Iuda filij Iacob,1.Paral.p.4. qui Gen. 46. dicitur Onan, Filius Caleph. ex Ephrata vxore,1.par.2.Rex item Madianitarum,Num. 31.Lat.libertas,siue albedo,aut foramen.

Hurai,nemen viri.1.Par.11.qui 2.Reg. 15. dicitur Heddai:idem quod Hur significat.

Huram,filius Bala filij Beniamin,1.Par.8. Lat. libertas,siue albedo aut foramen eorum.

Huri,pater Saphat.Num.13.Pater Abigail, 1.Par. 5.eiusdem significationis est cum Hur.

Hus,1. consilium,,aut lignum,vel Syriacè fixus. filius Aram,Gen.10.Is iuxta Iosephum atque Hieronymū Traconitidis & Damasci conditor exitit.Nam principatum tenuit inter Palæstinam,& Cœlesyriam.Huius regio in Iob, à LXX.interpretibus χώρα Ἰδουμαίας, quasi Nusitidis dicitur, Iob.1. Primogenitus item Nachor, Gene.22.Filius etiam Dison filij Seir,Gen.36.

Husab

Husan, id est, festinatio eorum, aut silentium eorum, vel sensualitas eorum, rex tertius, qui regnauit in Edom, Genes. 36.

Husathi, id est, festinans, vel tacens, aut sensualitas, ciuitas, 2. Reg. 21.

Husi, pater Banna. 3. Reg. 4. idem quod Husathi significat.

Husim, altera vxor Sahâraim, 1. Paralip. 8. Filius Dan filij Iacob, Genes. 46. ciusd. signif.

H Y

Hyacin orum, sacra nocturna, à Lacedæmoniis instituta in honorem Hyacinthi pueri, ab Apolline disci iactu interfecti. Ouid. lib. 10. Metamorph.

Hyacinthus, puer Amyclæus, eodem tempore à Zephyro & Apolline adamatus. Verùm cùm in Apollinis amorem propensior esset, ægrè id ferens Zephyrus, amorem in odium conuertit. Cùm Hyacintho suis deliciis disci iactu dum sese exercet, Zephyrus nocendi occasionem nactus, discum ab Apolline emissum flatu suo in caput Hyacinthi conuertit, puerúmque interemit. Cuius mortem cùm ægerrimè ferret Apollo, Tellus in amatoris Dei solatium, cruorem eius commutauit in florem sui nominis. Palæphatus in tractatu de Fabulosis narrationibus: paulò aliter Ouid. lib. 10. Metamorph.

Hyacinthus, pagus suprà Sphendonios, vbi Erechthei filias immolatas esse tradit. Suidas in dictione Partheni.

Hyades, stellæ septem in capite Tauri, quæ quoties nascuntur, vel occidunt, pluuias creant: vnde & nomen acceperunt, ὑάειν τὸ βρέχειν, quod est pluere. Ouid. lib. 5. Fastor. Fabulantur poëtæ, Hyades Bacchi nutrices fuisse, quæ & Dodonides Nymphæ vocatæ sunt, à Dodona ciuitate Epiri: quæ cùm Iunonis iram verentur, fugerentque Lycurgi regis sæuitiam, à Ioue in cœlum sunt translatæ. Alij tradunt Atlantem ex Æthra vxore Gyan filium suscepisse, septémque puellas, quarum hæc sunt nomina: Ambrosia, Eudora, Pasithoë, Coronis, Plexauris, & Tyche, quæ cùm fratrem à leone deuoratum implacabili luctu prosequerentur, doloríque magnitudine extabescerent, Iouis miseratione in septem stellas sunt conuersæ, &, vt perpetuum maneret tantæ pietatis testimonium, à fratris nomine Hyades appellatæ. A Latinis Suculæ dicuntur, quòd propter maximas, quas exortu suo afferunt, pluuias, luto gaudere videantur, quemadmodum & sues.

Hyæa, vrbs Locrorum, Ozolorum: Gentile, Hyæus, Stephanus.

Hyala, vrbs ad Indi fluminis ostium. Diodor.

Hyale Nympha vna ex comitibus Dianæ. Ouid. 2. Metamorph.

Hyamea, vrbs Messeniæ, vna ex quinque. Ciuis, Hyameites. Stephan.

Hyamion, vrbs Troiana: Gentile, Hyamius, vel Hyamieus. Steph.

Hyampolis, vrbs Phocidis, ad Parnassum montem. Ciuis, Hyampolites. Stephanus, & Pl. li. 4. cap. 7. Strabo lib. 9 Est & Hyampolis altera in Bœotia non procul ab Orchomeno. Ptolem. lib. quarto capite decimo quinto.

Hyantes, ab antiquis appellabantur Græciæ populi, postea Bœoti appellati. Plin. lib. 4. capit. 7. quod nomen ab Hyante rege traxisse putantur. Strabo libro septimo. Hinc deducitur adiectiuum Hyantius, idem significans quod Bœotius: vnde Actæonem Cadmi nepotẽ Hyantium cognominat Ouidius 3. Metamorph.

Hyantia, Stephano. vrbs Locrorum.

Hyapea, vrbs Phocidis, ab Hyapo. Ciuis, Hyapeus. Steph.

Hyarbas. Vide IARBAS.

Hyas, Atlantis filius ex Aethra Oceani filia, qui cùm adhuc puer venationibus sese exerceret, à leone deuoratus est. Vide HYADES.

Hyas, Bœotiæ rex, à quo Bœoti aliquãdo Hyantes sunt nominati. Strabo lib. 7.

Hyasis, vrbs Libyæ, quæ & Oasis: vnde Hyasites, vel Oasites. Steph.

Hyba, vel Hybadæ, vicus in tribu Leont. Steph.

Hybãda, olim insula fuit Ioniæ. Postea matis recessu continenti annexa, Plinius lib. 2. ca. 89.

Hybele, vrbs iuxta Carthaginẽ: Gẽtile, Hybelites.

Hyberia, regio Asiæ, cuiad Septentrio nem Nomades adstant, & Caucasi montis accolæ, ad meridiem Armenia est, ad Occidentem Colchis. Tota regio Caucasiis montibus circundatur. Vide IBERIA.

Hybernia, insula non procul ab Anglia, vulgò *Hirlandia*. Cæs. lib. 5. de bel. Gal. Alterum latus vergit ad Hispaniam, atque occidentem solẽ, qua ex parte est Hybernia dimidio minor (vt existimatur (quàm Britannia, sed pari spatio transmissus: atque ex Gallia est in Britanniam. Huius incolæ longè magis quàm Britanni syluestres sunt. Strabo li. 4.

Hyberus. Vide IBERVS.

Hybla, siue Hyble, siue Hybles, mõs Siciliæ, thymi copia, salicum & apibus abundãs, vnà cum oppido eiusdem nominis, ab Hylone rege dicto. Strabo à Dorensibus conditum scribit. Hinc Hybleus, adiectiuum. Hic mons etiã Megara vocatus. Stephanus vrbẽm ipsam postea Megaram dictam scribit: Gentile, Hyblęi.

Hybla, Italiæ ciuitas Strep. vrbs item Siciliæ mediterranea. Ptolem. Tres Hyblæ in Sicilia Stephano: maior, minor, & parua quæ Tiella: Hera, & Galeotæ nominantur.

Hyblon, Siciliæ regulus, qui Hyblæ ciuitati nomen fecit, quæ postea Megara dicta est. Step.

Hybreas, insignis orator ex Nylasi Cariæ vrbe, cui quùm pater nihil præter malum lignarium & mulionem reliquisset, illorum opera aliquandiu nutritus, Diotrephi sophistæ operam de-

tam dedit. Tandem ad Reip. gubernacula cõuersus, proximam Euthydamo authoritatem obtinuit, quẽ cùm tyrannidem quidem exerceret, sed tamen patriæ maximè vtilem videretur, fertur illi in concione dixisse, Euthydame, malum es ciuitatis necessarium. Nam nec tecum viuere possumus, nec sine te. Hic quum Labienus Parthorum auxiliis instructus in Asiam irrupisset, adolescentulúmque quendam iactãtem audiret se Parthicum imperatorem esse. At ego, inquit, Caricus. Quo nomine irritatus Labienus, impetum in vrbem fecit, eaque capta magnificas Hybriæ ædes diruit. Strabo lib. 14.

Hybrianes, populi circa Thraciam à Scordiscis infestati. Strabo.

Hyccaron, oppidum Siciliæ, vbi Laidem meretricem natam aiunt. Gentile Hyccaræus: Possessiuum, Hyccarius. Steph. *Vicari* hodie.

Hyda, dæ, siue Hyde, des oppidum Lydiæ, sub Tmolo monte situm. Homerus in Catalogo. Sunt qui idem esse putẽt cum Sardibus. Strab. lib. 13.

Hydara, Armeniæ maioris vrbs. Strab.

Hydarcæ populi Indici, qui cõtra Bacchum pugnauerunt. Steph.

Hydarnes, siue Hydarnus, nobilis Persa, qui Herodoto lib. 3. cum Dario in Magum coniurauit. Strab. lib. 11.

Hydaspes, fluuius Indiæ, qui per Parthos & Medos fluens, in Indiam vsque extenditur, Nisamq; vrbem alluens, Indo flumini miscetur. Alij non in Indum, sed in mare labi tradunt. Lucan. lib. 8.

Qua rapidus Ganges, & qua Nysæus Hydaspes
Accedunt pelago.

Dictus ab Hydaspe antiquissimo Medorum rege.

Hydæ, Lydiæ vrbs, Stephano: Straboni & Hometo, circa Tmolum montem.

Hydia, Siciliæ oppidum. Ptolem. *Fontana murata.* Nigro.

Hydissus, vrbs Cariæ, ab Hydisso filio Bellerophontis & Asteriæ filiæ Hydei, ex quibus natus est Hydis, à quo ciuitati nomen. Ciuis, Hydissẽus. Steph.

Hydra, Lernea serpens erat, quinquaginta capita, vnicumq; duntaxat corpus habens: ex quibus vno exciso duo alia statim repullulabant. Palæph. lib. de fab.

Hydra, insula Libyæ iuxta Carthaginem: Gentile, Hydruus, vel Hydrates: insula itẽ Hadriatici maris, Pomp. & Æolidis promontorium. Straboni. item Dolopum insula. Phauor.

Hydra, vrbs. Vide LYSIMACHIA.

Hydralis, fluuiolus prope Constantinopolim. Nicetas *Belgrado*, hodie.

Hydramia, vrbs Cretæ. Steph.

Hydrax, Africæ oppidum in regione Pentapolos. Ptolem.

Hydrea, insula iuxta Troezenem: Gentile, Hydreates. Steph.

Hydrela, vrbs in Caria: Gẽtile, Hydreleus. Steph.

Hydreuma, nomen septemdecim variorum locorum Æthiopiæ sub Ægypto. & alibi. Plin.

Hydriacus Carmaniæ fluuius. Ptolem.

Hydrias, Asiæ minoris regio. Herodot.

Hydrochus, signum cœleste, quod Latinè Aquarium dicimus: παρὰ τὸ χέειν τὸ ὕδωρ, hoc est ab aqua fundenda dictus. Qui Astrologiam poëticam scripserunt, putant hũc fuisse Ganymedem Troianum puerum, Iouis iussu ab aquila raptum, & in mensa deorum miscendæ nectari aquæ propositum.

Hydruntum, oppidum extremum agri Salentini. Plin. li. 3. c. 11. Steph. Strab. Hydrus appellatur.

Hydruntum totius Apuliæ metropolis: vetustate & ciuium fide atque animi magnitudine nobilis. Portum habet satis commodum, sed propter Aquilonẽ minimè tutum. Olim munitissima erat, nunc ferè æquata solo. Agrum habet lætum, fontibus scatens, semper virens. Ex hoc loco Ceraunij Epiri mõtes facilè cernuntur. Hic terminus est maris Hadriatici & Ionij, Plinio auctore. A. Galateus.

Hydrus, mons Apuliæ iuxta quem est oppidum eiusdem nominis. Est & nomen fluuij, qui in Adriaticum mare effluit.

Hydrus, Hydruntis, vrbs in littore Adriatici maris Strab. quæ & Hydruntum dicitur in Calabria. Ptol. lib. 3. cap. 1. Gentile, Hydruntius, Hydrussæus, vel Hydrussius.

Hydrusa, vrbs in Attica regione. Strabo. Est & Hydrusa, insula, alio nomine Andros dicta, vna Cycladum.

Hyela, Herodoto lib. hist. 1. ciuitas in agro Oenotriæ, à Phocensibus, qui Rhegium cõfugerant, condita. Strab. lib. 6. Alius item flectenti contiguus sinus offertur, vbi vrbs ab ædificatoribus Phocẽsibus Hyela nominata est: aliàs Hyella. vrbs item Arabiæ felicis. Ptolem.

Hyellus, Tusciæ rex, anno ab vrbe 203.

Hyerus, pauper quidam, qui à Ioue, Neptuno & Mercurio hospitio susceptus, Orionа filium susceperit. Ouid. Vide HYREVS.

Hyettus, vicus Bœotiæ ab Hyetto quodam Argiuo sic nominatus, quòd maximis imbribus complicatur. Gentile, Hiettius. Aliqui Aspledonem Hyettum vocauere. Steph.

Hietrusa, insula in Cariæ ora. Plin.

Hygassus, vrbs Cariæ: Gentile, Hygassius, Hygasseus. Steph.

Hygennenses, Asiæ minoris populi. Herodot.

Hygiæa, dicta est Minerua, à medendi arte bonáque valetudine, quam præstare credebatur. Palæph.

Hygiana, Triphyliæ in Peloponneso vrbs. Polybius.

Hygris, ciuitas Sarmatiæ. Ptolem. *Sabardi*, Vibanonano.

Hyri, Susianę populi. Plin.

Hyla, siue Hylas, comes Herculis, quem perdidit in finibus Ioniis iuxta Mysiam, nec vsquam potuit reperiri. Postea quum esset cognitum eum periisse in fonte, ei institutа sunt sacra, in quibus mos fuerat, vt eius nomen clamaretur in fontibus. Vide postea Hilas.

Hylami, vrbs Lyciæ: Gentile, Hylamites. Steph.

Hylactor, nomen vnius ex canibus Actæonis, ἀπὸ τοῦ ὑλακτεῖν, hoc est, à latrando impositum. Ouid. 3. Metam.

Hylatæ, Syriæ populi. Plin.

Hylæ, Phocensium colonia, postea Elea dicta. Suidas.

Hylea, regio, à qua Hylæum mare coalhuitur. Hiero. Traiecto Boryslhene, à mare in primis est Hylea regio. Hiero. lib. 4. Steph. regio est Ponti: aliàs Abica, id est, ὑλαία dicta.

Hylæus, Centauri nomen, à syluis deductum. Virg. 8. Æneid Hic Centaurus à Pirithoo inuitatus ad nuptias, visa puella permotus est, dum violentus ei esse conaretur, à Lapithis qui simul nuptiis intererant, prohibitus est. Hinc in certamen itum, & ferociter dimicatum est Ab Hercule sunt postea occisi.

Hylæus, Canis Actæonis. Ouid. 3. Metam.

Hylas, histrionis, nomen, cuius meminit Macro. lib. 2. Saturnalium.

Hylas, filius Theodamantis, quem Hercules rapuit. Cùm enim ex Calidonia, occiso Oenei pincerna fugeret, veniſſéque cum Deianira & Hyllo filio ad Dryopes, & esurienti puero, cum Lychas pædagogus abesset, à Theodamante aliquid cibi postulasset, ille autem denegasset: arreptum vnum ex bobus Theodamantis mactauit atque coxit. Quamobrem Theodamas conuocatis popularibus, arma aduersus Herculem mouit: & quamuis in ea pugna ferè oppressus fuerit Hercules, tamen victoriam obtinuit, & occiso Theodamante, Hylam filium eius secũ abduxit: quem postea vnicè dilexit, secúmque cum reliquis Argonautis Colchos nauigans, duxit. Verùm cùm inter remigandum Hercules remũ suum fregisset, vnà cùm Hyla naui egressus est, vt aliũ in Mysiæ syluis quæreret. Inualescente autem æstu cùm siti premeretur, Hylam cum vrna misit ad Ascanium fluuiũ, vt inde sibi aquam afferret. Verùm cùm ripa altior esset, quàm vt stans haurire posset, procumbens in pectus Hylas vrnam è manibus amisit: quam cùm subitò recipere conaretur, pondere eius demersus est. Quæ res poëtis occasionem præbuit fabulandi, Hylam à Nymphis fuisse raptum. Hercules autem, cùm Hylas nusquam compareret, casum eius tam ęgrè tulit, vt relictis Argonautis, Mysiam totam oberrans, Hylam quæreret.

Hyratæ, populi Syriæ. Cœles. Plin. libro quinto cap. 23.

Hylates, Apollo, colitur in Erysthea vrbe Cypri. Steph.

Hylax, lacis. Vide HYLAS.

Hyle, vrbs Cypri, vbi Apollo Hylates colitur. Item vrbs Locrorum Ozolorum, vnde Hylæus: dicti ab Hyle Trespici filia, vel quòd syluosa sit. Est etiam Hyle, regiuncula inter Sabinorum & Romanorum vrbem. Steph.

Hyleessa, Paros, vna Cycladum olim vocabatur. Est etiam Zacynthi epitheton. Steph.

Hyliates, Adiabenorum imperator, anno ab vrbe 801.

Hyllarima, oppidum Cariæ supra Theostrotoniciam patria Hieroclis ex athleta Philosophi. Ciuis, Hyllarimeus. Steph.

Hyllei, Dorienſium tribus. Steph. Hylleis, inquit, ab Hyllo filio Herculis, & Melites filiæ Ægei fluminis. Est item Hylle, ciuitas: Gętile, Hylleus. fœm. Hylleis & Hyllis. Suprà Hylos (inquit Apollodorus) Liburni siti sunt & quidam Istri dicti Thraces. Hyllis maxima Peloponnesi Cherronesus est, quindecim magnas vrbes continens. Est item Hyllis, tribus in Argolide, alia in Doride, alia in Trœzenia: tribulis, Hylleus. Steph.

Hyllis, peninsula vel promõtorium. Plin. Liburniæ ad mare Adriaticum. Alia peninsula, Stephan. 15. magnas ciuitates continens. Item Illyrici regio, Steph. Eidẽ etiam est Argiæ, Doridis & Trœzeniorum vicus.

Hyllualia, vicus Cariæ, vbi Hyllus interiit cum templo Apollinis: Aliàs Hylluæa.

Hyllus, filius Herculis ex Deianira, qui Iolem, patre mortuo, vxorem duxit. Ouid. libro 9. Metam. Hic postea cum cæteris fratribus, qui ex Hercule superstites fuerunt, ab Eurystheo pulsus Athenas confugit, ibique Misericordię vel Clementiæ templum condidit, quod & accepti ab Athenienſibus beneficij testimonium, & miseris in posterum asylum esset, & perfugium.

Hyllus, filius Herculis ex Melita Ægei fluminis filia, à quo Hyllinenses populos & Hyllicum portum denominatum tradunt.

Hyllus, Strab. lib. 13. fluuius est, qui nunc Phrygius vocatur.

Hylonome, mulier ex genere Centaurorũ, Cyllari Centauri vxor, quæ mortuo marito, gladio suo incubuit. Ouid. lib. 12. Metam.

Hylicus, Argiæ amnis. Pausan.

Hymani, Lyburnorum populi. Plin.

Hymella, fluuius apud Virg. lib. 7. Æneid.

Hymenæus, Deus nuptiarum præses, qui & Hymen dicitur, & coniunctis dictionibus Hymen Hymenæus. Hic Liberi patris & Veneris, aut (vt alij malunt) Vraniæ filius fuisse putatur, & primus certas nuptias instituisse. Nomen autem accepisse creditur ἀπὸ τοῦ ὑμὴν, hoc est, à membrana, quæ clausſtrum virginitatis esse, & primo coitu rumpi putaba-

tur.

tur: quamquàm inter anatomicæ rei peritos satis constat, in virginis dissectionibus pelliculam eiusmodi nullam inueniri. Alij volunt Hymenæum, virum Atticum fuisse, qui raptas à latronibus virgines, parentibus intactas restituit: ideóque nuptiis eius nomen inuocari, tanquam defensoris virginitatis: vocémque hanc nuptialem factam apud Græcos, quēadmodum Romani in nuptiis virginalib⁹ Thalasij nomen inuocāt. Alij dicunt Hymenæum fuisse quendam iuuenem, qui die nuptiarum ruīna oppressus interiit. Vnde postea institutum est, vt expiationis gratia nominaretur in nuptiis. Nō rarò quoque Hymeneum poëtæ pro ipsis ponunt nuptiis. Virgil. 1. Æneid.

Pergama quum petexet, inconcessósque Hymenæos.

Hymenæus, nomen viri qui à fide CHRISTI excidit. 2. Tim. 2.

Hymera. Vide HIMERA.

Hymettus, Stephano & Suidæ mons Atticæ. apibus, & optimi mellis copia abundans, quod ab eo Hymettium vocatur. Martial. lib. 14. Ex hoc monte marmora pulcherrima fodiebantur. Plinius, Lucius Crassus orator primus peregrini marmoris colūnas habuit Hymettias.

Hynidos, Asiæ minoris in Mæonia oppidum. Plinius.

Hyope, vrbs Matienorum (fortè Matianorum) Gentile, Hypopeus, enus, ites, Stephan.

Hyops, vrbs in Iberia Cherronesi, non procul à Lesyro fluuio. Inde Hyopus. Stephan.

Hypacyris. Scythiæ fluuius. Herodot.

Hyppæa, Massilienſium insula, vna Stœchadum. Plin. lib. 3. cap. 5.

Hypælochi, gens Molossica. Strephan.

Hypæpa, Stephan. & Straboni Lydiæ oppidum, Veneri sacrum, quod occurrit à Tmolo monte ad Caystri campestria iter facienti: nomen ei est (inquit Stephan.) ab eo quòd sub Æpomonte situm sit.

Hypæsa, Peloponnesi regio, circa Arenen. Strabo.

Hypana, vrbs Triphiliæ: Gentile, Hypanæus, Stephan. Eadem cum Hypania.

Hypanis, fluuius Scythęi, ex magna palude profluens, sapore dulcissimo, donec ad quadragesimum miliare misceretur ei exiguus fonticulus (Exampæum nominat Herodotus lib. 4.) qui sua amaritudine totum corrumpit Hypaniam. Est & alter eiusdem nominis fluuius in India, cuius meminit Strabo lib. 15.

Hyparchia, mulier quædam Græca doctissima quæ Philosophicis disciplinis valde excelluit. Laërtius.

Hyparchus. Vide HIPPARCHVS.

Hyparinus. Dionis filius, Siciliæ imperator, duobus annis paternum regnum obtinuit.

Hypasis, Indiæ fluuius & terminus Alexan. magni. Plin.

Hypata, ciuitas Thessaliæ, & quasi metropolis eius regionis, à qua Hypatensis ager. Stephan. vrbs est Æmanum, & regio prope Sangarum fluuium Gentile, Hypatæus, vel Hypateus.

Hypatia, mulier Alexandrina, Theonis Geometræ filia, vxor Isidori Philosophi, vixit imperante Arcadio: scripsit in Astronomiam: professa est Alexandriæ varia disciplinarum genera magno & frequenti auditorio, conuolantibus vndique discipulis. Suid. & Socrat. lib. 11. cap. 12. hist. trip.

Hypatios Iupiter dictus est ab Hypatio monte supra Glissantem Bœotiæ ciuitatem.

Hypatis, Siciliæ fluuius. Silius, lib. 14.

Hypatius, per seditionem imperator factus cum cæteris seditionis principibus, morte punitus est. Procop. lib. 1.

Hypatius, Consul cū Eusebio, anno ab vrbe 1112.

Hypatius, cos. cum Patricio, anno ab vrbe 1253.

Hypatus, Phœniciæ amnis. Plin. & Mela lib. 1.

Hypatus, mons Thebanæ regionis, in Bœotia. Pausan.

Hypecaustria, sacta quædam Minervæ, in quibus multa sacra & mysteria fiebant ad euertenda mala. Plutarch.

Hypenor, princeps quidā Troianus, quem, teste Homer. li. 5. Iliad. Diomedes in bello occidit.

Hypenus, Athleta, qui primus diaulo vicit. Pausanias.

Hypera, Phæacum ciuitas, Egros postea dicta. Stephan.

Hyperasia, vrbs quædam: Gentile, Hyperasius. Stephan.

Hyperbolus, quispiam erat mirum in modū appetens litium: cuius meminit Aristophanes in equitibus, inquiēs. Hyperbolum fuisse hominem modis omnibus improbissimum, nec vlla re clarum aut potētem nisi vitio linguæ. Et Cicer. libr. de Claris orator. Homo similimus Athenienſis Hyperboli, cuius improbitatem veteres Atticorum comœdiæ notarūt. Ab hoc natum prouerb. Vltra Hyperbolum.

Hyperborei, populi Septentrionales, ita dicti, quòd supra Boreæ flatum siti esse crederētur: Festus docet Hyperboreos esse supra Aquilonis flatum habitantes: ita dictos, quoniam humanæ vitæ modum excedant, viuendo vltra centesimū annum, quasi, ὑπερβεβιοντες ὅρον, humani seculi. Ferunt magnam his de cœlo clementiam concessam esse, auras spirare salubres, nihil noxij flatus habere, domos esse nemora, victum arbores ministrare, discordiam nescire, ægritudine non inquietari, ad innocentiam omnibus æquale votum esse, mortem accersere, & voluntario interitu obeundi tarditatē castigare. Diodorus oppositā Celtis Oceanis accolis esse insulam scribit, haud multò Sicilia minorē, valde fertilem & biferā, hoc est, bis quotannis fructus ferentem, habitarique ab iis qui Hyperborei appellantur, cò quod vento Boreæ sint expositi.

Hyperboreorum, inquit Pompon. Mela, terra angusta, aprica, per se fertilis: cultores iustissimi, & diutius quàm vlli mortalium beatiùs viuunt. Plin. lib. 4. cap. 12.

Hyperdexion, regio Lesbi, vbi Iupiter Hyperdexius & Minerua Hyperdexia coluntur. Steph.

Hyperea, fons Mesēidis, & vrbs Siciliæ. Stephan.

Hypereiia, vrbs Achaiæ. Theon malè Hyperea vocat. Nomen ei ab Hyperete Lycaonis filio. Gentile, Hypereseus, & fœ. Hyperesis Theopompus Hypereseis vocat, ab Hyperea fonte. Stephan.

Hyperia, Thessaliæ fons, Strabo. Vrbis nomen, in Thessalia, Homero, Phæacorum oppidum. Hesych. Siciliæ vrbs Eustath.

Hyperides, Athenēsis, vnus è decem oratoribus clarissimus æmulus quādoque Demosthenis, accusatúsque ab eo super rapina pecuniæ: deinde cum eo damnatus iussu Antipatri, aufugit in Æginam, &c. Volat. li. 6. Plutarc. in Demosth.

Hyperion, aliàs solis pater, alias sol ipse, quod erat super terras, dicitur. Poëtæ pro sole ipso vsurpant. Diodorus scribit Hyperiona Saturni fratrem, fuisse Cœli filium, qui solis ac lunæ, aliorúmque astrorum motus, horásque primùm summa cura obseruationéque à se percepta, cæteris noscenda tradidit. Ideò eorum parens nominatur, velut ipsorum naturæ contemplator, Cic. in Prognost.

Vt cùm luna means Hyperionis officit orbi.

Frequens est solis epitheton apud Hom.

Hyperis, Persiæ fluuius. Plin.

Hypermnestra, vna ex quinquaginta Danai filiabus, quæ cùm totidem Ægysti filiis nupsissent, iussáque essent à patre prima nocte maritos interficere, sola ex omnibus maritum suum Lynceum nomine ab insidiis liberauit qui postea Danaum occidit. Extat inter Epistolas Ouidij vna Hypermnestræ ad Lynceum virum suum.

Hyphæus, Campaniæ mons. Plutarch. in Sylla.

Hyphormus, Achaiæ portus. Ptolem.

Hypius, vrbs, & fluuius sub Pontica Heraclea. Ibidem Hypij montes, quorum incolas Mysos esse aiunt: Gentile, Hypianus. Stephan.

Hypobarus, Indiæ fluuius, iuxta quem arbores electrum producunt Plin. lib. 38. cap. 2.

Hypochalcis, vrbs Ætoliæ in Europa, sita sub Chalcide monte: Gentile, Hypochalcidæus. Stephan.

Hypodromus, vrbs Æthiopiæ. Ptolem.

Hyppona, dea erat equorum, quam stabularij colebant. Eius simulachrum locabatur in stabulis. Iuuen. Satyr. 8.

Iurat solem, Hypponam & facies olida ad præsepia pictas.

Hypothecæ, vocatæ sunt Potniæ in Bœotia.

Alij oppidulum quoddam esse aiunt à loci situ ita nominatum. Stephan.

Hyppias, Athenienſis tyrannus, anno ab vrbe 230. Euseb.

Hypsa, fluuius Siciliæ. Plin. lib. 3. cap. 8. Syl. lib. 14.

Necnon qui potant Hypsámque Alabinque sonoros, &c.

Hypsæa, mulier quædam infamis notæque cæcitatis, de qua Horat. in Sermonibus,

Ne corporis optima lyncei
Contemplans oculis, Hypsæa cæcior, illa
Quæ mala sunt spectes.

Hypselis, vicus Ægypti: vnde Hypselitæ. Sunt etiam Hypselitæ in vico quodam Thraciæ. Stephan.

Hypsenor, Homer. lib. 5. Iliad. filius magnanimi Dolopionis, qui erat sacerdos Scamandri, in tanto honore habitus, ac si deus quidam esset. Illum Eurypylus in bello Troiano interemit.

Hypseus, filiam habuit Cyren, quæ Cyrenæ in Africa nomen dedisse existimatur. Stephan.

Hypsicratea, vxor Mithridatis regis, quæ Persico habitu induta, & in habitum virilem reformata, tonsis capillis victū à Cn. Pompeio Mithridatem per efferas gentes fugientem, animo pariter & corpore indefessa secuuta est. Plutarchus in Pompeio. Hanc Mithridates in omnibus bellis adiutricem armatámque habuit, crudelis alioquin in suos. Volaterranus.

Hypsiphile, Lemni regina, Thoantis filia, quæ cum reliquæ mulieres eius insulæ viros cognatósque omnes, ex communi sententia occidissent, sola patrem seruauit. Ob quam pietatem è Lemno eiecta, capta fuit à piratis, & Lycurgo Nemeæ regi vendita: à quo liberaliter habita fuit, & nutriendo filio eius præposita. Nā paulò ante fugam gemellos peperterat, quos conceperat ex Iasone, quem in Colchos nauigantem hospitio simul & lecto exceperat. Postea cùm Argiuis ad Thebanam expeditionem proficiscēntibus, Langiam fontem ostensura, & Archenorum alumnum humi depositum esset, ea absente adrepens serpens puerum interemit: quo nomine cùm à Lycurgo ad supplicium quæreretur, ab Adrasto, cæterísque Argiuis seruata est. Papin. lib. 4. & 5. Thebaïdos. Hinc fit denominatiuum Hypsiphilæus: vt, Tellus Hysiphilæa, hoc est, Lemnos insula, Hypsiphiles patria.

Hypsizorus, mons circa Pallenem. Plin.

Hypsus, untis, Lycaonis filius, condidit Thyræum Arcadiæ vrbem. Stephan. Est & Hypsus, Arcadiæ vrbs. Stephan.

Hyram. Vide HIRAM.

Hyrcania, regio Asiatica, variis nominibus hodie denominata, magna ex parte plana, & præclarissimis vrbibus adornata, quarum celeberrimæ sunt Talebrota, Samaria, Carta & Tape: adeò autem fertilis & opulenta, vt vitis vini

metretam fera,& ficus sexaginta modios ficorum:frumentum ex semine nascatur, quod cadit exculmo,in arboribus mellificetur,profluat mel ex oleis. D cta Hyrcania,ab Hyrcana sylua,quæ Scythiæ subiacet. Habet ol Oriẽte mare Caspium,à Meridie Armeniã,à Septentrione Albaniam, ab Occasu Iberiam. In ea regione pantheræ,pardi,& tygres abundant, cùm syluis aspera sit. Hinc Hyrcanus, adiectiuum. Hyrcanum mare,& Caspium,idem.

Hyrcania,vrbs Thraciæ:Gentile,Hyrcanius vel Hyrcanites.

Hyrcanius, vicus Palæstinæ prope Iudæam, ab Hyrcano præfecto Iudæorum.

Hyrcanius,campus Lydiæ.Steph Et rursus:Hyrcani,inquit,populi vicini Caspio mari.

Hyreus,rusticus quidam Bœotius, qui cùm Iouem,Mercurium & Neptunum hospitio suscepisset, iussus petere quicquid vellet, mox voti compos futurus,respondit se quidem nihil æquè cupere ac filium,vxorem tamen ducere nolle. Quo intellecto, tres dij in bubulũ tergus,quod ille iuuenco detraxerat,quem Ioui recens immolauerat,lotium reddere: ex quo decimo mense natus est puer quem illi ἀπὸ τῦ ὄρε, hoc est,ab vrina, Vrionem vocauere,qui propter turpitudinem vocis postea dictus est Orion. Vide N.Com.

Hyria,regio prope Aulidem. Olim etiam oppidulum erat. Hesiodus Antiopen in Hyria fuisse scribit, Euripides autem in Hysia. Est autem Hyria iuxta Euripum: Hysia verò in Parasopia sub ipso Cytherone condita. Hyreus:ciuis,Hyriates. Hyria quoque est iuxta Isauriam,Seleuciam, quam Calycadnus siue Calydnus fluuius alluit. Ad hæc Hyria est Apuliæ, à Cretensibus condita,Herodo.lib.7. Gentile,Hyreus.Steph.

Hyrium, Apuliæ vrbs.Ptolem. Tyrium alio nomine,vulgò *Lesina*.

Hyria,eadem quæ paros.Steph. Vide SELEVCIA.

Hyris, promontorium Propontidis circa Chalcedonem Steph.

Hyrmine, vrbs Elidis. Horminas verò etiam Æpeos vocari Steph. meminit.Strab.lib.8.

Hyrnitium,parua regio in Epidauro,cui nomen dedit Hyrnitho filia Temeni. Gentile,Hyrnithias. Steph.ex Pausan.lib.2.

Hyrodes,Parthorum rex anno ab vrbe 697.

Hyrtacus,vel Hyrtacinus, vrbs Cretæ, Gentile, Hyrtacius,vel Hyrtacinus.Steph.

Hyrtacus,à quo Hyrtacides. Virg.lib.9.vir Troianus ex da monte, qui filium habuit Nisum Æneæ comitem.

Hysacis,insula parua & magna Æ.hiopum: Insulares,Hysaiæ Steph.

Hysbe,vrbs Lydiæ:Gentile, Hysbeus, vel Hysbites.Steph.

Hyscana,vrbs Illyriæ:Gẽtile,Hyscaneus. Steph.

Hysia, vrbs Bœotiæ, colonia Hyrcorum, Thucydid.lib.3.à Nycteo Antiopes patre condita. Est & alia,regia sedes Parthorum: Gentile, Hysieus. Est item vicus Argiuus Thucyddidi, Characi verò ciuitas: vnde Hysiates, tis. Item Arcadiæ vrbs.

Hyspa,Fluuius.Sil.lib.14.

Hystaspæ,populi Persici.Steph.

Hystaspes, Darij Persarum regis filius ex Atossa Cyri filia.Herod.lib.7.Fuit & ante hunc alter eodem nomine Arsameus filius, & iam dicti Darij pater,de quo Herod.lib.2.

Hystiæa,vrbs à Persis capta,anno ab vrbe 274.

Hystrus,vrbs in Ponto cõdita,anno ab vrbe 99.

Hytenna,vrbs Lyciæ.Steph.

Hythmitæ, populi iuxtà Liburnos & Syopios. Steph.

Hyttenia,Vide TETRAPOLIS.

Hyttena,vrbs Lyciæ.Steph.

I A

IA, nomen Minoris filiæ Atlantis,sorot Maiæ matris Mercurij.Hom.lib.14.Odyss.& Latinè Vox dicitur.

Iabadei,Oceani Eoi insula.Ptol.

Noua Guinea,Mercatori.

Iabel. Ius Lamech ex Ada vxore.Genes. 4.Lat. defluens,siue apportans,vel inueteraſcens,aut germinans,siue tubileus aut buccina.

Iabes.patet Sellum.4.Reg.15.

Iabes,nomen loci,1.Par.2. Est & nomen viri, 1. Par.4.Lat.Siccitas,vel confusio.

Iabes Galaad, ciuitas, Iudic.21.1.Reg.11. Procul vi.M.à Pella pergentibus Gadaram.

Iabin,rex Asor.Ios.11.Iud.4.Psal.82. Lat. intelligens,siue ædificans.

Iabis,bidis,vel Iabissus, vrbs Gentile, Iabidites, Iabissenus.Steph.ex Iosepho.

Iabnia,ciuitas.2.Par.26.Lat.intelligens,vel ædificans.

Iaboc,nomẽ vadi in Iordanem profluentis. Genes.32.Ieboc etiam appellatur.Lat. euacuatio vel dissipatio aut lucta.

Iacam,filius Eser filij Seir.1.Par.1.qui in Gen.36. dicitur Acam,Deuteron.10.1. Paral 5. Lat.tribulatio,vel labor.aut ablatio possessionis, vel nidi.

Iacanam,nomen loci in Carmelo.Iosue duodecimo cap.Lat.possidens populum, siue nidificatio populi.

Iacchus,vnum ex Bacchi nominibus, ἀπὸ τῦ ἰάχειν, hoc est,à vociferando impositum. Solent enim Bacchæ, Liberi patris Orgia celebrantes,omnia conditis clamoribus implere. Et quoniã Bacchus vini præses esse creditur,non rarò Iacchum poëtæ pro ipso vsurpant vino. Virg.6.Ecloga.

Inflatum hesterno venas vt semper Iaccho.

Iachan,nomen viri.1. Paral.5 Lat.conterens,vel comprimens,siue ablatio basis.

Iachin,filius Simeonis filij Iacob,Gene.46.No-

men item columnæ in porticu Salomonis. 3. Reg. 7. 2. Paralip. 3. Nomen item sacerdotis, 1. Paral. 9. Lat. confirmer, aut stabile reddat.

Iachinitæ, Num. 26. idem p.n.

Iacim, filius Semei. 1. Paral. 8. & 24. Lat. surgens aut confirmans.

Iacob, filius Isaac, Gen 25. & 27. qui alio nomine Israël. Iacob autem dictus est, i. Supplantator, vel calcaneus, aut plãta, quod ex vtero exiens, fratrem Esau planta pedis arreptum teneret, quem postea etiam non sine Dei prouidentia supplantauit. Deinde Israël dictus est, i. Dei princeps, aut dominator, in celebri illa cum Angelo lucta, quæ à Mose describitur.

Iacoba, nomen principis, 1. Paral. 4. Lat. supplantator.

Iacoba, muliercula quædam apud Rhodiginos: ex cuius ventre immundi spiritus acclamanti futura prædicebant. Cæl. Rhod.

Iacobus, nomen Apostoli fratris Ioannis Euangelistæ, quorum pater Zebedæus dicebatur. Matth. 4. Alius autem fuit Iacobus, qui ab Herode capite cęsus est. Euseb. lib. 2. in procemio hist. Eccl. & cap. 22. quem Ioseph. lib. 20. cap. 16. Antiq. iustum & innocentissimum appellat.

Iacobus, Atagonum rex, anno salutis 1241.

Iacobus, rex Cypri, ex vxore Veneta relicto infante, diem clausit extremum. Veneri regni administrationem obtinuere: paulò post defuncto infante, ipsi regnum occuparũt, anno salutis 1473.

Iacobus, Siciliæ rex, Blond 9.

Iacobus, Scotiæ rex, anno salutis 1421.

Iacobus Appianus, publicus scriba Pisanæ ciuitatis, cum filiis occidit Petrũ Gambacurtam, Pisarum dominum, ipsoq; dominatu potitus est, anno salutis 1392. Blond.

Iacobus Picennius Senensibus bellum intulit, anno salutis 1455.

Iacobus IIII. rex Scotiæ, anno salutis 1491.

Iacobus Steuarius Roberti Scotiæ regis vnicus filius, traiiciens in Galliam, ab Anglica classe captus est, anno salutis 1413. Polydo.

Iacobus Tarraconensis rex, Baleares insulas auxilio Ferdinandi Castellæ regis cepit, anno salutis 1232.

Iada, filius Onan filij Ierameel ex Atara vxore, 1. Paral. 2. Lat. sciens vel cognoscens.

Iadaia, nomen viri. 1. Esd. 2. Lat. scientia vel cognitio Domini.

Iadan, nomen prophetæ, Ioseph. lib. 8. cap. 8.

Iaddo, nomen viri. 1. Paralip. 27. Lat. manus aut potestas siue confessio eius.

Iaddus, siue Iadnua, filius Ioannis, Iudæ filij, frater Manasses, summus sacerdos apud Iudæos.

Iader, fluuius Dalmatiæ, in Adriaticum mare defluens, iuxta quem oppidum est Iadera.

Iadera, Illirici oppidum, Apolloniæ & Salonæ vicinum. Pomp. lib. 2. Iaderæ meminit & Plin.

in descriptione Ligurniæ. hodie Zara, Venetis subdita.

Iadias nomen viri. 1. Par. 27. Lat. simul vel solus Dominus, aut gaudium vel acumen Domini.

Iadihel, filius Beniamin. 1. Paral. 1. 2. Paral. 6. & 13. Genes. 46. dicitur Asbel, Lat. scientia vel cognitio Dei.

Iadon, nomen viri. 2. Esd. 3. Lat. iudicans, aut litigans, vel manus eius.

Iætia, vrbs Siciliæ. Steph.

Iagur, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Iosue 15. Lat. colonus, aut aduena, vel timens, siue congregans.

Iahaddai, nomen viri, 1. Para. 2. Lat. simul, vel solus ego, aut acutus, vel gaudens.

Iahala, nomen viri, 2. Esd. 2. idem quod Iahel significat.

Iahat, filius Lobni filij Gersom. 1. Paral. 6. Filius Raia filij Subal. 1. Par. 4. & 24. Præpositus instauratibus templum, de filiis Merari, 2. Par. 34. Lat. confectus, aut formidans, vel stupens, aut Syriacè descendens.

Iahaziel, nomen sacerdotis, 2. Par. 16. Filius Hebron, 1. Paral. 23. Filius Iahath, 1. Par. 24. 2. Par. 20. Lat. videns Deum, vel visio Dei.

Iahel, vxor Haber Cinæi, Iudic. 4. Lat. ascendens, aut damula, vel caprea.

Iahelel, i. cæpit Deus, vel inchoatio Dei, aut spes Dei, vel viuat Deo. filius Zabulon. Gen. 46.

Iahel, nomen viri, 1. Par. 15. 16. 23. & 29. 2. Paral. 21. 29. 31. 35. Lat. viuit Deus.

Iair, filius Sebug filij Esron filij Phareæ filij Iudæ. 1. Par. 2. Fuit & nomẽ iudicis in Israel. Iud. 10. Nomen item loci Ios. 13. Lat. illuminãs vel illuminatus.

Iairus, nomen viri, Marc. 5. Luc. 8.

Iala, nomen viri Esd. 2. idem quod Iahel significat.

Ialchleuei, populi Libyæ.

Ialemus, Calliopes filius, infelix nullius; pretij homo, præsertim in cantu supra modum frigidus. Vide Prouerb. Ialemo frigidior.

Ialaleel, nomen viri 1 Par. 4. Lat. laudans Deum, aut claritas, siue illuminatio Dei.

Ialmenus. Vide supra ACALAPHVS.

Ialon, filius Ezra. 1. Par. 4. Lat. manens siue murmurans.

Ialysos, Rhodi insulæ vrbs. Pomponio enim lib. 2. in Rhodo, tres quondam vrbes erant, Lindos, Camiros, Ialysos. Ialysos autem hæc ipsa est, quę Thelchinas olim alluit: his qui in Creta floruere, cognomines, maleficũ genus hominum, & præstigiis infame, Ouid. li. Meta. 7. Plin. lib. 5. cap. 31. Cice. lib. 3. de natura Deorum. Quid Ialysus fuerit sunt qui dubitẽt. Mossellanus venatorem fuisse suspicatur, à quo nomen vrbs acceperit, eiq; id iudicio esse, quòd cum cane pingatur Ialysus. Sunt qui putent Satyrũ hoc cognomine fuisse: alij Bacchum, qui à Rhodiis ita vocaretur alij vnã è tribu,

anti

antiquissimis Rhodiis ciuitatibus.

Ialysus Cercaphi filius, qui vrbem in Rhodo conditam suo nomine appellauit. Strab. lib. 14.

Ialyssus Stephano, ἠάλυσσος, per duplex, σσ, vrbs in Rhodo & Adria: inde Ialyssius.

Iamæ, populi Scythiæ. Stephan.

Iamblichus, Pythagoricus Philosophus è Chalcide Syriæ, Porphyrij discipulus, Constantini Magni tempore, adeò profecit, vt secundas post præceptorem Romæ obtineret, nec ab eo quicquam differre videretur, nisi quòd ille melior facilitate candoréque orationis, hic paulò durior habebatur, ac, vt de Xenocrate Plato dicebat, venere dicendi carebat.

Iambrasus, Samus à fluuio sic dicta. Stephan.

Iamesa, vel Iamesais, Plin. lib. 2. cap. 3. æstuarium Britannici maris: Tamæsus fluuius, Cæsari, nunc Thamis dictus.

Iami, populi Scythiæ. Stephan.

Iamin, filius Simeonis filij Iacob. Genes. 46. 1. Paral. 4. Filius Ram primogeniti Ierameel, 1. Paral. 2. lat. dextera, vel dexter, aut Auster vel Australis.

Iaminitæ, idem, Numer. 26. 2. Esdr. 8.

Iamnia, oppidulum Phœniciæ. Strabo vicum esse scribit ab Iamno dictum, quòd Iamnos Græci vocant humidos & floridos locos: Gentile, Imnites, pro Iamnites.

Iamno, castellum in Balearib⁹ minoribus, Pompo. Mela li. 2. Plin. lib. 3. c. 5. Ptol. Iamnā nomin.

Iamnor, nomen viri. Iudith. 8.

Iamra, filius Supha filij Helem. 1. Paral. 7. lat. rebellis aut amaricans, siue commutatio.

Iamuël, filius Simeonis filij Iacob. Genes. 46. qui 1. Paral. 4. dicitur Namuel. lat. dies eius Deus, aut mare Dei.

Iana priùs, & deinde Diana, d, litteræ appositione, ait Nigidius.

Ianai, filius Gad. 1. Paral. 5. lat. respondens, siue affligens, aut depauperans.

Ianassa, Nympha dicta à suauiter regendo: ἰαίνω, exhilaro, ἀνάσσω, regno, impero.

Ianusum, Pom. Melæ libro 2. oppidum Celticæ gentis.

Ianiculum, oppidulum in Ianiculo monte trans Tyberim, ita dictum à Iano conditore, vt quidam putauerunt, vel quòd tanquam ianua esset Romanis in Hetruriam proficiscentibus. Virgil. 8. Æneid.

Ianineæ columnæ, à Iano patre in Arabia fœlicipositæ.

Janira, Nymphæ nomen, Oceani & Tethyos filiæ παρὰ τὸ ἰαίνειν τὰς ἄνδρας, hoc est, à viris demulcendis. Hesiod. in Theog.

Ianne, pater Melchi patris Leuit. Luc. 3. lat. respondens, vel incipiens loqui aut afflictus, siue humiliatus, vel pauper.

Iannes, nomen incantatoris ex eorum numero qui Mosi restiterunt, cùm signa faceret coram Pharaone. 2. Tim. 3.

Ianneus, qui Alexander VI. Iudæorum dux, anno ab vrbe 648. propter crudelitatem Trucida dictus est, Ios. lib. 13 cap 20.

Ianoë, nomen ciuitatis in tribu Ephraim. Iosue 16. 4. Reg. 15. lat. requiescens, aut manens, siue deducens.

Iantha, siue Ianthe, puella Cretensis, ex Phæsto oppido, Telestæ filia, vxor Iphidis, qui ipso nuptiarum die ex fœmina mutatus est in marem. Ouid. 9. Metamorph.

Ianualis, porta Romæ, à Iano dicta, vbi & positum fuit eius signum. Hanc Numa instituit, vt esset clausa semper, nisi cùm bellum foret.

Ianuarius, Consul collega Iusti, anno ab vrbe 1080.

Ianū, ciuitas in tribu Iuda. Iosue 15. lat. dormiēs.

Ianus, antiquissimus Italiæ rex, qui Saturnum à Ioue filio è Creta fugatū nauique in Latium appulsum, hospitio suscepit, agrisque colendi rationem ab eo edoctus, in regni portionem cum recepit: ambóque vnanimi consilio imperantes, duo condiderunt oppida, quorum alterum à Iani nomine Ianiculum: alterum à Saturno Saturniam appellarunt. Monetam quoque æream primi cuderunt, in cuius altero latere rostrum nauis, in altero Iani imago erat impressa. Ianum autem regum omnium suæ ætatis prudentissimum fuisse volunt, & præterita scientem, & futura præuidentem: vnde & bifrons fuisse fingitur. Mortuus inter deos relatus est, templúmque habuit Romæ ad infimum Argileium à Numa Pompilio positum, quod tempore belli patebat, tempore pacis claudebatur: vnde Patuleius & Clusius cognominabatur. Seruius. Constat autem templum hoc ter fuisse clausum, primùm regnante Numa, iterum post bellum Punicum secundum, tertiò post bellum Actiacum. Huius autem claudendi vel aperiendi templi ratio varia est. Alij dicunt Romulo contra Sabinos pugnante, quum iam propè vinceretur, calidam aquam ex hoc loco erupisse, quæ fugauit exercitum Sabinorum. Hinc ergo tractum morem, vt pugnaturi aperirent templum, quod in eo loco fuerat cōstitutum, quasi ad spem pristini auxilij. Alij dicunt Tatium & Romulū facto fœdere hoc templum ædificasse. Vnde & Ianus ipse duas facies habet, vt ostendat duorum regum coitionem: vel quòd ad bellum ituri debeant de pace cogitare: vel quòd ad prælium exitur, locum sibi apertum debeant relinquere quò tutò possint reuerti. Hunc nonnulli eundem esse putauerunt cum Sole: ideóque & Quadrifrontem fecerunt, ob quattuor, quos ambit orbis cardines, & Ianum Quadrigeminum vocitarunt, & Iunonium, quasi Calendarum principem, Calendæ enim sunt Iunoni dicatæ.

Ianus idem fuit, qui & Ogyges & Noa: de quo Munsterus lib. 2. Cos. ita scripsit: Consentiunt.

inquit, in hoc veteres scriptores, Ianum, qui & Ogyges, eo tempore venisse in Italiam, quando mundus adhuc fuit aureus, & homines iusti. Ipse docuit homines plantare vinum & frumentum, ac de eis oblationes facere, atque temperatè inde viuere. Sic item Fabius pictor de eo scripsit. Fuit Ianus sacerdos, & vir religiosus, doctus Philosophus, ac Theologus. Fuit, inquam, pater deorum & hominum: caput & rector totius primi humani generis, à quo magni & lati orbis pendebat custodia. Porrò vxorem eius aiunt Vestam appellatam fuisse, vocémque, Iani, deriuari ab Hebraïca voce Iain, quæ Latinè vinum significat, quod primus vsum inuenerit vini. Berosi. libro 3. Adhortatus est homines principes ad quærendas sedes nouas, & vrbes ædificandas. Designauit itaque illas tres orbis partes, Asiam, Africam, & Europam, vt ante diluuium viderat. Omnium quoque Macrobius libro 1. ait eum primum æs signasse, ex vna quidem parte sui effigie, ex altera verò figura nauis. Vnde Ouid. lib. 1. Fast.

Multa quidem didici, sed cur naualis in ære
Altera signata est, altera forma biceps?
At bona posteritas puppim formauit in ære,
Hospitis aduentum testificata Dei.

Ianus, locus Romæ, vbi fœneratores consistebant, è regione Basilicæ: quoniam in eo Iani simulacra collocata visebantur. Ouidius,

Qui puteal, Ianumq; timet, celeréque Calendas,

Horatius In Epistolis,

-hæc Ianus summus ab imo,
Prædicat.

Ianxuatis, vrbs Libyum: Gentile, Ianxuatites. Stephan.

Iaoleus, Vide Iolcvs.

Iaonitæ, populi Lydiæ, aliàs Ibeni dicti. Stephanus.

Iapetus, Cœli siue Titani & Terræ filius (vt inquit Hesiodus) vir quidem potens apud Thessalos, sed proterui ingenij magisque filiorum quàm sua virtute clarus. Ferunt hunc Asiam Nympham vxorem duxisse, & ex ea Hesperum, Atlantem, Epimetheũ & Prometheum suscepisse. Hic gigas erat procerissimæ staturæ. De quo Virgil. libro 1. Georgic. & Silius libro 12.

Iaphet, i. dilatatus, aut pulcher, siue persuadens, filius Noë, Genes. 5. Hic Aphricam tenuit secundum Berosum, à quo Gentiles. Hic pater fuit Hellech, à quo Græci originem, & nomen duxerunt: hi enim primùm Hellenes dicti sunt.

Iaphia, filius Dauid, 2. Reg. 5. 1. Paral. 3. & item 14. Rex Lachis, Ios. 10. Lat. illuminans, siue apparens, aut gemens.

Iaphie, nomen oppidi in tribu Zabulon. Iosue 19 eiusdem est significationis cum Iophia.

Iapidæ Dalmatæ, Pannonij, in potestatem à Cæsare redacti, anno salutis 721.

Iapis, idis, nobilis Ætolus, qui patria pulsus, cum ad intimum maris Adriatici sinum venisset, oppidum de suo nomine condidit: à quo ea pars Italiæ, quæ Timauo fluuio irrigatur, Iapidia dicta est. Quinetiam Timaum ipsum ab huius nomine lapidem cognominat. Virgil. 2. Georgic.

Castella in tumulis, & Iapidis arma Timaui.

Ἰαπὶς, Stephano, vallis est, χεράδρα. Attica, ad Megara perducens.

Iapodes, populi Celtici versus Illyriam. Stephan. hodie *Craner.*

Iapidæ, populi victi fuerunt à Sempronio, anno salutis 418.

Iapygia, giæ (siue, vt alij volunt, Iapygium, Salentinorum promontorium) regio in finibus Italiæ, in Cherronesi formam coacta, cuius Isthmus à Tarento Brundusium vsque extenditur. Alio nomine Messapia dicitur. Strabo libro sexto, Seruius, Iapygia (inquit) pars est Apuliæ, in qua mons est Garganus, qui vsque ad mare Adriaticum extenditur. Quod si verum est, longè maiores sunt Iapygiæ fines quàm quos modò ex sententia Strabonis descripsimus. Nam Garganus mõs multis passuum milibus extra iam dictam peninsulam situs est. Hanc regionem Calabriam & Solentinam multi nominant. Iuncta quidem & Calabriæ & Salentinis. Strabo libro 6. Plin. lib. 1. cap. 11.

Iapygia: Stephano, vrbs Italiæ & alia Illyriæ: Vide Calabria. Dicta autem Iapygia, ab Iapyge Dædali filio. Solinus in Polyhistore.

Iapys, nomen est auguris ac citharœdi apud Virgil. lib. 12. vbi ait.

Iámque aderat Phœbo ante alios dilectus Iapyx.
Iasides acri quondam cui captus amore
Ipse suas artes, sua munera lætus Apollo
Augurium citharámque dabat, celeréque sagittas.

Iapyx, huius Iapygis, Dædali filius, à quo Iapyges populi. Solin. cap. 8.

Iapyges ferũtur ab initio Cretenses fuisse, quos domo profectos, vt Glaucum Minois filium quærerent, ad ea peruenisse loca, ibique sedes constituisse planè constat. Hos fama est, progredientibus postmodum ætatibus, ad tantam luxus vitæque lasciuiam deuenisse, vt patrij obliti decoris & modestiæ, fucata facie, suppositiciis alienisque ornati comis, in medium prodire sint soliti, mollissimis chlamidibus atque talaribus, floridisque semper amicti stolis, quibus reliqua etiam vitę ratio omnibus respondisse, & quadrasse numeris exhibetur. Siquidem priuatos conditionis etiam mediocris homines, magnificè adeò, & splendidè ferunt habitasse, vt illorum facilè laxas ornatásque adeò ædes, deorum immortalium templis

templis excultiores, pulchrioréſque plerunque videre contingeret. Ad tantamq; demum inter illos principis viri mentis cæcitatem, & furorem peruenisse, ferũtur, vt deorum neglecto nomine per contumeliam, ac dementiam, regione tota deiicerent illorum simulachra, ædésque sacras impiè expilarẽt. Quamobrem ferunt, illos repentinis ignium globis æneis de cœlo missis obrutos funditùs omnes interiisse. Leoni. Thom. lib. 3. c. 99.

Iapyx, ventus ex Apuliæ ora proficiscens, quem eundem Caurum Gellius lib. 2. esse iudicat. Est enim occidentalis, & vtilis Græciam petentibus ex Italia. Horat. lib. 1. Carm. Ode 3.

Sic te diua potens Cypri, &c.

Virg. 8. Æneidos,

Illam inter cædes pallentem morte futura
Fecerat ignipotens, vndis & Iapyge ferri.

Hoc est vento qui de Apulia flans optimè ad Tarentum ducit.

Iara, i. adorans, siue sperans, aut Luna, vel mensis pater Huri 1. Paral. 5.

Iara, filius Achaz. 1. Paral. 9. qui cap. 8. dicitur Ioada, lat. silua, vel fauus, siue denudans vel effundens, aut euigilans.

Iaramoth, nomen ciuitatis, in tribu Issachar, data Leuitis Ios. 21. lat. altitudines, siue timens mortem, aut proiectio mortis.

Iarbas, Iouis & Garamãtidis Nymphæ filius, Getulorum rex, qui cùm Didûs ambiret nuptias, ab ea repulsus, nascẽti adhuc Carthagini bellum intulit: quod cùm Pœni propulsare non possent, reginam suam eò adegerũt vt nuptiis suis pacem redimeret. Quòd cùm illa alia ratione effugere non posset, simulat se antè Sichæ, (id defuncti mariti nomen erat) Manes placare velle. Eam itaque ad rem impetrato spatio, pyram ingentem extruxit, cui super incumbens, suis sibi manibus necem consciuit. Ita enim habet veritas historiæ, etiamsi Virg. lib. 4. Æneid. de Iarba rege, & exitu Didûs alia quædam comminiscatur.

Iarcas, Indorum philosophorũ princeps, Philostratus in vita Apollonij Tyanei aliàs Iarchas.

Iardanus fluuius Cretæ & Lydiæ. Pausan. Steph.

Iare, filius Iecta. Gen. 10. lat. luna, vel mensis, siue odorans.

Iared, filius Malaleel. Genes. 5. Filius item Ezra. 1. Para. 4. lat. imperans vel descendens.

Iarephel, ciuitas in tribu Manasse. Ios. 18. lat. sanitas, aut medicina Dei, vel relaxans Deus.

Iarganum, Phrygiæ magnæ promontoriũ. Ptol. hodie *Cabo de S Maria.*

Iarib, filius Simeonis filij Iacob, 1. Par. 4. qui Gen. 46. dicitur Ahod. lat. pugnans, vel obiurgans, siue multiplicans.

Iarim pars montis. Ios. 15. lat. Saltus, vel Syluæ.

Iarsarth, Mauritaniæ Cæsariensis vrbs. Ptol. *Tedelex*, Castaldo.

Ias, pars Illyriç, dicitur Ionica. Incolç, Iatç. Steph.

Iasa, nomẽ ciuitatis, quæ de tribu Ruben Merari nepotibus data est iuxta Iosuam, Numer. 21. Deut. 2. Iudic. 11. 1. Par. 6. Eadem Iosue 13. Iassa dicitur, Hebræis iisdem punctis & consonantibus scribitur. lat. rixa vel contentio, aut exitus Domini.

Iaser, filius Caleb & Azuba prima vxore, 1. Paral. 2. lat. figmentum, siue plasmatio, aut tribulans, vel angustians.

Iasi, nomen viri. Esdr. 17. lat. faciens, vel factor meus.

Iasiel, filius Nephthali. Gen. 46. 1. Para. 7. Hebraicè Iatheziel. lat. diuidens vel dimidians Deus, aut festinatio Dei.

Iasiel, vir de Masobia, 1. Paral. 11. 27. lat. Opus vel factura Dei.

Iasion, onis, quem Diodorus lib. 6. etiam Iasium appellat, Iouis & Electræ filius, adeò à Cerere adamatus, vt in eius gratiam ad nuptiæ Hermiones sororis ipsius, maximam & frumenti & panis copiam attulerit. Quin & Plutum ex eo ferunt genuisse, qui cultum vitæ instituere, pecuniásque coaceruare, ac in vsus custodire omnium primus docuit, cùm antea parua cõgregandæ seruandæque pecuniæ fuisset cura. Alij addunt fabulæ, eum postea à Ioue ex inuidia fulminatum: quamuis non desint, qui aliam mortis causam afferant, nempè quòd simulacrum eius contumelia affecisset.

Iasi, dicta est Atalantis ab Iasio patre.

Iasius, filius Abãtis Argiuorum regis, frater Dardani. Nam Dardanus, inquit Seruius, & Iasius fratres fuerũt, Electræ filij: sed Dardanus è Ioue, Iasius è Corito procreatus est. Hinc Græci Iasidæ, & Iasis vocatur Atalanta eiusdem filia. Fuerũt & alij eiusdem nominis: vnde Iasides. Palinurus, apud Virg. 5. Ænei. & Iapys Iasidas, apud eundem lib. 12.

Iason, pontifex Max. apud Iudæos, primus ex sacerdotum numero gymnasium Hierosolymis instituit, in quo iuuentus more Græcorum exerceretur in disciplinis ethnicis. 2. Mach. 4. Porrò Iosephus huius fratri Oniæ, qui & Menelaus, hoc facinus adscribit.

Iason, filius Aesonis ex Alcimede, quem pater moriens Peiæ fratri in tutelam commendauit, tradito etiam regno, ea tamen lege, vt illud adulto Iasoni restitueret. Porrò Alcimedes suspectum habẽs Peliam, Iasonem Chironi alẽdum dedit. Itaque Iason adultus, cùm ad repetendum paternum regnum veniisset, Pelias iuuenem laudis auidum ad Colchicã expeditionem incitauit, sperãs futurum vt periculi magnitudine succumberet. Fabricata itaque naui, quæ ab architecti nomine dicta est Argo Iason cum Græcæ iuuentutis flore, mari se commisit, primúmq; ad Lemnum insulam appulit, vbi ab Hypsipyle & hospitio & thalamo susceptus est. Deinde ad Phineũ regem, à quo muneris loco edoctus est, quomodo per

Cyaneas

Cyaneas petras inter se concurrentes ad Colchos vsque tutò nauigare posset. Quo cum peruenisset, Medea Colchidum regis filia, forma eius capta, à certissimo eum eripuit exitio, ostensa ratione, qua Æripides tauros perdomare, & draconem peruigilem sopire posset. Eius itaque consilia secutus Iason, aureum vellus sustulit: & inde clàm cum sociis & Medea fugam arripiens, ad Istri ostium peruenit, aduersoque flumine subiens, cùm eum tàdem in locum peruenisset, vbi Danubius Liberniæ montibus proximus est, nauim, qua vectus erat, suis sociorumq; humeris, superatis montibus, in mare Adriaticum deportauit: tàdémque sospes in patriam reuectus, duos ex Medea filios suscepit. Sed cùm postea Creusę Corinthiorum regis filiæ amore flagrans, eam vxorem duxisset, Medea ægrè ferens diuortium, Creusam cum regia exussit. Sunt qui tradunt Medeæ postea reconciliatum Iasonem, Æten socerum à Persa pulsum, in regnũ restituisse, multáque alia præclara gessisse, adeò vt diuinos in Asia honores fuerit promeritus. Apollonius Rhodius, & Valerius Flaccus.

Iason, nomen viri, 1. Machab. 8. & 12. Act. 17. & 21. Rom. 16.

Iasonium, promontorium Cappadociæ, hodie *S. Thomæ*.

Iasonium, magnus mõs, supra Caspias portas, ad læuam. Strabo Est item Margianæ vrbs. Ptol.

Iaspis, Contestanorum in Hispania vrbs. Ptol.

Iassij. Pannoniæ populi. Ptol.

Iassen, nomen viri, 2. Reg. 23. qui 1. Par. 11. dicitur Assem. lat. antiquus, siue dormiens.

Iassus. Vide Iasvs.

Iasub, filius Isaiæ prophetæ, Isa. 7. Filius item Issachar, primo Para. 7. qui Gen. 46. dicitur Iob. lat. conuersio, aut habitatio, vel sessio.

Iasus, insula Cariæ quæ continenti adiacet, cuius incolæ magna ex parte victum ex mari captabant, cum sterilem regionem haberent: à qua Iasius sinus, cuius municeps Chærilus fuit. Steph. insula Carię, cum oppido eiusdem nominis. Iasus verò, Argos est: incolæ, Iasij. Est etiam Cariæ oppidum, Plin. lib. 5. cap. 29. Dicta est etiam ciuitas Peloponnesi, quæ postea Argos ab Iaso, cuius filia fuit Io. Steph.

Iateba, nomẽ loci, 4. Reg. 21. lat. benefaciens vel bonitas eius, aut diuertens vel declinans in ea.

Iathaneel, nomen viri. 1. Paralipomenon 26. lat. donum Dei.

Iathrippa, vrbs Arabiæ, prope Egram. Stephanus.

Iatij, circa Margianam gens. Plin.

Iatina, Balearidis maioris oppidum. Plin.

Iatinum, Ptol. libr. 1. cap. 8. In Gallia Lugdunensi Meldensium ciuitas. *Meaux*. Villanouano.

Iana, Hispaniæ ciuitas, Ptolemæus. vulgò *Laca*.

Iauan, filius, Iaphet, Genes. 10. à quo Iones, siue Græci, Ezech. 27. lat. decipiens, vel contristãs, aut cœnosus, vel columbus.

Iaus, nomen viri. 1. Par. 23. lat. tinea corrosus, aut compressus, vel congregatus.

Iaxamatæ, populi circa Mæotim, Steph. In impressis Stephani codicibus, Iazabathæ legitur, quos Ephorus appellat Sauromatas. De his Ammian. libro 4. circa hæc stagna gentes, sermonum institutionúmque varietate dispares, Iaxamatę, Mæotæ, & cũ Gelonis Agathyrsi: de quibus Pompon.

Iaxartes, Scythiæ fluuius in Asia, amnium ab Oriente in Caspium influentium velmaximus: nam multos secum rapit, & immane vndarum copia extumescit: oritur in vltimis Sogdianorum finibus ex montibus, quos Sogdios Ptolemæus vocat. Alexander, militésque eius Tanaim putauerunt, cùm sit alius. Trans amnem Apollini Didymæo aras olim statuit nominis gratia Dæmonas (alias Demodamas) Seleuci & Antiochi dux. citrà verò Herculis, Bacchi, Cyri, Semiramidis, & Alexãdri quondam erectæ arę, Plin. lib. 6. ca. 16. Strab. li. 2. Curtius li. 6.

Iaxtes, fluuius, quem eodem, cum superiore, tractu quidam locãt. cuius meminit Claudianus. *Sic nobis Scythicus famuletur Iaxtes*.

Iazabatæ, populi iuxta Meotim, quos Ephorus Sauromatas vocat. Steph.

Iazer, vrbs Amorrhæorum, siue Moab. Isa. 16. Num. 21. quam construxerunt filij Gad. Num. 32. Iosue 13. lat. auxiliator, vel adiutor.

Iazel, filius Azmoth. 1. Para. 12. lat. aspersio vel distillatio Dei.

Iaziel, nomen sacerdotis, 1. Paralip. 15. lat. fortitudo Dei.

Iazyges, Matanastæ populi in Europa qui (Ptol. lib. 3.) ab Oriente habent Daciam, ab Occasu & Austro Germaniæ partem, à Septentrione Sarmatiam. Vulgò *Transsyluanie*.

Iaziz, nomen proprium viri, 1. Par. 27. lat. Splendor, aut Syriacè, discessio.

I B

Ibæi, qui & Ibeni, populi Celticæ. Sunt etiam Ibeni Lydiæ, alias Iaonitæ dicti. Stephanus.

Ibellinum præsidium, à Fulcone Andegauẽsium Comite, Hierosolymorum rege, conditum, anno salutis 1132.

Ibernia. Vide HYBERNIA.

Iberus, fluuius Hispanię nobilissimus, nauigabili commercio diues, ortus in Cantabris haud procul oppido Iuliobrica quadraginta millia passuum fluens, nauium per ducenta sexaginta millia, à Varia oppido capax: propter quem vniuersam Hispaniam Græci appellauere Iberiam. Plin. lib. 3. cap. 3.

Iberi, qui & hodie Georgi nominantur, & Albani, ab Hispanis oriundi, & Iberi dicti, populi Asiæ iuxta mare Caspium. Socrates libro 1. cap. 16. hist. trip. de quibus hunc in modum scribit Ruff. libr. 10. capit. 10. hist. eccles. Per idem tempus, inquit, Iberorum gens, quæ

sub

sub axe Pontico iacet, verbi Dei fœdera, & fidem futuri susceperat regni: sed huius tanti boni præstitit causam mulier quædã captiua, quæ apud eos reperta, &c. quibus miraculis, eiusdem scilicet mulieris, tota illa gens ad Christum est conuersa, ibidem hanc prolixam, piámque, ac sanctam leges historiam.

Iberia primùm appellata fuit Hispaniæ regio, Ibero fluuio proxima, quam postea Celtæ Gallorum populi, relictis sedibus suis habitauere: vnde compositio ex nomine gentis vtriusque vocabulo, Celtiberi dicti sunt. Postea tamen vniuersa Hispania dicta est Iberia, & Hispani ipsi Iberi. Est & regio eiusdem nominis iuxta Pontum, inter Colchos & Armeniam, Alazone fluuio ab Albanis diuisa: cuius incolæ Iberes dicuntur. Plin. lib. 6. capit. 9.

Ibnalach, Saracenorum rex, Hispaniam obtinuit, anno salutis 777.

Iboreas, dux Longobardorum.

Ibycus, Rhegynus poëta, quẽ maximè omnium amore flagrauisse ex ipsius scriptis constare scribit Cicer. Tusc. q. lib. 4. De quo multa, & suauissima apud Etas. in prouerb. Ibyci grues: à quo etiam genus merri dictum est Ibycum.

Ibylla vrbs Tartessiæ: ciues Ibylleni, apud quos auri & argenti metalla sunt. Stephan.

Ibzan Bethlehemites, iudicauit Israëlem annis VII. Iudic. 12. hunc quidam Hebræorum putant esse Boas patrem Isai, auum Dauidis. Lat. pater scuti, aut patris scutum vel arma, siue pater frigiditatis.

I C

Icadius, prædo, de cuius fato sic scribit Cicero in libro de Fato, Ne Hercule Icadij quidem prædonis video fatum vllum: nihil enim scribit ei prædictum. Quid mirum igitur ex spelunca saxum in crura eius incidisse?

Icadistæ, cognaminoti sunt Epicurei philosophi, quòd τὰς εἰκάδας, hoc est, vicesimum quemque lunæ diem quo natus est Epicurus celebrarent, imagines eius per cubicula circunferentes. Athenæus lib. 7.

Icamia, filius Sellum, filij Sisamoi filij Elasa. 1. Paral. 2. lat. resurrectio Domini, aut confirmatio Domini, vel vindicans Dominus.

Icaria, insula in Icario mari ab Icaro Dædali filio dicta, quæ trecentorum stadiorum ambitum habet. Et in ea Dianæ templum, Tauropolion appellatum, estque inter Sardum & Siculum mare. Vide THRIVSA.

Icatia. Stephan. vicus in tribu Ægeide, ab Icaro Erigones patria.

Icarium, insula sinus Persici. Strabo.

Icarium mare, pars maris Ægei. Ptolem. *Mar di Nicaria*, Castaldo.

Icarius, Atticæ mons. Plin.

Icarius, Oebali filius, pater Erigones, qui cùm à Libero patre vtrem vini accepisset, vt eius vsum mortalibus communicaret, in Atticum agrum sese contulit, ibique pastoribus, qui æstu Solis sicim contraxerant, vinum propinauit, qui cum nouo potus genere delectati, largius hausissent, altissimóque primùm sumno, deinde & crapula correpti essent, toxicum sibi datum rati, Icarium interfecerũt, occisumque in puteum proiecerunt. Aderat fortè Icario canicula nomine Mæra, quæ ad Erigonẽ reuersa, vestem eius mordicus arripuit, illámque sequentem ad patris cadauer perduxit: quę tantum ex patris nece dolorem concepit, vt mala multa eius percussoribus imprecata, laqueo vitam finierit. Mærã quoque tam heri, quàm filiæ herilis desiderio ferunt contabuisse, Iouisque miseratione in cælum translatam, in Caniculæ stellam conuersam esse, Icarium autem in Booten, Erigonem verò in Zodiaci signum, quam Virginem appellamus. Hyginus libro secundo.

Icarius, patria Lacedæmonius, pater Penelopes, Hinc Penelope ipsa patronymico nomine. Icaris appellatur.

Icarta, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Icatus Asiæ fluuius. Solin.

Icarus, Steph. insula vna Cycladum, quæ prius Macris vocabatur, & Doliche, & Ichthyoessa. Secunda, ciuitas quædam Tertia, insula iuxta mare rubrum. Gentile, & ciuis nomen, Icarius.

Icarusa, Sarmatiæ fluuius. Plin.

Icelon, deus somni, de quo Ouid.

At alter
Fit fera, fit volucris, sit longo tempore serpens,
Hunc Icelon superi mortale Phobetora vulgus
Nominat.

Icarus, Dedali filius, qui vnà cum patre è Creta euolans, dum iuuenili audacia paterna spernens monita, plus iusto altius fertur, liquefacta solis calore cera, qua conglutinatæ erant pennæ, atisque dissolutis, in mare decidit: quod à nomine eius Icarium deinde est appellatum. Ouid.

Icarus Icariis nomina fecit aquis.

Icarus mons est in Attica Regione. Plin. lib. 4.

Icatalæ Sarmatiæ Asiaticæ populi. Plin.

Iccius portus, Cæsari, Morinorum populorum in Gallia nauale, Strabo. hodie *Calais*.

Icelus, conditor Erasistratiorum scholæ apud Smyrnam. Strabo lib. 11.

Iceni populi ab Octorio Rom. duce subacti, qui forte Iri portus accolæ fuerunt. Tacit.

Ichabod, filius Phinees filij Heli sacerdotis, 1. Reg. 4. lat. vbi gloria, aut væ gloriæ.

Ichana oppidum Siciliæ, obsessione Syracusanorum nobile: Gentile Ichanicus, Steph.

Ichnæ vrbs Macedoniæ, Eratosthenes Achanas vocat, Philetas diuersã ab Achnis facit. Hinc Themis Ichnæa quam persequẽs Iupiter κατ' ἴχνος, i. secundũ vestigia, apud Ichnæos deprehendit. Alia est ciuitas Ichnæ in Oriente. Steph.

Ichnusa,

Ichnusa, Stephan. dicta est insula Sardania, quòd ad similitudinem vestigij facta sit. Est enim Græcis, ἴχνος. Vestigium. Vide SARDINIA.

Ichobalus, Astartæ sacerdos, Phelletem peremit, & regnauit apud Tyrum annis XXXII.

Ichthicusa, insula, alias Icharos dicta, sita ab exortu solstitiali, Delo ad quinquaginta millia passuum propinqua. Vide ICARIA.

Ichthoessa, insula in mari Icario, vna Cycladum inter Samium & Myconum sita, quæ nominibus Icaros & Icariæ dicitur. Plin. libro 3 cap 12.

Ichthyophagi, qui piscibus viuunt, populi in Æthiopia interiori, qui magnum sinum occidentalis Oceani tenent. Ptolem. libro quarto cap. 9. Hieronymus contra Iouinianum, Super petras solis calore feruentes assant pisces, & hoc solo alimento victitant. Strabo libr. 15. Ichthophagorum regio magna ex parte arboribus caret. Raritas in ea aquarum, & domestici cibi maxima est. Vescuntur piscibus tum ipsi, tum eorum pecora, & aquas fluuiales ac fossiles potant, pecorum carnes piscibus præbent, domicilia ex ossibus cætorum & ostreorum conchis magna ex parte faciunt. Nam trabium & fulcrorum vsum costæ præstant, pro trabs maxillæ: è vertebris fiunt mortaria, in quibus pisces subiguntur: ad solem assantur: postea ex his panem conficiunt, frumenti paululum admiscentes. Nam & molas habent, quanquam ferrum nō habeant, quod nequaquam mirandum est: id enim aliunde afferri potest: concidunt eas, cùm attritæ sunt lapidibus, iis, quibus & sagittas & missilia præusta, exacuunt: pisces partim in cuppis panarijs assant, partim (quod frequenter fit) crudos edunt. Capiunt eos retibus ex cortice palmarum factis. Locum in quo alebant pisces, Ichthiotrophium appellabant, qui & piscina viuiarum Latinè dicitur.

Ichthys, Elidis est promontorium in Achaia apud Thucydidem.

Iconium, oppidum Siciliæ, in quo Cicero se commoratum esse scribit lib. Epist. 3. Fortasse Pisidiæ, in Actis Apostolorum. Est etiam oppidum Cappadociæ optimè olim habitatum, fortunatiorem habens regionem. Hodie vocatur, *Cogne*. Alterum est in Asia Pontica regione apud Trogetem lacum. Strabo.

Iconium, celeberrima vrbs Lycaoniæ, De qua Plin. lib. 5. cap. 27. Strabo lib. 12. Volater. lib. 10. Geograph.

Icos, insula vna Cycladum, Euboeæ proxima. Insularis, Icius, Iciacus. Stephan.

Icosium, Mauritaniæ Cæsariensis oppidum, ab Herculis comitibus conditum. Hercule enim illac transeunte, viginti, qui à comitatu eius desciuerant, locum deligunt, iaciunt mœnia: ac ne quis posito à se nomine gloriaretur, de condentium numero vbi nomen datum. Solinus.

Ictus Tarentinus, nobilis palæstrita, toto vitæ tempore Veneris expers fuit, vt arti accommodatior esset, tanta illi gloriæ libido. Aelianus de varia historia, & Volat.

Icus. Vide ICOS.

Icutiel, siue Iecutiel, nomen viri, 2. Par. 4. Lat. Spes Dei, aut congregatio Dei.

I D

Ida, dæ, mons altissimus, qui ad Troadem spectat, latus eius Septentrionale, ex angustiis Abydi vsque ad Esapum & Cizicenum agrum ad Propontidem pertinet: Occidentale ad Hellespontum respicit. Australe promontorium facit, quod Lectum appellatur. Orientalia Idæ ad Mysos declinant, abundá que mons aquis & multa flumina ex eo descendunt, parua quidem, cùm mox à mari absorbeantur: celebertima verò propter ea quæ gesta sunt apud Ilium. In hoc quoque monte Paris sententiam tulit pro Venere, de pomo aureo aduersus Palladem & Iunonem Homerus libro octauo Iliados, feratum parentem esse dixit. In cuius summitate locus fuit Gargarus appellatus.

Ida, Dardani Scytharum regis filia. Hinc Idæus dea, dæum, nomen ab Ida deductum. Alius est in Creta altissimus, qui multis vrbibus cingitur.

Idaia, i. manus vel confessio Domini. pater Allō patris Sepheii 1. Par. 4.

Idaia nomen viri, Nehem. 7. & 11. Zachar. 6. Lat. Scientia domini.

Idæa, eadem quæ Creta. Item Troia, regio Asiæ, olim dicta est. Steph.

Idæi Dactyli, filij Mineruæ & Solis, vel (vt alij volunt) Saturni & Alciopes, & dicuntur alias Corybantes. Ferrum ij primùm adinuenerunt. Herod. lib. 7. Sunt etiam gemmæ quæ ferreo colore humanum pollicem exprimūt. Plin. lib. 37 cap. 10.

Idæus, Rhodius versificator, scripsit Rhodiorum res gestas versibus ter mille. Suidas.

Idale, oppidum in Troade. Plinius, & Luc. libro tertio.

Idalium. Vide IDALVS.

Idalus mons Cypri, olim Veneri sacer, vnde est Idalia dicta, ad cuius radices situm est Idalium, Cypri oppidum, quod ab euentu nomen accepit. Nam, cùm oraculum Chalcenori datum esset, vt illic vrbem conderet, vbi primùm orientem Solem conspicaretur, vnus à comitibus, qui fortè astabat, ad eum conuersus, εἶδον, ἄλιον, inquit, id est, vide solem. Quo audito, Chalcenor arripuit nomen, ciuitatémque ibi statuit, & ab ea vocatur. Stephanus. Hinc Idalius, a, um, ἰδάλιος. In eo Venus præcipuè colebatur.

Idanthyrsus, Scytharum rex, bello res magnas gessit, bonam partem Asiæ subiugauit, vsque in Ægyptum excurrit. Strab. lib. 14.

Idas,

Idas, Aphatei filius nomine, re autem ipsa Neptuni, qui acceptis à patre velocissimis equis, Marpessam filiam formosissimam Eueni regis Ætoliæ, Martis filij, in Dianæ luco saltantem rapuit. Ob quã rem eius pater (qui nulli procorum filiam suam nuptum dare voluerat, nisi certamine cursus fuisset victus: à se autem victos decollare, eorumque capita in aliorum terrorem de muris ædium suarũ suspendere solebat) dolore commotus, interemptis, quos habebat equis, se in fluuium Lycormam, qui postea ab ipso Euenus dictus est, præcipitauit. Cæterùm fugienti cum puella Idæ, Apollo in itinere obuius factus est, qui cùm Marpessam & ipse præripere Idæ vellet, ventum vtrinque ad certamen est. Sed à Ioue missus Mercurius, arbitrium Marpessæ commisit, vt ipsa vtrum vellet eligeret: illa autem Idam elegit, verita ne sese ætate prouectam Apollo relinqueret. Homer. libr. 9. Iliad. Vide MARPESSA.

Idaspes. Vide HYDASPES.

Ide. Vide IDA. Est & nomen propriũ viri, quem Troianorum præconem dixit Homer.

Idetes, populi Iberici. Steph.

Idicus, possessiuum, ab Ida monte. Plin. li. 16.

Idida, mater Iosiæ, 4. Reg. 22. Lat. dilecta vel amabilis; aut potestas manus eius.

Idithun, pater Galad. 1. Paral. 9. Psalm. 38. Lat. lex eius vel legalis, siue laudem, vel confessionem dans.

Idmõ, vates inter Argonautas, Apollinis & Asteriæ filius: ex Idmone autẽ & Testia, Testor: è Testore Calchas item vates, vt placet Pherecydi. Apollonius autem poëta Idmonem Abantis filium esse dicit, & item Herodotus.

Idomene, vrbs Macedoniæ. Stephanus, apud quem alibi Idomenæ scribitur: Gentile, Idomenius.

Idoméneus, Deucalionis filius, nepos Minois, rex Cretensium, populos suos ad Troiam duxit: & cùm post euersam Troiam reuerteretur, in tempestate deuouit diis sacrificaturum se rem quæ ei primùm occurrisset. Contigit vt ei filius primus occurreret: quem cùm, vt alij dicunt, immolasset, vt alij, immolare voluisset, à ciuibus pulsus regno, Salentinum Calabriæ promontorium tenuit, iuxta quod condidit ciuitatem. Virg. 3. Æneid.

Idotæa, filia Phœti Argiuorum regis, quam vnà cum sororibus furiis agitatam Melampus sanitati restituit. Hom. 11. Odyss.

Idrias, vrbs Cariæ, quæ priùs Chrisaoris dicebatur, ab Idria filio Caris. Gentile, Idrienses: fœminino, Idrias, Steph. Vnde Hecatesiam.

Idrieus, filius Euromi Caris. Steph.

Idumæa, Lat. rufa, vel terrena, aut sanguinea, regio Syriæ, sic dicta ab Edom filio Esau. Isa. 11. 2. Reg. octauo Heb Edom. Vide EDOM.

Idumæi, populi inter Idumæam & Arabiam siti, ad Occasum Casio monti proximi à Nabatheis orti. Strab. lib. 6. qui orta domi seditione, relictis sedibus suis: extrema Iudææ occuparunt. Horum regio Idumæa dicitur, ab Idume oppido. Hinc fit Idumæus, mæa, um.

Idya, dicta est à Cic. mater Medeæ quam Ouidius Ipseam vocat.

Idyma, vrbs Cariæ, vbi Idymus fluuius est. Stephanus.

Idyrus, vrbs & fluuius Pamphyliæ. Steph.

I E

Ie-abarim, 38. Israelitarum mansio in Moabitarum finibus, Nu. 21. & 33. lat. acerui transeuntium, aut irascentium vel prægnantium, aut acerui frumenti.

Iebahar, filius Dauid. 2. Reg. 5. 1. Paral. 3. & 14. lat. electio, siue electus Dei.

Iebanias, pater Rahuel. 1. Par. 9. lat. ædificatio siue filiatio vel intellectus Domini.

Ieblaam, nomen vrbis in tribu Manasse. Ios. 17. Iud. 1. 4. Reg. 9. lat. inueteratio populi, vel defluens populus, aut germinatio populi, siue deglutiens eos.

Iebnael, nomen ciuitatis, terminus tribus Nephthali. Ios. 19. lat. ædificatio vel intellectus Dei.

Iebneel, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. Dicitur aliàs Iamnetorum portus. lat. idem, quod Iebnael.

Ieboc, nomen torrentis, Num. 21. Deut. 2. Ios. 12. Dicitur & Iaboc. Gen. 32. lat. euacuatio, vel dissipatio aut lucta.

Iebsem, filius Thola filij Issachar filij Iacob. 1. Paral. 7. lat. Aromatizatio vel siccitas eorum, aut confusio vel erubescentia eorum.

Iebus, ciuitas metropolis, quæ postea Salem, tertiò Hierosolyma dicta est. A Iebus dicti sunt Iebusæi, de quibus Hieronym. ad Dardanum. lat. conculcatio, aut volutatio, vel præsepium.

Iebusæus, filius Chanaan, Genes. 2. 10. Reg. 4. à quo primùm Ierusalem, Iebus, & Ierosolymitæ, Iebusæi vocati sunt. lat. conculcatus & conculcati, &c.

Iecemia, filius Ieconiæ filij Ioacim. 1. Paral. 3. lat. resurrectio siue confirmatio aut vindicta Domini.

Iechelia, mater Azariæ regis Iuda 4. Reg. 15. lat. consummatio vel potestas Domini.

Iechonias, filius Ioacim filij Iosiæ, 1. Paral. 1. Rex Iuda, Est. 2. qui Ier. 22. & 37. Hebraicè dicitur Chonias. lat. præparatio vel firmitas Domini.

Iecmaan, ciuitas in tribu Ephraim, 3. Reg. 4. 1. Par. 6. Item filius Hebron. 1. Par. 23. lat. resurrectio vel confirmatio vel vindicta populi.

Iecnam, nomen ciuitatis in tribu Zabulon, Ios. 21. quæ Ios. 19. dicitur Ieconam. lat. possessio, siue, emptio, aut nidificatio populi.

Ieconam, eadem ciuitas in tribu Zabulon. Ios. 19. quæ Ios. 21. dicitur Iecnam.

Iecsan, filius Abrahæ ex Cetura. Gen. 25. lat. duricies, siue scandalum, aut Syriacè, collisio.

Iectan,

Iectan, filius Heber. Gen.10.lat. paruus aut tædium, siue contentio.

Iecthel, nomen ciuitatis tribus Iudæ. Ios.15.4. Regum 14.lat.congregatio Dei.

Iedaia, nomẽ sacerdotis.1.Para.9.& 24.lat.scientia vel cognitio Domini.

Iedaia, filius Haromaph.2.Esd.3.lat. manus siue confessio Domini.

Iedala, ciuitas in tribu Zabulon. Ios.19.lat. manus iuramenti aut maledictionis.

Ieddo, filius Buz, 2.Paral.5.lat.solus, ipse vel vnus ipse, aut lætitia vel acumen eius.

Ieddoa, nomẽ viri.2.Esd.12.lat.scitꝰ vel cognitꝰ.

Ieddu, nomen viri.1.Esd.10.lat. manus siue confessio eius.

Ieddua, nomen viri.1.Esd.10.idem quod Ieddoa.

Iedebos, filius Etam.1.Paral.4.lat.mellifluus, aut manus confusionis vel erubescentiæ.

Iediel, nomen principis.1. Paral.5.lat.vnitas siue lætitia aut acumen vel renouatio Dei.

Iedihel, filius Samri, 1.Par.11.Princeps militum. 1.Paral.12.lat.scientia vel cognitio Dei.

Iedlaph, filius Nachor ex Melcha.Gen.22.lat.distillatio, vel stillicidium, aut manus iuncta.

Iegaal, filius Semeiæ filij Secheniæ, 1.Paral.1.lat. redemptor, vel redemptus, siue inquinatus.

Ieghaa, ciuitas, Num.32.quam ædificauerunt filij Gad, Iud.8.lat.exaltatio, siue altitudo.

Iegedelia, pater Hanan.Ierem.35.lat.Magnitudo Domini.

Iehedeia, nomen viri.1.Para.24.lat.Vnus Dominus, aut lætitia siue acumen vel renouatio Domini.

Iehelí, nomen viri 1.Para.26.lat.viuit Deus.

Iehet, nomen viri.1.Paral.23. lat. Confractus vel formidans, aut stupẽs, vel Syriacè, desecẽdens.

Iehez el, nomen viri. 1. Paral. 12. lat. videns Deum, vel visio Dei.

Iehias, Sacerdos quidã.1 Par.15.lat.viuitDominꝰ.

Iehiel nomen scribæ, 2.Par.62. nomen cantoris, 1.Par.9.11.15.& 16.2.Paral.35.1.Esdr.8.& 10.nomen principis, 1.Paral.5.lat. abstulit Deus aut conceruans Deus.

Iehieli, nomen viri.1.Para.26.lat.viuit Deus.

Iehoiachim xx.rex Iudæorum, mense tertio sui regni à Pharaone Nechao captus, ductúsque in Ægyptum.vide Ioacim.

Iechoachas. Vide IOACHAS.

Iehoiada. Vide IOIADA.

Iehoiakin. Vide IOACHIN.

Iehoiarib. Vide IOIARIB.

Iehora. Vide IORA.

Iehoram. Vide IORAM.

Iehosaphat. Vide IOSAPHAT.

Iehosua. Vide IOSVE.

Iehu, x.rex, Israelitarum, ab Heliseo vnctus, omnem domũ Achab deleuit, Ioram interemit, Iezabel è domo præcipitauit, sacerdotes Baal occidit, Idoli templum succendit.4.Reg.9.Ioseph.lib.9.cap.6.lat.ipse existens.

Iehuel, filius Zara.1.Para.9.lat.abstulit Deus aut coaceruans Deus.

Iehus, filius Esau ex Oelibama, Gen.36.Filius Balan filij Iahidel filij Beniamin. 1.Paral.2. Secundus filius Esec.1.Par.8.lat.Tinea corrosus, aut compressus, vel congregatus.

Ielius, filius Saharaim, ex Hodes vxore sua.1.Par. 8.lat.concilians, vel ligneus, aut fixus.

Iemai, filius Thola filij Issachar filij Iacob.1.Paral.7.lat.calefaciens, aut calidus.

Iemini, pater Aphia, 1.Reg.9.& 22.2.Reg.17.pater Chusi Psal.7.lat.dextera, vel dexter.

Iemla, pater Michææ prophetæ 3.Reg. 22.lat.repletio, aut circumcisio.

Iemlech, nomen principis cuiusdam, 1.Par.4.lat. regnans, aut Syriacè, consulens.

Iemna, filius Aser filij Iacob.Gene.46.Pater Core.1.Par.7.2.Par.31.lat.Dextera, aut numerans, siue præparans, vel Syriacè, constituens.

Iemna, filius Helem.1.Para.7.lat.Prohibitio, aut impedimentum, siue mare commotum.

Ieina, Thuringię vrbs, ima iacens valle, muris & turribus firma, ponte lapideo vtramque Salæ ripam coniungens, circumcirca apricis montibus atque vinetis cingitur: Scholo etiam triuiali insignis.

Ienysus, oppidum in ora Syriæ tridui itinere à Casio monte distans. Herod. lib.3.

Iephdaia, filiꝰ Sesac.1.Par.8.lat.redẽptioDomini.

Iephlat, filius Heber filij Bariæ filij Aser, filij Iacob, 1.Para.7.lat.liberatus, aut expulsus.

Iepheri, terminus filiorum Ioseph.Ios.6.Idem.

Iephone pater Caleb.Num.13.lat.aspiciens, siue intuens.

Iephone, filius Iether.1.Par.7.Idem.

Iephta, ciuitas quæ in sortem tribus Iudæ cessit.Ios.15.lat.aperiens.

Iephtahel, nomen vallis terminus tribus Zabulonis Ios.19.lat.aperiens Deus.

Iephte, XII. dux Hebræorum, vir militaris, filios Israel de potestate Philistheorũ liberauit, quibus annos XVIII. propter idololatriæ peccatũ seruierant.Iudic.11. Ioseph.li.5.c.9.lat.aperiẽs.

Ieraa, seruus Ægyptius Sesam filij Iesi filij Aphaim, 2.Par.2.lat.luna, aurmẽsis, siue adoratio.

Ierameel, filius Esron filij Phares. 1.Par.2.Est & regio vltra Iudæam ad Arabiam 1.Reg.27. lat.misericordia vel dilectio Dei.

Iercaam ciuitas est, quę sorte missa tribu Dã obtigit, secundũ commentatorem Hebræorum. 1.Parali.2.lat.extensio eorum, vel viriditas aut sputum siue euacuatio populi.

Iercon ciuitas in tribu Dan.Ios.16.idem.

Ieremia, siue Ieremias, nomen principis. 1.Par.5. Est & nomen prophetæ filij Helchiæ. Ierem. 1.lat. celsitudo Domini aut exaltãs Dominũ.

Ieremiel, filius Amelech. Ier.31.lat.misericordia aut dilectio Dei.

Ierias, filus Selemiæ filij Hananiæ. Ier.37.lat.Timor vel visio aut proiectio Domini.

Ieriau, filius Hebron. 1. Paral. 23. idem.

Ieribai, filius Elnaem, 1. Paral. 11. Lat. pugnans, vel obiurgans, siue multiplicans.

Iericho, ciuitas opulentissima in Benjamin tribu, ab Ierosolymis CL. & ab Iordane LX. distans stadiis, Numer. 22. Iosue 2. quam ædificauit Hiel de Bethel 2. Reg. 16. Matth. 20. Lucæ 18. & 19. Nobilis palmetis & balsami viridariis. Vnde etiam ciuitas palmarum appellatur, Deuteron. 34. Gentile, Ierichontinus. Cuius muri tubarum clangore coram Israëlitis, diuino numine funditùs corruerunt, & ascendit vnusquisque per locum, qui contra se erat. Ceperúntque ciuitatem, & interfecerunt omnia, quæ erant in ea, à viro vsque ad mulierem: ab infante vsque ad senem: boues quoque, & oues, & asinos in ore gladij percusserunt Ios. cap. 6. Lat. luna vel mensis, aut odor eius.

Ieriel, filius Thou filij Issachar filij Iacob. 1. Par. 7. Lat. timor aut visio vel proiectio Dei.

Ierimoth, filius Sela, filij Benjamin filij Iacob, 1. Paral. 7. Filius item Beciæ, 1. Paral. 8. 2. Paral. 31. Est & nomen ciuitatis in tribu Iuda, cuius rex dicebatur Pharan, Ios. 10. & 15. in tribu item Issachar, datæ & Leuitis, quæ Ieramoth dicitur. Iosue 21. Lat. Altitudines, siue timens mortem, aut videns mortem, seu proiectio mortis.

Ierimuth, nomen viri. 1. Paral. 12. idem.

Ierioth, filius Caleb ex Azuba vxore. 1. Paral. 2. Lat. cortinæ, siue linteamina, aut vlulationes, siue confractiones.

Iermai, nomen viri. 1. Esdr. 10. Lat. altitudo mea, vel proiiciens aquas.

Ierna, Hispaniæ fluuius, Melæ lib. 3. Strab. libr. 3. Iernam his locis commemorat montem, à quo Iernam amnem potuisse vocari verisimile est.

Ierne, insula in vltima plaga occidentali: inde Ierneus. Stephan.

Ierobaal, nomen iudicis in Israël, qui & Geceon dicebatur, Iudic. 9. 1. Reg. 12. Lat. vlciscatur vel tueatur se Baal.

Ierobeseth, nomen viri. 2. Reg. 11. Lat. impugnãs confusionem, vel ignominiam vel idolum.

Ieroboam, filius Ioas filij Ioachaz regis Israël, 4. Reg. 14. Fuit item alius eiusdem & nominis & regni rex impius, 3. Reg. 11. lat. impugnans vel obiurgans vel multiplicans populum.

Ieroham, filius Eleana filij Daath. 1. Par. 6. 12. 27. Filius Phasor, 1. Paral. 9. Filius Elin filij Thau. 1. Reg. 1. 2. Par. 23. lat. misericors aut delectus.

Ieron, ciuitas in tribu Nephthali. Ios. 19. lat. timor vel visio, aut proiiciens dolorem vel fortitudinem.

Ierosolyma. Vide IERVSALEM.

Iersia, filius Ieroham. 1. Paralip. 8. Lat. lectulus vel stratum Domini, aut abstulit paupertatem Dominus.

Iersia, filius Ieroham. 1. Paralip. 8.

Ieruſa, mater Ioathan filia Sadoc. 2. Paral. 29. lat. hæreditas, vel exilium.

Ierusalem, Iudeæ metropolis à Melchisedeco, teste Iosepho condita: aliàs Salem: item & Iebus à Iebusæo Chananæi filio, Ios. 18. Postremò Aelia (vt Volat. li. 11. ait.) ab Aelio Hadriano dicta: Is enim imperator partem eius extruxit: montem Caluarium, CHRISTI sepulchrum & Golgotha, loca extra mœnia antea sita, muro cinxit. Porrò hæc olim vrbs, bifariam diuisa est, in superiorem scilicet, & inferiorem. Superior in vertice Sionis, vna cum templo in eiusdem montis latere sita erat, quæ à conditore interdum ciuitas Dauidis nominabatur. Templo autem adhærebat inferior ciuitatis pars. 1. Par. 3. lat. visio pacis.

Ies, Ietis, ciuitas Achaiæ, in promontorio eiusdem nominis, iuxta quod Alpheus amnis præterfluens, sex millibus passuum nauigatur. Tortellius.

Iesaar, filius Caath filij Gerson. Num. 3. lat. claritas, siue oleum, aut meridies.

Iesaia. Vide ISAIAS.

Iesamari, filius Elphaalt. Par. 8. lat. custos, vel custodia.

Iesana, nomen ciuitatis, 2. Para. 13. lat. dormiens, aut antiqua, siue mutatio.

Iesba, filius Ezra 1. Par. 4. lat. laus siue trãquillitas.

Iesbaam, filius Hacamoni. 1. Par. 11. & 12. lat. sedẽs populus, aut conuersio siue insufflatio vel captiuitas populi.

Iesbacassa, nomen viri. 1. Par. 25. lat. est requirens vel deprecans; aut sessio dura, vel insufflatio siue conuersio dura.

Iesbi-benob, Gigas quidam, de quo 2. Reg. 21. lat. sedens in prophetia, vel locutione, vel in germinatione: aut conuersio, siue insufflatio in prophetia vel in locutione, siue in germinatione: aut captiuans in prophetia, vel in loquutione, siue in germinatione.

Iesboam, nomen principis, 1. Par. 27. lat. Conuersio siue sessio aut insufflatio vel captiuitas populi.

Iesboc filius Abrahæ ex Cetura, Genes. 35. lat. Est vacuus vel euacuatus, aut Syriacè derelictus, vel derelinquens.

Iescha, filia Aran filij Thare, quæ & Sarai dicebatur Gene. 11. lat. vngens, siue cooperiens, aut protegens vel obumbrans: aut Syriacè, speculans.

Iescias, filius Phaltiæ filij Ananiæ filij Zorobabel, 1. Par. 3. Salus Domini.

Iesema, filius Etam. 1. Par. 4. lat. appositus, vel nominatus, aut admiratio, siue desolatio.

Iesser, filius Nephthali. Gen. 46. 1. Par. 7. lat. figmẽtum siue plasmatio, aut tribulatio, vel angustans.

Iesesi, filius Ieddo, 1. Par. 5. lat. Antiquus siue sexagenarius, aut exultans, vel est munus.

Iesi,

Iesi, filius Apphaim filij Nadab filij Semei filij Onan, 1. Paral. 2. & 4. Pater Phaltiæ, 1. Paral. 4. 5. 12. & 23. Lat. salus aut respiciens.

Iesia, filius Izrahia filij Ozi filij Thola. 1. Paral. 7. 24. Lat. est Dominus.

Iesiel, filius Nephthali, Numer. 29. Lat. diuidens vel dimidians Deus, aut festinatio Dei.

Iesimon, nomen loci, 1. Reg. 23. Lat. desolatio, aut solitudo.

Iesmachias, nomen viri. 2. Paral. 31. Lat. iunctus Domino.

Iesmaias, nomen viri. 1. Paralip. 27. Lat. audiens Dominum, vel obediens Domino.

Iespha, filius Beriæ. 1. Paral. 8. Lat. Iaspis, aut est hîc, vel labium, siue conterens.

Iesphan, filius Sesac. 1. Paral. 8. Lat. absconditus, siue confractus, aut cuniculus.

Iesraeli, filius cuiusdam viri nomine Iethra, Israëlitæ, &c. Lat. prævalens, siue dominans cum Deo.

Iesse, pater Dauid. Isai. 11. qui & Isai dicitur. Lat. Ens siue existens, aut munus vel oblatio.

Iessui, filius Aser, filij Iacob, Genes. 46. 1. Paral. 7. filius Saül, 1. Reg. 14. Lat. planus siue æqualis, aut ponens siue positus.

Iesua, nomen viri. 1. Paral. 24. Lat. Seruator.

Iesua, filius Aser filij Iacob. Genes. 46. 1. Paralip. 7. Lat. planities, siue æqualis, aut ponens, vel positus.

Iesuati, Monachi, qui Senis Italiæ ciuitate initium sumpserunt. Colligebantur enim ab initio domesticatim viri amicti habitu simplici, sibi victum labore & opera quærentes. Hos Vrbanus summus Pontifex (quia iam suspecti, quòd aliqua superstione malefica essent imbuti) ad se Romam vocatos, de cæremoniis & vitæ instituto interrogauit cognouitque totam rem, & probauit, denique, vt alba vterentur tunica ac tegumento capitis albo, cum lacinia quadrata à ceruice ad humeros deiecta. Cinguntur ad hæc scortea zona: nudos alioqui pedes ligneo socculo in inferiore parte muniunt. Datum inde est, vt canusinum pallium tunicæ superiectum ferrent. Apostolici in principio clerici nũcupati sunt: sacris non initiantur, tantùm orationi vacant. Et Iesuati ab eo dicti sunt, quòd Iesu nomen frequẽs sit in illorum ore. Fuit huius instituti auctor Ioannes Columbinus. Is fuit ciuis Senensis, vir idiota, mercaturæ tantùm, & auaritiæ studiis deditus. Filios, & vxorem habuit admodum religiosam: cuius verbis, & castigatione paulatim & ipse factus religiosior, castitatem cum ea perpetuam vouit, viliori sumpto habitu: facultates egentibus distribuere cœpit, & cæt. Polyd. Virgil. lib. 7. cap. 4.

Iesue, nomen viri. Hebraicè, Iesia. 1. Esdr. cap. 10. Lat. Seruator.

Iesus, Hebræum nomen, quod apud nos Seruator dicitur, quod conuenit regibus & ducibus qui salutem sequentibus se populis darent. Hoc autem nomen datum est CHRISTO qui cunctis salutifer venit.

Iesu statim nato, Romæ transtyberina regione olim è terra erupit, pérque integrum diẽ, pérpetuo manauit fluuio, vt Eusebius scribit. Itẽ Orosius tradit Augustum Cæsarem eodem die edicto vetuisse, se dominum appellari, manifesto præsagio maioris dominatus, qui tum in terris ortus esset. Fuit hic annus, in quem ille sacratissimus incidit partus, alter à quadragesimo Augusti principis, mundanæ verò originis nonagesimus nonus supra centesimum & quinquies milesimum. Iesum autem Saluatorem Iosephus natione ac religione Iudæus his extollit laudibus. Fuit vero, ait iisdem temporibus Iesus, vir sapiens, si tamen virum eum nominare fas est. Erat enim mirabilium effector operum, atque eorum doctor, qui libenter, quæ ventura sunt, audiũt, & multos quidem Iudæorum, multos etiam ex gentibus sibi adiunxit; Christus hic erat. Hunc accusatione primorum nostræ gentis cùm Pilatus in crucem agendum esse decreuisset: nõ deseruerunt eum, qui ab initio dilexerunt ipsum. Apparuit enim his iterum viuus, secundum quod diuinitus inspirati prophetæ vel hæc, vel alia de eo futura prædixerant. Sed & in hodiernum diem, Christianorum, qui ab ipso dicti sunt, & nomen perseuerat, & genus, &cæt. Baptizatus autem fuit Iesus die 6. Ianuarij, festo nimirum Epiphaniæ.

Iesus, sacerdotis nomẽ filij Iosedech. Zach. 1 3 & 6. Lat. Dominus Seruator, vel Domini Salus.

Iesus, qui & Iason, Oniæ frater summus sacerdos. Huic Anthiochus sacerdotium abstulit, & concessit, Oniæ, qui & Menelaus.

Iesus, Sabetis filius, summus sacerdos.

Iesus Naue, qui & Iosue vocatur, Israelitarum post Mosem dux sapientissimus. Item Iesus, Sirach, filius, qui Ecclesiasticum librum scripsit. Comest. in præfat. libri Iosue.

Ieta, ciuitas quę Leuitis è tribu Iudæ vel Simeonis est data Iosue 21. Eadem videtur esse quę Iota dicitur, Ios. 15. licet plerique diuersè sentiant, asserentes hanc aliàs Ietam dici, illam, Iota, aliàs Loche, Lat. declinãs, vel diuertens.

Iethau, castellum Siciliæ: Gentile, Iethæus. Stephan.

Ietebatha, nomen loci, in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Gabdab monte. Num. 33. Lat. Bonitas sua, siue declinans filia eius, aut declinans desertum.

Ieterus, Mœsiæ fluuius ex Rhodope profluens. Plin. 4. ca. 26.

Ieth, filius Ierson, filij Leui, 1. Para. 6. Heb. Iahath Lat. confringẽs, vel formidans aut stupens: vel Syriacè, descendens.

Iethela, nomen ciuitatis in tribu Dan. Ios. 10.

Iether, ciuitas de tribu Iuda, Leuitis data, Iosue 15. &

15.&21.Primogenitus Gedeonis.Iudic.8.filius Ezra.1.Par.4.& 6.Lat.excellens siue residuus, siue remanens,vel explorans,aut funiculus.

Iether,nomen ciuitatis,1.Reg.3.Nomẽ item viri 1.Par.7.Filius item Iada,filij Onam, filij Ierameel,1.Par.2.

Ietheth,ciuitas Idumæorum.Genes.36.1.Paral.1. Lat.Donans.

Iethma,vir Moabites.1.Par.11.Lat.Orphanus,siue admiratio , aut consummatio, siue perfectio.

Iethnan,ciuitas tribus Iudæ.Ios.15. Lat. merces, siue donum:aut Syriacè,suffumigans.

Iethra,pater Amasa filij Abigail sororis Dauid, 2.Reg.17.& Israelites erat.In 1.Par. 2. dicitur Iether Ismaelites.Lat.excellens,siue residuus, vel remanens aut explorans,vel funiculus.

Iethraham,filius Dauid ex Egla.2.Reg.3.1.Para. 3.Lat.excellentia aut residuus aut exploratio, vel funiculus populi.

Iethran,filius Supha,filij Helem.1.Para.7. Filius item Dison filij Seir Horræi,Gen.36.idem significat quod Iethra.

Iethræus,filius Sobal filij Hur primogeniti Caleb.1.Par.2.& 11.Idem sign.quod Iethra.

Ietho,socer Mosis,Exodi 3.qui Exodi 2.dicitur Raguel.Idem sign.quod Iethra.

Ietson, nomen ciuitatis, Iosue 21. Hebr.Kedemoth.

Ietur,filius Ismaelis,Gen.15.1.Paral.1.Lat. custodiens,aut series.

Ieus,filius Roboam ex Abigail.2.Par.11.

Iesabad,vir Gaderothites,1.Para.12.Lat.doratus.

Iezabel,filia regis Sidoniorũ,vxor regis Achab, 3.Reg.16.Lat.insula habitaculi, vel sterquilinij,vel væ habitaculo,aut sterquilinio.

Iezatha,filius Aman filij Amadatha.Esther 9.

Iezer, filius Galaad,filij Machir,filij Manasse, Num.26.qui Ios.17.dicitur Abiezer. Lat. insula adiutorij vel atrij, aut væ adiutorio siue atrio.

Iezer nomen ciuitatis Amorrhæorum, quæ Leuitis & homicidis pro asylo è tribu Gad. est attributa.Eadem quæ & Iazer dicitur 1.Par.6. Lat.Auxiliator siue adiutor.

Iezia,nomen viri 1.Esd.10. Lat. distillatio, vel aspersio Domini.

Iezlia,filius Elphaal.1.Paral.8.Lat.distillatio vel aspersio laboriosa.

Iezonias,filius Maachati.4.Reg.25. Lat. Auscultatio,aut statera vel arma domini.

Iezra,filius Mosollani,1.Paralip.9.Lat.porcinus, aut Syriacè,conuersus.

Iezraia,nomẽ viri,2.Esdr.12.Lat Oriens Dominus aut claritas Domini.

Iezrahel,ciuitas tribus Iudę,Ios.15.17.19.Iud.6.1. Reg.25. Filius item Oseæ ex Gomer vxore, Oseæ,1. Lat.Semen Dei,aut distillans contritionem vel malum Deus siue distillatio amicitiæ Dei,vel aspersio pastoris Dei.

Igaal,filius Nethan de Soba 2 Reg.23 Lat. Redemptus siue coinquinatus.

Igal,filius Ioseph.Num.13.idem significat quod Igaal.

Ignatius,Antiochenę ecclesiæ præses,anno salutis 91.Is Romã perductus, ac bestiis obiectus est.Euseb.lib.3.cap.36.

Ignetes,populi Rhodij.

Ignoti Dei aræ quę Athenis erat fit mentio Act. 17.& apud Pausaniam in Atticis, qui inscriptionem addit plurali numero Θεῶν ἀγνώστων. Causam & originem eius rei,Laërtius in Epimenide explicat.Lucianus etiam in Philopatride bis meminit ignoti Dei Athenienſium.

I H

Ihelon,filius Esau ex Oolibama vxore,Gene.36. Lat.occultus,siue adolescẽs,aut capra eorum, vel seculum.

I I

Iim,ciuitas tribus Iudæ.Ios.15.Lat.acerui.

Ilapinastes,cognomen Iouis apud Cypros, inde ductum,quod magnifico apparatu splẽdidisque epulis,quas ἑιλαπίνας vocant Græci coleretur.

Ilaraugatæ,Iberi,& Ilaraugates,fluuius.

Ilaris,vrbs Lyciæ.Steph.

Illatia,vrbs Cretæ.Steph.vulgò dicta,*Elbe*.

Ilba,vel Ilua,insula in mari Tusco,distans à cõtinenti decem millibus passuum,de qua Plinius capite 14. lib. 34. refert hoc esse mirum, quòd in aliis regionibus effossis metallis terræ sunt vacuæ:apud Ilbam sublata renascuntur , & rursum de eisdem locis effodiuntur. Varro & aliud dicit, nasci quidem illic ferrũ Sed in structuram non posse cogi,nisi transuectum in Populoniam Tusciæ ciuitatem. Vide ILVA.

Ildericus,Vandalorum rex,anno salutis 525.

Ildico,Attylæ vxor, anno ab vrbe 1026 Blond.

Ildouadus,Gothorum rex, omnes Transpadanos,omnésque Venetiæ regionis vrbes in potestatem recepit,anno ab vrbe 1295.Blond.libro 5.

Ilerda,oppidum citerioris Hispaniæ,in conuentu Tarraconensi,non procul è Scycori fluuio, *Leryda* & *Leyda* vernaculis dicitur.

Ilergetes , Hispaniæ populi in tractu Tarraconensi,non procul ab Ibero amne.Pli.lib. 3.c.3.

Ilesium,nomen loci.Hom.Steph.

Ilia,quæ & Rhea.Numitoris Albanorũ regis filia,quam Amulius pulso iam Numitore fratre , & interfecto eius filio Lauso , virginem Vestalem legit,vt sub specie honoris spẽ partus ei adimeret. Verùm cùm illa aquã è Tyberi ad obeũda sacra peteret,in ripa fluminis obdormiuit,& in somnis sibi visa est à Marte comprimi,& sic geminos concepit:quos cùm peperisset,exponi iussit,matrémque Iliam viuam apud Tyberim fluuiũ effodi : vnde poëtæ eam Tyberi nupsisse fingunt , qui ob id

quoque vxorius amnis ab Horatio lib 1. Carminum dicitur. Quid verò pueris acciderit, vide AMVLIVS. Virg. lib. 1. Æneid.

Iliacus. Vide ILIVM.

Ilias, Iliadis, Homeri opus clarissimum, omnium quotquot vnquam extiterunt, poëtarum scriptis citra controuersiam prælatum. Dicta Ilias ab eo, quòd bellum contineat apud Ilium inter Græcos & Troianos ob raptum Helenæ gestum. Quoniam verò hoc in opere nullum mali genus non recensetur, factum est, vt Ilias malorum, pro omni genere calamitatis accipiatur. Quam in nuce inclusam, in membrana scriptam, tradidit Cicero. Plin. libro 7. cap. 21.

Iliberis, ciuitas prouinciæ Narbonensis. Plinius lib. 3 cap. 4. & Pompon. aliàs Liberia, Hispaniæ ciuitas. Meminit & Ptolemæus lib. 2. cap. 4. Hanc quidam esse aiunt, quæ nunc Granata dicitur, longè clarissima vrbium Occidentis, erepta nuper Mauritanis regibus, auspiciis regum Hispaniæ. Dicta Iliberis Straboni à flumine.

Ilienses, populi Corsicæ insulæ antiquissimi, Pompon. lib. 2. Pausan.

Ilone, inter filias Priami natu maxima, Polymnestoris Thraciæ regis vxor. Virg. li. 1. Ænei.

Præterea sceptrum Ilione quod gesserat olim.
Maxima natarum Priami.

Ilioneus, nomen Troiani Phorbantis filius, qui delero Ilio Æneam in Italiam sequutus est: & quoniam eloquentia plurimùm pollebat, legationibus aliquot ab eo præfectus. Seruius in 1. Æneid. Non mirum, inquit, si eloquens à Virg. introducatur Ilioneus, cùm pater eius Phorbas, Homero teste, semper Mercurio Deo eloquentiæ fauente pugnarit.

Ilissus, amnis in Attica regione, Musis dicatus quas ab eo Ilissidas vocant. Papin. lib. 4. Theb. videtur hunc fluuium Furiis consecrare, cùm ait:

Infractu riparum incuruus Ilyssos.
Sæuus honos fluuio, Stygias lustrare seueris
Eumenidas perhibetur aquis.

Stephano vrbs Atticæ.

Ilithia, dea parturientibus propitia, quæ & Iuno Lucina à Latinis appellatur. Ouid. 9. Metam. Vide INATVS.

Ilithyie, ciuitas in Ægypto. Steph.

Ilium, vrbs Phrygiæ minoris, siue Troadis. M. D. passuum à mari distans à Dardano Iouis filio condita, ab Ilo verò rege ampliata, & Iliũ nominata. Hæc Asiæ totius ciuitas fuit florentissima, sub Laomedonte ab Hercule euersa: denuóque sub Priamo ob Helenam à Paride raptam decennali bello obsessa, ac demum expugnata. Effertur & Ilios fœminino genere. Hinc Iliacus, id est, Troianus. Legitur & Ilius in eadem significatione 9. Æneid.

Ileus, Apollo in Troia. Steph.

Illiberis, Ptolem. lib. 2. cap. 10. Tectosagum ciuitas vulgò *Salses*, Hispanorum ditionis. Vide LIBERIS.

Illice, vrbs est Hispaniæ, vulgò vocata *Alacant* vnde Illicitanus finus nunc, *De Alacant*. Mela lib. 2. cap. 6.

Illipa, cognomento Magna, ciuitas Turdetanorum in tractu Hispaniæ Bæticæ. Ptolem. libr. 2. cap. 4 & Plin. 3. cap. 1.

Illipula, mons Hispaniæ Bæticæ. Ptolem. libr. 2. cap. 4.

Illurcis, Iberiæ vrbs, quæ postea à Sempronio Graccho, Gracchuris dicta est.

Illuro, Hispaniæ citerioris oppidum paruum. Pompo. libro secundo. Est item Plin lib. 3. cap. 3. oppidum ciuium Romanorum in ea parte Hispaniæ Bæticæ, quæ Lusitaniæ proxima est. Ptolem. libro 2. cap. 5. & Plin. libro tertio cap. 1.

Illyricum, aut, vt aliis placet, Illyris, regio est in ora maris Hadriatici, Italiæ opposita. Huius termini non ab omnibus iisdem limitibus circumscribuntur. Plinius enim hanc inter Asiam & Titium fluuios constringit. Ptolemæus verò eã ab Histria ad Macedoniæ vsque confinia secũdum maris littora producit: mediterranea eius ad Pannones & Mœsiam superiorem expandit. Multò ampliorẽ eam describit Pompon. Mela, & Dionys. Alexandrinus. totam enim maris Hadriatici oram à Tergesto ad Ceraunios vsq; montes Illyriũ ascribit, eósque vltra Danubium fluuium habitare docet: Danubium namque inter eius Amnes, Mela numerat. Strab. libro 7. Geographiæ, eos Macedonibus & Thracibus propinquos esse ait. Sed omnium latissimè Illirici fines extendit Appianus Alexandrinus: Illyrios (inquit) Græci eos æstimant, qui supra Macedoniam & Thraciam à Chaonibus & Thesprotis ad fluuium Istrum sedes habent. Hæc enim prouinciæ totius longitudo est. Amplitudo eius ex Macedonia & Thraciæ montibus ad Pæones vsque & Ionium mare, Alpiúmque obiecta protenditur, quæ dierum quinque iter cõtinet. Longitudo triplo productior est, &c. Idẽ postea, Romani verò non hos duntaxat, sed Pæones vltra eos, nec non Rhetios, Noricos, & Mysios qui Europam incolunt, & quoscũque alios his finitimos, qui Istrum à dextra nauigantibus sese offerunt, vicissim vt Hellines à Græcis distinguunt, eos propriis appellationibus separatim nominant: cæterùm communi vocabulo Illyrios omnes arbitrantur. Ab Istri enim ortu vsque ad mare Ponticum, Illyrici esse voluerunt. Huc vsque Appianus. Suet. in Tiberio hos tam longè patere etiam auctor est. Hos nomen habere ab Illyrio Polyphemi, Appianus, quidã (inter quos Eustathius) ab Illyrio Cadmi filio eos denominatos aiũt. Totam Illyrici orã maritimam

cum

cum insulis vicinis, commodis instructam portubus scribit Strabo: cum quidem contrà Italica ora huic obiecta, sit importuosa. Calida est vt Italia, & bonarũ fragum ferax Illyrici ora, oleis & vitibus florens: nisi quod loca quædam prorsus aspera sunt. Regio supra hanc sita, montosa est tota, frigida & niualis, maximè quæ ad septentrionem vergit. Incolæ huius olim latrociniis admodum dediti, hodie verò paulò mansuetiores, ligneis plerumque habitant ædificiis culmo contectis, præter paucas littorales vrbes (quarũ princeps est Iagusia, olim Epidaurus) in quibus humanius degunt. Dom. Niger. Volater. Munsterus.

Ilmamolinus Africanus, Saracenorũ imperator, classe in Hispaniam traiecit, totam in Gallias vsque igne ferróque vastauit: tandem reges Hispaniarum cum eo congressi vicerũt, fuderuntque. Granatam verò obtinuit. Blond. lib. 6.

Ilorci, oppidum, Plin. lib. 3. ca. 1. in Europa situm.

Ilua, insula in mari Mediterraneo, Tusciæ adiacens, ferri fodinis nobilitata. Vide ILBA.

Ilurcis, vrbs fuit Vasconũ in citeriori Hispania, postea Sempronio Graccho Gracchutis dicta.

Ilurgia, vrbs Iberiæ. Steph. ex 11. Polybij.

Ilus, filius Trois regis Troianorum, pater Laomedontis, quem matura ætate moriens, regni hæredem reliquit. Ab huius nomine celeberrimum illud Mysiæ minoris, siue Troadis caput. Ilij nomen accepit: siue quòd ab Ilo primùm fuerit conditum, cùm Dardanus antea in montibus Dardaniam condidisset, vt placet Homero lib. 13. Iliad. siue quòd à Dardano extructum instaurarit. Ilus, & auctius reddiderit: quemadmodum obscurè innuit Virgil. libro 8. *Dardanus Iliacæ primus pater vrbis, & author.* Author est Strab. libro 13. primum omnium Ilum ausum fuisse in campis habitare, proindéque in mediis campis fuisse sepultum: cuius sepulchri meminit Homerus 11. Iliad.

Ilus, cùm in Ilio Mineruæ templum arderet cursu concitus, demissum cœlo Paladium eripuit, statimque oculis captus est (haud enim vlli mortalium oculis illud cerni licebat.) Postmodum placata ira deæ, pristinum recuperauit aspectum. Plut. Paral. Fuit & alter Ilus, Æneæ filius, alio nomine Ascanius appellatus. Virgil. 1. Æneid.

At puer Ascanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur, Ilus erat, dum res stetit Ilia regno.

I M

Imacareæses, populi Siciliæ stipendiarij in Mediterraneis insulis siti. Plinius libro tertio, capite 8.

Imaduchi, Scythiæ populi, Caucasi montis iuga accolentes. Plin. 6. cap. 7.

Imantopodes, populi in Æthiopia loripedes, quibus serpendo ingredi natura est, hoc est, vt Solinus interpretatur, qui flexis certum nexibus ingrediuntur. ἱμάντα enim Græci lorum dicunt. Plinius lib. 5. cap. 8. Sunt & aues quædam Imantopodes dictæ ex argumento pedũ, quasi loripedes, quod habent crura præalta. Plinius libro 10. cap. 47. Vide supra HEMODOPODES.

Imaus, mons Indiæ, qui extenditur vsque ad fontes Gangis, vltra quem sunt Scytharum gentes. Est & pars Caucasi & Tauri, vt Plinius & Ptolem. tradunt.

Imbaros, Sami insulæ fluuius apud Plinium lib. 5. cap. 27.

Imbrasus, Sami insulæ fluuius apud Plinium lib. 5. cap. 2.

Imbræus, vnus ex Centauris Ouid. lib. 12. Met.

Imbrus, insula Thraciæ, vel è regione Thraciæ, Cabiriis & Mercurio sacra, quem vocant Imbrum superi. Oppido quoque in ea nomen est Imbrus, vt inquit St. ph. vulgò hodiè dicitur *Lembro.*

Imera. Vide ISSA.

Imnites. Vide IAMNIA.

Imola, vrbs in Æmilia, quæ olim Forum Cornelij dicebatur, Ptolem. lib. 3. cap. 1.

Imperium, vide Romanum Imperium.

Imphes, populi vicini Perrhæbis.

Impotun s v. consul, anno ab vrbe 1263.

Imyra, vrbs Phœniciæ. Steph. an.

I N

Inachia, regio, quæ Io vocabatur.

Inachia. Steph tota Peloponnesus vocatur, non solùm Argos, ab Inacho fluuio.

Inachũ, Pelopõnensi oppidũ inter Scyllæũ promontorium & Isthmum situm: alio nomine Argos Hippium appellatum, Plin. lib. 4. cap. 5.

Inachus, vulgò *Planizza*, fluuius latere exortiuo Peloponnensi, per agrum Argiuum in sinum Argolicum illabens. Hunc poëtæ fabulantur Iûs patrem fuisse, quam Iupiter cùm vitiasset, adulterium Iunonis præsentiens, in vaccam mutauit. Ouid. lib. 1. Metam.

Inachus, primus Argiuorum rex, qui Inacho fluuio nomen dedit: à quo Argiui ipsi, Inachidæ appellati sunt. Huius filiam nomine Ioi cùm Iupiter corrupisset, & in Cretam aduexisset, Iuno pellicis impatiens grauissimis odiis eam exagitauit. Quæ res poëtis occasionem fabulandi dedit, Io Inachi fluuij filiam fuisse, Iunonis metu à Ioue in vaccam mutatam: quam cum illa à coniuge dono accepisset, cœstro immisso tantoperè fuisse exagitatam, vt furore correpta nusquam consistere posset, donec in Ægyptum transuecta, in Isidem deam mutata est. Hinc deducitur Inachis, patronymicum femininum: quo nomine poëtæ intelligunt, Io Inachi filiam.

Inalpini, dicuntur qui Alpes incolunt. Plin. lib. 3. capit. 6. vel etiam Inalpini dicuntur qui Alpium initia & veluti fauces incolunt.

Inarimæ, insula in sinu Puteolano, non procul

à Neapoli, ait. Plin. lib. 3. c. 6. in qua mons fuit, qui terræ motum passus, alterâ fudit insulam, quæ Proclyta ab effusione dicta est. Sub hac insula Typhoea gygantem à Ioue detrusum esse, author est Virgil. lib. 9. Æneid. Eadem & Æaaria à statione nauium Æneæ, & à coxendicis forma Ischia dicitur: quod nomẽ etiam hodie seruat. Ab Homero in Catalogo insula hæc ἄρημος appellatur. Primùm Virgilius cùm illud Homeri εἰναέμοις, transferret, ex εἰν Ionium præpositione, & ἄρημος, vnam dictionẽ cõflauit, numero & declinatione mutatis. Inarime verò dicta est ab Arimis, siue populis, siue belluis, ita prisca Hetruscorum lingua simias dictãre, quas Græci πίθηκους vocant, vnde nomen insulis Pithecusis, vt Straboni placet, ex historia fabulosa quam Harpocration, Xenagoras & Suidas ita referũt: Fratres (aiũt) duo fuerunt, Candulus & Atlas, omnium scelerũ quibus humana vita obnoxia est, authores & inuentores, adeò vt morum peruersitas, Cercopũ nomen eis fecerit. Impostores enim ac planos, quales hi præcipui fuêre ita Græci vocant ab animalibus, quę κίρκους, id est, caudæ motu blandiuntur. Iis summum studium fuit, appulsos & aduenas dolis quibuscũque circumuenire. Quod cùm in ipsum etiã Iouem tentassent, ab eo ex hominibus in simias mutati sunt, quas Græci Pithecos vocant. Vnde insulis, quas tenebant, Pithecusis vocabulum datum. Ouidius Xenagoram sequutus 14. Metamorph. Plin. lib. 3. auctor est, Inarimen à Græcis dictam. Pithecusam, non à simiarum multitudine, vt aliqui existimauêre, sed à figlinis doliariorum.

Inatus, vrbs Cretæ. Alij montem fluuium esse dicunt, in quo colatur Ilythyia Inatina. Steph.

Incubi, dicti sunt Syluani & Fauni, quos improbos quandoque fuisse mulieribus, compertum est, ac earum appetiisse peregisseque concubitum.

Indara, Sicanorum ciuitas. Steph.

Indacus, Leonis imper. cursor, tantum itineris vno die, integris etiam viribus, nullóque corporis languore, cucurrisse perhibetur, quantum nec alius quispiam cum equo, fessis etiam cum recentibus equis sæpiùs commutatis, transfigere potuisset, Leouic. lib. tertio, cap. vigesimonono.

India, regio Orientalis, Asiæ terminus, tam vasta esse perhibetur, vt eam tradant esse tertiam partem omnium terrarum. Pomponius scribit, tantum spatium littoris eam occupare, quantum per 60. dies noctésque velificantibus cursus est. Author est Strab. lib. 15. in India fuisse 50000. oppidorum, quorum nullum Cõ Meropide minus fuerit. Nomen habet ab Indo flumine, in quem ab Occidentali plaga desinit, qui solus præter Nilum crocodilos creat. A Septentrione Tauri iugis, ab Ortu Eoo pelago, à Meridie suo, hoc est, Indico clauditur. In duas regiones Gange fluuio interluente dirimitur: quarum altera, ad Occidentem, intra Gangem dicitur: altera ad Orientem, extra Gangem cognominatur. In sacris literis illam *Euilath*, hãc *Sericam* legi asserit D. Niger. M. Paulus eam videtur in tres diuidere: in maiorẽ, minorẽ & intermediam, quam Abasiam vocari dicit. Insulas tanto numero habet India, vt meritò orbis insularum appellari queat. Celebriores sunt Iapa, Moluccæ, Sumatra (olim Taprobana) Iaua maior, & minor, Burneo, Timor, &c. Gemmis abundat, elephãtos procreat, Africanis multò maiores. Arbores habet semper frondentes: tellus bis fruges in anno ad maturitatem perducit, Piper, calamum, aromaticum, & cinnamomum ad nos mittit. Illic binæ æstates, leues auræ, temperies cæli, vberras soli, aquarum abũdantia: quæ omnia faciunt, vt maiora in India, quàm in cæteris regionib. nascãtur animalia.

Indica, vrbs Iberiæ prope Pyrenæum, quam aliqui Blaberutam vocant. Gentile, Indicitæ. Stephan.

Indigetes Dij antiquis vocati, quod nullius rei egeant, vel Dij ex hominibus facti. Fuere qui Indigetes putarent eos quos indigetari, hoc est, vocari & nuncupari fas esset: atque hos Deos fuisse, in quorum custodia essent vrbes gentésque, & inuocati, faciles præstóque aderant. Alij sunt qui putant Indigetes appellari, quasi in loco geniti vel degentes, & magis propitij patriæ, loco & ciuib. Virg. Georg. li. 1.

Dij patrũ indigetes, & Romule, Vestáque mater.

Hinc & Æneas Iupiter indiges dict' est, vt ait T. Liuius in 1. Ouid Met. l. 14. de Ænea loquẽs

Lustratum genitrix Diuino corpus odore,
Vnxit & Ambrosia cum dulci nectare mixta,
Contigit os, fecitque Deum, quem turba Quirini
Nuncupat Indigetem, templóque, aris que recepit.

Indus, fluuius Orientis, secundum Gangem longè maximus, Indiam ab Occasu alluens: à quo tota ea regio nomẽ accepit. Hũc in iugo Caucasi mõtis, quod vocatur Paropamis', aduersus solis ortũ effusum aiunt, in seque XIX. amnes recipere. Arianus de gestis Alexãdri lib. 5.

Inferiæ, sacra erant mortuorum apud Romanos, Suet. in Caligula: Inferiásque his annua religione publicè instituit.

Ingænon, Thuyscorum imperator, publica literarũ studia, ad comprimẽdam hominum audaciã instituit. Cor. Tacit. de moribus Germ.

Ingæuones, latissimi Germaniæ populi, in Sicãbros, Teutonos & Gauchos diuisi. Pli. l. 4. c. 14.

Inganni, Liguriæ populi fuerunt qui Abingonum oppidum in ora Ligustica condiderunt.

Ingeniculus, signum cęleste, quod Græco vocabulo ἐγγόνασιν nominant. Firmic. lib. 6. Hic est Hercules (vt Hyginus docet) qui dextro genu nixus, sinistro pede capitis Draconis dexteram

teram opprimere conatur.

Inger, Northmanorum, qui Ruſſi dicuntur', rex, claſſe M. nauium Cõſtantinopolim venit, quibus Romanus XV. Chelãdriis occurrit, ignem claſſi Rufforum iniecit, vicit, fudit, fugauitq; plurimos cepit, victor Conſtantinopolim redit, Luith. lib. 5. cap. 6.

Inguimum, vrbs in Liguria, opibus ac vetuſtate nobilis, nunc Albinga, Proculo imperatore Rom. alumno & ciue ornata. Eutrop.

Innocentius, XXXVIII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 404.

Innocentius II. Pontifex CLXV. anno ſalutis 1130.

Innocentius III. Pontifex CLXXVII. anno ſalutis, 1198.

Innocentius IIII. Pontifex CLXXX. anno ſalutis 1243.

Innocentius quintus, Papa CLXXXVI. anno ſalutis, 1275.

Innocentius ſextus Pontifex CXC. anno ſalutis, 1352.

Innocentius ſeptimus, Pontifex CCIIII. Ludouicum nepotem ſuum Piceni agri Marchionem & Firmanum principem cõſtituit, anno ſalutis, 1405.

Innocentius octauus Pontifex CCXIIII. anno ſalutis, 1484.

Innocentius IX. Pontifex 1496.

Innocentius, Pontifex creatus à Friderico Romano imperatore, expulſo Alexandro III. Põtifice, anno ſalutis 1160.

Ino, Cadmi & Harmoniæ filia, liberi patris nutrix, cum qua Athamas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias, poſtquam Nephele (ex qua ille iam Phryxum & Hellem ſuſceperat) Liberi patris furore agitata, in ſyluas ſe cõtulerat. Hæc, vt erat, ita reuera ſe nouercam geſſit priuignóſque identidem apud patrem accuſans, eò compulit, vt cõſcenſo aureo ariete, fuga ſibi conſulerent. Quam rem ægrè ferens Iuno, Athamanti Furias immiſit, quæ in tantam eum adegerunt rabiem, vt cùm Ino ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem leænam, filios autem ſuos eius catulos eſſe arbitraretur, atque raptum Learcum alterum ex filiis ſaxo illiſerit: idem in vxore exemplum editurus, niſi illa arrepto Melicerte altero filio vnà cum illo in mare ſe abieciſſet: vbi deorum miſeratione in deam marinam eſt transformata, quam Græci λεύκοθεαν, Latini autẽ Matutam, appellant: Melicertes autẽ in Palemonem, quem nos Portunum nominamus. Ouid. lib. 4. Metam. Hygin. Fab. poët. cap. 1. 2. 3 4.

Inſubres, populi Ciſalpinæ Galliæ, quorum ciuitates ſunt, Mediolanum, Papia, Lauda, Nouaria, Vercellæ, & Comum. Strabo lib. 5.

Inſubria, regio eſt Galliæ Ciſalpinę, cuius populi Inſubres dicuntur.

Interamnia, Ptolemæo lib. 3. ca. 1. Pręgutiorum ciuitas in Italia. Vulgò *Teranium*, quod inter duos amnes ſit conſtituta.

Interduca Iuno dicta eſt, quia veteri ritu ſponſas ad ſponſos ducere primæ ætate cõſueuerant: Iuno autem olim nubentibus præerat.

Inutium, Vindeliciæ vrbs, vulgò *Inſpruch* Ptole. lib. 2. cap. 13. Idem eſſe putatur cùm eo quod hodie Oenipontem nominant Germani.

Inyſſus, vrbs Ægypti prope Caſium montem. Steph.

I O

Io, filia Inachi fluuij, à Ioue adamata, quum ob interuentum Iunonis, ne agnoſceretur, Iupiter in iuuencam transformauit, Iuno tamen ſuſpicata id quod res erat, vaccam eam à Ioue ſibi dono dari poſtulauit: quam cùm accepiſſet, appoſuit ei cuſtodem Argum cẽtoculum: à quo cũ moleſtiſſima cuſtodia premeretur, ægrè id ferens Iupiter, per Mercurium eum interficiendum curauit. Quam ob rem indignata Iuno, cœſtrũ pellici immiſit, cuius aculeis exagitata, in Ægyptum vſque fugit: vbi implorato Iouis auxilio, priſtinam formam recuperauit, regiq; Oſiridi nupſit: Ægyptiiſq; omnibus adeò chara fuit, vt poſt mortem dea habita ſit, quam illi Iſidem appellarunt, ſacráque eius Iſiaca, quibus anſer immolari cõſueuit. Ouid. lib. 1. Metamorph.

Ioab, pater Abiſai, 1. Par. 26. Filius item Saruiæ filiæ Iſai, 2. Reg. 2. 1. 1. Paral. 2. Filius etiam Saraiæ, 1. Paral. 4. Lat. paternitas, vel habens patrem, aut voluntarius.

Ioachaz, filius Ioſiæ regis Iudæ, 4. Reg. 23. 2. Par. 35. Filius item Iehu regis Iſrael, 4. Reg. 10. 2. Par. 21. Lat. Domini apprehenſio vel poſſeſſio, aut Dominus videns.

Ioachaz, pater Ioab, qui à commẽtariis erat Ioſiæ regi, 2. Par. 3. Lat. apprehendens, ſiue poſſidens, aut videns.

Ioachim, filius Ioacim, ſiue Ellacim, 4. Reg. 24. quem Ierem. 29. & 37. vocat Iechoniam. Lat. Domini præparatio vel firmitas.

Ioacim, filius Ioſiæ regis, qui priùs Eliacim dicebatur, 4. Re. 13. 1. Par. 3. Lat. Domini reſurrectio vel confirmatio, aut vindicta.

Ioadam, mater Amaſiæ regis Iudæ, 4. Reg. 14. 2. Para. 25. Lat. Domini deliciæ.

Ioah, filius Gerſon filij Leui, 1. Par. 6.

Ioah, filius Zemma, 1. Par. 6. 2. Par. 29. Filius item Ioachaz illius, qui fuit Ioſiæ regi à commentariis, 2. Par. 34. Lat. fraternitas, vel habẽs fratrẽ.

Ioahe, filius Aſaph. 4. Reg. 18. idem quod Ioah ſignifie.

Ioarim, nomen viri. 1. Mach. 2.

Ioas, i. diffidens, vel deſperans, aut ignitus, vel vrens pater Gedeonis, Iud. 6. Rex Iuda filius Ochoziæ filij. Ioram filij Achab, 4. Reg. 11. 12. & 13. 1. Par. 3 item 4. Reg. 14 Filius Ioachaz filij Iehu rex Iſrael, 4 Reg. 13. & 14. pater Ieroboam regis Iſrael, 4 Reg. 14.

Ioas, rex Iuda, filius Ochoziæ filij Ioram filij Achab. 4. Reg. 11. & 12. Lat. Domini ignis vel roblatio.

Ioas, filius Bechor filij Beniamin filij Iacob, 1. Paral. 7. & 27. Lat. tunica corrosus, vel compressus siue congregatus.

Ioacham, filius Oziæ siue Azariæ regis Iuda, 4. Reg. 15. 2 Par. 26. à LXX. Ιωαθαμ & Ιωθαμ transfertur. Filius item Ierobaal siue Gedeonis, Iudic. 9. Filius item Iahadai, 1. Par. 2. Filius Azariæ filij Amaziæ 1. Par. . Lat. consummatus siue perfectus.

Iob, filius Achaz filij Micha. 1. Par. 8. qui 9. dicitur Iora Lat. dolens, vel gemens aut vlulans.

Iob, nomen viri Iob 1. Lat. dolés, &c. aut exosus, vel patiens inimicitiam.

Iob, filius Iassachar, Gen. 46. qui 1. Paral. 7. dicitur Iasub.

Iobab, filius Iectan, Genes. 10. Filius Saharaim ex Hodes vxore, 1. Paral. 8. Filius item Zarę rex Edom, Gen. 36. idem quod Iob significat.

Iobáchus, Bacchi cognomen.

Iobania, filius Ieroham, 1. Paral. 9. Lat. ædificatio siue filiatio, aut intellectus Domini.

Iocásta, Oedipi mater, filia Creontis Thebanorum regis, vxor Laij, quæ post mariti necem Oedipo filio imprudens nupsit, ex quo Eteoclem & Polynicem genuit. qui cùm se mutuis vulneribus confecissent, ipsa quoque sibi manus intulit. Statius 2. Thebaid.

Regina extulerat notis penetralibus ensem, &c.

Iochabed, filia Leui vxor Amram filij Caath, filij Leui. Exod. 6. Lat. gloriosa, aut ponderosa.

Iochabela, nomen matris Mosis, vt ex Iosepho trádit Hieronymus.

Iócritus, Lycurgi filius. Vide supra BOTACHIDAE.

Ioed, nomen viri, 2. Esd. 11. Lat. testificans, vel ornans, siue depredans aut transiens.

Ioel, nomen principis, 1. Par. 4. Nomen propheræ filij Phatuel. Ioel. 1. Pater Samma, 1. Par. 5. & 15. Filius Azarię, 4. Par. 29. Filius Maath filij Amasai, 1. Par 6. Primogenitus Samuelis propheræ, 1. Reg. 8. Filius Gad. 1 Par. 5. Lat. volens, siue incipiens, aut iurans.

Ioela, filius Ieroham, 1. Par. 12. Lat. eleuatio siue proficiens, aut auferens maledictionem.

Ioezer, nomen viri, 1. Par. 12. Lat. adiuuans.

Iofrédus, Campaniæ Comes, consilio Petri, vrbis præfecti, Ioannem XIII. Pontificem cepit, & custodiæ mancipauit Blond. lib. 3, anno salutis, 966.

Iogli, pater Bocci principis tribus Dan. Num. 34. Lat. transmigratio, aut reuelatio, siue reuolutio, aut exultatio.

Ioha, filius Bariæ. 1. Par 8. Lat. viuificans.

Iohánna Ben Reesa, Iudæorum dux, regnauit annis LIII.

Iohánna sacerdos, fratrem suum Iesum in templo occidit: ob quod facinus Vagoses, dux Artaxerxis, templum violauit, & Iudæos septem annis tributa dare coëgit. Iosephus lib. 11 cap. 7.

Iohannes Baptista Herode Philippo & Lysania tetrarchis, prædicare & Baptismo Dei populũ colligere nouum cœpit, anno salutis 30. Vinctus in carcerem ab Herode propter Herodiadem missus est, atque capite truncatus in Macherunta. Matt. 14. Iosephi lib. 18. c. 11. & 14.

Iohannes Apostolus & Euangelista, in insulam Pathmum est relegatus. Euseb. lib. 3. ca. 8. Ab exilio reuocatus, postea Ephesum rediit. Euseb. lib. 3. cap. 20. anno salutis, 98.

Iohannes ij. Romanorum Episcopus, anno salutis, 123.

Iohannes iij. Romanorum Pontifex, anno salutis, 166.

Iohannes iiij. Romanorum Episcopus LXX. anno salutis, 630.

Iohannes v. Romanorum Pontifex LXXX. anno salutis, 683.

Iohannes vj. Romanorum Pontifex LXXXIIJ. natione Græcus, eo tempore Pontificatum iniit, quo Theophylactus Exarchus Italiã petiit, anno salutis 700.

Iohannes vij. Græcus, Romanorum Pontifex LXXXIIIJ. anno salutis, 701.

Iohannes vij. Anglicus, ex Moguntiaco oriundus. fœmina, mentito habitu, propter doctrinam Pontifex electus, regnauit annis duobus mense vno, vt aiunt, anno salutis, 514.

Iohannes viij. Pontifex maximus CV. anno salutis, 873.

Iohannes nonus Pontifex CXIIJ. anno salutis, 899.

Iohannes decimus Pontifex CXXIJ. anno salutis 915.

Iohannes xj. Romanorum Episcopus CXXV. anno salutis, 931.

Iohãnes xij. Romanorum Pontifex CXXX. anno salutis, 956. Adelbertum Romam intromisit, Otho Romam petiit, fugit Iohannes, & Adelbertus synodum congregauit. Damnatus est Iohãnes, & electus Leo. Blond. lib. 3. decad. 2. Luith. lib. 6. 7 & 9. & 10.

Iohannes xiij. Iohannis episcopi filius, Pontifex CXXXIJ. anno salutis 966.

Iohannes xiiij. Romanorum Pontifex CXXXVIJ. A Romanis captus in Adriana mole pædore carceris & inedia vitam finiuit, anno salutis, 994.

Iohannes xv. Romanorum Pontifex CXXXVIIJ. omnia diuina & humana amicis largitus est, anno salutis 985.

Iohannes xvj. Romanorum Pontifex CXXXIX. anno salutis, 985.

Iohannes xvij. Romanorum Pontifex CXLI. anno salutis, 996.

Iohannes xviij. Romanorum Pontifex CXLIII. anno salutis 1001.

Iohannes xix. Romanorum Pontifex CXLIII. anno

anno salutis 1001.

Iohannes xx. Romanorum Pontifex CXLVII. anno salutis 1020.

Iohannes XXI. Papa CLXXXVIII. anno salutis 1276.

Iohannes XXII. Romanorum Pontifex CXCVI. anno salutis 1317.

Iohannes XXIII. Romanorum Pontifex CCVII. anno salutis 1411. in concilio Constantiensi Pontificatu priuatus est, Platin. Vola. anno salutis 415.

Iohannes, Iudæ filius, frater Iesu, summus sacerdos, anno à diluuio 1911.

Iohannes, Columna Cardinalis, ad res Asiæ componendas legatus ab Honorio III. Romanorum principe, anno salutis 1216.

Iohannes, Hierosolymorum Episcopus VII. anno salutis 106.

Ioannes Chrysostomus, Episcopus Constantinopolitanus, à Theophilo Alexandrino Episcopo oppressus, Pontum in exilium pergere coactus est, anno salutis 403. vbi spiritum Deo reddidit. Trithem. hist. lib. 10. cap. 18.

Iohannes Anachorita, monachus, propheta, vixit sub Theodosio imperatore, anno ab vrbe 1147.

Iohannes monachus miraculis & virtutibus insignis fuit: futura non minùs, quàm antiqui prophetæ prædicebat, donúmque accepit à Deo, vt curaret insanabiles morbos. Is à iuuentute laudans Deum, degebat in solitudine, comedebátque herbas, & radices, aquámque bibebat, sicubi reperisset. Cúmque ad senilem peruenisset ætatem, multorum in Thebaide monachorum factus est præsul, qui oratione morbos, dæmonésque fugabat: & cùm nesciret litteras, ad rememorandum quid, codicibus non egebat: quia quicquid semel mente percepisset, sub veritate tenebat, Zozom. lib. 8. cap. 1. hist. eccles.

Iohannes Cassianus, monachus, Massiliæ floruit, anno salutis 1486.

Iohannes Viteleseus, Patriarcha, Romam, omnémque ecclesiæ terram recepit, anno salutis 1434.

Iohannes Palæologus. Constantinopolitanus imperator, anno salutis 1434.

Iohannes Haucuth, Anglus, qui Vicecomitibus Mediolani militauerat, copiis Vrbani Quinti Pontificis præfectus est, vt ecclesiæ ditionem ab hoste tueretur. Platin. Blond.

Iohannes primus, Hispaniæ rex, patri Henrico Hispaniæ regi successit, anno salutis 1374.

Iohannes Britanniæ dux, totam Britanniam ejectis Francis, recuperauit, anno salutis 1376.

Iohannes Hus, in concilio Constantiensi, hæreseos conuictus, exustus est, anno salutis 1416.

Iohannes Sirmiensis, abbas ex Pannonia suffectus est in locum Guidonis Antipapæ, anno salutis 1166.

Iohannes de monte regio, astronomus insignis floruit anno salutis 1476.

Iohannes Zimisceus XLIII. Constantinopolitanus imperator, regnauit annis VI. Basilium & Constantinum Romani II. filios Cæsares fecit, anno salutis 871.

Iohannes, cognomento Marcus, D. Barnabæ cognatus fuit, & natione Cyprius: Cuius D. Paulus meminit 1. ad Timoth. cap. 4.

Iohannes I. Hispaniæ rex, anno salutis 1415.

Iohannes de Bregna, magno consensu Christianorum, Hierosolymorum rex est designatus, ductáque Chunradi Montis Ferrati filia in vxorem, Tyri regium diadema suscepit, anno salutis 1210. Blond.

Iohannes, Philippi Valesij filius, Francorum rex, magna ex parte apud Anglos captiuus, infœliciter regnauit annis 15.

Iohannes Chuthembergus, natione Theutonicus, equestris vir dignitat, primus omnium in oppido, quod Moguntiam vocant, imprimendarum litterarum excogitauit artem, primúmque ibi eam exercere cœpit. Non minori industria repertum fuit ab eodem nouum atramenti genus, quo nunc vtuntur typographi. Polyd. Virg. lib. 2. cap. 7. de rer. inuent.

Iohannes Hunyades Valuoda, tutor regni Vngariæ factus, anno salutis 1445. Ritius.

Iohannes, Richardi frater, Northmanniæ dux, Angliæ, anno salutis 1201. Prouentus ecclesiæ sex annos occupauit, vnde ab Innocentio excommunicatus est, qui ad Pontificis misericordiam confugiens, Angliam, Hyberniámque Romanæ ecclesiæ feudatarias, ex fœdere constituit, centum auri pondo pro vtraque insula quotannis soluere pollicitus. Vuallos rebelles subegit, anno salutis 1211.

Iohannes, Scotiæ rex, anno salutis 1292.

Iohannes Baliolus, Scotiæ rex designatus est, mortuo Alexandro, nulla prole relicta, anno salutis 1292.

Iohannes, Henrici imperatoris filius, Bohemorum rex, anno salutis 1312.

Iohannes Hircanus, filius Simonis, Iudæorum dux. Ioseph. Antiquit. lib. 13. Eusebius cum obeuictos Hircanos cognomen hoc obtinuisse dicit. Huius tempore exortæ sunt tres sectæ apud Iudæos. Pharisæorum vna, Essenorum altera, tertia Sadducæorum. Ioseph. Antiqui. lib. 13. cap. 8. Is Samariam, Idumæam & aliquot Syriæ vrbes cœpit. Templum quoque quod in monte Garizim, tempore Alexandri magni, constructum est, diruit, populósque subiectos circumcisionem ac reliquos Iudæorum ritus accipere coëgit. Fœdus cum Romanis renouauit, anno ab vrbe 633.

Iohannes Zischa, Hussitarum dux, regnum Bohemicum ferè occupauit, quo cum Sigismundus aliquoties congressus, infœliciter pugnauit, anno salutis 1420.

Iohannes II. Tizocopos, XIIII. Italiæ Exarchus, anno salutis 712.

Iohannes de Poli, Romanus senator, Annibalis successor, priscæ reip. mores imitatus, legem rogauit, vt vectigales prouentus, & vrbis & prouinciæ reipublic. iurium censerentur. Blond.

Iohannes, consul cum Vararo, anno ab vrbe 1229.

Iohannes, Cos. cum Asclepione, anno ab vrbe 1253.

Iohannes, Cos. cum Paulino, anno ab vrbe 1251.

Iohannes, Cos. cum Buseo, anno ab vrbe 1220.

Iohannes, Burgundiæ dux, captus à Sigismundo, anno salutis 1396.

Iohannes & Albricus, ex Cumis comitibus, omnem Italiam in vnam societatem S. Georgij coëgerunt: externos milites, quorum auxilio Itali hactenus erant vsi. Italia eiecerunt, Teutonicos, Britones & Anglos. Blond. Plat.

Iohannes Galeatius Mediolani princeps, Barnabam patruum in vinculis ad mortem vsque retinuit, omnémque ditionem eius in suam redegit potestatem, anno salutis 1385. A Roberto Iacobi Appiani filio Pisas emit. Perusium deditione accepit. Bononia Lucáque est potitus.

Iohannes Maria, Ioannis Galeatij Mediolanensium ducis filius, Mediolanensium etiam dux, à Mediolanis ipsis interfectus est, anno salutis 1411.

Iohannes, Lencastriæ dux, Constantiæ vxoris nomine Castellæ regnum iure hæreditario repetrit. Hispanias armata manu ingressus est adepta victoria affinitatem cum Iohanne Hispano contraxit: Henrico eius filio Catharinam filiam despondit. Alteram filiam Philippam Iohanni Lusitaniæ regi dedit nuptui. Pace inita, contracta affinitate, domum victor rediit, anno salutis 1389.

Iohanna, Siciliæ regina Alphonsum Aragoniæ regem adoptauit, anno salutis 1422.

Iohanna, Roberti Neapolitani filia, Andreæ Vngaro nupsit, cúmque veneno dato tradidit neci, hinc Ludouico Tarenti principi nupsit. Blond. lib. 10. anno salutis 1347.

Iohanna puella ex oppido Vallicolore, annorum circiter viginti, armis instructa, militis munus subiit sub Carolo septimo Franciæ rege, cuius auspiciis multis in locis prosperè pugnatum est. Remis receptis, Aurelium obsidione liberatum, Capta est ab Anglis, & Rothomagi cremata; anno salutis 1430.

Iohanna, Ladislai soror, fratri in regno Siciliæ successit, anno salutis 1414. Volat.

Iohanna, mulier, quæ sequebatur CHRISTVM vxor Chusæ. Luc. 9. & 13.

Iohanam, filius Careæ 4. Reg. 25. Primogenitus Iosiæ regis Iuda, 1. Paral. 3. Filius Azariæ. 1. Paralip. 6. Filius Eliœnai filij Naatiæ, 1. Paralip. 3. Principis nomen 1. Paralipom. 12. Nehem. 12. Lat. gratiosus, siue donans, aut pius, siue misericors.

Ioiada, nomen sacerdotis, 4. Regum 11. Ierem. 29. lat. Domini scientia aut cognitio.

Ioiarib, nomen sacerdotis, 1. Paral. 9. & 24. Domini obiurgatio, siue pugna, vel Domini multiplicatio.

Iob, Numidiæ vrbs, quæ postea Colonia, Cæsarea, dicta est. Strabo libro vltim. à Iuda Ptolemæi patre, in gratiam Augusti: cuius liberalitate, cùm post victum patrem Iubam Romæ in triumpho ductus esset, restitutus est in regnum.

Iolaus Iphicli filius qui Herculi hydriam interficienti adfuit, ferroque candenti cruorem cohibuit, ne alia ex eo capita suppullularent. Hic cùm ad decrepitam ætatem peruenisset, Herculis precibus iuuentuti restitutus est. Ouid. 9. Metamorph.

Iolcos, Oppidum Magnesiæ (quæ est regiuncula Thessaliæ ab Ortu annexa) inter Pelion & Ossam montis ad sinum Pelasgicum, quem & Iolciacum ab huius oppidi nomine appellat. Ouid. 7. Metamorph.

Iole, es, Euryti Oechaliæ regis filia, ab Hercule adamata, quam cùm Eurytus iam victus ei tradere recusasset, licet certaminis lege debitam, ira accensus Hercules Eurytum interfecit, vrbéque direpta Iolem abduxit, posteáque Hylo filio suo vxorem tradidit. Ouid. libro 9. Metamorph.

Iolum, mons Perrhæbiæ: Incolæ, Iolí. Steph.

Ion, poëta Græcus Tragicus & Lyricus, & Philosophus, cuius scripta commemorantur à Suida.

Ion, Xuthi filius: à quo Ionia dicta est Atheniensium ciuitas, Stephanus in Helice.

Iona, siue Ionas, propheta, filius Amathi. 4. Regum 14. Pater Ioseph. patris Iudæ patris Symeon. Luc. 3. Pater item Petri Apostoli. Iohan. 1. 2 1. lat. columba, siue depopulans, vel multiplicans.

Ionadab, filius Semmaa fratris Dauid, 2. Reg. 13. Filius item Rechab. Ierem. 35. lat. spontaneus vel vouens, siue principalis.

Ionathan, filius Gerson filij Mosis, Iudic. 18. Nomen scribæ cuiusdam, Ierem. 37. lat. Domini donum.

Ionathan, filius Saülis regis, 1. Reg. 13. 14. 2. Reg. 1. 21. 1. Paral. 10. Filius Abiathar sacerdotis, 2. Reg. 15. 17. 2. Reg. 1. Filius Iada filij Onam filij Ierameel. 1. Par. 2. Filius Sagæ, 1. Par. 11. Esdr. 8. Filius Asael, Esdr. 10. Nehem. 12. Filius Careæ, Ierem. 40. lat. Columbæ donum, vel donans.

Ionathas, dux Iudæorum constitutus, Bacchidem apud Iordanem vicit. Ioseph. lib. 12. cap. 1. & 1. Machab. 9.

Ionathas, Annæ filius suffectus in locum Caïphæ à Vitellio Cæsare, anno salutis 39.

Ione, ciuitas Palæstinæ, aliàs Gaza dicta, quòd Io illuc appulerit. Steph. Ione eidem Antiochia ab Argiuis habitata iuxta Phadaem.

Ionia, Asiæ minoris regio, media inter Cariam & Æolidem, tum cæli bonitate, tum situs commoditate nulli regionum posthabenda. Huius incolę dicti sunt Iones, ab Ionibus Grę ciæ populis oriundi: quorum olim duodecim præcipuæ fuerunt ciuitates, decem in continenti sitæ, Miletus scilicet, Myûs, Priene, Ephesus, Colophon, Lebedus, Teos, Clazomenę, Phocæa, Erythręa, & duę in insulis, Chios & Samos. Ouid. 6. Fastorum.

Ionicus, ica, icũ, quod est ex Ionia: vt Ionica lingua, inter quinque Græcarum linguas notissima, Horat. 3. Carm. Ode 5.

Ionius, nia, nium, adiectiuum: vt Ionium mare, dicitur ea pars maris Mediterranei, quæ supra fauces Adriatici inter Siciliam & Cretam expanditur. Sunt qui Isthmum Pelopõnesiacũ Ionij Aegęi maris terminum faciunt. Quod si concedamus, dicendum erit, Creticum mare, Aegæi, non Ionij partem esse. Ptolemeus vero in descriptione Macedoniæ, eam quoque partem sinus Adriatici quæ Macedonię oram ab Occasu alluit, Ionio mari attribuit: eiusque terminos, Dyrrachio siue Epidamno vrbe & Pylichno fluuio circumscribit. Rectiùs tamẽ Plinius, cæteriq́ue Aeroceraunio promontorio Ionium mare ab Adriatico dirimũt. Quod autem ad nominis rationem attinet, non satis conuenit inter scriptores. Didymus enim dictum existimat ab Ionio quodam Dyrrachij filio, quem Hercules cùm imprudenter occidisset, in mare proiecit, vt memoriã eius propagaret. Solinus ab Iona extrema Italiæ regiuncula dictum mauult: Lycophrõ, ab errore Ius, Inachi filiæ: alij ab Ionum naufragio: nonnulli ab Ione quodam Adriæ patre, qui deinde mari Adriatico nomen fecit.

Iopas, rex Afrorum, vnus ex procis Didonis, vt Punica testatur historia. Virg. lib. 1. Aeneid.

Cithara Crinitus Iopas personat aurata.

Hic musicus fuit præstãtissimus, qui apud eũdem Virgilium canit errantem lunam, solisq; labores. Polyd. Virg. lib. 1. ca. 14. de rer. inuent.

Iope, Step. vrbs. Phœnicię prope Iãniam, vt Philo ait: vt Dionysius, Palæstinæ (nam & Palæstina Phœnicia dicebatur) sic dicta ab Iope, Aeoli filia (quam Græci nõ rectę Cassiopeam vocant) vxore Cephei cõditoris & regis. Alia est Iope Thessaliæ. Dicitur etiam Iopia, aliàs per duplex p, nimirùm ab Aethiopia.

Iopis, regio Laconiæ, Steph.

Ioppe, i. pulchritudo, aut decor, vulgò Saron oppidum in ora Curuæ Syriæ in monte situm, vnà cum portu, qui à Barbaris nunc *Iaffa* appellatur. Num. 21. Ios. 19. 2. Par. 2. 1. Esd. 3. Ios. 1. 1. Mach. 10. Act. 9.

Iora, nomen viri, 1. Esd. 2 lat. temporaneus, aut ostendens, siue proiiciens.

Iorai, nomen viri, 1. Par. 8.

Ioram filius Thou regis, 2. Reg. 8. Filius item Iosaphat, 1 Paral. 3. lat. excelsus siue proiectus.

Iorã, filius Iosaphat, regis Iuda 3. Reg. 22. Filius item, Achab regis Israel, frater Ochoziæ, 4. Reg. 1. 3. 8. 9. 12. 2. Par. 21. 22. Matth. 1. Est & nomen sacerdotis, 2. Par. 17. lat Domini celsitudo, aut proiectio.

Iorapta, orum, siue Iopata. Steph. Syriæ oppidum apud Ioseph. lib. 3. Antiq.

Iordanes, Cõsul cum Seuero, anno ab vrbe 1225.

Iordanis, Heb. Iarden, fluuius Iudæę, aquas habẽs suauissimas, Peræam à reliqua Iudæa disterminans, Plinio libr. 5. cap. 14. Oritur ad radices Libani duobus fontibus: alteri nomen est Ior, alteri Dan, qui simul iuncti Iordanem efficiunt, Gen. 13. lat. fluuius iudicij, aut demõstratio vel proiectio siue defensio iudicij.

Iordanis, Lydiæ rex, pater Omphales. Palæph. li. de fabulis.

Iornándes, librum rerum Gotticarum scripsit.

Ios, insula in mari Myrtoo, Plin. lib. 4. cap. 12. vna Sporadum distans à Naxo XIIII. M. passuum. In hac Homerum sepultum ferũt, ita iubente oraculo, vt in materna patria sepeliretur, propterea quòd matre certa, patre verò incerto natus esset.

Iosa, nomen principis. 1. Paral. 4. lat. Ens vel existens, aut obliuiscens, vel debens.

Iosaba, filia regis Ioram soror Ochoziæ, 4. Reg. 11. Vxor Ioadę sacerdotis, 2. Paralip. 22. lat. Domini satietas, aut iuramentum, aut septenarius.

Iosab-hesed, filius Zorobabel filij Phadaię. 1. Paral. 3. lat. fœdes vel conuersio misericordiæ.

Iosabech, nomẽ mulieris, 2. Paral. 22. quæ 4. Regum 11. dicitur Iosaba. idẽ signif. quo Iosaba.

Iosabia, filius Saraiæ filij Asiel, pater Iehu principis 1. Paral. 4. idem quod Iosab-hesed signif.

Iosaphat, filius Asa regis, 3. Reg. 15. 1. Par. 3. Filius Ahilud. 3 Reg. 8. Filius item Pharuæ, 3. Reg. 4. Nomen vallis videtur, Ioel. 3. lat. Domini iudicium.

Iosaphat, vir Mathanites, 1. Para. 11. lat. iudicatus, vel iudicatio.

Iosedech, filius Azariæ, 1. Para. 6. Pater Iesu sacerdotis, Zach. 1. lat. Dominus iustus, vel Domini iustitia.

Iosedum inter Celtas oppidum, fluuij Sequanæ ripas citeriores attingens, supra Melodunum oppidum ei finitimũ & Lutetiæ proximum: vulgò *Corbeil* nominatur, vt quidam existimãt: vide Glareanum in lib. 7. Commen. Cęs.

Ioseph, i. augmentum vel præfectus. vndecimus filius Iacob ex Rachel vxore: Genes. 30. Pater item Igal. Num. 13. 1. Par. 25.

Ioseph, primus dux Iudæorum, regnauit annis VII.

Ioseph iunior Arses, Iudæorum dux, regnauit annis IX.

Ioseph xiiii. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 129.

Ioseph, Cani filius, summus sacerdos, anno salutis 47.

Ioseph ab Arimathia, occultus Iesu Christi discipulus, qui eiusdem corpus summo studio honorificè, ac piè sepeliuit: ac deinde in Angliam Iesu Christi fidem, intulit, ibique sacrum primus disseminauit Euangelium. Bed. hist. Eccles. Ang. Angl.

Iosephus, Thobiæ filius, Oniæ ex sorore nepos, Iudæos ab ira Ptolemei liberauit, Ioseph. lib. 4. cap. 4.

Iosephus, qui & Caiphas, Simoni in potificatu successit Ioseph. lib. 18. cap. 7.

Iosephus, Mathatiæ filius, vir apud Iudæos, necnon & apud Romanos nobilissimus, & sacerdos, de Christi veritate testis est dignissimus. Vocare namque eum hominem non audet, tanquam factorum insignium operum magistrumque sermonum veracium. Christum verò apertè nominat, & pœnæ crucis adiudicatum, ac tertia die apparuisse viuum scribit, aliáque innumera miracula de eo à prophetis non ignorat fuisse prædicta: sed & multos tunc extitisse: quos elegit, Græcos, atque Iudæos, & in eius permanere dilectione, atque gentem ab eo nominatam nequaquam defecisse testatur, &c. Sozom lib. 1. ca. 2. hist trip. Idem de eodem Euseb. ita memoriæ tradidit, libr. 3. cap. 9. hist. Eccles. Iosephus, Mathathiæ filius, genere Hebræus, ex Hierosolimis sacerdos: qui non solùm apud Iudæos, ciues proprios, verùm etiam apud Romanos habitus fuit nobilissimus, ita vt literarum merito in vrbe Roma etiam statua donaretur, & libri eius bibliothecæ tradiderunt, quos non solùm Græca facundia, verùm & Hebræo sermone suis etiam ciuibus se dedisse confirmat, dignus, cui præ cæteris omnibus debeat credi, & cæt. Antiquitates Iudaicas, historiam excidij Hierosolymitani, & alia scripsit, quæ etiam extant.

Iosia, filius Elnaem. 1. Par. 11.

Iosias, rex Iuda filij Amon filij Manasse 4. Reg. 22. lat ignis Domini, aut vrens Dominus.

Iospica, oppidum in ora Liburniæ apud Plin. lib. 3. cap. 21. Ptol. Lopsicam appellat.

Iosue, filius Nun, princeps tribus Ephraim. Osee priùs nominatus. Num. 13. Paralip. 7. lat. Dominus Seruator.

Iosue, & Iesus, idem est nomen: cognominatus est autem à patre, Iesus Naue, vel Iosue Bennum. 1 filius Naue, vel Num, quod idem est: dictus est autem sic, ad differentiam Iesu filij Sirach, pronepotis Iesu magni sacerdotis, qui Ecclesiasticum scripsit, Comest. in præfa. libri Iosue, Tymum Iesu Christi non solùm in gestis, verùm etiam in nomine gerens, transiit Iordanem, hostium regna subuertit, dimisit terram populo victori, & per singulas vrbes, viculos, montes, flumina, torrentes, atque confinia ecclesiæ, cœlestísque Ierusalem spiritualia regna libro suo descripsit D. Hierony. in eiusdem Ios. prologo. Ad eius preces sol & luna steterunt, donec Dei vlciscerentur hostes. Non fuit antea, & postea non erit tam longa dies, obediente domino voci hominis, & pugnãte pro Israel. Vnum ac triginta reges bello vicit, eósque percussit. Ios. cap. 10. & 12.

Iota, ciuitas in tribu Iudæ, Ios. 5. Eadem videtur esse quæ Ios. 22. Iota appellatur. Vide IETA.

Iotabis, insula sinus Arabici. Procop.

Iotæ, Scithiæ intra Imaum populi. Ptol.

Iotapata, vrbs in Syria. Steph. ex Iosepho, à conditore sic vocata.

Iotape, Ciliciæ oppidum, Ptol. quod Niger *Lombardo* vocat.

Iouiacum, Norici oppidum, Anton. *Salzburg.* Laz. o.

Iouianus Pontanus, philosophus & poëta, multa scripsit tum prosa oratione, tum carmine, quæ extant.

Iouinianus, Maximianus Cæsar voluit vocari, quòd se fortiter in Illyrio gessisset.

Iouinianus, nuptias virginitati præferebat, secutus opinionem Stoicorum de virtutum & vitiorum æqualitate. Eus. lib. 15. respõdit Hieronymus.

Iouinus, Consul cum Lupicino, anno ab vrbe 1120.

Iouis fanum, Lydiæ vrbs. Ptol.

Iouis fons in Dodone, qui meridie semper deficit. Plin. lib. 2. cap. 103.

Iouis indigetis lucus, in Latio inter Ardeam & Antium. Plin.

Iouis mons, Ptol. in Africa propria in Phœnicia quoque. libr. Notit. Et in Hispania Tarraconensi. Romp. *Monjui*, Oliuario.

Iouis promontorium in Taprobana insula. Ptol.

Iouis Seruatoris portus, ad Argolicum sinum. Ptolemeus.

Iouisura, vrbs in Norico. Anton.

Iozabat, nomẽ serui Ioas regis, à quo occisus est ipse Ioas. 4. Reg. 12. 1. Paral. 26. 2. Paralip. 17. 24. lat. Domini dos, vel Domini dotatio.

Iozabad, vel Iozabeth, princeps militiæ. 1. Par. 12. Nehem. 11. 1. Par. 31. 35. 2. Esd. 8. lat. dotatus.

Iozachar, filius Semaar, seruus Ioas regis Iudæ, qui Iozachar occidit ipsum regem Ioas, adiutu, à Iozabad conseruo. 4. Reg. 12. lat. memorans siue masculinus.

Iozarus, summus sacerdos, anno salutis 11.

I P

Ipa, vrbs à Roboamo ędificata. Ioseph. Antiquit. lib. 8. cap. 3.

Ipana, vrbs circa Carthaginem, Steph.

Ipaſturgi, oppidum Hispaniæ, quod triumphale appellatur. Plin.

Iphates & Testorius, filij Priami, quos illi vno

partu

partu Perſuia Idæa Nympha enixa eſt, quam ipſe furtim in venatione compreſſerat: poſtea verò in bello Troiano ab Antiocho Neſtoris filio ſunt occiſi.

Iphianaſſa & Lyſippe filiæ Prœti Argiuorum regis, quæ cùm ad Iunonis templum veniſſent, deam contumeliis affecerunt, pattis ſui domum diuitiis templi Iunonis, vel, vt alij ferunt, formam ſuam deæ pulchritudini præferentes, à Iunone in furorem verſæ ſunt, adeò vt putarent ſe eſſe vaccas, agróſque falſis mugitibus implerent. Ad quas curandas accerſitus eſt Melampus, cui pater regni partem, & alteram filiam, quam vellet, nuptui promiſit. Placata igitur per ſupplicationem & hoſtias Iunone, Melampus Prœtidas à morbo curauit, & Iphianaſſem vxorem duxit. Hoc etiam nomine appellatur à Lucretio libro 1. Iphigenia, Agamemnonis filia ex Clytemneſtra.

Iphiaſtæ, gens Acamantidis tribus. Heſych.

Iphiclus, ſiue Iphicles, filius Amphitrionis & Alcmenæ, eodem cum Hercule partu editus, quamuis diuerſo ex patre. Hîc cùm Iuno nouercali concitata odio Herculi angues duos immiſiſſet, tanto perculſus eſt timore, vt de cunis decidens, vagitu ſuo parentes excitarit: qui cùm repentè ſurrexiſſent, viderunt Herculem duos miræ magnitudinis angues manibus elidentem.

Iphicrates Æmilio & Plutarcho, vir Atheniēſis, non tam magnitudine rerum geſtarum, quàm diſciplina militari nobilitatus.

Iphicrates, ſculptor nobilis apud Athenienſes.

Iphidamas, Homer. lib. 11. Iliad. Antenoris filius, corpore lato atque procero, ab Agamemnone in bello Troiano interemptus.

Iphigenia Agamemnonis & Clytemneſtræ filia: de qua fabulam huiuſmodi cōminiſcuntur poëtæ. Cùm Agamemnon in Aulide ceruum Dianæ imprudens occidiſſet, Dea indignata contrariis flatibus, Græcorum nauigationem eſt remorata. Qua de re cùm vates conſulerent, reſponſum eſt Agamemnonio ſanguine deam eſſe placandam. Miſſus igitur Vlyſſes, Iphygeniam aſtu à matre abduxit, Achilli eam nupturam ſimulans: cúmque iam immolanda eſſet, Dea eius miſerta, ceruam pro ea ſuppoſuit, virginem autem in Tauricam regionem tranſtulit, vbi à Thoante rege eius deæ ſacris præfecta eſt, quæ humano ſanguine fieri ſolebant. Quò cùm poſtea Oreſtes furiis agitatus veniſſet, iámque eſſet immolandus, à ſorore agnitus & liberatus eſt: cum qua non multò poſt, occiſo Thoante rege, aufugit, ablato ſecum Dianæ ſimulachro, in lignorum faſce abſcondito (propter quod illam Faſcelidem vocarunt:) quod cùm in Italiam veniſſent, in Aricino nemore collocarunt. Vide Ouid. Metam. libro 2.

Iphimedia, vxor Alœi, quæ compreſſa à Neptuno, filios geminos peperit, Otum & Ephialten, qui ſingulis menſibus nouem digitorum longitudinem ſtaturæ ſuæ adiiciebant: cúmque paucis annis in ſummam corporis molē excreuiſſent, vnà cùm cæteris gigantibus aduerſus ſuperos bellum mouentes, Apollinis & Dianæ telis confixi ſunt.

Iphinaſſa. Vide IPHIANASSA.

Iphinous, vnus ex Centauris, apud Ouidium 12. Metam.

Iphis, puer formæ venuſtate cōſpicuus. qui cùm Anaxarcten puellam impotenter adamaret, neque illa eius amori reſponderet, impatientia repulſæ vitam laqueo finiuit. Cúmque iam ad ſepulturam efferretur, Anaxarete è feneſtra proſpiciens, immotíſque oculis funus aſpiciēs in ſaxum (quo figmento duritiem animi poëta exprimere voluit,) mutata eſt. Ouid. 14. Metam.

Iphis, puella quædam Cretenſis, ex Phęſto oppido, Lygdi & Theletuſæ filia, ipſo nuptiarum die in marem mutata. Nā cùm Lygdus vxorem grauidam eſſe animaduerteret, peregrè proficiſcens, in mandatis ei reliquit, vt ſi filiā pareret, exponi eam curaret. Idque cùm ita euenīſſet, anxia Telethuſa, quòd neque naturæ legem, qua liberis nobis nihil charius eſſe voluit, neque mariti iuſſa auderet præuaricari mediam viam delegit, qua & pietatis fines nō prætergrederetur & viri indignationem euitaret. Simulat itaque matrem ſeſe peperiſſe, habitúque virilem mentitur ſexum, nomēque, Iphidi imponit, mari fœminæque commune. Verùm cùm iam adoleuiſſet, patérq; puellam Iāthen nomine ei deſpōdiſſet, Telethuſa animaduertens rem diutiùs celari non poſſe, Iſidis opem implorauit: quæ precibus eius exauditis, Iphidem in marem commutauit. Ouid. lib. 9. Metamorphoſeos.

Iphiſtiadæ, Athenienſium gens. Heſych.

Iphitus Euriti Oechaliæ regis filius, quem Hercules, occiſo patre è turri præcipitauit.

Iphitus Troianus. Virg. 2. Æneid.

Ipnus, quam aliqui Ipnæam vocant, vrbs Locorum Ozolorum. Steph.

Ipnus, untis, vel Ipnuſia, parua regio in Samo, vbi Iunonis Ipnuntidis templum erat. Steph.

Ippa Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptolem.

Ipſicuri, populi Liguriæ. Steph.

I R

Ira, i. ciuitas aut vigil, ſiue denudatio, aut effuſio, vel aceruus viſionis, nomen ſacerdotis, 2. Reg. 20. Filius Acces Thecuites, 1. Par. 11.

Irad, filius Enoch. Gen. 4. Lat. onager, ſiue aceruus deſcenſionis aut imperii, vel draco.

Irai, filius Bela filij Beniamin filij Iacob, 1. Par. 7. Lat. vigil, aut ciuitas, ſiue denudans vel euacuans, aut pullus.

Iraphiote. Vide ERAPHIOTES.

Irath,

Irath, Cæsariensis Mauritaniæ oppidum. Ptole.

Ireco, Hispaniæ vrbs, Herculi grata. Vibus, Sequester.

Irene, insula. Vide CALAVRIA.

Irene, Constantini VII. imperatoris mater, imperauit cum filio annis IX. anno salutis 783. Irene & Constantinus Synodum in Nicea vrbe CCC. & L. Episcoporum celebrarunt, in qua sanctorum imagines ecclesiis sunt restitutæ. Blond. Constantinus iam adultus, matrem haud amplius passus, imperio deiecit, eiectam in ordinem redegit, & solus regnauit annis VII. Irene autem hanc repulsam ægro ferens animo, filium dolo captum, effossis oculis coniecit in carcerem, in quo & exhalauit animam, anno salutis 798. Tum imperauit sola annis IIII.

Ireneus, Lugdunensis episcopus, vir doctissimus, cuius extant opera, anno salutis 169. Eusebius lib. 5. cap. 5.

Irenopolis, Ciliciæ vrbs, Ptolem.

Irestdæ, vicus in tribu Acamantide. Stephan.

Iria, fluuius Italiæ. Iornand. Lombardiæ item Cispadanæ oppidum. *Vogera*, Leandro.

Iria Flauia, Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Ptolemæo libr. 8. cap. 6. *S. Maria Finis terræ*, vulgò. Iria etiam, Taurinorum vrbs, Ptolem. Titia. Plin. hodie Sartirana.

Iringus, Auarorum dux, ab Henrico Foroiulianorum duce superatus & expoliatus inæstimabili præda, anno ab vrbe 359.

Iris, Thaumantis filia, quem poëtæ Iunonis nunciam faciunt, reuera est arcus cœlestis. Iunonis autem nomine aërem intelligimus. Vnde cùm poëtæ Irim Iunonis faciunt nuntiam, hoc intelligi volunt, pluuiæ eam prænunciam esse.

Iris, fluuius minoris Asiæ, in Euxinum Pontum se exonerans. Niger *Lirio*, vocat. Iris etiam pars insulæ Britannicæ. Diodor. lib. 5.

Illandia, quæ Latinis Græcisque scriptoribus Hibernia, aliis Iuerna, nonnullis Ierna dicta, ab Incolis Eryn vocatur. Inde exteri ex Anglorum ore, qui secundam vocalem eodem sono quo cæteræ nationes tertiam pronunciant, *Iryn landt*, & postea per contractionem *Irlandt*, fecisse verisimile est. Eryn enim & landt Anglo Saxonibus omnibusque Germanis, nil aliud, quàm regio aut terra Eryn significat. Vide HIBERNIA.

Irpini, populi erant ad Soractem montem, dicti ab Irpo, quo nomine Samnites lupum appellant, siue quòd lupum ducem sequuti, sedes suas ibi delegerunt, vt Festus tradit, siue quòd more luporum ex rapto viuerent. Hos Seruius Hirpinos per aspirationem vocat.

Irrhesia, Ægei maris insula. Plin.

Irus, Indiæ mons circa Indi fluminis ostium. Ptolem.

Irus, mendicus Ithacensis, assecla procorum Penelopes, vero nomine Arneæus dictus: Irus autem cognominatus, quòd quemadmodum Iris deorum, & præcipuè Iunonis, ita hic procorum nuntius esset. Hunc Vlysses, domum reuersus, pugno interfecit. Homer. 18. Odyss. Huius paupertas abiit in prouerbium, vt hominem extremæ inopiæ, Iro pauperiorem dicamus. Filiam habuit Chrysippen, quæ ex Phthio Hellenem peperit. Stephanus in Hellas.

Irus, vrbs Thessaliæ. Ciuis, Irotes, Steph.

Is, vrbs Persica, à Babylone itinere dierum octo distans; apud quam est Is fluuius, è quo bitumẽ ad totius Babylonis murum subministrabatur. Herod. lib. 1.

Isaac, filius Abraham ex Sara. Gen. 17. & 21. latrisus.

Isaac, cognomento Angelus, morti adiudicatus imperator Constantinopolitanus fuit proclamatus, vnctus, & consecratus, ac deinde ab Alexi fratre suo imperio pulsus, obcæcatus, in carcerem trusus, dehinc liberatus, obiit.

Isaar, filius Caath filij Leui, Exod. 6. 1. Par. 6. & 23. Qui Num. 3. dicitur Iesaar, iisdem tamen consonantibus & punctis. Lat. oleum, siue claritas, aut meridianus.

Isaari, nomen viri, 1. Par. 24. idem significat. quod Isaar.

Isabella, Henrici Anglorum regis soror, Friderico imperatori nuptui data est. Polyb. libro 16.

Isabella, Portugaliæ regis soror, Caroli Hispaniæ regis vxor, anno salutis 1526.

Isaca, fluuius Britanniæ insulæ. Ptole. lib. 2. cap. 3. Vulgò *Ex.* Sed *Isca* est Camdeno.

Isachæi, alias Asachæi, sunt populi in Aethiopia apud quos tanta Draconum copia nascitur, vt cratium modo impliciti, erectis capitibus velificent ad meliora pabula Arabiæ. Plin.

Isacius Angelus, Constantinopolitanus imperator ex Peloponnesio bello vocatus, Andronicum bello vicit, cepit, mutilatis membris eum interfecit anno salutis 1185.

Isacius Commenus, Græcorum imperator, anno salutis 1059. Hic vsque adeò continens fertur vt vxorem nunquam inire voluerit post prolem semel ex ea susceptam, quamuis ad morbi remedium medici consulerent vt frequentiore venere vteretur.

Isacius, Patricius Constantinopolitanus, Italiæ VIII. Exarchus, Blond. lib. 9. decad. 1.

Isæus, Assyrius rhetor, adolescẽtiam variis corporis voluptatibus tradidit: Deinde vir factus frugalissimus omnium fuit, Characterem orationis non profusum habuit, sed parcum castigatúmque, ac secundum naturam, qui tantum rebus breuiter enarratis suppeteret. Nam totum quidem argumentum paucis, summáque

summaq; complecti ipsius primum inuentum est: vt Lacedæmoniis de ordinibus consulentibus ac solicitis, illud Homericũ iactauerit, *Scutũ scuta premunt, galeã galeæque, virum vir.* Philostratus. Plin. Iunior lib. 2.

Isagrus, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 245.

Isagurus, Indię intra Gangem oppidum. Ptolem.

Isai, pater Dauid, 1. Reg. 16. Ruth. 4. quem Græci Ieſſe vocãt. lat. munus, aut Ens ſiue exiſtens, vel debitor.

Isaias, ſiue Ieſaia, ſiue Ieſaias, ſiue Eſaias, i. ſalus Domini. nomen prophetæ, qui nobili genere ortus, in Hieruſalem prophetauit, nihil ruſticitatis in ſermone habens, qui non tã prophetã, quam euangeliſta fuit. Vniuerſa CHRISTI eccleſiæque miſteria ad liquidum proſequutus eſt, vt non putes eum de futuro, ſed de præterito hiſtoriam texere. Tandem ſub Manaſſe rege ſectus in duas partes, occubuit.

Isaicus, Imperator fuit cognominatus Angelus, qui ab Alexio fratre, quem priùs magna pecunia à Turcis redemerat, excæcatus eſt, & in carcerem coniectus. Bap. Egnat.

Isalecus, Luſitaniæ vrbs. Ptol.

Isamnium, Hiberniæ promontorium. Ptolem. *Portmuck*, Mercatori.

Isamus, fluuij nomen in India. Strabo. colli item Aſiæ minoris apud Cedrenum.

Isana, Paleſtinæ villa. Ioſeph. Antiq. lib. 8. & 14.

Isander, filius Bellerophontis & Achimenes, eo in bello, quòd Lycij Solymis intulerunt, ab hoſtibus interfectus. Hom. 6. Iliad.

Isapis, fluuius propinquus Cæſennæ. Strab. lib. 5. Lucanus, lib. 2. *Cruſtiniámque rapax, & iunctus Isapis Isauro.* Quidam legendum putant Sapis, *Sauio*, Leandro.

Isar, fluuius Allobrogum, non procul à Cemeno monte in Rhodanum influens. Vide Cęſarem & Plinium lib. 3. ca. 4. Lucanus libr. 1. *Hi vada liquerunt Isarę, qui gurgite ductus*, &c. hodie, *Yſere.*

Isat, Vindelicię fluuius, apud Strabonem, qui hactenus nomen retinet.

Isari, Indiæ populi. Plin.

Isari, nomen viri, 1. Paralip. 25. lat. figmentum, aut tribulans.

Isaria, inſula è regione Veliæ, alio nomine Oenotris. Vide ISCIA.

Isatichæ, Carmaniæ deſertæ gens, Ptol.

Isauria, regio minoris Aſiæ ad Taurum montem Ciliciæ proxima, quam P. Seruilius cognomento Iſauricus, in ditionem Romanorum redegit, multis piratarum munitionibus, quæ in ora maritima erãt, vi expugnatis. Strabo li. 12. Dicta Iſauria ab Iſauris præcipua regionis totius vrbe, inter Lycaonicam & Cilitiã ſita, quã poſtea Claudi⁹, deducta eò colonia, de nomine ſuo Claudiopolim appellauit, Ammian.

Isaurum, ciuitas Pamphiliæ, à qua Iſauricus Seruilius Romanus dictus eſt qui Iſaurum cepit. Ouid. 1. Faſt. *Aphrica victorem de ſe vocat: alter Iſaurum.* Hic adeo pauper fuit, vt publico funere Romæ elatus fuerit.

Isaurus, Flaminiæ fluuius, qui accepto Sapi non procul à Cęſenna in mare influit Adriaticum.

Isbaab, lat. ſeſſio, vel habitatio patris, aut conuerſio, vel inflatio, ſiue captiuitas patris, nomen viri. 1. Para. 24.

Isboſeth, filius Saul regis Iſraël. 2. Reg. 2. lat. vir confuſionis, vel ignominiæ, aut viri mora.

Isburgis, fœmina pudiciſſima, Philippi Theodati, Francorum regis, vxor, à marito repudiata, quòd is eam ſibi ſanguine propinquam exiſtimaret: hæc poſtea in perpetua continentia vixit. Cuius corpus in Eccleſia D. Ioannis de inſula iacet ſepultum. Cuius epitaphium eſt eiuſmodi:

Hic iacet Isburgis, regum generoſa propago:
Regia quòd regis fuit vxor, ſignat imago.
Flore nitens morum vixit, patre rege Dacorum,
Inclyta Francorum regis adepta thorum.
Nobilis huius erat (quod in orbis ſanguine claro
Inuenies rarò) mens pia, caſta caro.
Annus millenus aderat, deciéſque vicenus.
Ter duo, térque decem, cùm ſubit iſta necem.

Isburus, Siciliæ fluuius. Ptol. *Maihaſoli*, Fazello.

Isbus, Iſauriæ ciuitas: Gentile, Iſbotes. Steph.

Ischalis, Britanniæ vrbs. Ptol. libr. 2. vulgò *Ilceſtre.*

Isca, Dumnoniorum vrbs, in Albione inſula. Ptolem, hodie *Exceſtre.*

Ischalis, Albionis inſulę vrbs, Ptol. *Ilceſtre*, hodie.

Ischera, Libyæ interioris vrbs: Ptol.

Ischómache, ches, vxor Pyrithoi, ex Attacia Theſſalię regiũcula, alio nomine Hippodamia appellata, quem cùm Centauri Pyrithoo præripere conarentur ingenti clade ab Hercule & Theſeo profligati ſunt, Propert. lib. 2. Eleg. 4.

Ischomachus Crotoniates, nobilis athleta, qui in ſtadio victor extitit, M. Valerio & P. Poſthumio Romæ Coſſ.

Ischópolis. Ptol. Põti Cappadocij vrbs iuxta Sidonem. vulgò *Tripoli.*

Iscia, inſula è regione Eliç, alio nomine Oenotris dicta. Plin. lib. 3 cap. 7. Vide ISATIA.

Iscina, Africæ Propiæ vrbs. Anto.

Isdicæa, Thraciæ vrbs. Procop.

Isdigértes, Perſarum rex, anno ſalutis 400.

Iſei lacus. Vide SEBINVS.

Isepus, gens Scythica. Steph.

Iſæum, vrbs Ægypti ab Iſide dicta, cuius incolæ, Metaboli (id eſt mutabiles:) tales enim erant. Solis mercatoribus onera vniuerſim vendunt, ipſa ab artificibus ſingulatim ementes. Steph.

Iſiaci, Iſidis ſacerdotes, in Ægypto, qui veſtibus tantùm lineis, quas illi λινοχίτας appellabant, amiciebantur: à qua conſuetudine emanauit ſcitum illud Plutarchi dictum. Nam neque Philoſophos facit barba, promiſſior, veſtiſque attrita:

attrita : nec item Isiacos lini amictus. Habet autem hoc non inuenustam prouerbij speciē, Isiacum non facit linostolia, pro eo quod trito vulgi prouerbio dicimus, Monachum non perficit cucullo.

Isidis insula, in sinu Arabico. Ptol. Isidis portus à Plinio appellatur.

Isidis portus, apud Troglodytas. Plin.

Isidis templum & vrbs in Delta Ægypti. Plin. Isidis item regio thurifera, in Æthiopia sub Ægypto. Strabo.

Isidōrus, sub Decio imperatore martyrio apud Alexandriam coronatus est, anno salutis 251.

Isidōrus, Consul, cum Senatore, an. ab vrbe 1189.

Isinda, vel Isindus, vrbs Ioniæ. Eit & Isinda vel Isindus, regiuncula. Steph.

Isiphylus, pater Protesilai, socer Laodamiæ. Ouidius Epist. 6.

Isis, Colchides fluuius. Arrian. in Periplo.

Isis Inachi fluminis filia, Io priùs dicta, quam cùm Iupiter adamaret, metu interuenientis Iunonis in iuuencam transformauit. Neque tamen tam callidè rē dissimulare potuit quin suspicioſissimæ vxori iuboleret: quæ cùm iuuencam illam sibi dono dari petiſſet, neque ille ausus esset pernegare, Argo custode illi appositō, artissimè eam obseruauit. Quam rē tam ægrè tulit Iupiter vt argum pēi Mercurium interficiendum curarit. Iuno autem œstro pellici immisso, summis eam doloribus sine intermissione exagitauit, donec vicem illius miseratus Iupiter, bona cum venia vxoris, priſtinæ eam formæ restituit. Hæc postea Osiridi nupsit, mutatoque nomine Isis dicta est, quam Ægyptij vita functam, ob beneficiorum memoriam, quæ in ipsos contulerat, diuinis honoribus sunt prosequuti, sacerdotésque ei instituerunt, quos Isiacos de nomine eius appellarunt. Lucan. lib. 8.

Nos in templa tuam Romane recipimus Isim.

Scribit Suidas, Isim Iouem ex Argo rapuisse, & cùm Iunonem timeret, mutasse nunc in bouem candidam, nūc in nigrā, nunc in violaceam, cúmq; ea oberrantem in Aegyptum venisse. De Isde multa Plutarchus peculiari scripsit libello qui inter eius opera extat.

Isium, Ægypti vrbs: Steph. & Aethiopiæ promontorium ad Arabicum sinum.

Ismael filius Abraham ex Agar ancilla, Gen. 16. Filius item Nathaniæ 4. Reg. 25. Filius Asei filij Eleasa, 1. Para. 8. & 9. lat. Exauditio Dei.

Ismaela, Arabiæ parua regio. Incolæ, Ismaelitæ. Stephano.

Ismaelitæ populi, quos Moses (vt quidam dicūt) Madianitas vocat. Gen. 37. Eusebius Agarenos siue Saracenos.

Ismara, Armeniæ maioris vrbs, iuxta Euphratem. Ptol.

Ismarus, ri siue Ismara, ōrū, mons Thraciæ asper & incultus ex vna partę, ex altera fertilis vinetis, & oliuetis, quem Orpheus incoluit. Inde Ismarius, a, um, id est Tracius.

Ismēne, Oedipi filia. Statius 2. Thebaidos, Cyrrhei cuiusdam iuuenis spōsa, qui ante nuptias à Tydeo occisus est.

Ismene, Bœotiæ vicus. Steph.

Isménias, nomen Thebani optimi tibicinis. De hoc Plutarchus in Pericle, Cùm audisset Antisthenes Ismeniam optimum esse tibicinem, respondit, Malus igitur. Nam si probus esset tibicen non esset.

Ismēnus, fluuius Bœotiæ, non procul ab Aulide in Euripum Euboicum illabens. Dictus autem putatur Ismenus, ab Ismeno Palagi filio. Ouid. 2. Metam. Inde Ismenius, a, um, id est, Thebanus. Ismenides, mulieres Thebanæ, & Apollo Ismenius. Steph.

Ismenius Appollo dictus est ab Ismenio colle Thebano vbi templum habet.

Ismiel, nomen principis, 1. Par. 4. lat. nominatio Dei, aut admiratio, vel stupor Dei.

Isocrates, orator Athenienſis, vnus è decem dulcis & numerosus in dicēdo fuit: ad rempublicam non accessit, neque in concionem ascendit, deficiente pronunciatione: tum etiam ad euitandam inuidiam eorum, qui libenter iis qui eloquentiæ honore præstant, se opponūt. Ciuitatem tamen iuuit, Philipúmque in his quæ ad illum scripsit, Athenienſibus conciliauit. Panegyricus eius omnium pulcherrimus, quem in Olympia habuit, adhortans Græcos contra Asiam, mutuis expostulationibus relictis, Gorgiam excitauit, vt idem quoque faceret. Optimæ eius orationes censentur, Archidamus & Amartyrus ad Euthymum. Decessit annos ferè centum natu, post Athenienſium cladem ad Cheroneam acceptam, non sustinens nuntium tantæ cladis. Ex Philostrato.

Isocrates, superioris auditor, ex Apollonia Ponti, orator & ipse nobilis: reliquit orationes quinque, qui & vnà cum claris oratoribus certauit in funere Mausoli Artemisiæ viri. Suid.

Isocrates & Machaō, præfecti classis Corinthiorum in bello Peloponnesiaco contra Athenienses à Thucydide commemorantur.

Isondæ, Sarmatiæ Asiaticæ gens. Ptol.

Isonoe, Assyriæ oppidum. Ptol.

Isora Nuarola, mulier quædam Veronenſis, quæ per totam vitam Philoſophiam verbo & opere professa est. Hæc scripsit Dialogum, in quo disputatur vter grauiùs peccauerit, Adam an Eua. Quibus literarum laudibus adiecit perpetuum virginitatis florem.

Ispa, Armeniæ minoris vrbs. Ptol.

Ispalis, Bæticæ Hispaniæ vrbs clarissima, à qua etiā Ispalenſis conuentus Plinio dictus: sicut Cordubēſis, Astigitanus & Gaditanus, Pomp. lib. 2. & Strabo. lib. 3. Romulea cognominata est. Hodie vulgò *Seuilia* dicitur, Ptol. lib. 2.

Ispal ēses populos habet Pli. in Hispania Tarrac.

Ispellum

Ispellum, ciuitas in Vmbria, ex altera montium parte qua Camertes. Ispollum olim dicebatur. Ptolem. lib. 3. cap. 1.

Ispinum, Carpitanorum in Hispania oppidum. Ptolem.

Ispalium, Vilumbrorum (qui Vmbris magis orientales sunt) vrbs, Ptolem. libro 3. cap. 3. Ispellum hodie.

Isporis, Ptolem. lib. 4. cap. 3. vicus Syrtis magnæ: Hodie Naim ciuitas.

Israël, nomen Iacob, inditum ei ab Angelo. Genes. 35. Lat. præualens siue dominans cum Deo.

Israëlitæ, populi ab Israël sic cognominati. 2. Regum 3.

Israëla, nomen viri, 1. Paral. 25. Lat. præualens aut dominans Deus, siue rectitudo Dei, aut canticum Dei.

Issa, insula in mari Adriatico, Dalmatiæ adiacens & Illyriæ, cum oppido eiusdem nominis. Ptolem. lib. 2. Strab. lib. 7. Pompo. libro 2. Ab ea fit Issæus, a, um. Est item catellæ nomen apud Martial. lib. 1. Epig. 154.

Issa, vrbs in Lesbo, Imera etiam dicta, deinde Pelasgia & Issa, ab Issa, Macaris filia. Stephan.

Issachar, nonus filius Iacob ex Lia vxore sua, Genes. 30. Nomen tribus, 3. Reg 4. Lat. Est merces vel præmium.

Issacis, Parthorum vrbs, opposita quondam Medis. Plin.

Issedon Scythica, Scythiæ extra Imaum vrbs. Ptolem. Essedon, Stephano. *Succuit*, Castaldo. Hæc sola ferè toti orbi terrarum Rhabarbarum suppeditat. Est & alia Issedon Serica, apud eundem. Ptolem.

Issorium, vrbs Laconiæ, vnde Diana Issoria, Stephan.

Issus, vrbs inter Syriam & Siliciam, vbi Alexander Darium vicit, ideóque Nicopolis ab eo dicta est: hinc Issicus sinus, ciuis Issæus. Ibidem fluuius est nomine Pinatus. Steph.

Ister, fluuius Europæ longè maximus, qui ortus in iugis Arnobæ montis Germaniæ, ex aduerso Rauraci Galliæ oppidi, multis intra Alpes millibus, ac per innumeras lapsus gentes, sexaginta auctus amnibus, in Pontum sex ostiis euoluitur. Alio nomine Danubius dicitur, præsertim à fonte vsque ad cataractas, quæ sunt in montibus Daciæ, non procul à Tauro oppido. Nam inde deinceps Istri dicuntur huius fluminis accolæ. Lucanus libro quarto.

Isthemo, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15. Lat. Ignis admirationis, vel consummationis, vel perfectionis, aut simplicitatis.

Isthmia, inter quatuor sacra certamina numerantur, quæ quinto quoque anno in Græcia celebrari solent: in honorem Neptuni instituta à Thesco (vt Plutarcho videtur) aut certè in honorem Palæmonis, vt ex Archiæ Poëtæ Græco Epigrammate colligitur, quod etiam hodie circumferetur. Huius certaminis victores pinu coronabantur. De institutione horum ludorum sic scribit Plutarchus in vita Thesei: Theseus primus Neptuno certamen instituit, gloriatúsque est solitus, ob Herculem Ioui, ob se verò Isthmia Neptuno celebrari. Dicta autem sunt Isthmia, à Peloponnesi Isthmo, in cuius faucibus celebrabantur, non procul à Neptuni templo, quod illic erat in primis celebre.

Isthmus, varij sunt Isthmi apud Geographos: Peloponnesi videlicet, Ægypti, Tauricæ Chersonesi, Ponti Euxini, in Sarmatia Europea.

Istiæa, Ionicè, pro Estæa, vrbs Euboeæ, quę nunc Oropus: Gentile Esthiæus: nam Istiotes ab oppido Thessaliæ descendit.

Istiæotis, Græciæ regio, quæ ad Ossam & Olympum iacet. Herodot.

Is-tob, id est, vir bonus & simplex. 2. Reg. 10.

Istone, mons Corcyrę proximus: vnde Istonęus, Steph.

Istonium, Celtiberorum in Hispania oppidum, vide Histonium.

Istria, Italiæ regio, post flexum Adriatici sinus Illyrico contermina, quæ in latitudine sexaginta passuum millia, in circuitu centum viginti quinque millia complectitur, à Phormione, nunc Tisano fluuio, ad Banaticum sinum extensa, in quo Arsia amnis decurrens, Istriam ab Illyrio dirimit. Huius regionis incolæ Istri dicuntur. Hos fama est originem à Cholchis duxisse, missis ab Aeta rege ad Argonautas persequendos: qui vt à Ponto intrauerunt Istrum, nec raptores inuenissent, siue metu regis, siue tædio longæ nauigationis, iuxta Aquileiam consederunt, Istríque ex amnis nomine, quo à mari concesserant, sunt appellati.

Istriana, ciuitas ad mare Persicum: Gentile, Istrianites, vel Istrianeus. Steph. Arabię felicis vrbs. Ptolem.

Istrianus, Tauricæ Chersonesi fluuius. Ptolem.

Istrici populi ad Pontum Euxinum. Pomp.

Istrina, Scytarum regina, Aripithis vxor, quæ Sylem filium Græcam linguam litterasque edocuit. Herod. in Melp.

Istropolis, vrbs Thraciæ non procul ab oūiis Istri, Milesiorum colonia. Plin. libro quarto cap. 11.

Istrus, vrbs Cretæ, quam Artemidorus Istronem vocat. Altera est in Ponto, hinc Istrius, Istrianus, Istrinus. Tertia insula cum oppido eiusdem nominis iuxta Triopium Cnidiæ. Quarta vrbs Iapygiæ, Steph.

Istula, fluuius ad finem Germaniæ, Ortum versus. Vide VISVLA.

Istus, insula Africæ, ab Afris Vdenoë dicta à Phœnicibus, Cella Rhatsath, quod interpretatur

tatur Istonis: naui enim similis est. Gentile, Istius. Stephan.

Isueli, Æthiopiæ populi. Plin.

Isuhaia, nomen principis, 1. Paral. 4. Lat. comprimens, vel humilians Dominus, siue meditatio Dei.

Isura, insula est sinus Arabici. Plin. libro sexto capit. 28.

Isurium Albionis insulæ vrbs. Ptolem. *Aldburg*, hodie.

Isus & Antiphus, Priami filij: verùm Antiphus ex Hecuba susceptus est, cùm naturalis esset Isus. Homerus in Iliade.

Isus, Bœotiæ vrbs. Strabo.

Italianus, vnus ex ducibus Philippi Mariæ ducis Mediolanensis, quem securi percuti iussit, quòd cum Florentinis in quos bellum gerebat, diceretur clam consentire. Volaterran.

Italia, Europæ regio nobilissima, priùs Hesperia dicta, siue ab Hespero rege, qui ab Atlante fratre ex Africa pulsus, & Hispaniæ & Italiæ dedit nomen: siue, vt Macrobius inquit, ab Hespero stella, quòd occasui subiecta sit. Dicta etiam fuit Oenotria, vel à bonitate vini, quod in Italia nascitur (nam Græci οἶνον, vinum dicunt) vel ab Oenotrio Sabinorum rege. Postea Italia, ab Italo rege, qui agriculturam Italos docuit, & leges condidit, eámque partem, in qua postea Turnus regnauit, à suo nomine Italiam appellauit. Virgil. 1. Æneid. Timæus & Varro, à bobus vocatam Italiam prodiderunt, propterea quòd Græcorum veteri lingua Itali vocati sint, à quorum multitudine & pulchritudine Italiam dixerunt. Latium autem & Ausonia, non totius Italiæ, sed partium quarundam sunt nomina. Latium enim est ea pars Italiæ, quæ citeriori Tyberis ripæ adiacet, vbi hodie est Roma. Ausonia verò dicta fuit Italiæ regio maritima, inter eam agri Brutij partem quæ Siciliæ obiicitur, & Salétinos intercepta est: vnde etiã vicinum mare Ausonium appellatum fuit. Est autẽ omnis Italia in formam cruris, inter Adriaticum & Tuscum mare, à iugis Alpium dorsoque Apennini porrecta, paulatim se attollens vsque ad fretum Siculum. In vltimo sui scinditur in duo cornua, quorum alterum Ionium spectat mare, alterum Siculum, in extremitate Rhegium oppidum habens. Eius longitudò, quæ ab Augusta Prætoria, in Alpino limite sita, per Romam Capuámque porrigitur, vsque ad oppidum Rhegium, Solino teste, decies centena, & viginti millia passuum continet: latitudo verò quadraginta decem, vbi maxima latitudo, vbi verò minima, centum triginta sex: habétque vmbilicũ in agro Reatino. Olim ad Septentrionem terminum habuit Rubiconem fluuium, quem Augustus in sua descriptione ad ipsas vsque Alpes protulit. Regiones maximè insignes sexdecim habet, quorũ nomina antiqua & recentia sunt hæc, Liguria, nunc *Riuiera de Genua*: Hetruria, nunc *Toscana*: Vmbria, nunc *Ducato de Spoleto*: Latium, nunc *Campagna di Roma*: Campania fœlix, nunc *Terra di Lauoro*: Lucania, nunc, *Basilicata*: Brutij, nũc *Calabria inferiore*: Magna Græcia, nunc *Calabria superiore*: Salentini, nunc *Terra d'Otranto*: Apulia Peucetia, nunc *Terra di Barri*: Apulia Daunia, nunc *Puglia Piana*: Samnites, nunc *Abruzo*, Picœnum, nunc *Marca Anconitana*: Flaminia, nunc *Romagna*: Aemilia, nunc *Lombardia di ana del Po*: Gallia Transpadana, nunc *Lõbardia di la dal Po*: Veneti nunc *Marca Trevigiana*: Forum Iulij, nunc *Friuli*, & Patria: Histria nunc *Istria*. Vmbilicum totius Italiæ in agro Reatino, Velinum lacum constituit Plinius, ex Varronis sententia. Huic lacui vicinus est ager Rosellanus (*Rosea rura velini*, Virgilio) totius Italiæ fertilissimus, nunc circa Bononiam & Mutinam, Blondo auctore. Sabellicus Italici nominis principibus vrbibus, ex vulgi prædicatione, hæc epitheta adscribit: dites Venetiæ, Mediolanum ingens, superba Genua, pulchra Florentia, Bononia ferax, Rauẽna vetus, Roma sancta, & Neapolis nobilis. Plura vide apud Sempronium, M. Catonem, Polybium lib. 2. Strabonem, Blondum, Volaterranum, Sabellicum & Leãdrum in descriptione Italiæ.

Italia, vrbs in Italia, quæ alio nomine Corfinium dicitur. Strabo. Alia in Hispania, patria Silij Italici. Et inde Adrianus imperator ortum habuit.

Italica, Steph. ciuitas Bæticæ: Ptolem. lib. 2. cap. 4. patria Traiani Cæsaris: hinc Italicenses, dicti sunt populi ab Italica Hispaniæ vrbe. *Seuilla la veja* hodiè.

Italus & Atlas, dictus est Kitim, Ianigenarum rex. Hic filiam suam Electram Ianigenarum principi Camboblasconi dedit coniugem: & Romam filiam suam primã subreginam Aboriginibus sacrauit. Beros. Hæc Roma prima vrbis Romæ fundamenta posuit, quæ postea à Romulo ita sunt exornata, vt meritò vrbs diceretur. Fab. Pictor.

Italus Cheruscorum rex, anno ab vrbe 799.

Itamus, Arabiæ felicis portus. Ptolem.

Itani, Hispaniæ Tarraconensis populi. Plin.

Itanus, vrbs in Creta, ab Itano Phœnice, vel ab vno Curetum. hodie, *Palercastro*. Est & promontorium. Stephanus.

Itargus Germaniæ fluuius Ouidio, quem alij omnes Visurginvocant. Sic enim ait:

Decolor infesta testis Itargus aqua. Turnebus.

Itea, vicus in tribu Acamantide. Tribulis,

Itæus

Itæus. Stephanus.

Iterus, Mœsiæ fluuius, ex Hœmo fluens. Plin.

Iteſui, Galliæ Lugdunenſis populi. Plin.

Ithabalus, rex Tyri.

Ithaca, vulgò, *Val du Compere*, inſula in mari Ionio, ante Epirum, Vlyſſis patria, frequentibus ſcopulis aſpera. Capratum fertiliſſima, in qua nullus omnino lepus viuere poteſt. Virgil. 3. Æneid. In ea vrbs eſt eiuſdem nominis. Item mons Neritos, à quo tota inſula interdum dicta eſt Neritos.

Ithaca, Stephanus, inſula prope Cephaleniam ab Ithaco conditore dicta. vnde Vlyſſes Ithacus. Eſt & aliud Gentile, Ithaceſius.

Ithaceſiæ, paruæ inſulæ contra Vibonem Calabriæ vrbem. Plin.

Ithai, filius Rubai, 2. Reg. 23. qui & Ethai, 1. Para. 11. Lat. robuſtus, aut ſignum, vel vomer, aut Syriacè, veniens.

Ithamar, filius Aaron filij Amram filij Caath filij Leui, Exod. 9. 1. Par. 6. Lat. inſula palmæ vel Dactylorum, aut inſulæ commutatio vel permutatio, ſeu væ palmæ aut commutationi.

Ithome, oppidum Phthiotidis, regionis Theſſaliæ. Hom. in Catalogo.

Ithome, vrbs in agro Meſſeniaco, quam Lacedæmonij poſt decem annorum obſidionem in deditionem acceperunt, Thucydides libr. 1. Statius 4. Thebaid.

Ithon, Theſſaliæ vrbs Heſych.

Ithonea, ciuitas in Bœotia, ab Ithonio Amphyctionis filio, quem alij Ithionem vocant. A qua & Pallas Ithonia eſt appellata. Sita, vt Strabo inquit, ciuitas Theſſaliæ, ad Amphryſum fluuium ſita. Vide Iton, ex Steph.

Ithyphalli, curatores Bacchi, qui in Orcheſtra ſaltabant.

Ithyra vrbs in Tauro mõte Parthiam verſus. A qua Ithyreus, a, um. Eſt autem Ithyreus epitheton arcus. Vnde dicimus Ithyreos arcus, & Ithyreas ſagittas, id eſt, Parthicos arcus, & Parthyças ſagittas, eò quòd Parthi præcipuè arcubus & ſagittis vtebantur in prælio.

Itius portus iter Belgas, Morinis Oceanóque matifinitimus, Ambianis & Atrebatibus proximus à continenti Angliæ xxx. M. paſſuum diſtans, & traiectui commodiſſimus, cui ad dextram Zelandia & Flandria, ad ſiniſtram Comitatus qui dicitur *Pöthieu*, Picardiæ pars, & Northmaniæ Ducatus. Ex oppoſito verò Angliæ conſiſtit. Oppidum eſt illic populorum, quibus Caletis nomen eſt. Id adiecto Itij portus nomine, vt quibuſdam placet, Calitiũ nuncupatur, Morinenſis diœceſis. Hic cùm ducentis & decem annis in poteſtate Anglorum fuiſſet, tandem à Gallis receptus eſt, anno Domini 1567 quarto Idus Ianuarii. Hunc portum memorat Lucanus. Dictus autem videtur Itius ab Itando, vt inſinuit Paulus Æmil. lib. 7. de rebus geſtis Francorum.

Ithon, vrbs Theſſaliæ, aliqui τιτᾶνα vocant, à frumenti feracitate. Dicitur & Itonus, ab Itone heroë: vnde & Pallas Itonia, quæ & Itone, & Itonea, & Itonis, Itonias, quòd in hoc oppido eximium haberet templum, ſummóque cultu veneraretur.

Itone, ciuitas in Epiro, Italiæ, item & Bœotiæ, & Lydiæ: ciuis, Itonius. Item Itone, regio ſub Hæmo. Steph.

Ituræi, populi Syriæ Cœles, in Arabiam vergentes accolas, qui plana incolunt perpetuis excurſionibus infeſtantes. Hi arcu potiſſimum vtebantur in bello: vnde Ituræi arcus à poëtis plurimùm celebrabantur. Virgilius 2. Georg.

Ituræos taxi curuantur in arcus.

Ituræa, regio, à qua Ituræi populi. Ituræi, vt ait Probus, natio Scytharum. Strabo lib. 17. Montanam regionem Iturei & Arabes habent, malefici omnes. Plinius lib. 5. in parte Syriæ, quæ Cœle dicitur, ſcribit eſſe Ituræorum gentem.

Ituricenſes, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Plin.

Iturißa, Pomponio & Ptolemæo, Vaſconum vrbs, in Hiſpania. Hodie *Sangueſſa* in Nauarræ regno putatur.

Iturum. Vmbriæ eſt oppidum non procul ab Iſpello. Strabo lib. 5.

Iturißa, ciuitas Hiſpaniæ citerioris. Mela libr. 3. & Ptolem. lib. 2.

Ityca vrbs Libyæ, Tyriorum colonia, Gentile, Ityceus. Vide VTICA.

Itylus, filius Zethi ex Ædone coniuge, quem mater noctu per errorem interfecit, putans eum eſſe Amalea Amphionis filium, cuius fœcunditati inuidebat, quòd iam ſex filios mares peperiſſet. Quo errore manè cognito, doloris impatientia contabuit, & deorum miſeratione in luſciniam, aut, vt alij malũt, in carduelem eſt commutata.

Itymoneus, Hom. Hyperochi filius, vir in primis ſtrenuus, qui in bello Pylio rum cum Helidẽſibus ac Neſtore iaculo eſt interfectus.

Itys, Phocidis regionis locus, celebris fabula de aue Daulia. Thucyd. libr. 2. Eſt & fluuius Albionis inſulę apud Ptolem. *Aſin*, Camdeno.

Itys, Terei Thracum regis filius, ex Progne Pandionis Athenienſium regis filia, quem mater interemit, Tereóque viro ſuo, quod Philomelę ſoroti ſuę vim intuliſſet, epulandum appoſuit. Quam vxoris impietatẽ cùm Tereus agnito filij capite deprehendiſſet, ſtrictóque enſe Progne & Philomelam inſequeretur, in vpupam dicitur eſſe commutatus, Progne verò in hirundinem, Philomela autem in luſciniam, Itys denique in Phaſianum.

I V

Iuba, rex Mauritanię, Pompeianorum partium conſtantiſſimus aſſertor, qui Curionem à Cę-

sara in Africam missum, cum omnibus copiis deleuit. Victo verò Pompeio, cum Scipione copias coniunxit, commissóque prælio superatus, cum nulla iam spes reliqua esset, magnificè epulatus, cum Petreio mutuis vulneribus concurrens, fortissimè cecidit. Cæsar postea eius filium in triumpho duxit. Plutarchus in Cæsare. De Iuba rege triumphauit: eius filius Iuba quoque nomine, puer admodum in eo deductus est triumpho: fortunatissimam vtique captiuitatem, qua effectum est, vt ex Barbaro & Numida inter doctissimos scriptores connumeretur.

Iubal, filius Lamech ex Ada vxore. Genes. 4. Lat. defluens, siue apportans, vel inueterascens, aut germinans, siue iubileus, aut buccina.

Iubal, Celtarum rex primus, qui eò à Iano, hoc est, Noa patre suo missus. Beros. lib. 3.

Iubaldal, filius Heberi, Celtiberorum rex.

Iubillius, Hermunduorum rex, anno ab vrbe 802.

Iucadam, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15. Lat. incuruatio, siue incendium populi.

Iuchal, filius Selemiæ. Iere. 37. Lat. Domini omnia aut consummatio.

Iud, ciuitas in tribu Dan. Ios. 19. Lat. laudans siue continens.

Iuda, quartus filius Iacob ex Lia vxore, Gen. 29. Lat. laudatio, siue confessio.

Iudæa quæ & Chananæa & promissionis terra, quæ sancta in scripturis sacris nuncupata est, Syriæ regio in Asia maiore, ad Orientem habet mare mortuum, quod & salsum. Num. 34. vbi quõdam Sodoma & Gomorrha vrbes sitæ erant, vltra quod Iordanis fluuius, qui mare mortuum ingreditur: deinde Amorrhæi habitant. Post quos Moabitæ terram occupant: deinceps Ammonitæ & magnus Euphrates. Vltra illos Babylon atque Chaldæorum est regio. Persia deinceps inchoat. Ad Aquilonem Galilæa cubat, in cuius tergo Libanus mons terrenus Iudææ eminet. Damascus deinde, & Euphrates celebre flumen: vltra quod Syria & Assyria sitæ sunt quæ respiciunt & extenduntur ad Orientalem plagam. Vlterius Sidon & Tyrus Occidentem versus declinat & extenduntur. Occidentem versus Philisthiim, quæ Palæsthina & Allophylorum terra dicitur, incipit, vltra quam mare magnum, quod & Mediterraneum, Exod. 23. hoc Palæstinorum mare appellatur. Ad Meridiem Amalcitæ habitant, Numer. 13. post quos Seir mons, & Edomitæ: Vltra illos Madianitæ sedent, deinde est mare rubrum: vltra quod Ægyptus sita est ad Occidentem Iudææ extensa. Iudæa aliquando tota terra duodecim tribuum appellatur, velut Marc. 3. & Psal. 76. Notus in Iudæa Deus. Aliquando duæ tantùm tribus, Iuda, & Beniamin, appellantur, ad distinctionem Galilææ & Samariæ, aliarúmque in terra promissionis regionum. Obseruabis itaque apud historicos Iudæam pertinere ad Palæstinam: Galilæam verò atque Samariam ad Phœnicem. Neque obscurum est post Salomonis mortem, decem tribus Israel defeciſſe à Roboam ad Ieroboam Ephratæum, 3. Reg. 12. exinde duę tribus, Iudę scilicet & Beniamin quę semini Dauidis adhęserant, nunc domus Dauid, nunc regnum Iuda, aut Ierusalem in Scripturis potissimùm à prophetis nuncupati. Sicut decem tribus, quę defecerant, regnum Israel domum Ioseph, Ephraim, regnum Samariæ, Iezrael, Bethel, Bethauen appellari notum est.

Iudæi, qui & Hebræi & Israelitę, gens quę quõdam Iudæam siue Palæstinam habitauit: nunc verò per totum orbem terrarum dispersa, nusquam proprium locum possidens: vbique & apud omne hominum genus odiosa & tributaria Germanis *Iodem*, Hispanis, *Indios*, Italis, *Iudæi*, Gallis, *Iuifs* appellantur.

Iudaia, vxor Exrar. 1. Par. 4. Lat. laudatio, siue cõfessio Domini.

Iudas, filius Iacob ex Lia vxore, à quo Iudæi nominati. Lat. laudatio, siue confessio.

Iudas, filius Matathiæ filij Ioannis, 1. Machab. 2. Vnus ex duodecim Apostolis, Matth. 10.

Iudas Ezechiæ Galilæus, seditionem mouit. Inde Simeon Herodis seruus, sumpto diademate, qui à Græco victus fuit, atque interemptus demum ab Athõge pastore, propter quas seditiones vndecim fermè millia hominum à Varo in crucem sunt acti. Refert Iosephus libro decimoseptimo, capite decimoquinto.

Iudas Gaulonites, iuncto Sadduco Phariſæo, Esseorum sectæ principes, propter tributum seditionem mouerunt: hinc cædes & latrocinia, templúmque exustum est. Iosephus libro 18. capite tertio. De bello Iudaico libro 2. capite 2. De Iudæorum hæresibus libro Antiquit. 18. cap. 5. Eutropius libro 1. capite 3. anno salutis 12.

Iudas, summus sacerdos, Iesum fratrem germanũ in templo Hierosolymis interfecit, anno à diluuio 1930.

Iudas, xv. vltimus ex Hebræis Hierosolymorũ episcopus, anno salutis 131.

Iudas, scriptor quidam ecclesiasticus, qui de septimanis quæ à Daniele referuntur, disseruit: qui etiam diuulgatam Antichristi præsentiã iamiam existimans imminere, ex persecutionum sæuitia, multorum ex nostris fidelium animos perturbauit. Eusebius libro sexto capite 3.

Iudi, filius Nathaniæ filij Selemiæ filij Chusi. Iere. 36. Lat. laudatio, siue confessio.

Iudith, nomen viduæ cuiusdam nobilis, quæ Holophernem ducẽ exercitus regis Assyriorum

rum patriam suam obsidentem dolo peremit, Iudith. 8.

Iudocus, Britonum regis filius, qui relicto principatu, cui post patrem erat successurus, byssum & purpuram in pannosas & viles commutauit tunicas. Volat.

Iuernia, Stephan. & Ptolem. insula in Septentrionali Oceano, tantùm ferè à Britannia distans, quantum Britannia abest à continente. Cæsar Hyberniam vocat, Mela Iuuernam: quo nomine etiam Iuuenalis eam appellat Satyr. 2. Nunc Irlandia dicitur, vulgò, *Ireland.* Anglorum regibus paret.

Iugantes, Britanniæ populi. Tacit.

Iugantinus deus, qui iugis præesse putabatur.

Iugarius vicus Romæ dictus, quia Iunonis Iugæ ara erat, quam putabant matrimonia coniungere. Liuius, Iugarium Æquimelio & Fortunæ templo vicinum statuit.

Iugula, signum est quod Actius appellat Orionа. Huius signi caput dicitur ex tribus stellis, quarum infrà duæ claræ, quas appellant humeros, inter quas quod videtur Iugulum, Iugula dicta.

Iugurtha, filius Manastabalis, fratris Micipsæ, regis Numidarum, quem patruus moriens, hæredem regni sui constituit, vnà cum duobus filiis suis adhuc impuberibus, Adherbale & Hiempsale: quos ille postea beneficiorum immemor, insidiis adortus interfecit, vt solus regnaret. Id ægrè ferentes Romani, bellum aduersus Iugurtham mouerunt: quod ducum inertia, perfidiáque prærer omnium expectationem, multos in annos est protractum: quo temporis interuallo, vario sæpè euentu pugnatum est, donec misso in Numidiam Mario, Iugurtha fractis opibus suis ad Bocchum Mauritaniæ regem confugit: à quo proditus Syllæque traditus, ad Marium perductus est, & ab eo Romæ in triumpho ductus, tandémque in carcerem cõiectus, animi dolore periit. Salustius de bello Iugurthino.

Iulia, vrbs Italiæ, à Dædalo condita. Stephanus.

Iulia, Plinius libro quarto capite 34. Norici oppidum.

Iulia Fidentia, Hispaniæ oppidum inter Pennamnem & Oceanum situm. Plin. libro 3. capit. 1.

Iulia claritas, Bæticæ oppidum in conuentu Astigitano. Plin. ibidem.

Iulia fama, Iulia virtus, Iulia concordia, Iulia contributa, Iulia restituta, Iulia fœlicitas, eiusdem Bæticæ oppida, apud Plinium eodem loco. Plures aliæ Iuliæ apud Geographos frequenter occurrunt.

Iulia, Augusti filia, parum secundæ famæ, adeò vt ob frequentia adulteria à patre sit in insulam relegata.

Iulia, oppidum in Gadibus ciuium Romanorum.

Iulia gens dicta est ab Iulo Ascanio, siue à Iulo, Iuli Ascanij filio, inquit Festus, ἰπλάς (inquit Steph.) dicti sunt Romani à rege, qui etiam mensi Iulio nomen dedit, vel ab Iulide.

Iuliacum, Germaniæ inferioris vrbs. Anton. *Gulich*, hodie. Medio itinere est inter Coloniam Agrippinam, & Traiectum ad Mosam.

Iulianus, VII. Hierosolymorum Episcopus ex Gentibus, anno salutis 160.

Iulianus, Alexandriæ Episcopus, anno salutis 181. Euseb. lib. 5. cap. 9.

Iulianus, sub Decio imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus, anno salutis 1445.

Iulianus, Cardinalis, cecidit ad Vernam in bello Vngarorum, anno salutis 1445.

Iulianus Saba, eremita, cùm aliquando intentiùs Deum deprecaretur, eo ipso die, quo cæsus fuit Iulianus Apostata, resciuit, quamuis pluribus quàm viginti stadiis exercitus abesset ab eo loco, in quo precibus vacabat. Aiunt autem deprecantem ipsum cum lachrymis, subitò represso fletu, lætitia repletum, & vultu hilari fuisse, quo gaudium mentis facilè deprehenderetur. Hac eius familiares mutatione notata, orant vt exponat occasionem gaudij: tum ille respondit, Suem agrestem, vastatorem vineæ Domini, pœnas exoluisse iniuriarum erga Dominum suarum, & nunc iacere mortuum. Theod. lib. 3. ca. 24. hist. eccl.

Iulianus, cos. cum Torquato, anno ab vrbe 900.

Iulianus, cos. cum Pisone, anno ab vrbe 927. II. cos. cum Crispino, anno ab vrbe 976.

Iulianus, hæreticus Pelagianus, contra gratiam CHRISTI dogma effudit, anno salutis 415.

Iulianus, cognomento Apostata (quod à Christianismo ad Ethnicismum, impiè desciuerat) Constantij imperatoris filius, puer bonæ indolis apparuit ab initio, & institutus Christianismo tũc cœpit esse fidei desertor, cũ cõtra Christianos edidit librũ, quẽ argutissimè Cyrillus, Alexandriæ Episcopus, confutauit. Galliis primùm fuit præpositus: vnde & in campis Argentoratensibus, cum parua manu, infinitas hostium deleuit copias: ob id assensu militum, concordi Augustus est vocatus. Hinc Constantinopolim profectus est, in Persas bellum gesturus. Christianos schola prohibuit, ne doctores artium liberalium essent, vnde materia deesset, & paulatim ingenium fidei defendendæ deficeret. Ornamenta diuino cultui dicata, & sacras ecclesiæ pecunias auferebat: sacerdotes & clericos, populúmque Christianũ crudeliter vexabat, templáque diruebat. Prælio tandem cum Persis commisso, acceptóque lethali vulnere, & manu cruore repleta vt Deo nostro blasphemaret, in aërem sanguinem proiiciens, dicit, Vicisti tandẽ Galilæe, vicisti: sic enim Christum vocare solebat, Christíque cultores, Galilæos appellabat, Zozom. lib. 6. cap. 7. & 10. hist. trip.

Iulienſes, Carnorum in Europa populi. Plin. alij in Aſia minori, circa Phrygiam maiorem. Eidem.

Iulias, Iudææ oppidum ad latus exortiuum Geneſaræ lacus. Plin. lib. 5. cap. 15.

Iuliobona, Galliæ Celticæ vrbs, Ptolem. libr. 2. cap. 8. vulgò. *Honfleur.*

Iuliobrica. Ptole. 1. libr. 2. cap. 6. Hiſpaniæ vrbs, vulgò, *Legronio.*

Iuliodunum, Galliæ oppidum. *Lodun*, Paradino.

Iuliola, Sardiniæ vrbs, Ptolemæo, *Longoſarda*, Nigro.

Iuliomagus, Germaniæ vrbs circa Martianam Syluam. *Pfallendorf.* Rhenano.

Iuliomagus, Andium ciuitas in Gallia. Ptolem. lib. 1. cap. 8 vulgò, *Angiers.*

Iuliopolis, Miſiæ oppidum. Plutarc. libr. 5. cap. 52.

Iulis, oppidum inſulæ Ciæ vel Co, Simonidis patria (qui Melicus à ſuauitate cantus, dictus eſt, vt ip Suida legitur. Idem primus cecinisſe nænia fertur) & Bacchylidæ, & Eraſiſtrati medici & Ariſtonis Peripatetici. Apud eos lex erat, ſenes maiores ſexagenariis occidi, vt victus cæteris ſufficeret.

Iulium Carnicum, Ptolem. lib. 2. cap. 14. vrbs inter Italiam & Noricum. Hodie Gorlitia, ditionis Auſtriæ.

Iulium præſidium, Luſitaniæ ciuitas, Ptolem. hodie, *Santaren.*

Iulius II. Pontifex CCVII. anno ſalutis 503. Bononiam pulſis Bentiuolis vi cœpit: Seruiam, Rauennam, Imolam, Fauentiam, Forum liuium, & reliquas Eccleſiæ vt vocant, terras à Venetis occupatas, armata manu obtinuit: Mutinam & Mirandulam cœpit. Bononia ab eo defecit. Guichardinus.

Iulius XXXII. Romanorum Epiſcopus, anno ſalutis 335.

Iulius V. Hieroſolymorum Epiſcopus, anno ſalutis 151.

Iulius Paulus, Iuriſconſultus, vir doctiſſimus, Alexandro Seuero Romanorum imperatori à conſiliis, anno ab vrbe 976.

Iulius Africanus, cos. cum Vl. Troiano Auguſto, anno ab vrbe 864.

Iulius Africanus, Conſul cum Maximino, anno ab vrbe 988.

Iulius Antonius, Conſul cum Fabio Africano, anno ab vrbe 744.

Iulius Rufus, cos. cum Fonteio Capitone, anno ab vrbe 819.

Iulius Ruſticus, cos. cum Aquilino, anno ab vrbe 914.

Iulius Meſſala, cos. cum Grato, anno ſalutis 231.

Iulius Seuerus, Conſul cum Platio Syluano, anno ſalutis 891.

Iulius Maximus cum filio Maximino. XXVI. Romanorum imperator, Germanos vicit

crudelis in Romanos fuit, Alexandri Seueri amicos vndique interfecit, Capito. Herodot. libro 7.

Iulius Cæſar omnium Romanorum Imperatorum primus, idémque clariſſimus, quémque vnum ex Romanis habemus, quem Alexãdro Macedoni non modò conferre, verùm etiam iure poſſimus præponere. Eius res geſtas paucis perſtrictas, vide apud Plinium libro ſeptimo, cap. 25. Iuliorum autem nomen, ab Iulo Aſcanio Æneo filio tractum putatur. Virgilius lib. Æneid. Huius honori tributum eſt, vt ſeptimus anni menſis (eo enim natus eſt) Iulius fuerit appellatus, cùm antea Quintilis diceretur, quòd quintus eſſet à Martio, à quo Romani ſuum olim auſpicabantur annum. Vide C. Iulium Cæſarem.

Iulius, filius Æneæ, alio nomine Aſcanius. Vide ASCANIVS.

Iulius Cordus hiſtoricus, qui vitas imperatorum ſcripſit.

Iulius Montanus, poëta quidam Elegiographus, cuius meminit Crinitus.

Iuna, Albaniæ vrbs. Ptolem.

Iunganni, Ligures, incolæ Alphigi oppidi: diſtant à Monœciportu ſtadiis quadringentis octoginta. Perottus.

Iunia, nomen viri concaptiui Pauli. Rom. 16.

Iunius, ſextus eſt in ordine menſium, à iunioribus dictus, quemadmodum Maius, à maioribus, Ouid. 6. Faſtor.

Iunius Brutus. Vide BRVTVS.

Iunius Bleſus, Africæ Procos. Tacfarinam fudit, fugauitque, anno ab vrbe 774. Tacit. lib. 3.

Iunius Donatus, cos. collega Cornelij Secularis, anno ab vrbe 1012.

Iunius Maximus, II. cos. cum Aquilino, anno ab vrbe 1038.

Iunius Tyberianus, cos. cum Aurel. Probo Auguſt. anno ab vrbe 1033. II. conſul cum Caſſio Dione, anno ab vrbe 1043.

Iuno, Saturni & Opis filia, ſoror & coniunx Iouis, dea regnorum & diuitiarum quæ & nubentibus præeſſe creditur, vnde Pronubia vocatur: & parturientibus obſtetricari, vnde Lucinæ nomen ſumpſit. Filiam habuit Heben, quam ex ſylueſtribus lactucis concepiſſe fertur, quas ab Apolline inuitata auidius comederat. Ioui Vulcanum & Martem peperit: quamquam Ouidius Martem ſine viro eam malit concepiſſe, Oleni ſantùm floris contactu. Phyſici Iunonem aëra interpretantur: ideóque Iouis & ſororem, & coniugem dictam volunt, quod ſumma ſit aëris cum æthere cognatio & ſimilitudo. Hinc Iunonius, a, um. Ouidius ad finem libri primi Metamorph. Cicer. 2. De Natura deorum, Iunonem à iuuando dicit eſſe nominatam.

Iuno Ægyptia, Rheæ & Cameſenni filia, nata anno

anno primo regni Semiramidis, cognominata Isis maxima, frugifera, legifera, soror & vxor Osiridis. Berosi. lib. 4.

Iunonis promontorium, apud Melam libr. 2. c. 6. ad finem. Nunc vulgò dicitur, *Sancta Maria* vel *El puerto de Sancta Maria*, vt testatur Oliuarius in Melam.

Iunonia maior & minor, insulæ ex fortunatis. Plin. lib. 6. cap. 32.

Iunonis, ara, lacus, murus, prata, promõtoria. Sacra templa: varij loci sunt apud Geographos. Ptolem. Strab. &c.

Iupiter, Opis & Saturni filius, in Creta insula eodem cum Iunone partu editus, & in Ida monte à Curetibus educatus, idque clam patre, qui ex pactione cum Titano fratre inita, filios suos omnes deuorabat. Cùm autem in virum adoleuisset, cognouissetq; etiam tunc patrem vitæ fuæ insidiari, regno eum pepulit, mundíq; imperium cum fratribus Neptuno & Plutone sorte diuisit: ac Ioui quidẽ cœli & terræ, Neptuno maris, Plutoni inferorum imperium obtigit. Iunonem deinde sororem suam vxórem duxit, quæ ei Vulcanum peperit. Cic. 3. de Natura deorum, tres enumerat Ioues, ex quibus primum & secundum natos in Arcadia, alterum patre Æthere, ex quo etiam proserpinam natam ferunt, & Liberum: alterum patre Cœlo qui genuisse Mineruam dicitur, quam principem & inuentricem belli ferunt. Tertium Cretensem, Saturni filium, cuius in illa insula sepulchrum ostenditur. Physici interpretantur Iouem esse elementum ignis, dictúmque Iouem putant à iuuando, eò quòd nulla sit res, quæ sic omnia foueat, quemadmodum calor. Nonnunquam tamen à poëtis pro aëre, seu aperto cœlo accipitur. Horat. 1. Carm.

Manet sub Ioue frigido.

Aliquando etiam pro pluuia. Virgilius libr. 2. Georgicorum.

Et iam maturis metuendus Iupiter vuis.

Aliquãdo per Iouem intelligimus ipsam vim duorum superiorum elementorum, quæ actiua est, dũ agit in hæc duo inferiora ad generationem & corruptionem. Et quãuis trecentos Ioues à M. Varrone enumeratos Tertul. testatur, tamẽ huic omnia tribuimus, ne multitudo memoriam fallat. Ethici varia Iouis stupra, & adulteria, raptus & latrocinia tyrannorum mores sub fabellarum veterum inuolucro repræsentare asserũt. Auro corrupit Danaem, quod artes eorundem designat. Vide Horatium, Carm. lib. 3. Ode 16. *Inclusam Danaen*, &c. Metamorphoses variæ Iouis demõstrant tyrannos & sceleratos homines libidini deditos facilè in omnes brutorum formas mutari & ad turpissima quæque prolabi.

Iupiter Belus, secundus rex Babyloniæ, Saturni filius, hoc est Nimbroti, regnauit annis 62. & fundamenta Babyloniæ, à patre designata, oppidi magis, quàm vrbis, erexit. Berosi. lib. 4.

Iupiter Stratius apud veteres colebatur.

Iouis ciuitas, Iouis templum. Vide DIOS.

Iura, mons Galliæ, Sequanos ab Heluetiis diuidens. Cæsar in Commentariis; Vogesus dicitur aliis authoribus. Vulgò, *Le mont Iura*: pro ratione autem locorum & regionum varia sortitur cognomina.

Iustinianus, LVI. Romanorum imperator, multa bella per legatos suos cõfecit, ius ciuile in eum ordinem redigendum curauit, quo nunc vtimur, Pandectas scilicet & Codicem.

Iustinianus II. LXV. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1438. Cum eo fœdus icit Ammirathus Saracenorum rex Africa & Libya restitutæ, eóque fœdere interuentum, vt per annos x. Saraceni singulo quoque die, nummos mille aureos soluere, seruúmque ex gente sua, & vnum item equum Romano imperatori mittere tenerentur. Blond. lib. 10. decad. 1. Cõtra fœdus in Bulgaros exercitum duxit, cædibus & incendiis in Bulgariam debacchatus est: demum omnes saltus, omnem denique viam, resumptis animis Bulgari qua imperatori Thraciam reddendum erat, munierunt. Quare imperator, dimissis captiuis, reddita præda, pacem petiit, precario impetratam sacramento confirmauit. Blond. libr. 10. Regno deturbatus est à Leontio patritio, adnitente Gallinico Patriarcha Constantinopolitano, abscissoq; naso, in Chersonam ab eo est relegatus. Diaco. li. 18. anno ab vrbe 1447. E Chersona ad Bauororum regem fugit, à quo susceptus, filiam Bauari sponsam accepit: ab Absimaro porrò Bauarus pecuniis corruptus hospitem & generum tradere pactus est. Quo cognito, Trebellioni Bulgarorum reginæ Iustinianus se credidit, & auxilio Bulgarorum regno restitutus, Gallinicum exoculatum Romam misit, in hostes suos, eorúmq; studiosos crudelissimè sæuiit: quoties enim stillantem truncis naribus mucum abstergebat, quempiam aduersariorũ trucidauit: Item cum Tiberio filio regnauit annis VI. denique Chersonam euertere studens, à Philippico quem exilio damnauerat, cum Tiberio filio, bello superatus est & occisus, anno ab vrbe 1463.

Iustinopolis. Istriæ vrbs maritima à Iustino Cæsare condita. Blond. hodie *Cabo d'Istria*.

Iustinus historiographus, qui epitomen in Trogum tanta styli fœlicitate conscripsit, vt alienum propè inuentum vendicauerit.

Iustinus, natione Samaritanus, Philosophus, Apologeticum pro CHRISTI fide conscripsit, & Antonino Pio Romanorum imperatori tradidit, tandem martyrio coronatus. Euseb. lib. 3. cap. 8. histor. eccl.

Iustinus, Colchis & Armenius præfectus, anno ab vrbe 1313.

Iustus, historiographus quidam Tiberiensis, qui de rebus Iudaicis historiam scripsit. Volaterranus.

Iustus, Hierosolymorũ episcopus, Simeoni cruci affixo successit, anno salutis 97.

Iustus XI. Hierosolymorum episcopus anno salutis 118.

Iustus, v. Alexandrię episcopus, anno salutis 121.

Iustus, consul cum Ianuario, anno ab vrbe 1080.

D. Iustus, vir sanctissimus, ob Christianæ fidei confessionem, in exilio martyrium constantissimè passus est: Adon. Arch. Viennens.

Iuturna, Dauni filia, Turni Rutulorum regis soror, quam Iupiter pro erepta virginitate, immortalitate donauit, Numicique fluminis Nympham fecit. Hæc in bello fratrem aduersus Æneam multum iuuit: sed videns fratri necem instare, in Numicum fluuium se occultauit. Virgil. 12. Æneid. Alij dicunt, eam rem habuisse cum Latino rege, eóque palàm facto, sua sponte se in Numicum præcipitauisse. Reuera autem Iuturna fons est in agro Latino, in Numicum influens amnem: quæ res poëtis fabulandi occasionem videtur subministrasse.

Iuuenalis, nomen proprium Satyrici poëtę cuius Satyræ extant.

Iuuauia, Bauariæ vrbs, hodie *Salixburg*.

Iuuauius fluuius Saltzburgum hodie prętersluęs *Saltz*, Auentino.

Iuuencius Celsus, consul, collega Neratij Marcelli, anno ab vrbe 881.

Iuuencius Celsus, iurisconsultus, consul cũ Crispino anno salutis 865.

Iuuencus, presbyter Hispanus, Euangelia heroicis versibus explicuit, anno salutis 332.

Iuuentas, dea iuuentutis, Iunonis filia, quã Græco nomine Heben vocamus. Acron, Aliud est Iuuentas, aliud Iuuenta, aliud Iuuentus. Iuuẽta, ætas putatur: Iuuentas, ipsum numẽ: Iuuẽtus, ipsi iuuenes. Accipitur tamen aliquando Iuuenta, pro ætate ipsa iuuenili.

Iuuerna, insula in Oceano Septentrionali, tantũ ferè à Britannia distans, quantum Britannia à continente. Iuuen. Satyr. 2. Plin. Hybernią vocat. Claudianus in quarto Honorij consulatu. Iernam. Hodie vulgi vocabulo *Irlandia* nominatur. Iuuenal. Satyr. 2.

Arma quid vltra Littora Iuuernæ promouimus.

Et Cæsa. lib. 6. Hibernią vocat, dimidio, quàm Britannia minorem.

Iuuianus, XLI. Romanorum imperator, menses VIII. regnauit, anno ab vrbe 1117. vno & altero prælio à Persis victus, ignobilem, sed necessariam pacem fecit. Prouincia quinque Transtigritanas reddidit Persis, & Mesopotamiæ partem.

Ixias, vrbs Oenotrorum in Mediterraneis.

Ixibatæ, populi iuxta Pontum, prope Indicam, Steph.

Ixion, Phlegiæ, siue, vt Hyginus mauult, Leontei filius, qui socerum suum, siue is Deioneus fuerit, siue Eioneus, fraude peremit. A qua cæde cùm neque homines, neque dij eum lustrare vellent, diúque incertus vagaretur, Iupiter illius misertus, in cælum assumptum expiauit. Cúmque iam purgatus apud superos degeret, Iunonem amare cœpit, eámque de stupro appellauit. Quod cùm Iupiter ab vxore intellexisset, nubem illi sub Iunonis effigie opposuit, ex qua illa Centauros genuit. Deiectus deinde in terram, cùm passim, gloriaretur, cum deorum regina se rem habuisse, Iupiter indignatus, fulmine ad inferos eum detrusit, curauítque vt ibi rotæ alligatus, perpetuò circum ageretur. Ad tyrannos, ambitiosos, & irrequietos homines in Republica: item ad Sophistas & hæreticos in Ecclesia hoc figmentum non incommodè refertur.

Ixion, II. Corinthiorum rex.

Ixionides filius Ixionis, qui fuit Pirithous, Propertius lib. 2. Eleg. 1.

Theseus infernis, superis testatur Achilles
Hic Ixionidem, ille Menœtiaden.

Ixus portus. Vide IXIAE.

I Z

Izala, mons circa Persidem, Amm.

Izatha, Mauritaniæ Cæsariensis oppidum. Ptolemæo.

Izelus, castellum Siciliæ. Steph.

Izgi, Indiæ populi. Plin.

Izizum, Ægypti vrbs. Antonin.

Izrahia, filius Ozi Thola filij Issachar. 1. Paralipomenon 7. Lat. Oriens dominus, aut claritas Domini.

Iziralla, Thraciæ oppidum. Anton.

K A

KAilla, Pannoniæ regina, quæ maritum suum Vaxulem excæcauit. Volat.

Kalne vrbs terræ Sinear. vide Babylon, & Chalanne.

Kene, dux Hunnorum, qui postea Hungari apellati sunt: quo duce ipsi Hunni Pannoniam ingressi ad Tulmam Austriæ locum contra Romanos, victores fuere. Occubuit dux, cui successit Attyla. Volater. Geographiæ 8.

K I

Kiriathsepher, olim Debir dicebatur, Ios. 15. Lat. ciuitas literarum. Palestinæ vrbs est.

Kitim regnauit apud Ianigenas, relicto in Celtiberis rege filio Sicoro, quem kitim Ianigenæ sua lingua ob mentis excellentiam voca-

uerunt Italum Atlanta. Hic filiam suam Electram Ianigenarum principi Cambobláſconi dedit coniugem, & Romam filiam suam primò ſubreginam Aboriginibus ſacrauit. Betoſus.

K V

Kunigunda, Henrici imperatoris vxor, virginitatem perpetuam obſeruaſſe fertur cum marito, & poſt mortem miraculis clarauiſſe anno ſalutis 1018.

De Kunigunda Munſterus lib.3. Coſcita ſcripſit: Quamquam, inquit, continentiſſimè cum ea vixerit imperator, ſeminator tamen zizaniæ iniecit illi ſcrupulum zelotypiæ, cum ei ſuggereretur, quòd ipſa militem quendam amicius eſſet intuita, quàm par eſſet: quod vbi illa reſciuerit, iuſſit ſecretò ſex igniti vomeres, eóſque in imperatoris, aliud agentis, aſferri conſpectum. Miratus ille, quid ageretur, vidit deinde clariſſimam coniugem nudis pedibus conſcendere ferrum ignitum intrepidam. Vides, inquit illa, ô imperator, illæſam à ferro, illæſam ab omni immunditia. Ille autem in ſe conuerſus, cœpit cogitare, quid eſſet ſuſpicatus: qui mox procidens, ad vxoris, immò ſororis, genua prouoluitur: illa procumbentem amiciſſimè leuat: & ex illa die omnis ſiniſtra ceſſauit ſuſpicio. Cohabitantes itaque, & ſimul commorantes, imperator & imperatrix, in pudicitia virginali, ad finem vſque perſeuerarunt: vnáque ſepulti in Cathedrali, quam conſtruxerant, eccleſia. Hæc Munſter. ibidem.

L A

LA, vrbs Laconica, Homerus Laam vocauit: ſic dicta, quòd in excelſo ſaxo ſita ſit. Stephan.

Laabim, filius Meſraim, Geneſ. 10. Ab hoc, Libya, quæ priùs (vt Hieronymus refert in Hebraïcis quæſtionibus) Phutenſis regio appellata eſt, nomen habet. lat. inflammati, ſiue flammæ, aut gladij.

Laad, filius Iahath filij Subal filij Iuda. 1. Paral. 4. lat. laudans, vel ad laudandum, aut ad confitendum.

Laada, filius Sela filij Iudæ. 1. Paral. 4 lat. pro ornatu, vel ad congregandum, ſiue ad teſtificandum, vel tranſiens, aut prædans, aut Syriacè, auferens.

Laadan, filius Thaan filij Thale. 1. Par. 7. lat. pro voluptate, ſeu deuorans iudicium, aut pro ornatu, vel pro teſtimonio: aut Syriacè, ad tempus.

Laatha, Arabiæ fœlicis vbs. Ptolem.

Laba, Arabiæ fœlicis oppidum, verſus Elamiticum ſinum. Ptolem.

Labaca, Indiæ intra Gangem ciuitas. Ptolemæus.

Labæ, vrbs Chatteniæ regionis Gerræorum: Gentile, Labæus. Stephan.

Laban, frater Rebeccæ filiæ Bathuelis filij Nachor ex Melchar. Geneſ. 24. Eſt & locus in deſerto, vbi Moſes Deuteronomium prælegit filiis Iſraël. Deut. 1. lat. albus, vel candidus, aut later.

Labana, ciuitas ſacerdotum in tribu Iuda, Ioſ. 15. Eadem videtur quæ & Lebna. Ioſ. 10. lat. luna: ſiue albedo, aut thus, vel later.

Labanath, ciuitas, quæ tribus Aſer terminus eſt, Ioſ. 19. idem ſignificat quod Labana.

Labanis, inſula in ſinu Arabico. Plinius libro 6. capite 28.

Labara, vrbs Cariæ: Gentile, Labareus. Stephan. Vide HERMOTYMBIEI.

Labarſadach, XXII. Babyloniorum rex, anno diluuij 1750.

Labaſæ, Indiæ extra Gangem populi. Ptolem.

Labatus, viri proprium, cuius crebra mentio apud Plutarch.

Labda, Amphionis cuiuſdam ex Bacchidarum genere filia fuit, quæ quod clauda eſſet, & ob id à Bacchiadis cæteris ſperneretur, Ætioni nupſit, eíque puerum peperit, quem ab euentu Cypſelum nominauit. Nam quum duo Corinthiis reddita eſſent oracula, quibus illi monebantur fore vt Labdæ filius Corinthi aliquando tyrannidem inuaderet, miſſi ſunt publico decreto decem viri qui puerum interficerent. Verùm cùm fortè puer ei qui primus eum à matre acceperat, arriſiſſet, ille miſericordia motus, adduci non potuit vt eum occideret: quapropter ille alteri tradidit, & ille rurſus alij, atque ita deinceps per manus traditus infans à decimo matri redditus eſt, nemine eum interficere volente. Poſt hæc illi egreſſi, & pro foribus ſtantes, ſeſe mutuò, præcipuè verò qui primus puerum acceperat, increpabant, qui eum ex conuento non occidiſſet. Quod quum audiſſet Labda, quæ intus ad fores aſtabat, puerum in menſura frumentaria, quam Cypſelem vocant Græci, occultauit. Vide latiùs hanc hiſtoriam apud Herod. libro quinto.

Labdacus, Phœnicis filius, qui ætate iam in ſenium vergente Thebas euocatus, aliquandiu ibi regnauit, filiúmque habuit Laium, Oedipi patrem qui illi in regnum ſucceſſit: vnde & Labdacides dictus eſt. Statius 6. Thebaid. Et Labdacidæ, dicuntur Thebani à Labdaco rege.

Labdalon, promontorium Epipolæorum, prope Syracuſanos. Stephan.

Labdas, Hieroſolymorum Epiſcopus XXXIII. anno ſalutis 297.

Labeo Antiſtius, iuris quidã ciuilis diſciplinam principali ſtudio exercuit, & conſulentibus de iure publicè reſponſitauit: cæteratum quoque bonarum artium non expers fuit, & in Grammaticam ſeſe atque Dialecticam, litteráſque antiquiores, altioréſque penetrauerat, Latinarúmque vocum origines rationéſque

percaluerat: eáque præcipuè scientia ad enodandos plerosque iuris laqueos vtebatur. Gel. libr. 13. cap. 10. De quo rursus cap. 12. eiusdem libri scribit: agitabat hominem libertas quædam nimia, atque vecors vsque eò, vt D. Augusto iam principe & Rempub. obtinente, ratum tamen pensumq; nihil haberet, nisi quòd iustum sanctúmque esse in Romanis antiquitatibus legisset. A labiorum magnitudine dictum putant Labeones, & Labrones cognominantur. Horatius eum insanum existimabat, cum ait 1. Serm. Satyra 3. *Insanior Labeone.*

Laberius, poëta mimographus, Eques Romanus, Macrob. Satur. lib. 2. & Gell. lib. 11. cap. 9. Seneca lib. 7. Declamationū. Laberiū mimum diuus Iulius ludis suis produxit, deinde Equestri ordini reddidit: quem quum iussisset ire sessum, omnes equites ita se coarctauerant, vt venientem non reciperent. Horatius in Serm.

Et Laberi mimos vt pulchra poëmata mirer.

Laberris, Asturiæ in Hispania vrbs. Ptolem.

Laberus, Hiberniæ oppidum, Ptolem. *Casal.* Nigro. *Killair*, Camdeno.

Labetia, Arabiæ oppidum, ab Ælio Gallo dirutum. Plin. lib. 6. cap. 2.

Labici, Italiæ populi, qui genus suum à Glauco Minois filio traxerunt, quem Labicum appellarunt à scuto militari intus ansato quod scuti genus primus in Italia ostendit. Nam λαβὴ, Græcis ansam significat, vel manubrium. Virgil. lib. 7.

Et Sacranæ acies, & picti scuta Labici.

Hinc Labicanus ager, Labicus vicinus, cuius meminit Liuius l. 2. ab vrbe.

Labieni Castra, quæ Cæsar in commentariis describit, *Labienſe Monaſterium*, hodie occupare dicit H. Leodius, ad Sabim fluuium situm, non longè à Mariembergo.

Labienus, Cæsaris in Gallia legatus, qui magnas sub eo res gesserat: demum bello ciuili transfugit ad Pompeium, cui Cæsar bona, quæ habebat in potestate, remisit. Lucan. lib. 3.

-dux fortis in armis,
Cæsareis Labienus erat, nunc transfuga vilis.

Labienus, historicus, cuius scripta abolita fuere. Tranquil. in Caligula. cap. 15. T. Labieni, Cordi Cremutij, Cassij Seueri scripta senatus consultis abolita, requiri, & esse in manibus, lectarique permisit: quando maximè sua interesset, vt facta quæque posteris tradantur.

Labina, vicus inter Veronam & Cremonam duabus cladibus Romanorum notus, quæ antea Bebriacus dicebatur.

Labinetus, qui & Baltassar, XIII. Babyloniorum rex, regnauit annis V. anno diluuij 1757.

Labinitus, filius Nictocris reginæ Babyloniæ, tandémque Babyloniorum tyrannus. Herod. libro 1.

Labinius, fluuius Italiæ, circa Mutinā, ad quem constitere Triumviri, pactitásque inter se prouincias designauerunt. Appian.

Labisco, Galliæ Narbonensis vrbs. Anton.

Lablatum. Vide SISCIA.

Labocla, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Laboriæ, arum, Italiæ pars illa, quæ vulgò, *Terra laboris*, dicitur. Plin. lib. 17. cap. 4. Campus est adeò pinguis, vt stipulam tantæ crassitudinis faciat, vt ea incolæ pro ligno vtantur. Sic dictus quod ingens labor sit in eo colēdo: quippe solum habet arduum opere, difficile cultu, bonis suis acrius penè pascit, quàm vitiis. Idem lib. 9. cap. 11. Quantum autem vniuersas terras campus Circumcampanus antecedit, tantùm ipsum pars eius, quæ Laboriæ vocantur, quē Phlegræon Græci appellant. Finiuntur Laboriæ via ab vtroque latere consulari, quæ à Pluteolis, & quæ à Cumis Capuam ducit. Hinc Laborinus campus nobilis in Campania. Plin. lib. 17. cap. 4. vulgò, *Terra di lauoro.*

Labotas fluuius circa Antiochiam Syriæ. Strab.

Labotes, IIII. Lacedæmoniorum Rex, anno diluuij 1284.

Labradeus Iupiter in Caria colebatur, cui simulachrum primus consecrauit Arsalis Rex, quòd victo Candaule Lydorum Rege, securim quæ Lydorum Regum erat, quæque à Lydis Labrys dicitur, in Cariam retulisset, à qua Ioui Labra deo nomen dedit. Cæl. lib. 6. cap. 11. & Plin. lib. 32. cap. 2.

Labranda, vicus Cariæ: Gentile, Labrandenus, & Labrandius. Stephan. Labrada, Plinio.

Labtis, Arabiæ fœlicis oppidum. Ptolem.

Labyrinthus, locus multis viarum ambagibus inflexus. Quattuor autem præcipuos fuisse Labyrinthos docet. Plin. libr. 36. cap. 13. Creticum à Dædalo factum, quo incluſus erat Minotaurus: Ægyptium in nomo Heracleopolitæ, quem describit Mela lib. 1. Lemnium columnarum nitore insignem: Italicum à Porsena Hetruscorum rege sepulchri causa extructum. Labyrinthum Creticum exprimit Virgil. lib. 6. Æneid.

Vt quondā Creta fertur Labyrinthus insulta, &c.

Lacanitis, regio Ciliciæ. Ptolem.

Lacci Marcanicæ palus. Ptolem.

Laccini, Octauæ regionis in Italia populi. Plin.

Laccobardi, Germaniæ populi. Ptolem.

Laccobriga, Hispaniæ vrbs. Ptolem. lib. 2. cap. 6. nomine Coymbra.

Laccopluti cognominati sunt Galliæ Atheniensis posteri, quod is repentè ditatus esset thesauro in campis Marathoniis subter terram inuento. Nam Græci λακκους, appellabant loca subterranea, in quibus vinum, oleum, frumentáve condebant. Vnde & Laccum pro fossa vsurpat Psalmorum interpres, Et similis ero descendentibus in laccum.

Lacedæmon, Semeles filius, Moysi tempore Lacedæmoniam ciuitatem condidit. Comest. in cap. 10. Exod.

Lacedæ

Lacedæmon, clarissima Peloponnesi totius vrbs, alio nomine Sparta dicta Lycurgi olim legibus optimè instituta. Hæc Menelai regia fuit, quam Paris diripuit, Helenamque inde in Phrygiam abduxit. Lacedæmones eius inhabitatores populi olim bellis egregij, qui iuuentutem laboribus & nando, currendo, esuriendo, algendo, æstuando erudiebant. Veget. libr. 3. omnes delitias odio habebant. hodie, *Misithra*; vt Niger & Sophianus tradunt. *Ebada*, Lazio. *Naconia*, Natdo.

Lacedæmon, Cypri mediterranea: Ciuis, Lacedæmonicus: possessiuum, Lacedæmonicus.

Lacetia, vrbs, Magnesiæ & alia Italiæ: Gentile Laceri&s, & Lacerda, fœmin. vt primitiuum. Steph. Vide LVCERIA.

Lachares, Mithridatis filius, Bosphori rex, à Lucullo in amicitiam receptus, anno ab vrbe 685. Florus lib. 98.

Lachesis, vna Parcarum, quam Latinè Sortem interpretari possumus, nam λαγχάνειν, est sortiri. Hanc autem idcirco vitæ humanæ præesse voluerunt, quòd in eo sortem, hoc est, casum plurimùm valere arbitrabantur.

Lachis, ciuitas tribus Iudæ. Ios. 10. 15. 4. Reg. 18. constructa à Roboam. 1. Par. 11. lat. ambulans, vel vadens extitit, aut tibimet existens.

Lacia, vel Laciade, vicus in Oeneide tribu. Tribulis, Laciades. Steph. Hi abundabant raphanis, quibus vtebantur in deprehensos in adulterio ludibrij causa: Suidas & Erasmus in Chiliad.

Lacibis, Hispaniæ Bæticæ oppidum. Ptol.

Laciburgium. Ptol. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, hodie Rostochium, vulgò *Rosthok*.

Lacinienses, Liburnorum populi. Plin.

Lacinium, promontorium in extremis Italiæ finibus, inter Petiliam & Crotonem in mare excurrens, Ioniúmque dirimens ab Adriatico dictum Laciniũ, à Lacinio quondam latrone, quem Hercules, quòd boues suos abegisset, dicitur interemisse, templúmque ibi Iunoni condidisse, quam etiam à nomine illius Laciniam cognominauit Virg. 3. Æneï.

Lacinium, promõtorium Brutiorum, Ptolomæo li. 3. c. 1. vulgò *Colone*. vel *Gabo delle Colono*.

Lacides, Cyrenæus Philosophus, nouæ Academiæ princeps, Arcesilæ auditor. Suid. Cic. lib. 4. Acade. quæ.

Lacipea, vrbs Hispaniæ, XX. M. P. ab Emerita, versus Cæsar Augustam. Anton.

Lacippo, Ptol. li. 2. c. 4. Hispaniæ Bæticæ ciuitas.

Lacius & Antiphemus fratres. Steph.

Lacmon, promontorium Pindi montis, ex qua Inachus & Aiax fluuij manant, inde Lacmonius. Steph.

Lacobriga, Hispaniæ vrbs ad sacrũ promontorium. Huius nunc ruinæ, & antiquorum ædificiorum vestigia exstant prope *Lagos* Algarbiæ vrbem, in vico qui vulgò *Lagoa* nominatur, vt scribit Vasæus. Huius incolas Lagobritas vocat Plutarch. in Sertorio. Alia est Plinij, quã in Vacceis ponit, & Lacobricenses vocat.

Laconia Peloponnesi regio inter Argiuum agrũ & Messenaicũ secundum littus extensa: olim à numero cẽtum ciuitatũ Hecatompolis appellata: quarum omnium caput fuit Lacedæmõ, alio nomine Sparta appellata, salutaribus olim Lycurgi legibus optimè instituta. Incolæ, Lacones: fœmininum, Lacæna. Est item Lacon, canis nomen apud Ouidium 3 Metam.

Laconicus sinus, Peloponnesi est, Ptol. *Golfo de Golochina*, Castaldo.

Laconimurgi, Plinio: Laconimurgum, Ptolemæo, Vertonum oppidum, in Hispania.

Laconum oppidum, in intimo recessu sinus Tarentini situm, habet Plinius lib. 3. c. 11.

Lacriassus, Armeniæ minoris in Rhauena præfectura vrbs. Ptol.

Lacrines, vir Lacedæmonius missus ad Cyrum. Herodot. lib. 1.

Lacter, promontorium Cuæ insulæ versus Meridiem. Strabo. Laceterem in Co insula habet Plutarch. in quæ. Græcis.

Lactiphagi, quidam Scythiæ populi, qui & γαλακτοφάγοι dicuntur.

Lactodurum, Angliæ oppidum. Anton. *Bethford* hodie, Camdeno.

Lactoracium. Nouem populanæ ciuitas. lib. Notit. *Lectore* hodie, Scaligero. Lactura ab Antonino vocatur.

Lactucinij, cognomina Romanorum procerum, à lactucis deducta. Plin. lib. 19. c. 5.

Lacuris, Oretanorum in Hispania oppidũ. Ptol.

Lacus regius, Numidiæ locus apud Antoninum.

Lacydes, philosophus fuit Cyrenæus primus nouæ Academiq̃ institutor, tantoperè ab Ansere adamatus, vel ei perpetuò comes esset, nusquã ab eo non in publico, non in balneis, non interdiu digrediens. Huius meminit Cicero lib. 4. Academicarum quæstionum.

Lacydes rex Argiuorum, molli incessu, comáque perpetuò vnguentis delibuta. Plut. in opusculo eo, quo docet quo pacto vtilitatem ex inimicis capere possumus.

Ladas, Alexandri Macedonis cursor, tanta pedũ velocitate, vt vestigia eius in arena non apparerent. Quo nomine statuam meruit apud Argos in templo Veneris, quam πτεροφόρον cognominabant.

Lade, insula maris Ægei, ante Miletum, Strabo. Steph. prius Late vocabatur, vt Plinius docet. Gentile, Ladæus.

Ladepsi, populi Bithynorum. Steph.

Ladesta, aut Ladestum, vna Liburnidum insularum: Gentile, Ladestanus. Steph.

Ladicus, montis nomen in Hispania quæ è Legionensi regione in Galiciã itur. hodie *Lareco*.

Ladisacites, sinus in Persico mari. Steph.

Ladislaus, Vngarorum rex, anno salutis 1078.

Hic vir sanctus summè modestus, ad suscipiendum regnum à proceribus coactus est, per mortem Zoloueri regis, cui nupta Ladislai soror erat, Dalmatiam, Croatiámque Pannoniæ finibus adiecit, Hunnos prælio superauit: Ruthenos item, qui olim Roxolani, in proprios fines remigrate (Vngariam enim inuaserant) compulit, Polonos coërcuit, Cracouia capta.

Ladislaus, infans, Alberti regis filius, Vngarorum rex, anno salutis 1440.

Ladislaus III. Emerici, ex Constantia Aragonia filius, Vngarorum rex, anno salutis 1201.

Ladislaus IIII. Vngarorum rex, ann. salutis 1274. Bellum cum Comanis gessit, duce Oldamuro apud lacum Hood: prælio inito, victor tandem discessit; postea cum Comanis pacem fecit. Irreligiosè se erga Caroli Siciliæ regis filiã habuit, pluribus pellicibus superinductis, Volat. Ritius. A Comanis est interfectus, anno salutis 1289.

Ladislaus, Apuliæ rex, Romã armis intrauit, Capitolium obtinuit, molem Adriani obsedit: à Paulo Vrsino Pontificis partes defendente fusus, fugatúsque est, anno salutis 1406.

Ladislaus, Bohemorum rex, sub tutela Friderici Cæsaris. Elegerant Bohemi Albertũ Bauariæ ducem, à quo repulsi sunt, anno salutis 1440.

Ladon, fluuius Arcadiæ, iuxta quem poetæ fabulantur, Syringã Nympham in arundinẽ fuisse mutatam. Ouid. lib. 1. Metam. Eius ripæ lauris abundant. Est & nomen canis Actæonis apud Ouidium li. 3. Metam. Habuit Ladõ Telphusam filiam, à qua Arcadiæ vrbi nomen. Steph.

Ladoncea, vicus in Arcadia. Pausan.

Læa, quæ & Aphrodites, i. Veneris insula, Ptol. In Africo mari iuxta Cyrenem vel Marmaricam est. *Aphrodisias* Strephano & Herodoto, Hodie *Isola del Patriarcha* appellatur à Bordonio.

Læana, oppidum Arabiæ ad sinum illum rubri maris, qui in Ægyptum vergit, qui ob oppidi huius nomine Læanticus vocatur. Pli. li. 5. c. 11.

Lædenata, Mœsiæ primæ vrbs. lib. Notit.

Læni, Arabiæ felicis gens. Ptol.

Laeia, vrbs Cariæ: Gentile, Laites. Steph.

Lael, filius Eliazaph principis, Nu. 3. lat. ipsi Deo, aut ipsi fortis, vel potens.

Lælia, Turdetanorum, in Bœtica oppidum. Ptol.

Lælia Castra in sinu Carthaginensi. Pomp. Mela.

C. Lælius, Scipionis Africani summus amicus, sapiens à Romanis appellatus, vt ait Plutarchus in vita Tiberij & Caij Gracchorum. De hoc multa apud Ciceronem. Horat. *Mitis sapientia Lælij* 2. Serm. Satyr.

Læmocopia, vrbs Europæ, in Bosphoro, iuxta Propontidem, à Mechmete Amuratis filio condita. Laonic.

Læna, siue Lecæna, meretrix, amica Armodij & Aristogitonis, qui Hipparchũ tyrãnũ interfecerãt, cùm tormẽtis cogerẽtur, vt socios proderet, linguã suã mordicùs amputauit. Euseb.

Læneus, fluuius Cretæ, Cortinam vrbẽ præterlabens, per quem à Ioue Europam, Agenoris filiam, tauri dorso vsque ad eam vrbem vectam fuisse prodiderunt.

Læpa magna, Hispaniæ Bæticæ in Turdetanis oppidum. Ptol.

Laerte, nomen vrbis Ciciliæ asperæ in Pamphilia. Ptol.

Laertes, Arcesij filius, pater Vlyssis, qui ab eo Laertiades dicitur. Ouid. in Epist. Penelopes.

Laertes, Strab. lib. 4. castellum in tumulo quodam situm, qui mamillæ speciem præbet.

Laertes Stephano, parua regio Ciliciæ. Strab. lib. 14. Alexander verò & mõtem & vrbẽ esse tradit: Gentile, Laertinus, vel potiùs, Laertius, a, um: vt Regna Laertia, apud Virg. 3. Æneid.

Laertius Diogenes historicus, qui de Philosophorum vita scripsit.

Læstrygones, populi immanissimi, Formias Cãpaniæ vrbem incolentes, quos Plin. lib 7. tradit humanæ carne victitasse. Horum rex fuit Antiphates, qui Vlyssem in littus suum tempestatis impetu iectum, totis viribus oppugnauit. vnúmque ex eius sociis ore apprehensum dilaniauit. Hom. 10. Odyss.

Lætus, Ægypti Proconsul, ann. sal. 1003.

Læui, Ligures populi apud Liuiũ. Liu. Leui, Plin.

Lagaria, vrbs Siciliæ prope Thurios, quam Epeus & Phocenses condiderunt: inde Lagaritanum vinum. Steph.

Lagecium, Angliæ oppidum, Anton. *Cast le ford*, Camdẽo.

Lagia, vnũ ex nominib' Deli insulæ. Pli. li. 4. c. 12.

Laginia, oppidulum Cariæ & Bithyniæ vrbs, Steph. Gentile, Laginæus, Laginites, Lagina, Straboni.

Laginitis dea. Vide HECATESIA.

Lagnetum, Mauritaniæ Cæsariensis vrbs. Ptol. *Tenes*, Castaldo.

Lagous, amnis Sarmatiæ Asiaticæ. Plin.

Lagus, pater Ptolemæi successoris Alexandri, cui Philadelphus successit in regno. Hinc Lagæus, a, um. Vide PTOLEMAEVS.

Laguſa, insula circa Cretam: Gentile, Laguſæus, aut Laguſius, Steph. vulgò, *Creſtienne*.

Lagyges, populi Sarmatiæ. Perottus.

Lagyra, Ptol. li. 3. c. 9. vrbs Tauricæ Chersonesi.

Lahem, nomẽ loci. 1. Par. 4. lat. panis aut pugna, vel bellum.

Lahela, nomen fluuij. 1. Paral. 5. lat. humiditas humida, vel tabula humida, aut viridis, siue maxilla humida.

Laia. Vide LAEA.

Laini, populi Pæoniæ. Stephanus ex Thucydide. Aliis, Leæi.

Lais, idis, meretrix nobilissima, quæ quæstus gratia, ex Sicilia, vbi nata fuit, Corinthum sese contulit: vnde à scriptoribus passim Ephyræa, hoc est, Corinthia cognominatur. Ad hanc

hanc propter insignem pulchritudinem potentissimi quique ex omni Græcia conueniebant, nec quispiam admittebatur, nisi qui dabat quod poposcerat. Vnde profectum creditur prouerbium, Non cuiuslibet hominis esse adire Corinthum. Tam carè enim Laïs suas locabat noctes, vt vel potentissimi, pretij magnitudine, deterrerentur. Inter quos etiam Demosthenes fuisse fertur, qui cùm scortitam nobilis fama accensus, aliquando Corinthum nauigasset, illáque noctis vnius operam decem milibus drachmarum indicasset, expauefactus pretij immensitate Græcè respondit, οὐκ ὠνοῦμαι μετανοίας δραχμῶν μυριάσιν. Non emo, inquit, decem milibus drachmarum pœnitentiam Propert. lib. 2.

Non ita complebant Ephyræ Laidos ædes.

Hæc aliquando in Thessaliam profecta, cùm ab adolescentibus Thessalis sic adamaretur, vt eius vestibulum etiam vino aspergerent, Thessaliæ mulieres inuidia motæ, eam in Veneris templo, dum sacra fierent quæ viris nequaquam adire fas erat, confoderunt: propter quod facinus Thessaliam pestis inuasit, nec prius cessauit quàm Veneris, ἀγοσίας, templum condidissent.

Laïs, id est, Leo, regionis quidem Aser tribus, possessionis autem Dan. Iud. 16. quæ & Dan, & Lesen dicta est, Iudic. 18. & Lesem. Dan. Ios. 16. Pater Phaltiel mariti Michol filiæ regis Saül. 2. Reg. 3. Vide LESEM.

Laïsa, ciuitas, quæ aliàs Dan. dicitur, Isa. 10. Lat. Lexna.

Laius, filius Labdaci regis Thebarum, pater Oedipi, qui Iocastam Creontis Thebani filiam vxorem duxit: quam cùm concepisse audiuisset, de futura prole oraculum consuluit: cui responsum est, eum nascituri manu perituru. Quo responso perterritus, puerum recens natum vni ex satellitibus necandum tradidit: qui cùm neque herilis impietatis se ministrum præbere vellet, neque rursus domini mandata auderet negligere, viam mediam delegit, traiectísque vimine pueri pedibus, ex arbore eum suspendit, futurum ratus, vt inedia moreretur. Verùm cùm Phorbas, Polybi Corinthiorum regis pastor, illac iter faceret, audito vagitu, eò accurrit, puerúmque seruauit: quem & reginæ, quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit, à qua, veluti puer cœlitùs missus, filij loco est educatus, & à pedibus ex vulnere tumentibus Oedipus appellatus est. Grandior deinde natu factus, cùm generis sui cognoscendi auidus Apollinem consuluisset, responsum accepit, se patrem in Phocide inuenturum. Quò cùm venisset, Laium in tumultu quodam inter ciues suos exterósque exorto interfecit, matrémque imprudens duxit vxorem. Vide OEDIPVS.

Lala, Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.

Lalætania, Hispaniæ regio in tractu Tarraconensi, Ilergetibus & indigetibus contermina. Inde adiectiuum, Lalætanus, a, um: vt vinum Lalætanum, magis copia, quàm bonitate laudatum. Plin. lib. 14. cap. 6.

Lalassis, est fluuius Isauriæ, quę Asię regio est inter Ciliciam & Phamphyliam sita. Plin. lib. 5. cap. 27. vulgò, *Calendo*.

Lalenesis, Armeniæ minoris, in regione Melitena oppidum. Ptolem.

Laletani, Hispanię populi, Plin. Lætani Ptolem. & Lcetani, Straboni. Hi postea Gotilio Iani dicti fuere, nunc corruptè *Catalauni*, Tarapha teste.

Lalisanda, vrbs Isaurica. Gētile, Lalisand ὸς sed vrbs nunc Dalisanda vocatur, ciues Dalisandeotæ. Steph.

Lallus, Deus fuisse videtur, qui præesset næniis illis balbis, quas nutrices pueris occinunt, & pueros reddere cogunt. Nulla enim litera est quam facilius sonent pueri quàm Lambda: quin etiam eius frequentia somnum inducebant. Ausonius de filio Probini.

Nutricis inter Lemnata Lallíque somniferos modos. Turnebus.

Lama, Lusitaniæ vrbs, in Vettronibus. Ptolem.

Lamacha vrbs circa Armeniam, Laonic.

Lamachus, Athenienſiũ dux. Plut. Thucyd. lib. 6.

Lamasba, Numidiæ ciuitas. Anton.

Lambana, Mesopotamiæ, vrbs Ptolem.

Lambe, insula sinus Arabici. Plin.

Lambese, Numidiæ vrbs. Anton. cadē fortè quæ Lamasba.

Lambotus fluuius Africæ. Strabo.

Lambrus, fluuius in Cisalpina Gallia, quem Padus defert in mare Adriaticum. Plin. lib. 3. cap. 16. & 19. A quo Lambrani dicti sunt eius accolæ. Sueton. in Cæs.

Lamec, nomen filij Mathusala, Genes. 4. 5. Lucæ 3. Lat. pauper, vel humiliatus, aut percussus.

Lamech, septimus ab Adam, fuit ex generatione Cain, & pessimus, digamiam enim introduxit: & sic adulterium contra legem naturæ, ac Dei decretum commisit. In prima verò creatione vnica vnico facta est mulier, atque Deus per os Adæ dixerat. Erunt duo in carne vna. Comest. in cap. 4. Gene. Hic autem Lamech vir fuit sagittarius, qui diu viuendo ocrioruin caliginem contraxit, & habens adolescentem, dum exerceret venationem, ob vsum tantùm pellium (quia non erat vsus carnium ante diluuium) dirigente iuuene sagittam, casu inter frutera interemit Cain. Comest. ibid.

Lamethia, Lycophroni ad mare Tyrrenum in Lucanis oppidum est, sic dicta à Lameto flumine. Steph. *Euphemia*, Barrio.

Lametini, vrbs à Lamete fluuio iuxta Crotonem, cuius ciuis Lametinus. Steph.

Lamfoctense oppidum, in Mauritania, Ammian.

Lamia

Lamia Stephan. vrbs Melienſium in Theſſalia, vel à Lamio Herculis filio, vel à Lamia muliere, quæ Trachiniis imperauit. Illis etiam Lamicum bellum fuit. Eſt & alia Ciliciæ: Gentile Lameẽs, & Lamiotæ. Eſt & Lamia, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lamiates. Stephan. Vide LAMPIA.

Lamiæ, inſulæ, ante Troada. Plin.

Lamiæ, ab antiquis mulieres eſſe putabantur, ſiue veriùs dæmonum quædam phantaſmata, quæ formoſarum mulierum ſpecie aſſumpta, puetos, præſertim iuuenes blanditiis allectos deuorabant. Hæ cùm foris eſſent egregiè oculatæ, domi prorſus cæcutiebant. Horat. lib. de arte poëtica,

Neu pranſæ Lamiæ puerum viuum extrahat aluo.

Philoſtratus in Apollonio ait Lamias à quibuſdam Laruas appellari, & Lemures à nonnullis etiam Empuſas, eſſeque ad amorem & venerem propenſas, & carnes humanas, maximéque formoſorum, auidè appetere, ideóque libidinis cupiditate allicere eos, vt poſtea deuorent. Cæl. Rhod. lib. 29. cap. 3.

Lamiarum nobilis Romæ familia fuit, à Lamo orta, Antiphanis patre, Læſtrigonum rege, qui Formiis regnauit. Ex hac familia fuit Ælius ille Lamia, ſenator Roman. ad quem ſcribit Horat. Catm. 3. Ode 17. Chryſoſtomus Dion in intima Africa feras quaſdam eſſe ſcribit muliebri facie, quæ Lamiæ dicuntur: vberibus autem toróque pectore adeò ſpecioſas, vt nullo pictoris ingenio effingi queant, quibus retectis homines in fraudem alliciunt, captóſque deuorant.

Lamia item meretrix quædam inſignis fuit Demetrij regis amica, cui blandientes Thebani, Veneris Lamiæ delubrum conſecrarunt. Plutarch. in Demetrio.

Lamida, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Ptolem.

Lamitani, Hiſpaniæ populi. Plin. quorum ager Lamitanus, citerioris Hiſpaniæ, vbi Anas amnis oritur, frumentis maximè fertilis eſt hodie. *Mancha d'Aragon* vel *mancha xiega*: aliis, *Campo de Monthiel*, appellatur.

Laminium Carpitanorum in Hiſpania vrbs. Ptolem.

Lamirus, Herculis filius, ex Iole Euryti regis filia.

Lamiſcus, Samius, hiſtoriarum ſcriptor.

Lamiſſus 11. Longobardorum rex, anno ab vrbe 1177.

Lamius. Vide LATMVS.

Lamoris, Ciliciæ regio. Ptolem.

Lampadius, Conſul cum Oreſte, anno ab vrbe 1283.

Lampado, vna ex Pleiadibus.

Lampagæ, Indiæ intra Gangem populi, Ptolem.

Lampares, XXIIII. Aſſyriorum rex.

Lampe, Argyrippa poſtea dicta, Dauniæ ſiue Apuliæ ciuitas. Stephan. Alia eſt Lampe (vel Lampeæ) Cretæ vrbs, ab Agamemnone condita, à Lampo Tarrhæo dicta. Alia eſt Acarnaniæ, alia Argolidis. Steph.

Lampedo, mulier Lacedæmonia raræ fœlicitatis, vt quæ & regis filia fuerit, & regis vxor & regis mater, Plin. lib. 7. cap. 41.

Lampetia, filia Solis ex Neæra, ſoror Phaetuſæ, quas pater gregibus ſuis in Sicilia paſcendis præfecit. Ad has cùm Vlyſſes veniſſet, tempeſtate in Siciliam iectus, ſocij, qui ſumma ſibi penuria præmebantur, ipſo dormiente, boues aliquot mactarunt, Quam rem cùm ex Lampetia filia ſua Apollo didiciſſet, quærelam ad Iouem detulit, qui nati precibus obſequens, Vlyſſis ſocios ad vnum omnes fulmine & tempeſtatibus perdidit. Hom. ad finem lib. 2. Odyſſ.

Lampetia, vrbs Brutiorum: Gentile, Lampetianus. Steph. *Cetrario* vocat Barrius. Oppidum eſt ſitum in edito loco ſuper ſaxum mari incumbens.

Lampetium, ſepulcrum in Lesbo, à Lampeto Ici filio. Steph.

Lampeto, Amazonum regina. Iornand.

Lampetus, ſoror Phaetontis in arborem mutata Seruius.

Lampetus, mons Arcadiæ, Plin. lib. 4. ca. 1. Lampia, Straboni & Pauſaniæ.

Lampia, fluuius Arcadiæ. Stat. lib. 4. Theb.

Cadénſque iugis Lampia vinoſis.

Eſt item oppidum Arcadiæ eiuſdem nominis apud Lactant. Vide LAMIA.

Lampis, vrbs circa Mæandrum fluuiũ, Nicetas.

Lampon, Panchates, Pelorus, Camphaſius, nomina equorum apud Silium. Fuit & Lampon, ſacrificus vates per anſerem, velut auem augularem, iurare ſolitus. Eraſ. in Prouer.

Lampon, miræ fuit velocitatis equus, de quo Silius lib. 9. ſic ſcribit,

Euolat ante omnes, rapidóque per aera curſu
Callaicus Lampon fugit, atque ingentia tranat
Exultans ſpatia, & ventos poſt terga relinquit.

Straboni. Thraciæ inſula, Plinio.

Lamponia, vrbs Troiadis. Steph. Aeolidis, Lampræ, duo ſunt municipia Erechtheiæ tribus. Suidas.

Lamprides, XXII. Aſſyriorum rex.

Lampſacus ſiue Lampſatum, vrbs Aſiæ ad Helleſpontum, inter Simoentem & Granicum fluuios, in quo Priapus exquiſitiſſimis honoribus colebatur. Ouidius 6. Faſtor. Strab. libro 3. vrbem clariſſimam nobili portu eſſe ait & templo Matris deûm inſignem. Cicero in Ver. Act. 3. Oppidum (inquit) in Helleſponto eſt Lampſacum, Iudices, imprimis Aſiæ prouinciæ clarum & nobile: homines autem ipſi Lampſaceni, tum ſummè in omnes ciues Romanos officioſi, tum præterea maximè ſedati & quieti, propè præter cæteros, ad

ad summum Græcorum otium potius, quàm ad vllam vim aut tumultum accommodati. Lampsico hodie vt Sophianus existimat.

Lampsacus, Stephan. vrbs iuxta Propontidem, à Lampsace quadam eius loci puella.

Lampsacus, Phocensium structura, olim Pithyusa dicta & ab Homero Pitea, à pinetis, cùm Laomedontis priùs nominaretur. Generoso vino abundat, quo nomine Themistocli à Persarum rege per beneuolétiam donata est.

Lampsenandus, Doridis regionis insula, in sinu Ceramico. Plin.

Lampsus, pars regionis Clazomenorum. Steph.

Lampyrenses, Atticæ regionis curia. Strabo.

Lamuel, nomẽ regis Salomonis. Prou. 31. lat. illis Deus: vel cũ illis Deus, aut cùm quo est Deus.

Lamus, filius Herculis ex Omphale Lydiæ regina. Ouid. in Epist.

Lamus, Neptuni filius, Læstrygonum rex, à quo nobilis Lamiarum familia nomen accepit apud Romanos. Horat. lib. 3. Carm.

Lamus equus generosus apud Silium.

Tum Lamus & Sicoris proles bellacis Ilerdæ.

Lamus, fluuius Ciliciæ: & regio circumiacens.

Lamusia. Gentile. Lamusius. Steph.

Lamyra, vrbs Lyciæ & fluuius. Steph.

Lamyrus. Vide LAMIRVS.

Lanarium fluuius Siciliæ. Anton.

Lance, Hispaniæ vrbs circa Lacobricam. Anton.

Lanciati, Asturiæ in Hispania vrbs. Ptol.

Lancia oppidana, Lusitaniæ vrbs. Ptol.

Landi, Germaniæ populi, à Germanico Cæsare deuicti, Strabo.

Landia, fons, qui Archemoro illic à serpẽte vulnerato, Archemorus dictus traditur.

Lando, Romanorum pontifex CXXI. anno salutis 915.

Landosia, Galatiæ oppidum. Ptol.

Langia fons in Nemæa sylua, postea Archemorus dictus, ab Hypsipyles alumno, quem cùm illa Argiuis fontem hunc ostensura, in gramine reliquisset, serpens interemit. Stat. lib. 4. Thebaidos.

Lango, Eleorum vrbs in Peloponneso. Plutarch. in Cleomene.

Lanigara, Mauritaniæ Cæsariẽsis oppidum. Ptol.

Lanise, Ægei maris insula, Plin.

Laniuium, siue Lanuuium, Romanorum ciuitas. Strabo lib. 5. in Appiæ viæ dextera, à qua prospectus est maris & Antij.

Lanos fluuius & promontorium apud Seras, Pli.

Lanuenses, Frentanorum in Italia oppidum. Pli.

Lanuuium: Dianæ lucus, id est Artemisium (sic enim vocant) è sinistra viæ regione, ex Aricia ad Arecinam viam cõscendentibus: quod templum nominant ædificium Tauricæ. Hinc Laniuinus, adiectiuum.

Lanthbertus, Vuidonis filius iuuenis bellicosus, Italiæ rex, anno salutis 901.

Lanubium, Latinum vrbs, Ptolemæo libro tertio, capite primo: Hodie Lauinium. Vide LAVINIVM.

Laocoon, ontis, filius Priami ex Hecuba Apollinis Thymbræi, sacerdos, qui primus omnium equum ligneum, quo Troia prodita est, intra vrbem recipiendum dissuasit, hastámque in eum tanto impetu cõtorsit, vt sonantia intus arma audirẽtur. Quo facto deorum indignationem in se creditur concitasse, tanquam doni Minervæ violator. Protinus enim è mari duo immẽsæ magnitudinis serpẽtes emerserunt, qui primùm duos eius filios, deinde & ipsum auxilio accurrentem occiderunt. Virg. 2. Æneid.

Laodamantia, insula in Libya. Fortassis à Laomedonte Troiano, Laomedontia dicebatur. Gentilia, Laomedontites & Laodamantites. Steph.

Laodamas, Halius & Clytoneus, filij Alcinoi regis & Aretes. Hom. in Odyss.

Laodamia, Bellerophontis filia ex Achemene coniuge: cuius amore correptus Iupiter, cum ea concubuit, susceptúsque Sarpedonem, qui postea Lyciæ rex factus est. Verùm cùm Bellerephontes rerum successu elatus, in cælum euolare conarẽtur, Iupiter hominis temeritatem ægrè ferens œstrum illi immisit, quo exagitatus equus sessorem excussit. Diana quoque Laodamiæ infensa, suis eam telis confixit. Hom. 6. Iliad.

Laodamia, Acasti & Laodothæ filia, quæ tanto amore Protesilaum virum suum adamauit, vt cùm ab Hectore occisum cognouisset, superstes ei esse noluerit. Priusquam tamen interiret, in solatium mœroris optauit, vt mortui vmbram videre posset: qua visa in illius amplexibus expirauit. Ouid. Epist. 10.

Laodice, Priami filia & Hecubæ, quæ Helicaoni Antenoris regis Thraciæ filio nupsit.

Laodice, Agamemnonis filia, quam pater cum Chrysothemi & Iphigenia seu Iphianassa, Achilli obtulit, vt ex his, quam vellet, vxorem eligeret.

Laodicea, vrbs, celeberrima in Asia. Lyco fluminis imposita, Ptolemæo lib. 5. cap. 26. Primò Diospolis appellata, deinde Rhos, postea Laodice à Lyco flumine. Hanc vrbem loci virtus & ciues quidam fortunati valde magnificarunt. Primùm Hieronymus qui hæreditatem populo diuisit supra duo millia talentorũ & multis donis ciuitatem exornauit: postea Zeno orator, & Polemo eius filius, qui ob res fortiter gestas, priùs ab Antonio, postea ab Augusto ad regiæ dignitatis fastigium euectus est. Est & alia ad montem Libanum sita.

Laodicea (inquit Stephanus) vrbs est Syriæ, quæ priùs λευκὴ ἀκτὴ, id est, album littus dicebatur, & Rhamita ab initio: quòd pastor quidam fulmine tactus exclamasset Rhamanthas, hoc est, Deus ab excelso. Rhamanthas enim excel-

excelsum, Athas Deum significat. Hæc Philon. Postea nomen accepit à Laodice matre Seleuci Nicanoris. Optimo vino, & omni genere fructuum abūdat. Alia est Lydiæ, ab Antiocho Stratonices filio condita, cuius vxoris nomen erat Laodice, per oraculum admonito, quod Stephanus recitat. Alia quoque est Lycaoniæ, & alia Mediæ. Steph.

Laodocus, Antenoris Troiani filius, iuuenis imprimis strenuus, cuius formam assumpsit Pallas, cùm se in acies Troianorum inferret, Pandaro suasura, vt sagitta in Menelaum emissa fœdus violaret. Hom. 4. Iliad.

Laomedon, Ili filius, Troianorum rex, qui cùm de ædificandis Troiæ mœnibus cogitaret, Apollini & Neptuno id negotij dedit, pactus mercedem, quam mox extructis mœnibus se illis soluturum iurauit. Verùm cùm postea iuramenti immemor, mercede eos fraudaret, illi indignati nouam vrbem duplici affecerunt calamitate, Neptuno inundationem, Apolline verò pestem eò immittente. Qua de re cùm Laomedon oraculum consuleret, responsum est, alia ratione deos placari nō posse, quàm si quotannis virgo Troiana, quam sors declarasset, certo dilaceranda exponeretur. Verùm cùm sors post aliquot annos Hesionem eius filiam prodidisset, & iam scopulo alligata, monstrū expectaret, Hercules illac forte iter faciēs, liberandum Hesionem ea conditione recipit, si equos diuino semine procreatos, quos habere eum constabat, in præmium sibi traderet. Hunc igitur in modum pactione facta, Hercules interfecta bellua, virginem liberauit. Sed cùm Laomedon promissis non staret, indignatus Hercules, collecto vndiquaque exercitu, Ilium expugnauit, Laomedonthem occidit, Hesionem Telamoni vxorem dedit, quòd primus murum conscendisset. Priamum quoque eius filium captiuum abduxit, qui postea auro à vicinis redemptus fuit. Ideóque λαὸν τὸν περίσθαι hoc est, à redimendo, nomen obtinuit. Hinc Laomedonteus, Laomedontea, Laomedonteum. Item Laomedontiades, patronymicum.

Laomedon, XVII. Sicyniorum rex, regnauit annis XL.

Laomedō Mytilen⁹, rex Syrię, anno ab vrbe 430.

Laomedontia, vrbs quæ Lampsacus pòst appellata est. Steph. LAODAMANTIA.

Laomin, filius Dedā filij Iecsan. Gen. 25. Iat. Gentes, siue absque aquis.

Laonome, Galliarum ex Odœdoco filium peperit, qui Locrorum vrbi nomen dedit. Steph.

Laoripa, vicus in Libyæ nemo. Ptol.

Laos Italiæ oppidū Herodoto. Leucaniæ, Steph.

Laosthenes, XXXIII. Assyriorum rex, regnauit annis XLV.

Latia Cori, Hispaniæ Tarraconensis promontorium. Ptolem.

Lapetsa, mons Laconiæ, à Dioscuris Lapersis. Gentile, Lapersæus.

Lapethus, vrbs Cypri, portum habens & naualia. Gentile, Lapethius. Steph.

Laphystius Iupiter dictus est à colle Laphystio, vbi colebatur.

Laphystię, dicūtur Bacchę, alio nomine Mimallones: à Laphystio monte Bœotiæ, cuius meminit Pausan.

Laphria Diana dicta est à Laphrio Phocensi, qui eam Calydoniis erexerat: licet alij malint sic dictam, quod ira deæ singulis annis in Oeneū ἐλαφρωτέρα id est, mitior fieret.

Laphya Minerua dicta est, quasi Laphyria, per syncopen, quòd victores ex bello ferant πολάφυρα, id est, exuuias.

Lapidoth, maritus Deborę prophetidis, Iudicum 4. Iat. fulgura, vel lampades.

Lapis, Cretensium rex.

Lapithæ, populi Thessaliæ. Pindum & Othryn mōtes incolentes, Pyrithoi olim imperio parentes. Hi primi omniū frenos & strata equorum creduntur inuenisse. Virg. 3. Georg.

Lapithæ, es, vrbs Thessaliæ à Lapithea Periphantis filio. Incolæ Lapithæ.

Lapithæ, mons Laconiæ. Steph. Græcorum nonnulli Lapithas dictos volunt à Lapitha Apollinis & Stilbes Nymphæ filio.

Lapithæum, in Taygeto monte vrbs. Paus.

Lapithes. Vide PHILAIDA.

Lapithus, vrbs in Cypro insula. Steph.

Lappa, Cretæ mediterranea vrbs. Ptol.

Lapsias, Bithyniæ fluuius. Plin.

Lapurdum, vrbs nouem populanæ regionis in Gallia Aquitanica. *Iordā*, Scaligero.

Lapyges, populi Sarmatiæ.

Lar, Arabiæ felicis fluuius. Ptol.

Lar, Castellum Mauritaniæ Cæsarienſis. Anton.

Lara, vna Naiadum, Almonis fluuij filia, ex qua Mercurius Lares dicitur genuisse. Ferūt enim Iouem, cùm Iuturnam Turni sororem adamaret, neque illa potiri posset, quòd protinus illa in fluuium insiliens sui copiā illi eriperet, Latius totius Nymphas conuocasse, & ab iis petiisse, vt Iuturnę ad Tyberis ripā obstarent, ne eo in fluuio sese posset occultare. Qua in re quum cæteræ Nymphæ Ioui operam suam essent pollicitæ Lara illius consilium primùm Iuturnæ, deinde & Iunoni enuntiauit. Quam rem tam ægrè tulit Iupiter, vt vsu linguæ eam priuarit, Mercurioque statim tradiderit ad inferos ducendam. Verùm Mercurius, cùm iussa patris exequitur, Laræ forma captus, in itinere eam compressit, gemellósque legitimo tempore ex ea suscepit, quos ex nomine matris Lares appellauit. Ouid. fast. lib. 2.

Fitque grauis geminúq; parit, qui compita seruant,
Et vigilant nostra semper in æde Lares.

Ab aliquibus dij agrorum vocati sunt. Quoniam autem Lares, siue penates, etiam priuatorum

rum domibus præesse credebantur (Plautus in Aul.) factum est vt vtrumque vocabulum pro ipsis domibus vsurparetur. Salustius in Catilinam. Illos binas aut amplius domos cõtinuare nobis Larem familiarem nusquam vllum esse. Etiam pro foro posset accipi, sicut & alibi sæpe apud poetas. Quandoque pro igne: Columella libr. 12. de villico, Consueseat rusticos circa larem domini, forúmque familiarem semper epulari, vide N. Comitem lib. 4. mythol. cap. 4. de Laribus.

Larárium, sacrarium domesticum, in quo lares & dij peculiares adorabantur. Scribit Lampridius Alexandrum Seuerum in larario rem diuinam matutinis horis factitasse, ad effigies deorum, in quibus habebat Apollonium, Orpheum, Abrahamũ & Christũ in secundo latario simulachrum habuit Virg. & Ciceronis.

Laranda, ciuitas Lycaoniæ: vnde Ptolem. cap. 6. lib. 5. municipium Laranda in Lycaoniæ parte Antiochiana dicta collocat.

Larassa, mediæ vrbs. Ptolem.

Lardana, apud Herodotum nomen est ancillæ, à qua fluxerunt Heraclidæ.

Lares, & genios eosdem esse, sunt qui credant, existimantes, vnicuique duos esse, alterum bonum: alterum malum.

Larendani, Arabiæ felicis gens. Plin.

Larentia, nobilissima meretrix quæ populum Romanum (vtpote quæ ditissima esset) hæredem fecit, & postea pro dea habita, Flora appellatur, cuius sacra Floralia dicuntur. Vide FLORA, & LAVRENTIA.

Lares, Africæ propriæ oppidum. Ptolem.

Largius, Romæ primus Dictator creatus. Tit. Liu. libro 2.

Largus Cõsul cum Messalino, anno ab vrbe 899.

Lariagara, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolem.

Larices, Indiæ intra Gangem populi. Ptolem. Norici vrbs, apud Antoninum.

Larignam, oppidum. Vitruuius, libro 2. capite 9.

Larina, virgo quædam Italica, vna ex Camillæ comitatu, quæ Turno aduersus Æneam suppetias tulit. Virgil. 11. Æneid. *At circum lectæ comites, Larináque virgo Tullâque*, &c.

Larine, fons in Attica regione, Plin. lib. 4. cap. 7.

Larise, vrbs Æoliæ, Herod.

Larissa, nomen multarum ciuitatum, Vna est in plaga Thessalica iuxta Peneum, ab Acrisio condita, à qua Achilles Larissæus dictus est. Alia Pensilis in Creta, à nõnullis Pelasgia dicta (Stephanus Cortynem Cretæ vrbem olim Larissam dictam scribit) alia in Peloponneso arx Argiuorum, alia in agro Attico. Ad Tralles etiam Asiæ est Larissa, vt Strabo scribit, à qua Larisseus Iupiter est dictus. Larissa quoque in Italia, quam, vt Diodorus libro 1. scribit, Pelasgi condidere. Cæsar 3. belli ciuilis. Vniuersam simul Larissam versus se recipere cœperunt. Stephanus duas Cretæ Larissas facere videtur, item duas Thessaliæ: vnam ad Peneum, alteram in confinio Macedoniæ: Alia est Troadis, cuius Homerus meminit: Alia Aeolidis iuxta Cuman. Alia Syriæ, quam Syri Sizara vocant, alia Lydiæ. Est & parua regio in Ossa. Strabo vicum Ephesi esse scribit, vbi Apollo Larissenus colebatur: alioqui à Larissa Larissæus fit, & Iupiter λαρισσαῖος. Idem alibi, Larissa, inquit, etiam Phraconis vel Phriconitis nominatur.

Larius, lacus, totius Italiæ amplissimus: vnde & à Virg. 2. Geor. maximus vocatur, quem à Como vicino oppido nonnulli appellãt Comensem. Per hunc lacum medius fluit Abdua fluuius, aquásque eius reddit suauiores: deinde per oppositam lacus partem erumpens, in Padum non longè à Cremona influit. Dictus Larius fulicarum multitudine. A Græcis enim λάρος, vocatur fulica, quæ est auis nigra & aquatica. Hinc fit Larius, a, um. Iuxta hunc lacum fons est largus, horis singulis semper intumescens, & residens. Plin. lib. 2. cap. 103. *Lago di Como*, Italis: hunc lacum elegantissimè descripsit integro libello P. Iouius.

Larodij, populi in Scythia Asiæ, Herodoto lib. 4.

Laró, Tusciæ amnis, *Arono* Leandro.

Larus, filius Lydi, Herculis filij.

Larta, vrbs in Epiro hodie, olim Ambracia.

Larunda, Nympha, quam alij Laram vocant, ex qua Lares dicti. Vide LARA.

Lartolætani, Hispaniæ Tarraconensis populi. Strabo.

Laruneſia, mediterranei maris insula. Ptolem.

Larus, mons & Italiæ fluuius. Phauori.

Larymna, oppidum Bœotiæ ad Cephisum fluuium. Plin. Strab. & Pomp. lib. 2.

Laryſius, Laconiæ fluuius. Pausan.

Lasa, ciuitas: quæ Hieronymo in Hebraicis quæst. Callirhoe dicitur. Gene. 10. lat. ad clamandum vel ad saluandum aut liniendum.

Lascaris, vir apprimè doctus cura Francisci 1. Frãcorum regis, literas Græcas attulit Parisios. Annales Franciæ.

Lascoria Galatiæ vrbs. Ptolem.

Lasos Cretæ mediterranea vrbs. Plin.

Lassira Heditanorum in Hispania Tarraconensi oppidum, Ptolem.

Lassa, insula. quæ & Andros, in mari Æneo. Pli.

Lasthenes, nomen cuiusdã proditoris apud Herod. qui Olynthũ, prodidit Philip. Macedoni.

Lasthemia, mulieris nomen, quã Plotone præceptore vsam scribit Plutarchus ornatúq; virili auditorium ingressam scribit etiam Laert.

Lasthenis, nomen viri 1. Mach. 11.

Lastigi, Hispaniæ Bæticæ oppidum. Plin.

Lasus, primus de musica scripsit, & dithyrambotum certamen protulit primus, vixítque temporibus Darij Persarum regis.

Lassippa Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolem.

Lateranus, proprium nomen Patricij Romani, qui

qui latêre frequens in otio solebat. Hic consul designatus, iussu Neronis interfectus est. Ædes eius amplissimæ datæ fuerunt à Constantino imperatore Pontifici maximo. Inde Lateranense palatium, & Lateranensis Basilica sancti Ioannis ædes vocata est, quæ in Lateranorum nobilissimæ gentis ædibus extructa sunt.

Latameda, fluuius Indiæ extra Gangem. Ptolem.

Latamia, Bithyniæ oppidum. Ptolem.

Latara, Castellum in Gallia Narbonensi. Mela. *Lattes*, I. Poldo. Latera Plin. stagnum hoc loco est, quod Mela Volcarum stagnum appellat. Indigeni, hodie, *l'Estang*, & vbi altius vadum habet, *l'Estan*, vt ex Clusio refert Ortelius.

Latea, Arabiæ fœlicis oppidum. Ptolem.

Laterium, fuit Qu. Ciceronis villa, in ipsius patria Arpino: quam quum vellet vendere, Arpinatum erat fremitus excitatus, Cicero Attico, libro 4. & 7. Arpinatum fremitus est incredibilis de Laterio.

Lathirus. Vide PTOLEMEVS.

Latialis. Vide LATIVM.

Latinæ, arum, sacrificia quædam Ioui constituta, ab Latinis populis dicta, quibus ex Albano monte ex sacris carnem petere fuit ius cum Romanis, vt inquit Varro. Cic. pro Plancio, Quibus municipiis vix iam qui carnem Latinis petant, inueniuntur. Latinæ autem, dies conceptiuus erat. Varro quarto de ling. Latina.

Latini, populi Italiæ in Latio: de quibus Salust. Primò Italiam tenuisse quosdam, qui appellabantur Aborigenes: hos postea aduentu Æneæ Phrygiis iunctos, Latinos vno nomine nuncupatos, Seruius autem ait, Æneam victis Latinis, vt eorum fauorem sibi conciliaret, nomen Latinum, non solùm illis non sustulisse, sed etiam Troianis imposuisse.

Latinienſis. Vide LATINVS & LATIVM.

Latinus, Laurentum rex, Fauni & Maricæ Nymphæ, aut, vt Hesiodo placet, Vlyssis & Circes filius, qui ex Amata Dauni Rutulorum regis sorore Lauiniam suscepit: quam cùm externo genero tradere oraculo iuberetur, Æneæ post excidium Troiæ in Latium delato eam despondit. Qua re intellecta, Turnus qui illam impotentissimè adamabat, tam ægrè tulit aduenam sibi præferri, vt ea de causa bellum aduersus Æneam susceperit: cuius is fuit exitus: singulari certamine victus Turnus, vitáque exutus, victoriam cum sponsa riuali reliquerit. Virgil. 12. Æneid.

Latinus Syluius v. Latinorum rex, regnauit annis quinquaginta.

Latium, Straboni propriè ea pars Italiæ est, teste Plinio libr. 3. cap. 5. quæ inter ostia Tiberis & Circeios interiacet, millia passuum quinquaginta in longitudinem non excedens: quod postea prolatis imperij terminis, Antiquum Latiũ est appellatum. Noui verò Latij tractus ad Vulturnum vsque amnẽ extenditur, diuiditurque in Latium citerius, & vlterius, Citerius Latium & Tiberis ripa Fũdos vsque protenditur. Vlterius à Fundis vsque ad Vulturnum amnem. Dictum autem Latium putatur, quòd illic latuerit Saturnus cùm Iouem fugeret. Ouid. lib. 1. Fastorum. Hinc Latius, a, um, & Latinus, na, num. hodie vulgò, *Campania di Roma*, quasi dicas Romæ territorium.

Latiniẽsis, idem quod Latinus. Cicero de Aruſp. resp. Quòd in agro Latinienſi auditus est strepitus cum fremitu. Significare etiam potest eum qui alibi ortus, in Latio cum Latinis versatur.

Latialis, & hoc le, quod ex Latio est, Cicero, Sicut vtique ferias non Latiales, Latiarésve, sed Latinas dixerat aut Latias. Et Latialis sermo, Romanus & Latinus. Plin. lib. 3. cap. 1.

Latmus, mons Cariæ, non procul à Mileto, Endymionis fabula notissimus, quem cùm Luna adamaret, in monte hoc dicitur eum sopiuisse, vt vnum ab eo oſculum auferret: vnde & ipse Endymion Latmius dictus est.

Latoéos, vicus in Alexandria, deriuatus à Latonæ vocabulo.

Latobrigi sunt populi Heluetiorum finitimi, inter Belgas non longè ab Allobrogibus, quos Lausanenses fuisse coniectura est. Ciuitas est episcopalis prouinciæ Vesontinæ, ac proprio antistiti olim subdita. Vulgò, *Ceux d'aupres Lausanne*. Schudus, *Cletgouw*, Rheuicanus, *Vvallisserlandt* interpretatur.

Latois, idis, patronymicum fœmininum, à Græco nomine λητὼ, deductum: quo nomine illi Dianę matrem appellant, quam & nos Latonã. Latonis itaque à poëtis accipitur pro Diana Latonæ filia, quam & Latini Græcorum imitatione Latoniam appellant.

Latomagũ, Galliæ Lugdunensis oppidum. Anto.

Latómia, locus Romæ in carcere prope Tullianũ. Liu. lib. 3. Triumuiri carceris Latomiarum intentiorem custodiam haberi iussi. Latomiæ etiam carcer est Syracusis, in quas (sicuti scribit Cic.) si qui publicè custodiendi erant ex omnibus oppidis Siciliæ deduci imperabantur. In eas Latomias Verres multos ciues Romanos coniecerat, hodie eorum pars adhuc testudinata, *Grotta di S. Nicola* vocatur, vt ex Anonymo refert Ortelius.

Latomiæ, Straboni, lib. 5. in Gabiorum regione, & lib. 6. Sex insulæ eiusdem nominis in sinu Arabico.

Latona, filia Cæi Titanis, quæ à Ioue compressa geminam ex eo prolem concepit. Quam rem tam ægrè tulit Iuno, vt immisso aduersus illam Pythone serpente, per totum terrarum orbem pellicem persecuta sit, & ne partui quidem viciniæ quietem, locúmve pariendi concesserit, donec illa tandem post longos errores

errores ad Asteriem sororem suam peruenit, in Ortygiam insulam iam permutatam: à qua susceptа, primùm Dianam peperit, quæ euestigio obstetricis officium matri præstitit, Apollinéque nascentem suscepit: qui postea adultus, maternæ iniuriæ memor Pythonem sagittis interfecit. Hinc Apollo Latonius, & Diana Latonia dicta est. Similiter Delos, vt ait Seruius, dicta est Latonia, quòd in ea Latona enixa sit Dianam & Apollinem. Quid Latonæ figmento veteres intellexerunt explicat. N. Comes, Mytholog. lib. 9. c. 6.

Latone ciuitas, vrbs Ægypti, pars Memphidis, vbi Pyramides sunt: & Latonæ templum.

Latoria lex erat apud Romanos, qua cauebatur in eos qui pupillorum bona diriperent, aut eorum bona, malis artibus alienarent.

Latorum vrbs, Ptolem. vrbs Ægypti.

Latopolites nomus Ægypti. Plin.

Latouici, Pannoniæ gens. Plin. & Ptolem.

Latreus, vnus ex Centauris.

Latris, insula Germaniæ, Plin. hodie *Frischmarung* in Prussia. Ortelio.

Latorus sinus, Libyci maris. Mela.

Latussates, Galliæ Aquitanicæ populi. Plin.

Latussim, filius Dedan filij Iecsan. Genes. 25. Lat. malleatores, siue limatores.

Latymnum, mons Crotonis, vel vt alij Laconiæ vt scribit scholiastes Theocriti.

Lauare, Lusitaniæ oppidum, ad Durij fluminis ostium. Ptolem. *Auero* hodie.

Lauatris, vel Leuatris, Angliæ vrbs. Anton. *Stanemore*. Candeno.

Lazarus, nomen viri, Luc. 16. Est & nomẽ cuiusdam alterius à Bethania, amici Christi, fratris Mariæ & Marthę. Ioan. 11. quem Christus suscitauit à mortuis, ibidem.

Lauce, insula in Ponto Boristhenis ostio obiecta, dicta Achillea, quoniam Achilles ibi situs sit.

Laud, Mauritaniæ Tingitannæ fluuius. Plin.

Laudia, Mauritani Cæsarienfis oppidum. Ptol.

Laudunum, Galliæ Belgicę vrbs. *Laon*, Paradino.

Lauer, Aluerniæ fluuius, in Ligerim confluens, vulgò *Lallier*.

Lauerna, dea quam Romani coluere, à qua Lauerniones dicti sunt fures, quòd sub tutela deæ Lauernæ essent, in cuius obscuro loco soliti erant inter se furta diuidere. Hinc Lauernalis porta Romæ dicta est, ab æde Lauernæ propinqua.

Laugasi. Armeniæ minoris, in Lauinianẽsi præfectura, oppidum. Ptolem.

Laugia, fons in Nemæa sylua Arcadiæ, cuius aquis ab Hypsipyle monstratis refectus fuit Græcorum exercitus, cum ad Thebanum expeditione proficiscereturi alij fluuium esse volunt.

Lauiacum, Austriæ vrbs, quæ nunc *Lauffen* dicitur, Lazio teste.

Lauinia, filia Latini regis & Amatæ, primùm Turno desponsata. Verùm cum Latinus postea Fauni patris oraculis externo eam genero locare iuberetur, denuò eam Æneæ despondit. Qua occasione, orto inter duos potentissimos riuales bello, magna vtrinque edita est strages, donec victus singulari certamine Turnus, vitáque exutus, victoriam vnà cum sponsa Æneæ reliquit. Mortuo verò post triennium Ænea, Lauinia, quæ prægnans relicta erat, priuigni insolentiam timens, in sylluas profugit, & apud Tyrrheum pastorẽ diuertit, ibíque peperit filium, quem Iulum Syluium Posthumum appellauit, eò quòd post patris funus in syluis natus esset. Hunc tamen postea Ascanius in regnum reuocauit, cùm ipse secessisset Albam longam, vrbem à se conditam, Lauinio nouercæ relicto, quod illa moriens Iulo Syluio Posthumo filio suo reliquit. Virg. lib. 11.

Lauinium, seu Lauinum, vrbs in Latio, ab Ænea condita, & nomine Lauiniæ vxoris ita appellata. Liu. 1. ab vrbe. Hinc adiectiuum Lauinus. Virg. 1. Æneid.

Italiam fato profugus, Lauiniáq; venit.
Littora.

Laumellum, insubrum vrbs. Antonin. *Lamello*, Leandro.

Latium, metropolis Latinorum. Dionys. lib. 5. Rom. histor.

Laura, Siciliæ ciuitas, Isac. in Licophr. Alexandriæ Ægypti vicus. Athen.

Laurea, Tullij Cic. libertus, cuius meminit. Plin. lib. 31.

Laurea proprium nomen mulieris.

Laurentia, vxor Faustuli, pastoris Amulij, quæ Romulum & Remum Amulij iussu ad ripam Tyberis expositos sustulit, domíque suæ liberaliter, tamquam filios suos educauit. Hæc quoniam vulgato corpore quæstum faciebat, à pastoribus Lupa appellabatur. Vnde factus est locus fabulæ, Romanæ vrbis conditores à Lupa fuisse nutritos. Hæc cùm opes multas corrassisset, moriens populum Romanum hæredem reliquit. Vnde diuinos honores promeruit, diésq; festos, quos à nomine eius Laurentalia appellarunt, quibus sacerdotes in Velabro ei sacra faciebant. Varro 5. de Lingua Lat. Vide LAVRENTIA.

Laurentius. i. Laureolus, Laura, & Laurẽtia Faustuli, Romuli & Remi nutrix, nomina virorũ ac mulierum propria, à Laura dicta.

Laurentius, sub Decio imperatore martyr, igne excoctus est, anno salutis 152.

Laurentium, ciuitas Latij, Pici regis opus, non procul à Lauinio: ita dicta à sylua laurea, eo in loco, cùm conderetur, inuenta. Huius incolæ Laurentes dicti.

Laurentum Latij vrbs. Plin.

Laureolus, latro fuit sceleratissimus, eóque no-

mine in crucem sublatus & à feris deuoratus. Quæ fabula aliquoties Romæ in spectaculis repræsentata est. Et Domitianus imperator hanc fabulam repræsentaturus nocentissimum quẽdam vltimo supplicio damnatum in crucem erigi iussit, & immissa vrsa dilacerari, atque ita rei verè, nõ fictæ spectaculum populo exhibuit. Martial. in Amphitheatro Cæsaris,

Qualiter in Scythica religatus rupe Promethens,
Assiduè nudo pectore pauit auem.
Nuda Caledonio sic pectora præbuit vrso.
Non falsa pendens in cruce Laureolus.

Lauriacũ Austriæ oppidũ. Anton. *Lorch.* Similero.

Laurolauinium, vrbs Latij proxima Laurento, Frontino, Colonia Romana.

Laurion locus in Attica regione, vbi argentum fodiebatur. Thucyd lib. 2 & 6. Plutarch.

Laarion, Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Plutarch. in Serrorio. hodie vulgò *Liria*: aliis *Laurigi.* prope Valentiam.

Laus, vrbs Laconiæ, Lao fluuio dicta: Gentile, Laïnus. Steph. Lai quoque vrbe Laconica, Gentile fit Laus.

Laus fluuius in ea parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico proxima est, per Apolloniatarum agrum in mare sese exonerans. idem opinor cum eo quem Plin. Acautem appellat. Ptole. lib. 3. cap. 13.

Laus Pompeia, Insubrum vrbs. Plin. hodie *Lodi.*

Lausonium, Anton. vrbs ad Lemanum locum, hodie *Lausanne.*

Lausus, filius Numitoris, frater Iliæ Syluiæ, quẽ Amulius patruus fugato patre occidit. Alius fuit Mezentij filius, quem Æneas interfecit, cum parentem vulneratum defenderet. Virg. lib. 11. Hic fuit ferarum debellator egregius, vt idem Virg. 7. Æneidos.

Lausus equum domitor, debellatorq; ferarum.

Lautulæ, tularum, locus fuit in vrbe Romana nõ procul à Iano gemino à lauando dictus, quod aquas calidas haberet. Varro lib. 4. de lingua Latina.

Laxta, Celtiberorum in Hispania vrbs. Ptolem.

Layanus Caluus, Castellę iudex, anno salutis 882.

Lazi, populi Scythiæ. Steph.

L E

Lea, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum. Plin.

Leæ, insula iuxta Cyrenaicam insulam Aphricæ regionem. Apud Plin. legitur Lea, & insula est maris Ægei.

Leæi. Pæonica gens, circa Macedoniam, Thucyd. lib. 2.

Leæna, nomen Athenensis scorti. Plin. libr. 34. cap. 8. Vide LAENA.

Leander, iuuenis illustris ex Abydo Asiæ oppido in littore Hellesponti sito, qui cùm Erûs puellæ amore captus esset, quæ in oppositi littoris oppido Sesto habitabat, noctu ad eam tranabat. Quod vbi aliquoties non infeliciter accidisset, iam audacior factus, cùm mari tumido & impacato se commisisset, vi ventorum fluctuumque victus, in Hellespontо submersus est. Fabulam hanc, aut fortassis historiam elegantissimo carmine apud Græcos prosequutus est Musæus: à quo Ouidius mutuatus est argumentum Epistolarum, Erûs ad Leandrum, & Leandri ad Ero. Inde Leandrius a, um, vt Leandrius Hellespontus, apud Silium lib. 10.

Leandro, Armeniæ minoris vrbs, in Cataonia regione. Ptolem.

Leanitæ, Arabiæ felicis gens. Ptolem. & Leanites sinus, apud eundem.

Learchus, Athamantis & Inûs filius, quem pater furore correptus occidit, leænæ catulum sibi visus interimere. Quod cùm vidisset Ino, arrepto Melicerto altero filio, in mare se præcipitauit: atque illa quidem in deam maris mutata est, quam Græci Leucotheam, Latini Matutam vocant: Melicertes autem in Deum marinum quem Græci Palæmona, Latini Portunum nominant. Ouidius sexto Fast.

Lebadia, vrbs Bœotiæ, vbi Orchomenus & Cephisus amnes, arundinis tibialis fertilitate nobiles. Pausan.

Lebana, nomen viri. 1. Esd. 2. Lat. Luna, siue albedo, aut thus, vel later.

Lebaoth, ciuitas sortis Iuda. Ios. 15. Lat. Leænæ, siue cordis signum aut ad introitum.

Lebedus, Ioniæ ciuitas, à Colophone 120. stadia distans. Hic scenicorum histrionum collegiũ fuit, qui in honorem Liberi patris ludicra certamina quotannis edebant.

Lebna, locus in deserto, vbi XVII. Israëlitarum mansio fuit, egressorum de Remmon Phares, Num. 33. Est & ciuitas sacerdotum in tribu Iuda. Ios. 10. Dicitur & Lebana. Ios. 15. idem significat quod Lebana.

Lebona, nomen oppidi. Iudic. 12. idem Lebui, Galliæ Cisalpinæ populi. Plin.

Lebuni, Hispaniæ citerioris populi. Plin.

Lebynthus, insula maris Mediterranei. Vna ex Cycladibus Ouid. 8. Metam.

Dextera Lebynthos erat fœcundaq; melle Calydna.

Lecha, nomen loci. 1. Par. 4. Lat. ambulãs, vel vadens.

Lechæum, portus Corinthi, ad sinum Cryssæum siue Corinthiacum, qui Isthmum Peloponnesi ad Occidentem alluit. Nam alterum, qui sinu Saronico ab Oriente alluitur, Schœnuntem appellant, Papinius.

Curæ Palæmonio secluditur vnda Lechæo.

Lechi, locus cui Samson sic nomen indidit. Iudic. 15. Lat. maxilla, quod ibi maxillam proiecisset.

Leci, filius Semidæ filij Galaad filij Machir filij Manasse. 1. Par. 7. Lat. lex, siue doctrina, aut assumptio mea.

Lecum,

Lecum, ciuitas quæ Nephthaliæ tribus terminus est. Ios. 19. lat. resurgens, siue confirmans, aut ad resurgendum, vel confirmandum.

Leda, Thestij filia, Tyndari Laconiæ regis vxor, quam cum Iupiter adamaret, transformatus in cygnum cum ea concubuit, cum iam antea ex Tyndaro grauida esset. Expletis itaque legitimis mensibus, Leda duo peperit oua: ex quorum altero nati sunt Pollux & Helena, ex altero Castor & Clytemnestra.

Ledan, siue Leedan, vir de cognatione Gerson filij Leui. 1. Paral. 23. & 26. lat. pro voluptate, siue deuorans iudicium, siue pro ornatu, vel testimonio: aut transitus, vel deprædatio earum: aut Syriacè, ad tempus.

Legæa, vna ex Nymphis, à cantus suauitate dicta.

Legerda, vrbs Armeniæ maioris, in Antena regione, non longè ab Euphrate fluuio. Ptolemæo libro 5.

Leges, Asiæ populi, qui vna cum Gelis habitant, ad Hircanum mare. Plutarch. in Pompeio.

Legio secunda Augusta, Britanniæ vrbs. Ptolemæo lib. 2. vulgò, *Leckerd*.

Legio secunda Augusta, vrbs in littore Mauritaniæ Cæsariensis. Plin.

Legio Septima Germanica, ponitur in Hispania Tarraconensi inter Astures à Ptolemæo, Vasæo. *Leon*, est hodie.

Legio Decima Germanica, Ptolemæo in Pannonia superiori est, iuxta Danubium, & decima quarta supra Budam.

Legna, Galatiæ vrbs. Anton.

Legum, Siciliæ vrbs, circa Lilybæum promontorium. Ptolem.

Leheman, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15 lat. panis eorum, aut pugna vel bellum eorum.

Leitus, vnus ex quinque Bœotorum ducibus, qui ad Troiam profecti sunt. Homer. lib. secundo Iliad.

Lelannonius, sinus Britannicus, Ptolem. libro 2. cap. 3. Lemanonius tamen legitur in antiquo exemplari.

Lelaps, nomen canis Actæonis apud Ouid. 3. Metamorph. & *trux cum Lelape Theron*.

Leleges, Asiæ populi, origine Græci, ita dicti, quasi λελεγμένοι, eò quòd diuersis è locis collecti essent. Hi primùm insulas tenuerunt: indéque in continentem transgressi, partim in Mysia ad Adramytenum sinum consederunt: partim in eo Ioniæ tractu, qui Cariæ est proximus: vnde etiam Plinius tradit, Miletum Ioniæ totius caput, Leleheida olim fuisse appellatam. Lelegum originem nonnulli ad Thessalos retulerunt: è quibus est Seruius, explicans illud Virgilij 8. Æneid.

Hic Lelegas, Carásque, sagittiferósque Gelonos
Finxerat. Plin. verò libro 4. ca. 7. Lelegas olim appellatos fuisse ait, quos postea Locros Epicnemidios nominarunt, per quos Cephisus amnis in mare illabitur. Eustathius, λελεγμένους, multis ex locis confluxisse existimat, atque inde etiam nomen accepisse: quod etiam non obscurè innuit Strabo lib. 7. Aristoteles autem Lelegum appellationem ad Lelegem quendam Leucadium refert, cuius nepotem ex filia tradit fuisse Teleboam.

Lelegum, vrbs in Icaria est, Megalopolis postea, tertiò Aphrodisias dicta. Stephan.

Lelgouia, Scotiæ regio, quam H. Boëthius. *Lemnos*, vocat.

Lelij, iuxta pontum Euxinum populi. Orph.

Lemanus lacus Allobrogum, Geneuam & Lausannã vrbes alluens, Rhodanúmque fluuium impermistis aquis transmittens. *Le Lac de Geneue & Lausanne.*

Lemannonius. Vide LELANNONIVS.

Lemannus, Celtarum rex, Manetho.

Lemba, Syriæ oppidum. Ioseph. antiq. libro 13. capit. 23.

Lemigius Thrax, Exarchus Itoliæ vi. anno salutis 610.

Lemnos, insula maris Ægæi, Thraciã à Septentrione, ab occasu Athon montem habens, fabuloso Vulcani casu nobilitata. Eadem & Hypsipylæa dicitur, à filia Thoantis eiusdem nominis, quæ in hac insula regnauit. Hinc deducitur Lemnius, adiectiuum: vt Lemnia turba, apud Ouidiũ in Ibin. Saxa Lemnia, apud eundem 5. Tristium. Lemnia mala, id est ingenia & inaudita, qualia Lemnum affixisse dicũtur. Lemnia terra, quæ in Lemno insula effoditur, de qua Galen. lib. 9. simpl. & Dioscorides. Hodie Lénos, *Stalimene*. Turcis & Italis vocatur. Centum millibus passuum in circuitu (vt Bordonius refert) patet Plana, si cum circumiacentibus insulis eam infestas, videtur. Qua Orientalem plagam aspicit, aridam & frugibus minus idoneam inter meridiem & Occasum verò vbi humidior extat fertilem esse scribit Bellonius. Vrbes in ea olim Myrina & Ephestias. Hæc hodie prorsus deserta est, & *Cochino*, appellatur. Illa parui nominis nunc oppidum, in peninsula, angusto isthmo insulæ iuncta, positum, *Lemno*, appellatur. In hac insula Labyrinthum fuisse tertium ab Ægypto, eiúsque suo tempore adhuc reliquias extitisse, Plinius auctor est. Sed Bellonius eius vestigia diligenter quærens, nulla eius illi prorsus visa esse, nec incolatorum quemquam reperisse, qui aliud quàm ruinas quasdam indicare posset, inuenisse scribit libro 1. Obseruat. suarum.

Lemouices, Plinio, vel Limouici, Ptolem. Galliæ Aquitanicæ populi, Pictonibus vicini hodie, *Limosins*, horum vrbs primaria Lemouicum, vulgò, *Limoges*. Alij autem apud Cęsarem sunt Lemouices in Armonica. *Leon*, Cænali.

Lemouij, Germaniæ populi, Tacit. *Mechlenburger*, Ortelio.

Lemnæus, vicus quidam. Stephan.

Lemures, laruæ nocturnæ, & terrificationes imaginũ & bestiarũ, inquit Nonius Ouid. 5. Fast.

Mox etiam Lemures animam dixere silentum.

Et Vulcanus Lemnius dictus est à Lemno insula in quam à matre Iunone simul atque natus fuit præcipitatus est ob deformitatem.

Lemura, festa erant Lemuribus sacra, quæ cùm celebrabantur (id autem erat mense Maio) templa omnia claudebantur, nuptiæque omnes infaustæ putabantur: quæ res locum fecit prouerbio, Malum mense Maio nubere. Ouid. 5. Fastor.

Ritus erat veterũ nocturna Lemuria sacri
Inferias tacitis manibus illa dabant.

Et paulò post,

Fana tamen veteres illis clausere diebus,
Vt nunc ferali tempore operta vides.
Nec viduæ tædis eadem, nec virginis apta
Tempora: quæ nupsit, non diuturna fuit.
Hac quoque de causa (si te prouerbia tangunt)
Mense malas Maio nubere vulgus ait.

Lena meretrix. Vide LAENA.

Lenæus, vnum ex Bacchi cognominibus ἀπὸ τοῦ ληνοῦ, hoc est, à torculari, siue lacu impositum: vnde Lenaicus & ληναϊός. Est etiam vicus quidam.

Lenas Pontianus, Consul cum Antonino Rufino, anno ab vrbe 883.

Lentienses, Alemannici (i. Vindeliciæ, vt Schudus interpretatur) populi. Ammian.

Lentini, seu Lentuli. Romani quidam cognominati sunt à lente, vt Ciceriones à cicere. A quibus denominatiuum Lentulitas. Cicer. ad Appium libr. 3. Vllam Appietatem, aut Lentulitatem valere apud me, plus quàm ornamenta virtutis existimas.

Lentudum, Pannoniæ superioris vrbs. Ptolem. *Lutemberg*, hodie, Lazio.

Lenus, regio Pisarum.

Leo Isaurus, LXXI. Roman. imperator, anno salutis 719. Apud Pontificem pluribus egit, imagines vt aboleret. Cui Papa restitit: pérque vniuersum orbem scripsit, ne imperatoris iussionibus obedirent: & in apertam rebellionem plurimos adduxit. Blond. libro 10. Idem Constantinopoli imagines sanctorum deponi, in foro igne incendi, non obedientes interfici iussit. Blondus.

Leo, imperator Orientis, anno salutis 459. Olybrium Romam misit, vt viuente Anthemio purpuram indueret. Diac. Pompo. Leonem iuniorem in consortem imperij assumpsit. Cass.

Leo IIII. Romanorum imperator LXXIII. anno salutis 778. In Saracenos Syriam inhabitantes incursionem fecit. Blond.

Leo V. imperator Constantinopolitanus IIII. anno salutis 814. Is Chrumnum, Bulgarorum regem ex parta victoria clatum, qui Constantinopolim exercitum duxerat, eruptione facta interfecit, Bulgarósque repulit. Occisus est autem à Michaële Baldo domesticorum Comite, qui per arma ad imperium sublatus est, anno salutis 821.

Leo VI. Basilij imperatoris filius, Constantinopolitanorum imperator XI. Hîc Bulgaros desciscentes Turcarum auxilio primò vicit. Verum ab his postea per inanes inducias delusus, magna clade affectus est inde in Saracenos classe comparata, Nicetæ ductu, egregiam victoriam peperit. Egnatius.

Leochares, Sculptor eximius, qui authore. Plin. libr. 36. capit. 5. vnus fuit eorum qui cælauêre Mausoleum.

Leogoras, Andocidæ rhetoris pater fuit. Suidas

Leomomiges, canes Arcades ex canibus & Leonibus prognati.

Leo XLIII. Romanorum Episcopus, anno salutis 442.

Leo II. Romanorum Pontifex LXXVIII. anno salutis 681.

Leo III. Romanorum Episcopus, anno salutis 776. Hunc Paschalis Primicerius & Campulus armatis stipati, in Letania maiori interceperunt: quem prosternentes, linguam pars desecuit, pars illum excæcatura digitis oculorum concaua effodiebat. Qui recepto visu, miraculo, ad Carolum Francorum regem fugit: à quo & sedi restitutus est. Blond. libro 1. decad. 2. Platina. Hîc Leo iuramento ab obiectis criminibus se purgauit, Carolo Romæ causas audiente. Æmil. lib. 3.

Leontius, nobilis fuit statuarius, qui Olympiæ fecit stadiodromon astylon: aliáque opera quæ commemorantur à Plin. libro 34. capit. octauo.

Leontius, quidam fuit Tripolis Lydiæ Episcopus ex Mœsia ortus, de quo vide Suidam.

Leontius, Antiochenæ præsul ecclesiæ, cum presbyter esset, dignitate priuatus est, quia cum muliere, Eustalia nomine, degens, & turpem suspicionem celare volens, genitalia sibimet noscitur abscidisse, ac deinceps quidem fiducialiter cum ea muliere viuebat. Posteà verò imperatoris Constantij studio in Antiochena ecclesia ordinatus est Episcopus. Qui autem cùm esset Arianus occultus, videns diuisos sacerdotes, & populum, & alios dicentes, Gloria patri, & filio: alios, Gloria patri per filium, & spiritui sancto: ipse sub silentio dicebat orationem: & nihil aliud audiebant astantes, nisi cùm diceret, In secula seculorum. Sed quia etiam contra milites veritatis aeuebatur, non nisi hæreticos prouehebat, celabátque pestem, modò timore populi, modò formidine imperatoris, qui filium Dei dissimilem patri prohibuerat dici. Theod. lib. 5.

Leontiscus, Mamertinus quidam pyctes fuit, ex argumento Acrocherites cognominatus, tanto cor

to corporis robore, vt summis aduersarium manibus arripiens, non priùs eum desereret, quàm deficientem sentiret, Suid.

Leo IIII. Pontifex Romanorum CI. anno sal. 846.

Leo V. Romanorum Pontifex CXVII. à Chrysto-phoro (qui postea pontifex factus est) XI. die vinculis est iniectus, anno salutis 904.

Leo VI. Romanorum Pontifex CXXIII. anno salutis 929.

Leo VII. Pontifex Romanorum CXXVI. anno salutis 937.

Leo VIII. Pontifex Romanorum CXXXI. anno salutis 865.

Leo IX. Pontifex Romanorum CLII. anno salutis 1049.

Leo X. Pontifex Romanorum CCXIII. anno salutis 1513.

Leo Iunior, cos. solus anno ab vrbe 1227.

Leo Nomenculator, gener Theodori Romanæ ecclesiæ primicerij. Blond. lib. 2.

Leo Byzantius auditor Platonis, sophista nobilis, Philippo cõtra Byzantium veniẽti occurrẽs, Dic age (inquit) Philippe, quę te causa trahit oppugnatum nostra mœnia? At ille, Amor inquit, tuę patriæ, qua vti patiar, veni. Leo excipiens respondit. Atqui instrumento musico, non bellico, amantibus opus est. Hæc ex Philostrato Suidas ait, Philippũ, quum Leonem in expugnatione Byzantij, præter cæteros aduersantẽ haberet, epistolas ad Byzantios scripsisse, calumniæ plenas: si voluisset tãtum dare pecuniæ Leoni, quantum petebat, iamdudum vrbe fuisse potitum. Ciues hoc accepto, domum eius circumsteterẽ: ille sibi metuens, laqueo vitam finiuit, parum Philosophicè. Suid. Hic Leo Byzantius olim venit Athenas, populo inter se dissidente de concordia suasurus: qui vbi visus pusillus, derisui habitus est. Quid, inquit, viri Athenienses, si vxorem meã videretis, quæ tantilla est, vt vix me genu tenus pertingat? Maior hinc sublatus est risus. At dixit excipiens: Nos tantoperè pusillos & breues, si inter nos dissidium esset, vix oppidum Byzantium capere posset. Plut.

Leocrates XVIII. Athenienſium princeps, regnauit annis X. anno ab vrbe 42.

Leochorion monumentum fuit ab Atheniẽsibus in medio Ceramico erectum: nam cum Attica vniuersa maximè fame laboraret, vnúmq; hoc ab oraculis ostenderetur remediũ si quis suos liberos immolaret: inuẽtus est Leos quidam Orphei filius, qui tres filias suas virgines Pasitheam, Theopem, & Eubulen tradidit immolandas: cuius beneficij memores Athenienses monumẽtum in Ceramico erexerũt, quod Leochoron appellarunt. Suid.

Leodamas, mantis, Philosophus mathematicus.

Leodium, Germaniæ inferioris vrbs maxima, olim Eburonum Augusta; ab Ambiorige rege, propter cæsam in ea valle Legionem Romanam, Legia dicta & fundata dicitur. Corrupto deinde vocabulo, Germanis *Luttich*, aliis Leodium, & *Liege* vulgò dicitur. Ad tertium à Tungris miliare, qua meridiem spectat, tãto mutorum cingitur ambitu, vt altissimos complexetur montes, vitibus consitos. Deinde latissimam excurrit & apprehendit in valle planiciem, in qua tria flumina Vta, Vesa & Ambluaria in Mosam fluunt, amœnissimáque efficiunt insulas, ædificiis exquisitiss. ornatas, ita vt ad voluptatem nihil hic desit. Habet Leodium ad meridiem Arduennã syluam totius Galliæ maximam. Ad latus oppositum Tungros Cẽtrones versus est ager Hesbanicus, vsque adeo gleba fertili, adhæc pomis & nucibus omnis generis abundans, vt de præstantia cum Sicilia certare possit. Iuxta ciuitatem effodiuntur nigri lapides qui modico ligno accensi, calidissimum ignem præbent. Aer temperatiss. est & saluber. Mosa fluuio secatur per medium. Hub. Thomas.

Leon, Eubœæ insulæ promontorium. Ptolem. *Cabo mantello* hodie, Sophiano.

Leon, Phœniciæ fluuius, Ptolem. item Cretæ & Co, insulæ promontorium. Apud eundem, & Heraclidem politiis.

Leona. Vide POLEMONIVM.

Leonata, Pannoniæ Sauiæ vrbs. Anton.

Leonatus, vir nobilis fuit ex Macedoniæ ducibus Philippi ex materno genere consanguineus, vnà cum Alexandro educatus. Suid.

Leonica, vrbs Hispaniæ in Heditanis. Ptolem.

Leonicenses, Hispaniæ citerioris populi. Plin.

Leonidas, nobilis Spartę, deinde Lacedæmoniorum rex, qui aduersus Xerxem penè incredibilia egit. Hic cõmilitonibus dicebat, Pergite animo forti, hodie apud inferos fortè cœnabimus. Cecidit ad Thermopilas, cùm illas angustias custodiret quadringẽtis solum militibus, cuius cor excidẽs Xerxes, pilosum inuenit. Plut. Paral.

Leonides, Alexãdri pedagogus, parum probatus. Quintilianus.

Leonina Roma, ab imperatore Henrico capta, anno salutis 1083.

Leonogildus, Gothorum rex, Sueuorũ reliquias ex Hispania eiecit, anno ab vrbe 1326.

Leontharna, ciuitas Bœotiæ, Lycophr.

Leontini. Vide ARGVRA.

Leontium, ciuitas Siciliæ. Ptolem.

Leontius, LXXVI. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1448.

Leóntius, cos. cum Salustio, anno ab vrbe 1096.

Leontocephale. Phrygię munitiss. castellum. Appian. Plut. in Themistocle.

Leontopolis, Phœniciæ vrbs circa Sidonem. Strab. Item Ægypti oppidum, Ptolem. Est & Isauriæ & Hellenoponti vrbs.

Leopoldus, Austriæ dux, cepit Viennę Iohãnem fratrem Richardi Angliæ regis. Polyd. lib. 14.

Leos, Orphei filius. Vide LEOCHORION.

Leósthenes, nomen viri, qui cum sponsus esset, & Laicum bellum concitasset, interfectus est. Ob eius amorem sponsa, Demotionis Areopagitarum principis filia se interfecit. Hieronymus contra Iouinianum. Suid. ait, Bello cõtra Macedones lapide percussum in prælio cecidisse.

Leosthenium, Bosphori Thracici sinus. Stephan. vulgò *Sthenium*, vt Gillius tradit.

Leóstratus, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 86.

Lepadûsa, siue Iopadûsa, insula Siciliæ, à patellis ostreorum genere dicta, quasi Patellaria.

Lepánthum. Vide NAVPACTVS.

Lepethymus, mons in Lesbo insula. Plin.

Lepidotum, Ægypti vrbs. Ptolem.

Lepinus, mons Italiæ. Columel.

Lepontij, populi sunt Alpini, Salassis finitimi, ex comitatu Herculis ibi relicti, quòd membra haberent niue præusta. Plin. lib. 3. cap. 20. Apud eos oritur Rhenus fluuius, vt testatur Cæsar bel. Gall. lib. 4. Rhetos habent ab Ortu, Insubres ad Meridiem, Salassios Sedunósq; ad Occasum, Heluetios ad Septentrionem. De his Glareanus in Cæsarem. *Rhinwalder*, Schudo.

Léprium, Plin. oppidum in Achaia prope Alpheũ amnem: dictum à lepra, qua curabantur ibi quondam de flumine mergentes: vel à Leprio heroë, quem occidit Hercules. Hinc lepriatæ populi. Est & aliud leprium (aliàs leptum) in Arcadia, ait Cicer. lib. 6. ad Atticum, Steph. in Macisto. Phryxam vrbem in lato monte sitã esse scribit versus Orientem.

Lepsemandus, oppidum Cariæ. Steph.

Lepreacra, promontorium Indiæ, quod alij Drepanum vocitauerunt. Solinus. Ægypti item promontorium ad sinum Arabicum. Ptolem.

Leptines, Athenienſis orator fuit nobilis: qui quum liturgiarum onus ad paucos, eósque tenuioris fortunæ rediisse videret, potentioribus ferè omnibus immunitate donatis, tulit legem, vt sublato iure immunitatis, liturgiarum sumptus ex æquo à ditioribus suppeditarentur. Quam legem oppugnat Demosthenes ea oratione quam aduersus Leptinem inscripsit.

Leptis, Africæ minoris, quæ Zeugitana prouincia dicitur, duarum vrbium nomen est. Est enim Leptis minor, quæ Sarrana cognominatur à Sarranis Phœniciæ. Altera trans Syrtim minorem sita, iuxta Ocam oppidum, Magnę cognomen habet: illam Neapolim dici existimant. Hæc Vadianus, Melæ enarrator. Strab. lib. 17.

Lepydni vxor fuit Methymna, Macaris filia. Steph.

Leria, vna ex Sporadibus insulis apud Strab. *Zero* hodie, Sophiano.

Leria, Hedetanorum vrbs in Hispania Tarraconensi. *Liria* vulgò, vt ex Clusio & Morali refert Ortelius.

Lerina est insula prouincię Narbonensis adiacẽs, è regione Antipolis. Plin. lib. 3. cap. 5.

Lerina, Stœchadum insularum vna quæ postea Litinum, & in ea Lirinense monasterium. Hodie *S. Honorati* nomen habere, scribit P. Massonius.

Lerna, Laconicæ vrbs, in Peloponneso. Ptol.

Lerne, siue Lerna, lacus in agro Argiuo, Herculis labore notissimus: qui in eo Hydram Lerneam fertur interemisse, vicinæ omni regioni adeò infestam, vt locum fecerit prouerbio λίμνη κακῶν, hoc est lerna malorũ. Est & fluuius eiusdẽ nominis per Prasias in sinum Argoli cum illabens. Strab. lib. 8. Hinc lernæus, a, um.

Lerne, oppidum in sinu Argolico. Pompo. libr. 1.

Leros, quæ & leria, insula in Icario mari. Strabo. li. 24. Insulani Lerij dicuntur, qui olim corruptissimis moribus fuisse perhibentur. Hinc illud Phocylidis: λέριοι κακοὶ ἐχ ὁμῶ, ὁ δ' ἐσαπάντες πλὴν πατροκλέης λέριος, hoc est, Lerij mali, non vnus quidem, alter verò minimè, sed vniuersi excepto Patrocle: etiam Patrocles lerius, &c. Leros, maris Ænei insula, in ora Cariæ. Plin.

Lertosa, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs: Straboni, Dortosa: hodie Tortosa dicitur.

Lesa, Sardiniæ vrbs. Ptolem.

Lesbos, modò *Metelin*, insula in mari Ægeo, Æolicarum vrbium metropolis, quæ olim vniuersæ Troadis imperium obtinuit. Ambitus eius stadiorum centum supra mille, à Borea in Austrum protensa, quingenta & sexaginta stadia longitudinis habens, feraci agro, & multa materia ad classes conficiendas idonea. Vrbes in ea fuere memoratu dignæ Mitylene, à qua nunc tota insula Mitylene vocatur: & Pyrrha in occidentali littore sita. Fuit & Eressos, & Antissa cum portu, & Methymna. Dicta Lesbos ab vrbis nomine, quæ in ea potentissima fuit: siue à Lesba, Iapeti filio, qui in eam insulã nauigauit. Hinc lesbius, a, um: vt lesbium vinum, & lesbous. Horat. 1. Carm. Item lesbis, dis, hoc est, mulier ex lesbo. Sappho apud Ouidium in Epist.

Lesem, i. Nomen, vel ponens, aut ipsi nominato vel posito, aut lygurius lapis pretiosus. nomen vrbis in tribu Aser, in possessione verò Dan, Ios. 19. quæ & Lais dicitur, & Dan. Hæc ea putatur à plerisque, quæ tandem à Philippo Tetracha, senioris Herodis filio, in honorem Tiberij Cæsarea Philippi appellata, vulgò à Barbaris nunc *Bellina* vocitatur.

Lesem-dan, vrbs quæ Dan, & Lesem, & Lais dicitur, Ios. 9.

Lessa, vicus Argiæ, Pausan.

Léstorum, regio Indiæ extra Gangem, cuius incolæ syluestres esse dicuntur, & in specubus habitare. Ferũt in eo esse coruos albos & pi-

tachos. Ptol. lib. 7. Hodie regnum, *Pegu*, dicitur.

Lestrigones. Vide LAESTRIGONES.

Lésyrus, fluuius Cherſonneſi. Stephan.

Letæus Nicarchus, vir clariſſimus, ex illis qui cum Alexandro Magno militarunt. Stephan.

Letandros, Ægei maris inſula. Plin.

Letanum, vrbs in Propontide, ab Athenienſibus condita. Diodor.

Lete, vrbs Macedoniæ, à latronæ templo in vicinia.

Lethæus, fluuius Aſiæ, ortum habens à Pactio Epheſiorum monte, circa Magneſiam vrbem in Mæandrum influens. Strabo libro 14. Eſt & lethæus alius in Creta inſula non procul à Gortyne. Strabo lib. 10. Sunt & alij eiuſdem nominis fluuij, qui recenſentur ab eodem Strabone.

Lethe, es, fluuius inferorum apud poëtas, cuius aquam ſi quis guſtaſſet, omnium ſtatim præteritorum obliuiſci eum voluerunt. Idcircò, ἀπὸ τῆς λήθης, hoc eſt, ab obliuione, nomen creditur accepiſſe, quoniam morientes præterita omnia tum dicta tum facta obliuioni tradunt. Conſtat autem reuera Lethem, amnem in Aphrica eſſe, circa extremum Syrtium cornu, Berenicen vrbem alluentem. Verùm quoniam terræ hiatu abſorptus, & occulto meatu per aliquot lapſus millia, circa Berenicem magna aquarum copia erumpit, perſuaſum fuit accolis, ab inferis eum emergere. Inde Lethæus, Lethæa, Lethæum.

Lethon, Africæ fluuius in Cyrenaica regione. Plinius.

Leti, Gallica natio, apud quam Magnentium imperatorem vixiſſe ſcribit Zoſimus.

Letini, Siciliæ populi. Cicero, in Verrem.

Letoa, Libyci maris inſula, prope Cretam. Ptol.

Letœus, Alexandriæ vicus. Stephan.

Letreni, Elidis oppidum. Pauſan.

Letus, Liguriæ mons, Liu. & Val. Max. quem Leander, *L'Alpi del Pelegrino*, appellat.

Letuſpolis, Ægypti vrbs & Nomus. Ptolem. Stephan.

Leuaci ſunt populi inter Belgas, ſub imperio Neruiorum proximi Grudiis, Pleumoſiis, Cordumis, & Centronibus, hodie Louanium Becano, ſunt qui Sluſam, Ardemburgum, Axellam & Ooſtburgum, Flandriæ oppida habitant.

Léuana, dea quæ pueris præerat de terra leuandis. Auguſt.

Leuca, Salentinorum vrbs. Strabo. Ioniæ etiam oppidum, circa Thermodontem. Pompon. Inſula item Cretica contra Cydoniam, Plin. Inſula Indiæ intra Gangem, Ptolem. Argiuorum oppidum, Polyb.

Leuca ore, Ptolem. id eſt: Albi montes, Plinio, in Creta inſula ſunt. *Madara* & *Spachia*, hodie vocari ſcribit Bellonius.

Leucadia, peninſula contra ſinum Ambracium. opera accolarum à continente abſciſſa arenęque accumulatione rurſus continenti reddita. Pomponius lib. 2. Hæc etiã Neritis appellata fuit. Plin. lib. 4 ca. 1. Hinc Leucadius, dia, dium.

Leucæ, inſulæ quinque appoſitæ Leſbo. Plin.

Leucęthiopes, Plin. lib. 5. cap. 7. populi, qui primi omnium cum Libyægyptiis in interiori ambitu Africæ ad Meridiem verſus, ſupérque Getulos, interuenientibus deſertis, habitant. A quibuſdam Leucoęthiopes, & Libyę Ægyptij ſcribitur: quod Hermolao non placet.

Leucæ Napæ, Marmaricæ vicus. Ptolem.

Leucæ Stylæ, i. albæ columnæ, locus circa Cariam. Herodot.

Leucagus, vir interfectus, excuſſus curru, apud Virgil. lib. 10. Æneid.

Excuſſus curru, moribundus voluitur armis.

Alij ſcribunt Lucagus.

Leucariſtus, Germaniæ vrbs. Ptolem.

Leucarum, Angliæ vrbs. Anton. *Lochar*, Camdeno.

Leucas, adis, oppidum in Leucadia peninſula, olim Neritum appellatum. Plin. libro 4. cap. 1. Quinetiam Strabo totam peninſulam, ſiue (vt ipſe appellat) inſulam (aliquando enim humano opere à continenti fuit abſciſſa, & rurſus arenæ alluuione eidem annexa) Leucadem appellat, eodem, quo oppidum, nomine. Leucadem (inquit libro 10.) in inſulę formam redegerunt, & in eum locum tranſportato Nerito, qui quondam fuerat Iſthmus, nunc verò fretum, & Euripus eſt, ponte iugabilis, mutato nomine dixerunt Leucadem, ſumpto, vt reor, à Leucate vocabulo. Ouidius Metamorph. lib. 15. *Leucadæ continuam veteres habuere coloni: Nunc freta circumeunt.* Eſt item Leucas Epiri promontorium, & inſula Ptolem. Strab. Melæ. Hodie, *S Maura*.

Leucas, ciuitas Phœniciæ, Balaneæ priùs dicta, Stephan.

Leucaſia, inſula Tyrrheni maris, contra Pæſtanum ſinum, ſic dicta à Syrene ibi ſepulta. Plin.

Leucaſius vicus, in Arcadia eſt. Pauſan.

Leucaſpis, vnus ex comitibus Æneæ, natione Lucius, vnà cum Oronte in Tyrrheno mari tempeſtate ſubmerſus. Virgilius 6. Aeneid.

Leucaſpis, Libyæ Nomi portus. Ptolem.

Leucates, tæ, promontorium eſt Acarnaniæ, ad ſinum Ambracium, Apollinis templo nobile, à petræ candore nomen habens. Virgilius tertio Æneid.

Leuce, oppidulum in finibus Ioniæ & Aeolidis, non longè à Smyrna, olim inſula. Plin. libro 5. cap. 29.

Leuce, inſula Ponti exigua, Boryſthenis amnis oſtio obiecta, quæ, quòd Achilles in ea ſepultus fuerit, alio nomine vocatur Achillea. Plin. libr. 4. cap. 13. Aliud item huius nominis oppidum in Italia, ſtadiis quingentis à Tarento diſtans. Lucanus lib. 5.

-Secretáque littora Leuce.

Leuceacte, id est, Album littus, priùs vocabatur quæ pòst Laodicea, Syriæ vrbs. Stephan.

Leuci, Galliæ Belgicæ populi, Treuiris & Mediomatricibus finitimi, iaculandi peritissimi. Lucanus libro 1.

Optimus excussò Leucus, Rhemúsque lacerto.

hodie Tullenses dicuntur. Ciuitas est episcopalis in Lotharingia regione. *Toul* hodie. Leuci etiam, Peloponnesi in Laconica sunt apud Liuium.

Leuciana, Hispaniæ vrbs, inter Emeritam & Toletum. Antonin.

Leuci caminí in Marmarica vicus. Ptolem.

Leucimna, Corcyræ insulæ promontorium. Thucyd. *Cabo blanco*, hodie Sophiano.

Leucíppides, id est, filiæ Leucippi, à Castore & Pollucc raptæ, Phœbe & Elaira, ex Aphydnis ciuitate Laconica.

Leucíppus, philosophus, qui omnia pleno & inani constare dixit. Cic. Tuscul. quæst. libro quarto.

Leucíppus VIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis 55.

Leuco, Bosphori rex, anno ab vrbe 360.

Leucoæthiopes. Vide LEVCAETHIOPES.

Leucobagi, siue Leucogæi. Plin. libro 35. capit. 15. colles in Italia, in Neapolitano Campanóque agro, inter Puteolos & Neapolim, in quibus inuenitur alica simul & sulphur. Sunt etiam Leucogæi eidem Plinio libro 31. cap. 2. fontes inter Puteolos & Neapolim, qui oculorum claritati & vulneribus medentur, dentibúsque firmitatem afferunt. Leandro, Lunera.

Leucola, portus Cypri insulæ, apud Strabonem. Leucolæ quoque meminit Plin. vbi gagatem lapidem reperiri tradit.

Leucolithi populi Lycaoniæ. Plin.

Leucon, Africæ vrbs circa Cyrenen. Herodot.

Leucopolis, oppidum Asiæ in sinu Doridis. Plin. lib. 5. cap. 29.

Leucolla, Plin. promontorium Pamphyliæ, Lyciæ conterminum. Est & insula prope Cyprum: & quidem in mari Lycio.

Leucon, dux Ponti, à fratre Oxylocho necatus: quòd cum eius vxore adulterij & incestus consuetudinem haberet. Ouid. in Ibin,

Aut pia, te cæso, dicatur adultera: sicut,
Qua cecidit Leucon vindice, dicta pia est.

Leucônis, lacus Bœotiæ, qui aliàs Couias, vel Copæa. Vide COPAE.

Leuconius, fons in Arcadia. Pausan.

Leuconum, Pannoniæ vrbs. Anton.

Leucópetra, Cicer. Philip. 1. promontorium agri Rhegini: à candore nomen habens.

Leucopetra, montium pars, quæ Parthiam ab Hyrcania distinguit. Polyb. locus item circa Arabiam. Plin.

Leucopolichna, Laonico, Sarmatiæ Nigræ vrbs. hodie Leopolis, & vulgò, *Lempurch*.

Leucopolis, vrbs in Doridis sinu. Plin.

Leucopyra, Antiochidis tribus gens. Hesych.

Leucósia, insula contra Pæstanum sinum, in mari Tyrrheno, Lucaniæ adiacens (Strabo libr. 6.) paruum ad continentem habens cursum. Dicta Leucosia, ab vna Syrenum eiusdem nominis, quæ hoc in loco periit, quum spreta ab Vlysse, in profundum sese abiecisset. Festus ab Æneæ consobrino, loco datum nomen existimat. Quin & Samothracia, Leucosia prius est appellata, vt inquit Aristoteles de Rep. Samothraciæ, Ptolem. lib. 5. cap. 6. Cappadociæ locus.

Leucosyria priùs, nunc Cappadocia dicitur. Strabo lib. 12.

Leucosyrorum cubitus, Ptolemæo libr. 5. capit. 6. Cappadociæ locus, hodie Lirus.

Leucósyrus, fluuius Ciciliæ, Pyramus postea dictus. Stephan.

Leucothea, Tyrrheni maris insula, Plin. fons Sami insulæ. Eidem. Arabiæ & Ægypti vrbs Antigon. & Plin.

Leucóthea, vxor Athamanthis, nomine Ino, quæ cùm virum tanto furore correptum videret, vt communem filium Learchum nomine, saxo illideret, idémque exemplum in sese, & alterum filium edere pararet, assumpto in vlnas Melicerta (id filio alteri nomen erat) excelsissima rupe in mare sese præcipitauit: vbi vterque deorum miseratione in marina numina sunt mutati atque Ino quidem Leucothea à Græcis dicta est, à Latinis autem mater Matuta: Melicertes autem à Græcis Palæmon, à nostris Portunus est appellatus. Ouid. 4. Metamorph. Vide N. Comitem, Mythologiæ lib. 8. cap. 4.

Leucóthoë, Orchami Babyloniorum regis filia, cuius amore captus Apollo, in Eurymones (ea Leucothoes mater erat) figuram sese transmutauit, & tanquam secretò aliquid cum filia colloqui vellet, famulas, quibus comitata erat, secedere iussit. Deinde pristinæ restitutus formæ, professus quis esset post multas blanditias, non admodum inuitæ vim intulit. Quod cùm resciuisset Clytie, quæ mutuo Apollinis amore tenebatur, zelotypiæ stimulis exagitata, Orchamo regi filiæ amores enuntiauit: qui vt natura crudelis erat, filiâ viuam defodit. Cuius mortem ægerrimè ferés Apollo, cùm vitæ eam restituere non posset, in virgam thuream eam transformauit. Ouid. 4. Metam. Arbor thurifera eadem ratione fingitur amata ab Apolline seu Sole, qua Daphne, seu laurus: videlicet quod gaudeat locis maximè apricis, & ferat fructus ad salutaria remedia vtiles. Babylonis item & Assyriæ regio vt & Arabiæ fœlicis, est thurifera.

Leuctra, ctrorum, vicus Bœotiæ iuxta Thespias, circá quem Epaminõdas Thebanus Lacedæmonios

monios vicit,adeóque attriuit,vt postea imperium nequiuerint reparare.Hinc deducitur adiectiuum Leuctricus,ca, cum : vt Leuctrica pugna:Leuctrica monumenta. Itē Leuctricæ puellæ, id est, Hippo & Miletia, siue, vt aliis placet,Theano & Euexippe,Scedasi filię,quæ à Lacedæmoniis quibusdam hospitibus vim passæ, doloris impatientia sibi necem intulerunt, eóq; in campo sepultæ sunt, in quo postea commissa est ea pugna, qua Lacedæmoniorum vires conciderunt.

Leuctrum,Laconicæ vrbs, in Peloponeso ad Sinum Messeniacum. Ptolem. *Maina*, Nigro. Item Arcadiæ vrbs apud Pausan. Et Achaiæ pagus.Strabo.

Leucyanias,Peloponnesi fluuius in Alpheum erumpens.Pausan.

Leugæsa,Armeniæ minoris vrbs,Ptolem.

Leugi,Africæ prouincia.Æthicus.

Leui,Italiæ Transpadanæ populi.Plin.

Leui, tertius filius Iacob ex Lia. Gen.20.Sic vocabatur & Matthæus Apostolus, Matt.2.Luc. 5.Pater Matthat.Luc.3.lat.copulatus.

Leuiathan,magnus piscis marinus.Iob.quadragesimo.lat.copulatio,vel societas sua: aut sibimet traditus.

Leuni,Vindeliciæ populi,Ptole. Et Plinio, Hispaniæ Tarraconensis populi.

Leuomne, mons circa Pallenem, Macedoniæ peninsulam.Plin.

Leuonæ,populi qui media Scandiæ tenent.Pto. hodie,Bothma.

Leupas,portus Arabiæ felicis.Plin.

Leuphana,Saxoniæ vrbs apud Ptol.

Leuphithorga,Æthiopiæ sub Ægypto vrbs.Pli.

Leusana,Pannoniæ vrbs.Anton.

Leutichides, vir Lacedæmonius, inimicus Demarati, post cuius fugam constitutus fuit Spartanorum rex.Herod.lib.6.

Leusinium,Dalmatiæ vrbs.Anton.

Leutarnia, Iapygiæ vrbs, Straboni, qui etiam Leuternios gigantes habet.lib.6.

Lexianæ Arabiæ felicis populi.Plin.

Lexúbij, Ptole.lib.2.cap.8. Lexouij aliis, Galliæ vrbs.Vulgò *Lisieux*, populi in prouincia Rotomagensi,Ducatu Normandiæ.

L I

Lia,hebr.Lea,maior filia Laban. Genes.29.& vxor Iacob patriarchæ, in Ebon cum viro sepulta,lat.laborioſa,aut fatigata.

Lianum,Sarmatiæ Europeæ vrbs.Ptolem.

Liba, Carmaniæ insula. Ptolem. Mesopotamiæ item oppidum,Polyb.

Liba,libæ,insula in mari Indico.Ptolem.

Libana,Celtiberorum in Hispania oppidū.Ptol.

Libanæ,vrbs Syriæ,Steph.

Libánius, sophista Antiochenus, floruit Iuliani apostatæ temporibus, vsque ad Theodosium seniorem. Hic,Athenis audiuit Diophantum philosophum:exercuit se in declamationibus Constantinopolim profectus ibidem ludum aperuit, vnde propter lasciuum in pueros amorem pulsus, Nicomediam venit, indéque eandem ob causam, reiectus, in patriā reuersus est, scripsit Declamationes, progymnasmata,orationes & Epistolas. Hic multa scripsit,inter quæ est opus, De modo dictandi epistolas.Hic etiam argumenta in omnes orationes Demosthenis edidit.

Libanotus,ventus flans inter Liba, hoc est Africum & Notum.Plin.lib.2.c.47.

Libanus, hebr. Lebanon. i. albus, vel candidus, aut thus,vel cordis filiatio.Syriæ mons, à Sydone Phœnices oppido, vsque ad Symiram vrbem Syriæ Cœles extensus, centum quinquaginta stadiorum lōgitudine.Huic ex aduerso obtenditur Antilibanus, valle tantùm interiecta, olim muro illi coniunctus. Inter duos hosce montes Orontes fluuius oritur. Plin.lib.5.c.19.20.& 22.

Libanum, Ptolem. lib.3.cap.1. Libarna Plinio, vrbs Liguriæ:hodie Lauanium,Lauaniæ Comitatus.

Libarna,Lombardiæ oppidum,in Apennino situm. *Bobio* vocatur à D Nigro.

Libentina dea Venus,seu Proserpina.Aug.lib 4. de Ciuit.Dei.Vide LIBITINA.

Liber,deus vini,qui & Bacchus & Dionysius dicitur. Multos autem fuisse liberos ostendit Diodorus : quorum longè celeberrimus est, qui ex Semele & Ioue genitus fertur, quē tertium fuisse autumant, & Thebis Bœotiis natum,qui Liber appellatus est,à liberando:nam libertatis Deus est : siue quòd Bœotiæ vrbes liberas fecerit: (ipse enim,vt inquit Plutarch. pro Bœotiæ libertate pugnauit) vel quia vinum curas soluat, & mentem ab illis liberet, seu quòd vino vsi liberè loquantur. Solem quoque poetæ Liberum appellant, eò quòd liberè per aerem vagetur.

Liber pater,emere & vendere instituit : ac diadema regum insigne, ac triumphum inuenit. Plin.lib.7.c.56.

Libera, ræ, Iouis & Cereris filia,quæ & Proserpina dicitur.Cic.1.de natura deorum.

Liberalia,liorum.Liberi festa,quæ apud Græcos dicuntur Διονύσια Næuius.

Liberius, XXXIIII.Romanorum episcopus anno salutis 351.

Liberius Maximus, Iudææ procurator anno salutis 75.

Libertas, dea, cuius templum in Auentino constitutum fuisse narrant historiæ.

Libethra,Magnesiæ fons Musis Sacer. Pli.li.4.c. 9.Pomp.Mela.li.2.Placet quibusdam fuisse vrbem in Olympo monte Asiæ,torrente funditùs euersam, quum iam olim oraculo prædictum esset, fore vt Libethrij ὑπὸ συὸς omnes interirent, quum Orphei ossa sol inspexisset. Erant autē Orphei reliquiæ in columna qua-

dam condit æ, quæ viæ imminebat à Dio in Olympum ducenti. Quę in locum quum ingens hominum vis conueniſſet, vt paſtorem ſuauiter cantantem audirẽt: euenit, vt columna euerſa, Orphei oſſa nudarentur: eodémque die torrẽs omine Sys ſupra modum auctus, Libethrios cũ vrbe ſubmerſit. Gel. li. 18. ca. 22.

Libethrides, dictę ſũt Muſæ à Libethra Magneſiæ fonte, Muſis ſacro, & poetarum carminibus celebrato. Mela lib. 2. in deſcriptione Macedoniæ. Strabo tamẽ lib. 19. Author eſt Muſas appellatas eſſe Libethridas, à Libethro Thraciæ monte, quem poſtea Macedones tenuerunt, ſub quo & antrum fuiſſe ait Muſis Libethridibus à Thracibus conſecratum.

Libethrus, apud Lycophronem poetam, videtur eſſe mõs Macedoniæ, habens ad radicẽ Pimpleã fontẽ. Vnde Muſæ dicuntur Libethrides.

Libias, Iudęæ vrbs, Pto. Ioſeph. antiq. 14. Palæſtinæ item vrbs ab Herode conſtructa. Euſeb. in Chronicis. Aliis Iulia appellatur, & Liuia.

Libiſoſa, Libiſoſona, Libora & Libũca, ciuitates in honorem Herculis à Celtiberis ædificatæ. hodie *Lezuza*, circa vrbem Alcarez.

Libiſt⁹, Thracię vrbs, circa Mœſiã inferiorẽ. Pli.

Libitina, dea apud Romanos, in cuius templo vendebantur & locabãtur ea, quæ ad ſepulturam pertinebant: ita dicta à libitu, vel à libidine. Plut. Venerem fuiſſe putat, reddítque rationem in Problematibus, quare Romani ea quæ ad pompam funebrem ſpectarẽt, in Veneris tẽplo voluerint aſſeruari, vt ſcilicet eo ipſo humanę fragilitatis admoneremur, certò ſcientes exitum ab ortu non procul abeſſe, cùm eadem dea & morientibus præſit, & vitam ingredientibus. Alij malunt Proſerpinam eſſe Plutonis vxorem: quam, quòd inferorum crederetur regina, mortuis præeſſe putabant: ideóque etiã ea, quibus mortui exornati veluti ad inferos deducũtur, in eius templo voluerunt aſſeruari. Hinc factum eſt, vt Libitina poetis pro morte ipſa, ſeu pro feretro, quo mortui efferuntur, non rarò accipiatur. Hora. 3. Carm. *Multáque pars mei vitabit Libitinam.* Libitina quandoque pro funebri apparatu legitur, quem Libitinarij in vſum exequiarum locabant. Liu. lib. 40. In vrbe tanta fuit peſtilentia, vt vix tũc Libitina ſufficeret ad ſuppeditanda, ſcilicet funeribus neceſſaria: vnde Exercere libitinam illi dicebantur, qui in æde Libitinæ præerant locãdis, vendẽdiſq; iis, quæ neceſſaria erant funebrẽ pompã inſtructuris.

Libo, ciuis fuit Rom. qui Romæ in comitio puteal primus extruxit: quod ideò Libonis puteal dicitur ab Horat. lib. 1. epiſt. 20.

— forum puteálque Libonis
Mandabo ſiccis, adimam cantare ſeueris.

Libo, conſul cũ Fabio Chilone, ann. ab vrbe 956.

Liboeus, Hiberniæ fluuius, apud Ptolemæum.

Libona, Arabiæ vrbs. lib. Notit.

Libora, olim Elbora. Ptol. lib. 2. cap. 9. Hiſpaniæ vrbs in Carpitanis. Vulgò *Talauera.*

Libra, ſignũ Zodiaci, quod Cæſaris ætate, octauo, hodie decimooctauo Cal. Octo. Sole hoc ſignum ſubeunte, æquinoctium facit autumnale. Virg. 1. Georg.

Libs, libis, ventus ab Occaſu brumali flans aduerſus Vulturnum: ita dictus, quòd à Libya ſpiret, qua ratione & Africus à noſtris appellatur. Gel. lib. 2. c. 22. Plin. libr. 2. cap. 47. Vulgò nunc vocatur *le Reix.*

Libunca, Hiſpaniæ vrbs ad Nariũ fluuiũ. Pomp.

Liburna, vrbs circa Dalmatiam. Strabo.

Liburnia, regio ſupra intimum Adriatici ſinus receſſum ſita, inter Iſtriam & Dalmatiam, Cuſpam & Sauum flumina, & Mœſiam ſuperiorem. Sic dicta à Liburno quodam Attico, ſi Stephano credimus. hodie Croatiam vocant, in ditione Ducum Auſtriæ: Incolæ, Liburni. Item Liburni viatores, dicti ſunt, qui ex agris iuſſu magiſtratuum ſæpè vocabant ciues, frequensque eorũ via erat ab agris in vrbem. Liburni inde dicti, quòd ferè ex Liburnia orti eſſent, qui hoc viliſſimum officij genus adminiſtrabant. Iuuen. Satyr. 4.

— primus clamante Liburno.

Liburna, ſiue Liburnica, genus nauigij leuiſſimi velociſſimíque: inde dictum à populis Liburnis in Illyrico, qui olim nauibus velocibus vſi, Ionium mare inſuláſque prædabantur: vnde Romani, naues leuitate celeritatéque præſtantes, Liburnas appellarunt, aut Liburnicas, vt refert Appianus. Horatius,

Ibis Liburnis inter alta nauium
Amice propugnacula.

Liburnides, XL. inſulæ maris Hadriatici, iuxta Liburniam. Strabo.

Liburnum mare, vide Tyrrhenum.

Liburnum, vehiculi ſiue lectícæ genus fuit, ad Liburnicæ nauis ſimilitudinem factum, quo principes Romani vehi ſolebant adeò molliter, vt interim vel dormire intus poſſent, vel legere, vel ſcribere, aut aliud quiduis commodè agere. Iuuen. Satyr. 3.

Liburnus, Campaniæ mons. Polyb.

Liburnus, portus Tuſcorum. Ptol. li. 3. ca. 1.

Libya, filia Epaphi ex Caſſiopea, à qua tertia orbis terrarum pars nomen accepit (quam nos Africam dicimus) ab Aſia Nilo fluuio, ab Europa mari Mediterraneo dirempta. varia cognomina apud veteres & recentiores Geographos obtinet.

Libia, Anton. Hiſpaniæ vrbs, circa Calagurim.

Libya, byæ, libie, byes, Africa, quòd inde Libs ventus flare ſoleat, ſeu quod pluuia indigeat propter nimiã ſiccitatem, διὰ τὸ λείπειν ὑετόν. Eſt etiam hoc nomine fluuius in Mauritania.

Libyæ deſerta, Ptolemæo in Africa ſunt. Ab incolis *Zarra.* i. deſertum appellantur.

Libyægyptij, Africæ Gens. Plin.

Libyarchæ, Marmaricæ Nomi gens. Ptolem.

Libyci, Italiæ Transpadanæ populi. Plin. Vide Lebui.

Libyci, montis Ægypti, ab exortiua parte Nili. Ptolem.

Libycis, vrbs Iudææ ab Orientali parte Iordanis: quam Herodes extruxit.

Libis, homo, & libyssa, mulier, ex libya orti, & λίβυ, neutrum. Vnde libystinus, & libystis, stidis. Libyx autem libycis facit: à quo genitiuo fit libycus, ca, cum. Vnde libycum mare, libycus campus dictus, quòd in eo primùm fruges ex Libya allatæ sint. Vnde & Ceres ab Argis libyssa vocata est, vt inquit Festus. Apud Stephanum leguntur etiam hæc deriuata, libysticus, labystis, libystias, libyssæa.

Libyssa, Bithyniæ fluuius. Appian.

Libyssa, Bithyniæ vrbs, Ptol. lib. 5. cap. 1. Vulgò, *Polmen*. Nota Annibalis interitu. Stephano castellum est Bithyniæ maritimũ. *Gebise* hodie.

Libystinus, dictus est Apollo ab his qui Pachynum Siciliæ promontorium incolebant, eò immissa libycis, hoc est hostibus Carthaginensibus peste, penè cuncti subita morte interemptis.

Libystini, populi Colchis vicini. Stephan.

Lica, vir qui Herculem secutus est. Festus. Vide Lichas.

Licambes. Vide LYCAMBES.

Licatij, Vindeliciæ populi apud Ptolemæum & Strabonem. Plinio, Licates. *Lechrainer*, hodie, Schudo & Auentino.

Lycha, ciuitas videtur circa Lyciam. Thucyd.

Lychæ aræ, & columnæ, sunt in Æthiopia sub Ægypto. Strabo.

Lichas, puer Herculis, per quem Deianira viro suo in Oeta monte sacrificaturo, vestem misit Nessi Centauri sanguine infectam: quam cùm ille induisset, serpente iam per corpus veneno, doloris magnitudine in furorem versus, Lichan pernicioſi muneris latorem, capillis arripuit, & in subiectum mare præcipitauit, quem poëtæ fabulantur in saxum sui nominis fuisse mutatũ, quod à nautis in mari Euboico ostenditur. Ouid. lib. 9. Metamorph.

Lichades, insulæ tres sunt in mari Euboico: à Licha Herculis puero ita dictæ, quem in hoc mare præcipitauit Herculis Nessi Centauri sanguine in furorem conuersus. Strabo libro nono. Lichei, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

Lichindus, vrbs Siciliæ. Gentile, Lichindinus. Stephan.

Lichos, Phœniciæ fluuius. Pompon.

Licianus, poëta Martiali æqualis, & vicinus.

Licinus, Orientis Imperator, Christianorum hostis, à Constantino Cæsare tandem interfectus est, Histor. Eccles.

Licinius Menenius, Tribunus militum, anno ab vrbe 307.

Licinius Mutianus, Syriæ Prætor, anno salutis 66.

Licinius Sura 11. cos. cum Sossio Senecione, anno ab vrb. 854.

Licinius, Stolo Cum L. Sextio. Tribunus plebis à plebe factus, postquam solitudo magistratuum tenuit ciuitatem quinquennio, Legem tulit, ne quis plus quingenta agri iugera possideret, qua lege ipse damnatus est, Liuius.

Licinius Valerianus & Gallienus, imperatores, anno ab vrbe millesimo sexto. Ambo ob dissidium obortum inter Gallienum, & Aureolũ, apud Mediolanũ interfecti sunt. Eutrop. Oros. lib. 7. cap. 22.

Licueni, Corsicæ insulæ populi. Ptolem.

Lide, Cariæ mons. Herodot.

Liebris, vrbs Phœnicum. Gentile, Liebrites. Stephanus.

Liga, Britannici maris insula. Anton. *Ligan*, Camdeno.

Liganira, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Ligarius, nobilis Roma. quem defendit Cic. oratione ea quæ pro Ligario inscribitur.

Ligauni, Galliæ Narbonensis populi. Plin.

Ligea, Nympha, Nerei & Doridis filia, à cantus suauitate ita dicta, Virg. 4. Georg.

Liger, eris, siue Ligeris. Ptolem. Celtarum fluuius qui in Aruernorum finibus oriens, Heduósque à Biturigibus diuidens, non procul à Pictonibus in Oceanum Britãnicũ influit. Vulgò, *Loire*. Huius fluuij meminit Tibul. eleg. 7.

Liger. Rutuli cuiusdam nomen, fratris Leucagi, quem Æneas Turni auspicia sequentem interfecit. Virg. 10. Æneid.

Ligij populi in Hungaria proximi Hermundaris & Cattis. Tacit. Silesia hodie, quibusdam.

Ligur, Phaethontis filius. Berosi.

Ligures, cognomine Corneliani Apuliæ populi. Plin.

Liguria, Italiæ regio, maiori sui parte montana, Macra fluuio ab Hetruria, Varo, Gallia Narbonensi direpta, ab altero latere Padum, ab altera habens Apenninum. Huius incolæ Ligures dicuntur, & mare vicinum Ligusticum, à Ligysto videlicet Phaethontis filio, hodie, *Riuiera de Genoa*. Apud Ligures fons quidam visitur, qui ex se bibentes, ebrios statim reddit. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 69.

Ligyes, populi Asiæ, qui cum Xerxe, Herodoto libro Historiarũ 4. contra Græcos militarunt.

Ligyágum, Arcadię mons. Polyb.

Ligystides, insulæ eædem, quæ Stœchades.

Ligystma, vrbs Ligurum prope occidentalem Iberiam & Tharsum: Incolæ, Ligyes. Stephanus.

Ligystus, Fabio pictori, Phaethontis filius, à quo Liguria cognominata est.

Lilæa, vrbs Phocidis. Steph.

Lilybæum, promontoriũ Siciliæ, cum vrbe eiusdem nominis, Libyã spectans. Tria enim traduntur esse eius insulæ præcipua promonto-

ria:

ria : ex quibus quod Græciam respicit, Pachynum : quod Italiam, Pelorum, Scyllæ oppositum : quod autem in austrum, Libyam versus procurrit, Lilybæum appellatur. Pompon. lib. 2. Hinc Lilybæius, beia, bæium.

Limæa, Lusitaniæ fluuius apud Strabonem, quem Lethen quoque vocat.

Limenia, Cypri ciuitas. Strabo.

Limenia, Venus dicta est, cui apud Herminios virgines ante nuptias, & si qua vidua ad maritum rursus accederet, sacra faciebant.

Limenius, cos. cum Acone Catulino Philomano, anno ab vrbe 1102.

Limenôtis, Chersonesus Celtica. Stephan.

Limentinus, putabatur Deus, qui liminibus præesset.

Limere, vrbis nomen.

Limia, fluuius Hispaniæ, apud Melam. libr. 3. Limia hodie dicitur, teste Oliuario.

Limici, Hispaniæ Tarraconensis populi. Ptolem.

Liminium, oppidum inter Emeritam & Cæsar augustam. Anton.

Limiosaleum Ptolem. libr. 2. cap. 11. vrbs Germaniæ, vulgò, *Guesna*, vrbs Poloniæ.

Limnæ, Thraciæ Chersonesi vrbs. Strabo.

Limnæ, locus in arce Athenarum, templum habens Dionysio sacrum, à Thesco rege extructum : quo in loco vetustiora Bacchanalia peragebantur die duodecimo mensis Anthesterionis, qui nostro ferè Nouembri respondet. Aristophanes in Ranis, & Thucydides 2. Histor.

Limniades, Stagnorũ Nymphæ apud Ethnicos. λίμνη, enim stagnum significat. De Nymphis, vide N. Comitem, mythologiæ, lib. 5. cap 12.

Limnæa, vicus in Argo. Stephan. Thessaliæ vrbs. Liuius.

Limni, insula iuxta orientalem plagam Hyberniæ quæ deserta est. Ptolem. lib. 2. cap. 2. Silimnus dicta. Plinio.

Limnos, insula inter Albionem & Hiberniam. Ptolem. *Lymen*, Britannicè, & Anglicè, *Ramsey*, Camdeno.

Limnothalassa, insula Hispaniæ adiacens, inter Carthaginem nouam & Sucronem, non procul à Diano. Strabo lib. 3.

Limone, vrbs Perrhebica, à prato in ea sito dicta : aliàs, Elone. Stephan.

Limoniades, Nymphæ florum & pratorum, quas aliquando mori ac deficere dicit Aristot. sicut Panes, Fauníque faciunt.

Limonium, Pictonum oppidum in Gallia, Ptol. lib. 2. cap. 7. vulgò, *Limon*.

Limouici, Ptolemæo lib. 2. cap. 7. Galliæ populi : alio nomine Lemouices. Vulgò, *Limosin*. Vide Lemouices.

Limira, vrbs Lyciæ, à Limyro fluuio. Stephan.

Limusa, Pannoniæ inferioris vrbs. Antonino. *Munsburg*, Lazio.

Limyrica, regio Indiæ intra Gangem. Ptolem.

Lincasij, Galliæ Narbonensis gens circa Æduos, Strabo.

Lincolina. Vide LINDVN.

Lindecolinum. Vide LINDVM.

Lindauium, seu Lindoia, vulgò *Lindaw*, oppidũ imperiale situm in insula Acromi lacus, aquis vndique & fluctibus circundatum, nulla sui parte continentem tangit, nisi vbi lapideo põte, qui ducentos nonaginta passus in longitudine habet, terræ annectitur. Locus est admodum amœnus & salubris, ventis omnibus peruius, aquam fontanam & viuam agrum circumcirca fertilem, nec non omnia quæ ad victum pertinent facilè comparato habens, adhæc ædificiis satis splendidis ornatus nulli nõ negotiatorũ generi opportunus, &c. Munster.

Lindõnium. Vide LINDVS.

Lindum, Ptolemæo libro 2. cap. 3. vrbs Britanniæ insulæ, alio nomine Lincolina, & Lindecolinum. Vulgò, *Lincoln*. Stephan. Lindoniũ, Gẽtile, Liondonius. Vide LONDINVM.

Lindus, Rhodi insulæ oppidum. Ptol. *Lindo*, hodie, Sophiano.

Lingones, populi Galliæ Belgicæ, ad ortum Matronæ fluuij, Heduis, Sequanis. & Lucis vicini : qui etiã hodie, seruato nonnullo prisci nominis vestigio, *Langres* appellantur. Hinc fit adiectiuum Lingonicus, a, um : vt Bardocucullus Lingonicus, apud Persium, pro vestimenti vilissimi genere, quod Lingonibus præcipuè erat in vsu. Hinc Statiũ poetam, qui Thebaida & Achilleida heroico versu scripsit, ortum tradunt : quamuis Statij nomen seruum significet, vt scripsit Aull. Gell.

Lingus Castellum Cassandrorum. Inde Lingeus, Lingius sinus. Steph.

Linitima, Æthiopiæ sub Ægypto oppidũ. Plin.

Linon, parua regio Hellespontia, inter Parium & Priapũ. Incolæ, Linusij. Stephanus ex Strabonis lib. 13.

Linterna palus, Silio in Campania est. *Lago della patria*, Leandro.

Linternum, vicus Cãpaniæ non procul à fluuio qui Linternus dicitur, vbi inclitus ille Scipio Aphricanus inuidiæ cedens obiit, & sepultus est. Silius. *Torre della patria*, Leandro.

Linternus Bocatio. Campaniæ fluuius, haud lõgè à Vulturno fluuio & oppido.

Linum. Vide LINON.

Linus, fons in Arcadia, qui partum custodit, abortúmque fieri non patitur. Plin. li. 31. cap. 16.

Linus Primus episcopus, an. salutis 70. Euseb. li. 5. cap. hist. Eccles.

Linus, filius Apollinis ex Psammate Crotopi Argiuorum regis filia. Cùm enim Apollo, occiso Pythone serpente, ad Crotopum venisset, ab eo auspicio susceptus clam cum Psammate filia eius concubuit : quæ ex eo compressu grauida effecta, expletis legitimis mensibus puerum peperit, quem Linum appellauit. Hunc,

cùm

cùm patris indignationem metuēs, inter virgulta occultasset, canes inde extractum dilacerarunt.

Linus, Apollinis & Terpsichores filius, Musicæ peritissimus, Thamyræ, Herculis & Orphei præceptor. Hunc ab Hercule occisum ferunt, impacta in caput cithara, quòd ipsum rusticiùs canentem irrideret. Paus. lib. 9.

Linx, fluuius, & vrbs Mauritaniæ: aliqui Lixum, & ciues Lixos nominant. Stephanus. Vide LIXVS.

Lipara, insula vna ex Aeolis, ita dicta à Liparo rege, Ausonis filio, cui successit Æolus, cùm antea Meligunis vocaretur. Plin. lib. 3. cap. 9. vide Iuuenal. Satyra 13. & N. Comitem, mythologiæ lib. 2. cap. 6. vbi de Vulcano agit.

Liparis, Ciliciæ fluuius, ἀπὸ τῶν λιπαρῶν, quoniam scribit Vitruuius lib. 8. cap. 3. natantes in hoc flumine aut se leuātes, non aliter vngi ab ipsa aqua, quàm si oleo aut adipe lauarentur.

Lipaxus, vrbs Thraciæ, Steph.

Lipsia, literarum studiis & mercatura celebre Misniæ oppidum. Munster. in Cosmograph. Vulgo, *Leipzick*.

Liquentia, fluuius Galliæ Cisalpinę, seu Venetiæ. pòst Tauisinum agrum. Oritur in Opiterginis, & in mare Hadriaticum cadit.

Lirimiris, Ptolemæo lib. 2. c. 11. Germaniæ vrbs: aliàs Lirimetis, oppidum Saxonum, vulgò *Mulheim*.

Liris, fluuius Campaniæ, Minturnas præterfluēs, qui & Glanicus, Vulgò *Garilliano*.
De hoc Ptolemæus li. 3. cap. 1.

Lirope, Nympha marina, Oceani & Tethyos, filia, ex qua Cephisſus amnis Narcissum puerū formosissimum suscepit. Ouid. li. 3. Metamor.

Liris, fluuius Campaniæ, ortus in Apennino, & Minturnas præterlabens: Qui & Glanicus Vide LIRIS.

Limytia, vrbs Pamphyliæ. Steph.

Lisbona, florentissimum Portugallię emporium & regni caput. Vide Olisippo.

Lisboum, locus prope Mœnum. Plin.

Lisidas, Megalopolitanorū dux, an. ab vrbe 517.

Lissa est insula maris Adriatici contra Iader. Pli. lib. 5. cap. vlti.

Lissa, Iaccetanorum in Hispania vrbs. Ptol.

Lissia insula maris Britannici. Anto. *Gulfe*, Camdeno.

Lissas, circa Thraciam vrbs. Anton.

Lisson, Siciliæ fluuius, Leontiū præterfluēs Poly.

Lissus, siue Lasus, fluuius Thracię, inter Mesembriam Samothracum, & Strymā Thasiorum vrbem in mare illabens, quem Græci scriptores inter eos annumerant, quos à Xerxis exercitu exsiccatos tradunt. Herod. li. 6.

Lissus, oppidum in finibus Dalmatiæ, Macedoniæ cōtiguum, non procul à Nympheo promontorio. Plin. li. 3. ca. 22. & Ptol. lib. 3. cap. vlt.

Lixæ, Laconicæ vrbs. Steph.

Litana, sylua in Gallia togata prope Boios. Cui arboribus viæ finitimis cæsis, ac subito impulsu ruētibus, L. Posthumij cos. Rom. exercitus tam fœda strage est obrutus, vt ex viginti quinque millibus vix decē homines superfuerint. Liuius lib. 3. de bello Punico.

Lite, vrbs Macedoniæ, Suidas.

Litheſius, Apollo in Malea, quòd ibi in lapide collocatus sit, à lithos: sic, Maratheſius à Marathos. Steph.

Lithobolia, apud Trœzenos festa, à lapidum iactu sic vocata, quòd in seditione nonnulli duas Cretensium puellas, vnam nomine Lamiam, alteram Auxesiam, lapidibus nequiter obruerant, ac trucidauerant: vnde vt earum Manes pacarent, festum quotannis solennitet celebrandum statuerunt, quod Lithobolia, hoc est, lapidationes, vocitarunt. Plutarch.

Lithostrotos, nomen loci in quo sedit Pilatus, CHRISTVM. D. nostrum morti adiudicaturus, qui locus ita dictus, quòd stratus fuerit lapidibus: Ioh. 19.

Lithrus, Armeniæ minoris vrbs. Strabo.

Litoris, aruspicum responsis & dæmonum oraculis addictus, à Gothis victus & occisus est, anno ab vrbe 1192. Diaco. Cassiod.

Littamum Norici vrbs. Anton. *Lutach*, Lazio.

Litubium, Ligutiæ oppidum. Liu. hodie, *Rutubiū*.

Lityersa, nothus erat Midę regis. Hic cū ageret in Celænis, exceptos eos qui aduenissent, cōpellebat, vt secum meterent, deinde præfectis capitibus reliquum corpus manipulis inuoluebat. Idem instituit, vt in honorem Midæ thericos, id est, æstiuus aut messorius hymnus caneretur: vnde ductum prouerb. vt qui non ex animo canerent, aut qui coacti canerent, hi Lytiersam cantionem canere dicerentur. Vide Eras. in Chiliad.

Liuij, Galliæ Narbonensis populi. Plin.

Liuiopolis, Cappadociæ oppidum. Plin.

Liuius Fidenas, Tusciæ rex, regnauit annis XLVIII.

Liuius, historicus Patauinus, res Rom. miro artificio luculentóque sermone perscripsit. Hieronymus ad Paulinum: Ad Titum Liuium, lacteo eloquentiæ fonte manantem, ad vltimis Hispaniæ Galliarūmque finibus quosdam venisse nobiles legimus. Et quos ad cōtemplationem sui Roma non traxerat, vnius hominis fama perduxit. Hunc Caius princeps tanquam verbosum insectabatur. Pollio verò tāquam Patauinitatem redolentem: Quintiliano magnoperè laudabatur, cùmque Herodoto comparat, in concionibus præsertim, iuadétque pueris ediscendum, vt Ciceronis imitatorem. Cōditus est in vrbe Patauina, cuius in hunc vsque diem ossa ibi seruantur honorificè. Munst. lib. 2. Cosm.

Liuius Andronicus, Liuij Salinatoris libertus cuius filios erudiit, ab eóque ob ingeniū libertate do-

te donatus. Primus Romæ fabulam dedit, C. Claudio Cæci filio, & M. Tuditano cos. anno ante natiuitatem Ennij, Diomedes, Gel. li. 16.

Liuonia porrigit se in longitudinem iuxta mare supra quatuor stadiorum millia in latitudinem minimùm ad M. CCC. stadia patet. Prussi, Lithuani, & Russi, eam circumhabitant: cætera Liuonicus sinus lambit. Habet hæc Liuonia Curones, Estenos, Letros, nationes tam moribus, quàm lingua diuersas. In arcibus & oppidis lingua Saxonica seu Germanica præualet. Regio est nemorosa, plana, sine montibus, fluuiis irrigua, magna ex parte inculta: agri tamen fertiles. Pascibus & feris abundãs. Lepores hyeme albi, æstate, cinericij sunt coloris. Habet ciuitates amplas & sub imperio est magistrorum Teutonici ordinis. I. Aubanus. Munster.

Lithuania, regni Poloniæ pars & magnus Ducatus, palustris regio, plurimúmq; nemorosa, & eo difficilis aditu, ac quodammodo inaccessa, aquis omnia obtinentibus: hyeme cõmercia cum Lithuanis habiliora: paludibus & stagnis alta glacie concretis, niueq; superinfusa, fiunt omnia mercatoribus peruia. Ab Oriente Boristhenis fluuij cursu cõtinuo clauditur. Russiam & Moldauiam ad Meridiẽ respicit. Poloniam vtramque & Masouiam versus Occasum: Liuoniam & Samogitiam ad Septẽtrionem conterminas habet. Rara huius regionis oppida: Villarum incolatus parum frequens. Accolarum diuitiæ, pecora pelléſque pretiosæ multigenum ferarum quibus regio insigniter abundat. Ceræ ac mellis ibi copia. Vsus pecuniæ genti nullus. Sermo, vt Polonis, Sclauonicus. Caput regionis Vilna est, Episcopalis ciuitas. Cromer Munster.

Luithprándus, Ticinensis ecclesiæ Leuita, à Basilio imperatore historiam rerum per Europam gestarum exorsus est, anno salutis 865.

Luithprándus, puer sub Asprandi ducis strenui tutela à patre Cuniperto Longobardorum rege, regni hæres relictus, anno salutis 687. Blo. lib. 10. decad. 1.

Lixa, vrbs Libyæ, à Lixo fluuio: Gentilia, Lixij, Lixitæ, & Lixatæ. Vide LINX.

Lixus, colonia à Claudio Cæsare ducta in Mauritania Tingitana, circa quam poetarum fabulæ & Antæi regiam, & Hesperidum hortos collocarunt, aurea ferentes mala, à dracone peruigili summa cura asseruata. Cui fabulæ occasionem suppeditasse existimat Plinius flexuosum maris æstuarium, draconis modo nemus quoddam ambiens nihil præter oleastros ferens, Plin. lib. 5. cap. 1.

L O

Lobetum, Lobetanorum in Hispania Tarraconensi vrbs. Ptol.

Lobna, i. Luna, siue albedo, aut thª, vel labor, ciuitas sacerdotum in tribu Iuda, Ios. 21. 4. Reg. 8. 13. 1. Paral. 6. Eadem esse videtur quæ Lebna & Labana.

Lobni, filius Gerson filij Leui. Exod. 6. 1. Paral. 6. idem signif. quod Lobna.

Lobnetica, nomen familiæ. Num. 3.

Lobrini, montes in Phrygia: vnde Rhea Lobrina, Scholiastes Nicandri.

Locanus, magnæ Græciæ fluuius. Ptol. *Sagriano*, Leandro.

Locaricum, Siciliæ oppidum. Anton.

Locastra, Mediæ vrbs. Ptol.

Locha, Africæ vrbs magna, à Scipionis militibª, eo inuito, expugnata & direpta. Appian.

Lochatna, Paropanisi oppidum. Ptol.

Lochias est promontorium Ægypti, non procul ab Alexandria & Pharo. Strab lib. 17.

Lochis, Sarmatiæ Asiaticæ vrbs. Ptol.

Locõzus, vrbs Phrygiæ, in qua Thraces Locozij habitant: quos Xanthus, Locoxitas vocat. Ea vrbs diluuio absumpta est. Steph.

Locorium, Ptol. vrbs Germaniæ, hodie Trutonia. Vulgò, *Forcheim*, in Franconia.

Locra, Corsicæ insulæ fluuius. Ptolem. *Talabo*, Leandro.

Locris. Regio est proxima Phocidi, quã qui incolunt populi Locri dicuntur.

Locri, crorum, Græciæ populi, Parnassum monte vtrinque accolentes: quorum qui occiduam incolunt plagam, ad Crisseum vsque sinum pertingentes, medij inter Aetolos & Phocenses, à grauitate odoris Ozolæ, & à situ Hesperij cognominantur. Qui verò Parnassum ad ortum accolunt, ad mare vsq; Euboicum extẽsi, in duplici sunt differentia. Nam hi quidẽ à Cneminde monte Epicnemedij, illi verò ab Opunte vrbe Opũtij cognominãtur. Strab. li. 9.

Locri, in extrema Italiæ ora, quam magnã Græciam antiqui appellarunt, oppidum incolentes eiusdem nominis, ab iis Locris, qui Aiacẽ Oileum ad Troiam sequuti sunt, conditum. Seruius in illud Virg. 3. Æneid.

Hic & Naricij posuerunt mœnia Locri.

Hi discriminis gratia, Epizephyrij cognominantur, quòd supra Zephyrium promontorium siti sint.

Locusta, venefica Neroni grata, ex Galliis euocata: cuius opera Agrippina Claudium, & Nero Britannicum de medio sustulerunt. Tacit. lib. 11. Iuuen. Saty. 1.

Lod, ciuitas, quã ædificauit Samad filiª Elphaad. 1. Paral. 8. 12. Esdr. 7. Iat. natiuitas, vel generatio.

Lodabar, oppidum Galaad montis, in ambitu, vt videtur, 2. Reg. 9. Iat. ipsimet, verbũ, aut ipsimet pestis vel mors, seu generatio electa: vel, natiuitas filij.

Loide, auia Timothei, secundo Tim. primo.

Lœmiũ, Apollinis cognomen, q; ei Lydij imposuerũt ob malorũ expulsionẽ, finita pestilẽtia.

Lollianus, Consul cum Arbitrione, ann. sal. 1108.

Lollianus Auitus, Consul cum Gauio Maximo anno

anno ab vrbe 896.

Lollianus Auitus, Consul cum Pompeiano, anno ab vrbe 962.

Lomentus vrbs Italiæ, aliàs ἀρτῖνος, dicta. Stepha.

Lommini, trigemini fratres filij Gerionis Tyranni, ædificauerunt à suo nomine vrbem magnam Lomminiam. Berosi.

Londinũ vrbs antiquissima, cuius Ptol. & Corn. Tacitus meminerunt in Midelsexia comitatu, regione totius Angliæ feracissima & salubertima, ad flumen Thamesin LX. passuum millia ab Oceano sita est, & latitudinis habet gradus LII. Longitudinis XIX. & XV. minuta. Per se maxima est, & suburbia habet amplissima, nec non & arcem (Turrim appellatam) pulcherrimè extructam. Ædificiis verò atque templis magnificè exornatur: vicenis supra centenas sacris ædibus (quas parochiales vocant) venerabil s. Meridiem versus, lapideum pontem obtinet, longa & mirandi operis arcuati serie cõstructum, super cuius dorso, domorum vtrinque ea dispositione ac structura decernuntur, vt perpetui penè vici speciem, non pontis exhibeant. Ab Archenuini regis vsque temporibus (teste Polyd. Virg.) Regia est ciuitas & regni caput, ciuibus alienigenis frequentissima, diuitiis atque opibus affluens, emporio celeberrima. In ea reges diademate insigniuntur, regnóque inaugurantur: concilium seu parlamentum ibi etiam celebratur. Administratur autem, antiquo Britannorum regum priuilegio, à XXIIII. ciuibus, quos Angli Aldermannos, quasi Seniores vocant: ex quorum numero prætorem vrbanum & Tribunos duos ipsimet annua cõmutatione eligunt. A Cæsare, vt plures existimant, Trinobantũ appellatur. Vulgò, *London*, Gal. *Londres*.

Londobris. Ptolem. insula est Oceani iuxta Lusitaniam, quam hodie, *Barlinguas*, nuncupant.

Longaalba, vrbs in Latio quam Ascanius Æneæ filius ædificauit. Virg. lib. I. Æneid. Vide ALBA.

Lõganus, Siciliæ fluuius, circa Mylas vrbẽ. Poly.

Longaris, Bœotiæ regio. Lycophr.

Longididuni, Germaniæ populi. Ptolem.

Lõgimanus Artaxerxes, rex Persarum dictus est, quòd manum alteram haberet longiorem.

Longinus succesſit Narseti Italiæ principi, & nouum magistratum Exarchatum in Italiam introduxit. Blond. libro octauo decad. primo Æmil. libro primo anno ab vrbe 1323.

Lõginus, Consul cum Decio. anno ab vrbe 1239.

Longobardi, populi Germaniæ, quos à longis barbis cognominatos ferunt, & ab Oceano Germaniæque vltimis oris venisse, nouas sedes quærentes. Hi Albino duce Italiam intrauere, breuíque omnes penè citerioris Galliæ vrbes recepere: ibi cùm ducẽtis annis regnassent, à Carolo magno superati fuerunt: sed tamen (vt diximus) vt Celtiberi ex Celtis & Iberis fuit vna natio; ita Lingones populi Germaniæ, & Bardi Galliarum populi: facta vnione, gentem vnam & vnum nomen admiscuerunt. Et ideò Ponticus, vir doctus nostri temporis, Lingobardos appellat, non autẽ Longobardos.

Longone, vrbs Siciliæ. Steph.

Longouicum, Britanniæ insulæ oppidum, libro Notit. *Loncheſter*, Camdeno.

Longula, Voscorum vrbs. Liu. Vide Viterbum.

Longum promontorium, in Sicilia est, Ptolem: *Lognina*, hodie.

Longuntica, Hispaniæ Tarraconensis vrbs maritima. Liu.

Longurius, Siciliæ portus. Phauorin.

Longus, fluuius Albionis insulæ. Ptolem. hodie *Longh*.

Longus, Consul cum Tyberio Claudio Cæsare, anno ab vrbe 794.

Lopadussa, insula iuxta Thapsum Lybiæ. Steph. *Lampidoſa*, Mercatori.

Lophis, Bœotię fluuius, Haliartidẽ præterfluens. Pausan.

Lopsi, Liburniæ populi, Plinio: & Lopsica vrbs eidem atque Ptolem.

Lopum, stupendum in Bactriania regione desertum, in quo exploratum habetur, malignos quosdam spiritus, seu dæmones degere, qui peregrinis hac iter facientibus multas & varias præstigias immittere solent, quibus ipsi perstricti, miserrimè pereãt: quod si quis paululum de via deflexerunt, cuiusdam rei necessariæ gratia, quod sæpè in itinere conficiundo contingere solet, protinus se nomine proprio audit appellari: qua refertus, eam prosequitur vocem, ac ita à recto calle procul aberrat. Vbi verò de via se deflexisse comperit, ad rectum tramitem reuerti non est potis. Idcircò, summa cum anxietate, sociorum consortio priuatus, in locis omnium maximè desertis perit. Noctu præterea auditur veluti quidam magnus aç nobilis equitatus aberrãs, vagus, & ad viam reduci quæritans. Qui enim illac inter faciunt, in varia sæpe numerò vitæ incidunt pericula, ad incœptum iter redire nescientes. Nonnulli denique copiosum exercitum sibi occurrentem videre visi sunt, quem effugientes, ac per deserta loca peruagantes, timore, ac malesuada fame illic percũt. M. Paulus Venetus.

Loreni, Lydiæ populi. Plin.

Lorgitæ, Hispaniæ populi. Polib. Hos Ilergetes esse nonnulli existimant.

Lotyma, vrbs Cariæ. Etiam portus Rhodi: Gentile, Lorimæus. Steph.

Los, insula circa Thessaliã: insularis, Lous, Steph.

Losa, Galliæ Aquitanicæ vrbs. Anton.

Lot, filius Aran. Gen. 11. lat. inuolutus, siue colligatus, aut coopertus, vel resina preciosa quæ dicitur Stacte.

Lotan, filius Seir Horræi. Genes. 36.

Lotha

Lotharingia, quæ quondam Austrasia & Austria, diuiditur in superiorem & inferiorem: continetúrque inter Rhenũ, Scaldim & Mosam, flumina. Inferior hodie varia nomina obtinet, diuersisque principibus subest. Superior, quæ & Mosellanica, item Tullingia cognominatur, sub vnius principis est imperio, & antiquo nomine floret. *Lotring* enim Germani: *Lorraine*, incolæ appellant.

Lotharius, Italiæ rex interuentu Berengarij designatus, Luith. libro 5. capit. 12. anno salutis 947.

Lotharius, Rom. imperator xx. anno salutis 127. Blond. lib. 5. decad. 2.

Lotharius III. Ludouici Romanorum imperatoris filius, & ipse imperator, annis quindecim regnauit. Filij propter regni diuisionem, vehementissimis inter se odijs exarserunt, arreptis armis in Altissiodorensibus apud Fontanicum coactis copiis, prælium commiserunt grauissimum: in quo strages Francorum, quanta nunquam alia facta est. Superatus Lotharius, fuga salutem quæsiuit. Blond. libro 2. Ludouicum filium consortem imperij sumpsit, anno salutis 850. Imperio se abdicauit, & monasticum induit habitum, in quo & animam Deo reddidit in monasterio, quod Prumia dicitur, diuiso inter filios in primis regno: Ludouico imperium & Italiam: Lothario Lotharingiam: Carolo Prouinciæ regnum tradidit. Æmil. libro tertio anno salutis 856.

Lotharius, Francorum rex, Ludouici regis filius ex Gerberga imperatoris sorore, anno salutis 56. Lotharingiam occupauit: Aquisgranum vsque delatus, agros populatus est. In quem Otho imperator ex Bauaria exercitum cùm duxisset, Lotharingiam recepit: Lotharius Parisios est reuersus. At imperator eum insequens, Franciam ingressus, Laudunensium, Suessionúmque agris: vastatis, Parisiorum suburbia incendit, anno salutis 979.

Lotis, tidis, vel Lotus Nympha formosissima, Neptuni filia, quæ cùm Priapi vim effugere non posset, inuocata deorum ope, in lotum arborem est commutata. Ouid. nono Metam. Vide Driope.

Lotoa, Ptolemæo insula maris Ionij, iuxta Cephaleniam, versus Meridiem. Leroia Plinij est. Hanc Sophianus, *Guardiano*, Niger, *Trapano*, appellari tradit.

Lotophagi, populi in Africa apud Syrtes, à loco nomen sortiti, quòd arboris eius fructu credantur victitare: cuius cibus est tam dulcis, vt aduenis incutiat patriæ obliuionem. Itaque cùm Vlyssis socij delati fuissent in Africam, & lotum gustassent, vix inde abduci potuerunt. Hom. 9. Odyss. Nunc vocantur, *Les chelbens*. Oliuarius in Melam.

Lotophagites, Ptole. insula maris Africi est, non longè à Syrtibus, hodie Zerbi. *Gelues*, Hispanis.

Lotophagon ora in intimo Syrtis maioris sinu. Plin.

Lotus quidam filium habuit Ammanum, à quo Ammanitæ, Arabes dicti. Steph.

Louentinum, Albionis insulæ vrbs. Ptol.

Louia, Pannoniæ vrbs. Anton.

Lous Macedoniæ fluuius, prope Apolloniam. Ptol. hodie *Piergo* vt refert. M. Niger.

Louanium, perantiqua Brabantiæ vrbs ante Iulij Cæsaris aduentum in has regiones, oppidi formam habuit, temporumque successu in tantam amplitudinem excreuit, vt in ambitu hodie quatuor miliaria Italica colligat. Præstitit hoc Louanienſibus aëris situsq; amœna commoditas: quos magnificum etiam D. Petri templum, ciuica domus eleganter constructa, multorum collegiorum vniuersitas, Dela fluuius, castrum à Iul. Cæsare conditum, multa item alia admiratione digna egregiè ornãt Vide Guichardin. in descript. accuratissima inferioris Germaniæ, seu Belgij.

Laxo, Ptol. lib. 2. cap. 4. fluuius Britaniæ *Losse*. Camdeno & Buchanano.

Loxias, Apollinis cognomentum, inde impositum, quòd obliqua ederet responsa: aut certè ab eo quòd Zodiacum sol obliquè percurrat. λόξον enim Græci vocant obliquum. Macrob. in Saturnal.

Lua, Dea quædam apud veteres fuit, à luendo expiandóque nomen sortita, quę præerat lustrationibus & lustris. Liu. li. 8. Armorum vis magna tum inter cæsa corpora hostium, tum in castris inuenta est. Ea Luæ matri dare se Cõsul dixit. Turnebus.

Luangi, Hispaniæ Tarraconensis populi. Ptol.

Lubæni, in Hispania Tarraconensi gens. Ptol.

Lubera vrbs imperialis libera, emporium celebre & Vandalicarum ciuitatum caput, nunc sicu & opere fortissima est, validis propugnaculis admodum munita, quæ palis, tignis, ac fistucationibus in aquam immissis peringentem sustinent molem. Mira huius Reipublicæ potentia quæ vna cum Daniæ rege, non alieno, sed sui ærarij præsidio contra potẽtem Sueciæ regẽ, priuilegiorum causa, per octennium, rerta marique sociale bellum sustinuerit & pacificationis tandem media, intercedẽte Imperatore, aliisque imperij proceribus admiserit.

Luca, ciuitas Tusciæ, à qua Lucenses, qui in ea habitant, vel qui ea orti sunt. Dicta à Lucumone Hetruscorum rege. Strab. li. 5. Vrbs est olim vnà cum regione virorum probitate florens, & robur militare magnum educens, & equitũ multitudinẽ; ex quibus Senatus militares capit ordines.

Lucani, populi Italiæ à Samnitibus oriundi, secundum mare extensis, Silano fluuio à Picenti

centinis, Lao à Brutiis ditempti: quorum oppida precipua fuerunt, Velia, Pæstum, & Buxentum, aliáque nonnulla. Plin. lib. 3. c. 5. Apud hos vt aliorum criminum, sic & ocij causæ arguuntur: ita vt, si quis homini ocioso ac voluptatibus dedito mutuasse aliquid conuincatur, priuetur apud eosdem mutuo dato. Stobœus sermone 42.

Lucania, Italiæ regio, inter Apuliam & Calabriam.

Lucanus, Cordubensis patria, poëta egregius Senecæ viri grauissimi, & tragœdiarum scriptoris nepos. Hic bellum ciuile inter Cæsarem & Pompeium hexametris, & plura alia scripsit: in quibus maximam laudem adeptus est ingenij & doctrinæ. Vide CRINITVM.

Lucaria, festa apud Roman. quæ solita erant celebrari in loco, in quo Romani à Gallis fugati sese occuluerant. Festus, Plutarch. Tacitus.

Lucaria. Vide LVCERIA.

Lucas, medicus Antiochensis, vnus è quatuor Euangelistis. Euseb. lib. 3. cap. 4.

Lucentia, citerioris Hispaniæ vrbs, Romanorum quondam colonia. Mela lib. 2.

Lucentum, Hispaniæ Tarraconensis oppidum, à superiore diuersum, quòd Ptolem. lib. 2. cap. 6. statuit supra Carthaginem, occasum versus. vulgò *Luchena*.

Luceres, tertia pars populi Romani, temporibus Romuli regis. Seruius, Constat (inquit) primò tres partes fuisse populi Romani: vnum Tatiensium, à Tito Tatio duce Sabinorum iam amico post fœdera: alteram Ramnetum à Romulo: tertiam, Lucerum, quorum secundum Liuium & nomen & causa in occulto sunt. Varro tamen dicit Romulum dimicantem contra Titum Tatium, à Lucumonibus, id est, Tuscis, auxilia postulasse. Vnde quidam venit cum exercitu, cui recepto iam Tatio pars vrbis est data, à quo in vrbe Tuscus dictus est vicus. Ergo à Lucumone Luceres dicti sunt. Sic autem in tres partes diuisum fuisse populum Romanum constat, vt etiam quæ præerant singulis partibus tribuni dicerentur. Vnde etiam sumptus, quos dabant populi, tributa nominarunt.

Luceria, Dauniorum colonia in Apulia. Plin. lib. 2. capite 11. Strabo quoque idem docet libro 6. dicitque fuisse Luceriæ nobile fanum Minervæ.

Lucerius, Ardeæ rex, qui auxilio fuit Romulo aduersus Tatium.

Lucerius, dictus est Iupiter, à luce, quam præstare hominibus putabatur. Sic Iuno, Luceria, quòd lucis causa sit.

Lucerna, Heluetiæ ciuitas, ad Helueticum fœdus admissa anno M. CCCXXII. ratione monasterij in formam oppidi paulatim excreuit, neménque quorúdam opinione obtinuit

à magna turri in exitu lacus, ex qua olim nocturni ignes nauigantibus præluxerunt. Ciuitas est satis amœna & elegans commune emporium Suetensium, Vranorum & Transiluanorum. In ea, Vrsula fluuius manat ex lacu haud secus quàm Constantiæ Rhenus ex lacu Podamico, vulgò, *Lucern*.

Luchinus Vicecomes, Mediolani vicarius à Benedicto pontifice constitutus, anno salutis 1340.

Lucianus Samosatensis, scriptor dialogorũ præstantissimus & facetissimus: floruit sub Traiano principe primùm Christianus, demum fidei desertor: sed tandem suę improbitatis luit pœnas grauissimas, nam à canibus deuoratus miserè interiit. Suidas.

Lucifer, Iouis & Auroræ filius, qui Thraciniam Nympham adamauit, & ex ea geminam prolem Ceycem & Dædalionem suscepit.

Lucifer, vna errantium stellarum, quam & Venerem appellamus, quæ manè Solem præcedens, vnáque cum Aurora sese ostendens (vnde & Auroræ filius fingitur) Lucifer dicitur: vesperi autem Solem subsequens, Hesperus nominatur.

Luciferi fanum, quod lucẽ dubiam λευκαδίαν appellant, inquit Strabo, Hispaniæ Bęticę oppidum est, quod Florianus *S. Lucar de Barrameda* vocat.

Lucilius, poëta venustissimus, patria Aurunc anus, qui primus Latinorum Satyram scribere aggressus est. Obiit Neapoli anno ætatis suæ quadragesimo sexto, publicóque funere elatus est.

Lucillus Bassus, Iudææ legatus, anno salutis 74.

Lucilius, miles quidam Romanus fortissimus, qui quum videret inclinatam aciẽ Bruti apud Philippos, obtulit se periculo, ac in medias hostium manus irrupit, vt ipsi Bruto faceret tempus ad fugam.

Lucilla virgo, filia Nemesij Tribuni, quæ cæca primùm, demum à Stephano pontifice visum recepit. Hæc sub Valeriano principe passa est. Volat.

Lucillus, Consul cum Valeriano Aug. anno ab vrbe 1017.

Lucina, dea partuum præses, quæ & Iuno dicitur, & Diana. Terentius in And. *Iuna Lucina fer opem*. Cicer. lib. 2. de natura deorum, Luna, à lucendo nominata sit: eadem est enim Lucina. Itaque, vt apud Græcos Dianam, eámque Luciferam, sic apud nostros Iunonem Lucinam in pariendo inuocant: quę eadem Diana omniuaga dicitur, non à venando, sed quòd in septem numeratur tanquam, vagantibus. dicta Lucina, quòd partum ferat in lucem. Plin. lib. 16. cap. 44. putat Lucinam dici, quòd oculis præsit & luci. Sunt qui à luco deducãt, qui Romæ Iunoni sacer est in Exquiliis. Ouidius lib. 2. Fast.

Lucius,prænomen eius, qui primus ita vocatus, quia oriente luce natus est.Sic Lucia, nomen mulieris.

Lucius,nomen prophetæ.Act.13.Rom.16.

Lucius,xxi.Romanorum episcopus, anno salutis 154.

Lucius ii.Romanorum pontifex. clxvii. anno salutis 1144.

Lucius,iii.Romanorum pontifex clxxii.anno salutis 1181.Propter cõsularem factionem Veronam fugit.

Lucius,Consul cum Herodiano,aliàs Heraclio, anno ab vrbe 1166.

L.Ælianus,Consul,collega Pastoris,anno ab vrbe 915.

L.Ælius Commodus Verus, & M. Ælius Antoninus philosophus Diui F.AA.xvii.Romanorum imperatores, regnarunt annis xix. tum primùm Romana Respublica duobus æquo fere imperium administrantibus paruit, anno ab vrbe 913.Eutrop.lib.8.

L.Ælius Lamia,consul,collega M.Seruilij, anno ab vrbe 755.

L.Ælius Mamercus,magister equitum,anno ab vrbe 414.

L.Ælius Mamercus,cos.collega Q.Publij. Philonis,Latinos per deditionem subegit, anno ab vrbe 417.

L.Æmilius Barbula,collega Q.Martij Philippi, anno ab vrbe 472.

L.Æmilius Mamercus,consul,collega Cæsonis Fabij Vibulani,anno ab vrbe 270.

L.Æmilius Mamercus,consul,collega C.Plantij Decciani, anno ab vrbe 429.

L.Æmilius Mamercus,cos.collega Caij Seruilij Prisci, anno ab vrbe 286.ii.cos.collega Vopisci Iulij Tulij ,anno ab vrbe 281.

L.Æmilius Mamertinus Tribunus militum anno ab vrbe 367.ii.cos.collega C.Genutij , anno ab vrbe 393.

L.Æmilius Paulus,Consul collega Attilij Reguli,agrum Boiorum vastauit, triumphum duxit,anno ab vrbe 129.

L.Æmilius Paulus,cos.collega M. Liuij Dimalem Illyrij ciuitatem vi cepit.Polyd.lib.3.anno ab vrbe 535.ii.cos.collega C.Terentij Varronis occubuit ad Cannas,cæsis Romanis,anno ab vrbe 338.

L.Æmilius Paulus,cõsul.& collega Cn. Bœbius Pamphilus receperunt in fidem Ligures,anno ab vrbe 572.ii. cos. collega C. Licinij Crassi Perseum vicit ac cæcidit.Macedoniámq; subegit.Liu.5.decad.5.

L.Æmilius Paulus,cos.collega C.Claudij Marcelli,anno ab vrbe 704.

L.Afranius,cos.collega Q.Cæcij Metelli Celeris,anno ab vrbe 694.

L.Annius Fabianus , cos. collega Martij Nonij Mutiani,anno ab vrbe 955.

L.Anitius Gallus,cõsul, collega Marci Cornelij Cethegi,anno ab vrbe 594.

L.Antistius,Tribunus militũ , anno ab vrbe 377.

L.Antistius Vetus,cos.collega Claudij Neronis Cæsaris,anno ab vrbe 807.

L.Antonius Commodus, Romanorum imperator xviii.regnauit annis xiii.A prima statim pueritia turpis,improbus,crudelis,libidinosus ore pollutus,constupratúsque, trecentas concubinas,trecẽtos & puberes in deliciis habuit. Ælius Spartianus.Hic Colossi capite sublato, suæ imaginis caput iussit imponi,Hercules & Deus voluit vocari.Lamprid.In Vestiliani domo strangulatus est à Martia & Læto, præfecto prætorij.Lamprid.Herod.lib.1.

L.Antoninus Pætus , consul, collega P. Seruilij Isaurij seditionem mouit aduersus Cæsarem: apud Perusiam victus est. A Cæsare veniam est consecutus.Appianus libro 5.Florus lib.4. cap.7.

L.Apustius,cos.collega M.Valerij Leuini,anno ab vrbe 528.

L.Aquilius Coruus,Tribunus militum,anno ab vrbe 568.

L.Aruntius,cos.collega Caij Claudij Marcelli, anno ab vrbe 731.

L.Aruntius,cos.collega M.Æmilij Lepidi,anno ab vrbe 758.

L.Asinius,consul,collega P.Marij, anno ab vrbe 814.

L.Atisius Longus, Tribunus militum , anno ab vrbe 311.

L.Attratinus,cos. collega L.Scribonij Libonis, anno ab vrbe 720.

L. Aurelius Cotta , cos. collega Seruij Sulpitij Galbæ.anno ab vrbe 610.

L.Aurelius Cotta,cos.cum L. Cæcilio Metello, anno ab vrbe 635.

L.Aurelius Cotta,cos collega L.Octauij , anno ab vrbe 679.ii.cos.collega L.Manlij Torquati,anno ab vrbe 689.

L.Aurelius Orestes,cos.collega Sex.Iulij Cæsaris,anno ab vrbe 597.

L.Aurelius Orestes,cos. collega M. Æmilij Lepidi,anno ab vrbe 628.Sardos subegit. Florus lib.60.

L.Aurelius Orestes,cos.collega C.Marij Nepotis,anno ab vrbe 651.

L.Cęcilius Metellus,cos.collega C.Seruilij Tucę,anno ab vrbe 469.ii.consul collega M.Fabij Buteonis,anno ab vrbe 506.

L.Cæcilius Metellus,cos.collega L.Aurelij Cottæ,anno ab vrbe 635.

L. Cæcilius Metellus Creticus, cos. collega. Q. Martij Vatiæ,anno ab vrbe 686.

L.Cæcilius Metellus Diadema, cos.collega Qu. Mutij Sceuolæ,anno ab vrbe 637.

L.Cæsianus,cos.collega C.Cęsaris Caligulæ,anno ab vrbe 790.

L.Calphurnius Bestia , Consul, collega P. Scipionis Nasicæ anno ab vrbe 743. quo bellum

Iugurthinum factum est. In quo Bestia pecunia, muneribúsque corruptus, pacem cum Iugurtha fecit. Oros. libro quinto, capite 5. Eutrop. libro 4.

L. Calphur. Piso, cos. collег. C. Mutij Scævolæ, anno ab vrbe 627.

L. Calphur. Piso, cos. collega M. Drusi Liuij, anno ab vrbe 739.

L. Calphur. Piso, cos. collega Cossi Cornelij Lentuli, anno ab vrbe 753.

L. Calphur. Piso, cos. collega M. Licinij Crassi, anno ab vrbe 979.

L. Calphur. Piso, cos. collega Claudij Neronis Cæsaris, anno ab vrbe 809.

L. Cassius Longinus Rauillia, cos. collega L. Cornelij Cinnæ, anno ab vrbe 627.

L. Cassius Longinus, consul, collega C. Marij Nepotis, in finibus Allobrogum à Tigurinis pago Heluetiorum cum exercitu cæsus est, anno ab vrbe 647.

L. Ceionius Commodus, cos. collega Ciuicæ Pompeiani, ab Hadriano adoptatus est. Spart. in Ceionio, anno ab vrbe 888.

L. Cornelius Cinna, consul, collega L. Cassi Longini Rauilliæ, anno ab vrbe 627. II. consul, collega C. Marij Nepotis, anno ab vrbe 668. III. consul collega C. Papyrij Carbonis, anno ab vrbe 666. IIII. consul, collega eiusdem Papyrij, anno ab vrbe 670.

L. Cornelius Lentulus, cos. collega Q. Publij Philonis, anno ab vrbe 428.

L. Cornelij Lentulus, cos. collega M. Curij Dentati, anno ab vrbe 778.

L. Cornelius Lētulus Claudinus, cos. collega Q. Fuluij Flacci, anno ab vrbe 516.

L. Cornelius Lentulus, cos. collega Iulij Appuli, anno ab vrbe 555.

L. Cornelius Lentulus, cos. collega C. Martij Figuli, anno ab vrbe 598.

L. Cornelius Lentulus, cos collega L. Mummij Achaici, anno ab vrbe 608.

L. Cornelius Maluginensis, cos. collega Q. Fabij Vibulani, anno ab vrbe 295. De Equis & Volscis cos. triumphum egerunt. Pax Equis data.

L. Cornelius Merula, cos. collega Q. Mutij Thermi, anno ab vrbe 561.

L. Cornelius Scipio interrex, anno ab vrbe 404.

L. Cornelius Scipio, II. collega Cn. Domitij Caluini, anno ab vrbe 423.

L. Cornelius Scipio, cos. collega Cn. Fuluij Centumali, Herruscos fudit, anno ab vrbe 451.

L. Cornelius Scipio, cos. collega C. Aquilij Flori, anno ab vrbe 494. Corsicam & Sardiniam vastauit, triumphum egit. Eutrop. Florus libro 17.

L. Cornelius Scipio Asiaticus, cos. collega C. Lælij Africani, anno ab vrbe 564.

L. Cornelius Sylla, cos. collega Q. Pompeij Rufi, anno ab vrbe 666. Inter hunc & Marium

contentio orta est propter Mithridaticum bellum Dictator cùm esset, multos proscripsit, tyrannidem exercuit, Romanorum primus fuit qui ciues suos more mulctauit, anno ab vrbe 974. Depositò magistratu vitam vixit priuatam. Plutarchus, Mortui funeri honos datus, in campo Martio sepultus est.

L. Cornelius Sylla, cos. collega Seruij Sulpitij Galbæ, anno ab vrbe 785.

L. Cornelius Syllanus, cos. collega Publij Valerij Asiatici, anno ab vrbe 798.

L. Cornificius, cos. collega Sex. Pompei, anno ab vrbe 719.

L. Domitius Ænobarbus, cos. collega C. Cæcilij Caldi, anno ab vrbe 600.

L. Domitius Ænobarbus, cos. collega. Ap. Claudij Pulchri, anno ab vrbe 701.

L. Domitius Ænobarbus, cos. collega P. Scipionis, anno ab vrbe 738.

L. Ebutius Helua, consul, collega P. Seruilij Prisci, anno ab vrbe 291. quo tempore grassata est pestis, & mortem obiere cos. Liuius libr. 3.

L. Fonteius Capito, cos. collega C. Vispanij Aproniani, anno ab vrbe 811.

L. Fuluius Curu⁹, cos. collega Q. Fabij Rutiliani, anno ab vrbe 432. Is Magister equitum cùm esset, Samnites fudit, fugauitque, qui Postiã Phil. stiámque Romanorum socios, vt patrem dolorem hosti redderent, circunsederunt, anno ab vrbe 438.

L. Furius Camillus, Tribunus militum, anno ab vrbe 58. Dictator dictus est, anno ab vrbe 406. cos. collega Appij Claudij Crassi, anno ab vrbe 407. III. cos. collega D. Iunij Bruti Scæuæ, anno ab vrbe 430.

L. Furius Medullinus, cos. collega Caij Manilij Volsonis, anno ab vrbe 280. II. cos. collega C. Cornelij Cossi, anno ab vrbe 347.

L. Furius Medullinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 331. VII. Tribunus militum, anno ab vrbe 365.

L. Furius Purpureo, cos. collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 558.

L. Furius Tricipitinus, IIII. Tribunus militum, anno ab vrbe 375.

L. Geganius Macerinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 378.

L. Gellius Publicola, cos. collega M. Coccei, anno ab vrbe 718.

L. Genutius Auentinensis, cos. collega L. Æmilij Mamerci, anno ab vrbe 383. II. cos. collega Q. Seruilij Halæ, anno ab vrbe 394. Bello cum Hernicis occubuit. Liu. libro 7.

L. Genutius Auentinensis, cos. collega. Ser. Cornelij Ruffi, anno ab vrbe 451.

L. Genutius Clepsina, cos. collega C. Quintij Claudij. Rhegiũ cœpit: legionẽ octauam, quæ Pyrrhi bello à Romanis defecerat, Romam misit: populi iussu, virgis cęsi ac securi milites percussi sunt, anno ab vrbe 491. Oros. lib. 2. c. 3.

L. Horatius Barbatus, Tribunus militum, anno ab vrbe 331.
L. Horatius Puluillus, Tribunus militum, anno ab vrbe 470.
L. Hostilius Mancinus, cos. collega Q. Fabij Maximi Æmiliani, anno ab vrbe 609.
L. Iulius Cæsar, cos. collega Q. Martij Thermi, anno ab vrbe 690.
L. Iulius Libo, Consul, collega M. Attilij Reguli Serrani, anno ab vrbe 486.
L. Iulius, III. Tribunus militum, anno ab vrbe 317.
L. Iulius, magister equitum, anno ab vrbe 325.
L. Iulius Tullus, Consul, collega L. Papyrij Crassi, anno ab vrbe 327.
L. Iulius Tullus, II. Tribunus militum, anno ab vrbe 359.
L. Iulius Tullus, cos. collega M. Emilij Lepidi, anno ab vrbe 688.
L. Iulius Brutus, cos. filios proprios propter cõiurationem cum Tarquiniis capite plecti iussit. Vide BRVTVS.
L. Iunius Pullus, Consul, collega Appij Claudij Pulchri, anno ab vrbe 504. Ad Drepani portum naufragium passus est.
L. Lentulus Cruscellus Consul, collega C. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 705.
L. Licinius Crassus, cos. collega Q. Mutij Scæuolæ, anno ab vrbe 639.
L. Licinius Lucullus, cos. collega A. Posthumi Albini, anno ab vrbe 603.
L. Lucretius Flauus, cos. collega Serm. Sulpitij Camerini, anno ab vrbe 363.
L. Lucretius Tricipitinus, Cõsul, collega T. Veturij Geminij, anno ab vrbe 292. Consules triumpharunt de Hernicis, Volscis & Equis. Volscum nomen prope deletum est. X. M. CCCCLXX. cecidisse in acie, & fuga M. CCL. captos viuos, signa XIIII. militaria relata, refert Liuius libro 3.
L. Manlius Accidinus, cos. collega Q. Fuluij Flacci, anno ab vrbe 575.
L. Manlius Capitolinus, tribunus militum, anno ab vrbe 334.
L. Manlius Imperiosus, figendi claui gratia Dictator dictus, anno ab vrbe 393.
L. Manlius pro Consul, ab Herculeio Sertorij legato victus est Flor. libr. 90. Idem lib. 3. cap. 22. anno ab vrbe 676.
L. Manlius Regulus, Consul, collega Q. Cæditij Longi, anno ab vrbe 497.
L. Manlius Torquatus, II. Consul, collega Lucij Aurelij Cottæ, anno ab vrbe 689.
L. Manlius Volso, Consul, collega C. Attilij Reguli Serranni anno ab vrbe 503.
L. Martius Censorinus, Consul, collega M. Manilij, anno ab vrbe 605.
L. Martius Philippus, Consul, collega Sextij Iuli Cæsaris, anno ab vrbe 663.
L. Martius Philippus, Cõsul, collega Cn. Lentuli Marcellini, anno ab vrbe 698.
L. Memmius Regulus, consul, collega Verginij Ruffi, anno ab vrbe 815.
L. Menenius Lanatus, consul, collega Sestij Vaticani, anno ab vrbe 302.
L. Menenius Lanatus, consul, collega Procull Gegani Materini, anno ab vrbe 315. Liu. lib. 4. Eutrop. lib. 1.
L. Metellus Caluus, consul, collega Q. Fabij Maximi Seruiliani, anno ab vrbe 612.
L. Minutius Decemuir, anno ab vrbe 304. Præfectus annonæ creatus, anno ab vrbe 315. Aureo boue donatus est. Liuius libro 4. anno ab vrbe 316.
L. Minutius Carbetus, consul, collega Caij Nautij Rutilij, anno ab vrbe 296.
L. Minutius Ruffus, consul, collega Flau. Domitiani Augusti, anno ab vrbe 840.
L. Mummius Achaicus. Vide MVMMIVS.
L. Munatius Plancus, consul, collega M. Æmilij Lepidi, anno ab vrbe 712. II. consul, collega C. Silij, anno ab vrbe 765.
L. Murena, consul, collega D. Iulij Syllani, anno ab vrbe 692.
L. Nonius Asprenas, consul, collega M. Aquilij Iuliani, anno ab vrbe 791.
L. Norbanus Balbus, consul, collega M. Syllani, anno ab vrbe 771.
L. Octacilius Crassus, consul, collega L. Valerij Flacci, anno ab vrbe 492.
L. Octauius, consul collega Aurelij Cottæ, anno ab vrbe 679.
L. Opimus, consul, collega Fabij Q. Maximi, anno ab vrbe 633.
L. Ostius, tempore bellorum ciuilium, patrem suum proscriptum quem Triumuiri ad supplicium perquirebant, latentem prodidit, vt eius bona acciperet. Plutarch. in Rom.
L. Papyrius Crassus, consul collega M. Cornelij Maluginensis, anno ab vrbe 319.
L. Papyrius Crassus, Tribunus militum, anno ab vrbe 187.
L. Papyrius Crassus, cõsul, collega Gæsonis Duillij Heluæ, anno ab vrbe 420. II. consul, collega L. Plancij Venocis anno ab vrbe 425.
L. Papyrius Mugillanus, consul, collega C. Seruilij Halæ, anno ab vrbe 329. Tribunus militum, anno ab vrbe 334. Interrex, anno ab vrbe 335.
L. Papyrius Mugillanus Cursor, cõsul, collega C. Petirij Balbi, anno ab vrbe 429. De ære alieno grauatis, ne quis in compedibus teneretur, legem tulerunt. Idem Papyrius Dictator fuit, anno ab vrbe 430. II. consul, collega Q. Publij Philonis, anno ab vrbe 434. Ferentanos vicit, Samnites cecidit. Lucerias cœpit. VII. M. Samnitum sub iugum misit, triumphauit. Eutrop. lib. 2. II. consul, collega Q. Ælij Cæritani, anno ab vrbe 435. IIII. consul, collega P. Philonis, anno ab vrbe 440. V. consul, collega

C.Iunij Bruti Bubulici, anno ab vrbe 492.

L.Papyrius Cursor, consul, collega Sp. Caruilij Maximi, anno ab vrbe 460. Ad Aquiloniam Samnites vicit, cæsi sunt xxx. M. cccxl. capti iiii.M.dcccLxx. Oros lib. 3. cap. 10. ii. consul, collega Sp. Caruilij Maximi, anno ab vrbe 481.

L.Passienus Ruffus, consul, collega C.Caluisij Sabini, anno ab vrbe 750.

L.Pinarius Ruffus, consul, collega P. Furij Medullini, anno ab vrbe 282.

L.Pinarius Mamercus, Tribunus militum: anno ab vrbe 314.

L.Piso Celonianus, consul, collega M.Liuij Drusi, anno ab vrbe 642.

L.Piso Cæsonianus, consul, collega A. Gabinij, anno ab vrbe 696. quo tempore Clodius Tribunus plebis Ciceroni diem dixit, Cicero in exilium abiit. Plutarch. in Cicerone. Appian. Florus.

L.Plautius Venox, consul, collega L.Papyrij Crassi, anno ab vrbe 425.

L.Plautius Venox, cõsul, collega M. Folij Flacci natoris, anno ab vrbe 436.

L.Plotius inter alios, puero Cicerone, fuit insignis dicendi præceptor, extremis L. Crassi temporibus.

L.Pomponius Flaccus, consul, collega. C.Cæcilij Ruffi, anno ab vrbe 769.

L.Popilius Volsus, Tribunus militum, anno ab vrbe 356.

L. Porcius Cato consul, collega Cn. Pompeij Strabonis, anno ab vrbe 665.

L.Porcius Censorinus, consul, collega Caij Caluisij Sabini, anno ab vrbe 715.

L.Porcius Licinius, consul, collega P. Clodij Pulchri, anno ab vrbe 570.

L.Posthumius Albinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 397. iii. consul, collega T. Sempronij Gracchi, anno ab vrbe 539. Infidiis Gallorum occubuit, Liu. libr. 3. Eutrop. libro 3. Oros. 4. Florus 2.

L.Posthumius Albinus, consul, collega M. Popilij Lenatis, anno ab vrbe 581.

L.Posthumius Albinus, consul, collega Q. Opimij, anno ab vrbe 606.

L.Posthumius Megellus consul, collega T. Minutij Augurini, anno ab vrbe 449.

P.Posthumius Megellus, consul collega Q. Mãlij Vituli, anno ab vrbe 491.

L.Posthumius Regillus, Tribunus militum, anno ab vrbe 375.

L.Quietus, Iudææ procurator, à Cęsare constitutus, Iudæos Mesoporamia expulit, multa milia interficit, anno ab vrbe 867.

L. Quintius Capitolinus Barbatus, vi. consul, collega Agrippæ Menenij Lanati, anno ab vrbe 316.

L.Quintius in valerij consulis locum suffectus, anno ab vrbe 294. Liu. lib. 3.

L.Quintius Cincinnatus, Tribunus Militum, anno ab vrbe 370. Idem ab agro accersitus, vt Dictator fieret, arans, & sua manu semen spargens, inuentus est.

L.Quintius Crispinus, consul, collega Drusi Neronis, anno ab vrbe 745. ii. consul. collega M. Statilij Tauri, anno ab vrbe 796.

L.Quintius Flaminius, consul, collega Cn. Domitij Ænobarbi, anno ab vrbe 562.

L.Quintius Flaminius, consul, collega M.Acinij Balbi, anno ab vrbe 604.

L.Quintius Gulo, consul, collega Q. Fabij Maximi Pictoris, anno ab vrbe 484.

L. Racilius Volso, Tribunus militum, anno ab vrbe 357.

L.Ragonius consul, collega Seueri, anno ab vrbe 987.

L.Scipio Asiaticus, consul, collega C.Norbani Balbi, anno ab vrbe 671.

L.Scribonius Libo, consul, collega L. Atratini, anno ab vrbe 720.

L.Scribonius Libo, consul, collega Sisennæ Statilij Tauri, anno ab vrbe 768.

L.Sempronius Atratinus, consul, collega L.Papyrij Mugilani, anno ab vrbe 311. Tribunus militum, anno ab vrbe 316.

L.Septimius Seuerus, xxi. Romanorum imperator, anno ab vrbe 946. Apud Cysmũ Æmilianum Nigri ducem fudit, fugauitque. Rursus in Bithynia Nigri milites à Seuerianis victi sunt. Ad Isicum finum in Cicilia Niger victus fugatus est, cæsusque, & in suburbano quodã capite truncatus. Clodium Albinũ apud Lugdunum vicit, fugauit, cæcidítque, ciuitatem incendit. Albini caput Romam misit. Superato & occiso Albino, Senatores & optimates quãplurimos occidit. Arabiam Felicem vastauit. Armeniorum rex fœdus cum eo icit. Angarus Oschœnorũ rex se dedidit, filios obsides tradidit. Artabanum, Parthorum regem, fugauit. Ctesiphontem cepit & Adiabenos superauit. Britannis bellum mouit, vt receptas prouincias redderet securiores, vallum per cxxxii. passuum m. à mari ad mare duxit. Herod. lib. 3. Cassiod. Herodia. Oros. Spar.

L.Sergius Fidenas, Tribunus militum, anno ab vrbe 359.

L.Sextius Lateranus, Tribun. plebis, anno ab vrbe 382. Consul creatus ex plebe, collega L. Æmilij Mamerci, anno ab vrbe 390.

L.Sylla, cõsul, collega C Cæsaris Octauiani Augusti, anno ab vrbe 849. Eutrop. lib. 7.

L. Tarquinius Collatinus, primus Romę Consul, collega L.Iunij Bruti, anno ab vrbe 245. Rex sacrorum, Consulatum abdicauit propter Tarquinij nominis inuidiam, & in voluntarium exilium abiit, cui suffectus est P. Valerius.

L. Tarquinius Priscus, v. Romanorum rex. Vide TARQVINIVS.

L. Telesſinus, Conſul cum C. Suetonio Paulino anno ab vrbe 819.

L. Titinius Longus, Tribunus militum, anno ab vrbe 357. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 360.

L. Turpilius Dexter, Conſul cum Priſco, anno ab vrbe 948.

L. Valerius, Conſul cum Antiſtio Vetere, anno ab vrbe 848.

L. Valerius Flaccus, cos. collega Octacillij Craſſi, anno ab vrbe 491.

L. Valerius Flaccus, cos. collega M. Porcij Catonis, anno ab vrbe 559.

L. Valerius Flaccus, cos. collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 602.

L. Valerius Flaccus, cos. collega P. Lucinij Craſſi, anno ab vrbe 626.

L. Valerius Leuinus, II. cos. collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 544. Agrigentum ſubegit pulſo hoſte ex Sicilia.

L. Valerius Meſſala, cos. collega C. Cinnæ Magni, anno ab vrbe 757.

L. Valerius Potitus, cos. collega M. Fabij Vibulani, anno ab vrbe 272. II. Conſul, collega M. Æmilij Mamerci, anno ab vrbe 284.

L. Valerius Potitus, cos. collega M. Horat. Barbati, anno ab vrbe 306.

L. Valerius Potitus, Tribunus militum, anno ab vrbe 342. v. Tribunus militum, anno ab vrbe 358. cos. collega M. Manlij, anno ab vrbe 364.

L. Valerius Publicola. v. Tribunus militum anno ab vrbe 376.

L. Veturius Craſſus, II. Tribunus militum, anno ab vrbe 389.

L. Veturius Philo, cos. collega Q. Cæcilij Metelli, anno ab vrbe 548.

L. Verurius Leuius, cos. collega C. Luctatij Scæuolæ, anno ab vrbe 534.

L. Vetus Conſul, collega Æmilij Æliani, anno ab vrbe 868.

L. Vipſanus Publicola, cos. collega A. Vitelli, anno ab vrbe 860.

L. Virginius, miles Romanus filiam interemit, vt liberaret eam ab Appij Claudij Decemuiri libidine. Liu. lib. 3.

L. Virgilius Tricoſtus, cos. collega Iulij Tullij, anno ab vrbe 320.

L. Virginius Tricoſtus, Tribunus militum, anno ab vrbe 367.

L. Vitellius, cos. collega Pauli Fabij Priſci, anno ab vrbe 786. III. cos. collega Tiberij Claudij Cæſaris, anno ab vrbe 799.

L. Vitellius Varro, cos. collega Sexti Cornelij Cethegi, anno ab vrbe 776.

L. Volumnius Flamma, cos. collega Appij Claudij Craſſi anno ab vrbe 449. II. cos. collega eiuſdem Craſſi, anno ab vrbe 458.

L. Voluſius Saturnius, cos. collega C. Cæſaris Caligulæ, anno ab vrbe 793. Quans vrbem

natali ſuo ingreſſus, intra IIII. meſem à Chærea interfectus. Suet. Ioſephus lib. 19. cap. 1.

Lucotetia, Ptolem. Pariſiorum vrbs eſt in Gallia, Leucetiam Iulianus vocat in Miſopogono. Lutetiam Cæſar. A Marcellino vocatur Caſtellum Pariſiorum. Vide LVTETIA.

Lucretia, Romanæ pudicitiæ præcipuum lumẽ, filia Lucretij Tricipitini præfecti vrbis, vxor Tarquinij Collatini: quam Sextus Tarquinius, cum precibus exorare non poſſet, vi oppreſſit. Stricto enim gladio in cubiculum irruens, mortem minabatur, ni voluntati ſuæ obſequeretur: addebátque, ſe cum mortua iugulatum ſeruum poſituru vt in ſordido adulterio necata diceretur. Quibus minis illa perterrita, vt infamiæ ſuſpicionem effugeret, expugnari ſeſe paſſa eſt. Poſtridie vero conuocatis patre, marito, cæteriſque amicis, obortis repentè lachrymis, tyranni flagitium detexit, & educto cultro, quem ſub veſte occultum habebat, ſeſe ſtatim cõfodit. Qua re moti pater cum marito & cæteris amicis, populo ad arma concitato reges expulerũt. Liu. ad finem libri 1. ab vrbe.

Lucretilis, mons in Sabinis, de quo Horat. lib. 1. Carm.

Velox amœnum ſæpe Lucretilem, Mutat Lyceo Faunus.

Lucretius, poëta antiquiſſimus, qui Ciceronis tamen ætatem non multò anteceſſit. Scripſit de rerum natura libros ſex: qui etiam hodie leguntur. Periit annos natus ſupra XL. Euſebius tradit eum tãi furore percitum fuiſſe aſſumpto amatorio poculo, vt propria manu ſe interfecerit.

Lucrinum, Dauniorum oppidum in Apulia. Stra. lib. 6. Pompon. lib. 2.

Lucrinus, lacus Campaniæ in ſinu Baiano, cõtra Puteolos, tã propinquus Auerno lacui, vt mari tempeſtatibus concitato quandoque ſolcãt coniungi. Dictus à Lucro, propter multitudinem piſcium qui ibi capiebantur.

Luctatius Daphnis, Q. Catulli libertus Romæ profeſſus eſt.

Luctatius Catulus, Romanus ciuis, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduerſum Pœnos profectus, ſexcentas eorum naues commeatibus & aliis oneribus impeditas apud Ægates inter Siciliam & Africam depreſſit, finémque bello impoſuit: pacem petentibus hac conditione conceſſit, vt Sicilia, Sardinia, & cæteris inſulis intra Italiam Africamq; decederent, Hiſpaniam circa Iberum fluuiũ abſtinerent.

Lucullus, vir clariſſimus Romanus, qui præclaras res geſſit. Hic nobilis, deſertus & diues, munus quæſtorium ampliſsimum dedit. Prætor Africam iuſtiſsimè rexit. Aduerſus Mythridatem miſſus collegam ſuum Cottam Chalcedone obſeſſum liberauit. Cyzicon obſidio

sidione soluit. Mithridatis copias ferro & fame afflixit, eumque regno suo Ponto extulit: quem rursum cum Tigrane rege Armeniæ subueniente, magna fœlicitate superauit. Hic (vt refert Athenæus) cùm Romam post expeditionem Ponticam rediisset, ad vitam sumptuosam & elegantem se conuertit: tantas enim opes parauerat, vt ædibus & prætoriis extruendis, hortis & cœnationibus amœnissimis, incredibilique sumptu paratis, & bibliotheca insigni vtriusque linguæ referta, atque omnibus obuia & patenti, opes bello quæsitas conterere non potuerit, cum interim quotidiano epularũ apparatu in prouerbium penè venerit. Nimius in habitu, maximè signorum & tabularum amore flagrauit. Post, cùm alienata mente disipere cœpit, tutela eius M. Lucullo fratri permissa est.

Luculli horti & villa, cuius meminit Plutarchus prope Neapolim: hodie, *Cento Camerelle* & *Bagni d'Agnano*.

Lucumo, viri nomen, à quo Lucumedi appellati, qui postea Lucurenses sunt dicti: hi fuerunt Tusci.

Lucomones, quidam homines ob insaniam dicti, quod loca ad quæ venissent, infesta facerent. Festus.

Lucus, Celtarum rex, à quo Parisienses Lucij, seu Lucenses appellati sunt: forsitámque eorum vrbs, Lucotetia, ab eo cognominata fuit, Beros. lib. 5.

Lucus Augusti, Ptolem. lib. 2. cap. 6. alio nomine Oluca. Hispaniæ Tarraconensis vrbs, *Lugo*, vulgò. Aras Sextianas Plin. Augusti turrim Mela nominat.

Lucus Feroniæ, Tuscorum colonia, Ptolem. libr. 3. cap. 1. Bientina hodie.

Lucus Feroniæ, promontorium Hetruriæ eidem Ptolem. Vulgò, *Petra sancta*.

Lud, filius Sẽ. Gen. 10. lat. natiuitas vel generatio.

Ludim, filius Mesraim. Genes. 10. idem, p. n.

Ludouicus II. Romanorum imperator, anno salutis 815. Heroldum regno pulsum, victis Danis, patrio imperio restituit. Blõd. Bernardus, Italiæ rex, suasu quorundam Episcoporum imperatori rebellauit, quem ideò imperator reum capite plecti iussit, alios exilio damnauit quosdã monasteriis perpetuò inclusit. Hic Ludouicus Lotharium primogenitum imperij consortem declarauit. Pipinum secundò natum Aquitaniæ, Ludouicum iuniorem Bauariæ reges designauit, Britanniã igne ferróque vastauit. Contra hunc commotio & simultas filiorum eius & optimatam exorta est. A filiis captus, in vinculis habitus est. Rursus liberatus, militari se baltheo cinxit, & imperium reassumpsit. Annales Franciæ.

Ludouicus Romanorum imperator, anno salutis 856. Cùm Sclauis, præliis multis pugnauit: captum demum eorum principem, nomine

Rastim, propter rupta fœdera exoculauit.

Ludouicus Balbus, VI. Romanorum imperator & Francorum rex anno salutis 879.

Ludouicus Bauarus, IIII Romanorum imperator, anno salutis 1316. Post Henrici imperatoris mortem inter electores variatum est in suffragiis, pars Fridericum Austriæ ducem, pars Ludouicum Bauarum creatum imperatorem iri volebãt. Lecti Cæsares, primò apud Francfordiam congressi, ad pugnam non venere. Dein Leopoldus Austriæ dux, fratri auxiliaturus, Ludouico ad Spiram occurrit: fugit Ludouicus. Hinc apud Esslingam dubio marte pugnatum est, vt neutri victoria cessisse videatur. Secundò ad Brusçam Alsatiæ fluuium congressis, fugit Bauarus. Octauo demum anno Cæsares inter Milberg. & Geringen congressi, victoria Bauarus potitus est, Friderico capto. Blond. lib. 9. Plat. Rerum potitus, Italię ciuitatib', vicarios imperatorio nomine imposuit, primúmque vicecomites Mediolanẽses ita fouit, vt Mediolano fint potiti.

Ludouicus, Germaniæ rex, Abroditos à se deficientes bello perdomuit, anno salutis 845.

Ludouicus III. à proceribus, Rex Germaniæ designatus, regnauit annis X. anno salutis 902.

Ludouicus VII. Caroli Simplicis filius, Francorum rex, anno salutis 929.

Ludouicus, Lotharij filius, Francorum rex, anno salutis 987.

Ludouicus Grossus, Philippi filius, Francorum rex anno salutis 1107.

Ludouicus Iunior, Ludouici Grossi filius, Remis, præsente patre vnctus est in regem, anno salutis 1131. Ad expeditionem aduersus Turcas se accinxit, Constantinopolim se contulit: seductus pariter ab Emanuele per Syriæ deserta summo cum periculo exercitum duxit: difficultate & inopia rerum pressus, Antiochiam re infecta, lacerum exercitum ducere fuit coactus. Eleonoram vxorem dimisit, quam Henricus Northmannus sibi desponsauit: ob quas nuptias Aquitania, Andegauia, Cænomania & Turonensis Comitatus Henrico accessere. Ludouicus Constantiam Alphonsi Castellæ regis filiam vxorem duxit. Æmil. Tertiam duxit vxorem Alizam, Theobaldi Blesensis Comitis filiam. Huic natus est Plilippus, quem Adeodatum nominauit. Sacri Cæsaris comitem cum sacro auro, quod populares, vt cuiusque animus religióque ferebat, cõtulerant, misit in Asiã, vt senex Latinos Asiaticos eo subleuaret, quibus ipse ætate florens, armis ac longinqua militia opẽ tulerat.

Ludouicus D. Ludouici pater, Francorum rex, anno salutis 1224. Gagui. lib. 7.

D. Ludouicus IX. Franciæ rex, anno salutis 1218. Proceres Franciæ ab eo defecerunt, quos vicit, superauit & in fidem reduxit. Cruce signatus ad iuuandas res Christianas cum ingenti

exercitu in Asiam nauigauit, ibique cùm Heliopolim in Ægypto cœpisset, ipse captus est redemptúsque pecunia: iterum cum tribus filiis Christianæ rei augendæ gratia, magna classe parata, exercitum in Africam duxit Tunetum olim Carthaginem. vi cœpit: pestilentia hinc grassante, cùm exercitū inuasisset, morbo periit. Blond. Plat. Gaguin. Æmil.

Ludouicus Hutinus, Francorum rex, anno salutis 1313. Idem in Nauarræ regno matri successerat. Æmil. libro 8.

Ludouicus XI. Frācorum rex, anno salutis 1462.

Ludouicus, VII. Aurelianorum & Valesij dux Francorum rex, anno salutis 1497. Adepto regno Iohannam primam vxorem repudiauit: deinde Caroli regis relictam vxorem duxit. Mediolanum cœpit: regno Neapolitano cum Friderico rege potitus est. Genuenses, qui ab eo defecerant, deditione recepit. Venetos vicit, Brixiam, Bergamum, Cremam, Cremonam in suam redegit potestatem.

Ludouicus, Vngarorum rex, anno salutis 1343. Italiam ingressus, filij necem vendicaturus, Apuliæ regnum obtinuit. Relicto præsidio in Neapolitano regno cum fidelissimo equitatu & peditatu, tertio mense, quàm venerat, in Vngariam est reuersus.

Ludouicus, Vngariæ atque Bohemiæ rex, anno salutis 1517. Mariam, Caroli archiducis Austriæ sororē, vxorem duxit, anno salutis 1521.

Ludouicus, Tarenti princeps, à pontifici Clemente Neapolitanus rex, designatus est, anno salutis 1351.

Ludouicus, Bosonis filius, Italiæ rex, anno salutis 906.

Ludouicus Andegauensis, rex Siciliæ à pontifice Martino designatus, anno salutis 1422.

Ludouicus, Ludouici Romanorum imperatoris filius, Bauariæ rex à patre designatus, anno salutis 821.

Ludouicus, Aquileiensis Patriarcha, Cardinalis, primus equos & canes alere cœpit, anno salutis 1444. Volat.

Ludouicus, Andegauensis dux, cum exercitu XXX. M. equitum Italiam intrauit, vt Iohannam Vngarorum reginam ab ipsis Vngaris liberaret, anno salutis 1382.

Ludouicus, Innocentij pontificis nepos, à quo Piceni agri Marchio, & Firmanus princeps constitutus est, anno salutis 1406. Plat.

Ludouicus, Aurelianus dux, Parisiis interfectus anno salutis 1407. Gagui. lib. 9.

Ludouicus, Episcopus Tholosanus, Caroli secundi Siciliæ regis filius, qui ea fuit castitate, vt nulli prorsus fœminæ præterquam matri & sororibus verba faceret: ne vel colloquio sanctitatem corrumperet.

Luentinum. Britanniæ vrbs. Ptolem. lib. 2. cap. 3. Vulgò, *Prom. stand.*

Lugdunum, emporiū totius Galliæ Celticæ longè celeberrimum, à quo ea pars Galliæ, Lugdunensis dicta est: à L. Munatio Planco, dum Galliæ Comatæ præesset, conditum, in colle supra confluentem Rhodani & Aratis imminente: vbi etiam hodie non obscura antiquæ vrbis extant vestigia. Habuit hæc vrbs templum insigne, communi Galliæ totius impensa extructum, & Cæsari August. consecratum, ea parte ante vrbem, vbi amnes confluunt: ibique ara dignitatis eximiæ erat, gentium sexaginta titulo insignis, dicatis ibi totidem gentium simulachris. Ad hanc aram à Caligula Cæsare{ vt in vita eius capite 20. testatur Suetonius } institutum fuit certamen Latinæ, Græcæque facundiæ: idque ea lege, victoribus victi præmia conferrent, eorumque laudes componere cogerentur. Qui verò maximè displicuissent, scripta sua spongia linguáve delere cogebantur, nisi ferulis verberari, aut flumine proximo mergi maluissēt. Huc spectasse videtur Iuuenal. Sat. 6. Hæc autem vrbs tam insignibus, tótque egregiis ornamentis nobilitata, teste Seneca in Epistolis, sub imperio Neronis, centesimo anno à quo fuerat condita, vna nocte cōflagrauit. Hodie verò in plano sita est, magna sui parte Rhodano & Arari fluminibus inclusa.

Lugudunum antea Lugdunum appellatum est. Alia etiam nomina obtinet apud veteres, à Stephano Lugduna, à Liuio & Plutarcho Insula, in vetustioribus inscriptionibus Ciuitas Sequanorum, Rhodanusia & Araria à Sidonio & aliis appellatur. Eam peculiari libello descripsit Symphorianus Champerius, & Gallica lingua Lugdunensem historiam prolixè persecutus est G. Paradinus, vulgò, *Lyon.*

Lugdus, Celtarum rex, à quo prouincia & homines cognomenta sumpserunt. Beros. lib. 5.

Lugeum, nomen admirādæ paludis quæ in Carniola fori Iulij vicina prouincia est. Hodie ab incolis vocatur lacus, *Cxyrknitz*, ab oppidulo ei vicino sic denominato: Singulis annis frumētum, venationem & piscationem exhibet. Clauditur circumquaque montibus, & patet ad sesquimiliariū, minus laxa latitudine. Plerisque in locis decē & octō cubitos altus est, & vbi minimum profundus existit, iustā humani corporis æquat mensuram. Ex mōtibus circumpositis rini quidam ignobiles procurrūt suo quisque alueolo: ab Orientali quidem plaga tres, ab Australi quatuor. Singuli quo longius fluunt, hoc minus scatent aquis, terra nimirum ipsos combibente, donec postremo absorbeātur scrobibus saxeis, ita natis, vt humano opere excisæ videantur. Hic aquis ita redundantibus vt recipi amplius non possint, fit vt regurgitent scrobes, neque solùm nihil aquæ admittant, sed etiā quicquid receperint effundunt tanta celeritate, vt refluxus impetum equiti quantumuis expedito & celeriter fugienti

fugienti ægrè effugere liceat. Itaque quacunque pateat locus diffunduntur aquæ & lacum efficiunt. Hæ aquæ postea non minus ferè celeriter recedunt, quàm accesserunt, at nō per scrobes illas tantùm, sed vniuersa penè terra ea non aliter recipiente, quàm si per cribrum diffunderentur. Quod cùm fieri sentiunt accolæ, continuo grandioribus eius meatibus, quoad fieri potest, obstructis, agminatim adnolant ad piscationem, quæ ipsis non modò iucunda, verùm etiam perfructuosa est. Porrò siccato lacu fit messis, qua parte solum prius consitum erat: & idem rursus cōseritur, antequam inundet. Graminis ita est ferax, vt post vigesimum diem secari soleat. Lazius. Georg. Vveruherus.

Lugidunum, Ptolo. li. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, hodie Glogauia. Vulgò *Glogau.*

Lugodunum, Ptole. Batauorum vrbs in Gallia Belgica. Vulgò, *Leyden.*

Luiba, Ricardi filius, Gothorum rex, insidiis Victerici de medio sublatus est, anno salutis 595.

Luiduuardus, Vercellensis episcopus, anno salutis 890.

Luitbaldus, Bauariæ dux, anno salutis 907.

Luit, mons Lyrano & Hebræorum commentatori in Commentariis super Isa. cap. 15. Eusebio verò Pamphilo, vicus inter Areopolim & Ioaram. Aliis inter Petram & Segor.

Luna Hetruriæ oppidum ad mare situm, fœcundissimis candidi marmoris fodinis, quod ab eo Lunense dicebatur, olim nobilitatum Lucan. li. 1.

quorum qui maximus auo
Arruns incoluit desertæ mœnia Lunæ, &c.

In hoc oppido casei genus conficiebatur, magnitudinis potius, quàm bonitatis nomine nobilitatum: quippe quòd ad singulas millia pondo non rarò promeretur: vnde inter seruorum obsonia numeratur à Martiale, li. 14.

Caseus Hetruscæ signatus imagine Lunæ,
Præstabit pueris prandia mille tuis.

Luna, montis promontorium. Ptol. lib. 2. capit. 5. Lusitaniæ locus. Vulgò *Ponte de Luna*, rectius, *punto de Luna*, id est, *pointe.*

Lunarium, promontorium, Ptol. lib. 2. ca. 6. Alio nomine mons Iouis. *Lunemburg.* Vide MARONIS.

Luneburgum, nobilis Saxoniæ vrbs, olim villa in ciuitatē redacta ex ruderib⁹ Bardeuigi oppidi. Hæc autem villa à Iulio Cæsare condita est, & à Luna sic dicta: Lunæ enim simulachrū vsque ad Caroli Magni tempora illic remanserat, quod ipse deinde pietatis zelo commotus sustulit. Ex comitatu in Ducatū erecta est à Friderico II. anno 1235. Nunc munitissima est ciuitas, cincta fossis & vallis, figuram habens quadratam, patens in longum, passibus circiter, M. CCC C. L. & in latum nongentis. Negotiatione salis diues admodum est. Munster.

Lupa, quæ & Acca Laurentia dicta est, vxor Faustuli pastoris atmēti regij, quæ geminos infantes Vestalis filiæ Numitoris ad ripam Tyberis expositos aluit. Liu. lib. 1. ab vrbe.

Lupercal, locus sub Palatino monte, Pani pastorum deo consecratus, in quo solennia quædā sacra quotannis fiebant mēse Februario, quibus Panos sacerdotes, qui Luperci dicebantur, nudi per vrbem cursitabant, mulierum palmas, vteróque caprina pelle ferientes quare & fœcunditatem & facilem partum fieri putabant. Instituta autem putantur hæc sacra ab Euandro, in honorem Panos Lycæi, quem Arcades simili honore colebant. Quare autem nudi discurrerent Luperci, Seruius hāc affert rationem. Cùm Romulus & Remus, lùdrico huic intenti essent, latrones interim occasione arrepta, pecora illorum abegisse: eáque re intellecta, Romulum cum omni iuuentute, abiectis vestibus, vt ad cursum expeditiores essent, latrones esse insecutos, isque oppressis prædam recepisse. Quæ res quoniam felicitet cessisset, mansisse deinde morem solennem, vt Lupercalia à Iudis celebrarentur. Hæc Seruius, in illud Virg. 8. Æneid.

Hic exultantes Salios nudosque Lupercos, &c.

Lupfurdum, Ptol. li. 2. ca. 11. Germaniæ vrbs. Hodie Misna: vulgò *Meyffen.*

Lupia, Germaniæ fluuius. Pomp. li. 3. Coniectura est eum esse, quem hodie Neccharū vocant, qui haud lōgè à Danubij fontibus ortus, per Vuitembergensem Ducatum lapsus, móxque in occasum, versus Rhenū seorsum illabitur. Strabo longè secus quàm Pōponius Lupiam in Visurgim deferri ait, vt Lupiæ nominis nō Neccharus, sed is amnis, quem hodie Fuldam vocant, intelligatur. Tacitus (adeò in re tantilla variāt scriptores) lib. Augustæ historiæ 2. Lupiam vocat amnem, nō in Rhenum, sed in Oceanum elapsum. Vide LVSPIAE.

Lupicinus, consul, collega Iouini, anno ab vrbe 1220. Quo tempore Constantinopoli grando miræ magnitudinis decidens, aliquot homines extinxit, & apud Atrebatas vera lana de nubibus pluuia mixta defluxit. Paus.

Lupus, Foroiulianorum dux, anno ab vrbe 1420.

Lupus, consul, collega Maximi, anno ab vrbe 984.

Lupus, Senonensis episcopus, qui tanta erat in pauperes munificentia, vt nullum sibi relinqueret thesaurum, sed omnes exhauriret in id loculos. Volat.

Lurius Tuscus, rex Tuscorum, regnauit ann. 25. Hic Lucam vrbem Italiæ condidit. Cato de Orig. anno ab vrbe 40.

Lurius Lupus, consul, collega Aure. Probi Aug. anno ab vrbe 1030.

Lurius Orphitus, consul, collega Fl. Antiochiani

anno

anno ab vrbe 1022.

Lusatia, Saxoniæ regiúcula, quamuis Bohemorum ditioni patens, tamen Saxoniæ tribuitur: inter Albim, Oderam, & Bohemiæ mõtes iacet. Vrbs præcipua est Gorlitia. Nissa fluuius eam rigat. Rithaimer.

Lusia, vna ex Hyacinthi filiabus, à qua λουσιὰς, pertinens ad hunc vicum tribus Oeneidis. Stephan.

Lusignanum, oppidum apud Pictauinos, à Melusina conditum, ac nominatum, Gallicè, *Lusignan.*

Lusitania, tertia Hispaniæ pars, quam Plin. lib. 4. ca. 12. à Durio amne finit, reliqua citerioni attribuens. In qua sententia & Ptolemæus est: at Strabo cum Mela conuenit. Huius regionis (inquit) latus Australe Tagus cingit, ab Occasu verò & Septẽtrione Oceanus, ab Aurora Carpetani, Vettones, Vaccei, & Callaici, famę maioris populi. Scribit Plin. lib. 3. cap. 3. Lusum Liberi patris ac Lysam cum eo debacchantẽ, nomẽ dedisse Lusitaniæ. Hæc Oceano Occidentali aluitur, in qua est ciuitas Emerita, & Portugalliæ regnum. Lusitanum littus pollet gemmã ceraunio, quod Indicis præferunt: & aduersus vim fulgurũ creditur opitulari. Belitani Steph. iidem cum Lusitanis sunt. Apud eundem legitur λουσιτανία, pars Bæticæ: & Gẽtile, λουσιτανὸς. Lusus apud Celtiberos, eo tempore imperabat, quo Pharao Chẽeres in mari rubro periit: à quo Lusitania id habuit nominis, vulgò, *Portugal.* Berof. lib. 5.

Lusius, Bocatio, siue, vt quidam, Lysius, Arcadiæ fluuius, quem penes est sepulchrum Æsculapij, Æsapi & Arsinoe filij: qui primus alui purgationem, atque dentis euulsionem adinuenisse dicitur. Lusius etiam Gentile est à Lussis.

Lusius, Marij ex sorore nepos, qui cùm virgini Trebonio vim & stuprum vellet inferre, ab eodem est interfectus. Plutarch. in Mario.

Luspiæ. Pro. li. 3. cap. 1. Calabriæ vrbs: Lupia Plin. vulgò *Leccio, Lezo.*

Lussi, vrbs Arcadiæ, vbi Melampus Proeti filius latuit, & insulam liberauit. Ciuis, Lusius, Lusiates, Luscus. Steph.

Lusus, Celtiberorum rex.

Lutetia Parisiorum, fertilissimi regni Francorũ caput, magnitudine incredibili, nobilium, mercatorum, ciuium, & studiosorum frequẽtia, ædificiorum & publicorum & priuatorum splendore, nõ modò vniuersæ Galliæ, sed maximis totius Europæ ciuitatibus, præfertur. Hæc à Paride, qui à Iaphet, filio Noe, successiuè descendit, & XVIII. Celticæ Galliæ rex, quarum iam narrationum monumentis declaratur primùm fundata, à quo & nomẽ sortita est. Posteaquam verò plateæ, lapidũ pauimento stratæ non essent, has autem ingens hominum multitudo contereret, ob luti quantitatẽ Lutetia denominata dicitur. Alij tamẽ ab albedine murorum, quàm λευκοτὴν Græci, Lutetiam vocari existimant. Eam Iulius Cæsar vsque adeo ædificiis auxit, támq; fortiter cinxit mœnibus, vt Iulij ciuitas à nõnullis sit appellata. Amplissimam hanc ciuitatem, Sequana fluuius diuidens, tripartitã constituit, quarum prior Vniuersitas, altera Ciuitas, tertia vrbs nominatur. Illã Carolus magnus Alcuini præceptoris sui instinctu anno Christi 796. ex Romana fundauit, & permultis prærogatiuis priuilegiis & immunitatibus splendissimè exornauit. Palatium regiũ Philippo Pulchro ædificatum est, cura Enguerrantij Marignij anno Christi 1313. Lutetia Parisiorum templa habet 68. Monasteria 24. Xenodochia 9. Sacella 14. Innumera ferè fana. Collegia publica 20. Priuata 30. Portas habet 14. Pontes 5. Fontes 16. Suburbia 10. tam lata vt horum quædã cùm magnis Galliæ ciuitatibus certent. Vulgò *Paris.*

Luteuani, qui & foro Neronienses, Plinio Galliæ Narbonensis populi. *Lodeue*, Pineto.

Luti, Germaniæ populi. Plin.

Lutia, opulentum Hispaniæ oppidum. Appia.

Luza, i. amygdalus siue discessio, vel declinatio, ciuitas Chananææ in tribu Beniamin, Ios. 18. Quæ aliàs Genes. 28. & 35. nuncupatur Bethel à Iacob. Est secunda Luza, quæ cecidit in sortem filiorum Ioseph iuxta Sichem, in tertio lapide ipsius Sichem, siue Neapolis, Iosue 16. Est & tertia Luza, in terra Hethim à veteris Luyæ proditore condita Iudicum 1.

L Y

Lyæus, vnum ex Liberi patris cognominibus, inde impositum, quòd immoderatus vini vsus pariat λύσιν, hoc est, rixam & seditiones. Aut certè παρὰ τὸ λύειν τὰ μέλη τῶν μεθυσκομένων, hoc est, ab eo, quòd ebriorum membra vel curas soluat: vnde & λυσιμελὴς à Græcis cognominatur. Virg. lib. 4. Æneid.

Legiferæ Cereri, Phœbõque, patríque Lyæo.

Inde Lyæus, a, um, pro Lyæius. Virg. 1. Æneid.

Regales inter mensas, laticémque Lyæum.

Lybarni, populi ab Hercule Lybio nominati & conditi.

Lybum, Cœlesyriæ vrbs, Anto. inter Damascum & Laodiceam.

Lycabetus, vel Lycambetus, Atticæ mons maximus. Plin.

Lycæa, vel Lycætha, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lycæus. Paus.

Lycæus, cæi, Arcadię mons, Ioui sacer, teste Pausania in Arcadicis, olim etiam. Olympus, & ἱερὰ κορυφὴ, id est, sacer vertex ab incolis appellatus, quòd Iouem ibi educatum existimarent. In hoc etiam mõte Iouis Lycæi ara fuit à Lycaone Pelasgi filio primùm consecrata: quam cùm postea mactati pueri sanguine respersisset, in lupum dicitur esse transformatus. Erat ibid. & Iouis Lycæi lucus, quem, si quis

quis lege spreta esset ingressus, annum superuiuere negabatur. Leonic. Thom. lib. 3. ca. 44. Item fons insignis, nomine Agno, iam admirabilis naturæ, vt re diuina ibi curiosiùs peracta, quernóque ramo aqua leuiter commota, mox densus inde surgeret vapor, nebulæ assimilis, quæ non multò pòst effecta nubes, aggregatis item aliis, largos demitteret imbres. Hæc Pausanias. Constat tamen Lycæum montem non soli Ioui, verum etiam Pani sacrum fuisse. Virgil. 1. Georg.

Ipse nemus linquens patrium, saltúsque Lycæi,
Pan ouium custos, tua si tibi Mænala curæ,
Adsis ô Tegeæe fauens.

Hinc etiam Pan Lycæus passim à poëtis cognominatur. Idem lib. 8. Æneid.

--gelida monstrat sub rupe Lupercal,
Parrhasio dictum Panos de more Lycæi.

Lycæa, sacra in Lycæo Arcadiæ monte in honorem Panos fieri solita: quæ postea ab Euandro in Latium translata, Lupercalia dicta sunt, vt placet Ouid. lib. 2. Fast.

Lycæus, Apollinis cognomen. Stephan.

Lycambe, Neobuli pater, qui cùm filiam Archilocho poëtæ despondisset, posteáque pœnitentia ductus non tradidisset, tam acerbo carmine ab eo est perstrictus, vt vnà cùm filia laqueo vitam finierit. Horatius in Epod. Ode 6.

--in malos asperrimus
Parata tollo cornua:
Qualis Lycambæ spretus infido gener, &c.

Hinc Lycambæus, a, um, Ouid. in Ibin,

Tincta Lycambæo sanguine tela dabit.

Lycaon, Arcadiæ rex, Pelasgi filius, quem Iupiter quòd aram suam in Lyceo monte, mactati pueri sanguine respersisset, in lupum mutauit, vt scribit Pausan. in Arcadicis. Ouid. tamen lib. 1. Metam. omninò aliam tradit transformationis huius causam, quæ sic habet. Iupiter aliquando cùm multa de humani generis impietate inaudisset, neque tamen omnia crederet, vt rem omnem certiùs exploraret, relicto cœlo in terram descendit: aliquótque regionibus peragratis tandem sub noctem in Arcadiam peruenit ad Lycaonis regiam: Vbi cùm se deum esse significasset, vulgúsque se ad sacrificia accingeret, irridens credulitatem eorum Lycaon, ea ipsa nocte se periculum facturũ esse dixit, deúmne, an mortalem hospitio susceperit: conatúsq; est noctu dormientem interimere. Quod cùm frustrà tentasset, alia ratione rem aggressus est. Habebat obsides à Molossorum gente ad se missos. Horum vnum iugulauit, partimque assum, partim elixum Ioui epulandum apposuit. Cuius rei immanitate indignatus Iupiter, regiam tyranni immisso fulmine exussit, ipsumque in siluas fugientem, in lupũ transformauit. Hinc Lycaonius, a, um, vt Axis Lycaonius, hoc est, Vrsa maior, in quã Calisto Licaonis filia creditur transformata. Ouid. 1. Trist.

Quæque Lycaonio terra sub axe iacet.

Idem 1. Metamor.

Fœda Lycaoniæ referens conuiuia mensæ.

Lycaon, Nelei filius, & Nestoris frater, quem Hercules expugnato Pylo occidit. Alius Priami filius, ex Lathoe Altai Lelegentium regis filia, ab Achille occisus. Alius item Lycaon, Gnosius faber, & artifex ensis: quem Ascanius dedit Entyalo, vt ostendit Virgilius libro 9.

Lycaonia, regio Asiæ minoris prope Phrygiam à qua montibus separatur, ad Taurum Cilicium & Pisidicum extensa, medium quodam modo locum & arcem occupat. Sunt qui scribant Lycaoniam esse partem Arcadiæ cognominatam. Stephanus totam Arcadiam olim Lycaoniam dictam scribit, & à filio eius Hypsumte Thyreum in Arcadia conditum. Idem alibi Lycaoniam Lyciæ & Isauriæ regionem esse tradit, quanquam & primus author eius inhabitandæ Lycaon dicatur. A Lycaonia fit Lycaonius, a, um.

Lycaones, populi Asiæ, Phrygibus & Gallogræcis, quos Galatas nominari antè scripsimus, vicini, Pompo. Mela lib. 1.

Lycapsus, vicus prope Lydiam, Steph.

Lycas, vir quidam qui ab Hercule præcipitatus est, quòd ei tunicam cruore Nessi tinctam & veneno imbutam attulisset. Sabellic. & Ouidius in Ibin. Est item Asiæ & Coæ insulæ oppidum.

Lycaste, filia Priami ex concubina, cuius amore flagrans Polydamas, Antenoris & Theanus sororis, Hecubæ filius, eam vxorem duxit.

Lycaste, meretrix nobilis apud Drepanum Siciliæ vrbem, ob formæ excellẽtiam Venus appellata, quæ cùm Butem, Amici Bebriciorum regis filium hospitio excepisset, eius cõcubitu vsa, Erycem ei peperit: quo factum est, vt apud posteros creditum fuerit, Butẽ ex Venere Erycem genuisse. Vide BVTES.

Lycastos, vrbs Cretæ, sic à luporum multitudine dicta, quæ ibi esse creditur. Pomponius Mela lib. 2. & Strabo 10. Homerus. Λυκτὸς μόλιστά τε, καὶ ἀρχαίτατα λύκαστος. Ciuis, Lycastius. Steph.

Lycastum Cappadociæ vrbs. Plin.

Lyces, fluuius Scythiæ Europeæ, & vrbs Macedoniæ. Valer. Flaccus, & Liu.

Lyceum, gymnasij celeberrimi nomen iuxta Athenas, in quo Aristoteles frequẽtissimo auditorio philosophiam profitebatur, quemadmodum Plato in Academia Cicer. Acad. Qui erant cum Aristotele, Peripatetici dicti sunt, quia disputabant, inambulãtes in lyceo. Idem alibi.

Inq; Academia vmbrifera, nitidóque lyceo,

Fede

Fuderunt claras diuini pectoris artes.

Lyceum, gymnasium Ciceronis in fundo Tusculano à nomine scholæ Aristotelicæ ita dictum, de quo libro 1. de Diui. sic refert, Nuper cùm essem cùm Qui. fratre, in Tusculano, disputatum est. Nam cùm ambulandi causa in lyceum venissemus (id enim superiori gymnasio nomen est) perlegi (inquit ille) tuum paulò antè tertium de Nat. deorum.

Lyceus. Vide LYCAEVS.

Lychas. Vide LICHAS.

Lychnidos, aliàs lychnitos, vrbs Illyriæ: Gentile, lychnidius, & lychnia palus, & lychnitis. Est etiam lychnitis, parua regio Armeniæ. Stephan. Et vrbs Macedoniæ. Ptolem.

Lycia, regio minoris Asiæ inter Pamphyliam & Cariam sita: olim (si poetarum fabulis credimus, Chimeræ monstri ignibus infestata. Cuius fabulæ occasionem præbuit Chimera eius regionis mons, crebrò ignem eructans. Dicta est autem lycia à Lyco Pandionis filio. Vrbem habet Pataram, Apollinis oraculo celebratam, à qua Apollo Patareus cognominatur. Hinc Lycius, Gentile. Virgil. 1. Æneid.

Vnam, quæ Lycios fidumque vehebat Orontem.

Et Lyciæ sortes. Virgil. 4. Æneidos id est, sortes Apollinis, qui in Lycia apud Pataram responsa edebat.

Lycias, Rhætiæ fluuius. Ptolem. *Lech*, hodie.

Lycidas, æ, nomen Centauri, vnius ex iis, qui Pyrithoo Hippodamiam sponsam eripere conati, à Lapithis interempti sunt. Ouid. 12. Metamorph.

At non Eurynomus, Lycidásque, & Areus, & Imbreus.

Effugere necem.

Est & nomen pastoris apud Virgilium nona Ecloga.

Lycimmus, frater Astyochiæ, auunculus Ptolemæi, à quo & ipse interemptus est. Homer.

Lycinia, amica Horatij, de qua ipse lib. 2. Carm. Ode 12.

Ne dulcis domina Musa Lyciæ, &c.

Lyciſca, canis nomen, à lyco lupo, vel quasi Lacæna, id est, ex Laconia, quia inde veniunt optimi canes.

Lycius, Apollo dictus est à lyco, lupo, quòd sicut lupi pecora rapiunt, ita ipse humorem haurit radiis. Prisci Græcorum primam lucem quæ præcedit solis ortum, λύκην, appellarunt, λὸν ἀπὸ λύκης, id est à luce. Idque tunc tempotis, hodie quoque, λυκόφως, cognominant. Et lycij Apollinis oraculum: quia in Lycia maximæ claritatis fuit, ob luporum interfectionem.

Lycoa, vrbs Arcadiæ: Gentile, lycoates. Stephan. ex Pausa. lib. 8.

Lycoanitis Diana dicta est à lycoa ciuitate, vbi templum habebat. Palæph.

Lycomedes, Scyriæ insulæ rex, cui Thetis filium

suum dormiente præceptore suo Chirone clàm raptum, seruandum tradidit, vt ibi inter eiusdem regis filias (erat enim facie venusta & puellari, ita vt facilè pro puella sese gereret) muliebri habitu indutus latitaret, ne ad bellũ Troianum, à quo illum non reuersurum esse sciebat, proficisci cogeretur. Ad quẽ cùm delitescceret, Deidamiam regis filiam vitiauit, & ex ea Pyrrhum suscepit.

Lycomedes, Creõtis filius. Homerus libro 9. Iliados.

Lyomedus, Africæ lacus. Ptolem. & Plin.

Lycon, Ægypti vrbs. lib. Notit. Strabo & Stephanus habent Lycon bis in Ægypto, vnam in Lycopolite Nomo, alteram in Sybennitico.

Lycon. Hispaniæ oppidum. Liu.

Lycon, Philosophus Pythagoricus.

Lycon Socraticus, siue Peripateticus, eloquens, & in dicendo suauis, adeo, vt pro lycon, Glycon nominaretur, quod significat dulcedinem. Hic fuit cultu & vestium mollitie nitidissimus, lucta & pilę ludo exercebatur. Periit podagræ morbo annos natus 74. Tertius lycon fuit poeta. Quattus epigrammatum scriptor Laertius.

Lyconpolis. Vide LYCOPOLIS.

Lycone, vrbs Thraciæ: Gentile, Lyconeus. Stephanus.

Lycophron, poeta, patria Chalcidensis, Sophoclis grãmatici, adoptione verò lyci Rhegini historici filius, inter septem poetas, qui Pleiades dicebantur à numero stellarum, Philadelpho Ptolemæo acceptus. Erant autem hi, Theocritus, Aratus, Nicander, Apollonius, Philecus, Homerus iunior, Lycophron. Author Suidas. Is scripsit Alexandram, poema valde obscurum, in quo meminit de vaticiniis Cassandrę, exorsusque ab Hercule, & rebus Troianis, prosequitur vsque ad Alexandrum Macedonem. De huius morte Ouid. in Ibin,

Vtq; cothurnatum perüsse Lycophrona narrant,
Hæreat in fibris fixa sagitta tuis.

Alius fuit Perinthi Corinthiorum regis filius, qui matrem occiderat viuẽte adhuc patre: de quo vide multa apud Herod. lib. 3. & Laert. in Periandro.

Lycopolis, vrbs Ægypti, sic à lupis cognominata, eò quòd Æthiopes agros Ægyptios incursantes, lupi facta acie vsque ad ciuitatem Elephantinam repulerint. Sed ibidem ciuitatem constituentes Ægyptij, vbi aciem struxerant, à bestiis illis lycopolim cognominarunt, ac pro diis lupos ipsos venerantur. Author Diodorus Siculus li. 2. Steph. λύκων πόλις, vna est in Lycopolite præfectura Ægypti: altera, in Sybennitica iuxta mare: Gentile, Lycopolitæ.

Lycorea, vicus in Delphis à Lycoreo rege, Ciuis.

Lycorus,

Lycorus, Lycoreus, Licorites. Est & Lycoræus Iupiter. Steph.

Lycorias, nomen Nymphæ apud Virg. 4. Georg.

Lycoris, idis, Volumnij Senatoris liberta, vero nomine Citheris dicta, miserè à Corn. Gallo adamata: quo tamen spreto, Antonium in castra sequuta est. Virg. 10. Ecloga,

-tua cura Lycoris
Perque niues alium, perque horrida castra sequuta est.

Lycormas fluuius Ætoliæ, flauas arenas voluēs. Hic postea Euenus ab Eueno rege Ætoliæ, qui se in illū præcipitauit, appellatus est. Stra. lib. 7. Ouid. lib. 2. Metam.

Arsuriúsque iterum Xantus flauuíq; Lycormas.

Gentile, Lycormæus.

Lycosthéne, vrbs Lydiæ, Steph. Gentile, Lycosthenes, vel Lycosthenites.

Lycosura, vrbs Arcadiæ in Lyceo monte, inde Lycosureus. Steph.

Lycozea, vrbs Thraciæ: Ciues, Lycozei. Stepha.

Lyctonia, vrbs Cretæ insulæ. Tortel.

Lyctus, Cretæ vrbs insignis, Idomenei patria: vnde ille Lyctius cognominatur à Virgil. 3. Æneid.

Et Salentinos obsedit milite campos
Lyctius Idomeneus.

Lycurgus, nobilis Spartiata, Polydectæ filius, & frater Eunomi Lacedæmoniorum regis: cui etiam in regnum successit, ignarus Eunomum vxorem grauidam reliquisse. Quod vbi primum cognouit, posito regis nomine, Prodici, hoc est, tutoris nomen assumpsit, regíque adulto (Charilao ei nomen erat) regnum fideliter restituit. Verùm cùm ciuitatem pessimè institutam animaduerteret, ad cōstituendam salubrioribus legibus Rempublicam animum adiecit. Conscripsit itaque iis quæ longa peregrinatione didicerat ciuitati vtilia fore. Delphos sese contulit, vt dei quoque consilium in re sanctissima exploraret. Cumque Pythia cōsilium eius à Phœbo maximè probari, deiúque potius, quàm hominis inuentum esse respondisset, alacrior ad peragendum institutum factus, foro aliquot armatis occupato, leges suas perfert. Quibus cùm iam ciues mediocriter assuefactos videret, vt quas tulerat leges, æternas quoque redderet, hanc rationem commētus est. Simulat arduum adhuc quiddam superesse, quod ad ciuitatis salutem pertineret, quod tamen inconsulto oracuło aggrediendum nō esset, eáque de causa se Delphos proficisci velle. Interim tamen Reip. interesse, vt leges, quemadmodum latæ erant, in reditum suum inuiolatæ seruarentur: idque ita futurum, primùm à Regibus, deinde à cęteris omnibus iusiurandum exegit. Profectus itaque Delphos, cùm Pythiam respondentem audisset, nihil legibus illis absolutius esse, fœlicissimámque fore ciuitatē eam in qua illæ quàm

diutissimè seruarentur, constituit sibi amplius in patriam non esse redeundum: ne illi aliquādo iureiurando soluti, leges suas excuterent. Misso itaque Spartam oraculo, amicósque itineris comites amplexus, iisque dimissis, Cirrham concessit, vbi mox suis sibi manibus necem consciuit. Quanquam alij Crissæ, nonnulli etiam in Creta interiisse volunt, vbi etiá sepulchrum eius apud Pergameam vrbem ostenditur. Spartani mortuo sacellum consecrarunt, & ob singularia eius in patriam merita, diuinos ei honores tribuerunt. Vide latiùs vitam eius apud Plutarchum.

Lycurgus, Nemeæ rex, & pater Archemori, alūni Hypsipyles. Statius li. 5. & 6. Thebaidōs

Lycurgus, Thracię rex, filius Dryantis, qui quòd Thracas immoderatè vino deditos conspiceret, vites omnes toto regno excidi iussit. Plutarchus in eo opusculo, quod de poētarum vtilitate conscripsit. Hinc datus est poētis locus fabulę, Lycurgum infestissimo Bacchum odio prosecutū esse, adeò vt nutrices illius in Nysa latentes persequerētur, & Baccho ipsi tantùm terroris incusserit, vt præcipiti fuga traiecto mari, in Naxum se receperit: ideóque iusta numinum ira Lycurgum in furorem cōuersum, cùm vites quoque, ne Baccho in posterum libaretur, excidere vellet, tibias sibi succidisse. Hic est ille Lycurgus, cuius meminit Virg. 3 Æneid.

Terra procul vastis colitur Mauortia campis,
Thraces arant, acri quondam regnata Lycurgo.

Lycurgus, gigas ab Osiride in Thracia peremptus. Beros li. 5. Diod. li. 1. de Fab. antiq. gestis.

Lycurgides, filius Lycurgi apud Ouidiū in Ibin,

Quique Lycurgiden (Ancæum seu Angæum, intelligens, quamuis tamen hunc quidā Neptuni & Astypaleæ filiū dicant, de quo suprà)

--lacerarat ab arbore natum,
Idmonáque audacem, te quoque rumpat aper.

Quem autem idem poēta eodem loco, Lycurgum Pentheiden vocat, inquiens,

Qua sua Pentheidem proles est vlta Lycurgum,
Hæc maneat teli te quoque plaga noui.

Mihi non satis liquet, quamuis Guido, quidā Morillonus hunc locum annotans, dicit, Buthen quendam Lycurgi Thracum regis filium & Penthei neporem, Bacchi sacerdotes in patris vindictam occidisse, contra reliquos omnes authores, qui hunc Lycurgum Dryantis, non Penthei filium faciunt. Sit tamen cuique liberum iudicium.

Lycus, Bœotiæ rex, qui Antiopam Nyctei regis filiam vxorem duxit: quam postea, cùm à Ioue in Satyrum conuerso compressam cognouisset, repudiauit, Ducémque vxorem duxit: quæ veritā ne Antiope cum Lyco in gratiam rediret, arctissimis eam in vinculis asseruauit: quibus Iouis miseratione dissolutis, in Cithæronem montem profugit, vbi Amphionem & Zetum

Zetum peperit: qui postea à pastore, qui ipsos nutriuerat, edocti, eum vnà cum vxore interfecerunt, vt latiùs docuimus suprà dictionibus Amphion & Dirce.

Lycus, exul Thebanus: qui id temporis, quo Hercules ad inferos descenderat, rei bene gerendæ occasionem sibi oblatam ratus, Creonte occiso, regnum Thebanorum occupauit: cúmque iam Megaræ Herculis vxori vim inferre pararet, opportuno illius reditu oppressus est, & cum suis omnibus interfectus, vt latiùs est videre apud Senecam in Hercule furente.

Lycus, nobilis Troianus, vnus ex comitibus Æneæ. Virg. 1. Æneid.

Nunc Amici casum gemit, & crudelia secum Fata Lyci

Lycus, fluuius Asiæ, non procul à Laodicea, qui cuniculis subterraneis absorbetur, & rursus emergit. Ouid. 15. Metam.

Sic vbi terreno Lycus est epotus hiatu,
Exsilit procul hinc, alióque renascitur ore.

Item alius iuxta Heracleam Mariandinorum in Pontum Euxinum illabens. De hoc Ouid. lib. 4. de Ponto,

Hunc Lycus, hunc Sagaris, Peniúsque, Hypaníque Crateíq;
Influit, & crebro vortice tortus Halys.

Rursus alius in Germania, Rhœtos à Vindelicis dirimens. Ptol. lib. 2. cap. 12. Item in Macenia, Plutarch. & in Cilicia, Plinio.

Lycus, Priami filius. Item vnus è Centauris. Item Lycus, fluuius Assyriorum, qui Tigri immiscetur.

Lycus, medicus nobilis Neapolitanus, qui Atriplicem herbam contra cantharidas bibendam censet, Plin. lib. 20. cap. 20.

Lycus, rex Lybiæ, qui cùm hospites suos immolare cõsueisceret, à Callirhoë filia proditus fuit. Nam cùm hæc Di omedem, qui direpta Troia in Libyam tempestate deiectus fuerat, amore deperiret, eum è vinculis emisit. At ille spreto salutis auctore, enauigauit. Ea autẽ vltrò vitam laqueo finiuit. Plut. Par. Antimachi portæ vxor fuit, quam egregiè animo charam habuit, quæ quum mortua esset, elegiam, qua mœrorem solaretur sibi fecit nomine Lyden, vbi enumeratis hæroicis calamitatibus & infortuniis, malis alienis ægritudinem sibi minuit. Huius meminit Plutarchus in libro de consolatione. Propert.

Nec tantùm clario Lyde dilecta poëtæ, &c.

Lydæ, Lyciæ oppidum. Ptol.

Lydda Palæstinæ Iudeæ vrbs, Ptol. li. 5. ca. 16. Alio nomine Diospolis: hodie *Rama*.

Lydia, regio Asiæ minoris, Crœso rege & Pactolo aurifero flumine notissima, quæ flexosis Meandri amnis recursibus perfusa, super Ioniã procedit, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Mysiæ, Meridiana parte Cariã amplectens. Lydia dicta à Lydo, Atyos, filio, cùm antea Mæonia vocaretur. Vrbes habet Philadelphiam, Hypæpas, Magnesiam & Sardis Crœsi regiam, totiúsque regionis caput, Ouid. 6. Metam. *Lydia tota fremit, Phrygiæq; per oppida facti Rumor ĩit.* Huius regionis incolæ Lydi dicuntur, qui Herodoto lib. 2. primi aurum, argentúmque signarunt, primíque caupones institoréque fuerunt. Horum improbitas maxima abiit in Prouerb. Lydi mali: post hos Ægyptij. vide Eraf. in Chil. Est & nomen mulieris purpuratæ, de qua Act. 16.

Lydia, amica Horatij, cuius in Odis sæpè meminit.

Lydius, fluuius est, qui agrum Macedonicum & Bœoticum disterminat. Ptol.

Lydus, Herculis filius ex Iole.

Lydus, Atyos Mæoniæ regis filius, & frater Tyrrheni, à quo Mæonia Lydiæ nomen accepit. Nam cùm Atys domi sibi multitudinẽ abundare videret, filiis suis hanc proposuit conditionem, vt inter se sorte ducta, alter onerosam multitudinem educeret, nouásque sibi sedes quæreret, alter paterni regni successor remaneret. Quare cũ sors ita cecidisset, vt Tyrrenus relicta patria nouarum coloniarum author fieret, in eam Italiæ partem sese contulit, quæ mare inferum spectans, ab eo Tyrrhenia appellatur. Lydus verò domi relictus, paterníque regni successor factus, Mæoniam de nomine suo Lydiam appellauit.

Lygamatæ, Libyæ interiotis populi. Ptol.

Lygdamum, Plinio li. 5. cap. 3. oppidi nomen.

Lygdanus, nomen viri Perottus.

Lygus, fœmina quædam, quę quũ metu militum filiam occultauisset, & illi per cruciatus interrogarent, vbinam occuluisset, verum ostendens, ibidem dixit latere: nec vllis tormentis cogi potuit, vt constantiã vocis egregiæ mutaret. Corn. Tacitus.

Lyle, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lylæus Steph.

Lylæus, Bithyniæ fluuius. Plin.

Limax, Arcadiæ fluuius. Paus.

Lyminis, Cappadociæ oppidum. Marcel.

Lymba, Gotthorum rex, regnauit annis 111. viuens in Hispania principatu fratri cessit, anno ab vrbe 1323.

Lymira, Lyciæ flumen, & eodem nomine ciuitas inquit Pomp. li. 1.

Lymphorta oppidum circa Gedrosiam. Plin.

Lyncæ, Macedoniæ vrbs. Helych.

Lynceſtæ, populi à Brasida fugati, anno ab vrbe 230.

Lynceſtus, Macedoniæ fluuius, cuius aqua potũ non minus ebrietatem inducit, quàm si quis vino se ingurgitasset. Plin. lib. 2. cap. 106. Lincestis aqua temulẽtos facit. Hinc Lyncestius, stia, stium. Ouid. 15. Metamorph.

Hinc fluit effectu dispar Lyncestius amnis,
Quem quicunque parũ moderato gurgite traxit,
Haut aliter titubat, quam si merã vina bibisset.

Lyncus,

Lyceus, Apharei filius, vnus ex Argonautis, tanta oculorum acie præditus, vt videretur vel parietem visu penetrare, atque adeò vsque ad inferos videndi vim visam exprimere, (vt ex historicis nonnulli prodiderunt) nouissimam Lunam, primámque eodem die in signo Arietis conspicere: quod paucis mortalium contigit vidisse. Vnde Valer. lib. 1. Argon. Pausan. Pind. Theod. Arist. & Horat.

--solus transibit nubila Lynceus.

Hunc Varro centum triginta millia passuum prospexisse scribit: solitúmque exeuntem à Carthagine classem Punicam, numerúmque nauium, ex Lybicana specula manifestissimè notare.

Lynceus, frater Idæ, qui pro duabus Leucippi filiabus, quas ipsis desponsatas Castor & Pollux rapuerant arma sumpserunt, initáque pugna Castor Lyncei, Lynceus Pollucis manu occubuit. Idas verò, cùm ipsum etiam Pollucem conaretur adoriri, immisso à Ioue fulmine interiit. Vide Ouidium ad finem libri 5. Fastorum. Apollonius tamen in Argonauticis. Idem à Castore interfectum tradit: ídque Lynceum per abietem vidisse, & Castorem occidisse.

Lynceus, quem Ouidius alio nomine Limum appellat, filius Ægypti, & solus ex 50. fratribus misericordia Hypermestræ coniugis euasit à morte: qui postea expulso, vel etiam occiso Danao, regnauit apud Argos.

Lynceus, 11. Argiuorum rex, regnauit annis 41.

Lynceus, vrbs Epiri à Lynceo nominata: Gentilia, Lyncius, Lynciste, Lynceus, & fœminino Lynciste. Stephan.

Lyncus, vt habet Ouidius: Lynceus, vt alij Lynx, vt rursus alij, rex Scythiæ immanissimus, qui Triptolemum à Cerere missum, vt hominibus frugum vsum commonstraret, hospitio excepit: cúmque nomen, patriam, viæque causam ab eo didicisset, vt tam præclari inuenti gloriam in se transferret, hospitem obtruncare constituit. Cúmque iam noctu dormientem aggredi vellet, Ceres indignata in Lyncem feram eam conuertit. Ouid. 5. Metamorph.

Rex ibi Lyncus erat, regis subit ille penates.

Lyndus, Homero, ciuitas Rhodi insulæ, in qua, vt ait Lactantius, Herculis sacra fiebant, quorum à cæteris longè diuersus est ritus. Siquidem non, Θυσιαῖς (vt Græci appellant) sed maledictis & execratione celebrantur, eáque pro violatis habent, si quando inter solennes ritus, vel imprudenti alicui exciderit bonum verbum. Est & Herodoto ciuitas in Dorica regione.

Lynx. Vide LYNCVS.

Lynx, vrbs Lybiæ iuxta Gadē post Atlantem. Et insula Atlantis, & vrbs Lynxo: Gentile, Linxites, & Lyngius.

Lyra, signum cæleste, stellarum nouem, inter genu & manum sinistrā Engonasis situm. Oritur cum Sagitario: occidit autem exoriente Virgine. Ouid. 3. Fast.

Illa nocte aliquis tolles ad sydera vultus,
Dicet: Vbi est hodie, quæ Lyra fulsit heri?

Qui poëticam astrologiam conscripserunt, volunt Lyram hanc esse à Mercurio primùm inuentam in Cyllene Arcadiæ monte, & ab eo Apollini donatam: ab Apolline autem inuenta cithara Orpheo concessam, eóque interempto, à Musis in cælum translatam.

Lyrcæ, populi Scythiæ, qui venatione victitant hoc modo: Cōscensis arboribus, quas habent frequentes, insidiantur feris. Singulis adest canis & equus in ventrem cubare edoctus, humiliùs subsidendi gratia: vbi quis feram ab arbore vidit, sagitta percutit: percussam, si fugiat, conscenso equo persequitur, comitante cane.

Lyrceus, siue Lyrceum, fons Arcadiæ sub Cynutia monte, ex quo Inachus fluuius oritur. Strab. lib. 8. Stat. Thebaid.

Aret Lerna nocens, aret Lyrceus, & ingens
Inachus.

Stephanus Lyrceum agri Argiui montem esse ait, indéque vicinam regionem Lyrceam appellari. Hinc Lyrceus, a, um. Ouidius 1. Metamorph.

-iam pascua Lernæ,
Consitáque arboribus Lyrcea reliquerat arua.

Item Lyrceus, a, um, per quatuor syllabas. Val. Flac. lib. 1. Argonaut.

-dominum Lyrceia tellus,
Antráque deprensæ tremuerunt conscia culpæ.

Lyrcia, Peloponnesi vrbs, quæ antea Lyncea dicebatur. Pausan.

Lyris, fluuius est Campaniæ ex Apenninis montibus illabens: Fregellas alluit, demum labitur in lucum sacrum, quem Minturnēses religiosissimè colunt.

Lyrnessus, oppidum Troadis, patria Briseidis, quam Achilles euersa vrbe secum abduxit, occiso Mynete eius marito, ciuitatis illius principe. Hinc deducitur denominatiuum Lyrnessius, a, um. Ouid. in Epist. Briseidis.

Diruta marte tuo Lyrnessia mœnia vidi.

Item Lyrnessis, idis, quo poetæ vtuntur pro Briseide, ex Lyrnesso oppido orta. Ouidius 4. Tristium.

Fertur, & abducta Lyrnessidе tristis Achilles.

Lyris, fluuius Campaniæ, ex Apenninis montibus oriens, vrbem Minturnensium interfluit. item lucum eiusdem vrbis, quem incolæ religiosissimè incolunt.

Lyrnatia, Chersonesus & parua regio Lyciæ. Gētile, Lyrnaticus. Steph.

Lyrope, Cilicię asperæ in Phāphilia oppidū. Pto.

Lysa, Arabiæ Petreæ vrbs. Ptolem.

Lysa, Vide LVSITANIA.

Lysan

Lysander, dux Lacedæmon inuictissimus, cuius ductu Athenienses cum duce Conone nauali pugna cladem acceperunt. Ex quo Athenæ semidirutæ, impositúmque iugum 30. tyrannorum fuit. Victus denique Lysander à Conone ipso terrestri pugna, & interfectus, vbi Pausanias eius collega in exercitu suspectus, in exilium profectus est. Emicuit enim Lysander tempore Pausaniæ & Agesilai Lacedæmoniorum. Lysander & rebus gestis, & animi magnitudine Syllæ comparatur. Plutac. in Paralellis.

Lysanias, orator Græcus. Alter fuit Arcas, qui Lycaonem regno expulit.

Lysanias, procurator constitutus à Romanis super Abylenam regionem. Luc. 3.

Lysanias, Ptolemæi Maneti, qui ad Libanum habitauit, filius.

Lysiades, Athenienſis, Phædri philosophi filius. De quo Cicero Philipica 5. sic scribit, Lysiadem Athenienſem plerique nouimus: est enim Phædri philosophi nobilis filius, homo præterea festiuus, vt ei cum M. Curio confessore eodem & colluſore facillimè possit conuenire, &c.

Lysias, Syracusanus genere, Cephali filius, vnus è decem oratoribus, natus Athenis, quò pater se transtulerat. Puer Thurion coloniam migrauit, rediit annos natus XL VII. intérque principes oratores habitus. De quo sic Cicero in Bruto, Tum fuit Lysias, inquit, ipse quidem in causis forensibus non versatus, sed egregiè subtilis scriptor atque elegans, quem iam propè audeas oratorem perfectum dicere: (nam planè quidem perfectum, & cui nihil admodum desit, Demosthenem facilè dixeris:) nihil acutè inueniri potuit in eis causis, quas scripsit: nihil, vt ita dicam, subdolè, nihil versutè, quod ille nō viderit: nihil subtiliter dici pressè, nihil enucleatè, quod fieri possit aliquid limatius: nihil contrà grande, nihil incitatum, nihil ornatum, vel verborum grauitate, vel sententiarum, quo quidnam esset elatius. Hactenus Cicero.

Lysias, princeps quidam exercitus, siue tribunus. 1. Mach. 3. Act. 24.

Lysias, Ptolem. Arcadiæ vrbs. *Crepa*. hodie, Nigro. Est etiam Phrygiæ oppidum, Strabo. Syriæ quoque circa Apamiam, Ptolem. Apud Plinium est Catiæ vrbs.

Lysidice, filia Pelopis & Hippodamiæ, Pitthæi soror, quæ Electrioni nupsit, & ex eo Alcmenam Herculis matrem peperit, vt inquit Plutarchus. Alij verò, inter quos est commentator Homeri, matrem Alcmenes, non Lysidicen Pelopis, sed Anaxo Ancæi cuiusdam filiam faciunt.

Lysimachia, Strab. libro 10. vrbs Ætoliæ humi prostrata, & ipsa ad lacum adiacens: quæ priùs quidem Hydra, hoc verò tempore Lysimachia nominatur. Verùm Iustino vrbs est Hellesponti, quæ terræ motu corruit, 22. anno postquā à Lysimacho rege vno ex principibus Alexandri fuerat condita. Sed postmodum reædificata, causa fuit multarum cladium. Steph. vrbs est Chersonnesi in Thracia, (quam Sophianus Hexamili appellat) Cardia priùs appellata: Ciuis, Lysimachius.

Lysimachus, Agathoclis filius, è successoribus Alexandri Magni Pergamo præfuit, vbi thesauri regis fuerunt. Hic illustri quidem Macedoniæ loco natus, virtute illustrior fuit, amore litterarum ac philosophiæ ardebat adeò, vt Callisthenem tunc ab Alexandro afflictum, atque in vinculis habitum, de virtute differentem sępius audiuerit, poculúmque ei, ad remedium miseriæ optanti propinauerit. Quod ægrè ferēs Alexander, Lysimachum leoni obiecisse dicitur: sed ille viribus fretus, rem posteris prodendam fecit. Manum amiculo conuolutam in os leonis inferens, adrepta lingua feram exanimauit, quo facto vehementiùs postea Alexandro dilectus, & apud eum in honore maximo fuit. Trogus libro 15.

Lysimachus, natione Acarnanus, Alexandri pædagogus, secundas post Leonidem obtinuit, nullo vrbanitatis genere præditus, nisi quòd se Phœnicem, Alexandrum, Achillem, Philippum verò Peleum nuncupabat. Author Plutarchus in Alexandro Magno.

Lysimachus, frater Menelai. 2. Mach. 4.

Lysimelia, Siciliæ palus in agro Syracusano. Thucyd. *Panthanella*, hodie.

Lysinoe, Asiæ ciuitas circa Pamphiliam: Polyb. Liu.

Lysippe, pes, vna filiarum Prœti, quæ quòd se Iunoni præferre non essent veritæ, tanto furore correptæ sunt, vt per agros discurrentes, se vaccas esse crederent. Vide IPHIANASSA.

Lysippus, clarissimus statuarius, patria Sicyonius qui ad sexcenta decem opera feciſſe traditur, quorum singula arti claritatem dare potuissent. Hic, teste Quintiliano, ad veritatem optimè accessit: quamobrem etiam Alexander ille Magnus ab vno Lysippo se fingi voluit, vt pingi ab Apelle, Hora. lib. 2. Epist. ad Augustum,

Edicto vetuit, ne quis se, præter Apellem,
Pingeret, aut alius Lysippo duceret æra,
Fortis Alexandri vultum simulantia.

Propertius.

Gloria Lysippo est animosa fingere signa.

Lysippus, poeta comicus, cuius fabulas enumerat Athenæus. Plin. lib. 7. cap. 37.

Lysis, philosophus quidam: qui dixit Deum esse numerum ineffabilem, aut maximi intimíque numeri summitatem. Origenes.

Lysus, Asiæ fluuius, circa Pamphiliam. Liu.

Lysistrate, Aristophanis comœdia.

Lysistratus Sicyonius, Lysippi statuarij frater primus statuas è gypso finxit, creuitque res in tantum, vt nulla signa statuæve sine argilla fierent. Quo apparet antiquiorem hanc fuisse scientiam quàm fundendi æris. Plin. capite 12. lib. 35.

Lysius, Liberi patris cognomen apud Bœotios, ἀπὸ τοῦ λύειν, hoc est, à soluendo impositum. Ferunt enim Bœotios aliquando à Thracibus deprehensos, partim captos, partim in fugam versos fuisse: ex quibus cùm nonnulli ad Trophonij specum cõfugissent, visum est iis noctu astantem loci eius Deum, Liberi patris sibi auxilium promittere. Quo somnio alacriores redditi, Thracas ex insidiis adorti sunt: quos cùm vino somnóque obrutos inuenissent, nullo negotio superarunt, receptisque suis, cùm in patriam rediissent, Dionysio, cognomento Lysio, templum consecrarunt. Author Heraclides Ponticus. Iulius Pollux, deos omnes, qui auertruncandi mali gratia colebãtur, Lysios vocari ait, quos & ἀλοξικάκους, ἀποτροπαίους, Græci nominant.

Lysius, Arcadiæ fluuius, ad cuius radices est Æsculapij tumulus.

Lyso, quidam Ciceronis hospes, vt scribit Epistolarum lib. 16.

Lystra, ciuitas in Lycaonia, Act. 14. Ciuitas item Lyciæ, Plin. lib. 5. cap. 27. Act. 27. Sed Græcè legitur Myra.

Lytæ, parua regio Thessaliæ, sic dicta, quòd Neptunus dissipatis diluuij aquis Tẽpe liberauit. Steph.

Lytarmis, Celticę promontorium ad Scythicum Oceanum. Plin.

Lythyrambus, Bacchi cognomen: inde dictum, quòd ex femore Iouis (cui interempta matre insertus fuerat) in lucem prodituro identidem Iupiter inclamarit, λῦθι μῆτερ, solue futuram.

Lyus, fluuius minoris Asiæ in pontum defluens.

Lyxea, vrbs Acarnaniæ, à Lyxeo quodam: Gentile, Lyxeus. Steph.

M A

MA. Vide MASSAVRA.

Maacha, filius Nachor ex Reuma concubina, Gene. 22. Filia Tholmai regis Gessur 2. Reg. 3. 1. Paralipo. 3. Filia Absalon, mater Abiam regis. 3. Reg. 15. quæ 2. Paralipom. 13. dicitur Michaia: Concubina item Caleb. 1. Paralipom. 2. Vxor Machir patris Manasse, primo Paralip. 7. Vxor Iahiæ, primo Paralipom. 9. Lat. compressa, vel attrita, aut fixa.

Maachati, pater Aasbai, 2. Reg. 23, pater Iezoniæ, 4. Reg. 25. Ciuitas Amorrhæorum super Iordanem iuxta montem Hermon, Ios. 12. & 13. 1. Paralip. 4. Lat. compressus, vel attritus, aut fixus, seu ventris contritio.

Maadi, nomen viri, 1. Esd. 10. Lat. Solennis, vel festiuus, ornatus, seu Labilis, vel testificans, aut transiens.

Maai, nomen viri, 1. Esd. 12. Lat. venter aut coacernatio.

Maala, filia Salphaad filij Hepher filij Galaad Num. 26. Ios. 17. Lat. chorus, vel cithara, siue infirmitas: aut Syriacè, venia.

Maasai, filius Adiel. 1. Par. 9. Lat. opus meum.

Maasia, siue Maasias, filius Achaz 1. Par. 15. 2. Par. 28. nomen cuiusdam doctoris. 2. Par. 26. pater Sophoniæ. Iere. 21. Princeps ciuitatis Ierusalem. 2. Par. 34. Lat. opus Domini.

Maasias, pater Neriæ patris Baruch & Saraiæ, Ierem. 32. & 51. Lat. protectio seu confidentia Domini.

Maaziau, nomen viri, 1. Par. 24. Esd. 10. Lat. fortitudo vel refugium Domini.

Mabsam, filius Ismahelis, Gẽ. 25. 1. Par. 4. Lat. aromatizans, vel confundens eos.

Mabsar, vicus grandis Gabalenæ, pertinens ad vrbem Petram. Gene. 36. Lat. munitus, vel muratus, siue prohibens, vel auferens, aut vindemians.

Macæ, populi Arabiæ fœlicis, Carmanis oppositi in tractu nardum & myrrham ferente. Mela lib. 3. hodie pars regni *Ormus*.

Macanitæ, Ptolem. Mauritaniæ Tingitanæ gẽs. Hos Xiphilim in Seuero Macennitas vocat.

Macar, filium habuit Eresum, qui Ereso Lesbi ciuitati nomen dedit. Steph.

Macara, insula Lyciæ. Steph.

Macara Siciliæ vrbs. vulgò hodie *Citadella*.

Macareæ, vrbs Arcadiæ, à Macaro Lycaonis filio, Romani Beatam vocant: Gentile, Macareates, Macareus, vel Macarieus. Steph.

Macareus, filius Æoli, qui mutuo Canaces sororis suæ amore correptus, cum ea concubuit, puerúmque ex ea suscepit, cuius & pater erat & auunculus. Quam rem cùm Canace patrem maximè celatum cuperet, sacris frondibus puerum tegit, curárque clanculum ad nutricem perferendum. Verùm cùm per Æoli aulam efferretur, vagitu suo puer proditus est, aníq; iussu canibus obiectus. Filiæ autem pater ensem per satellitem misit, vt eo pro meritis vteretur, quo & necem illa sibi traditur cõsciuisse. Macareus verò recognita, fuga salutem quæsiuit: cumque Delphos venisset, Apollinis factus est sacerdos. Extat Epistola Canaces ad Macareum inter Ouid.

Macaria, Herculis filia, se pro incolumitate publica deuouit inferis, ad expiandum scelus, vt scribunt Cælius & Eras. in Prouerb. Cyprùs insula ob fertilitatem olim Macaria dicebatur.

Macaria, Ptolem. Cypri insulæ vrbs, quæ Nigro, *Talines* appellatur. Est & fons in Marathone Atticæ regionis, Pausan. Tractus Peloponnesi

etiam apud Strabonem. Et insula sinus Arabici. Ptolem.

Macarius, nomen viri apud Homerum.

Macarius, sub Decio Romanorum imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus, anno salutis 251.

Macarius, Hierosolymorum episcopus xxxv. anno salutis 316.

Macaronnesos, Acropolis Thebarum in Bœotia. Hesych. & Herod. in Thalia.

Macaros, nomen Cretæ insulæ, à temperie cœli.

Macabeus. Vide MACHABEVS.

Macaturæ, Pentapoleos regionis in Africa gens. Ptolem.

Maccaræ, regio super Pharsalum, Gentile, Macchareus.

Macces, nomen loci. 3. Reg. 4. Lat. finis vel finiēs, siue tædiū, aut euigilans, vel æstas, siue ęstuās, aut spinans.

Mace, alias μαγάκη, Celtica ciuitas: Gentile, Mænacenus. Steph.

Maceda, ciuitas tribus Iudæ. Ios. 10. & 15. Lat. incendium, aut adoratio, vel incuruatio.

Macei, Libyæ interioris populi. Ptolem.

Maccocalingi, Indica Brachmanorū gens. Plin.

Maccuræ, Mauritaniæ Cæsarienſis popuh. Ptole.

Macednon parua regio in Pindo. Steph. ex Herodoti lib. 1.

Macedo filius Osiridis filij Iouis, à quo Macedoniam quidam dictam volunt.

Macedo Philosophus, de quo Gellius libro 13.

Macedonia, latissima Europæ regio, duobus olim regibus & terræ imperio clarissima, antea Æmonia & Emathia appellata, quæ à tenuibus initiis, regum prudentia, gentisq; fortitudine eò magnitudinis excreuit, vt domina centum quinquaginta facta fuerit populorum. Hanc à Septētrione, Dalmatia, Mœsiaq; montana seiungunt: ab Occasu mari Adriatico, siue Ionio, ab ortu Ægeo abluitur. Meridianam orā Epiroticæ gentes, & ipsa Græcia excipit. Dicta Macedonia à Macedone quodam Osiridis, siue, vt Stephan. & Solinus scribunt, Iouis filio, & Thyriæ filiæ Deucalionis: Gentile, Macedo, donis. Item Macedonicus, siue Macedonius, possessiuum. Reperitur, & Macetes. Et fœminina, Macedonis, Macessa, Macetis, vel Maceta, Macetis. Steph.

Macedonius, Hæreticus, qui Spiritum sanctum creaturam esse, nō Deum dixit: quare πνευματομαχος, appellatus est. August. de Hæres.

Macella, vrbs Italiæ: Gentile, Macellæus. Steph. Barrius facit Calabriæ ciuitatem Episcopalē, hodie *Strongili* dictam.

Maceloth, nomen loci, ad quem profecti sunt filij Israel de Harada. Num. 33. Lat. Ecclesiæ, vel cœtus, aut congregationes.

Maceloth, filius Abigabaon, filij Iahiel. 1. Para. 9. Lat. virgæ aut Baculi, siue voces, aut leuitates, vel despectiones.

Macenias, Sacerdos, 1. Paral. 15. Lat. possessio Domini, siue emptio Domini, aut pecus vel armentum, siue nidificatio Domini.

Macer poëta de herbarum viribus scripsit.

Macestus. Vide MACISTVS.

Macha, vel potius Maacha, nomen reginæ, 2. Reg. 10. Lat. compressa, vel attrita, aut fixa.

Machabęus, filiꝰ Mathathiæ, Mach. 2. nomē quo vocati sunt viri illi fortissimi, apud sacras literas celebratissimi. 1. Mach. 2. 4. Lat. Percutiens.

Machageni, Scythiæ gens intra Imaum. Ptolem.

Machæriones, apud Spartanos dicti sunt Anticratis posteri, quòd is Machæra, id est gladio, Epaminundam in bello strenuè confeciſſet, Cœl. lib. 13. cap. 7.

Machærus, runtis, castellum Iudææ: Gentile, Macharitæ, Stepha. ex Ioseph. & Plin. cap. 10.

Machalaum, oppidum in Brixiano agro, Insubrium clade nobile.

Machaon, filius Æsculapij & Arsinoës, alij Coronidis, alij Hesiones filiæ Meropis, alij Xanthiones filium faciunt, Podalirij frater, & medicus insignis, qui vnà cum reliquis Græciæ principibus ad Troiam profectus, tandem ab Eurypylo est occisus. Virg. lib. 2. Machaonem numerat inter eos, qui equo ligneo inclusi, Ilij portas suis reserarunt.

Machaon Gereniæ, Laconiæ ciuitati, sepultus, cuius tumulus templo colebatur magnifico, quòd variorum morborum hinc peterentur remedia: qui locus Rhodos nominabatur. Item eiusdem simulachrum æreum erat, quod insigniebatur corona. Quem quidem Machaonem quidam, nomine Eurypylus, interfecit: cuius homicidæ nomen in templo illo nominari fas erat. Pausan. lib. 1.

Machara, Cyprus antea dicta est. Perottus. Melius Macaria.

Machbanai, nomē principis, 1. Par. 12. Lat. Miser, siue pauper filius meus, aut paupertas vel humiliatio filij aut intelligētię vel ędificationis.

Machbena, nomen loci, 1. Paral. 2. Lat. paupertas, vel percussio filij eius, aut paupertas siue percussio intelligentis aut ædificantis.

Machi, pater Guei, vel Gehuel principis tribus Gad. Numer. 13. Lat. percussor, aut pauper, vel humilis.

Machir, filius Manasse, Genes. 50. Pater Galaad Numer. 26. 1. Paral. 7. Filius item Ammihel, 2. Reg. 9. Lat. vendens, siue cognoscens.

Machimos, Ciuitas extra hunc orbem, teste Æliano, cuius incolæ pugnaces sunt, armatique nascuntur, ac bellum assiduè gerunt, colliminatos plurimum euertendo. Vide Cœl. ex Æliano lib. 17. cap. 35.

Machiritæ, familia quædam. Num. 26. Lat. vendentes, siue cognoscentes.

Machmas, nomen vici magni siue oppidi in tribu Ephraim. 1. Reg. 13. Isa. 10. Lat. percussor, vel pauper ablatus, aut percussor, vel pauper palpans

pans siue tangens vel auferens.

Machmas, oppidum quondam tribus Ephraim ad australe plagam. 1. Esd. 2. Nehem. 7. lat. occultatio, vel percussoris aut pauperis tributū.

Machmes. Vide MAZIES.

Machmethath. terminus tribus Manasse in sorte Ephraim. Iosue 16. & 17. lat. percussoris vel pauperis donum, aut percussoris vel humilis mors.

Machlyæ, populi sunt Africæ supra Nasamones, quos Androgynos esse tradit Calliphanes, vtriusque naturæ inter se vicibus coeuntes. His Arist. tradit dextram mammam esse virilem, læuam muliebrem. Plin. lib. 6. cap. 2.

Machorbæ Arabiæ fœlicis portus, versus Ortum. Plin.

Machurebi & Machures, Mauritaniæ Cæsariensis gens, Ptolem. Macurebij, Plinio. Machuribi sunt eidem Ptolemæo Libyæ interioris populi.

Machusij, Mauritaniæ Cęsariensis gens. Ptolem.

Maci, circa Arachosiam populi. Plin.

Macicratis, vrbs Ægypti, ab Athenienſibus condita, Eusebius.

Macidos, vrbs Thraciæ, quam Ptolemæus Madi nominat degenere vocabulo. Mela libro 2. in descriptione Thraciæ. Maditos, Stephan.

Maciſtus, vrbs Triphyliæ, quam Gaucones inhabitarunt, à Maciſto fratre Phryxi, à quo etiam Phryxa vrbs in alto monte Lepritice sita versus orientem. Et alia Arcadiæ. Plin. Ciuis, Maciſteus: Gentile, Maciſtius, inuenitur & Macestius. Lesbi etiam mons. Plin.

Macium, Indiæ prouincia, elephantis referta, quorum decem millia rex, ad bellum nutrit: ipse verò albo vehitur elephanto, cui catena aurea, gemmis distincta, collóque circundata, ad pedes vsque propender. Viri ac mulieres stylo ferreo variis coloribus, figuríſque corpora pingunt: Idôla omnes colunt: è lecto surgentes, ad orientem solem se conuertunt, & iunctis manibus orant: in oratione trini Dei opem petunt: serpentésque assos in cibum pro deliciis habent Pius 2. Max. Pontif. As. part. 1. cap. 10.

Macna, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptolem.

Macodama, Africæ propriæ vrbs maritima ad Syrtim, Ptolem.

Macomades Antonino, qui tres eiusdem nominis in Africa constituit.

Macolicum, Hiberniæ insulæ oppidum mediterraneum. Ptolem. *Malck*, Mercatori.

Macoraba, Arabiæ fœlicis oppidum. Ptolem.

Macra, fluuius ex Apennino fluens, Liguriámque diuidens ab Hetruria, & iuxta Lunam ciuitatem in mare Ligusticum illabens. Plinius libro tertio capite quinto, & Strabo lib. quinto. Est & insulæ nomen in Carcinite sinu. Plin. libro quarto capite 13. Ptolem. Marcalla dicitur.

Macias, Campus in Cœlesyria, Strabo, *Marzi*, Nigro.

Macreni, Corsicæ insulæ gens. Ptolem.

Macri, campi inter Bononiam & Rauennam, per quos Romam itur.

Macrianus, imperator electus, in Illyrico ab Aureolo imperatore Illyrici exercitus, cum filio victus est, atque occisus, anno salutis 262.

Macries. Vide MACRYES.

Macria, insula Rhodiorum est. Plinio. Teiorum item Promontorium in Asia Ioniæ regionis. Pausan.

Macrin*, cos. collega Ælij Celsi, an. ab vrbe 916.

Macris, olim dicta est Eubœa, item Icarus, vna Cycladū, Macris olim & Doliche dicebatur. Steph. à Macris sit Macrieus, & Macreis, fœm. Pamphilij item & Rhodij maris insula. Plin.

Macritius Cous, Sinopen in Ponto condidit. Stephanus.

Macrobij, populi Æthiopiæ vltra Meroem, vt inquit Solinus, quibus dimidio protensior est vita quàm nostra. Iustitiam colunt, amant æquitatem, plurimùm valent robore, & forma pulcherrimi. Vltra hos populos desertæ inhumanæq; solitudines sunt. Apud eos lacus est, quo perfusa corpora, quasi vncta nitescūt, adeò liquidus, vt ne folia quidem sustineat. Macrobiorum insulas ad Gangem fluuium, vbi Brachmani habitant, habet Glycas.

Macrobius, nomen viri, Latinè longæuus dicitur. Nam μακρὸς, longus & βίος, vita dicitur, scripsit Saturnaliorum libros & commentarios in somnium Scipionis.

Macroceni montes ab Istro flumine non longinqui. Plin. libro 4. cap. 12. aliàs Macrocenij.

Macrocephali, populi, Pomponio, ad Bosphorum. Stephan. Colchis vicinos esse scribit. Circa Cerasum oppidum sunt. Plinio.

Macrochir, cognomen fuit Artaxerxis Assyriorum regis: ideò illi impositum, quòd alteram manum haberet longiorem: Latini Longimanum vertunt.

Macron, oppidum est Thraciæ non procul ab Isthmo Cherronensi, ita dictum à longo muro, quem Miltiades à Propontide ad Melianum sinum duxit, Cherronesum à reliqua excludens Thracia. Plin. libro 4. cap. 11.

Macrones, Pontica gens, ad flumen Absarum, vt Plin. autor est: Bechiris Australior Eustathio. Scythinis finitimos scribit Xenophō. Strab. & Steph. tradunt hos suo tēpore Sānos vocatos.

Macrontychos, Plinio Thraciæ oppidum, sexaginta milliaribus à Byzantio. Suidas.

Macropogones, gens circa Euxinum Pontum in Sarmatia Asiatica. Strabo.

Macropolis. Vide EVRVELVS.

Macryes, populi Libyæ. Stephan.

Macrynea, vrbs Æoliæ: vnde Macrineus. Steph.

Mactorium, vrbs Siciliæ. Stephan.

Macua, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum. Plin.

Macyberna, Herodoto, vrbs Sithoniæ.

Macynia, oppidū Ætoliæ in Thaphiasso monte, Strabo libro 10. & Plin. libr. 4. cap. 2. apud Stephanum.

Madai, filius Iapheth, Genes. 10. Hic primùm Medorum genti nomen indidit. Lat. mẽsura, siue iudicans, aut indumentum.

Madan, filius Abrahę ex Cetura. Genes. 25. Lat. litigium, siue iudicans, aut mensura, vel indumentum.

Madaura, ciuitas in collimitio sita Getuliæ & Numidiæ, à qua Apuleius Madaurensis est appellatus. Ad hanc vrbem scribit Augustinus lib. Confess. se contulisse, cùm adolescens esset, discendarum ingenuarum literarum gratia, florente ibi gymnasio.

Madaurense, Plin. libr. 5. cap. 4. oppidum in Africa libera.

Madi. Vide MACIDOS.

Madia, nomen viri, 2. Esd. 12. Lat. solemnitas vel festiuitas Domini, siue adornatio vel testimonium aut fœdus Domini, vel transiens Dominus.

Madian, filius Abrahæ ex Cetura, Gene. 25. à quo ciuitas trans Arabiam ad meridiem Iudææ sita, in deserto Saracenorum contra Orientem maris rubri: inde Madianitæ. Alia vrbs est iuxta Arnonem & Ariopolim, cuius nunc ruïnæ tantùm demonstrantur, vbi Hobab siue Ietro socer Mosis, sacerdos Madian habitauit, Exod. 2. Act. 7. Inde Madianitæ, Genes. 37. & Madianatis, fœm. gen. Nume. vigesimo quinto. Lat. iudicium, vel iudicans, aut litigans.

Madmena, ciuitas tribus Iudæ, 1. Paral. 2. quæ & Bersabee dicitur. Sunt tamen qui sentiant non ipsum esse Bersabee, verùm in eius vicinia sitam. Lat. mensura numeri vel muneris, aut indumenti munus, vel indumenti præparatio, aut numerus vel sterquilinium.

Madon, ciuitas regis Iobab. Ios. 11. Lat. iurgium, vel indumentum, vel mensura eius.

Madytus, vrbs Hellesponti: Gentile, Madytius, vel Madyteus. Stephan.

Mæa, vrbs Hellesponti: Gentile, Mæatos. Steph.

Mæander, fluuius Asiæ clarissimus, qui ortus è lacu in monte Aulocrene, plurimisque affusus oppidis, & repletus fluminibus crebris, ita sinuosus redditur flexibus, vt sæpè ad fontem credatur reuerti. Apamenam primùm peruagatur regionem, mox Eumeneticam, ac deinde Bargylieticos campos, & Cariam alluit: omnésque eos agros fertilissimo rigans limo, ad decimum à Mileto stadium illabitur in mare. Plinius libro quinto capite vigesimo nono. Vnde obliquitates omnes, Mæandros veteres appellarunt, vt cùm res agitur non simpliciter, sed vafris & obliquis cõsiliis, sumpta metaphora à fluuio Mæandro, qui sinuosus ac flexuosus labitur, vnde & nomen habere videtur, quasi oberret, quæriẽs hominum consortia, more Mæandri illud fieri dicitur, quod tortuosè flexuoséque fit. Hunc poëtæ fingunt Oceani & Terræ filium fuisse, & Cyancem Nympham genuisse: quam postea Miletus Solis filius compressit, & ex ea Caunum & Byblidem suscepit.

Mæandria, Epiri oppidum, Plin. *Alandriana*, Pineto.

Mæandrus, quæ & Mæandropolis, Magnesiæ vrbs. Stephan. Item Cariæ opp. dum & mons Indiæ extra Gangem. Plin.

Mæatæ, Scotiæ populi apud Dionem, in Seuero, iuxta eum murum qui insulam in duas partes diuidit: horum regio, *Lauadonia*, vocatur à Lhuydo. Pictice gentis fuisse credit Buchananus. *Northumberland*, Camdeno.

Mæcia, Castri nomen in Italia, à quo Mæcia tribus. Sex. Pompeius.

Mædia, ciuitas Thraciæ, prope Macedoniam, à qua Mædi populi. Scribitur cum æ diphthongo, vt differat à Medis populis Asiæ. Hinc præfectura Mædica Thraciæ, vicina Pæoniæ. Horum nonnulli ad Macedonas migrauerunt, Mædobithyni dicti. Stephan. Apud Aristot. de Mirabilibus, & libro nono historiarum. Hæc regio etiam per η scribitur, μηδία, vt Magna Asiæ Media.

Mænades, eædem quæ Bacchæ, hoc est mulieres insanientium ritu Bacchi Orgia celebrantes, dictæ à verbo Græco, μαίνομαι, quod significat insanire.

Mænalus, siue Mænala, orum, Arcadiæ mons altissimus, Pani consecratus, & pinis refertus: ita dictus à Mænalo Lycaonis filio, vt annotauit Scholiastes Theocriti. Hinc Mænalius, a, um, id est, Arcadicus. Est & nomen vrbis Arcadiæ. Stephan.

Mænalia, vrbs Galatiæ. Stephan.

Mænaria, insula Balearici maris, è regione Palmæ vrbis, Plinius. Item insula iuxta Corsicam.

Mænius, Cos. Roman. anno ab vrbe condita cccexxx. deuictis nauali prælio priscis Latinis ac Antiatibus, eorum rostra nauium ærata in foro posuit, appellarique forum Rostra cœpit. Liuius lib. 8. ab vrbe. Plinius libro trigesimo quarto capite quinto. Dicitur etiam Menias.

Mænius, decoctor item quidam fuit, & luxuriosus; qui amplissimo consumpto patrimonio, & domo vendita, columnam tantùm exceperat, vnde spectaret gladiatores, quæ propterea Mæniana dicta est.

Mænobora vrbs Mastienorum: Gentile, Mænoboræus. Stephan. qui alibi Mastianos ad Herculis columnas habitare scribit.

Mænoles, dictus est Dionysius, quod Latinè totum furentẽ significat: cui Bacchæ Orgia celebrant. Et crudas carnes comedentes, sacro furore initiantur, Euan Euan clamantes: quæ vox aspirata secundum exquisitam Hebræo-

rum

rum linguam, fœmn iei sexus, serpente significat. Cœl. Rhod.

Mænomena, sunt Ptolemæo montes in Sardinia insula, à Liuio & Floro *Insani* appellantur. *Canelle.* Ortelio.

Mæos. Vide MAEONIA.

Mæonia, regio minoris Asiæ, postea Lydia dicta à Lydo Atyos filio, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Mysiæ, Meridiana parte Cariam amplectens, ad Occasum supra Ioniam excurrēs: ita dicta à Mæone fluuio, vt Stephano placet. Hanc Strab. lib. 2. κεκαυμένην χώραν, hoc est, exustam regionem vocat: eámque arboribus prorsus carere tradit, præter vitem, vini iucundissimi feracem. Summam autem camporum faciem cinerulentam esse, petrosam & nigram, adustionis quandam similitudinem retinētem. Immi net autē Mæoniæ Tmoli montis rupes altissima, ex qua Pactolus fluuius defluit, aureas trahens arenas: vnde & Chrysorrhoas dicitur. Hinc Mæonius, a, um. Virg. 4 Georg.

-cape Mæonij carchesia Bacchi.

Mæonij, Tusciæ populi. Sil. lib. 4.

Mæonis, Gentile fœmininum, à Mæonia deductum, quo Poëtæ vtuntur pro Arachne, puella Lydia. Ouid. 6. Metamorph.

Mæonius dictus est Bacchus à Mæonia minori Asiæ regione, in qua nullæ sunt arbores præter vitem. Virg. l.

-cape Mæonij carchesia Bacchi.

Mæonus fluuius qui circa Achaiā fluit. Steph.

Mæotæ, populi ad Mæotidem paludem. *Tartari*, Nigro dicuntur. Omnes populos hanc paludem adhabitantes, vno nomine Mæoticos appellati tradit Mel. Vide SCYTHÆ.

Mæotis, palus Scythica, in regione Septētrionali iuxta Phasidis ostium. Cimmerio Bosphoro à Ponto Euxino discreta, hyeme congelascēs. Tanaim, aliósque innumeros ferè recipiens fluuios: ita dicta ab accolis, qui Mæotæ appellantur, Lucan. lib. 3.

Quáq; fretum torrens Mæotidos egerit vndas.

Inde fit adiectiuum Mæoticus, tica, ticum. Virgil. 6. Æneid.

Iam nunc Caspia regna,
Responsi horrent diuum, & Mæotica regna.

Aliqui Tauricam insulam (vel potius peninsulam) Mæotim vocarunt. Steph. Hinc pisces Mæotides, seu Mæotici dicti, qui in Mæoti capiuntur vel in genere omnes, vel, vt Steph. putat suæ speciei tantum: & Mæotica mella, apud Plin. Ouid. lib. 3. Trist. eleg. 12. primam corripit.

-annoq; peractō,
Longior antiquis visa Mæotis hyemis.

Varia nomina hæc palus apud Geographos obtinet, vulgò, *Mardelle Sabacche.* Ab Italis *Mardella Tana*, & *Mar Bianco* à Scythis olim *Temerinda*, id est maris finis, hodie, *Carpaluc*.

Mæpa, Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.

Mæpha, Metropolis Arabiæ felicis. Ptolem.

Mæra, canis quidam dictus est Orionis, vt poëtæ narrant propriè tamen eo nomine capra significatur λεύκομέλαινα, id est, ex albo nigricans. Cælius lib. 17. cap. 28.

Mæsia. Vide MOESIA.

Mæsolia, Indiæ intra Gangem regio. Ptolemæo.

Mætona, Persidis vrbs. Ptolem.

Mætonium, Sarmatiæ Europeæ oppidum. Ptolem.

Mæson, quidam histrio comœdiarum Megarensis: à quo natum Prouerb. Mesonica dicteria.

Megala, i. semita, vel circulus, aut rotunditas, siue currus, vel plaustrum, aut vitula, nomen loci. 1. Reg. 17. 20.

Magalonensium ciuitatem in prouincia Narbonensi 1. habet lib. Notit. Montispessulani episcopalis olim Sedia, nunc domus tantùm cum templo in medijs stagnis.

Magaris, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Magarsus, maximus collis in Cilicia iuxta Mallum: inde Magarsius & Magarsia Minerua, cuius illic templum est. Steph.

Magdalena, mulieris nomen, Matth. 28. Luc. 8.

Magdalgad, ciuitas tribus Iudæ. Ios. 5. Lat. turris felix, vel accincta, siue magnitudo felicitatis, vel magnitudo accincta.

Magdalel, ciuitas in tribu Nephthali. Ios. 10. Lat. turris siue magnitudo Dei.

Magdalon, vrbs Ægypti. Iere. 44. Exod. 14. Num. 33. Lat. turris, vel magnitudo.

Magdiol, ciuitas Idumæorum principum. Gene. 36. 1. Paral. 1. Lat. annuntians, vel euangelizans Deum, siue pomum Dei, id est, fructus electus Dei.

Magdeburgum, olim Parthenopolis, à Venere Parthenia, quæ ibi colebatur, sic dicta, primaria est vrbs Saxoniæ, sita ad Albim fluuium. Veneris simulachrum in curru stantis, cùm tribus Gratiis, hîc colebatur, vnde nomen narum est, vt Parthenopolis, id est, puellarum vrbs, diceretur, quod & Magdeborg, vox Germanica sonat. A Ptolemæo Moeuium appellata lib. 2. Fr. Irenicus.

Magdolus, Ægypti oppidum apud Steph. cuius incolæ dicuntur Magdolitæ.

Magedam, Matth. 15. in Græco. Magdala, ciuitas in littore stagni Genezareth, siue maris Galilææ. Hieronymus hāc regionem vocari Macedan contra Ierasan scribit in locis Hebr. A quibusdam dicitur & Dalmanutha regio &... Magdalum sita inter lacum Genezar & Thabor. Lat. turris vel magnitudo.

Mageddo ciuitas in tribu Manasse. Ios. 17. quam reparauit Salom. 3. Reg. 9. 1. Par. 7. Locus in quo occisus est Iosias. 4. Reg. 23. Lat. annuntiatio,

vel Euangelizatio, aut pomum siue fructus electus.

Magella, Siciliæ vrbs. Liu. hodie *Mongellino*.

Magelli Liguriæ populi: Plin.

Mageth, ciuitas Galaad. 1. Machab. 5.

Mageturbia, locus in Celtis, in quo Ariouistus Germanorum rex copias Gallorum prælio vicit, non longè à paludibus, Rheno fluuio proximus, Gallicè *Taoult*. Vigenereo, *Montbelliard*.

Magi, populi circa Mediam. Steph.

Magia, fons Siciliæ in agro Syracusano.

Magia, Steph. vrbs Illyriæ: Gentile, Magiates, vel Magianus.

Magida, Carmaniæ vrbs. Ptolem.

Magina, Pannoniæ vel Norici oppidum. libr. Notit.

Magindana, Arabiæ felicis oppidum. Ptol.

Magiouintum, vel Magintum, Angliæ vrbs, Antonino *Aschewrvel*, Camdeno.

Magistrica, tegio Tauriscorum iuxta Alpes: Incolæ Magistrices, vicini Germanis.

Magdolus, vrbs Ægypti: Gentile Magdolites. Stephano.

Magistus. Elidis vrbs in Peloponneso. Herodot.

Magitæ, Arabiæ felicis populi. Ptolem.

Maglona Britannicæ insulæ oppidum. lib. Notit. *Maclenith*, Camdeno.

Magna insula Lybica, quæ Lybum lingua σεμνὴ, id est, Magna vocatur, Gentile Magnites. Steph.

Magna Græcia. Vide IAPIGIA & ITALIA.

Magnata, vrbs Hiberniæ, à qua Magnatæ populi vocati sunt.

Magnentius imperator Augustæ à militibus salutatus est, electúsque, anno ab vrbe 1103. Victus Lugdunum aufugit. Deinde in furorem conuersus, Desiderium fratrem vulnerauit, arrepto gladio: post quosdam amicos interfecit: tandem se gladio confodit, anno III. imperij sui. Eutrop. Tripart. hist. lib. 5. cap. 10.

Magnes, Athenensis comicus antiquæ comœdiæ tempore Epicharmi, docuit fabulas nouem, vicit duabus.

Magnes, Smyrnæus puer, prę cæteris mortalibus formosus, poëtica insuper & musica ornatus, corona insignis aurea, ac habitu molliore indutus ciuitates obibat, multis dilectus, præsertim Gygi Lydorum regi. Parentes autem probrum huiusmodi perosi, capta occasione comam eius inciderunt, vestem, ornatúmq; omnem laceranerunt. Quare perturbatus Gyges, in Magnesio bellum mouit: quibus tandem superatis reuertẽs, Sardibus panegyricum celebrauit magnificentissimum. Suidas.

Magnesia, Macedoniæ regio, Thessaliæ annexa. Plin. lib. 4. cap. 9.

Magnesia, Ioniæ oppidum ad Mæandrum fluuium, dictans ab Ephesio (sicuti scribit Pli. lib. 5. cap. 29.) XVI. M. passuum, circa quam L. Scipio Asiaticus Antiochum regem magna clade affecit. Lucan. lib. 6.

Et Magnetes equis, Minye gens cognita remis.

Item fœmininum Magnessa. Horat, libro 3. Carm. Ode 7.

Magnessam Hippolitem dum fugit abstinens, &c.

Magnetis, filius Glaphyras, conditor Glaphyrarum vrbis Thessaliæ. Steph.

Magnum promontorium. Ptol. Mauritaniæ Cęsarienſis est. Item, magnum promontorium vlterius sacro, in Lusitania, Pomponio, & Plinio, cui & Vlyssiponẽse nominatur, Magnum promontorium etiam Siciliæ apud Ptolem. & apud eundem magnum ostium Gangis fluminis, magnum littus, Arabiæ felicis, & aliud Æthiopiæ ad sinum Barbaricum. Ptolem.

Magnus, Olai filius, Dacorum rex. Polyb. lib. 8.

Magnus, Consul, collega Apollonij, anno ab vrbe 1215.

Magnus portus, apud Ptolem. lib. 2. cap. 3. Britanniæ locus, vel portus Hannonis, vbi ciuitas *Southampton*. Item Lybię interioris vrbs, apud eundem.

Mago, castellum. Vide IAMNO.

Mago, authoris nomen, Plin. lib. 17. c. 10. & lib. 1. cap. 3. Item Varr. lib. 1. de re Rustica, cap. 1. Magones plures fuisse constat. Primus omnium rem ac disciplinam Carthaginensium auxit. Is ante Punicum bellum, vt Liuius & Trogus referunt, cum CXX. nauibus bello Tarentino auxilio venit Romanis, ægrè ferẽs Italiam ab exteris inuadi: cui actæ à Senatu gratiæ auxiliáque remissa. Duos moriens filios reliquit, Asdrubalem & Annibalem. Mago, Annibalis frater, causa victoriæ apud Trebiam fuit: sed apud Locros à Manlio clausus, ab Annibale liberatur. Liuius quoque lib. 3. scribit Magonẽ Annibalis fratrem, in agro Insubrium vulneratum, cùm in Africam per legatos reuocatus, nauigaret, apud Corsicam obiisse. Mago aliis à Scipione capitur apud Carthaginem in Hispania, Romámque per Lælium mittitur. Mago denique Afer qui de re Rustica scripsit, de quo Columella lib. 1. sic ait, Veruntamen Carthaginensem Magonem vel rusticationis parentem veneremur. Nam huius 28. memorabilia illa volumina ex Senatusconsulto in Latinum sermonem conuersa sunt. Huius Magonis meminit & Seruius, quẽ Virg. in Georg. scribit immutatum.

Mago, oppidum in minoribus Balearibus. Pomp. in fine lib. 2. *Mahon* hodie.

Magoa, Persidis oppidum, circa Susianam. Plin.

Magog, filius Iapheth. Gen. 10. A quo Scythę genus ducunt, qui primùm Magogi dicti sunt. Apocal. 20. Lat. regens, aut tegulans, vel tabefactus, vel liquefactus.

Magron, locus in extremo, Gabaad contra Machmas. Isa. 10. Lat. timor, siue horreum aut de gutturre.

Magon, Indiæ fluuius in Gangem effluens, Arrian.

Magontiacum, Tacito & Ammiano, Magoncia, Eutropio, Mogontia recentioribus scriptoribus, Mogontiacum Ptolemæo, Germaniæ vrbs Archiepiscopalis, ad Rhenum. Vide MOGVNTIA.

Maguda, Mesopotamiæ vrbs, apud Ptolemæum.

Magulaba. Arabiæ fœlicis. oppidum. Ptolem.

Magura Libyæ interioris oppidum.

Maguſa, Æthiopiæ sub Ægypto vrbs. Plin.

Maguſtana, Maioris Armeniæ vrbs. Ptolem.

Maguſum, Arabiæ fœlicis oppidum. Plin.

Magus, Samois filius apud Celtas regnauit à quo iſſis oppida plurima sunt posita. Beroſ.

Mahalath, vxor Roboam, 2. Paral. 11. Lat. chorus, siue infirmitas: aut Syriacè venia.

Mahalon, filius Elimelech Bethlehemitæ. Ruth. 1. lat. idem significat quod Mahalath.

Mahanaim, nomen loci, in quo obuiam facti sunt angeli patri noſtro Iacob: ab ipſo propterea impoſitum, quòd duas turmas vidiſſet in eo loco, ſuam & Angelorum, Geneſ. 32. lat. caſtra, turmæ.

Maharai, nomen viri, 2. Reg. 23. 2. Paralipomenon 11. lat. accelerans, siue delatio, aut montanus, vel de monte meo.

Mahath, filius Amaſai filij Elcana. 1. Paral. 6. 2. Paral. 29. & 31. lat. abſtergens, aut dolens, siue confringens, aut formidans: vel Syriacè, percuſſio.

Mahazioth, nomen viri, 1. Paral. 25. lat. videns signum aut videns litteram.

Maheleth, tertia vxor Eſau, filia Iſmaëlis, Geneſ. 28. lat. chorus, vel cithara, aut infirmitas, vel Syriacè, venia.

Mahida, nomen viri, 1. Eſd. 6. lat. ænigma, aut acumen, vel radens, siue abſtergens manum: aut Syriacè, percuſſa manus.

Mahir, filius Caleb, patris Sur. 1. Paral. 4. lat. pretium.

Mahol, nomen viri. 3. Reg. 4. idem ſignific. quod Maheleth.

Mahometus Arabs, ex Hebræis partim, partim ex Chriſtianis nouam deſumptam doctrinam introduxit. Blond. libro 9. Pompo. anno ſalutis 625.

Cuius vitam, mores & genus, lege apud Polyd. Virg. lib. 7. cap. 7. de rer. inuent.

Mahometes, Turcarum v. imperator, anno ſalutis 1398.

Mahometes, Amuratis filius, Turcarum imperator IX. imperauit annis XXX. anno ſalutis 144. Conſtantinopolim vi cœpit & expugnauit. Hinc Cõſtantinus imperator capite truncatus, ſublatúſque cum tota gente fuit. Is Mahometes ad Bellogradum, vel, vt alij, Taurinum oppidum, quod nunc Albain dicunt, ad confluentes Sauum Danubiúmque ſitum, à Pyucis Chriſtianis fugatus, cæſuſque caſtris exutus eſt. Plat. Hic præter Conſtantinopolitanum & Trapezuntium imperia, quæ ſubuertit, regna duodecim Chriſtianis ademit, ducentas vrbes cœpit, & in his Chalcidem inſulam armis & Scodram deditione Venetis extorſit. Bellum maritimum annis multis cum noſtris maioribus geſſit. Capham Ponticam vrbem expugnauit, Rhodum fruſtrà tentauit, Italiæ, capto Hydrunte, arma intulit. Egnat. libr. 3. anno ſalutis 1463.

Mahumites, nomen viri, 1. Paral. 11. lat. nuntians, vel delens, aut radens vel medullæ.

Maia, Atlantis filia ex Pleione Nympha ex qua Iupiter Mercurium ſuſcepit. Virgil. 8. Æneid.

Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.
Vt Maiam (auditis ſi quicquam credimus) Atlas,
Idem Atlas generat, cœli qui ſidera ſuſtent.

Horatius in Odis,

Mercurij facunde nepos Atlantis.

Nonnulli etiam tradunt eam Vulcano nupſiſſe.

Significat & obſtetricem, vt ait Suidas in Socratis vita. Eſt & ea, Fauni filia, cui in mellario vaſe non mel, ſed vinum ſacrificabant.

Maia, Helleſponti vrbs. Stephan.

Maiani, Aſiæ populi quos à Parthis poſſeſſas ſcribit. Trogus Pomp. lib. 4.

Maieſtas, dea, Honoris & Reuerentiæ filia. Ouid.

Donec Honor, placidóque decens Reuerentia vultu.
Corpora legitimis impoſuere toris.
Hinc ſacra Maieſtas quæ mundum temperat omnem.
Quáque die partu eſt edita, magna fuit:
Nec mora conſedit medio ſublimis Olimpo,
Aurea purpureo conſpicienda ſinu.

Maiman, nomen viri, 1. Paral. 24. lat. dexter, aut aquas præparans.

Maiocarirum, Mesopotamiæ vrbs. Lib. Notit.

Maiorianus, XLIX. Roman. imperator, imperauit annis V. anno ab vrbe 1210. cos. collega Leonis Auguſt. in Africam mouit procinctum. Caſſio. Proco. libro 3. de bel. Vandal. Haud procul à Tertrionenſi ciuitate iuxta Hiriam flumen occiſus eſt. Dio. Pomp. Caſſ. Iornandes, anno ab vrbe 1214.

Maiorica, inſula.

Mais, Indiæ fluuius inter Gangem & Indum. Arrian.

Maittauonium, Galliæ vrbs, inter forum Iulium & Aquas Sextias. Antonin.

Maius, menſis à maioribus dictus eſt, quia, vt inquit Macrob. maioribus cõſecratus erat, quorum conſilio Reſpub. gerebatur: ſicut Iunius à iunioribus, qui tem armis gerebant. Poſtquàm enim Romulus populum Romanum in maiores minoréſque diuiſit, vt altera pars

consilio, armis altera Rempublicam tueretur, in honorem vtriusque partis hunc Maium, sequentem Iunium vocauit. Ouid.

Hinc sua maiores tribuere vocabula Maio:
Iunius à Iuuenum nomine dictus adest.

Sunt qui Maium à Maiestate dea denominatum velint, quòd flamen Vulcanalis Calendis Maij huic deæ rem diuinam facit. Alij à Maia Mercurij matre, propterea quòd hoc mense mercatores omnes Maiæ pariter & Mercurio sacrificare soliti erant.

Malacha, vel Malacath, Libyæ interioris oppidum. Ptolem.

Malaca, seu Malaga, ciuitas in Hispania Bætica. Martianus Syga oppidum è regione Malacan vrbem Hispaniæ contemplatur. Pomp. libr. 2. Gentile. Malacitanus. Stepha. Hæc vrbs celebetrima est situ, emporio, rerúmque omnium & necessitati & voluptati deseruientium copia. Hispaniarum rex armamentarium hîc habet instructissimum, ex quo perpetuum præsidium in suis Africæ oppidis sustentat atque communit. A Phœnicibus constructum esse anno ante Christi aduentum M.CCC.XL. asserit Fr. Tarapha.

Malachias, nomen prophetæ. Mala. 1. Lat. Angelus, siue nuncius meus.

Malachus, poëta Syracusanus, qui nunquam melius aut doctius scribebat carmine, quàm cùm ira percitus ad carmen accedebat.

Malacia, ciuitas quam Philoctetes, quum ob Paridis necem in morbū fœmineum incidisset, eóque nomine erubescceret, deserta patria condidit, & ex re Malaciam duxit. Vide Cæl. lib. 6. cap. 1.

Malæa, Arcadiæ vrbs. Pausan.

Malæi colon, Ptolemæo aureæ Chersonesi promontorium. *Malaca.* Varrerio.

Malalai, nomen viri. 2. Esdr. 12. Lat. circuncisio vel locutio mea.

Malaleel, filius Gainan, Genes. 5. Luc. 3. Lat. laudans Deum, vel illuminatio Dei.

Malasar, nomen viri. Daniël. 1. Hebr. Melasar. i. Circuncisio angustiæ vel vinculi, siue dispensator.

Malatesta, Pandulfi filius, Pisaurensis, Senator Romanus à Pontifice Benedicto datus est, anno salutis 1399.

Malanius, Oenotriorum vrbs Mediterranea. Stephanus.

Malceca Hispaniæ oppidum inter Cordubam & Emeritam. Anton.

Malchus, nomen illius, cui Petrus auriculam abscidit. Ioan. 18.

Malchus historicus, scripsit historiam à Constantino vsque ad Anastasium. Suidas.

Malcoæ, Libyæ interioris populi. Ptolem.

Malcolmus, Scotiæ rex, anno salutis 1154.

Malconseglio. Vide SCORDANA.

Malea, Lesbi promontorium, è regione Mytylenos. Thucyd. mons item Taprobanæ, apud Ptolemæum.

Malea, siue Malia, promontorium Laconiæ, per 50. millia passuum in mare protensum, aduersisque ventorum flatibus nauigationem reddens periculosam: vnde factus est locus prouerbio, Cùm ad Maliam deflexeris, domesticos obliuiscere. Virgil. lib. 5.

Iamque mari, Maleæque sequacibus vndis.

Stat. lib. 8. Thebaid.

--Raucæ circumsonat ira Maleæ.

Dicta Malea à Maleo Argiuorum rege, qui in ea templum pulchrum construxit, quod Maleaticum appellauit.

Maleena, Armeniæ minoris vrbs, Antonino.

Malena, Atarnitidis regionis locus. Herodot.

Maleos ex Ebudibus insulis vna. Ptolem. hodie *Mula.* Emporium etiam Æthiopiæ, in Analite sinu, Eidem.

Malethubalus, Mauritaniæ Cæsariensis mons Ptolem.

Maleuentum, Campaniæ vrbs. quam nunc teste Perotto boni ominis causa Beneuentum dicimus. Plin. libr. 3. cap. 10.

Maleus, Plin. lib. 2 ca. 73. in Indiæ gente Oretum mons est, iuxta quem vmbræ æstate in Austrum, hyeme in Septentrionem iaciuntur.

Maliaca, Hispaniæ Tarraconensis vrbs, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Vulgò, *Malgrado.*

Maliacus sinus Locrorum Epicnemidiorum est è regione Eubœæ, in quem Sperchius fluuius influit. Ptolem. Ita dictus à Malieo oppido, cuius meminit Stephan.

Maliane, Arachosiæ oppidum. Ptolem.

Malias, Hispaniæ oppidulum, Appian.

Maliarcha, Arabiæ Petreæ vrbs. Ptolem.

Maliba, Indiæ vrbs extra Gangem. Ptolem.

Malichis Antipatrum veneno necauit, anno ab vrbe 711.

Maliea, vrbs Thessaliæ, à qua populi Maliees, & mare vicinum Malienum dicitur. Stra. li. 13.

Μαλιεύς, Stephano, vrbs dicta à Malo filio Amphictyonis, aut Amyri Bœoti. Hinc sinus Maliacus. Gentile, Malieus, & Maleates, quod etiam à Malea promontorio Laconiæ deriuatur, Stephan.

Malij, populi circa Mesopotamiam. Strabo.

Malimnus, Siciliæ mons, malis, hoc est pomis, refertus.

Malippala, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Mallaba, Arabiæ fœlicis vrbs, apud Ptolem.

Mallada vrbs Persica: Gentile, Malladenus. Stephanus.

Mallæta, Indiæ intra Gangem vrbs, Ptolem.

Malli, populi Indiæ, ex illis qui cum Doriade Baccho restiterunt. Stephan.

Mallois, entis, Apollo Lesbius: & Malois locus in quo templum Apollinis Lesbij, ἀπὸ τῆς μαλίδος τῆς μαντικῆς. Stephan.

Mallophoros, Cereris est cognomentum in Megaride,

Megaride, quod ab iis videtur impositũ, qui mortalium primi oues connutrire cœperint. Siquidem lunam dicunt Græci μαλὸν, ex quo & Idam μαλωτὴν vocarunt. Cæl.li.25.ca.1.

Mallos, Ciliciæ oppidum clarissimũ, à Mallo cõditore ita dictum, vt ex Callimachi sententia refert Steph. Lucan. lib.3.

Mallos & extremæ resonant naualibus Aegæ.

Item Arcadiæ fluuius. Paus. & Æthiopiæ sub Ægypto vrbs. Plin.

Mallotæ, nomen populi. 2. Mach. 4.

Mallotes, à populis Indiæ Mallis. Aristoph.

Mallotes. Vide MALLI.

Malloch, filius Azabiæ filij Amasiæ. 1. Para. 6. lat. regnans, aut consulens.

Malot Tages, apud Ianigenas regnauit.

Malsane, vrbs fœlicis Arabiæ: Gentile, Malsanites. Steph.

Malta, vide Melita.

Maltanus, Tuscię portus. Anton.

Maltecoræ, Indiæ gens. Plin.

Malthace, insula haud procul à Corcyra. Plin.

Malua, fluuius Africæ, ex Atlante oriens.

Malus. Vide MALIAE.

Mallus mons est in ea parte Indiæ, quę est intra Gangem, à quo vicini populi, Malli appellantur. Plin. li. 6. cap. 17.

Malys. Vide MEMPHICVS.

Mama, Æthiopiæ sub Ægypto vrbs. Plin.

Mamala, Arabiæ felicis vicus. Ptol.

Mamarcina, vrbs Ausoniæ. Gentile, Mamarcinæus. Steph.

Mamaus, fluuius est Peloponnesi, in tractu Triphiliaco, non procul à Pylo, qui olim Amathus dicebatur. Strab. lib. 8.

Mamblia, oppidum Æthiopiæ, ab ea parte qua Africam spectat. Plin. li. 9. cap. 29.

Mambre, ciuitas. Gen. 13. quæ & Hebron & Arbe dicitur. Gen. 23. & 35. Sunt tamen qui dicũt locum esse in Hebron, dictum in quercub. procul sex stadiis ab Hebrone. Frater Eschol & Aner. Ge. 14. Heb. Manre. lat. rebellis, aut amarans, vel commutans, vel permutans.

Mambres, vnus ex illis qui Mosi restiterunt, 2. Tim. 3. Græcè, Iambres.

Mamburta, Mesopotamiæ oppidum. Ptol.

Mamelus, XVI. Assyriorum rex, regnauit annis XXX.

Mamercus, præsul Viennensis, qui, teste Ptolemæo Lucensi, anno CCCCLIII. supplicationes primus instituit, quas Rogationes vocant, ob frequentes terræ motus, quibus ea regio infestabatur. Volat.

Mamers, lingua Oscorũ, dictus est Mars, detractione syllabæ, qui & Mauors etiam appellatur. Mamertus, prænomẽ Oscum, ab eo quòd hi Martem, Mamertem appellant. Apud Liuium Mamertus Æmylius dictator, ex gente Mamerta. Quidam dicunt Aemyliam gẽtem à Mamerto appellatam, cui propter humanitatem ciuicam, cognomen fuerit Aemilio.

Mamerthes Corinthius, filium fratris sui Sisaponis libidine reguandi interfecit, maximo suo malo. Nam vbi Sisapo factum resciuit, cum membratim discerpsit. Ouid. in Ibin.

Mamertina, quæ & Messana, nomen vrbis.

Mamertinus, consul, collega Neuitæ, anno ab vrbe 1115.

Mamertini, populi Campani. Hi cùm Messanam colonos misissent, ipsi quoq; Mamertini potius quàm Messanẽses sunt vocati: & cum ager eorum vini feracissimus sit, Mamertinum vinum, non Messanẽse appellatum est. Martial.

Amphora Nestorea tibi Mamertina senecta
Si detur, quoduis nomen habere potest.

Dicti à ciuitate Mamertina, quę à Lacedæmoniis subuersa fuit, quòd Messanij 50. virgines Lacedæmonas violare tentassent, & non consentiẽtes eas occidissent. Plin. lib. 14. cap. 6. De Mamertinis & Mamertina ciuitate, Cicer. in Verr. act. 4. & 3. de Oratore.

Mamertinum fretum inter Siciliam & Italiam. hodie *Faro de Meßina.*

Mamertinum, Steph. vrbs Italiæ.

Mamitus, XII. Assyriorum rex, regnauit annis XXX. Is rursus milites exercuit, & assuefecit laboribus, & interpositis deliciis, vnguentis & opobalsamis, militiam & pugnas exequebatur, cœpitque formidini esse Syris & Ægyptiis. Berosus.

Mamius Papyrius, rex Sacrorum, anno ab vrbe 245.

Mammacutus, vir quidam fuit, sola illustris fatuitate, sicut & quidam Melitides. Cæl. lib. 17. cap. 4.

Mammæus pons, à Mammæa matre Seueri sic dictus: super Anienem fluuium hodie, *Ponte Mammolo.*

Mammenæ, puellæ alimentariæ, & Mammeani pueri ab Alexandro Seuero instituti. Lampri. anno ab vrbe 984.

Mammida Persiæ vrbs, apud Ptol.

Mammilla, nomen mulieris, Telegoni filiæ, à qua Mammillorum familia est vocata.

Mammisea, Syriæ quædam Tetrarchia. Plin.

Mampsarus, Africæ propriæ mons. Ptol.

Mamuchan, dux Persarum. Est. 1. lat. paratus, vel certus, aut depauperatus, siue percussus.

Mamuda, Æthiopiæ sub Ægypto vrbs. Plin.

Mamuga, Syriæ vrbs, Pto. hodie *Mabuga*, Masio.

Mamurius, faber ærarius laudatissimus, qui tempore Numæ floruit, & Saliorum ancylia confecit, ad similitudinem eius, quod de cœlo deciderat. De hoc sic scribit Festus. Mamurij Veturij nomen frequenter in cantibus Romani frequentabant hac de causa: Numa Pompilio regnante, è cœlo cecidisse fertur ancyle, id est scutum breue: quod ideò sic appellatum est, quia ex vtroque latere erat recisum, vt summum infimúmque eius latus medio pateret,

vnd

vnáquaque edita vox est, omnium potentissimâ fore ciuitatem, quandiu id in ea mânisset. Itaque facta sunt eiusdem generis plura, quibus id miscereturr, ne internosci cœleste posset. Probatum opus est Mamurij Veturij, qui præmij loco petiit, vt suum nomen Salij inter carmina canerent. Hæc ille. Ouid. 3. Fastorum,

Inde sacerdotes operi promissa vetusto
Præmia persoluunt, Mamuriúmque vocant.

Mamûrra, Formis natus, eques Romanus, vt tradit Cornelius Nepos, primus Romæ in Cælio monte parietes domus suæ marmore incrustauit. Hic est qui Epigrammate Catulli proscissus est. Idem columnas ex Carystio marmore habuit. Plinius, Mamurra alter ante hûc apud Oscos natus tẽpore Numæ, ancilia, pleraq; Deorum signa ex ære composuit. Huius etiam meminit Ouid. in Fast.

Mamutræ, senatoria familia erat Romæ.

Manæanan, Mauritaniæ Cæsariensis oppidum. Ptol. hodie *Miliana*, Marmolio.

Manæthus Aegyptius fuit ex Diospoli vrbe ortus qui de Physiologia & Astrologia iudiciaria carmen reliquit. Fuit & alter hoc nomine Mendesius sacerdos apud Ægyptios, vtriusque meminit. Suid.

Manahath, filius Sobal filij Seir, Gen. 36. 1. Para. 1. Est & regionis nomen. 1. Par. 8. lat. requies, aut munus, siue præparata formido, vel cõfractio, aut numerus stuporis: vel præparata descensio, vel numerus descendens.

Manahem, filius Gaddi. 4. Reg. 16. lat. consolator aut ductor eorum, siue Præparatio caloris, aut munus incensum, vel numerans calefactionẽ.

Manaim, ciuitas quæ est terminus tribus Gad. in regione Galaaditide, Leuitis & confugio concessa. Ios. 13. & 21. 1. Paral. 6. lat. castra.

Manain, amnis circa Gedrosiam. Plin.

Manaira, Armeniæ regio, eiusdem nominis idolo consecrata Dion.

Manalis lapis, ostium Orci, per quod animæ inferorum ad superos manant, qui dicuntur Manes. Manalem lapidem etiam vocabant petrã quãdam, quæ erat extra portam Capenam, iuxtà ædem Martis, quam cùm propter nimiã siccitatem in vrbem pertraherent, sequebatur statim pluuia: eúmque quòd aquas manaret, Manalem lapidem dixere, Festus.

Manapia, Hiberniæ vrbs, Pto. hodie *Vvaterford*. incolæ Manapij, eidem.

Manariciũ. Antonin. *Manrich*, Simlero, Hollandiæ vicus est, Traiectensis diœcesis.

Manarmanis, Germaniç portus post Rheni ostia. Ptol. hodie *Murna*. Frisiç pars lõgo tractu procurrens versus aquilonem Scholbalchi. Ortel.

Manasse, siue Manasses, filius primogenitus Ios. Gen. 41. Parer Ezriel. 1. Paral. 7. Filius Ezechiæ regis Iuda, filij, Achaz, 4. Reg. 21. 1. Para. 3. lat. oblitus, aut obliuio.

Manates, Italiæ populi, in prima regione. Plin.

Mancaleus, XIII. Babyloniorum rex, regnauit annis XXX.

Manchana, Mesopotamiæ oppidum. Ptol.

Mancinus, nomen viri, à quo Mancinates prodamnato, quòd Mancius insignem domum habuerit, quæ eo interfecto publicata est.

Mancunium, Britanniæ vrbs. Anton. hodie *Manchestre*.

Manda, Indiæ intra Gangem fluuius, Ptolem. *Menan*, Mercatori.

Mandaeth, Aethiopiæ vicus, in Adulico. sinu. Pt.

Mandagandeni, Troadis populi. Plin.

Mandagara, Indiæ intra Gangem oppidum. Pto. *Mangalor*. Castaldo.

Mandagara, & Mandagarsis Mediæ oppida. Ptol.

Mandagræũ flumen, apud Scythas Asiaticos. Pli.

Mandalum. Aethiopiæ lacus circa Azanium promontorium. Plin.

Mandane, Astyagis filia, quæ ei visa est per quietem tantum vrinæ facere, vt omnem ipsius vrbem oppleret, atque vniuersam Asiam inundaret. Hæc Cambisi nupsit, ex quo genuit Cyrum. Herod. li. 1.

Mandanes, II. Medorum rex, regnauit an. 50.

Mandanis fuit Gymnosophista insignis, quem cùm Alexander per internuncios ad Iouis filij epulum vocari iussisset, & parenti amplissima præmia: detrectanti verò grauissimum cruciatum proponeret, constantissimè ferunt respõdisse, nec illum Iouis filium esse magnæ parti terrarum imperare, nec se illius donis permoueri, cui nulla esset satietas: nec minas pertimescere, quòd viuẽti India abundè multa esset suppeditatura: mortem verò tantùm abesse vt formidaret, vt multis etiam votis eam expeteret, quæ sese marcida senio carne liberatum, in puriorem meliorémq; vitam immutaret. Strab. lib. 15.

Mandaræ, pars Cyti Macedoniæ. Steph.

Mandarei, Sarmatiæ Asiaticæ populi. Plin.

Mandei, Indiæ populi ad Gangem. Plin.

Mandela, Pagus est in Sabinis, vt authores sunt Acron & Porphyrion. Horat. 1. Epist. 19.

--gelidus Digentiæ riuus.
Quem Mandela bibit rugosus frigore pagus.

Mandepa, Traciæ vrbs. Procop.

Mandetrium, Dalmatiæ vrbs. Plin.

Mandiadini, Indiæ populi. Arrian.

Mandianitæ, Arabiæ populi. Steph.

Mãdonius, dux Hispanus, & indibilis partes Romanorum cum Scipione Africano in Hispania iuuarunt, deinde Scipione egrotante, seditionem agitauere, in Romanósque insurgere cœperunt. Quos quum Scipio morbo liberatus comprehendisset, veteris officij memor, tantùm castigatos verbis dimisit. Liu. libro vigesimonono.

Mandori, Lybiæ interioris gens. Ptol.

Mandreni & Mandranitæ, populi Arabiæ. Vtuntur

tur autem Arabes duobus his typis Gentilium. Stephan.

Mandro, nauicularius quispiam, qui aspirante fortuna, tandem factus est imperator: vnde etiam factus adagio locus in eos qui præter meritum ad opes euecti, pristinæ conditionis non meminerint.

Mandropolis, vrbs Phrygiæ: Ciuis, Mandropolites. Stephanus.

Mandrueni, circa Margianam populi. Plin. vide Mardyeni.

Mandrus fluuius, Plin. circa Sogdianam, forte Mons item Libyæ interioris, & fluuius Indiæ intra Gangem, apud Ptolem.

Mandubij, Galliæ populi apud Cæsarem & Strabonem, quorum caput Alexia: Gallicè, *le païs d'Aulson en Bourgongne.*

Manduessedum, Angliæ oppidum, Anton. *Manceître*, in Cornabiis, Camdeno.

Mandurium, vrbes Apuliæ: Ciuis, Mandurinus. Stephan. Mandurium Iscribit Leander à Plinio, vocari Lacum in Apulia Daunia qui hodie, *Andoria*, dicitur.

Manæi, Hispaniæ populi, iuxta Bætis fluminis ostia. Auienus.

Manes, Manichæorum princeps, Perses, vita, & moribus barbarus, ingenio acer, Christi se nunc gerere formam conabatur ostendere, nunc seipsum Paracletum esse prædicabat. Cuius imitatores Christum veram carnem sumpsisse negarunt, anno salutis 279. Eusebius libr. 7. cap. 27. August. libro de Hæres. Viuus tamen excoriatus, fœdè periit.

Manes, animas è corporibus egressas intelligimus, aut deos inferos, authore Seruio. Sunt autem, inquit, noxiæ, & dicuntur per antiphrasim. Nam manum bonum est. Alij Manes à manando dictos intelligunt. Nam manibus plena sunt loca inter lunarem & terrenum circulum vnde defluunt. Hæc ille. Augilæ, populi Africæ iuxta Syrtes, Manes tantùm Deos putant, per eos deierãt: eos, vt oracula consulunt, precatíque quæ volunt, vbi tumulis incubuêre, pro responsis ferunt somnia. Verba sunt Pomp. Melæ lib. 1. Manes. etiã ad genios duos, quos cum vita sortimur, authore Seruio, retulit Virg. 6. Æne. eo carmine, *Quisque suos patimur manes*, &c.

Nam manes, δαίμονες, sunt præsules corporibus humanis attributi, qui parentum seminibus manauerunt. Inde Summanus, id est, summus inter Manes dictus est Pluto. Verum Manes, quoniam corporibus eo tempore tribuuntur, quo fit prima conceptio, post vitam iisdem corporibus delectantur, atque cum his manentes appellantur Lemures. Qui si vitæ prioris adiuti fuerint honestate, in Lares domorum vbiúmque vertuntur. Si animi deprauantur ex corpore, Laruæ perhibentur ac Manes. Manes igitur tam boni quàm truces sunt constituti, quos Agathos & Cacodæmonas vocant Græci. Antiqui animum à corpore separatum Manendeum vocabant. Apuleius de Socratis dæmonio dicit, Manes animi dicuntur melioris meriti, quæ in corpore nostro Genij dicuntur: corpori renunciantes, Lemures: cùm domus incursionibus infestarent, Laruæ appellabantur: contrà si boni fuerint, Lares familiares. Festus ait, Manes Dij ab auguribus vocabantur, quòd per omnia manare credebant, eósque deos superos atque inferos dicebant. Cicer. lib. 2. de legibus, Deorum manium iura sancta sunto.

Manes, fluuius, vel potius torrens Locrorũ Epicnemidiorum, Thronion præterfluens, interdum tam exiguus, vt transeuntis vix tingat pedes: interdum tam latus, vt in bina diffundatur iugera. Alio nomine Boagrius appellatur. Vide Strab. lib. 9.

Manesium, vrbs Phrygiæ à Mane ditissimo condidore Steph.

Manethus Mendes, Ægypti sacerdos: Alter eiusdẽ nominis è Diospoli Ægypti, scripsit physiologiam & aporelesmata versibus in astrologia, id est, effectus astrorum. Suid.

Manethusa, vrbs Cretæ insulæ, Pomponius Mela lib. 2.

Manezardum, Galatiæ oppidum. Anton.

Manfredus, regem Siciliæ se appellari, adorari, coronarique ex ritu & maiorum more curauit. Blondus.

Manganur, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Mangon insula sinus Arabici. Ptolem.

Mania, niæ, vrbs Parthorum ab oriente hyberno. Plin. lib. 6. cap. 25. promontorium Lesbi. Ptol.

Mania, dea, larium mater, cui olim sacrificabant, & maniæ laruæ quædam: quas nutrices pueris minitari solent.

Maniæna Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolem.

Manichei hæretici quidã dicti sunt à quodam Persa, qui vocatur Manicheus: quamuis & ipsum, cum eius insana doctrina cœpisset prædicari (nam antehac Vrbicus vocabatur) discipuli eius in Græcia vitantes nomen insaniæ quasi doctores, & eo ipso mendaciores, geminata in Mannichæum, quasi Manna fundẽtem, pro Manichæo, id est insano, appellauerunt, August.

Manilius Octauius, à quo Manilij fluxere: is Tusc. dux, & Tarquinij gener, ad quẽ ille post fugam se recepit, eiúsque auxilio Romanis intulit bella. Liu. lib. 1.

Manilia lex illos etiam admittebat ad gerendos magistratus, quorum maiores in Romana rep. magistratum non exercuissent.

Manimi, Germaniæ populi, Tacito.

Maniolæ, insulæ, ex aduerso Indiæ, extra Gangem in quibus tradunt nauigia, quæ clauos ferreos habent detineri, nec vlterius progredi sinunt, ne quando lapis Herculeus, qui circa ipsas

ca ipsas gignitur, illa ad se trahat. Eas tenent Anthropophagi, Manioli dicti. Ptolem, lib. 7.

Manis, Rex Phrygiæ vetustissimus, bonitate ac potentia perinsignis, cuius de nomine Phryges etiam nunc illustria admirandáque omnia Manica nuncupant. A quibusdam Masdes vocatur, Cæl. lib. 13. cap. 6.

Manius Marcius, ædilis plebis, primùm frumenti populum in modios assibus donauit. Plin. libr. 18. cap. 3.

Manliana vrbs Lusitaniæ, Ptolem. Vulgò, *Monte mior*. Manliana item, Tuscorum vrbs. Ptolem. hodie Mallianum.

Manlius Capitolinus, prænomine Marcus, nobilis Romanus, qui re malè gesta à consulibus ad Alliam contra Gallos Senones, videns in mœnibus vrbis parum esse præsidij, lecta mille iuuenum manu, arcem Capitolinam occupauit, & à vi hostium seruauit intactam. A qua tamen ipsa arce, quòd in affectati regni suspicionem venisset, postea præcipitatus est: cautumque est Senatusconsulto, ne quis ex Manlia gente Marcus diceretur. Historiam hanc latiùs refert Liuius libro secundo ab vrbe, & Seruius enarrans illud Virgilij:

In summo custos Tarpeiæ Manlius arcis.

Plin. de fortitud. cap. 18. lib. 7. Haud minora, inquit, forent Manlij Capitolini decora, ni perdidisset illa exitu vitæ. Ante XXII. annos bina cœperat spolia. Primus omnium eques coronam muralem acceperat, sex ciuicas XXXVII. dona. XXXIII. cicatrices aduerso corpore exceperat: P. Seruilium magistrum equitum seruauerat, ipse vulneratus humerum ac femur. Super omnia, Capitolium, summámque rem in eo solus à Gallis seruauerat, si non regno suo seruasset.

T. Manlius Torquatus, cognomento Imperiosus, quòd sæuissimi exempli author, insignem crudelitatis titulum occupatus fuerit. Atque inde, Imperia Manliana dicta apud Liuium Decadis primę libro 4. Gellium lib 9. cap. 13. vel quòd filium, quòd contra edictum suum cum hoste pugnasset, virgis cæsum securi iussisset percuti. Eras. in Chil.

Manlius Torquatus, qui ob ingenij & linguæ tarditatem à patre in prædia rusticana relegatus fuit, patrémque iudicio exemit à Marco Pomponio accusatum, Liuius libr. quarto Decad. primæ.

Manlius Volso. Liuius libr. 8. de bello Macedonico: Cn. Manlius Volso, inquit, Consul in Asia acceptis à Scipione copiis & exercitu lustrato, contra Gallogræcos bellum gessit, essque superatis reuertens, cùm in æde Bellonæ triumphum peteret, decem legati, qui cum eo missi fuerant, restitere: inter quos L. Furius Purpurio, & L. Æmilius Paulus dicebant se legatos Cn. Manlio datos, pacis fœderisque cum Antiocho ineundi gratia: Manlium autem operam dedisse, vt eam pacem turbaret, multósque nobiles viros in exercitu, sua temeritate morti obiecisse: vicit tamen, amicis atque cognatis suffragantibus, res fæliciter gestas, & exercitum integrum reportatum dicentibus. Triumphus igitur ei decretus.

Manlius proconsul, ex Hispania reuertens, cùm in æde Bellonæ triumphum ob res bene gestas peteret, exemplum obstabat, quòd ita cõparatum more maiorũ erat, nequis qui exercitum non deportasset, triumpharet, nisi perdomitam pacatámque prouinciam tradidisset successori: medius autem honos Manlio habitus est, vt ouans vrbem intraret. Liu. libro 50.

T. Manlius, iuris Pontificij peritus, iudex inter Macedonas accusatores & filium constitutus, audita causa ita pronunciauit: cùm probatum sit Silanum filium meum pecuniam accepisse, ipsum republica & prole mea indignum iudico, protinúsque è conspectu meo cum abire iubeo. Silanus itaque dolore animi percitus, nocte proxima se suspendit: neque pater exequiis interfuit: sed dum funus duceretur, consulere se volentibus, sui copiam fecit, vacuáque præbuit aures. Valerius de seueritate.

Manlius Torquatus, Ciceronis temporibus, vir doctus, ex Rhodia disciplina Monolis, & natura ad dicẽdum nec satis solutus neque expeditus. Cui si vita suppeditasset, sublato ambitu Consul factus esset. Plus facultatis habuit ad dicendum quàm voluntatis. Itaque studio huic non suffecit. Hæc Cicero.

L. Manlius Torquatus, cui etsi non decrat (inquit Cicero) oratio, quam Græci Politicen dicunt, erant in eo plurimæ literæ, nec ex vulgares, sed interiores quędam & reconditæ: summa verborum, & grauitas, & elegantia: atque hæc omnia vitæ decorabat grauitas, me quidem admodum delectabat. Pædianus autẽ de eodem sic scribit: L. Torquatus, qui P. Syllam patris competitorem in consulatu accusauit, qua & ipse Sylla & collega damnati sunt. Rursus eum accusauit quòd in coniuratione Catilinæ fuisset: defenditur à Cic. cuius extat oratio.

L. Manlius, pictor egregius, apud quem quum Seruilius forrè cœnaret, filiósque suos deformes animaduerteret: Non similiter (inquit) Manli fingis & pingis. Ad quem Manlius. In tenebris (inquit) fingo, in luce pingo. Macrob.

Manlius Antiochenus, conditione seruus, arte astrologus ac poeta, vnà cũ Plotio poeta mimorum, & Taberio grammatico conseruus, ex Asia vna naui aductus describitur. Plinius lib. 35. cap. 17. Fuit & cognomen eius qui Carthaginem vicit. Hũc Plinius maximis virilem doctrinis nullo doctore fuisse prodidit.

Manlius

Manlius mathematicus apici gnomonis auratam pilam addidit, cuius vertice vmbra colligeretur in semetipsam, alia atque alia incrementa, iaculantem apice ratione, vt ferunt, à capite hominis intellecta. Plinius libro 36. capite 10.

Manlius Theodorus, consul, collega Sabiniani, anno ab vrbe 1258.

Manacarta, vrbs Arabiæ: Gentile, Manacartenus. Stephan.

Manneos, regio media inter fluuios, in qua habitabant Arabes Manneotæ. Step.

Mannus, filius Tusconis dei, alias Teutonis, à quo Alemanni dici gloriantur. Vide ALEMANNI.

Mansveldia veteris Saxoniæ portio, putatur nomen à Manno secundo Germanorum rege sortitũ, cùm Mansveldt nil aliud sonet quàm Manni campus. Habet hic tractus ab Oriente Salam fluuium, territorium archiepiscopatus Magdeburgensis, & diœcesem Merseburgensem: Turingia illi à meridie est, ab Occidente respicit comitatum Suuartzeburgensem, & alios quosdam principatus. Hic Mãsueldiæ comitatus, quatuor alios comitatus in se continet, *Arustet, Vvipra, Vvethin,* & *Quernfurt*, qui olim proprios & peculiares habuerunt comites, nunc verò præter Comitem, à Mansfeldt neminem agnoscunt. Sunt etiã in hoc comitatu Palatinatus Saxonicus, & Principatus nonnulli. Primariæ vrbes sunt, Mansveldia, Islebia, Vvipra & Leimbach. Regio est admodum metallifera. Scribit Mũsterus esse in hac regione amplissimum lacum, cuius piscium, ranarum, aliorúmque reptilium formas atque figuras adeò accuratè in Saxis fissilibus quæ hic reperiuntur effigiatas atque à natura depictas cernunt, vt prima fronte illas dignoscere, atque singulas suis nominibus exprimere queas.

Mantalus, vrbs Phrygiæ, à Mantalo eius conditore: Gentile, Mantalenus. Steph.

Manthyrea, vicus Arcadiæ. Gentile, Manthyreus.

Mantinea, vrbs Arcadiæ, quæ postea Antigonia dicta fuit, in adulationem Antigoni eius qui Philippo Persæ patri curator regni fuit. Sed postea Hadriani imperatoris iussu rursus Mãtinea fuit appellata, Strab. lib. 8.

Mantineam, Epaminondas superatis secũda pugna Lacedæmoniis, illustrem reddidit, in qua & ipse diem obiit: Gentile, Mãtineus, & Mantinis fœm. Mantinicus, possessiuum.

Mantius, Melampi filius ex Iphianassa filia Prœti. Ex qua Homer. lib. 5. Odyss. Polyphidem & Clytum suscepit.

Manto, ûs, mulier fatidica, Tiresię Thebani filia, quæ cùm post patris obitum, Creõtis & Thesei tyrannidem fugeret, primùm in Asiam venit, vbi Apollinis Clarij templum condidit. Deinde in Italiã delata, ex Tyberi fluuio (vt poëtæ fabulantur) aut certè ex Tiberino rege Ocnum peperit, qui postea ad Padum fluuiũ, vrbem condidit, quam à nomine matris Mantuam appellauit.

Mantua, vrbs Transpadanæ regionis clarissima, ab Ocno filio Tyberis, & Manthûs Tyresiæ Thebani vatis filiæ, ad Padum cõdita, & à nomine matris eius Mantua appellata. Virg. lib. 10. Æneid.

Ille etiam patrijs agmen ciet Ocnus ab oris,
Fatidicæ Manthûs & Tusci filius amnis,
Qui muros, matrísque dedit tibi Mantua nomen.

Sed an verum sit, quòd vnquam in Italiam venerit, nolo nunc citare Pausaniam, Hellanicum, & Græcorum multitudinem magnam, Poetarum clarissimo illustrissimóque principe Virgilio Marone gloriatur Mantua: cuius fœlix ingenium tam omnes efferre debent, quàm imitari nulli possunt. Mãtuanus, na, nũ, à Mantua deducitur. Vnde Mantuanus Virgilius dictus est. Etiam Mãtua, oppidum Hispaniæ, olim Viseria apud Ptolemæum.

Manue, pater Samson. Iudic. 13. lat. requies, aut munus.

Maoch, pater Achis regis Gerli. 1. Reg. 27. Lat. compressus, vel attritus, au fixus.

Maon, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. Filius Sammai filij Recem, 1. Paral. 2. Est & nomen solitudinis in campestribus ad dextram Iesimon, 1. Reg. 24. Lat. habitaculum, siue delictum, vel de peccato.

Maonathi, filius Othoniel filij Cenes, 1. Reg. 23. 1. Par. 4. idem significat, quod Maon.

Maozim, nomen idoli. Daniel. 11. lat. fortificati, aut fortitudines, vel refugia.

Mapeta, Sarmatiæ in Asia vrbs. Pto. Vulgò *Copa.*

Mara, quinta Israelitarum mansio: Ibi enim Moses iactu ligni, amaras aquas in dulcem vertit saporem. Exo. 15. Num. 33. lat. amara, vel amaritudo.

Marache, vrbs Indica. Gentile, Marachius. Steph.

Maraces, Ætoliæ populi. Plin.

Maracodra, Bactrianæ vrbs. Ptol.

Maraga, Arabiæ felicis vrbs. Ptol.

Marai, nomen viri, 1. Para. 27. lat. accelerans, vel acceleratio aut montanus.

Marai, Persiæ populi. Strabo.

Marai, nomen viri, 2. Esd. 12. lat. amaritudo, vel myrrha Domini, aut doces, vel præceptor Dominus.

Maraioth, nomẽ viri 2 Esd. 12. lat. amaritudines, vel rebelliones, aut commutationes, vel permutationes.

Maras, nomẽ viri apud Beroen Syriæ ciuitatem ditissimus, humanus & officiosus in omnes tum ciues, tum hospites Et. s. Vide Suidam.

Marane, Arabiæ felicis oppidum. Plin. Maranitæ, populi, ibidem.

Maranthis, Africæ vrbs in Pẽtapoli regione. Pto.

Maraſ

Marasdi, Arabiæ felicis vrbs. Ptol.

Maratha, Arcadiæ vicus, Pausan. Ostehenæ vrbs lib. Notir.

Marathesium, vrbs Cariæ, Ephesi & Samiorum. Strabo. Steph.

Marathi, gens vltra Thanaim. Athen.

Marathius, XIII. Sicyniorum, rex, regnauit annis XXX.

Marathon, hodie *Mareson*, Attici agri ciuitas, distans ab Athenis circiter decem millia passuũ, non procul à Tricorytho & Rhamnunte, nece Icarii regis insignis & Miltiadis gloria, qui ibi centum millia ex Darij Persarum regis exercitu profligauit. Item Thesei victoria qui taurum Marathonium ibi superauit. Ouid. 8. Metamorph.

-te maxime Thesea
Mirata est Marathon Cretæi sanguine tauri.

Stephano Marathon, vicus est in tribu Leontide: possessiuum, Marathoniacus. Et alibi vnã dicit ex Tetrapoli Attica. Est & oppidum hoc nomine iuxta Tricorythum & Rhamnem vrbem: in qua clarum Nemesis templum fuisse memoratur.

Marathonia, vrbs Thraciæ, non procul Abderis. Gentile, Marathoniates. Steph.

Marathos, vrbs Phæniciæ apud Melam. li. 1. cap. 12. Hęc hodie vocatur *Margath*, vt scribit Oliuarius.

Marathus, vrbs Acarnaniæ: Ciuis, Marathenus: Gentile, Marathusius.

Marathusa, insula quædã à copia fœniculi dicta, quæ & Clazomenia dicitur. Stephanus prope Clazomeniam esse scribit. Ciuis, Marathusius.

Marathusa, oppidum, Pli. li. 4. c. 12.

Maratus, XIIII. Sicyniorum rex, regnauit annis XX.

Marca Anconæ hodie appellatur hæc Italię regio quæ olim Picenum dicta fuit. Ab Isaurio flumine vsque Druentum amnem, inter Hadriaticum mare, & Apenninum montem exporrigitur. Picenos, Vmbros & Senones hunc tractum quondam incoluisse litteratum monumentis constat. Habet hæc regio agrum fertilem, omnis generis frugum copiam producentem, sed lignariis quàm frumentariis fructibus longè est præstãtior. Silius eius laudem præcipuam in oleis prędicat. Vrbs primaria est Ancona. Item Aelia Ricina, quam hodie *Recanati* vocant. Nõ longè abhinc est Lauretanæ imaginis phanum, validissimo muro, cum vico illi adhærente cinctum, & multorũ totius Europæ hominum peregrinationibus religionis ergo celebre.

Marcęum, mons Troadis iuxta Geragithem. Incolæ, Marcæ issij. Steph.

Marcala, Armeniæ minoris vrbs. Ptol.

Marcella, mulier Romana, quæ cum à matre rogata esset, gauderétne se nupsisse, Ita valde, respondit, vt amplius nolim.

Marcella, Festa quædã instituta Syracusis in honorem Marcelli, quod in Siciliam optimè rexisset. Horum meminit Cic. 4. Verr. & Cæl. lib. 18. c. 12.

Marcellinus, Consul, anno ab vrbe 1093.

Marcellinus, alius Consul, cum Aureliano Aug. anno ab vrbe 1027.

Marcellinus, Roma. pontifex XXVI. ann. sal. 295.

Marcellius, à Tiberio Cæsare Iudææ præfectus. Ioseph, li. 18. cap. 11.

Marcellus, nomen viri clarissimi Romani proprium, cuius gesta & à Plutarcho, & ab aliis scripta sunt. Hic Gallorum ducem singulari certamine fudit, spolia legit, Annibalem primus vinci posse docuit, Syracusas per tres annos expugnauit: quinquies cõsul insidiis Annibalis deceptus & occisus magnificè sepultus est. Vide Marcellos reliquos in MARCVS.

Marcellus, prænomine Veius, Eques Romanus Neronis imperat. procurator: cuius prædia, hoc est, prata & oleæ, intercedẽte via publica, in contrarias sedes fuerunt, transgressa, quod maximè mirandum est. Plin. lib. 2. ca. 83.

Marchadæ, Troglodytici populi in Affica, circa sinum Arabicum. Plin.

Marchia noua & vetus, duæ sunt Saxoniæ regiones. Noua, fluuio Odera perfunditur. Veterem Albis intersecat, ad cuius ripam vrbes Vvitemberga, Magdeburga, Stendelum, Osterburgum, Hamburgum, Lubecum, quod à ripa Albis aliquantum recessit. Noua ad Austrum, in Bohemos & Silesios vergit, cuius vrbes Francofordia, Berlinum, Brandeburgum, Stetinum, Auelburgum.

Marcia. Vide MENLARIA.

Marcina, inter Sirenusas & Posidoniam, vrbs in Italia. Strabo.

Marcion, hæreticus, Cerdonis hæretici discipulus, circa annum salutis 143.

Marcius Sabinus, à quo Marcia gens Romæ traxit originem.

Marcubij, Africæ Propriæ populi. Plin. Malchubi, Mauritaniæ Cæsariensis, Ptol.

Marclylas, latro insignis in sylua Dodonęa, Tortelius.

Marcodana, Daciæ oppidum. Ptol. *Marcosweck*, Lasio.

Marcodurum, Vbiorum vicus, apud Tacitum, *Duren*, hodie, Iuliacensis ducatus vrbs.

Marcolica, nobilis Hispaniæ vrs. Liu.

Marcomagum, Vicus, legio XXVIII. inter Treuiros & Agrippinam. Antonin.

Marcomanni, interioris Germaniæ populi, Hercyniæ sylvæ accolę, qui hodie Morauí dicuntur. Hi Arioui sto duce Rhenum transgressi, magna suorum strage à Cæsare fuerunt superati *Merhern*, hodie.

Marcomirus, Francorum Sicambrorum rex, primus in Galliam impetum fecit, eámque adi Mosam vsque subegit.

Marcus

Marcus Acilius Auiola, consul, anno ab vrbe 13.
Marcus Acilius Balbus, cos. anno ab vrbe 640.
Marcus Acinius Balbus, consul, an. ab vrbe 604.
Marcus Ælius Antoninus, Philosophus, & L. Ælius Commodus Verus Diui F. AA. XVIII. Rom. ann. XIX. Tum primùm Romana Resp. duobus æquo iure imperium administrantibus paruit. Eutrop. libro 8. Iul. Capitol. in M. Anton. anno salutis 162.
Marcus Æmilius Barbula, consul, ab vrbe condita 524.
Marcus Æmilius Lepidus, consul, ab vrbe condita 468.
Marcus Æmilius Lepidus Porcina, consul, ab vrbe condita 617.
Marcus Æmilius Mamercus, II. tribunus militum, ab vrbe condita 355.
Marcus Æmilius Mamercus, consul, ab vrbe cond. 346. v. trib. milit. ab vrbe condita 380.
Marcus Æmilius Paulus, magister equitum Hetruscos vicit, triũphum egit, ab vrbe cõd. 452.
Marcus Æmilius Scaurus, consul, ab vrbe condita 639.
Marcus Æmilius Scaurus Hortensius, consul, ab vrbe condita 646.
Marcus Albinus, tribunus militum, ab vrbe condita 377.
Marcus, Alexandrinæ Ecclesiæ Episcopus, Eumenidis successor. Eusebius, libr. 4. cap. II. anno salutis 147.
D. Marcus Euangelista, D. Petri discipulus & interpres, quæcunque meminerat ab eo dicta, conscripsit: non tamen per ordinem, ea quæ à Domino dicta sunt, vel facta, digessit: quia non ipse auditor Domini fuit, vel sectator: sed nouissimè Petro adhæsit ad vsum ac ministerium prædicandi, non ad conscribendos Domini sermones. Itaque nihil peccauit in eo quòd ita quædã scripserit, quasi qui sparsim audita recordari videatur: & hoc solùm satis egit, ne quid ex auditis omitteret, aut aliquid falsum scriberet: ex ore enim D. Petri Euangelium scripsit. Euseb. lib. 3. cap. 4. & 39.
D. Marcus D. Pauli discipulus, primùm Bauaris sacrum annunciauit Euangelium. Ioannes Auentinus scripsit, se legisse in Bibliotheca Patauiensi, quòd Marcus quidam, D. Pauli discipulus, non Euangelista, Laureaci, & per ascensum Danubij, Christum prædicauerit.
Marcus eremita vltra dæmones sapiebat: huic occasio conuersionis commissum homicidium fuit. Nam cùm puer esset, & oues pasceret circa Mareiam paludem, ludens, quendam coætaneũ interfecit: & metuens, fugit in solitudinem. Qui cùm tribus annis sub dio moraretur, postea paruum hospitium fecit sibi, in quo annis viginti quinque moratus est. Fuit valde mansuetus, sapiens, memoriáque scripturarum sacratum clarissimus, Deóq; tam amabilis, vt cùm ad Dominicum corpus accederet, angelus ei sacramenta præferret, cuius manum vsque, ad iuncturam bracchij tantum modò se dicebat aspicere. Sozom. lib. 8. cap. 1.
Marcus Antonius orator. Vide ANTONIVS.
Marcus Antoninus Philosophus, patre Annio Vero, qui in prætura decessit: porrò Annio Vero auo, qui Consul II. fuit, natus Iul. Capit. anno salutis 122. Qui etiam ab Antonino Pio Hadriani iussu cũ L. Vero adoptatus fuit præceptores habuit in elementis primis Euphorionem, Geminum Commodum, Andronem musicum, & Geometram. Vsus est grammaticis, Græco Alexandrino: Latinis, Troseo Apro, Pollione, & Eutychio Proculo Siccensi. Oratoribus, Græco Annio Marco, Caninio Celere & Herode Attico: Latino, Frontone Cornelio. Anno 12. ætatis habitum Philosophi sumpsit. Vsus est Cõmodo magistro, Apollonio Chalcedonio. Audiuit & Sextum Cheronensem, Plutarchi nepotem, Iunium Rusticũ, Cl. Maximum, & Cinnam Catullum Stoicos, & Cl. Seuerum, Peripateticum. Iul. Capitol.
Marcus Antonius Bacchum & Osirim se vocari voluit: & Cleopatram Isidem & Lunam: duósque ex ea suscepit filios, quorum vnum Solem, alterum Lunam appellauit: quos Cæsar Augustus in triumphũ egit, quasi Sole & Luna superior, eorumque victor. Amm. Marcel.
Marcus Apuleus, Consul, anno ab vrbe 204.
Marcus Aquilius, Consul, anno ab vrbe 625. & 633.
Marcus Aquilius, Iurisconsultus egregius. Cic. pro Cæcinna.
Marcus Asinius Agrippa, Cõsul, anno salutis 26.
Marcus Asinius Marcellinus, Consul, anno salutis 55.
Marcus Attilius Glabrio, Consul ab vrbe condita 563.
Marcus Attilius Metilius Bradua, Consul, anno salutis 109.
Marcus Attilius Regulus, vir Romanus, egregia virtute, primò Carthaginenses pluribus prælijs vicit, tandem tamen ab iis duce Xantippo Lacedæmonio victus captúsque Romam missus est, de captiuis commutandis acturus, fide data, se, si nihil perfeciſſet, rediturum. Cùm autem Romæ in Senatu ita egisset, vt cẽseret è Rep. non esse captiuos cõmutandos factúmque esset in eius sententiam Senatusconsultum amicis omnibus inuitissimis (vt fidem suam liberaret) ad Carthaginenses rediit, ab iisque est crudelissimis supplicijs interfectus. Cic. in Paradoxis, & aliis locis.
Marcus Attilius Volso, Consul cum M. Iunio Bruto, anno ab vrbe 576.
Marcus Aufidius Fronto, Consul cum P. Cornelio Anulino, anno ab vrbe 955.
M. Aurelius Cotta, Consul cum L. Lucullo, anno ab vrbe 680.
Marcus Aurelius Cotta, alius Consul, cum M. Masse

Messalâ, anno ab vrbe 772.

Marcus Aurelius imperat. exercitu suo, siti periclitanti, Christianorum precibus à Deo pluuiam obtinuit optatam: de quo Euseb. lib. 5. c. 5. hist. eccles. ita scripsit. Igitur, inquit, Antonini temporibus, Marcum Aurelium, bella inferentem Germanis & Sarmatis, tradunt historiæ, cùm sitiens eius periclitaretur exercitus, æstuantem, & quærentem, quid opus esset, reperisse in legione quadam milites Christianos: quibus, sicut & nostris mos est, flexis genibus, obsecrantibus, exaudisse Deum supplicationes eorum, ac subitò, contra omnium spem, largissimis imbribus profusis, exercitus quidem periclitantis, pro quo orauerant Christiani, sitim sedatam: hostes verò, qui iam exitialiter imminebant, fulminibus crebris, ac cœlitùs prolapsis ignibus effugatos. Tertullianus hæc commemorat: & apud Paganos Apollinaris.

Marcus Bœbius Pamphilus, Consul cum Cornelio Cethego, anno ab vrbe 573.

Marcus Cæcilius Metellus, Consul cum M. Æmilio Scauro, anno ab vrbe 639.

Marcus Calphurnius Bibulus, Consul cum C. Iulio Cæsare, nullam partem iuris sui tenuit, collega omnia pro libidine agente tanta petulantia, vt aliquando Bibulum liberiùs sibi resistentem in carcerem duci curauerit, magna omnium bonorum indignatione. Hic legem agrariam tulit, & item aliam de iure trium liberorum.

Marcus Claudius Crassus, Tribunus militum, anno ab vrbe 351.

Marcus Claudius Marcellus, Dictator, anno ab vrbe 428.

Marcus Claudius Marcellus, Consul cum C. Nautio Rutilo, anno ab vrbe 466.

Marcus Claudius Marcellus. Vide MARCELLVS.

Marcus Claudius Marcellus, vir consularis, cùm Pompeio fauisset, à Cæsare tamen per Senatum venia impetrata rediens Romam, à familiari quodam suo occisus est. Extat elegans Ciceronis oratio: qua Cæsari, ob eius restitutionem gratias agit.

Marcus Claudius Marcellus, tres Consulatus gessit quorum primo Alpinos, Gallos domuit, anno ab vrbe 588.

Marcus Cornelius Decemuir legum ferendarum anno ab vrbe 304.

Marcus Cornelius Cethegus, Consul cum L. Aurelio Gallo, anno ab vrbe 594.

Marcus Cornelius Cethegus, alius Consul cum P. Sempronio Tuditano, anno ab vrbe 550. Hic eloquens dictus est, vt Sempronius, σοφος.

Marcus Cornelius Maluginensis, Tribunus militum Consulari potestate, anno ab vrbe 386. Iterum anno 389.

Marcus Cornelius Maluginensis, alius Consul cum L. Papyrio Crasso, anno ab vrbe 319.

Marcus Craicuicius, Bulgarorum princeps, prælio superatus à Pazaite, patris mortem vlturo qui Pazaites magnam Bulgariæ partem sibi subiecit. Egnat. anno salutis 1378.

Marcus Crassus, auaritiæ gurges & abyssus inexplebilis, cùm templum Ierosolymitarum sacris thesauris expoliasset, à Parthis, apud Charram, vnà cum Romanorum exercitu, peremptus est. Plut. in eius vita. App. Parth.

Marcus Curtius, nobilis Romanus, qui cùm Romæ in foro, terra ingenti hiatu discessisset, respondissentque aruspices, deos Manes non aliter quàm humana victima posse placari, neq; priùs hoc barathrum claudendum esse, quàm si se aliquis in id sponte deiecisset, armatus, equo insidens se diis Manibus deuouit, atque ita in apertam voraginem se præcipitauit: quo facto clausa est. Vide CVRTIVS.

Marcus Curius Dentatus. Vide CVRIVS.

Marcus Fabius Ambustus, Tribunus militū cōsulari potestate, anno ab vrbe 375. & iterum anno 386. idem II. Consul cum M. Popilio Lenate, anno ab vrbe 400. Tarquinienses & Faliscos superauit.

Marcus Fabius Buteo, bis Consul fuit: semel cum L. Cæcilio Metello, anno ab vrbe 506. iterum biennio pòst, cum C. Attilio Balbo: primo Consulatu classem Punicam apud Ægimurri superauit.

Marcus Fabius Dorsus, Consul cum Seruio Sulpitio Camerino, anno ab vrbe 411.

Marcus Fabius Licinius, Consul cum M. Octacilio Crasso Messala, anno ab vrbe 507.

Marcus Fabius, cognomine Pictor, nobilis Romanus, qui præter studia literarum & rei bellicæ, quibus insignis erat, etiam pingere didicerat, vnde cognomen reportauit. Scripsit etiā historias, quarum fragmenta quædam etiam hodie extant. Fuit autem consul cum D. Iunio Pera, anno ab vrbe 487.

Marcus Fabius Vibulanus, Consul cum Posthumio Eburio Helua, anno ab vrbe 115. Idē decemio pòst, Tribunum militum Consulari potestate.

Marcus Folius Flacinator, Tribunus Militum Consulari potestate, anno ab vrbe 323.

Marcus Folius Flaccinator, Consul cum P. Plautio, anno ab vrbe 436.

Marcus Fronto, Consul cum Traiano Aug. anno ab vrbe 852.

Marcus Fuluius Flaccus, Consul cum M. Plautio Hypsæo, primus omnium Ligures transalpinos bello domuit, anno ab vrbe 629.

Marcus Fulvius Nobilior, Consul cum Cn. Manlio Volsone, anno ab vrbe 565.

Marcus Fuluius Pætus, Consul cum T. Manlio Torquato, anno ab vrbe 454.

Marcus Furius Camillus. Vide CAMILLVS.

Marcus Geganius Macer, Consul cum C. Iulio

Iullo

Tullo, anno ab vrbe 308. iterum cũ T. Quintio Capitolino Barbaro, anno 312. quo anno Ciuilium Volsorum imperatorem prælio victum cepit, & in triumpho duxit, tertiùm cum L. Seruio Fidenate, anno ab vrbe 310.

Marcus Genutius Augurius, Consul cum P. Curiatio Philone, anno ab vrbe 310.

Marcus Germeus Achæorum dux primus, anno Romæ conditæ 498.

Marcus Herennius, Consul cum C. Valerio Flacco, anno ab vrbe 661.

Marcus Horatius Barbatus, Consul cum L. Valerio Potito collega, Decemuirorum tyrannidem fregit. App. Claudium vrbe pellendum curauit: de Volscis,, Equis, & Sabinis triumphauit.

Marcus Horatius Pulvillus, Consul cum P. Valerio, eo ipso anno quo reges exacti sunt: nam cùm Brutus, Cos. cum Aronte Tarquinio congressus, mutuo vulnere occubuisset, Spuriúsq; Lucretius in eius locum suffectus, paulò pòst esset etiam mortuus, Horatius ei successit, in id quod eius anni supererat, biennióque pòst iterum Consul factus est cum Valerio Publicola, Plutarch.

Marcus Horatius Pulvillus alter fuit, Pont. Max tanta constantia, vt cùm Capitolini Iouis ædem dedicaret, postémque tenenti allatum esset de morte filij, neque vultum mutarit, neque postem remiserit, carménve quod pronuntiabat interruperit, neq; priùs quidquam nuntio responderit, quàm absoluta dedicatione. Valer. Max.

Marcus, Iudææ præfectus, anno salutis 14.

Marcus Iulius, Tullius, Tribunus militum, Consulari potestate, anno ab vrbe 353.

Marcus Iunius Brutus, Iurisconsultus egregius, scripsit tres libros de iure ciuili. Cicero de Orat.

Marcus Iunius Brutus, Iurisconsulti filius adeò à parente degenerauit, vt comesso patrimonio accusatoriam factitarit. Cice. de claris orator.

Marcus Iunius Brutus, C. Cæsaris interfector. Vide BRVTVS.

Marcus Iunius Pera, Cõsul cum M. Æmilio Barbula, anno ab vrbe 524.

Marcus Iunius Pœnus, Consul, cum Q. Ælio Pæto, anno ab vrbe 587.

Marcus Iunius Syllanus, cos. cum Q. Metello, dũ collega Iugurtham Numidia exuit, ipse interim à Cimbris fusus fugatúsque est.

Marcus Iunius Syllanus, Consul cum C. Octauio Cæsare anno ab vrbe 629.

Marcus Iuuentius Helua, Consul cum T. Sempronio Gracchо, anno ab vrbe 591.

Marcus Licinius Crassus. Vide CRASSVS.

Marcus Licinius Crassus, alius Consul cum C. Octauio Cæsare, anno ab vrbe 724. Item alius Consul cum L. Calphurnio Pisone, anno ab vrbe 779.

Marcus Licinius Crassus Frugi, Consul cum Q. Lecanio Bassa, anno ab vrbe 816.

Marcus Licinius Lucullus, Consul cum C. Cassio Varo, anno ab vrbe 681.

Marcus Liuius, Cõsul cum L. Æmilio Paulo anno ab vrbe 535.

Marcus Liuius Denter, Consul cum C. Æmilio Paulo, anno ab vrbe 452.

Marcus Liuius Drusus, Cõsul cum L. Pisone Cesoniano, Scordiscos vicit, gentẽ à Gallis oriũdam, anno ab vrbe 642.

Marcus Liuius Drusus. Vide DRVSVS.

Marcus Liuius Salinator, Consul cum Claudio Nerone, bello Punico secundo Asdrubalem ex Hispania ad fratris Annibalis auxilium aduenientem, collegę ope interceptum, vicit & occidit: quæ res præcipuè Annibalis animum debilitauit. Vide Claudius Nero. Idem cùm Tarentum amisisset: atque apud Fabium Maximum qui illud recuperarat, gloriaretur sua opera receptum esse: Certè, inquit Fabius, nisi enim amisisses, nunquam id recepissem.

Marcus Lollius, Consul Q. Lepido, anno ab vrbe 733.

Marcus Manlius Capitolinus. Vide CAPITOLINVS. Item MANLIVS.

Marcus Manlius Tullus, Cõsul cum Seruio Sulpitio Camerino, anno ab vrbe 255.

Marcus Marullus, Consul cum Æliano, anno ab vrbe 936.

Marcus Messalinus, Consul cum C. Lentulo Getulico, anno ab vrbe 751.

Marcus Minutius, Proco. in Macedonia Thraces superauit, anno ab vrbe 645.

Marcus Minutius Augurinus, consul cum Aug. Sempronio Atratino, anno ab vrbe 257.

Marcus Minutius Rufus, cos. cum P. Cornelio Asina, anno ab vrbe 533.

Marcus Nonus Mutianus, cos. cum L. Annio Mutiano, anno ab vrbe 953.

Marcus Oblitius Malleolus, cos. cum M. Æmilio Lepido, anno ab vrbe 521.

Marcus Octacilius Crassus, cos. cum M. Valerio maximo anno ab vrbe 490. Iterum cum M. Fabio Licinio, anno ab vrbe 507.

Marcus Papyrius Crassus. Vide PAPIRIVS.

Marcus Papyrius Mugillanus, tribun. militum, cõsulari potestate, anno ab vrbe 338. & iterum biennio pòst cos. cum C. Nautio Rutilio, anno 340.

Marcus Perpenna Nepos Aristonicum Attali regis filium, victum prælio interfecit.

Marcus Plautius Hypsæus, consul cum M. Fulv. Flacco, anno ab vrbe 629.

Marcus Pœtilius Libo, consul cum C. Sulpitio Longo, anno ab vrbe 441.

Marcus Pomp. Mattho, cos. cum Qu. Fabio Maximo, anno ab vrbe 520. Iterum triennio pòst cum C. Papyrio Masso.

Marcus Popilius Lenas, consul cum Cn. Manlio Capitolino, anno ab vrbe 397. Iterum cum Marco Fabio Ambusto, anno 400. Tertiò cum Aulo Cornelio Scipione Aruina, anno 406. quo anno de Gallis triumphauit. Quartò cum Marco Valerio Coruino fœdus cum Carthaginensibus percussit, anno ab vrbe 408.

Marcus Portius Cato. Vide CATO.

Marcus Posthumius Regillensis, cùm Tribunus militum consulari potestate multa egregia facinora fecisset, Equos vicisset, Volcas cæpisset, ab exercitu superbiam eius perosо lapidibus obrutus est.

Marcus Posthumius Albinus, tribunus militum, consulari potestate, anno ab vrbe 353.

Marcus Pulcher Perpenna, cos. cum P. Claudio Pulchro, anno ab vrbe 662.

Marcus Pupius Piso Calphurnianus, cos. cum M. Valerio Messala duobus annis post Cic. cōsulatum.

Marcus Quintilius Varus, trib. militum, consulari potestate, anno ab vrbe 353.

Marcus Robuleius, tribunus militum, consulari potestate, anno ab vrbe 304.

Marcus Sempronius Tuditanus, cos. cū C. Claudio Centone, anno ab vrbe 513.

Marcus Sempronius Tuditanus, cos. cum Appio Pulchro, anno ab vrbe 569.

Marcus Seruilius Geminus, cos. cum T. Claudio Nerone, anno ab vrbe 552.

Marcus Statilius Taurus, cos. cū L. Quintio Crispino, anno ab vrbe 796.

Marcus Suillius Seruilianus, cos. cum C. Antistio vetere, anno ab vrbe 802.

Marcus Syllanus, cos. cum L. Norbano Balbo, anno ab vrbe 771.

Marcus Terentius Varro. Vide VARRO.

Marcus Titinius, magister equitum sub C. Iulio Bubuleo Dictatore, de Equis triumphauit, anno ab vrbe 452.

Marcus Tullius Cicero. Vide CICERO.

Marcus Tullius Decola, cos. cum Cn. Cornelio Dolabella, sub Dictatore Sylla.

Marcus Valerius Coruinus, v. cōsul & Dictator. Vide VALERIVS.

Marcus Valerius Leuinus, consul cū L. Apustio, anno ab vrbe 528.

Marcus Valerius Leuinus, Cn. Cornelio Hispalo consule de mortuo in consulatu suffectus, bello Ligustico cecidit, cùm prius Letū montem de hostibus cepisset, anno ab vrbe condita 578.

Marcus Valerius Maximus, consul cum Sp. Virginio, anno ab vrbe 298.

Marcus Valerius Maximus, alius consul cum P. Decio Mure, anno ab vrbe 443.

Marcus Valerius Maximus, alius consul cum Q. Maximilio Virulo, anno ab vrbe 488. iterum biennio pōst, cum M. Octacilio Crasso. Fuit &

M. Valerius Maximus Dictator, qui de Hetruscis triumphauit, anno ab vrbe 452.

Marcus Valerius Messala. Vide MESSALA.

Marcus Valerius Publicola. Vide VALERIVS.

Marcus Valerius Volesius, consul, vnà cum collega P. Posthumo Tuberto, de Sabinis triumphauit, anno ab electis regibus 5.

Marcus Vibullius Augurinus, consul cum Syluano, anno ab vrbe 908.

Marcus Viuitius Quartinus, iterum consul cum A. Cornelio Coruino, anno ab vrbe 796.

Marcus Vispanius Agrippa. Vide AGRIPPA.

Mardi, Asię populi, Plin. lib. 6. cap. 1. ad Heracleam Cholcides, Achæos, Mardos & nominat Cretas: quanquam & apud Persas Mardi sunt. Alij tamen ab his Stephano, populi Hyrcanorum qui sagittandi periti sunt, & latrocinantur. Vide AMARDI.

Mardochai, nomen viri, 1. Esd. 2. Lat. amara contitio, vel myrrha contrita, siue docens contritionem, aut Myrrha purissima.

Mardochæus, filius Iair filij Semei patruus Hester. Hest. 2. Esdr. 7. Idem quod Mardochai significat.

Mardones, gens Epirotica. Steph.

Mardonius, Persa, quem Xerxes, apud Salaminā victus cum exercitu reliqui, vt reliquias, belli foueret, ab Arimnesto Spartiata saxo obrutus est. Plutarch. in Aristide.

Mare rubrum, Pomponio dicitur, siue quia eius coloris est, siue quia ibi Erythras regnauit, ἐρύθραν θάλασσαν appellāt, procellosum, asperum, mare profundum, & magnorum animalium magis, quàm cætera capax. Vide Pomponij Enarratorem Vadianum, Mare rubrum in duos diuiditur sinus, Persicum & Arabicum, in quos varij fluunt amnes.

Marea, vrbs & Palus iuxta Alexandriam, aliàs Mareotis. Steph. Aliis, Æthiopiæ ciuitas.

Mareotis, tidis, lacus in Ægypto Alexandriam à Meridie alluens, multis Nili fossis, tum à superioribus partibus, tum à latere adauctus, portū habens nobilem, eóque, qui ad mare est multò vtiliorem. Author Strab. libr. 17. Mareotis, præterea appellatur pars illa Libyæ, quæ est inter Cyrenaicam regionem & Ægyptum, à Ptolemæo Marmarica appellata. Eius descriptionem vide apud Plinium lib. 5. cap. 6. Est præterea Mareotis, pars Epiri, in qua vinum optimū nascitur: inde Mareotides vuæ dictæ sunt, & Mareoticæ vites.

Mares, populi vicini Mosincœcis. Steph.

Mares, nomen principis cuiusdam. Esth. 1. Lat. irroratio vel distilatio, aut Syriacè, apostema vel confractio.

Maresa, ciuitas in tribu Iuda, patria Michęę prophetæ, quam ædificauit Roboam, 1. Paralip. 11. Lat. à capite, vel à principio, aut caput, vel principium, siue hereditas, aut amaritudo mulieris, vel amata mulier.

Mareſia, ciuitas in tribu Iuda, Ioſue 15.1.Paral.4.

Mareth, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ.15.lat.ſpelunca, vel euacuatio, aut effuſio, ſiue diſcooperiens, aut euigilans.

Mareura, Indiæ extra Gangem vrbs.Ptolem.

Margea, nomen fontis apud Plinium, quo nomine etiam dicta eſt vrbs in Elide, Stephan. Gentile, Margæus.

Margana, vrbs Indiæ. Reperitur etiam, μαργάνα, αἱ, Gentile, μαργανεῖς, Stephan.

Margata, Indiæ intra Gangem vrbs, circa ipſum fluuium.Ptolem. *Magnan*, Caſtaldo.

Margarita, Henrici VI. Anglorum regis vxor, magno animo fœmina, virum ab hoſtibus victum & captum, celerrimè comparata manu, victis hoſtibus, liberauit. Fuit autem Renati Andium Ducis filia.

Margarita, Caroli, Burgundiæ & Flādriæ domini filia & hæres, Maximiliano Cæſari nupſit.

Margiſi, Mediæ gens.Ptolem.

Margiana, regio Aſiæ minoris, inclytæ apricitatis (vt inquit Solinus) ambitu ſtadiorum 1500. difficilis aditu propter arenoſas ſolitudine, in qua Antiochus Antiochiam extruxit, vt lib. IX. & 51.Strabo.

Margium, ciuitas Phrygiæ, poſtea Apponia dicta. Stephan.

Margus, fluuius Aſiæ, quem Ptolem. lib.6. capit. 10. duobus fontibus ex montibus Seraphiis deſcendere tradit, & per Maſſagetas, qui Margianis vicini ſunt, ac Dorbicas in Oxum amnem deferri. Eſt & Margus, fluuius per Seleuciam fluens.

Maria, ideſt, exaltata, vel amaritudinis mare, aut myrrha maris, ſiue doctrix vel magiſtra maris, aut ex Syro & Hebræo, domina maris, ſoror Aron & Moſis, Numer.27.Filia Ezra.1.Par. 4. Nomen item virginis, quæ CHRISTVM tulit in vtero, Matth.1. Soror item Marthæ ſororis Lazari, Luc.10. Ioann. 11. Hebr. Mariam. De quadam Maria loquitur & Paulus Rom. 16. Fuerunt & aliæ duæ Iacobi & Salome vxores, CHRISTI ſectatrices & adminiſtræ. Fuit & Maria nobilis mulier, quæ Hieroſolyma à T. Veſpaſiano obſeſſa, proprium filium, fame vrgente, deuorauit. Ioſephus lib.7. cap.15.

Mariaba, metropolis Sabæorum iuxta mare rubrum.Strabo lib.15.Stephan.

Mariamnia, vrbs Phœnicum: ciues, Mariamnitæ: Stephan. ex Pauſ. lib.6.

Mariana Colonia, Corſicæ inſulæ ciuitas: ita dicta à C. Mario ſepties conſule, qui eò coloniam duxit. Plin.lib.3.cap.6. hodie *Marino*.

Marianę foſſæ, Narbonēſis prouinciæ oppidum, quod hodie Aquas mortuas appellant, ita dictum à vicina foſſa à C. Mario ad mare vſque ducta. Ptol.lib.2.c.10. Plin.lib.3.c.4. Strab.li.4.

Mariane, Aſiæ palus. Ptolem. *Lago de Ben demal*, Caſtaldo.

Mariandyni, Bithyniæ populi iuxta Pontum, olim ſub tyrannide Crœſi regis, vt ſcribit Herodot.lib. 1. Strabo lib.8.

Mariandynum, regio Aſiæ, Bithyniæ contermina, Acheruſia ſpecu nobilitata, per quam Hercules Cerberum canem tricipitem ad ſuperos traxiſſe dicitur: quem ferunt ibi virulentam ſpumam in ſaxis euomuiſſe, ex quæ ibi natum volunt aconitum. Nomen regionis eſt (inquit Stephanus) à Mariandyno quondam Æolico: Gentile, Mariandinus: & fœmininū, Mariandyne, Mariandynis.

Marianus, Ptole. Hiſpaniæ Bæticæ mons, vulgò, *Sierra Morena*, ſaltus Caſtulonenſis.

Marici, Italiæ populi, Ticini conditores. Plinius.

Maricus, quidam ex plebe Boiorum, qui auſus eſt ſe deum facere. Cor. Tacit.

Marica, Nympha, Liris fluminis accola in littore Minturnenſium, quæ regi Fauno nupſit, eíque Latinum peperit. Virgil.7. Æneid. Quidam per Maricam Venerem intelligunt, cui ibidem ſacellum fuiſſe perhibent.

Maridunum, Britanniæ inſulę vrbs. Ptol.8. cap.3. *Caermardin*, Camdeno.

Marigeri, Æthiopiæ ſub Ægypto populi. Plinius.

Marimatha, Arabiæ fœlicis oppidum. Ptolem.

Marimuth, nomen viri. 1. Eſdr.10. lat. amaritudo, vel myrrha mortis, aut altitudines ſiue fraudulentiæ.

Marinianus, conſul cum Paterno, anno ab vrbe 1020.

Marinianus alius conſul cum Aſclepiodoto, anno ab vrbe 1176.

Marinianæ, Pannoniæ vrbs. Anton.

Marinum, Vmbriæ vrbs, apud Strabonem, hodie, *S. Marini*.

Marionis, Germaniæ ciuitas. Ptolem. libro ſecundo capite 12. Vulgò, *Luneburgum*. Item altera eiuſdem regionis eidem authori: Vulgò, *Lubec*.

Marioris. Vide MAREOTIS.

Maris, fluuius Agathyrſorum in Iſtrum fluens. Herodot.libr.4. Marus, mons Thraciæ. Vide MARONEA.

Maritha, Arabiæ fœlicis mons. Ptolem.

Maritima Colonia, Galliæ Narbonenſis vrbs. Ptolem. *Marteguę*, I. Poldo.

Marium, ciuitas Cypri, à Marico quodam: Arſinoë poſtea dicta, Gentile, Marietis. Stephanus.

Marius, prænomine Caius, vir ſtrenuus fuit, ex municipio Apinate humili loco natus, qui multos annos in villa Ciuernate vitam ruſticam egit, procul ab vrbanis deliciis. Hic per ordinem primis honoribus functus, legatus Metellum in Numidia criminando, Conſulatum adeptus, Iugurtham captum ante currum egit, tantámque fortitudinis ſuæ opinionem Romanorum animis infixam reliquit, vt im-

minente Cimbrorum Teutonúmque terrore quinque continuos Consulatus ei detulerint. Sextum cos. cum Catulo factus, Cimbros in Gallia, apud aquas Sextias, Teutonas in Italia vicit, déque his triumphauit, Victus à Sylla Minturnis in palude latuit: inuentus, & in carcerem coniectus, immissum percussorem Gallum vultus authoritate deterruit: Acceptáque nauicula in Africam traiecit, vbi diu exulauit. Mox Cinnana dominatione reuocatus, cæsis inimicis, septimo consulatu, morbo, aut (vt quidam ferunt) voluntaria morte decessit. Hic cùm in cruribus varices haberet, præbuit varicosum crus medico secandum: & dum secaretur, neque suspirans, neque supercilia contrahens, pertulit sectionem, fixísque oculis spectauit cruciabilem curationem. Cúmque medicus alterum crus secare vellet minimè assensum præbuit, dicens, Curationem tanto dolore dignam esse non arbitror. Habuit filium Marium nomine, qui quum esset viginti septem annorum, Consulatum inuasit: quem honorem mater tam immaturum fecit. Hic patri sæuitia similis, curiam armatus obsedit, & inimicos trucidauit: tandem & ipse crudelissimo mortis genere Catuli manibus inferias missus est.

Marius, Cimbrico bello profligatus, in somno prænonitus est, victoriam se eósecuturum, si priùs diis victimam filiam, nomine Calpurniam, faceret. Patriæ igitur charitati natura postposita, eo facto victoriam comparauit. Duæ adhuc hisce temporibus in Germania aræ sunt, quæ eo tempore, quo victoriam Marius est consecutus, tubarum clangorem edunt. Plut. Paral.

Marium, vrbs fuit Cypri, quæ mutato nomine postea Arsinoë est vocata, Catullus masculinè protulit his verbis, *Quæ sanctum Idalium Mariósque apertos.* In Arsinoë autem Veneris erat templum & lucus. Sed. Plin. libro 5. capit. 31. Marium cum Idalio coniungit. Quòd autem Arsinoem à Mario separat, à Stephano non discrepat. Nam, vt Strabo narrat, duplex est Arsinoë in Cypro.

Marma, filius Saharaim ex Hodes vxore, 1. Paralip. 8. Iat. dolus, vel fraudulentia, siue altitudo, vel extollens se.

Marma, Arabiæ fœlicis vrbs, in rubro littore, Plinio. Phœniciæ quoque ciuitas, apud Stephanum.

Marmaces, populi Æthiopiæ. Stephanus.

Marmarica, regio Africæ Nilo proxima, Ptole. libr. 4. ab Occasu Cyrenaica prouincia, à Septentrione Ægyptiaco pelago terminata: ab Oriente Ægyptum habens, à Meridie interioris Libyæ partem, quæ Ægypto conterminat est. In ea Nasamones & Libyarchæ populi: hodie Barcha dicitur. Hinc fit Marmaricus, ca, cum, id est Libycus. Plinius libro 5. capite 6. Marcotidem appellat, incolas autem ipsos Marmaridas.

Marmaridæ, populi Africæ Ægypto conterminí, qui vsque ad maiores Syrtes protenduntur. Plin. libr. 5. Horum opera vsus est Cato, quum reliquias Pompeiani exercitus per deserta Libyæ ad Iubam regem perduceret.

Marmarion, vrbs Eubœæ, Stephan. cuius incolæ dicuntur Marmarij, & Marmarini: vnde & Apollo Marmarinus dictus est, qui insigne ibi habebat templum. Strabo libro 10.

Marmaridus, magi nomen apud Plinium libro 3. cap. 1.

Marmax, fluuius in Peloponneso, Elidis regionis. Pausan.

Marmessus, Mars est, manorum lingua ait Lycophronis interpres.

Marnan, templum Iouis Cretensis in Gaza Palestinæ. Vocantur autem puellæ in Creta Marnan. Stephan.

Maro opifex fuit figulus, siue (vt alij putant) magni cuiusdam viatoris mercenarius, Virgilij Latinorum poëtarum principis pater.

Maro, Virgilij poëtæ cognomen. Vide VIRGILIVS.

Maro, Vide MENOPHIS.

Maronea, Stephano, Ciconum ciuitas, in Thracia, præstantissimo vino laudata. Inde Maroneus. Gentile, Maronæus, Maronites, & fœm. Maronitis. hodie, *Marogna.*

Maronias, Syriæ ciuitas, Chalcidica regionis. Ptolem.

Maronis, Germaniæ ciuitas. Vide MARIONIS.

Marora, Sargarausenæ in Cappadocia vrbs. Ptolemæo.

Marpesia, prima Amazonum regina. Iust.

Marpessa, filia Euini, & speciosa inter paucas Nympha, vxórque Idæ, omnium illius sæculi virorum formosissimi: mater Cleopatræ pulcherrimæ fœminę, vxoris Meleagri. Hanc maritus tam tenerè fertur adamasse, vt cùm eam Apollo rapere conaretur, sùpto arcu & sagittis, raptorem inuadete non dubitarit. Verùm cùm eius recuperandæ spes nulla superesset, mater eam pro Marpessa Alcyonem nominauit, propterea quòd fatum Alcyones simile sortita videretur. Homer. libro 9. Iliad.

Marpessus, mons in Paro insula, candidi marmoris ferax. Hinc, *Marpessia cautes*, apud Virgil. 6. Æneid. pro marmore Pario. Stephan. Marpessam scribit esse montem in Paro, à quo lapides excindantur.

Marrasium, Persidis oppidum. Ptolem.

Marriche, Parthiæ vrbs. Ptolem.

Marrubij, populi Italiæ, circa Fucinum lacum habitantes, sic dicti vel à rege Marrubio, vel quòd circa mare habitarent. Stagna enim & lacus veteres etiam maria appellabant, vrbs Marrubium. *Marmo*, Leandro.

Marru

Marrucini, populi Italiæ in regione Marsorum. Sil.lib.18.

Marrucino simul Frentanis æmula pubes.

Mars, Deus belli ab antiquis creditus: dictus Varroni libro quarto de lingua Latina, quòd maribus in bello præsit: aut certè à Sabina dictione Mamers, quo nomine illi Martem dicebant. A poëtis Mauors dicitur per epenthesim, quòd magna vertat. Hic Iouis & Iunonis filius fuisse fingitur: vel, vt Ouid. fabulatur, solius Iunonis. Cùm enim olim Iuno turbata, quòd animaduertisset Iouem percusso capite sine fœminæ commercio procreasse Mineruam, versus Oceanum proficisceretur, vt scrutaretur quo pacto & ipsa sine viro parere posset, & in itinere fatigata, secus fores Floræ Deæ, coniugis Zephyri, consedisset, interrogata ab ea fertur, quam ob causam ad Oceanum pergeret: qua cognita, facturam se voti compotem Deam pollicita est, si id Iuno Iouem celaret. Quòd cùm Iuno iureiurando affirmasset, mox illam Flora monuit in cãpis Oleniis florem esse, quo tacto statim conciperet sine viro. Id experta Iuno concepit, & peperit filium, quem Martem nominauit. Hũc ferunt postea cum Venere concubuisse, eósque Vulcani artibus, vt erant nudi, occultis laqueis irretitos, deorum omnium risui expositos fuisse, donec Neptuni precibus motus Vulcanus eos dissoluit. Sororem habuit Bellonam, belli deam. Sacrum ei fecerunt lupum & picum: quos in Dei huius tutela esse credi voluerunt. Salios habuit sacerdotes & Flamines, qui ab eo Martiales dicebantur. Ponitur sæpissimè pro ipso bello. Hinc Martius, tia, tium, id est, bellicosus, vel bellicus. Est & stella vna ex septem errantibus, supernè Ioui proxima, quatuor & viginti mensibus & sex diebus orbem lustrans. Quid nomine Martis veteres poëtæ & philosophi intellexerint prolixè docent in suis mythologiis Lilius Giraldus, Cartarus, & N. Comes.

Martius, mensis primus olim anni apud Romanos, quem Romulus genitori suo instituit. Ouid. 3. Fast.

Marsana, nomen principis, Esther. 1. Lat. Amaritudo, aut myrrha rubi vel inimici, aut obtendens rubum vel inimicum.

Marsi, sorum, populi Italiæ fortissimi, Picẽtibus, Æquiculanis & Samnitibus finitimi, à Marso Circes filio orti, qui saliua sua serpentũ morsibus medebantur. Sunt & Marsi alij populi in Scythia. Herod. lib. 4.

Marsia vel Marsias, fluuius Apameam præterfluens.

Marsia, fons in Phrygia, ad oppidum Cyllenarum.

Marsias, siue Marsius, Tuscorum rex, ante Romam conditam anno 281.

Marsigni, Germaniæ populi apud Tacitum.

Marsippus, vrbs Phœniciæ: Gentile, Marsippius. Steph.

Marsonia, Pannoniæ inferioris vrbs. Ptolem.

Marspiter, Martis pater, sicut Diespiter, diei pater. Gel. lib. 5. cap. 12.

Marsius. Vide MARSIAS.

Marsus regnauit in Tuscia, circa annum ante Romam conditam 318.

Marsus, Syriæ præfectus, sub Claudio Cæsare.

Marsya, vrbs Phœniciæ à Marso dicta. Steph.

Marsyaba, Rhamanitarum vrbs in Arabia felici videtur, apud Strab. lib. 16.

Marsyas, Peleus historicus, nutritus vnà cum Alexandro Magno, scripsit res Macedonicas libris decem, à primo rege vsque ad Alexandrum. De rebus Atticis libros duodecim. Marsyas Philippeus, item historicus. Marsyas Tabenus, qui scripsit de trãquillitate libros duodecim: fabulosa libris septem, & quædam alia de patria sua, Suid.

Marsyas, frattem habuit Cibyram: & Tabas in Lydia condidit. Steph.

Marsya, siue Marsyas, insignis tibicen, ex Celeni oppido Phrygiæ: Ouidius satyrum fuisse author est, qui tribus à Minerua inuentis, ausus sit Apollinem ad certamen prouocare, à quo victus & excoriatus est, Ouidius libr. 6. Fastorum.

Marsyas, Phrygiæ fluuius, ab huius nomine dictus, quòd Nympharum lacrymis Marsyam deflentium creuisset, apud Ouidius 6. Metamorph.

Martha, soror Lazari illius, quẽ suscitauit CHRISTVS. Luc. 10. Ioan. 11.

Marthama, Africæ propriæ oppidum. Appian.

Marthula, Ponti Cappadocici, ciuitas. Ptolem.

Martia, Catonis minor filia, quę, cùm quereretur ab eo, cur post amissum maritum denuò non nuberet, respondit, non se inuenire virum, qui se magis vellet, quàm sua: quo dicto ostendit diuitias magis in vxoribus eligi solere, quàm pudicitiam.

Martia, Catonis Vticensis vxor fuit, quam postea, quum ex ea aliquot liberos sustulisset, Hortensio amico concessit: eóque mortuo subinitium bellorum ciuilium eam reduxit. Qua in re Cato maleuolorum reprehensione non caruit, qui vacuam & pauperem eam dimissam esse calumniabantur, vt postea Hortensij testamento locupletatam reciperet. Plut. in vita Caton.

Martia, Aqua vrbis Romæ. Plin. lib. 31. cap. 3. Clarissima aquarum omnium toto orbe, frigoris salubritatisque palma, præconio vrbis Martia est, inter reliqua Deũm munere vrbi tributa. Vocabatur hęc quondam Aufeia, fons autem ipsa Piconia.

Martiales, ministri publici Martis, atque ei Deo veteribus institutis, religionibúsque Larinatium consecrati.

Martialis, poëta lepidissimus, ex Bilbili Hispaniæ oppido, cuius etiam extant epigrammatum libri doctissimi & festiuissimi.

Martiana sylua in Germania est, Ammiano. *Schwartswaldt*, vulgò.

Martie, Hispaniæ locus inter Bracaram & Asturicam. Anton.

Martini, Arabiæ desertæ gens. Ptolem.

Martinus primus, Pontifex Roman. anno salutis 642.

Martinus II. Pontifex Roma. anno salutis 883.

Martinus III. Pontifex Roma. anno salutis 945.

Martinus IIII. Pontifex Rom. anno salutis 1417.

Martinus V. Pontifex Rom. anno salutis 1417.

D. Martinus, ex Pannonia ortus, post D. Gratianum Turonensem, archiepiscopatum adeptus anno Domini 375. Multa diuecit Paganorum idola, altariáq; effregit. In Episcopatu autem vixit annos 26. menses quatuor, atque dies septem. Sid. Apoll. eius vitam doctissimis libris editis perscripsit Sulpitius Seuerus.

Martion, Smyrnæus, Plin. lib. 26. cap. 3. de simplicibus affectibus scripsit.

Martis Castra, fanum, fons, lacus, siue transitus, vertex, villæ, reperiuntur varia loca apud veteres. Item Martius campus, Narbo, vicus.

Martius Ancus, quartus Romanorum rex, æquitate & religione insignis, Latinos bello domuit, Auentinum & Martium montes vbi addidit, noua mœnia oppido circundedit, sylvas ad vsum nauium publicauit, salinarum vectigal instituit, carcerem primus ædificauit, Ostiam coloniam maritimis commeatibus opportunam in ostio Tyberis deduxit. Plin. lib. 31. cap. 3.

Martius campus, Romæ dictus, quòd Marti cõsecratus esset. Liuius, Ager Tarquiniorum qui inter vrbem & Tyberim erat cõsecratus Marti, Martius deinde campus fuit.

Martpurgum Hassiæ metropolis, sic dicta à Deo Marte: vel à Marcomiro Marcomiri 26. Regis Francorum filio. Ptolemæo, autore F. Irenico Amisia dicitur. Hanc olim villam fuisse historiæ prodũt. In præcelso montis culmine Principis sedes est: vrbs liberalium artium celebri Academia claret anno 1526. instituta, & à Philippo principe anno 1535. instaurata vulgò *Maripurg.*

Marullus, Tribunus plebis, coronas Cæsaris Dictatoris statuis detraxit, eósque, qui primi Cæsarem regem salutauerant, in vincula duci iussit. Quamobrem Cæsar Marullum magistratu priuauit. Plutarch. in Cæsare.

Marullus, poëta mimographus sub Antonino principe. Spart. Pomponius Marullus, grammaticus, Romæ profitebatur, sermonis Latini exactor molestissimus, cùm ex oratione Tyberium reprehendisset affirmante Atteio Capitone & esse illud Latinum & si nõ esset, futurũ certè: Iam inde mentitur (inquit) Capito: tu enim Cæsar ciuitatem dare potes hominibus, verba nõ potes. Pugilem olim fuisse Asinius Gallus hoc in eum epigrãmate ostendit:

Qui caput ad lœuam didicit, glossemata nobis
Præcipitios nullum, vel potius pugilis.

Marundæ, Mediæ & Indiæ extra Gangem populi. Ptolem.

Marunthas, episcopus Mesopotamiæ Isdigertem Persarum regem, grauissimo capitis dolore, ac diutino, quem Magi profligare, ne mitigare quidem nequiuissent, precibus ita sanauit, ac liberauit, vt eum morbum postea rex nunquã persenserit. Socrat. lib. 7. cap. 8. hist. trip.

Marus, mons Thraciæ.

Maruuium, vide Marrubij.

Marsaci, Germaniæ populi. Tacit. hodie *Marsen*, Hollandiæ pagus, Ortelio.

Masæsylia, regio Libyæ Mauritis contermina: Gentile, Masæsylij, Masæsylitæ, Masesylæus. Steph.

Masal, ciuitas in tribu Aser. 1. Paral. 6. quæ dicitur Messal. Lat. parabola, aut imperans, vel dominans. .19

Masalia, Cretæ fluuius, Ptolem. lib. 3. cap. 17. Hodie Mesano.

Masaloth, nomen vrbis. 1. Mach. 9.

Masanorada, vrbs Cariæ, à Masanorado Cyndarsi filio: Gentile, Masanoradeus. Steph.

Masaris. Vide MASSAVRA.

Masati, Libyæ interioris populi. Plin.

Masca, vrbs Celtiberorum. Strab.

Mascane, vrbs Scenitarum Arabum. Steph.

Martia, aqua quæ & Aufeia, omnium toto orbe aquarũ clarissima fuit: à nono lapide structis fornicibus in vrbem producta: ita dicta ab Anco Martio Romanorum rege, qui eam primus in vrbem ducere auspicatus est. Vide suprà Aufeia, & apud Plin. lib. 31. cap. 1.

Mascotus, vrbs Libyæ, & alia prope Hesperides. Steph.

Masdorani, Asiæ populi iuxta Parthiam, Carmaniam desertam incolentes. Ptol. lib. 6. cap. 5.

Masdoranus, mons qui Parthos ab Aria separat. Ptol. *Chiteliur.* Castaldo.

Masepha, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. quæ aliàs Maspha dicitur. Lat. speculatio, siue specula, aut cooperimentum, vel expectatio.

Maserephoth, in Hebræo est Maserephormaim, i. adustiones, incendia, combustiones aquarũ, locus est vbi excoquunt aquam ad ignem, refrigerandóque salem faciunt. Commentator Hebræorum super Ios. sic inquit, Salinæ sunt, vbi aqua maris trahitur ad fossas, ad hunc vsum factas, & sole siccatur. Ios. 11. 13. Regio Sidoniorum.

Maserei, filius Sobal filij Hui, primogenitus Caleb ex Ephrata concubina. 1. Paral. 2. Lat. Stratum, siue offerens vel rangẽs socium, vel amicum, aut pastorem, vel malitiam.

Mases, vrbs Argiuorum. Hom. dicitur etiã Maserus

setus in recto: Ciues: Masetij. Stephanus.
Masetis, palus quædam & vicus, & insula. Stephano.
Masices, Mauritaniæ Tingitanæ populi. Ptolemæo.
Masij, Persiæ populi. Herodot.
Masgaba, Masinissæ regis filius, rex Numidiæ.
Masinissa, rex Numidarum, acerrimus primùm nominis Romani hostis, postea verò fidelissimus socius. Hic ad extremam vsque senectam mira valetudinis prosperitate, vegetóque corporis robore vsus est, adeò vt nonagesimo ætatis anno filium genuerit. Liuius libro 3. belli Punici.
Masinissenses, Mauritaniæ populi, Ammiano.
Masitholus, Libyæ interioris fluuius. Ptolem.
Masius, mons supra Nisibin: incolæ, Masieni vel Masiani. Stephan.
Masior Naum, Iudæorum dux, olympiade 5.
Masma, filius Ismaëlis. Genes. 25. 1. Paral. 4. lat. exauditio, siue audiens, vel obediens.
Masmana, nomen viri principis. 1. Paral. 12. lat. pinguedo aut oleum eius, siue tangens vel auferens præparationem, vel munus aut numerum.
Masobia, nomen loci. 1. Paral. 11. lat. statio Domini, vel stans Dominus, aut damula.
Masouia regni Polonici regio, Samogitiæ ad Septentrionem, magni ducatus Lithuaniæ ad ortum, Poloniæ vtriusque ad occasum & Russię ad meridiem contermina est. Regibus Poloniæ feudalis: metropolim habet Varsouiam, vbi optimus conficitur potus ex melle constans, quem incolæ Medo appellant. Cromer. in Chron. Poloniæ.
Maspha, ciuitas in tribu Iuda, quam ædificauit Asa rex Iuda, 1. Reg. 15. quæ Ios. 15. Maspha dicitur iisdem consonantibus & punctis. Est & locus Galaad, 1. Reg. 22. 4. Reg. 25. vbi pactum inierunt Laban & Iacob. Genes. 31. lat. idem significat quod Maspha.
Masphath, ciuitas quæ & Maspha dicitur in tribu Iuda, 1. Reg. 7. Ierem. 40.
Maspij, gens Persica. Stephan.
Masreca, ciuitas Idumææ, regia Semlæ v. regis in Edom. Genes. 36. lat. sibilus, aut sibilans, vel attractio vanitatis, vel tangens vanitatem vel vacuitatem, aut vitis.
Massa, Libyæ fluuius. Ptolem. hodie, *Massatat*.
Massa, filius Ismaëlis. Genes. 25. lat. onus siue assumptio, vel metaphoricè, prophetia.
Massaca, vrbs Indorum: Gentile, Massacenus. Stephano.
Massæsylia Africæ regio, à Mauris Mulucha fluuio (quam Molochat appellant) dirempta. Strabo libro 17. & Plinius libro 5. capit. 2. Huius regionis populi Massæsyli vocati fuerunt, quos Plinius testatur suæ ætate extinctos fuisse, regionémque eorum à Getulis fuisse occupatam.
Massælibyi, Africæ propriæ gens. Strabo.
Massaga, Indiæ vrbs, circa Guræum fluuium. Arrian. Curtio, Mazaga.
Massagetæ, populi Scythici in Asia vltra mare Caspium, Orientem versus trans Araxem, vulgò Alani, & Hunni. Qui cùm per deserta discurrũt, equorum suorum sanguinem cùm lacte bibunt, quemadmodum & Bisaltæ populi, apud hos senio confecti, in frusta cæduntur: qui verò morbo intereunt, feris deuorandis abiiciuntur. Strabo libro 2. Infestissimi sunt hospitibus: neque cum vicinis populis vllam seruant amicitiam aut fidem. Vxores habent communes, cum quibus in publico coire non verentur. Solem præcipuè venerantur, cui & equum immolant, cæteros habent neglectui. Vide SCYTHAE.
Massala, Homeritarum vrbs in Arabia fœlici. Plinius.
Massalia. Vide MASSILIA.
Massani, Indi fluminis accolæ. Diodor.
Massaura, vrbs Lydiæ, à Ma quadã, quæ Rheam sequebatur, cui Iupiter Bacchum nutriendum dedit. Et cùm à Iunone interrogaretur, cuius esset infans, respondit, Ἄρειος: id est, Martis. Vocatur autem Bacchus apud Cares Masaris. Rhea etiam Ma vocabatur, & taurus ei immolabatur apud Lydos, vnde nomen vrbi, Gentile, Mastaureus, & Mastaurites. Stephan.
Massia, vrbs pertinens ad Tartesios. Gentile, Masianus. Stephan.
Massia, Hispaniæ vlterioris oppidum, vbi lateres fiunt, qui siccati, in aqua non merguntur. Plin.
Massica, regio Bæticæ, Tartesiis appositа, hanc Vitruuius Maxiam appellat.
Massicus, mons Campaniæ, opimi vini ferax, quod etiam Massicum dicitur. Plin. *monte Dracene*, nunc appellari scribit Leander. Ipse Massicus mons hodie, *Monte Marso*, dicitur, & inde vinum Massicum, *Massacano*, vulgò.
Massilia, vrbs Narbonensis prouinciæ, optimarum olim disciplinarum studiis florentissima, legibúsque sanctissimis optimè cõstituta, Macedonibus Astyage, Hebræis verò Sedetia imperante condita, circa secundam & quadragesimam olympiadem, annis antequam virgo pareret, DCXIII. post obitum Dauidis regis annis CCCCXXXIIII. Diruta deinde, à Phocensibus instaurata est, qui Cyri tyrannidem fugientes, destituta Græcia, in hanc Galliæ oram sese contulerunt. Agrum habet vini præstantissimi feracẽ. Olim Massiliæ studia ingenuarũ doctrinarum adeò floruerunt, vt Romani pro Attica peregrinatione Massilioticum peterent gymnasium ad disciplinas capessendas. Plautus in Casina Massiliẽses mores tanquam optimos, & probatissimos dixit, *Vbi tu es, qui colere mores Massilienses postulas?* Fuit etiam rerum gestarũ gloria, & opibus, & omni genere doctrinæ tã celebris & clara hęc

vrbs, vt à Cicerone libro 2. de officiis multis verbis laudetur: tum etiam in oratione pro Flacco. A Massilia fiunt Massilienſis, Massilianus, Massilioticus, Gal. *Marſeille.*

Massima, Gulussæ filius, Masinissæ regi, Numidiæ nepos, Romæ, ex insidiis, à Bomilcare quodam interfectus est.

Massurius, Eques Romanus, tempore Tyberij, Iure consultus non incelebris, qui publicè scripsit, Sabinus cognomine.

Massyla, mediterranea est pars Mauritaniæ, vt inquit Seruius, vnde non longè sunt horti Hesperidum & mons Atlas. Virgil. 4. Æneid. *Hinc mihi Massylæ gentis monstrata sacerdos,* &c.

Massyli, Stephano, populi Africæ, Cæsarienſi Mauritaniæ & Massæsylis proximi. Hi neque frænis, neque ephipiis vtuntur, sola contenti virga, qua equos regunt. Hinc Massylus, adiectiuum.

Massuli, iidem cum Massylis.

Masta, Æthiopia sub Ægypto mons & ciuitas. Ptolem.

Mastaura. Vide MASSAVRA: quamquam magis placet, vt Mastaura dicatur, à Ma, id est, Rhea, & tauro: Lydiæ vrbs. Stephan.

Masthala, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptolem.

Mastiani, populi iuxta Herculis columnas, ab vrbe Mastia. Stephanus.

Mastinus Scaliger, Veronæ dominus, Parmam, Lucam & Patauium in suam potestatem redegit: coniuratione tamen Italiæ totius perterritus, Patauium quidem fœdere icto dimisit, Parmam tamen & Lucam retinuit. Blond. Platina.

Mastitæ, Æthiopiæ sub Ægypto gens, & in Ægypto. Ptolem.

Mastramelle, vrbs & palus Celticæ. Stephan.

Mataurus, vrbs Siciliæ à Locris condita: Gentile, Mautaurinus. Stephan. Metaurus fluuius est, de quo infrà.

Matelgæ, oppidum Garamantum. Plin.

Mateni, gens in Sarmatia Asiatica. Ptolem.

Mater magna, Terra dicitur, & sus prægnans ei mactabatur, quæ hostia est propria Terræ. Dicitur & mater alma, quòd omnia alat. Item mater deûm, quòd omnia generet. Vocatur item mater Phrygia, à monte Phrygiæ, quem plurali numero Dindyma vocant.

Maternus, consul cum Bradua, anno ab vrbe condita 927.

D. Maternus, D. Petri discipulus, Coloniæ primus Christi fidem annunciauit. Munst. libr. 3. Cosm.

Mathan, Deiparæ virginis auus. Hieron.

Mathan, pater Saphatiæ Ieremiæ. 38. 2. Paral. 33. Lat. donum, vel lumbus, siue mors eorum: aut Syriacè expectatio, vel spes.

Mathana, solitudinis nomen. Numer. 21.

Mathanai, nomen viri, 1. Esdr. 10.

Mathania, siue Mathanias, filius Iosiæ, patruus Ioachim frater Ioacim siue Eliacim, à Nabuchodonosor Sedecias nominatus, 4. Regum 14. Filius item Micha. 1. Paralipomenon 9. 2. Paral. 29. Lat. donum Domini, vel lumborum Dominus, aut spes Domini.

Mathanian, nomen viri, 1. Par. 25. Idem significat quod Mathania.

Mathar, pater Heli patris Ioseph viri Mariæ, Lucæ 3. Lat. donum vel donans.

Mathathai, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

Mathat, nomen viri, 1. Esdr. 10. Lat. donum eius.

Mathathia, siue Mathatias pater Iudæ Machabæi, 1. Machab. 2. Primogenitus Sellum Coriæ, 1. Paral. 9. Sacerdos, 1. Par. 15. Lat. donatus à Domino, vel donum Domini.

Mathera, vrbs Italiæ, à Græcis destructa, anno salutis 979.

Matthias Hierosolymorum VIII. Episcopus, anno CHRISTI 109.

Matthias, frater Ionæ, summus Iudæorum sacerdos, anno CHRISTI 45.

Mathias, Huniadis filius, Vngariæ rex, circa annum CHRISTI 1460. magnam Bohemiæ partem subegit, posteáque Bohemorum rex electus est.

Mathildis, Angliæ regis filia, Henrici V. Cæsaris vxor, anno CHRISTI 119.

Mathildis, quædam virili animo mulier, Parmam, Mantuam & Ferrariam cœpit, anno salutis 1101.

Mathitæ, Æthiopiæ sub Ægypto populi, apud Plin. Matites fortè Ptolem. quos in Libya interiori describit.

Matho, Apher quidam qui supplicium formidans, quòd multa seditiosè fecisset, primo Punico bello finito, sic in Carthaginenses inuectus est, vt qui aliter consultutus surgeret, non expectato orationis principio, coniectis lapidibus eum interficerent: quo pacto multi non solùm duces, verum etiam priuati homines sunt cæsi. Cæl. lib. 29. cap. 2.

Mathusaël, filius Mauiael, Genes. 4. lat. mortem suam postulans, aut mors sua infernus vel sepulchrum.

Mathusala, filius Henoch filij Iared. Genesis 5. Lucæ 3. Lat. mortem suam misit, aut mortis suæ arma: vel ex Hebræo & Syro mortem suam spolians vel mortis spolium.

Martiana, pars Mediæ, Strab. lib. 12.

Matilicates, Vmbriæ populi. Pli. hodie, *Matelica.*

Matinus, mons Apuleiæ, buxis abundans. Matini dicuntur populi circa eum habitantes. Lucæ libro 9.

& arua
Vulturis, & calidi lucent & buxeta Matini.

Matiscona, Cæsari Æduorum ciuitas ad Ararim hodie, *Mascon.*

Matissa, Corsicæ insulæ oppidum. Ptolem.

Matium, Cretæ insulæ oppidum. Plin. libro 4. cap. 12. Themiscyræ regionis vrbs. Plin.

Matralia

Mattalia, matris Matutæ festa.

Matred, virga descendens aut virga imperantis, siue lectuli descensio vel imperium: aut Syriacè labor, Pater Meetabel vxoris Adar regis in Edom septimi. Gen. 36.

Matreas, Alexandrinus quidam qui Romanis Græcisque admirationi fuit, quòd diceret, feram à se nutriri, quæ ipsa semet vocaret, vt vel anxiè scrutentur multi, τὸ ματρέας θηρίον τί ἐστι, id est. quænam sit Matreæ fera. Plut. lib. 16. histor. naturalis.

Matrica, Pannoniæ inferioris oppidum, Anton. *Theten*, Simlero.

Matrinus, fluuius in Piceno non procul ab Adria vrbe. Strab. lib. 5. & Ptol.

Matta, Veneris cognomen apud Persas.

Matrona Iuno dicta est quod his præsit mulieribus, quæ aptæ sunt, vt fiant matres.

Matrona, fluuius est Galliæ, in Lingonum montibus nascens, vnáque cum Sequana Belgicam dirimens à Celtica, Gallicè *Marne*.

Matthæus, nomen Apostoli, Matth. 9. qui & Leui dictus est. Marc. 2. Hic D. Matthæus Hebræis, propria eorum lingua conscriptum edidit Euangelium, cùm D. Paulus & Petrus in vrbe Roma euangelizarent, atque Ecclesiæ inibi fundamenta solidarent: quod Pantænus apud Indos repertũ detulit Æthiopibus Iesum Christum Saluatorem annunciauit. Euseb. li. 3. cap. 1. & 24. hist. eccles.

Mattiaci, Tacito Galliæ Belgicæ populi, in Batauorum obsequio, sed vltra Rhenum, hodie, Zelandi. *Ceux de Zelande*.

Mattiacum Germaniæ vrbs. Pto. Mattium Tacito est, quam Catthorum caput vocat. Situs huius vt Ptolemæus eam describit congruit cum *Maripurg*. Hassiæ vrbe primaria, neque nominis alluſio adeò dissona est.

Mattiacum, oppidum in Germania calidis fontibus nobilitatum. Vnde Mattiacæ pilæ, quas Martialis pro sapone posuit,

Accipe Mattiacas quo tibi calua pilas.

Sunt & Mattiaci in Germania fontes trans Rhenum quorum haustus triduo feruet, circa margines verò pumicem faciunt aquæ. Plin. Mattiacæ item aquæ, Marcellino, & Mattiaci populi Tacito.

Matusarum, Lusitaniæ vrbs inter Olysipponem & Emeritam. Anton.

Matuta, ab antiquis dicta est Aurora, quam Græci λευκοθέαν appellant. Hanc poetę volunt fuisse filiam Cadmi, nomine Ino, Athamãtis vxorem, quæ mariti insaniam fugiens, in mare sese præcipitauit vnà cum Melicerta filio: quorum corpora cùm nusquam inuenirentur, pro diis marinis habiti sunt: & Ino quidem à Græcis λευκοθέα, à nostris Matuta dicta est.

Melicerta autem, Græcis Palæmo, à Latinis Portunus est appellatus.

Matycetæ, gens Scythicas, Steph.

Matylus, Pamphiliæ vrbs. Ptol.

Mauia, Saracenorum régina, circa annum salutis 876. Tripar. li. 9. cap. 1.

Mauitania, Hispaniæ citerioris regio, Plin. Quibusdam, *Murcia*.

Mauma, Æthiopiæ sub Ægypto vrbs. Plin.

Mauiael, filius Iared. Gen. 4. lat. annuncians Deũ aut radens vel delens Deus: vel ex Syro & Hebræo, percussus à Deo.

Mauman, nomen eunuchi cuiusdam. Esth. 1. lat. turbatus aut tumultuans, vel multitudo.

Mauors. Vide MARS.

Mauortius, consul anno ab vrbe 1189.

Maurensij, Mauritaniæ Tingitanæ populi. Ptol.

Mauregatus, Alphonsi regis Hispaniæ nothus, post patris mortem, Maurorum factione, regnum adeptus.

Mauri populi, qui Mauritaniã Africæ regionem Occidentalem versus Gaditanum fretum incolunt. Eos fuisse Indos, & Hercule duce cum innumera aliarum gentium multitudine, in hęc loca peruenisse multi crediderunt, vt Strabo libro vltimo scribit. Sallustius certè in Iugurthino, Mauros & Numidas, reliquósque qui maritimam in Africam cultiorem reddiderunt, Medos, Armenios, Persas & Phœnices fuisse indicat. Hi Romanis bellis punicis, maximè autem rebus contra Iugurtham gestis, innotuerunt. Strab. lib. vlti.

Mauricius, imperator Romanorum quinquagesimus octauus, à Phoca militum tribuno vna cum liberis & vxore crudeliter coram populo Constantinopolitano interfectus.

Mauricius, Bracharensis episcopus, circa annum salutis 1114.

Mauritaniæ, Africæ regio extrema, versus Gaditanum fretum & Occidentalem Oceanum, in qua Antæus gigas regnasse dicitur, ab Hercule victus. Est autem duplex. Cæsariensis à Cæsarea, & Tingitana à ciuitate Tingi. Dictáque est Mauritania, ἀπὸ τῦ μαύρε, quod inter cætera significat obscurum vel nigrum, quòd nigros habeat colonos. Gignit simias, dracones, struthiones & elephantes. Eius incolæ Mauri dicuntur. Inualuit autem iam apud nostros consuetudo, vt omnes Africæ aut Asiæ populi Mahometanæ superstitioni dediti, Mauri dicantur. Incolis *Numidia*, vulgò *Barbaria* hodie.

Mauruſij, dicuntur Græcè Mauritani: hinc adiectiuum Mauruſius, sia, sium, & Mauriſiacus.

Mausoca, Hircaniæ vrbs. Ptol.

Mausoli, Lybiæ interioris gens. Ptol.

Mausolus, Cariæ rex, de quo Theopompus ait, nulla re abstinuisse, pecunię causa. Suidas. Fuit autem prouinciæ Græciæ præfectus, quem Satrapam Persæ vocãt, Artemisiæ maritus, quæ illum tam ingenti amore prosecuta est, vt eius fato perfũcti cineres vino permistos tradatur ebibisse. Ad hæc sepulchrum eidem sumptuosissimum extruxit, quòd à nomine eius Mausoleum

solcum est appellatum, ob operis magnificentiam inter septem orbis miracula numeratum. Attollitur in altitudinem 25. cubitis, cingitur columnis triginta sex. Ab hoc sepulchro omnia pretiosa sepulchra Mausolea dicūtur. Vnde Suetonius sepulchrum Cæsarum appellauit Mausoleum, quod extruxit Augustus.

Mausos, vicus agri Corinthij. Steph.

Maxala, Africæ Interioris vrbs, à Cornelio Balbo deuicta. Plin.

Maxentius, crudelissimus tyrannus, Romæ Cæsaris nomen inuasit, Seuerum à Maximiano Cæsare adoptatum, prælio fudit: postea tamen à Constātino victus, in Tyberi submersus est, Christiani nominis hostis teterrimus. Euseb. lib. 9. ca. 9. hist. Eccl.

Maxera, Hircaniæ fluuius, Ptol. & Amm. & Maxeræ gens.

Maxies, Africæ populi, à Troianis, vt ipsi gloriātur, orti, qui dextram partem capitis comatā gestant, sinistram radunt, & corpus minio tingunt. Herod. lib. 4.

Maxilua, Bœticæ vrbs, in Turdetanis. Ptol.

Maxima Sequanorum, Galliæ regio, apud Sex. Ruffum.

Maximianopolis, Aegypti vrbs, lib. Notit. Thraciæ item & Pamphiliæ, Ammian. Anton.

Maximianus Galerius, imperator Roman. cum Constantio, patre Constantini Magni, Christianis infestissimus.

Maximianus Herculis, imperator Romanus cum Diocletiano.

Maximilianus, imperator prudentissimus Caroli v. Cæsaris auus paternus.

Maximilla, montani hæretici scortū, & pseudoprophetissa, vnà cum apostata & fornicatore sua ipsius industria laqueo vitam finiuit. Eus. lib. 5. cap. 16.

D. Maximinus, Iuuanicēsis episcopus, ab Herulis & Ostrogothis patibuli suspendio martyrium passus est, anno Christi 476. Munst. lib. 3. Cosmograph.

D. Maximinus, Apostolorum discipulus, vnà cū Lazaro, qui à Saluatore ex mortuis fuerat excitatus: venit in Gallias: qui in ciuitate huius nominis, in prouincia Narbonensi, sepultus.

Maximus Curio, cuius authoritate curiæ omnes Curionesque regebantur.

Maximus, Romanorum imperator cum Pupieno Balbino & Gordiano, Romæ in tumultu militari occisus.

Maximus pseudimperator Gratianum imperatorem Parisiis vicit, anno ab vrbe 1137.

Maximus Hierosolymorum episcopus IIII. anno Christi 148.

Maximus, consul cum Gordiano, anno ab vrbe 903.

Maximus, consul cum Orphito, anno ab vrbe 914.

Maximus, consul cum Apto, anno ab vrbe 959.

Idem II. cum Aeliano, anno 975.

Maximus, consul cum Albino, annno ab vrbe 977.

Maximus, consul cum Lupo, anno ab vrbe 984.

Idem II. cum Paterno, anno 985. idem III. cum Vrbano, anno 986.

Maximus Dexter, consul cum Numio Albino anno ab vrbe 1015.

Maximus, cognomine Momma, consul cū Plinta, anno ab vrbe 1172.

Maximus, consul cum Theodosio Augusto anno ab vrbe 1186. Idem II. cum Paterio, anno 1196.

Mazaca, Stephano, Plin. lib. 2. ca. 108. ciuitas Cappadociæ sub monte Argeo, quæ nunc Cæsarea. Hinc Mazacenus, & Mazaces, zacis, in genitiuo.

Mazacæ, Sarmatiæ Asiaticæ populi. Plin.

Mazacyla, Marmaricæ vrbs. Ptol.

Mazæna, vrbs Palæstinæ. Stephan. huius incolæ Mazæneni.

Mazæum, ciuitas in Bithynia. Stephan.

Mazæi sunt Pannoniæ populi. Strab. li. 7.

Mazares, ex Medorum Satrapis fuit, qui Prienses in Cyri ditionem redegit. Herod. li. 1.

Mazara, Siciliæ fluuius, Diodor. Castellum item Seluntinorum. Stephan. Et Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

Mazaris, Siciliæ vrbs. Anton.

Mazax, Africæ populus, in torquendis missilibus non inferior Medis. Lucan. lib. 4.

Mazeras, fluuius in ora matris Hyrcani. Plin. lib. 6. cap. 16.

Mazenes, Cyri regis miles. Herodot.

Mazyes, Nomades Libyæ: alij sunt Maxyes: alij Machmes. Steph.

Mazzabanes, Hierosolymorū episcopus, 31. anno Christi 253.

M E

Meandrius, Sami principatum obtinuit pulso Silosonte. Olymp. 65.

Mearus, fluuius Hispaniæ in ora Asturum. Pompo. lib. 3.

Mecades, Athenienſium princeps, circa annum ante vrbem conditam 160.

Mecestus, Troadis fluuius, in Rhyndacum influens. Strab. li. 12.

Mecha, ciuitas hodie sic dicta in Arabia fœlice, quam Saraceni incolunt, Mahumeticæ superstitionis caput.

Mechlinia, pulchra ac nitida ciuitas, quasi cor ac centrum Brabātiæ obtinere dicitur. Bruxella, Louanio & Antuerpia IIII. milliaribus distat: situ & opere munita, incredibili aëris puritate gaudet, habet ædes sacras complures, sed duas quæ longè cæteris antecellunt: Derparę vnam, & alteram D. Rumoldi ornatissimam, cum turri, quę & magnifica est & altitudine spectabilis. Optimus est huius reip. status, nam in ea

Princeps suum imperium, optimates authoritatem populus suam vim potestatémque retinet. Est enim peculiaris princeps & duplex Senatus, in quorum altero optimatum authoritas summa est, in altero totius populi vis & potestas apparet. Habet præterea tribunal nationale grauissimorum Iudicum, quod Parlamentum vocant, à Carolo Burgundo eius duce institutũ anno 1472. Est hic etiam armamentarium regium incredibili machinarum, tormentorum, armorum, & rerum ad bellum necessariarum copia instructum. Varia quoque opificum hic inueniuntur examina, à quibus ænea conficiuntur tormenta, campanæ, naues, panni, artificiosæ picturæ & id genus aliæ, quæ in varias orbis partes, maximè in Hispaniam transportantur. Iuxta S. Catharinæ portam, qua Antuerpiam itur, amplum monasterium est, muris, instar oppidi, cinctũ, in quo aliquoties supra mille, quadragintæ sunt moniales. Anno 1546. ex puluere tormentario à fulgure incenso, multùm labefactata. Mechlinea fuit: nunc verò restaurata, solita pulchritudine & munditie claret.

Mechmas, id est, percussor, vel pauper ablatus, vel palpans vel tangens siue auferens, nomen oppidi in tribu Ephraim. 2. Esdr. 11. qui 1. Regum dicitur Machmas, iisdem consonantibus & punctis.

Mechnedebai, nomen viri, 1. Esd. 10. Lat. percussor, vel pauper vouens, siue spontaneus, aut percussio vel paupertas vouentis, vel principis aut spontanei.

Mecholanum, vrbs Santonum ad Oceanum vergens, maxima ex parte arenosa, & agro tenui, hoc in loco sinus est, in Narbonensi littore Isthmum efficiens, vt sinum Gallicum eodem cognomine. Strabo.

Mecilius Hilarianus, consul cum Pacatiano: anno vrbis 1094.

Mecistus, fuit ex sociis Aiacis Telamonij: Homer. lib. Iliad. 13.

Mecistum, Triphyliæ oppidum est. Stephan. Est autem Triphyliæ Peloponnesi regio littoralis: quæ & Messenia dicitur.

Mecœnas, Eques Romanus, Augusto gratissimus, ab Hetruriæ regibus oriundus: cui velut vnico studiorum patrono, Virgilius Georgica sua & Horatius libros Carminum inscripsit. Delicatum hunc fuisse, non solùm cultu ac moribus, sed etiam stylo commemorant: quare eum Augustus Melacinum vocabat, & exagitabat frequenter, vt Cacozelum. Tranqu. Fuit vir hic in prouehendis cùm omnium disciplinarum, tum præsertim poëticæ cultoribus adeò benignus, vt ab eo etiam hodie studiorum patroni, qui in subleuanda doctorum hominum egestate se munificos prebent, Mecœnates appellentur. Iste nobilis Romanus reperit notas quibus celeriter scribi posset, & per Acilium Aquilámve libertum publicauit. Eius mollitiem Seneca philosophus irridet & exagitat.

Mecon, Steph. vrbs est Peloponnesi, non procul à Corintho, quæ postea Sicyon est appellata Strab. lib. 8.

Meculionius, pupillus quidam Romę ditissimus. Cicero pro Flacco.

Mecyberna, Macedoniæ oppidum: & Mecyberneus sinus, eidem oppido adiacens. Plin. lib. 4. c. 10. Steph. vrbs Pallenes in Chersoneso Thraciæ, Ciuis, Mecyberneus.

Meda, vrbs est Thessaliæ, Perottus.

Medaba, vrbs Nabatheorum: Ciuis, Medabenus. Steph.

Medaba, vrbs Arabiæ in tribu Ruben, Nume. 21. Ios. 13. 1. Par. 19. Isa. 15. Lat. aquæ doloris, vel ex Hebræo & Syro, Aquæ manantes.

Medad, nomen viri, super quem requieuit Spiritus Domini in castris, Numer. 11. Lat. mensurans, siue aquæ dilectionis vel vberum aut patrui.

Medama, Bruttiorum in Italia oppidum, Strab. *Nicotera*, Barrio.

Meddin, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. Lat. iudicium, siue litigans, aut obiurgans.

Meddix, summi magistratus nomen erat apud Oscos. Ennius.

Summus ibi capitur Meddix, occiditur alter.

Medea, filia Ætæ regis Colchorum ex ipsei, vt alij, Idya coniuge, quę Iasonem Colchos cum reliquis Argonautis, profectum hospitio suscepit: cúmque eius amore flagraret, vereretur-que ne incolumis nõ rediret, vt porè quæ pericula nosceret, habita sui coniugij ratione, docuit ipsum, qua ratione æripedes tauros domare & iugo submittere draconẽq; peruigilem sopire & deinde occidere, eiúsque dentes sulcis immittere, & vellus aureum rapere posset. Quo peracto cum eo fugam arripuit, trahens secum fugæ comitem Absyrtum, paruulum fratrem. Quos cum pater persequeretur, neque quisquam insequentem remorari posset. Medea fratrem Absyrtum occidit, & articulátim discerptum passim per agros disiecit: atque sic dum pater filij membra colligeret, illa cum raptore aufugit. Tandem post longos errores in Thessaliam cũ Iasone peruenit, vbi eius precibus Æsonem patrẽ annis decrepitum, in robustiorem ætatem retraxit. Medeam Diogenes non venefică, sed prudentẽ fœminam fuisse dixit, quę exercitiis gymnasticis molles & effœminatos homines ocióque corruptos ad integrum sanitatem traduxerit, & laboribus in locis callidis firmauerit. Eam ob causam fabulæ occasio data, quasi homines coquẽdo in iuuẽtutẽ restituerit. Cũ autẽ Iasoni duos filios peperisset, in Peliæ mortẽ suas filias armauit. Postremò ab ipso Iasone repudiata est, qui aliã vxorẽ Creusam,

sam, videlicet Creontis Corinthiorum regis filiã dixerat. Quod Medea ægerrimè ferens, ignem in seriniolo muneris loco Creusæ misit, quo ipsa cum tota regia exusta est. Quo tamen impio facinore Iasõn iratus, supplicium de ea sumpturus irruit. Medea verò arreptis filiis quos ex ipso susceperat, ipsos in patris conspectu iugulauit. Veneficiis sublata Athenas venit, vbi Ægeo iam senescenti nupsit, peperítque filium, quem de suo nomine Medum appellauit. Vide Iustinum libro 42. Tandem nescio quo pacto Iasoni conciliata, cum eo Colchos rediit, patrémque senem & exulem Iasonis viribus in regnum reduxit. Alij verò referunt: eam non Iasoni reconciliatam, sed post susceptum ex Ægeo Medum filium nubes carminibus excitasse, iisque cum Medo filio inuolutam in eam Asiæ partem, quæ hodie Media dicitur, prouolasse. Diod. Sicul. 5. Plutarchus in vita Alexandri, ignem quo Creusa exusta est ad Naphthæ Babylonicæ vim refert. Medeæ fabulam explicat eruditè N. Comes, mythologiæ suæ libr. 6. cap. 7.

Medemena, ciuitas tribus Iudæ, quæ aliàs Bersabee dicitur. Iosue 15. Isa. 10. Sunt tamen, qui Medemena sentiant diuersam à Bersabee esse ciuitatem, sed tamen vicinam. Lat. mensura muneris vel numeri, aut indumenti munus, vel indumenti præparatio, aut sterquilinium.

Medeni, Africæ propriæ populi. Ptolem.

Medena, prouincia, de qua 1. Esdr. 6. Hebr. Madai. Lat. mensura, vel abundans, vel indumentum.

Medeon vrbs Bœotiæ, & alia Phocidis, à Medeone filio Pyladis filij Electræ: Gentile, Medeonius. Est & Epiri ciuitas & vicus. Stephan.

Medesicastes, filia Priami notha. Homer.

Media, Asiæ regio latissima, à Septentrione Hyrcano mari, ab Occasu maiori Armenia & Assyria terminata: à Meridie Persiden, ab Ortu Hyrcaniam habens & Parthiam, quæ Cassaorum mõtibus ab ea excluditur. Dicta Media (vt Solino placet) à Medo Medeæ & Ægei filio Strabo lib. 11. Mediam in duas diuidit partes: quarum alteram Maiorem vocat, cuius caput est Ecbatana: alteram Minorem, quæ & Atropatia dicta est, ab Atropato duce, qui eam à Macedonum impetu tutam præstitit. Est autem Media, bona sui parte montosa & frigida, & ferè tota sterilis, excepta regione, quæ sub Caspiis portis in humili & concauo iacet solo, quæ opulenta est, rerúmque omniũ necessariarum ferax, præterquam olei. In ea campus est latissimus, quem Hippoboron vocant: in quo equorum quinquaginta millia pasci dicũtur. Regium id armentum est. Ex Media primum allata est malus citrea, quæ inde Medica dicitur. Nascitur in ea regione Silphium, ex quo Medicus liquor, non multùm inferior Cyrenaico colligitur.

Item Medica herba qua optimè pascuntur equi. Huic prouinciæ attribuit sacra scriptura Arachosiam, Parthiam, Assyriam, Persidem. In media fertur existere palus, cuius aquis quoddam nigricans supernatat virus, quo si quis delibutus, ad ignem accesserit, statim inflammatur, & exuritur. Leonic. Thom. lib. 3. ca. 69. Inde Medus, Medius, Medicus, fœmin. Medis. *cordini*, nomen vulgò habere tradit Haithonus: & *Seruan*, Castaldus.

Media, vrbis, nomẽ est apud Isidorum: vnde Media regio.

Mediana Osihoenę regionis vrbs, lib. Notit.

Mediccara, Africæ propriæ oppidum. Ptolem.

Medidus, Medorum rex tertius circa quintam Olympiadem.

Medimni, oppidum in Æthiopia sub Ægypto. Plin.

Medina cœli. Vide MEDIOLVM.

Mediolanium, Ptolem. Aulercíorum Eburaicorum vrbs. Aulercorum, Anton. *Magdunum*, Aimoino & Gaguino. *Mun*, vulgò. Oppidum item inter Coloniam Traianam & Agrippinã, *Midelsun* pagus hodie: Ortelio. Est etiã Mœsiæ secundæ oppidum. Anton.

Mediolanium, Ptolemæo, Britanniæ vrbs: vulgò *Lancastre*. Item Mediolanium eidem, Germaniæ vrbs, hodie Monasterium. Vulgò *Munster*

Mediolanium aliud Xantonum vrbs, authore eodem Stephano, Aquitaniæ incolæ, Mediolani: Gallicè *Xaintes*. Quæ ad Oceanum spectat inter Aquitanias maxima ex parte arenosa & agro tenui, ex milio alimoniam captans, reliquis fructibus sterilis.

Mediolanum, vrbs Cisalpinæ Galliæ metropolis, populi multitudine refertissima: dicta à sue dimidia lanata. Nam apud Ambrosium legitur in quadam epistola, Cùm à Gallicanis populis initum consilium foret pro constituenda vrbe, effoso solo, inuenisse suem dimidiam lanatam. Itaque à portẽto Mediolanum esse nuncupatum. Ferunt hanc vrbem à Gallis Senonensibus ante Christi aduentum annis 359. instauratam, seu conditam fuisse: hinc Statius Cæcilius comicus ortus fuit. Liu. lib. 5. Deca. 1.

Mediolum. Ptol. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs. Vulgò *Medina cæli*.

Mediomatrices, populi Germaniæ inferioris, ad ripas Mosellæ fluuij, Treuiris finitimi, hodie Metenses. Cæsar. Plin. & Strab. Mediomatricos vocat. Gallicè, *Ceux de Mets*.

Medion, vrbs iuxta Ætoliam Gẽtile, Medonius, fortè Medionius. Steph.

Medioxumi, dij minores antiquis dicti sunt. Plaut. in Cistellaria, *ita medij dea: superi atque inferi & medioxumi*.

Meditrina, medicamentorum dea, Festo.

Meditrinalia, sacra deæ Meditrinæ. Mos erat, ait Festus, Latinis populis, quo die quis primùm gusta-

gustaret mustum, dicere ominis gratia, Vetus nouum vinum bibo, veteri nouo morbo medeor: à quibus verbis etiã Meditrinæ deæ nomen cœptum, eiúsque sacra Meditrinalia dicta sunt. Varro de lingua Latina lib. 5.

Medius, quidam ex Alexandri adulatoribus, ac velut hexarchus, & Sophistes coryphæus in optimum quenque. Hic alios hortabatur, calumnias in quenuis audacter conflarent à Plutarcho, variis locis, ad viuum depingitur.

Medma, Steph. oppidum in agri Brutij littore vnà cum portu. Pli. li. 3. c. 5.

Medmalus, vrbs Cariæ. Steph.

Medmæ, vrbs Italiæ, à Medme fonte: ciuis, Medmæus. Est & alia Liguriæ. Steph.

Medoacus. Vide MEDVA.

Medod, vnus ex Centauris, Perottus.

Medoe, insula Nili in Aethiopia sub Ægypto. Plin.

Medon, nothus Oilei, ex matre Rhena. Hom. lib. 2. Iliad.

Medon, filius Codri regis Athenienſium, primus eorum princeps, siue regio nomine, circa annũ ante Romam conditam 315.

Medon Peloponnesi fluuius. Strab.

Medon, vnus ex procis Penelopes. Ouid. 1. Epist.

Medoslanium, Germaniæ vrbs. Ptol.

Medua, portus, Pli. lib. 3. ca. 5. inde Meduacus siue Medoacus, Venetorũ fluuius, Patauiũ alluens: qui nũc vulgò *Brenta* dicitur. Nam ostia Padi Pli. li. 3. c. 16. describens ait, Proximum portum facit Brundulum; sicut Edronem Meduaci duo, & fossa Clodia. Strab. lib. 5. scribit Meduacum vocari, & portum & fluuium. Ibidem suprà Venetos Carnorum & Meduatorũ fuisse gentem tradit.

Meduali, populi Alpini, Vocontiis proximi ad eos montes, è quibus prodeunt fluuij, Padus & Druentia. *La Morienne* Simlero.

Medullia, Steph. Latij oppidum fuit, Albanorum opus. Pli. li. 3. c. 5.

Medullina, virgo Romana, ab ebrio patre in tenebris violata, vt stupri authorem agnoscerer, digito eius annulum detraxit: vbi ex pignore patrem esse comperit, eum ad aram gladio confodit. Plutar. in Para.

Medullum, Vindelicię vrbs. Ptol. *Medlingen* Lazio & Auentino.

Medullus, Hispaniæ mons.

Medus, Mediæ fluuius in Araxen defluens. Stra. & Curtius.

Medusa filia Phorci ex Ceto marina bellua, quæ vnà cũ duabus sororibus Euryale & Stheuione, Dorcadas insulas in Oceano Aethiopico tenuisse fertur. Vnde & Gorgonides appellantur. Hæc præter alias formæ insignis dotes, capillos habuisse fertur, proximè ad auri colorẽ accedentes: quorum splendore captus Neptunus, in Mineruæ templo cum ea concubuit: ex quo cõcubitu postea natus est Pegasus equus. Quam iniuriam Minerua graui & iniquo animo ferens, Medusæ crines quibus maximè amatori suo placuerat, in angues mutauit: deditque, vt omnes eã aspicientes in lapides verterentur. Quamobrem cùm nemo tam immane monstrum intueri posset, Perseus Iouis & Danaes filius Mercurij talaribus, & falcato ense accepto, Palladis itẽ secuto, vt ære repercussam effigiẽ eius videre impunè posset, ex improuiso (cum ipsa angues q; sopiti essent,) eam adortus, vno validissimo ictu peremit: & in patriam rediẽs, cùm eius caput secum deferret contingit, vt guttæ sanguinis decidentes per solitudines Africæ mutarentur in serpentes. Lucan. li. 9. Quidam non ex marina bellua genitam tradũt, sed ex muliere Phorci vxore, cui nomen esset Ceto vel Cetho. Inde Medusæus, a, um. Vide PEGASVS.

Medusæ fabulam explicat N. Comes, Mythologiæ lib. 7. cap. 11.

Medyllia, vrbs ab Albanis condita, Romanorum colonia. Gentile, Medyllinus. Steph.

Meetabel, vxor Adar regis in Edom septimi. Genes. 36. Iat. quàm bonus Deus, siue benefaciens Deus.

Mega, promontorium Mauritaniæ Cæsarienſis. Ptolemæus.

Megabisus, nobilis Persa, vnus ex septẽ, qui Magorum tyrannidem sustulerunt, à Dario rege dux exercitus in Europa relictus, Perinthum cepit, Pæones vicit, Thraciam omnem subegit, Macedoniam frustra per legatos tentauit, quos rex Amynthas vino obrutos interfecit.

Megabyzi, siue Megalobyzi, Ephesiæ Dianæ sacerdotes, quos eunuchos esse oportebat, vnde & pro imbellibus ac mollibus poni consueuerunt, quales sunt spadones. Quint. lib. 5. c. 11.

Megacles, Musas pretio, vt sibi inseruirent, & honori ac decori forent, emit: quas omnia bonorum artium genera, maximè Musicam, edoceri curauit: vt patrem nomine Macdrem, Lesbiorum regem, morosum & ingenio difficilem, mitigarent: quarum vnicuique æream statuam erexit. Clemens Alexand. Orat. ad Gentes.

Megaclides, philosophus Peripateticus tempore Protagoræ. Laertius.

Megæra, vna Furiarum, Noctis & Acherontis filia, ita dicta ἀπὸ τοῦ μισεῖν, quod odisse seu inuidere significat.

Megalartus, Ceres dicta & culta est. Cœlius lib. 9. cap. 16.

Megalesia, dies qui dicatus erat MAGNÆ matris deorum ceremoniis. Ludi quoque qui celebrabantur ante templum in ipso magnæ matris deũm conspectu, Megalesia dicebantur, & ludi Megalẽses. Liuius. M. Iunius Brutus ædẽ Magnæ matris deũm in palatio dedicauit, & ludos ob eam dedicationem factos Megalesia appellauit: μεγα enim magnum dicitur.

Megal

Megalliotę, populi quidam, vt videtur, apud Aristotelem in libro De poetica, nisi legendum sit μεγαλιῶται.

Megalocometes. Vide κωλη ἀκτη.

Megalopolis, vulgò *Londari*, vrbs Arcadiæ. Vocabatur autę dimidia sui parte Oresthia, ab Orestis aduentu. Fuerunt autem non pauci clari Megalopolitæ, quorum aliquot à Stephano nominantur. Hinc possessiuum, Megalopoliticus. Alia est Cariæ ciuitas quæ nunc Aphodisias, olim Lelegũ vrbs, & Ninoe: ciuis Ninoetes. Tertia est Iberiæ, Stephano.

Megara, Celei vxor fuit, ac Triptolemi mater, cuius sacellum erat non longè à puteo Bœotiæ, qui alio nomine Anthion dicebatur. Cœl. lib. 14. c. 17.

Megara Creontis Thebanorum regis filia, & vxor Herculis. Nam cùm Erginus Orchomeniorum tyrannus Thebanos graui premeret tributo, Herculi filiam suam ea lege pactus est, si vrbem eo onere liberasset. Quo præmio inductus Hercules, Orchomeniis bellũ intulit, vrbęque expugnata, tyrannum interfecit: victórque Thebas reuersus, Magaram, vxorem duxit, verùm cùm postea Euristei iussu ad inferos descendisset, diutiúsque ibi moraretur, Lycus exul Thebanus, rei bene gerendæ occasionem sibi oblatam ratus, regnum Thebanorum inuasit, cumque Megaræ animum ad nuptias suas inflectere non posset, vim ei inferre parabat. Inter hæc opportunè ab inferis rediẽs Hercules, Lycum interfecit, regnúmq; Thebanorum Creonti restituit. Lyci autem necem iniquo animo ferens Iuno, tantũ Herculi furorem obiecit, vt ille Megaram vxorem cum liberis ex ea susceptis interficeret. Hygin. Fab. Poet. cap. 32. & Seneca in Hercule furente.

Megara, ciuitatis nomẽ in Megaride Græciæ regione, iuxta Isthmum & Corinthiacũ, media inter Peloponnesum, Atticam & Bœotiam, dicta à Megareo Apollinis filio, vel ab Aegeo Pandionis filio: in cuius agro præstantissimi proueniebant bulbi, qui inde Megarici dicti sunt. Illic schola fuit Megarensium Philosophorum, qui Euclidi Megarẽsi Socratico successerunt. Strabo li. 9. Theognis etiam Megarensis fuit. Huius meminit Cicero lib. quarto epistolarum. Effertur autem hoc nomen, Megara, garæ, singulari numero: vel plurali Megara, garorum. Columella lib. 10.

Iam Megaris veniant genitalia femina bulbi.

Est item Megara, Siciliæ mons, apibus abundans, vrbem habens eiusdẽ nominis, in radice sitam: à qua propinquus sinus Megarinis, siue Megaricus nominatur, Hybla antè dicta, ab Hyblone rege. Alia est in Thessalia, alia in Ponto, alia Illyrica, alia Molossiæ: Gẽtile, Megareus, & fœm. Megaris, Megareis possessiuũ. Megaricus inde Megarici κίεραυοι. Steph. Hinc Megarensis, & Megarus, ra, rum.

Megareus, pater Hippomenis, nepos Neptuni, ex Onchesto Bœotiæ oppido oriundus, vel filius Onchesti: quæ controuersia ex eo orta est, qui locus est apud Ouidium li. 10. Metam.

Námque mihi genitor Megareus Onchestius, illi
Est Neptunus auus: pronepos ego regis aquarum.

Alij ita legunt,

Namque mihi genitor Megareus: Onchestius atque illi,
&c.

Fuit præterea eodẽ nomine vnus ex Apollinis filiis, qui Megaris à se conditis nomen fecit.

Megari, Indiæ populi, circa Indum fluuium. Plin.

Megaricum, oppidulum Bithyniæ. Steph.

Megaris, regio Græciæ. Vide MEGARA.

Megaris, Nisæa vocabatur, à Niso Pandionis filio.

Megarsus, Ciliciæ ciuitas, Scythiæ & Indiæ fluuius. Siciliæ item oppidum. Lycoph. Dionys. Stephan.

Megasa, vrbs Libyæ: in qua στοφάγοι ἀφειμῆς. Stephan.

Megbis, nomen viri. 1. Esd. 2. lat. eminens, siue altitudo.

Megdagascar. Vide MENVCIAS.

Meges, vnus ex Græcorum principibus, qui Dulichio & Echinadibus insulis præfuit, & cum nauibus 40. ad Troiam est profectus. Homer. in Catal. nauium.

Megisba, Stagnum in Taprobana insula. Plin.

Megistanes, dicuntur proceres &. primates. Cor. Tacit. Et Megistanes Armenios (qui primùm à nobis defecerant) pepulit sedibus.

Megiste, vrbs & insula Lyciæ, à Megisteo quodam. Steph.

Megistias, patria Acarnanius Orimicus à Melãpode clarus vaticinio: qui prospectis extis futura prædicebat. Floruit tempore Leonidæ Spartani. Herod. lib. 7.

Megistus, fluuius in Ægeum mare decurrens. Suidas.

Megphias, nomen viri. 2. Esd. 10. lat. corpus compressum, vel congregatum, aut corporis vel vestimenti tinea.

Meherdates, rex Assyriorum, sub Cl. Cæsare.

Mehusim, pater Abitob. 1. Para. 8. lat. tacentes, aut festinantes, siue sensuales.

Meionis, olim Cyprus dicebatur. Steph.

Mela, Pomponius Geographus, cuius extat liber de situ orbis.

Melachræna, Sibylla Cumana à quibusdam dicta est. Arist. in mirabilibus.

Melena, insula maris Ionij ante Epirum: quę alio nomine Corcyra dicitur. Plin. lib. 3. cap. 26.

Melæne, Plin. li. 4. cap. 12. quondam Cephalene dicta.

Melæne, oppidũ in Arcadia, à Melenæo Lycaonis filio, inter Heræã & Megalopolim. Steph. Gentile, Melenæus. Sunt & μελαναι, vrbs Lyciæ: Gentile dici potest, Melænites.

Melæneis, vicus in Antiochide de tribu. Callimachus Melænas vocat Tribulis, Melæneus. Stephanus.

Melampea, vrbs Lydiæ: Gentile, Melampeus. Stephanus.

Melamphylis, insula in Samothracia, & Samos ipsa dicta est Melamphylos. Stephan.

Melamphylus, exiguus mons Thessaliæ. Aliàs Melamphylum, insulæ nomen in Asia. Plin. lib. 5. cap. 31.

Melampus, filius Amythaonis & Dorippes. Homer. Odyss. lib. 23. Nomen autem cœpisse fertur, eò quòd mater infantem exposuerit toto corpore tectum præterquam pedibus, qui à sole, atro colore attracto, nomini causam dederunt. Augurio claruit: omnium auium, cæterorúmque animalium voces nouit & intellexit: fuit & omnium medicorum præstantissimus, cui templum erectum, festáque solemnia, & sacrificia fuêre statuta. Pausan. libr. 1. Biantẽ item iuuit in auferẽdis bobus Iphyclo, quas ille Neleo restituit: cuius beneficij memor Neleus filiam suam nomine Pero, ei vxorem tradidit. Filias quoque Prœti furiis agitatas, sanitati mentis restituit, quarum vnam Iphianassam cognomine coniugem accepit.

Melampus, vnus ex canibus Actæonis, à pedum nigritie ita dictus. Ouid. 3. Metam.

Melampus, est etiam in tertio Europæ sinu, apud Ouid. 3. Metam. sicut & Melamchætes.

Melampygos, cognomen est Herculis, quasi nigro podice: quòd eam partem corporis, non Lydorum more vulsam neque candidam, quemadmodum solent effœminati: sed nigris pilis hirsutam ac syluosam haberet. Vide Erasmum in prouerbiis, Ne incidas in Melampygum.

Melanchæus, vnus ex canibus Actæonis, ὁ μελάγνης χαίτης, hoc est, à pili nigredine dictus. Ouid. 3. Metam.

Melanclæni, populi iuxta Bosphorum Cimmerium in Asia, μελάγχλαινοι, inquit Stephanus, populi Scythiæ, à vestibus nigris dicti.

Melandia, regio Sicyoniæ: Gentile, Melandius. Stephanus.

Melæne, Insula circa Ioniam. Plin.

Melanea, oppidum in Arcadia. Plin. libro quarto, cap. 5.

Melanois, Euboeæ insulæ vrbs. Stephan.

Melanes, vel nigri, montes iuxta deserta Arabiæ Ptolem. lib. 5. cap. 17. Hodie mons Sinai, mons S. Catharinæ: Sur desertum Hebræis, à Mauris Tur dicitur.

Melaneus, Euryti pater, à quo Eretria Melaneis olim dicebatur.

Melaneus, numeratur inter canes Actæonis apud Ouid. 3. Metam. Est & Centauri nomen apud eundem 12. Met.

Melange, Aruarorum emporium, Ptolem. in India intra Gangem: quod Castaldus Malipur intelligit: vbi corpus D. Thomæ requiescere creditur.

Melangia, Arcadiæ oppidum. Pausan.

Melangitæ, Arabiæ felicis gens. Ptolem.

Melania, Ciliciæ oppidum. Straboni.

Melanis, Venus dicta est, quòd ipsa tenebras amet, hominésque noctu sæpius cocant. Palæph.

Melanion, vir quidam tantæ castitatis, vt odio mulierum in solitudinem abierit, & per auia montium & nemorum cane, quo vno coniuctore vtebatur, feras insectaretur, nec vnquã domum reuocari potuerit: vide prouerb. Melanione castior.

Melanipion. Pamphiliæ fluuius. Steph.

Melano, Doridis insula in Ceramico sinu. Plinius.

Melanogætuli, Æthiopum gens in Lybia interiori. Ptolem.

Melanos, promontorium Besbici insulæ. Strabo.

Melanthus fuit poëta Elegiographus, Cimonis ducis Athenienſium familiaris.

Melanium. Vide MELANYON.

Melanius. Vide MELANEVS.

Melanthia, filia Deucalionis ex Pyrrha.

Melanthij, scopuli maris Icarij, circa Samum. Strabo. *Fornelli*, Bordonio.

Melanthius, nomen viri, qui cùm Gorgię inimicus esset, dixit: Hic nobis de concordia præcipit, qui tres in vna domo concordare non potuit. Est & nomen viri Troiani propriũ, quem Euripylus in bello Troiano interemit, vt scribit Homerus. Alius eiusdem nominis pastor apud Theocritum. Alius item pictor cura pingendi præcipuus.

Melanthius, caprarius Vlyssis, qui quòd & rem domini absentis vnà cum procis absumpsisset, & tam heræ, quàm heredi filio molestum sese præbuisset, post reditum Vlyssis à Telemacho trucidatus est. Hom. Odyss. li. 22. Ouidius in Epistola Penelopes ad Vlyssem.

Melanthius, Cappadociæ fluuius. Plin. & Syriæ mons vbi Vestæ fanum. Cedren.

Melantho, filia Prorei senis, cui cõsuetudo fuit, positis vestibus dorso Delphinum insidere, atque sic per maria patris vagari. Qua re sic cognita, Neptunus se in delphinum transformauit, illámque blandiendo illexit, vt dorso suo insidereret: transuectéque in aduersum littus stuprum obtulit. Ex quo concubitu Amycum natum fuisse quidam prodiderunt: quem tamen Seruius Melites filium facit.

Melanthus, xvi. Athenienſium rex, circa annum ante vrbem conditam 367. Is erat Messenius, & cum ab Heraclidis in Peloponnesum reuersis domo pulsus esset Athenas venit, vbi interfecto singulari certamine Borototum hostium, cum quibus bellum tunc ab Athenienſibus gerebatur, duce Xantho, rege Thymœte abdicato ad regnum euectus est. Ab eo

eo Melanthidarum familia orta. Idem Apaturia sacra Athenis instituit.

Melanyon, dictus est Hippomenes, eò quòd pomis certamen confecerit: ἀπὸ τῶ μήλων, hoc est, à malis, & ἄνυω, perficio. Alij per iota scribere malunt Melanium, putántque compositum esse à nomine, μήλων, & verbo, ἀνίημι, vt Menalion dicatur, quasi mala è manu emittens. Hippomenes enim (vt suprà retulimus) cum Atalanta cursu certaturus, à Venere mala aliquot aurea accepit, quæ inter currendum emitteret, vt Atalantam iis colligendis occupatam interim præuerteret.

Melaria. Vide MELOS.

Melas, multorum fluuiorum nomen est: nam vnum esse in Mygdonia ostendere videtur, Ouid. lib. 2. Metamorph. *Mygdoniúsque Melas.* Alium esse eiusdem nominis in minori Asia, & Smyrnam circumeuntem Solinus scribit. Alium nauigabilem esse in Cilicia, & ipsius terminum, id est, qui Ciliciam à Pamphylia diuidat, scripsit. Plin. lib. 5. Aliũ item in Thracia, vt in eodem libro idem Plinius confirmat. Alium præterea esse dixit Plinius libr. 2. in Bœotia, qui à Parnasso profluens, Mineruæ sacer dicitur à poëtis, quia ripæ eius oliuis sint refertæ. Is vnus omnium fluuiorum Græciæ ab ipso fonte nauigabilis, atque circa solstitium æstiuum, vt Nilus, stata accipiens incrementa, nec longiùs excurrit, sed in lacus & cuniculos delapsus, modica sui parte Cephyso infunditur. Statius libr. 7. Herod. libr. 7. Huius fluminis aqua potata, oues efficit nigras. Plin. ibidem.

Melas Pontus, id est nigrum mare, sic dictus est à Melane Phryxi filio illapso vel à Melano fluuio eius loci. Post ipsam autem aiunt esse Sarpedoniam Petram.

Melcha, vxor Nachor filij Thale, filij Aran fratris mariti sui Nachor, Genes. 11. Filia item Salpha ad filij Hepher filij Galaad. Nume. 26. Lat. regina vel conciliatrix.

Melcha, in Græco scribitur Melea, pater Eliacim patris Iona. Luc. 3.

Melchi, pater Leui patris Matth. Luc. 3.

Melchiades, siue Melciades, Roman. Episcopus xxix. circa annum salutis 309.

Melchias, pater Phassur, Ierem. 21. filius Amelech, Ierem. 38. Filius Athanai filij Zara. 1. Par. 6. Lat. ex dominus, aut consiliator Dominus.

Melchiel, filius Bæriæ filij Aser. Genes. 46. 1. Par. 7. Lat. rex meus deus, aut regnum dei, siue consiliator meus deus.

Melchiram, filius Iechoniæ filij Ioacim. 1. Paralip. 3. Lat. rex excelsus, aut conciliator, vel consilium excelsum.

Melchisedech, Sacerdos & rex Solymæ siue Ierusalem, Genes. 14. Hebr. 7. Lat. rex iustitiæ.

Melchisua, filius Saül. 1. Regum 14. & 31. 1. Par. 8. Lat. rex Saluator, aut rex vel consilium saluatoris, siue rex magnificus.

Melchom, Idôlum quod colebant filij Ammon. 4. Reg. 23. 1. Par. 20. Iere. 49. Lat. rex eorum vel consiliarius eorum.

Melcomani, Dalmatiæ populi. Plin.

Meldæ, Ptolemæo Galliæ Lugdunensis populi hodie *Meaux*, oppidũ ad Matronam amnem. Meldi. Plinio.

Meldita, Africæ propriæ oppidum. Ptolem.

Meleaba, Ægypti vrbs. Lib. Notit.

Meleagenes, nobilis Architectus Atheniẽsis, qui fanum Mineruæ extruxit.

Meleager, Oenei Calydoniæ regis filius, ex Althæa coniuge: quo recenter nato, visa sibi est mater tres Parcas igni assidentes videre, manúque stipitem tenentes, æqualem puero cum stipite vitam assignare. Recedentibus itaque Parcis, Althæa extinctum stipitẽ diligentissimè asseruauit. Adulto deinde Meleagro contigit vt pater eius ex susceptis frugibus, omnibus diis sacrificaret, omissa Diana. Quapropter dea irata, aprum immisit, omnes Ætoliæ agros deuastantem. Ad hunc igitur conficiendum, Meleager, collecta robustissimorum iuuenum manu, aprum interfecit, caputque eius Atalantæ Iasij Argiuorum regis filiæ, quæ prima aprum vulnerauerat, velut partem spolij dedit. Quod ægrè ferentes Plexippus & Toxeus, Althææ fratres, Atalantæ caput auferre conati sunt. Quamobrem Meleager iratus eos obtruncauit, duxítque Atalantam in vxorem, quæ ei Parthenopeium peperit. Nuntiata itaque fratrum morte, Althæa doloris impatientia in furorem versa, fatalem illum stipitem in ignem coniecit: quo exusto, Meleager etiam exustis intus intestinis omnibus consumptus est. Ouid. Metam. lib. 8. Quæ de fatali stipite in ignem conecto referuntur: intelligenda sunt (ait Sabinus) de execrationibus magicis quibus Althæa Meleagro imprecata est mortem. Nam Homerus testatur eam orasse Plutonem & Proserpinam, vt filio mortem inferrẽt, ex quo manifestum est eam magicis artibus vsam esse.

Meleagræa, Calydon vrbs dicitur: quoniam Meleager in ea imperauit. Perottus.

Meleagrides, Oenei & Althææ filiæ, sorores autem Meleagri: quæ cùm fratrem immoderatiùs lugerent, in Meleagrides aues sunt commutatæ. Hyginus Fab. poet. cap. 174. & Ouid. lib. 8. Meta.

Meleagrus rex Macedoniæ xxxi. circa annum Romæ conditæ 474.

Melech, filius Micha filij Merib-baal. 1. Paralipomenon 8.

Melegene, insula in mari Adriatico adiacẽs Dalmatiæ. Ptol. lib. 2. cap. 17.

Meles, rex Lydorum 111. circa Olympiadem 15.

Meles, lis, & Iris fluuius prope Smyrnam. Plin. lib. 5. c. 29. Sanitũ vrbs à Marcello capta. Liuius

Melesigenes, proprium nomen Homeri poëtæ, sumptum à Melete fluuio Smyrnæ propinquo, iuxta quem natus esse dicitur, postea Homerus appellatus.

Meleti sinus, à Meleto fluuio dictus, antea Smyrneus. Steph.

Meletius, præsul, in Ægypto Arianę sectæ sectator: qui sub Diocletiano in exilium pulsus est, quòd præter opinionem fidem nostram defendisset, cùm tamen Ariana vellet tutari. Historia Tripartita.

Melia, vrbs Cariæ: Gentile, Melieus, Steph.

Melibobus, Germaniæ mons apud Ptolem.

Melibœa, littoralis vrbs Magnesiæ, vel secundum aliquos, Thessaliæ, Herod. lib. 6. patria Philoctetæ Pæantis filij: à quo Melibœus, a, um, nobilis ob purpuram quæ illic inficiebatur, Stephan. ex Strab. lib. 9. Thessaliæ vrbem esse scripsit. Est etiam hoc nomine vicus in mari Laconico. item Melibœus, nomen pastoris dictus, quòd boum curam habeat. Theocritus & Virgil.

Melibœus, Italiæ mons, vnde fluit Orrhontes fluuius. Isac. ad Lycophr.

Melicerta, siue Melicertis, Inûs & Athamantis Thebarum regius filius: cum quo mater, cùm virum furore correptum Learchum filium suum videret occidisse, in mare se præcipitauit: ambóque deorum miseratione in numina marina sunt commutati: Ino quidem in Leucotheam, quam & Maturam matrem vocant: Melicerta verò in Palæmonem, quem Latini Portunum nominant.

Melici, vel Melienses, Thessaliæ populi. Steph.

Meligene, Melitusa à Polybio dicitur. Nos Melitem vocamus, de quo posteà. Vide suprà MELEGENE.

Meligunis, vna ex Æoliis, Lipara aliàs dicta. Stepæa Gentile, Meliguneus.

Melina, vrbs in Argo: vnde Venus Melinea. Stephanus.

Melinophagi, populi Thraciæ. Steph.

Meliodunum, Germaniæ vrbs. Ptolem.

Melipia, Mœsiæ oppidum. Anton.

Melissa, Melissi Cretensium regis filia: quæ vnà cum sorore Amalthea, Iouem caprino alluit lacte. Hanc primam mellificium ferunt inuenisse: vnde data est occasio fabulæ, Melissam in apem fuisse conuersam. Columel. lib. 9. c 2. Nec sanè rustico dignum est, scisciari, fuerítne mulier pulcherrima specie, quam Iupiter in apem conuertit.

Melissa, Periandri Corinthiorum tyranni vxor: quam ille concubinarum delationibus temerè credens, cùm grauida esset, pedibus conculcans interemit, Laërt. in vita Periandri.

Melissa, filia Epidamni, Steph. in Dyrrhachio. Et Melissonius locus, vbi ex Neptuno Dyrrhachium peperit.

Melissa, vrbs Libyæ: vnde regio Melissæa. Est etiam in Cyzico, Melissa vicus: Gentile, Melissenus. Stephan. vicus item Cyrenaicæ regionis, Steph. Et Phrygiæ ciuitas apud Athenæum.

Melissus, Cretensium rex fuit, pater Amaltheæ & Melissæ: quæ Iouem melle & lacte caprino aluerunt, vt latiùs suprà docuimus in dictione Amalthæa.

Melissus grammaticus, muneri datus Mæcœnati, & manumissus ab eo Tranquillus.

Melissus Saminius, Parmenidis auditor, Philosophus ciuibus suis charus, quibus præcepta plura dedit, Rempublicam administrauit, classíque in bello præfuit. Apollodorus.

Melita, Cappadociæ vrbs non procul ab Euphrate, Solin. *Malatia*, Nigro.

Melita insula Hadriatici maris prope Dalmatiam. Plin.

Melita, tæ: seu Melite, es, insula Siciliæ adiacens qua parte in Africam vergit, distans à Lilybæo CXIII. M. passuum. Plin. libr. 3. cap. 8. vt scribit Strabo, ante Pachynum sita, haud longè à Sicilia, periculoso tamen diiuncta Mari. Ab Melita canes nobiles μελιταμαχυίδα aliquando dicti. Strabo libro sexto, in deliciis habiti à fœminis: à quibus adagium natum, Melitæus catulus, de re hominéve ad solam voluptatem comparato. In qua insula fuit oppidum eiusdem nominis Carthaginensium colonia: à quo non longè in promontorio fanum fuit iunonis celeberrimum. Cicero Melitensem rosam commendat. Puluinus, inquit, erat Melitensi rosa fartus. Diodorus refert in Melita insula, pretiosam tenuitate ac mollitie telam fieri, & Cicero in Verrem, Act. 4. vestem & textrinum Melitense nominauit. A Melite fit Melitæus, a, um, & Melitensis, vt Canes Melitæi & Melitenses. Plinius libro trigesimo, capite quinto. Vide MELIGENE. Ea nostra ætate nobilitata est ab equitibus Hierosolymitanis, quos Rhodios vocant, seu Rhodienses: qui Rhodo à Solymano Imperatore pulsi, in ea sedem fixerunt, *Malte*.

Melite, vicus in tribu Oeneide: Tribulis, Meliteus. Steph.

Melite, vna ex Pelagiis apud Ptolemæum.

Melite, Atticæ oppidum Plin. vicum Plutarchus vocat, in Solone.

Melitea. Vide MELITTAEA.

Melitena, vrbs Armeniæ minoris, iuxta Euphratem. Ptolem.

Melitena, Susianæ regiuncula. Ptolem.

Melitene, vrbs Cappadociæ, ciues, Meliteni, Stephan. ex Strab. lib. 11.

Melites, fluuius. Vide MELISIGENES.

Melitis, vnus est ex fœliciſſimis illis fatuis, quos Homerus suo carmine nobilitauit. Is non poterat numerare supra quinque, ductáque vxore nouam nuptam non attigit, veritus, ne se il-

la accusaret apud matrem: cuius stultitia abiit in prouerb. Melitide stultior.

Melito, episcopus, Eusebius lib. 4. cap. 21.

Melitta vrbs ab Hannone constructa ad Atlanticum mare. Hannon. in Periplo.

Melitæa, vrbs Thessaliæ: Ciuis Melittæus. Theopompus & Philon μελίττιαν vocant, vnde Melitteus. Steph.

Melitus, nomen eius qui Socratem accusauit.

Melitusa. Vide MELEGENE & MELIGENE.

Melitusa vrbs Illyriæ: Gentile, Melitusæus, vel Melitusius. Steph.

Melixandrus Melisius, Lapitharum & Centaurorum bellum scripsit. Ælian. de varia histor.

Melizigara, Indiæ intra Gangem emporium. Arian. in Periplo.

Melizigeris, Indiæ intra Gangem insula.

Mella, fluuius Galliæ, iuxta quem Amello herba frequens nascitur. Seruius in 4. Georg.

Mellaria, vrbs Hispaniæ Bæticæ, in littore freti Gaditani, patria Pomponij Melæ, vt ipse testatur lib. 2. cap. 6. sub finem hodie *Beiar de la Miel*. Alia est, Mellaria Plinij, Cordubensis conuentus.

Mellicola, qui & Gargaris, regnauit in Hispania circa annum mundi 1382.

Mellisurgis, Macedoniæ oppidum, inter Thessalonicam & Appolloniam. Anton.

Mello, ambitus montis Sion interior, quem reges incluserant muro. Vel, vt alij volunt, vrbs non ita procul hinc, cuius ciues Abimelech regem sibi constituerunt, Iud. 9. Ab hoc loco Dauid cœpit munire terram, 2. Reg. 5. Salomon hanc reparauit, 3. Reg. 9. & 4. Reg. 12. 2. Paral. 32. Lat. plenitudo, vel repletio.

Mellona, vel Mellonia, dea mellis Romanis putabatur.

Mellothi, nomen viri 1. Paral. 25. Lat. plenitudo, vel circumcisio.

Melluch, nomen viri, 1. Esd. 10. Lat. regnans, vel consulens.

Mellus, vrbs Græciæ condita eodem tempore quo Thasus & Paphus, anno scilicet ante Romam conditam 675.

Melo, nomen fluuij, qui & Milius & Geon appellatus est. Ausonius in Ænigmate, Melonis albam paginam.

Meloboſis, Nympha Oceani & Theryos filia, Hesiodo in Theogonia, sic dicta ab ouibus pascendis.

Melocabus, Germaniæ vrbs, Ptolem. lib. 8. cap. 11. Vulgò *Coburch*.

Melodunum: oppidum inter Celtas, in insula fluminis Sequanæ positum, vicinum Lutetiæ, ab ea solùm distans 20. miliaribus. Gallica *Melun*. Cæsar huius meminit.

Meloëssa, insula ex Syrtis vna, non tam à pomorum, quàm à pecorum abundantia dicta. Plin. lib. 3. cap. 10. Steph. μηλόεσσα, insula est iuxta Iberos: Gentile, Melussæus.

Melopa, Gothili Gothorum regis filia, Philippi Macedonis vxor. Lycophron.

Melon, nomen Astrologi apud Plutarch. in Nicia, qui cùm esset militiæ adscriptus, videretque pessimè suæ parti futurum insaniam mentitus est, atque etiam domum incendio dedit, vt missionem & militiæ vacationem impetraret. Plutarch. in vitis Alcib. & Niciæ.

Melos, gen. fœm. insula Cretæ adiacens, & vrbs in ea. Strabo, Melos insula inter Cretam Peloponnesumque interuallo æquali sita, à Peloponneso promontorium Scylleum, à Creta Dictynneum habens. Inter Cycladas numeratur à Pomponio lib. 2. capite 1. Hæc prius (inquit Stephanus) Phœnices habitauerunt: vnde & Byblus vocata est à Bybliis Phœnicibus: item Zephyria. Hinc Diagoras Melius, & Socrates, & Aristophanes. In Thessalia verò populi quidam Melienses dicuntur. Est & vicus Acarnaniæ, à quo Melicus, vel Malicus Doricè. A Melius etiam formatur Melieus, Meliacus, & regio Melis, Stephano. Vide MALIEA.

Melos & Melaria, duo oppida in finibus Hispaniæ, à malis sic dicta, fertur enim Hercules aurea mala illuc ex Libya attulisse. Steph. in Belo. Vide MELOESA.

Melphes, vel Molpes, Italiæ fluuius, Plin. circa Columnam regiam.

Melpia, Arcadiæ vicus. Pausan.

Melpis, Straboni fluuius in Latio, iuxta Aquinum oppidum. *Melfa*, Leandro.

Melpum, insubriæ oppidū, Plin. opulentia præcipuum, sed deletū à vicinis *Melci*, Leandro.

Melus oppidum Thessaliæ, quod Niceas Athenienſium dux obsedit, expugnauitque non tam machinis bellicis quàm fame, vnde natum prouerb. Fames Melia.

Melus, filius Mantus, à quo Melois, Lesbi locus, Steph.

Melpomene, vna ex Musis, tragœdiarum inuentrix, à modulando nomen trahens. Virgil. de Musarum inuentis.

Melpomenos Bacchus dictus est ab Acharnensibus, quasi dicas cantu oblectabilem.

Melsus, Hispaniæ fluuius, in cuius vicina æstuarium est, quod Cantabros ab Asturibus diuidit. Strabo.

Melsus. Vide MESEMBRIA.

Meltias, nomē viri, 2. Esd. 3. Lat. liberatio Domini.

Melus. Vide MELOS.

Melussa, iuxta Iberos insula. Steph.

Melyenses, Asiæ minoris populi. Herodot.

Memaliarus, vnus ex Cadmi sociis, Theram insulam condidit. Steph.

Membliarus, insula prope Theram & Anaphem: à Membliaro Phœnice, Cadmi socio, qui Theram habitauit. Dicitur etiam Bliarus per aphæresim: Gentile, Membliarius. Steph.

Membrum, Africæ propriæ vrb. Anton.

Memmius, ciuis Romanus, ambitu postulatus à Q. Curtio. Cicer. ad Qu. fratrem libro 3. Hic quum ageret Tarracinæ, deperibat quandam mulierem, non sine Largio quodam rinali: cum quo quum aliquando rixa incidisset, eo iracundiæ prouectus est Memmius, vt ipsi Largio brachium mordicus arripuerit: vnde fluxit adagium in vulgus, *Lacerat lacertum Largij mordax Memmius.*

Memnium, vel Memnium, Assyriæ ciuitas, vbi Curtius libro 5 scribit fontes esse bituminis, circa Babylonem.

Memnon, Homero, filius Tithoni, fratris Laomedontis, ex Aurora susceptus: qui cum maxima orientalium populorum copia in auxilium venit Priamo, & in pugna ab Achille occisus, vel (vt alij tradunt) à Thessalis insidiis occisus est, qui quum in rogo cremaretur, precibus Auroræ in auem mutatus est, ex eadémque pyra multæ aliæ aues euolarunt, quas Memnonias vocarunt, quæ quotannis ex Æthiopia in agrum Iliacum dicuntur aduolare, Memnoníque sepulchrum ter lustrare, deinde duas in partes diuisæ, rostris vnguibúsque concurrere, & generis sui authori sanguine suo parentare. Ouidius 13. Metamorph. Strabo libro 15.

Memnon, Darij Persarum regis dux exercitus, Chion, Methymnam, Eresam, ac Pyrrham & Mytilenem vel occupauit, vel vi cœpit, quo tempore Alexãder primùm in Asiam traiecit.

Memnones, populi Æthiopici. Stephanus.

Memoria, fons mirus, de quo sic Plinius. In Bœotia ad Trophonium, iuxta fluuium Orchomenum, duo sunt fontes, quorum alter memoriam, alter oblíuionem adfert, inde nominibus inuentis.

Mempheus, mons circa Thessaliam.

Memphi, populi Memphim habitantes.

Memphis, vrbs Ægypti regia ab Ogdoo rege condita, & à nomine filiæ eius ita appellata. Hæc inter omnes Ægypti vrbes secundum ab Alexandria locum obtinuit, pyramidibus, regum sepulchris imprimis insignis. Eius ambitus traditur fuisse centum & quinquaginta stadiorum. Sita est in loco totius Ægypti opportunissimo, vbi Nilus in duas scissus partes, littoræ A speciem præbet, quo fit, vt portuosissima sit, omnibúsque penè nauigiis aditum præbeat. Vulgus hodie, *Alcayrum*, vocat. Hinc fit Gentile Memphites, phite. Item Memphitis, tidis. Item Memphiticus, ca, cum Gall. *le Grand Caire.*

Memphis, Ptolemæo libro 4. capit. 5. in finibus Arabiæ ciuitas, quæ Neophet & Migdol Hebræis. Hodie, *Messer.*

Mempricus, rex Britanniæ, qui fratrem Malym exuit vita, vt eo mortuo regnaret. Volaterran.

Mena, apud Romanos dea, quæ menstruis floribus præesse putabatur. Quo etiam nomine dictus est piscis quidam breuis, qui hyeme candidus, æstate nigrior fit: sed tunc Mæna cum diphthongo scribitur. Cic. lib. de finibus. Qui voluptatem contemnunt, eis licet dicere se accipenserem Mænæ non anteponere.

Mena, primus Ægyptiorum rex, circa annum mundi 2251. Diodor. Sicu.

Mena, insulæ duæ, in Hippadis pelago. Ptolem.

Menæ, Siciliæ oppidum mediterraneum. Ptolemæo.

Menæchmut, philosophus Platonicus, Proconnesius Eudoxi auditor, vixit temporibus Platonis, & scripsit libros tres in libro Platonis de Republica.

Menæchmus, Sicyonius historicus, scripsit historiam Alexandri Magni. Suidas.

Menais, fons Leontinorum, per quem ciues eius loci, timent iurare. Vibius.

Menala, Seruius enim sine diphtongo scribit. Vide MAENALA.

Menalcas, pastoris nomen apud Virgil. in Ecloga tertia.

Menalippe, Antiopes Amazonum reginæ soror. Hęc ab Hercule capta fuit in bello, quod contra Amazones gessit: qua quum Antiopæ sorori restitueret, accepit pretium, arma reginæ & baltheum. Nam hæc quoque ex eo bello reportare fuêrat iussus ab Aristeo.

Menalippides, poëta Melius genere, scripsit Dithyrambicorũ plures libros, & poëmata epica, & epigrãmata, & elegos. Huius ex filia nepos Menalippides iunior, item poëta, scripsit Lyrica & Dithyrambica. Vixit mortuúsque est apud Perdicam regem Macedoniæ. Suid.

Menalippus, ciuis fuit Thebanus, qui cùm Tydeo ad Thebas vulnus lethale inflixisset, ille sibi hoc mortis solatium à suis præstare petiit vt antequàm moreretur, Menalippi caput ad se referrent, quod cùm non exiguo suorum; tum hostium sanguine obtinuisset, feræ ritu dentibus dilaniauit, tandémque, veluti vindictæ satur, æquiore animo expirauit. Stat. Thebaid. 8.

Menalippus, Tydei frater, quem Tydeus in venatu fertur peremisse, obque id fratricidium exulasse.

Menalippus Troianus, ob virtutem, à Priamo filij loco amatus.

Menander, Athenienſis, comicus nouæ comœdiæ, Strabo fuit mere acutus, amore in mulieres insanus, scripsit fabulas LXXX. & epistolã vnam ad Ptolemæum regem, aliáque nonulla soluta oratione. Hæc Suidas. Quintilianus autem de eo, sin libr. 8. Menander, inquit, meo iudicio diligenter lectus, ad cuncta quæ præcipimus efficienda sufficit. Ita omnem imaginem in vita expressit, tanta in eo inueniendi copia, & eloquendi facultas, ita est omnibus rebus, personis, affectibus accommodatus, vt omnibus eiusdem operis authoribus tenebras

obduxerit. Porrò tanto fuit in pretio vt etiam inuitatus sit à regibus Ægypti, oblatis magnis honoribus & diuitiis.

Menander, Laodiceus sophista, scripsit commentarios in artem Hermogenis, & in Præexercitamenta Mintiani. Suidas.

Menander alius, Simoni Mago successit: non solùm eius referens impietatem, sed longè superans, maioribus portentis offerebat, sese seruatorem dictitans, ex Olympo ad hominum salutem demissum, docénsque nullo pacto angelos ab hominibus vinci, aut cogi posse, quàm artis magicæ disciplina & baptismo ab eo traditis, ex quib⁹ immortalitas humano generi proueniat. Iustin⁹ & Euseb. li. 3.

Menander, Pargamenus historicus.

Menanini, Siciliæ populi. Plin.

Menapia, Bactrianæ vrbs. Ptolem.

Menapij, populi, qui ad vtramque Rheni ripam habitant iuxta Neruios, sed ad mare proximi, qui hodie vocantur Gueldrenses, siue, vt alij volunt, Iuliacenses, qui sub duce Cleuensi sunt. Strabo lib. 4. Gallicè, *Gueldres & Cleues, Iuilliers*, quibus Brabantos & Flandros adiicit. Ortelius.

Menaria, melius per diphthongum æ scribetur, insula, Plinius libr. 3. cap. 5. contra Magonem sic dicta à piscium multitudine, qui mænæ dicuntur.

Menas, Samnis quispiam, qui in solitudine ac paupertate vixit curandis apibus intentus: neque tamen deerant adeuntium dona, quæ ad bonam frugem solebat conuertere.

Mende, vrbs Siciliæ prope Palicos, inde Mendæus. Stephan.

Mendæi Thraciæ gens. Pausan.

Mende, vrbs Thraciæ, à Mende vel Mendi muliere. Inde vinum Mendæum. Stephanus.

Mendela, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Mendes, vrbs Ægypti, iuxta Lycopolin, vbi Pana & hircum colunt. Hircus Ægyptiorum lingua Mendes appellatur. Ciuis, Mendesius, aut Mendites. Stephan.

Mendesicum, vnum ex Nili ostiis. Plin. libro 1. cap. 20.

Mendesus, vrbs Ægypti, à qua Mendesium vnguentum dicitur. Vide, MENDES.

Mendiculea, Lusitaniæ vrbs. Ptolem.

Mendus, circa Caliem vrbs. Porphyrogenneta.

Mendoza, familia illustris in Italia, à Roderico quodam originem traxit.

Meneceus, Creontis Thebanorum regis filius. Stat. 7. Thebaid. *Video quæ noster signa Meneceus.*
Quæ noster gerat arma Creon.

Menecheus, oraculo edito largitus est patriæ suum sanguinem. Cicer. in Tuscul. quæst. circa finem lib. 1. Vide MENOECEVS.

Menecinæ, vrbs Oenotriæ in Mediterraneis, à qua Menecinei & Menecceni populi. Stephan.

Menecis, vrbs Phocensium vltimâ, quæ ad occasum vergit.

Menecrates, Syracusanus medicus, nullam dicitur accepisse mercedem medendi. Curabat in primis sacrum morbum, tantum hac mercede contentus, vt liberati, se ipsius esse seruos faterentur: se verò Iouem appellabat.

Menecrates, comicus poëta. Suidas.

Menedemium, vrbs Lyciæ: Gentile, Menedemius vel Menedemieus. Stephanus.

Menedemus, Philosophus nobilis inter Socraticos, Phædri discipulus, pauperis architecti filius, ex Eretria ciuitate, à quo philosophi Eretriaci dicti sunt. Eretria verò in Euboea est. Strab. lib. 9. Hic militiam primò exercuit, postea ad Platonem concessit: fuit honestate & grauitate insignis: status corporis in eo sene, vt in iuuene, fuit firmus & validus. Et cùm primum ab omnibus ludibrio haberetur, postea in tanta admiratione habitus est, vt ciuitatis gubernacula ei traderentur. Obiit vitæ suæ anno septuagesimo tertio.

Menedemus Lampsacenus, Cynicus, qui in tam prodigiosam venerat superstitionem, vt sumpto habitu furiæ, prodiret, dictitans se exploratorem ex inferis venisse, delaturum dæmonibus mortalium peccata. Pullatus ambulabat cum tunica talari adstricta balteo puniceo. Arcadium pileum gestabat, cothurnos tragicos, virgam in manu. Laërtius.

Menegera, Africæ Propriæ vrbs. Anton. item Menegeses, oppidum apud eundem.

Menelaium, parua regio Spartæ: Gentile, *μενελάϊος*, Possessiuum, Menelaicus: sed ab Ægyptia vrbe Menelaites dicitur. Stephanus.

Menelaus, filius Atrei & Æropes. vt Homerus tradit, Plisthenis verò, vt Hesiodus, & frater Agamemnonis, rex Spartæ: qui Helenam Iouis & Ledæ filiam vxorem habuit: quam cum Paris Priami filius, eo absente rapuisset, legatos ad Paridem misit, qui illam repeterent: qui cum re infecta redissent, omnes totius Græciæ principes ad bellum conuocauit, qui collecta mille nauium classe, ad vnum sub Agamemnone rege in excidium Troianum coniurarunt. Quumque iam tota Phrygia atque Mysia deuastata, Ilium Priami regiam, decennali bello oppugnassent, tandem fraude magis, quàm viribus expugnauerunt: atque sic egregiam suam coniugem recepit, conscensaque naui post octauum erroris annum domum rediit. *Tanta molis erat infame reducere scortum.* Homer.

Menelaus, vrbs Ægypti, Straboni libr. 14. & regio, Menelaitus.

Menelaus quidam, cùm sacerdotium Iudæorum per fraudem adeptum duodecim annis occupasset, ab Antiocho Epiphane, Syriæ rege interfectus est, 1. Mach. 14.

Menelcus, vnus ex Centauris.

Menelcus,

Meneleus, vnus ex canibus Actæonis. Ouidius 3. Metamorph.

Harpalos & Meneleus, hirsutaq; corpore Lachne.

Menenia gens Romæ fuit, ex qua Agrippa Menenius C. F. Lenatus cos. cum P. Posthumio anno CCCL. Cassiodorus.

Menephron, viri proprium, qui cum mare concubuit. Ouid. 7. Metam.

Menes Herodoto, primus omnium hominum in Ægypto regnauit, sub quo tota Ægyptus præter Thebas plaga palustris fuit.

Menestheus Petei filius, Erechthei regis pronepos, vndecimus Athenienſium rex, annos 24. regnauit. Hic seditione in absentē Theseum regem Athenis excitata, regnū occupauit ope Tyndaridarum, quorum sororem Helenam ille rapuerat, & cum cæteris Græcis ad Ilium expugnandum profectus moritur.

Menesthius, Arithoi & Philomeduſæ filius, ex Ama ciuitate, quem Paris in bello Troiano occidit, Homer. initio lib. 7. Iliad.

Menestho, nomen Nymphæ, à memorando dictæ. Vnde Menestheus, proprium nomen aurigæ Diomedis. Vide MENESTHIVS.

Menestratus, sculptor præstantissimus, qui Ephesi in templo Dianæ Hecaten tanta marmoris radiatione insculpsit, vt in eius contemplatione æditui admonerent oculis parcere.

Menia columna, locus Romæ, Cicer. pro Sestio.

Meninx, insula, Pli. lib. 5. cap. 7. circa Africam clarissima, longitudine XXXV. M. passuum, latitudine XXV. ab Eratosthene Lotophagitis appellata. Stephanus insulam & vrbem esse scribit iuxta Syrtes. Gentile. Meningius.

Menippus, Phœnix, philosophus Cynicus, nihil memoria dignum edidit: porrò ipse, liberique eius ridendi. Cúmque habendi cupidissimus esset, bonis amissis laqueo vitam finiuit. Diogenes Laertius.

Menippus, poëta comicus. Suid.

Menippus, Stratonicensis, in tota Asia disertissimus, præceptor Ciceronis vt ipse in Bruto testatur. Alium præterea eius nominis Macrobius adducit Menippum, quem philosophum & seruum fuisse tradit: scripsisséque libros quos in Satyris Marcus Varro imitatur, quas Menippeas nominauit: alij verò Cynicas.

Menismini, populi Æthiopiæ, qui viuunt lacte cynocephalorum, quorum armenta pascunt, maribus interemptis nisi sobolis gratia.

Menius, Lycaonis filius, qui cùm patre in lupum verso, & domo conflagrante, Iouem detestaretur, ab eo fulmine percussus est.

Menius, Consul Roman. anno ab vrbe 430. deuictis nauali prælio priscis Latinis ac Antiatibus, eorum rostra nauium ærata in foro posuit, appellatique forum Rostra cœpit. Liuius lib. 8. Plin. 34. cap. 5.

Menelaria, Hispaniæ vrbs, vulgò *Marcia*. Ptole. lib. 2. cap. 5.

Menlascus, Hispaniæ Tarraconensis fluuius, quem Pompon. Magrada vocat. *Oria*. hodie.

Menna pater Melcha, siue, vt Græcè habetur, Melea. Luc. 3.

Menna episcopus Byzantinus, anno CHRISTI 536.

Mennenianæ, Pannoniæ vrbs. Anton. *Mansperg*, Lazio.

Menni, nomen regionis. Ierem. 51. Lat. præparatio, vel munus, aut numerus.

Mennith, vrbs in terra Gad. Iudic. 11. idem sign. quod Menni.

Menobardi, Armeniæ Maioris populi, Plin.

Menocaleni, Alpium incolæ inter Tergestum & polam. Plin. *Mingestal*, Lazio.

Menodotus, medicus insignis ætate Serapionis, cuius meminit Gaditam. in Therapeut.

Menœceus, iuuenis Thebanus, filius Creontis: qui pro patriæ salute sanguinem suum, atque adeò vitam ipsam sponte profudit. Nam cùm Thebanis eo tempore, quo ab Argiuis obsidebantur, redditum esset oraculum, vrbem saluam fore, si vltimus ex Cadmi posteris, spontanea se morte manibus eius deuoueret, intelligens Menœceus oraculum illud ad se pertinere, nihil cunctatus, suo sibi gladio necem conscíuit. Stat. 10. Thebaid. Cic. 1. Tuscul.

Menœcis. Vide MENECIS.

Menœtes, vnus ex sociis Æneę, qui gubernator fuit nauis, cui nomen erat Centauro. Virg. 5. Æneid.

Menœtius, Homero, filius Actoris ex Ægina, quam vitiatam Iupiter illi coniugem dederat. Hic postea relicta Ægina matre, in Opūtem Locrorum se contulit, ibíque Patroclum ex Sthenele vxore suscepit, qui ab eo Menœtiades appellatur.

Menoba, ciuitas in Hispania inter sacrum promontorium & columnas Herculis. Strab.

Menoida, Palestinæ vrbs lib. Notit.

Menocles, dictus est Dionysius. Vide MAENOLES.

Menon fuit arrogantissimus sophista Socratis ætate, Plut. in libello de multiplici amicitia.

Menophilus, Eunuchus, cui Mithridates à Pompeio victus filiam seruādā dedit in arce quadam: quam cùm Manlius Priscus obsedisset, defensoréſque deditionem parentes Menophilus sentiret, gladium in viscera sua compegit, veritus ne captiua puella raperetur & violaretur. Ammianus Marc. 16.

Menophilus, alter apud Martialem. lib. 7.

Menophis, rex Ægypti circa annum ante Romam conditam 662.

Menosca, oppidum Vardulorum in Tarraconensi Hispania. Plin. lib. 4. cap. 20. Ptolem. lib. 2. cap. 7.

Menocharus, fluuius in Mæotim influens. Plin. lib. 6. cap. 7.

Menosgada, Germaniæ vrbs, Ptolemeus. hodie, *Egra*, in confinibus Bohemiæ.

Menosteus, portus in insula, quam Bætis bipartitus efficit. Strabo.

Menralia, Cõtestanorum in Hispania vrbs. Ptol.

Mensaria, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs. Vulgò *Marcia*.

Menta, Plutonis concubina, quam Proserpina zelotypia impensè laborans, in herbam eius nominis commutauit. Strab. lib. 8.

Mentaurus. Vide MOTVS.

Mentercosa, Hispaniæ vrbs, Ptol. vulgò *Petraxa de la sierra*.

Mentesani, qui & Oretani, Hispaniæ populi, Pli. lib. 3. cap. 3.

Mentisa, Hispaniæ vrbs, Ptolemæo, alio nomine Mentasa. vulgò *Iaen*.

Mentoas, fluuius olim dicebatur, quem nunc (Eustathio in Dionysium teste) Istrum siue Danubium appellamus.

Mentor, vasis cælandis mirus artifex, Plin. lib. 12. cap. 11. Hinc Mentoreus, rea, reum.

Mentor, Asiæ maritimæ præfectus, sub Artaxerxe Persarum rege, omnes eius regionis ciuitates vi aut dolo regi subiecit.

Mentores, populi fuerunt in Illyrico. Plin lib. 3. cap. 21.

Mentyrna, vrbs Samnitum in Italia: Gentile, Mentyrneus.

Menuthias, insula Australis, Ptole. lib. 5. cap. 9. ad Æthiopiam. hodie *Madagascar*, siue insulam S. Laurentij nominant, licet accolæ sint Mahometistæ: Gentile, Menuthieus.

Menuthis, vicus Ægyptius iuxta Canoba. Gentile, Menuthites. Steph.

Menus, vir fuit inter Samnites natus, qui mirè solitudinem amabat, in qua ne quid per otium perperàm faceret, apes curabat.

Menus, Bocatio, Germaniæ fluuius est, in quo silurum aiunt piscem equos innantes deorsum trahere. Mœnus potius per œ, qui Francfordiam alluit, nec procul inde Rheno iungitur. Vide MOENVS. Vulgò *Mein*.

Mephaad, ciuitas Leuitarum in tribu Ruben, in terra Moab. Ios. 13. & 21. Iere. 48. Lat. aquarum apparitio, siue aquarum impetus.

Mephitis, Dea odoris grauissimi, id est graueolentis. Alij Mephitim Deum esse volunt, Leucotheæ connexum: sicut est Veneris Adonis, Dianæ Virbius. Alij Iunonem intelligunt quam aërem esse constat. Omnis autem putor, Mephitis appellatur.

Mephres, rex Ægypti circa annum mundi 2130.

Mera, sacerdos Veneris. Stat. 8. Theb.

Mera, Prœti & Antiæ filia, quæ cùm venationi dedita, Dianam per nemora sequeretur, à Ioue conspecta est, & adamata: qui cùm nulla ratione castissimæ puellæ animum ad sui amorem posset pellicere, ad dolum confugit, Dianæque figura assumpta, vim ei intulit. Quamobrem cùm Dianæ consortium illa deinde fugeret, nec vocanti deinceps Deæ parere vellet, suspicans, ne Iupiter aliquis sub eius imagine lateret, telis eius est confossa, tandémque deæ eiusdem miseratione in canem mutata. Ouid. 7. Mesam.

Mera, canicula Erigones, quæ cùm Icarium herum suum à pastoribus interemptum videret, & in puteum coniectum, ad filiam hetilem rediit, vestéque eius mordicus arrepta, ad patris cadauer eam perduxit. Cúmque Erigone patris desiderio, doloríque impatientia laqueo sibi necem consciuisset, Mera quoque dominis suis spiritu suo parentauit, Iouísque miseratione in cœlum est translata, & in stellam Caniculæ conuersa. Vide ICARIVS & ERIGONE.

Meraioth, filius Achitob, 1. Paral. 9. filius Zariæ filij Ozi. 1. Paralip. 6. Lat. amaritudines, vel rebelliones, aut permutationes.

Meralia, limes Zabuloniæ tribus. Ios. 19. Lat. sopor, vel inebriatio, aut amaritudo ascensionis vel holocausti, aut myrrhæ holocaustum siue folium, aut doces holocaustum vel ascensum.

Merari, filius Leui filij Iacob, Gene. 46. 1. Paral. 6. Lat. amarus, siue irritatus, aut prouocatus.

Mercemanni, Vide MARCOMANNI.

Mercuria, Mulier propter religionem Christi sub Decio imperatore, apud Alexandriam supplicio affecta. Eccl. hist.

Mercurius Iouis & Maiæ filius: ita dictus à mercibus, eò quod negotiatoribus præsidere existimaretur. A Græcis Hermes dicitur, ἀπὸ τῆς ἑρμηνείας hoc est, ab interpretando. Variis à Poëtis appellatur nominibus: nam modò Ligius dicitur, modò Argiphontes, modò Nomius, modò Cyllenius. Præter hunc tres alij fuisse Mercurij dicuntur: vnus Cœli & Dici filius: alter Liberi & Proserpinæ: tertius Iouis & Cyllenes, quem fama est ob Argi cædem profugum, literas Agyptiis ostendisse. Verùm omnes ad Maiæ filium referuntur: cui idcircò alas in capite & pedibus attribuunt, eo commento significare volentes, velocem ferri per aëra sermonem: Ideò autem deorum nuntium dictum, quoniam per sermonem omnia cogitata enuntiantur. Dictus est Deus facundiæ, quod hominibus eloquentiam præstare putabatur. Habitus est etiam Deus mercatorum, lucri, palestræ, furum, Lyramque inuenit. Hermaphroditum ex sorore venere genuit: Martem è duris carceribus liberauit: Argum interemit: Prometheum in Caucaso religauit. Est etiam Mercurius vnus ex septem planetis, cuius corpus cunctorum siderum minimum, ferè semper subest radiis solaribus, à quibus non recedit longius, quàm viginti octo gradus. Astronomis ἀλλοῖον dicitur, quod est radians. Vnde etiam perustus fingitur, quòd Soli vicinior sit, quàm

quàm reliquæ, stellæ. Cicero tertio de Natura deorum.

Mercurius Trismegistus Philosophus Ægyptius antiquissimus, scripsit plurimos libros de philosophia diuina: quorum quædam fragmenta hodie etiam extant.

Mercurius Grammaticam inuenisse creditur, pluribus rebus nomine dato.

Mercurius, qui & Ioannes LIIII. Rom. Episcopus, sub annum salutis 532.

Merecrates, medicus Syracusanus, qui nullam ab eis mercedem accipiebat quibus medebatur. Curabat in primis morbum regium hac lege, vt liberati se esse ipsius seruos faterentur, eúmque Iouem appellarent: ferúntque in id tumoris fuisse euectum, vt quandoque ad Agesilaum Spartæ regẽ hoc modo scriberet: Merecrates Iupiter Agesilao regi salutem. Subridens Agesilaus respondit: Agesilaus Merecrati sanitatem. Plut. in Apoph. & Cœl. cap. 38. libro 6. Dicitur & alio nomine Manecrates de quo suprà.

Mered, filius Bethiæ filiæ Pharaonis, 1. Paralipomenon 4. Iat. rebellis, vel descendens, aut imperans.

Meremoth, i. amaritudo, siue myrrha mortis, aut altitudines, vel deceptiones, nomẽ viri. 1. Esd. 8.

Meres, Æthiops, rex Ægypti. Olympiade 22.

Meribbaal, filius Ionatham filij Saül. 1. Paralip. 8. 9. Iat. rebellio vel impugnatio idoli vel dominantis siue subiicientis aut possidentis.

Merimuth, vel Meremoth, i. fraudulentia, aut amaritudo, vel myrrha mortis, siue altitudines. Nomen viri. 2. Esdr. 3. & 10. & 12.

Meribanes, Iberiæ rex, sub annum salutis 362.

Meriones, auriga Idomenei; & cum eo dux nauium quæ è Creta venerant ad Troiam, fortitudine Marti, vel Martis ipsius iudicio, comparandus. Homerus in Catal.

Meritus, mons est in tertio Europæ sinu.

Mermerois, dux exercitus Persarum, sub Cosroë rege.

Mermeros, Centaurorum velocissimus, qui ea in pugna, quam in Pyrithoi nuptiis aduersus Lapithas commiserunt Centauri, grauiter vulneratus, vix fuga salutem quæsiuit. Ouidius 12. Metam.

Mermessos, vrbs Troica, patria Erythrææ Sibyllæ: Gentile, Mermessius & Mermesseus. Stephanus.

Mero dictus est Tiberius Nero per iocum, quòd impendio vinosior esset. Tranquillus in Tiberio.

Metob, primogenita regis Saül. 1. Reg. 14. Iat. pugnans, siue obiurgans, aut multiplicans: vel Syriacè, Magisterium.

Metobandes, consul cum Gratiano Augu. anno ab vrbe 1130. Iterum cum Saturnino sexcennio pòst.

Merodach, rex Babyloniorum. Isai. 39. qui 4. Regum 29. dicitur Berodach. Iat. amara contritio, vel myrrha, contrita: aut ex Hebr. & Syro, myrrha puriſsima.

Merodacus, Sicambrorum rex XIIII. Olympiad. 164.

Meroë, roës, ia insula Nili, omnium, quæ eo fluuio ambiuntur, longè maxima: quippè cuius longitudo ad tria millia stadiorum, latitudo ad mille extendatur. Vrbem habet eiusdem nominis insulæ totius caput, à Cambyse conditam, & de nomine sororis ibi defunctæ, Meroë appellatam. De hac ita scribit Herodotus. Meroë fuit olim regni caput: clypei figuram ea insula imitatur, ad tria millia stadiorum cum Nilo protensa. Accolunt pastores eam qui passim venantur, & agricolæ qui aurifodinas habent. Effodiuntur in ea aurum, argentum, æs, ferrum, ebenum: præterea fert & lapidum multiplex genus: distátque à Syene quinque millibus stadiorum vltra quam est ad torridam Zonam. Alia est Meroë Antiochiæ iuxta Daphnem orientem versus, Gentile, Meroæus, aut Merusius. Possessiuum, Merusiacus. Est & Meroë, ciuitas Lyciæ. Stephanus. Vide MERVSIVM.

Merom, id est, altitudines, aqua seu flumẽ in terra Chanaan, iuxta quòd gentes conuenerant aduersus Israëlitas. Ioſ. 11. Hier. in locis Hebraïcis Merum vicum fuisse dixit in XII. miliario vrbis Sebaste, iuxta Dothaim.

Meroë, id est, altitudines, siue amaritudo aquarum, nomen loci, Iud. 5. Vbi alij interpretes pro in regione Merome, legunt, in excelsis campi.

Merone, olim dicta insula, quæ postea Siplinus. Stephanus.

Merope, insula dicta (vt quidam existimant) à Merope terrigena, Triopæ filio. Plin. lib. 5. ca. 31. Merope enim dictus est vnus ex terrigenis gigantibus illis, qui affectasse regnum cæleste finguntur, hoc est, qui turrim Babel extruxerunt, in qua ædificanda, cùm interuenerit linguarum confusio, vocúmque diuisio, qui eam moliebantur, dicti sunt Meropes, id est diuersarum vocum.

Merope, es, vna filiarum Atlantis ex Pleione Nympha, cuius stella ex septem Pleiadibus obscurissima apparet, quòd cùm sorores omnes diis nupsissent, sola Sisypho nupserit homini mortali. Ouid. 4. Fast.

Meropia vna est insula Cycladum: quæ aliis nominibus & Siphnos, & Acis appellatur. Plin. lib. 4. cap. 11.

Meropes, insula est Cariæ adiacens: quæ notiore nomine Cos appellatur. Plinius libro 5. capit. 31.

Meropus, mõs Græciæ, iuxta Thessaliam variis præruptus anfractibus, vnde & nomen habet. Nã cùm ex variis anfractib⁹ vndique referente Echo, voces diuersas reddat, ab effectu ety-

mologiæ appellationem sortitus est.

Meros, siue Merus, mons in finibus Indiæ, in cuius radice Dionysius in Indiam proficiscens, Nysam vrbem condidit. Curtius libr. 6. Inde Græci mentiendi traxere licentiam, Iouis femore Liberum patrem fuisse celatum: Græcè enim, μηρὸς, femur significat.

Meroueus, Francorum rex tertius à Pharamundo. Annal. Franciæ.

Meroz, vrbs Galilææ, Iud. 5. Lat. secretum, vel macies.

Merres Æthiops, Ægypti rex, Olymp. 22. Vide Meres.

Merthes, rex fuit Ægypti: qui Cornicem habuit vsque adeò cicurem, vt quoquò iussisset, ille, epistolas deferret, non ignorans quo transuolandum esset, & vbi considendum.

Merula, fluuius qui Albingæ ciuitatis latus alluit, alio nomine Centena dictus, quia centenis amnibus augeatur.

Merusium, patua, regio, cuius incolæ Merusij. Diana quoque, μεροσίτις, cognominatur. Locus abest Syracusis per stadia septuaginta. Aliqui à Meroë Æthiopiæ dictam volunt, Steph.

Mes, filius Aram, Genes. 10. qui 1. Paral. 1. dicitur Mosoch. Ab hoc Meones traxerunt originem. Lat. auferens, vel tangens.

Mesa, rex Moab, 4. Reg. 3. filius item Caleb, fratris Ierameel, 1. Paral. 2. Lat. salus vel aqua salutis, aut aquas aspiciens.

Mesa, fluuius notus, per Leodium fluens, & per Brabātiam ac Gueldriam, vulgò tamen, *Mosa*, dicitur, & coniungit secum Regno.

Mesacus, qui & Mesech, Mesiam veterem condidit: quæ Cappadocia appellatur.

Mesanites sinus nominatur à Marciano in Persici maris descriptione. Stephanus.

Mesapia, Apulia à Mesapo rege dicta. Strabo libr. 9. Bœotia etiam, Stephan. teste, μεσσαπία, prius vocabatur: item insula quædam de qua in Calabria, pro qua Messapia aliàs per duplex s, scribitur.

Mesapia, Stephan. regio Apuliæ, Tarento vicina Gentile, Mesapius.

Mesapus, Neptuni filius, inquit Seruius, per mare ad Italiam venit. Vnde Neptuni dictus est filius, quem inuulnerabilem ideò dicit, quia nusquam periit, nec in bello. Ignem autem ei nocere non posse propter Neptunum dicit, quia aquarum deus est. Ab hoc Ennius dicit se originem ducere. Seruius in septimo Æneid.

Mese, ses, ventus inter Boream & Cæciam medius, vnde & nomen habet. Plin. lib. 2. cap. 47. Vide Messene.

Mesech. Vide Mesacvs.

Meselemia, nomen viri, 1. Paral. 26. Lat. pax Domini, aut perfectio Domini, vel retributio Domini, aut parabola Domini, vel dominium Domini.

Mesembria, vrbs Pontica: Ciuis, Mesembrianus.

Mesembria, vrbs Thraciæ, Megarensium colonia quam antea Menebriam vocabant, quasi Menapolim, id est, Menæ ciuitatem. Eius enim ædificator Menas appellabatur. Bria verò, sermone Thracio, ciuitas vocatur, vt refert Strabo lib. 7. Hinc Mesembriacus.

Mesene, vel Mesenia, eadem regio quæ Adiabena. Vide infrà Messene.

Mesentius. Vide Mezentivs.

Mesezebel, pater Barachiæ, 2. Esdr. 3. Lat. auferens fluxum Deus, vel ex Hebr. & Syro, liberatio vel salus Dei.

Mesia, prouincia, quæ Pannoniæ iungitur ad Pontum vsque cum Danubio decurrens.

Mesia, Pompon libro 3. palus est. Sunt qui hoc nomen cum œ diphthongo scribunt, alij cum ypsilo. Vide infrà.

Mesizabel, nomen viri. 2. Esdr. 10. idem significat quod Mesebel.

Mesoa. Vide Messoa.

Mesola, vrbs Laconiæ, vna ex quinque. Gentile, Mesolates, vt à μεσόω, Mesotes. Stephan.

Mesoli, cuiusdam filius fertur Dexamenus. Vide Dexamenvs.

Mesollam, filius Saphatiæ, 1. Paral. 9. filius item Sadoc, ibidem.

Mesomedos, poëta Adriano principi clarissimus, scripsit in laudem Antinni liberti sui. Suidas.

Meson, astrologus ex his vnus, qui Athenienſibus adscriptus fuit nauigaturis in expeditionem Siciliæ, omus detrectare cupiens, tempestatem futuram prædixit. Cúmque propterea minimè proficeret, simulauit insaniam, atque hoc modo missionem impetrauit. Ælianus de varia historia.

Mesopontius, Neptunus, in Ereso Lesbi ciuitate colitur. Stephan.

Mesopotamia, regio Asiæ latissima, Tigrim habens ab Oriente, Euphratem ab occidente, à Meridie Babyloniam, à Septentrione Caucasum. Mesopotamia dicta ab eo, quòd media sit inter duos fluuios, Tigrim & Euphratem. Hæc regio etiam dicta est Seleucia, vt refert Plin. libr. 6. Gentile, Mesopotamites. Ab Hebræis dicitur, *Aram Naharaim*. i. Syria fluuiorum, scilicet duorum: nam dictio ipsa dualis est numeri. Item dicitur. *Padan Aran*. i. redemptio ædis: vel Syriacè coniunctio ædis. Nunc dicitur. *Helapia*, teste Oliuar. in Melam. Mesopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quotannis quasi nouos agros inuehit. Cicero. 2. de Natura deorum.

Mespanense, vnum ex ostiis Rhodij fluuij, aliàs Rhodani.

Mespar, nomẽ viri. 1. Esd. 2. lat. numeri, vel narratio, aut librari vel scriba, siue tributi tauras.

Mespharath, nomẽ viri 2. Esd. 7. lat. numerãs, vel narrãs, aut tributi fructificatio vel augmẽtatio.

Mesphe,

Mesphe,in monte Iarim prope Silo domicilium Samuel. Vide MASEPHA & MASPHA.

Mesraim filius Cham,Gen.10.Ab hoc Ægyptus Hebræa lingua Mesraim nuncupatur: quæ & sæpè in sacris literis dicitur terra Chã,à Cham filio Noe.Psal.105. Hieronymus in quæstionibus Hebraicis,lat.angustię, siue tribulationes.

Messa,regio Iudææ,Hiero.in locis Hebr. in qua habitauerunt filij Iectan.Ge.10.lat. Deus, vel assumptio,& aliquando transitiuè, Prophetia.

Messa,nomen viri. 3.Reg. 11. lat. eradicatio siue conculcatio.

Messala,vrbs Carum: Gentile, Messabeus. Stephanus.

Messal,ciuitas in tribu Aser, Ios. 19.quæ & Massal.1.Par.6.dicitur lat.postulans,vel postulatus aut commodatus, siue sepulchrum, vel infernus,aut fouea,siue ablatio,aut tactus Dei.

Messala,dictus est Valerius Coruinus,quia Messanã in Sicilia vicit,& vibis captæ in se translato nomine.Messana primò, paulatimq; vulgo permutante literas,Messala dictus est. Vnde & Messalarum familia Romæ florentissima, ex qua Messala Coruinus orator nobilis ortum habuit.Hic cùm prouectior foret,ante biennium quàm moreretur, adeò memoriæ sensum amisit,vt vix paucula verba coniungeret & nominis quoque sui immemor esset. Tandem verò vlcere ori innato, seipsum inedia confecit.Cælius & Crinitus.lib.1.ca.12. Is orator fuit(Fabio teste lib.10.cap.1.)nitidus & candidus, & quodammodò præ se ferens nobilitatem suam,viribus tamen minor.

Messalemeth,mater Amon regis Iuda.4.Reg.21. lat.solutio , aut pacificatio vel perfectio, aut retributio,vel parabola mortis,aut dominium mortis.

Messalina,filia Barbari Messalæ,cõsobrini Claudij imperatoris.Quæ cum adolescentula esset, ipsi Claudio seni nupta fuit, summæ libidinis mulier,ita vt innumeris adulteriis se submiserit, & mutata veste lupanaria celebrauerit. Quinetiã cum scorto famoso aliquando certauit, & superatam à se meretricè gloriata est, & se inter diem & noctem vigintiquinq; passam concubitus affirmauit:præterea sese labore potius fessam,quàm concubitu satiatam destitisse. Tandem ab ipso Claudio supplicio affecta est,cùm C.Silio nupsisset.Tranquillus in Claudio. Prodigiosam huius libidinem lege apud Iuuenalem Satyra 6. Tacitum lib. 11. & Plin.lib.10.cap.62.

Messalinus, Consul cum Largo, anno ab vrbe 899.

Messaliani,hæretici,sub tempore Valentis & Valentiniani AA. omne opus manuum fugiebant, nihilque bonorum operum,præter orationem probabant, innumeris superstitionibus dediti.

Messana, vrbs Siciliæ, propinqua Peloto promontorio,à Messeniis Achaiæ populis condita,& à nomine relictæ ab illis vibis ita appellata.Huius incolæ primùm Messanenses dicti sunt: postea verò quũ Mamertini natio Campana,eò colonos misissent,ipsi quoq; Mamertini potius,quàm Messanenses sunt vocati.Apud hos vinum nascebatur præcipuæ nobilitatis, quòd & ipsum Mamertinum dicebatur. Clarissima autem est ex bellis Punicis & Atticis etiam:fuit enim causa primi belli.

Messanicus. Vide PADVSA.

Messapeæ,parua regio Laconica, vbi colitur Iupiter μεσαπεύς. Steph.

Messapia,idem quod Calabria insula. Vide supra per simplex s.

Messapion,Euboeæ insulæ mons,dictus à Messapo quodam,qui inde in Italiam coloniam deduxit.Steph.

Messapus, vnus ex fortissimis Italiæ ducibus: qui Turno aduersus Æneam suppetias tulit. Virgil.

At Messapus equum domitor, Neptunia proles,&c.

Vide supra MESAPVS.

Messapius, Sicyoniorum rex nouus,circa annum ante Romam conditam 1213.

Messeis Thessaliæ fons , non procul à Pharsalo oppido,cuius meminerunt Plinius lib. 4.ca.8. & Strab.lib.9.

Messene, ciuitas Græciæ in Peloponneso , à qua Messenij. De qua Hieronymus contra Iouinianum,Spartiatæ & Messenij diu inter se habuere amicitias in tantùm, vt ob quædam sacra etiam virgine,ad se mutuò mitterent. Tãdem verò Spartani Messenios, propter frequentem defectionem , in seruitutem redegerunt, eósque durius etiam quàm reliquos seruos tractarunt,ne denuò res nouas molirentur. Hinc adagium natum,Seruilior Messena.His nota literæ M,nobiles reddebant.Plinius lib.4.cap. 5.Frequentius Mesene per simplex s,scribitur. Vide Messana & Misenia.

Messias,Hebraicè,Græcè,Christus , Latinè, vnctus dicitur.

Messoa,vrbs Laconiæ & tribus eiusdem:Gentile, Messoates.Steph.

Messoates.Steph.

Messogis, mons Lydiæ : inde Messogite optimi vini ferax.Steph.

Messulam, patet Asalia patris Sapham scribæ.4. Reg.22.lat.pacificus, siue perfectus, aut retribuens, vel parabola eorũ, siue potestas eorum.

Mesthees, Homero, vnus ex his ducibus qui in Troianorum auxilium venerunt.Homerus 2. Iliad.

Mesuium,Ptol lib.2.cap.11.Germaniæ vrbs, vulgò *Maydeburg*,in Saxonia.

Metabeel,nomen viri 2.Esd. 6.lat. Quàm bonus Deus,aut benefaciens Deus.

Metaboli.Vide ISAEVM.

Metabus,Priuernatium tyrannus,Camillę pater,

qui à suis per seditionem regno pulsus, filiam fugæ comitem assumpsit, quâ & Dianæ consecrauit, Virg. 11. Æneid.

Metabus, Sisyphi filius, nepos Aeoli, qui Metapontum in Italiæ finibus condidit. Steph.

Metachœum, castellum Bœotiæ, inter Orchomenum & Coroneam: aliàs Metachœrum. Steph.

Metageitnia, sacra quædam in honorem Apollinis Metageitnij apud Græcos instituta, quæ fiebant secundo Græcorum mense, de quibus Gyraldus lib. 17. hist. deorum.

Metagonium, promontorium Africam à Numidia diuidens, dictum quòd angulare sit. Steph. vrbs est Libiæ: inde Metagonites.

Metapa, vrbs Acarnaniæ: Gentile, Metapæus, vel Metapatus. Steph.

Metapinum, vnum ex ostiis Rhedani. Plin. lib. 3. cap. 4.

Metapontis, insula. Vide SYMB.

Metapontum, Italiæ oppidum in sinu Tarentino, à Pyliis, qui Nestore duce à Troia nauigauerunt conditum: adeò terræ prouentu & agri colatione fœlix, vt ea gratia aureum æstatem Apollini Delphico aliquando donum obtulerit. Pomp. Ptolemæo Metapontium dicitur. Steph. à Metabo Heroe dictum scribit, qui Sisyphi filius fuerit. Metapontum autem barbaros Metabum vocare. Ciuis, Metapontinus vel Metapontius.

Metas. Vide METAVM.

Metasthenes, Persa, historicus, floruit Olympiade 124.

Metaurum, vrbs Lesbi: quam Metas Tyrrhenus cõdidit. Steph.

Metaurus, Vmbriæ fluuius, per Flaminiã decurrens, & inter Fanum Fortunæ & Senogalliam in mare defluens: iuxta quem Claudius Nero Consul & Liuius Salinator Asdrubalem cum copiis vniuersis delerunt.

Metelis. Vide METILIS.

Metellus, pontifex Romanus quem adeò impeditę ac balbutientis linguæ fuisse tradunt, vt multis mensibus fatigatus, totusque fuerit, dũ meditatur in æde Opiferæ dicere. Multis diebus in pontificatu vixisse perhibetur. Is Metellus prænomine Lucius, conflagrante æde Vestæ, Palladium Troia aduectũ subtraxit ab incendio, magna quidem pietate, sed euentu misero, nam dum in flammas auidus se coniiceret, orbatus est visu. Plin. lib. 7. ca. 44. Hic Metellus etiam primo bello Punico, de Pœnis speciosissimum egit triumphum XIII. ducibus hostium & CXX. elephantis in eo ductis.

G. Metellus, à domita Macedonia Macedonicus vocatus, prætor Pseudophilippum & Achęos, quos bis prælio fudit triumphandos Mumio tradidit. Inuisus plebi ob nimiam seueritatem, & ideò Consul ægrè factus. Liuius libro 59. Memorantur alij plures Metelli, vt Balearicus, Vittacus, quem Plinius Diadematum vocat.

Metellus, præterea Numidicus dictus, quòd de Numidiæ rege Iugurtha triumphauit, Cic. & Aul. Gel. ca. 6 lib. 1. & lib. 9. cap. 1.

Metellus Creticus, à deuicta Creta dictus. Plut. in Rom. Metellus Dalmaticus, à deuictis Dalmatis. Pædianus act. 3. contra Verr.

Metelli, plebei fuere, vt ait Liu. lib. 9. verum clari victoriis & magistratibus, Cæciliique omnes appellati.

Metellus, Pœnis & Siculis, socia aduersus Romanos arma parantibus, imperator cùm esset creatus omnibus diis, excepta duntaxat Vesta, sacrificium fecit. Quæ cùm aduersos classi ventos immisisset, Caius Iulius vates eos cessaturos dixit, si antea filiam immolasset. Ille vrgentibus rebus, filiam nomine Metellam, immolaturus abduxit. Dea verò adolescentulam miserata, bucculam suppositit, puellamq; ad Lanusium pater deferens, sacerdotem eius, qui in eo loco colebatur, draconis fecit. Plutarch. Par.

Metenses, populi Germaniæ inferioris. Vide MEDIOMATRICI.

Methca, nomen loci in quo castra metati sunt filij Israel, profecti de Thare, Num. 33. Iat. Dulcedo, aut suauitas.

Methone, ciuitas littoralis Peloponnesi, in Magnesia regione: quã cùm obsideret Philippus rex Macedonũ, Alexandri Magni pater, oculum amisit, ictu sagittæ quã iecerat Aster oppidanus, cui inscriptum erat, Aster telum Philippo immisit in oculum. Ptolem. lib. 3. cap. 6. Hodie Modon: via peregrinantium Hierosolymam à Venetiis.

Methone, Stephan. vrbs Thraciæ, Ciuis, Methonæus. Alia est Macedonię. Abundat vino, quod Græci μέθυ vocant, vnde nomen. Alia est Laconiæ, cuius Gentile, Methonæus. Quarta, Persidis. Quinta, Eubœæ.

Methuriades, insulæ inter Æginam & Atticam prope Troezenem: Gentile, Methurieus, Steph.

Methydrion, vrbs Arcadiæ: Ciuis, Methydrieus: & alia Thessaliæ ciuitas. Steph.

Metymna. Aeoliæ oppidum.

Methymna, vel Methymne, vrbs Lesbi, à Methymna Macharis filia vxore Lepydni: hinc Methymnæus, Stephan. Ab hac vrbe ortum habuit Arion, citharœdus nobilis, quem Herodotus à prædonibus in mari obrutum, & à delphine incolumen deuectum, in portum ad Tænarum fabulatur. Illic nascitur optimum vinum. Ouidius 1. de arte,

Gargara quot segetes, quot habet Methymna racemos.

Metilius Bradua, consul cũ Vero, an. ab vrbe 912.

Metia, vna ex XXXV. tribubus populi Romani.

Metianus, Iurisc. consultus tempore Alexandri Augusti.

Metilis,

Metilis, vrbs Ægypti prope Alexandriam, quæ nunc Bechis vocauit. Hinc, μετηλίτης νόμος. Fortè etiam pro vrbe, μέτηλις, legendum. Stephanus.

Metiochus, Miltiadis Athenienſis ducis filius, qui à Phœnicibus captus, & Daro Perſarum regi, contra quem pater bellum gerebat, oblatus, nullo modo læſus fuit, ſed eum donauit Darius pulcherrimo palatio, multis poſſeſſionibus & diuitiis, atque vxore Perſiba, ex qua liberos ſuſcepit. Herodotus lib. 6.

Metis, Heſiodo in Theogonia, Nympha, ſic dicta à conſulendo (μῆτις, enim conſilium ſignificat) vna ex filiabus Oceani & Thetyos.

Metis, antiquiſſima Galliæ Belgicæ vrbs, quam Mediomatricum vocant ciuitatem. Nam populi Mediomatrices eam regionem quòdam incoluerunt: ſic dicti, quòd eorum metropolis medium teneret locum inter tres ciuitates, Tullum, Virdunum, ac Treuerim. Gallicè, *Toul, Verdun, & Treues*. Habet autem Metis Treuerim ad Septentrionem, Tullum ad meridiem, & Virdunum ad occaſum. Scribunt autem ſic appellaram à Metio Romano qui hanc vrbem à Iulio Cæſare expugnatam, ampliauit, muriſque cinxit: quam vrbem Henricus 2. Francorum rex, ſuſcepto contra Carolum 5. imperatorem bello, cœpit, anno à Chriſto nato 1552. Munſter. libro ſecundo Coſm.

Metiſcus, Turni auriga. Virgil. lib. 12. Æneid.

Aurigæ Turni mediâ inter lora Metiſcum Excutit, &c. Sunt qui ſcribendum putent Methyſcus, etymon eius deriuantes à Græco verbo, μεθύσκω, quod eſt inebrior.

Metius Carus, delator inſignis, Plin. 1. epiſtol. ad Veconium, & lib. 6 ad Hiſpanum.

Metius Geminus, dux Tuſculanorum, ſuperatus à Romanis bello Latino.

Metius Curtius, Sabinorum dux contra Romulum, ob raptas Sabinas acriter pugnauit.

Metius Suffetius, Albanorum Dictator, tempore Tulli Regis Romanorum: qui quòd ex præſcripto fœderis ad belli ſocietatem contra Fidenates vocatus, euntibus in hoſtem Romanis, ſuos prælio eduxerat, iuſſu Tulli, duabus admotis quadrigis, diſcerptus eſt.

Metra, Eriſichthonis Theſſali filia, quæ à Neptuno vim paſſa, hoc muneris ab eo impetrauit, vt in quaſcunque vellet ſpecies, transmutaretur. Quare cùm pater fame coactus eam vendidiſſet, illa ſtatim in piſcatoris habitum conuerſa, ſeruitute ſe exemit. Qua occaſione vſus Eriſichthon, iterum atque iterum illam vendidit. At illa modò bouis, modò cerui, modò auis ſpecie aſſumpta, protinus ſeſe aſſerebat in libertatem. Ouidius ad finem libri octaui Metamorpho. Reuera autem Metra nobilis fuit meretrix, quæ nondum inuento auro, aut gemmarum vſu, bobus, aut equis, aut alterius generis pecoribus noctes ſuas locabat: vnde factus eſt locus vulgi fabulæ: vt Metra dicerentur tranſmutari in ea omnia, quæ ab amatoribus accipiebat: indeque manauit prouerbium, Mutabilior Metra.

Metranus, ſub Decio apud Alexandriam, martyrio coronatus eſt.

Metri, nomen viri. 1. Reg. 10. lat. pluuia, ſiue cuſtodia, vel carcer.

Metrocles, Philoſophus Maronites, frater Hiparchiæ, Crateris leuir. Tortel.

Metrodorus, Lampſacenus, Epicuri diſcipulus, fidiſſimúſque amicus. Strab. Diogen.

Metrodorus Athenienſis, Carneadis auditor, pictor & philoſophus. Cicero libro 1. de Oratore.

Metrodorus Sceptius, è Philoſophica vita in ciuilem mutatus eſt: magna ex parte in ſuis ſcriptis oratoriè loquitur: & nouo quodam dicendi genere vſus eſt, quo multos deterruit. Propter nominis famam, quanquam pauper erat, clarum tamen coniugium apud Carthaginenſes adſequutus eſt: atque vti Carthaginenſis viuebat. Quúmque amicitiam Mithridatis regis ſibi conciliaſſet, ad illum cum vxore diſceſſit, & honore maximo adfectus eſt. Strab. lib. 13. Huius ſumma memoria à Cicerone commendatur. 1. Tuſc.

Metrodorus Chius, qui vniuerſum ſempiternum eſſe dicebat. Nam ſi factum eſſet à non ente, infinitum etiam eſſe oportere: quoniam ſempiternum, cùm non habeat principium vnde incipiat, nec exitum habebit quo terminetur. Immobile quoque aſſerit, quoniam moueri non poſſit, quòd non tranſeat: tranſire autem neceſſe eſt aut in plenum, aut in vacuum, in quorum alterum tranſitus fieri non poteſt: ex æthere autem nubes, fieri denſatione aquæ, quæ ſolem decurrens extinguit ipſum, quibus terrefactus, rurſum accenditur. Solem, ſiccitate conſtipatum ex aqua ſplendida, ſtellam efficere. Dicit etiam diem ac noctem inde fieri, quòd ſol extinguatur atque accendatur. eclipſim quoque extinctione fieri. Euſeb. lib. 1 7. & 14. de præp. Euang.

Metrodorus Melicus, artem memoriæ ita conſummauit, vt nihil non iiſdem verbis redderet auditum. Plin. lib. 7. c. 24.

Metropolis, vrbs Phrygiæ, à matre Deum condita eſt & alia rurſus in Phrygia. Item aliæ octo ſequentium regionum Lydiæ, Theſſaliæ, Acarnaniæ, Doridis, Moſyn. coiū, Ponti, Scythiæ, Eubœæ, ſuperioris Theſſaliæ: Gentile, Metropolites. Steph.

Metrinus, rex Tyri, anno à mundo 3061.

Metuania, Vmbriæ oppidum, inclytum Properti alumno.

alumno, ad viam Flaminiam, armentorum, & gregem ferax. Meuanates populi hinc dicti. Plin libro 55. cap. 41.

Meuius, poëta ineptissimus, Virgilij & Horatij temporibus, vtrique æquè inuisus, quòd poëmata illorum insectaretur, & ex alienæ laudis obtrectatione gloriam ancuparetur: vnde & Virgilio mastix vulgò appellatus est. Virgil. 3. Ecloga.

Qui Bauium non odit, amet tua carmina, Meui:
Æque idem iungat vulpes, & mulgeat hircos.

Horat. lib. 1. Carm.

Mala soluta nauis exit alite
Ferens olentem Meuium.

Mexico, siue Temixtita, in Hispania noua Mexicanæ prouinciæ opulenta & celeberrima ciuitas, vliginoso & salso in lacu mirabiliter constituta, ampla & visu iucundissima, vici omnes suos habet exitus, vt ab vno, ad alium, aquâ permeare possint. Maior (quam vocant) platea, porticub⁹ vndique cincta est, vbi quotidie vltra 60. hominum millia, vendentium ementiúmque cernuntur. Idola ex farina & humano sanguine conficiunt, quibus multa hominum corda ex viuctium corporibus extracta, quotidie offerunt. Dominus Ciuitatis Mutezuma appellatur. Huic maior pars noui orbis paret. Plura lege apud noui orbis neotericos descriptores. Theatr. vrb.

Meza, filius Rahuel filij Esau. Genes. 36. Lat. distillatio, vel aspersio: vel Syriacè, incensio vel consumptio.

Mezaab, pater Matred patris Meetabel vxoris Adar, regis in Edom septimi. Genes. 36. Lat. de auratus, vel aquæ auri, siue quid aurum?

Mezadez, vi. Athenienfium iudex circa annum mundi 3021.

Mezentius, Tyrrhenorum rex summus deorum contemptor: qui cùm tyrannidem domi crudelius exerceret, à suis per seditionem pulsus vnà cùm Lauso filio ad Turnum sese contulit, id temporis bellum aduersus Æneam gerentem. Quo in bello, cùm magnam tam Troianorum, quàm Hetruscorum stragem edidisset, vnà cum filio ab Ænea est interemptus. Virgil. 10. Æneid.

M I

Miacorus, vrbs Chalcidica: Ciuis, Miacorius. St.

Miagrus, deus erat muscarum. Aliter vocabatur Myodes & Achor, Plutarch.

Miamin, nomen viri. 2. Esdr. 10. lat. dexter, aut aquas præparans.

Mibahar, nomen viri. 1. Paral. 11. lat. electus siue electio, aut iuuentus.

Micca, virgo Elienfis præclarissima, Philodemi filia, moribus & forma excellentissima, quam Lucius quidam, tyranni satelles, adamauit. Igitur misso nuncio, virginé statuto tempore ad se venire iubet, itémque parétes necessitate compulsi, virginé, vt id faceret, hortaban-

tur: verùm ipsa vt erat natura prudés, tum ingenuè educata, paternis genibus aduoluta, rogat ne se in turpissimum flagitium proficisci pateretur: vtque mortuam potiùs, quàm amissa virginitate, turpiter viuentem aspicere vellet. Longior itaque mora cùm traheretur, libidine simul atque ebrietate furens Lucius, ipse domum virginis proficiscitur, eámque paternis genibus oppositò capite hærentem offendens, se statim vt sequeretur, minitabundus imperabat. Quod illa cùm facere cunctaretur, laceratis vestibus, Lucius nudatam grauissimis plagis cæcidit: quæ tam forti animo dolorem perferebat, vt ne gemitum quidem ad plagas vllum omnino ederet. At parentes tam acerbo spectaculo grauiter commoti, flétésque postquá nihil orando se proficere animaduerterunt, hominem, deorúmque auxilium clamoribus implorantes, indignis se contumeliis affici querebantur. Tunc ira, vinóque percitus Barbarus, virginem, vt in paterno sinu posito capite constiterat, iugulauit. Plut. de clar. mulier.

Micha, pater Abdon. 2. Par. 34. qui 4. Reg. 22. dicitur Michaia, filia Ioel. 3. Paral. 5. Filius Meribaal filij Sonatham. 1. Par. 8. Filius Miphiboseth, 2. Re. 9. lat. pauper aut humilis aut percutiens vel percussus, siue quis hîc? aut aquæ hic.

Michael, filius Iziahia filij Ozi filij Thola filij Issachar. 1. Para. 7. Pater Galaad. 1. Par. 5. Pater item Sthur principis tribus Aser. Num. 13. Est & nomen Angeli. Dan. 10. lat. Quis sicut Deus aut humilitas siue paupertas Dei vel percussio Dei, siue percutiens Deus.

Michael, Constantinopolitanus Imperator, anno CHRISTI 812.

Michael Balbus, Constantinopolitanus Imperator sub annum CHRISTI 822.

Michael Theophili, cum Theodora matre, 11. annis Constantinopoli imperauit, sub annum CHRISTI 846. Blond.

Michael Athenacus, Constantinopolitanus Imperator, sub annum Christi 1024. Blond.

Michael Paphlagon, occiso Romano Constantinopolitano Imperatore, Imperium arripuit sub annum salutis 1036.

Michael Calaphates, Zoes Augustæ adoptione Constantinopoli, Imperator factus in Insulam eam relegauit: sed ab ea postea & regno & oculis priuatus est. Blond.

Michael Senior, vno anno Constantinopoli Imperauit, sub annum salutis 1058.

Michael Parapinaceus, Constantini ducis filius, Constantinopoli imperauit, sub annum salutis 1076.

Michael Palæologus, Balduino pulso, Constantinopolitanum Imperium arripuit: quem mortuum Græci sacerdotes, quia se Romanæ ecclesiæ, in concilio Lugdunensi, subiecerat, sepultura arcuere, Blond.

Michaeli

Michael Cathalaicus, Constantinopolitanus imperator, sub annum salutis 1009.

Michaia, pater Achobor, 4. Reg. 22. Filius Meribbaal filij Ionathan. 1 Par. 8. Mater item Abiam regis Iuda. 2 Par. 13. quę 3. Reg. 15. dicitur Maacha. Iat. Quis sicut Dominus? aut paupertas vel humilitas Domini, siue percutiens Dominus, vel percussio Domini.

Michale, Centaurea mulier, quæ docuit Thessalas remedium amoris. Seneca, *Hæc docta Michale Thessalas monuit virus: Vnam inter omnes, lima quã sequitur magnã Astris relictis.*

Michas, nomen viri de monte Ephraim. Iudic. 17. idem signif quod Michaia.

Michæa, siue Michæas, filius Geraniæ filij Saphã scribæ, Ierem. 36. Filius item Iemla. 3. Reg. 22. 2. Esd. 12. Idem significat quod Michaia.

Michæas, nomen Prophetæ. Ierem. 26. Mich. 1. Heb. Micha. & eiusdem signif.

Michol, nomen filiæ minoris regis Saul. 1. Reg. 14. eadem vxor Dauid. Iat. quæ omnia? q. d. tu, aut quæ perfecta vel consummata? q. d. nulla nisi tu? siue aqua tota, aut aquarum perfectio, vel consummatio, seu prohibitio.

Micipsa Numidarum rex, Massiniſſę regis filius: qui Iugurtham Manastabalis fratris filium, vnà cum Adherbale & Hyempsale filiis regni participẽ reliquit. De quo Sallustius. Fuit enim Iugurthæ patruus. Aliàs Micypsa.

Midæ, vel Midaeum, vrbs Phrygiæ: Hinc Midæus, Midaeus. Steph.

Midas Gordij bubulci filius, Phrygiæ rex pecuniosissimus: qui cùm Bacchũ hospitio suscepisset, iussusque esset petere quicquid vellet, mox voti cõpos futurus, nihil æquè se optare respondit quàm vt protinus, quicquid attigisset, in aurum verteretur. Quod cùm Bacchi benignitate obtinuisset, solidas arces & regias solo contactu in aurum conuertit. Verùm cùm vrgente fame cibum sumere conaretur, atque illum quoq; in aurum mutari videret, sensit tandem stolidus, se parum sapiẽter optasse: petiitq; à Libero patre, vt munus illud, quantumuis speciosum sibi adimeret. Misertus itaque eius Bacchus, iussit vt in Pactolo fluuio se ablueret. Cui cùm morem gessisset, ipse quidẽ pristino restitutus est statui: cęterum Pactolus ex eo tẽpore aureas arenas volucre cępit: vnde & Chrysorrhoas est appellatus. Post hæc cùm Pan Apollinem ad cantus certamen prouocasset. Tmolúsque iudex electus secundum Apollinem pronuntiasset, approbantibus iudicis æquitatem cæteris, qui aderant, omnibus, vnus inuentus est Midas, qui Panem Apollini præferre non dubitaret. Tmolúsque sententiam, tanquam iniustã reprehenderet. Quamobrem indignatus Apollo, asininas ei auriculas addidit. quas tã scitè occultauit, vt nemo sciret, præter solùm tonsorem: qui cùm rem inauditam tacere non

posset, fossam ingressus proclamauit, Aures asininas habet rex Midas. Deinde fossam terra adopuerit: eoque in loco temporis processu creuerunt arundines, quæ commotæ vocem, quam tonsor infoderat, reddiderunt: vt latiùs fabulatur Ouid. 11. Metam. Alij tamen malũt, Midam inter Apollinem & Marsyã decertantes iudicẽ constitutum, cùm pro Marsya sententiam tulisset, auriculis asininis à Phœbo fuisse donatum. Hinc natum est prouerbium, Auriculas asini Midas habet: quo vtimur in stolidos, & crassis auribus, pinguíque iudicio homines. Alij rursus sic narrant. Cùm præteriret aliquando Midas Liberi patris asinos, atq; eos afficeret iniuria, iratũ Bacchũ auriculas ei asininas addidisse. Sunt qui dicant huic aures natura prælongas fuisse, & asininarum instar prominentes, atque hinc fabulæ locum ortum esse. Quãquam pluribus placet, hac allegoria significatum Midam, vtpotè tyrannum, corycæos ac subausscultatores dimittere solitum, per quos, quæcunque per omnem regionem vel fierent, vel dicerentur, cognosceret, nimirùm illis vtens aurium vice. Proinde cùm vulgus admiraretur, ab illo resciri etiam ea, quæ clàm ac procul fierent occasionem fabulæ datam esse, vt Midas diceretur auriculas asini habere: vel quòd nullum aliud animal acriùs audiat, quàm asinus excepto mure: vel quòd aures habeat omnium longissimas.

Midea, vrbs olim in Argo, nunc vicus.

Midea, Haloei filia, Persepolis quondam dicta. Hinc Mideates & Midiæus. Alia est Persepolis in Perside, de qua infrà. Est etiam Bœotiæ Midea. Homer. Est & alia Lyciæ. Steph.

Mieza, oppidum Macedoniæ, quod olim Strimoniũ vocabant, à Mieza Beretis filia cognominatum: Gentile, Miezeus & Miezæus. Strep.

Milamon, vir quidam quem ferunt poetæ in leonem fuisse commutatum. Palæph. lib. de Fab.

Milesius cognomen Apollinis: cuius & Strabo & Lactantius meminerunt. Hic consultus aliquando vtrum Christus homo esset an Deus, respondit,

Θνητὸς ἦλθ' ἔρεξε, σοφὸς τεράτωδεσιν ἔργοις·
Ἀλλ' ὑπὸ χαλδαίων κρατεῖται ὅπλοις συλληφθείς,
Γόμφοις, καὶ σκολόπεσι πικρῶν ἀνέλυσε πέλεκκον.

Id est, *Mortalis erat secundum carnem sapiens portentosis operibus, Sed sub Chaldæis iudicibus armis comprehensus, clauis & cruce amarum toleranit finem.*

Miletia, vna fuit ex filiabus Scedasi, qui fortuna pauper Leuctra habitabat, quæ vnà cum sorore à iuuenibus Spartanis constupratæ, ambæ mox interemptæ, in puteum quendam sunt deiectæ. Meminit huius historiæ Plutarchus & Pausanias.

Miletopolis, vrbs inter Cyzicum & Bithyniam, iuxta Pyndacem. Alia est in Perside. Ciuis, Miletopolites. Stephanus ex Strabonis lib. 12.

Mile

Miletus, filius Apollinis, & Argeæ Cleochi filiæ, vel vt Ouidius habet, Deiones: qui cùm Minoa Cretensium regem iam senem regno priuare vellet, à Ioue territus, in Samum, deinde in Cariã Asiæ regionem fugit, ibique oppidũ condidit, quod de suo nomine Mileton appellauit, eiusque incolas Milesios. Ouid. libr. 9. Metam. Alij tamen Miletum conditum malũt à Sarpedone Iouis filio, Minois ac Rhadamanti fratre, & ab eo Miletum appellatam fuisse, ab altera eiusdem nominis vrbe, quam in Creta reliquerat. Strab. libro 14. Vbi hanc præstantissimæ lanæ prouentus nobilitauit, ex qua fiebant Milesia stragula, & vestes Milesiæ, ob insignem mollitiem in matronarum deliciis habitæ.

Miletus, vulgò *Melazo*, vrbs in finibus Ioniæ & Cariæ, Herodoro, à Neleo ædificata, decẽ stadiis ab ostio Meandri amnis secreta. Hanc autem Anactoria nominata super octoginta vrbium per cuncta maria genitrix, vbi oraculum fuit antiquitus Branchidarum appellatum, postea Apollinis Didymei. Pomp. libr. primo. Miletus (inquit) vrbs quondã Ionię totius belli, pacisque artibus princeps, patria Thaletis Astrologi, & Timothei musici, & Anaximãdri physici, aliorúmque ciuium inclytis ingeniis meritò inclyta. Ab hac Milesij, populi dicti sunt, qui quum priùs potentes essent & opulenti, deliciis dediti, & opes & potentiã amiserunt. Stephanus. Priùs Lelegeis vocabatur, quòd Leleges inhabitarent, deinde Pityusa, à Pinceis arboribus, & quòd picea primùm illic nata dicatur. Postea Anactoria nominata est, ab Anactore, (sic enim legendum videtur in Stephano) Tertæ & Cœli filio. Alia fuit eiusdem nominis vrbs in Creta. Hom. libro secundo, Iliad.

Milias, Herodoto, locus in Asia, cuius populi iamtunc appellabãtur Solymi. His postquam imperauit Sarpedon, Termilę sunt appellati, tantisper dum Lycus Pandionis filius à fratre Aegeo Athenis pulsus ad Sarpedonem in Termilas abiisset, factumq; esset, vt temporis progressu ad Lycei nomen Lycij vocarẽtur, *λύκιοι* Stephano per υ in penultima. Dicũtur etiam Milyes à Milye, vxore Solymi & sorore, postea vxore Gragi. Gentile, Milyeus & Milyites. Vide Termilæ & Solymi.

Milichius, Bacchus dictus est, quòd non solùm vini, sed & ficorum & fructuum propè omnium inuentor fuit. Nam Milicha ficos olim significabant.

Milichiæ, fons in agro Syracusano. Plin. li. 2. c. 8.

Milicho, nomen viri, 2. Esdr. 11. lat. regnum vel consilium eius.

Milinus, in Creta prædo & pyrata crudelissimus, ab Hercule Libyco interfectus. Beros.

Milissia, vrbs, Epidaurus postea dicta, vt suprà ex Stephano diximus.

Milo Crotoniensis, homo tantæ fortitudinis, vt in Olympico certamine bouem retento anhelitu per stadium portauerit: quem ictu pugni interfecit, vnóque die integrum deuorauit. Malum tenenti digitis nemo poterat extorquere dum constitisset, nemo vestigio eluctare. Quum autem nimia nervorum fiducia arborem in parte media hiantem diducere vellet, brachiis hinc inde constrictis, & deficiente conatu retentus, lupis fuit præda. Cicero, Valer. Max.

T. Annius Milo, è Lanuuio municipio, familia Papia, adoptatus à Tito Annio, auo materno: qui cùm P. Clodium Tribunum plebis multa seditiosè in repub. molientem occidisset, frustra à Cicerone defensus elegantissima illa oratione, quæ etiã hodie omnium manibus teritur, Massiliam damnatus in exilium profectus est. Pædianus. Hic cum ob eam causam exularet Massiliæ, vidissétque Ciceronis orationem pro se scriptam, longè meliorem ea quæ habita fuerat, dixisse fertur, Si sic orasset Cicero, non ego Massiliæ (alij legunt Vmbilicos) lumbricos legerem. Dion. in Romanorũ historia. Est item nomen mõtis Indiæ, in quo homines nascuntur auersis plantis, octonos digitos in singulis pedibus habentes.

Miłonia, vrbs Samnitum clarissima: Gentile, Miloniates. Steph.

Milthas, vates quo explicandis prodigiis Dionysus est. Plaut. in Cimone.

Miltiades, dux Athenienſis clarus, qui decem millibus suorum ciuium, & Plateensibus auxiliariis mille, profligauit Persarum sexcenta millia in campis Marathoniis. Iustin. li. 2. Postea tamen peculatus damnatus, in carcere & vinculis mori ab Athenienſibus coactus est. Valerius Maximus li. 5. cap. 3. Alij duo fuere Miltiades, principes seu Archontes annui Athenienſium, qui longè ante vixerunt, nempe circiter 28. & 30. Olymp. prelium autem ad Marathonem incidit in Olymp. 72.

Miltiades, Doloncorum tyrannus. Olymp. 57.

Miluius, Nomen proprium parasiti, apud Horatium 2. Serm. 7. 8. *Miluius & furræ*, &c.

Milcorus: vrbs Chalcidica in Thracia. Stephanus.

Milyæ, Milyas. Vide Milias.

Mimalces, populi Libyæ, Steph.

Mimalion, adolescens, qui Atalantem puellam venatricem, in Arcadia amauit. Sunt qui eundẽ & Meleagri fuisse putẽt. Proper. li. 1. Ele. 1.

Mimallis, Plin. lib. 4. cap. 12. à Callimacho insula dicitur, quæ ab aliis Melos, à nonnullis Zephyria.

Mimallones, Straboni, mulieres Liberi patris orgia celebrantes, quæ & Thyades dicuntur, & Menades, & Bacchæ, Mimallones autem dictæ putantur, à Mimante Ioniæ monte, Baccho sacro: vel à verbo Græco *μιμᾶσθαι*, quod est imi-

est imitari, eò quòd thyrsos & cornua ferentes, Indicam Bacchi expeditionem viderentur imitari. Eædem & Mimallonides dicuntur. Hinc Mimalloneus, a, um.

Mimas, mons minoris Asiæ (vt docet Hom. in Hymnis) vel Thraciæ (vt Suid. ait) haud procul à Colophone, continuis obsessus imbribus: vnde futurę tempestates sentiuntur. Solinus. In hoc monte quotannis Baccho sacra facere cõsueuerunt, à quo mulieres sacrificulæ Mimallones & Mimallonides dicuntur.

Mimnermus, Suidæ, Ligyriadæ filius, poëta Colophonius, aut (vt alij malunt) Smyrnæus, Elegiarum scriptor, Olym. XLVII. natus: quamquam non desunt qui eodem tempore vixisse velint, quo in Græcia septem Sapientes floruerunt. Propert. lib. 1. Eleg. 9.

Mimnedus, vrbs Lydorum. Gentile Mimnedius.

Minas, gigantis nomen, quem Iupiter fulminauit. Horat. lib. 3. Carm. Ode 4.

Sed quid Typhœus & validus Minas, &c.

Minæi, Stephan. populi in regione Arabiæ, mari rubro adiacentes, qui primi commercium thuris facere, nec præter hos Arabes alij thuris arbores vident. Vnde ab ipsis thus ipsum Minæum dictum est. Plin. lib. 12. cap. 14.

Minalium. Vide MILANYON.

Mincius, Venetorum fluuius, qui ex Benaco lacu profluens, alium prope Mantuam lacum efficit: & inde rursus, multis torrentibus auctus, influit in Padum. Virgil. 4. Georg.

Hic viridis tenera prætexit arundine ripas
Mincius, &c.

Minedus. Vide MINNEDVS.

Minerua, sapientię & bonarum omnium artium dea, ex Iouis cerebro sine matre procreata. Fertur enim Iouem, cùm Iunonem sterilem videret, ne prorsus sine prole esset, cerebrum suum percussisse, indéque Minervã prosiliisse. Quo commento illud significare voluerunt poëtæ bonarum artium disciplinas, humani ingenij non esse inuentum, sed ex Iouis cerebro, hoc est, inexhausto diuinæ sapientiæ fonte in humanum vsum esse depromptas. Dictam autem Mineruam quidam existimant à minando, quasi vim minetur. Solet enim simulachrum eius fingi ægide & hasta formidabile. Vnde & Pallas à Græcis dicitur, διὰ τὸ πάλλειν, propterea quòd hastam tenens, eam veluti vibrare videatur. Eadem & Tritonia appellatur, eò quòd Ogygis regis temporibus, circa Tritonidem Africæ paludem virginali facie dicatur apparuisse. Ab Homero peculiari epitheto, γλαυκῶπις, dicitur, à glauco oculorum colore: vnde & Cæsiam nostri cognominãt. Hæc prima lanificij inuentrix creditur extitisse, déque artis eius præstantia cũ Arachne puella Lydia contendisse, cumque iam penè ab ea vinceretur, radio percussam in araneam eam cõmutasse. Olei quoque vsum prima putatur ostendisse, diuinósque ob id honores meruisse, dignámque ideò iudicatam esse, quæ Athenarum vrbi nomen imponeret, reiecto Neptuno, qui edito equo nascenti vrbi potentiam bellicam promittebat. Vulcani nuptias constantissimè fertur repudiasse, virginitatémque perpetuò illibatam seruasse: vnde & innubam peculiari epitheto appellant poetæ. Augustinus & Berosus scribunt eam Ogygis temporibus ad lacum, qui Tritonis dicitur, virginali apparuisse grate: de hac etiam in dictione PALLAS. Hanc filiam Iouis ad virginem putauerunt, quòd & incorruptibilem aiunt esse naturam, & extremum locum vniuersi obtinere contendũt. Tritoniam verò appellatam quoniam ter in anno spatio, vere, æstate, hyeme commutatur, γλαυκῶπιν id est, glaucoculam, non quia glaucos habeat oculos (quod vocabulum ipsum denotat) sed quoniam aer visum animalibus præbeat. Quinque autẽ Mineruæ fuerũt. Prima Apollinis mater. Secunda orta Nilo, quam Ægyptij Saitæ colunt. Tertia, quam à Ioue generatam suprà diximus. Quarta à Ioue nata, & Corphe Oceani filia, quam Arcades Coriam nominant, & quadrigarum inuentricem ferunt. Quinta, Pallantis, quæ patrem dicitur interemisse, virginitatem suam violare conantem, cui pinnarum talaria adfingunt. Cic. lib. 3. de Natura deorum.

Mineruæ, promontorium Campaniæ, Ptolem. lib. 3. cap. 1. vulgo *Capo de Minerua & Cabo de Minerua*. Aliis Athenæum dicitur. Latinè Mineruarum.

Mineus, vir quidã Thebanus, cuius filiæ in vespertiliones sunt commutatæ. Ouid. 4. Meta.

Mineias, seu Mineis, Minei filia. Ouid. loco suprà citato.

Minilus, mons Thessaliæ, postea Orchomenus dictus.

Minio, fluuius Tusciæ, non procul à Cærete oppido.

Miniatæ, populi Italiæ Florentinorum ditionis. Blond. lib. 10.

Minius, fluuius Hispaniæ, à colore pigmenti quo plurimùm exundat.

Minius Rasaranus, Hispanus, vnus ex quatuor iudicibus, quos Hispani, post defectionem ab Ordonio rege, creârunt. Ritius.

Minnæi. Vide MINAEI.

Minoa, vrbs in Amorgo insula Cycladũ, Steph. in Amorgo. Est & altera in Sicilia. Itẽ Megarensium emporiũ fuit, duodequinti stadiis distans ab vrbe, quod & Nisæa appellatur. Strab. lib. 9. Steph. Gaza Palæstinæ quoque Minoam olim dictã, author est. Et alia quoque est in Siphno vna Cycladum. Et alia Arabiæ, cuius ciues Minoitæ, à Minoe. Item insula quædam non procul à Megaris (fortè eadẽ à Megarẽsium emporio, de quo iam diximus.) Paros etiam

etiam vocabatur, μινῶα, vnde ciues Minoæ. Stephan. Infrà Minoë, nois, legitur pro Paro.

Minois, insula Cycladum, quæ notiore nomine Baro appellatur. Plin. lib. 4. cap. 12.

Minos, filius Iouis ex Europa, vt poëtæ ferè omnes asserunt. Alij verò nonnulli affirmant non Iouis, sed Xanthi regis Cretensium ex Europa filium fuisse, cui in regno successit. Herod. verò libr. 1. dixit cum fratre Sarpedone de regno Cretæ dissensisse, sed illo fugato regnum obtinuisse. Idem primus Cretensibus leges dedit. Arist. Polit. Pasiphaën Solis filiam matrimonio sibi iunxit, & ex eo filios, filiásque progenuit. Maxima bella gessit aduersus Megarenses & Athenienses, quòd filium suũ & Androgæum occidissent: atque Megarã quidem Scillæ puellæ proditione cœpit, quæ amore Minois capta Nisum patrem fatali capillo spoliauit: Athenienses autem eò necessitatis compulit, vt septem quotannis iuuenes in Cretam mittere cogerentur, Minotauro monstro obiiciendos. Dædalum quoque Atheniẽsem patria exulantem hospitio suscepit, qui cùm ingenio, artísque fabrilis peritia plurimùm valeret, labyrinthũ ei extruxit innumeris viarũ ambagibus intricabilem: cui & Minotaurum inclusit, monstrum ex tauro & Pasiphaë vxore susceptum. Verùm cùm postea didicisset, Dædalũ vxori suæ in tam nephando concubitu adiutorem sese præbuisse, vaccámque ligneam fabricasse, cui illa inclusa tauro fuerat commista, ipsum quoque vnà cũ Icaro filio eodẽ labyrintho inclusit: cúmque illi alis cera conglutinatis inde euolassent, classe eos in Siciliam vsque est persequutus: vbi apud Camerinũ, seu Camicum oppidum à filiabus Crocali seu Cocali regis occisus est. Alij tamẽ à Cocalo rege per proditionem captum, & in thermis suffocatũ tradunt.

Minotaurus, mõstrum biforme, partim habens formam hominis partim tauri, natum ex pasiphaë vxore Minois, quæ opera Dædali cum tauro concubuerat, iussu Minois Labyrintho inclusum, humanis carnibus vescebatur. Huic quotannis Athenienses ex præscripto fœderis septem ex suis liberis mittebant deuorandos. Sed tertio anno Ægei filius Theseus sorte missus, Minotaurum occidit, & ab Ariadne accepto filo glomere, fuga euasit. Seruius interpretatur Taurum, seribam fuisse Minois, qui absente rege, cum Pasiphaë concubuit in domo Dædali: & quia Pasiphaë eodem tempore gemellos peperit, quorum alter Minoi, alter Tauro esset similis, factum esse locum fabulæ, vt Minotaurum biforme monstrum peperisse dicatur: vide Plutarch. in Theseo.

Minoum, oppidum est Cretæ insulæ, à Minoë rege ita appellatum. Plin. lib. 4. cap. 12.

Minthe, à poëtis Cocyti filia fuisse fingitur: quæ cùm Persephone cum Platone deprehendi esset, in herbam sui nominis commutauit. Nam μίνθην à priscis Græcis dicebatur herba, quæ postea ab odoris suauitate ἡδύοσμος appellata fuit. Latini vnius tantùm literæ immutatione Mentham vocant. Ouidius 10. Metamorph.

Minte, mõs, vt scribit Strab. lib. 8. dictus à Plutonis pellice, quam Proserpina in herbam Mentam mutauit.

Minturnæ, Ptolem. oppidum in Campania inter Sinuessam & Formias, ad Lyrim fluuium: habens propinquas paludes, in quibus Marius delituit, fugiens persecutionem Syllæ. Plutar.

Minutia, Vestalis, quæ propter corporis elegantem cultum in suspicionẽ venit libidinis, vnde & viua defossa est. Liu. li. 8.

Minutia porta quædam Romæ, dicta ab ara Minutij, cui erat proxima.

Minutianus, sophista Athenienſis, qui artẽ Rhetoricam & præexercitamenta scripsit.

Minutius Fundanus, Asiæ Procos. sub Hadriano Cæsare.

Minurius Augurinus. Trib. pleb. qui Sp. Melium regnum Romæ affectantem reum peregit. Huic, quòd fartis pretiũ trinis nundinis ad eã vtilitatem redegisset, vt asse modius væniret, tantum à plebe est habitum honoris, vt collata in capita stipe vnciaria, ænea ei statua extra portam Trigeminam fuerit collocata. Pli. lib. 37. c. 5. & lib. 28. c. 3.

Minya, vrbis Thessaliæ, à Minyo dicta, quę priùs Almonia dicebatur. Inde Minyares, populi. Est & altera in Phrygia: Hinc Hinyon, Minyeis, Minyeius: Gentile, Minye. Stephanus.

Minyæ, populi Thessaliæ, aut certè Magnesiæ, quę est regiuncula Thessalię ab ortu annexa qui Iasonem in Colchos proficiscentẽ sequuti sunt. Dicti Minyę, à Minya Orchomeni rege, Chrysæ filio, Alij, populi Bœotię circa Iolcum montem habitantes.

Minyas, Cryse filius, à quo Minyę, quibus imperauit, nomen acceperunt. Hic quũ omnes mortales suę ætatis opibus superaret, primus omnium gazophylacium recondendarum pecuniarũ gratia constituit. Pausan. & Cæl. Rhod. li. 28. c. 25.

Miphiboseth, filius Ionathæ filij Saul. 2. Reg. 4. 9. Fuit itẽ alter, filius Saul ex Respha, 2. Reg. 19. & 21. Iat. de ore ignominia siue confusio, vel oris ignominia siue confusio, aut verecundia, vel mora.

Minyeus siue Minyeius, Homero fluuius Thessalię, postea Orchomenus dictus Pli. li. 4. cap. 8. Hunc Strabo lib. 8. eundem facit cum Anigro. Home. li. 11. Iliad. iuxta Arenem in mare defluere tradit.

Miracles, fuit nescio quis concinnatulus, qui vnguentatos auratósque capillos fertur habuisse. De hoc Val. Flac. li. 2. Argon. *Simul armiger ibat Semiuir, impubémque gerens sterilémque iuuentam.*

Mirandula, Italiæ ciuitas, Ioanne Pico Comite nobilis.

Miritus, exiguus mons Theſſaliæ.

Mirobriga, vrbs Hiſpaniæ vltetioris in conuentu Cordubenſi. Ptolem. Plin. lib. 3. cap. 1. Mirobriam vocat.

Miſaam, filius Ephaal filij Mehuſim. 1. Par. 8. Lat. Saluator eorum, ſiue reſpiciens eos, aut auferens, vel tangens populum, vel Syriacè, lenitas eorum.

Miſach, vnus ex tribus pueris, de quibus Daniel, qui & Miſaël dicitur. Dan. 1. qui vnà cum aliis duobus Anania & Azaria in fornacem ignem coniectus, hymnum Domini ibi cecinit. Eſt item filius Oziel filij Gath. Exod. 6. Miſach, 1. prolongans, ſiue attrahens, aut vallans aquas vel ſepiens. Miſaël, 1. quis commodatus aut poſtulatus? ſiue quis poſtulans aut commodans? ſiue abſtulit vel receſſit Deus.

Miſcelus, Crotonis conditor. Vide SYRACVSAE.

Miſcellus, vir fuit cui redditam ferunt ſortem ex adytis: Conditurum eum ciuitatem vbi in ſerenitate ipſum excepiſſet plùuia. Id nunquã futurum coniectatum ab eo, ob rei abſurditatem. Quum tamen in Italiam appuliſſet, ac maxima euentus fluctuaret incertitudine, aſſedit illi pellex vberius flens mœſtáque. Quod conſpicatus Miſcellus, finem habere oraculum ſuſpicatus, ciuitatem condere adortus eſt. Cæl. lib. 12. cap. 4.

Miſcera, vrbs Sicaniæ: Gentile, Miſcereus. Stephanus.

Miſdates, Perſarum Rex, ſub annum ſalutis 300.

Miſenus, Æoli filius Hectoris tubicen, in ciendis militum animis præſtantiſſimus: vnde Virgil.

Quo non præſtantior alter, Ære ciere viros.

Quo mortuo Æneam ſecutus eſt in Italiam. Hic cum deos marinos ad tubæ certamẽ prouocaret, à Tritone ſubmerſus eſt: ſed poſtea ab Ænea inuentus, ab eo in monte quodam Italiæ ſepultus eſt, qui deinde Miſenus vocari cœpit. Virgil. lib. 6.

Miſenus, promontorium eſt Campaniæ, nõ procul à Cumis, nomen habens à Miſeno Æneæ tubicine illic ſepulto. Virgil. 6. Æneid.

Miſetus, vrbs Macedoniæ: Gentile, Miſetius.

Miſgetes, populi Iberûm. Stephan.

Miſgomene, vrbs Theſſaliæ: Gentile, Miſgomenius.

Miſna, Carthaginenſium nauale dicitur. Cæl. lib. 18. cap. 38.

Miſnia, ſuperioris Saxoniæ prouincia, inter Salam & Albim fluuius poſita eſt. Hanc olim Hermanduri & Sorabi Sclauorum natio habuerunt. Miſnia autem à Meſia lacu, ad quem olim fortaſſis habitarũt, aut à Miſna vrbe nomen habet. Vrbes Miſna, Chemnitium, à fluuio qui præterfluit dictum, Suiccania, Lipſia Academia celebris, Altenburgum Santo Annę mons. Huius regionis montana ſunt fœta mineris, Amnes, Molta, Albis & Salas.

Miſpila, vrbs Medorum: Gentile, Miſpilates. Stephanus.

Miſſenia, regio Peloponneſi, in qua eſt ciuitas Meſſenæ, cuius incolæ Meſſenij dicuntur. Ouid. lib. 12.

Miſſeſſus, Armenius, Conſtantio Cæſare à ſe interfecto, Cæſar appellatus à militibus, ab iiſdem paulò pòſt eſt interfectus, ſub annum ſalutis 691.

Miſtillus, nomen coqui apud Martialem.

Mithra, à Perſis dicitur ſol. Strabo lib. 15. Ponitur aliquando pro primario ſacerdote. Apuleius libro vltimo Ipſumque mithram illum ſuum ſacerdotem præcipuum ſacrorum miniſtrum decernit.

Mithriaca, ſacra ſolis, ſiue Oſiridis de quibus Lamprid. in Commodo, ſacra Mithriaca homicidio verò polluit, cùm illi aliquid ad ſpeciem timoris vel dici, vel fingi ſoleat.

Mithridates, Rex Ponti, vi tanta & animi & corporis, vt ſex iuges equos regeret, duarum & viginti gentium ore loqueretur. Hic diſſidentibus Romanis ſociali bello, Nicomeden Bithynia, Ariobarzanem Cappadocia expulit: Græciam inſulaſque omnes, excepto Rhodo, occupauit: Ciues Romanos tota Aſia negotiantes, nocte vna occidendos curauit. Q. Oppium Proconſulem, & Apuleium legatum in vincula coniecit: ſed à Sylla apud Dardanum fuſus, cum L. Lucullo apud Cyzicum congreſſus, tanta ſuorum clade ſuperatus eſt, vt rebus ſuis diffidens, ad Tigranem Armeniæ Regem confugerit: cuius ope cùm bellum inſtauraſſet, à Pompeio omnibus prorſus viribus eſt exutus, tandémque à Pharnace filio in regia obſeſſus, veneno vitam abrumpere tentauit. Verùm cùm ea via parum proficeret, quòd corpus multis antea antidotis aduerſus venena firmauiſſet, immiſſum percuſſorem Gallum, authoritate vultus eius territum reuocauit, & in cædem ſuam manum trepidantis adiuuit. Hic Mithridates arguitur maximæ crudelitatis: nam Laodicem coniugem & ſororem, præterea matrem, fratrémque, ac tres filios impuberes, totidémque filias interfecit.

Mithridates alius, Bruti epiſtolas collegit, quæ impreſſæ ſunt ab Aldo.

Mithridates, filius Gazabar. 1. Eſdr. 1.

Mithridates, Arſaces, Parthorum Rex, Olympiade 139.

Mithridates, Rex Pergami Olymp. 183.

Mithridates, Hiberus, Parthorum Rex, Olymp. 203.

Mithridates, Armeniæ Rex. Olymp. 206.

Mitylene nes, & Mitylenæ, arum, vrbs maxima in Leſbo iuxta Methymnam: à cuius nomine nũc omnis inſula Mitylene appellatur: in qua fuerunt olim duæ nobiliſſimæ ciuitates, hæc

vid. licet & Methymna. Hanc eandem insulam pridem Lesbum dictam volunt, ab vrbis nomine, quæ in ea potentissima fuit. Dicta Mitylene, Diod. lib. 4. à Mitylene Macari filia. Hæc nunc Mitallinum dicitur, vrbs clara Pittaco ex septem sapientibus vno, & Alceo poëta, & Antimenide fratre eius, & Diophane oratore, & Theophane rerum scriptore, qui Magno Pompeio admodum familiaris fuit. De hac scribit Vitruuius libro primo quòd magnificentur & elegãter ædificata fuerit, sed non prudenter posita: in qua Auster cùm flat, homines ægrotant: cùm Cortus, tussiunt, cùm Septentrio, restituuntur in salubritatem. Mitylene, Stephanus (quanquam prima per v, secunda per i, apud eum scribitur) à Mitylene Macaris (sic enim legendum videtur, non Cæsaris) aut Pelopis filia, vel à Mityle conditore, vel à Mytone Neptuni aut Mitylenes filio, proximo continenti abest quinquaginta septem millia passus. Act. 20. In hac insula nullus omninò, post aduentum eò diui Pauli serpens visus est.

Mitys, vir quidam, cuius statua eum à quo interfectus fuerat Mitys, collapsa oppressit. Aristot. cap. 10. de poëtica.

Mitterim, insula vltra Britanniam, sex dierum nauigatione, vt lib. 4. Plin. scribit. In ea candidum plumbum prouenit.

Miztaim. Vide MEZRAIM.

M N

Mnas, pirata qui temporibus Pompeij oram Italiæ proditoria classe infestabat. Plut. in Anton.

Mnasitheus, Pictor fuit non ignobilis, patria Sicyonius, cuius meminit. Plin. lib. 35. cap. 11.

Mnasyrium, locus est in Rhodo insula non procul à Lyndo oppido. Strab. lib. 14.

Mnemosyne, Nympha Pieria, quæ Ioui nouem Musas peperit, Hesiodus in Theogonia, Latinè Memoriam interpretari possumus: quam ideo Musarum matrem fingunt poëtæ, quòd omnium scientiarum thesaurus memoriæ beneficio & acquiratur & conseruetur.

Mnesarchus inter principes Philosophorum Ciceroni numeratur, Academ. quæst. lib. 4.

Mnesimachus, poëta comicus, cuius tres fabulæ enumerantur à Suida.

Mneson, Elatensium tyrannus fuit, qui pro duodecim diis dedit Asclepiodoro pictori, in singulos mnas trecenas: idemque Theonmesto, in singulos heroinias mnas centum. Plin. lib. 35. cap. 16.

Mnester, Agrippinæ, quæ Neronis iussu interfecta est, libertus. Is, Agrippina à satellitibus Neronis interempta ferro se transfixit: incertum charitate in patronam, an metu exitij. Cornel. Tacit. lib. 14.

Mnestheus, nomen proprium viri Troiani. De quo Virgil.

Mnestheumque vocat, &c.

Is ab Assaraco Rege originem traxit, vt idem Virgil. author est 12.

Et genus Assaraci Mnestheus.

Nonnunquã verò causa metri additur è post m, Mnestheus. Virgil. 10. Æneid.

Nec Clycio genitore minor, nec fratre Menestheo.

Nec aliter potest stare versus, vt annotauit Seruius.

Mnestheus, qui & Peteo, x 1. Athenienſium rex, anno ante Romam conditam 450.

Mneus Suida, bos Soli sacer: quem Heliopolitæ pro Deo colebant, in septo eum nutrientes. Strab. lib. 17.

M O

Moab, filius Loth ex filia sua maiore. Genes. 19. A quo vrbs Arabiæ (quæ aliàs, vt Eusebius refert, Areopolis dicitur) & regio nomen acceperunt. Isa. 11. Est & regnum filiorum Loth ad Orientem Iudææ situm, proximũ mari mortuo & Iordani. Est præterea nomen regis. 1. Reg. 12. & 20. 1. Paral. 4. Lat. de patre: quoniam de patre eum filia concepit.

Moadia, nomen viri. 2. Esd. 12. Lat. solennitas, vel festiuitas Domini, siue adornatio vel testimoniũ aut fœdus Domini, vel transitus Domini.

Moba, pars Arabiæ, pro Moaba: vnde Mobeni & Moabites, Steph. Vide MOAB.

Mobonnai, nomen viri. 2. Reg. 23. Lat. filius vel filiatio, siue ædificatio, aut intellectus vel intellectio.

Mocarsus, parua regio Thraciæ. Steph.

Mocata, vrbs Bithyniæ. Steph.

Mochona, ciuitas. 2. Esdr. 11. Lat. basis vel sustentaculum, aut præparatio.

Mochori, pater Ozi. 1. Paral. 9. Lat. venditio, vel cognitio.

Mocle, vicus Phrygiæ. Incolæ, Mocleni. Steph.

Modestinus, aliàs Herennius, Iuris cõsultus, Alexandri Augusti temporibus.

Modestus, consul cum Arintheo, anno ab vrbe 1125.

Modin, ciuitatis nomen in monte sitæ, vt videtur Baala, super torrenti qui apud Secronam effunditur, patria Machabæorum, vbi est eorum memorabilis sepultura, septem pyramides ex quadrata mole surgentes. 1. Machab. 2.

Modona. Vide METHON.

Mœcenas, vir quidam fuit Augusti temporibus potens, qui omnium primus in vrbe calidarum aquarum natatoria struxisse fertur. De hoc historici & poëtæ plura. Interea illud est adnotandum Mœcenatis nomen per œ scribi in Græcis exemplaribus, etsi æ malint alij, quod marmora comprobant peruetusta. Cæl. lib. 12. cap. 16.

Mœmagus, Ptolemæo, Galliæ vrbs: hodie *Nemours*.

Mœnus, Germaniæ fluuius in Rhenum fluens Pomp. lib. 3. Huius fluuij meminit & Tacitus.

Mœragetes, Iupiter dictus est, quòd quæ à Parcis

morta

mortalibus destinata sunt, non ignorer. Pausanias author est in templo Apollinis simulachra duarum Parcarum fuisse, Iouémque pro tertia astitisse, cognomẽto μοιραγέτην, & eodẽ cognomine ibi Apollinem fuisse, Palæph.

Mœris, veneficus describitur Virgilio in Bucol. Itẽ est insula in mari Lycio, de qua Plin. lib. 5. c. 31. Fuit & rex Ægyptiorũ, cuius opus est lacus inter Arsinoithem & Memphitem manu factus, circuitus cccl. pass. qui ab illo Mœridis lacus appellatur Plin. lib. 5. c. 9.

Mœsia, Europæ prouincia, quæ Pannoniæ iungitur, ad Pontũ vsque cum Danubio decurrens. In Mœsia Asiatica sunt Dardani, Mœsi, & Triballi, Pontóque contermini Scythæ. Hæc tamen à multis per y scribitur Mysia. Vide infrà & suprà MESIA.

Moga, primum dicebatur, quæ postea Cappadocia, nũc autem Cæsarea à Cæsare, vt refert Ioseph. & suprà dictum est in Cæsarea.

Mogũtia Metropolitanarum Germaniæ ciuitatũ præcipua, Ptolemæo Neouagus, nomen sortitur à Mogano fluuio. Hanc Troianus quidam Mogũtius condidisse fertur. Olim hîc Romanorũ munimenta fuerunt cõtra Alemãnos ad ipsam Rheni ripam: Mogũtia vetus paulò remotior à Rheno fuit, quemadmodum adhuc ruinę testẽtur. In loco admodũ amœno iacet, vbi Mœnus fluuius, quẽ alij Moganum vocãt, ex Frãconia descendẽs, Rheno commiscetur. Agrum habet ab vtraq; Rheni ripa fœcundũ, & præstantissimo vino luxuriantẽ. Magna est, bene munita, populosa ea parte quã Rhenus alluit, immẽsæ lõgitudinis. Ædes amplissimæ sunt Romanorũ more. Nulla est in Rheni tractu ciuitas quæ pluta quàm Mogũtia, antiquitatis monumenta ostendat. Archiepiscopũ ex VII. Veratus ordine dominum agnoscit. Academiã habet. Huic vrbi artis Typographicæ inuentio debetur, circa annum. 1450.

Moguntia, oppidum Transalpinæ Galliæ, Vulgò *Maintz*, ad Rhenum, *Maience sur le Rhin*

Mogus, Samotis filius, apud Gallos regnauit sub annum à diluuio 330.

Mohola, nomẽ viri. 1. Par. 7. lat. chorus vel cithara, siue infirmitas: aut Syriacè, venia.

Moholi, filius Merari filij Leui. Exod. 6. lat. idem signif. quod Mohola.

Molada, ciuitas, quæ in tribu tam Iudæ, quam Simeonis reperitur, Iosue 15. & 19. 1. Par. 4. lat. natiuitas, vel generatio.

Molae, Deæ, quædam antiquitus dictæ sunt filiæ Martis, de nomine Molarum appellatæ quòd Mars vt molis fruges, sic bellis homines frangat & comminuat. De his meminit Gellius, quas in Romanis comprecationibus nominari solitas esse Molas Martis scribit.

Molathi, siue Molathites, 1. Regum 18. 2. Regum 21. idem signif. quod Mohola.

Molo, orator Alabãdensis, qui Rhodi claruit Cic. ætate. Plut. in vita Cic. & Strab. lib. 14.

Moloch, idolum Ammonitarum, cui filios proprios immolabant Israelitæ. 4. Reg. 23. Act. 7. quod & Melchom dicitur. lat. regnans, aut cõsiliarius.

Molochath flumen. Vide MVLVCHA.

Molchom, filius Saharim ex Hodes vxore, 1. Par. 8. lat rex vel consiliarius eorum.

Molid, filius Abisur filij Semei filij Onam, 1. Par. 2. lat generatio, vel natiuitas, aut circuncisio manus.

Molio, Iupiter dictus est ab hospite quodã Molione.

Molorcus, pastor seniculus in agro Cleonæo, qui Herculem illac iter facientem comiter hospitio susceperit. Cuius beneficij gratiam vt hospitium repẽderet Hercules, leonem Nemeæum interfecit, qui circumiectam regionem latissimè deuastabat. Huic seni sacra solennia instituta, quæ Molochea dicebantur.

Molossia, pars Epiri, à Molosso Pyrrhi & Andromaches filio nominata, quẽ postea Helenus, de nomine Chaonis fratri sui, quem in venatione imprudens occiderat, Chaoniam appellauit. Hinc Molossus, sa, sum. Hæc regio præstãtissimos educabat canes, qui & eodem quo gens ipsa, vocabulo Molossi dicebantur. Hos canes, poëtæ fabulantur originẽ traxisse à cane æneo à Vulcano fabricato, quem ille Ioui, Iupiter Europæ, Europa Procridi, Procris Cephalo dono dedit. Iulius Pollux li. 5. c. 5.

Molossus, pes dictus est ab eius patriæ saltatione. Vel quod eo metri genere odas, in templo Iouis, ad laudem canere consueuerunt ad memoriam Molossi filij Pyrrhi & Andromaches; à quo postea festa Molossia sunt dicta. Vel, vt alij volunt, quòd Molossi, id est, Thessali ad bellum procedentes, huius modulata compositione vtebantur, constat autem tribus longis, vt Æneas.

Molus, vxorem habuit Siden, Mentauri filium, & nomen dedit insulæ. Steph. in SIDE.

Molucha Vide MVLVCHA.

Molus, Hom. vir Cretensis, Merionis aurigæ & Idomenei pater.

Molybdana, vrbs Mestianorum. Steph.

Molycria, vrbs Ætoliæ. Strab. lib. 10. Hinc Molycrius, Molycrieus, Molycræus, Molycriẽ, Molycrias. Steph. Vide RAION.

Molyndea, vrbs Lyciæ, à Molindeo, Gentile, Molyndæus. Steph.

Molyris Aristoteli locustæ genus, quæ frumenta depopulatur.

Molys, vrbs Libyæ: vnde Molytes & Molyates. Steph.

Mombaza insulare oppidum, elegãs ac nitidum in finibus Africę: Quod Christiani anno 1505. vi occuparunt. Cum enim Frãciscus Dalmaida nauigaturus in Indiam, tributum ab Oppidanis, regis Lusitaniæ nomine exigeret.

Afri verò armata manu recusarent, idcirco Christiani oppidum deuastantes totum exussérunt: quod nunc ab Afris restauratum & pristino nitori redditum aiunt. Theatr. vrb.

Momemphis, vrbs Ægypti: vnde Momemphitis præfectura. Steph.

Momus, deus quidam à poëtis fingitur, Nocte matre, vt inquit Hesiod. ac Somno patre progenitus: cuius naturæ proprium esse ferunt, ipsum quidem nihil operis edere, sed aliorum deorum opera curiosis oculis contemplari, & si quid est omissum, aut perperam factum, id summa cum libertate carpere: vnde & nomen accepit. Nam μῶμος Græcè, reprehensionem sonat. Vide de eo fabulam apud Lucianū Dialogo de sectis. Vide prouerbium, Momo satisfacere.

Mona, insula, inter Angliam & Hiberniam sita, vt Ptolemæus, Cæsar & Plinius eam describunt. Mŏna, geminato nn. Xyphilinō in Nerua. Hæc olim Druidū sedes fuit, Tacito auctore: Hodie abin colis Britānis, qui auitā linguā retinent, *Mon* vocatur: Angli verò Saxonica lingua imbuti, *Anglesey* vocant, teste H. Lhuydo & Lælando. Hæc insula angusto vado tantùm à Britanniæ continente disiuncta conspicitur: ex quo qui fortasse, hunc non esse Cæsaris Monā, quam medio cursu inter Britanniā & Hiberniam statuit, possit suspicari: sed potius eam quam Anglo Saxones hodie *Man* nominant. de qua vide MONAOEDA.

Monabæ, vrbs Isauriæ: Gentile, Monabates. Stephanus.

Monacris, Arcadiæ mons, quasi solus vertex, siue sola summitas, Tortelius.

Monacū, Germanicè *Munchen*, Ptolemæo Abadiacū: vrbs præclarissima Bauariæ, iuxta Isaurum fluuium sita. Habet amœnum situm, & arcem in plano ornatissimam, Ducum Bauariæ sedem. Auentinus.

Monæsis, Parthorum rex quidam, de quo Hora. 3. Carm. Ode. 6.

Monaœda, Ptol. lib. 2. cap. 2. insula iuxta Orientalem plagam Hyberniæ. alio nomine Monarina dicta.

Monasterium Germaniæ superioris apud Francones oppidū: de cuius origine & episcopatu hæc Mūsterus in Cosmographia: Carolus magnus tertiam Episcopalem Ecclesiam erexit in mediterraneis Saxonię, nūc Vvestphaliæ in Myningrode, loco qui postea ab insigni ibi fundato Monasterio, Monasteriū denominatus est: ita vt paulatim abolito veteri vocabulo, inceperit dici Ciuitas & Ecclesia Monasteriensis, quod nomen pręualuit in hodiernū vsque diem. Hæc vrbs anno 1533. maximā clādem ab Anabaptistis accepit, qui eam ciuibus expulsis inuaserunt, Regéque ex eorum colluuie creato, vrbem contra eius Episcopum, Archiepiscopum Colonienſem & ducem Cliuensem, qui illam valido exercitu obsederant, per annum qua tenuerunt. Sed Episcopus tandem cum suis superior factus iustum supplicium de Anabaptistis, & Rege illorum, sumpsit.

Monesio, ære à Vulcano fabricatus canis Cephali. Poll. 5.

Moneta, Iunonis cognomentum apud Romanos à monendo impositum. Cicero primo de Diuinatione. Nam cùm vrbs maximo terræ motu concuteretur, nec quisquam nosset qua victima id mali posset expiari, vxor ex Iunonis templo audita est, quæ sacerdotes monuit, sue grauida terræmotum esse procurandum. Plutarch.

Monerium, oppidum Iapodum prope Istriam. Strab. lib. 7.

Molucc æ Oceani Orie alis iuxta Indiam Insulæ circulo æquinoctiali qui eas intersecat proximè adhærentes, ob maximam Aromatum copiam, quam per totum terrarum orbem transferūt, celebres: sunt quinque, nempe Tarenate, Tidore, Motir, Machian & Bachian: auicula Manucodiata (quam nos paradysi auem vocamus) nobiles.

Mŏna, insula Britāniæ proxima. Tacitus de Sue. Paulino. Est & eius nominis insula in Rheno fluuio Phrysiæ proxima.

Monodos, Prusiæ filius, qui dentium loco os vnū cōtinuum habuit, ὀδὼς enim dens: vnde Monodos, quasi vnicus dens: quemadmodū Pyrrhum Epirotarum regem habuisse Plinius & Plutar. referunt.

Monœcus, portus & statio Ligutiæ, paucarum nauium capax, ab Albinga oppido distās stadiis quadringentis & octoginta. Nomen ab Herculis æde accepisse putatur, quòd is in ea solus coleretur, quasi μόνος ἡρακλέος οἶκος Arcem habet munitissimam, non procul à Nicea, quam dodie Itali vocant *Monicho*, Dicitur portus Herculis, quia (teste Seruio) pulsis aliis, illic Hercules solus habitauit, vel quo in eius templo alius deorum non colitur. A Monœci portu vsque in Tusciam vniuersum litus continuum omninò sine portu est, exceptis quibusdam paruis stationibus ad iactandas anchoras.

Monogissa locus mutilus est in Step. Hinc Diana Monogissena, cui templū Dædalus extruxit. Megissa enim lingua Carum lapidem sonat. Nunc verò cruſtaceos & molles lapides, Gissa nominamus. Steph.

Monomeri, Populi sunt apud vltimas Orientis terras, singulis cruribus saltatim currentes viuacissimæ pernicitatis. Gellius lib. 9. cap. 4

Monophraga, erāt sacra apud Æginētes, quę copiosè describūtur à Plut in quęstionibus Græcis, & Athenæo.

Monosceli, homines Indici singuli cruribus. σκέλος enim crus dicitur: qui & Sciapodes vocantur,

vocantur, quòd in maiore æstu humi iacentes σκιάποδες, hoc est, vmbra pedis se protegant. Plin. lib. 7. cap. 2.

Monothelitæ, hæretici quidã, qui duas in Christo voluntates negabant, diuinam scilicet & humanam, quum tamen res aliter se habeat. Contra hos celebrata est sexta synodus, anno salutis 1035. Princeps sectæ fuit Sergius præsul Constantinopolitanus. Author Paul. Diac. de gestis Longob.

Mons Ferratus, regio Italiæ, cuius fines sunt, hinc Padus, inde Apennius & Tartarus amnis ex superiore parte, montes proximi Moncallerio, vbi Pedemontium incipit.

Monspessulanus, Galliæ Narbonensis oppidum, vulgò *Montpestier*, in agro admodum fertili positum decem milliaribus à mari mediterraneo distat. Episcopatu & Academia celebratur: in qua olim Iurisprudentiæ, nunc medicinæ florent studia. Amplissimo Medicorũ collegio decoratur, quod ab Vrbano Pontifice Romano fundatum est, & copiosis ornatum redditibus.

Mons sanctus. Vide PSENTRIS.

Mons Iouis in Hispania, nunc *Monim*, dicitur. Eius partem occidenti aduersam, eminentia cautium, quæ inter exigua spatia vt gradus subinde consurgunt, Scalas Annibalis appellant. Pompon. Mela lib. 2. cap. 6.

Mothaburum, castellum munitissimum in Germania, à Basano Sicambrorum Rege constructum. Olymp. 131.

Montanus, poëta quidam. Ouid. 4. de Ponto. Elegia 16.

Montanus, hæreticus quidam, sub annum Christi 173. Euseb. lib. 5. cap. 16. histor. Eccles.

Montanus, alius hæreticus, sub annum salutis 254. à quo Montani, qui & Cathari. Euseb. lib. 6. cap. 34.

Montes, Hannoniæ Belgij prouinciæ vrbs potẽs & ampla, in colles assurgens & vallibus depressa vitorum & ædium frequentia ad maximum numerum locupletata, natura & propugnaculis munitissima, Sagariam exercens negotiationem. Vulgò *Monts en Hainaut*.

Monycha, chæ, vel Monica, nomen matris diui Augustini, cuius vitæ sanctimoniam & ipse diuus Augustinus & Mapheus Vegius Laudensis vates literis mandauere.

Monychia, apud Steph. Munichia legendum videtur. Vide MVNICHIA.

Monychus Centaurorum fortissimus, corporis robore intantum pollens, vt vel procerissimas arbores humo euelleret, & pro telis in hostes vteretur. Ductum est autem hoc nomen à Græco μόνυξ, quod perinde est, ac si Latinè solungulum dicas. Hoc autem propriũ equorum est epitheton, qui vnica, cáque solida vngula pedes habent calceatos. Quo fit, vt & Centauris tribuatur, quibus poëtarum fabulæ equinos tribuerunt pedes.

Monyma, Mithridatis vxor, quæ in desperatione rerum profligatarum, detractum è capite diadema, illud collo circumligasse traditur, sesécque suspendisse: & cum corporis pondere laqueus ille diruptus esset, dixisse. Execrandum diadema, neque in tam tristi ministerio mihi profuisti: móxque cùm semper illud humi abiectum insputasset, eunucho regio iugulandam sese obtulisse Plutarch. in Lucullo.

Monymus, Corinthij cuiusdam trapezitæ seruus qui cùm philosophiæ amore teneretur, cuperétque maximè operam dare Diogeni, neque tamen hoc à domino posset impetrare, simulata insania monetam cœpit spargere, cóque modo dimissus, ad philosophiam se conuertit, Diogenémque secutus est. Laërt.

Moos filius Ram primogeniti Ierameel. 1. Paral. 2. Lat. lignum, vel ligneus, siue consiliarius.

Mophim, filius Benjamin. Genes. 46. Lat. ex ore, vel cooperimenta.

Mophis, Rex Indiæ, ab Alexandro Magno deuictus.

Mopsi focus, locus Ciliciæ iuxta Pyramum fluuium à Mopsho vate: Ciuis, Mopseates Steph.

Mopsion, ciuitas Pelasgitidis regionis Thessaliæ. Strab. lib. 9. Gentile, Mopsius.

Mopsistiæ, vrbs Ciliciæ, à Mopso condita.

Mopsocrenæ, vrbs in Cilicia, à Mopso condita.

Mopsopia, Attica regio, à Mopso Rege sic dicta. Strabo.

Mopsos, liberum Ciliciæ oppidum ad Pyramum fluuium situm. Plin. lib. 5. cap. 27. Strabo lib. 14. μόψου ἱερὸν vocat.

Mopsus, vates Thessalus, Ampyci & Chloridis filius vnus ex Argonautis Hyginus Fab. poët. cap. 14. Fuit & alius eiusdem nominis, Apollinis & Mantus filius, à quo Colophonem conditam volunt. Hic cùm in Calchantem vatem incidisset, de artis peritia cum eo certauit, victórque euasit. Quam rem tam ægrè tulit Calchas, vt ex dolore, ægritudine cõtracta, vitam finierit. Vide CALCHAS.

Morasti, vicus contra Orientem Eleutheropoleos, patria Michææ Prophetæ. Ierem. 26.

Morasthites, idem. Latin. hæres vel paupertas aut de paupertate, vel de hæreditate.

Morauia, regio Germaniæ, nunc regno Bohemico adiuncta, hanc veteres Marcomanniam vocabant, quia fines Germaniæ, qua Danubio in Pannoniã pergitur, terminabat. Nam Germanis *Mark* limes dicitur, atque inde Marcomanni limitum finiúmque accolæ appellati. De quibus Arrianus in cõmemoratione Germaniæ: Earum Gentium, inquit, postremi sunt Quadi ac Marcomanni, &c. Hodie quoniam Morauia circumscriptos Morauæ fluuio habet fines ab eodem fluuio incolæ Morauj, & ipsa regio Morauia appellatur. Eam nunc tribus è partibus limitant iuga montium, syluæ sal-

túsque,& fluuij,ab Oriente videlicet ab Hungaris, ab Occidente à Boëmis, ab Aquilone à Slesitis. Nam à meridie Austriam versus plana est à qua dirimitur Thaysa flumine intermedio. Fluuiis multis decoratur. In agris numismata M. Antonini, Commodíque & aliorum nonnullorum Cæsarum,tam aurea quàm argentea reperiuntur, quæ fidem bellorum cum Marcomannis olim in Morauia gestorum manifestã facere videntur. Thus & Myrrha ibi inuenitur vno tantum in loco,non ex arbore desudante,vt alibi,lecta,sed è solo terræ eruta. Regionis positio quatenus interius patet, campestris est: campíque sunt molli & pingui solo, ideóque segetibus valde idonei, sicut colles vinetis, propter terram vineis magis quam in Boëmia amicam. Culta verò tota, cultoribúsque adeo referta est, vt nullum gregibus armentorum, quæ nisi in solitudinibus commodè pasci queunt,locum reliquerit. Bohemica lingua Moraui vtuntur. Dubrauius & Æneid.Syluius in histor.Bohem.

Mordiæum,ciuitas Pisidiæ,Apollonia postea dicta.Stephan.

Morgentium, vrbs Italiæ: vocatur etiam Morgentina: Gentile, Morgentinus & Morgites. Stephan.

Morges in Italia regnauit sub annum mundi 2349.

Morgina, vrbs Siculorum: Gentile, Morginæus Stephan.

Moria,collis,2.Paral.3.qui terra visionis.Gen.22. dicitur,à latere montis Sion.Latin.amaritudo vel myrrha Domini, aut potius doctrina, siue timor Domini,siue dominatio Domini.

Morici, populi Indiæ, ligneas domos habitantes Stephan.

Morcus,est fluuius ab Alpibus defluens,vnus eorum qui à Pado excipiuntur.Plin.lib.3.cap.16.

Morini, populi inter Belgas ad Oceanum Britannicum, Calenbus & Neruiis vicini, quorũ oppidum mediterraneum. Ptolem. teste, fuit Taruanna,etiam hodie nomen retinens.Hi à Virgil.8.Æneid. extremi hominum appellantur,quòd (vt iam diximus) Oceano sint proximi, breuissimúsque ab eis, vel ipso Cæsare teste,in Britanniam sit traiectus.

Morisem,Thraciæ populi circa Ponti littora incolentes Plin.lib.4.cap.11.

Morpheus, Somni minister, qui (vt in fabulis est) iusso domini quoscunque vultus hominum fingit, verba ipsa, mores item & gestus imitans.Ouid lib.11.Metamorph.

Morpho, apud Lacedæmonios Venus dicta est, ἀπὸ τῆς μορφῆς, id est,à forma. Huius simulachro Tyndarus pedicas imposuit, non quòd Venerem vinxerit, vt deæ in filias opprobria vlciscereturquod nonnulli putatunt: sed vt per illas denotaret,mulieres domi manere debere maritorum dicto audientes.Palæph.lib.2.

Morta, vna ex Parcis quòd qui nascuntur ante tempus, vel post tempus, quasi monstra habeantur.Parcas autem, Latini Nonam, Decimam & Mortam vocitarunt. Vide PARCAE.

Mortuum mare, sic dicitur,quia nihil viuum gignit, Lacus est Syriæ in prouincia Pentapoli, qui nihil præter bitumen gignit, nihil in eo graue submergitur. Ideò Asphaltus vocatur, quòd omnia in eo tuta sint.

Morylij, Macedoniæ populi in occasum vergentes, iuxta Allatenses & Lyncestas. Plinius lib.4.cap.10.

Morychus, cognomen Bacchi apud Siculos: cuius faciem vindemiæ tempore musto & recentibus ficis oblinere consueuerunt. Eras. in prouerb.Morychõ stultior.

Mosa,filius Caleb ex Epha concubina. 1.Paral.2. filius Zamri filij Ioada. 1.Paralip.8. Lat. Azymum,aut inuentus, vel exitus,siue exprimens, vel emungens.

Mosa. 1.Paralippom.8. filius Saharaim ex Hodes vxore. Latin. Onus, siue assumptio, vel prophetia aliquando translatiuè, vel aquarum eleuatio.

Mosa, vulgò *la Meuse*, fluuius insignis Galliæ Belgicæ,ex Vogeso monte,non procul à Lingonum finibus profluens, & per Eburonum, Menapiorum,ac Sicambrorum agrum labens, tandémque in finibus Batauorum accepto Rheno in Oceano se exonerans.Plin.libro 4. cap.14.& 15. Tacitus libro 2.& 20. & Cæsar de bello Gall.

Moschi, populi Asiæ, Albanis & Iberis finitimi: à quibus pars Tauri mõtis in Septentrionem declinans, Moschi nomen accepit. Plin.lib.5. cap.27.& lib.6.cap.10.

Moschos, regio Asiatica, propè Phasim fluuium tripartita:vnam Colchi, alteram Hiberes, & tertiam Armenij inhabitant.

Moschus, grammaticus & poëta Syracusanus, Aristarchi familiaris: hic secundus à Theocrito scripsit carmen Bucolicon.Suidas.

Moschus fluuius,nunc vulgò *Morawa*.

Moscouia, seu Sotius, Russia hodie appellatur vniuersum imperium magni Ducis Moscouiæ, quo mari glaciali à Septentrione terminatur, ab Oriente, Tartaros, à Meridie Turcas & Polonos; ab Occidente verò Liuones & Suetiæ regem: vicinos habet. Huius omnes regiones singulatim describit Sigismundus baro ab Herbestain, in Moscouitica historia, apud quem multa de religione, ritu, viuendíque more totius gentis, quæ magis seruitute, quàm libertate gaudet. Omnes se principis seruos fatentur. Rarò illi est quies: nam aut bellum Lithuanis, aut Liuoniensibus, aut Tartaris infert, aut si nullum bellum gerit, præsidia collocat circa Tanaim & Occam fluuios ad reprimendas Tartarorum deprædationes Tunicas oblongas, sine

sine plicis, manicis strictioribus, Hungarorum ferè more gestant Moscouitæ. Ocreas fere rubras cæsq; breviores, vt quæ genua non attingant soleásque ferreis clauiculis munitas habent. Veatré nequaquá, sed fœmora cingunt, atq; adeò pube tenus, quo magis promineat venter, cingulum dimittunt. Iustitiam strenuè exercent in prædones. Furta & homicidia raro capitali pœna puniuntur. Monetam argenteá habét, non rotundá, sed oblongá & ouali quodámodo forma. Pellibus nobilibus ac pretiosissimis, quæ hinc per totam Europam exportátur, regio abúdat: & vbique ferè syluosa est.

Mosella, fluuius qui circa fines Lingonũ in Celtis oriens, Merensem ac Treuirensem vrbes præterfluit. Tacit. lib. 11. Gallicè *Mosselle*.

Mosera, nomen montis vbi Aarõ mortuus est & sepultus Deut. 10. qui Hor, Num. 20. & Moserotho, Num. 33. dicitur. lat. eruditio, siue disciplina, aut vinculum: vel Syriacè datio, siue traditio.

Moseroth, locus in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Hesmona, Num. 33. Eadem quæ Mosera dicitur.

Moses, 1. attractus vel assumptus, subaudi de aquis, vt Exod. 2. 10 legitur filius Amram, filij Cath, filij Leui, 1. Paral. 6. & 23. Act. 13. 20. nomen inclyti Iudæorum ducis. Vir sapientissimus primus cuiu suis hominis vetustissimi Hebræorum vitas conscripsit: ciuilem, atque actiuum viuẽdi modum historica narratione docuit. Hoc igitur, quod Plin. lib. 1. scripsit, ridiculum est, videlicet, Pherecydem Syrum prosam orationem condere primùm instituisse tempore Cyri regis. Nam Pherecydes multo posterior Mose fuit, vt ait Euseb. libr. 11. de præpar. Euang. Magnus Hebræorum imperator fuit Moyses: qui cùm ex Ægypto Israëlitas in patriam terram reduceret, statim atque mare rubrum diuinitus cedentibus aquis, transgressus est, diuino afflatus numine, carmen hexametrum inuenit, quod in laudem Dei, gratiarúmque actionem edidit. Ioseph lib. 1. Antiq. Instrumenta bellica dicitur inuenisse, Iosph. ibid. lib. 2. Literásque, quas inuenerat, Iudæis tradidit Eusebius lib. 8. & 10. de præp. Euang. quas tamẽ Philo Iud. ad Abraham refert. Mortuus est Moyses in monte Abarim: & non apparuit, nec inuentum est eius corpus, quod sepeliuit Dominus angelorum ministerio, quod ideò factum esse autumant Hebræi, ne eum ipsi pro Deo colerent, quia proni ad idololatriam erant. Comest. in ca. 24. Deut.

Moses, patruus Orcanis regis Turcarũ Calepini filij, quia eundem Orcanẽ suæ fidei commissum & interfecit, & regno spoliauit,

Moses, Æthiops quidam, qui vbi multa furta cõmisisset, tandem in solicitudinem se contulit, vbi 75. anno vixit, cellulam quãdam annis septem nusquam egressus.

Mosollab, nomen principis 1. Paralipomenon 4. lat. reuersus, aut auersus, vel conuersus.

Mosoch, filius Iaphet, Genes. 10. Ab hoc Cappadoces originem traxerunt. Ezech. 27. Filius item Arã. 1. Par. 1. qui Geneſis 10. dicitur Mes. lat. attrahens, vel prolongans, aut vallans, vel sepiens.

Mosollam, pater Salo, 1. Paralipomen. 3. 5. 8. 9. Prepositus instauratoribus templi. 2. Paralipom. 34. lat. pacificus, siue perfectus aut retribuens, vel parabola, siue potestas eorum.

Mosollamith filius Emmer. 1. Par 9. lat. pacifica, siue perfecta, aut retribuens, vel parabola mortis, aut dominium mortis.

Mosollamoth, pater Barachiæ principis. 2. Paral. 28 Dicitur & Moseus Moiseusq;, lat. pacificatio, aut perfectio, siue retributio, aut parabola vel dominium mortis.

Mosylon, promontorium & Emporium Æthiopiæ. Steph.

Mosyni, vel Mosynœci, populi Asiæ versus Septentrionem qui (vt Pomponius lib. 1. refert) turres ligneas subeunt, notis corpus omnem persignant, in proparulo vescuntur, promiscuè concũbunt, & palam reges deligunt, vinculisque artissima custodia tenẽt. Stephanus à domicilijs quæ habitant, dictos scribit: possessiuum, Mosynœcicus.

Motho, vicus Arabiç, in quo Antigonus Macedo à Rhabilo rege Arabum occisus est. Significat autem Arabum lingua locum mortis incolæ, Motheni. Strab.

Motieni, parua regio Iberiæ colonia à Romanis deducta. Phlegon Mutienum vocat: Gentile, Motienus. Steph.

Motye, vrbs Siciliæ, à Motya muliere, quæ Herculi prodidit illos, qui boues eius abegerant. Philistus matitimum Siciliæ castellum esse scribit: Gentile, Motysæus. Steph.

Motylæ, castellum Siciliæ iuxta Motyem. Gentile, Motylæus.

Moyses. Vide Moses.

Mozel nomen regionis. Ezech. 27. lat. ambulans, vel vadens,

M V

Mucissus, vrbs Cappadociæ. Steph.

Mugius, cognomen Romani cuiusdã, à frequẽti murmuratione, à quo Mugiola porta cui ipse aliquando præfuit, nominata est. Vide Mvgonia

Mugonia porta Romæ à mugitu, quòd per eam venale pecus intraret. Hæc & Trigonia appellata est, hoc est, trium angulorum.

Mulciber, Mulciberis & per syncopem Mulcibris (est enim tertij ordinis non secundi) idem qui Vulcanus, deus ignis præses, à mulcẽdo dictus, quòd ignis omnia mulceat, ideſt mollhat, vincat ac domet. Apud Ciceronem li. 2. Tuscul. ex vetusto aliquo poëta legitur genitiuus

Mulcibri secundæ declinationis, & trium syllabarũ, Iouisque numen Mulcibri adsciuit manus. Donatus putat Vulcanum Mulciberem dictum à mutilando, quòd claudus à poëtis fingatur, & mutilatus. Fuit enim Mulciber Iouis ex Iunone filius, quem cum parentes infelicissima forma esse vidisset, ex cœlo in Lemnum insulam præcipitauerunt: ex qua ruina in toto pede fertur claudicationem cõtraxisse. Homerus fingit eum à Ioue ideò præcipitatum, quòd Iunonem matrem ex eius irati manibus eripere conaretur.

Muliadas, fluuius Hispaniæ, post Tagum fluens. Strabo.

Mulucha, fluuius Numidiam à Mauritania diriměs. Strab. lib. 19. Plin. lib. cap. 2.

Mumastis, vrbs Cariæ: Ciuis, Mumastites. Stephanus.

Mummius, vir Romanus, qui Corinthum vrbem Achaię nobilissimam euertit, vnde Achaici cognomen tulit.

Munda, oppidum Hispaniæ Bæticæ, memorabili illo prælio inter Cæsarem & Pompeij liberos gesto nobilitatum, quo quidem in prælio tanta vtrinque edita est strages, vt Cæsar victor hostes, qui fuga sese in vrbem receperant, obsidens, congestis corporibus vallum extruxerit.

Mundus, adolescens quidam, qui cùm Paulinam Saturnini cuiusdam vxorem, quam deperibat, flectere non posset, eam in Isidis templo, adnitentibus sacerdotibus pecunia, corruptis, constupravit. Iosephus libro 18. capite 10.

Munim, nomen viri. 1. Esd. 2. lat. habitacula, siue afflicti aut delinquentes, vel respondentes.

Munychia, chiæ, tumultus est in Cherronesi formam curuatus, ingressum habens angusto ore à quo murus x l. stadiorum longitudine protendebatur, Athenarum vrbem cum Piræo, duobúsque aliis portubus connectens. Hinc Munychius possessiuum. Fuit item Munychia, Dianæ cognomen, quæ apud Pygellam non procul ab Epheso colebatur. Strabo libro 14.

Munychia, Munychiorum, festa Palladis. Inde Munychius portus extra Athenas dictus, Hellanico teste, à quodam Munichio rege Penteuclei filio.

Munichiates, Ptolemæo lib. 5. capit. 17. Petrææ Arabiæ vrbs, hodie *Medina Talnabi*, vbi Mahumeti sepulchrum.

Murcea, dea, quam ita appellarunt, quòd præter modum faceret hominem murcidum, id est, desidiosum. Cui contraria erat dea Strenua quæ faciebat homines strenuos.

Murena, cognomen viri Romani, ab eo pisce deductum, qui Murena dicitur. Vnde Ciceronis extat pro Murena oratio.

Murgantia, vrbs in Samnio à P. Decio IIII. consule capta. Liuius.

Murgis, Plinio lib. 3. capit. 1. Bæticæ sinus, à quo Murgitana regio.

Muria, vir quidam Christianæ religionis defensor acerrimus, qui ab Arianorum principe in exilium missus, ibidem fame & frigore extinctus extremum diem obiit.

Mureola, Ptol. lib. 2. cap. 15. Pannoniæ superioris vrbs: vulgò *Morelz*.

Murranus, priscus Latinorum rex, à quo postea Latini omnes reges Murrani sunt dicti. Seruius.

Murrhanus, fuit quispiam, qui de generis nobilitate apud Virgilium gloriabatur.

Murrhanum hic atauos & auorum antiqua sonantem.

Nomina, per reges actum genus omne Latinum,
Præcipitem scopulo, atque ingenti turbine saxi
Excutit.

Mursa, vrbs Ioniæ, ab Ariano condita: Gentile, Mursæus. Dicitur etiam Mursium. Stephanus.

Murtius, Auentinus, mons, quòd è lapidibus & veluti muro constaret. A quo Murtia dea Venus.

Murtia, tiæ, Veneris cognomentum, à murtho arbuscula illi sacra impositum: vnde primùm Myrtæa dicta est, & deinde corrupto nomine Murtia. Plin. lib. 15. cap. 29. Ara fuit Romæ vetus Veneris Myrtææ, quam nunc Murtiam vocant. Festus hanc deam Murceam appellat, & sub Auentino eam sacellum habuisse tradit. Murceam autem dictam vult, siue quòd homines murceos, hoc est ignauos & inertes redderet, siue quòd Auentinus, sub quo sacellum habuit, olim Murcus fuerit appellatus.

Musa Antonius, Augusti medicus fuit. Horat. li. 1. epist. ad Vallam. Plin. li. 19. cap. 8.

Musæ, Iouis & Mnemosynes filiæ, in Pieria natæ, sedémq; habentes in Helicone, qui mons Bœotiæ est Phocidi vicinus: à quo Heliconides, & per epenthesim Heliconiades appellantur. Distat autem Helicon non procul à Parnasso Phocidis monte æmulus illi & altitudine & ambitu, rupem vt ille saxeam habens. Quin & Parnassum habitare dicuntur. Vnde & Parnassides dictæ, vel à Parnasso, Cleodotæ nymphæ & Neptuni siue Cleopompi filio. Et quoniam Phocidi confinis Aonia est, etiam Aonides appellãtur. Alio etiam nomine dicuntur Cithærides, vel Cithæriades, à Cithærone, Atticæ regionis monte, quem similiter Musis sacrum esse dicunt. Corycides quoque appellatæ sunt, à colle vel antro potius Corycio in Parnasso Delphis proximo. Pierides item dictæ sunt à Pieria, quæ regio est Macedoniæ, Emathia antè dicta. Hęc Musarũ patria, domúsq; est à nemore ita appellata, cui nomen est Pieris. Vel dictæ sunt Pierides à

des à Piero monte vt ait Festus, aut à Pieria monte Thraciæ in quo versatus est Orpheus, aut à Pieria monte Macedoniæ quemadmodũ tradunt Græci expositores Hesiodi. Pieriæ itẽ dictæ sunt à Pieri & Anippes filiabus quæ cum veris Musis ausæ sunt decertare, vnde victæ in picas mutatæ fuerunt, teste Ouidio libro v. Metam. Pierum etiam vetustissimum poëtam legimus, à quo Græcorum nonnulli Musas aiunt lepidis carminibus adeò celebratas, vt ab eo etiam Pieriæ nuncupatæ sint. Alij verò quod Pierus Macedo à quo mons cognominatus est, cum Thespias profectus esset, primus nouem Musas statuerit, id quod in Bœoticis scribit Pausanias. Item dicuntur Thespiades, à Thespiæ oppido Heliconi propinquo. Item Pegasides & Hippocrenides, ab Heliconis pulcherrimo fõte, cuius aquas vocales fuisse plurimi scripsere Græcorum: à quibus vt videtur, Sidonius loquaces denominat. Ab eodem etiam fonte Aganippides frequenter appellantur, quoniam & fons ipse Aganippe cognominatus est. Hunc fontem autem nostri Græcam dictionem Hipeocrenem imitantes, fontem Caballinum vocarunt, quòd Pegasus eo loco saxum vngula feriens, fontem dicatur aperuisse. Ilissides quoque & Iliffiades Musæ nuncupatæ sunt ab Atticæ flumine Ilissio, vt in Atticis Pausanias docet: aut ab vrbe Ilisso vt Steph. existimat. Rursus Musæ Libethrides vocatæ sunt, à fonte Libethra, Musis sacro, in ea Thessaliæ parte, quæ Magnesia dicitur. Item Pimpleidas, seu Pimpleæ, à Pimpla Thraciæ mõte, vel à fonte Pimpleo in radice eius mõtis sito. Item Castalides, à fonte Castalio, in radicibus Parnassi, Musis sacro, qui à Castalia Nympha nomen assumpsit. Mnemosynides item vocatæ sunt à matre earum Mnemosyne quæ est memoria. Pateides quoque vt ait Festus Pompeius à fonte Macedoniæ propter liquoris eius vnicam subtiliratem. Dicuntur & Ligiæ vt in Phædro scribit Plato, siue propter speciem cantus, siue propter musicum genus canorum quod ligium nuncupatur. Olimpiadas & Varro nominat ab Olympo monte, imitatus Homerum qui multis in locis inuocat musas ὀλύμπια δώματ' ἔχουσας. Hesiodum item in Theogonia à quo etiam vt à cæteris poëtis sæpissimè κοῦραι Διὸς, id est, filiæ Iouis appellãtur. Sunt demum Ardalides Musæ cognominatæ aut Artaliotides, ab Ardalo Vulcani filio, vt asserunt. Plu. in Symp. & Steph. Item interdum Mæonidæ ab Ouidio vocãtur, à Mæonia, vt putatur, regione. Nouem autem Musæ finguntur, quibus hæc nomina imposita fuere. Primam enim à bonitate vocis dixêre Calliopen: vel vt Phurnutus ait ἀπὸ τῦ καλὸς propter gloriam quam erga doctos & ipsi erga alios habent: vel propter gloriam quæ ex poëtarum laudibus oritur, vt ait Diodor. Sicul. Secundam Clio, à gloria & celebritate rerum gestarum quas canit. Tertiam Erato, vel à canendis amoribus, vel quòd cantus ab omnibus desideretur. Eam autem esse ἀπὸ τῦ ἐρᾶσθαι deductam innuit Ouidius lib. 2. de arte:

Nunc Erato, nam tu nomen amoris habes.

Diodorus verò id nominis sortitam esse ait, quod docti amantur. Quanquam Phurnutus dicat nomen obtinuisse ab interrogando & respondendo, id est, ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι, hæc enim duo à maximè disputantibus conueniunt. Quartam à voluptate ac lasciuia cantus Thaliam: θάλλειν enim virere, germinare, florere est. Et vt ait Phurnutus, διὰ τὸ θάλλειν τὸν βίον αὐτῶν, i. quod reuiuiscere faciat ipsorum (poëtarum) vitam. Vel, vt idem subiungit, quoniam & in conuiuiis ipsos virtutẽ habere, & honestè in eis conuersari suadet: vel quoniã in longum tempus (vt alij scribunt) poëtarum laus parta virescat. Nonnulli Thaliæ comœdias attribuunt, alij Geometriã: expositores Argonauticorum ipsam inuenisse Agricolationem & plantarum curam docuisse tradunt. Quintam Melpomenem à Græco μιλπᾶσθαι. quod est canere seu modulari: vnde & Tragœdiis præsidere putabatur. Vel quasi μελέτην ποιεμένη, id est, meditationem faciẽtem. Phurnutus tamen ἀπὸ τῆς μολπῆς. i. à dulcedine vocis dictam existimat. Sextam Terpsichorem ἀπὸ τῦ τέρπειν τοὺς χόρους, hoc est, à delectandis choreis: vnde à quibusdã dicitur Citharistria. Septimam Euterpẽ, à suauitate concentus. Hæc ab aliquibus Tibicina dicta est, & peculiariter tibiarum cantui creditur præsidere. Alij dialecticæ. Apollonij expositores μαθήματα. i. disciplinas inuenisse affirmant, Octauam Polyhymniam, à multitudine cantus: siue Polymneiam, à magnitudine memoriæ. Historiæ illi attribuunt, quod multarum rerum sit memoria, Quidam etiam lyræ præesse putant. Nonam Vraniam, quasi cælestem, vel à cælestium rerum cantu, vel à cantus diuinitate. Vnde autem dictæ sint Musæ, inter scriptores non satis conuenit. Plato in Cratylo, ἀπὸ τῦ μᾶσθαι dictas putat, hoc est, ab inquirendo: vnde ab antiquis interdum vocatæ sunt Mosæ. Quidam Musas per concisionem quasi meluSas à μέλω declinari voluerunt. Alij Musas dictas putãt, quasi ὁμοιέσας, quod inter omnes disciplinas similitudo sit, & quasi cognationis vinculũ, quo inter se omnes coniũguntur & copulantur: vnde & Musæ ita pingi solent, vt se mutuò tenentes, choros ducant. Sunt etiam qui Musas dictas putent, ἀπὸ τῦ μυεῖν, quod significat, bona, honestáque disciplina instituere. Cicero libro tertio de Natura deorum de Musis sic scribit: Iam Musæ primæ quatuor natæ Ioue altero, Telxiope, Acede, Arche, Melete. Secundæ Ioue tertio & Mnemæsyne procreatæ nouem. Tertiæ Ioue

tertio

tertio Pierio natę & Antiopa, quas Pieridas & Pierias solēt poëtę appellare iisdem nominibus, eodem numero quo proximæ superiores. Aliqui tamen Cœli & terræ filias dixerunt, vt Alcmæon & Phurnutus, quibus in quodā hymno astipulatur Pindarus, sic Musam alloquens, Ἀρχὰ δ' ἀπὸ σᾶς θυγάτηρ. i. incipe cœli filia Nonnulla alia musarum nomina ordine descripta alphabetico reperies.

Musæus poëta insignis, Orphei tempore, cuius & discipulus & filius putatus est Primus, teste Diogene, Deorum genealogiam versibus tradidisse f ttur, sphæramque inuenisse. Scripsit amores Heri & Leandri hexametris qui extant Decessit Faleriis, vt indicat epigramma,

Eumolpi animum Musæum terra Falerum
Continet hoc tumulo pignora chara patris.

Vnus fuit ex Argonautis, de quo extat versus.

Ancus erat Romæ quo Martius optimus anno
Musæus Græcis floruit in patribus.

Quod Epigramma si verum est, Musæus non fuit vnus ex Argonautis, qui expeditionem fecerunt in Colchon, ante tempora Troiana. Musæos tres Suidas commemorat, vnum Eleusenium, Antipheni filium, versificatorem, discipulum Orphei, qui scripsit ἀποθέσεις id est, vitæ præcepta, ad Eumolpum filium versuum ferè IIII. millibus. Alterum Thebanum Thamiræ filium, ante Troianum bellum, qui poëta Melicus fuit, scripsitque hymnos & cantica. Tertium Ephesium item versificatorem, qui tempore fuit Eumenis Attali Pergami regum, scripsitque res Pergamenses, præterea de Perside libro decimo Suid.

Musæum, locus circa Olympum in Macedonia, Stephan.

Musarni, populi Italiæ antiquissimi, à Libyco Hercule conditi.

Musca, poetria fuit: lyrica, quæ & epigrammata & odas scripsit. Cæl. lib. 8 cap. 1.

Muschianus, consul cum Paulo, anno ab vrbe 2166.

Musi, filius Merari filij Leui. Exod. 6. 1. Par. 6. lat. auferens, vel tangens, aut recedens, vel ablatus.

Musolani, Africæ populi à Cassio duce exercitus Octauij Cæsaris victi. Oros. libro sexto capite 21.

Musonius, Philosophus fuit non incelebris: de quo vide Gellium, Noct. Attic. libro 16. cap. primo.

Mustela, viri nomen: qui Ciceronem plurimùm dilexit, vt ipse scribit ad Atticum 12.

Mustela alius gladitor. Cic. Philip. 2.

Mutini. Vide MOTENI.

Mutina, Straboni, ciuitas Galliæ Cisalpinæ in Flaminia, Romanorum colonia, in qua Antonius D. Brutum obsedit: quam tamen Hirtius & Pansa Consules, victo Antonio, liberarunt. Inde Mutinensis color dictus est à Mutinensibus lanis, ex quibus natiuo colore panni fiunt, & Mutinenses vestes. In Mutinensi agro duo montes inter se concurrerunt, crepitu maximo assultantes, recedentesque, inter eos flamma, fumóque in cœlum exeunte interdiu, spectante e via Æmilia magna equitum Roman. familiarúmque, & viatorum multitudine. Eo concursu villæ omnes elisæ, animalia permulta, quæ intra fuerunt, exanimata sunt, anno ante sociale bellum: quod haud scio, an funestius ipsius terræ Italiæ fuerit, quàm ciuile. Plin. libro secundo capite 83.

Mutinitinus, Deus erat, cuius sacellum Romæ fuit, cui velatæ togis prætextatis solebant sacrificare.

Mutius, nobilis Romanus, qui accepta potestati à Senatu, in castra Porsenæ regis, tum temporis Romanos obsidentis, solus intrauit, eo animo, vt regem occideret. Sed cùm regem non cognosceret, vnum ex purpuratis pro rege occidit: Propter quod comprehensus, & ad regem perductus est: qui cum extrema illi supplicia comminaretur, Mutius iniecta in fœculum dextera, sponte sibi eam exussit: partim vt eo specimine doceret, se vel exquisitissima supplicia facile posse continere, partim vt pœnam eam à dextera sua exigeret, quæ in cæde aberrans, satellitem purpuratū pro rege occidisset. Hinc postea Scæuolæ cognomen traxit, quòd sinistra manu pro dextera vteretur, σκαιὰν enim Græci sinistram vocant. Admiratus itaque hominis fortitudinem Porsena, liberum eum misit. Cuius beneficij nomine cùm regi gratiæ aliquid vellet rependere, indicauit illi trecentos iuuenes simili modo in eum coniurasse. Quare territus Porsena, acceptis obsidibus, bellum paci mutauit. Fuerunt præterea alij Mutij, quorum historiam multis prosequitur Raphael Volaterran. libr. 17. ex Liuio, Plutarcho, & aliis.

Mutunus, aliàs Mutonus, deus qui & Priapus dicitur.

Mutuscæ, Sabinorum ciuitas, quæ & Tribula & uffena appellata est Hanc quoque postea Trebiam dictam Seruius in libro 7. Æneid. testatur, vbi Annibal Romanos maxima clade affecit. Virg. lib. 7.

Oliuiferæq; Mutuscæ, &c.

Muzirum, Indiæ emporium. Plin. libro sexto capite 23.

M Y

Myagrus, nomen viri proprium, cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 4. Quo etiam nomine dictus muscarum deus, qui aliter vocatur Myodes & Achor, vt scribit Plut. Plin. libro 10. cap. 28. Inuocant & Ægyptij Ibes suas contra serpentium

tium aduentum, & Elei Myagron Deum, muscarum multitudine pestilentiam afferente, quæ protinus intereunt, qualitatum est illi die.

Mycale, nomen veneficæ mulieris, apud Ouid. lib.12. Metamor. Est præterea, Herodoto, promontorium continenti situm. Stephanus vrbs est Carię. Hinc Mycalesius, Mycaleus, & fœm. Mycalesis. Didymus montem esse scribit. Nomen inde natum est, quòd reliquæ Gorgones μυκώμεναι, id est, mugientes eo in loco, dum Persèum insequerentur, caput Medusæ reuocarint. Aliqui Mychalem nominant quòd sita sit ἐν μυχῷ τῆς ἠφελικῆς ἄλσος, id est, in recessu Carici maris. Stephan.

Mycalessia, Ceres dicta est, à Mycalesso mari, iuxta quod templum habitat: vel à Mycalesso ciuitate Bœotiæ, secundum mare. Illud verò memoratu dignum, quòd Mycalessæ Cereris templum singulis noctibus ab Hercule aperiri rursusque claudi putabatur. Quin etiam fama erat omnes fructus autumno colligi solitos, si ante pedes Mycalessiæ Cereris depositi fuissent, toto anno integros manere.

Mycalessus, vrbs mediterranea, Bœotiæ, Thucyd. lib.7. sic dicta, quòd vacca, quæ Cadmum cum exercitu Thebas duxit, mugitum illic ediderit. Est & alia Cariæ. Gentile, Mycalessius, & fœm. Mycalessis. Est item mons è regione Sami. Stephan.

Mycenæ, narum, & Mycena, næ, penult. producta, vrbs Peloponnesi, quam Perseus Danaes filius extruxit, regiuncula, in qua regnauit Agamemnon, à Mycena Nympha sic appellata. Stepha dictus scribit à Mycenæo Spartonis filio Photonei fratre, vel à capulo gladij, Græci μύκηλα vocant, quem Perseus gestabat, quo delapso, Mercurij iussu vrbem condidit. Vel quia Iobos illic mugierit. Hinc Mycenæus, Myceneus, & fœm. Mycenis.

Mycerinus, Cheopis Ægyptiorum regis filius, qui postquàm patri successit in regnum, ita paterna facta perosus est, vt populo ad extremum calamitatis afflicto res suas agendi fecerit potestatem: quin etiam præ regibus omnibus iustitiam exercuisse dicitur. Herodot. lib. 2.

Mychale, Vide MYCALE.

Mychthonia. Vide MYDONIA.

Myci, populi, de quibus, Hecatæus, ἐν μυκῶν ἔθνος κραῖπνον φάτις. Steph.

Myciberna, vrbs Hellesponti, à Philippo Macedone per proditionem capta. Did.

Mycithus, Anax lai Rhegiorum tyranni seruus, cui cùm dominus moriens & regnum & liberos suos commendasset, tutelam eorum tam sanctè gessit, imperiumque tam clementer obtinuit, vt Rhegini à seruo regi non dedignarentur: adultis deinde pueris & bona & imperium tradidit, ipse paruo viatico sumpto profectus est: & Olympiæ, cum summa tranquillitate consenuit. Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 11.

Mycon, medicus fuit, qui aduersus serpentes nihil esse efficacius hippomarathro scripsit. Cęl. cap. 38. lib. 6.

Mycon, nomen pictoris egregij. Fuerunt autem duo Mycones, vnus Athenienfis, Syracusanus alter.

Mycone, nes, seu Myconos, ni, insula maris Ægæi, vna Cycladum, sub qua Poëtæ fabulantur sepultos esse Gigantes, postremò ab Hercule interfectos: vnde factus est locus prouerbio, Omnia sub vnam Myconon cogerere: quod in eos dici consueuit, qui res natura disiunctas, eodem libro vel titulo conãtur complecti. Scribit Seruius, hanc insulam terræ motu diu laborasse: quo cessante, è vicinis insulis populos venisse, qui eam tenerent & incolerent. Hinc Myconius, nomen possessiuum Huius insulæ incolæ, Myconij dicti sunt, de quibus literis proditum est, caluos esse solere. Hinc factum est, vt Myconium prouerbiali metaphora pro caluo accipiamus. Plin. libro 11. cap. 37.

Mydia, insula, quæ etiam Delos dicitur: vna ex Cycladibus, vbi primùm ignis inuentus fuit.

Mydon, teste Hom. libro 5. Iliad. Atymnis filius, Pylemenis ducis Paphlagonum auriga, ab Antilocho Nestoris filio in bello Troiano interemptus.

Myes, Myetis, vrbs Ionica. Gentile, Myesius. Stephanus.

Mygdon. Vide MYGDONVS.

Mygdonia, regio Macedoniæ in Thraciam vergens trans Argum fluuium, teste Plin. libr. 4. cap. 10. Huius incolæ Mygdones dicuntur, qui in Asiam transgressi, in ea parte Mysiæ consederunt, quæ Troadi superiacet, Thyndaro amni & Dascylitico lacui propinqua, eámque regionem de nomine relictæ patriæ Mygdoniã appellarunt. In hac regione Nioben natam volunt poetæ.

Mygdonus, frater Oetrei, ac (teste Porphyrio in Iliad 3.) Hecubæ regis Priami vxoris, Cisseï filij, ambo reges in Thracia: & è Mygdone, eius filius Chorœbus, Mygdonides dictus est. Malim Mygdõ, qui fratrem habuit Edonum, à quo Edoni Thraciæ populi. Steph. & alibi, AMygdone, inquit, Mygdonia dicta est, vt etiam Herodoto à Mygdone rege Mygdon filium habuit Gerastũ Steph. in Partheuopoli.

Mygisi, vrbs Cariæ. Hinc Mygisia Minerua, & Mygisais. Steph.

Myle, vrbs Siciliæ: Ciuis, Mylaites. Suni & Mylæ in Thessalia: vnde Mylæus. Steph.

Mylaces, gens Epirotica. Lycophron.

Mylãtia promontorium in Cãmiro Rhodi: Hinc dij Mylanij. Fuit autem illic Mylas quidam qui molæ vsum primus reperit. Steph.

Μύλας,

Μύλαι, vrbs est Cariæ, à Mylaso Chrysaoris filio hinc Mylaseus. Stephan.

Mylasa, liberum Cariæ oppidum dictum à Mylaso Æoli abnepote. Plin. lib. 5. cap. 29.

Myle, oppidum, de quo Senec. lib. 4. Nat. quæst. Circa Messanam & Mylas fimo quiddam simile mare profert, feruétque & æstuat non sine calore fœdo. Vnde illic stabulari Solis boues fabula est. Eadem penè ad verbum scribit Plin. lib. 2. cap. 98.

Mylisin, gens Phrygiæ. Stephan.

Mylitta, Venus dicta est apud Assyrios, ad cuius templum mulieres indigenæ semel in vita cum externis hominibus consuetudinem habere lege cogebantur: hospitem verò illum, qui pecuniam in sinum mulieris iniiciebat, dicere oportebat, Tanti ego tibi deam Mylittam imploro.

Mylon, vrbs Ægypti: Ciuis, Mylopolites. Steph.

Mylon fuit poëta comicus. Hesychius.

Mymnermus fuit poëta Colophonius Elegiographus, qui dicebat: Nihil esse iucundum sine amore & iocis. Horat.

Si Mymnermus vti censet sine amore iocisq;,
Nil est iucundum, viuas in amore iocisq;.

Propertius,

Plus in amore Mymnerni versus Homero.

Idem fuit tibicen clarissimus. Strab. lib. 14.

Myndus, vrbs Cariæ. Est & alia antiqua Myndus in Caria: Gentile, Myndius.

Myndones, populi Libyæ. Stephan.

Mynes, etis, Lyrnessi princeps, maritus Briseidis, quem Achilles capta vrbe occidit, vxorémque eius abduxit, quæ postea ab Agamemnone ei erepta, implacabilis inter eos odij causa extitit. Homer. 3. Iliad.

Mynetes. Vide MENETES.

Mynias, fuit quispiam sua ætate mortalium ditissimus, qui primus thesaurum recondendis pecuniis struxisse fertur.

Myon, vrbs Locrorum in Epiro: Ciues μύωνες vel μυωνῆς. Steph.

Myonia, vrbs Phocidis. Steph.

Myonesus, vrbs vel patua regio inter Teon & Lebedon. Insularis, Myonesius. Steph.

Myra vrbs Lyciæ, Strab. lib. 14.

Myrandus, ciuitas Syriæ, iuxta Phœniciam Stephan. vnde finus Myrandicus.

Myrgetæ populi Scythiæ. Steph.

Mycinius, locus & vrbs apud Strymonem fluuiũ condita. Steph. Gentile. Myrcinnius.

Myrica, Macedoniæ ciuitas eadem quæ Amphipolis. Steph. Et alibi μυρίκη, inquit insula est in mari rubro.

Myrice, à qua genus suum duxit Imilce vxor Hannibalis vt scribit Silius lib. 3.

Myricus, vrbs Troiæ è regione Tenedi & Lesbi Ciuis Myricusius. Steph.

Myrina, regina Amazonum, quę 30. millia peditum, & 2. millia equitum in exercitu habuisse dicitur. Dio. lib. 4. Fuit præterea Homero vrbs in Ætolia, & alia in Lemno. Steph. Vide MYRINAEVS.

Myrinus, Apollinis cognomentum, à Myrina Æolidis vrbe, in qua religiosissimè colebatur. Vnde & Mirini campi appellati.

Myrinus, nomen proprium. Martialis,

Nuper cum Myrino peteretur Mysia laso

Myrinuta. Vide MYRINVS.

Myrlea, Plinius libro 5. cap. 32. oppidum Bythinię quod Apamea postea dictum est, à Myrrho Colophoniorum duce, vel à Myrlea Amazone. Nicomedes autem Epiphanes, Prusiæ regis filius, de matris nomine Apames, Apameam vocari voluit. Alij à Myrlea Amazone. Hinc sinus Myrleanus, & regio Myrleatis. Strab. Steph.

Myrmerides, nomen viri proprium, de quo Cicero in Academicis. Vt etiam inter deos Myrmecides minutorum opusculorum fabricator fuisse videatur.

Myrmecium oppidulum Tauricæ: inde Myrmecius, vel Myrmecieus.

Myrmex, Epimethei vxor, filium habuit Ephyrum: à quo Corinthus olim Ephyra dicta Stephanus.

Myrmidones, populi Thessaliæ, qui Achillem ad bellum Troianum secuti sunt. De horum originem variè fabulantur poëtæ: alij enim sic dictos putant à Myrmidone rege, Iouis & Corymosæ Nymphæ filio, quem etiam post Cecropem Athenienſium regem fuisse tradunt. Alij à Myrmice puella, in Attica regione quæ cùm ob castimoniam & solertiam gratissima esset Mineruæ, contigit, vt aratrum in odium Cereris à Minerua conditum omnibus ostenderet: quapropter dea irata eam in formicam transformauit, quæ cùm multitudinem procreasset, euenit, vt morientibus Thessalis, regnante Aeaco, in homines mutarentur: Nam (vt inquit Seruius in 2. Æneidos,) Æacus, cùm in arbore fici formicas, id est μύρμηκας vidisset, optauit tot sibi socios euenire: & statim formicæ in homines versæ sunt. Ouid lib. 7. Metamorph. dicit ex formicis homines factos, precibus à Ioue postulante Æaco, postquàm pestilentia ipsius totus populus periisset, & inde Myrmidones dictos. Æginetas autẽ Myrmidonas dictos constant, teste Strabone libr. 7. quòd agricolæ strenui essent, perpetuóque infodienda terra formicarum more versarentur.

Myrmissus, vrbs iuxta Lampsacum inde Myrmissius.

Myron, statuarius insignis, Ageladis discipulus, qui cùm multis aliis operibus, tum præcipuè bucula ex ære veræ vaccæ simillima claruit, multis poetarum versibus celebrata. Ouid. 3. de Ponto. Alter Athenienſis fuit, vt scribit Pausan. Vnde Proper.

Atque aram circunſteterant armenta Myronis,
Quatuor artificis inuida ſigna boues, &c.

Myron, vrbs Lyciæ, à Myrone vel Myro fluuio præterfluente, vel potius à Myra. Vſurpatur in fœm. & neut. gen. Gentile.

Myronis, inſula in Arabico ſinu eſt: Gentile, Myroneſites, vel Myronoſæus Steph.

Myrrha, filia Cynaræ Cypriorum regis, quæ patris ſui nefando amore flagrans, nutricis auxilio cum eo concubuit, peperitque Adonim filium. Pater verò cùm illud nefas cognouiſſet, filiam ſuam gladio interficere voluit: ſed illa fugiens per Arabiam, deorum commiſeratione in arbuſculam ſui nominis commutata eſt. Vide ſuprà, CYNARAS. item ADONIS, &c.

Myrrina, vrbs Aſiæ terræ motu euerſa, anno ſalutis 105.

Myrſilus, Myrſi filius, vltimus ex Heraclydarum genere Lydiæ rex, alio nomine Cãdaules appellatus: qui cum vxorem haberet formoſiſſimam, non contẽtus ſecreta ſuarum voluptatum frequentia, Gygi cuidam ex ſuis ſatellitibus nudam eam oſtendit. Quod indignè illa ferens Gygem ad viri necem impulit: ſeſéque illi & Lydorum regnum tradidit. Herod. lib. 1.

Myrrea, Venus dicta eſt, à Myrto Veneri dicata, quòd Myrtus odorifera ſit, & Venus odoribus vnguentiſque delectetur. Paleph.

Myrſinus (alias Myrſum) Hom. ciuitas in Peloponneſo. Steph. vrbs Elidis, poſtea Myrtotium dicta. Gentile, Myrtuſius.

Myrſus, Herod. pater Candaulis Sardium tyrãni: à quo Myrſilus dictus eſt.

Myrtilis, oppidum eſt in ora Luſitaniæ ad Oceanum, cuius meminit Plin. lib. 8. cap 22.

Myrtilus, Mercurij ex Phaëtuſa, ſeu Myrtia Amazone filius, auriga Oenomai: qui à Pelope curuli certamine cum Oenomao certaturo pollicitis corruptus, axi vectem nõ obiecit, vt ea ratione Oenomai currus diſſolueretur, & Pelops victor euaderet. Quæ res cum Pelopi ex ſententia ſucceſſiſſet Oenomanus, curru delapſus, ceruicem fregit, iámq; animã agens, Pelopem obſecrauit, vt vicem ſuã vlciſceretur. Quare cùm pactum ſibi perfidiæ præmium à Pelope repoſceret, ab eo in mare proiectus eſt: quod inde Myrtoum eſt appellatum.

Myrtoum pelagus, pars maris Ægæi, ſeu eius quod eſt inter Ægæum Ionium, nomen habens à Myrtylo Mercurij filio: qui cùm Oenomai auriga eſſet, herũmque in certamine curuli prodidiſſet, à Pelope victore cùm perfidiæ præmium repoſceret, in hoc mare præcipitatus eſt. Plin. tamen lib. 4. c. 11. appellatum mauult à Myrto exigua inſula, non procul à Caryſto Euboææ oppido ſita, quæ cernitur à Geraſto Macedoniam petentibus. Incipit à Megarico ſinu, Cretámque abluit, & Atticam, occiduámque Cariæ oram: habétque inſulas plurimas, Cythera, Calauriam, & quæ Æginam cingunt, & Salaminem & ex Cycladibus plæraſque.

Myrtotium. Vide MYRSINVS.

Myrtus, Aſia eſt Lydia, vel quod idem eſt, Mæonia. Sic autem regio à Sardis Tmolũ & Cayſtrum vocatur, vuida & vliginoſa, & Myrtetis aptiſſima. Illic & Aſium pratum erat, & Aſia palus. Turneb.

Myrtuſſa, mons Lybiæ, vnde Myrtuſeus, & Myrtiſius. Vide MYRSINVS.

Myrus, fluuius. Vide MYRO.

Mys, Myos: proprium nomẽ viri qui claruit argento cælando. P. item Decius hoc fuit cognomine.

Myſia Ceres dicta eſt à Myſia regione, vel à Myſia quodam Palæp.

Myſia, regio minoris Aſiæ ad Helleſpontũ, Troadi contermina: cuius incolæ Myſi dicti ſunt abiectiſſimæ conditionis homines, ſortiſque adeò contemptæ, vt ceſſerint in prouerbium. Quoties enim hominem nullius pretij volebant denotare, Myſorum vltimum eſſe dicebant, vt eſt author Cicero in oratione pro L. Flacco. Strabo etiam Myſos conſtituit in Europa in confinio Pannoniæ, ad Danubiũ fluuium, putátque Myſos, Aſiæ populos ab his vt originem, ita & nomen duxiſſe. Sed hi à Plinio non Myſi, ſed Mœſi, appellãtur: in Hypiis etiam montibus ſub Pontica Heraclea Myſos habitare aiunt. Steph. Apud eũdem Myſia regionis & vrbis nomen eſt, vnde Myſi, Myſij, & Myſadij, Æolicè. Myſos alij Thraces, alij Lydos fuiſſe dixerunt. Et quoniam Lydiphagum acetoſã (quæ multa naſcitur in Olympo) Myſiam vocauere, ab eo Myſos dictos putarunt, quibus ſermo fuit ex Lydo, Phrygióque permiſtus, Phryges & Myſi, inquit Stephanus vtriúſq; Phrygiæ incolæ dicuntur. Vide NISIR & MŒSIA. Sunt qui dicant tranſiſſe ex Europa Meſas & Brigas & Hunnos, à quibus appellantur in Aſia Myſi, Phryges & Bithyni.

Myſomacedones, ſunt populi Aſiæ in tractu maioris Myſiæ à Macedonibus oriundi, vnde & nomen habent Plin. lib. 5. cap. 28.

Myſtia, vrbs Samnitum: Ciues, Myſtiani. Stephanus.

Mytilene, Mytanides, Mytonides, Mytile, Myton, &c. Vide ſuprà in Mitylene, cum prima per iota.

Mytiſerata caſtellum Siciliæ: Gentile, Mytiſeratinus Steph.

Myriſtraton, oppidum iuxta Carthaginem: Gentile, Myriſtratios. Steph.

Myus, ntis, vrbs Ioniæ, Strabo libro 12. Ciuis, Myuſius.

Næra

NAæra, vna ex pediſequiis Cleopatræ reginæ quæ vnà cum Charmione ſpontaneâ Cleopatræ mortem eſt imitata: Vide Plutarh. in vita M. Antonij, & Prouerb. apud Eraſ. Naæra & Charmione.

Naalol, ciuitas Leuitarum in tribu Zabulum Ioſ. 19 & 21. Iudic 1. lat. laudatus, ſiue lucidus, aut ſtolidus.

Naama, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. Mater item Roboam. 3 Reg. 14. lat. pulchra ſiue decora, aut mouens valde.

Naaman, filius Beniamin. Gen. 46. qui 1. Par. 8. dicitur Noha. lat. pulcher ſiue decorus, aut motum præparans.

Naaman, princeps militiæ regis Syriæ, qui cùm leprosus eſſet, à rege in Iudæam miſſus, ab Heliſæo Propheta curatus eſt, 3. Reg. 5 Luca 3. Filius item Bela filij Beniamin, 1. Par. 8.

Naara, ſiue Naaratha, terminus tribus Ephraim Ioſ. 16. Altera vxor Aſhur. 1. Paral. 4. lat. puella, ſiue iuuenis aut excuſſio, vel vigilans.

Naari, nomen viri. 1. Par. 11. lat. pueri mei vel iuuenes mei, ſiue excutientes, aut vigilantes mei.

Naarda, vrbs Syriæ iuxta Euphratē, vnde Naardanus. Steph.

Naaria, filius Semeiæ filiæ Secheniæ 1. Paral. 1. & 4. lat. puer Domini, aut excuſſio Domini ſiue vigil Domini, vel vigilans Dominus.

Naas, ciuitas. 1. Par. 4. Rex Ammonitarū. 1. Reg. 12. 1 Par. 19. Eſt & nomen cuiuſdam viri, de quo 1. Reg. 11. 2. Reg. 17. lat. coluber, vel ſerpens, aut augurans, vel diuinans, ſiue æneus.

Nabaioth, filius Iſmaelis. Gen. 25. Ab hoc omnis regio ab Euphrate vſque ad mare rubrū vſque hodie Nabathena dicitur, quæ pars Arabiæ eſt. Iſa. lat. loquelæ, ſiue prophetiæ, aut fructus, vel germinationes.

Nabal, viri nomen, cuius vxor Abigail dicebatur. 1. Reg. 25. Is omnium Iudæorum ditiſſimus, cùm Dauidi eſurienti eſcas denegaſſet eum ita iratum reddidit, vt in animo haberet domum eius euertere: ſ. ciſſérque, niſi Abigail eius vxor obuiam progreſſa, eum placaſſet. lat. ſtultus, vel incipiens.

Nabalin, flumen trās Rhenum, Phryſiū & Gueldrenſem agrum alluens. Tacitus.

Nabat, pater Ieroboam ſerui Salomonis. 3. Reg. 11. lat. aſpiciens, ſiue intuens.

Nabatha, ciuitatis cuiuſdam nomen.

Nabathæa, Steph. regio orientalis, ab Arabia incipiens, eamque intra ſe continens: quæ vſque ad mare rubrum ex latere dextro, Perſicum ex ſiniſtro, Indicúmq; ex ſuperiori parte protenditur. Nomē habet à Nabath Iſmaëlis primogenito. Huic metropolis eſt Petra. Hinc Nabathæus, adiectiuū. Et quia Nabathæa regio orientem ſpectat, factum eſt, vt Nabathæus accipiatur pro orientali. Ouid. 1. Metam.

Eurus ad Auroram, Nabathæaque regna receſſit.

Nabis, Lacedæmoniorum tyrānus, cum Romanis bellum aliquandiu geſſit. mox pacem impetrauit, ſub annum ab vrbe condita 560.

Nabius, Tarraconēſis Hiſpaniæ fluuius, Ptol. lib. 2. c. 6. Narum dicit Mela.

Nabo, ciuitas in terrā Moab, in tribu Rubē, Iſaię 15. Ierem. 48. quam ædificauerunt filij Ruben, Num 32. Eſt & nomen montis eiuſdem nominis. Dicitur & Nebo, Idolo præterea nomē, Iſa. 46. lat. loquela, ſiue prophetia, aut loquens, vel propheta, ſiue fructificans vel germinans.

Naboth, vir Iudæus, per iniuriam & dolum ab Achab rege circumuentus & interfectus quia ei vineam ſuam vendere noluerat. 3. Reg. 21. idem ſignificat quod Nabo.

Nabriſſa, Ptol. lib. 2. c. 4. alias Nebriſſa, hodie Veneria cognominata, Hiſpaniæ ciuitas.

Nahu, nomen vnius ex principibus regis Babylonis, Ierem. 39. idem ſignif. quod Nabo.

Nabuchodonoſor, 1. Genitus ſiue plāctus iudicij angustiæ vel preſſuræ, ſiue coactans iudicium angustiæ vel preſſuræ, rex Chaldæorum, Qui (inquit Origenes) gentibus innumeris, propinauit mœroris potum, ſuperbè ac crudeliter, quod domini fiebat virtute, ſibi arrogantius aſcribens.

Nabuſezbaz, nomen viri, Ierem. 39. idem ſignif. quod Nabo.

Nabuzardā. princeps exercitus regis Babyloniorum, 6. Reg 25. Is reliquias Iudæorum in Meſopotamiam abduxit. lat. Germinatio vel prophetia extranei ſiue ventilati aut effuſi iudicij vel domini, aut baſis.

Nachon nomen loci. 2. Reg 6. lat. paratus vel certus.

Nachoc, filius Sarug Geneſ. 11. Luc. 3. filius item Thare, Gen. 11. lat. raucus, vel aridus, aut iratus, vel incenſus: aut Syriacè, ſuffocatus.

Nachorages, dux exercitus Perſarum ſua rege Coſroe.

Nacolla, alias ναχολία, vel ναχίλεια, vrbs Phrygiæ à Nacolæ Nympha, vel à Nacolo Daſcon filio, aliàs Nacolæ. Gentile, Nacoleus. Strabo libro duodecimo.

Nacone, vrbs Siciliæ: Gentile, Naconæus. Stephanus.

Nactia. Vide NVCRIA.

Nadab, filius Aaron, Exod. 6 filius item Semei filij Onam, filij Ierameel, 1. Paralipo. 2. filius Iahiel, 1. Paralipom. 9. filius Ieroboam 3. Reg. 14. lat. Spontaneus, aut vouens, vel princeps.

Nadabia filius Iechoniæ filij Ioacim. 1. Par. 3. lat. votum Domini, ſiue ſpontaneus aut princeps Domini.

Næniam deā veteres coluere: cui ſacellū, authore Feſto, extra portam viminalē fuerat dedicatū

Næſſus, vrbs Thraciæ, patria Conſtantini regis. à quo etiam condita eſt: Gentile, Næſitanus, vel Naiſitanus. Steph.

Næuia,

Nœuia, nomen mulieris, à Nœuo sic appellatæ.

Nœuia, sylua quædam propè vrbem Romam. Festus.

Nœuius poëta comicus Roman. stipendia fecit primo bello Punico: idque bellum versibus descripsit.

Nœuius Turpio, Verris in omni calumnia præcursor & emissarius. Cic. 7. in Verrem.

Nage, 1. claritas, vel splendor. Nomen viri. Luc. 3. 25.

Nagis, vel Nagidos, vrbs inter Ciliciam & Pamphiliam à Nagide gubernatore condita: Gentile, Nagideus. Est & insula Nagidusa. Steph.

Nagnata, Hiberniæ vrbs insignis. Ptol. lib. 2. ca. 2. Magnata legimus in codice manuscripto vt suprà.

Nagnia, Vilumbrorum vrbs in Italia. Ptol. lib. 3. c. 1. priùs Nequinum, Narnia hodie. Vide infrà.

Nahabi, filius Vapsi. Num. 13. Latin. occultus vel absconditus, siue dilectus meus, aut quiescens mecum, siue ductor mecum.

Nahaliel, locus vbi castra fixerunt Israëlitæ Numer. 21. Latin. torrens Dei, siue hæreditas aut vallis Dei.

Naham, frater Odaiæ mulieris: & filius Caleb filij Iephone. 1. Paralip. 4. Latin. pulcher siue iucundus aut mouens eos.

Nahamani, 1. consolator, siue pœnitens, aut requiei munus vel numerus, siue requiei præparatio. Nomen viri. 2. Esdr. 7.

Naharai, 1. Natis, siue nasus, aut hinniens, vel calefactio, siue ariditas, vel raucedo: aut Syriacè suffocatio. Armiger Ioabi. 2. Reg. 23. & 1. Paralippom. 11.

Nahasson, idem filius Aminadab, frater Elizabet vxoris Aaron. Exod. 6. 23.

Nahaath, 1. requies vel ductor: aut Syriacè, descensio, filius Rahuel filij Esau Genes. 36. & 2. Paralip. 31.

Nahor. Vide NACHOR.

Nahum. 1. Consolator: siue pœnitens, aut ductor eorum. Nomen Prophetæ. Nahum. 1. & 2. Esdr. 7.

Naiades, siue Naides, Nymphæ fontiũ & fluuiorum: ἀπὸ τοῦ ναίειν, quod est fluere, Ab his fit Naicus, ca, cum. Propert. lib. 2.

Supposita excipiens Naica dona manu.

Naim, ciuitas Galilææ duobus millibus distans à monte Tabor. Hic Iesus Christus puerum viduæ vnigenitum ex mortuis, ad vitam excitauit,

Naioth, nomen loci, 1. Reg. 19. lat. pulchritudo, siue decor, aut habitaculum.

Nais fluuius, qui ex Tauro monte nascens, in Ponticum mergitur.

Nais meretrix insignis. Steph. in Eucarpia.

Nais, Nympha aquatica fuit, à νάω, quam Statius Cærulam vocat & Lubricam, alib.: & Virgil. Candidam.

Naicua, vrbs Britanniæ Ptolemæo: nunc vulgò dicitur *Offsorde*.

Namnitæ, siue Namnetes, Populi Galliæ Celticæ ad Ligeris fluminis ostia, quorum ciuitas Condiuicum. Ptol. lib. 2. c. 8. Vulgò *Nantes en Bretaigne*

Namsi, patet Iehu regis Israel. 3. Reg. decimonono. lat, ablatus siue auferens, aut tangens, vel dominatoris munus.

Namuel, filius Simeonis filij Iacob. 1. Par. 4. qui Gen. 46. 10. dicitur Iamuel lat. dormiens Deus, vel dormitio siue somnus Dei.

Namuelitæ, idem Num. 26.

Nancium oppidum in Lotharingia, iuxta quod Carolus Dux Burgundiæ à Duce Lotharingiæ prælio commisso superatus est. Gallicè *Nancy*.

Nanea appellabatur Diana, lingua Persica. 2. Machab. 1.

Nanius Actius, vir Romanus, tanta augurandi peritia, vt à Tarquinio Prisco Romanorum rege accersitus, & interrogatus, an id quod cogitasset, fieri posset, capto augurio, posse respondent, cúmque illi cotem se nouacula diuidere velle dixisset, id quoque fieri posse cõfirmauit, tanta erat artis fiducia: ac denique cotem allatam nouacula diuiserit.

Nannacus, rex ante Deucalionem fuisse narratur, qui diluuium futurum præuidit. Vnde ob eius antiquitatem natum est Proverb. A Nannaco.

Nannes, rex Galliæ, sub annum ante Romam conditam quingentesimum. Maneth. in Suppl. & Ann. in com. Bero.

Nannetes. Vide NAMNITÆ.

Nannium, Meretricula fuit, Proscenium, vt scribit Athenæus, cognominata, quod vestium & auri cultu plurimo speciosa videbatur, quum exuta foret vel turpissima. Hæc item, si Siadæ credimus, facetè dicta est & capta, quòd Thalli cuiusdam cauponæ faciẽtis bona deglutisset, tanquã germina hordeis obiici solita in pastum, quæ Thallos Græci vocant.

Nansberga, mons Comitatus Tirolensis, tribus milliaribus à Tridento distans, extendit se in longitudinem 12 milliarium, & 3. in latitudinem. CCCI. parochiales Ecclesias, XXXII. Castra habet. Præter sal & aromata, in eo proueniunt affatim omnia ad victum necessaria. Munster.

Nantuates (qui à quibusdam Antuates dicuntur) sunt populi Germaniæ circa Rhenũ fluuium per quorum fines longo spatio quasi ab ortu suo Rhenus ipse citatus fertur: proximi Heluetiis ac Sequanis. Hi sunt quos Constantienses appellamus: Ciuitas est episcopalis Moguntinæ prouinciæ. Horum memin. Plin. lib. 3. c. 20. & Strab. lib. 4. Gallicè, *le pays de Vaud*.

Napææ syluarum Deæ, quæ & Dryades dicuntur. Nam νάπη siue νάπος saltum significat. Aliis syluarum, seu collium & florum deæ, sicuti

sicuti Dryades arborum, & Nymphæ sunt fontium, vt scribit Seruius.

Nape, vrbs Lesbi, vnde Apollo Napæus. Sunt etiam Napæi in Epiro.

Napæi. Vide NAPE.

Napatæi, populi in Æthiopia. Stephan. Napatæ vrbs est Libyæ iuxta Æthiopiam: Gentile, Napatæus. Vide NAPITAE.

Napheg, filius Isaar filij Caath filij Leui. Exod. 6. Filius item Dauid. 1. Paral. 14. Lat. imbecillis, aut remissus, vel laxans.

Naphis, filius Ismaelis. Genes. 25. 1. Paral. 5. Latin. anima, vel refrigeratus, aut requiescens: vel Syriace, multiplicans.

Napitæ, populi in Scythia, quorum caput vicus Napis, qui & Napatæ nominantur. Stepha. vicus est Scythiæ: Incolæ, Napates aut Napites. Vide NAPATAEI.

Nar, Stephano, fluuius Vmbriæ, qui per Narniam effluens, Tyberi immiscetur. Est & alius hoc nomine, qui à Danubio videtur deriuari. Virgilius.

Sulphurea Nar albus aqua. Strab. hunc Narrahem vocat. Plin. lib. 30. cap. 5.

Nar, Sabinorum fluuius, à Viscello monte oriens aquis sulphureis miscetur. Alius item in Dalmatia, qui & Naro dicitur. Vide NARANE.

Narane, fluuius Dalmatiæ, ab Epidauro distans centum millibus passuum. Vide NAR.

Naracustoma, secundum Istri fluminis ostium. Plin. 4. cap. 12.

Narbasis, vrbs in Hispania, & æstuarium.

Narbis, vrbs Illyriæ. Stephan.

Narbo, cognomẽto Martius, olim amplissimum fuit Galliæ Braccatæ emporium, teste Strabone libro quarto hodie tutissimum Galliarum aduersus Hispanos propugnaculum: à quo tota ea pars Galliarum, quę olim Romanorum fuit prouincia, nomen accepit. Martium autẽ Narbonem ex eo dictum putant, quòd eò Cæsar ex Martia legione colonos deduxerit. Martianus Narbonesiam vocat: Gentile, Narbonites. Est & Narbonitis palus. Hecatæus Narbęos nominat. Steph.

Narbonensis Gallia, à Narbone ciuitate dicta est. Hæc olim Braccata Gallia dicebatur. Amne Varo ab Italia & Alpibus discernitur: à reliqua verò Gallia, montibus Gebenna & Iura, agrorum cultu, virorum morũmque dignatione, amplitudine opum nulli prouinciarum postferenda. Mela. lib. 2. cap. 5. & Strab. lib. 4.

Narcæa Minerua dicta est à Narce quodã Græcorum principe, qui vbi bellum cum finitimis gessisset, magnámque potentiam fuisset adeptus, Mineruæ Narcææ templum de suo nomine condidit. Palæph.

Narcasus, vicus & vrbs Catiæ: inde Narcaseus. Stephano.

Narcissus, Hierosolymorum episcopus vndecimus, sub annum salutis 180. de quo hunc in modũ scripsit Euseb. lib. 6. c. 7. hist. eccl. Accidit aliquãdo, inquit, in die solẽni vigiliarũ Paschæ, oleum deesse luminaribus: cumque id per ministros innotuisset, mœror plebi maximus fuit. Sed Narcissus fide fidens, ministris imperat aquam haurire, sibíque deferri. Cúmque detulissent, orauit, & benedixit aquã, & infundi luminaribus præcepit: tũ repentè, miro & seculis inaudito genere virtutis, natura aquę in olei pinguedinẽ versa splendorem luminum etiam reddit clariorem. Is præterea, cum inter cætera virtutum suarum bona esset valde constantis animi, & iusti rectíque indeclinabiliter tenax, quidam homunculi nequã, & malè sibi conscij metuentes, nec criminum suorum, si arguerentur, non possent effugere vindictam, præueniunt, & factionibus circunuenire parant eum: cuius iudicium verebantur, Concinant igitur aduersum eum infame satis, & noxiũ crimen: conueniunt auditores: & ex semetipsis producunt, qui sub sacramento iuramenti, quæ obiiciebatur, continerent: alius ne in ignẽ incideret, vera se dicere testabatur: alius ita, ne regio morbo corrumperetur: tertius ita, ne luminibus orbaretur. Et quanuis ne iuramẽtis quidem istis quisquam fidelium, ac Deum timentium crederet, eo quòd vita Narcissi, & institutio, ac pudicitia ab omnibus nosceretur, ipse tamen eorum, quę mora sunt, indignitatem, ac molestiam non ferens, simul & secretam, ac philosophicam vitam semper habere desiderans, subterfugit ecclesiæ multitudinem, & in desertis locis, atque agellis secretioribus delituit annis quã plurimis: At non ille magnus diuinæ prouidentię oculus quieuit in longũ, sed impios vltionem per ea quæ sibi in periuriis statuerant maledicta, molitur. Primus namque ille testis, parua ignis scintilla, noctis tempore, domo sua succensa, cum omni genere suo, omníque familia, flammis vltricibus conflagrauit. Alter repentè ab imis pedibus, vsque ad summum capitis verticem, morbo regio, quo fuerat imprecatus, repletur, atque consumitur. Tertius autem priorum exitum videns, & oculum diuinum non se latuisse perspiciens, prorumpit in medium, & audientibus cunctis, sera pœnitentia, vniuersum concinnati sceleris ordinem pandit. Tantis autem lacrymis commissum facinus deflet, & in tantum die, noctúque perdurat in fletibus, vsque quò luminibus orbaretur. Hi igitur figmenti sui huiusce modi pœnas dederunt, & Narcissus episcopatui restitutus. Hæc ibi Euseb.

Narcissus, puer formosissimus, Cephissi amnis & Liriopes Nymphæ filius: quo recens nato Cephissus Tiresiam vatem de pueri fato consu

consuluit, responsumque accepit, tandiu victurum, quandiu à sui cõspectu abstineret. Quod responsi genus quamuis primùm ridiculum videretur: euentu tamen ipso est approbatum. Nam cum Narcissus iam adultus, à Nymphis compluribus & præcipuè ab Echo adamaretur, mira omnes constantia est aspernatus. Verùm cùm aliquando æstu defatigatus, ad limpidissimum fontem bibendi gratia se contulisset, imagine sua in fonte cõspecta, sui amore captus est: cúmque nulla potiundi amoris spes esset, nimio desiderio contabuit, & in florem sui nominis est commutatus. Ouidius 3. Metam. Monumentum eius fuit in ora Bœotiæ, per quod transeuntes silebant, vnde Taciturnum vocabant. Sapienter ab Ouidio fingitur Nemesis, insolentiæ & arrogantiæ vindex, & petere pœnas à Narcisso seipsum amante, vt suam ipsius vmbram admiretur. Diuinitus enim puniuntur sui amantes hac dementia, vt etiam inscitiam suam esse sapientiam arbitrentur. Mutatus in florem ostendit quàm leuis & euanida sit inanis gloria mundi, & serò floreſcens mouet ne nimis matorè & ante tẽpus sapere incipiamus, néve nos aut nostra nimis amemus atque admiremur.

Narcissus, nomen fluuij.

Narcissus Claudij imperatoris libertus, potentissimus & ditissimus apud principem.

Narcissus, nomen viri, cuius meminit Paulus, Rom. 16.

Naritia, & Narix, Brutiorum ciuitas in Italia ab Aiacis Oilei sociis condita, à qua Naritij dicuntur populi, & Naritius, tia, tium. Est & Naritia, insula in mari Ægeo, sub Vlyssis imperio. Vide NARYCIVM.

Naryx. Vide NARYCIVM.

Natus. Vide NABIVS.

Natmalis, vrbs Pisidiæ: Gentile, Narmaleis.

Narna, vel Natnia, Strab. lib. 5. Vmbriæ ciuitas per quam Nar labitur, à quo & nomen accepit. Liuius lib. 10. à Nare flumine Narnia appellata. Vide NAGNIA.

Narnienses, Narniæ populi. In Narniensi agro quædam terræ imbribus ficciores fiunt, quod admirandis suis inseruit M. Cicero, siccitatem fieri, prodens: imbre autem, puluerem. Plin. lib 31. cap. 4.

Narnienses, vna ex xxxv. tribubus populi Romani.

Naro, fluuius Dalmatiæ, iuxta Epidaurum in mare Adriaticum influens. Vide NAR.

Narona, fluuius Dalmatiæ, Ptol. lib. 2. cap. 17. Melæ Nar dicitur, hodie *Narenta*, Vide NAR & NARANE.

Narses, Eunuchus Iustiniani principis cubicularius, bibliopola priùs, deinde ob animi virtutem patriciatus honore auctus, vir religione pietatéque præditus. Is in locum Belisarij ducis in Italiam missus, decem annos variis euentibus pugnauit. Volaterr.

Narses, Persarum rex, sub ann. salutis, 294.

Nartes, populi Vmbriæ, qui & inter Amnates. Plin lib. 3. cap. 4.

Narthecis, parua insula prope Samum ad dextram appellentibus ad vrbem. Virg. 4. Æneid.

Hic & Narycij posuerunt mœnia Locri.

Abundant autem pice optima, vt testatur Virgil. 2. Georgicorum.

Et iuuat vndantem buxo spectare Cytorum
Narycia q; picis locus.

Narthe causa est insula in mari Carpathio. Plin. lib. 5. cap. 31.

Narycium, quod & Naryx, & Naryce, dicitur oppidum Locrorum vetustissimum, vnde Aiax. Et Narycij populi. Steph.

Narycia, insula in mari Ægeo vel Ionio, quæ fuit Vlyssis. Abundat autem pice optima, vt testatur Virgil. 2. Georg. Hinc dicta est pix Narycea. Vide NARITIA.

Nasamones sunt populi Libyæ, nauium Syrtibus inuolutarum spoliatores, & viuentes rapto. Herod. lib. 4. Lucan lib. 8.

Quas Nasamon gens dira legit, qui proxima Ponto,
Nudus rura tenet, quam mundi barbara damnis
Syrtis alit: nam littoreis populator arenis
Immixet, & nullos portus tangente carina
Nouit opes: sic cum toto commercia mundo
Naufragijs Nasa mones habent, &c.

& Plin. libr. 5. Stephan. à Nasamone quodam dictos scribit. Inde Nasamonis, fœmininum. Apud hos moris erat, vt cùm quis primùm vxorem duxisset, sponsa, nocte prima, cum singulis conuiuis coiret, ac mox perpetuò castitatem seruaret Polyd. Virgil. lib. 1. cap. 4. de rerum inuent.

Nasia, nomen viri. 1. Esdr. 2. Lat. victor siue æternus, aut fortis.

Nasibus. Vide NISIBIS.

Nasica Scipio dictus est, nobilis Romanus, qui Gracchum seditiosum virum occidit. Cicero primo Tusculanarum.

Nasium, Ptolem. libro 2. cap. 9. Galliæ Belgicæ vrbs.

Napsus, vrbs Thraciæ: aliàs [illegible]. Steph.

Nastes frater Amphimachi, vnus ex his qui in auxilium Troianorum venerunt. Homer. lib. 2. Iliad.

Natalis, confessor egregius, qui propter Christum innumera tormenta passus fuerat, tandem ab hæreticis deceptus, eorum constitutus fuit episcopus: sed in somnis frequenter admonitus à Domino, quia misericors Deus & Dominus noster Iesus Christus nolebat martyrem suum, qui sibi in multis passionibus testis extiterat, de ecclesia perdere. Sed cùm negligentiùs susciperet visiones, turpis lucri deuictus illecebra, ad vltimum à sanctis angelis per totam noctem verberatus, & pœnis grauibus excruciatus, malè consurgens,

cilicio se induit, & cinere conspergit, ac multis lachrymis errorem suum deflens, ante pedes Zephyrini episcopi seipsum prosternit, & vestigiis omnium, non modo clericorum, sed etiam laicorum, multa cùm lamentatione, prouolutus in lachrymas & lamentationes omnem prouocauit ecclesiam, vt indulgentiam sibi à Christo, continuis & iugibus pro ipso precibus imploraret, ostendendo simul in conspectu omnium liuores corporis sui & cicatrices, quas pro nominis ipsius confessione susceperat, vix aliquando in communionem corporis Ecclesiæ reuocatus est. Euseb. lib. 5. cap. vlt. hist. eccles.

Nathan, filius Dauid, 2. Reg. 5. 1. Paralip. 3. Nomen item Prophetæ, 3. Reg. 7. Filius item Ethæi, filij, filiæ Sesan ex seruo 1. Par. 2. Lat. dans, vel donatus.

Nathanael, frater Semæi & Choneniæ, 2. Par. 35. filius Suar, princeps tribus suæ Issachar, Num. 1. Quartus filius Isa. 1. Par. 2. Lat. donum Dei.

Nathanael, frater, siue Philippi Apostoli.

Nathania, siue Nathanias, pater Ismaelis. 4. Reg. 25. Lat. Donum Domini.

Mathanmélech, nomen Eunuchi, 4. Reg. 23. Lat. donum regis siue consilij.

Nathon, 1. dare vel dando, nomen ciuitatis in tribu Zabulon. Ios. 19.

Natio, dea à nascentibus dicta, quòd Matronarum partus tueretur. Cicero tertio de Natura deorum.

Natiso, Venetiæ fluuius, Ptolem. lib. 3. cap. 1.

Nauaethus, Italiæ fluuius, à nauium exustione sic nuncupatus, quod scribit Apollodorus quia Laomedontis filiæ, ac Priami sorores, Athylla, Astioche, Mydesicaste, cum captiuis aliis illuc appulsæ, naues incenderunt, ex quo & ipsæ Nauprestides nuncupatæ. Rhodig. lib. 24. cap. 5.

Naualia, Ptol. li. 2. cap. 11. vrbs Germaniæ, Vulgò *Suoll.*

Nauaria, pars Hispaniæ. Septentrionalis, versus Arcton Vasconibus adiacet: ad Meridiem verò Tarraconiam habet regionem.

Naubolus, Laij regis Thebarum auriga. Statius.

Naubolus Hipasides tuus ô mitissime Lai,
Hospes adhuc curru, securaq; lora tenebat.

Naucrates dicitur Ægyptios docuisse animalium, arborumque figuris scribere: hunc, Mercurium Trismegistum, quem Thyeth dicunt, fuisse Ægyptij crediderunt, vel Mercurium, aliam Ioue & Cyllene natum, fugientem in Ægyptum Argo interfecto.

Naucratia, Grammaticus, qui docuit Athenis sub Commodo principe.

Naucratis, Stephano, oppidum Ægypti, à Milesiis maris imperium tunc obtinentibus, appellatione indita, cuius incolæ Naucratitæ & Naucratiotæ, dicuntur Strab. lib. 17.

Naulium, ciuitas in Liguria, portu ac turribus inclyta, & vadorum Sabatiorum portus, à quo decem millibus distat Sabatia.

Naulochum, dicta est olim Smyrna Ioniæ vrbs Stephan.

Naupactus (hodie Lepanthum dicitur, per Turcas Venetis ereptum) vrbs Achaiæ apud Locros, Ptolem. lib. 3. cap. 15 Steph dictam scribit à fabricatione nauium per Heraclidas. Inde Naupactus.

Nauserius, Aquitaniæ dux, temporibus Pipini, patris Caroli Magni.

Nauplia, vrbs in Arbo. Strab. lib. 8 dicta, quòd eò naues adnauigent.

Naupliades, patronymicum, id est, Nauplij filius.

Nauplius, filius Neptuni, & Amymones filiæ Danaï Argiuorum regis. Item res Euboeæ, pater Palamedis, qui cum filium Vlyssis opera, iniquo iudicio circumuentum, & ab exercitu lapidibus obrutum audisset, necis eius vlciscendæ auidus, per totam Græciam vagare cœpit, vxoresque principum, qui ad Troiã militabant, in iuuenum adulteria pellexit: futurum sperans, vt grauissimis ea de causa inimicitiis inter ipsos exortis, mutua cæde Palamedis necem expiarent. Nec eo contentus, Græcis capta iam Troia in patriam redeuntibus, & tempestate laborantibus, ex Caphareo monte ignem, tanquam ad vicinum portum, adnauigantem, in aspertimos scopulos pellexit, miserandóque perdidit naufragio. Postea verò cùm intell. xisset Vlyssem & Diomedé, quibus eas insidias potissimum struxerat, incolumes euasisse, doloris impatientia seipsum in mare præcipitem dedit.

Naupontus, amnis, qui & Pamportus etiam à Strabone vocatur, ex Illyrio nauigabilis defertur in Sauum.

Nauportus, Istriæ fluuius. Plinius libro tertio, cap. 18.

Nausicæ. Alcinoi Phæacum regis filia & Aretes: quæ cùm fortè cum pedissequis suis extra ciuitatem se contulisset, vestes in flumine abluturæ, incidit in Vlyssem naufragum in littore sedentem nudum, arborum ramis circumtectum, cui supplici & vestes dedit, & in regiam patris sui cum perduxit.

Nausimenes, vir Athenienſis: cuius vxor cùm liberos in incestu deprehendisset, indignitate facinoris perterrita vocem amisit.

Nausithorus, Rex, Phæacum, filius Neptuni & Peribeæ, Eurymedontis filiæ. Hesiod. tamen Vlyssis & Calypsus filium facit. Hic pater fuit Alcinoi qui ei in regno successit.

Nautij, Romæ dicti sunt à Naute Æneæ comite.

Nautius Accius, insignis augur fuit, qui sub Tarquinio Prisco Romanorum rege floruit. Liu. lib. 1.

lib.1.ab vrbe condita.hic nouacula cotem diſcidit.

Nautes. nomen eſt vatis Troiani apud Virg. lib. Æneid. qui dum incenſæ ab Iride in Sicilia cõburerentur Æneæ naues, docuit hoc fieri Iunonis odio, vt Latio Troianos auerteret: monuitque Æneam ipſum, vt non ſuccumberet calamitatibus, ſed inuicto perſeueraret animo.

Naxiportus. Vide HERACLEA.

Naxia, vrbs Cariæ: Gentile, Naxieus, vel Naxiates. Steph.

Naxium, cotes in inſula Cypro genitæ. Pli. lib. 36. cap. 7.

Naxos, inſula in mari Ægeo, vna ex Cycladibus cæteras ſuperans, anteà Strongyle dicta. Hæc Dia pòſt appellata fuit: verùm cùm Gares ex Lamia profecti, duce Naxo eam occupaſſent, à duce Naxon appellarunt. Hanc Dionyſium, à vinearum fertilitate dici ſcribit Pli. li. 4. c 12. vel quia (vt alij volunt) ſolæ Naxiæ mulieres octauo menſe pariant, quoto & Liber pater natus creditur: ſiue quia fons in ea vino fluat. Diſtat à Delo ſeptem millibus. Hinc Naxius, xia, xium, vnde Naxius ardor apud Columellam, quo ſignificatur Bacchi coronæ Sydus: nam, vt ferunt poëtæ, in inſula Naxo, relicta Ariadne à Theſeo, nuptias cum Baccho fecit, donatáque corona, inter ſydera relata fuit. Alij Siciliam minorem, alij Callipolim appellarunt Virg.

Bacchat ínque iugis Naxum, viridémque Donyſam.

Vide DIA. Eſt oppidi nomen apud Plin. lib. 3. c. 8. Steph. inſula νάξος, inſula præclara inter Cycladas, à Nazo Carum duce dicta, vel à Naxo Endymionis filio, vel παρὰ τὸ νάξαι quod interpretantur ſacrificare.

Nazaræus, cõſecratus dicitur, & à Nazareth, Nazarenus CHRISTVS filius Mariæ, Seruator & Deus noſter. Nazaræi autem dicebantur, qui votum ad tempus habebant in Lege, Auguſtinus. Vnde Samſoni iuſſum eſt, vt ferrum non aſcenderet in caput eius. Ioſeph lib. 4. antiq. & Orig ſuper Numer.

Nazareth, viculus Galilææ, iuxta montem Thabor, in quo fuit nutritus IESVS noſter, Matth. 2.

Nautulphus, puer natura cæcus qui precibus ſancti Henoch viſum recepit, author Gregor. Turon.

N E

Nea, inſula, Plin. lib. 2. c. 87. de inſulis enatis, inter Lemnum & Helleſpontum Nea.

Nea, Stephano, inſula prope Lemnũ, in qua Philoctetes, ſecundum aliquos ab hydro morſus eſt: ſic dicta quòd Hercules ad eam adnataue rit: Gentile, Neæus. Eſt etiam Nea, vicus & caſtellum Myſiæ. Steph.

Næra, nomen fœminæ ſeu Nymphæ formoſiſſimæ quæ peperit Soli duas filias, Phaëthuſam & Lampetiam, quæ armenta Solis tranſeunte Vlyſſe iuxta Siciliam oſtendebat. Hom. Odyſſ. 12. Eſt etiam mulieris cuiuſdam nomen proprium, apud Virg. Ecloga 3.

— ipſe Neæram
Dum fouet.

Neæra ancilla Cleopatræ reginæ, quæ vnà cum Charmione ſponte eam dominæ mortẽ imitata eſt, ac ſemiuiua reperta, dominæ iã mortuæ capite coronam delapſam reponens. Plut. in Antonio.

Neæthus, fluuius Crotonis, ſic dictus quòd Græcorum naues olim in eo exuſtæ ſint. Vide NIAETOS.

Nealces, pictor, qui Venerem pinxit, Naumachiam Ægyptiorum & Perſarum. Item Aſellum bibentem in littore, & Crocodylum ei inſidiantem.

Neandria, vrbs Troadis in Helleſponto, aliàs Neandrium in neutro genere: Ciuis, Neandreus. Strab.

Neanthus, vir quidam qui propter Chelyn Apollinis temerè affectatam Deo vindice à canib. diſcerptus eſt. Politian. in Nutricia.

Imprebus hanc ſtultè Chelym affectare Neanthus
Auſus, Apollinea pendentem ſuſtulit ede:
Quem tamen indocto ferientem pollice chordas
Vindice diſcerpſit rictu nocturna canum vis.

Neapolis, ciuitas Cariæ aut Thraciæ, Act. 16. Hanc vocari Sichem, teſtis eſt Hier. in Heb. quæſt.

Neapolis, Campaniæ vrbs clariſſima, ſecundum maris littus in longitudinem extenſa, à Cumana iuuentute condita, primúmque Parthenope appellata, de nomine vnius Syrenum, eo in loco ſepultæ. Verùm cùm frequentiùs habitari cœpiſſet, veriti Cumani, ne patria ſua deſereretur, Parthenopẽ diuerunt. Nõ multò tamen poſt, graſſante peſte lentiũ, cùm oraculum ea de re conſulerent, reſponſúmque accepiſſent, vt nouam vrbem inſtaurarent, ſplendidiùs eam reſtituerunt, & ex verbis oraculi accepto nomine, Neapolim, id eſt, nouam vrbem appellarun. Galli. *Naples.*

Neapolis, Africæ oppidum, Pomp. l. 2. Eſt item eius nominis Cariæ vrbs ad Iaſium, ſinum, eodem authore.

Neapolis quæ & Leptis magna. Ptol. l. 4. c. 3. vrbs Syrtis paruæ. Vulgò *Tripoli* in Barbaria, regia ciuitas.

Neapolis colonia, Ptol. lib. 4. c. 3. vrbs Africæ. Vide PHANTIS. N. Samaria Iudææ etiam inquit Steph poſtea dicta eſt Neapolis: ité Tripolis, Cariæ ciuitas.

Neapolitanum regnum hodie continetur inter Hadriaticum & Tyrrhenum mare, ab amne Truento, & fundis, vſque ad fretum Meſſanæ:

continétque nouem opulentissimas, amœnissimásque Italiæ religiones. Eę sunt, Latij pars, Campania fœlix, Lucani, Calabria, Magna Græcia, Salentini, Aprutium Apulia Peucetia & Apulia Daunia, quarum omnium recentia nomina vide in Italia.

Nearchus, iuuenis eximiæ pulchritudinis. Hor. lib. 3. Carm.

Nebahaz, Idolum Heuæorum 4. Reg. 17. lat. fructificans, vel germinans visionem, aut loquēs, vel prophetans.

Nebai, nomen viri. 2. Esd. 10. idem signif. quod Nebahaz.

Neballar, ciuitas. 2. Esd. 11 lat. prophetia, siue loquela inuoluta, vel abscondita, aut germinās, vel fructificans: siue prophetans inuolutè vel absconditè.

Nebis, Prol. lib. 2. cap. 6. Tarraconensis Hispaniæ fluuius, Benis Straboni dictus.

Nebo, vrbs & mōs terræ Moabitarum supra Iordanem contra Ierichuntem ciuitatem, in sorte tribus Ruben. Num. 33. Deut. 34. Par. 5. Nomē viri. 1. Esd. 2. & 10. Vide NABO. Idem enim significat.

Nebrissa. Vide NABRIASSA.

Nebrodes, mons in Sicilia, cui Damarum copia nomen dedit.

Nebrophonus, Nomen canis venatici apud Ouid. lib. 3. Metam.

Nebrophonúsque valens, & thrax cum Lœlape Theron.

Interpretari licet hinnulorū interfectorē παρὰ τὰ νέβρους, quod est hinnulus, & φονεύω, occido.

Nebros, clarissimꝰ ex Asclepiadis fuit in Cōo insula, vel Pythiæ testimonio: vnde Nebridę dicti, ex quibus & Hippocrates, Steph. in Co.

Nebsan, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ios. 15. lat. loquela, siue prophetia, aut germinatio dormitationis vel mutationis, siue germinatio vel loquela dentis vel eboris.

Neceb, ciuitas tribus Nephtali, quæ & Adami dicitur. Ios. 19. lat. foramen, aut maledictio, siue vocatio, aut nominatio, vel explicatio.

Necepso, nomen medici: de quo Firmicus lib. 8.

Necepsus, rex fuit Ægyptiorum in astrorum cognitione peritissimus, de quo Auso scribit.

Quique magos docuit mysteria vana Necepsi.

Iulius Firmicus: Necepsos, inquit, Imperator iustissimus Ægypti, & Astrologus valde bonus, per ipsos decanos omnia vitia valetudinésque collegit.

Nechao, nomen Pharaonis regis Ægypti, illius videlicet cui Iosias rex Iuda fuit in occursum, 4. Reg. 23. lat. claudus, vel percussus.

Nehae, qui & Necepsos, Ægypti rex. Olympiade 40.

Nechia Pharao. Ægypti rex, is qui Abrahamo vxorem suam abstulit. Ioseph. de bello Iudai. lib. 6. c. 18.

Necho, rex Ægypti, à Nabuchodonosore victus ad Euphratem.

Necoda, nomē viri. 1. Esd. 2. lat. depictus, siue varius, aut punctuatus, vel pastor, aut incuruatus, vel incensus.

Necos, filius Psammitichi, Ægypti rex, cui filius Psalmis in regno successit. Herodotus libro 2.

Necropolis, vrbs Ægypti, distans ab Alexandria xxx. stadiis, vbi Cleopatra, anguibus admotis verberibus, se extinxit, ne in triumpho duceretur ab Augusto.

Nectanebus, Ægypti rex, Platonis temporibus.

Necuia, vrbs Vmbrorum: Gentile, Necuites, Steph.

Neda, fluuius, in Messeniorum ora, qui populi sunt Græciæ. Huius visuntur fontes in Lycæo monte. Cæl. lib. 18. c. 9.

Nede, vrbs Arcadiæ, à Nede Nympha. Steph.

Nedon, vrbs & locus Laconiæ: vnde Minerua Nedusia, Steph.

Negla, oppidulum Arabiæ: Gentile, Neglius vel Neglites. Steph.

Nehel-eschol, 1. torrens aut vallis botri, nomen torrentis. Num. 13. Vocatus est locus ille torrens Eschol, qui torrens est in vicina Hebronis. Eo irrigatur vallis dicta Botri. Vide ESCHOL.

Nehemias, nomen viri. 1. Esd 2. lat. consolatio vel requies Domini, aut pœnitens Dominus, siue directio Domini.

Nehiel: ciuitas, quæ terminus est Aser Ios. 19. lat. commotio vel motus Dei.

Nehusta, mater Ioachim filij Ioacim. 4. Reg 24. lat. ænea, vel ærea, aut augurans, vel serpens, aut serpentina.

Neis. Vide ITYLVS.

Neium. Vide CROCYLION.

Neium, mons Ithacæ, à quo Naiades dictæ, vel vt alij volunt, quod versentur ἐπὶ τὰ νάματα, id est, aquas.

Neleidas, patronymicum à Neleio, & Neleius, possessiuum. Ouid. 12. Meta.

Neleus, Neptuni filius ex Tyro Nympha Salmonei filia, qui à Pelia fratre Thessalia pulsus, in Laconiam venit, vbi Pylon vrbem condidit. Home. Odyss. 2. Huic vxor fuit Chloris, Amphionis Orchomeni regis filia, ex qua duodecim filios suscepit, quos postea omnes præter vnicum Nestorem, tum forte ablegatum, Hercules euerso Pylo interfecit. Ouid. 12. Meta.

Nemausus, Galliæ Narbonensis ciuitas. Arecomicorum metropolis, & omnium in eo tractu clarissima olim: quatuor enim & viginti vicos eiusdem nationis subditos habuit, virorū fortitudine excellentissimos, Strabo lib. 4. Steph. νέμαυσος vrbs est Italiæ, à Nemauso Heraclide: Gentile, Nemausius, vel Nemausinus. Gallicè *Nismes*.

Amphitheatrum antiqui operis adhuc ibi superest.

pereſt. Illic etiam oſtenditur ſubterraneus meatus, qui per traſuerſum Rhodanum ſub ipſo alueo ductus, in procul diſſitam peruenit ciuitatem. Eſt & baſilica Plotinæ quam Hadrianus Imperator exædificauit, authore Spartiano. Tribus milliaribus à Nemauſo pons eſt Gardius (Gall. *Le pont du Gar*) à fluuio Gardo nomen habens, mundi miraculum: triplici ſerie, mira & impenſæ innumeræ induſtria fornicatus, quarum prima hominibus atque iumentis tranſitum præbet, altera aquæ ductum ſuſtinet. I. Poldo.

Nembroth, filius Cham, filij Noæ, poſt diluuium cùm homines à Dei timore, aquarum vim interminantis, auocare conaretur, ſpem ſuam in virtute propria ponendam ratus, turrim altiſſimam ædificandam ſuadebat, quam aquæ ſuperare non poſſent. His itaque opere iam incœpto ita inſanientibus, Deus diſcordiam immiſit linguarum: vt per multas obſonáſq; voces intellectu inter ſe carerent. Hæc igitur tot linguarum, quibus etiam nunc homines vtuntur, diuerſitatis eſt origo. Ioſeph. libr 01. antiq. Nembrotus (inquit Beroſus li. 3.) aſſumpto filio Ioue Belo, cum coloniis, furatus eſt rituales Iouis Sagi, & cum populo venit in cãpum Sennaa, vbi deſignauit vrbem, & fundauit maximam turrim, anno ſalutis ab aquis diluuij centeſimo primo: regnauítque annis quinquaginta ſex: ac deducit turrim ad altitudinem & magnitudinem montium, in ſignum atque monumentum, quòd primus in orbe terratum eſt populus Babylonicus, & regnum regnorum dici debet. Hæc Beroſus. Itémque Comeſt. in cap. 10. Geneſ. de ipſo ſic ait: Nembroth, gigas 10. cubitorum, qui cœpit primus potẽs eſſe in terra, & robuſtus venator coram Deo, id eſt, oppreſſor, & extinctor hominum, dominandi & regnandi cupiditate: & cogebat homines ignem adorare. Vnde ptouerb. Fortis & malus vt Nembroth.

Nemea, meæ, ſeu, Nemee, mees, ſylua Achaiæ, ſeu regno ſyluoſa, inter Cleonas & Phliuntẽ, in qua Hercules miræ magnitudinis leonem interfecit, qui à loco cognominatus Nemęus. Vnde ibi in honorem eius inſtituta ſunt ſolennia quædam certamina, quæ & ipſa à loco Nemæa dicta ſunt. Quanquam non deſunt, qui ea potius in honorem Archemori inſtituta velint, Lycurgi Nemeæ regis filioli, quem cum Hypſipyle nutrix, Argiuis Langiam fontem oſtenſura in gramine depoſuiſſet, ſerpens è proximis virgultis arrepens interfecit.

Nemertis, Nympha marina, dicta quaſi incorruptibilis.

Nemeſis, amaſia Tibulli.

Nemeſis, dea ſcelerum vltrix, & bonorum remuneratrix, Iouis & neceſſitatis filia, cuius ſedem theologi Ægypti ſupra Lunam conſtituere, vt inde, veluti è ſpeculo, hæc inferiora deſpectaret. Stat. 13. Thebaid. Hęc & Adaſtrea cognominatur ab Adaſtro Argiuorum rege, qui primus ei templum erexit. Eadem & Rhamnuſia dicitur, quòd Rhamnunte Atticæ oppido templum habuerit, Phidiacro ſimulacro nobilitatum.

Nemetes, Germaniæ populi, Galliæ tractum incolentes circa Rhenum fluuium: vbi hodie eſt Spyra vrbs, inter Argentinam & Moguntiam ſita. Cæſar in Comment. bel. Gal. & Plin. lib. 4. cap. 17.

Nemiuir, fons eſt in Agro Reatino, vario eſtu annonæ mutationem ſignificans. Plin. lib. 2. cap. 103.

Nemetobriga. Ptol. lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. vulgò *Valdenebro.*

Nemorenſe. Vide ARTAMISIVM.

Nemotocerna oppidum in Gallia Belgica, dictum fortè à Nemetibus, nunc Spirenſibus.

Nemptai, vrbs apud Arimphæos populos, cuius ambitus triginta milibus paſſuum continetur, cáque omnium populoſiſſima. Pius 2. Max. Pont. in part. 1. Aſiæ cap. 15.

Nemra, ciuitas Num. 32. Lat. Leopardus, ſiue rebellio, aut amaritudo, ſiue commutatio.

Nemrim, locus terræ Moab. Iſa. 15. idem, p. n.

Nemrod, filius Chus Geneſ. 10. Lat. rebellis, vel dormitio deſcẽſionis, aut dormiẽs dominans.

Neobule, Lycambis Thebani filia, quam cùm pater Archiloco poëtæ deſpondiſſet, poſteáque facti pœnitens tradere eam recuſaret, tam acri Iambo ab Archilocho fuit perſtrictus, vt doloris impatientia mortem ſibi laqueo credatur conſciuiſſe. Vide ARCHILOCHVS & LYCAMBES.

Neocæſarea, vrbs Ponticæ, Gentile, Neocæſareus. Eadẽ Adrionopolis dicebatur. Eſt etiam Bythyniæ. Stepha. alia item Syriæ, aut Euphratenſis. lib. Notit. Neocæſareæ item in Euphratis ripa.

Neocles: philoſophus Athenienſis, frater Epicuri, ſcripſit de ſecta ſua. Diog. Laert.

Neodunum, Ptol. lib. 2. cap. 8. Galliæ Lugdunenſis ciuitas, vulgò *Leondul.* Scribitur & Næodunum.

Neomagus, Luxubiorum in Gallia vrbs: Ptolem. *S. Saluator*, Villanouano.

Neomagus, Regnorum ciuitas in Britannia. Pto. hodie Guldiſordia, Lhuido.

Neomagus, Ptol. Tricaſtinorum in Gallia Narbonenſi vrbs, *Nion*, I. Poldo.

Neomani Antonini, in Germania ea vrbs eſt, quæ nunc *Vndelheym* dicitur, ad Rhenum ſita. Herold.

Neomagus, oppidum in Gallia Belgica vicinum Trecis & Lutetiæ, vulgò *Nogeans ſur Seine.*

Neon, vrbs Phocidis Hero. lib. 18. Gentile, Neonius & Neonæus, Steph.

Neoptolemus, cognomen Pyrrhi Achillis filij, inde impoſitum, quòd admodum adoleſcen-

tulus primum tyrocinium in bello Troiano posuit: νεοπτόλεμος enim Græcis tyronem sonat, seu militem nouitium.

Neoris, Iberiæ oppidum insigne iuxta Harmastim fluuium. Plin. lib.6. cap. 10.

Neotichitæ sunt populi Æolis: quorum vrbs νέον τεῖχος hoc est noua mœnia, commemorantur à Sreph. item Phocidis Thraciæ, Cariæ & Sarmatiæ Europeæ.

Neoterius, Consul cum Valentiniano Aug. anno ab vrbe 1183.

Nepeta, ciuitas Hetruriæ, à qua Nepesini.

Nephat-dor, ciuitas in tribu Manasse, eadem quæ Dor dicitur. 3. Reg. 4. ex Hebræo vertendum erat, In omni termino Dor.

Nephalia, erant quædam Græcorum sacrificia quæ siue vino celebrabantur, vt testes sunt Iullius Pollux, & Suid.

Nephed, filius Dauid. 2. Reg. 5. 1. Paral, 3. Lat. imbecillis, aut remissus, vel luxatus.

Nephele, vxor Athamantis, mater Phryxi & Helles: à quo Ouid. 11. Metam. Hellem Nepheleida cognominat.

Nephelis, Ciliciæ vrbs. Ptolem.

Nephelococcygia, confictum vrbis nomen apud Aristoph. comicum. Steph.

Nepheonitæ, Sarmatiæ Asiaticæ populi. Plin.

Nepher Cheres, Ægypti rex, sub annum ante Romam conditam 180.

Nepherites, rex Ægypti. Olymp. 93.

Nephthali, nomen loci. 3. Reg. 4. 4. Reg. 15. Sextus filius Iacob ex Bala ancilla Rachel vxoris suæ, Gen. 30. Lat. comparatio, aut retorsio, vel tortuositas.

Nephthalitæ, populi in oriente. Ioseph. Steph.

Nephthoa, nomen fontis, Ios. 15. & 18. Lat. apertio, siue sculptura.

Nephtuim, filius Mesraim, Gen. 10. Lat. aperturæ, siue sculpturæ.

Nephusim, nomen viri. 1. Esd. 2. Lat. diminuti aut dilacerat.

Nepista, Carmaniæ vrbs, Ptolem.

Nepos, nomine Cornelius, vir multæ facundiæ, scripsit vitas illustrium virorum.

Nepotianus quidam, Romæ imperator salutatus 28. post die interfectus est, sub annum vrbis 1104.

Neptunalia, Neptuni sacra, quæ & Salatia à Salo dicuntur.

Neptuni aræ in Africa Propria vrbs maritima, Ptolem.

Neptuni fanum, Straboni & Melæ circa Cenchreas, & Prol. iuxta Patras. Item in Calauria insula, Plutarch. in Demosth. Circa Mantineam & in Caria. Polyb. Plin.

Neptunium promontorium in Campania, & in Arabia felici Diodor. in Eustath.

Neptunius mons & fons, in Sicilia & Tarracina. Solin.

Neptunus, mons Siciliæ.

Neptunus, Saturni & Opis filius, cui in orbis totius diuisione maris regnum obtigit: vnde & tridentem gestat, peculiare eius regni sceptrum. Vxorem habuit Amphitritem, multarum Nympharum matrem, quarum nomina exequitur Hesiodus in Theogonia. Hinc deducitur, Neptunine, patronymicum fœmin. Catul. in Argonaut.

Téne Thetis genuit pulcherrima Neptunine?

Hinc Neptunius, nia, nium, possessiuum. Neptunus equos primus omnium domuisse, artémque equitandi tradidisse fertur. Diod. Sicul. li. 6. Alij volunt ipsum hominibus equum antea ignotum primum edidisse, quod asserit Lucanus dicens,

Primus ab aquorea percussis cuspide saxis,
Thessalicus sonipes belli feralibus omen
Exilit. Et Virg. lib. 1. Georg. sic ait:
---túmque, ô cui prima frementem
Fudit equum magno Tellus percussa tridenti
Neptune, &c.

Quid Neptuni nomine intellexerint veteres prolixè docet N. Comes, mythologiæ lib. 2. cap. 8.

Nequinum, oppidum, quod tunc Narina dicitur, ob incolarum libidinosam inertiam. A quo Nequinates, qui tunc Narnienses. Vide NAGNIA & NARNIA.

Ner, pater Abner, 1. Reg. 19. Pater Cis patris Saul. 1. Paral. 8. Filius Iahiel. 1. Paral. 9. Lat. Lucerna, siue nouale.

Nerabus, vrbs Syriæ: Gentile, Nerabius, Steph.

Neratius, iurisconsultus clarissimus, cuius scriptorum fragmenta extant in Pandect.

Neregel, vnus ex principibus regis Babylonis, Ierem. 39. Lat. explorans, vel pedester, siue lucerna discooperta, vel coaceruata, aut nauale discoopertum vel reuolutum.

Nereides, maris Nymphæ, Nerei & Doridis filiæ humanam effigiem habentes: quarum nomina sunt Nesea, Cymothoe, & infiniraalia, quę vide apud Hesiod. in Theogonia. Nominatiuus singularis est Nereis.

Nereſſus est oppidum in Lea insula, cuius meminit Æschines epist. 1. ad Polyc.

Nereus, Deus maris (Hesiodus in Theogonia) Oceani & Tethios filius, qui ex Doride vxore, eadémque sorore, maximam Nympharum turbam susceptt, quæ à nomine patris Nereides appellantur. Hunc Orpheus in Argonaut. deorum antiquissimum appellat: vnde & Grandæuus à Virg. dicitur 4. Georg. Figuratè accipitur pro mari. Persius Satyra 1.

Et qui cæruleum dirimebat Nerea Delphin.

Vide N. Comitē Mythologū doctiss. lib. 8. c. 6.

Nereus nomen viri Rom. 16.

Nergel, idolum Cuthæorum. 4. Reg. 17. idem signif. quod Noregel.

Neri, pater Baruch, filius Maasiæ. Ierem. 32. Lat. lucerna, vel nouale.

Nerias

Nerias, idem. Ierem. 36.4.& 51.59.

Nericus, vrbs Acarnaniæ, quam Homerus vocat ἀκτὴν ἠπείροιο, quæ Acarnania est, Luperco Neritus vocatur, vt mons: Ciuis, Nericius, & possessiuum à monte Neritius. Stephanus.

Nerio, rionis, vel Neriene, rienes: & apud antiquissimos Neria, riæ, Martis vxor: Plautus in Trucul. Gell. lib. 13. cap. 21. docet Sabinum esse vocabulum, quo significatur virtus & fortitudo: vnde & pro vi, potestate, & maiestate Martis accipitur.

Neripi, Asiæ Sarmaticæ gens. Plin.

Neris, nomen vrbis Peloponnesi in agro Messeniaco. Stephanus.

Neritum, Ptolemæo. Salentinorum vrbs Niger, *Nerito*, vocat.

Neritus, riti, mons in Ithaca insula, Strab. lib. 10. & Pli. lib. 4. c. 12. à quo Vlysses Neritius passim cognominatur à poëtis. Est item Neritus, siue, vt apud Plin. legitur, Neritis, peninsula Acarnaniæ adhærens: alio nomine Leucadia appellata, opere accolarum olim à continenti abscissa, denuóque reddita ventorum flatu congeriem arenæ accumulantium.

Neritus item, siue Neritum, neu, gene peninsulæ huius oppidum est, quod recentiores Leucaden appellarunt. Plin. lib. 4. cap. 1.

Nertium, Ptolem. libro 2. cap. 6. promontorium Tarraconensis Hispaniæ: Artabrorum promontorium, alio nomine. Nunc vocatur, *Finis terræ*, in Compostella.

Nero, Gellio lib. 12. cap. 21. verbum Sabinum est, quo significatur virtus & fortitudo. Itaque ex Claudiis, quos à Sabinis oriundos accepimus qui erat egregia ac præstanti fortitudine, Nero appellatus est. Sabini autem id nomen à Græcis accepisse videntur, qui vincula & firmamentum membrorum, νεῦρα, dicunt, nostri neruos; Hoc nomine fuit imperator Romanorum omnium, quos terra sustulit, crudelissimus. Hunc proprium nomen in appellatiuum commutatum est, vt Nerones nũc crudeles dicamus. Fuit & Sextus Nero, cuius apophthegmata Erasmus scripsit inter cætera. Huius Neronis imperatoris temporibus, annes retro fluere visi sunt. Plin. libro 2. cap. 103. Iste in tantum sceleris est progressus, vt ne à propriis quidem ac domesticis temperarit: sed & in matrem, in fratres, in vxorem, atque in omnes sanguinis proximos parricida extiterit: & ipse primus ex imperatoribus Romanis in Deum, impietatis arma conuertit, &c. Eusebius libro 2. cap. 24. hist. Eccles.

Nero caluus, maledictis populi appellatus est Domitianus, quòd sæuitia Neronem vel exæquaret vel superaret, ac Nero alter esset. Et quia caluus erat, vt à superiore distingueretur, Nero caluus est vocitatus. Iuuenalis,

-& caluo seruiret Roma Neroni.

Nertobriga, Bœticæ vrbs, Turdetanorum. Appiam, Celtiberorum in Hispania Tarraconensi oppidum. Ptolem. hodie, *Almunha*.

Nerua XIII. Rom. imperator, Flauio Domitiano, cui successit, dissimillimus, animóque verè paterno erga populum affectus. Hic quum liberos sibi nullos genuisset, Ælium Traianum sibi adoptauit, qui illi etiã imperio successit.

Nerua, Ptolem. Cantabrum, in Hispania fluuius. hodie, *Nansa*.

Neruij, populi inter Belgas, in finibus Ambianorum: qui semper reliquos Belgas increpitabant quòd se populo Romano dedissent, se autem neque legatos ad Cæsarem missuros, neque vllam pacis conditioẽ accepturos affirmabant. Tandem difficillimo & periculosissimo bello à Cæsare victi. Lucan. lib. 1.

-nimiúmque rebelli.

Nernius, &c. nunc Tornacenses dicuntur. *Ceux d'alentour de Tournay.*

Nerulani, populi in Latio iuxta Romam. Plin. libro 3.

Nerulium, oppidulum in Lucanis, vi captum repentino aduentu Æmilij. Liuius libr. 9. Inde Nerulonenses, Sueton. in Augusto.

Nesa, regio montana iuxta Ætnam.

Nesæus, campus est, à quo apud Medos campi Nesæi Stephan. Vide NISAEVM.

Nesea, Nympha, à natando sic dicta: νέω, enim nato significat. Hesiod. in Theog.

Nesi, populi in Scythia Europæ, optimis quondam equis abundantes. Plin. lib. 6. cap. 20.

Nesib, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15. lat. stans, siue statio, vel erectio, scilicet alicuius tumuli: aut Syriacè, plantatio.

Nesibus, Vide NISIBIS.

Nesium, insula in Campano litore, inter Pausilypum, & Puteolos: quæ alio nomine dicitur Nesus.

Nespetus, vrbs Italiæ: Gentile, Nespesinus. Stephanus.

Nesroch, Hebr. Nisroch, i. fuga vel tentatio tenera aut delicata, vel vexillum delicatum: aut Syriacè, tabulæ tua, idolum quod adorabat Semnacherib. 4. Reg. 19. Isai. 37.

Nesson, vrbs Thessaliæ: Gentile, Nessonites. Stephanus.

Nestos, vrbs & fluuius Illyriæ: Hinc Nestius, Stephan. Vide NAPVS & NESTVS.

Nessus, vnus ex Cẽtauris, Ixionis & Nubis filius qui cùm Herculi ad Euenũ fluuium opetam suam obtulisset, ad Deianiram in ripam vlteriorem traiicienda, iámque traiectæ vim inferre pararet, ab Hercule sagittis est cõfossus: cuius quidem corpus suo ipsius fœtore totam fœdauit & infestauit regionem, quæ ob id Ozolis, quasi putida, nomen habuit, incolæ verò Ozolæ dicti. Hic cùm iam mortem imminentem videret, Deianiræ vestem tradidit, sanguine suo infectam, vim amatoriam illi inesse simulans, virtúmque alterius fœminæ

amore captum, ad ipsius amorem posse reuocari. Cuius verbis illa temerè fidem adhibens, Herculi in Oeta monte sacrificanti, per Licham puerum vestem eam misit: quam cùm ille induisset, veneno statim per viscera serpente, doloris impatientia in ardentem sese rogum coniecit: Hinc Nesseus, Nessea, Nesseum.

Nessus, Thraciæ fluuius. Ptolem. *Nesto*, hodie Sophiano.

Nestocles, statuarius fuit, Phidiæ æmulus, cuius tempore floruit, Olympiade nimirum 83. vt scribit Plinius lib. 34. cap. 8.

Nestor, filius Nelei & Chloridis, Homer. libro Odyss. 2. qui adhuc adolescens bellum gessit, etiam tum viuo patre, aduersum Epeos Peloponnesi populos, qui postea Elij dicti sunt: & deinde cùm Pirithoi nuptiis interesset, aduersus Centauros, qui Hippodamiam iam rapere conabantur, strenuè pugnauit. Postremò belli Troiani tempore, iam senior effectus, vt idem Homer. lib. 2. Iliad. scribit, quinquaginta nauibus cum reliquis Græcis principibus ad Troiam venit, cùm iam tertiam hominis ætatem viueret, vt ipse refert apud Ouid. lib. 12. Metamorpho. vbi ex consilij dexteritate tantum Græcorum rebus profuit, vt Agamemnon profiteri non dubitaret, breui se Ilium fuisse expugnaturum, si decem sibi contigissent Nestores. Nam præter summam prudentiam ætatis diuturnitate collectam, tanta præterea eloquentia excelluit, vt ex eius ore, melle dulcior fluere diceretur oratio. Vxorem habuit Eurydicem Clymeni filiam, ex qua septẽ filios & vnicam filiam suscepit.

Nestor, poëta à Lycia regione pater Lysandri poëtæ, tempore Seueri principis scripsit Ilia. Triphiodorus verò Odysseam ad imitationem Homeri.

Nestor Alexandrinus Grammaticus, qui Marcellum Augusti sororis filium erudiit.

Nestorius, Episcopus Constantinopolitanus, qui hæresim Nestorianorum protulit.

Nestus, fluuius Thraciæ à Strymone secus Abderam vrbem fluens, vt Diomedis fabulis infamis, ita Democriti patria, quam præterfluit, clarus. Diomedis, qui hospites apud Nestum equis suis deuorandos dabat, meminit Hesiodus in Theogonia. Meminit & huius Plinius multis in locis.

Nesus, vrbs Iberica. Stephan.

Nesus, Thraciæ fluuius. Vide NESTVS.

Netium Peucetiæ oppidum in Italia. Strabo.

Netophati, nomen loci. 1. Paral. 2. Lat. Gutta siue distillatio, aut gummi.

Netupha, nomen loci. 1. Esdr. 2. idem.

Netuphati, nomen loci. 2. Esdr. 12. idem.

Neua, Cæle Syriæ vrbs, inter Capitoliam & Damascum. Anton.

Neuceria, vrbs Vmbriæ. Vide NVCERIA.

Neuius, poëta comicus. Hic epigramma sibi posuit plenum superbiæ Campaniæ:

Immortales, mortales si foret fas flere,
Flerent diu Camœnæ Neuium poëtam.
Itaque postquàm Orci traditus est thesauro,
Obliti sunt Romæ Latina lingua loquier.

Gell. libro 1. cap. 24. Varro autem in libro de poëtis, dicit eum stipendia fecisse primo bello Punico, idque bellum carmine scripsisse.

Neuita, Consul cum Mamertino, anno ab vrbe 1115.

Neumenius, filius Antiochi. 1. Machabæorum 12.

Neuola, flumen in Sentinati agro.

Neuri, populi in Scythia Europæa. Vadianus in Melam. Herm. in Castig. & Plin. lib. 4. cap. 12. Stephano, populi sunt Sarmatiæ, qui & Neuritæ: Regio, Neuris.

Neuris, insula, quæ aliàs Alone, apud Stephanum, item eadem Proconneso.

Neustria, vel Vvestria, Galliæ Celticæ regio, sic dicta quòd totius Galliæ pars proximè ad occiduum solem vergat: nam Germano & antiquo Gallorum idiomate, *Vuostrich*, idem est, quod occidens: postea Normania cognominata à Normanis, quibus fœdere cum Francorum rege percusso, hæc prouincia cessit. Munst. libr. 2. Cos. Neustria est quicquid à Parisiis & Aurelianis interiacet, inter Ligerim & Sequanam inferius ad Oceanum.

Neut, Ægypti Nomus. Ptolem.

N I

Nia, fluuius in Libya interiori. Ptolem.

Niaccura, Antonin. vrbs in Comagena, Syriæ regione.

Niæthos, fluuius Theocrito, quem enarratores ipsius dicunt esse in Sicilia. Vide NEAETHVS.

Nibis, vrbs Ægypti: Gentile, Nibithes. Stephan.

Nicæa, vrbs Bithyniæ, Bætticorum colonia, quæ priùs Ancore dicebatur: deinde Antigonia, postea à Lysimachi vxore Nicæa. Sunt & aliæ octo, nempe Locrorum, Epicnemidiorum, Illyriæ, Indiæ, Corsicæ insulæ, Leuctrorum Bœotiæ, septima Galliæ, Massiliensium colonia, octaua Thraciæ. Sunt & aliæ iuxta Thermopylas & Thraces. Stephan. qui etiam claros aliquos viros Nicaenses enumerat. Vide NICIA.

Nicæarchus, pictor, sua ætate eximius. Hic inter alia Venerem inter Gratias & Cupidinem pinxit, & Herculem tristem insaniæ pœnitentia, Plin. lib. 35. cap. 11.

Nicama, Indiæ intra Gangem metropolis. Ptol.

Nicander, Colophonius grammaticus, poëta & medicus, tempore Attali iuuenis illius, qui Gallogræcos vicit, scripsit de Theriaca contra venenum: De agricultura, Curationum collationes: Prognostica Hipp. versibus edidit, aliáque complura. Suid. Cic. de Orat.

Nicanor,natione Cyprius,vnus ex septem Diaconis ab Apostolis in diuinum ministerium selectus.Act.Apost.cap. 6.apud Cyprum martyrio coronatus.

Nicanor,Medicus apud Græcos,qui de medicina multa scripsit.

Nicanor Alexandrinus, Grammaticus sub Hadriano principe.Suid.

Nicanor,dux exercitus, Demetrij regis Syriæ, à Iuda Machabæo prælio victus & interfectus, 1.Mach.7.

Nicanor, Clodomiri filius, Sicambrorum rex, circa Olymp.138.

Nicarchus,Philos. fuit Corinthius sub Periādro. Plut.in Symp.septem sapientum.

Nicasipolis.Vide THESSALONICA.

Nicæsia, parua insula iuxta Naxum : inde Nicasius,quod & proprium nomen viri est.Steph.

Nicates,à Liuio appellatur mons ille Italiæ qui hodie *Maiella* & *Matheſio* dicitur, vt M.Niger autumat.

Nicatorium,Assyriæ mons circa Arbelam.Stra.

Nicanor,cognominatus est Seleucus,qui vt Appianus inquit, Syriacis in bellis semper inuictus extitit.Fuit autem is Syriæ rex.

Nicanoris, vrbs Syriæ iuxta Europam à Seleuco Nicatore condita.Inde Nicatorites.Steph.

Nicea, Macedoniæ vrbs inter Heracleam & Lychnidum.Antonin.

Nicedorus Mantyneus Pyctes,qui ab adolescentia totum se palæstræ dedidit: factus senior cæpit philosophari, legibúsque ac institutis incumbere.

Nicephoriū,vrbs circa Edessam, quæ aliàs Constantina:Gentile, Nicephorus. Stephan. Vide ZEDOTIVM.

Nicephorus, Constantinopolitanus imperator, sub annum salutis 803.

Nicephorus alius, cognomine Phocas,item imperator,anno salutis 961.

Nicephorus III. cognomine Botoniates, etiam imperator,anno salutis 1083.

Nicetes, Smyrnæus, sophista, Adriano principi gratiosus, ab eoque Musæo Ægyptio adscriptus.Quum causas tentaret, foro etiam aptissimus videbatur. Adeò ingenium ad vtranq; dicendi rationem accommodauit,vt iudiciale sophistica quadam facultate exornauerit : sophisticum verò & vmbratile forensibus aculeis roborauit,genus dicendi antiquum & politum retinuit:lasciuus nihilominus,& dithyrambicus visus.Philostr.

Nicepsos,rex Aegypti,circa Olym.27.

Nicer,Germaniæ fluuius.Ammia.hodie *Neckar*, Rhenano.In Ducatu Vvitembergensi est.

Nicia,Plinio Italiæ fluuius *Lenka* nunc,in Lombardia,Nigro & Leandro,aliis *Nura*.

Nicia & Nicæa,nomen duarum vrbium,quarum vna est Galliæ, alia Asiæ & Bithyniæ metropolis.Strabo libro 4. Niceam primus Antigonus Philippi filius condidit, & Antigonam nominauit:postea Lysimachus à nomine vxoris Antipatri filiæ Niceam appellauit. Vrbis ambitu stadiorum XVI. fuit figura quadrata,in campo sita : habuit quatuor partes ad rectos angulos,ex lapide,qui circa medium gymnasium positus erat, omnes quatuor portæ cernebantur. Hic iubente Constantino famosa illa Synodus celebrata est trecentorum decem & octo episcoporum, & perfidum Arij dogma rescisum.Vide NICAEA.

Niciæ,vicus in Ægypto est : Gentile, Niciotes. Stephan.

Nicias, Pyrrhi medicus, qui olim ad Fabritium venisse,ei promisit Pyrrhum veneno necaturū. At ille auersatus facinus,Pyrrho rescripsit,vt à Nicia sibi caueret,Plutarch.

Nicias,grammaticus Romę,familiaris Pompeio & Ciceroni,qui eius in epistola quadā ad Atticum meminit:item in epistola ad Dolabellam. Tranquillus.

Nicias Athenienſis,gente clarus.Aristoteles scribit tres viros Athenis eodem tempore æque potentes fuisse, Niceam Nicerati, Thucydidem,Milesium,& Teramenem Agnonis.Thucydides his natu aliquantulum maior multa cum Pericle clara pro Republica gessit. Post mortem Periclis ad Niciam primæ partes delatæ sunt. Missus igitur imperator vnà cum Demosthene altero duce contra Syracusanos, qui Gilippum Lacedęmoniorum ducem auxilio accersiuerant,infœliciter pugnantes ambo à Syracusanis in bello capti sunt, in carcerémque coniecti,sibi manus attulere. Ex Plutarcho.Nicias Marco Crasso ex nostris comparatur à Plutarcho in Parallelis:quòd & diuitiis abundauerit,& eundem ferè exitum hic apud Siculos,ille apud Parthos inuenerit.

Nicias,Athenienſis pictor,qui Plin.lib.35.cap. 2. diligentissimè mulieres pinxit, lumen & vmbras custodiuit, atque vt eminerent è tabulis picturæ,maximè curauit.Hic etiam in artem tāta contētione animi incubuisse dicitur,vt cibum sumere sępè oblitus sit.Ælia.devaria hist.

Nicij,Ægypti inferioris metropolis, Ptolem.ad Nilum siti.

Nico, vnus ex XIII. principibus Tarentinorum, qui coniuratunt contra Annibalem : tandem comprehensus cum Philomene, ad Annibalē deductus est,Liu.Decad.3.

Nicochares,poeta comicus Græcus,Athenienſis, Philonidis filius, coæuus Aristophanis, qui multas fabulas scripsit.

Nicocreon,ontis,Cypriorum tyrannus,qui Anaxarchum Philosophum malleis ferreis cædi iussit.Vide ANAXARCHVS.

Nicocris,vel Nitocris, Assyriorum regina, quæ multis annis post Semiramidem floruit. Hæc Euphratem fluuium,qui mediam Babylonem rectus prætersluebat,fecit tortuosum, supráq;

pontem erexit trium stadiorum difficilimum factu propter paludes, quæ vrbẽ ambiũt: fecit ingẽtes cauernas ad excipiendũ fluminis impetũ, egessitque quicquid erat limi ad iaciendа fundamenta. Author Herodot. & Curtius.

Nicodemus, nomen viri Pharisæi, Iudæorũ principis. Ioan. 3.

Nicolaitæ. Vide NICOLAVS.

Nicolaus, vnus ex septẽ diaconis, qui electi sunt à CHRISTI discipulis, vt egenis ministrarent. Is author fuit Nicolaitarum hæreseos, cuius summa dogmatis fuit, vxorum communio. Euseb. lib. 3. cap. 29. hist. eccl.

Nicolaus, philosophus Peripateticus, patria Damascenus, moribus suauissimis & iucundissimis, procero quidẽ, sed non indecoro corpore, bene doctus: nam historiam librorum centum triginta quatuor conscripsit. Eo maximè delectabatur Octauius Cæsar. Pli. lib. 13. ca. 4.

Nicolaus I. pontifex Romanorum, ann. sal. 859.

Nicolaus II. pontifex Rom. anno salutis 1059.

Nicolaus III. pontifex Rom. anno salutis 1277.

Nicolaus IIII. pontifex Rom. anno salutis 1288.

Nicolaus V. pontifex Ro. Frãciscanus, an. sal. 1448.

Nicolaus Tolletãnus, omnium sui tẽporis abstinentissimus: qui pane & aqua semel tantùm die vescebatur, procul ab omni ocio & verborum vanitate.

Nicomachus, pater Aristotelis philosophi. Nicomachos sex tradit Suidas. Primum ex Alexandria Troiadis, poetam tragicum, qui scripsit tragœdias vndecim. Secundum Athenienſem, item tragicum, qui vicit Euripidem & Theogenem. Nicomachum inter medicũ, Machaonis filium. Æsculapij nepotem, qui scripsit de medicina libros sex, & philosophia vsum. Reliquos duos, patrem & filium Aristot. ponit: ambos medicos, quorum filius scripsit commentarios in Physicam patris. Sextum addit Plin. pictorem, Aristodemi filium & discipulum, qui pinxit raptum Proserpinę, quæ tabula fuit Romæ in delubro Mineruæ in Capitolio supra ædiculam Iuuẽtutis, Scyllámq; quæ erat in templo Pacis. Plin. lib. 35. cap 2.

Nicomedes, nomen proprium regis Bithyniæ, Rom. amici, qui olim raso capite sumpsit pileum & se Romanorum liberum vocauit.

Nicomedia, ciuitas Bithyniæ, à Nicomede rege clarissimo, Zelæ filio, qui eam condidit, appellata. Ptol. libro quinto capite 1. Turcis hodie dicitur *Nichor*. Olim etiam Olbia vocabatur. Ciuis, Nicomedius, & possessiuum Nicomedius. Stephan. In huius ciuitatis villa Magnus Constantinus obiit, qui cùm vellet in Iordane fluuio baptizari, atque idcircò Hierosolymam peteret, morte præuentus, ab Eusebio Nicomediensi Episcopo, Arianæ perfidiæ sectatore baptizatus est: quæ res Christiani principis fidem apud plerosque in dubium vertit. Sed nõ est verisimile eum principem, qui per omnem vitam suam Ariani dogmatis hostis fuerat, in extremo spiritu ei dementiæ cõsensisse, quam summo studio de suo imperio priùs eliminauerat.

Nicomedium, emporium Bithyniæ. Gentile, Nicomedeus. Steph.

Nicon, pater Galeni fuit, qui Geometriæ & Architecturæ erat peritissimus.

Niconia, vrbs in Ponto iuxta Istri ostia. Strabo lib. 7. Gentile, Niconiates. Steph.

Nicophanes, nomen pictoris, quasi vir illustris: & fuit sanè is pictor elegans & concinnus, ita vt vetusta opera pingeret propter æternitatem rerum: impetuosi animi, & cui pauci comparentur. Cothurnus ei, & grauitas artis. Plin. lib. 36. cap. 10.

Nicopolis, vulgò, *Gallipoli*, ciuitas Epiri, à victoria Augusti sic appellata, quia Cleopatram & M. Antonium apud Actium prælio superauit. Alia est in Ægypto. Item Alexander Issum vrbem inter Ciliciam & Syriam Nicopolin appellauit, quòd ibi Darium vicisset. Steph. Est & Bithyniæ Nicopolis, & alia minoris Armeniæ: Ciuis, Nicopolites. Steph.

Nicopolis, Thraciæ ciuitas, quæ Histro flumini imminet. Tit. 3. hodie, *Nicopoli*.

Nicostratus, Macedo, orator inter decem secundus, tempore Marci Antonij & Dionis Chrysostomi, Aristidis oratoris æqualis scripsit nõnulla, vt author est Suidas. Fuit item alter Nicostratus, poeta comicus, Athenæus in Dipnosoph. Nicostratus citharœdus & Laodocus, quum inter se certarẽt, dixit Nicostratus Laodocum esse in magna arte paruum, se autem in parua magnum, satiúsque non domum diuitiis, sed artem studio & diligentia augere. Aelianus de varia histor.

Nicostrata, mater Euandri Arcadis, futurorũ vaticinatrix, quæ à carminibus, quibus Phœbi oracula significare volebat, Carmẽta seu Carmentis Latinè dicta fuit: vel, vt alij nonnulli voluerunt, à Carpento quo vtebatur.

Nidum, Anglię vrbs apud Anto. *Neath* Candeno.

Nigdeni, populi in Africa Propria. Ptol.

Niger Pescennius, Proconsul Syriæ, Didio Iuliano interfecto, cum Septimo Seuero de imperio certauit, & victus est. Herodianus.

Niger, cognomen prophetæ cuiusdam. Act. 13.

Nigidius Figulus, philosophus Pythagoricus, Romæ floruit Cæsaris tempore. Hic doctissimus in Grammatica multa scripsisse fertur, quæ in vulgus non prodierunt.

Nigilgia, Mauritanię Cæsariensis oppidum. Ptolem.

Nigintimi, Africæ Propriæ populi. Ptol.

Nigir, fluuius Libiæ inferioris, eiusdem cum Nilo naturæ, Ptolem. lib. 4. cap. 5. Hodie fluuius de *Senega*. Iouio, *Gambra*.

Nigramma, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Nigris, fluuius est, à quo Nigrites, Steph. populi Libyæ

Libyæ cognominati sunt. Dictus Nigris, propter solitudines nigri pulueris, eminentibus interdum velut exustis cautibus.

Nigris fons in Æthiopia, quem nonnulli caput Nili esse autumauerũt, quòd sit eiusdem cum Nilo naturæ: calamum enim & papyrum, eosdémque gignit animantes, & iisdem temporibus augescit, Plin. libr. 5. cap. 8. & Ptolem. lib. 4. cap. 5. Dionysius.

Nigritæ, Æthiopes sunt, Ptolem. & Plin.

Nigroæ, populi sunt qui regem habent monoculum, Herod. Plin.

Nilis, lacus est inferioris Mauritaniæ, non procul ab Oceano, quem Nili aquæ stagnantes efficere creduntur. Plin. lib. 6. cap. 9.

Nilopolis, Ægypti oppidum. Ptolem. & Steph.

Nilus Ægypti fluuius, à Nileo rege sic dictus, vel à nouo luto, quo totam feracem reddit Ægyptum. Vnde Seruilius Nilum dici existimat, quasi, νέαν ὑλὴν, hoc est, nouum trahentem limum, quòd oblimet, hoc est, limo obturet Ægyptum, & oppleat. Nascitur in monte inferioris Mauritaniæ, non longè ab Oceano, stagnante ibi lacu, quẽ vocant Nilidem: deinde condit se itinere aliquot dierum, rursúmque erumpit alio lacu maiore in Mauritania Cæsariensi, iterúmque arenis receptus, per deserta viginti dierum spatio fertur ad proximos Æthiopas, & denuò profilit fonte, qui Nigris dicitur: inde Africã ab Æthiopia disterminans, medios secans Æthiopas, sic pleráque insulas facit, quarum clarissima est Meroë, cuius metropolis etiam Meroë vocatur: postquàm se aquis omnibus auxit, Nilus appellatur. Tandem septem ostiis in mare se exonerat: vnde modò Septemgeminum, modò Septemfluum vocant poëtę. Ostiorum nomina sunt, Canopicum, Bolbiticum, Sebenniticum, Pharnaticum, Mendesicum, Taniticum, & Pelusiacum. Plin. lib. 5. cap 9. Ægypti inferiorem partem dextra læuáque diuisus, amplexu suo determinat. Canopico ostio ab Africa: ab Asia, Pelusiaco: propter quod aliqui Ægyptum inter insulas posuere, ita se diuidente Nilo, vt triquetram terræ figuram faciat, idcircò multi Ægyptum A Græcæ literæ similitudine Delta vocauerunt. Multis nominibus apud veteres hic fluuius notatus est. Dicitur namque & Ægyptus (vnde regioni nomen) Oceanus, Ætus, id est Aquila, Nigir: Melas vel Melo, Siris, Triton, Chrysorthoas, Dyris. Noym ab Ægyptiis quoque vocari, auctor est Orus Apollo. In Sacris Bibliis, Phison, vt quidam volunt. Plinius vndecim ostia Nili in mare sese exonerantis numerat, sed quatuor falsa, septem verò celeberrima. Ptolemæus nouem. Et horum septem nomina apud scriptores permutãtur. Tota autem hæc de numero & qualitate horum ostiorum apud veteres discrepantia nascitur ex locorum, pro successu temporis, immutatione. Quisque enim ea descripsit secundum quem habebat hæc littora suo tempore situm, quem sæpius ex maris æstu & inundatione, arenarúmque aggestione, nunc depulsione, aliam atq; aliam formam per aliquot annorum interualla induere, verisimile est, & norunt ij qui propiores. Oceano habitant, quibus mirum non est fluminum ostia alueum sedésque mutare, interdúmque arena obturari, nouásque (vbi quondam nulla erant) vada quærere: & quæ olim minus nauigabilia, breuibúsque plena, nunc profunda & nauigationi apta videre. Hunc fluuium cæteros omnes qui in orbe terrarum sunt dulcedine superare, ait Diodorus: quam sententiam quondam confirmauit Pescennius Niger Imp. qui militibus limitaneis vinum petentibus respondit, Nilum habetis, & vinum quæritis. Augetur Nilus certis diebus mirum in modum, & per totam spatiatus Ægyptum, fœcundissimus innatat: pluuiæ loco atque totis est Ægypto: fluit ac refluit instar maris. A Nilius fiunt adiectiua, Niloticus, Nilotica, Niloticum: vt Nilotici, pisces: & Niliacus, Niliaca, Niliacum.

Nilus, vrbs Ægypti, vel & Nili fluuij templum Gentile, Nilopotes vel Nilæus.

Nimblis, insula non longè à Gyaro, quam Callimachus, Agathyrsam vocat.

Nimphis, Heracleotes, historiographus fuit, qui res gestas ab Alexandro libris 24. scripsit. De Heraclea 13. vsque ad euersionem Tyrannorum.

Ninæa, vrbs Oenotrorum mediterranea: Gentile, Ninæus, vel Ninæeus. Steph.

Niniue, vrbs Assyriorum, quæ & Ninos dicitur, quam ædificauit Assur, egrediens de terra Sennaar, à Nino rege sic dicta, vt scribit Augustinus. Est & alia ciuitas Iudæorum in angulo Arabiæ, Populi, Niniuitæ. Est autem sita iuxta Tigridis amnis partem. Ptol. Ionæ prophetæ prædicationem audiuit. Nunc tota vastata est. Haitonus libro de Tartaris, cap. 11.

Ninoe, vrbs Cariæ, aliàs Aphrodisias, quam Leleges Pelasgi condiderunt, à quibus etiam Lelegum vrbs vocabatur, deinde Megalopolis, postea à Nino Ninoe. Gentile, Ninoetes.

Ninos, Steph. vrbs Assyriorum, quam condidit Ninus Semiramidis maritus in Aturia Ciues, Ninij. Strab. initio lib. 16.

Ninus, filius Beli, primus Assyriorum rex. Nam Belus solam habuit Babylonem: Ninus verò totam Assyriam.

Ninus, Iouis Beli filius, III. rex Babyloniæ, regnauit ann. 52. Hic omnibus suis viribus sumptis armis patris sui, omnibus bellum intulit, nulli parcens. Omnium primus regnum Babylonicum propagauit: & primus templũ Belo patri, & matri Iunoni, & Rheæ auiæ,

& statuas in oppidi medio erexit, Ber. libro 4. Igitur idololatriam in orbem inuexit. Hic Ninus à Chaldæis quoque dicitur Hercules, Assyriis Iupiter, quibus oppidulum paternum tetrapolim, & caput imperij statuit: ab ipso Assyrij dicti sunt. Xenoph. de æquiuoc. Fundator Niniues ciuitatis, & inuentor idololatriæ, bellique author primus ab vxore Semiramide de medio sublatus. Diod. Sicul. lib. 3. cap. 1. Mortuus est anno Abrahæ 11. Comest. in cap. 1. 25. Genes. & cap. 11.

Niobe, filia Tantali, soror Pelopis, vxor autem Amphionis, regis Thebanorum, quæ cùm viro suo sex filios, totidémque filias peperisset, animo elata, Latonæ sese præferre non dubitauit. Quamobrem indignata dea, Apollinis & Dianæ sagittis liberos eius ad vnum omnes interficiendos curauit. Niobémque ipsam sibi conuitiantem turbine venti in Asiam rapuit, & iuxta Sypilum vrbem (quæ illi patria erat) in saxum transformauit. Ouid. 6. Metam. Alia fuit Phoronei filia, ex qua Iupiter Alpim, qui postea Osiris & Serapis dictus est, genuit. Per saxum in quod Niobe mutata est, intelligitur immodicus dolor qui tandem in stuporem & indolentiam conuertitur, fecitque vt Niobe diriguerit, & veluti lapis immota steterit: vel lapidea statua, quam orba liberis sibi erexit, in monumentum, vt refert Palæphatus.

Niobe, Laconicæ fons. Plin.

Niossum, Sarmatiæ Europeæ vrbs. Ptolem.

Niphæus, nomen viri proprium, ab equis interfecti, apud Virgil. 10. Æneid.

--quin ecce Niphæi
Quadriiuges in equos, aduersaq; pectora tendit.
Atque ille longè gradientem, & dira frementem,
Vt videre metu versi, retroq; ruentes,
Effundúntque ducem, rapiuntq; ad littora currus.

Niphanda Paropanisi vrbs. Ptolem.

Niphates, mons diuidens Armeniam maiorem ab Assyria, ex quo Tigris fluuius oritur. Quidam verò maioris Armeniæ fluuium esse putant, qui ex eodem monte defluens in Tigrim defertur. Strabo libro 11. Dictus Niphates à niuibus, Stephanus. Alij Scythiæ fluuium faciunt.

Niphauandra, Mediæ vrbs. Ptolem.

Niphe, phes, vna ex comitibus Dianæ, à niueo candore appellata. Ouid. 3. Metam.

Nipsa, vrbs Thraciæ: Ciuis, Nipsæus. Stephan. ex Herodiano. Vide NYPSAEI.

Nireus, rex Nigi, Charopi & Alaiæ filius, quem omnium formosissimum ad Troiam venisse Hom. tradidit.

Nisa, Hom. lib. Iliad. 2. vrbs Hellados. Est etiam nomen fœminæ, de qua Virgil. in Damone,

Mopso Nisa datur.

Nisan, vexillum, siue probatio, aut tentatio, vel fuga; aut Syriacè, miraculum. Mesis Hebræorum, respondens nostro Maïo. 2. Esdr. 2. 11.

Nisæa, nauale Megaridis: & ipsa Megaris, à Niso, Pandionis filio. Stephan. Est item Nysæa Parthyenes regio, cuius caput fuit Alexandropolis ab Alexandro conditore denominata. Plin. libr. 6. cap. 26. Hæc regio præstantissimos alebat equos, qui ab ea Nisæi appellabantur. Strabo libro 11.

Nisæe, nomen Nymphæ. Virg.

Nisæo, Septóque, Thaliáque, Cymodocéque.

Nisarus, vir fuit apud Rhodiginos, mollitie plusquam muliebri infamis, de quo Cæl. Rhod.

Nisæus, Syracusanorum tyrannus, totus luxui deditus: hic enim vbi ab aruspicibus didicisset se breui moriturum, quicquid superfuit vitæ, comessationibus & ebrietati id totum impendit. Volat.

Nisia, montana regio Siciliæ iuxta Ætnam.

Nisibis, vrbs iuxta Tigrim fluuium, sita in regione Peræa: Reperitur etiam Nesibus & Nasibus, Ptolem. Strabo. Stephan.

Nisope, insula Lesbi, quæ Sigrim portum efficit. Gentile, Nisopæus. Stephan.

Nissa, vrbs quæ ad Mediterraneam iacuit supra Tralleis ad Orientem, & maxima ex parte monti accubuit, torrente quodam diuisa, qui conuallem efficit. Ex hac fuerunt Apollonius philosophus Stoïcus, Panetij familiaris, & Menecrates, Aristarchi discipulus, & Aristodemus eius filius. Strabo itè Sostratus, Aristodemi frater, & alius Aristodemus, eius consobrinus, qui Magnum Pompeium erudiuit.

Nissæa, quę & Megara, Ptolem. Achaiæ vrbs est, ad sinum Saronicum.

Nissos, oppidum circa Pallenem Macedoniæ peninsulam. Plin.

Nisua, Africæ proprię ciuitas maritima. Ptolem.

Nisus, Megarensium rex, purpureo capillo insignis, à quo cùm regni sui fatum pendere posset, diligentissimè eum asseruabat. Verùm cùm postea Megarenses vnà cum Athenienſibus, inuidia correpti, Androgeon Minois filium, palæstritem insignem interfeciſſent, Minósque eam ob causam Megarenſibus bellum inferret, Scylla, Nisi filia, hostis amore correpta, patrem purpureo capillo spoliauit, vnáque (vt erat in fatis) patriâ hosti tradidit. Quam rem tam iniquo animo tulit Nisus, vt doloris impatientia extabuerit, deorúmque miseratione mutatus sit in Haliætum auem, ex genere accipitrum. Scylla autem cùm sese præter spem à Minoë (quem patriæ proditione satis se demeruisse putabat) desertam videret, in Cirim auem cristatam conuersa est, cum qua Haliætus etiam hodie internecinum odium exercet. Ouid. lib. 8. Metamorph.

Nisus, Hyrtaci filius, indissolubili amicitiæ vinculo coniunctus Euryalo: quorum historiam satis copiosè describit Virgil. libro 9. Æneid.

Nisyros, Hom. insula est in mari Carpathio, vna Sporadum: quam Poetæ fabulantur olim Coo adhæsisse, Neptunique sceptro inde fuisse auulsam, in qua optima vina fiunt, inter Cycladas numerata, celsa, saxosa, & molêdinariis abundãs lapidibus. In ea Neptuni aliquando templum, & subtus iacens Polybotes, gigas à Neptuno victus, vt veteres tradidere fabulę. Nam thermas habet abundè scaturientes. Strab. lib. 10. vrbs in ea est eiusdem nominis. Hinc Nisyrius & Nisyriaticus, aliàs Porphyris, à purpuris, vel purpuratum piscatoribus dicta est Stephano. Strabo libr. 20. inter Sporadas numerat.

Nitazum, Galatiæ vrbs apud Anton Niteris, natio Africæ interioris, à Corn. Balbo deuicta. Plin. Horum vrbs primaria Nitibrum ab eodem appellatur.

Nitiobriges populi Narbonensis Galliæ, vicini Ruthenis: vocant hodie Mõtem Pessulanum. Vulgò *Montpellier*. Ex Marliano & Glareano. Cæsar bel. Gal. lib. 7.

Nitocris, Babyloniorum regina, Nabuchodonosoris vxor, quæ Babyloniæ multa præclara opera fecit. Herod lib. 1.

Nittia, Ægypti regio, & nomen duarum vrbium supra Memphim. Strab lib. 17. Stephano locus est Ægypti, Gentile, νιτριώτης. Hinc & Nittiotis præfectura.

Nittriæ, Indiæ emporium extra Gangem. Ptol.

Nittitos Nomos, Straboni præfectura est in ea parte Ægypti, quæ est suprà Memphim, nomen habens à duabus Nittariis, quòd plurimum fuerunt nitri. Plin. li. 5 c. 9. & Stab. lib. 6.

Niuaria, insula vna ex fortunatis à perpetua niue cognominata. Plin. lib. 6. cap. 32. *Gomera* hodie Baccio. Est item Hispaniæ vrbs inter Salmanticam & Compluticam. Anton.

Nixij Dij, erant nixuum in puerperio adiutores. Festus.

Nixus, xi. fidus cœleste, quod Iulius Firmicus Ingeniculum vocat. Cic. in Ara. Hunc Hyginus Herculem esse ait, qui dextro genu nixus, sinistro pede, capitis Draconis dexteram partem opprimere conatur.

N O

Noa, filia Salphaad filij Epher filij Galaad, Num. 16. Ciuitas item quæ terminus est tribus Zabulon. Ios. 19. lat. mouens, vel commota.

Noa Vide NOE.

Noadia, i. testificatio, vel ceruus aut congregatio Domini siue ornatus Domini, aut transiens Dominus: vel ex Syro & Hebræo, oblatio Domini.

Noæ, vrbs Siciliæ: Gentile, Noæus. Steph.

Noas, Thraciæ fluuius est, ex Hamo monte nascens & in Istrum influens. Herod. lib. 2.

Nobe ciuitas sacerdotum, 1. Reg. 22. lat. loquela siue prophetia, aut loquens vel prophetans, siue fructificans vel germinans.

Nobe, ciuitas in tribu Dan vel Beniamin. Isa. 10. 1. Reg. 21. & 22.

Nobe, ciuitas quæ & Canath dicebatur in tribu Manasse. 1 Reg. 21. lat. latrans, vel latratus.

Noctiluca, Lunæ cognomen, quòd noctu luceat. Horat. 4. Carm. Ode 6.

Nodab, nomen viri. 1. Par. 5. lat. vouens, siue spontaneus, aut principalis.

Nodinus Deus, quem D. August. in libro de Ciuitate Dei ex Varrone scribit cultum fuisse à veteribus Roman. putãtibus Proserpinam frumenti præpositam germinantibus, & proserpentibus: geniculis verò nodísque culmorum Deum Nodinum: inuolucris autem illis folliculorum deam Volutiuam: cùm folliculi patescũt quo exeat spica, deam Patelenam: cùm segetes nouis aristis exæquantur, Hostilinam deam, quia hostire ac hostimentum veteribus exæquationem significabat, Floram quoque adiicit & Lactucinam ac Matutam, quæ florentibus, lactantibúsque ac matutescẽtibus præsint frumentis.

Noe, i. cessatio, vel requies: filius Lamech, vir Deo gratus, cui, cùm homines eius temporis perdere vellet, iussit vt nauem siue arcam fabricaret: cuius beneficio ab aquis cum familia tutus. cęteris submersis hominum genus restituit. De quo sic Berosius li. 1. scribit: Venus, inquit, inter gigantes erat, qui deorum veneratior, & prudentior cunctis, reliquus ex probis erat in Syria: huic nomen Noa, cũ tribus filiis, Sein, Iapher, Chã, & vxoribus, Tytea magna, Vlodora, Noela, & Noagla. Is timens, quàm ex astris futuram prospectabat, cladem, anno 78. ante inundationẽ, nauim instar arcæ coopertam fabricare cœpit. Anno igitur 78. ab inchoata naui, ex improuiso exũdauit Oceanus, & omnia maria mediterranea: fluminấque, ac fontes ab imo ebullientes, inundauerunt supra omnes montes, accedentibus item impetuosissimè, & supra naturam, è cœlo copiosissimis imbribus, multis diebus corruentibus. Ita omne humanum genus aquis suffocatum, excepto Noe cum sua familia, quæ naui recepta est: nam eleuata ab aquis, in Gordici montis vertice quieuit, cuius adhuc dicitur aliqua pars esse, & homines ex illa bitumen tollere, quo vtuntur maximè ad expiationes. Prętera idem Berosde eodem li. 1. sic ait: Noam Scythiæ omnium deorum maiorum & minorum patrem appellauerunt, & humanæ gentis authorem, & Chaos, & semen mundi: Tytea verò, eius vxorem, Aretiam. i. terram, nominarũt, in quam semen Chaos posuit, & ex qua tanquam ex terra, cuncti prodierunt homines. Hæc Bero. Noe autem non iniuria, nauigãdi, & condendarum nauium vsum primus prodidit: ante quem (quod memoriæ proditum sit) nemo mare tentauit. Ioseph. lib. 1. Antiq.

Noega, oppidum est Hispaniæ Tarraconensis in tractu

tractu Asturum in peninsula Pisici. Plin. lib. 4. cap. 20.

Noema, filia Lamech ex Sella vxore. Genes. 4. Hæc texturæ variæ autem inuenit. Comest. in c. 4. Gen lat. pulchra, siue decora, aut mouens valde.

Noemachus. Ptol. lib. 2. cap. 10. Narboneusis vrbs prope Gebennam.

Noeman, filius Balæ filij Benjamin. Num. 26. lat. pulcher siue decorus, aut motum præparans.

Noemi, vxor Elimelech, Bethlehemitæ. Ruth. 1. lat. pulchra, siue decora.

Nœodunum. Vide NEODVNVM.

Noes, fluuius Thraciæ in Istrum fluens, Herod. lib. 2.

Noga, filius Dauid 1. Par. 3. & 14. lat. claritas, siue splendor.

Noha, filius Beniamin, 1. Par. 8. qui Genes. 46. dicitur Naaman. lat. requiescens, aut duceus, vel ductor.

Nola, vrbs Campaniæ, quæ priùs Sidicinum dicebatur. Plin lib. 2. c. 5. Gentile, Nolij vel Nolani. Nomen retinet hodie.

Nomades, populi in Scythia Europæ, quorum vita omnis in pascendis gregibus habetur. Nunc Tartari dicuntur, iuxta quos Sauromatas locat Plin. Meminit eorum etiam Strab. libro 11.

Nomades, Asiæ populi ad sinistram, in Caspium intranti. A nostris hodie appellantur Daæ, & cognomento Parni. inquit Strabo.

Nomades, Africæ populi, inter Zeugitanam regionem & Mauritaniam siti, qui postea litteris aliquot mutatis Numidæ appellati sunt. Hos scribit Salustius ex Persis ortum traxisse, qui Herculem in Hispaniam sunt comitati: eóque mortuo, in Africam traiecisse, locáque occupasse Oceano proxima, alueósque nauiũ inuersos pro tuguriis habuisse: deinde paulatim per connubia sibi Getulos miscuisse: posteáque Numidiæ nemo propter multitudinem à parentibus digressos, possedisse ea loca, quæ proximè Carthaginem Numidia appellatur. Hæc ille. Dicti sunt Nomades ἀπὸ τῆς νομῆς, hoc est, à pascendo, quòd pastionibus præcipuè vacarẽt, herbísque in vno loco de pastis, papiliones suos curribus alio transueherent. Virg. 4. Æneid.

Nomæi, Thraciæ populi, qui postea Scythæ dicti sunt. Steph.

Nomantia. Vide NYMANTIA.

Nomastæ Scythiæ intra Imaum populi. Ptol.

Nomba, vrbs Iudææ: Gentile, Nombæus. Steph. ex Iosepho.

Nomentum, oppidum in Latio non procul ab vrbe Roma. Hinc Nomẽtana via Romæ, qua itur Nomentum, & Nomentani, qui Nomentum habitant. Dictum Nomẽtum à Nomento condi.tore. Habuit autem vrbs hæc colles vitiferos, vino nõ omninò pessimo nobilitatos.

Nomij, montes Arcadiæ, apud Pausan.

Nomistorium, Germaniæ vrbs. Ptol.

Nomius dictus est Apollo, ἀπὸ τῆς νομῆς, id est, à pascuis, hoc est pastor, non ex officio pastorali, sed quia Sol pascit omnia, quæ in terris gignuntur: Siue, vt alij volunt, quòd olim iuxta Amphrysum Thessaliæ fluuium diuinitate, ob interfectos Cycoplas, priuatus, Admeto regi armenta pauit.

Nona, vna ex Parcis. Latini Nonam, Decimam, & Mortam, Parcas dixere. Gel. lib. 3. c. 16.

Nonacris, mons Arcadiæ, Stygem fontem ad radicem habẽs, cuius aquæ ob frigus immoderatum nullo neque aureo, neque argẽteo vase, neque æneo, neque ferreo cõtineri possunt, neque alia vlla re, quàm vngula mulina Stephano vrbs est Arcadiæ. Hinc Nonacrius, a, um. Itẽ Nonacrius & Nonacrites: vnde Mercurius Nonacrites dictus est.

Nonius Asprenas, consul cum Laterano, anno ab vrbe 846.

Nonius alter, consul cum Valentiniano Cæsare anno ab vrbe 1198.

Nonius Marcellus grammaticus, cuius libros habemus de Latinorum nominum origine.

Nonnus Panopolita, poëta egregius, qui carmine hexametro Ioannis Euangelium scripsit. Volaterran.

Nonymna, vrbs Siciliæ. Ciuis, Nonymnæus. Stephan.

Nora, vrbs Sardiniæ insulæ: Gentile, Noranus, Stephano.

Noracus, vrbs Pæoniæ: Ciuis, Noratius.

Nophe, nomen loci. Num. 21. lat. insufflatus aut tumidus, vel illaqueans.

Nopheth, vrbs in tribu Manasse. Ios. 17. lat. fauus, aut cribrum, siue distillatio.

Noraan, nomẽ loci. 1. Par. 7. lat. Puer, vel iuuenis, siue excutiens aut vigilans, vel mouens canticum.

Norba Cæsarea, Lusitaniæ vrbs. Ptol. lib. 2. cap. 5. vulgò *Alcantara*.

Nordlinga, antiqua imperialis ciuitas, in medio ferè Rhetiæ inferioris sita putatur nomẽ sortita à Claudio Tiberio Nerone, cum incolæ eam *Nereling* appellent. A Ptolemæo Aræ Flauianæ vocatur. Munster.

Noricum, regio Germaniæ {quam nunc bona ex parte Bauariam appellant} habens ab Occasu Ænum fluuium, qui medius est inter Vindelicos & Noricos: à Septentrione, Danubium, ab Ortu solis montem Cetium, qui Pannoniam superiorem disterminat à Norico: à Meridie montem Cuuancum, qui est supra Istriam. Hinc Noricus, ca, cum: hodie Gall. *Le pays de Bauiere*.

Normani, Galliæ Celticæ populi, antea in Noduergia, seu Normania habitantes, qui tandem

dem cum Danis, suis vicinis, diuturno bello, vltro citróque habito, ac denique victi, & subacti, sedes nouas quærere maluerunt quam subiici, & extraneo obedire principi: ac proinde circa annum Christi 700. excursiones ac depopulationes horrendas fecerunt in Saxonia, Frisia, Scotia, Gallia, Aquitania, & cætera omnia loca igne & ferro deuastantes: infensi vbique Christianis. Fuit autem inter alios crudeles duces Haddingus, regio sanguine cretus, vir animo feroci, ad arma natus, qui fortem exercitum exposuit in Gallia prædabundus, incendens omnia quocunque se verteret Ecclesiarum incendia, matronarum stupra, puellarum raptus, virorum neces, sine numero peregit. Displicuit illi præda, quam non sanguis commendabat. Sæuissima istorum hominum crudelitas tantum iniecit terroris agricolis, vt diu nemo inueniretur, qui exercitum opponeret grassabundis. Durauit ad multos annos ista hominum crudelium debacchatio. Sub Ludouico 2. Lotharij filio, fuerunt ex iis in Frisia prostrati circiter millia decem. Deinde circa annum Domini 880. Normani ad Ligerim fluuium grassantes, ad nouem millia cæsa fuere. Tandem post multa facinora ab istis commissa, Gotfridus, eiusdem gentis princeps, cum sacro baptismate, Frisiam omnem à rege Carolo, huius nominis tertio, dono accepit. At nec sic istorum hominum cessauit insania, quin Ambianum, Cameracum, Neomagum, Leodium, Traiectum, Tungros, Coloniam Agrippinã, Aquisgranum, &c. exusserunt, & fœdarunt. Tandem post multa incendia, ac deuastationes cùm viderent Galli gentem inuictam, & quam ferro & armis nemo pellere præualeret, pactis cum ea conditionibus agere cœperũt, vt acceptis sedibus in regno, Christum incipiãt venerari Princeps itaque gẽtis istius, nomine Rollo, sacro lauacro tinctus, fidei Christianæ rudimentis imbuitur, commutato Rollonis nomine in Robertum. Datur illi Neustria, quã exinde de suo nomine Normani dixerunt Normandiam. Deinde post aliquot secula hic Ducatus degenerauit in Comitatum: ac subinde regibus Frãciæ permissa est maior pars eius. Postea verò magnũ exarsit bellum aliquot seculis continuatum inter Francorum & Anglorum reges ob hanc terram: ac tandem Angli victi, ex Normania, totáque Gallia abacti sunt, ex quo tempore Frãcorum regis ditioni subdita permansit. Hist. Normand c. 53.

Norosi Scythiæ intra Imaũ genus & Norossus ibidem mons. Ptolem.

Nortgoia Bauariæ Palatinatus & pars vltra Danubium ad Bohemicam excurrens syluam: cuius Nurẽberga metropolis est, vnde regioni, secundum quosdam, datum nomen. Habet hæc regio plurima oppida, monasteria & villas, quæ pro maiori parte sunt principum Palatinorum. In hac regione inter Bambergam & Narenbergam, ad Orientem, versus oppidum Eger, situs est mons magnus dictus Fichterberg, ex quo profluunt, quatuor insignes amnes, Mœnus, Nubus, Sala & Eger. Extrudit mons iste varias metalli species, & gignit optimũ cœruleum colorem, quem vulgò *azur* vocant. In summitate montis inuenitur stamnum. Tota illa regio in summa turget mineris. potissimùm ferri. Munster. in Cosmographi.

Northumbria, regio Septentrionalis, Angliæ & Scotiæ finitima.

Norwegia, regio in Europa Septentrionalis, versus Oceanum Germanicum sita. Sub imperio est Danorum. Interpretatur Septentrionalis via *Nort* enim Germanica lingua Septentrionem significat, *Vveg* viam. Fuit regnum Norwegiæ aliquandiu admodũ florens, Imperiúmque tenuit per Daniam, Frisiam, insulásque adiacẽtes, donec domesticum imperium per hæreditariam successionem administratũ fuit. Postea sub inter regno, consensu procerum institutum est, vt reges per electionem susciperentur. Estque hoc tẽpore sub potestate Danorum. Tractus totius littoralis Norwegiæ est mitis, mare non conglaciatur: nec niues diu durant. Olaus Magnus.

Noroa, insula rubri maris. Insularis, Nosorenus. Steph.

Noscopion, Lyciæ vrbs est, apud Plinium lib. 5. cap. 27.

Nostana, Drangianæ oppidum. Ptolem.

Nostia, vicus Arcadiæ, aliàs Estania: Gentile, Estanicus. Steph

Notium, vrbs in Ætolia, Hom. 2. Iliad.

Notium, Hyberniæ promontorium, Ptol. lib. 2. c. 2. Steph vrbs Ioniæ.

Notus, ti, ventus Meridionalis, Auster dictus: nõs enim, Latinè humor dicitur: & est hic ventus nebulosus & humectans, vt docet Gellius.

Noua ciuitas, olim vocabatur Carthago, tum illa Africæ, tum altera Hispaniæ, in qua & vetus Carthago fuit.

Nouana, Piceni vrbs. Plin.

Nouantæ, Albionis insulæ populi. Ptolem. *Gallouidiani*, & Scotiæ, Lhuydo & Nouantũ peninsula & promontorium Septentrionalis partis Albionis insulæ, apud Ptolemæum. Mela. 1. rostrum, Gallouidiæ promontorium à Buchanano dicitur.

Nouarmenia, Sarmatiæ vrbs in Europe. Ptolem. libro tertio cap. 5. Hodie Album Castrum. *Vvissemburg*.

Nouanus, fluuius in agro Picinate, trans Apenninum qui æstiuis solstitiis supra modum augetur & circa brumam siccatur. Vide Plin. lib. 2. c. 103.

Noua

Nouaria, oppidum Italiæ Transpodana. Plin. lib. 3. cap. 17. Vulgò *Nouara*.

Nouellus, Mediolanensis quidam temporibus Tyberij Cæsaris, qui gestis honoribus à prætura ad consulatum vsque peruenit, & tricongius cognominatus est, quòd tres congios vini vno impetu epotauerit.

Nouemontum, oppidum Mysiæ, quæ nunc Seruia dicitur.

Nouendum seu Nouendiale, sacrificium erat funebre, quod fiebat nono die post mortem alicuius. Horat.

Nouendiales dissipate puluere.

Nouennia, ciuitas Thraciæ, quæ & Amphipolis dicitur.

Nouensiles Dij, à Sabinis Romam deducti existimantur, atq; iis à Tatio rege ex voto ædes dicatæ fuerunt. Varro de lingua Latina. Sunt qui Nouensiles deos appellatos putent, Herculem, Vestam, salutem, fortunam, &c. quod nouissimè in Deorum numerum recepti sint, quasi nuper aut nouissimè salientes, hoc est in numerum deorum ascendentes. Liu. lib. 8. in Decij pro legionibus deuotione. Alij (quod verisimilius videtur) numina peregrina sic appellata fuisse existimant. Solebant enim Romani deos omnes vrbium superatarum, partim per familias spargere, partim publicè consecrare: ac ne aliquis deorum multitudine aut ignorantia præteriretur, breuitatis & compendij causa vno pariter nomine cunctos Nouensiles inuocabant. Sunt præterea nonnulli qui ex hominibus diuos factos hac appellatione designari affirmant: vt Hercules, Romulus, Æneas, &c. Arnob. libro 3. adu. Gentes.

Nouesium, oppidum Germaniæ, nunc Misnia dictum, Colonensis diœcesis, Rheno fluuio & Cliuensi Ducatui proximum, citeriores Rheni ripas attingens. Tacit. hodie *Nuiss.*

Nouidunum Ammiano circa Danubium vrbs est. Ptolemæo autem Mæsiæ inferioris oppidum, vbi Danubius in ostia effunditur. Item Pannoniæ vrbs, Antonino, quam *Neumarch.* Lazius vocat.

Nouiodunum, oppidum Galliæ Belgicæ, Suessionibus finitimum. Vulgò *Noyon.*

Nouiodunum olim oppidum Biturigum. Cæs. lib. 7. *Neuui sous Baranson*, hodie.

Nouiodunum, oppidum Heduorum olim ad Ligeris ripas. nunc Niuernensium caput.

Nouiomagum, Antonino est inter Borbitomagum & Tabernas Spira, Simlero. Aliud idem habet XXV. M. pass. supra Bingium, circa Rhenum: item aliud inter Borbitomagum & Argentoratum, quod Nuellenburg putat Ortelius.

Nouiomagum, vrbs super VVahalim fluuium qui Batauorum insulam à parte meridiana præterfluit. Eginhar. hodie *Nimmeghen.*

Nouiomagus, Biturigum Vibiscorum vrbs, in Gallia. Ptol. Item Antonino est vrbs in Gallia Belgica, inter Suessones & Ambianos. Et Nouiomagus in Gallia Lugdunensi circa Iuliobonam. Angliæ item oppidum, X. M. P. à Londino Antonin.

Nouioregum, Aquitaniæ vrbs. Antonin.

Nouium, Ptol. li. 2. c. 6. Tarraconensis Hispaniæ vrbs.

Nouius, fluuius Britanniæ, & Libyæ interioris. Ptol. li. 2. c. 3.

Nouocomenses dicti sunt, quos Comum Cæsar inquilinos ad habitandum deduxit. Fuerunt enim quinq; millia, è quib. quingenti illustrissimi Græci fuerunt, qui oppido nomen relinquentes, & Nouũ comũ appellantes, Nouocomenses oppidanos vocauere. Hos ciuitate donatos in habitatorum numero descripsit.

Nuba, rex Daniæ, ab Henrico primo Cæsare ad Christianismum vi adactus.

Nubæ, populi Lybiæ iuxta Nilum. Dicuntur & Nubæi, & Dabæi, & Numides. Steph.

Nubia regio Turcarum imperio & Ægypto ad Septentrionem adiacens: Presbyteri Ioannis Æthiopiæ imperatoris regno in multas prouincias distincto vndique cincta, olim Christianam religionem professa, nunc absque religione manet. Regio est ditiss. auro atque ebore: faccari & frumenti feracissima. Præcipua vrbs est Dãgala, cuius incolæ sunt admodum diuites, & cum Ægypti mercatoribus negotiantur. In ea Sandali & Zibetti maxima copia. Domus cretaceæ straminèisque tectis.

Nuceria, ciuitas Campaniæ in Italia. IX. milibus passuum à mari distans.

Nuceria colonia, Vmbrorum vrbs. Ptolem lib. 3. capit. 1. hodie Alphatenia. Vide NEVCERIA.

Nucria, inuenitur etiam Nacria, vrbs Tusciæ. Gentile, Nucrinus. Steph.

Nudipedalia, ludi quidam, seu spectacula, Lacedemone instituta circa annum à cõdita Rom. 82. & hæc nudis pedibus celebrantur à sacerdotibus.

Nuithones, Tacito Germaniæ populi, quorum regionem Rhenanus *Nuithland* vocat in Heluetia est.

Numa Pompilius, ex Curibus Sabinorum vrbe ortus, secundus à Romulo, Romanorum rex, iustitia & pietate insignis: qui pacatis finitimorum odiis, quo truces efferatósque longa militia animos ad pacis artes traduceret, ad Deorum cultum animum adiecit: primumque ad infimum Argiletum Iani rẽplum condidit, quod apertum bellum clausum, pacem iudicaret. Deinde Dialem, Martialem & Quirinalem Flamines creauit: Salios item duodecim Matti assignauit: virgines Vestales sacrauit. Pontificem maximum primus declarauit,

dies

dies fastos, nefastósque condidit, annum in duodecim mẽses diuisit. Quæ omnia quò maiore apud imperitam plebem in veneratione essent, simulauit sibi cum Ægeria Nympha nocturnos congressus esse, eiusque se monitu quæ acceptissima diis essent, sacra instituere. Postremò vbi maxima cum reuerẽtia & suorum, & finitimorum 40. annis regnasset, diem obiit Liu. 1. ab vrbe condita. Plutarch.

Numana, oppidum Piceni in Italia, vt scribit Mela lib. 2.

Numanus Romulus, fuit quispiam Rutulus, qui cùm multum sibi tribueret, & immodicè placeret, Troianos in Italia arguebat mollitiei & ignauiæ: sic enim apud Virgil.

Is primam ante aciem digna atque indigna relatu
Vociferans, tumidúsque nouo præcordia regno
Ibat, & ingentem sese clamore ferebat.

Numantia, vrbs Hispaniæ Tarraconensis, aliàs Celtiberiæ, circa viginti annos bellum cum populo Romano gessit, & à Romanis obsessa per annos 14. cum haberet tantum quatuor hominum millia nõ solùm sustinuit, sed etiam vicit 40. millia Romanorum: tandem tamen à Scipione posteriore post longam & arctissimam obsidionem deleta. Cùm enim fame laborarent, nec eis daretur iusti certaminis copia, omnia sua & seipsos igni immiserunt. Florus lib. . Vnde Scipio Numãtinus cognominatus est. Numantini, ciues. Steph.

Numantius Flaccus, Pompeiani nominis defensor. Hic obsessus à Cæsare in Hispania, & inclusus, Attingentium mœnibus, omnibus eius oppidi ciues, quos Cæsari fauere intellexerat, iugulatos ex muris dedit præcipites: fœminas verò virorum illi aduersantium vnà cum liberis interfecit. Alios infantes in conspectu parentum humo infixit, alios superiactos pilis excipi iussit Plut.

Numerianus, Roman. imperator, cum Caro & Carino.

Numerius, à numero prænomen deductum.

Numucius, fluuius in Latio, in quo repertum fuit cadauer Æneæ, & in quo Anna soror Didus sese submersit. Hic postea decreuit, & in fontem redactus fuit, qui & ipse postea exciccatus est, sacris etiam. Vestæ (cui non nisi ex hoc fluuio libari fas erat) vnà interceptis.

Numidia, pars Africæ, inter Cæsariensem Mauritaniam, & Carthaginensem regionem, cuius populi à Latinis Numidæ, à Græcis Nomades dicuntur, quasi in pascuis inter arma ẽta degentes; ἀπὸ τοῦ νέμεσθαι, quod est pascere. Erat enim ea gens rei pecuariæ imprimis studiosa, & ob id ad lætiora pabula subinde magalia sua transferebat. Habebant olim alueos nauium conuersos pro tugurnis, vt est apud Sallustium. Numidia habet in ortu Syrtes quasdam paruas: vnde regio Carthaginensis incipit à Septentrione mari, quod versus Sardiniam tendit, ab occasu Mauritaniam, & à meridie Æthiopiam: nec præter marmoris Numidici ferarúmque prouentum aliud insigne habet. Sunt in ea claræ vrbes, Hippon & Thegium. Ea regio, vt Pomponius scribit, spatio angustior est, quàm Mauritania, sed magis culta, & durior, vbi Numidicum marmor effoditur. Hinc Numidicus, ca, cum: vt Lapis Numidicus, qui inter generosa marmora annumeratur: à Papinio Libycus silex appellatur. Ea pauimẽta Punica à veteribus dicebantur, quæ ex marmore Numidico strata erant. Et Numidæ populi. Hi à Virg. lib. 4. Aeneid. Infræni appellantur, quòd equos non fræno, quemadmodum nos consueuimus, sed virgula duntaxat regerent.

Numitius amnis est non longè à Lauinio. Vide NVMICVS

Numitor, filius Procæ, Albanorum regis, quem Amulius frater minor natu regno pepulit Lausúmque filium eius interfecit, filiámque eius Rheam Syluiam virginem Vestalem legit, vt sub specie honoris perpetua virginitate spem partus ei adimeret. Verum cùm illa ex Marte (vt Romani credi voluerunt) grauida facta esset, ipsam quidem in Tyberis ripa vitam defodit: pueros autem in fluuio mergi iussit: quos cum in sicco destitutos Faustulus inuenisset, Accæ Laurentiæ vxori suæ educandos tradidit. Hi postea adulti Amulium interfecerũt. Liu. Plutarch. in Rom. regnúmque auo suo Numitori restituerunt.

Numius Albinus, consul cum Max. Dextro, anno ab vrbe 1015.

Numius Tuscus, consul cum Amulino, anno ab vrbe 1048.

Nun, pater Osee, Num. 13. Pater item Iosua. Ios. 1. Filius Elisama filij Ammiud. 1. Paral. 7. Lat. posteritas, vel stirps, aut filius, vel æternus, siue permanens: aut Syriacè piscis.

Nuncoreus, Sesostridis filius, qui obeliscum illum, qui postea Romæ situs fuit in Vaticano curauit excidendum. Plin. lib. 36. cap. 11.

Nundina, næ, Romanorum dea, à nono die nascẽtium dicta qui & lustricus dicitur. Erat autem lustricus dies, quo infantes lustrabantur.

Nupsia, oppidum ad Nilum fluuium, in tractu Syenitarum, cuius meminit. Plin. 6. cap. 29.

Nupsis, oppidum est Arabiæ, Nomadibus proximum. Plin. lib. 6. cap. 100.

Nũmberga vrbs tota Germania & Europa celebris, emporium Germaniæ amplissimum, magnificisq; operibus publicis & priuatis ornata. Arcem habet regiam in colle vrbi imminenti sitam vetustissimam, ex qua in vrbem & extra patet prospectus, à qua ciuitati nomen inditum putatur. Castrum Noricum appellant, quòd vrbs huc vsq; pro custodia habuit. Interluit vrbem amnis Pegnicius cum multis pontibus lapideis, duas vrbis partes con-

lungentibus. Opificibus ingeniosiss. & negotiatoribus variarum mercium gaudet. Habet etiam Rempubl. optima politia illustrem, & in Burggraviorum, S. Imperij ordine, alterum dignitatis locum obtinet. Munster vulgò *Nuremberg.*

Nursia, Sabinorum ciuitas in montibus sita. Ptol. lib. 3. cap. 1. Hodie Notica.

Nursia, Piceni ciuitas, à Virgilio frigida dicta. Hinc Nursinus, na, num, adiectiuum.

Nursia, vrbs antiqua in Vmbria.

Nursia, ciuitas Germaniæ, ad Rhenum, non longè à Colonia Agrippina.

Nurum, Africæ propriæ oppidum. Ptolem.

Nus, Ciliciæ fluuius, ad Cesçum oppidum. Plin.

Nusatipa, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

N Y

Nycea, vrbs in Corsica insula, à Nycio Ethrutię rege condita.

Nycius Fesulanus Tuscorum rex, sub annum 300. ante Romam conditam.

Nicpij, Africæ propriæ gens. Ptolem.

Nigbenitæ, populi Æthiopiæ sub Ægypto. Ptolem.

Nigdosa, Indiæ intra Gangem vrbs Ptolem.

Nyctelius, vnum ex Bacchi cognominibus, tractum ab eo, quòd nocturno tempore eius sacra celebrabantur, quæ Nyctelia dicta sunt. Ouid. 4. Metam. & Virgil. 4. Æneid.

Vbi audito stimulant Trieterica Baccho.
Orgia, nocturnúsque vocat clamore Cytheron.

Nycteus, Neptuni filius ex Celæne Atlantis filia quem ex Amalthea Cretensi Nympha Antiopam & Nyctimenem suscepisse ferunt. Ex his Nyctimene fœdo patris amore capta, opera Nutricis cum eo fertur concubuisse: tandem agnita, cum pater eam occidere vellet, Mineruæ miseratione in noctuam esse conuersam. Ouid 2. Metam.

Nyctelia, sacrificia quæ Baccho fiebant, à nocturno tempore dicta.

Nyctime. Vide NYCTEVS.

Nyctorix, regina Babyloniæ, quæ Herod. lib. 1. post Semiramin regnauit sola.

Nymphæ, aquarum deę, quasi lympharum numina, quamuis etiam latius Nymphæ nomen accipiatur pro montium deabus, quas Orcades vocant: & pro iis, quæ arboribus & syluis putabantur præsidere, quas Dryades vocabant, & Hamadryades, & Napæas.

Nymphæa, insula iuxta Adriam, vbi Calypso habitauit: Gentile, Nymphæus. Steph.

Nymphæum. Macedoniæ oppidum. Vide NYMPHAEVS & LYSSVS.

Nymphæus, Italiæ fluuius iuxta Velitras: & Nymphæum, Proconnesi promontorium: author vtriusque Raphael Volater. Nymphæum montem semper ardere, eiúsque cratere bitumen egerere omnium dilutissimum, Strab. author est lib. 7.

Nymphæum, vrbs Taurica inter Ponticapæum metropolim & Theudosiam. Strabo Hinc, Nymphæus, Nymphæus. Nymphaites. Steph.

Nymphas, in Arcadia est. Pausan. lib. 8. Inde fons Nymphasius Steph.

Nymphon, vir quidam Colophonius. Cic. ad Q. fratrem. lib. 1.

Nyrax, vrbs Celtica: Gentile, Nyracius. Steph.

Nysa, fuit nutrix Bacchi, quam Plin. ait sepultam fuisse prope Scytopolin.

Nysa, vrbs Arabiæ, siue, vt alij putant, Ægypti, Arabiæ propinqua, apud quam Bacchus, vt Diodoro placet, à Nymphis est educatus: vnde & Dionysius dictus est, ex Ioue & Nysa conflato vocabulo. Plin. lib. 8. cap. 13. Nysam Indiæ montem esse tradit, lacertas immensæ magnitudinis alentem.

Nysa, etiam non tam mons, quàm ciuitas in India, à Libero patre, vt refert Strab. lib. 15. condita, carminibus poëtarum celebratissima, sita sub radicibus montis, quem Neron, aliàs Nerum, incolæ appellant. Alia est Nysa in Bœotia. Hom. Plin. in Caria. Strabo vicus in Helicone, vbi simili modo colitur Bacchus. Ptolem. in Ionia ac Lycia. Steph. in Thracia. multi tamen Nysæ, arum declinant. Vide THESTIDIVM.

Nysa, vnus ex verticibus Parnasi montis, Baccho consecratus. Steph. Nysæ decem enumerantur: Prima in Helicone: secunda in Thracia: tertia in Caria: quarta in Arabia: quinta in Ægypto, sexta in Naxo: septima Indiæ: octaua in Caucaso monte: nona Lybiæ: decima Eubœæ, vbi eodē die vitem florere aiunt, & botrum maturescere. Hinc Nyseus, Nysæus, Nysæus, & fœmininum Nysatis: Possessiuum, Nyseus. Steph.

Nysa, proprium hominis. Cice. 3. de natura Deorum, Dionysios multos habemus, primum Ioue & Proserpina natum: secundum Nilo, qui Nysam dicitur interemisse.

Nysæa, Herodoto & Curtio, vrbs clarissima in India, à Libero patre condita, sub radicibus montis, quem Nerum: aliàs Neron, vocant. Eadem quæ Nysa.

Nysea, Megarensium emporium, duodeuiginti stadiis ab vrbe, quod & Minoa vocatur.

Nyseus, Bacchi cognomentum, à Nysa vrbe, siue ea Arabiæ est, siue Indiæ) impositum.

Nysiros. Vide NISIROS, sic enim legendum est.

Nyssa Vide PYTHOPOLIS.

Nyssus, Megarensium rex, qui obsessus à Minoe rege Cretæ, proditione Scyllæ filiæ (quæ Minois amore tenebatur) fatalem amisit crinem: atque ita ab hoste interfectus est. De vtroque Ouid.

Filia, nè vos magis capiti sit fida parentis.
Quam tua vel Pterela, vel tua Nysse fuit.

Vide NISVS.

OA, vicus

OA, vicus Atticæ in Pandionide tribu, aliàs ὠῆς.

Oanus vrbs Lydiæ Steph. & Siciliæ fluuius, Pind. hodie *Fraſcolari*.

Oani, Taprobanæ inſulæ gens. Ptolem.

Oarus, Scythiæ Europeæ fluuius. Herod.

Oaſis, Ægypti vrbs. Herod.

Oaſi, ciuitas Ægypti. Vide ἄνατος.

Oaxis, fluuius Cretæ inſulæ, ab Oaxe Apollinis filio ſic vocatus: vnde & Oaxia tellus. At Seruius putat eſſe fluuium Meſopotamiæ, quem non ſequuntur alij Virg. enarratores.

Oaxus, ciuitas Cretæ, ab Oaxo Minois ex Acallide filia nepote: vel à ſitu loci, quòd crepidines Græci Axos vocent. Herodot. quoque libro 4. Oaxum vrbem Cretæ facit, in qua Etearchus pater Phronymæ matris Batti regnauit, qui Cyrenem Libyæ vrbem ædificauit. Ciuis Oaxius.

OB

Obada, regio parua Nabateorum, vbi Obades rex, quem inter deos numerant, ſepultus eſt. Stephan.

Obadia, filius Arnam filij Raphaiæ filiæ Ieſaiæ. 1. Par. 3. Filius Izrahia filij Ozi, 1. Par. 7. lat. ſeruus vel operarius Domini.

Obal, filius Iectan, Gen. 10. lat. peruerſitas veruſtatis, aut peruerſitas fluxus.

Obareni, pars Armeniæ, circa Cyrum fluuium, inquit Quadratus: quem Obarenitæ & Oteni habitant, qui magna pars Armeniæ ſunt. Stephanus.

Obdia, ſiue Obdias, filius Aſel filij Elaſa, 1. Paral. 8. 9. & 12. lat. ſeruus ſiue operarius Domini.

Obed, pater Gaad, Iudic. 9. Filius Booz, pater Iſai, Ruth. 4. 1. Paralipom. 2. Filius Ophal filij Zabath, 1. Paral. 2. & 11. lat. ſeruus vel operarius.

Obed-edom, nomen viri. 2. Reg. 6. Latinè ſeruus hominis, vel terreni, aut ſanguinei, vel rufi.

Obedia, nomen viri. 1. Eſd. 8. idem ſig. quod Obdia.

Obolcon, vrbs: Gentile, Obolconites. Steph.

Oboth, nomen loci. Num. 21. 36. Iſraelitarũ manſio, cùm ex Ægypto proficiſcerẽtur in terram Chanaan Num. 33. lat. Pythones ſiue vtres, aut patres, vel deſideria.

Obrima, vnum ex tribus fluminibus, Apamiam vrbem, in Aſia celeberrimum ambientibus. Plin. lib. 5. c. 29.

Obrimo, vnum eſt ex cognominibus Proſerpinæ. Sic autem dicta eſt, quòd quum vim ei videretur illaturus Mercurius, mugiit altius, vnde factum, vt is manum abſtineret. Cæl. li. 16. cap. 20.

Obris, nomen fluuij. Pompon. libro 2. Secundum Bæterras Obris fluit. Ptolem. Obrium vocat. Gal. *Orb.*

OC

Ocalea, leæ, ſiue Ocalee, es, Bœotiæ oppidum. Hom. in Catalogo nauium. Eſt autem prope Haliam, ſic dicta à breuitate viæ à Theſpiis in Thebas, oppidũ Ocaleæ proximum: Gentile Ocaleus.

Occam, Theologus inſignis floruit ſub annum ſalutis 1330.

Occaſio, à poëtis dea fingitur, rerum gerẽdarum opportunitati præſidens. Huius ſimulachrum ita fingebatur, vt pennatis pedibus volubili rotæ inſiſteret, vertigine quadam velociſſima ſe in orbem circumagens, priore capitis parte capilloſa, poſteriore glabra. *Fronte capillata eſt, ſed poſt occaſiõ calua.* Quo commento Occaſionis breuitatem & inconſtantiam voluerunt denotare, quæ niſi, cùm primùm ſeſe offerat arripiatur, ſtatim elabitur è manibus: nihilque nobis remanet præter pœnitentiam, quæ perpetua Occaſionis fingitur eſſe comes. De Occaſionis effigie extat elegans Epigrãma apud Auſonium.

Oceanus, Cœli & Veſtæ filius, matris Deus, maritus Tethyos, fluuiorum fontiũmque omnium pater. Propriè tamen Oceani nomine intelligimus vaſtiſſimum illud mare, quo vniuerſus ambitur terrarũm orbis. Dictus Oceanus ab ὠκὺς quod eſt velox, teſtibus Solino & Seruio. Quod & neutro genere Oceanum dicitur, præſertim ſi mare ſequitur. Falſam autẽ illam opinionem velocitatis maris Luſitani, id eſt, Portugalleſij, hac noſtra ætate deprehenderunt. Nam Columb. Nauarchus, vltra ſtades Oceanam ingreſſus, vltra torridam Zonam penetrauit per Oceanum ad Indos, vſque ad Beatorum inſulas, non tamen iſtam velocitatem deprehendit. Et quamuis ſit nomen proprium Oceanus, aliquando tamen pro appellatiuo ponitur, quando partes eius ſignificat. Quomodo mare, cùm totum ſignificat, proprium eſt: cùm partem, appellatiuum. Nam à littoribus plerunque accipit nomen, ac dextrã ſiqu dem, vbi primùm terram intrat, Atlãticus dicitur: ad ſiniſtram Gaditanus: illinc Arabicus, Perſicus, Indicus: hinc Britãnicus, Germanicus, Scythicus. Poëtæ tamen Oceanum pro quocunque mari vſurpant. Virg.

— *Et ruit Oceano nox.*

Hinc deducitur patronymicum fœminum, Oceanitis, idis, & Oceanius, nia, nium.

Oceanus Babylonicus rex, ann. 15. poſt Nimbrothum fuit, qui multos ex ſorore Thetide edidit liberos Ber. lib. 4.

Ocelum, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, Ptol. li. 2. cap. 6.

Ocelum (quod & Oſcelum ſeu Oſcella) eſt citerioris prouinciæ extremũ, à quo per alpes in vlteriorem Galliã, Lentionẽſque (nunc Taren-

tasios)ac Garoceles, Laturiges, Vocontios & Allobrogas transitus est, Auillanæ & Secluſæ vicis proximum: nunc, vt coniectura est, Noualeſium nuncupatur. Secluſa autem, vt nonnullis placet dicitur quali citeriorem Galliam ab vlteriori secludens: Diœceſis est Taurinenſis. Cæſar in Comment. vulgò, *la Noualeſe*.

Ocha, mons in insula Eubœa, à quo insula quoque ipſa quandoque dicta Oche. Calep. Vide in Cariſto.

Ocheſius, Ætolorum dux, vir longè præſtantiſſimus, qui in bello Troiano interemptus est. Homerus.

Ochozat, amicus Abimelech regis Geraræ. Geneſis 26. Hebr. Achuzath. 1. poſſeſſio vel apprehenſio, ſiue poſſeſſio, aut fratris oliua.

Ochoſias, filius Achab regis Iſraël. 3 Reg. 22. Filius Ioram regis Iudæ. 4. Reg. 8. 1. Paral. 3. lat. poſſeſſio aut viſio Domini.

Ochrā, pater Phegiel principis tribus Aſer, Nu. 1. lat. turbidus vel conturbans.

Ochus, rex Perſarū auaritiæ nota, qui adeò laborauit, vt vrbem nunquam iniret, ne mulieribus cōgiarium impartiretur. Nam Cyrus lege ſanxerat, vt vbi primùm rex Perſarum ingrederetur, mulieres quotquot adeſſent, ſingulos auri nummos ab ipſo rege acciperent.

Ochus Artaxerxes, rex Perſarum, qui Ocham ſororem eandem & ſocrum viuam capite defodit. Patruum cum centum liberis & nepotibus telis imperauit transfigi, quod in his maximā apud Perſas probitatis laudem videbat conſiſtere.

Ochus, fluuius, qui in Indiæ montibus ortus, per Acarnaniam fluit. Plin. lib. 6. cap. 16. Idem lib. 37 c. 7. Præterea apud Bactros amnis Ochus & Oxus, ex oppoſitis montibus deferunt ſalis ramenta.

Ocnus, filius Tyberis & Manūs filiæ Tireſiæ vatis. Hunc Mantuam condidiſſe traduut, & Æneæ in auxilium veniſſe aduerſus Turnum Maro teſtatur libro decimo. Idem hunc Bianora vocat, Ecloga 9. teſte Seruio. Vide BIANOR.

Ocnus, nomen cuiuſdam apud inferos multis inſignium artificum dicturis celebrati, quem effinxerunt perpetuò torquentem funem aſtāte aſella: quæ quantum ille torſiſſet, ſtatim præroderet. Inde ortum est prouerbium. Ocnus funiculū torquet: quod cum in eos omnes cōpetat, qui nō profuturam in re aliqua operam collocant, tum in eos præcipuè, qui cùm nihil neque laboris, neque induſtriæ ad augendam rem familiarē prętermittāt, nihilo tamen reddūtur ditiores, quod domi habeant aſellam, hoc eſt, vxorē prodigā quæ quicquid miſellus multis ſudoribus corraſit ſtrenuè profundit.

Ocila, portus Gebanitarum in Arabia felici. Plin.

Ocinarus, Calabriæ fluuius. Lycoph. hodie, *Sabatio*.

Ocolum, patua regio Erettrienſium: Gentile Oconus.

Ocra, Alpiū pars humillima, qua ad Carnos accedunt: Ptol. Strabo. Est etiam Venetorū vrbs, apud Plinium.

Ocrazapes, qui & Aſcrazapes, rex Aſſyriorum XXXVIII.

Ocricola, vrbs Tuſcorum Gentile, Ocricolanus: Steph.

Ocriculum, oppidum Italiæ, in monte ſitū, quod Strabo inter Sabinos ponit, Plinius inter Vmbros. Sunt qui Otriculum ſcribant, ſed corruptè, vt docti putant.

Ocrinum, Britanniæ promontorium. Ptol. lib. 2. c. 3. Vulgò *Mons S. Michaëlis*.

Octapitarum, Albionis inſulæ promontorium. Ptol. *S. Dauidis Head*, Camdeno.

Octapolis, Lyciæ oppidum. Ptol.

Octauia gens à Velitris originem accepit, quam aſſentationis gratia propter Auguſtum excellere dixerunt. Ipſe autem Auguſtus nihil amplius quàm equeſtri familia ortum ſe ſcribit, vetere ac locuplete, & in qua primus ſenator ſuus pater fuerit. M. Antonius libertinum ei proauum exprobrat Reſtionem è pago Turino, & auum argentarium. Tranquil. Cicero in Epiſtola quadam, eum nepotem argentarij, & filium adſtipulatoris vocat. Vtcunque ſit, conſtat Auguſti patrem honeſtiſſimū virum fuiſſe, magnáque laude Macedoniam prouinciam adminiſtraſſe, ex ipſius etiam teſtimonio Ciceronis, qui ad Qu. fratrem ſcribens hortatur, vt promerendis ſociis vicinum ſuum Octauium imitaretur.

Octauia, Octauij Cæſaris ſoror, Antonij Triumuiri vxor, ab eo poſtea repudiata. Plut.

Octauia, Claudij Cæſaris filia, Neronis vxor ab eo interfecta. Suet.

Qu. Octauius à Lucio Cinna ſuo collega interfectus, Pædianus.

Octauius Auitus & Pœtelius Fauſtinus, furta Virg. adnotarunt, notantes vnde quæque carmina ſurtiperentur, vt ait Seruius.

Octodurum, Ptol. lib. 2. c. 6. campus Gotthorum alio nomine. Vulgò *Toro*: Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs.

Octodurus, vicus Veragrorum: hodie dicitur S. Mauricij, extra Celtas, Belgas & Aquitanos in Sabaudia, inter Sedunos, Antuates & Allobrogas, in valle non magna adiecta planitie: altiſſimis montibus vndique continetur in duas partes Rhodano fluuio diuiſus, Diœceſis Sedunenſis. Vulgò, *S. Mauris en Valais*.

Ocyalas, vnus ex Phæacibus, tempore Alcinoi regis, Hom. Odyſſ. 7.

Ocypete, vna Harpyarum, àceleri volatu nomen habens. Sorores habuit Ællo & Celæno, cum quibus Strophadas inſulas fertur incoluiſſe. Vide HARPYIA.

Ocyron, fluuius in finibus Arcadiæ.

Ocyroe,

Ocyroe, Nympha, Chironis centauri & Chariclûs Nymphæ filia: ita dicta à celeriter fluendo, quòd in rapidi fluuij ripis nata esset. Augurij fuit peritissima: Æsculapium enim vniuerso orbi profuturum prædixit, & patrem optaturum mortem, sesèque equam futuram quæ omnia euenere. Ouid. lib. 2. Metam. Hesiod. in Theogon.

O D

Odaia, siue Odaias, soror Naham. 1. Paralip. 4. 2. Esdr. 9 Lat. laus siue confessio Domini.

Odaren, nomen viri. 1. Mach. 9.

Oded nomen viri prophetæ, 2. Para. 15. & 28. Lat. sustentans, vel tenens, aut erigens.

Odenatus, princeps Palmyrænorum, multa aduersus Saporem Persarum regem præclara gessit.

Odessos, vrbs in Mœsia inferiori. Pompon. lib. 2. Steph. vrbs est in Ponto iuxta Salmydessum. Apollodorus magnum montem esse scribit. Ciuis Odessites, & Odesseus.

Odeuia, nomen viri: in toto cap. 2. Esd. 20. scribe Odaia. Lat. laus siue confessio Domini.

Odia, nomen viri. 2. Esdr. 8. Idem signif. quod Odaia.

Odites, vnus ex centauris, Ixionis ex Nube filius à Mopso interfectus in nuptiis Pyrithoi. Ouid 12. Metam.

Odiua, quidam in Dalmatiis, ab Odoacro tyranno victus, sub annum salutis 483.

Odiupolis, regio Heracleæ iuxta Pontum: Gentile, Odiupolites Steph.

Odius, Halizonum dux, quem Agamemnon in bello Troiano interfecit. Hom. Iliad.

Odoacer tyrannus, cùm arripuisset imperium Romanum, præclaras res gessit per aliquot annos: tandem tamen à Theodorico obsessus Rauennæ per triennium, cùm se dedidisset, occisus est sub annum salutis 493.

Odœdocus. Vide CALLIARVS.

Odoia, nomen viri, 1. Paralip 5. Lat. laus siue confessio Domini.

Odollam, ciuitas in Iudæa, à Roboam constructa. 2. Paralipom. 11. Mich. 1. Videtur esse eadem quæ Adullam dicitur. Nomen item speluncæ 1. Reg. 22. Lat. testimonium siue ornamentum illis, aut testimonium siue ornamentum suæ miseriæ, vel transitus aut præda suæ miseriæ.

Odomanti. Vide HODOMANTI

Odones, populi Thraciæ Medis vicini, Dionys. in Bassaricis, Steph. sunt populi Thraciæ, vt suprà diximus.

Oduia, siue Oduia. 1. laus, siue confessio Domini filius Asana. 1. Paralip. 9. Filius Elipenai filij Naariæ. 1. Paralip. 5. & 1. Esdr. 2.

Odrysæ, populi Thraciæ, vrbis Odrisa, Strab. libro 7. quorum olim amplissimum fuit regnum, ab Abderis Thraciæ vrbe vsque ad Pontum Euxinum & Istrum fluuium extensum. Thucyd. lib. 2. Inde Odrysius, Odrysites, Odryses, Odrysides: & fœminina, Odrysis, Odryssias, Stephano.

Odysseia. Vide OLYSSEA.

O E

Oea. Africæ ciuitas, vna ex tribus quæ à numero Tripolim illam Africanam fecerunt. Solinus. Achæi Tripolim lingua sua signant, de trium vrbium numero, Oeæ, Taphræ, Leptis magnæ, &c.

Oeagrus, pater Orphei, à quo Oebrus fluuius Oeagrius cognominatur, epitheto satis longè petito, ab Orpheo nimirum Oeagri filio, quem cùm Ciconum matronæ discerpsissent, caput eius in Hebrum fluuium proiecerunt. Vel Oeagrus fluuius Thraciæ, pater Orphei vatis, vt scribit Seruius: vnde & Hebrus, quod ex eo fluat, Oeagrius dicitur.

Oeanthe, vrbs Locrorum aliàs Οἰάνθεια Stephan. Vide Plin. lib. 3. cap. 3.

Oebalia regio Peloponnesi, Laconiæ pars: ita dicta ab Oebalo Arguli filio, Lacedæmoniorum rege. Hinc Oebalus, lia, lium. Agri quoque Tarentini tractum poëtæ nonnunquam Oebaliam appellant, respicientes nimirùm ab vrbis eius originem, quæ à Lacedæmoniis cõdita putatur. Ab Oebalia, Laconiæ regiuncula, Castor & Pollux Oebalidæ dicuntur.

Oebates, Darij stabularius, cuius industria ipse Darius Persarum regnum adeptus est.

Oebalus, Arguli filius, rex Laconiæ, ab se Laconiam prouinciam Oebaliam dixit.

Oebalus, Telonis regis caprearum insulæ prope Neapolim filius, & Nymphæ Sebetidis. Seruius apud Virgil. 7. Æneid.

Oebale, quem generasse Telon Sebethide Nympha.

Oebatis, nomen viri proprium. Tortel.

Oechalia, vrbs Bœotiæ. Euryti regia, ab Oechaleo fluuio eam præterfluente ita dicta. Hanc Hercules funditus euertit, cùm Eurytus pactam ipsi certaminis lege filiam Iolem tradere recusasset Homeri interpres 5. Iliad. Virg. & Æneid. Fuit & alia eiusdem nominis vrbs in tractu Messeniaco. Plin. lib. 4 cap 9. Item alia in Eubœa insula, postea Chalcis dicta Plin. lib. 4. cap. 12. Alia in Trachine, & in Thessalia, & in Arcadio Ciuis, Oechalieus, Oechaliotes, Oechalius & fœm. Oechalis. Steph.

Oecides. Vide BVRA.

Oecymes, vir Argiuus, qui donauit Agamemnonem thorace pulcherrimo. Homerus Iliados 11.

Oecus, Cariæ vrbs: Gentile, Oecusius. Steph.

Oedantium, vrbs Illyriæ inde Oedantes, & terra Oedantica Steph.

Oedipodonius, ab Oedipus deducitur.

Oedipus, Laij, Thebanorum regis & Iocastæ filius, quem pater, cùm ex Apollinis oraculo futurum intellexisset, vt à filio occideretur, pastori occidendum tradidit: qui misericor-

dia commotus, cùm inuitus regiæ stirpi manus inferret, neque tamen regis imperium auderet detrectare, perforatis gladio plantis, viminéque traiecto, ex arbore suspendit, futurum putans, vt ita inedia moreretur. Cæterùm cum Phorbas, Polybij Corinthiorum regis pastor, illac iter faceret, audito vagitu, cò accurrens, puerum seruauit, reginæque, quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit, à qua, veluti puer cælitùs missus, filij loco est educatus, & à pedibus ex vulnere tumentibus, Oedipus appellatus. Grandior deinde natu factus cùm audisset se non Polybij filium: patrem perquirere statuit, & consulto oraculo accepit se in Phocide patrem inuenturum. Quò cùm venisset, orta inter Phocenses seditione, Laium conantem reprimere tumultum, incognitum interemit. Postremò tanquam oraculo lusus, Thebas petens in itinere in Sphingem incidit, quam problematibus solutis cùm occidisset, Thebas intrauit: & quoniã Polybij filius credebatur, Iocastam matrem insciens vxorem duxit, & ex ea quatuor filios genuit. Postea verò cum se matrem sibi coniugio copulasse, patrémque occidisse cognouisset, dolore percitus, sibi ipsi in pœnam oculos eruit, quem postea cæcum Antigona filia duxit, & se occidere volentem custodiuit. Alij dicunt, quòd repudiata matre, Astymedusam vxorem duxit. Athenas autem inuoluntarium concessit exilium. Declinatur autem Oedipus, Oedipodis, vel Oedipus, Oedipi. Vide SPHINX.

Oena, vrbs Tusciæ munitissima, in cuius medio altus collis est 30 stadiorum, aquas & varias arbores supra se habens. Aristoteles de mirabilibus: Gentile, Oeneates. Steph.

Oenania, vrbs Sarmatiæ in Asia. Ptolem. libro 5. Hodie S. Sophia alias Oenanthe, Plin. libro 3. cap. 3. Ætoliæ item vrbs maritima Polyb.

Oenarea, vrbs Tuscorum: in cuius medio collis erat altissimus. Vide OENA.

Oeniade, in Acarnania vrbs ad os Acheloi. Paus. *Dragamesto* hodie, Sophiano.

Oenus, Calydoniæ rex, filius Pathaonis, qui ex Althæa Thestij filia Meleagrum, Tydeum, & Deianiram genuit, Herculis postea vxorem. Hic cùm Dianam in sacrificiis suis per contemptum præteriisset, indignata dea, miræ magnitudinis aprum ei immisit, qui regionem vniuersam latissimè deuastauit, donec Meleager collecto iuuentutis flore eum interfecit. Ouid. 8. Metam. Hinc Oenides, & Oeneis patronymica: & Oeneius, ia, eium, adiectiuum.

Oeniade, ciuitas & populus Acarnaniæ iuxta Acheloũ quę ἐρυσίχθη dicebatur. Regio etiam Oeneas vocatur. Steph.

Oenipons, Comitatus Tirolẽsis metropolis vulgò, *Inspruck*, sedes principum, Camera & parlamentum regionis & regionum Austriacarum, Ibi tectum prætoriæ domus, magna impensa deauratum videtur.

Oenisteria, Athenienſium sacra fuerũt, quæ peragebantur ab ephœbis pubescentibus, antequam lanuginem comamq; tonderent. Herculi verò vni certam mensuram offerebant ac libabant. Horum meminit Iulius Pollux & Hesychius.

Oenoanda, vrbs Lyciæ Plin. li. 5. cap. 17. Gentile Oenãdeus. Steph. Apud Strab. lib. 13.

Oeno, vna fuit ex filiabus Anij & Doripes, quibus id impartiuerat Dionysius, vt quicquid attigissent, in triticũ statim verteretur & vinum & oleum: vnde dictæ Cœnotrophæ quasi in nouas formas omnia vertentes. Cæl lib. 7. c 15.

Oenochema, mons in finibus Africæ.

Oenochonus. Herod. li. 7. fluuius in Thessaliam defluens sicut Peneus.

Oenoe, vna ex duabus vrbibus Icariæ: Gentile, Oenæus. Vide SICENVS. Itẽ vna ex tetrapoli Attica. Steph. Est etiã Elidis regionis in Peloponneſo ciuitas. Strab. Et Arcadiæ, apud Suid.

Oenomaus Hippodamiæ pater, Elidis rex, & Pisæ, ex Marte & Harpina Asopi, seu vt alij tradunt Eurythoe Danai filia progenitus: qui cùm ex oraculo se à genero interfectum iri didicisset, & filia tamen à multis procis ob formæ præstantiam ambiretur: curule certamen procis proposuit, ea lege, vt filia victori in matrimoniũ cederet, victus mortẽ subiret. Tredecim igitur victis & occisis, Pelops, Tantali filius, amore puellæ captus, Myrtilum aurigam precatio corrupit, vt axes infirmos & fragiles currui subiungeret. Quo facto Oenomaus vnà cum curru corruit, membrisq; omnibus è ruina collisis, iámque morti vicinus, Pelopen precatus est, vt vicem suam vlisceretur. Quare cum Myrtilus pactum sibi perfidiæ præmium à Pelope contumeliosiùs exigeret, ab eo in mare est præcipitatus: cóque modo & puella & regno potitus Pelops, totam Chersonesum de nomine suo Peloponnesum appellauit.

Oenon, portus Locridis; Gentile, Oenoneus. Steph.

Oenone, duo Attici pagi, sic dicti, auctore Strabone libro 8. alter ad Eleutheras, alter Marathoni vicinus.

Oenone, Nympha Idæa, mutuo amore Paridis capta, cùm ille adhuc incognitus, circa Idam Phrygiæ pecus pasceret. Hæc mulier fatidica fuisse fertur, Paridique in Græciam nauiganti prædixisse futurum, vt inde patriæ incendium secum referret. Extat epistola Oenones ad Paridem inter Ouidianas, quas illum ad sui amorem conaretur reuocare. Author est Dictys Cretensis, Paridis interempti cadauer ad Oenonem fuisse relatum, vt ab illa sepulturæ mandaretur: illam verò pristini a-

moris recordatione ad primum statim cadaueris conspectum mortuam concidisse, eodémque cum illo funere sepultam fuisse. Stephano, insula est, Æacidarum vna, Incolæ, Oenonæi.

Oenoparas agri Antiochiæ Syriacæ fluuius. Strab.

Oenopedes, vir Mathematicus ex Chio insula, Anaxagora aliquanto minor.

Oenophyta, Bœotiæ vrbs. Thucid.

Oenopia, Insula est quæ alio nomine Ægina dicitur. Ouid. 7 Metamorph.

Oenpiam veteres appellauere, sed ipse
Æacus Æginam genitricis nomine dixit.

Oenops, vir Peloponnesius, Homerus.

Oenotri, Mesopotamiæ populi: Steph.

Oenotria, Italiæ pars maritima, à frero Siculo ad Tarentinum vsque & Posidoniatem sinum extensa: à præstanti vini (quod οἶνον Græci vocant) nomen sortita: vel ab Oenotro Arcade, vt ait Pausanias lib. 8. vel, vt Varro putat, ab Oenotrio Sabinorum rege: quanquam temporis processu id nominis vniuersæ Italiæ sit communicatum. Strab. lib. 5. Incolæ, Oenotrij dicuntur.

Oenotrius Ianus dictus est, vel quòd in Oenotria ante Saturnum regnauerit, vel quòd primus in Latio vinū ad religionis & sacrificiorum vsum inuenerit, quod etiam Iani interpretatio denotat. Nam Iain Hebræorum lingua vinum significat.

Oenotrides, duæ insulæ contra Velium, Pontia scilicet & Isacia. Plin. lib. 3. c. 7.

Oenus, fluuius Rhœtiæ. Tacit.

Oenus, oppidulum Laconiæ: Gentile, Oenuntius Steph. fluuius item.

Oenussa, olim vocabatur Carthago. Steph. Sed Oenusæ, insula est proxima Chio: Gentile, Oenusæus, & Oenusius. Steph. insula iuxta Samum & Lesbum Plin.

Oeon, vicus in Leontide tribu. Steph.

Oeos, oppidulum Tegeæ: Ciues Oeatæ. Steph.

Oesceus, Triballorum ciuitas in inferiori Mœsia. Ptolem.

Oesporis, Africæ propriæ vrbs Ptol.

Oesyme, vrbs Macedoniæ. Thucyd. li. 4. quæ nūc Æmatha: Gentile Oesymæus. Hom. Æsymen vocauit. Steph

Oeta, mons in finibus Thessaliæ, Doridi à tergo incumbens, morte & sepulchro Herculis nobilitatus, vnde factum est nomē Tragœdię Senecæ quæ Hercules Oetæus inscribitur. Ibidem elleborum optimum nascebatur. Plin. lib. 15. cap. 5. A Parnasso vsque Pindum pars in Thermopylas vergens, propriè Oeta vocatur. Hinc Oetæus, tæa, tæum, Oete ætes, & fœminino Oetęis, Stephanus: qui Oetam mōtem iuxta Thrachinum esse scribitur: & ciuitatem Melienſium eiusdem nominis.

Oeta, mons Doridos, Plinius li. 4. cap. 27. & li. 35. cap. 11.

Oeta, vrbs Italiæ, olim à Zacharia pontifice de Luithphrando Longobardorum rege recepta ex fœdere.

Oetensij Mysiæ inferioris populi Ptol.

Oetes, Melienſium vrbs. Diod. & Trachinię mōs ac populus, Steph Thucyd.

Oeteus, frater Ephialtis, Aloei filius, pugnauit in Creta, vt Salluſtius refert. Vnde Oetij campi dicti sunt. Vide OETVS.

Oethyui, populi iuxta Pontum. Perottus.

Oetoscyros, lingua Scythica Apollo dicebatur.

Oetus, frater Ephialtis, gigantis, filius Aloei. Virgil. 6. Æneid. Vide OETEVS.

Oetylus, vrbs Laconiæ, vel Oetylum, neutr. gen. ab Oetylo heroe. Gentile, Oetylius. Steph.

Oezenis, vrbs Ponti, quæ deinde Trapezus dicta est. Steph.

O G

Og, rex Basan. Num. 21. gigas immensæ magnitudinis à Iosue deiectus & interfectus. Lat. subcinericius panis, aut subsannatio, vel Syriacè, detentus aut impeditus.

Ogdoiapis, fluuius nauigabilis, ex Alpibus fluēs, Strab. lib. 6.

Ogdæmi, Marmaricæ nomi gens. Ptol.

Ogdous, Ægypti rex, Vohæus cognominatus, qui Memphim condidit à nomine filiæ. Hic priùs Venereus cognominatus fuit. Dio. lib. 1.

Ogenus, antiquus quidam Deus: vnde Ogenidæ & Ogenij pro antiquis dicuntur. Steph.

Oglamus Marmaricæ mons. Ptol.

Ogyges, Thebanorum rex, qui Thebas Bœotias condidit, circiter mille & quingentos annos ante vrbem conditam Sub hoc rege fuit diluuium magnum, teste Augustino de Ciuitate Dei, non illud quidem maximum, quod Noe temporibus contigisse sacræ literæ testantur: sed tamen maius eo, quod Deucalionis seculo bonam tertiæ partem inundauit. Hinc Ogygius, gia, gium. Thebæ Ogygiæ, & Ogygidię, ipsi Thebani.

Ogyges, à quibusdam dicitur idem qui & Ianus, & Noa, vel Noë.

Ogyges fuere plures: primus, quem Babylonij Gallum cognominarunt, qui in inundatione prima etiam superstites alios eripuerit, & genuerit. Aliter verò Atticus in tertia, Xenoph. deæquino. *Sub primo aurea cœpit ætas.* Fab. Pict. de orig vrb. Rom.

Ogygia, insula inter Phœnicium & Syriacū mare, ab Ogyge Thebanorum rege, qui in ea regnauit appellata: Calypsus Nymphæ sedes, quę Vlyssem tempestate eò adactum hospitio & lecto excepit, eiúsque amore captu, septem anno apud se detinuit, tādemque Ioue iubēte eum dimisit Homer. li. Odyss. Bœotia etiam & Thebe. Stephano priùs Ὠγυγία vocabatur, ab Ogyge filio Terrenæ: item tota Attica, & Lycij. Ogygij.

Ogylus, insula inter Peloponnesum & Cretam.

Gentile, Ogylius, Steph.

Ogyris, insula ante fœlicem Arabiam, Erythræi regis monumento nobilitata, Plin. libro 6. cap. 28. Stephano, insula rubri maris: Gentile Ogyrites.

O H

Oham, rex Hebron. Ios. 10. Lat. væ eis, siue tumultuans, vel conturbans.

Ohel, filius Zorobabel filij Phadaia. 1. Par. 3. Lat. tabernaculum, siue tentorium aut splendor.

Oholai, filius Sesan filij Iesi filij Appham. 1. Par. 2. Lat. deprecans, vel expectans, aut incipiens, vel dolens siue frater mihi.

O I

Oicles, filius Antiphatis, Melampodis filij, pater Amphiarai, vatis Argiui. Homerus 15. Odyss.

Oileus, Locrorum rex, pater Aiacis, quem ab illius nomine Virg. Oileum cognominat.

O L

Olabi Æthiopiæ sub Ægypto populi. Plin.

Olachas, fluuius est in Bithynia, cuius gurgite periuri notantur pati velut flammam vrentē.

Olane, alterum Padi ostium. Plin. *Volana*, Leādro. Item Armeniæ maioris vrbs. Strabo.

Olanus. Norvegiæ rex, à Canuto rege Daciæ victus, sub annum salutis 1017.

Olarso, Hispaniæ vrbs. Plin. *Olit*, hodie, in Nauarræ regno, vt Beutherus existimat vide OEASO.

Olba. Vide OLBIA.

Olbasa, Ptol. nomen vrbis in Cilicia, Cappadocia & Pamphilia.

Olbelus, vrbs Macedoniæ, Gentile, Olbelius.

Olbi, vrbs Ægypti, iuxta Libyam: Gentile, Olbites. Steph.

Olbia, Ptolemæo lib. 5. cap. 5. vrbs Galliæ Narbonensis. Stephano, ciuitas est Troglodyticæ, Arsinoe postea dicta Est & alia Ponti vrbs, de qua in Borysthene & Nicomedia. Et alia Bithyniæ ab Olbia Nympha. Alia Pamphiliæ, vt Philoxenus scribit: at non Pamphiliæ est, sed Salymorum terræ, neque Olbia, sed Olba vocatur: ciues autem Olbæi vel Olbij. Alia est Iberiæ, alia Sardiniæ, alia Illyriæ, alia Hellesponti, alia Ciliciæ, alia denique Ligutiæ, cuius vicinus etiam mons Olbianus est. Cines, Olbiopolitæ, Olbiani. Dicitur etiam Olbenus & Olbiacus. Steph. Vide SELEVCIA.

Olbisinij, populi quidam. Steph.

Olbius, rex Galliæ, anno ante Romam conditam 540.

Olbisij, populi circa columnas Herculeas. Steph.

Olbius Arcadiæ fluuius. Pausan.

Olcachites, Ptol. lib. 4, cap. 5. Zeugitanæ regionis sinus: hodie *Aleun ciuitas*.

Olcades, Hispaniæ populi intra Iberum fluuium. Stephanus Ocapha, hodie, Nebrissensi.

Olcades. Vide HOLCADES.

Olcion, vrbs Tyrrhenorū: inde Olcietæ & Oelūs Steph.

Oldericus, Bohemorum rex, Henricum III. Imperatorem vicit.

Oleastrum, Hispaniæ vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 4. alio nomine *Oleastro* dicta. promontorium item Mauritaniæ Tingytanæ, & Turdetanorum oppidum in Bœtica: Antonino etiam est ciuitas inter Tarraconem & Dertossam.

Olearus. Vide OLIAROS.

Oleastrum, Hispanię vrbs circa Saguntum. Strab.

Olenacum, Britāniæ insulæ vrbs. Lib. Notit. *Elenborrovv*, Camdeno.

Olenus, oppidum Achaiæ Propriæ, non procul à Patris & Araxo promontorio: vbi Iouem Amaltheæ captæ lacte, quæ inde Olenia dicta est, educatum ferunt. Nomen habet ab Oleno Iouis & Anaxitheæ filio: non amplius autem extat.

Olenus, Bœotiæ vrbs, sic dicta ab Oleno Vulcani filio. Fuit & alia vrbs in Ætolia, iuxta quā fuit Calydonius. Strabo. Steph.

Oletus, vrbs Cretæ in alio loco sita, vltra Hierapytnam. Hinc Minerua Oleria, & festum Oleria, in eius honorem. Steph.

Olganus, filius Beretis Macedonis. Stephanus in μιλίᾳ.

Olia, Mesopotamiæ vrbs. Ptol.

Oliaros, insula in mari Ægeo, vna Cycladum, Stephanus Sidoniorum coloniam esse scribit, & distare à Paro stadiis LVIII. Gentile, Oliarius.

Oliba, Ptol. lib. 2. cap 6. Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Vulgò *Olit*.

Olicana, vrbs Britanniæ, Ptol. lib. 2. cap. 3. Vulgò *Otelei* Camdeno.

Olina, Galliæ Lugdunensis fluuius. Ptolem. Item Callaicorum Lucensium vrbs in Hispania Tarraconensi.

Olina vrbs iuxta Caspiā mare: Gentile Olinæus, Steph.

Olisipo, inter antiquissimas Hispaniæ vrbes à vetustissimis scriptoribus annumeratur. Hanc Varro Olisiponem, Ptolemæus Olisiponem, Plinius Salatiam & Iuliam felicem appellant. Strabo verò Vlysseam, & ab Vlysse conditam ex verbis Myrliani videtur asserere. Hodie *Lisbona* vulgò appellatur. Florentissimū Portugalliæ emporium & totius regni caput. Antiquæ vrbis Olisiponis situs, collem excelsum ad Tagi ripam deductum vsque, antiquitus solummodo occupabat: nunc verò plures montes ac valles magnitudine complectitur. Ab hac parte qua meridiem respicit, versus Regia amplissima, magnificóque opere pulcherrima conspicitur: Versus Aquilonare vrbis cornu, nobilissimum vestalium D. Claræ cœnobium, ad Tagi crepidinem fermè attingit: Meridionale vrbis latus mari alluitur: reliquæ tres partes habent aditum à terra. Vniuersus

uersus eius ambitus septem millibus passuum designatur. Domorum amplius quàm viginti millia habet, ædificia labore elegantì & incredibili sumptu constructa. Qua parte mari alluitur, portis XXII. distincta est. Pars verò quæ contiuentem respicit. XVI. habet. Turribus autem per murorum gyrum LXXVII. munitur. Parochias XXV. numerat. Peculiari libello accuratissimè hanc vrbem descripsit Damianus Goes, eques Lusitanus.

Olit. Vide OLIBA.

Olitingi, Hispaniæ oppidum, Melæ, in Lusitania intra ostia Bœtis & Anæ fluminum.

Oliueti mons, siue mõs oliuarum, siue oliuetum, mons ad Orientem Ierosolymæ, torrente Cedron interfluente, sabbathi habens iter ab Ierusalem. Act. 1. Luc. 29.

Olizon, vrbs Thessaliæ Homerus. Inditum est ei nomen à paruitate. Thessali enim paruum, ὀλίζον vocant: Gentile, Ol zonius. Steph.

Olla, pater Haniel. 1. Par. 7. Iat. eleuatio, vel holocaustum, aut infans, vel paruulus, aut folium.

Olliculani, Italiæ populi Plin.

Ollina, vrbs iuxta Caspium mare. Steph.

Ollius, Lombardiæ Transpadanæ fluuius *Oglio* hodie Leandro.

Olizones, gens in Thracia. Suidas.

Olmi & Olmium. Vide suprà cum aspiratione.

Olmones. Vide HOLMONES.

Olobagra, vrbs Macedoniæ. Gentile, Olobagrus. Steph.

Olochæra, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Oloessa, insula circa Rhodum. Plin.

Olondæ, gens in Sarmatia Asiatica. Ptol.

Olossus, vrbs Magnesiæ. Homer. Ciues, Olossonij Steph. Perrhebiæ, Strabo. Thessaliæ, Hesych.

Olophyxus, vrbs in Thraciâ iuxta Athon.

Olpæ, castellum Acarnanum, & prætorium Amphilochium: qui inhabitat, Olpæus. Steph.

Olurus, oppidulum Achaiæ, non procul à Pallene. Steph.

Olus, vrbs Cretæ: ciuis, Olontius. Steph.

Olybrius, Consul cum Protino, an. ab vrbe 1148.

Olyca, vrbs Macedoniæ: Ciuis, Olycæus. Stephanus.

Olycæ, vrbs circa Naupactũ: Gentile, Olycræus. Steph.

Olympe, vrbs Illyriæ: Gentile, Olympæus, vel Olympeus. Steph.

Olympia, piæ, vrbs erat inter Ossam & Olympum montem, non procul ab Elide & Pisa, ciuitatibus Græciæ, vt erat tẽplum Iouis Olympij, aliàs Olympici. Fuit etiam mercatu famigerata, & celebritate illa quinquennali ludorũ inclita. Strabo libro octauo. Eadem hæc dicitur etiam Arpina, vt Nicanor scribit à matre Oenomai. Stephanus etiam hanc ipsam vrbem, Pisam prius vocatam tradit. Vide ARPINA.

Olympia, orum, ludi ab Hercule instituti in honorem Iouis, circa Olympiam Eleæ regionis vrbem: à quo & nomẽ habent. Hercules enim, Augea Elidis rege superato, repurgatoq; eius stabulo, in campis Olympiæ vicinis iuxta Alpheum fluuium, sacrum certamen instituit, quod quinto quoque anno, (vel vt Lycophronis interpres asserit) quinquagesimo mẽse celebrarentur, idque eo concilio, vt in illo certamine, Græciæ iuuentus sese pentathlo, siue quinquertio exerceret, cæstibus scilicet, cursu, saltu, disco, & palæstra: iisque veluti meditationibus vero certamini præluderet. Huic certamini quinto die finis imponebatur, & victor, qui Olympionices vocabatur oleastro, vel, vt Aristoteli placet, olea, quæ φιλοσέφανος dicitur, coronabatur: tantúmque ei honoris habebatur, vt nõ per portas vrbis, sed per ruinas murorum, sublimis in curru in patriam reuertetur. Hinc Olympiacus, ca, cum, item Olympicus.

Olympias, adis, quinque annorum spatiũ, quod à Romanis Lustrum dicitur. Exinde Græci tempora per Olympiadas supputare cœperũt, ita numerantes: Olympiadis primæ, aut secundæ, aut centesimæ, anno primo, vel secundo, vel tertio, vel quarto. Atque vt consules, ita & in Olympiis victores iterum & tertium dicimus.

Olympias, Magni Alexandri mater. Plutar.

Olympias, ventus in Euboæa flans. Plin. lib. 17. c. 24.

Olympicus, ca, cum, quod est Olympi, vel quod ad Olympum pertinet: vt Iupiter Olympicus. Dictus est autẽ Iupiter Olympicus, ab Olympo, à quo eruditus, & ad virtutem institutus sit. Alij verò à cœlo quem Olympum Græci vocant, in quo regnare fertur.

Olympicum, locus in Delo: quem cùm Atheniẽses Adriani sumptu condidissent, nouas Athenas Adrianas vocauerunt: Gentile, Olympicus, vel Olympius. Steph.

Olympiodorus, nomen viri proprium, eius qui docuit Epaminundam cantare tibiis.

Olympionices, siue Olympionicus, qui in Olympiaco certamine victor euasit: νίκη quippe victoria dicitur. Ælianus de varia historia libro 10. Duxit ad Olympicum certamen filium suum Pherenice fœmina, prohibentibus eam spectare qui præsidebant. Licere id sibi persuasit, quæ patrem & fratres tres haberet Olympionicas. Cic. pro L. Flacco refert, quòd apud Græcos esse Olympionicem, iudicatur propè esse maius & glorioſius, quàm Romæ triumphasse.

Olympius, pia pium, id est cœlestis possessiuum ab Olympo.

Olympius Mysus, tibicen, & poëta melicus, & elegiarũ, Marsiæ Satyri discipulus, qui citharæ legem dedit, modósque pulsandi reperit & docuit. Floruit ante bellum Troianum, à quo

&

& mons in Mysia nomen accepit. Fuit item alius iunior è Phrygia tibicen, tempore Midæ regis. Suid.

Olympius Nemesianus qui scripsit Venaticus, in vita Cæsarum, scripsit Halieutica, Cynegetica, Nautica.

Olympias præsul, natione Hispanus, inter Christianos scriptores commemoratur à Gennadio. Edidit librū aduersus eos qui natiuæ non arbitrio culpam referunt.

Olympius, Exarchorum Italiæ vnus.

Olympus, mons editissimus, in ea parte Thessaliæ, quæ in Macedoniam vergit, cuius vertex vsque adeò attollitur, vt nubes penetrare, cœlumque ipsum attingere credatur. Quo factum est, vt Olympum Poetæ pro ipso accipiat cœlo. Dictus Olympus, quasi ὀλοφαέης eò quòd claros habeat solares radios, nulliſque omninò nubibus offuscetur. Sunt autem quatuor montes hoc nomine. Primus mons altissimus inter Thessaliam & Macedoniam, qui tamen Thessaliæ accubitur. Alter in Gallo-grætia, vel in Cypro. Alius apud Mysos, ad cuius radices Prusa ab Annibale condita. Quartus, ad mare Rubrum in Æthiopia haud longè ab Heliopoli oppido, qui Oriente Sole vsque ad quintam diei horam flammas emittit. Ab Olympo tum Mysiæ monte, tum vrbs Pamphiliæ, cuius meminit Strab. lib. 14. Gentile fit Olympenus. Steph.

Olympus, plura significat: nam omnis mons cuiuslibet regionis altior, Olympus à Græcis dicitur. Vide & plures Olympi dicti, quasi toti lympidi. Xenoph. de æquiuoc.

Olynthus, vrbs Thraciæ iuxta Atticā regionem sub Athenienſium imperio: quam cum Philippus Macedonum rex obsideret, nec tamen vi capere posset, eius custodes auro corrupit, atque hoc modo suæ ditioni adiecit. Postea verò ab Athenienſibus deleta fertur: quamuis non desint, qui à Philippo euersam tradant. Eam autem à Chalcide, quæ in Eubœa fuit, coloni condiderunt Stephano, vrbs Thraciæ iuxta Sithoniā Macedoniæ ab Olyntho Herculis filio: Ciuis, Olynthius.

Olyras, fluuius prope Thermopylas, quem fabulantur conatum esse Herculis rogum extinguere. Strab. lib. 9.

Olysse, Cretæ vrbs sub Phestiis. Strabo.

Olysippo, vel Olysippum, oppidum in Lusitania ad Oceanum apud montem Tagi: vbi quædam è vento Fauonio tempore certo concipiunt equæ, quarum pulli non plus triennio viuunt. Hæc vrbs Vlyssia Straboni & Vlyssippo Ptol. dicitur, felicitas Iulia Plinio. Lisbona hodie vel *Lisboa* ab incolis vocatur. Pli. lib 4. c. 21. Vide OLISIPO.

O M

Omana, vrbs fœlicis Arabiæ: Gentile, Omaneus. Steph.

Omar, filius Eliphaz, filij Esau ex Ada vxore. Genes. 46. lat. dicens vel loquens, siue amatus, vel exaltans.

Omarium, vrbs Thessaliæ, in qua Iupiter & Minerua colūtur: Gentile, Omarij, Omareus. Steph.

Ombri, Ægypti vrbs, Ptol.

Ombrici, populi iuxta Illyricum, ex quorū agro, Capus & Albis fluuij in Istrū cadunt. Herod. lib. 3. Steph. Italiæ populi iuxta Adriam inter Padum & Picentiam. Est & Ombros, fluuius. Apud hos, inquit Aristoteles lib. de Mirabilibus, bis anno pariunt pecora: & terra fructus ac fruges omnes magno cum fœnore reddit, & fœmina habent per quam fœcundas: quæ raro singulos, plerasque geminos aut trigeminos fœtus edunt. Steph. Vide VMBRIA.

Ombrios, vna & prima ex Fortunatis insulis habens in montibus stagnum, & arbores ferulæ similes. Plin. lib. 6. c. 32. *Isola di ferro*, quibusdā.

Ombrones, populi in Sarmatia Europeā. Plin.

Ombrus, Italiæ fluuius. Steph.

Omenogata, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Omiza, Gedrosiæ oppidum. Ptol.

Omnæ, oppidum Omanorū in Arabia felici. Pli.

Omæn, Arabiæ felicis in sinu Persico insula. Pli.

Omole Thessaliæ mons. Steph. & Thraciæ vrbs. Apoll. Scholiastes.

Omophagia Græcorum erant festa, Bacchanalibus haud absimilia, de quibus Arnobius lib. 5.

Omphace, vrbs Siciliæ: Gentile, Omphacus, Stephano.

Omphale, nomen reginæ Lydiæ, cui Hercules propter amorem seruiuit, multisque ab ea muneribus est donatus, quòd ad Sagarim fluuiū, serpentem multos homines interficientem, interemisset. Hęc vt tradit Donatus in Terentium, ipsum Herculem sibi seruientem etiam ad lanificium compulit, cùm ipsa calathum & colum, cultrúsque fœmineos, sagittis & clava leoniſque regimine mutasset. Alij dicunt, quòd ob Iphiti Eurytī regij filij cædem à Mercurio, iussu Iouis, Omphalæ Lydorum reginæ fuerit in seruitutē venditus, & inde esse, quòd illi seruisse, & calathos subministrasse dicatur. Omphale ista fuit, quam Lydi obscœna affecerunt cōtumelia (ea enim turpiter abusi fuerant:) ob id in eos tyrannidem grauem exercuit, præteritáſq; vlciſci percupiens iniurias, matronas, & virgines illorum in dulcem angulum (sic enim obscœnitatis spurcitiæq; suæ locum quendam amœnum vocitabant) coniectas, & cōclusas, omnimodæ sanè libidini exposuit: & ab eorundem etiam seruis illudi cōpostuit: & ab eorundem etiam seruis illudi cōpostuit: atque ita coēgit: eóque vltionis modo abillis præteritarum contumeliarum sumpsit pœnas Leonic. lib. 3 c. 96 Vide HYDE.

Omphaliū locus Cretę prope Thénas & Cnosū. Aliud Thessalæ: Gentile, Omphalites. Steph.

Omrai, patet Amri Par. 9. lat. dicēs, vel loquens, aut exaltans, siue amarus, aut Syriacè, agnus.

Ona

Vide Onaba. ONOBALISTRVIA.

Onan, filius Soba filij Seir Horræi Gen. 36. filius item Ierameel ex Atara vxore, 1. Par. 2. Lat. dolor, aut fortitudo, siue iniquitas eorum.

Onan, filius Iudæ ex Sue vxore sua. Gen. 36. Lat. dolor, siue iniquitas aut fortitudo.

Onæum, Illyridis oppidum. Ptolem.

Oncæ, portæ Thebarum. Nam Onca secundum Phœnices, Minerua est. Steph.

Oncæ, ciuitas Arcadiæ. Isac. in Lycophr. oppidū Thebarū idem: & pagus Bœotiæ, Pausanio.

Oncæum, patua regio Arcadiæ ab Onco illic dominante. Incola Oncæus. Steph.

Onchesinus, Epiri portus, Ptolem. *Santi quaranta*, Nicolaio.

Onchestus, filius Neptuni, qui Onchesten ciuitatem Micalesso promontorio propinquam condidit, deque suo nomine appellauit. Vide CODE & MEGAREVS.

Onchestus, Bœotiæ vrbs non procul à lacu Copaide, vide Amphictionum concilium cogi solet. Strab. lib. 9 Condita putatur ab Onchesto heroe, Neptuni filio, & ab eo nomen accepisse. Homer. in nauium Catalogo,

Onchiston locus in finibus Thebanorum Homer. Iliad. 2. ὄϛχηϛὸν Ϝ' ἱερὸν ποσειδάϊον ἀλλοδαπάων, Stephan. de quo Homerus ὄϛχηϛὸν Ϝ' ἱερὸν ποσειδάϊον ἁλιάρτους, in Haliartorum regione templum est ab Onchesto Bœoto conditum, teste Hesiodo. Est & vrbs Bœotiæ, Pausan libr. 9. Apollonius Rhodius magnam vrbem esse scribit inter Haliartos & Græphios. Est etiam fluuius Thessaliæ. Ciuis Onchestius.

Onchobrice, insula Arabiæ felicis. Plin.

Onchoe, vrbs Phocidis: Gentile, Onchæus vel Oncheus.

Oncium, Arcadiæ regiuncula. Pausan.

Ondicæuæ, Galliæ Lugdunensis populi, Andegaui, Plin. Andes Cæsari. hodie, *Angeuins*, Gall.

Oneabates, vrbs Ægypti. Steph.

Onenses. Hispaniæ citerioris populi Plin.

Onesicritus, philosophus & historicus Aeginensis: vt autem Demetrio Magnesio placet, Astypalæus è Diogenis schola Similitudinē quandam cum Xenophonte habere videretur: vt enim hic cum Cyro, ita ille cum Alexandro militauit: Xenophon Cyri pędiam, Onesicrius Alexandri incunabula & originem scripsit. Similiter & vterque principis sui persequitur laudes, stylus insuper vtriusque simillimus. Diog. Laert. Fuit item medicus.

Onesimus Cyprius, seu Spartiata, tempore Constantini Magni scripsit de Rhetorica, De statuum differentia, Præexercitationes, Declamationes & alia. Suidas.

Onesiphorus, vir quidam fidelis. 2. Tim. 1.

Oneuatha, Phœniciæ vrbs. lib. Notit.

Oniabates, vrbs in Ægypto. Steph.

Onias, summus sacerdos apud Iudæos. 1. Machab. 12.

Onna, emporium fœlicis Arabiæ: Gentile, Onnæus. Steph.

Ono, ciuitas quam ædificauit Samad filius Elphaal. 1. Paral. 8. In 1. Esd. 2 & 2. Esd. 6. fit mentio vallis Ono, lat. dolor, aut fortitudo, siue iniquitas eius.

Onoba, ciuitas inter sacrum promontorium & Herculeas columnas. Plin. libro. 3. ca. 1. & Pom. lib. 3.

Onobalisturia, Ptolemæo libro 2. cap. 4. Hispaniæ vrbs, alio nomine Onaba Lusturia. Vide ONOBA.

Onochonus, Thessaliæ fluuius, vnus ex iis quos Xerxiānus exercitus traditur ebibisse. Herodot.

Onomacritus, sortilegus fuit apud Athenienses, & Musæi socius, quem Hipparchus Athenis expulit. Author Herod. in Polihym.

Onophrius, vir quidam, qui vsque adeò solitudinis erat amator, vt anno LX. hominem non viderit: vnde & ex illa solitudine agrestis adeò factus est, vt superiore corporis parte totus & barba & capillis tegeretur, pudendis arborum cortice & foliis coopertis. Vixit annos XXX. herbis & baccis syluestribus contentus. Eidem cœlitus quotidie dimidiatus panis afferebatur, vt Paulo. Hunc cùm reperisset Panutius, extimuit, Satyrum esse suspicatus.

Onthyrion, vrbs Thessaliæ iuxta Armen. Gentile, Onthyrieus. Steph.

Onuphis, vrbs celebris Ægypti: Ciuis, Onuphites. Steph.

Onychion, locus Cretæ, ab vngue anchoræ in eum infixo, cum Amyclæi coloniam misissent Steph.

Onytes, nomen viri proprium, quod Donatus. inquit Seruius, dicit aut Gentile esse, aut Patronymicum: sed hoc non procedit, quia neque patronymicum in tes exit, neque Onytes, à qua gente veniat, vsquam lectum est. Proprium ergo est, &c. Hæc Seruius in 12. Æneidos.

O O

Ooli, pater Zabad. 2. Par. 11. Heb. Oholli. lat. deprecans siue expectans aut incipiens, vel dolens, siue frater mihi.

Ooliab, filius Achisamech. Exo. 31. lat. tabernaculum, vel tentorium patris aut splendor patris.

Oolibama, vxor Esau, filia Anæ. Gen. 36. Ciuitas Idumæorum principum. Gen. 36. 1. Par. 1. lat. tabernaculum vel tentorium meum excelsum, siue splendor excelsorum.

Oonæ, insulæ in Oceano Septētrionali, in quibus vt Plin. refert. lib. 4. cap. 13. ouis auium, & auenis incolæ viuunt.

Oopellum Britanniæ insulæ vrbs. Ptolem. lib. 2 ca. 3. Vxellum aliis dicta, hodie Cestria: vulgò *Chestre, Worchestre*.

Oozam

Oozam, filius Ashur ex Naara vxore ipsius. 1. Paralip. 4. Lat. apprehensio eorum, siue possessio aut visio eorum.

O P

Opalia, dies festus, Opi deæ dicatus. Et erat post Saturnalia, vel eodem die quo Saturnalia, quoniam Opem Saturni coniugem esse crediderunt.

Opharus, fluuius apud Cantabros.

Ophel, nomen muri. 2. Paral. 27. & 33. Aut potius turris Ierosolymæ, non procul à templo 2. Esd 3 Lat. turris, aut obscuritas, vel nebula.

Ophelres, filius fuit Lycurgi regis Thracum, alio nomine Archemorus à serpente necatus. Vide HYPSIPHILE.

Ophera, ciuitas in tribu Beniamin. Ios. 18. Lat. puluis aut plumbum, vbi hinnulus.

Ophi, nomen viri. Iere. 40. Lat. lassus, aut volens, vel syriacè plicatus, aut folium.

Ophim, filius Beniamin. Gene. 46. Lat. thalamus, siue coopertus, aut littus maris.

Ophioneus Messeniorum vates qui à natali die lumine captus publicè & priuatim futura prædicere solitus est.

Ophiogenæ, genus hominum in Hellesponto, quos Crates Pergamenus scripsit, serpentum ictus tactu leuare solitos, & manu imposita venena extrahere corporibus. Plinius libro 2. cap. 2.

Ophion, socius Cadmi ex illis qui è dentibus serpentinis nati fuerunt: ideóque & nomen habet à serpente, qui Græcè ὄφις dicitur.

Ophion, vir, qui cum Eurione vxore, quam genuit Oceanus, ante Saturnum rerum potitus est, quem Saturnus fugauit. Claud. 3. de raptu Proserp.

Ophir, i. cinis vel incineratio, aut fructificatio. filius Iectan, Gen. 10. Inde Ophira regio, 3. Re. 9. quæ, vt refert Ioseph. lib 8. etiam aurea terra nuncupatur. vnde autem Ophirizum, quod Obrizum vocant. Quidam Auream Chersonesum esse existimant, i. omnem eam oram quæ Pegusiis, Malaca & Samotra continetur Cephala est aliis. Goropius, Arias montanus & alij Peruanam regionem nuper inuentam esse autumant.

Ophitæ, à serpente dicti sunt quidam hæretici. Hunc autem Christum arbitrabantur, sed habebant etiam verum serpentem, quem venerabantur & nutriebant.

Ophiuchus, sidus cælestе, stellarum sexdecim, quod poetarum Latinorum nonnulli verbum verbo reddentes, Anguitenentem appellarunt. Qui Astronomicum poeticum conscripserunt, Herculem esse putant: qui adhuc in cunis agiens, angues à Iunone immissos manibus præfocauit.

Ophiusa, insula in mari Balearico, Ptolemæo, ex duabus Pytiusis minor, nam maior Ebusus dicitur, propter serpentum copiam inculta: vnde & Colubraria à Latinis appellatur. Rhodus quoque insula, aliquando propter serpentum copiam Ophiusa dicta fuit. Strabo libro 14. Hinc Ophiusius, sia, sium: vt Ophiusia arua

Ophiusa, insula non procul à Creta. Plin libro 4. cap. 12.

Ophiusa, oppidum Sarmatiæ Europææ, ad Thytam amnem, Plin. loco iam citato.

Ophial, filius Zabab filij Nathan filij Ethei. 1. Par. 2. Lat iudicans vel orans.

Ophni, filius Heli sacerdotis. 1. Reg. 1. Hebr. Haphni Lat. pugillus, aut cooperiens.

Ophni, nomen ciuitatis, Ios. 18. Lat. volens siue lassitudo, aut Syriacè plicatio.

Ophra, filius Maonathi filij Othoniel filij Cænæ. 1. Par. 4. Lat. puluis aut plumbum, vel hinnulus.

Ophrateus, Assyriorum rex xxxv.

Ophthys, vrbs Libyæ, Ægypto adiacens: Gentile, Ophthites. Steph.

Ophyon, nomen proprium viri, qui ante Saturnum rerum potitus est, quem Saturnus fugauit.

Opiæ populi iuxta Indum fluuium. Steph.

Opici, Italiæ populi quorum sermonem confusum esse aiunt: aliqui à serpentibus dictos volunt. Steph.

Opigena, ab Ope dicta est Iuno, quã matronæ colebant, quòd eam ferre opem in partu laborantibus credebatur.

Opilio, consul cũ Vincomalo, ann ab vrbe 1206.

Opilius Macrinus, cum Diadumeno filio imperator ab exercitu salutatus, post mortem Caracallæ, annum aut non multò diutiùs, in imperio fuit: ab exercitu enim vterque interfectus est.

Opinum, Corsicæ insulæ oppidum. Ptolem.

Opis, huius Opis, Nympha, Dianæ comes. Virgilius libro 11. Est item nomen ciuitatis, iuxta quam Tigris influit in mare rubrum. Strabo lib. 1. & Herod. lib. 1.

Opisina, Thraciæ vrbs mediterranea. Ptolem.

Opiter Virginius Tricostus, consul, Cameriam cepit, anno vrbis 253. ab electis verò regibus octauo.

Opitergium, Carnorum oppidum. Ptolem. lib. 3. cap. 1. hodie *Oderso*.

Opiter, Argiui proprium, quem Hector in bello Troiano interfecit.

Opitulus, dictus est Iupiter. quasi opis lator rebus dubiis & malis. Festus

Opius, Ponti Cappadocici vrbs.

Opizum, Thraciæ vrbs. Anton.

Opon, promontorium Crætæ in Occidentem vergens.

Opotura, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Oppia, vna ex Vestalibus, quæ conuicta stupri, viua

vina defossa est: Cuius scripsit epitaphiũ Stroza filius,

Vestalis virgo, last dammata pudoris.
Contegor hoc viuens Oppia sub tumulo.

Liuius lib. 22. hanc Opimiam vocat.

Oppidum, Mauritaniæ Cæsariensis oppidũ. Ptol.

Oppianus, poëta patre Agesilao matre Zenodota, genere à Zerbo Ciliciæ ciuitate. Scripsit ἁλιευτικὰ & κυνηγετικὰ elegantissimis versibus quæ Antonio Imperatori Seueri filio obtulit, non sine doctrinæ suæ maxima commendatione. Obiit Zerbi, sæuiente illic peste.

Ophraganeus, Assyriorum rex xxxvi.

Ops, Opis, filia Cæli ex Vesta, soror & coniunx Saturni, quæ & ῥέα dicitur Græco vocabulo, ἀπὸ τῦ ῥεῖν, quod est fluere: propterea quod terra rebus omnibus affluat. Eadem Cybele appellatur, vel à mõte atque oppido Phrygiæ Cybelo, vbi sacra eius primò instituta sunt: vel ἀπὸ τῶν κυμβάλων, quibus in sacris eius vtebantur sacerdotes. Ops autem idcircò dicta putatur, quòd terræ ope vita hominũ sustentetur: Vel ab antiquo adiectiuo Ops, quo veteres pro diuite vtebantur, quemadmodum contrà inopem dicimus pauperem & egenum. Veteres enim quorũ opes præcipuè in re pecuaria & agricultura consistebant, terram huiusmodi opum largitricem diuinis prosecuti sunt honoribus Opémque, hoc est opulentam nuncupauere.

Opsicella, Cantabriæ in Hispania vrbs. Strabo.

Optiletis Minerua dicta est ab oculis, quos ὀπτῆρας, Dores appellant. Refert enim Plut. in vitis, cum Lycurgus priuatorum luxum sustulisset, diuitibúsque ob hoc factus esset inuisus, quendam insolentem hominem Alcandrum nomine alterum oculum Lycurgo eruisse, posteáque Lycurgum in huius calamitatis memoriam Mineruæ templum statuisse, quam Optiletim vocauit.

Opus, Opuntis. ciuitas Locrorum Epicnemidiorum, non procul ab Asopo fluuio. Hinc Opũtius, tia, tium: vt sinus Opuntius in Ægæo. Opuntij populi, Phocensibus Bœotis finitimi. Dicimus Opus, Opuntis, & Opois, vt annotat Vadianus. De Opuntis populis. Plin. libr. 4. Opuntem dictam ferunt ab Opoente quodam Eleo. Vide OZOLAE.

Opus, Achaiæ ciuitas: & alia Elidis: Ciues, Opũtij Steph.

O R

Ora, Indiæ vrbs, ab Alexãdro expugnata. Arrian.

Oraba, Osrhoenæ regionis vrbs. Lib. Notit.

Orani, gens in Sarmatia Asiatica. Plin.

Orata, cognomen Sergij cuiusdã, de quo Cicero in libris de oratore.

Oratha vrbs Messeniæ, Tigride flumine inclusa Gentile, Orathenus. Steph.

Oratianus, cõsul cũ Gadalapho, anno vrbis 1119.

Oratorius, Alemannorũ rex, sub annũ vrbis 1109.

Orbana, Dea quæ Romæ ad ædem Latium aram habuit. Pli. lib. 2. c. 7.

Orbanassa, Pamphiliæ vrbs. Ptol.

Orbelia, regio ab Orbelo monte dicta.

Orbelus, mons in Macedonia, Plin. lib. 4. c. 10. Ab hoc Orbelia regio.

Orbesma, Armeniæ minoris regio. Ptol.

Orbilius, Beneuentanus, grammaticus, tempore Ciceronis profitebatur, vir acer in discipulos, ac plagosus propterea ab Horatio appellatus. Vixit propè centesimum annum, amissa iampridem memoria relicto ex sese Orbilio, & ipso grammatico. Tranquil.

Orbitæ, populi Indiæ. Steph.

Orcelis, vrbs Hispaniæ. Ptol. lib. 2. c. 7.

Orchæ, Babyloniorum vrbs, iuxta paludes, & desertam Arabiam. Ptol. lib. 6. Vrchoa dicitur ab aliis. Ipsa est Vr Chaldæorum Abrahæ patria, aliàs Orchoa.

Orchades, pen. cor insulæ Oceani & Septentrionalis vltra Britanniam & Hyberniam, numero triginta, secundum Pomponium, parum inter se distantes, non longè ab insula Thule. Hodie parent regi Scotorum. Incolæ lingua Gottica vtuntur. *Orcknai*, vulgò.

Orchanes, Turcarum Imperator, Prusiam Græci imperatoribus ademit, sub annũ sal. 988. Orchanus, Assyriorum rex, Achæmenidis filius, qui ex Eurynome coniuge Leucothoen filiam suscepit, quã postea viuam defodit, quòd cum Sole concubuisset. Domitius in Commẽtariis in Ibin Ouidij, & Ouid. ipse 4. Metam.

Orcheni, secta quædam Chaldæorum astronomorum.

Orchimus, filiam habuit Cydippen. Stephan. in Lindo.

Orchomenus, Thessaliæ fluuius, antea Minyeus appellatus. Pli. lib. 4. c. 8.

Orchomenus, siue Orchomenum, Thessaliæ oppidum, ad sui nominis fluuium situm, olim potentissimũ, vtpote cui & Thebani aliquãdo tributum perpenderint.

Orchus, à veteribus inferorum Deus est existimatus, quem & Plutonem & Ditem patrem vocabant. Aliquando tamen figuratè pro ipso inferorum loco ponitur.

Orchus, Hom. 2. Iliad. Thessaliæ fluuius è Stygia palude profluens, aquis adeò pinguibus, vt Peneo fluuio, in quẽ illabitur, olei in modum supernatet. Hinc factus est locus fabulę, vt Orcus inferorum fluuius esse dicatur, cuius apud deos sanctissimum semper habitũ sit iuramẽtum. Festus Orcum ab vrgendo dictum putat, quòd ad mortem homines vrget. Alij ἀπὸ τῦ ὄρκου, hoc est à iuramento, dũ malũt, quòd nullũ iuramentum apud superos firmius esset, aut religiosius, quã cũ per Stygiã paludẽ iurabant, aut per Orcum fluuium, qui ex Styge profluit.

Orcus, Molossorum rex, anno ferè ante Romam conditam 717.

Orci

Orcynus, Theophrasto, Lesbi mons; Ordinus dictus.

Ordea, vrbs Macedoniæ: Gentile, Ordi & Ordæi, Steph.

Ordessus, fluuius maximus Scythiæ qui ab Oriéte profluit: miscetur cum Istro. Hero. lib. 5.

Ordinus. Vide ORCYNVS.

Ordolucæ, populi in Anglia, arduis montibus proximi, apud quos, vt Tacitus scribit, Ostorius dux Romanus Carataccum in Anglia Imperatorem prostrauit.

Ordonius, I Hispaniæ rex, an sal. 828.

Ordonius, II Hispaniæ rex, cùm quatuor nobilissimos totius Castellæ viros, per interpositã fidem circunuentos in carcere necasset, seditionem principum aduersus se concitauit, qua & regno pulsus est, & magistratus constituti, qui totius regni negotia administrarent.

Ordonius III. Hispaniæ rex, anno salutis 916.

Ordouices, sunt populi in Anglia arduis montibus proximi, apud quos Ostrius dux Romanus Carataccum in Anglia imperantem prostrauit. Tacit.

Ordouicũ, ciuitas, à qua Ordouices, quos Iulius Agricola debellauit. Tacitus in vita Agricolæ.

Oreades, Nymphæ montium, ἀπὸ τοῦ ὄρους quod montem significat. Strabo libro 10. Ouidius lib. 8.

Talibus agrestem compellat Oreada dictis.

Orebatis, Ptol. lib. 6. cap. 4. vrbs Persidis in mediterraneis.

Oreges, vnus ex colliculis Imai montis. Plin. li. 5. c. 13.

Oreni, populi Celtiberis proximi ab Austro.

Oreos, vrbs Euboeæ: Gentile, Orites. Steph.

Oreb, mons Arabiæ, qui & Sinai dicitur. Iuxta hunc monte Moyses tactu virgæ è saxo summam aquarum copiam erũpere fecit in omnium Hebræorum salutem. D. Hieron.

Oreb, vir Madianita à tribu Ephraim interfectus. Iudic. 7. & 8. Psalm. 82. Isa. 10. lat. coruus, vel suauis, aut fideiussor, vel commiscens, seu vespertinus.

Oresitrophus, vnus ex canibus Actæonis, ita dictus ἀπὸ τοῦ ὄρους καὶ τρέφειν quasi in montibus educatus. Ouid. 3. Metam.

Orestæ, populi in Molossia. Nam cùm Orestes insania liberatus, præ pudore cum Hermione & Oresto filio fugeret, in hanc terram peruenit: vbi ab eius filij imperio Orestæ nominati sunt.

Oreste, vrbs cuius Hecatæus in Europa meminit: Gentile, Orestæ.

Orestes, Agamemnonis & Clytemnestræ filius, sic appellatus, ob ferinam atque agrestem, & quasi montanam naturam: cui soror Electra necem parari ab Ægistho: qui patrem Agamemnona interfecerat, matrémque constuprauerat præuidens, ipsum per pædagogum in Phocidem clàm ablegat ad Strophium Phocensium principem, qui Agamemnonis sororem duxerat. Illic XII. annos moratus, cum pædagogo suo Argos rediit: vbi sub specie hospitum Phocensium, quos Strophius miserat, vt Orestis obitum nuntiarent, intromissus ad Clytemnestram, eam cum Ægistho adultero conscia Electra in vltionem patris occidit. Sophocles in Electra, & Euripides in Oreste. Deinde Pyrrhum quoque Macari sacerdotis ope in templo Apollinis interficit, eò quòd Hermionem Menelai filiam, sibi priùs despõsatam, rapuisset. Propter quæ scelera agitatus est furiis, quib. non antè purgati potuit, quàm ad aram Dianæ Tauricæ à Pylade perductus, perpetrata facinora expiasset. Vide IPHIGENIA. Amicum habuit Pyladem perpetuũ omnium suarum profectionum comitem, periculorúmque omnium socium: cum quo tam sanctè amicitiam coluit, vt alter pro altero mori non recusarit. Cicero de Amicitia. Cùm ignorante rege, Thoante, vter eorum esset Orestes, Pylades Orestem se esse diceret, vt pro illo necaretur: Orestes autem, ita vt erat, Orestem se esse perseueraret, morsus à vipera, in Arcadiæ loco, quem Orestion vocant, moritur. Orestis corpus oraculi iussu refossum, septem cubitorum fuisse monumentis traditur. Plin. lib. 7. c. 19.

Orestes præfectus Sardibus, sub Magorum imperio postea iussu Darij Histaspis interfectus. Is Polycratem Samiorum tyrãnum in crucem egit. Vide POLYCRATES.

Orestes, XIII. rex Macedoniæ.

Orestes, cos. cum Lampadio, anno ab vrbe 1183.

Orestes, cognomen familiæ cuiusdam de gente Ausidia apud Romanos.

Orestiasion, vrbs Arcadiæ, ab Orestheo Lycaonis filio. Pausanias libro 8. Ciuis, Orestiasius. Stephan.

Orestra, vrbs Orestis, in monte supra Macedoniã eminente, in qua natus est Ptol. Lagi filius, primus Ægypti rex Ciuis, Orestieus. Aliæ Arcadiæ Orestia, quam nonnulli ὀρέστιον vocãt. Vide MEGALOPOLIS.

Orestis, idis, pars Macedoniæ.

Oretæ gens Indica, Strab lib. 15 post Arbim amnem Arianorum: quos Plin. li. 6. c. 2. ait nõ Indorum, sed propria vti lingua.

Oretus, Siciliæ fluuius apud Panormium.

Oreus, dictus est Liber pater, à montibus, in quibus ei fieri sacrificia solebant.

Orgalema, vrbs iuxta Istrum: Gentile, Orgalemeus. Steph.

Orge, fons nobilis in Narbonensi prouincia. In eo herbæ nascuntur tantùm expetitæ bobus, vt morsis capitibus totis eas quærant. Sed illas in aqua nascentes certum est non nisi imbribus ali. Plin. libro 18. cap. vigesimosecundo ad finem.

Orgia, orum, apud Græcos, teste Seruio, primùm dicta

dicta fuerunt quæuis sacra. Erat enim Orgiorum appellatio generalis, quemadmodum apud Latinos Cæremoniarum. Postea tamen abusiuè factum est, vt peculiariter hoc nomine Liberi patris sacra nominarentur ἀπὸ τῆς ὀργῆς, hoc est à furore, vt quidam putãt, quòd hæc præcipuè sacra à mulieribus furore correptis celebrarentur: vel ἀπὸ τῶν ὀρέων, hoc est à montibus, in quibus potissimùm fiebant, idque tertio quoque anno: vnde Trietica dicta sunt, id est, triennalia.

Orgomene, vrbs Illyriæ: Gentile, Orgomenius. Steph.

Orgon, insula, prope Thusciam, Gentile, Orgonius. Steph.

Oriadas Arabum rex, Olymp. 191.

Oribasius Sardianus, Iuliani principis familiaris, à quo & Quæstor Constantinopolitanus factus est. Scripsit libros medicinæ LXXII. ad Iulianum: eorum epitomen in libris nouem ad Eustachium filium, de regno & de affectibus. Hæc Suidas. Eunaphius verò, Græcus author in lib. Sophist. eius vitam pluribus sequitur. Oribasius, ait Pergamenus genere, in eloquentia pariter & medicina profecit, Iulianóque propterea vt medicus fuit acersitus. Inuidia deinde succedentium principum, bonis priuatus, ac in exilium ad Barbaros missus, animum philosophi semper in calamitate retinuit. Tanta apud eas nationes gratia & opinione ob doctrinæ & medicinæ experimenta perseuerauit, vt pro Deo penè coleretur.

Oribasus, Nomen canis apud Ouid. 3. Meram. vocatur ita quòd montes velociter ascendat ὄρος enim mons est, βαίνω ascendo.

Oricos, siue Oricum, siue Orithos, ciuitas Epiri à Colchis condita, in confinibus Macedoniæ. Plinius libro 3. cap. 23. iuxta quam nascitur terebinthus, nigrũ lignum habẽs, & solidum in buxi speciem. Vnde Oricia terebinthus, apud Virgilium libro decimo Æneidos.

Oricos, Stephano, vrbs est in Ionio sinu. Hecatæus in Europa, Oricum portum Epiri nominat post Buthrotum. Oricij, inquit Polybius li. 7 primi ad dextram occurrerunt in Adriaticum nauiganti. Hinc Orizia regio, & mulier. Steph.

Origenes author ecclesiasticus, cuius dogmata damnata sunt, cùm in varios errores incideret, quos Augustinus libro de Hæreticis commemorat. A quo Origeniani dicti sunt, qui eos imitãtur. Fuit & alius Origenes Adamantius cognominatus, qui virilia sibi amputauit, ne molestam sibi venerem experiretur. Imitatus Hierophontas Athenienses sacerdotes qui sorbitione cicutæ se castrabant, quò castiùs in sacerdotio viuerent.

Orgo, Arbuscula, & Cythoris, nobiles meretrices eodem tempore fuerunt.

Orion, onis, Iouis, Neptuni & Mercurij filius ex vrina procreatus, de cuius ortu sic fabulam cur poëtæ: Tres hosce deos, cùm terras peragrarẽt: superueniente nocte ad pauperẽ quandam Hyreum nomine, diuertisset, qui cùm benignè eos hospitio excepisset, bouémque quem vnicum habebat, iis mactasset, Iouem hominis pietatem admiratũ, optionem ei fecisse petendi quicquid vellet: cúmque ille respondisset, sed nihil æquè cupere, ac filiũ vxorem tamen ducere nolle, quod defunctæ coniugi fidem dedisset, cælibem se in posterum vitam acturum: deos hospitis sui votis obsequentes, in bouis paulò antè immolati tergus lotium reddidisse, iussisséque vt id terra obrueret, nec ante legitimum tempus retegeret. Itaque decimo tandem mense puerum natum esse, quem à re ipsa Vrionem vocauit, qui deinde literæ vnius mutatione dictus est Orion. Hic postea adultus, strenuus venator extitit, Dianæque adhæsit. Verum cùm corporis robori plus satis fidens, iactitaret nullam esse feram, quam conficere non posset, Tellus hominis insolentiam non ferens, scorpionem peperit, cuius ictu Orion interiit, Diana autem comitis sui necem ægrè ferens, in cælum eum transtulit, & iuxta Tauri sydus constituit. Contra tamen Lucanus scorpionem hunc à Diana immissum tradit, aliorúmque deorum miseratione in cælũ fuisse translatum. Horatius autem Dianæ eum vim inferre voluisse tradit, ideóque telis eius confossum occubuisse. Constat autem Orionis sidus stellis omninò sedecim, quarum tres in capite sitæ sint, in vtroque humero singulæ, in cubito dextro vna, in manu vna, in zona tres, in gladio item tres, sed obscuriores, in vtroque genu singulæ lucidæ, in pedibus quoque singulæ, sed obscuræ. Creditur autem hoc sidus ex ortu suo maximas concitare tempestates: Vnde Nimbosum Orionem appellat Virg. 1 Æneid. Seruius autem hanc fabulam longè aliter tractat, dicens, Cenopionis Siciliæ habitum esse filium, qui cùm Candiopen (quam Christophorus Landinus Meropen vocat) sororem vitiasset, à patre excæcatus est. Consulto igitur oraculo responsum accepit, Si per pelagus ad orientem perget, & oculorum concauitates semper haberet soli expositas, lumina recuperaturum. Quod quum facere conaretur, audito strepitu, ad Cyclopas peruenit, ex quibus vnum humeris suis imposuit, cuius ductu in solem incidens oculos recepit. Hesiod. Neptuni & Euryales filium facit, & à patre datum fuisse, vt in summo maris incederet. Alij rursus hanc fabulam diuersè tradunt. Ferunt enim postquam oculis ab Oenipione priuatus esset, in Lemnum insulam venisse, & ibi à Vulcano caballo accepto, ad ortum solis perrexisse, &

se, & sic visum recepisse, postea verò reuersum Oenopionem vlcisci statuisse: sed quum hic à ciuibus suis sub terra occultaretur, in Cretam profectum, vbi ob insolétiam à scorpione immisso occisus est. Sunt qui Græcè ab aquarum inundatione sic dictum velint, quòd habeat ortum hyeme, & mare ac terras tempestatibus turbet, ὠρίων enim, turbo & concito significat. Plautus Iugulam vocat, quòd sit armentorum gladius, stellarum fulgore terribilis. Hic si fulget, serenitatem: si obscurat, tempestatem denotat. Orionis corpus in Creta, terræ motu rupto monte inuentum est stans 46. cubitorum', quod alij Eetionis fuisse tradunt. Plin. libro 7. capite 19. fabulam Orionis ad naturalem philosophiam doctè applicat & explicat N. Comes, mythologiæ lib. 8. cap. 13.

Orisia, vrbs Iberiæ: Gentile, Oritanus, Artemidorus.

Oritæ populi Indiæ liberi, Stephano ex Strab. lib. 15.

Orithea, Nympha, dicta quasi hortans ad cursum.

Orithos vrbs inter Macedoniam & Epirum. Vide OROCOS.

Orithia, Homero, filia Erichthei Athenarum regis, quam cùm Boreas adamaret, neque bona cum gratia nuptias eius posset impetrare, vi eam rapuit, raptámq; tulit in Thraciam & ex ea Zethen Calaim suscepit, qui cum Argonautis in Colchos nauigauerunt, & Harpyias fugauerunt. Vide CALAIS. Hoc etiam nomine dicta est Amazonum regina, quæ Marpesiæ matri successit in regno. Iustin. lib. 2.

Ormenius, Homero, Magnesiæ ciuitas. Plin. lib. quinto.

Ormisdates, Persarum rex, sub annum salutis 273.

Ormus, Persiæ inclita ciuitas, situ elegantiore, ac vnionum copia, nulli vrbium secunda, sita est in insula, & omnibus maritimis ciuitatibus præferenda abest à continenti, spatio duo decim mille passuum, aquarum potu suauium, annonæque mira caritas: inuehuntur fermè omnia quæ victum incolis suppeditant. Illinc itinere trium dierum leguntur conchæ, quæ pariunt margaritas venustiores, grandioresq; cæteris baccis. Expugnata est hæc vrbs anno 1506. à Lusitaniæ regis præfecto marino, qui eam Lusitanico regi ingens pendere tributum annuatim coëgit.

Ornan, nomen viri 2. Par. 1 qui 2. Reg. 25. dicitur Areuna. lat. exultans, siue arca earum aut lux filij, vel lux siue maledictio permanens.

Ornea, sacra Priapi, quem Corinthij Orneum vocabant. Celebrabant hæc festa Nymphæ iuxta Colophonem.

Orneus, Ixionis & Nubis filius, vnus ex Centauris. Ouid. 12. Meta.

Ornithiæ, Columellæ lib. 11. cap. 2. venti Septentrionales.

Oroandes, mons, ait Plin. lib. 5. cap. 27. non longè ab Imao monte; imò vnus ex colliculis Imai.

Oroantis, aliàs Oroatis, fluuius in sinu Persico Meridiem versus. Ptol. lib. 6. cap. 3. Plin libr. 6. cap. 23.

Oraba. Ptol. lib. 6. cap. 1. vrbs Assyriæ in mediterraneis.

Orobatis, vrbs Persidis in mediterraneis. Ptol. lib. 9. cap. 4.

Orodes, rex Parthorum, qui Crassum Romanũ cepit & occidit. Plut. in Crasso.

Orodes, apud Virg. à Mezentio interfectus.

Oromasdes fuit deus Persarum. Plutar.

Oromedon, nomen est Gigantis apud Propertiũ lib. 3 scribentem:

Te duce vel Iouis arma canam caloq; minantem
Caum & Phlegræis Oromedonta iugis

Oronaim, duo vici, qua via est ad Assyrios, siue duæ vrbes Moabitarum: vna superior, altera inferior. Isa. 15. lat. iræ, vel furores, aut Syriacè, libertates.

Orontes, fluuius Cœlesyriæ, qui non procul à Seleucia Pieria, & Libano mõte nascens, deinde terra absorptus, rursus emergit in agro Apameno, & præter Antiochiam fluens, in mare Seleuciæ proximum defertur. Dictus Orontes de nomine eius, qui primus ponte eum constrauit, cùm antea Typhon diceretur. Strab. lib. 14.

Orontes, Lyciorum dux in bello Troiano, qui capto Ilio cum Æneа in Italia nauigans, naufragio periit. Virg. 1. Æneid.

Orope Eubœæ ciuitas Apollinis templo clarissima, Steph.

Oropus (Gentile, Oropeus, vel Oropius) vrbs Macedoniæ, patria Seleuci Nicanoris: & alia Bœotiæ: dicta ab Oropo filio Macedonis filij Lycaonis. Et alia Eubœæ vrbs, quã alij Græan vocant: vel locus iuxta mare Eubœæ & Eretriæ, Alia in Syria iuxta Amphipolin, à Nicanore condita, aut potiùs restaurata, & Oropus dicta ab vrbe Græciæ eiusdem nominis, Alia in Argo postea cõdita. Alia in Thesprotia, scilicet in Nicopoli. Thucyd. libr. 2. Vide GRAEA.

Orori, ciuitas, 2. Reg. 23. lat. montanus.

Orosius, natione Hispanus, historias Romanas scripsit sub Arcadij & Honorij Cæsarum tempora.

Orpha, vxor Chelion filij Elimelech Bethlehemitæ. Ruth. 1. lat. ceruix, vel ceruicosa, siue fuscitatio oris, vel denudatio oris.

Orpheus, Musicus & poeta insignis, genere Thrax, Calliopes & Apollinis filius: quanquã non desunt qui Oeagri filium faciant, quem à Mercurio, siue, vt alij habent, à patre Apolline lyram accepisse ferunt, eáq; tãtum valuisse vt illius cantu syluas & saxa mouerit, fluuiorum

rum cursum inhibuerit, feráſq; mitiores reddiderit. Eurydicen vxorem habuit, quæ Aristęum vim sibi inferre volentẽ fugiens, à serpente occisa est. Cuius mortem ægerrimè ferens Orpheus, accepta lyra ad inferos descendẽs, Plutonémque & Proserpinã suo carmine tantopere demulsit, vt Eurydicen sibi restituerent, id tamen ea lege, ne antè eam, quàm ad superos peruenisset, intueretur. Quam legem cùm ille amoris impotentia esset præuaricatus, Eurydice rursus ad inferos retracta est. Quam iacturã ægrè ferens Orpheus, cœlibem deinde vitam agere statuit: cúmque iam multas nuptias reiecisset, aliósque insuper à mulierum consortio deterreret, atque in puerorum amores pelliceret, à Mænadibus inter Bacchi sacrificia iuxta Hebrum fluuium occisus & discerptus est, cuius membra passim per agros sparsa, Musæ collegerũt, dederúntque ea sepulturæ: lyra verò & caput in Hebrum deiecta, ad Lesbon insulam deleta sunt, vbi caput ab incolis sepulturę mandatum est, lyra autem in cœlum assumpta. Alij Orphesi, Ciconum regem, Oeagri (à quo Oeagrius appellatur) & Polymniæ filium dicunt, atque cum Argonautis Colchos nauigasse, ideóque assumptum, quòd iuxta vaticinium Chironis, Sirenes præterire non poterant nisi præsente Orpheo. Orpheus & Linus, ambo diis geniti, musici insignes fuere, cùm alter eorum rudes atq; agrestes hominũ animos demulceret, cãtúsq; suauitate non feras modò, sed saxa etiã, syluásque duceret. Vnde Horat. in Art. poët.

Syluestres homines sacer, interprésque deorum
Cædibus & victu fœdo deterruit Orpheus:
Dictus ob hoc lenire tigres, rapidósque leones.

Virgil. Eclog. 4.

Non me carminibus vincet, nec Thracius Orpheus,
Nec Linus: huic mater quamuis, atque huic pater adsit,
Orphi Calliopeia Lino formosus Apollo.

Sunt qui duos Orpheos fuisse dicũt, quorum alterum Colchos nauigasse perhibent. De Orpheo plura, obseruatu digna, vide apud N. Comitem, mythologiæ lib. 7. cap. 14.

Orpheus, vt Cecrops Ægyptius, vel Prometheus quemadmodum suis locis notatum, literas Græcas reperisse dicitur.

Orphæus, phæa, phæum, idem quod Thracius. Martialis.

Orphitus, consul cum Prisco anno ab vrbe 901.

Orphæus, vnus ex equis Plutonis, à tenebris nomen habens.

Orrea, Ptolem. lib. 3. cap. 9. Britanniæ vrbs: vulgò *Newcastel, Moncastre*, vbi carbonum copia.

Orsia. Vide Orisia.

Orsilochus, filius Idomenei. Hic patrem sequutus ad expeditionem Troianam, quum per totum bellum ex voto omnia succesissent, in exitu rei ob insolentiam, dum obstaret totis viribus, ne ex præda capti Ilij sors debita daretur Vlyssi, ab eo occisus est.

Orsilochus, Hom. lib. 5. Iliad. Filius Alphei fluminis, qui lato gurgite terram interfluit Pyliorum. Est etiam Troiani cuiusdam nomen de quo Virgil. lib. 11.

Orthia Diana dicta est apud Lacedæmonios, in cuius sacrificiis adolescentuli, qui Bomonicæ dicebantur, aris superpositi contendere solebant, quis plura verbera sustineret. Plutarch.

Orithocorantij, populi quidam Scythiæ in Asia. Herod. lib. 3.

Orthopolis, Sicyoniorum rex annis ante Romam conditam ferè 870.

Orthosia, vrbs Syriæ. Ptol. li. 5. cap. 15. hodie Tortosia, priùs Antaradum.

Orthosia, nomen loci. 1. Mach. 15.

Orton, Ptol. lib. 3. cap. 1. Pelignorum vrbs, hodie Ortona.

Ortopsa, Dalmatiæ vrbs, Ptol. lib. 2. ca. 17. Ortopula hodie.

Ortygia, insula in mari Ægeo, omnium Cycladum clarissima, Apollinis alumna, templo & mercatu nobilis. Dicta Ortygia ab Asteriæ Latonæ sorore, primùm in cothurnicem, quam Græci ὄρτυγα vocant, & deinde in hanc insulam commutata. Nicãder ab Ortygia oppido dictam putat. Hęc etiam dicta est Delos, quòd cùm antea sub aquis mersa esset, Latonæ sorore suæ tutum pariendi locum quærenti subitò se ostẽderit: nam δηλόω, ostendo significat: ab aliquibus præterea Pyrpile nominatur, ab igne ibi primùm reperto: ab aliis Cynthia, ab aliis Asteria, ab aliis Cynetus, teste Plin. lib. 4. cap. 12. Vide Ouid. Metam. lib. 15. & N. Comitem, mythologiæ lib. 9. cap. 6.

Ortygia, insula in Sicilia, Syracusanorum pars, reliquæ vrbi ponte coniuncta, quæ fontem habet Arethusam. Hæc ex opposito Plemmyrij Siciliæ amnis sita est. Virg. 3. Æneid.

Ortygia. Ephesus olim dicta. Steph.

Orus, Ægypti rex, ante Romam conditam annis plus minus 830.

Orus Apollo. Vide HORVS suprà.

Orychion, locus Atticæ: inde Orychius.

O S.

Osaias, nomen viri, 2. Esd. 12. Ierc. 42. Lat. Saluator Dominus, aut salus Domini.

Osca, dux Saxonum, à Britannis victus & interfectus, sub annum salutis 492.

Osca, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ ciuitas, Isca dicta, vulgò *Cuesca*.

Oscella, Lepontinorum in Alpibus Scutiis vrbs, Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie *Secusa*.

Osci, Italiæ populi antiqui in Campania, ab oris fœditate dicti. Vnde oscena verba, id est impudica, quia frequentissimus fuit Oscis, libidinum spurcarum vsus.

Oschophoria, Athenienſium ſacra erant, in qui-

bus pueri ingenui pubescentes eligebantur, qui ferens ὄσχας, id est ramos ac palmites cum suis racemis in templum Mineruæ Sciriados, Hesychius Nicandri interpres.

Oscus, Thuscorum rex, sub annũ ante Romam conditam 540. Eius insigne fuit serpens.

Oseo, filius Ela, 4. Reg. 15. nomen item prophetæ filij Beeri, Oseæ 1. filius Nun, Num. 13. qui ibidem dicitur Iosue à Moyse. Lat. Saluator, aut saluus.

Osiris, Iouis filius ex Niobe, Phoronei filia: licet eum fuisse Ægyptium multis verbis referat Diodor. Græcus histor. lib. 1. Hic, vt Græci & nostri affirmant, quũ Phoroneo auo in regno Argiuorum successisset, & plures annos regnasset. Ægialum fratrem regno Achaiç præfecit, ipse verò maioris gloriæ cupidine in Ægyptũ nauigauit, & ea ditioni suæ subacta Io (quam postea Isidẽ vocarunt) Inachi primi regis Argiuorum filiam duxit vxorem. Vbi, quũ illa literas Osiris varias artes Ægyptios docuisset, ambo diuinos honores meruerunt. Tandem à Typhone fratre clàm occisus, ab Iside diu quæsitus, postremò apud Phialam iuxta Syenem laceratus repertus est: curauítq; eum Isis sepeliẽdum in Abato, insula eius paludis, quæ Memphi proxima est: quam etiam Stygem, id est, mœrorem appellauit: nec nisi sacerdotes, certis diebus, eósque mitratos eò accedere voluit: sed cũ apparuisset Ægyptiis deinde bos quidam eximia specie, Osirim putarunt, adorauerúntq; vt Deum, & vocauerũt Apim, id est, bouem, eorum lingua. Idem & Serapis dicitur. Ferunt Osirim apud Ægyptios mustum, viníque vsũm comperisse. Hũc Berosus Iouem Hammonem fuisse dicit, patrem Libyci Herculis, eúmque toti orbi imperasse. Vidi APIS. De Osiride plura apud Plutarch. libro peculiari, qui extat.

Osissimi, populi sunt inter Celtas ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, proximi Lexobiis, Vnellis, Nannetibus, Curiosolitis & Rhedonibus: horum littora Britãnico sunt mari aduersa, vt refert Pompon. Mela. Gallicè *Le pays de Lendriguer en Bretaigne.*

Osochor, rex Ægypti, anno ante Romam conditam circiter 170.

Osorthon, rex Ægypti, anno fere 110. antè Romam conditam.

Osquidates, Populi sunt Galliæ Aquitanicæ apud Plin. lib. 4. cap. 15.

Ostoeni, populi, Herodian. sub finem lib. 6.

Ossa, mons in finibus Thessaliæ, Centaurorum stabulum, quem Seneca dicit Olympo olim fuisse coniunctum: Herculis autem opera abscissum, ab ea parte, vbi per Tempe fluit Peneus fluuius. In hoc esse fertur tanta pinorum copia, vt inflexione atque reflexione ramorum tonitrua referantur. Hinc Ossæus, sæa, sæum, denominatiuum.

Ossemburgum, siue Osnabrugum, insigni Saxoniæ ciuitas à Iulio, Cæsare erecta. Duobus Canonicorum collegiis celebris: multum sibi lucri ex cinericio & lineo panno comparat: sub paucis annis munitior facta, situ amœnã obtinet vallem, amníque Hasa irrigatur. Carolus Magnus Saxonibus triginta trium annorum bello edomitis VVidekindi etiã arce, huic vrbi vicina, expugnata, eáque imposito præsidio firmnta, decem in Saxonia Episcopatus instituit, quorum præcipuum Osnaburgensem esse voluit. Summè etenim hanc vrbem, præ cæteris coluit, cui priuilegium nouæ scholæ concessit, in qua Græcæ & Latinæ literæ à viris doctis traderentur. Munster.

Ossigetania, regio Hispaniæ Bæticæ vicina. Plin. lib. 3. cap. 10.

Ossonoba, Lusitaniæ ciuitas, Ptolem. lib. 2. cap. 5. alio nomine Siluera.

Osteodes insulæ, Siciliæ adiacentes ab ea parte qua Africam spectat. Plin. lib. 3. cap. 8.

Ostia, vrbs in ostiis Tyberinis sita, ab Anco Martio cõdita (inquit Liuius) in ipso maris fluminisq; confinio: vt totius mũdi opes illo, veluti maritimo vrbis hospitio, reciperentur. Ab hac Ostienses dicti, & Ostiensis ager. Ptol. li. 5. c. 1.

Ostiensis porta Romæ, eo quod Ostiam versus ducat. Ea nunc sancti Pauli porta appellatur.

Ostrogothi, dicuntur Gothi qui Orientem versus habitant.

Ostracismi species iudicij popularis apud Athenienses. Heraclides ab Hippia tyranno, Pisistrati filio, aduersus eos qui tyrannidem appeterent institutum scribit. Ælianus verò à Clisthene, quod verisimilius videtur. Fuit enim ille tyrannorum inimicus acerrimus. Ostracismus verò ad intolerandas ciuium liberç ciuitati opes abiiciendas, & superbos eorum, qui se excellẽtius in rep gerere viderentur, frangendos spiritus, decem annorum exterminatio fuit. Est autem Ὀστρακισμὸς dictus ab ὄστρακον testula, quam nomen eius, quem pellere vrbe cupiebant inscriptam pro suffragio ferebant. De hoc iudicio plura vide apud Plutarch. in Aristide, & Pollucem lib. 18.

O T

Otanes Persa, vir nobilis, vnus ex his qui cum Dario in Magum coniurarunt. Herod. lib. 3. Is ora maritimæ à Dario præfectus, post Megabysum, Byzantium, Chalcedonẽ, Antãdrum, Lamponiã, Lemnũ & Imbrũ cepit. Herod. li. 5.

Otene, pars Armeniæ, circa Cytũ fluuium. Steph.

Otha, dux, Saxonum, à Britannis prælio victus & interfectus, sub annum salutis 492.

Othei, filius Ammiud filij Amri 1. Paralip. 9. Lat. tempus vel hora mea, aut iniquitas mea.

Othir, nomen viri, 2. Paral. 25. Lat. excellens siue resíduus, aut remanens.

Othni, nomen viri. 1. Paralip. 26. Lat. tempus, siue hora mea.

Otho

Otho Syluius, ex Hetruscorum regum genere eques Romanus, Galba imperatore iugulato per scelus adeptum imperium, cùm aduersus Vitellum tueri non posset, sibi vim attulit, vir per totam vitã paulò mollior, in sola morte fortis visus. Plutarch. Tacit.

Otho Iunior, Rom. imperator, sub annum salutis 962. Ioannem Põtificem Roma pepulit, Leonémque creandum curauit: quem postea à Romanis pulsum, obsessa & capta vrbe restituit, pulso Benedicto v. Saracenos item expulit Italia.

Otho II. Rom. imperator, Bauarus rebelles subegit: Græcos imperatores adortus, ab iis Saracenorum auxilio victus, cùm scapha effugisset, animi dolore interiit.

Otho II. Rom. imperator, aduersus Crescentium in Italia præclarè se gessit. Ferrando Flandriæ Comiti aduersus Francos auxilio veniens, ingenti prælio victus, vix effugit, capto Ferrando, amissoque penè omni exercitu.

Otho V. ex Saxonum duce imperator factus, cùm pontificis Romani ditionem inuasisset à pontifice deuotus, & imperio pulsus, obiit tertio imperij anno.

Otho, Germaniæ rex, sub annum salutis 938. Bauaros, Bohemos, Hungaros, frequentissimis cladibus affecit.

Otho, Bauarorum dux, Hungariæ rex factus, à Ladislao Transsyluaniæ præfecto captus, & in carcerem coniectus est.

Othocarus, Bohemiæ rex circa annum salutis 1271.

Otholia, filius Ieroam. 1. Paral. 9. lat. tempus, siue hora Domini.

Othomani, Turcarum imperatores dicti sunt, ab Othomãno quodam, qui primus eius gentis imperator fuit. Chron. Turc.

Othoniel, filius Cenez, frater Caleb, Iosue 15. 1. Paral 4. quartus dux Israëlitarum. lat. tempus Dei siue hora Dei.

Othronus, vrbs, vel insula ad Meridiem Siciliæ, aut, secundum alios, Meliten ç. Incola, Othronius. Stephanus.

Othryades, Spartiata fuit, qui quum inter Argiuos & Spartiatas conuenisset, vt trecenti vtrinque delecti de agro Tyreate inter se decernerent, & vtri superiores extitissent, eorum regio foret: vnus hic tantum victor è Spartiatis superfuit. Quum duo qui ex Argiuis reliqui erant, fugissent, castris suorum relictis, aiunt Othryadem, spoliatis priùs hostium corporibus, & ad sua castra relatis armis: deinde erecto trophæo, cruoréque suo insignito, & Ioui dicato, & in scuto suo quũ adscripsisset, vici, quũ puderet Spartã reuerti, ob socios interfectos, sibi mortem cõsciuisse. Valer. lib. 3. cap. 2. Plutarch. & Ouid. in Fastis.

Othrys, Thessaliæ mons, non procul ab Oeta, Centaurorum olim sedes, & Lapitharum. Strabo libro 9. Vide Homole.

Othus. Vide Otvs.

Otieis pars Cypriorum. Stephanus.

Otreus, Cissei filius, frater Mydonis & Hecub: & patruëlis Polymnestoris. Porphyrius in 3. Iliados.

Ottarus, rex Bohemiæ: qui ignauiæ insimulatus & timoris ab vxore, quod cum Rodulpho Cæsare fœdus iniisset, bellum mouit, in quo profligatus.

Otus, Neptuni filius ex Iphimedia Aloei vxore, frater Ephialtis, quos poëtæ fabulantur nono ætatis anno in nouem iugerum altitudinem excreuisse, quo corporis robore freti, ausi fuerunt etiam diis bellum mouere, montésque montibus imponentes, cælum ipsum oppugnare, donec Apollinis telis confixi, temeritatis suæ pœnas dedere. Hom. 11. Odyss.

Otys, Paphlagonum rex, qui à Persis ad Agesilaum defecit. Xenoph. lib. 4.

O V

Ouidius, poëta satis ex iis notus, quæ scripta ab eo in manibus habemus.

Ouinius Paternus, consul cum Flauio Claudio Augusto, anno vrbis 1021. Aureolum vicit variis præliis, trecenta viginti Gotthorum millia cecidit.

Ouinius Gallicanus, consul cum Septimo Basso, anno vrbis 1069.

O X

Oxeæ, insulæ, eædem quæ Echinades, Stephano in Dulichio.

Oxeas, Herculis ex Megara filius, Bocat.

Oxos, Asiæ fluuius, per deserta Scythiæ fluens. Pomp. libro 3. & Strabo lib. 11.

Oxus, amnis ortus in lacu Oxia, inquit Ptol. siue Oxo, vt Solinus.

Oxus, Plinio libro 31. capite septimo, apud Bactros amnis.

Oxybij, pars Libyum. Stephan.

Oxydracæ, populi Indiæ: à quibus cùm Alexandrum liberasset Ptolemæus, Soter, id est, seruator cognominatus est. Alij fabulosa esse tradunt, quæ de Oxydracis ferunt. Stephan. Plutarchus, libr. de Alexandri fortuna horum populorum meminit.

Oxynthes, Athenienſium rex, sub annum ante conditam Romam 590.

Oxyrynchus, Stephano, ciuitas Ægypto, dicta ab Oxyrycho pisce, qui ibi templum habuit. Cæterum Ægyptij omnes Oxyrynchum piscem colunt. Nam quædam animalia sunt quæ Ægypti vniuersi colunt, quemadmodum terrestribus tria, bouem, canem, felem: ex volatilibus accipitrem atq; ibim: ex aquatilibus duo, lepidotum piscem & Oxyrynchum. Strabo libro 17. Alij Oxyrhyngum scribunt, sed perperàm.

O Z

Ozai Horti nomen, 4. Reg. 21. Nomen viri, 1. Pa-

ral.6.& 8.lat. fortitudo aut capra.

Ozo, filius Abinadab,2.Reg.6.

Ozan, pater Phaltiel principis tribus Iſſachar. Numer.34.lat. fortitudo aut capra earum.

Oza'iu,nomen viri,1.Paral 15.& 27.lat.fortitudo Domini.

Ozen-ſara, vrbs condita à Sara filia Ephraim.1. Par.7.lat.auricula carnis,vel conſanguinitas, aut auricula fermentata, vel remanens, ſiue ſtatera carnis vel cõſanguinitatis aut reſidui.

Ozi, filius Bocci filij Abiſue, 1.Paralip.6. Filius item Thola filij Iſſachar.1. Paralip.7.& 9.lat. fortis vel fortitudo mea, aut hircus meus.

Ozi, nomen viri, 2.Eſdr.3.

Ozia,filius Amaſiæ, regis Iuda,3.Reg.26.qui 4. Reg.15.dicitur Azarias.Filius Caath filij Leui, 1.Paral.6. Lat.fortitudo ſiue hircus Domini.

Oziau,nomẽ viri.1.Par.6.Lat.fortitudo Domini.

Oziel,filius Bela, filij Benjamin filij Iacob,1.Paralip. 7. Filius Caath filij Leui. Exod. 6. & 1. Par.4.2.Par.29. Lat.fortitudo ſiue hircus Dei.

Ozni,filius Gad,filij Iacob,Numer.26.Lat.auris ſiue auſcultatio mea,ſiue ſtatera.

Ozolæ, Locridis populi, pars vna è tredecim, quorum regio Ozolis.

Oziel,pater Ierimoth.1.Par.27.Lat.adiutorium ſiue atrium Dei.

PAcatianus, conſul cum Mecilio Hilariano, anno vrbis 1084.

Pacatus Minutius, grammaticus, qui ſcripſit de tragicis & comicis dictionibus:item de proprietate Atticæ & Doricæ linguæ.

Pachetes,Athenienſis quidam belli peritiſſimus, qui Mitylenem & Leſbum de Perſis recepit. Olymp. 89.

Pachiri, montes in minori Aſia.

Pachinus, ſiue Pachynum, promontorium Siciliæ,Peloponneſum ſpectans: ab aëris craſſitudine nomen habens.Nam,παχὺ, pingue & craſſum dicitur.

Pachomius abbas,ſeu pater eremitarum,in Scythia florebat: à iuuentute ad ſenium vſque optimè conuerſatus: quem neque circa corporis ſanitatem, neque circa animæ paſſionem dæmon aliquando decepit Sozom.libr. 8.cap. 6.hiſt.trip.

Pachyſos, fluuius Siciliæ, ciuilis ſanguinis notatus infamia.

Pacidianus, gladiator nobilis, ſocium habens æquãlem ſibi Eſernium nomine, à quibus natum eſt prouerbium, Eſernius cum Pacidiano. Cicero de perfecto Oratore: A me autem (quò maximis minima conferam) gladiatorum par nobiliſſimum inducitur,Æſchines tanquam Eſernius, non ſpurcus homo, ſed doctus & acer, cum Pacidiano hîc comparatur, optimus longè poſt homines natos.

Pacinus, vnus ex nepotibus Volſinij regis, cognomento Luculi,à quo Pacinates Italiæ populi.

Pacorus,Suidas. Orodis regis Parthorum filius, eius qui Craſſum dolo circumuentum interemit. Quam maculam poſtea Ventidius Baſſus Antonij legatus deleuit,Pacoro cum toto exercitu ad internecionem cæſo.

Pactia, eadem quæ Paros, inſula Cycladum. Candido marmore nobilis, diſtans à Delo 37.m.paſſuum.Plin.lib.4.cap.12.Stephan.

Pactias, Agri Epheſij mons eſt, Mycalæ incumbens,& ab ea ad mediterranea deflexus. Strabo libro 14.

Pactiæ,oppidum Thraciæ ad Propontidem,non procul à Cherroneſo, Plin.libr.4.cap.11.Sunt item Pactiæ inſulæ, in mari Lycio apud eundem lib.5.cap.31.

Pactius,flumen.Plin.libr.3.cap.11.quod ex monte Pactio oritur,vt refert Strabo libro 14.

Pactolus, fluuius Lydiæ, ex monte Tmolo naſcens, & per Sardianum agrum in Hermum influens. Alio nomine Chryſorrhoas, ab eo quòd aureas trahat arenulas:in quo cùm ſe Midas rex lauiſſet,aureis arenis flurere cæpit. Vide MIDAS.

Pacuuius, Brũduſinus poëta Tragœdiarum ſcriptor,Ennij poëtæ ex ſorore nepos,Romæ picturam exercuit, ac fabulas venditauit: inde Tarentum tranſgreſſus, propè nonagenarius diem obiit. Eius epitaphium extat apud Gel. lib.1.cap.24. in hæc verba,

Adoleſcens tametſi properas,hoc te ſaxum rogat
Vt ſe aſpicias:deinde quod ſcriptum eſt,legas:
Hic ſunt poëtæ Pacuuij ſita Marci
Oſſa: hoc volebam,neſcius ne eſſes. Vale.

Hic (vt Quintilianus ait) grauitate ſententiarum, pondere verborum, authoritate perſonarum clariſſimus fuit, citra tamen nitorem.

Padua, Venetorum vrbs, à Padi vicinitate dicta, quæ & Patauinum dicitur, quaſi Padauium. Vel ἀπὸ τῆ πίτνειν, id eſt, à volando, quòd captato augurio dicatur conditum. Vel à petendo, quòd telo auem Antenor petiiſſe dicatur, eóque in loco vrbem condidiſſe. Primò Antenorea dicta eſt: vnde Antenoridæ, poſtea Patauini & Paduani. Patauij natus eſt Titus Liuius hiſtoricus celeberrimus, qui res Romanas ſumma facundia perſcripſit. Similiter Stella & Valerius Flaccus poëtæ, & Paulus Iureconſultus. Fertur quoque Voluſius poëta Patauinus, qui poſt Ennium, rerum geſtarum populi Romani annales carmine deſcripſit.

Padus, fluuius è gremio Veſuli montis, finibus Ligurum Gabiennorum, viſendo fonte profluens,condénſque ſeſe cuniculo, & in Foroiulienſium agro iterũ exoriens,nulli amnium clarita

claritate inferior, à Græcis dictus Eridanus, pœna Phaetontis illustratus. Augetur ad Canis ortus, liquatis niuibus, agris quàm nauigiis torrentior. Plin. lib. 3. cap 16.

Paduſa, ſæ, foſſa ex Pado Rauennam vſque ducta, quam Meſſanicium olim appellarunt. Plin. lib. 3. cap. 15.

Padinates, populi, in octaua regione Italiæ, Plin. lib. 3. cap. 15.

Pæadus, regio montana Iberiæ, trans Cyrum. Strab. lib. 11.

Pæan, anis, hymnus in laudem Apollinis, ſicut Dithyrambus in laudem Bacchi, qui teſte Polluce poſt victoriam, nonunquam etiam auertendorum malorum cauſa cani ſolebat. Virg. 6. Æneid. *Καπαχχηπικῶς* tamen pro omni Deorum laude ponitur. Vnde opus ſuum Pindarus de deorum omnium laudibus Pæana inſcripſit. Accipitur item quandoque Pæan pro ipſo Apolline, *ἀπὸ τῦ παιεῖν*, hoc eſt, à medendo, Medicinæ enim inuentum antiquitas Apollini tribuit.

Pæantiades, & Pæantius Philoctetes, id eſt, Pæantis filius.

Pædaretus, proprium nomen viri *ἀπὸ τῆς παιδείας καὶ ἀρετῆς*, hoc eſt, à diſciplina & virtute.

Pæon, nomen viri, medicinæ artis peritiſſimi, quem Hom. lib. 5. Iliad. ſcribit curaſſe Plutonem grauiter ab Hercule vulneratum, à quo Pæonia herba dicitur, quam inuenit. Et Pæonius, nia, nium, id eſt medicinalis, &c.

Pæonia, regio in Europa, à Pæone Endymionis filio, Epei fratre, qui victus curſu ab Epeo (ſicut inter eos conuenerat) imperium victori dedit, & in Macedoniam ſeu Thraciam ad amnem Axium diſceſſit. A quo Pæonia regio dicta, quæ ex regis nomine Æmathia, pars Macedoniæ, à qua Pæones populi. Iuſt. lib. 7. Quandoque Pæonia ponitur pro Macedonia, ſicut Emathia, cuius littoris regio iuxta Sithoniam & Thermopontum Pallene vocatur. In hac regnaſſe fertur Telegonus.

Pæonia, Minerua dicta eſt, ab arte medendi, bonáque valetudine, quam præſtare credebatur.

Pæſarcæ, populi ſub Caucaſo. Steph.

Pæſtum, oppidum Lucaniæ, roſarum abundantiſſimum, vbi ob cæli clementiam bis in anno producebantur fructus, Maio ſcilicet & Septembri. Huius mœnia prope mare magni ſpatij adhuc integra videntur, latitudine & altitudine miranda. A Tuſcis conditum, Poſſidoniam dixerunt, & eius ſinum Poſſidoniatem. Poſtea Romani, miſſis huc coloniis, ampliauerunt, vt ait Strabo. Hinc Pæſtanus, na num.

Pæſus. Vide APAESVS.

Pætalia, pars Thraciæ: Gentile, Pætaliotes. Stephanus.

Pætinus, Conſul cum Caſſio Aproniano, anno vrbis 873.

Pætouium, vrbs Pannoniæ ſuperioris, id eſt, Auſtriæ. Ptolem. libro 2. cap. 15 Pætouionem Tacitus ſcribit libr. 19. alij Pætoniam, Vulgò *Betta*.

Pætus, vir quidam fuit, qui in Ægyptum cauſa pecuniæ comparãdæ nauigans, ſubmerſus eſt, de quo ſic Propert. lib. 3. pecuniam alloquens:

Tu Pætum ad Pharios tendentem linteа portus
Obruis inſano terq; quaterq; mari.

Pagæ in plaga Locrẽſi, oppidum famoſiſſimum. vnde Peloponneſi profiſit ceruix. Plin. lib. 4. cap. 3. Hinc Pagæi populi, de quibus idem Plin. lib. 4. cap. 7.

Paganus, rex Bulgariæ, anno ſalutis 764.

Pagaſa, Plin. (*παγαὶ* Ptolem. & Strab.) oppidum Theſſaliæ non procul à Pello monte, à quo propinquus ſinus Pegaſicus appellatur, Plin. libr. 4. cap. 8. Iuxta hanc vrbem Argonautis ædificata fuit, quam inde poëtæ Pagaſæam cognominant. Ouid. 7. Metam.

Pagida ſiue Belus, riuus in Phœnicia ad Carmelum promontorium, vitri fertiles arenas paruo litori miſcens. Ipſe è palude Cendeuia à radicibus Carmeli profluit. Plin. lib. 5. cap. 19.

Pagoargas, oppidum ad mare rubrum Troglodytici & Æthiopici ſinus. Plin. lib. 6. c. 29.

Pagus, antiquum nomen Corinthi. Steph.

Pagyris, nomen fluuij & ciuitatis, à qua Pagyritæ populi. Quidam tamen Pacyrim dicunt. Plin. lib 4 cap. 12. ſcribitur Pacyris.

Palæmon, filius Athamantis & Inus, alio nomine Melicertes dictus. Huius mater cum virum tantum furore correptum videret, vt Learchum alterum ex filiis ſaxo allideret, iámque ſibi ſimilem exitum videret immiuere: alterum filium nomine Melicertem vlnis complexa, in mare præcipitauit, ambóque dij marini facti ſunt: mutatiſque nominibus, mater Leucothæa hoc eſt, alba dea, dicta eſt: creditúrque eadem eſſe cum Aurora, quæ & Matuta à Latinis nominatur: ille verò à Græcis Palæmon, à noſtris, quòd portubus præeſſe putetur, Portunus eſt appellatus. In Palæmonis honorem Iſthmia celebrantur, à Theſeo primùm inſtituta, quorum præmia erant coronæ ex pinu confectæ quæ à Palæmone dictæ ſunt Palæmoniæ. Erat autem hoc vnum ex quatuor ſacris certaminibus, quæ magno totius Græciæ concurſu celebrabantur quorum duo dicata erant diis immortalibus, Ioui Olympia, Apollini Pythia: duo itidem mortalibus, Nemæa Archemoro, Palæmoni autem Iſthmia. Ouid.

Et iuuenem poſſim ſuperare Palæmona cantu,
Miraq; quem ſubito reddidit herba Deum.

Vide N. Comitem, mithologiæ libr. 8. cap. 4. Alius item grammaticus Vicentinus, qui Romæ vixit ſub Tyberio & Claudio principibus, tãta vir arrogantia, vt M. Varronem porcum appellãret: ſecum autem & natas & mo-

rituras literas iactaret. Luxuriæ ita indulsit, sæpius in die lauaretur, nec sufficeret sumptibus Tranquil.

Palypaphaus, Cypri vrbs, Veneri sacra: inde Palæpaphia, vocatur Venus à Virg. in Cyri.

Palæphatus, scriptor antiquus, patria Parius, aut (vt alij maluut) Priænæus, Artaxerxis, tempore natus teste Suida, qui ἀπίστων, hoc est, rerum incredibilium volumina quinque conscripsit. Hinc Palephatius, tia, tium.

Palæscamander, fluuius Troadis, qui effecto prius lacu in Achæorum portum influit, Plin. lib. 5. cap. 30.

Palæscepsis, ciuitas in Æsani conualle, quam Rhodius fluuius, præterfluit. Strab. lib. 13.

Palæstina, prouincia Syriæ, Arabiæ contermina dicta à Philistim vrbe metropoli. In ea, inquit Plin. lib. 5. c. 13. & 20. nã & Herodo. Syriam alteram Palæstinam vocat.) quinque ciuitates cõtinebantur, Gaza, Ascalon, Geth, Acaron & Azorum. Palæstina etiam (inquit Steph. in Iope) Phœnicia dicebatur. Est & altera Palæstina prope Phæaciam: de qua Lucanus lib. 5.

Palæstina, olim Chanaam dicta, Iudæam, Samariam & Galilæam complectitur: tametsi Iudeæ nomine tota Palæstina sæpius accipiatur. Ea ab ortu habet Libanum montem, ab Occasu mare Phœnicium à Septentrione Phœnicen: à Meridie Arabiam petream. Olim terra promissionis, nunc Sancta appellatur. Eam post sacra Biblia descripserũt Iosephus Vadianus, Zieglerus, & alij.

Palatyrus, vocabatur antiqua Tyros Phœniciæ vrbs in continente sita è regione nouæ Tyri quæ in mari erat condita. Steph.

Palæstrium oppidum, in Macedonia. Plin. lib. 4. cap. 10.

Palamedes, Nauplij Euboeæ regis filius, acerrimus Vlyssis inimicus, à quo tandem iniquo iudicio circumuentus est, & ab exercitu lapidibus obrutus. Nam cùm omnes totius Græciæ principes ab bellũ Troianum conuocarẽtur, Vlysses, quem vxoris iuuenculæ amor domi retinebat, insaniam simulauit, & quòd melius rei fidem faceret, iunctis diuersæ naturæ animalibus, salem serebat. Palamedes autem vt viri astutiam deprehẽderet, Telemachum filiũ aranti obiecit: quo viso Vlysses aratrum subitò suspendit, ne eum læderet. Quo argumento simulatione deprehensa inuitus est pertractus. Deinde cùm in Thraciam frumentatum missus esset Vlysses, & nihil inde attulisset, neque quicquam sese inuenisse diceret: Palamedes eodem missus, plurimum frumenti adnexit. Quamobrem Vlysses, inuidiæ stimulis agitatus, adulterinam Priami nomine epistolã scripsit, in qua agebat Palamedi proditionis gratias, commemorabátque secretum auri pondus esse transmissum, quod ipse Vlysses per corruptos seruos in tabernaculo eius infodi curarat. His igitur literis in Græcorum cõcilio recitatis, Palamedes, proditionis accusatur. Ibi Vlysses reo adesse simulans, hostilibus literis nihil fidei habendũ contenditeásque re ipsa facilè posse coargui, si Palamedis tabernaculum scrutaretur: in quo si aurum inueniretur, nullũ illum supplicij genus recusare. Missi itaque, qui tabernaculum eius perscrutatentur cum aurũ inuenissent, Palamedes veluti proditionis conuictus, lapidibus Obrutus est. Ouid. lib. 13. Hic fertur Troiano bello quatuor literas inuenisse, scilicet, θ, ξ, χ, ϕ. Quin & idem, eodem bello Troiano, fertur sexdecim inuenisse, α, β, γ, δ, ε, ι, κ, λ, μ, ν, ο, π, ρ, σ, τ, υ. Huic Seruius adscribit literas superius notatas θ, ξ, ϕ, χ. Præterea calculorum ludum, & mensurarum & ponderum rationem excogitasse & suffragia, quibus in deliberando, iudicandoque nunc vtimur, primus omnium reperit Polyd. Virg. Astrologiæ insuper peritus fuisse dicitur, annúmque ad cursum Solis, & menses ad cutsum Lunæ accommodasse: primúsque in castris visam atque reformidatam Solis eclipsim, naturalem, miniméque timendam esse docuisse. Præterea ordinem aciei & tesseras, hoc est symbolum bellicum & vigilias inuenisse. Quæ omnia à gruibus fertur didicisse. Illæ enim non nisi acie instructa volant electo duce, quem sequantur, depositísq; in extremo agmine, qui gregem voce contineant, & quinto noctu, cæteris dormientibus, excubias obeant. Inter volandum etiam mutatis subinde ordinibus, literas quasdam videntur effingere, quas etiam ab eis primus obseruasse fertur Palamedes. Hinc à Poetis Palamedis aues, grues dicuntur.

Palamedes Eleates grammaticus scripsit Onomasticum de tragicis & comicis dictionibus, ac de proprietate Atticæ & Doricæ linguæ. Suidas.

Palante, Claudij libertus ditissimus, de quo Plin. lib. 33. cap. 10. Palas. Tacito.

Palanteum, vrbs in Palatino monte, à balatu ouium dicta κατ' ἀντίφρασιν, quasi Balanteum, vt Varroni placet: aut certè à Palante Euandri proauo, vt Virgil. lib. 8. Æneid. Stephano, vrbs est Arcadiæ, à Palante vno filiorum Lycaonis apud Hesiodum. Aliqui Palantiadem vocant. Gentile, Palantius.

Palantia, vrbs Hispaniæ Tarraconensis, vt ait Ptol. lib. 2. ca 6. Vacceorum colonia, à qua Palantini dicti: vt à Numantia, Numantini. Alias Pallentia. Ciuis, Palantius. Stephanus Est & nomen fluminis in Valentino littore.

Palatium, vnus ex septem vrbis Romæ montibus, nomen habens ab eo, quòd ante vrbem conditam pecus in eo pascens balatũ consueuerit (sic enim vox eius animalis exprimitur) quasi Balatium: qua etiam voce vtitur Næuius. Aut certè à palando, siue quòd ibi palare, id

te,id est,errare pecudes soleant:siue quòd palantes Arcades cum Euandro ibi consederint. Alij à Palentia Latini matre,qui ibi habitauerit, Palatium dictum volunt. Alij à Pallante Euandri auo. Alij à filia Euandri Palantia,ab Hercule vitiata,& postea illic sepulta,vel certè à Pallante eius filio illic sepulto. Plinius à Palantio Arcadiæ oppido,patria Euandri, dictum existimat. Ferunt enim Euandrum ob patris cædem domo profugum, in Latinum venisse,montemque,in quo consedit, Palatiũ appellasse.Alij à Pale pastorali dea, nomẽ inditum autumant.Hinc Palatinus,na,num, vt Palatinus mons, & Euander Palatinus. In eo reges primò deinde consules, pòst imperatores maiore ex parte sedem habuerunt.

Palatinus Apollo dictus est à Palatio, vbi Augustus Apollini post Aruspicum responsa ædem constituxit, porticibus & Bibliotheca Latina Græcáque valde celebrem:vnde est illud apud Horatium,

Scripta Palatinus quæcunque recepit Apollo.

In eo templo fuit Columna quædam quinquaginta pedum : dubium pretióne an pulchritudine nobilior, cortinæq; aureæ ab Augusto conflatis omnibus aliis imaginib. Apollini Palatino dicatæ.

Palatium, vrbs Diocletiani, quam nunc nautæ Spalatum vocant. Euseb. in Chronicis. Diocletianus haud procul Salonis in villę suæ Palatio moritur.

Palatua dea in cuius tutela Palatium esse putabatur.

Palatuel, sacrificium erat quod Romæ fiebat in Palatio.

Palatualis,flamẽ dictus est,qui ad sacrificandum ei deæ constitutus erat.

Palatuus,Celtiberorum rex, anno ferè ante Romam conditam 550.

Palbus, mons est Africæ.

Paleses,Homero,Dulichij,Androni, Cephaleni, populi sunt in Asia.Strab.lib.10.

Palephatus,Atheniẽsis poëta,qui scripsit de situ orbis & contentione Mineruæ cum Neptuno ad mille versus. Veneris quoque & Amoris sermones quinque millibus versuum. Item de crine Latonæ,& quædam alia.

Pales pastorum vel pabuli dea Hãc quidam, teste Seruio, Vestam, quidam deorum matrem appellant.Hanc Virg.gen.fœm vocat.Alij inter quos Varro,masculi gen.vt hic Pales. Huic sacra soluuntur,quæ Palilia vocantur, de quibus infrà Seruius.

Palesimundum nomen oppidi & prope labentis fluminis in Taprobane insula.Plin.libro sexto cap.22.

Palfurius Sura,orator & cauidicus, Martialis & Lucani amicus,sed ob suspicionem,quòd cum Vitellianis sensisset, Senatu à Domitiano fuit amotus.

Palibotra,Oppidum ad Gangem situm.Plin.li.6. c.17.& 19.

Palibroti, Reges Indorum à magnanimo Palibroto cognominati multo tempore fuerunt, sicut olim apud Ægyptios Pharaone : apud Romanos,Cæsares,ab Augusto Octauio, Augusti,à Vespasiano,Flauij,Plut. Alex. ab Alex. lib.1.c.2.

Palicenus,Steph.fons in Sicilia,dictus quòd iuxta Palicos fratres sit. In eum mittitur tabella à iuratis:quæ,si verum dixêre,fluitat:si falsum mergitur, & periurus incenditur. Vide PALICI & PALISCORVM.

Palici, quasi Paliſci, gemini fratres, Iouis filij & Thaliæ Nymphæ,(vel vt alij volunt) Ætnæ. Tradunt enim hanc Nympham à Ioue in Sicilia iuxta Simethium fluuium non longè à Catina vrbe cõpressam, metu Iunonis optasse vt sibi terra dehiscceret, & à Iunonis ira sese occultaret. Quibus precibus exauditis, terra molliter dehiscens, intra viscera sua eam recepit, vbi illa legitimo tempore gemellos peperit,quos terra denuò sese aperiens in lucem edidit: vnde & Palici dicti sunt ἀπὸ τοῦ πάλιν ἰέναι, quòd in terram demersi,denuò sint reuersi.Ostendunt accolæ duos lacus, ex quibus fratres hosce putant emersisse, cósque Dellos appellant: qui tanta olim in veneratione habiti sunt,vt circa eos iuramẽta exigi solerent, si quis in furti suspicionẽ incidisset, prius tamen accepto fideiussore:qui si iurãti quid accidisset, præstaret, quòd exitus ostenderet. Nam quum rei negatæ fides quærebatur, & iusiurandum à suspecto petebatur, vterque ab omni contagione mundi Crateras accedebat, deinde loci numine inuocato iurabat, quòd si iure fiebat,discedebat illæsus, si verò malè iuratum esset,mox in lacu peribat periurus.Magna præterea veneratione erat Palicorũ templum,quod cùm Siciliam sterilis annus arefecisset, diuino Palicorum responso admoniti Siculi,certum sacrificium fecerunt, post quod statim reuersa est vbertas. Quapropter Siculi omne genus frugum congesserunt in aram Palicorum:ob id pinguis vocitata est. Palice, Stephano,vrbs Siciliæ. Theophylus Palicenũ fontem esse scribit & iuxta templum Palicorũ dæmonum, quos Æschylus filios facit Iouis & Thaliæ Vulcani filiæ: Silenus Vulcani & Oceani filiæ:& Palicos esse dictos,quòd mortui iterũ in homines redijsent. Palicorũ fons decaclinos,i.magnitudine, quæ decem lectos caperet,esse fertur : cuius aqua ad sex cubitorum altitudinem exiliit,ita vt spectantes diluuium loci metuant,iterum verò intra se colligatur.Ciuis, Palicenus. De fonte eadem Aristoteles in mirabilibus.

Pallia,vel Parilia. Palis deæ festa. Hæc à Pastoribus in agris fiebant.12.Calend.Maij, quo die Romulus vrbem fundauit, ad lupos arcen-

dos, morbósque à pecore pellendos seu pro partu pecoris. In hoc die festo, palearum accensi acerui certo ordine in loco plano collocabantur, quos astores saltando transiliebant, vt ait Ouid. lib. 4. Fastorum.

Móxque per ardentes stipulæ crepitantis aceruos
Trauicias celeri strenua membra pede.

Palimbotri, Indiæ cis Gangem popul. Steph.

Palimborhra, vrbs Indiæ: Ciuis Palimbothrenus.

Palinurus, Lucaniæ promontorium, haud longè à Velia, ita dictum à Palinuro, nauis Æneæ gubernatore, qui somno oppressus, vnà cum gubernaculo in mare decidit: totóque triduo fluctibus iactatus, quarto demum die ad litus Velinum adnauit: iámque terram tenebat, cùm loci eius accolæ spe prædæ impetum in eum fecerunt, occisumque & spoliatum denuò in mare abiecerunt. Quod ob facinus cum Velini postea graui pestilentia laborarent, oraculo moniti, vt Palinuri Manes placarent, locum ei consecrarunt, cenotaphiúmque erexerunt in promontorio, quod ab eo Palinuri nomen obtinuit. Virg. 6. Æneid. Dicitur autem Palinurus, quasi iterum meiens, πάλιν enim iterum: οὖρος, vrina. Ad quam etymologiam alludit Martialis lib. 3.

Minxisti Paulme semel currente carina:
Metere vis iterum, sic Palinurus eris.

Paliscorum, stagnum in Sicilia, sulphurei odoris. Apud Stephanum legitur κρήνη τις ἐν Σικελίᾳ πολλαχοῦ, quod magis probo: apud Aristotelem verò in mirabilibus, ἐν Παλικοῖς. Vide Palicenus & Palici.

Palla, vrbs Ptolomæo, à latere meridionali Corsicæ.

Pallades, Virgines erãt Thebanæ, quæ pellicum more, cum quib. voluerant, coibant, vsque ad naturalem corporis purgationem. Post purgationem viro dabantur: sed priusquam nuberet, post pellicatus tempus, vt mortuę lugebantur. Strabo lib. 17.

Palladium, Palladis simulachrum, quod Romæ in æde Vestę fuit, cuius meminit Herodianus, lib. 1. Id fuit è ligno compactum, mouens oculos, atq; hastam quam manu gestabat, vt scribit Seruius. Nam quum apud Troiam in honorem Palladis arx, & in eius summo templum illi ædificaretur, è cœlo cecidit, & locum sibi qui in eo templo delegit, nondum cooperta æde: móxque ab Apolline redditum est oraculum, eius ciuitatis futurum exitium, si id simulachrum extra mœnia portaretur. Ouid. 5. Fast. Quo factum est, vt tempore belli Troiani Diomedes & Vlysses cuniculis, vel (vt alij dicunt) cloacis ascenderint in arcem, & occisis custodibus simulachrum sustuleriint.

Palladius, nomen viri proprium, qui de Agricultura scripsit.

Pallanteum, vide Palantheum, per l, simplex.

Pallantias, vt Callimachus refert, lacus, alio nomine Triton, ex qua Palladem genitam volunt.

Pallas, nomen paludis in Africa.

Pallas, adis, filia Iouis, ex cerebro eius prognata, sapientiæ, disciplinarúmq; omniũ dea, quam Latini Mineruam vocant: dicta, quòd Pallantem gigantem interfecerit, cum prius Tritonia vocaretur à Tritone palude, vbi primùm visa est. Vel à πάλλω vibro, quatio. Fiebat enim eius simulachrum galea & scuto terribile, & hastam manu tenens, quam veluti vibrare videbatur. Vide MINERVA.

Pallas, Claudij Cæsaris libertus, ditissimus, qui Crasso fertur ditior vicies & quinquies centenis millibus.

Palladius, dia, dium, quod est Palladis. Vnde Palladium forum Romæ, quod erat propinquum templo Palladis. Et forum iudiciale etiam fuit Athenis quod Palladium nuncuparunt, in quo totidem Argiui de cæde inconsulta & insidiis iudicabant.

Pallas, lantis, filius Euandri, quem cùm pater iis copiis, quas Æneæ auxilio misit, præfecisset, magna iam hostium strage edita, à Turno est interfectus.

Pallas, Pandionis filius. Ouidius 7. Metamorph. Hunc Steph. scribit habitasse in Diacria, tribu Atticæ.

Pallene, ciuitas, à Pallena Sithonos filia, vxore Clethi dicta, quam alij Thraciæ, alij Macedoniæ asscribunt, ob regionem vicinam, vbi gigantum bella fuisse memorantur. Herod. li. 7. Gentile, Pallenius. Hæc Phlegra olim dicta fuit, à gigantibus inhabitata, cum quibus dum Hercules pugnaret, tonitrua & fulmina cælitus emittebantur: vnde conficta est fabula pugnæ dæorum contra gigãtes. Hæc vrbs Cherronesus est, triãgulam basim meridiei obuersam habens.

Pallene, vicus in Antiochide tribu Atticæ: tribulis, Palleneus. Steph. Vide PELLENE.

Palleuensis Isthmus, Macedoniæ regio, in qua est Cassandria colonia. Plin. lib. 4. c. 10.

Palma, Ptolem. libro 2. cap. 7. oppidum in Hispania.

Palma, ciuitas in maiori Baleari. Vide IAMNO.

Palma, c o s. cum Sosio Senecione, anno vrbis 851.

Palmaria, insula vltra Tyberina ostia, in mari Tyrrheno. De ea Plin. lib. 3. c. 6.

Palmyra, Syriæ vrbs inter Romanorum ditionem sita, & Parthorum, Ptol. lib. 5. c. 15. & Plin. lib. 5. cap. 25. Stephano castellum est Siciliæ Gentile, Palmyreni, qui & Adrianopolitæ nominantur, restaurata ciuitate ab Imperatore Adriano.

Palmyra, regio Syriæ, in qua metropolis est Palmyra. Illic regnauit Zenobia mulier eruditissima.

Palmy

Palmyrenſes, Populi in Oriente. Alex. ab Alex. li. 1. c. 2. Sola mulier Zenobia Palmyrenſium regina, quum Orientis regnum tueretur, armata in virili veſte, exercitui præfuiſſe & Imperatoris nomen tuliſſe ducitur.

Palmytius, Ægyptiorum Deus, vt eſt apud Heſichum. lib. 1. Syntag.

Palois, oppidum in Arabia. Plin. lib. 6. c. 29.

Palpos, Pomponio & Straboni oppidum eſt Syriæ, hodie Gibel vocatur. Oliuar. in Melan.

Palſicium oppidum in Iſtria. Plin. lib. 3. c. 19.

Palſum, flumen Britanniæ. Pli. li. 5. c. 1.

Palſus, fluuius in Mauritania. Plin. lib. 5. c. 1.

Palthos, Pom. & Stra. oppidum Syriæ. Ciuis, Paltenus. Vide CARNE.

Paltus, locus in Syria, circa quem Memnon ſepultus eſt, ad flumen Badum. Strab. lib. 15.

Pambotades, vicus Atticus in Erechtheide tribu, & tribulis ſimiliter.

Pamenothus, ab Ægyptiis Aprilis menſis appellatus, ſicut & Chronius & Anteſterion Alex. ab Alex Genial. dierum. lib. 3. c. 24.

Pamiſus, Theſſaliæ fluuius, dictus quaſi totus odioſus, ob damna quæ agris inferebat. Plin. lib. 4. c. 5.

Pammilia, ſacra erant apud Græcos: de quibus copioſè Gyraldus.

Pamphagi, Æthiopiæ populi, omnibus rebus veſcentes.

Pamphili, tribus Dorienſium. Stephanus in Dyman.

Pamphile, mulier textrix peritiſſima. Plin. lib. 11. cap. 22.

Pāphilus, Neoclidis filius, Platonis auditor. Cic. de natura deorū, Plato circa Phædonis principium, dicit illum inter eos qui in acie ceciderunt, decem dies iacuiſſe, triduóque poſtquam inde ſublatus fuerat, impoſitum rogo reuixiſſe, ac mira quædam tempore mortis viſa narraſſe.

Pamphilus, presbyter, Euſebij Cæſariēſis neceſſarius, tanto bibliothecæ diuinæ amore flagrauit, vt bonam partem voluminum Origenis ſua manu deſcripſerit. Extinctus idē martyr, apud Cæſaream Paleſtinæ ſub Maximo. Hieron. Suidas autem tres Pamphilos commemorat, duos Grammaticos, quorum alter Sicyonius genere, de Grammatica, picturaque, ac pictoribus claris ſcripſit. Alter Alexandrinus Dictionarium edidit, quod Pratū appellauit, id eſt variarum rerum collectanea. Tertius Athenienſis fuit, reipublicæ expilator. Vnde prouerbium natum eſt, Pamphili furtum.

Pamphilus, Alexādrinus, Grammaticus, qui ſcripſit Dictionarium, quod vocauit Pratum.

Pamphilus Sicyonius, Grammaticus, qui ſcripſit de pictura & claris oratoribus.

Pamphilus, pictor egregius, Apellis victor, qui neminem minoris talēto in diſciplinā admittebat, nec minori tēpore quam annis decem.

Pamphilia, Ptolem. lib. 5. regio eſt minoris Aſiæ inter Ciliciam & Syriam ab occaſu Lyciam, & Aſiæ minoris partem, à Septētrione Galatiam & Cappadociam, à Meridie Mediterraneum mare, quod illic Pamphilij maris nomē habet. Hæc tota montana ex Tauro in mare procumbit. In ea (vt Pomp. refert) eſt fluuius Melas, nauigabilis & Eurymedon: apud quem Cimon Athenienſis Perſas nauali pugna ſuperauit.

Pamphilia, Steph. regio Iſauriæ contigua, dicta à Pāphile Rachij & Mantūs filia. Incolæ, Pamphilij Poſſeſſiuum, Pāphiliacus. Dicitur etiam Pamphilis, fœm. gen.

Pamphilia, vrbs Macedoniæ. Steph.

Pamprepus Panopolita poēta, qui ſcripſit de Etymologiis, & Iſaurica, ſoluta oratione. Floruit ætate Zenonis principis.

Pan, Panos, à Poētis paſtorum, atque adeò totius naturæ Deus eſſe fingitur: vnde etiam à Græca dictione πᾶν, quæ idem ſignificat, quod totum vel omne, nomen accepit: quòd putabant vno naturam nomine omnia cōplecti: vnde etiam ita Pana pinxerunt, vt nihil ex toto vniuerſo in eo videatur prætermiſſū. Habet enim cornua in radiorum Solis, & cornuum Lunæ ſimilitudinem: tubet eius facies ad ætheris imitationem: in pectore Nibridem habet ſtellam, ad ſtellarum imaginem: par eius inferior hiſpida eſt: propter arbores, virgulta, feras. Caprinos pedes habet, vt oſtendat terrę ſoliditatem. Hic Dæmogorgonis filius creditur fuiſſe & fiſtulam compoſuiſſe ſeptem imparibus calamis ſimul coniunctis, propter harmoniā cœli. Vnde Virg. in Corydone. *Pan primus calamos cera coniungere plures Inſtituit*, &c.

Pan, Latinè incubus dicitur. Incubi verò ſunt nocturna phantaſmata mortalibus terrorem incutientia. Traditur & cum Cupidine aliquando pugnaſſe, à quo ſuperatus incidiſſe in amorem Syringis ſeu Syringæ virginis: quam, cùm tranſire Ladonem Arcadiæ amnē non poſſet, Nympharum precibus in paluſtrem calamum mutatam vidiſſet, ex hoc ſtatim compoſuiſſe fiſtulam, quæ ex illius nomine apud Græcos eſt vocata. Hunc præterea prodiderūt, cornua in fronte habuiſſe in ſimilitudinem radiorum Solis & cornuum Lunæ: prolixam barbam, faciem inſtar aēris rubētem, partémq; corporis inferioré eſſe hiſpidam propter virgam, quam manu geſtare ſolebat: pedibus præterea caprinis, & aſſiduo riſu inſignem fuiſſe. Colebatur per totam Arcadiā, potiſſimùm tamen in Lyceo & Mænalo montibus. Feſta eius dicebantur Lupercalia, fiebántque in Auentino mōte, menſe Februario, quorū author fuit Euander.

Panachæi. Vide PANELLENES.

Panacra, montes Cretæ. Callimacus. Gentile, Panacreus: & Panacris, fœ. gen. eſt etiā Panacreus, vrbs Cypri: Gentile, Panacreus, vel Panacrius.

Pana

Panacton, castellum Atticum. Steph.

Panei, gens, ab Edonica non procul.

Panætius, nomen proprium philosophi Rhodij Stoicæ sectæ, Is fuit Scipionis præceptor, quem imitatus est Cicero in Officiis.

Panætius senior, item Rhodius cuius inter philosophos multa mētio, scriptaq; feruntur. Suid.

Panætius, primus in Sicilia tyrannus. Olymp. 42.

Panætolium, quasi totam continens Ætoliam, mons Ætoliæ altissimus. Plin. lib. 4. c. 2.

Panæura, vrbs iuxta Indum fluuium. Gentile, Panæureus. Steph.

Panæus, pictor, Phidiæ frater, pinxit prælium Athenienſium apud Marathona factum. Plin. lib. 35. c. 8. Induxit & Mineruæ lacte & croco subactum. Plin. lib. 36. c. 25.

Panagæa Diana dicta est, quòd vagaretur, & per nemora montésque obertaret. Quin domicilium etiam subinde mutat, nunc ad superos, nunc ad inferos agēs. Ne specie quidē semper eadem, sed nunc pleno orbe, nūc mutila, nunc nulla: vnde natum Prouerb. Panagæa Diana.

Panathenæa, festa Athenis, à Theseo instituta in honorem Mineruæ, quæ à Latinis Quinquatria appellātur. Hisce iudis gymnicum certamen per præconē & tubicinem indicebatur: à cuius spectatione mulieres arcebantur. Pueri quoque & puellæ sese manibus complexi, Pyrrhicam in thratio saltabant. Erant autem duplicia, Maiora quinto quoq; anno celebrari solita: & Minora, quæ quotānis peragebantur.

Pancale, insula vna Cycladum, aliàs Amorgus. Steph.

Panchæi, populi, qui vt Pomp. refert lib. 5. deserta Saba habitant, & Ophiophagi vocantur, quoniam serpentibus vescantur.

Panchaia, quasi tota dehiscens, regio Arabiæ tota arenosa, in qua arbores sponte natæ thus emittunt. Virgilius,

Totáque thuriferis Panchaia pinguis arenis.

Seruius scribit Pāchaiam, Arabiam, & Sabæorum gentē eadem esse, apud qua nascitur thus.

Panda Dea sub Pantica, à Romanis summa in veneratione habita est, sic dicta quòd pandat, id est aperiat viā. Panda item dicta dea pacis, à pandendis & aperiendis Iani portis. Gellius.

Panda oppidum non procul ab Alexādria, quod est Sogdianorum Plin. lib. 6. c. 16.

Pandæ, Indiæ populi, qui cum Deriade contra Bacchum pugnauerunt, hi soli reguntur fœminis, Steph.

Pandænus, sculptor & pictor egregius. Strabo lib. 8.

Pandana, porta Romæ, à pādo dicta, quòd semper pateret ad res, quæ in vrbem ferebantur. Eadem dicebatur Libera, à libertate.

Pandaria, insula in sinu Caietano parua, à continenti ducentis quinquaginta stadiis distans, habitaculis frequens. Strabo.

Pandarus, is qui Lycaonides in dura egit prælia: erat enim Rex Lyciorum, quum apud Troiā pugnatum est. Homer. lib. Iliad. 5.

Pandathara, insula in Puteolano sinu, seu in mari Tyrrheno, vt lib. 2. scribit Ptolemæus. Vide Pandena, aliàs Pandatria, Ptol. lib. 3. c. 1.

Pandemus, meretriculæ cuiusdam fuit nomen, authore Cælio.

Pandion, Erichthei Athenarum regis filius, qui patri successit in regno. Huius filiæ fuerunt Progne, & Philomela: quarum Prognem Tereo Thracum regi, cuius ope Ponti regem profligauerat, vxorē dedit: qui postea & Philomelam violauit, prætextu visendæ sororis, à patre abductam, vt docebimus infrà in dictionibus Philomela & Progne. Hinc Pādionius, nia, nium, idem quod Atticus.

Pandora, ræ, Hesiodo fingitur prima mulier, à Vulcano Iouis iussu fabricata, quā singuli dij donis suis ornauerunt. Pallas enim sapientiæ donum ei contulit. Venus formæ, Apollo musices, Mercurius eloquentiæ. Inde dicta fuit Pandora, quasi omnium donum, vel quasi ab omnibus donata, vel omnium rerum genere dotata. Hanc postea cum pyxide clausa missam fuisse tradunt ad Epimetheum (cum humano generi male cupiebat Iupiter, ob Promethei audaciam, qui ignem è cœlo furatus, ferulæ inclusum detulerat in terras) qui illa recepta, & pyxide aperta, cui omne malorū genus inerat, terram morbis calamitatibúsq; repleuit. Est & nomē matris Deucalionis, à qua Thessalia, Pandora dicta est. Hoc nomine dictæ sunt gentes in conuallibus Indiæ: quæ, vt ait Plin. lib. 7 c. 3. ducentos annos viuunt, in iuuentute capillos candidos habent, in senectute nigros.

Pandora, filia Erichthei Athenienſium regis, quę vnà cum Protogenia sorore, in gruente Bœotio bello, se pro patriæ salute vltrò immolandam præbuit. Quod factum est in pago Hyacinthos vnde & virgines Hyacinthides sunt cognominatæ.

Pandoræ, Indorū populi, qui degunt in conuallibus. Viuunt annos ducentos: in iuuentute sunt candido capillo, in senectute verò nigro.

Pandosia, Plinio lib. 3. cap. 1. Lucanorum in Italia vrbs, in qua Alexāder Epirotes (aliàs Ætolus) occubuit, Dodonæo deceptus oraculo, Acherontem atque Pandosiam cauere iubente cum similis appellationis loca in Thesprotio monstrentur agro. Est etiam altera, vt idem testatur lib. 4. c. 1. eius nominis in Epiro, Oenotriorum quoque regum regiam fuisse Pandosiam, memoriæ proditum est. Steph. Brutiorū castellum esse scribit: Gentile, Pandosenus, vel Pandosianus.

Pandosius, Arcadiæ lacus.

Pandrosos, Filia fuit Cecropis Athenienſiū regis soror Aglauri & Herses, de quib. Ouid. li. 2. Met.

Pars secreta domus, ebore & testudine sultos.

Tres habuit thalamos, quorum tu Pandrose dextrum,
Aglauros læuum: medium possederat Herse.

Paneada, fons in monte Libani, vnde Iordanis fluuius erumpit. Ioseph. lib 3. cap. 18.

Paneas, oppidulum Phœniciæ. Ciuis, Paneates.

Panebij, populi in Arabia, de quorum regibus ac moribus, sic scribit Alexander, Panebij, si quando rex moritur, corpus quidē defodiunt, caput verò auratum in templo augustissimo consecrant dicántque. Alex. ab Alex. libro 3. cap. 2.

Panellentes. Homero, vt Panachæi, pro omnibus Græcis, per synedochen partis pro toto. Hellenes enim propriè sunt Homer. qui Phthiotin Græciam habitant, aliàs Myrmidones & Achæi dicti.

Panelus, vrbs circa Pontū, sic dicta ab Heracleota quodam (ex posteris Penelei ducis in bello Troiano) qui illuc ex Bœotia venit. Steph.

Paneus, pictor egregius, frater Phidiæ, qui pinxit Ægidem Mineruæ.

Paneus, fons sub Libano monte, in quo si quæ natantia proiiciantur, in lacu cui Phiala nomen est, cuncta reperiuntur. Vide Iordanem & Panū. Est etiam hoc nomine Colchorum fluuius, Bocatio, qui oppidum imminet sui nominis, habens pòst se Homochorum multimodas gentes.

Pangæus, quasi totus terra, ob nimiam fertilitatem, promontorium Thraciæ, Bessis conterminum & Macedoniæ coniunctum, in quo vt scribit Herodotus libr. 7. aurea sunt & argentea metalla: & ad eius radices Nestis amnis defluit. In singulari est generis masculini, in plurali neutri. Hinc Pangæus, gæa, gæum: vt arua Pangæa. Hinc Pangæus mons, apud quem Cæsar à Pompeianis ferè ad deditionem coactus est.

Panhellenia: sacra totius Græciæ: Panionia totius Ioniæ erant, de quibus Strabo & Suidas.

Panhormus, & Panhormum, & Panhormium ciuitas Siciliæ, & portus, Stephano ex Polybio, dicta à nauium applicatione, quæ vndique illuc conueniunt: est enim ὅρμος portus pars. Inde nautæ dicuntur hormizare, id est, nauem anchoris & retinaculis instruere, quò secura sit in portu à repentinis procellis. Hinc Panhormita, Panhormitanus & Panhormius Ptolem. lib. 3 cap. 4. vulgò, *Palermo*.

Pania, vetus nomen Arcadiæ. Steph. Alibi verò nauale esse scribit Ciliciæ, circa campum Aleium: Gentile, Panieus.

Paniada, quæ & Cæsarea, Philippi vrbs Iudææ, à Philippo filio Herodis condita.

Panias, fons è quo Iordanis amnis profluit, inque Asphaltitem lacum prolabitur. Plin. lib. 5. cap. 15. Vide Paneada.

Panias, oppidum Decapoleos, in regione Syriæ, Plin. lib. 5. cap. 74.

Panionium, locus sacer in Nycale promontorio ad Septentrionem vergens, communiter ab vniuersis Ionibus Neptuno Heliconio dicatus. Hunc in locum quot annis conueniebant Iones ad peragenda sacrificia, quæ & ipsa Panonia dicebantur. Herodo. li. 2. Steph. templum est & vrbs in maritima regione Ephesiorum & Samiorum Ciuis, Panionius.

Panionicus, ca, cum, denominatiuum.

Panis, rex Chalcidis, qui quia satis impudenter Hesiodum Homero prætulerit, eius stultum ac ineruditum iudicium abiit in prouerbium Panidis suffragium.

Panisci, dij syluestres, quasi per diminutionem dicti minutuli Panes, sicut à Satyro Satyriscus inclinatur.

Panissa fluuius in Thracia, non procul ab Apollonia Plin. lib. 4. cap. 11.

Panium, specus Palæstinæ, è quo Iordanes fluit. Inde Panieus, Steph. Vide PANEVS.

Panlateria, insula quam Tiberius Nero Agrippam vxorem relegauit. Gentile, Panlaterenus, vel Panlaterianus.

Pannias, Assyriorum rex XXV.

Pannonia, Ptolemæo, regio Europæ latissima. Danubio à Germania ab Septentrionem dirempta, ab Oriente habens Mæsiam, quæ & Seruia & Bulgaria dicitur: ab Occidente Noricum: à Meridie in Istriam vsque & Illyricum extensa. Diuiditur autem in superiorem & inferiorem. Pannonia superior ab Occasu Norico, à Septētrione Germania & Istro terminatur: ab Oriente habet Pannoniam inferiorem, à Meridie Illyrim. Hodie hæc Pannoniæ pars Styria & Austria appellatur, caput habens Viennā vrbem celeberrimam, firmissimúmque orbis Christiani propugnaculum. Inferior verò Panonia à Septentrione Germaniam, Danubiúmque: ab Occasu Pannoniam superiorem, à Meridie Liburniam, qua hodie Sclauoniam appellant prospicit: ab Ortu verò Iazyges Metanastas: quem tractum hodie Septem castra vocant. Hæc Pannoniæ pars hodie ferè vno nomine Hungaria dicitur. Vtriusque regionis populi Pannones, siue Pannonij.

Panolbus fuit Epicus poëta.

Panomphæus, Iouis Epitheton, παῦ, & ὀμφὴ, vox, siue quòd ab omni lingua colatur, siue quòd omnium voces audiat Ouid. 7. Metam.

Panope, pes, siue Panopea, Nympha marina. Nerei & Doridis filia, ita dicta à perspicuitate visus.

Panon, vicus. Vide PANOS.

Panopes, Acestæ regis Siciliæ comes, venator, egregius: de quo Virg. 5. Æneid.

Tum duo Trinacrij iuuenes, Helymus, Panopésque,
Assueti syluis comites senioris Acestæ.

Panormus. Vide PANHORMVS.

Panos,

Panos, Vicus iuxta rubrum mare est, qui Panon: Gentile, Panocomites.

Panos insula, vrbs Æthiopum, quæ aliàs Adulis.

Panos, ciuitas in Ægypto est, vbi & Panis simulachrum magnum habetur, pudendo ad septem digitos erecto, quod dextra flagellum intentat Lunæ, Ciuis, Panopolites. Steph.

Panotea. Vide PHANOTEVS.

Pantaces, nomen amnis, ab vsu medicinæ pecorum dicti. Est in Samo prope Calchantis & Podalirij, sacella.

Pantænus, theologus eruditissimus, primus scholæ ecclesiasticæ præfuit apud Antiochiam, anno salutis 181. Euseb. lib. 5. cap. 10. hist. eccles.

Pantagias, fluuius Siciliæ rapidissimus, quem poëtæ fabulantur ante Proserpinæ raptum, cùm pleno ferretur alueo, vicina loca strepitu latè impleuisse, Verùm cùm Cereri, filiam raptam quærenti, molestus esset, deam indignatam aquas eius imminuisse, & in posterum silentia fluere iussisse. Seruius. Dictus autem videtur pantagias, παρὰ τὸ πανὺ τ' ἄγειν, quòd rapiditate sua, obuia quæque posternat, ac secum rapiat.

Pantanus, lacus Apuliæ, in Italia. Plin. lib. 3. c. 11.

Panthea, vxor Abradatæ, Susij doctoris: sub Cyro maiore castissima, quam Cyrus expugnatis Assyriorum castris, ob pulchritudinem duxerat captiuam. Xenophon apud Cælium lib. 7. cap. 53. Et pædiæ lib. 5.

Pantheon, templum Romæ (vt Dion historicus refert) sic dictum, quòd in Martis Veneriscque imaginibus, sub ipso templo constitutis, omnium deorum imagines effictæ erant. Siue quòd templum ipsum rotundum sit, cælóque persimile: & sic quoque omnium deorum habitatio censeatur. Pantheon Ioui vltori ab Agrippa factum fuit Hodie appellatur Templum diuæ Mariæ rotundæ.

Pantheslea. Vide PENTHESILEA.

Pantheus, & Panthus, nomẽ proprium filij Otrei fratris Hecubæ, qui fuit vir Troianus ex primoribus vrbis. Hom. Iliad. 2. Virg. 2. Æneid. *Quo res summa loco Panthu? quam prendimus arcem*: Inde fit patronymicum, Panthoides quo poëtæ vtuntur pro Euphorbo, Panthoi filio. Ouid. 15. Metamorph.

Panthoides, Pythagoras philosophus dicitur, qui dicebat se fuisse Euphorbum Troianum Panthoi filium, Ouid. 15. Metam.

Pantia insula parua, attamen habitabilis, non multum disiuncta à Pandataria, non procul à sinu Caietano. Strabo lib. 5.

Panticapæum, maxima vrbiũ in Bosphoro, Metropolis cęterarum. Condita est ab Aetæ filio, cui Agateus Scytharum rex hunc locum donauerat, & à præterlabente amne Panticape nominato. Ciuis, Panticapæus, & Panticapæates. Steph. Vide PANTICAPVM.

Panticapes, fluuius Scythiæ: quintus ab Istro Herod. libro quarto.

Panticapum, oppidum ibidem prope Bosphorũ, eodem authore. Vide PANTICAPAEVM.

Pantole, impostor nominatissimus. Eustath. in Homerum.

Pantomatrium, oppidum Cretæ insulæ maritimum. Plin. lib. 4. cap. 12. Ciuis, Pantomatrius, vel Pantomatreus.

Panttrepes fluuius Scythiæ.

Papæus, nomen, Herod. lib. 4. quo apud Scythas Iupiter vocatur.

Papellius Ister, Consul, quo tempore bubo infausta auis Capitolij cellam intrauit, propter quod Nonis Martijs, vrbs lustrata est eo anno Plin. li. 10. cap. 12.

Paphages, nomen regis Ambraciæ. Is cùm obuiam factus esset leænæ catulis suis stipatæ, ab ea occisus est.

Paphlagonia, regio minoris Asię, ad Septentrionale littus versa, supra Galatiam, cuius eam Ptolemæus partem facit: ita dicta, Stephan. à Paphlagone Phinei filio. Incolæ, Paphlagones: ex quibus fuerunt & Heneti, qui per seditionem patria pulsi, & rege Pylemene ad Troiam amisso, Antenorem in Italiã sequuti sunt, & pro Henetis, literæ vnius immutatione Veneti appellati. Liuio. lib. 1. ab vrbe condita. Paphlagonia (vt Solinus scribit) à Cyroro monte consurgit, Porrecta in spatiũ trium & sexaginta millium. In ea Mithridates Eupatoriam condidit: quæ subacta à Pompeio, Pompeopolis nominata fuit.

Paphnutius, homo Dei, Episcopus ex Ægypti, partibus confessor, ex illis, quo Maximianus dextra oculis effossis, & sinistro poplite succiso, per metalla damnauerat. Sed in hoc tanta virtutum inerat gratia, vt signa per eum non minus, quàm dudum per Apostolos fierent. Nam & dæmones verbo tantùm fugabat, & ægros sola oratione curabat: sed & cæcis visum dedisse dicitur, & paralyticos adstabilitatem corporis reuocasse. Quem Constantinus imperator in tanta veneratione & affectu habuit, vt sæpius eum intra palatium euocatum complecteretur: & illum oculum, qui in confessione fidei fuerat euulsus, auidioribus osculis demulceret. Ruff. lib. 10. cap. 4. hist. eccles. Is concilio adfuit Nicæno, vbi patribus suasit, presbyteros, qui ante adeptum sacerdotij ordinem duxerant vxores, eas nullatenus relinquere: sed eos, qui non haberent, nulla prorsus lege ducere posse, Socrat. libr. 3. cap. 8. hist. eccles.

Paphus, Cypri ciuitas, Veneri quondam sacra, in qua ante nuptias puellæ dotem quæsituræ, in honorem Veneris in littore se prostituebant. Iustinus lib. 18. Pomponius libr. 2. Strabo 14. Plin. lib. 5. cap. 31. Hæc frequenti terræ motu lapsa nunc ruinarum tantum vestigiis, quid olim fuerit ostendit. Inde Paphius, phia, phium. Steph.

Stephanus raphum. Cypri vrbem, Erythram olim dictam scribit.

Paphus, filius Pygmalionis, filij Cilicis, ex Eburnea matre. Cùm enim olim Pygmalio in Cyprum insulam peruenisset, comperisset mulieres omnium libidini obsequentes, cœlibem vitam ducere statuit. Porrò cùm ingenio valeret, essétque sculptor insignis, dicitur sibi ex candidissimo ebore muliebre sculpsisse simulachrum, omnibus venustatis formæque numeris, quoad fieri potuit, absolutum. In quo cùm homo ingeniosus artem suam miraretur, in eius amorem incidit, grauitéque Venerem, quæ summa cum veneratione id temporis in Cypro colebatur, vt vxorem sibi concederet, statuę suę eburneæ simillimam. Quibus precibus à Venere exauditis, Pygmalion domum rediens, statuam suam animatam inuenit, seruatisque iisdem lineamentis, eodémque candore, in formosissimam virginem transformatam. Cuius postea cócubitu vsus, ex ea Paphum filium suscepit, qui & patri in regno successit, condiditq; vrbem in Cypro, quam de suo nomine Paphum appellauit, constructo etiam in ea templo, & ara in honorem Veneris, quæ à loco Paphia est cognominata, cui diu solo thure sacrificatum est.

Papia, ciuitas Insubrium, Ticium alio nomine appellata, olim Ostrogothorum & Longobardorum regum sede. Et fluuius eodem nomine. Vide TICINVM.

Papias, grammaticus, qui scripsit Dictionarium Latinum ex ordine literarum.

Papias, D. Ioannis auditor, D. Polycarpi condiscipulus & socius, Hierapoleos ciuitatis episcopus fuit: cuius quinque feruntur libri, qui inscribuntur, Verborum Dominicorum explanatio. Euseb. lib. 3. cap. 35. & 39. hist. eccles.

Papinianus, Iurisconsultus, Seuero principi gratissimus, Scæuolæ discipulus, cui in aduocatione fisci successit. Is est, cui filios suos Seuerus moriens cómendauit: deinde ab Antonino Caracalla securi percussus est. Causa necis traditur, quòd Caracalla, interfecto fratre Geta, ei mandauerit, vt & in Senatu, & apud populum facinus dilueret: illum autē respondisse, non tam facilè parricidium excusari posse, quàm fieri. Spartianus.

Papinius Statius, Neapolitanus, inter heroicos poëtas relatus, haud ignobili genere ortus est. Quidam scribunt maiores eius oriundos esse Epiro, diuque versatos Sellis, non sine admiratione ingenij & probitatis. Patrem Papinium habuit qui ob insignem eruditionem, egregiásque virtutes, Neapoli ciuitate donatus est, in qua Statius Papinius poëta natalem suum habuit. Composuit multa & varia poëmata, Thebaidem libris duodecim quos consecrauit Cæsari Domitiano. Deinde aggressus est scribere opus de Achille: præterea opus Syluarum. Crinitus.

Papis, aliàs Baal, vel Beelphegor, idolum quondam fuit, quod Israelitæ in monte Phagor adorandum erexerant: ob quam rem horrendam, ac Deo summo abominabilem, Iudæi toties à Deo grauiter culpantur, & in sacris literis reprehenduntur. Quod quidem idolum Romani sub nomine Priapi colebant. Arrian. libro 6. & 7.

Papitium, vrbs Paphlagoniæ: Ciuis, Papitius. Steph.

Papippus, sculptor egregius, Praxitelis discipulus, qui Zetum & Amphionē, Dircen, & Taurum insculpsit.

Papiria, siue Papisia gens patricia Romæ fuit, ex qua tres nobilissimæ celebrantur familiæ, diuersis cognomentis insignitæ. Alij enim Papirij dicebantur Mugillani, alij Crassi, alij Cursores. De omnibus frequens fit mentio apud historicos.

Paprimis, vrbs Ægypti. Ciuis, Paprimite. Steph.

Pappus, philosophus Alexandrinus, scripsit de situ orbis, & de fluuiis Africæ commentarios in Ptolemæum.

Papyrius, à velocitate Cursor dictus, quum Consulem se aduersis omnibus contra Samnites progressum esse sensit, ad auspicia repetenda Comum regressus, edixit Fabio Rutiliano magistro equitum, quem exercitui præponebat, ne manus cum hoste consereret. Sed cùm ille opportunitate ductus pugnasset ac vicisset, reuersus eum ferire securi voluit: ille in vrbem confugit, nec supplicem Tribuni tuebantur. Deinde parentis lacrymis, populus veniam precibus impetrauit. Papyrius item de Samnitibus triumphauit. Liu. lib. 9.

L. Papyrius Cursor, superioris filius, de Samnitibus secūdum patrem, omnium pulcherrimam victoriam reportauit: ædem Fortunæ de manubiis faciendam locauit.

Papyrius Crassus, quum Priuernates intra mœnia fugasset, ac pro rebus bene gestis triumphus ei negaretur, in monte Albano triumphauit, & pro laurea, vsus est myrtea corona. Valer. lib. 4.

Papyrius Carbo, cum dentibus natus. Plinius libro 7.

Papyrius Prætextatus, nobilis adolescens, ex eo cognomen assequutus, quòd in prætexta & adolescentia magnoperè visus est sapere. Cùm enim à patre duceretur in curiam, in eáque fortè arcana quędam tractarentur, domum reuersus, interrogatúsque à matre, quidnam in senatu actum esset, vt duæ, inquit, vni nubere possint. At illa mane conuocatis matronis, ad curiam properat: rogántque, vt eadem lege viros duos habendi licentia sit etiam fœminis. Re cognita, ingenium & constantia pueri laudata est. Macrob. Papyrius alius Publicium nobilem adolescentem, quòd stuprum pati nollet,

nollet, contumeliis ac plagis afficiebat: re ad senatum delata, damnatus est. Lex deinde lata, ne quis in corpora libera ob æs alienum ius haberet. Liu. libro octauo. Valer. de pudicitia.

Parabiston, locus Athenis, in quo duodecim iudices considebant. Alexander ab Alexandro libro secundo capite duodecimo. Fuit quoque Parasiston maius, in quo vndecim considebant Iudices.

Parabolani, plebej quidam Famulitio vel ecclesiarum vel hospitalium xenonúm ve deputatij & quasi adscriptitij glebæ: vt sicut illis, omni vita, ab ægrorum cultura recedere nõ licebat, ita his à seruitio ægrorum qui in nosocomiis residebant. Dicuntur autem parabolani, qui se in periculum maximum coniiciunt, vt qui ægrotos publicè in Alexandrina ciuitate curabant in nosocomiis, Grassante enim, vt non rarò assolet, peste & ipsi rapiebantur, & id muneris contempta vita, suscipiebant.

Parabolos, insula parua contra Phœnicem. Pomponius.

Paracheloitæ, diuersi populi, alij ad Acheloum in Phthia, alij in Ætolia. Steph.

Paradisus, nomen oppidi Syriæ, supra Antaradum, in Meridiem ad Libani Orientalis latus siti. Plinius & Strabo. Est & locus in Oriente longo tractu maris distans à continente, de quo Augustinus ad Orosium scribit sic, Paradisus in Oriente situs est, interiecto Oceano, & à nostro orbe longè remotus, in altissimo loco constitutus, pertingens vsque ad Lunarem circulum: vnde illuc aqua diluuij minimè peruenisse dicitur. Hanc opinionem D. Augustinus ex Platonis Phædone sumpsit, quam & Beda secutus est. Hic locus à primi hominis reatu intercluſus est, nec vlli animantium datur in eum aditus. Amnis item Paradisi meminit Capella lib. 6. Est etiam vicus in Sicilia. Stephan.

Parasitacenæ, Populi sunt vltimi in Media, montani & latrones, ac Persis contigui. Strabo libro 11. Herodoto libro primo dicuntur Parætaceni.

Paræsus, vrbs condita à Paræso Minois cognato. Stephan.

Parætaca, vrbs Medica: Gentile, Parætacenus. Stephan.

Parætonium, Lybiæ Marmaricæ oppidum, stadiis ferè nõgentis distans à Catabathmo, portúmque habens ingentem, xx. ferè stadiorum, Strabo libro 17. Hinc Parætonius, nia, Lucan. lib. 3.

Parotonium, vrbs prope Alexandriam, quam vocant Ammoniam. Steph.

Parali. Vide EPVIA.

Paralus. Plin. lib. 7. nomen eius, qui primus longam nauem inuenit. Sunt & Parali in Attica, qui Paraliam incolunt, Strephan. Plutarchus, Paralos factionem vnam è tribus, quæ Athenis erant, Solonis tempore, intelligit. Est etiã πάραλος vrbs Melienſium in Thessalia. Ciues, Parali. Steph.

Paramedesidæ, agrestes hominum genus, qui Bactrianis ad Occidentem sunt coniuncti. Tuguria latere primo struunt in montibus foramine supernè relicto, vnde lumen accipiunt, altis præmuniuntur montibus.

Parapatius, vnus ex Parthorum regibus, qui sibi Arsacis nomen, cognomento attribuit, tanta fuit Arsacis virtus. Alex. ab Alexan. lib. 1. cap. 2.

Parapiani, populi sunt in India, regione Capissene, non procul ab Indo fluuio. Plin. libro 6. cap. 23.

Parapotamia, regio Tigri proxima. Plin. libro 6. cap. 27. Stephano, vrbs Phocidis. Ciues, Parapotamij.

Pararencho, Nomen viri, Sext. Pomp. lib. 12. Non omnibus dormio, prouerbium videtur à Capio quodam, qui Pararencos dictus est, quod simularet dormientem, quò impunitius vxor eius mæcharetur. Alciatus lib. 4. parerg. ca. 27.

Parahinctus, inquit ἀπὸ τῆς ῥίγκης dictus est, quòd rostro seu naso sterteret, & sumnum immensa simularet vt riuali vxoris suæ morem gereret, vt est apud Festum, quod & à quodam Galba factum fuisse Plutarchus est author, dum C. Mæcenati in vxoris suæ amorem effuso, obsequeretur: vnde ortum prouerbium, Non omnibus dormio.

Parasius filius Philonomiæ cuiusdam, quæ cùm pastoris cuiusdam concubitu prægnans facta, gemellos enixa esset, Parasium videlicet & Lycastum, metu patris abiecit in Erymanthũ, vbi in concauem quercum delati lupam reperierunt, quæ abiectis propriis eosdem lactauit. Author. Plutarchi.

Parauæi, populi Thesprotiæ, sic dicti, quòd iuxta Auum fluuium habitent. Rhianus libro quarto Thessalonicorum.

Parcæ, deæ fatales, humanæ vitæ stamina dispensantes. Dictę autem putantur Parcæ à partu, teste Varrone, eò quòd nascentibus hominibus bona, malàque conferre censeantur. Alij à parcendo κατ' ἀντίφρασιν dictas putant, propterea quòd nemini parcant. Hæ autem tres esse finguntur, Clotho, Lachesis, & Atropos, Erebi & Noctis filiæ: quarum primam colum volunt gestare, secundam nendo humanæ vitæ terminum præfinire, tertiam filum incidere: hoc est, vitam tempore statuto abrumpere. Hinc sorores lanificæ à poëtis appellantur. Apuleius ternarium Parcarum numerum à triplici tempore ductum existimat. Nam quod in fuso perfectum est, præteriti temporis habet speciem: & quod torquetur in digitis, momenti præsentis indicat spatia: & quod nondum ex colo tractum est, futuri.

& con-

& consequentis seculi posteriora videtur ostendere. Lachesim dictam esse putant, ab eo quòd λαγχάνω, Græcè, sortior, designat. Atropon, quia verti, hoc est mutari aut flecti non possit, ab α priuatiua particula, & verbo τρέπω, quod est verto. Clotho, quoniam contorta & conuoluta omnia teneat: à verbo Græco κλόθω, quod significat neo, vel circumuoluo. Latini veteres earum tria nomina fecerunt, Nonam Decimam, & Mortam.

Paremphis, vrbs Ægypti: Ciuis, Paremphites. Steph.

Parentalia, erant sacra funesta, quæ fiebant ab antiquis in honorem mortuorum.

Parentium, Istriæ vrbs, Ptole. lib. 3. cap. 1. Vulgò *Parenzo*: Gentile, Parentinus.

Paresitacini, populi Montani, & latrones Persis contermini. Strabo lib. 11.

Pareraceni, gens in Media. Herod. lib. 1. Melius Parætaca, per æ, vt suprà.

Pariani, populi in Hellesponto, qui Amorem inter deos venerantur.

Paricane, vrbs Persica: Gentile Paricanij, & Paricani. Steph.

Pariedrus, confractus maris à læua Tauri montis.

Parienna, Ptolem. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs Vulgò *Fridect.*

Parilia, deæ Palis festa.

Palilitium, sydus vulgò ita appellatum: quia eo oriente Parilia celebrantur. Pe[illegible]s hoc sydus Hyadas vocant. Dicitur etiam Palilitium.

Paris, idis, Priami Troianorum regis & Hecubæ filius. Alio nomine Alexander appellatus, cuius matri, cùm illa se faciem ardentem patere somniasset, coniectores responderunt fore, vt filius quem in vtero gestabat, causa esset Troiani excidij. Qua re cognita, Priamus puerum, vbi primùm fuit natus, Archelao seruo exponendum tradidit. Contrà, Hecuba cùm materno affectu, tum infantuli forma commota, curauit vt furtim nutriretur à pastoribus in Ida monte. Vbi cùm adoleuisset, Oenonem Nympham amauit, & compressit, susceptique ex ea duos filios. Porrò quum in dirimendis controuersiis esset æquissimus, maximam iustitiæ famam sibi comparauit, adeò vt orta inter deas, Iunonem, Palladem & Venerem disceptatione de formæ præstantia, propter aureum malum à Discordia ad Pelei nuptias illatum, in quo scriptum erat, Detur pulcherrimæ: iudex sit constitutus. Quas cùm vidisset nudas, sententiam tulit secundum Venerem, quæ pulcherrimam fœminarum sibi promiserat, neglecto regno quod pollicebatur Iuno, & contempta, quam Pallas offerebat, sapiētia. Præterea cùm esset fortissimus, in agonali certamine, quod ad Troiam agebatur, cùm alios omnes superauit, tum ipsum etiam Hectorem: qui cùm ægrè ferret à pastore se esse superatum, gladiumque in eum stringeret, Paris illi aperuit, se eius fratrem esse germanum, quod & allatis crepundiis probauit. Sic igitur cognitus, à patre receptus est. Deinde, constructis viginti nauibus sub specie legationis ad repetendam Hesionem, in Græciam missus est, vbi à Menelao hospitio est susceptus. Verùm cùm ille necessaria de causa in Cretam nauigare cogeretur, Paris sibi occasionem rei bene gerendæ oblatam ratus, Helenam, quam mutuo amore deperabat, rapuit, & in Asiam abduxit. Herodotus tamen author est in Græciam venisse, absente Menelao, Helenéque pulchritudine captum, Spartam expugnasse, illámque etiam renitentem, & omnes regios thesauros rapuisse, & ob id postea Helenam à viro recipi meruisse. Ex quo raptu deinde secutum est bellum Troianum, in quo, singulari certamine, cum Menelao congressus, cum penè vinceretur, à Venere pugnæ subtractus est. Postremo, Hectore & Troilo fratribus occisis, cùm ipse sumpto arcu & sagittis, quibus plurimùm valebat, Achillem sub prætextu desponsandæ Polyxenæ sororis in Templo Tymbræi Apollinis interfecisset, ipse quoque à Pyrrho, siue (vt aliorum est opinio) à Philoctete occisus est, post cuius mortem Helena Deiphobo nupsit. Hunc Homerus vbique parum strenuum inducit, amoribúsque & citharæ, quàm tractandis armis, aptiorem. Vnde est illud apud Ouidium in Epistola Helenes,

Bella gerant alij, tu Pari semper ama.

Paris, rex Galliæ, anno ferè ante Romam conditam 660. Hic vrbem Parisiensem, omnium florentissimam, condidit, ac de suo nomine nominauit. Maneth. & Ann. in Commentar. eiusd.

Paris Histrio, libertus Domitiæ, Neronis amasiæ, qui solebat Neronis luxus intendere cœnæ tempore, eiusque animum demulcere, Cornelius Tacitus. Tranquillus scribit à Nerone eum fuisse interfectum, quasi grauem aduersarium. Idem scribit Domitianum vxorem repudiasse, Paridis Histrionis amore perditam.

Parisades, rex Ponti. sub Darij vltimi & Alexandri Macedonis tempore.

Parisij, orum populi inter Celtas, qui Senonensi prouinciæ attribuuntur, Senonibus, Bellouacis, Agendico ac Meloduno finitimi, Lutetiam habent oppidum, quam nunc Parisiensem episcopalem vrbem inhabitant, positam in insula fluminis Sequanæ. Cæs. lib. 6. Comment. Ptolem. lib. 2. cap. 8. ad ortum verò & iuxta Sequanam Parisij: & vrbs, Parisiorum Leucotecia: vulgò *Paris.*

Parium

Parium, ciuitas Asiæ, in regione Mysiæ: ex qua fuit Neoptolemus, cognomento Glossographus, vir memoratu dignus. Strab. lib. 10. & 11. Pomponio Bithyniæ, Ptolem. Plin. Straboni, Propontidis in Hellesponto oppidum, à Mileſiis, Etythræis, Pariiſque conditum. Stephanus à Pario Iaſonis filio nominatũ ait. Gentile, Patius: Ciuis, Parianus vel Parianeus. Iuxta hoc teſte Plin. lib. 7. cap. 2. gentes ſunt, quæ Ophiogenes vocant, ſerpentum ictus leuare ſolitæ, & impoſita venena extrahere corpori. Varro etiam nunc eſſe paucos ibi dicit, quorum ſaliuæ contra ictus ſerpentum medeantur. In eodem oppido, Plin. libro 36. capit. 5. Cupido nudus fuit par Veneri Gnidiæ nobilitate & induſtria.

Parius, Tharſenſis quidam quem ſupra Dianæ ædem decumbentem febris adeò vehemens corripuit, vt tandem oppreſſerit. De illo Hippocrates libr. 3. de morbis vulgaribus, eiúſque interpres Gale. Comment. lib. 3.

Parma, nomen fluuij, à quo vrbs inter Placentiam & Cremonam ſita, Parma appellata eſt. Plinius libro 2. cap. 1. Hæc patria fuit Caſſij poëtæ, & Macrobij viri ingenio & doctrina præſtantis: Gentile, Parmæus, Parmanus, vel Parmenſis.

Parmena, nomen diaconi. Act. 6.

Parmenides, Eleata philoſophus, Xenophanis auditor atque amicus, cuius meminit Plato, qui eius nomine dialogum ſcripſit, vocauítque Parmenidem, ſiue de Ideis. Hic carmine Phyſiologiam expreſſit, ſicut Empedocles & Heſiodus: duplicem eam eſſe dixit, vnam quæ veritate conſtaret, alteram quæ opinione. Primus deprehendiſſe dicitur eundem eſſe Luciferum & Heſperum: alij Pythagoram dicunt. Suid. Diog.

Parmenio, inter Alexandri comites maximè dilectus. Curtius & Plutarchus.

Parmeniſcus. Aſtrologus, quàm ſapienter de Autumno ac vindemiis ſcripſerit, refert Plin. libro 18. cap. 31.

Parmenos apud comicos, nomen viri, quaſi deſes, à παρὰ, & μίνω, maneo.

Parnaſſus, mons Phocidis, Apollini & Muſis ſacer, duos vertices habens, quorũ vnum Thithorea vocari, alterum Hyampeum, author eſt Herodotus in Vrania. Cithæron autem & Helicon, quos Seruius malè putauit eſſe Parnaſſi iuga, montes ab hoc diuerſi & diſiuncti ſunt: ille circiter quindecim paſſuum millia, Cithæron verò triginta, ab eo diſtans. Ouidius 3. Metamorph. In hoc monte rupes vel maieſtate numinis, vel ſitu ipſo horrorem viſentibus facit, vndique ferè præceps, in formam theatri, hic eſt Apollinis Delphici templum, hic fons Caſtalius, muſis ſacer. Hic habitauere Pieres, natio Thracia, vnde Pierius mons, & Pierides Muſæ. Sub Parnaſſo habitauerunt Hyantes populi. Vnde aquæ Parnaſſi fontis, Hyantida dicuntur. Hìc fontes Atticam verſus, Hippocrene & Aganippe. Hinc Parnaſſius ſia, ſiũ: *Nec tantùm Phœbo gaudet Parnaſſia rupes.* Parnaſſus Stephano mons Delphorum: Incola, Parnaſſius: fœmininum, Parnaſſia, Parnaſſias, Parnaſſis. Poſſeſſiuum, Parnaſſiacus. Vocabatur autem priùs Larnaſſus, quòd Larnax, id eſt, arca Deucalionis illic appuliſſet. Alij à Parnaſſo vate dictum volunt, qui primus in Pythiis vaticinatus ſit. Steph.

Parnes, mons Atticæ: vnde Parnetius. Stephanus.

Parni, ſunt Nomades, illi ſcilicet populi, qui Arſace viro Scytha duce Parthiam inuaſerunt atque obtinuerunt quum antea Orchum accolentes Dacorum finibus miſerrimis claderentur. Strab. lib. 11.

Parnopius, Apollo dictus eſt apud Bœotios, ſiue à mure qui apud Aeoles παρνοπίων dicitur: ſiue à culicibus, qui ſic apud Bœotios nominantur. Pauſanias Parnopium vocat, quòd infeſtas agro Athenienſi locuſtas, hoc eſt παρνόπας de regione propulſauerit.

Parnetes eſt cognomen Calliſtrati Athenienſiũ principis: qui quia inſtituit, vt in iudiciis & concionibus numuli diſtribuerentur, datus eſt Prouerb. locus, obolum reperit Parnetes.

Parnus, quidam qui ob amiſſam nauiculam, cum obuiis quibuſque litigabat. Hinc Adagium, Diſceptare ob Parni ſcapulam, id eſt ob res minutulas, multum mouere litium & querelarum Diogenianus apud Eraſmum.

Parœtea, regia prope mare rubrum: Incolæ, Parœtæi. Steph.

Paropamiſadæ, Ptol. lib. 6. cap. 18. populi Aſiæ, qui ab Occaſu Aria, & ab Oriente parte Indiæ, à Meridie Aracoſia terminantur: ſic dicti à monte Paropaniſo, eis à Septentrione imminente. Tarcoſtenſis, Tartarorum regni pars, præter oleum omnia proferens. Steph. ciuitas & mons Indiæ: Incolæ, Paropamiſſadæi, & Paropamiſſadæ.

Parorea, vrbs Arcadiæ. Ciues, Paroreatæ. Eſt etiam Macedonum vrbs: Gentile, Paroræi, vel Paroritæ. Steph.

Paros, inſula maris Ægei, vna Cycladũ, xxxviii. M. paſſuum diſtans à Dolo: ita dicta à Paro, Iaſonis filio, vel ab Arcade quodam Paro Paraſij filio. Plin. li. 4. c. 12. In hac inſula marmor candidum prouenichat, ad Deorum ſimulachra maximè expetitũ: idque à loco Parium dicebatur. In ea eſt oppidum etiam Paros vocitatum. Diuerſa eius diuerſis temporibus nomina fuerunt Pactia, Demetrius, Zacynthus, Hyria, Hyleeſſa, Minoa, & Cabarnis à Cabarno, qui filiæ raptum Cereri prodidit. Ciuis Parius, non, vt Apollonius habet, Parianus. Hinc natum eſt prouerbium ἀπαριάζειν, de illis.

illi qui pacta & conuenta violant, Stephan. vel potius Erasm. in Chiliadibus.

Paros, insula Liburnorum. Steph.

Parparon, regio Æolidis in Asia, vbi Thucydidem obiisse ferunt. Aliqui Perinem vocant. Ciuis, Parparonius, vel Parparoniotes. Stephanus.

Parrhasia, Arcadiæ oppidum. Plin. lib. 4. cap. 6. nō procul à Stymphalo, Lycaonis patria: à quo vniuersa Arcadia à poëtis quandoque Parrhasia appellatur.

Parrhasia, Stephano, vrbs Arcadiæ, sic dicta à Parrhasio vno filiorum Lycaonis. Nicanor Parmasiam olim vocatam scribit, propter Lycaonis paranomiam, id est, impietatem erga Iouem: Ciuis. Parrhasius, Parrasieus. Stephanus. Item Parrhasi. Gentile fœmininum. vnde Parrhasidem Virgam, pro Septentrionibus poëtæ vsurpant, respicientes nimirum ad Castillo Lycaonis Parrhasiæ regis filiam, in hoc sidus cōuersam.

Parrhasiades ob immodicam procacitatem dictus est Democharis, sicut ob morum ferocitatem Demosthenem Argen. serpentis nomine vocitarunt. Alexand. ab Alexand. libr. 2. cap. 11.

Parrhasius, pictor insignis, qui primus symmetriam picturæ dedit, primus argutias vultus, elegantiam capilli, venustatem oris expressit, & artificum confessione in ligneis extremis palmam adeptus est. Vide alia eius opera apud Plinium quamplurima: superatus tamen est à Timante in Aiace. Idem venit in certamen cum Zeuxide. Et cum ille detulisset vuas pictas tanto successu, vt in scenam aues aduolarent: ipse detulisse linteum pictum traditur, ita veritate repræsentata, vt Zeuxis alitum iudicio tumens, flagitaret tandem remoto linteo ostendi picturam, atque intellecto errore conderet palmam ingenuo pudore, quoniā ipse aues fefellisset, Parrhasius autem sē artificem. Plin. lib. 35. cap. 10.

Parthaon, pater Oenei regis Ætoliæ, auus Deianiræ.

Parthenaspates, Parthorum rex à Troiano designatus, paulò pòst à Parthis pulsus est.

Parthenia, vicus Prope Pontum. Stephan. Samos etiam olim sic dicta est. Idem.

Parthenium, vrbs Euboeæ, & alia Thraciæ: Gentilo, Parthenius & Parthenius. Steph.

Parthenius, mons Arcadiæ. Plin. lib. 4. c. 6. ita dictus à Virginibus, quæ in ea Veneri frequenter sacra facere solebant.

Parthenius, fluuius Paphlagonum, in Pontum Euxinum influens.

Parthenius fluuius, Stephan. per mediam Amastrionorum vrbem fluit: sic dictus, vel quòd Diana virgo frequenter in eo venaretur, vel quòd placido, tanquam virgineo gradu proflat, vel quòd Virgo Palæmoni regis filia in eo submersa sit. Est etiam promontorium prope Heracleam.

Parthenius, poëta Nicæus, Suidæ, elegiacus, diuersorúmque metrorum: Cinna in bello Mithridatico captus, deinde ob ingenium manumissus. Vixit vsque ad Tyberium Cæsarē, qui eius scriptis admodum delectabatur. Huius Parthenij locos Virgilius quandoque mutuabatur: cuiusmodi est illud Glauco, & Panopeæ, & Inoo Melicertæ. Author Gellius. Fuit item alter Chius genere, filius Thestoris, qui vocabatur Chaos, Homero poëta prognatus: scripsit versus in laudem patris Thestoris. Suid.

Parthenopæus, vir, filius Meleagri & Atalantæ. Nonnulli perhibent illum Martis & Menalippes fuisse filium, siue Melanionis, qui fuit rex Arcadiæ, & Thebana bella puer admodū petiit, & in bello Troiano periit, eúmq; apud inferos vidit Æneas.

Parthenopæus, adolescēs quidam formosissimus, Statij amasius.

Parthenope, vna Sirenū, quæ præ dolore, quòd præterceuntem Vlyssem cum sociis in scopulos cantu pellicere non potuissent, in mare sē præcipitauerunt. Harum aliæ alia in loca. Parthenope autem eò delata est, vbi postea condita fuit Neapolis, præclara vrbs Campaniæ, quæ ab eius nomine etiam Parthenope est appellata. Neapolim autem postea dictam fuisse hanc vrbem nonnulli putauerunt, quòd ab Augusto fuerit instaurata: sed hoc verum esse non potest. Nam etiam apud Lycophronem, qui Ptolemæi Philadelphi temporibus multis ante Augustum annis claruit, Neapolis hæc vrbs appellatur, & eius ipsi, Neapolitani: quos scribit quotannis ad tumulum Parthenopes faces ferre consueuisse. Verisimiliot est itaque aliorum opinio, qui hanc vrbem à Cumanis conditam tradunt: qui quum in eo loco Parthenopes corpus in veteri monumento cōditum reperissent, nomen eius vrbi indidere. Sed posti quam loci vbertate atque amœnitate maiorem in modum frequentari ciuitas cœpit, veriti ne Cumæ desererentur, diruendi Parthenopē consilium iniuere. Quo facto, mox immani pestilentia vexati, oraculo moniti sunt, vt nouam vrbem restituerent. Cui oraculo morem gerentes, vrbem paulò antè dirutam, splendidiùs instaurarunt, & exresponsi verbis arrepto nomine, Neapolim, hoc est, nouam vrbem appellauerunt. Hinc Parthenopæus, Parthenopæa, Parthenopæum. Vide NEAPOLIS.

Parthenopolis, vrbs Macedoniæ, sic dicta à filiabus Gerastis filij Mygdonis, quę cum agrestes & inhumanæ essent, pater, vt eas ad ciuiliorem vitam inuitaret, ciuitatem earum gratia condidit. Steph.

Parthenothieron, id est, Virginis templum & Par-

thennacra, nomen loci & promontorij ante Cherronesum Bosphorij vrbem. Strabo. vbi templum & simulachrum dęmonis cuiusdam est, locus patet stadiis centum, Incola, Parthenius.

Parthia, Asię regio, ab Occasu Media, ab Aquilone Hircania, ab Ortu Apiana, à Meridie Carmaniæ desertis terminata. Huius incolæ Parthi dicūtur, pertinacissimi olim nominis Romani hostes, qui Crassum insidiis circunuentum, cum vniuerso exercitu ad internecionē ceciderunt. Hi arcu plurimùm valuerunt, quo vel fugientes hosti plurimum detrimenti afferebant.

Parthini, populi Macedonię. Plin. lib. 4. cap. 23. in descriptione Macedoniæ.

Parthus, vrbs Illyrica: Gentile, Parthenus.

Παρθυαῖος Steph. regio Macedoniæ.

Partula, septimo Florenti Dea erat quæ Puerperiis præesse credebatur, quæ quidem non alia est quàm illa siue Gellij siue Varronis parca, quam quasi partam mutato t, in c, vocatam dicunt Tertullia. Hæc æstimando etiam superstitio Romanam Deam finxit Alemonam, alendi in vtero fœtus, nonam & decimam à solicitioribus mensibus, & Partulam quæ partam gubernet, & Lucinam quæ producit in lucem: nos officia diuina, angelos credimus.

Parunda, Dea parientium, quam Terentius Lucinam vocat. Lil. in Miscellan. Syntag. 1.

Parisatis. Plutarch. Cyri filia, Artaxerxis mater quæ famulam habuit, Gygem nomine, qua vtebantur ad veneficia.

Paschalis I. Romanorum pontifex XCVI. anno salutis 817.

Paschalis II. sub annum Christi 1100. multa bella gessit.

Paschasius, martyr, sub Genserico Gothorum rege supplicio affectus.

Paschillus, Romæ vates ridiculus, aut potius statua lapidea cui prædictiones & satyras affigunt, item dicteria quæ in suo nomine, non audet quis euulgare. Lil. Syntag. 4. Histor. Deorum.

Pasiphae, filia solis, vxor Minois regis Cretæ, quam fabulæ ferunt tauri amore captā fuisse, Dædalique opera, qui ligneæ eam vaccæ inclusit, voti comporem factam Minotaurum peperisse media parte hominem, reliqua taurum referentem: quod monstrum postea in Cretensi labyrintho Theseus dicitur interfecisse, Ariadnes ope adiutus. Seruius Minois scribam tradit nomine Taurum, cum Pasiphaë mutuo eius amore capta in Dædali ędibus concubuisse: expletisque legitimis mensibus, gemellos peperisse: quorum alter Minoi, alter Tauro scribæ similis extiterit: indéque factum esse locum fabulæ, vt Pasiphaë monstrum biforme traderetur peperisse.

Pasithea, theæ, siue Pasithee, es, quæ & Aglaia à quibusdam appellatur, vna Gratiarum, filia Iouis & Eurymones, soror Thaliæ, & Euphrosynes.

Pasithoe, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, Hesiod. in Theogon.

Pasithoe, Atlantis filia ex Æthra.

Pasiteles, sculptor egregius in Græcia natus, & ciuitate Romana donatus, Plasticem matrem statuariæ sculpturæq; & cælaturæ esse dixit, & cum esset in omnibus his summus, nihil vnquam fecit ante quàm finxit. Plin. libro 35. cap. 12.

Pasitigris, Plin. libr. 6. cap. 27. nomen quo tigris fluuius, vbi remeauere aquæ, appellatur.

Passa, vrbs Thraciæ: Gentile, Passæus. Steph.

Passala, nauale Mylassensium: Gentile, Passalæus.

Passalus, filius Sennonidis, mulieris fatidicæ, frater Achemonis. Vide ACHEMON.

Passanda, parua regio iuxta Adramiteum vrbem & Cisthenam: Gentile, Passandeus. Steph.

Passa gardæ, ciuitas, quam Cyrus condidit eo in loco, vbi vicit Astiagem. Si interpreteris, Persarum castra significat. Steph.

Passer, nomen loci, cuius meminit Martialis,

Non mollis sinuessa feruidique.
Fluctus passeris, aut superbus Anxur.

Passiuum, aut potius Pasiuum, vrbs fuit in sinu Persico, olim dicta Chorax, post ab Alexandro Alexandria, ab Antiocho, Antiochia, nouissimè ab Pasino, aut vt alij volunt Spasimo, Spasimum: authores Dion in vita Traiani, Steph. & Plin. lib. 6. cap. 27.

Pastris, vrbs Ægypti Ciuis, Pasterites. Steph.

Pastona, ciuitas ad Euphratem Plin. li. 5 c. 24.

Pastophori, sacerdotes sacrosancti Ægyptiorum honoratiores cæteris. Dicti Pastophori, quòd ferant pallium Veneris, cui nomen est Pastos. Pastophoros etiam Venus est appellata. Hinc Pastophorium, thalamus in quo habitat præpositus templi.

Pastor, presbiter castissimus, qui studio castitatis seruandæ matrem ad se venientem cella clausa repulit.

Pastor, cos. cum Æliano, anno vrbis 915.

Pastos oppidum ad Ægeum mare, non procul à Neapoli regione Thraciæ. Plin. libro quarto cap. 11.

Pataga, Syenitarum ciuitas in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 29.

Patage, Insula aliis nominibus Platage, nunc Amorgos, inter Sporadas. Plin. libro quarto, cap. 22.

Patala, vrbs Indiæ: vnde Patalæus, & Patalemicus. Steph.

Patalus, insula vicina Cariæ: Gentile, Patalius, & fœm. Pataleis. Steph.

Patales, portus Indiæ celeberrimus, vbi sol dexter oritur, & vmbræ in meridiem cadunt. Plin. lib. 2. cap. 73.

Patacion, vir quidam vsque adeò calumniator, vt leui de causa bonis viris calumnias struere, eóque turpi quæstu rem domesticam augeret. Hinc natum prouerbium, Patacione calumniosior.

Patara, vrbs Lyciæ, Patari opus, Strab. libr. 14. in qua Apollo hybernis sex mensibus oracula edebat. Seruius in illud Virgil. 4. Æneid. *Nunc Lyciæ sortes*, &c. Dicta à Pataro Apollinis filio & Lyciæ Xanthi filiæ, vel ab alio Pataro Lapeonis filio. Hinc Pataræus, ræa, ræum. Alexander scribit Salaciam puellam ex Ophionide, sacra Apollini in patera (sic cistam illi vocant) attulisse: videlicet bellaria, lyras, arcus & sagittas, quibus ille puer adhuc ludendo se oblectasset. Et cum quieiscédi gratia vas deposuisset, illud vento in mare abreptum ad Lyciorum Chersonesum delatum esse, ac illic à quodam illorum qui ex Salacia fugerant, inuentũ, qui bellaria omnia eremauerunt. Itaque Chersonesum Apollini consecratam, & à patera, id est, cista, illic inuẽta denominatam.

Patauium, ciuitas Venetiæ, recentiore nomine Padua appellata. Hanc Antenor fertur condidisse, cùm capta iam Troia, vna cum Henetis & Paphlagonibus in intimum maris Adriatici sinum sese contulisset. Vide PADVA.

Patauium vrbs Italiæ ditionis Venetorum in plano sita est, vndique amnibus irriguo. Vrbs admodùm munita, lata & profunda fossa aquis repleta, validissimis muris cincta, & populo frequens. Pomærium habet amplum: prætorium speciosissimum & plumbeis laminis opertum. Gymnasium celeberrimum à Carolo Magno inceptum, & à Frederico II. anno M.CC.XXII. stabilitũ, & post XL. annos à Pontifice Vrbano IIII. cõfirmatum. Est item in hac vrbe hortus (quem Medicorũ cognominant) sphericus & amplus, omni exoticarum herbarum medicinalium genere cõsitus.

Patauinus, ager (Marchiæ Treuisanæ portio) olim latius, nunc his terminis continetur. A Meridie Athesis fluuius procurrit: à Septentrione Musó paruus amnis dilabitur: ab Oriẽte æstuaria Venetiarum: ab Occidente autem colles Euganei & Ager Vicentinus. Patet omnis hic circuitus cẽtum & octoginta passuum millia: in quo spatio sunt tercentum & quadraginta septem villæ seu pagi. Ei subiacent hodie municipali iure septem insignia oppida, & sex vici. Huius agri Patauini tanta est fertilitas, vt ex abundanti frugum copia, vicinis quoque ciuitatibus, absque vlla suorum ciuium inopia, quæ ad vsum vitæ necessaria sunt, largè multa suppeditat. Generositas vini magna est. Venationes, aucupia & piscationes frequentes. Adeò fluminibus rigatur, vt nullus agrestis vicus vltra quinque passuum millia distat à flumine. Quãuis Bononiensis ager ferax sit, à Patauino tamẽ fertilitate superari, Itali omnes vulgato prouerbio assentiũt.

Patauium, Ptolem. lib. 5. cap. 1. vrbs in Ponto siue Bithynia, quæ hodie, *Polmen*, dicitur.

Patellarij, dij ita dicti, quòd Patellis, quæ vasa erant in sacrificiis vsurpari solita, placarentur, Plautus.

Dij me omnes magni Minutiæ & Patellarij.

Et Ouidius,

Fert missos Vestæ pura patella cibos.

Paterculus, Romanus quidam, filiæ suæ Sulpitiæ castitate nobilis Plin. lib. 7. cap. 35.

Pateria insula, Plin. libr. 4. cap. 12. non procul à Lemne, in sinu Scythico ad Hellespontum.

Paterius, cos. cum Maximo, anno vrbis 1196.

Paterniana, Ptolem libr. 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs, quæ vulgò, *Pastrana*, dicitur.

Paternus, Consul cum Maximo, anno vrbis 985.

Patmos, insula vna ex Cycladibus, vt docet Strabo, in mari Ægæo, quæ, sicut Plinius scribit libro 4. capit. 12. patet circuitu triginta millibus passuum, ad quam relegatum ferunt Iohannem Apostolum à Domitiano imperatore Romano, Apocalypsinque scripsisse in ea, Apocalyp. 1. Eusebius libro 3. capit. 8. Ecclesiasticæ histor.

Patizites, vir Persa, magnus, Smerdim fratrem suum similem Smerdi fratri Cambysis, Persarum regem decem declarauit. Fuit enim præfectus Cambysis apud Persas.

Patracorij, Ptolem. libr. 2. capit. 7. Galliæ populi, vulgò, *Perigort*.

Patræ, arum, ciuitas in Achaia, quam Pausanias Aroen dici priùs solitam affirmat, mox à Patreo mœnibus ampliatis nomen accepisse, quod nunc habet. Plin. lib. 4. cap. 4. Cuius, Patreus. Ibi D. Andreas est martyrium passus.

Patrasis, vrbs Pontica: Gentile, Patrasites, Patrasius, Patrasieus. Stephan.

Patriamphes, vt Persa, Xerxis auriga. Herod. libro 7.

Patricius, vicus Romæ dictus quòd ibi Patricij habitauerunt iubente Seruio Tullo, vt si quid aduersus ipsum molirentur, ex locis superioribus opprimi possent.

Patricij, dij octo erant, Ianus, Saturnus, Genius, Pluto, Bacchus, Sol, Luna, Tellus: qui & ipsi magnos in mundi administratione gerere putabantur magistratus.

Patricius, consul cum Hypatio, an. ab vrbe 1254.

D. Patricius, D Martini sororis filius, anno Christi 431. à Celestino Papa in Hiberniam missus, Hibernios ad Christi fidem assiduis sacri Euangelij prædicationibus, vitæ probitate, honestísque moribus, & exemplis apprimè Christianis, statim conuertit. Vad. Anno in lib. 1 Mel. Pomp.

Patrigadæ, locus Persicus: qui inhabitant, similiter. Stephan.

Patroba, nomen viri. Rom. 16.

Patrobius, Neronis principis libertus, qui are-

nam Nili ad debellanda corpora, paleſtræ ſtudiis ſibi ex Ægypto aduehi faciebat. Plin. lib. 31. cap. 13.

Patrocides, aſſentator Philippi Macedonum regis.

Patroclus, Menœtij filius & Sthenele, qui occiſo per ludum aſtragalorum Cleonymo, ſeu, vt aliis placet, Æne Amphidamantis filio ſolum vertens, in Phthiam venit, vbi è Peleo propter generis propinquitatem ſuſceptus eſt, & vnà cum Achille apud Chironem educatus, cum eodem arctiſſima amicitia iunctus vixit: poſtea etiam cum Achille ad expeditionem Troianam profectus eſt, vbi armis Achillis indutus cum Hectore pugnans, ab eodem confoſſus, occubuit. Quòd cùm reſciuiſſet Achilles, tametſi propter ereptam ſibi ab Agamennone Briſeida bello abſtinere omninò conſtituiſſet, nihilominus mutato propoſito, acceptis etiam à Thetide matre aliis armis à Vulcano fabricatis, ad bellum rediit, nec priùs quieuit ex animo, quàm ſocij mortem crudeliſſimè vindicaſſet. Homerus poſtremis libris Iliad.

Patroclus diues quidam fuit, ſed maximè ſordidus ac parcus. Hic enim poſtea quam ad ſummas opes euectus eſt, aut vt alij dicunt, ex quo natus eſt, nunquam eſt vſus balneo, parſimoniæ cauſa. Taxatur ab Ariſtophane in Pluto. Ab hoc natum eſt prouerbium, Patroclo ſordidior, Eraſm.

Patrocli inſula iuxta Atticam eſt. Inde Patrocloneſius. Stephan.

Patronus Voluſianus, Conſul cum Gallieno Auguſto, anno vrbis 1013.

Patrœcion, quſpiam infamis calumniator: cui cùm mos eſſet bonis viris calumnias ſtruere, atque hoc tam fœdo quæſtu parare rem, tandem comprehenſus conuictuſque pœnas capite luit. Huic fuit præcipuum ſtudium, probati nominis iuuenibus negotium faceſſere. Idem popularibus comitiis lapidatus eſt, quod fur eſſet, & ædium perfoſſor. Vide prouerbium, Patrœcione calumnioſior.

Pattagia, fluuius Siciliæ, ἀπὸ τῦ πατάσσ, id eſt, à ſonitu, nam per ſaxa fluens clamare videtur.

Pattaici, ſeu Patæci, apud Phœnices, Dij minuti, quos in proris triremium circumuehere ſolebant. Herodotus Pygmeis ſimiles Pattaicos Deos dicit, Lil. Syntag. 1.

Patulcius, dictus eſt Ianus, quòd tempore belli portæ templi eius pateant.

Patumus, vrbs Arabiæ: Gentile, Patumius vel Patumenus. Stephan.

Patycus, vrbs Oenotrorum mediterranea: Gentile, Patycites. Stephan.

Pauentia Dea, ab antiquis conſtituta, vt auerteret pauores ab infantibus: atque inde etiam appellata, authore D. Auguſtino.

Paulinus, Nolanus Epiſcopus, adeò miſericors, vt, cùm in captiuis red mendis omnes fortunas ſuas effudiſſet, filium viduæ mulieris corpore ſuo in eius vicem ſeruituti addicto, redemerit Diacon.

Paulinus, cos. cum Ioanne, anno vrbis 1251.

Paula Romana quædam mulier, quæ mortuo marito, ſuas facultates indigentibus erogauit.

Paulus, cognomen familiæ Æmiliæ.

Paulus, Chriſti Apoſtolus.

In Cenchris totondit comam, raſit caluitium, exercuit nudipedalia. D Hieronymus contra Iouinian. cap. 8. Barbam itidem aut comam, ne præſul, néve clerici nutritent, ex Moſis inſtituto, ſecundum Apoſtoli præceptum, primus vetuit Anacletus, quintus à D. Petro Apoſtolo ſummus pontifex, teſte Platina. D. Paulus quidem Romæ capite cæſus, ac D. Petrus Apoſtolorum princeps, ibidem in crucem actus, imperante Nerone. Euſebius lib. 2. capit. 23. hiſt. Eccleſ.

Paulus pontifex Romanus nonageſimus, anno ſalutis 757.

Paulus II. pontifex, anno 1494.

Paulus Affarta, præfectus vrbi Rom. ſub annum Chriſti 769.

Paulus Guiniſius, Lucæ dominus, dolo ſuorum ciuium captus, ad Mediolani ducem perductus, diuturno carcere afflictus eſt, ſub annum Chriſti 1429.

Paulus Fabius Priſcus, Conſul cum L. Vitellio, anno vrbis 786.

Paulus Samoſatenus, Antiochenus pontifex.

Paulus primus Anachoreta, cui in latebris ſolitariam ferarum vitam agenti, coruus quotidie dimidiatum panem afferebat. Quum autem eò veniſſet Antonius, vt Paulum ipſum videret, coruus integrum attulit panem, & propter nouum hoſpitem cibum duplicauit.

Non pauciores quingentis Monachos habens, trecentas orationes de vnoquoque die reddebat: & numero ne fò tè delinqueret, trecentos lapides ponebat, & ſingulis orationibus lapidem mittebat in ſinum. Expenſis verò lapidibus, orationes ſciebat eſſe completas. Sozom. libro 8. hiſt. trip.

Pauor & Pallor, Dij à Tullio Hoſtilio figurati & culti. Auguſtinus, Hoſtilius certè Rex Deos & ipſe nouos Pauorem atque Pallorem propitiandos non introduceret, ſi Fœlicitatem Deam noſſet, & coleret. Liuius libro 1. & Lactant.

Paupertas, Dea quam Ariſtophanes in Pluto πενίαν, & dicit & deſcribit, à Gadaicis ſumma in veneratione habita eſt, quòd crederentur artes inueniſſe, induſtriam & hominum ingenia acuere. Arrianus. Hanc ore pallido, furiæ ſimilem, niſi quod facem non præfert, pingunt.

Pausanias Macedo adolescens, qui Philippum Macedonem interfecit. Hic primus pubertatis annis stuprum per vim passus ab Attalo fuerat, & quod deterius est, conuiuis vti scortum vltrò oblatus. De qua iniuria apud Philippum sæpe questus, cùm eum ridentem facinus videret, iram in eum conuertit, & vltionem, quam ab inimico non poterat, ab iniquo iudice exegit. Trogus.

Pausanias Cæsariensis, Grammaticus, æqualis Aristidi, scripsit de constructione librum vnũ, Problematum item vnum. Suid. Philostr.

Pausanias, Cleombroti filius Lacedæmoniorum dux, res multas bello fœliciter pro Lacedæmoniis gessit. Contra Athenienses, qui bellum excitauerant, missus, eos pacatos reddidit, eiectis ex vrbe decem tyrannis.

Pausanias, rex Macedonum, Olymp. 95.

Pausias, pictos Sicyonius, Brietis filius, Pamphyli Macedonis discipulus, qui Glyceram corollarum textricem adamauit, eámque depinxit humi sedentem, & coronas ex floribus plectentem: quod opus ex argumento Stephanoplocon appellauit. Hinc Pausiacus, ca, cum. Hic pictor primus, lacunaria & cameras pingere instituit. Eius tabulam Lucullus duobus talentis emit.

Pausilyppum, villa Campaniæ, sic dicta ab amœnitate non procul à Neapoli, ἀπὸ τῆς παύσεως τῆς λύπης, hoc est, à curæ mœroríque cessatione.

Pax Iulia, Ptol. Lusitaniæ vrbs.

Pazaites, Turcarum imperator, Constantinopolim decem annis frustra obsedit.

Pazaites, x. Turcarum imperator, aduersus Ægyptios infeliciter pugnauit, fœlicius aduersus Christianos, quibus Methonem, Naupactum, & Dyrrhachium ademit, tandem à filio Selimo, imperio pulsus est.

P E

Peda, vrbs Ausoniæ: Gentile, Pedanus. Steph.

Pedæus, Antenoris filius nothus. Hom. Iliad. 7.

Pedalij, Indorum populi, qui in sacrificiis nihil aliud à Deo petebant, quàm iustitiam, arbitrati se omnium rerum compotes futuros, si eam consequerentur.

Pedana, regio Italiæ, non procul à Roma, dicta à Pedo, antiquo oppido.

Pedasa. Vide PEGASA.

Pedasium promontorium est non procul à Cypro. Strab. lib. 4.

Pedasus, Homero lib. 6. Iliad. Bucolionis, maximi filiorum Laomedontis filius, frater Æsepi, ex Abarbarea Nympha. Est & eius nominis ciuitas, Pylo vicina, vini feracissima, vt idem Homer. est author lib. 9. Iliad. Vide CORONE & PEGASVS.

Pedasus vnus ex equis Achillis, vt idem tradit Iliad. 16. quem præ cæteris egregium tãquam equorum immortalium comitem habebat. Si quidem hunc Podarge inter equas rapidissima, cùm in verno prato pasceret, ad Oceanum ex Zephyro genuit: eóque ventos, vnde originem traxerat, cursu & quasi volatu æquabat.

Pedemontana regio, olim regio Taurinorum, nunc Pedemontium vocant, tanquam pedem montium: quoniam ad radices Alpiũ est, quæ Galliam, Sabaudiámque ab Italia diuidunt. Fines eius ponunt geographi, ab Oriente, Padum, à Meridie, Ligurum Alpes ab Occidente, Gallię Alpes, à Septentrione Duriam Ripariam. Agros habet amœnis fructiferisque collibus plenos, qui frumentum aliásque fruges, & optima vina, cum nobilissimis fructibus producunt. Vrbibus, Oppidis, Pagísq; perhonestis nitet. Ducatus Taurinus, sub Longobardis appellabatur, à quibus in prouinciæ formam, cui dux præerat, redactus est. Longobardorũ verò imperio deleto primùm in Italiæ regum, quos Imperatores Cæsaris instituere, potestatem venit: post in Regulorum diuersorũ, diúq; seculis vltimis ditioni Principum, Comitum, Ducúmque Sabaudiæ fuit habita, donec anno 1539. partem eius Frãciscus 1. Galliæ rex cœpit. nunc verò Sabaudiæ duci restituta est. Metropolis est Ciuitas Taurinũ, ad ostium in Pado Duriæ. Ad Padi fontẽ versus Ripellum & Paisana sunt marmorum nobilium lapicidinæ. Ad capitis Padi dextram, incipit planities quædam amœna, vallis Padi vel Lusernæ dicta, ab oppido nimirum, quod habet, Luserna, cuius incolis instituta horrenda & nefanda attribuit Leander, cuius audacem impudentiam satis confutat Lusernatum vita inculpata. De regione Pedemõtana, plura extant apud Dominicum Nigrum.

Pedias, tribus Atticæ. Steph.

Pediani. Vide TRACHEA.

Pedianus Asconius vir doctus, vt testantur eius scripta. Floruit paulò post Ciceronẽ, in quem & notulas scripsit. Plin. lib. 7. cap. 48.

Pedicali, populi in Italia, Apulis & Salentinis cõtermini. Plin. lib. 3. cap. 5. Pediculorum agrum & oppida vide apud eundem lib. 3. cap. 11.

Pedius. Qui pictor, mutus, Qu. Pedij consularis triumphalisque filius fuit. Plinius libro 35. capit. 4.

Pedo Albinouanus dictus, poëta fuit, qui epigrãmata & iocos scripsit. Floruit temporibus Augusti & Neronis, præcipuè amicus fuit Ouidio, qui Pedonium eum vocat libro 4. de Ponto, & postea sydereum.

Pedyli, populi cauum alpi. incolentes, vnà cum Quaris (vel Cauaris, vt Pli. ait) Vocontiis, Paceriis, Iconiis, & Allobrogum portione, integrum Delphinatum statuentes. Strab. lib. 4.

Pedieis, vrbs Cariæi Gẽtile similiter, vel Pediitæ.

Pedniliſſus, vrbs Pisidiæ: Gentile, Pedniliſſeus. Steph.

Pedum, oppidum in Latio, olim à Camillo Cõsule captum. Liu. lib. 2.

Pegæ vicus Megarensium: Incolæ, Pegæi. Est & vrbs in Cyrenia Cypri, Steph.

Pegasa, vrbs Cariæ, aliqui non rectè Pedasa per d, scribunt. Ciues, Pegasei.

Pegasæ Thessaliæ oppidum, quod postea Demetrias dictum est. Propter quod nauis longa Argonautarum Pegasæa nũcupatur, quòd Iason, qui eam ædificauit, fuit filius Æsonis fratris Peliæ, regis Thessaliæ. Hinc Pegasicus sinus, in Thessalia appellatus.

Pegasides, Musæ dictæ à fonte, qui πηγὴ dicitur, quem Pegasus ictu vngulæ fingitur aperuisse.

Pegasides, Nymphæ, quæ & Naiades.

Pegasus, (sed videtur Pedasus legendum per d, vt etiam Gentilia) vrbs supra Idam, quam Achilles diripuit. Ciuis, Pedaseus, & Patronymicum, Pedasides. Stepha. Fuit item Pedasus, vnus ex equis Achillis: quem cuersis Thebis Eutonei equis suis immortalibus comitem addidit, vt placet eidem. Hom. lib. 16.

Pegasus, equus alatus, ex Medusæ sanguine procreatus, ita dictus ἀπὸ τῆς πηγῆς, id est, à fonte, quòd iuxta πηγὰς, id est, fontes Oceani natus sit, vbi Gorgones habitabant. Hic cum in Helicona euolasset, saxum vngula feriens aperuit, qui ex eo Hipocrene, id est, fons equinus est appellatus. Postea verò cùm ex Pirene Corinthio fonte biberet, à Bellorophonte, qui id temporis expeditionem in Chimæram parabat, captus est. Cúmq; is rerum terrestrium tædio ductus, in cœlum euolare conaretur, indéque terram despiciens, timoréq; perculsus è sublimi decidisset, Pegasus nihilominus cursum seruans, in cœlum dicitur euolasse, ibíque inter sidera constitutus, Arcticum circulum spectare, pedibúsque æstiuo orbi adnixus, extremo ore caput Delphini tangere, & Aquarij manum dextram ceruici suæ adiungere. Fuit & hoc nomine Iurisperitus: vnde & Pegasianum Senatusconsultum. Pompon. de Orig. iuris.

Pegasus, Triarchi filius, cuius nauis Pegasæ monumentum accepit. Est & viri nomen apud Maronem lib. 11.

Pelagia, mulier Antiochena, voluptatibus & illecebris primùm deditissima, vt quæ nulli rei attentius vacaret, quàm corpori commendo. Tandem tamen meliore ducta spiritu, aspernari cœpit quod ante amabat maximè.

Pelagiæ, septem insulæ, Sachalite sinu Indiæ. Steph.

Pelagius, Hæresiarcha, sub annum salutis 415.

Pelagius, Pont. Max. quinquagesimus octauus, anno Christi 555.

Pelagius 11. anno salutis 583.

Pelagius, Hispaniæ rex aduersus Saracenos electus, anno salutis 710.

Pelagonia, regio Siciliæ: Gentile, Pelagonæus: Incolę, Pelagones. Steph.

Pelasgia, regio Græciæ, circa extremam partem Macedoniæ, versus Achaiam, olim Thessalia dicta, inter duo maria propter anguloſos tecessus. Plin. lib. 4. cap. 4. A qua Pelasgi populi, quasi Pelargi, id est ciconiæ, quoniam errabundi ritu ciconiarum per multas nationes iuerunt: vel à Pelasgo Iouis filio. Plin. libro 4. cap. 36. Vide PARRHASIA. Stephano, regio est ἀρχαῖος, à Pelasgo quodam condita. Gentile masculinum Pelasgus, non autem Pelasgius: licet in fœminino vsurpetur Pelasgia & Pelasgiotis, masculinum quoque Pelasgiotes. Hinc Argos Pelasgicum & Pelagiasicum. Stepha: poëtæ tamen Pelasgos indifferẽter vsurpant pro quibusuis Græcis. Steph. Delam insulam olim Pelasgiam dictam meminit. Item Issam Lesbi vrbem, & aliam in Creta pensilem quæ aliàs Larissa.

Pelasgis, regio est Achaiæ, vndique à mari remota, quæ priùs Drymodis dicebatur. Inde Pelasgus, ga, gum. Dicta quoque est Pelasgis Arcadia, vt annotat Hermolaus in Plinij castigationibus, à Pelasgo rege, magno & sapiente viro scilicet, quia vitæ cultioris eius author fuisset, & victum ex stirpibus herbarum, arborúmque frondibus transtulisset ad grandem maximéque fagineam. Steph.

Pelasgis, Ceres dicta est à Pelasgo Driopæ filio Paleph.

Pelasgus, rex Sicyoniorum xxv. anno ferè ante Romam conditam 430.

Pele, nomen duarum ciuitatum Thessaliæ: quarum vna Eurypylo, altera Achilli parebat. A Pele fit Peleia.

Pele, parua insula quædam: Gentile, Peleus. Stephanus.

Peleces, vrbs in Libya: Gentile, Pelecites. Stephanus.

Peleg, siue Phaleg, filius Hebri, pater Ragul. Genesis 10.

Pelegonius heros. Vide PELAGONIA.

Pelenaria, Ciuitas in Troglodytico sinu ex Africæ latere non procul à Pindis. Plinius libro 6. cap. 29.

Pelethronij, cognominati sunt Lapithæ, à Pelethronio oppido, Pelio monti subiecto: Hi primi omnium frænorum vsum inuenisse dicũtur, & domandorum equorum artem. Seruius in illud Virgil. 3. Georg.

Fræna Pelethronii Lapithæ, gyrósque dedere.

Est item oppidum Thessaliæ. Stephan. mons Thessaliæ: Incola, Pelethronius.

Pelethronius, nomen eius, qui primus (vt scribit Plin.) frænos & strata equorum inuenit.

Pellethronium, oppidum Thessaliæ, vbi primum domandorum equorum repertus est vsus, Seranus.

Peleus

Peleus Æaci, & Æginæ filius, qui ex Thetide genuit Achillem, qui Pelides dicitur.

Pelias, liadis, & Achillis hasta, quam nemo præter Achillem vibrare ob magnitudinem poterat. Hanc à Pallade decorticatam & politam, à Vulcano cuspidatam fuisse ferunt.

Pelias, liæ, filius Neptuni & Tyrus, Salmonei regis filiæ, frater Æsonis, Thessaliæ rex: qui Iasonem fratris sui filium, cuius indolem formidabat, cùm eum perditum vellet ad Colchicam expeditionem incitauit. Quod tamen consilium tantum abest vt illi ex sententia successerit, vt aureo vellere potitus Iason, magna cum gloria in patriam redierit: Pelias autem tandem filiarum suarum manibus sit interfectus, idque instinctu Medeæ, quæ integræ ætati se illum restituturum simulabat. Ouid. 7. Meta.

Peligni, populi in quarta regione Italiæ, Marsis finitimi, quorum caput fuit Sulmo, Ouidij poëtæ patria. Ibi pessima nascuntur vina. Inde Pelignus, gna, gnum.

Pelignianus, Consul cum Pompeiano, anno vrbis 983.

Pelinna, vrbs Thessaliæ in Phthiotide, à Pelino Oechalei filio dicta.

Pelinus. Vide PELINNA.

Pelion, Thessaliæ mons, in sinũ Pelasgicum incumbens, verticem habens pineto, reliquam partem querneo nemore tectam.

Pelion, Stephano, vrbs Thessaliæ: Inde Peleus, Pelieus, Pelites, Peliottes. Ex fœminino, Peliotis Pelia. A monte verò eiusdem nominis, gentibus fœmininum fit Pelias: vsurpatur etiam Pelioticus, possessiuum.

Pelion, ciuitas Illyriç: Gentile, Pelenus. Stephan.

Pelius quidam, quem Acastus Peliæ Iasonis patrui filius falsò apud se de stupri appellatione ab vxore accusatum, in Pelio monte omnibus armis spoliatum, feris deuorandum reliquit. Vide ACASTVS.

Pella, vrbs Macedoniæ, in littore Ægei maris, illustrata maximè natalibus Philippi Macedonum regis & Alexandri. Vnde vterque Peleus à poëtis cognominatur.

Pella, vrbs Thessaliæ, Achaiæ Cœlesyriæ quæ & Butis vocabatur. Macedonica verò Bunomus antea dicebatur, & Bunoma, deinde Pella à conditore. Ciuis Pellæus: Gentile Pellenus.

Pella, mons Æthiopiæ.

Pella, ciuitas Syriæ, quæ aliàs Apamea, à Pella Macedoniæ sic dicta, Steph. Hæc & Berenice postea dicta est. Eò omnes Christiani, cũ à Romanis obsideretur Hierusalem sese receperũt.

Pellacontas, fluuius in Media ad oram Arabiæ quod Burã oppidũ præterfluit. Plin. lib. 6. c. 26.

Pellaon, Adriatici seu Veneti sinus oppidum. Plin. lib. 3. cap. 10.

Pellæa, gula apud Martialem pro deliciis Macedonicis, libro 13.

Princeps Niliaci raperis Coranice macelli:
Pellææ prior est gloria, nulla gulæ.

Pellæneus, mons in Chio, & possessiuum Pellæneus similiter. Stephan.

Pellæus, pagus est intimi sinus Persici, cui hoc nomen à sua patria dedisse Alexandrum magnum. Plin. lib. 6. cap. 27. commemorat.

Pellene, oppidum Achaiæ, Strabo lib. 8. quod à mare LX. stadia distat, à quo Pellenæi populi. Et Pellenæa vestis: versa in prouerb. de prisco cultu. Item lanæ Pellenicæ. Vide Erasm.

Pellenæ, vicus, Strab. à quo Pellenicæ, vbi Chlænæ vestes ad agonas victoribus præmia proponebantur.

Pellina. Vide PELLENE.

Pelodes, sinus Susiæ insulæ. Vide TAXIANA.

Pelonia, Dea à pellendis hostibus sic dicta.

Pelope, vicus Lydiæ iuxta Phrygiam, Gentile, Pelopeus. Stephan.

Pelopæa, Thyestæ filia, quæ à patre grauida facta insigni forma infantulum peperit, quem recenter natum, ne turpitudo sua palam fieret, feris deuorandum in syluis reliquit. Euenit tamen diis ita volentibus, vt pastor quidam illac iter faciens, in puerum incideret, qui misericordia motus, domum suam illum detulit, lacteque caprino educauit, vnde & Ægisthus appellatus est.

Pelopia, vrbs in Epheso, quæ Lyco flumine alluitur. Plin. lib. 5. cap. 29.

Pelopidas, Lacedæmonius vir clarissimus, cuius vitam lege apud Plutarchum.

Peloponnesia, mulier quædam quæ quinquies quaternos enixa est, à Paulo Iureconsulto commemoratur in l. 3. ff. Si pars hæredit. pet.

Peloponnesus, nobilissima totius Europę peninsula, Isthmo angustissimo Græciæ annexa, inter duo maria, Ægeum & Ionium, platani folio similis, angulosis recessibus duos efficiens sinus, ab ortu Saronicum, Crissæum, siue Corinthiacum ab occasu, sex millium angustiis diremptos: olim Apia & Pelasgia appellata. Postremò Peloponnesus dicta à Pelope Tantali filio, qui cùm Oenomaum Eleorum regem curuli certamine superasset, Hippodamiam filiam eius vxorem duxit, regnumque dotale accepit: totamque illam peninsulam Peloponnesum appellauit, vt latiùs docebimus in dictione sequenti.

Pelops, opis, Tantali Phrygiæ regis & Taygetes filius, cuius pater cùm deos in terris peregrinantes hospitio excepisset, vt certo aliquo argumento diuinitatem eorum experiretur, filium suum illis epulandum appositum: cuius esu cùm dij cæteri abstinuissent, sola Ceres humerum eius dextrum assumpsit. Quem cùm Iupiter deinde ad vitã reuocasset, eburneum humerum ei restituit. Ad quem quidem humerum, post eiusdem Pelopis mortem, variæ morborum sanabantur genera, &

multiplicia edebantur miracula. Plin. libro 28. cap. 3. Hîc cùm postea adoleuisset, in Elidem se contulit, cui id temporis Oenomaus imperabat. Is cùm filiam vnicam haberet, nomine Hippodamiam, eámque formosissimam, & regni totius hæredem, iisque nominibus multis procis ambitam, nulli tamen eam voluit collocare, quòd à genero suo se interfectum iri intelligeret. Hâc itaque rationem excogitauit, vt procis curule certamen proponeret (habebat enim equos velocissimos ex ventorum flatu procreatos) eámque certaminis legem, vt victor filiæ nuptiis potiretur, victus mortem subiret. Cúmque iam multos certamine victos neci tradidisset, tandem Pelops amore Hippodamiæ incensus, cùm equis suis parum fideret, Myrtylum Oenomai aurigam pecunia corrupit, vt axes fragiles currui subiungeret. Quo facto Oenomaus aurigæ perfidia fracto curru collapsus, membrisque omnib⁹ ex ruïna collisis, cùm se morti vicinum esse animaduerteret, Pelopem orauit, vt vicē suā vlcisceretur. Cui ille morem gerens, Myrtylum perfidiæ præmium importuniùs exigentem in mare præcipitauit, quod deinde de nomine eius Myrtoum est appellatum. Pelops autem vxore & regno potitus, vniuersam Chersonesum à nomine suo Peloponnesum appellauit. Strab. libr. 8.

Pelopis mentio fit libro 6. Metamorph. & arbitrantur nonnulli hunc insigni atque atroci aliqua iniuria afflictum & laceratum fuisse à Patre Tantalo, eámque esse causam cur Ouidius fingat illum patriis manibus dissectum & appositum fuisse diis epulandum. Multis verò ingētibus beneficiis Deum leuasse iniuriam innocenti factam, videlicet magnitudine opum, celebritate nominis ac potentia. Ebur enim diuitias, & humerus vires seu potentiam significat. Hinc apud Homerum omnia magni pretij finguntur vel eburnea vel aurea. Et fuisse Pelopem opibus affluentem indicat prouerbium, *Pelopis talenta*, quod de immensis opibus dici solet, adhæc, eundem magni nominis & præpotentem fuisse testatur Peloponnesus ab eo subacta & cognominata, vbi ipse auri fodinas reperit, quibus ita diratus. De Pelope plura apud N. Comitem, mythologiæ libro 7. cap. 17.

Peloria. Vide AZOTVS.

Peloris, idem quod Pelorus.

Pelorus, vnum ex tribus Siciliæ promontoriis, quod in Italiā vergens, Scyllæ aduersum est: ita dictum à Peloro Annibalis gubernatore, quem is, in Syriam fugam parans (vt Pomponio placet) ibi interemit, se ab eo proditum ratus, eò quòd procul intuenti continua videbātur esse littora, pelagúsque minimè peruium. Valerius lib. 9. cap. de Temeritate, Pelorum hunc ab Annibale interfectum arbitratur eo tempore, quo is à Petilia solues in Africam reditū parabat, à suis reuocatus, vt patriæ periclitāti opem ferret, aduersus Scipionē. Quæ sententia videtur multò verisimilior. Non enim video quid ex Africa Syriam petenti in Siculo freto fuerit negotij: nisi quis hoc prætexat, vi tēpestatis eò fuisse appulsum: quamquam legimus etiam antè Pelorum dictum.

Pelorus, Siciliæ promontorium, hodie, *Cabo de la torre del faro*, vocatur, Castaldo teste.

Peltæ, vrbs Phrygiæ maioris. Gentile, Pelteneus. Stephanus.

Peltini, Lycaoniæ populi. Plin.

Pelua, Pannoniæ oppidum. Anton.

Pelus, insula iuxta Cium: Gentile Pelusius. Stephanus. Mons item Tusciæ, apud Catonem.

Pelusiotæ, populi Pelusium habitantes.

Pelusium, sij, oppidum in extrema Ægypti ora, quæ Casiotidi contermina est: à quo & extremum Nili ostium quo Ægyptus ab Asia terminatur, Pelusium, seu Pelusiacum appellatum est. Hanc vrbem condidit Peleus, Achillis pater, monitu deorum, post fraternæ cædis lustrationem. Clauem Ægypti cognominat Suidas, hodie, *Damiata*, Castaldo & Zieglero. Aliis, *Teneſſe*, dicitur. Hinc fit Pelusius, sia, sium, & Pelusiacus, ca, cum: eius ambitus fuit xx. stad. Virgil. 1. Georg.

Nec Pelusiacæ curiam aspernabere gentis.

Martial.

Accipe Niliacum Pelusia munera gentem.

Pemma, oppidum in Arabia. Plin. libro 6. cap. 29.

Pempte, vrbs Ægypti: inde præfectura Pemptitis. Stephan.

Penates, Seruio, omnes dij qui domi coluntur. Virg. Sic dicti sunt, inquit Cic. de Nat. deo. 2. quòd penes nos nati sint, vel quòd non longè absunt ab hac vita, siue quòd penitus insident.

Penates quid sint perspicuè exponit N. Comes, mythologiæ libro 4. cap. 2.

Peneleus, vnus è quinque Bœotorum ducibus. Homer. Iliad. 2. Vide PENELVS.

Penelope, Icarij filia, Vlyssis vxor, inexpugnabilis castitatis mulier, ac pudicitiæ exemplar, quæ absente totos viginti annos marito, nullis aut parentum precibus, aut procorum pollicitationibus adduci potuit, vt fide, quam viro discedenti dederat, secundis nuptiis violaret. Cùm autem proci acriùs instarent, atque adeò vim illaturi viderētur, tantum moræ ab illis sibi pepigit, quantū telæ, quam tum in manibus habebat, absoluendæ sufficeret. Quod cùm impetrasset, mulier astuta, quicquid interdiu texuerat noctu retexebat: eóque commento eorum cupiditatem in reditum mariti distulit: qui ab illa sub mendici habitu hospitio susceptus, procos ad vnum omnes interemit. Homer. in Odyss. Dictam autem volunt Penelopen ab auibus, quæ Penelopes dicuntur, siue Meleagrides, cùm antè Arnea

diceretur,

diceretur, quasi abiecta & repudiata. Ferunt enim cùm ab Icario, Peribœaque parentibus esset exposita, ab hoc auiũ genere fuisse educatam. Huius fabulam, diuersimodè ab Homero aliisque traditã latè explicat N. Comes, mythologiæ lib.8.cap.24.

Penestæ, populi Thessaliæ. Steph.

Penestia regio est Illyrici. Liu.libr.3.5. Decadis, Tertio inquit die ad Veana Penestianæ terræ, ea maxima vrbs est.

Peneus, fluuius Thessaliæ, inter Ossam & Olympum decurrens, collibus dextra, læuáq; molliter curuis: hodie *Salampria*, Sophiano. In eo cursu sunt Tempe, ad quinque millium passuum longitudinem, & fermè sesquiiugeris latitudinem extensa. Ouid.1. Metamorp. Stra. lib.7.8.& 9. Plin.libr.4. capit.8. Hinc Peneus, nea, neum: & Peneius, a, um, per quatuor syllabas: vnde Daphne ab Ouidio Peneia dicitur, quòd in Penei fluminis ripa in laurum fuerit commutata.

Peneins, Elidis Peloponesi regionis fluuius. Pto. *Igliaco* à M. Nigro dicitur. Est item Siciliæ fluuius, vt tradit Theocriti Scholiastes.

Peneia, paupertatis Dea, de qua Plato refert fabulam in Symposio, qua nouam rationem affert cur Veneri semper hæreat Cupido.

Penna. Vide PINNA.

Penne, locus est Antonino inter Augustam Prætoriam & Augustam Rauracorum. Simlerus *Neuvvenstadt* vocat ad Lemanum lacum, vulgò hodie, *La Villeneufue*.

Penno crucium, Angliæ oppidum, Anton. hodie. *Pencriche* Camdeno.

Pentagramma, Indiæ intra Gangem vrbs, Ptol.

Pentapolis, Syriæ regio ad Orientem Iudææ, à quinque ciuitatibus, Sodoma, Gomorrha, Adama, Seboim, Segor (quibus olim fuerat inclyta) appellata, igne & sulphure euersa, Gen. 13.& 19. Hanc regionem, vt Solinus scribit, de cælo tactam testatur humus nigra, & cinere soluta. Nascuntur ibi poma quæ comedi non possunt, licet matura videantur, quòd leniter manibus pressa fumum exhalent, & in puluerem fatiscant.

Pentapolis, regio in Lybia, à quinque ciuitatibus dicta, quæ & Cyrenaica vocatur. Plin.lib.5.ca. 5. Cyrenaica, inquit, eadem Pentapolitana regio, illustratur Ammonis oraculo, vrbibus maximè quinque Berenice, Arsinoe, Ptolemaide, Apollonia, ipsa Cyrene.

Pentateuchus, sic vocantur à Græcis quinque libri Moysi, Geneseos, Exodus, Leuiticus, Numeri & Deuteronomium.

Pentedactilos, mons in Troglodytico sinu. Plin. lib.6.cap.29.

Penthesilea, Amazonum regina, quæ, teste Iustino lib.2. Orteræ, siue (vt alij) Orithyæ successit in regno: ciúsque Troiano bello inter fortissimos viros, cùm auxilium aduersus Græcos ferret, magna virtutis documenta extitere. Hæc, vt ait Seruius, dicta est furens, quia sororem suam in venatione confixit, simulans se ceruam ferire. Cùm Troianis opem ferret, ab Achille occisa est. Prima, inquit Plinius, securim inuenit.

Pentele, vicus in Antiochide tribu: possessiuum Pentelicus.

Pentheus, Ouid. in Metam. filius Echionis, ex Agaue cõiuge, filia Cadmi: qui cùm Liberi patris sacra aspernaretur, ira numinis, matre & sorore in furorẽ versis, laceratus est. Inde Pentheus, thea, theum. N. Comes, lib.5. mythologiæ, ca.13. hanc fabulam explicat, & Pẽtheum laudatum regem fuisse verisimile est, qui quod ebrietatem tollere conaretur, à furiosis subditis male exceptus & cõuitiis tum publicis, tum priuatis discerptus sit. Non pauci etiam inter Ethnicos fuere, qui horũ superstitiones Deum redarguerent, opprobriis variis sunt affecti.

Pentele, vrbs Lesbi, à Penthilo quodam. Steph.

Penthylus, filius Demonoi, qui è Papho naues duodecim in auxilium Xerxis eduxit, quas obortа tempestate amisit. Ipse verò captus, multa de exercitu Xerxis Græcos edocuit. Hero.li.7.

Pentri, Italiæ populi in Samnitibus. Liu.9.

Peparethos, insula vna Cycladum, cum vrbe eiusdem nominis. Ciuis, Peparethius fœm. Peparethis. Steph.

Peperina, Indiæ intra Gangem insula. Ptolem. *Qualpenea*, Castaldo.

Pephnon, vrbs Laconiæ. Apollodorus insulam esse scribit. Vsurpatur etiã in fœminino & neutro genere. Hinc Pephnius, Pephnites, Pephnæus. Steph.

Pepinus, Francorum rex, Caroli magni pater, Longobardos Romanorum agros assiduis bellis vexantes, prælio aggressus vicit, & oppressit, quippe qui ob ampliſſima beneficia in Romanos pontifices, & in ecclesiam collata, Augustum Christianissimi regis titulum sibi, & successoribus suis meruit in hodiernum vsque diem. Munster.lib.2. Cosm.

Pepuza, Phrygiæ vrbs, apud Calistum, vnde Pepusiani hæretici.

Pepromene, Fatum siue Parca sic dicta, quòd omnia terminet, & nihil eorum quæ sunt in tactum relinquat. Lil. Syntag.6.

Pepylichnus, Ptolemæo fluuius est quo Macedoniam ab Australi parte terminari scribit.

Pera, vrbs Pisidiæ. Gentile Peræus. Steph.

Peræa, Plin.lib.5.cap.14. Iudææ pars vlterior, Arabiæ Ægypto proxima, asperis disperſa montibus, & à cæteris Iudæis Iordanæ amne discreta. Vide Nisibus. Est & Syriæ oppidulum, Gentile Pereus. Steph. item regio continentis aduersus Rhodum insulã. Polyb. Mitylenæorum etiam colonia. Liu.37.

Perantia, vrbs Ætoliæ. Steph.

Peræbus. Vide PERRHAEBE.

Perasia

Pergasia. Vide CASTABALA.

Perge, antiquum nomen Thraciæ. Steph.

Pérges, Hispaniæ fluuius, ab incolis sic dictus, alias Baetis. Steph.

Percope, ciuitas iuxta Pótum, quæ Troianis auxilium misit. Hom.

Percote, tes, quæ & Percope olim dicta fuit, vrbs Troiadis. Steph.

Percosius, Troianorum amicus, omnium longè doctissimus scientia diuinandi futura. Cuius filij Adrastus & Amphius, quos neque admiranda patris doctrina, neque paterna solicitudo à morte subtrahere potuit, cùm eos retinere conaretur, ne ad Troianũ bellum, vbi morituri erant, proficiscerentur. Illi enim (nam sic misera fati necessitas trahebat) nec parere imperio, nec credere consilio senis toties monentis voluerunt.

Perdicas Macedo, inter comites Alexandri magni, qui etiam in regni partem successit, tanta vir audacia simul & fortitudine, vt leæna præsente, catulos è cubili per vim auferret. Ælia. de varia historia.

Perdicas IIII. Macedonum rex. Olymp. 11.

Perdicia, regio & portus Lyciæ. Steph.

Perdix, venator fuit infando matris Polycastes amore correptus, quam & cõtaminauit: vnde Perdicis libido abiit in prouerbium, pro efferata, turpi ac infami. Author Cæl.

Perdix, dicis, Dædali nepos, quem, cùm serræ vsum primus reperisset, à patruo inuidia percito, ab excelsa quadam turri ferunt præcipitatum, deorúmque misericordia in auẽ sui nominis transformatum: quæ etiam nunc ruinæ illius memor, vitat sublimia, humi nidum cõstruens. Ouid. 8. Meta. Hæc possent esse historica: metamorphosis verò conficta est ex similitudine nominis, & ad perdicis naturam accommodata.

Pereia Thessaliæ regio. Steph.

Peregrinus, Consul cum Æmiliano, an. vrb. 996.

Perennius, præfectus prætorio, sub Cõmodo imperatore, eiúsq; satelles crudelissimus. Lamp.

Perfector Iupiter & Perfectrix Iuno dicti sunt, quòd hi primi duces perfectoréfque rerum omnium crederentur.

Perga, oppidum in Pamphylia, à quo Diana Pergea dicta est, propter templum illi dicatum. Pomp. lib. 1. Apud Stephanum Diana Pergasia nominatur.

Pergama, morum, arces Troianæ, quæ quoniam altissimæ erant, omnia alta ædificia pergama sunt appellata, Seruio. Ponitur item pro ipsa Troianorum vrbe, quæ propriè Ilium fuit appellata. In eadem etiam significatione legitur Pergamos, siue Pergamus. Hinc Pergameus, mea, meum, hoc est Troianus.

Pergæa, Diana à Perga oppido Pamphiliæ, vbi templum habebat operosissimum, & in eo fiebant celeberrima quotannis festa.

Pergamenus, Æsculapius cognominatus est, & Pergameus à Pergamo celebri vrbe Asiæ, vbi summo cultu venerabatur. Inde Martialis, *Pergameno posuit dona sacrata Deo.*

Pergamum, siue Pergamus, ciuitas Asiæ insignis, diu sub Attalicis regibus fortunata, & postea Romanorum prouincia facta. Apud quã chartæ vsus inuentus est, quæ nunc quoque vulgò *Pergamena* dicitur ab Attalo, vt Ælianus: vel ab Eumene, vt Plinius ait. Ex Pergamo Galenus medicus celebris & Apollodorus fuit: hodie *Pergamo.*

Pergamum, Idæ promontorium, vt Pergamus, ciuitas minoris Asiæ, thesauros seruabat Lysimachi Agathoclis filij, qui vnus fuit ex successoribus Alexandri. Strabo lib. 13.

Pergantium, vrbs Ligurum: Gentile, Pergantius. Stephan.

Pergase, vicus in Erechtheide tribu. Incola, Pergaseus. Stephanus. De Pergasia Diana. Vide PERGA.

Perge. Vide PERGA.

Pergus, Siciliæ lacus, in finibus Ennæ ciuitatis, vbi à Plutone Proserpinam raptam fuisse fabulantur. Hic circũseptus nemoribus à Claudiano describitur. Perguſa Ouid. 5. lib. Metam. Hunc locum, quia ad Ennensium nemus in medio insulæ est, Vmbilicum Siciliæ nominari Cicero in Verrem testatur, hodie, *Lago de Goridan.*

Perialla, antistes fuit mulierum apud Delphos vaticinantium ætate Cleomenis.

Periada, vrbs in Eubœa insula. Strabo, lib. 10.

Periander, Corinthiorum rex, vnus à septem sapientibus, Cypselo patri in regno successit, regnauit annos quadraginta. Rogatus cur in tyrannide perseueraret, quũ esset sapiens: respõdit, Et sponte, & inuitũ cedere, periculosum. Crudeliter igitur & magna suspicione agebat stiparus semper militibus, otiosos in foro & oscitantes vsque formidans. Quapropter continuò erat in bellis, naualibus præsertim. Dicitur & Isthmũ voluisse perfodere, & vxorem adeò dilexisse, vt etiam cum mortua cõcubuerit. Scripsit ὑποθήκας, i. humanæ vitæ præcepta. Huius illud est, Iram cõpesce. Diogenes. Suid.

Peribœa, Eurymedontis Gigantis filia, ex qua Neptunus Nausithoum suscepit, Alcioni patrem. Hom. 7. Odyss.

Pericionius, Bacchus cognominatus, cuius cùm alij meminere, tũ ei imprimis Orpheus hymnũ concinuit, adolens aromata. Lil. Syntag. 8.

Pericles, vir clarissimus Atheniẽsis, qui rempublicã 40. annis gubernauit. Pollebat. n. authoritate & eloquẽtia. Olympiũ poëtę comici vocãt, quòd tonare in cõcionibus ac fulmẽ ciere videretur. Habuit in administratione reipublicę aduersariũ Thucydidẽ Milesium, virum nobilem ac potentem. Suggestum ascensurus, diis vota faciebat, ne verbum se imprudente aut inuito

inuito effluerret, quod ad rempublicam minus pertineret. Quum Sophoclem haberet in magistratu collegam, ac simul aliquando nauigasset, collaudassetque Sophocles formam pueri prætereuntis inter graues sermones. Non solùm, inquit, ô Sophocles, magistratum decet manus, sed etiam oculos habere continentes. Thucydide quondam vociferante, quòd nimis multa ex publico pro ædificiis erogasset, ipse ad populum dixit: Si ita eis videtur, de suo erogaturum, modò eius nomen inscribi in operibus paterentur. Responderunt, sumptus omnino fieri debere. Quidam dicunt ab eo institutum, vt declamationes fierent exercitationis causa vtque extemporalis oratio haberetur. Plutarch.

Periclymenus, Nelei filius, frater Nestoris & Chromij, Homero 11. Odyss. Cui à Neptuno auo concessum erat, vt in quas ei visum esset formas se posset transformare. Quum igitur Hercules bellum contra Neleum gereret, ipse in muscam versus, ab Hercule consilio Palladis, quæ illum prodebat, clava interfectus est quum ille aculeum Herculi, ceu solent muscæ grauiores, immisisset. Ouid. libro 12. Metamorph. fabulatur Periclymenum in aquilam versum, ab Hercule, quem plurimùm vnguibus vncis infestabat, sagitta in sublimi confossum.

Perierbidi, Sarmatiæ Asiaticæ gens. Ptolem.

Perillus, Athenienſis faber ingeniosissimus, qui Phalaridi Agrigentinorũ tyranno taurum ex ære fabricauit: cui ianuam in latere posuit, vt quum inclusus reus subiectis ignibus torqueretur, mugitum, non hominis vocem, videretur emittere: pro quo inuento, cùm munus à crudelissimo tyranno Phalaride, qui nouis hominum tormentis delectabatur, postulasset, in eo ipse vt eam pœnam primus experiretur, includi à tyranno iussus, ac suppositis ignibus exustus est. Plinius libro 34. capite octauo.

Perimule, nympha in insulam versa, Ouid. Metam. libr. 8. cuius figmenti explicationem vide in voce ECHINADES.

Perimula, Indiæ promontorium, vbi est celeberrimum emporium. Plinius libro sexto capite 20.

Perimula, Aureæ Chersonesi vrbs Ptolem. *Patane*, Castaldo & iuxta hanc Perimulussinus.

Perine. Vide PARPARON.

Perincari, Candionorum vrbs intra Gangem Indicum. Ptolem. *Pelagonga*, Castaldo.

Perinthus, clara vrbs in Propontide, olim Thraciæ metropolis, quæ hodie dicitur Heraclea, ab Heracleo Constantinopolitano cognominata: in qua Vespasiani, Domitiani, Antoniníque Palatia fuerunt ingentia, & amphitheatrum ex vno marmore magnum & mirandum: quod inter septem orbis miracula numeratur. hodie, *Heraclia*.

Perinthij, Perinthi, ciuitatis incolæ circa Hellespontum, authore Herod. circa initium lib. 5. Inde Perinthius, thia, thium.

Perion, fluuius iuxta Indicum sinum, vbi Chadramotitæ habitant. Steph.

Peripatetici, Philosophi Athenis, quorum originem ita assignat Cicero Academicarum quæstionum libro primo, Platonis autem authoritate, qui varius & multiplex & copiosus fuit, vna & consentiẽs duobus vocabulis Philosophiæ forma instituta est, Academicorum & Peripateticorum, qui rebus congruentes, nominibus differebant. Nam quum Speusippum sororis filium Plato Philosophiæ quasi hæredem reliquisset: duos autem præstantissimos studio atque doctrina, Xenocratem Chalcedonium, & Aristotelem Stagiritẽ, qui erant cum Aristotele, Peripatetici dicti sunt, qui disputabant inambulantes in Lyceo: illi autem qui Platonis instituto in Academia, quod est alterum gymnasium, cœtus erant & sermones habere soliti, è loci vocabulo nomen habuerunt. Sed vtrique Platonis vbertate completi, certam quandam disciplinæ formulam composuerunt, & eam quidem plenã ac refertam.

Periphanes, nomen Comici Græci.

Periphas, phanti, Thessalus quidam, pater Lapithæ: à quo Lapithæ nomen acceperunt. Stephanus.

Periphas, Virg. nomen cuiusdam ex comitatu Pyrrhi, quẽ vnà cum illo Priami regiam oppugnantem inducit. 2. Æneid.

Periphoretus, Artemonis cuiusdam cognomen fuit, deliciis adeò effœminati, vt nunquam nisi lectica pensili circunlatus, domus suæ limen transiret, dictus ἀπὸ τοῦ περιφέρεσθαι quasi circumlatilis.

Periphosius, Libyæ interioris portus. Ptolem.

Peripolium, oppidum Locrorum Epizephyriorum in Italia. Thucyd. lib. 3. hodie *Amygdalia* vocari scribit Barrius.

Peritheusa, ignobile oppidum circa Ephesum. Plin. lib. 5. cap. 31.

Peristherides, ciuitas iuxta Smyrnam. Plin. lib. 5. cap. 31.

Peristenes, vrbs in Ponto condita. Olymp. 34.

Pelipoltas, vates fuit ex Thessalia, qui Ophelten regem suósque in Bœotiam populos ducens, familiam multis deinde temporibus nobilissimam ex se reliquit.

Perisadyes, Illyrici populi, circa Damastium. Strab.

Peristere, vrbs Phœnicum: Gentile, Peristerites. Stephanus.

Peristerides, insula ante Smyrnam. Plin.

Perithœdæ, vicus in tribu Oeneide: Incola, Perithœdes. Steph.

Peri

Perithous, viri proprium. Vide PIRITHOVS.

Permessus, fluuius Bœotiæ ex Helicone proueniens per Bœotiam in Copaïdem lacum fluens. Phœbo & Musis sacer, Strabo 9. Declinatur etiam hic Permessis, sidis vel sidos.

Perne, vrbs Thraciæ, è regione Thasi: Gentile, Perneus. Stephan.

Pero, rûs, Nelei filia ex Cloride filia Amphionis, soror Nestoris & Periclymeni, eximia pulchritudine: quam cũ multi certatim proci vxorem sibi deposcerent, Neleus, qui id temporis irreconciliabili odio ab Hercule dissidebat, negauit se cuipiam illam despondsurum, nisi priùs boues Herculis abactos ad se adduxisset. Quod cùm Bias Amythaonis & Aglaiæ filius, à fratre Melampode adiutus præstitisset, vxorem eam accepit. Homer. 11. Odyss.

Peroë, fons in Bœotia. Pausan.

Peronticum, Thraciæ vrbs. Ptolem. *Verdiso*, Mercatori.

Perorsi, Plinio libr. 5 cap. 8. populi Æthiopum in fine Mauritaniæ: qui, vt idem testatur libro sexto, capite tricesimo, quadrupedum ferarum modo vagi sunt, earum visceribus vescuntur.

Perozes, Persarum rex, anno Christi 457.

Perpenna, vir Romanus, bello Sertoriano à Pompeio in Hispania victus. Hic cùm partes Marianas sectaretur, Quintum Sertorium quo cum priùs magna amicitia dimicauerat, inter epulas nihil sibi timentem interfecit, vt solus imperio potiretur in Hispania. Plutarch. in Sertorio.

Perperena, vicus in Asia, non procul ab eo loco in quo Deas à Paride iudicatas esse dicunt. Strabo libro 13.

Perpetuus, Consul cum Corneliano, anno vrbis 989.

Perrhæbe, vrbs Thessaliæ. Stephan.

Perrhæbi, populi Thessaliæ, qui Lapitharum potentia fracti, fugerunt in Ætoliæ montana, Pindo monti proxima: quæ regio ab ipsis Perrhæbia dicta est. Ouid. 12. Metamorph. In hac regione est Pindus mons, qui inde cognominatus est Perrhæbus.

Perrhæsij, vrbs Tusciæ, vna ex duodecim, quæ principales vocantur: Gentile, Perrhæsenus. Stephan. forte Perusia.

Perrhodæ vicus in Antiochia tribu. Stephan.

Persa, vrbs iuxta Euphratem & Samosata Gentile, Persenus. & Perseus.

Persa, Oceani & Tethyos filia, ex qua Sol Æetam fertur suscepisse. Hyginus in Fab. poëta.

Persacra Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Persagadum vrbem à Cyro conditam habet Curtius libro 5.

Persæ, populi. Vide PERSIA.

Persarmenia, regio inter Persiam & Armeniam, ab vtraque nomen accipiens.

Persea, fons, circa Mycenas in Peloponneso. Pausan.

Persepolis, Persidis regia. Ptolemæus tamẽ hanc vrbem Persepolim, non Persebolim vocat, & sic legendum opinor. Ptolem. lib. 6. Vide Persebolis.

Perseis, idis, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theogonia.

Persephone, Iouis & Cereris filia, Latinis Proserpina appellata, quam ab Orco in Sicilia raptã fuisse poëtæ fabulantur. Ouid. 4. Fast.

At neque Persephone digna est prædone marito.

Perses, rex Macedonum, qui ab Æmili victus, & in acie captus, ductus est in triumpho Romam cum filiis: periitque in carcere animi mœrore confectus: vel (vt alij tradunt) vigiliis maceratus. Fuit & alter Perses, Solis & Persæ Nymphæ filius, pater Hecatus, rex Tauricæ regionis crudelissimus.

Perses, Hero. 7. filius Persei Danaes filij ex Andromeda Cephei filia, à quo Persas originem duxisse scribit. Hic Plin. lib. 7. cap. 5. primus sagittas reperit.

Perses Ascræus, Poeta, frater fuit Hesiodi.

Persepolis, vrbs Persidis, à Perseo cõdita, vt apud Strabonem libro decimoquinto, quam postea Alexander ebrius demoliri iussit. Alia est in Argo, olim Persei vrbs dicta.

Perseus, Iouis filius, ex Danae, Acrisij Argiuorũ regis filia, quam Iupiter, commutatus in speciem aurei imbris, vitiauit. Acrisius enim, cum ex oraculo didicisset futurum aliquando, vt à nepote occideretur, filiam munitissimæ turri inclusit. Iupiter itaq; Danaes amore captus, cùm alius nõ pateret aditus, assumpta specie aurei imbris, per tegulas turrim ingressus est, puellæque frustra iam arcta custodia seruatæ, stuprum intulit. Quo ex concubitu cùm illa grauida effecta esset, indignatus Acrisius, filiam vnà cum nepotulo arcæ includi iussit, atque in mare proiici, futurum ratus, vt ventis vndisque obrueretur. Quæ res illi omninõ cecidit præter opinionem: nam arca ad Dauniæ littus delata & à piscatore reperta est: in qua cùm Danaem cum filio inuenissent, vtrumque Pilumno regi obtulit: qui cùm genus & patriam eius didicisset, Danaem quidem vxorem duxit: Perseum verò Polydectæ Seriphi insulæ regi educandum tradidit, qui postea adultus, talaria & falcatũ ensem, nomine Harpẽ, à Mercurio, à Minerua autem ægidem accepit: quibus fretus, expeditionem aduersus Gorgonas suscepit. Erant autem eæ sorores tres, Meduſa, Sthenyo, & Euryale, Æthiopiæ extrema incolentes, angues pro capillis habentes, oculúmque vnicum, quo vicissim vtentes, quotquot eas aspiciebant, in saxa vertebant. Id veritus Perseus, à Pallade ægidem accepit, ex ære fulgentissimo,

mo, in quo, veluti speculo, effigiē earum impune intueri posset. Adortus itaque Medusam, cū & ipsa & angues sopiti essent, vnico ictu illam peremit: capútque eius abscissum in Ægide collocauit: quo Atlantem Mautitaniæ regem, hospitio ipsum excludentem in mōtem mutauit. Hoc etiam capite Seriphiēsibus populis ostēso, eos omnes Perseus mutauit in lapides. Post hæc, Andromedā marino monstro expositam periculo liberauit, liberatámq; vxorem duxit, Phineo, eiúsq; fautoribus, qui sponsam sibi præripere conabatur, partim occisis, partim in saxa mutatis. Postremò cum vxore in Seriphum insulam reuersus, Acrisium ibi offendit, quē iactu disci imprudens interfecit. Hyginus tamen Fabular. Poēt. ca. 63. author est, Danaē vnà cū filio non in Italiam, sed in Seriphum insulam delatam fuisse, ibique Polydectæ regi nupsisse: vbi cum Acrisium auum suum iactu disci (vt iam diximus) imprudēs interemisset, doloríque impatientia extabescēret, Iouis patris sui miseratione in cælum est translatus.

Perseus habitus est Iouis filius, propter rarā felicitatem. Suscepit expeditionē aduersus Gorgonum genē, cuius regina erat Medusa. Intulit inde bellū Mauritaniæ: decertauit armis cū Æthiopibus, apud quos nuptias celebrauit cū Andromeda Cephei regis filia. Postea reuersus in Græciam occupauit regnum Argiuorum deiecto Proeto suo patruo & Polydectæ, insulæ Seriphi regulo, à quibus multis iniūriis erat affectus. Ad extremum cōstituit in Hellicone ludū literariū: quo beneficio rātam consecutus est celebritatē, vt à Poetis & Mathematicis laudibus encomiisque in cœlū vsque (vt aiunt) euectus & inter sidera collocatus est. Tātas autem cōfecit incredibili celeritate & versutia ingenij: ideóque fingitur talaribus & gladio Mercurij, galea Orci, & clypeo Palladis fuisse instructus. Nam talaria celeritatem, gladius Mercurij calliditatē, galea Orci consilium tectū, & Clypeus Palladis tutam felicitatem significat. Per caput verò Medusæ, cuius aspectu omnes conuertebātur in saxa, significātur immensæ Gorgonū opes, quibus ille potitus omnes quos bello adortus est subegit: nam in insulis Occidentalibus vbi Gorgonum gens habitabat olim fuerunt maximæ opes totius orbis terrarū, teste Platone. Nōnulli referunt fabulā Saxifici capitis ad admirandā Medusæ pulchritudinē, cuius aspectu omnes sint in stupore versi. Reliquas huius figmenti poëtici partes expositas vide apud N. Comitē, mythologiæ li. 7. c. 11. 12. 18.

Perseus, vrbs Attica, & portus eiusdem nominis ab Athenienſibus conditus.

Persia, siæ, seu Persis, idis, & Persida, dæ. Oriētalis regio, à Perse, seu à Perseo rege sic dicta. Curtius de gestis Alexādri. Steph. à Perse Medeæ filio dictam scribit, cuius populi Persæ dicti sunt, luxu & deliciis corruptissimi. Hæc regio Ptolemæo lib. 5. à Septentrione Medis terminatur, ab Occasu Susiana, ab ortu solis duabus Carmaniis, à Meridie parte sinus Persici. Hinc Persicus, sica, sicum.

Persarum imperium vti olim celebre, sic etiamnum hodie maximè clarum est, ampliſſimaſque regiones comprehendit: nam omnem cū Asiæ tractum, qui est inter Tigrim fluuium, Sinum Persicum, Mare Indicum (quod olim rubrum) Indum, & Iaxartem (hodie *Chesel*) fluuios, & Caspium mare, nostra ætate à Sophis Persiæ regibus possidetur.

Persica, mulier Paulo clarissima, Rom. 16.

Persinus, Galatiæ ciuitas, à Galo quondam Parsinunte dicta, vel à Rhysecolle, vbi Marsyas sepultus est. Gentile, Persinuntius. Steph.

Persius, doctissimus Romanorum. Cicero de Oratore: C. Lucilius homo doctus & perurbanus dicere solebat, ea quæ scriberet, neque se ab indoctissimis, neque à doctissimis legi velle, quòd alteri nihil intelligerent, alteri plus fortasse quàm ipse de se, qui etiā scripsit, Persium non curo legere: hic enim fuit, vt noramus, omnium ferè nostrorum hominum doctissimus: Lælium Decimum volo, quem cognouimus virum bonum & non illiteratum, sed nihil ad Persium. Hactenus Cicero.

Persius Flaccus. Volaterris Hetruriæ oppido natus, claruit iisdem ferè tēporibus, quibus Domitius Nero imperium vrbis Romę suscepit. In grammatica præceptorem habuit Rhemmium Palæmonem Vicentinum, qui grauissimas inimicitias dicitur exercuisse cum Marco Varr. in Rhetorica Flauium Virginium: Anneum verò Cornutū, qui philosophiæ studio excelluit, magna diligentia, singulariqué obseruatione coluit, cúmque eo familiarissimè diu vixit. Satyras scripsit quæ extant.

Persusenes, Ægypti rex, anno ante Romam conditam 160.

Perta, oppidum in Galatia. Ptol.

Perusia, Hetruriæ ciuitas, ab Achæis condita, in qua L. Antonius ab Augusto obsessus, cùm extrema fame laboraret, coactus est deditionem facere. Hinc Perusinus, Perusina, Perusinum. vulgò ~~Perusse~~. *Perugia*.

Pescennius, vir Ciceroni perbenevolus, vt ipse ait, scribens Terentiæ vxori lib. 14. Famil. 4. Pescennius est perbenevolus nobis, quē semper spero tui fore obseruantem.

Pesendoræ, Æthiopiæ sub Ægypto gens. Ptol.

Pesici, Hispaniæ Tarraconensis populi. Plin. Pæsici, Ptolemæo.

Pessinus, nuntis, Phrygiæ oppidum, ab Attalicis regibus splendidè extructum, Matris deūm templo & porticibus ex candido marmore egregiè nobilitatum. Hinc Cybeles simulachrum Romani in vrbem adduxerunt: vnde

& Pse

& Pessinuntia dicta est, Pli.lib.5.c.32.Ibi Gordiusnodus est ab Alexandro resciſſus. Steph. est ciuitas Caucanidis,Arabyza priùs dicta.

Pessinuntia,dea Cybeles,Deûm mater,ex Græcia Romam translata. Eius historiam vide apud Herodianum lib.1.histor.Arnobium lib. 2.aduersus gentes. Philena hæc etiam Dea dicta est.Alex.lib 6.cap.4.

Pessium,Iazygum Metanastarum vrbs.Ptol.

Pesuri,Lusitaniæ populi,accolæ Vaccæ. Plin.lib. 5.cap.21.

Petalia,Euboeæ vrbs.Strabo.

Peraliæ,insulæ quatuor in Euripo Euboico.Plin. lib.4.cap.12.

Petalus vnus ex his qui in aula Cephei regis Perseo vim inferre conati ceciderũt.Oui.5.Meta. *Petalus stridens,Stygiis cane cætera dixit.*

Petauonium,Superatiorũ vrbs in Hispania Tarraconensi.Ptol & Anto.*Vauenxa*,hodie.

Petco,qui & Mnesteus,rex Athenienſium, anno ante Romam conditam 450.

Petelia, Lucanorum metropolis, occurrit apud Samnites,qua Roma in Græciam pedestri itinere itur.Strab.lib.6.hodie,*Policastra.*

Peteniſus,Galatiæ oppidum.Ptol.

Peteon,vrbs Bœotiæ:Gentile,Peteonius.

Petesucus,Rex Ægypti qui primus in Heracleopolite nomo ædificauit labyrinthum. Plin. lib.39.cap.13.

Petilia,Plinio, Ptolemæo,& Stephano, magnæ Græciæ vrbs, non procul à Lacinio promõtorio:à Philoctete cõdita ἀπὸ τῆ πέτε. i.à volãdo,quòd ex volatu auiũ sumpto augurio, ibi futuræ vrbi locus sit delectus. Virg.3. Æneid. *Parua Philoctetæ subnixa Petilia muro.*

Inde πετηλῖνος,Steph.

Petirgala,Indiæ vrbs intra Gangem,Ptol.

Petorsi,magna & populosa gens Libyæ. Steph.

Petosiris,Ægyptius mathematicus insignis. Pli. lib.7.cap.49.& lib 2.cap.23.

Petouio, Tacito colonia & oppidum in Carnis est;ad Drauũ fluuiũ.*Petavv*,Laz o & Rhenano.

Petra,Siciliæ oppidum,prope Hybla.Petræ Sirenũſi,vrbs Lucaniæ.Pli.li.3 c.4.Surrentũ cũ promontorio Mineruę Sirenum quondam sedes.

Petra, Macedoniæ vrbs,item Agri Piceni oppidum, & locus Africæ Propriæ, item vrbs Mediæ,Sogdianæ, Galilææ superioris,& nomen variorum locorum,portuum, vt annotant veteres Geographi.

Petra,Straboni lib.16. Arabiæ oppidum, Nabatæorum metropolis. Vnde ea pars Arabiæ Petræa nuncupatur.Steph.vrbs est tertiæ Palestinæ:Ciuis,Petræus.

Petra deserti, arx & ciuitas principalis in regno Moab,in finibus Arabiæ sita.Isa. 16. Hebræi Selam dicunt.Ab hac,Arabia Petræa dicta est. Hegesippus lib.1.cap.14.

Petræa, Nympha Oceani & Terhyos filia.Hesiodus in Theogonia.

Petreius, vir rei militaris peritissimus. Legatus sub C.Antonio Consule, Catilinã vicit & occidit : Legatus Cæsaris in Gallia multa præclara gessit:post à Cæsare, cùm Pompeij partes sequutus esset, primùm in Hispania, iterum deinde in Africa victus cum rege Iuba, se cum eodem mutuis vulneribus confecit. Cæsar.Sallust.Appianus.

Petreius Atinas, Cimbrico bello primipilus sub Q.Catulo, exclusam ab hoc legionem suam, adhortatus Tribunum suum, dubitantem per hostium castra erũpere,interfecit, legionémque eduxit:donatus propterea corona graminea ob seruatum exercitum.

Petrinus,rex Cypri,sub annum salutis 1371.

Petrogorij, sunt populi in Aquitania, proximi Pictauis ac Santonibus. Eorũ ciuitas est episcopalis,nomen retinens, in prouincia Burdegalensi & Francorum regno sita. Gallicè *Petigordins*.Horum meminit Ptol.li.2.cap 7.

Petronia,nomen vxoris Vitellij.Sueton.

Petronia, nomen fluuij in Tyberim defluentis, dicti,quòd per petras fluat, quem magistratus auspicato transeunt,cùm in campo quid agere volunt : quod genus auspicij perenne vocant.

Petronius, Aegypti præfectus, ab Augusto missus Cornelio Gallo successit,aduersus Aethiopes bellũ gessit,quibus regina Candace imperabat,virili quidem animo mulier, sed altero capta oculo.Strab.lib.17.

Petronius Granius,centurio octauę legionis,sub Cæsare bello Gallico militãs,cùm nauis eius, qua Quæstor designatus in Aphricam vehebatur,in Scipionis potestatem venisset,& cæteris interfectis,Quæstori Scipio incolumitatem polliceretur : respondit Cæsarianos aliis incolumitatem dare, non accipere consueuisse:quo dicto se gladio transuerberauit.Plutar. in Cæsare.

Petronius, Aelij beneficio ex humili loco adequestrem ordinem peruenerat. Mox quum Aelius Placentiæ, ne in manus hostium veniret,gladio incubuisset,Petronius quoque, qui morientem iunerat,super eum cecidit. Valerius de amicitia.

Petronius Consularis, moriturus inuidia Neronis,vt mensam eius exhęredaret, trullã murrhinam ccc.sestertiis emptam fregit.Plin.lib. 37.cap.2.

Petronius,pater Vespasiani Cęsaris.

Petronius Perpenna,Constantinianas thermas in pristinum splendorem restituit.

Petronius Diodorus medicus scripsit Antilegomena:citatur à Plinio lib.20.cap.8.

Petronius poeta, cuius aliqua de medicina versibus conscripta, ad nostram ætatem peruenerunt.Volaterranus.

Petrosaca, parua regio Arcadiæ:Gentile,Petrosacæus.Steph.

Petrossa,insula Ciliciæ:Gẽtile,Petrossęus,Steph.

Petrus

Petrus, nomen vnius Apostoli ex duodecim, à Christo sic cognominati. Ioann. 1. qui priùs Simon dicebatur, Matth. 4. Marc. 3.

D. Petrus, in Asia Ecclesiis ritè constitutis, & in Antiochena ciuitate, ad maiora inde rerum initia, Romam anno Claudij Cæsaris Imperatoris secundo proficiscitur, prædicánsque Euangelium, primordia ibi nouæ fundat Ecclesiæ, cuius plures mox annos custos fuit: tandem iussu Neronis, eodem die, quo D. Paulus capite obtruncatus fuit, pedibus in sublime elatis, cruci est affixus. Sic ambo, iactis iam validis Ecclesiæ fundamentis, sunt martyrij coronam adepti. Euseb. libr. 2. cap. 15. Polyd. Virgil. libr. 4. cap. 2.

Petrus Bellipersicus, natione Burgundus Bononiæ ius ciuile professus est, circiter annum 1030.

Petrus Anchoranus, Bononiensis iureconsultus, ius ciuile professus est, circiter annum 1480.

Petrus, Episcopus Alexandrinus, anno salutis 302.

Petrus, Lombardus Parisiorum Episcopus, summus Theologus, cuius extat opus Sententiarum Theologicarum, floruit sub Ludouico Crasso Francorum rege.

Petrus Altissiodorensis, Græcorum imperator, ab Epirotarum duce ex insidiis captus est: sub annum salutis 1215.

Petrus, Hispaniæ rex crudelissimus, cunctam Hispanorũ nobilitatẽ, ac proximos quosque de medio sustulit, sub annum salutis 1348.

Petrus, Hungariæ rex regno pulsus, ab imperatore Henrico restitutus est, sub annum salutis 1043.

Petrus Aragonum rex, Sicilia potitus, anno salutis 1283.

Petrus Angliæ rex, dimisso suis regno Romam venit, vbi in paupertate priuatus vixit.

Petrus Gambacurta, Pisarum dominus, ab Appiano quodam, publico scriba, cum filiis interfectus, anno salutis 1392.

Petrus Vrceolus, Venetorum dux, cum Gregorio Constantinopolitani imperatoris duce Saracenos bello victos, Italia expulit.

Petubastis, rex Ægypti, anno ante Romam conditam 70.

Peruscum, Palatij dicta est ea regio vrbis, quam Romulus obuersam posuit ea parte in qua plurimum erat agri Romani ad mare versus, & qua mollissimè adibatur vrbs, quum Hutruscorum agrum à Romano Tyberis discluderet, & cæteræ vicinæ ciuitates colles aliquos haberent oppositos. Festus.

Peuce, parua insula in vno ostiorũ Istrio, quod ab illa Peuces appellatur. Plin. lib. 4. cap. 12.

Peucestes, Alexandri magni seruator, tanta dignus gloria, vt ait Plin. lib. 34. cap. 8.

Peucetia, insula. Vide CALABRIA.

Peucetij, populi sunt circa mare Ionium, vt ait Stephan.

P H

Phabia, vrbs Celtogalatarum, à Fabio imperatore Romanorum condita: Gentile, Phabiates, Steph.

Phabentia. Vide FAVENTIA.

Phabiranum, Ptolem. lib. 2. ca. 11. Germaniæ vrbs, vulgò *Bremen*.

Phacee, filius Romeliæ, rex Israel. 4. Reg. 15. & 16. Hic vno die deleuit ex copiis Achab Iudæorum regis post Ioathan cxx. millia bellatorum, & ducenta vtriusque sexus millia captiua duxit. Lat. aperiens.

Phacia, filius Manahem, 4. Reg. 15. Lat. aperiens Dominus.

Phacion, oppidum Thessaliæ, Thucydidi libr. 4. Gentile, Phacius, Steph.

Phacussa, vicus inter Ægyptum & mare rubrũ. Strabo lib. 17. Hecathæus in plurali Phacussa & Phocussas dicit. Sunt & Phacussæ, insulæ, & Phacæi: Gentile, Phacussius. Steph.

Phadaia, pater Zebda, matris Ioacim, 4. Reg. 23. filius Iechoniæ filij Ioachim. 1. Paral. 3. Lat. redemptio Domini.

Phadassur, pater Gamalielis principis tribus Manasse. Num. 1. Lat. redemptor fortis vel redimens petra, aut redemptio plasmationis.

Phadon nomen viri. 1. Esd. 2. lat. redemptio eius. aut Syriacè, iugum vel iuga. sc. boum.

Phæa, proprium nomen suis Cremyoniæ. Vide CREMYON.

Phæaces, populi Phæaciæ, hoc est Corcyræ insulæ, otio olim luxuíque dediti: vnde Phæacẽ pro homine bene curato, ventrióque ac gulæ addicto, vsurpat Horatius. Hinc Phæacius, cium: & nonnunquam Phæacus, vna mines syllaba. Proper. lib. 3.

Nec mea Phæacas æquant pomaria syluas.

Phæax, filius Neptuni & Corcyræ filiæ Asopi, à qua insula etiã Corcyra vocata est, cùm prius Drepane, & Scheria diceretur. Est etiã Phæax gentile, & fœminiuinum Phæacis. Steph.

Phædmius, cursor nobilis, de quo Stat. lib. 6.

Et bis in Isthmiaca victor clamatus arena
Phadmius, Alipedumq; fugam fragresq; equorum
Antè Dimas.

Phædimus, Byzantius fuit Elegiographus poeta.

Phædon, Athenienſis, in conuiuio à triginta Athenienſium tyrãnis necatus. Huius filiæ virgines erãt, quæ, vt virginitatẽ seruarent, morte inuicem se complexæ in puteum præcipitauere. Fuit & alius hoc nomine philosophus Elidensis. Gellius libr. 2. capite 18. Noct. Attic. & Laertius de vit. Philosophor. Socratis auditor, ingenio liberali: vt quidam scripserunt) seruiuit lenoni, perinde quasi meretercius puer, quæstuariúmque mancipium. Eum Cebes Socraticus emisse dicitur, habuitque

seque in philosophorum disciplinis: atque is postea philosophus illustris fuit, cuius nomini Plato librum de immortalitate animæ dedicauit.

Phædra, Minois Cretensium regis filia, vxor Thesei, que amore Hippolyti priuigni capta, cum ipsum adducere non potuisset, vt paternum thalamum conspurcaret, apud patrem eum detulit, tanquam stuprum sibi inferre voluisset. Cui delationi temerè fidem adhibens Theseus, Neptunum inuocauit, vt de filio supplicium sumeret. Cuius precibus exauditis Neptunus, Hippolyto in maris littore currum agitanti Phocas immisit, quarum conspectu territi equi, relicta via, currum per saxa & auia traxerunt, Hippolytumque frustra renitentem, loris que implicitum, varias in partes distraxerunt, & ita sponte vitam laqueo finiuit. Plutarch. Parall. Extat inter Quidianas epistolas Phædræ ad Hippolytum.

Phædyma, Otanis nobilis Persæ filia, Herodot. libro 4.

Phædrus, vnus ex discipulis Platonis, cuius nomine Plato nobilem librum edidit, qui inscribitur Phædrus.

Phœmonoë, virgo prima Delphi Apollinis vates fuisse dicitur, carmenque heroïcum inuenisse. Plinius libro 19. Phœmonoë Apollinis dicta filia, dentes ei fuisse prodidit. Lucan. libro 5.

Phœmonoë errore vagam curruque vagantem,
Corripuit, cogitque fores irrumpere templi.

Phæniana, Ptolem. lib. 2. capit. 12. Rhetiæ vrbs, alio nomine Phæbiana castra. Vulgò hodie, *Eeben husum.*

Phæstum, vrbs in Creta à qua Phæstius quidam dictus est, quem adiutorem cõdendis legibus Solonis fuisse tradit Plutarchus, inclytum vaticinio, & rerum diuinarum peritia. Condidit hanc vrbẽ Phæstus, filius Ropali, filij Herculis. Cuius Phæstius, & Phæstias fœm. Est item Phæstus vrbs Achaiæ: Gentile similiter Phæstius, & à Phæstino Phæstinius. Alia denique est Peloponnesi, quæ priùs Phryxa dicebatur.

Phæstus, Homero 5. Iliados, Borì Mæonij filius, siue Lydij: qui veniens in auxilium Troianorum, ab Idomeneo interficitur. Est etiam mons Cretæ, siue promontorium circa Gortynam vrbem. Idem Homerus 2. Iliad. & in Odyssea, & Strabo libro decimo. Vide PHAESTVM.

Phæstus, siue Phæstum oppidum Locrorum, cognomento Ozolarum, ad sinum Crisseum, siue Corinthiacum: vbi Apollo insigne habuit templum, à quo & Phæstius est cognominatus. Plin. lib. 4. cap 5.

Phaëthon, Solis filius ex Clymene: cui quum Epaphus Iouis & Ius filius aliquando obiecisset, falsò ipsum Sole patre gloriari: id enim à matre ipsius excogitatum fuisse, vt adulterij culpam authore honestiore velaret, ægrè id ferens Phaeton, matris suasu ad regiam Solis contendit: qui cùm filio muneris eligendi potestatem fecerit, nihilque se ei negaturum per Stygiam paludem iurasset, Phaeton petiit, vt currus sui regendi potestatem vno die sibi permitteret. Quod quamuis Phœbus filio suo exitiale fore videret, quoniam tamen dissuadere ei non poterat, neque item pernegare, quod per Stygiam paludem iurasset, monitis quibus potuit optimis instructum, currui eum imposuit. Verùm cùm aurigandi imperitus, cœlum & terram combureret, à Ioue fulmine è curru excussus, in Padum fluuium decidit. Ouidius 2. Metamorphoseon.

Phaethon, Luciano teste fingitur Solis filios decidisse è curru paterno, eò quòd inuestigauit cursum Solis, præuentúsque morte artem reliquit imperfectam. Eius verò tempore de cœlo delapsæ sunt flammæ, quibus (vt Aristoteles meminit, lib. de mũdo) multæ regiones ad Occidentem exustæ sunt. Hãc ob causam fingitur orbis terrarum eo currum agẽte inflammatus. Fabula ad mores relata exprimit imaginem temerarij & ambitiosi principis, qui gloria & regnandi cupiditate incensus cogitat sublimia & concipit æthera mente. In hac fabula pingenda, Ouidius Poeseos omnia ornamenta singulari quodam artificio adhibet. Reliqua vide apud N. Comitem, Mythologæ, lib. 6. cap. 1.

Phaethon, Sol dicitur (vt inquit Seruius libro 5. Æneid. idem lib. 6.) à luce ardoris sui Cic. 3. de Nat. deorum.

Phaethon, Ligurũ rex vetustissimus, cuius multæ in Hetrusco littore coloniæ fuerunt, vt Cato est author Berosi. lib. 5.

Phaethontiades, Clymenes & Solis filiæ, sorores Phaethontis, quæ dum extinctum fratrem insolabiliter deflent, conuersæ sunt in alnos arbores, vt fabulatur Virg. 6. Eclogа: vt verò 10. Æneid. in populos.

Phaethusa, vna ex filiabus Solis ex Neæra Nympha, soror Lampetiæ, quę in Sicilia patris sui, id est, Solis armenta custodiebant: ex quibus cùm socij Vlyssis contra Circes monita boues aliquot mactassent, ad vnum omnes naufragio perierunt, vt lib. 12. Odysseæ fabulantur Homerus, Ouidius 2. Metamorph. Phaethusam & Lampetiam Solis & Clymenes filias fuisse tradidit, sorores Phaethontis, quæ cùm fratrem fulmine percussum supra modum lugerent, ad Eridani ripam in arbores conuersæ sunt lachrymarum loco electrum exudantes. Allegoriam huius fabulæ explicat N. Comes. Mythologi. lib. 6. cap. 1.

Phago, vir adeò guiosus & vorax, vt adhibitus mensæ Aureliani, aprum integrum, centum panes, verueccm & porcellum vno die comederit

derit, bibetítque orcam vini. Flauius Vopiscus.

Phlagres, vrbs Thraciæ: Gentile, Phagresius & Phagresæus. Steph. Thucyd. lib. 2.

Phagrorion, quæ & Phagriopolis: ciuis, Phagriopolites. Alexander Polyhistor, in Ægyptiacis. Steph.

Phagroriopolis, à Phagris, opinor, piscibus nomen habet, sicut & Phagroriopolitana præfectura & regio, sita in sinu Arabico ad mare rubrum. Strab. lib. 17.

Phahath Moab, nomen viri, 1. Esdr. 2. Lat. dux Moab vel dux ex patre, siue fouea ex patre.

Phai, nomen vrbis Astar regis septimi in Edom. 1. Paralip. 1. quæ Gen. 36. dicitur Phau. Lat. vlulans, aut gemens, vel apparens.

Phalus, fuit athleta fortissimus, in cuius honorem Alexander Macedo multas exuuias dono Crotoniatis dedit.

Phalacræ, carcumen Idæ. in quo propter niuem nihil prouenit, sed caluum est. Omnes autem montes caluos vocabant Phalacras.

Phalacreus, vicus Libyæ.

Phalacron, promontorium Corcyræ. Steph.

Phalacreus, Æoli filius, Homer. 10. Odyss. Græcis caluum significat.

Phalæsia, vrbs Arcadiæ, Paus. lib. 33. Gentile, Phalæsicus.

Phalaia, nomen viri. 2. Esd. 8. Lat. miraculum, siue occultum Domini.

Phalanna, vrbs Perrhæbiæ, à Phalanne filia Tyri. Hecatæus Hippian vocat, Ephorus Phalannon. Alia est Cretæ. Ciuis, Phalannæus. Steph.

Phalannæa, nomen vrbis Cretæ: Ciuis, Phalannæus. Steph.

Phalanthus, vrbs & mons Arcadiæ. Pausan. lib. 8. Gentile, Phalantius. Steph.

Phalanthus, Lacedæmonius quidam; Tarenti in Italia conditor. Nam cùm eo in bello, quod Lacedæmonij cum Athenien sibus gesserunt, vtrinque vires attritæ essent. Spartani iuuentute exhausti, edixerunt, vt virgines quibuslibet nullo discrimine sui copiam facerent. Sedatis autem bellis iuuenes incertis parentibus nati, cùm & patriæ & sibi essent opprobrio (nam Partheniatæ dicebantur) accepto duce Phalantho, octauo ab Hercule, patriam reliquerunt, delatíque ad breue oppidum Calabriæ, quod Tharos Neptuni filius condiderat, id auxerunt, & prisco nomine Tarentum appellauerunt.

Phalanx, Arachnes frater Atticæ, regionis incola, vbi adoleuisset artem militarem à Pallade doctus fuisse dicitur: cùm Arachne soror omnia illa diligenter didicisset, quæ spectant ad telæ conficiendæ & ad suendi artificium. At enim quum Phalanx rem habuisset cum sorore, fama est ita facti turpitudine cõmotam esse deam, támque grauiter facinus tulisse, vt ambos in serpentes viperas verterit. Arachne grauida ex fratre, iussa est à Pallade non sine maximo vitæ discrimine parere: quare à filiis corrosa fuit: quod etiam cæteris eiusdem generis dicitur postmodum accidisse. N. Comes, mythologiæ lib. 6. cap. 21. ex Zenodoto.

Phalara, ciuitas à Phalaro amne Ithomæ Mineruæ proximo. Plin. lib. 4. cap. 7.

Phalara, vrbs Thessaliæ prope Lamiam: Gentile, Phalareus. Steph.

Phalarica, genus erat teli, quod ex Phalis, id est, turribus ligneis intorquebatur. Erat autẽ prẽfixa ferro valido in modũ hastæ intra tubum, cuius hasta sulphure, resina, bitumine & stuppis conuoluebatur infuso oleo, quod incendiarium vocabant, & è balista emittebatur.

Phalaris, crudelissimus Agrigentinorum tyrannus, qui præter cẽtera nouorum suppliciorum instrumenta, taurum habuit æneum, Perilli arte fabricatum: in quem immissi damnati, ignéque subiecto, bouis mugitum edebant: cuius muneris nomine cùm artifex non leue munus speraret, iussu tyranni in taurum coniectus, primus artis suæ specimen præbuit. Ipse quoque Phalaris, cum nimia eius atrocitas vlterius ferri non posset, facto in eum vniuersorum ciuium impetu, correptus, ei ipsi tauro, quo alios exusserat, inclusus, viuus crematus est.

Phalaron Vide PHALERON.

Phalasarna, vrbs Cretę, à Phalasarna. Ciuis, Phalasarnius. Steph.

Phaleg, filius Heber filij Sale. Gen. 10. Luc. 3. Lat. diuisio.

Phallica nomen viri. 2. Esdr. 10. Lat. fragmen, vel frustrum, aut scissura: vel Syriacè obsequium.

Phalel, nomen viri. 2. Esdr. 3. Lat. cogitans, siue orans, aut iudicans.

Phaleron, vicus & nauale Atticæ Vocatur autem Phalereus quoque tã vicus, quàm incola, qui & Phaleræus, & fœmina Phaleris. Neapolis etiam vrbs in Opicis, in quam Parthenope Siren iecta est, sic vocabatur. Alia est Thessaliæ iuxta Oetam, quam Rhianus Phalaron & Phaleron vocat. Steph.

Phalereus Demetrius Philosophus, dictus à Phalero portu, siue à Phalaria prouincia Phanostrati filius, Theophrasti auditor, Athenis prẽfectus à Cassandro Macedonum principe, cum esset ciuis: qui (vt author est Strabo) non modò populatem non destruxit potentiam, sed etiam melius reformauit. Verùm tãtum inuidia valuit, vt post Cassandri obitum, in Ægyptũ fugere coactus sit, & eius inimici statuas plures trecentis disiectas conflauere. Hic tandem morsu aspidis periit, cùm multa apud Ptolemæum in calamitioso otio scripsisset.

Phalereus quidam deploratus à medicis vomicę morbo, cùm mortem in acie quæreret vulnerato pectore, medicinam inuenit ex hoste. Plin. lib. 7. cap. 50.

Phalerium, vrbs Tyrrheniæ: inde Phalerius, ria, rium. Steph. Vide PHALISCI & FALISCI.

Phalerus, Plin. lib. 4. cap. 7. portus Athenis celeber, à quo Demetrius Phalereus cognominatus est. Vide PHALERON.

Phalet, filius Iahadai. 1. Paral. 2. filius Azmoth. 1. Paral. 12. Lat. liberatio siue expulsio.

Phaleth, filius Ionathan filij Iuda filij Onam. 1. Paral. 2. Lat. ruina, vel iudicatio.

Phalga, vicus medius inter Seleuciam Pieriæ, & Seleuciam Mesopotamiæ: Gentile, Phalgenus, Phalgæus, Steph.

Phaliges, populi in Africa. Ptoemphanis, qui canem pro rege habent, proximi. Pli. lib. 6. c. 30.

Phalisci. Vide FALISCI.

Phallica, apud Athenienses Bacchi sacra dicebantur à Pegaso Eleuterienſi instituta. Quum enim Pegasus Bacchi imagines ex Eleutheris ciuitate Bœotiæ in Atticam regionem portaret, irrisus est ab Atheniensibus: quod Bacchus ægrè ferens pudenda hominum morbo grauissimo infestauit. Sciscitantibus iis autem quo pacto liberari possent, responsum datum est vnicum remedium esse, si cum honore & pompa Bacchi exciperent: quod factum fuit. Ex ea re tum priuatim, tum publicè lignea virilia Thyrsis alligantes per eam solennitatem gestabant: fuit enim Phallus vocatum membrum virile. Phurnutus. Vide N. Comitem, mythologiæ. lib. 5. cap. 13.

Phallu, filius Ruben filij Iacob. Gen. 46. 1. Paral. 5. Lat. mirabilis aut occultus.

Phalora, vrbs Thessaliæ: inde Phalorensis & Phalorites: Rhianus Phaloriam vocat.

Phalorias, vrbs Locridis: Ciuis, Phalorieus, ea, eum, Steph.

Phalti filius Raphu. Num 13. filius Lais, 1. Reg. 25. Est & nomen vrbis, 2. Reg. 23. Lat. liberatio, siue expulsio.

Phaltias, filius Ananiæ filij Zorobabel filij Phadaiæ. 1. Paral. 3. & 4. Lat. Liberatio Domini, aut expulsio Domini.

Phaltiel, filius Oxan. Num. 34. princeps tribus Issachar: filius Lais 2. Reg. 3. Lat. liberatio Dei, aut expulsio Dei.

Phamizon, vicus Amaseæ, australior Amiso. Incolæ Phamizonite, regio Phamizonitis, quæ & Neapolis. Steph.

Phamizonium oppidum in Cappadocia fuit ad Irim flumen. Plin. lib. 6. cap. 3.

Phana, vrbs Italiæ. Vide FANVM.

Phanæ, promontorium Chij, sic dictũ quòd Latonæ illic apparuerit. Incolæ, Phanæi. Steph.

Phanæus, mons est in promontorio Chij, vitibus consitus, sic dictus à Phanæo rege. Seruius. Vide PHANEVS.

Phanagora & Hermonassa, insulæ adiacẽt Tauricæ. Stephan. Phanagoreia, inquit, ciuitas, à Phanagora. Est & insula eiusdem nominis, Phanagoreia, vel Phanag ore. Ité φανάγεια, emporium Gentile, Phanagorites.

Phaneas, nobilis Carthaginensis, qui bello Punico tertio ad Romanos defecit. Liu.

Phanes, vir Halicarnasseus, qui cùm diu in amicitia & societate Amasis regis Ægypti fuisset, tandem accusatus ex Ægypto ad Persas trãsfugit, & Cambysæ traiicere volenti in Ægyptum adhæsit, eiúsque consilio Cãbyses vsus est: & quum viam non satis commodam ad traiiciendam comperiret, hic eum docuit per Arabiam iter facere. Herodot. lib. 3.

Phanesij, populi in insulis Oceani Septentrionalibus, qui (vt Solinus ait) habent aures adeò effusas, vt reliqua viscera contegant illis.

Phaneta, Græci apparentem dicunt Deum, quoniam cùm adhuc nihil esset, primus ex infinito apparuit. Etiam Sol dicitur, quia quotidie apparet nouus.

Phaneus, mons in Chio insula, ferax optimi vini. Vide PHANAEVS.

Phania, vir quidam fuit, qui quia falsam de se præbuit opinionem, quasi multam diuitiarum vi domi constructam ac reconditam haberet, eius dissimulatio abiit in Prouer. Phaniæ ianua.

Phanias, libertus Appij Pulchri. Cicer. Epist. famil. 5.

Phanoteus, vrbs Phocidis. Steph.

Phantia, vrbs Troadis, à Cumanis condita. Gentile, Phanteis. Steph.

Phanus fuit quispiam, qui quum vxorem haberet adulterij suspectam, atrij fores sic occlusit, vt non nisi cum stridore sonitúque possent aperiri, verùm cùm illa per tegulas adulterium admitteret, vicini per iocum dicebant, Phani ostium. Quo prouerbio innuebant aliquid seruatum frustra.

Phanuel, locus iuxta torrentem Iacob in finibus Amorrhæorum, in Rubenia sorte: vbi Iacob, qui deinceps Israel, tota nocte luctatus est cum Angelo, Gene. 32. ita appellatus, quòd vidisset illic Dominum. Hæc ciuitas Gedeonis exercitui panes negauit: cuius turrim destruxit Gedeon & habitatores occidit, Iudic. 8. Hanc Strab. lib. 16. faciem Dei appellat. Est autem continua Tripoli, apud eámque mons Libænus desinit. Ieroboam ipsam ædificiis reparauit. 3. Reg. 12. Fuit hoc nomine filius Sesac, 1. Paral. 8. Pater item Annæ Prophetissæ, Luc. 12. Lat. videns Deum, siue facies Dei.

Phaon, iuuenis Lesbius, qui à Venere alabastrũ vnguenti dicitur accepisse, eóque oblitus omnium formosissimus euasisse, eximiáque pulchritudine cùm alias mulieres Mitylenæas, tum præcipuè Sappho Poëtriam ad sui amorem allexisse. Extat epistola Sapphus ad Phaonem inter Ouidianas.

Phara famulus Gedeonis. Iudic. 7. Nomen item vrbis, 1. Mach. 9. Lat. frugifer, vel fructificans, aut crescens, siue vacca.

Pharæ

Pharæ, vrbs in Creta, à Miſenis condita. Plin. lib. 4. cap. 2. Stephan. vrbs Meſſenes, ex qua erant Apharitiadæ: Gentil. Pharaites. Alia Achaiæ: Gentile, Phareis, vel Pharæeis. Alia Bœotiæ. Gentile, Phares, etis. Alia Cretæ, colonia illius quæ in Meſſene eſt. Poſſeſſiuum Pharaicus. Aliæ ſunt Pheræ, vnde Pheræus. Stephan.

Pharai, nomen viri, 2. Reg. 23. lat. hiatus, vel apertio.

Pharam, rex Ierimoth Ioſ. 10. lat. onager eorum, vel ferocitas eorum, aut fructificatio matris, vel taurus matris.

Pharamundus, anno Chriſti 428. vigeſimus quartus Francorum rex à Francia Orientali in Franciam Occidentalem ſuam tranſtulit ſedem, legémque tulit, quam Salicam vocant. Munſt. libr. 2. Coſm.

Pharan, nomen oppidi. Geneſ. 14. Item nomen deſerti Saracenorum trans Arabiam contra auſtralem plagam, per quod Iſraël perrexit tranſiens ex Ægypto in terram Chanaan duce Moſe in quo ſunt multa loca terminata, XVII. ſcilicet manſiones, quarum vna eſt Haſeroth, Numer. 10. 12. 13. Accipitur Pharam pro prima parte deſerti Arabiæ prope montem Sinai: At Deuter. 1. pro vltima parte verſus terram promiſſionis. Et Haſeroth eſt in medio, Geneſ. decimo quarto 21. Numer. 33. dicitur deſertum, Sin. lat. pulchritudo, ſiue laus, aut gloriatio, vel propagines.

Pharan, mons Sinai contiguus, Abat. 4. Deutero. 33.

Pharan. vbrs inter Ægyptum & Arabiam. Poſſeſſiuum, Pharaneticus: Gentile, Pharanites, Stephanus.

Pharao, i. diſſipans, vel diſcooperiens, vel Syriacè, vindicans, aut nudans: rex Ægypti, cui nomen Nechao. 4. Reg. 23.

Pharaones, appellabantur Ægypti reges, quod cognomen fuit dignitatis, vt ſcribit Euſe. Et Ioſeph. 8. Antiq. Pharaonis nomen ſecundum Ægyptios ſignificat regem. Et reges cùm primum conueniebant ad imperium, hoc nomen accipiebant. Manet. in princip. Supple.

Pharates, Rex fuit apud Parthos. Strabo libro 15.

Pharathon, ciuitas in Ephraim in monte Amalec, Iudic. 12. lat. diſſipatio, vel ruptura, aut denudatio eius: vel Syriacè, vindicta eius.

Pharathus, vrbs Galilææ, Gentile, Pharathonites. Stephan.

Pharbæthus, vrbs Ægypti. Ciuis, Pharbæthites. Stephanus.

Pharbelus, vrbs Eretrienſium: Gentile, Pharbelius. Stephan.

Pharcedon, Theopompo Pharcadõ, vrbs Theſſaliæ: Ciuis, Pharcedonius: fœmininum, Pharcedonis & Pharcenis. Stephan.

Pharenſes, populi in Aſia ad fluuium Melam, regione Ionia. Strabo libro 8.

Phares, filius Iudæ ex Tharmar nuru ſua. Ge. 38. 1. Paral. 4. Lat. diuiſio.

Phares, 1. Paral. 7. filius Machir ex Maacha vxore. lat. æques, aut diuidens, ſiue exponens, vel declarans.

Pharia, Ptolemæo, Plinióque: Straboni verò Pharus, inſula contra Dalmatiam & Iaderam, quæ nunc vulgò, *Liſna*, Illyrico ſermone dicitur. Eſt & vrbs in ea, à qua Pharienſes populi. Ptolem. lib. 2. cap. 17.

Phario, vnus ex illis fluminibus, qui Tygrim in Armenia influit. Plinius libro ſexto, capite 27.

Pharis, vrbs Laconiæ: Ciues, Pharitæ, Pauſaniæ: vel Phariatæ, Homero.

Phariſæi, ſecta quædam apud Iudæos, orta temporibus belli Punici tertij: cuius ſectæ homines, non modò victu, vitæque inſtituto à reliquo vulgo ſecreti erant, ſed etiam veſte & corporis cultu: quapropter Phariſæi dicti ſunt quæ dictio idem Hebræis ſonat, quòd Latinis ſeparati. Eius generis hominum tanta fuit fatuitas, vt multò plus laborarẽt probi videri, quàm eſſe: tanta ſuperbia, vt neminem alterius ſectæ virum bonum exiſtimarent: quapropter CHRISTVS vbique exagitat eorum vanitatem. Erant autem apud Iudæos tres ſectæ, Phariſæorum, Sadducæorum & Eſſæorum. A Phariſæus fit Phariſaïcus, ca, cum. Horum frequens mentio apud Euangeliſtas.

Pharmacotrophi, populi ſunt Aſiæ Margianis & Suſianis finitimi, qui ſe venenis alere conſueuerunt: vnde & nomen illis inditum eſt. Plin. lib. 6. cap. 16. Pompo. Mela. lib. 1.

Pharmacuſæ, duæ inſulæ exiles, iuxta Atticam regionem in mari Salaminiaco, in quarum altera, Straboni libro 9. ſepulchrum Circes viſitur. Alia eſt ſupra Miletum, in qua Atralus occiſus eſt: Gentile, Pharmacuſæus, vel Pharmacuſius. Stephan.

Pharnacea oppidum Themiſcyrenæ regionis Cappadociæ. Plin. caſtellum appellat. libro 6. capit. 4.

Pharnaces, Mithridatis nonti in Aſia regis filius, qui quum, vt ait Florus, magis diſcordiæ ciuilis inter Pompeium & Cæſarem fiducia, quàm virtutis ſuæ, infeſto in Cappadociam agmine rueret, hunc Cæſar aggreſſus, vno & non toto prælio obtriuit more fulminis, quod vno eodémque momento venit, percuſſit, abſceſſit. vnde eſt illud Suetonij in Cæſare, cap. 37. pontico triumpho inter pompæ fercula trium verborum prætulit titulum, Veni, Vidi, Vici, non acta belli ſignificantem, ſicut cæteris, ſed celeriter confecti notam.

Pharnaces gens quædam in Ægypto, quæ præterquam quod geminas pupillas habet, aſpectu etiam nocet. Plin. lib. 7. cap. 2. Haud diſſimile his genus pharmacum in Æthiopia prodit Damon, quorum ſudor tabem contactis corporibus afferat.

Pharnach, pater Elisapham principis tribus Zabulon. Numer. 34. lat. taurus percutiens vel percussus, aut contusus, siue fructificatio aromatum.

Pharnacia, regio & vrbs Pontica, Trapezunti contigua: Gentile, Pharnaceus.

Pharnacium, vrbs in Phrygia. Stephan.

Pharos, olim insula Ægypti oblonga, paruáque Canopico Nili ostio obiecta, dicique vnius nauigatione (si Homero credimus) à continente direpta, hodie verò Alexandriæ ponte coniuncta. Cuius mutationis causam quidam Nilo assignant, cuius ostia magnam perpetuò limi vim ad proxima aggerunt vada. Ouid. Metam. libro 15.

Fluctibus ambitæ fuerant Antissa, Pharósque
Et Phœnissa Tyros: quarum nunc insula nulla est.

Vide Plin. li. 2. c. 85. Habuit hæc insula turrim ingentē ex candido marmore, in petra sitam, octingentis talentis à Ptolemæo Philadelpho Sostrati Gnidij architecti opera extructam, quæ & ipsa Pharos dicta est: in qua noctu accensæ faces nauigantium cursum regebant. A cuius similitudine cæteræ quoque speculæ similem in vsum constructæ, Phari appellatæ sunt. Hinc Pharius, ria, rium, id est, Ægyptius: vt Pharij tyranni, pro Ægyptiorum regibus: & Phariacus, riaca, cū vt sistra Phariaca. Scribit Hegesippꝰ lib. 4. à Græcis Latinisque Pharon appellari ipsius rei vsu, eò quòd longè videatur à nauigantibus, táquam phanos, quod significat lucidum, immutata litteras Phatos dicatur. In hac Alexāder nouam vrbem condere statuit, sed cùm magnæ sedis capax non esset, ex illius aduerso condidit Alexandriam. Eadem insula palmis abūdat. Ouid. lib. Amorum 2. Eleg. 13. Ipsa etiam Alexandria Pharos dicebatur. Est etiam insula in Adriatico mari Phariorum structura, cum fluuio eiusdē nominis. Item ciuitas Illyriæ, & alia Perrhæbiæ. Gentile, omnibus commune, Pharius. Stepha.

Pharos, nomen viri. 1. Esdr. 2. & 8. lat. pulex, vel culex, siue fructus tineæ.

Pharphar, nomen fluuij Damasci. 4. Reg. 5. lat. comminutus aut fructificatio fructus, siue taurus tauri.

Pharphariades, Plin. lib. 5. cap. 17. pars vna Tauri montis.

Pharrhalios. Vide PHARSALOS.

Pharsalia à Pharsalo oppido dicitur tota Thessalia, Lucanus lib. 1.

-- Diros Pharsalia campos Impleat.

Pharsalos, Thessaliæ oppidum, in ripa Enipei fluminis situm. Hinc vicini campi Pharsalici dicti, in quibus duorum ingentium bellorum ciuilium procellæ detonuerunt: primum inter Cæsarem & Pompeium, alterum inter Augustum & percussores Cæsaris, Brutum & Cassium. Hi postea Philippici dicti sunt siue à Philippo rege, siue à Philippis vicina vrbe, quam alio nomine Thebas Thessalicas nominant, à Pharsalo Acrisij filio: Gentile, Pharsalius, & Pharsalis fœm. Alia est Pamphyliæ vrbs: dicitur etiam Phatthalios per duplex t. Stephan. Vide PHASELIS.

Pharsandatha, filius Aman, filij Amadatha Esth. 9. lat. reuelatio mensſtrui, vel commotionis suæ, aut Equitis commotio, siue stercus mensſtruorum, vel commotiones eius.

Pharua, nomen viri. 3. Reg. 4. lat. floridus, aut Syriacè, volens.

Pharuda, nomen viri. 1. Esdr. 2. lat. separatio, vel dispersio.

Pharusij, Pharusi, Plinio libro quinto capite octauo & Pomponio libro 1. populi Africæ vltra Mauritaniam, quondam Persæ comites fuisse dicuntur Herculis ad Hesperidas tendentis. Pomponio in fine libr. 3. nunc inculti, & nisi quod pecore aluntur, admodum inopes. Qui fabulosa narrant, Thebano hæc Herculi tribuūt: at qui historicam veritatem prosequuntur, Ægyptio Herculi, qui Libycus cognominatus est, potius adscribenda censent. Meminit & horum Strabo lib. 17. vbi de Mauris mentionem fecit. At Pharusij qui vltra hos habitant, Hesperiis Æthiopibus vicini, sagittant quemadmodum Æthiopes: falcatis quoque curribus vtuntur: miscentur nonnunquam Mauris Pharusij, per deserta aquarum vtres equis portantes, nonnunquam per loca quædam palustria & lacus Cyrtam veniunt. Quidam ex eis Troglodytarum more sub terram habitare, & æstiuis imbribus abūdare, hyeme verò siccitate laborare. Nonnunquam ex iis barbaris, serpentū ac piscium coriis, indumentis ac stramentis vtuntur.

Pharycadon, vrbs in Istæorum plaga, quam alluit Peneus fluuius. Strab libro 9.

Pharyge, vrbs Locridis, quam Homerus Tarphen vocat, vel à Tarphe in Pisarigis, vel à densitate arborum. Hinc Iuno Pharygæa, Stephan. Vide Tarphe.

Phasaëlis, vrbs Iudææ, ab Herode primo Iudææ rege, nomine fratris eius condita: Gentile, Phasaëlites, Stephan. ex Iosepho.

Phasania, oppidum est Africæ supra minorem Syrtim. Plin. libro 5. capit. 5. Vnde & Phasanij populi.

Phasca, nomen viri. 1. Esdr. 2. lat. transitus.

Phaselida, nomen loci. 1. Mach. 15.

Phaselis, Pamphyliæ vrbs in monte sita, piratarum olim perfugium. Cicer. act. 6. in Verr. Hi quia solerent piscículos salsos diis sacrificare, citra sanguinem, eorum tenuis ac sordidus sacrificandi mos abiit in proverb. Phaseliarum sacrificium.

Phaselis illa quem cœpit P. Seruilius, non fuerat vrbs ante Cilicum atque prædonum. Lycij illā Græci homines incolebāt, sed quòd erat eiusmodi loco, atque ita proiecta in altum,

vt &

vt & exeuntes è Cilicia prædones sæpe ad eam necessariò deuenirent, & quum ex hisce locis se reciperent, eodem deferrentur, asciuerũt illud sibi oppidum piratæ, primò commercio, deinde etiam societate. Hactenus Cicero. Stephano, vrbs Paphyliæ, Pityussa priùs dicta, & postea Pharsalos: Ciuis, Phaselites. Solus Herodianus insulam esse scribit.

Phaselus, Hierosolymæ præfectus ab Antipatro Herodis filio, anno vrbis 710. Ioseph.

Phaselus, Antipatri ex Cypride filius, Herodis Iudææ regis nepos.

Phaselussæ, duæ insulæ Libyæ prope Sirin fluuium Insulares, Phaselussei. Steph.

Phasga, nomen montis Moabitarum. Num. 21. Iosue 13. Lat. collis, siue altitudo, aut munitio.

Phasianæ, Dea à Phidia fabrefacta, cum cymbalo in manu & leonibus sub eius throno. Lilius, Syntag. 4.

Phasis, maximus Colchorum fluuius ex Armeniæ montibus nascens. & in Pontũ Euxinum illabens. Plin. lib. 6. cap. 4. Nauigatur Phasis quamlibet magnis nauigiis 18. mil. pass. Inde minoribus longo spatio, pontibus centum viginti peruius. Ex hoc fluuio ab Argonautis ad nos Phasiani, aues notæ, afferuntur. Hinc Medea ipsa Phasias à poëtis cognominatur. Est & oppidum. Plin. lib. 7. cap. 4.

Phasis, Steph. vrbs Ææ iuxta Phasin fluuium in Colchis, à Milesiis condita. Hinc Phasiates, Phasiaticus, Phasianus.

Phasis, fluuius in Taprobane, Steph.

Phaspha, filius Iether. 1. Paralip. 7. Lat. diminutio oris, vel os diminutum.

Phassur, sacerdos filius Emmer. Ierem. 20. Hebr. Passur: filius item Melchiæ, Ierem. 21. 1. Paral. 9. Pater Gedeliæ Ierem 38. Lat. extendens, vel multiplicans libertatem vel principatum, aut expandens foramen, vel albedinem.

Phastæa, vrbs in Sacis. Gentile, Phastæus. Steph.

Phatuel, pater Ioelis Prophetæ. Ioel. 1. Lat. buccella Dei, siue persuasio Dei, aut dilatatio Dei.

Phatures, nomen loci in Ægypto, Ierem. 44. Idem videtur esse quod Phethros, cum Hebræis iisdem punctis & consonantibus scribatur, Lat. bucella roris, aut persuasio siue dilatatio ruinæ, vel distillationis.

Phau, nomen vrbis Adar regis vii. in Edom Gen. 36. quæ 1. Paral. 1. dicitur Phai. Lat. vlulans aut gemens, vel apparens.

Phauda, vrbs in Sidena planitie, post Themiscyram, iuxta Pontum. Strab. lib. 12.

Phazemon, vicus à quo Phazemonetica regio & Phazemonenses populi, apud quos Neapolim Pompeius ædificasse creditur. Strab. lib. 2.

Phauorinus Philosophus, licet Eunuchus foret, & Androgynus, adulterasse tamen viri consulis uxorem creditus est. Cæl. Rhod.

Phauorinus, philosophus, genere Arelatensis cuius toties meminit Aulus Gellius in Noct. Attic.

Phauruſa, regio Africæ. Vide PHARISII.

Phea, vrbs Elidis: Homero: Gentile, Phæus. Vide PHIA.

Phebol, insula iuxta Arabicum sinum. Aristot. de Mundo.

Phedael, filius Ammiud princeps tribus Nephthali. Num. 34. Lat. redemptio Dei.

Phedalia. Vide PHIDALIA.

Phedius Delphico oraculo sapientissimus iudicatus, atque felicissimus, vt qui pro patria occubuisset. Plin. lib. 7. cap. 46.

Phegæa, vicus in tribu Ægeide, & Phegeæ, alius in tribu Pandionide: Gentile vtriusque, Phegeæus. Steph.

Phegea, vrbs Arcadiæ, à Phege rege Phoronei fratre condita. Priùs vocabatur Erymanthus, postea Sophis, Ciuis, Phegeis. Steph.

Phegeus, pater Alphesibœæ, qui Alcmeonem, cum iussu patris matrem occidisset, & ob eam rem Furiis agitaretur, purgauit, eique Alphesibœam filiam matrimonio locauit. Ouid. 9. Metam. & suprà Alcmæon.

Phegiel, filius Ochran princeps tribus suæ Aser. Num. 1. Lat. obuiatio Dei, siue deprecatio Dei.

Phegor, lingua Hebræa Priapus appellatur, inquit Hieronymus contra Iouinianum.

Phegus, vicus in tribu Erechtheide: tribulis, Phegusius: Steph.

Pheldas, filius Nachor ex Melcha, Genes. 22. Lat. ruina aut iudicium trituræ.

Pheleia, filius Eliœnai filij Naariæ. 1. Paral. 3. Lat. miraculum Domini.

Phelelia, nomen viri. Nehem. 11. Lat. cogitans Dominum, aut orans Dominum, siue iudicium Domini.

Phelesæi, populi vicini Vmbris iuxta Iapygiam. Steph.

Phelestheus, Corinthiorum rex 11. anno ante Romam conditam 1377.

Phæleth, pater Hon. Num. 16. Lat. ruina siue iudicatio.

Phelethi, nomen populi siue legionum quorundam Dauid, 2. Reg. 8. & 20. 1. Paral. 18. idem.

Phellas, mons Atticæ, & cuiusuis loci habentia saxa, & super iis terram pinguem, ac oliueti idoneam. Steph.

Phellus & Antiphellus, regiones Lyciæ. Steph. & alibi apud eundem Φίλλος vrbs Pamphiliæ, aut Lyciæ, authore Alexandro Polyhistore. Ciuis Phellites.

Phelti, nomen viri. 2. Esd. 12. Lat. liberatio, vel expulsio.

Pheltia, siue Pheltias, nomen viri. 2. Esd. 10. Filius Banaiæ, Ezech. 11. Lat. liberatio aut expulsio Domini.

Phemiæ, vrbs Arnææ, à Phæmio Ampecis filio. Gentilia, Phemæus, Phemiates. Steph.

Phemonoe, prima Apollinis Delphici sacerdos, teste Pausania, quæ carmen heroicum dicitur inuenisse. Est & Phæbados nomen apud Lucanum libro 5. Sunt qui Phœbi filiam dicant fuisse. Meminit eius Hesiodus in Theogon.

Phenebetis, vrbs Ægypti, patria Herapollinis. Steph.

Pheneum, oppidum in Arcadia, vbi nascitur illa herba contra omnia veneficia præsens remedium, quam Homerus à diis Moly vocari putat. Plin. lib. 4. cap. 6. & lib. 27. cap. 4.

Pheneatę, populi Pheneum incolentes, qui adorant Mercurium quintum. Cicer. 3. de Natura Deorum, de Mercuriis, Quintus quem colunt Pheneatæ, qui & Argum dicitur interemisse, &c.

Phenenna, i. gẽma, siue facies nostra, altera vxor Elcanę, patris Samuelis, 1. Reg. 1. Est item vrbs Azaniæ, Clitoriæ vicina, Boream versus.

Pheneus, lacus Arcadiæ, in Alpheum defluens: cuius aqua nocturno tempore pernicioſa, diurno tempore salutaris est.

Pheræ, rarum, oppidum Thessaliæ, ad Bœbeidem lacum, vbi Magnesia à Pelagiscis campis dirimitur. Homerus in Cathalogo, à Pherete filio Cretheï, qui pater Admeti fuit, vel à Phera Æoli filia. Sunt & aliæ Pheræ veteres, quæ distant à nouis per octo stadia. Alię item Apuliæ & Ætoliæ & Parthorum. Est enim eiusdem nominis oppidum in Achaia propriè dicta, non procul à Patris. A Pheris deducitur adiectiuum Pheræus, ręa, ræum, id est Thessalus: & oppidum Atticæ inter Megaram & Thebas.

Pheraulas, vir quidã fuit qui ex paupere diues à Cyro factus desiderio tandem pristinæ tranquillitatis affectus, ac molestiarum quas sibi diuitias importasse, querebatur, multitudine offensus, omnium bonorum suorum possessionem in Sacam transtulit, hoc sibi tantum excipiens, vt ab eo tanquam hospes, atque etiam parcius aleretur. Vide Xenoph. libro de Cyripædia, 8.

Phereclus, fuit nauiũ architectus, qui naues Paridis ad raptum Helenæ ituri fabricauit: vnde & nauis proprio epitheto Phereclea dicta est.

Pherecrates, Atheniensis poëta comicus, militauit sub Alexandro Magno, docuitque fabulas XVII. Suid. alter item fuit Pherecrates à Deucalione ortus, Cicer. 1. Tusc.

Pherecides, Philosophus & poëta tragicus, ex Scyro insula, teste Strabone lib. 10. qui Seruio Tullo Romæ regnante dicitur floruisse. Hic primus soluta oratione traditur scripsisse (vt est author Apuleius in Floridis (repudiato versuũ nexu. Periit pediculis toto corpore ea scentibus, quod genus morbi medici phthiriasin appellant. Hũc Pythagoras magisteum coluit. Hic etiamsi nullum magistrum habuit, tamen per se multum eruditionis est consecutus. Suidas. Quanquam Diogenes Laertius eum Pittaci auditorem dicat extitisse. Vide in Cadmo, de literarum inuentione.

Pherecydes, alter à Diogene ponitur, antiquior etiam superiore, Atheniensis & Philosophus qui ab Orpheo multa didicit, scripsitque Theogoniam libris 10. item libellum de rerum principio. Pherecydem alium Lerium genere historicum scripsit. Suid.

Pheredus, Athenienſium rex octauus, anno ante Romam conditam 110.

Pherenice, mulier de qua Ælianus lib. 10. de Varia histor. Duxit ad Olympicum certamen filium suum Pherenice fœmina, prohibentibus eam spectare qui præsidebant. Licere id sibi persuasit, quæ patrem & fratres treis haberet Olympionicos. Spectauit, & victorem filium reduxit. Vide BERENICE.

Pherentines. Vide BERRENTIVM.

Pherezei, populi qui Samariam, & Gabaon vrbis regionem tenent Gen. 15. Lat. rurales.

Phermesta, filius Aman filij Amadatha. Esth. 9. Lat. ruptura fundamenti, vel rupturam ponens, aut ex Hebr. & Syro, taurus anniculus.

Pheron, Sesostris filius, rex Ægypti, cum in Nili inundatione telum in medios vertices fluminis torsisset, cæcus factus est: vndecimóque pòst anno, oraculo monitus, vt oculos ablueret lotio mulieris, quæ vnicum virum cognouisset, paruit, & visum recepit. Hero.

Pherora, Herodis Iudæorum regis frater veneno periit.

Phesdomim, nomen loci. 1. Paralip. 11. Lat. portio vel diminutio sanguinum, aut diminutio tacentium, vel assimilantium.

Pheshur, nomen viri. 1. Esd. 2. Lat. extendens, vel multiplicans libertatem vel principatum.

Phesse, filius Esthon. 1. Paral. 4. Lat. transitus, siue claudicatio.

Phestus, Sicyoniorum rex XXII. anno ante Romam conditam 490.

Phetheia, nomen viri. 1. Paral. 24. Lat. porta Domini, siue aperuit Dominus.

Phethros, nomen regionis, quæ Arabia Petrea dicitur. Isa. 11. Idem videtur esse quod Phathures, cum Hebræis iisdem punctis & consonantibus scribatur. Lat. bucella roris, aut persuasio, vel dilatatio ruinæ vel distillationis.

Phethrusim, filius Mesraim, Gen. 10. idem, p. n.

Phia, vrbs de qua Messenij & Lacones pugnauerunt iuxta Iordanem fluuium, vt scribit Homerus Hinc Phieus, Phiates, Phiæus, Stephan. Vide PHEA.

Phiale, vna ex comitibus Dianæ, Ouid. 3. Metamorph.

Phialia. Vide PHIDALEA.

Phiceon, mons Bœotiæ. Steph.

Phidalia, vxor Byzantis. Vide Stephanum in Gynæcopolis.

Phidene. Vide FIDENA.

Phidamus Epicureus, fuit poëta admodum lasciuus.

Phidias, diæ, nobilis statuarius, qui in ebore scalpendo citra æmulum claruit: diis tamen (vt inquit Quintilianus) quàm hominibus efficiendis melior. Inter huius opera maximè commendata est Mineruæ statua, quam Athenis ex ebore fecit, XXVI. cubitorum altitudine, in cuius clypeo Amazonum pugnam & Gigantomachiam insculpsit, in soleis verò, Centaurorum & Lapitharum certamen. Proximam commendationem meruit Iupiter Olympius, & ipse totus ex ebore, & Romæ in porticibus Octauiæ, Venus. Plin. libr. 15. cap. 8. Hic etiam statuam Nemesis deæ denûm cubitorum apud Rhamnuntem Atticæ oppidum fecit, quæ in manu mali ramum tenebat, ex quo parua surgebat complicatio: vbi teste Antigono, inscriptum erat, Agoracritus Parius fecit. Hunc enim discipulum suum Phidias adeò dilexit, vt nomen eius inscripserit operi, ex quo prouerbium, Rhamnusia Nemesis. Hic Phidias initio pictor fuit, pinxítque clypeum Mineruæ Athenis.

Phicol, princeps exercitus Abimelech regis Geræ. Genes. 21. lat. omnis lingua, aut oris perfectio, siue consummatio.

Philippus, proprium viri filij Thessali. Homer.

Phigalea, vrbs Arcadiæ. Rhianus 5. Messeniacorum. Dicitur etiam Phialeia sine g, à Phialo quodam. Et item, φιάλεια, Bithyniæ. Gentile prioris, Phigaleus & Phigaleites. Huius populi vino adeò gaudent, vt non alibi, quàm in cauponis habitent, hospitibus domos elocantes cum vxoribus. Hostilis tubæ ne in somno quidem sonum perferunt.

Phihahiroth, nomen loci, in quo castrametati sunt Hebræi, reuertentes de Ægypto, Exod. 14. siue quarta mansio Hebræorum. Numer. 33. lat. os vel labium libertatis, aut os sculptum.

Phila vrbs Macedoniæ, quam Demetrius Antigoni filius, Gonatas cognominatus, iuxta Peneum, matris nomine condidit: Gentile, Philæus. Est etiam insula Ægypti, Herod. libro 4. iuxta magnum fluuium Tritonem, qui in maximum lacum Tritonidem exit: Gentile, Philares. Steph. Vide TACOMPSVS.

Phila, insula in mari Gallico. Plin. lib. 3 cap. 5.

Philace fuit amasia Stratoclis, authore Plutarch.

Philadelphia, ciuitas in Mysia, regione Asiæ, proxima Lydiæ, quam Strabo libro 12. circa finem ait terræ motibus vexari. Cuius incolæ in agris magna ex parte degebant. In hac fuit vna ex septem ecclesiis. Supra Philadelphiam Orientem versus exusta regio patet, stadiis longa quingentis, quadringentis lata, vbi nullæ arbores præter vitem inueniuntur, quæ exustum vinum fert, ita elegans, vt nulli cedat. Summa corporum facies cinerulenta est: montana, petrosa, & nigra: quidam ex crebro fulminum ictu id contigisse arbitrantur, nec dubitant, quæ de Typhone dicuntur, hoc in loco fabulari: sed credibilius est subterraneum ignem, qui postea defecerit, regionem exussisse. Alij dicunt esse ciuitatem Lydiæ ad radices Tmoli montis. Vide RABBATH. Stephano vrbs Lydiæ, ab Attalo Philadelpho conditore. Item regionis combustæ, quam Mysi & Lydi tenent: Strabo lib. 12. Alia est Ægypti, tertia Syriæ insignis ciuitas, quæ priùs Ammana, deinde Astarte, demum Philadelphia à Ptolemæo Philadelpho dicta est. Ciuis, Philadelpheus & Philadelphenus. Iosephus lib. 10. Iudaïcæ antiquitatis. Stephan.

Philadelphus, nomen regis Ægypti, qui bibliothecam fecit Alexandriæ ferè 50000. librorum continentem. Idem libros Moysi curauit per 70. interpretes ex Hebræo in Græcum sermonem verti.

Philę, vrbs iuxta Nilũ, paulò supra minores cataractas: centũ fortasse stadiis distans à Syene & Elephantine. Heliodorus 8. histor. Æthiopic.

Philæ, Philarũ, insula aspera, & vndique prærupta, adiacens Ægypto, duobus in vnum coituris amnibus cingitur, qui Nilo mutantur, & eius nomen ferunt. Philę autem Straboni lib. 17. infra Meroem sunt, ad quas ipse Strabo se ex plaustro per plana aliquãdo vectũ scribit.

Philæmon poëta quidã, qui quũ videret asinum ficus mensæ paratas comedere, tanto difflixit gaudio, vt statim expirauerit. Valer. Maxim.

Philæni, fratres Carthaginenses, qui pro finium suorum propagatione se viuos sepeliri sustinuerunt. Nam cùm inter Carthaginenses & Cyrenenses de finibus controuersia incidisset placuit vt certo tempore duo viri ex vtraque ciuitate egrederentur, & vbicunque sibi obuij fierent, ibi vtriusque ditionis termini essent. Itaque Carthagine egressi Philæni, cùm aliquot passuum millia in fines Cyrenensiũ processissent, indignati aduersarij se esse præuentos, optionẽ Philænis proposuerunt, mallẽtne ad fines suos retrocedere, an eo in loco viui defodi: illisque respondentibus, se patriæ salutem vitæ anteferre, à Cyrenensibus, qui viribus superiores erant, viui ibidẽ sunt defossi. Quo in loco Carthaginenses, ne eximia illorum in patriam pietas, vlla temporum iniuria obliteraretur, duas illic aras constituerunt, quas à fratrum horum nomine Philænorum aras vocauerunt. Sallust. in bello Iugurth.

Philagrius, medicus fuit insignis Galeni contemporaneus, natione Epirota. Naumachij discipulus, cuius scripta recensẽt Suidas.

Philagrus, Sophista Cilix, auditor Lolliani, iracundus maximè. Nam & dormitanti quandoque auditori pugnum in mala fertur impegisse. Cæl. lib. 11. cap. 41.

Philaida, vicus in Ægeide, à PHILÆO filio Aiacia-

& Lysides filię Coroni, filij Lapithę. Tribulis, Philaides. Stephan.

Philammon, filius Apollinis ex Chione Nympha, clarissimus carmine & cithara. Vide CHIONE.

Philarchi populi sunt in Arabia fœlici, Mesopotamis contermini, ad Euphratem descendentes. Strabo libro 2.

Philaretus, Nomen viri proprium.

Phileas, regio Byzantij: Gentile, Philiates. Aliqui Phineam, alij Philean vocant. Stephan.

Philelphus, nomine Franciscus, omnium suæ ætatis poëtarum, excellentissimus, Romam accitus artis oratoriæ præcepta, ad Ciceronis imitationem, quosdam ingenuos adolescentes docuit, inter quos & Alexãdrinus Alexander se plurimum profecisse aperto ore pronuntiat: tanta est accepti eius muneris habenda recordatio & gratia. Alex. lib. 1. cap. 23.

Philenorium, vrbs in Arnæa, regione Bœotiæ, à Philenore Ætolo. Gentile, Philenorius. Stephanus.

Philemon, poëta comicus: quãuis (inquit Quintilianus) prauis sui temporis iudiciis, Menandro sæpe prælatus, consensu tamen omnium meruit secundus credi.

Philemon, rusticus quidam qui cùm Iouem & Mercurium hospitio excepisset sub paupere tecto, vna cum Baucide vxore in arboré conuersus est, & domus eius in templum, vt refert Ouidius, Metam. libro 8. Fabula hæc docet hospitalitatem & frugalitatem esse Deo gratam: & apud Poëtam (cuius nonnulli existimant Philemonem hunc fuisse villicum) extant elegantissimæ rerum rusticarum hypotyposes.

Philenis, meretrix fuit, quam Philocrates poëta Græcus suis carminibus lacerauit. De hac etiam Matt. libro 7.

Phileros, tabellarius quidam, de quo Cic. ad Pætum, lib. 9. Epistolarum famil. Macedoniæ vrbs. Plin.

Philesius, cognomen Apollinis, Bocat. lib. 3. Philesia quoque templa vocauit Bocatius Apollini consecrata, quæ ab osculo Branchidis, siue à certamine puerorum Philesia vocari dicit. Græci, φιλάλφ, amabilem dicunt, quia lumen solis exoriens, amabili veneratione oculorum consalutamus.

Phileta, circa Cariam vrbs. Porphyrog.

Philetas, poëta elegiographus ex insula Co, Philippi & Alexandri Macedonum ætate floruit. Præceptor Ptolemæi Philadelphi. Suis carminibus celebrauit Battidem puellam, quam adamauit. Fuisse fertur corpore adeò tenui, vt necesse fuerit ei plumbum adhibere, ne ventorum flatu raperetur.

Philethus, vir quidam, qui à fide CHRISTI excidit. 1. Tim. 2.

Philetus, Antiochensis Episcopus, anno salutis 224.

Phileum, Ptolem. lib. 12. cap. 1. ciuitas Germaniæ, in regione, quæ hodie Fusia vocatur. Vulgo, *Gruenin gen.*

Philia insula. Vide TACOMPSVS.

Philia, promontorium Thraciæ ad Pontum Euxinum. Ptolem.

Philicus insula, ante Taprobanam. vt refert Ptolem.

Philides, quidã equorum nutritor, à quo quum Themistocles equum dono postulasset, passusque esset repulsam, minatus est se domum eius continuo ligneum equum facturum. Quo ænigmate significabat se propinquorum accusationes & crimina in eum conjecturum, Plutarch. in Themist.

Philippi, ciuitas Thraciæ vel Thessaliæ, quæ Dathos antea dicebatur, quam Philippus Macedonum rex ædificauit, & à nomine suo Philippos nominauit. Iuxta hanc sunt campi Philippici, in quibus Cæsar & Pompeius primò, deinde Augustus & Cassius pugnauerunt.

Philippi, Siciliæ ciuitas, à Philippo sic dicta, cùm priùs Crenides vocaretur, Stephan. Idem alibi Philippi vrbs Macedoniæ, Crenides pòst dicta: deinde Philippi à Philippo, cùm Crenitis aduersus Thraces auxilio fuisset. Thessaliæ Philippi dicti sunt, & Gomphi Thesprotiæ: Gentile, Philippeus, & apud Polybium Philippenus. Stephanus.

Philippicus Bardanus, Romanorum imperator, secundo imperij anno ab Anthemio excæcatus, & in carcerem coniectus, sub annum salutis 713.

Philippides, comicus poëta, haud ignobilis ætate iam prouecta, quum in certamine poëtarum præter spem vicisset, gaudio repentè mortuus est: quod & Diagoræ Rhodio accidit. Suidas.

Philippides, Athenienſis cursor, ea nempe tempestate, qua in Græciam Persarum venit exercitus, vnicæ noctis spatio, mille & quingenta stadia, pedibus confeciſſe perhibetur (quæ 93. Francicas conficiunt leucas) vt Lacedæmoniis Persarum aduentum palàm faceret, eósque vt præstò adessent, admoneret, Leonic. Thom. lib. 3. cap. 29.

Philippopolis, vrbs Macedoniæ, quam Philippus Amyntæ filius condidit: Ciuis, Philippopolites. Stephanus.

Philippus v 1. Macedonum rex, Olympiade 34.

Philippus, Amyntæ filius, Alexandri Magni pater, Macedonum rex, rei militaris peritissimus, rebúsque gestis clarissimus, qui Macedoniæ regnum, quod angustis antea finibus continebatur, adeò ampliauit, vt centum quinquaginta populi in Macedonum ditione numerarentur. Hic à Pausania quodam adolesc

dolescente fuit interfectus: qui cùm de stupro sibi per vim ab Attalo illato, apud regem questus esset, & pro rei indignitate vltionem frustrà postulasset, séque etiam irrideri animaduerteret, iram in regem conuertit, & vltionem, quam ab inimico non poterat, ab iniquo iudice sumpsit. Natus fuit Pellæ, quæ Macedoniæ ciuitas est, regũ sepulchris nobilitata: vnde passim Pelleus à poëtis cognominatur. Puer, quondam bis obses datur ab Alexandro fratre, primùm Illyriis, deinde Thebanis, conciliandæ pacis gratia. Quo tempore per triennium in domo Epaminondæ summi ducis, pueritiæ rudimenta exercuit. Diodorus & Trogus lib. 7. 8. & 9.

Philippus Alexandri Magni frater, Macedonum rex, Olympiadis iussu interfectus, alio nomine Aridæus.

Philippus, Demetrij filij, rex Macedoniæ, à T. Quinto Flaminio victus. Is cùm videret Annibalem feliciter in Italia res gerentem legatos ad eum de societate misit: quibus in reditu, à Marco Valerio Flacco præfecto classis interceptis cum literis, missíque ad Senatum: statim Leuinus consul contra eum mittitur, qui regem agentem Apollonię, incautum, semíque sopitum nocte intempesta adoritur. Ille in Macedoniam cum exercitu terrestri itinere fugit, incensis priùs, ne hostis potiretur, suis nauibus. Liuius primo belli Macedonici.

Philippus, medicus Alexandri Magni. Curt. lib. 2. Plutar. in vita Alexandri. Hic gratus vsque adeò erat Alexandro, vt cùm Parmenio literas ad Alexandrum dedisset, quibus eum monebat, vt ab insidiis Philippi velut ab hoste à Dario corrupti, sibi in ægritudine caueret, Alexander exploratam habens medici fidem, poculum ab ipso Philippo datum hausit, & litteras Parmenionis eidem legendas tradidit. Philippos etiã Romanos, viros claros legimus, inter quos L. Philippus orator, Crassi aduersarius. Cic. 3. de Orat.

Philippus, primus ex Rom. imperatoribus Christianus fuisse perhibetur.

Philippus, frater Herodis, procurator Iturææ & Traconitidis constitutus à Romanis. Luc. 3.

D. Philippus, qui fuit vnus ex Apostolis Domini, Hierapoli dormiuit. Sed & duæ eius filiæ inibi virgines cõsenuere, & alia eius filia, Spiritu sancto repleta, permansit apud Ephesum. Euseb. lib. 3. ca. 31. hist. Eccles. Ex Bethsaida fuit oriundus: primus Euangelium Samariæ prædicauit, & ad fidem ciues diuino sermone conuertit. Act. cap. 8.

Philippus, genere Cæsariensis, vnus ex 7. diaconis, qui & Euangelista cognominabatur: cuiusque filiæ erant prophetissæ, vt D. Lucas ait, act. cap. 21. & 24.

Philippus, IX. Hierosolymitanus episcopus, anno salutis 115.

Philippus imperator, Gordiano successit, qui tam seueri & tristis animi fuisse dicitur, vt iam tum à quinquenni ætate nullo cuiusquam commento ad risum solui potuerit, aut ab inflexi naturæ torsitate dimoueri. Author Sex. Aurelianus.

Philippus, imperator Occidentis, victo Othone competitore, sub annum salutis 1200.

Philippus, Henrici filius, Francorum rex, anno salutis 1060.

Philippus, Francorum rex bellicosissimus, ob idque Augustus cognominatus, in Asiam nauigauit, Aconem & Ptolemaidem expugnauit, sed paulo pòst morbo coactus, rediit. Northmanniam & Aquitaniam bello de Anglorum rege cepit. Othonem III. imperatorem Ferrando Flandrensi auxilium ferentem ingenti prælio fudit, in quo & Ferrandus captus & innumera hostium millia cæsa sunt. Iudæos Francia expulit. Floruit autem sub annum salutis 1212. Annal. Franciæ.

Philippus, D. Ludouici filius, Francorum rex anno salutis 1271. Annal. Fran.

Philippus Pulcher, Francorum rex, annis XXVIII. Flandrenses variis prælijs domuit, à Bonifacio pontifice sacris interdictus & à Benedicto XI. absolutus est. Annal. Franciæ.

Philippus Longus, Franciæ & Nauarræ rex, anno salutis 1316. Annal. Fran.

Philippus Valesius, Francorum rex, suffectus in locum Philip. Pulchri, cui sine liberis mortuo, genere proximus erat. Flandros ingenti clade afflixit, qua ceciderunt ferè viginti hominum millia: postea non eadem fortuna sæpius cum Anglis congressus terra marique victus, Calisium Anglis inuitus permisit. Annales Francorum.

Philippus, Syriæ rex, XXI. sub quo Syriæ regnum defecisse dicitur. Olymp. 171.

Philippus, Gaulanitidis tetrarcha, sub Octauio Cæsare.

Philippus cognomine Augustus, princeps optimus, ciuitatem Andegauensem diruram restituit. Annal. Franciæ.

Philippus, Austriæ dux, filius Maximiliani Cæsaris, rex Hispaniæ, pater Caroli V. Cæsaris.

Philippus Audax, filius Ioannis Franciæ regis, frater Caroli quinti. Burgundiæ dux, & Flandriæ comes. Chron. Burgund.

Philippus cognomine Bonus, Burgundiæ dux, eius Ioannis filius, qui ad Montereilum occisus est: & multos in Francia motus excitauit, sub regibus Carolo VI. & VII. vixitque vsque ad imperium Ludouici XI. Chron. Burg.

Philippus dux Mediolani, sub annum CHRISTI 1420. Iouius hist. ducum Med.

Philippus Maria, Papiæ dominus, Galeatij Mediolani ducis filius. Hist. Mediolan.

Philiscus, Athenicnsium tyrannus. Olym. 25.

Philiscus, cælator egregius, qui Venerem in Octauiæ porticu: item Latonam, Dianam, Musas nouem & nudum Apollinem insculpsit.

Philiscum oppidum Parthorum ad Euphratem non procul à Damasceno campo. Plin. lib. 5. capite 26.

Philistæ, siue Philisthiim, populi Iudæis finitimi, quorum regio posteris dicta est Palæstina.

Philistinæ fossæ, quod alij Tartarum vocant, inquit Plinius. Vnum ex Padi ostiis. *Fossona*, hodie Leandro & G. Fabricio. Tartari fluminis etiam Tacitus meminit.

Philistion Nicæus, poeta comicus, qui Socratis ætate floruit, nimio risu mortuus est.

Philistion, medicus Locrensis, cuius meminit Gel. lib. 17. cap. 12.

Philistus Milesius, musicę primùm operam dedit euasitq; clarissimus tibicen. Ad oratoriam demum conuersus, auditor fuit Isocratis.

Philistius Syracusanus, historiographus, propinquus Dionysij tyranni, scripsit res Siculas libris XII.

Philix nutrix Domitiani principis Suetuon.

Philis, Thracię regio circumiecta Pangæo monti. Herodot.

Phillyra, mater Chironis centauri, à qua Chiron Philyrides dictus, Sernio apud Virgilium 3. Georgic.

Philo, is fuit, qui ex Proserpina filia, quam in balneis conspexerat, sustulisse creditur Mercurium: quem cùm vellet exponere, consuluit mathematicum quendam, à quo hoc accepit responsum, puerum futurum maximum rerum diuinarum interpretem. Quo nomine eum seruauit & diligenter educauit. Hic autem Mercurius, non erat is Mercurius quem aiunt poëtæ Iouis & Maiæ fuisse filium, sed Hermes ille, qui Trismegistus appellatur. Palæph. lib. 11.

Philo Academicus. Clitomachi discipulus, Romæ profitebatur, quò profugerat Mithridatico bello, atque à Cicerone cultus est.

Philoboeotus, mons Bœotiæ in Elaticis campis, Plutarch. in Sylla.

Philo Herennius, Byblius genere, grammaticus tempore Adriani, de cuius imperio scripsit: præterea de ciuitatibus & viris claris libros 30. Suidas.

Philo Iudæus, Alexandriæ natus, disciplinisque omnibus eruditus, in nostra & Græcorũ philosophia bene versatus. Eloquentiæ Platonis adeò æmulator, vt prouerbium fuerit, Aut Plato Philonizat, aut Philo Platonizat. In diuinis autem legibus & patriis institutis quãtus fuerit, ex his quæ nobis librorum suorum tradidit monimentis, palàm est. Igitur temporibus Caij quanta acciderint Iudæis mala descripsit, quibus & suam legationem pro Iudæis apud ipsum imperatorem retulit.

Philo statuarius, Hephæstionem expressit, Tatianus.

Philocalia castellum in Themiscyrena, non procul à Tripoli fluuio & castello. Pli. li. 6. c. 4.

Philocandros, insula Cycladum. Ptol.

Philochorus Athenienſis, vir doctissimus & vates, tempore Eratosthenis, extinctus insidiis Antigoni Macedoniæ regis, ob amicitiæ suspicionem cum Ptolemæo rege. Scripsit Athidis libros 17. qui continent res gestas Athenienſium, & reges & magistratus vsque ad Antiochum cognominatum deum, aliáque complura. Suid.

Philocles Athenienſis poëta Tragicus fuit, non ita multò post Euripidem, Æschyli ex sorore nepos, ab iracundiæ vitio Bilis appellatus. Facie fuit imprimis fœda, capitéque in cristæ formam acuminato. Scripsit fabulas centum: reliquit filium nomine Morsimum, & ipsum poëtam Tragicum. Suidas.

Philocrates, vir Athenienſis, proditionis nota infamis, apud Demosthenem.

Philocrene, Bithyniæ oppidulum apud Gregoram. Maritimum est Laonico. Circa Nicæam videtur.

Philoctetes, Ctetis, vel Ctetę, Pœantis filius, comes Herculis, cui idem moriens in Oeta monte mandauit, ne corporis sui reliquias cuiquam indicaret: idque iurare eum adegit, deditque pro munere pharetram & sagittas Hydriæ felle intinctas. Quare cùm postea Delphico oraculo moniti essent Græci, ad euertendam Troiam sagittis Herculis opus esse, inuentus Philoctetes, & de Hercule interrogatus, negauit primùm se scire quid illi accidisset: cum verò illi vehementiùs vrgerent, tandem mortuum esse confessus est: cùmque illi instarent, vt sepulchrum eius sibi indicaret, ne iusiurandum violaret, ictu pedis locum ostendit. Post hæc, cùm ad bellum Troianum deduceretur, quòd ipse solus Herculis sagittis vti posset vnius sagittæ casu, in pede, quo Herculis tumulum monstrauerat, vulnere penè immedicabili affectus est: cuius fœtor cùm à Græcis ferri non posset, in Lemno relictus est. Verùm occiso Achille, Vlysses in Lemnũ regressus, ad Troiam illum reduxit, vt inquit Ouid. lib. 13. Metamor. vbi & paridem singulari certamine ab eo prouocatus, sagittis interfecit. Euersa autem Troia, pudore, ne in patriam æger rediret, impeditus, in Calabriam venit, ibique Petiliam condidit. Tandem opera Machaonis medici sanatus est.

Philogonus, Antiochienſis episcopus, anno salutis 322.

Philolaus, Pythagoricus quidã philosophus, cuius tres libros Plato, cùm tenui admodũ esset pecunia decem millib. denariũm mercatus est, quod pretium à Dione Syracusano acceperat.

Philolaus, Corinthius, leges Thebanis dedit, ex familia

familia Bacchiadum, amicus Dioclis, qui Olympia vicit: sed vbi ille ciuitatem deseruit, commotus ob amorem matris Alcinoë, Thebas migrauit, atque ibi ambo defuncti sunt. Habitauit igitur ob huiusmodi causam apud Thebanos, legésque illis descripsit & de aliis quibusdam, & de sobole procreanda, quas illi proletarias appellant. Et hoc est præcipuè ab illo prouisum, vt numerus hæreditatum conseruetur. Aristot. 2. Politicorum.

Philologus, nomen viri. Rom. 16.

Philombrotus Athenienſium princeps seu Archon annuus, Olympiad. 46. cuius anno secundo, Pediæi, Diacrij & Paralij seditionem nouam propter æris alieni, quo demersi erant, magnitudinem Athenis excitarunt, cui malo cùm finis nullus appareret, Soloni, ciui Athenienſi, eidémque è nouem sapientibus vni seditio componenda, & respublica nouis legibus constringenda, commissa est. Plutarchus.

Philomela, Pandionis Athenienſium regis filia, quam Tereus Thraciæ rex, qui Prognem sororem eius vxorem duxerat, visendæ sororis prætextu à patre abductã, in itinere violauit: & ne flagitium cuiquam indicare posset, linguã ei præcidit, arctissimæque custodiæ eam inclusit. Verùm illa (vti erat lanificij peritissima) rem omnẽ, quo gesta erat ordine, in tela depinxit: eámque per famulam ad Prognem misit: quæ quamuis sororis iniuria grauissimè commota, vltionem tamen in Orgiorum tempus distulit: quo tempore magna mulierum caterua comitata, thyrsisque & pellibus instructa sororem carceri eripit, & in regiam perducit: vbi communicato cum illa consilio, Itym filium suum iugulat, patríque comedendum apponit: illóque epulis tam nefandis iam satiato, sub finem cœnæ pueri caput in conuiuium affert. Quo agnito, Tereus furore percitus, cùm stricto gladio vxorem insequitur, in vpupam commutatur, etiam nunc cristam militarem in capite gerentem, Progne autem in hirundinem, Itys verò in Phasianum, Philomela denique in luscíniam, etiam hodie de Terei iniuria suauissimo cantu conquerentem. Quidam hanc fabulam ad cantus harmoniam & sonorum qui ex auibus audiuntur varietatem referunt. Alij ad mores, & dicunt hanc fabulam docere cohibendos esse effrænatos animi affectus quibus homines ad furorem compelluntur: Impetus autem venereus & vindictæ cupiditas reddunt homines insigniter immanes. Ac tyrannus libidinum sordibus inquinatus, rectè fingitur in vpupam cõmutatus. Vide Terevs.

Philomelium, vrbs magnæ Phrygiæ. Strabo lib. 12. Gentile Philomelus. Stephanus.

Philomelus, Phocensium dux, templum Delphicum occupauit, Locrenses vicit ad Petras Phedriades. Olymp. 106.

Philomenes, Paphlagonum rex, à quo insequentes principes cognomentum sumpserunt sibi, sicut ab Hellene Thessalorum Reges dicti sunt, Alex. lib. 1. cap. 2.

Philomolphus, Asiæ minoris oppidum. Nicetas.

Philonides, Melitensis quispiam, qui quia erat prægrandi corpore, cæterùm insulsus & indoctus, abiit in prouerb. Indoctior Philonide.

Philon, medicus fuit nobilis, qui quum medicamenta quædam ad medendi vsum exquisitissima concinnarer, & egregias quasdam Alexipharmacas facultates, eas Deorum manus appellabat, velut diuinas & salutares. Cæl. lib. 16. cap. 10.

Philomelus, nomen citharœdi cuiusdam, cuius meminit Mart. lib. 3.

Plus habuit Dydimus, plus Philomelus habet.

Philonis pagus, in Ægypto, inter Nilum & sinum Arabicum. Strabo. Pantapoleos regionis vicus in Africa, Ptolem. Item Libiæ nomi.

Philonomia, Nyctini & Arcadiæ filia, dum in venationibus cum Diana versaretur, in Martem incidit, qui sumpta pastoris forma, grauidam puellam effecit. Ea verò gemellos enixa, patris metu in Erymanthum eiecit infantes, qui deorum prouidentia illæsi, delati ad cauam quandam quercum, dicuntur: vbi cùm lupa quædam lustrum haberet, propriis abiectis in fluentum catulis, infantibus vbera præbuit: quod quidem Tyliphus pastor conspicatus, susceptos pueros educauit vt suos: & alterum quidem Lycastum, alterum verò Parrhasium appellauit. Hi deinde Arcadiæ regnum successione consecuti sunt. Plut. Para.

Philopœmenes Megalopolitanus, dux Achæorum præstãtissimus Lacedæmonios & Messenios multis cladibus afflixit, vt est Author Plutarchus. Liuius in bello Macedonico lib. 5.

Philos, insula contra Persidem, non procul à Cassandra. Plin. lib. 6. cap. 25.

Philostratus Lemnius, temporibus Seueri principis, eiúsque vxoris Iuliæ, epistolarum magister, vt ipse planè monstrat in vita Apollonij Tyanei, scripsit vitas sophistarum ad Seuerum, de vita Apollonij lib. octo, præterea Heroica quæ hodie extant.

Philostratus, huius pater, Athenis docuit Neronis tempore: scripsit Panægyricos plures, & declamationes oratoribus valde probatas, compluráque alia quæ à Suida commemorantur.

Philostratus tertius, superioris filius, docuit Athenis: scripsit Panathenaicum, Troiam, Paraphrasim Homerici clypei, Iconas huic multi referunt. Suid.

Philotas, vnus ex comitibus Alexandri Magni, cui post eius mortem, Ciliciæ regnum sorte obtigit.

Philo

Philotera, vrbs iuxta Troglodyticam à Satyro condita. Apollodorus Philoteridem vocat. Est etiam Philotera Cœlesyriæ, aliàs Philoteria: Gentile, Philoterius: ab Ægyptia verò Philoterites dicitur. Stephanus.

Philoteris, ciuitas in littore sinus Arabici, aliàs Arsinoë dicta, vt supra indicatum est. Alia videtur dicta in Philotera.

Philotimus, Ciceronis libertus, vt ipse scribit Appio, libr. 3. 9.

Philotis quæ & Tutela, vel Titula, ancillarum Dux apud Romanos, quum Fidenates vltima victoria superati sunt. Illi enim quum dedi sibi matronas postulassent, ac Tutela cum ancillis ad hostes habita matronarum esset, eos vino & venere obrutos Romanis prodidit. Plutarchus, Lilius 3. 5. Syntag.

Philoxenus, philosophus, qui gruis collum sibi exoptabat, quò diutiùs ciborum & poculorum sapore oblectaretur.

Philoxenus, grammaticus Alexandrinus, Romæ scripsit de monosyllabis verbis, de hellenismo, de genere linguarum, & alia. Suidas.

Philoxenus, Eretriensis pictor, Nicomachi discipulus, cuius tabula nullis postponenda, Cassandro regi picta, continuit Alexandri prælium cum Dario. Idem pinxit & Lasciuiam, in qua tres Sileni comessabantur. Hic præceptoris celeritatem sequutus, breuiores etiamnum quasdam pictutæ vias & compendiarias inuenit. Plin. libr. 35. cap. 10.

Philoxenus, poëta lyricus, scripsit lyrico carmine Æacidarum genealogiam. Hic quum aliquando apud Dionysium tyrannum ageret, tragœdiasque eius, in quibus ille ambitiosissimus erat, minimè laudaret, coniectus est in Latomias, indéque Tarentum aufugit. Dionysio verò eum per litteras reuocare conanti, respondit hoc tantùm monosyllabum, Non, sæpius iteratum. Suidas.

Philoxenus, cos. cum Probo, anno vrbis 1278.

Philyra, filia Oceani, ex qua Saturnus in equum conuersus, Chironem Centaurum dicitur suscepisse, qui à matre Philyrides & Philyreius dicitur. Hanc fabulam ad medicinæ & Chirurgiæ artem refert N. Comes, mythologiæ lib. 4. cap. 12. Vide CHIRON. Scribitur autem hoc nomen, & eius deriuatiua, simplici l, Poëtæ tamen suo iure, vt primam syllabam extendant, geminant hanc consonantem.

Philyres, populi iuxta Pontum, à Philyra matre Saturni. Hinc Philyreres, fœmininum Philyris & Phyliris. Stephan.

Philysthenis filius Thyestæ, quem Atreus vnà cum Tantalo fratre interfectum Thyestæ patris epulandum apposuit. Vide Senecam in Thyeste.

Phina oppidum in Macedonia ad oram Heracleam. Plin. lib. 4. cap. 10.

Phinees, filius Eleazari, filij Aaron. Exod. 6. filius item Heli sacerdotis. 1. Reg. 1. Lat. aspectus aut facies confidentiæ vel protectionis.

Phineum, locus Ponti à Phineo conditus: Gentile, Phineieus. Steph.

Phineus, Agenoris filius, Hellanico: Hesiodo Phœnicis & Cassiopeæ, Agenoris nepos, frater Cilicis Doryeli & Atamini. Hic igitur rex Arcadiæ, vel, vt alii, Thraciæ, vel, vt rursus alij, Paphlagoniæ, vxorem duxit Cleopatram (quam quidam Sthenobœam vocant) ex qua genuit Orythum & Crambum, vt Sophocles: vt alij, Mariandinum & Thynum: vel, vt rursus alij, Palæmonem & Phinea: quibus, mortua priore coniuge, Harpalicen, Calais & Zethe sororem, nouercam superinduxit: quamuis Flacus non Harpalycen, sed Cleopatram Boreadum sororem appellet: cui etiam Apollonij Commentarius subscribit, qui lib. 1. dicit, Phineum Cleopatram Boreæ & Orithyæ filiam vxorem duxisse, secundam verò Ideam Dardani filiam nouercam superinduxisse: cuius sua sufilios suos ex Cleopatra susceptos excæcauit. Quapropter & ipse excæcatus est à diis, & Harpiæ contra eum missæ, quæ cibos & mensam eius turpissimè fœdarunt. Postea verò venientibus ad ea loca Argonautis, à Calai & Zethe fratribus alatis, rursus ad Strophades insulas fugatæ sunt, vt suprà docuimus in dictione Calais. Postremò occisus est ab Hercule, cùm is in solitudine liberos Phinei offendisset excæcatos, comperissétque eos calumniis nouercæ eiectos fuisse. Hinc Phineus, a, um, & Phineius, a, um.

Phinæ, fabulam refert ad auaritiæ effecta N. Comes, mythologiæ lib. 7. cap. 6. libro autem 6. cap. 8. de Iasone & Argonautis agens, post Apollonium in Argonaut. Phinei vaticinia explicat.

Phinon, ciuitas Idumæorum. Gen. 36. Lat. gemma, siue aspiciens, aut os æternitatis, vel os filij: aut ex Hebr. & Syro, os piscis, ab ore non ab osse.

Phinopolis, vrbs Ponti à Phineo dicta. Gentile, Phinopolites. Steph.

Phinthia, Siciliæ fons in quem, vt Apion refert, nihil immergi potest sed omnia fluintant. Plin. lib. 31. cap. 2.

Phinthia, amicus fuit Damonis cuiusdam, vt ex Plutarcho inuenimus. Itaque apud Ciceronem in Officiis, & Valerium Maximum, Phinthia reponi debet loco Pythiæ.

Phintonis, insula inter Sardiniam & Corsicam, Plin. & Ptolem. *Isola rossa*, Ortelio.

Phiræsi, Scandiæ insulæ populi, Ptolem. Ofranci, Turnebo, cuius opinionem reiecit F. Horoman. in Francogallia, & meritò quidem, vt à vero alienam.

Phison, i. oris mutatio, siue multitudo aut extensio magnum Indiæ flumen, à paradiso fluens,

Gen.2. quod ab Eusebio & Hierony in quæst. Hebr. Ganges dicitur, siue Getha, Ioseph. lib. 1. cap. Iud. antiq. Salomonis commentator Nilum vocat. Gen.2.

Phithom, i. buccella eorum, aut oris consummatio, siue persuasio vel dilatatio eorũ, vrbs quam ædificarunt filij Israel Pharaoni regi Ægyptiorum. Exod.1.

Phithon, filius, Micha filij Meribala, 1. Par. 8. & 9.

Phla, Herod. lib. 4. insula in Tritonide palude grandi. Aiunt Iasonem posteaquam sub Pelio Argos ex ædificauit, impositis in ea cum aliis solennibus hostiis, tũ verò tripode æreo, circuisse Peloponnesum animo Delphos eundi: cumque cùm teneret cursum circa Maleam: abreptum à vento Aquilone, & abductum in Africam, & priusquam tellurem cerneret, in aspretis paludis Tritonidis astitisse, eique hesitanti de egressu apparuisse Tritonem, ac iussisse sibi dari tripodem quòd diceret ostensurum se illis exitum, atque incolumes remissurum. Cætera vide apud Herodotum.

Phlanon, vrbs & portus iuxta Abyrtum insulam post Aloum, Artemidorus, vnde totus ille sinus Phlanonicus vocatur. Gentile, Phlanonites. Steph. Vide PHLANOTES.

Phlanotes, populi, Pli. lib. 3. cap. 22. à quibus nomen sinui est inditum, quem modò nautæ Quærnarium appellant, alij Gernariũ propter naufragia, procelloso fermè semper transitu. In recessu eius Senia vrbs, cuius à tergo specus sunt, vnde vehementer nulla ferè non hora venti perflant, eaq; tes infamem eum sinum reddidit. Per hæc fortè loca id genus tempestatis est, de qua Plin. lib. 2. cap 45. In Dalmatiæ, inquit, ora specus vasto in præceps hiatu, in quem deiecto leui pondere, quamuis tranquillo die, turbini similis emicat procella. Dicti Phlanotes ab oppido Phlano, inter Polam coloniam & Iaderam. Vide PHLANON.

Phlegeton, fluuius infernalis flammis æstuantibus rapidus, à φλέγω, ardeo.

Phlegon, vnus ex equis solis ὑπὸ τ φλέγειν quod est ardere, dictus.

Phlegon Trallianus, libertus Augusti (nonnulli Adriani dicunt) historiam scripsit Olympiadum libris sedecim vsq; ad Olympi. xxix. De fastis Romanorum lib. 4. Item de nominibus locorum vrbis Romæ, & Epitomen Olympionicorum libris duobus. Suid.

Phlegon, viri nomen. Rom. 16.

Phlegra, græ, vel Phlegre, gres, vrbs Macedoniæ Pallene proxima. Plin. lib. 4. ca. 10. aut, vt Eudoxus mauult, eadem cum Pallene, & vallis circa hanc vrbem in qua Gigantes olim cũ cælestibus conflixere. Vide Pallene. Steph. vrbs Thraciæ, quam Eudoxus postea Pallenem dictam scribit. Hinc Phlegræus, a, um, & Phlegrus, gra, grum.

Phlegræi, campi duo fuere, alter in Græcia, Phlegra Thessaliæ valle, vbi Gigantes cum cælestibus pugnauere. Vel ὑπὸ τ φλέγειν, quod est vrere atque inflammare. Alter in Campania prope Cumas, in quo Gigantes Herculem superasse dicuntur. Plin. lib. 3. cap. 5. & Strab. lib. 5. Theagenes verò & Eudoxus, qui ad historicam fidem pugnam hanc conatur reducere: Pallenem, inquiunt, quæ veteri nomine Phlegra vocabatur, homines tenuerunt, quibus immanitas & superbia morũ Gigantum cognomen peperit. In hos ineunte prælium Hercule, fulmina de cælo missa sunt, donec ij fugere coacti sunt, sicq; ingenti victoria superati. Et hac re rumor in vulgus ortus, vt Gigãtes mouerint bellum diis. Id autem ideo fictum, est quoniam ea regio tota sulphure plurima scatet. Hinc fit, vt ventorum impulsu excitetur passim ignis, qui cùm exitum è cauernis naturæ expetat, dum luctatur assiduè, terram tandem quatit & commouet, exuritq; frequenter: vnde & nomen sortitur, φλέγω enim Græcè exurere, arderéque significat.

Phlegræus, vnus ex Centauris, Ixioni; & Nubis filius.

Phlegya, Steph. vrbs Bœotiæ, à Phlegya Martis & Chryses filio: Ciuis, Phlegyas & Phlegyus, gyca, gyeum. Regio quoque Phlegyanis nominatur.

Phlegyas, Martis filius, rex Lapitharum in Thessalia, pater Ixionis & Coronidis Nymphæ: quam cùm ab Apolline vitiatam sensisset, confestim ira percitus, templum eius Delphis incendit. Quapropter Apollo iratus, ipsum sagittis interfectum ad inferos detrusit: vbi hac pœna afficitur: vt sub ingenti saxo ruinam minitante sedens, semper illud casurum suspicetur & timeat.

Phlegyæ, populi insulani Thessaliæ, à Phlegya Ixionis patre cognominati. Hi cùm sacrilegi essent, deosque & homines spernerent, abrato Neptuno immisso diluuio, submersi sunt, quorum apud inferos meminit Virg. lib. 9.

Phlias, vnus ex illis qui in naui Argo fuerunt, filius Bactu, vt Valer. habet 1. Argon.

Phlius, untis, vrbs in medio Sicyonij Argiuique agri, Strab. lib. 8. vbi religiosissimè colebatur Hebe. Castellum Phlium nominat. Plin. lib. 4. cap. 5. Hæc olim Arethyrea dicta est, Steph. & Arantia. Phlius dicta à Phliunte Bacchi & Chthonophyles filio, vel à Phliante. Gentilia, Phliuntius, Phliusius, Phliasius. Vel nomen habet à φλέω, quod est fructibus abũdare. Nam & Lacedæmonij Phliasium mensem vocant, in quo fructus terræ vigent. Dicitur Phliuntis fœmininum.

Phlotia, Mauritaniæ Cæsariensis oppidum. Ptol.

Phlyeis, vicus in Cecropide tribu: tribulis, Phlyeus. Steph.

Phlygadia, mons Illyrico & Adriæ obuersus Strabo. Phlegra, Lazio,

Phlygonium, vrbs Phocidis: Ciuis, Phegonius & Phlygonius. Steph. Paus.

Phobetor, filius Somni, apud Ouid. 11. Metam. Dictus est Phobetor, à verbo Græco φοβέω, quod est perterrefacere. Icelos autem, quia omnium animātium formam inducere possit: est enim ἴκελος similis.

Phocæ, arum, insulæ Cretę adiacentes, Plin. lib. 4. cap. 13.

Phocæa, Ioniæ ciuitas, Athenienſium colonia ita dicta à phocarum multitudine, quæ vrbem cōdentibus circa hoc littus apparuerunt. Strabo libro 14. Incolæ Phocæi & Phocenſes, qui aſſiduis Perſarum bellis exagitati, communi conſenſu patriam reliquerūt, diriſque execrationibus ſe deuouerunt, ſi quando eō redire conarentur. Varia deinde fortuna vſi, tandem in Galliam delati ſunt, vbi Maſſiliam condiderunt.

Phocaria, inſula maris Ægei, ex aduerſo Atticæ. Plin.

Phocarum inſula in ſinu Arabico. Strabo.

Phocas, Romanorum imperator, ſub annum ſalutis 606.

Phoce, es, oppidum eſt Bœotiæ.

Phoceas, agri Leontini in Sicilia oppidum. Thucyd.

Phocenſes, Græciæ populi apud Strabonem.

Phochereth, nomen viri. 1. Eſd. 2. lat. oris exterminatio vel oris conciſio.

Phoces, populi Ionum, qui primi longis nauibus vſi ſunt.

Phoci, gēs Ichthyophagis vicina. Agatarchides.

Phocias, Theſſaliæ fluuius, Vibio. Phœnix legit Simlerus.

Phocion, Athenienſis vir clarus, cognomento Bonus, ſemper pauper, cum ditiſſimus eſſe potuiſſet, propter frequentes ei delatos honores. Hic neque ridere, neque lachrymare ab vllo vnquam eſt viſus. Et in cōcione, cùm quis dixiſſet, Cogitabundus videris, ô Phocion: Recte, inquit, coniectas. Cogito enim, ſi qua valeo in his breuitate vti, quæ apud Athenienſes dicturus ſum. Huic cum legati Philippi Macedonum regis ingentia munera offerrent, hortarenturq; vt ea acciperet: (quanuis enim ipſe facilè his careret, liberis tamen eius eſſent neceſſaria, quibus difficile foret in ſumma paupertate ad paternam gloriā peruenire) Si mei, inquit, ſimiles erunt, idem hic agellus alet illos, qui me ad hanc dignitatem perduxit: ſi diſſimiles nolo meis impenſis illorum ali augeriq; luxuriam. Plut. in Phocione.

Phocion, Peripateticus Hiſpanus, ſcripſit librum Cornucopiæ, multæ variæque doctrinæ refertiſſimum. Gellius.

Phocidis, idis exigua Græciæ regio, ſinui Criſſæo adiacens, Delphico oraculo, & Helicone, Parnaſſoque montibus inclyta. Huius incolæ dicuntur Phocenſes, à quibus nonnulli putant profectos eſſe Maſſiliæ conditores, nō (vt alij exiſtimant) à Phocenſibus Ioniæ populis. Cui etiam ſententiæ non obſcurè ſubſcribit Plin. lib. 3. cap. 4. vbi Maſſiliam Græcorum Phocenſium coloniam appellat, ad diſcrimen, vt videtur, Aſiaticorum. Hinc Phocaicus, ca, cum.

Phoclis, Arachoſiæ vrbs. Ptol.

Phocra, mons Mauritaniæ Tingitanæ. Ptol. vulgò, *Gebelheladich*, i. mons ferreus.

Phocus, Phocionis filius, qui quū paternas opes prodigo luxu diſlapidaſſet, Athenienſibus vſquadeo inuiſus factus eſt, vt occurrentes omnes diffamatorem ſui generis nuncuparent.

Phocus, filius Aeaci. Ouid. 7. Metam.

Phocuſa, Plin. li. 4. ca. 12. inſula vna ex Sporadib.

Phocuſæ inſulæ duæ, Ptol. in Aegypto Pelago.

Phocylides Miletius, poëta Græcus, qui floruit poſt bellum Troianum, ſcripſit 58. elegias, & quaſdam ſententias ad vitæ inſtitutionem.

Phoda, oppidum in Arabia felici. Plin.

Phœbas, adis, Phœbi ſacerdos: quæ diuino correpta furore, conſulentibus ex tripode oracula edebat. Sidonius.

Phœbe, eadē quę Diana ſiue Luna, à Phœbo fratre ita dicta. Ouid. 2. Metam.

Phœbe & Elaira, Leucipi filiæ. Stephanus in Aphidnis.

Phœbea palus, æſtuarium Argiæ regionis. Paus.

Phœbatis, Macedoniæ vrbs. Polyb.

Phœbe, inſula in Propontide. Plin.

Phœbi, Mauritaniæ promontorium. Ptol.

Phœbia, oppidum Sicyoniorum: Gentile, phœbias, aut Phœbianus. Steph.

Phœbigena, cognomen Aeſculapij, à patre Phœbo. Virg. 7. Æneid. *Fulmine Phœbigenam Stygias detruſit ad vndas.*

Phœbus, idem qui Apollo, ſiue Sol, Iouis & Latonæ filius, eodem partu cum Diana editus, diuinationis & muſicæ deus à poëtis habitus, & medicinæ repertor. Dictus Phœbus, quaſi φῶς ζ βίος, hoc eſt lux vitæ.

Phœmon, lacus Arcadiæ. Ouid. lib. 13. Metam.

Phœmonoe, filia Phœbi, & vates, quę prima carmen heroicum cecinit, vt eſt author Heſiodus in Theogonia.

Phœnebytis, Panopolitanę præfecturæ vicus. Sui.

Phœnices, populi Syriæ, Iudęis cōtermini, quorū præcipuæ vrbes fuerunt Tyrus & Sidō, & quæ cum his Tripolim efficit Aradus. Horū regio Phœnice dicitur, à Phœnice quodam Neptuni & Libyes filio. Steph. Hos Strab. lib. 16. arithmetica & aſtronomia, naualibus ac bellicis artibus inſignes ſcribit. Rufus ex Dionyſio.

Phœnices iidē ab Iudæis proximis, ſiue à Phœnice Agenoris filio, literas accepere, Tyrij maximè, vnde & Phœnicia γράμματα, σήματαque dicuntur à Timone Pyrrhonio.

Phœnicæum, mons Corinthi: Gentile, Phœnicæus. Steph.

Phœnicia, vel Phœnice, Aſiæ regio: ſic dicta à conditore

conditore Phœnice, Agenoris, Neptuni & Libyes filio. Stephan. Ioſephus etiam author eſt, Phœnices inueniſſe Græcas litteras.

Phœnicus, vrbs Cretæ, & inſula iuxta Lyciam. Eſt & Phœnicus, ſtagnum Thucyd. li. 8. Gentil. Phœnicuntius, & Phœnicuſius, Stephan.

Phœnicuſſæ, duæ inſulæ in Libyco ſinu iuxta Carthaginẽ. Inſulares, Phœnicuſſæ. Eſt etiam ciuitas Phœnicum in Syria. Stephan.

Phœnix, Cretæ inſulæ vrbs Ptolem. 5. *Niqueta*, Nigro. Vrbs item & mons non procul à Rhodo, Lyciæ portus, Ægypti vicus, Siciliæ oppidum, Theſſaliæ & Achaiæ fluuius. Plinius, Strabo, Ptolem.

Phœnix, Agenoris filius, Cadmi frater, qui Phœnicibus imperauit. A quo Phœnicia.

Phœnix, Amyntoris filius, præceptor Achillis, qui cùm matris ſuæ hortatu cum patris concubina rem habuiſſet, diris impetitus à patre, relicta Hellade in Theſſaliam ſeſe contulit ad Peleum regem, qui illi Dolopum procurationẽ commiſit, filiúmque Achillem in diſciplinam tradidit, quem etiam ad bellum Troianum comitatus eſt, vt ipſe narrat apud Homer. libro 9. Iliad. Hic oculus tandem captus eſt, vnde Ouid. in Ibin,

Id quod Amyntorides videas trepiduſq; miniſter,
Præuentes baculo luminis orbus iter.

Iſtum memorant litteras Græcas reperiſſe, vt Cecropem Ægyptium, vel Prometheum, aut Orpheũ, ſiue Danaũ, vt ſuis locis notauimus.

Phœtiæ, vrbs Acarnaniæ, à Photio filio Alcmeonis, filij Aphiarai, Polybius lib. 4. Dicitur quoque Phœtium: Gentile, Phœtius & Phœtij. Stephan. Phogor, mons in terra Moab in ſupercilio Libyadis, reſpiciens ſolitudinem, in quem Balac rex Moab Balaam ariolum duxerat ad maledicendum Iſraël, Numer. 23. In hoc Baal à Gentibus fuit cultus, Numero 25. Iuxta hunc in valle ſepultus eſt Moſes, Deuteron. 34. Eſt etiam idolum Moabitarum. Numer. 25. Deut. 3. & 4. Ioſ. 22. hiatus vel apertio dicitur etiam. Phegor, & eſt idoli nomen.

Pholegandrus, inſula vna Sporadum, à Pholegandro filio Minois. Hanc Aratus ferream vocat propter aſperitatem. Ciuis, Pholegandrius. Stephan.

Phollathi, nomen viri. 1. Par. 26. lat. opus meum.

Pholoë, mons Arcadiæ ſyluoſus, oppidum habens eiuſdem nominis. Plin. lib. 4. ca. 6. in quo Centauri morati ſunt. Eſt etiã famulæ cuiuſdam textricis nomen apud Virg. 5. Æneidos,

Olli ſerua datur operum haud ignara Mineruæ
Creſſa genus Pholoë, geminique ſub vbere nati.

Pholoë, nomen eſt Nymphæ apud Stat. libro 2. Syluarum.

Pholon, vrbs Arcadiæ, à Pholo Centauro. Gentile, Pholoëus. Stephan.

Pholus, vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius, qui Herculem ad Pirithoi nuptias euntẽ hoſpitio excepit, eóque in tumultu, qui inter Lapithas & Centauros iiſdem in nuptiis exortus eſt, occubuit. Ouid.

Phora Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.

Poraphul, rex Babylonis, Ioſepho: aliis Phul, dicitur.

Phoratha, filius Aman filij Amadatha. Eſth. 9. Lat. fructificatio, ſiue multiplicatio, aut ſortilegus.

Phorbæ, vrbs Achæorum, in Theſſalia: Gentile, Phorbantius.

Phorbantia inſula prope Siciliam, Ptol. *Lauenſo* Fazellus eam vocat.

Phorbantium, mons Trœzenis. Steph.

Phorbas, bantis, filius Priami & Epitheſiæ, Staſippi Mygdoniæ regis filiæ, inter fratres natu maximus, adeò vt Priami frater potius, quàm filius videretur. Quam ob cauſam cùm pater eum, veluti emeritum, à prælio iuberet abſtinere, illo tamen inuito non ſemel in pugnam deſcendit, & poſt multa egregia facinora, fauente Mercurio edita, tandem à Menelao eſt obtruncatus. Huius imagine aſſumpta, Somnus deus Palinurum decepit. Virg. 5. Aeneid. Seruio dicitur fuiſſe Triopæ filius, pater Ilionei Troiani, qui fuit comes Aeneæ, cum quo in Italiã quoque capto Ilio nauigauit. Alius item paſtor Polibij Corinthiorum regis. Vide DEXAMENE.

Phorbas, v. Athenienſium princeps, anno ante Romam conditam ferè 200.

Phorbas, vt. Argiuorum rex, anno ante Romam conditam ferè 830.

Phorcus, ci, vel Græco more, Phorcis, aut etiam Phorcin, cynos, filius Neptuni & Theſeæ Nymphæ, rex Corſicæ & Sardiniæ inſularum quem ab Atlante nauali prælio victum, vndãque obrutũ, poſtea ſocij ſuperſtites, in marinum deum conuerſum dixere, eíque diuinos honores exhibuere. Hic pater fuit Meduſæ, quæ ob id nomine patronymico Phorcynis dicitur. Nõnunquã etiã Phorcys, Phorcydos.

Phorcinus, portus vbi antrũ Nympharum, quæ Naiades vocantur, in Ithacenſi agro. Homer.

Phorcys, is fuit, quem fabulantur poëtæ tres habuiſſe filias, quæ viciſſim vno oculo, quem duntaxat inter omnes habebant, cùm videre illi opus erat, vtebantur, atque ita fiebat, vt quoties ex illis vna oculo vti vellet, capiti ſuo illum inſereret, ſicque videret: quo quidem cùm illa ſatis vſa fuiſſet, aliis eũ viciſſim tradere conſueuerat, ita vt omnes hoc pacto viderent. Cùm autem ad illas Perſeus forte acceſſiſſet, atque eam quæ tunc oculum habebat, cunctanti gradu à tergo adortus eſſet, denudato enſe, vt ſibi Gorgona oſtenderent, petiit, mortémque iis, niſi eam vtique manifeſtarent, minatus eſt. Illæ verò mortem formidantes, eam protinus indicarunt. Palep. lib. de Fabulis.

Phorentanum, vrbs Italiæ: Gentile, Phorentanus, Stephanus ex Strabonis libro 5. Ferentinum. Phorentini etiam Italiæ populi dicuntur. Stephanus.

Phoriami, locus Elidis inter Parthenium insidiis aptus, vtpotè in angusto situs. Stephan.

Phorica, vicus Arcadiæ: Gentile, Phoricæus. Stephanus.

Phoristæ, Asiæ populi, Mela.

Phormani, vrbs Italiæ: Gentile idem. Stephan. Vide FORMIAE.

Phormio, Croroniata dux, bello nauali Lacedæmonios vicit. Theopom. in Philippic.

Phormio, dux Athenienſium in bello Peloponneſiaco. Thucyd. libro 2.

Phormio, philoſophus, Cicer. 2. de Oratore, Peripateticus. Cùm Annibal Carthagine expulſus, Epheſum ad Antiochum veniſſet exul, & eius nomen erat magna apud omnes gloria, inuitatus eſſet ab hoſpitib⁹ ſuis, vt Phormionem audiret: ſe velle dixit, locutus eſſe dicitur homo copioſus aliquot horas de imperatoris officio, & de omni re militari: tum, cùm cæteri qui illum audierant, vehementer eſſent delectati, quærebant ab Annibale quidnam ille ipſe de illo philoſopho iudicaret. Hic Pœnus non optimè Græcè, ſed tamen liberè reſpondiſſe fertur, Multos ſe deliros ſenes ſæpè vidiſſe: ſed qui magis quàm Phormio deliraret, vidiſſe neminem. Vide Annibalis vitam.

Phormus, Syracuſanus comicus, Geloni tyranno familiaris & filiorum ipſius alter: docuit fabulas ſeptem, quas commemorat Athenæus.

Phornacis, Bætidæ vrbs in Turdetanis. Ptolem.

Phorobrentatium, vrbs Libyæ: Gentile, Phorobrentatienus. Stephan.

Phoroneus, filius Inachi fluuij, Argiuorum rex, qui initio diſperſos populos in vrbem coëgit, quam appellauit Argos Phoronicon. Hinc Phoronis, nidis, Patronymicum fœminium, quod poëtæ vſurpant pro Iſide Inachi filia, Phoronei ſorore. Item Phoroneus, nea, neum.

Phoroneus, Athenienſium rex, anno ferè poſt inundationem aquarum 500.

Phorontis, Aſiæ minoris oppidum in Cariæ finibus, circa Joniam. Plin.

Phorum, portus in Attica, Pſyttalliæ inſulæ oppoſitus. Strabo.

Phorunna, vrbs Thraciæ. Polyb. libro 9. Gentile, Phorunneus. Stephan.

Phoſech, filius Iephlat filij Heber filij Bariæ. 1. Paral. 7. Lat. fragmentum tuum, ſiue diminutio tua.

Phoſphorion, portus quidam Byzantij: cauſam nominis indicat. Stephan. in Boſphoro.

Phoſphorus, Latinè, Lucifer ſtella, Cicer. 2. de Natura deorum. Martial. libro 8. 22. *Phoſphore redde diem.* &c.

Phoſtonia, vna ex Halcyoniis. Suidas.

Photinæon, vrbs Theſſaliæ. Stephan.

Photinus, Lugdunenſis epiſcopus, annum agens ætatis 80. religionis ergo ſupplicio affectus anno ſalutis 169. D. Polycarpi diſcipulus fuit. Euſeb. lib. 5. cap. 2. hiſt. eccleſ.

Photinus, hæreticus, ſub annum ſalutis 355. diuinam Chriſti naturam negauit. Tripar. hiſt. lib. 5. cap. 5.

Photinus & Achilla, & Pompeij Magni ex acie Pharſalica fugientis, imperio tamen Ptolomæi pueri regis Aegyptiorum, interfectores fuerunt. Alex. lib. 1. cap. 2. Hic eſt enim Ptolemæus ille puer, qui Pompeium Magnum ex Pharſalo fugientem miniſtro Achilla & Photino miſeranda nece affecit, Plutarch. in Pompeio.

Phouibagina Trocmorum in Galatia oppidum Ptolem.

Phraapſa, vrbs Mediç: Gentile, Phraapſenus: Step.

Phraates, Parthorum rex, anno ſalutis 342. De quo vide Strabonem lib. 6.

Phrada, vrbs in Drangis, quam Alexander Phrhaſiam nominauit. Steph.

Phragandæ, populi Thraciæ videntur apud Liuium, lib. 26.

Phragmon, ſtatuarius & pictor egregius, ſicut & Polycletus.

Phrangi, populi Italiæ prope Alpes, Parthenio Phocaenſi lib. 1. Steph.

Phranicates, Parthorum imperator ille, qui cum Ventidio apud Trapezunta decertauit. Strabo lib. 16.

Phraortes, rex Indorum, ad quem Apollonius Tyaneus peruenit: quem cùm de victu interrogaret, reſpondit: Tantum vini bibo, quantum Soli ſacrifico: quæ autem venãdo acquiro, paſcuntur alij: mihi ſat fuerit ipſa exercitatio. Cibus mihi olera & palmarum fructus, multa mihi quoque ex arboribus naſcentia, quæ manus hæ plantauerunt. Philoſtratus in vita Apollonij.

Phrati, Bactrianæ vrbs Ptolem.

Prearrhi, vicus Athenis in tribu Leontide, à Phreartho inſigni heroe Athenis. Tribulis, Phrearrhius. Steph.

Phreata, Garſauriæ in Cappadocia oppidũ Ptoll.

Phregella. Vide FREGELLAE.

Phregena, ciuitas in Hetruria, altera in Latio: vnde Phregenates populi.

Phretes, populi Libyci. Steph.

Phretomanorum, Italiæ vrbem, habet Diodorus lib. 19. quam refert à Q. Fabio expugnatam. Samnitum videtur.

Phricion, mons Locridis ſupra Thermopylas, cuius incolæ Æoles & Phricanes dicuntur, cùm Phricies potius dicendum eſſet: fœminium, Phricias. Dictus à Phricio Centauro, quem occidit Hercules, olim Drios dicebatur. Eſt & Lariſſa Phriconis cognominata, vel Phriconitis: Incolæ, Phricones.

Phriconitis Cuma, ciuitas quædam. Steph.

Phrinicus Bithynicus sophista, qui libros aliquot de dictionibus Atticis scripsit.

Phrinicus, fuit Lacedæmoniorum proditor quem vetus comœdia carbone notauit. De quo extat prouerb. Phrinici lucta.

Phrixa, vrbs Peloponnesi, Phæstus pòst appellata. Distat ab Olympia stadiis 30. Pherecydes in Arcadia ponit: Gentile, Phrixeus. Steph. Vide MACISTVS.

Phrixus, Macisti frater, à quo Phrixa vrbs. Vide MACISTO.

Phrixus, ciuitas Lyciæ: & Prixi portus iuxta fauces Ponti in Chalcedonia vlteriore. Gentile, Phrixius vel Phrixeus.

Proilla, Hispaniæ rex, anno Christi 751.

Phronyma, nomen puellę cuiusdam, filiæ Etearchi regis Cretæ, quæ suasu nouercæ in aquas ab Etearcho patre iussa est præcipitari, Themisone quodam sceleris ministro. Herod.

Phrudis, Ptolem. Galliæ Belgicæ fluuius. *Some* à Becano, *ambre* à Cœnali interpretatur.

Phrugundiones, in Sarmatia Europæa gẽs. Ptol.

Phrurentani, populi Italiæ. Steph.

Phruri, Scythica gens, Dionysio. Iuxta Caspium mare habitant.

Phrurium, Cypri insulæ promontorium. Ptole. *Cabo blanco*, Mercatori. Indiæ est etiam intra Gangem vrbs. Ptolem.

Phryges, fluuius Asiæ minoris, Plin. in Hermum desinens, Phrygiámque à Caria disterminans Regioni nomen dedit.

Phrygi, Illyridis populi, circa Ceraunios. Strabo.

Phrygia locus Oteæ, sic dictus, quòd Hercules in eo tostus & exustus sit. Steph.

Phrygia, minoris Asiæ regio, Cariæ, Lydiæ, Misiæ, & Bithyniæ finitima: quarum omnium fines ita coeunt, vt difficulter possint distingui. Strabo lib. 13. Dicta est autem Phrygia à Phrygibus populis, è Thracia oriundis, qui antea Bryges dicebãtur: vel à Phrygio amne, qui eam à Caria diuidit: vel à Phrygia Cecropis filia. Duæ tamen feruntur Phrygiæ, maior scilicet & minor, quæ & Epictetus dicta fuit. Phrygia ab Aquilonis parte est Galatiæ collimitanea, à Meridie Lycaoniæ, Pisidiæ, Mygdoniæque contermina. In ea est Ida mons, & Tmolus, & Pactolus fluuius.

Phrygia, locus inter Bœotiam & Atticam: vnde Phrygieus. Steph.

Phrygius, fluuius. Vide Phrygia. Est & adiectiuũ, significans quod Phrygia est.

Phryna, nomen meretricis apud Athenas, de qua Quintilian. libro 2. capite 15. Et Phrynennon Hyperidis actione: quanquam admirabili, sed conspectu corporis, quod illa speciosissimum alioqui deducta nudauerat tunica, putant periculo liberatam.

Phrynicus, Athenienſis tragicus, Thespiadis discipulus, qui primus vultum fœmineum protulit in scænam, & tetrametrum reperit: filium habuit, Polyphragmonem poëtam & ipsum tragicum: docuit tragœdias nouem. Alter item Athenienſis comicus, inter secundos antiquæ comœdiæ, qui docuit fabulam vnam. Tertius eiusdem nominis Bithynicus sophista, qui scripsit de Atticis dictionibus. Suid.

Phrynis, Citharœdus nobilis fuit, patria Mytilenus, discipulus Aristoclidis qui genus suum ad Terpandrum referebat. Hic primus Athenis visus est Citharœdus Callia summum magistratum gerente. Vide Suidam.

Phrynondas hospes Athenienſis, homo versutus, maleficus, impostor summus, rerum malarum artifex, cuius improbitas effecit, vt hominis vocabulum in rei transierit appellationem. Etenim quoties insigniter malũ accipi volebant, Phrynondam appellabant. Vide prouerbium, Phrynondas alter apud Eras.

Phryx, ygis, Gentile à Phrygia deductum: cuius fœmininum est Phrygia. Virg. 9. Æneid.

Phryxus, filius fuit Athamantis & Nepheles, qui vnà cum sorore Helle, cùm defuncta matre Inûs nouercæ insidias timerent, conscenso aurei velleris ariete, quem antea à matre, vt quidam volunt, vt alij, à patre acceperat, pontum ea parte, qua angustior est, transfretare cœpit. Sed Helle vndarum strepitu in pontum decidit, & submersa est, à qua deinde pars illa maris, Hellespontus dictus est. Phryxus verò incolumis in Cholcos ad Ætã regem peruenit. Iustinus lib. 42. vbi arietem Ioui, vel, vt aliis placet, Marti immolauit, vellúsque illud aureum in templo suspendit, quod postea Iason Medeæ arte adiutus abstulit. Aries verò inter sydera locatus, pristinam effigiem tenuit, qui à Phryxo Phryxeus appellatus.

Phtha, Vulcanus dictus est, quatenus sine mendacio peragit omnia, & artificiosè simul cum veritate. Palæph.

Phtheleon, Græciæ vrbs ad Pegasæum sinum. Pomp.

Phthembutis, Ægypti nemus. Ptolem.

Phthenotes, in Ægypto nemus. Ptolem.

Phthia, vrbs Thessaliæ, patria Achillis: à qua Phthius & Phthiota.

Phthia, Marmaricæ portus. Ptolem. vrbs item in Asia circa Pontum Euxinum Dionys.

Phthinthia, Siciliæ ciuitas. Ptolem.

Phthiotis, tidis, vna ex quatuor Thessaliæ partibus. Strabo libro 9. in hæc verba: Cæterùm Phthiotis tractum continet Australem ad Oetam à sinu Maliaco & Pylaico vsque ad Dolopiam orámque Pindi protensum, in latitudinem verò porrectum vsque ad Pharsaliam planáque Thessalica.

Phthira, Cariæ mons. Steph.

Phthirographi, populi, de quibus Strab. lib. 11. Ex

gentibus quæ Dioscuriadem conueniunt, est Phthirophagorum natio, cui nomen à sordibus ac fame datum est: his proximi sunt Soanes nihilo fama meliores, robore autem meliores: nam vi ac potentia penè præstant. Hi gentibus circunuicinis dominantur, Caucasi extrema obtinentes.

Phthonthis Ægypti vicus. Ptolem.

Phthuris, Æthiopiæ oppidum vnum ex his quæ C. Petronius quum ab Augusto Ægypto præfectus esset, expugnauit, Plin. lib. 10. cap. 29.

Phua, filius Issachar. Gen. 46. Lat. Hic, aut os oris.

Phua, nomen obstetricis cuiusdam Hebræorum. Exod. 1. Lat. gemens vel vlulans, aut appatens.

Phua, pater Thola ducis in Israel, Iud. 10. Filius Issachar filij Iacob. 1. Par. 7. Lat. angulus aut coma.

Phul, rex Assyriorum. 4. Reg. 15. 1. Paral. 5. ad Ionę Prophetæ prædicationem conuersus, & vna cum ciuibus suis pœnitentiam egit. Lat. ruina, aut faba.

Phulassar, Babyloniorum rex, qui Iosepho Tadaphassar, Olymp. 1.

Phulbelochus, rex Babyloniorum, anno ante Romam conditam ferè 70.

Phunda. Vide FVNDA.

Phunon, nomen loci, in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Salmona. Num. 33. Lat. gemma siue aspiciens.

Phurnita, vrbs Libyæ: Ciues Phurnitanis, Steph.

Phut, filius Cham. Genes. 10. à quo Libyes. Lat. Africa, aut Syriacè crassa vel pinguis.

Phuth, inde Phuthæi, Iosepho, Mauritaniæ populi. Fuit (autem Phuth Chami filius, cuius pater Nocus (sita enim à Græcis vocari dicitur, quem Hebræi Noe dicunt) vel potius Chamoch.

Phuthi filius Sobal filij Hur primogeniti Caleb ex Ephratha concubina. 1. Par. 2. Lat. seducens, aut buccella, siue latitudo.

Phutiel, nomen viri. Exod. 6, Lat. pinguedo Dei.

Phutiphar, Eunuchus Pharaonis, Iosephi herus. Gen. 27. Lat. saginatus taurus, vel pinguedinis fructificatio.

Phutiphar, sacerdos vrbis Heliopoleos, socer Ioseph filij Iacob. Genes. 41. & 46. Lat. pinguedinem dissipans, vel pinguedinis denudatio: aut Syriacè, pinguedinis vindicta.

Phycus, untis, Cyrenarum promontorium, Plin. lib. 4. cap. 12. Steph. vrbs Libyæ, & promontorium. Strabo libro 17. contra Tænarum Laconiæ seu Peloponnesi. Hinc stagnum Phycusium.

Phycussæ, insulæ Libyæ: dictæ, quòd plenæ sint fucis, id est algis. Insulares, Phycussæi, aut Phycussij. Steph.

Phygela, oppidum in Pannonia à fugitiuis conditum. Plin. lib. 5. cap. 29.

Phygellus, vir quidam, de quo Paulus 2. ad Timotheum 1.

Phyla, Atticæ regionis Castellum, Tanagriæ finitimum. Trogus.

Phylacæ, oppidum Phthioticæ, regionis Thessaliæ. In hoc Protesilaus regnauit, vnde ipse Philacides cognominatus est, & Laodamia eius vxor Philacera, dicta à Phylaco Delonis filio: Gentile, Phylacesius. Stephan. Est etiam vrbs Molossidis, Liuio. Et Pieriæ oppidum in Macedonia. Ptolem.

Philacensij, Bithyniæ populi. Ptolem.

Phyle, vicus in Oeneide tribu: tribulis, Phylasius.

Phyleus, vnus è ducibus Græcorum, qui ad Troiam nauigarunt. Hom.

Phylitæ, gens Indiæ intra Gangem. Ptolem.

Phylleius, mons, vrbs, & regio Piresiæ in Macedonia. Apollon. 1. Argon.

Phylleon, mons Macedoniæ. Vide PIRESIA.

Phyllira, Oceani filia, ex qua Saturnus Chironem suscepisse dicitur, qui à matre Phyllirides & Phyllireus dicitur. Vide Philyra.

Phylliridæ, Europæ in Venetia populi. Vibio.

Phyllis, Lycurgi Thracum regis filia, quæ Demophoonta Thesei filium, ex Troiano bello redeuntem, hospitio, lectóque excepit, accepta prius ab eo fide, vt domi compositis rebus sese vxorem duceret. Profectus itaque Demophoon, cùm vltra statutum tempus variis districtus negotiis in patria detineretur: Phylis & amoris impatientia & doloris impulsu, quòd se spretam esse crederet, laqueo vitam finiuit, & conuersa est in arborem amygdalum sine foliis. Postea reuersus Demophoon, cognita re eius amplexus est truncum, qui (velut sponsi sentirent aduentum) folia emisit. Vnde etiam Phylla sunt dicta à Phyllide, quæ antè Petalia dicebantur. Extat Epistola Phyllidis ad Demophoontem inter Ouidianas.

Phyllis, amnis Bithyniæ à quo Phylli, Phyllienséque, dicuntur Straboni & Stephano. Ouid. in Epistolis.

Phyllis, apud Herod. lib. 7. regio Thraciæ, apud Paugæum montem. Steph.

Phyllis, nutrix Domitiani Imperatoris. Sueton. in Domit. capite 17. Cadauer eius populari sandapila per vespillones exportatum, Phyllis nutrix in suburbano suo Latina via funerauit.

Phyllus oppidum Thessaliæ, Inde Phylleis. Stephanus, Strabo.

Phiscæ, Migdonidis in Macedonia vrbs. Ptolem.

Phisce, Mœsiæ inferioris oppidum. Ptol. *Chosabes*, Nigro.

Physcella, Macedoniæ, vrbs ad Mecybernæum sinum. Pomp. Plin.

Physcia, vrbs Lyciæ in alto monte: Gentile Physcius. Steph.

Physcus, vrbs Locridis, à Physco filio Ætoli filij Amphictionis, filij Deucalionis. Alia Physcus est Cariæ, & portus Rhodi. Hinc Physci-

cus,

cus, Physceus. A Physco Leleges, Locri nunc dicti, descenderunt, quos Rhianus Physceas vocat. Alia est Macedoniæ, cuius incolæ Physei. Item fluuius. Stepha. Physcus etiam apud Theocritum Idyllio quarto, montis nomen.

Physcoa, mater Narcei cuiusdam, de quo vide suprà Narcæa.

Phythæum, vrbs Ætoliæ. Polyb. 11. Gentile, Phythæus. Stephanus.

Phyteum, Elidis vrbs, Stephan.

Phytalmius Neptunus dictus est à Trœzeniis, à quibus extra muros templum Neptuno ereptum fuerat, quod eorum precibus motus, non amplius aquam salsam frugibus inspergeret. Hesychius idem cognomen Ioui tribuit: & certè Iupiter à poëtis subinde appellatur hominum sator atque deorum. Nam φύειν, idem quod sero seu planto.

Phyteo, vrbs Elidis cauæ, à Phytæo quodam: Gentile, Phyteates, Stephan.

Phytonia, Tyrrheni maris insula. Mela.

Phyxium, Elidis in Peloponneso vrbs, Polyb.

Phyzania, Africæ regio, Ptolem.

P I

Piacus, vrbs Siciliæ: Ciues, Piaceni. Stephan.

Piadæ, populi in Scythia, qui cum Parthis ex æquo viuunt ac degunt, Plin. lib. 6. cap. 17.

Piala Cappadociæ in Ponto Galatico vrbs. Ptol.

Pialia, vrbs Thessaliæ, supra Cereticum montem. Stephan.

Piarensij, Mysiæ inferioris gens. Ptolem.

Piastæ, populi iuxta Pontum. Stephan.

Piacularis, porta Romæ appellata, ob quædam piacula, quæ ibi fieri solebant.

Piasus, Pelasgorum dux, de quo vide Strabo. libro 13.

Picardia, Galliæ Belgicæ prouincia, nitidissimis, cultiss. & populosis admodum vrbibus nobilis, quarum caput est Ambianum. Annal. Gal.

Picendaca, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Picentes qui & Piceni dicuntur, populi in quinta regione Italiæ, ad mare Adriaticum siti, Prætutianis finitimi, à quibus Helvino amne dirimuntur, Plinio libr. 3. ca. 13. Horum regio Picenum appellatur, olim vberrimè multitudinis quippe ex qua CCCLX. hominum millia aliquando in fidem populi Romani venere. Dicti Picentes, Straboni, lib. 5. à Pico Martij homine, qui in vexillis eorum è Sabinis (à quibus originem traxerunt) Asculum commigrantium dicitur insedisse. Horum metropolis, Picentia, hodie, *Picentia*, Leandro.

Picentini, populi ad mare Tyrrhenum, Lucanis proximi, inter Surrentinum promontorium & Silarum amnem incolentes, à Picentibus maris Adriatici accolis originem trahentes. Horum oppida Picentia & Surrentum. Strab. lib. 5. & Plin. lib. 3. cap. 5.

Picenum, regio Italiæ, in qua est Asculum, à Pico Martio aue dicta, cuius ductu & auspicio Sabini, cùm Asculum profiscerentur, in vexillo earum picus consederat. Nam sicut Strabo libro 5. scribit, conditores è Sabinorum terra profecti sunt.

Picenum, regio Italiæ trans Apenninum, ab ipsis montibus vsque ad mare Adriaticum extenta inter Æsim & Leustrum fluuios. Strabo libro 5. Hodie ab Ancona celeberrimo emporio Marchia Anconitana appellata. Vrbes habet præcipuas Pisaurum, Fanum fortunæ: Senam Gallicam, Vrbinum: Camerinum, Asculum, ipsamque Anconam, à Syracusanis, Dionysij tyrannidem fugientibus cõditam, Huius populi Picentes & Piceni appellantur, diuersi à Picentinis, maris Tyrrheni accolis. Hinc Picenus, cena, cenum: vt Ager Picecus, & Oliua Picena. Plin. libro 15. capit. 3. In hac Picena regione lapidibus pluit, qui strages illas indicabant futuras, quas Italiæ intulit Annibal. Tit. Liu. lib. 1.

Piciantes, populi Italiæ, Stephano, nimirum Picentes.

Pictauis siue Pictauia, Ptolemæo Augustoritum, vernaculo idiomate, *Poitiers*, Pictauorum seu Pictonum metropolis. Sunt, qui Agathirsis atque Gelonis filiorum Herculis successoribus (qui Picti à Poëtis vocantur) eius fundationem attribuunt. Hi etenim ob concitatas seditiones domesticas patria pulsi in Angliam deuenerunt: inde numero & potentia aucti, nouis quærendis sedibus, in Galliam traiecere, vbi à suo nomine Pictones populos, hanc quoque ciuitatem condidisse feruntur. Aliter alij scribunt, cùm ex Pomponio Mela & Plinio constet, ante etiam multò, quàm hi ex Anglia venerint, Pictonum extitisse memoriam. Vrbem circundat Clanius fluuius, qui in Viennam delabitur. Theatr. Vrbium.

Picti, populi Septentrionales, qui olim Britanniam insulam subegerunt. Polyd.

Pictoreus rex, trecentos annos vixit. Plin. libro 7. cap. 48.

Picuentum, Histriæ vrbs mediterranea. Ptolem.

Pinguento, hodie, Leandro.

Picumnus, deus, qui in sacris Romanis adhibebatur. Æmilius Macer in Theogonia.

Picus, rex Latinorum, Saturni filius, Fauni pater, Latini regis auus, auguriorum peritissimus: qui, à Circe adamatus, cùm spreto eius coniugio Canentem Nympham duxisset vxorem, ab irata dea, virga percussus fertur, & mutatus in auem sui nominis. Quod ideirco fingi creditur, quoniam primus hac aue vsus est auspiciis. Ouid. 14. Meta.

Picus, equorum domitor, apud Virgil. libro septimo.

Bellánque Ancyle gerebat Picus equum domitor:

Pida, Ponti Galatici vrbs in Cappadocia. Ptol.

Piden, oppidum in Æthiopia ad finum maris

rubri ab Arabibus habitatum. Plinius libro 6. capite 29.

Pidibotas, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum. Plinius.

Pidorus, vrbs circa Athon montem. Horodot.

Pidosus, insulæ nomen, haud procul ab Halicarnasso. Plin.

Pidytes, vir Percosius: ab Vlysse, vt ait Homer. Iliad. 7. in bello Troiano interemptus.

Piengitæ, Sarmatiæ Europeæ gens. Ptolem.

Piephigi, Daciæ populi. Ptolem.

Pieta, Peloponnesi fons, inter Elidem & Olympiam. Pausan.

Pieres, Macedoniæ populi circa Dardanos. Plinius.

Pieria, mons & ciuitas Bœotiæ, quam primus Pierus Limi pater ædificauit, Musis sacer.

Pieria, regio in finibus Macedoniæ, inter Axium & Aliacmonem fluuios, quam Macedones pulsis indigenis occuparunt. Plin. lib. 4. ca. 10. Æmathia antè dicta, à nemore ita appellata, cui nomẽ est Pieris. Hinc Musæ Pierides dictæ creduntur, quòd in Pieria ex Ioue & Mnemosyne natæ sint.

Pieria, mons Thraciæ in quo versatus est Orpheus. Apollon. Schol. Syriæ mons in Cassiotide regione, Ptolem. Bœotiæ vrbs, Trezza. Locus item in Lacedæmonia. Stephan.

Pieria, Stephano, vrbs in regionẽ eiusdem nominis. Ciuis, Pierietes, Pierites, & Pierius. Alij ex Græcis Pieriam Thraciæ montem esse scribunt, in quo versatus sit Orpheus.

Pierides, Musæ dicuntur propter amœnitatem ac solitudinem Pierij montis, quo tæ secretis locis, propter studia liberalia delectantur, vt inquit Sextus Pompeius. Dicuntur etiam à Pieria, regione Macedoniæ. Cic. 1. de natura Deorum, Pierias & Pierides à poëtis appellari, quòd Pierio patre ex Antiopa natæ sint, author est.

Pierus, fluuius Achaiæ Propriæ, qui Pliaras alluit. Pausan. Thessaliæ item oppidum Plin.

Pierus, mons Thessaliæ post Pheras, in Macedoniam vsque protensus. Plin. lib. 4. cap. 8. In hoc monte quidam Musas natas volunt, atque inde Pieridas appellatas, quamquam alij à Pieria regione, & alij rursum à Pieri filiabus, quas cantu vicerunt, dictas malunt.

Pierus, Macedo quidam prædiues, qui ex Euippe vxore nouem suscepit filias, quæ Musas ad certamen cantus prouocare ausæ, & ab illis superatæ, in totidem picas sunt mutatæ: vnde postea Musæ earũ nomen velut trophæum vsurpantes, Pierides sunt cognominatæ: quamuis alij à Pieria, quæ est Macedoniæ regio, alij à Piero Thessaliæ monte sic dictas velint. Ouid. 5. Metam.

Pietas Iulia. Vide FOLA.

Pigelasus, vrbs Cariæ: Gentile, Pigelasses. Steph.

Piginda, vicus Cariæ incolæ, Pigindes, Stephan.

Pigmalion, Beli regis Tyri filius fuit, frater Didonis, qui dum ardentissima auri cupiditate flagraret, animum ad Sichæi patruëlis sui opes appulit, illúmque spe potiundi auri ante aras, clam & dolo interemit: cuius cædis cùm certior in somnis à marito Dido facta fuisset, sumptis thesauris fugit & Carthaginem condidit.

Pila, nomen loci, Soph. Lat. contusio, vel mortariolum.

Pilatus, nomen procuratoris Iudææ à Romanis constituti, Luc. 3. qui Christum morti adiudicauit. Matth. 27. Luc. 3.

Pigres, Halicarnassæus, frater Artemisiæ vxoris Mausoli Suidas.

Pilumnus, Iouis filius, eius Apuliæ partis, quæ postea Daunia dicta est, rex, qui Danaen Acrisij filiam, ad Apulum littus vnà cum Perseo filio delatam, vxorem duxit, & Daunum ex ea suscepit Turni patrem. Seruius Picumnum & Pilumnum fratres fuisse ait, quorum ille stercorandorum agrorum vsum inuenerit, vnde & Stercutinus dictus est: Pilumnus verò, pilandi frumenti rationem: vnde & ab ipso nomen volunt accepisse.

Pimolisa, castellum Ponticæ regionis intra Halyn, à quo regio Pimolisena: & Ciuis, Pimolisenus. Stephan.

Pimpa, mons, ciuitas, & fons Macedoniæ, olim à Thracibus possessus, in cuius radicibus fons fuit Pimplæus, & antrum Pimplæum, Musis consecratum.

Pimpleides & Pimpleæ, dicuntur Musæ, à fonte Macedoniæ Pimpleo, propter liquoris eius vnicam subtilitatem. Sunt tamẽ qui à Pimpla loco quodam iuxta Parnasum montem (de quo modò diximus) sic appellatas tradant.

Pinamus, vrbs Ægypti. Gentile, Pinamytes. Stephanus.

Pimprania, vrbs circa Indi fluminis partes superiores. Arrian.

Pinara vrbs maxima supra Casiũ Ciliciæ montem: Gentile, Pinareus, Steph. Vide ARTIMNEVS, apud Stephan.

Pinara, Lyciæ vrbs. Strabo. & Pieriæ in Syria, Cyrrhesticæ regionis. Ptolem.

Pinaria, insula maris Ægei. Plin.

Pinarius & Potitius Arcades duo senes, quibus qualiter coli vellet ostendit Hercules, scilicet vt manè & vesperi ei sacrificaretur. Perfecto itaque matutino sacrificio, cùm circa solis occasum essent sacra repetẽda, Potitius prior aduenit, Pinarius postea, extis iam comesis. Vnde iratus Hercules statuit vt Pinariorum familia tantum ministra esset, epulantibus Potitiis & complentibus sacra, vnde & Pinarij dicti sunt, ἀπὸ τῆς πείνης, id est à fame. Nam senem illum Pinarium constat alio nomine nuncupatum. Seruius.

Pinarius, fluuius iuxta Issum vrbẽ, inter Ciliciam & Syriam,

& Syriam, Stephanus. Vide THEMILE.

Pincia, Ptolem. lib. 2. cap. 6. hodie Vallisoletum, & vulgò Valladolid, nobiliss. totius Hispaniæ oppidum, Regis, Procerum & nobilium sedes est: ac proinde magnificis ædificiis, tam nobilium vsui, quàm rebus sacris nitidiss. constructis, præ cæteris Hispaniæ ciuitatibus superbissimè exornatur. Ex opificum & mercatorum frequentia, ex vbertate soli & præterfluente amne Prisuerga, haud contemnendas vtilitates percipit.

Pindarus, poëta Thebanus, Lyricorum apud Græcos princeps, Æschyli Tragœdi æqualis. Scripsit lingua Dorica Olympia, Pythia, Nemeæa, & Isthmia, quæ etiam hodie extant. Fertur imprimis sublimis, verborúmque & sententiarum copia torrentis instar affluens: vnde & inimitabilem esse affirmat Horatius libro quarto Carminum, Ode secunda. Duas susceptit filias: à patre tibiam primùm, mox ab Hermione lyram edoctus est. Lacedæmonij in reliquam Bœotiam sæuientes, Thebis pepercerunt. Huic etiam tantum tribuit Alexander, vt cùm Thebas euerteret, & in omnes sine discrimine sæuiret, vnius Pindari penatibus familiæque parci iusserit. De morte eius tradit Valerius, quod in gremio pueri adamati expiraris.

Pindarus, Ephesiorum tyrannus, qui captà Epheso postea à Crœso auunculo suo iussus discedere, secessit in Peloponesum cum parte substantiæ, dimisso domi præside amico. Ælianus de varia historia.

Pindasus, mons Troadis, in quo Cetius fluuius nascitur, qui Pergamum præterfluit. Plin. libr. 5. cap. 30.

Pindenissum, oppidum, quod M. Cicero imperator quum esset, oppugnauit, nomenque ex eo oppido sibi dari, sicuti est Numantia deuicta, dictus est Numantinus Scipio, exoptauit. Cic. ad M. Celium, Oppugnaui quinque & viginti diebus aggeribus, vineis, turribus, oppidum Pindenissum munitissimum, tantis operibus, vt mihi ad summam gloriam nihil desit, nisi nomen oppidi.

Pindicitora, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum. Plin.

Pindus, mons Perthæborum, inter Arcadiam & Thessaliam, Lapitharum olim sedes, quem nonnulli etiam inter mõtes enumerant, Musis consecratus.

Pindus, Lapitharum sedes, mõs Thessaliæ, Apollini Musisque sacer. Acarnaniam ab Ætolia diuidit, vt inquit Solinus: in eo inuenitur lapis Galactites. Sunt tamen qui hoc nomen cum ypsilo scribunt. Est & nomẽ vrbis Thessaliæ à Pindo monte appellatæ, iuxta quam est fluuius eiusdem nominis. Strab. li. 9. Scholiastæ aliqui poëtarum apud Græcos Pindum Arcadiæ montem esse scribunt, aut fluuium: alij montem esse Perthæbiæ iuxta mare: alij Thessaliæ fluuium.

Pinetum, locus non procul ab vrbe Rauenna, P. Diacono & Iornandi. *La Pineda* adhuc hodie vocatur, spaciosissimus tractus ab vrbe Rauẽna Ferrariã versus, pinis arboribus occupatus.

Pinetus, Callaicorum Bræcariorum vrbs. Ptol. in Hispania.

Pingus, Dardanorum fluuius in Mœsia Europęa. Plin.

Pinianæ, vrbs in Rhætia. Lib. Notit.

Pinna, Vestinorum, qui Prægutiis finitimi magis sunt Orientales, in Italia vrbs: hodie Penna. Inde Pinnenses. Plin. lib. 3. cap. 12.

Pinon, Daciæ oppidum, Ptolem. *Phisthona*, Nigro.

Pinsium, palatiũ Romæ est, ad Collatinam portam, quę & ob id Pinsiana porta dicta est. Alexander lib. 4. cap. 16.

Pintia, vrbs Callaicorum in Hispania Tarraconensi, & in Vacceis. Ptolem. Vide PINCIA.

Pintia, Siciliæ vrbs, Ptolem. in qua olim Pollucis templum. *Terra di Pulici*, Leandro.

Pinton, insula est inter Sardiniam & Corsicam.

Pinyrhus, Cretensium episcoporum clarissimus, floruit sub annum salutis 176.

Pinythus, nobilis grammaticus Romæ vnà cum Epaphrodito liberto Neronis. Pausan.

Pinzon, Thraciæ oppidum. Procop.

Pion, mons circa Ephesum, Plin. & Pausan.

Piones, populi, in Mysia Asiæ quæ supra Caicum amnem sita est, ab vrbe dicti, quam Pionis conditor Pionias vocauit.

Pior, Monachus insignis, cùm de domo patris ad philosophiam conuersionis exiret, promisit denuò nullum se propinquorum fore visurum. Post quinquaginta verò annos cùm soror eius ipsum videre vellet, non cessabat, donec eum inspiceret. Quam dum episcopus loci iam grãdæuam propterea videret affligi, scripsit præsulibus eremi, vt Piorem mitterẽt: ille autem obediens, & quendam assumens, venit ad patriam. Cúmque ad ianuam domus suæ accessisset, & suum nuntiasset aduentum, veniente germana, clausis oculis dixit: Ecce ego sum Pior, quantumuis (ô soror) aspectu satiare. Tum illa, gratiis actis, Deum laudauit. At ille, oratione facta rediit in eremum. Is verò ambulans comedebat: cur autem id faceret, à quodam interrogatus, ita respondit: Non (inquit) volo veluti necessario vti cibo, sed tanquam extraneum aliquid agere. Pro qua re ab alio rogatus, ait, Ne dum comedo, anima voluptatẽ sentiat corporalem. Socrat. lib. 8. cap. 1. hist. tripart.

Pipinus, Caroli magni pater, Franciæ regnum virtute adeptus, cùm ex regio genere natus non esset, ob ignauiam scilicet eius qui tum regnabat. Annales Franciæ.

Piquentum, Ptol. lib. 3. cap. 1. vrbs Istriæ.

Piræa, ciuitas insignis Amisus olim dicta, vt testatur Strabo lib. 12. Milesij eam condiderunt prius, deinde Cappadocus princeps, vt refert Theopompus: postea ab Athenocle & Atheniensibus habitata fuit & Piræa nominata.

Piræus, dictio trisyllaba, eu diphthongum habens in vltima, portus Athenarum, 400. capax nauium, muro duorum millium passuum vrbi coniunctus. Dicitur & Piræus, Steph. Est enim, πειραιεὺς vicus in Hippothoontide tribu, cuius tribulis similiter Piræus, possessiuum Piraicus. hodie, *Portolione.*

Piræus, portus Corinthiæ regionis: inueniuntur & alia deriuatiua, Piræates, Pirætes, Piretis, & locus in Delo, item Hippothoontidis tribus. Steph.

Pirasia, Vide PIRESIA:

Pirene, nes, Straboni & Suidæ, fons ad radicem Acrocorinthi, Musis sacer non copiosus ille quidem, attamen perspicuas, potúque suauissimas, habens aquas.

Piresia, Thessaliæ ciuitas, olim Asterion dicta. Steph. & alibi vrbs Magnesiæ: inde Pirasicus, fœmin. Pirasis dicitur etiam Piresius. Inuenio & alibi apud Græcorum scholiastes πειρεσίαν, regionem, aut ciuitatem esse prope Phileum Macedoniæ montem.

Pirheicas egregius sculptor in paruis imagunculis. Plin.

Pirides, insulæ in mari Ægeo. Antonin.

Pirina, Siciliæ oppidum. Antonin.

Pirithous, Ixionis filius, non ex nube, quemadmodum Centauri, sed ex legitima vxore firmissimo amicitiæ fœdere, Theseo cõiunctus: cuius etiam ope Centauros, qui sibi Hippodamen sponsam prærripere conabantur, superauit. Mortua autem Hippodame, ita illi cum Theseo conuenit, vt vxorem, nisi ex Ioue natam, nullam ducerent: & cùm iam Theseus Helenam Iouis & Ledæ filiam rapuisset, nec alia eo temporis nosceretur, quæ Iouis esset, præter Proserpinam Plutonis coniugem ad rapiendam illam simul profecti sunt ad inferos. Verùm Pirithous primo impetu à Cerbero interfectus est: cui cùm Theseus opem ferre conaretur, viuus in Ditis potestatem peruenit, & ab eo in catenis est seruatus, donec Hercules ab Eurystheo ad inferos missus, eum liberauit.

D. Pirminius ex Augia maiore, Germaniæ insula, omnes venenatas effugauit bestias, adeò vt in hodiernum vsque diem in ea non inueniantur, & illatæ non maneant, aut moriantur Munst. lib. 3. Cosm.

Piroboridaua, Misiæ inferioris oppidum, Ptol. *Brailano* nominatur à Nigro.

Pirous nomen fuit heros eiusdam. Homerus Iliad. 1.

Pirum, Daciæ vrbs, Ptolem. *Birthalmen.* Lazio.

Pirus, Lambrasi filius, Thracium princeps, profectus ad bellum Troianorum, à Thoante Ærolorum rege interficitur, Homer. 4. Iliad.

Piruſtæ, Cæsari, Ptolemæo & Liuio, Illyridis populi sunt versus Macedoniam. Pannonum vocat Strabo.

Pisa, Pisæ ciuitas in Elidæ, Peloponnesi regione, iuxta Alpheum fluuium, circa quam quinto quoque anno celebrabantur certamina Ioui sacra, quæ Olympia dicebantur. Ex hac vrbe ortum traxerunt, qui Pisas in Tuscias condiderunt. Hinc Pisæus, sæa, sæum.

Pisa, Steph. fons Olympiæ & regio, in qua constructum est Iouis templum, vbi Olimpiacum certamen celebratur. Aliqui Pisam dictum scribunt à Piso Apharei filio, vel à Pisa filia Endymionis: postea Olympiadem appellatam & Pisæi Iouis templum habuisse. Gentile, Pisates & Pisæus.

Pisæ, Pisarum, Tusciæ oppidum inter Arnum & Auserem amnes, à Pisæis cõditum, Elidis populis Strabo lib. 5. qui Nestorem ad Ilium secuti, in reditu tempestate disiecti, alij quidem Metapontum, alij littus Tirrhenum tenuerunt, vbi à nomine relictæ patriæ Pisas condiderunt. Virgil. Pisas Alpheas cognominat.

Pisander filius fuit Bellerophontis, quem in Solimo bello cecidisse Homerus ait Iliad. 9.

Pisander Camireus (Camnus autem ciuitas est. Rhodi) Eumolpi tempore, poëta, vt nonnullis placet, antiquior Hesiodo.

Pisander Lycaonius, sub Alexandro Mammea versificator scripsit variam historiam.

Pisander Nestoris filius. Suid.

Pisandris, Venetorum classis ductor, anno salutis 1379.

Pisoon, in Pelagonia est: Gentile, Pisæus. Steph.

Pisaurus, fluuius Piceni, à quo Pisaurum ciuitas Vmbriæ ei superposita, nominata est. hodie *Pesaro* dicitur. Seruius verò scribit Pisaurum dictum, quòd illis aurum pensatum sit. Nam quum Camillus Gallos intermisisset, aurúmque, quod Galli à Romanis acceperant pro Capitolio non euerso, recepisset, & signa ciuitati appendisset, ciuitati nomen dedit. Plin. lib. 3. cap. 4.

Pisca, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Piscena, Galliæ Narbonensis oppidum, Plinio. *Pesenas*, I. Poldo.

Piscuri, Asiæ populi inter Dahas. Strabo.

Pisenus, Centaurus, Ixionis & Nubis filius.

Piseus, rex Tusciæ, anno ante Romam conditam 260. æneam tubam inuenisse dicitur. Pli. lib. 7. cap. 56.

Pisidiæ, antea Solymi vocati à Solymo Iouis & Chalenæ filio: populus est barbarus iuxta Aspendam & Ciliciam habitans, vt ait Steph.

Pisidia, diæ, Asiæ regio, Lycaoniæ, Isauriæ, & Pamphyliæ finitima, cuius oppida enumerantur Selga, Sagalassum, Petnelissum, Adadata, Brias, Grenna, & alia nonnulla. Populi Pisidæ antea

antea Solymi dicti. Plin.lib.20.cap.17.

Pisidon, Portus in Africa Propria, Ptolem. *Zoaras*, Marmolio.

Pisilis, Cariæ oppidum, inter Calbin fluuium & Caunum vrbem. Strab.

Pisinates, Vmbriæ populi. Plin.

Pisinda, Africæ Propriæ & Pamphiliæ vrbs. Ptolem.

Pisingara, Armeniæ minoris oppidum. Ptolem.

Pisinoë, vna Sirenum.

Pisis, vrbs & mons Armeniæ vel Susianæ: Ciuis, Pisideus. A Pisidia fit etiam Pisideus. Stephanus.

Pisistrati insulas tres habet Plinius circa Ephesum, quas nominat Anthinæ, Myonnesos, & Diareusa.

Pisistratus, Hippocratis filius, Athenienſis tyrannus, clarus genere, eloquentia verò tanta, vt ea deliniti Athenienses, libertate, qua nihil carius habebant, se sponte exuerunt, illiúsque facundiæ sanctitatem Solonis, qui numen fuerat ciuitatis, posthaberent. Artes liberales maximè fouit: Bibliothecam primus Athenis publicauit, quem Xerxes vrbe potitus, ad Persas transtulit. Eam deinde multis post annis Seleucus Nicanor restituendam curauit. Trog. libro 2.

Pisistratus, Lariſsæus historicus. Suidas.

Pisistratus, Nestoris & Eurydices filius, quem pater Telemacho comitem addidit, in Laconiam profecturo, vt Menelaum de patre percontaretur, Homil.3. Odiss.

Pisistratus, Orchomentorum rex, cùm nobilitatem odio insectaretur, plebis studioſus erat: quare in senatu eum necare decreuerunt. Disceptum igitur, intra sinus condunt, ac solum emundant. Plebeia dehinc multitudo concepta suspicione, in curiam aduolat. Regis autem filius ætate minor, nomine Telesimachus, conspirationis conscius, ex curia turbam extraxit. Patrem enim supra mortalem speciem ad Pisæum montem, magna velocitate, deferri commentus est, eáque fraude plebem abduxit. Plutarch. Paral.

Pisones, appellati sunt quidam Romani nobiles, quod optimè pisa sererent, sicut à lente Lentuli. Et hi quidem è Calphurniorum prosapia fuêre, quæ à Numa rege descendit. Calphurnius enim Numæ filius fuit, vt ait Festus.

Pisonis villa, prope Baias, quam ferunt Neronem sæpius animi gratia adiisse. Tacit. annal. 15. hodie, *Truglio*.

Pisonos, Armeniæ minoris vrbs. Antonin.

Pissantini, populi in Macedonia. Polyb.

Pissirus, vel Pistyrus, Thraciæ vrbs. Herodot.

Pistirum. Thraciæ emporium. Stephan.

Pistor, Iupiter dictus est, quòd Romanus, quo tempore à Gallis obsessi propter famen de deditione cogitabant, in somnis admonuisset, vt ex omni frumento quod habebant, panes facerent: eósque in hostium castra iacerent. Ita enim futurum, vt desperata victoria Galli animis considerent, atque ipsi superatis hostibus obsidione liberarentur. Ouidius 6. Fastorum,

Esse Ceres visa est, iaciunt Cerealia dona:
Iacta super galeas, longáque scuta sonant.
Posse fame vinci spes excidit hoste repulso:
Candida Pistori ponitur ara Ioui.

Pistoria ciuitas, quam Ptolem. ponit inter mediterraneas Tusciæ ciuitates: est enim inter Florentiam & Lucam Aqua Pistoriensis, Plin.lib.3.cap.4. hodie. *Pistoia*.

Pistris nomen nauis apud Virgilium libro 5. Æneidos.

Pisyæ, vrbs Cariæ: dicitur etiam Pityæ: Gentile, Pisyetes & Pityates. Capito Pityussam vocat.

Pitane, siue Pitana, vrbs Æolidis in Asia, non procul à Caici fluminis ostio, duobus insignis portubus: cuius incolæ Pitanæi & Pitanitæ nominãtur. Ouidius 7. Metamorp. Fama est apud Pitanam lateres inuentos esse, qui super aquas innatarent, quod & de aliis locis traditum est. Ouid. 7. Metam.

Æolicam Pitanen à læua parte reliquit.

Hinc Pitanitis regio, & Nympha Pitanitis. Stephan.

Pitane, Laconiæ oppidum: cuius incolæ Pitanatæ dicuntur. Hermolaus apud Plin. Est item vrbs Troadis, apud Strabo.

Pitanæ, vrbs sita in ripis Eurotæ, à Pitana heroïna Eurotæ filia. Pindarus in Olympiis.

Pitanus, Corsicæ fluuius apud Ptolem. *Talubos*, hodie.

Pitaon, Cariæ vrbs Stephan.

Pitaopolis, vrbs Cariæ, à Pitao Phrygiæ Mediamico dicto: Gentile, Pitacis. Stephan.

Pitara Æthiopiæ sub Ægypto oppidum. Plin.

Pitea. Vide LAMPSACVS.

Pitheon colpos, id est, Simiarum sinus, portus in Libya iuxta Carthaginem: Gentile, Pithecocolpites. Stephan.

Pithecusa, sæ, vel Pithecusæ, sarum, Stephano, insula Campano littori adiacẽs, non procul à Neapoli, à Virgilio Inarime dicta, à quibusdam etiam Ænaria, à statione nauium Æneæ. Dicta Pithecusa (vt Ouid.lib.14. fabulatur) à Cercopibus deterrimo hominum genere, quorum fraudem periuriáque exosus Iupiter in simias eos commutauit, & in hac insula collocauit. Græci enim simias, πίθηκας, appellant. Verùm hãc nominis rationem tanquam fabulosam reiicit Plin. libr. 3. cap. 6. docétque Pithecusas non à simiis appellatas, sed à figlinis doliariorum. Dolia enim Græci, πίθους, vocant. Habet autem hæc insula in vertice oppidum eiusdem nominis.

Pitheus, vir quidam fuit Xerxis temporibus omnium suæ ætatis ditissimus, qui auro supra modum inhians, aurifodinas iugiter exercebat. Is

quum aliquando ex peregrinatione domum esset reuersus & cœnam parari postulasset, eius vxor auream mensam illi apponi iussit, in qua omnia erant ex auro fabrefacta obsonia: ac primo quidem aspectu gauisus est Pitheus: quo tandem satiatus, quum esurire se vociferaretur, neque se aurum id temporis exposcere diceret, inquit vxor, Tu nullius rei, præter hanc vnam, habendæ facultatem præbes. Historiam narrat pluribus Plutarchus: Plinius vocat Pithicum libro 33. capite 10.

Pithnissa, vrbs Lycaoniæ: Gentile, Pithnissæus: Stephanus.

Pitho, dea flexanima, illa dicendi præses, quam Ennius Suadam, Quintilianus persuadendi deam, Horatius Suadelam & poëtica mella. Cicero leporem appellat. Plinius, Colebatur Diana cognomine Pitho Corinthi: vna ex Atlantidibus.

Pithodemus, luctator egregius, cuius statuam fecit Dinomenes. Plin. lib. 34. cap. 8.

Pitholai promontorium circa Arabici sinus fretum in Æthiopia. Strabo.

Pitholeon Rhodius, poëta triuialis & abiectus, qui quum in confinio vtriusque linguæ natus esset, confuso sermone Epigrammata quædam futilia conscripsit, in quibus perquàm ridiculè Græca Latinis miscuit, cuius meminit Horatius primo Sermon. Satyr. decima.

Pithonabastæ, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptole.

Pithonoscome, locus in Asia, in campis patentibus, vbi primo aduentus sui tempore ciconiæ congregantur, & eam quæ vltima aduenerit, lancinant vniuersæ, atque ita abeunt.

Pithos, vicus in tribu Cecropide: Incola, Pitheus Nomen est, ἀπὸ τῶν πίθων, id est, à vasis seu doliis qua illic fiunt. Stephan.

Pithumus. Vide PILVMNVS.

Pitnum, Vmbrorum Mediterraneum oppidum. Ptolem.

Pitnissa, oppidum in Lycaonia, Stephan.

Pittacus, Philosophus Mitylenus, vnus ex septem Græciæ sapientibus, qui ex Lesbo tyrannum Melanchrum depulit, exórtoque deinde inter Athenienses Mitylenæósque bello, Phrynonem hostium ducem ad singulare certamen prouocauit, retíque quod occultè secum attulerat, implicitum facilè superauit. Qua ex pugna Retiariorum & Mirmillonum factiones originem sumpsisse putantur: fuit autem tempore Crœsi regis. Huius illud, Prouidere ne casus veniant: si fortè venerint, æquo animo tolerare. Fuit alter Pittacus legislator (Fauorinus & Demetrius in Homonymis) qui minor est appellatus. Ælianus de varia historia, Pitticum quendam commemorat, qui de mola pistrina encomium conscripsit, vt in paruo argumento vim dicendi ostentaret. Idem de sapiente dicit, eum in templo Fortunæ scalam constituisse, vt eius exprimere effectum cùm multi in vita mortales ascendant descendántque.

Pitheus, thei, Thesei auus maternus, qui Trœzene regnauit: de quo vide Plutarchum in vita Thesei. Hinc Pittheis, patronymicum fœmininum, quo poëtæ vtuntur pro Æthra Pitthei filia, matre Thesei. Ouid. in epist. Ariadnes ad Thesæum.

Pitulani, Plinio sunt Vmbriæ populi, quos cognominat Pisuertes & Mergentinos.

Pitulum, Latij oppidum. Plin.

Pityæ. Vide PISYAE.

Pityassus, Pisidiæ vrbs. Strabo.

Pityæ, vrbs inter Parum & Priapum. Stephanus. Libumidis item insula in Hadriatico mari Apoll.

Pitynda, metropolis Indiæ intra Gangem. Ptol.

Pityonesus, insula Peloponnesi, contra Epidaurum. Plin.

Pityus, opidum opulentissimum in regione Colchica, è regione Sarmatarum: qui Caucasi montis iuga incolunt. Plinius libro 6. cap. 5. Item eiusdem regionis fluuius.

Pityusa, insula quę Miletus dicitur; & vrbs Lampsacus postea vocata, vt suprà diximus.

Pityussa. Vide MILETVS & PISYAE. Phaselis etiam vrbs Pamphyliæ, Pityusa priùs dicta est Stephan.

Pityussæ, insulæ à Græcis dictæ à frutice pineo, monumentis scriptorum inclytæ. Stephan. insulæ diuersæ sunt. Alcman, πιτυώδεις, vocat.

Pius Romanorum Episcopus nonus, vanno salutis 144.

Pius II. Romanorum Episcopus, vir doctrina & ingenio clarus, Æneas Syluius antea dictus, anno 1459.

Pius III. Pontifex Romanorum anno salutis 1503.

Pius Metellus nominatus, quòd à Furio tribuno patris reditum exorauit. Antonius quoque Imperator Pius dictus est, quòd animam à belli ferocitate alienatam haberet, mallétque viuum, vt aiebat, ciuem seruare, quàm mille hostes trucidare. Dion. Alexand. lib. 1. cap. 9.

Pixodorus, vnus ex filiis Hecatomni Cariæ regis, frater Artemisiæ eius quæ Mausoleũ construxit. Strabo libro 14.

Pixus, oppidum Lucaniæ, à Latinis Buxentum appellatum. Plin. lib. 3. cap. 5.

P L

Place, vrbs Hellesponti. Ciuis, Placius: Gentile, Placianus. Stephan..

Placentia, Hispaniæ vrbs in Castellæ regno. Vasæus.

Placentia, Stephano, ciuitas Liguriæ, ad Trebium amnem, nec procul à Pado. Plinius lib. 3. cap. 15. vnde Placentinus, possessiuum Cicero de clar. Orat. *Placentia*, hodie. Gall. *Plaisãce*.

Placia, Mysię oppidum, iuxta Cyzicum Milesiorum

tum oppidum, Plin. lib. 5. cap. vlti.

Placiadæ, Atticæ municipium. Suidas.

Placidia virgo, Valentiniani imperatoris & Eudociæ filia, quæ repudiatis opibus, nulli rei præter quàm saluti studebat.

Placiadæ, sunt incolæ vici cuiusdam regionis Atticæ, apud quos moris erat, adulteros punire grauiter impactis in pudendam corporis partem raphanis, qui apud illos miræ magnitudinis esse dicuntur. Quòd si raphani fortasse non fuissent ad manum, Stelæo vtebantur, id est ligonis ligno. Vide prouerbium Placiadæ apud Erasm.

Placideianus, seu Pacidianus, fuit gladiator, & quidem præstantissimus, vt ex Lucilij versibus apparet, quos profert Nonius Marcellus in declaratione verbi compone.

Placidianus, consul cum Ann. Tacito, anno vrbis 1025.

Placidus, cos. cum Romulo, anno vrbis 195.

Placilla, Theodosij Magni imp. vxor, non regni fastigijs clara est, sed potius amore succensa diuino. Repentè ergo vt venit ad purpuram claudorum atque debilium maximam habebat curam, nõ seruis, non aliis ministris vtens, sed per seipsam agens, & ad eorum habitacula veniẽs, & vnicuique, quod opus haberet præbens. Sic etiam per ecclesiarum xenodochia discurrens, suis manibus ministrabat infimis, ollas eorum tergens, ius gustãs, offerens cochlearia, panem frangens, cibósque ministrans, calices abluens, & alia cuncta faciens, quæ seruis & ancillis mos est solenniter operari. Illis autem, qui ei talia nitebantur prohibere, dicebat: Aurum distribuere, imperij est opus. Ego autem pro ipso imperio hoc opus offero bona mihi omnia conferenti. Nam viro suo sæpè dicere erat solita, Oportet te semper, marite, cogitare quid pridem fueris, quid modò sis: hæc si semper cogitaueris, ingratus benefactori non eris, sed imperium, quod suscepisti, legitimè gubernabis, & harum rerum placabis auctorem, Theod. lib. 9. cap. 31. hist. trip.

Placus, vel Placusius, Ciliciæ mons. Hesych.

Pladaræi, populi Septentrionales: Gentile, Pladaræus, vel Pladarites. Steph.

Plagia, Liguriæ portus, XV. M. P. è Vintimilio. Anton.

Plagiaria, Antonino Hispaniæ vrbs, inter Olyssipponem & Emeritam.

Plamus, vrbs Cariæ: Gentile, Plameus, Steph.

Planaria, insula vltra Corsicam, è specie sic dicta quòd æqualis freto existat, ideóque nauigijs fallax. Plin. lib. 3. cap. 6.

Planasia, Straboni insula est post Stœchades. Fazellus eam *Sardani*, vocari ait. Sed I. Poldo vrbs est Occitana, quam vulgò, *Le Pont S. Esprit* appellant. Vidi STOECHADES.

Planasia, insula in mari Tyrrheno, nõ lõgè ab Ilua. Ptol. lib. 3. cap. 1.

Planesia, Hispanica insula exigua, circa Ferrariæ promontorium, aut Dianium, vt Strab. vocat. lib. 3

Plancius, Romanus quidã, cuius exstãt epistolæ luculenter scriptæ. Qui (teste Eusebio) cùm Galliam Comatã regeret, Lugdunũ condidit. Plagenses, Vmbriæ gens, apud Plin.

Plaræi, populi Epiri. Steph.

Plarassa, vrbs Cariæ: Gentile, Plarasseus. Steph.

Platææ, arum, Stephano, ciuitas Bœotiæ, sub Cithærone monte, non longè à Thebis. Dicta è latitudine remorum. Strab. lib. 9. Plathæenses autem remigatione victum quæritabant. Nõ procul ab hac vrbe Pausanias & Aristides Mardonium Xerxis ducem & consobrinum superauere. Stat. 6. Thebaid. Eodem nomine est insula in mari Libyco, quasi oppositа ad Cyrenem. Herodot. lib. 4. cuius ciues, inquit Stephanus, πλαταιεῖς: regio Plataica dicitur. Cæterum à Platæis Bœotiæ, quas Homerus in singulari πλάτειαν nominauit, similiter Platæis vel Plateatis.

Platage, insula inter Eubœam & Andrum quondam Patage, nunc Amorgos appellatur. Plin. lib. 4. cap. 12.

Platomodes, Peloponnesi locus è Coryphasio distans CXX. stadiis. Strabo.

Plataneus. Bithyniæ fluuius. Plin.

Platanistus, promontorium est Peloponnesi, cuius meminit Plin. lib. 4. c. 5. Est item Arcadiæ fluuius, Steph. & Æolidis promontorium, Plin. Item Pamphiliæ aut Ciliciæ maritimus locus, Straboni.

Platanius, Bœotiæ flumen. Paus.

Platanodes, Achaiæ promontorium.

Plate, insula ante Troadem. Plin.

Platea, insula in mari Aegæo, quæ & Paros Minois dicitur. Est item insula Libyæ: Gentile, Plateates & Plateites. Steph.

Plataros, vrbs Phœniciæ: Gentile, Plataneus. Stephan.

Plateis, insula iuxta Lyciam. Gentile, Platæus.

Platiæ, insulæ Creticæ, ante Sammonium promontorium. Plin.

Platina, homo doctus & antiquitatum studiosus, scripsit de vita & moribus põtificum Romanorum. Alex. li. 3. cap. 9.

Platius Syluanus, consul cum Iulio Seuero, anno vrbis 593.

Plato, Philosophus insignis, sectæ Academiæ princeps, Aristonis & Parectoniæ filius, ex humerorũ latitudine sic dictus, cùm antea ex auo nomine Aristocles vocaretur. Hic adhuc adolescẽs palæstra se exercuit: picturæ operam dedit: Tragœdiásq; & poemata quædam conscripsit. Post hæc ad Socratem sese contulit, sub quo breui tãtum in Philosophia profecit, vt non immeritò diuinus Plato, & philosophorum Homerus fuerit appellatus. Is quòd ad Dialecticam pertinet, primus res ipsas di-

ſtinxit, ſeparáuitque in diſputationē: quō modo plurimas, quas habuere antiqui, dubitationes ſuſtulit. Fuit varius, multiplex, & tantæ eloquentiæ, vt Iouem (ſi Græcè voluiſſet) Platonicè loquuturum philoſophi dicerēt. Athenis primum Socrati dedit operā. Deinde dum licuit per ætatē, in Italiā profectus eſt, vt Pythagoreos audiret, vbi Philolai Crotoniatæ librum de ſecta Pythagorea centū minis etiā in rei familiaris difficultate mercatus eſt, ex quibus multa in ſuum Timæum tranſtulit. In Ægyptum deinde properans, vt audiret Gymnoſophiſtas, oleum (ait Plutarch.) ſecū mercaturæ gratia vexit, vt viatico ſuppeditaret, vbi libros Moſis legiſſe creditur. Ter in Siciliā nauigauit, primum Ætnæ flagrantis viſendæ gratia, vt Apuleius ait. Reuerſus, apud Æginā captus eſt à piratis, ac minis triginta venundatus: deinde à Nicere Cyrenæo redemptus. Iterum rediit ſub iuniore Dionyſio, ſpe liberandi Siciliam. Sed paulò pòſt expulſo Dione & ipſe ſuſpectus remigrauit. Tertiò, quū maximè nollet, rogatus ab Archyta, vt Dionem tyranno recōciliaret, iter ingreſſus, ab eodem Dionyſio obuiam procedēte, quadrigis exceptus eſt. Demum in ſuſpicionem veniens, vix rogante & ſpondente pro eo Archyta, dimiſſus. Dialogum primus illuſtrauit, licet priùs, vt aiunt, inuentū à Zenone Eleate, vt Ariſtoteles tradit: vt Fauorinus, ab Alexamene Teio. Deceſſit annos natus 81. morbo, vti fertur, pediculari. Vita fuit cœlebs, ac caſtus, vt Auguſtinus ſcribit: de quo plura vide apud Plutar.

Plato alter, Athenienſis, poeta priſcæ comœdiæ, tēpore Ariſtophanis & Eupolis, cuius fabulas Suidas & Athenæus cōmemorant in Diphnoſophiſtis. Tres item alios Diogenes Laertius cōmemorat: vnum Rhodium philoſophum, diſcipulum Panætij: alium Peripateticum, de Ariſtotelis ludo: tertiū Praxiphanis diſcipulū.

Plato, Martyr quidā fuit, qui pro fide Chriſtiana imperante Maximiano paſſus eſt, paternamq; hæreditatē, dū viueret, pauperibus eſt largitus.

Plautianus, conſul cum Geta Cæſare, anno ab vrbe 955.

Plautius poëta comicus. Gell. lib. 3. cap. 3.

Plautius Romanus quidam: qui quum ob vxoris obitum dolore incredibili torqueretur, mortémq; appeteret, in rogum ſe coniecit, quē togatū calceatūmque corpori vxoris iunxerunt amici. Author Valer. Max. de amore cōiugali.

Plautus, poëta comicus Farſinas (cum vulgò Sarcinas corruptè ſcribatur) Plotus ab initio teſte Feſto, appellatus à pedum planitie, quos plotos Vmbri vocant. Si quando à mola aſinaria vocabat, cui addictus ob paupertatem erat, fabulas componebat, quas venditatet. Hi cęteris comicis præfertur, ſentētia multorum, præſertim Varronis, qui ait, Si Muſæ Latinè loquerentur, Plautino ſermone loquerentur.

Plaxura, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Heſiodus in Theogon.

Plecuſa, ancilla Dianæ fuit, cuius meminit Martial. lib. 2.

Et cecidit ſectis icta Plecuſa comis.

Plegerium, Indiæ oppidum ad Choaſpen fluuium. Strabo.

Plegra, templi Delphici incenſor, anno ferè antè Romam conditam 700.

Plegra, Paphlagoniorum in Sicilia vrbs. Ptol.

Pleiades, ſeptem ſtellæ, inter os Tauri, & caudam Arietis ſitæ, Higyn. in Aſtron. poëtica, quæ ortu ſuo primę nauigationis tempus oſtendunt: vndè Græcè Pleiades dicuntur, ἀπὸ τοῦ πλεῖν, quod eſt nauigare. Latinè Vergiliæ dicuntur, à veris temporis ſignificatione, quo oriuntur. Nam circa æquinoctium vernum, earum ortus matutinus eſt. Has poëtæ Atlātis filias faciunt ex Pleione Nympha: vnde & Pleiadum nomē tractum eſſe quidam exiſtimant. Sunt qui putēt Pleiades dictas, quaſi πλείονας, hoc eſt plures, quòd nunquam ſingulæ appareant, ſed omnes ſimul, præter Meropen, quę vix conſpici poteſt. Pherecides has tradit ſeptem ſorores fuiſſe, Lycurgi filias, ex Naxo inſula, Liberi patris nutrices, ab Ioue inter ſydera relatas. Harum nomina putantur, Electra, Alcyone, Celęno, Maiu, Aſterope, Taygete, Merope: quarum ſeptima vix cerni poteſt, cuius rei cauſam afferunt, quòd cū reliquę ſorores diis nupſiſſent, ſola Merope mortali viro Siſypho nupſerit: quam ob cauſam, veluti pudibunda, latitat. Alij putāt hanc eſſe Electrā, & idcirco obſcuriorem videri, quòd excidium Troianum ſpectare non potuerit, ſed oculis manū oppoſuerit. Alij ferunt eas in cælum aſſumptas, & in ſtellas eſſe mutatas ob pietatem, quòd Atlantis calamitatē perpetuo fletu proſecutæ ſint vel quòd cùm perpetuā virginitatem ſeruare, decreuiſſent, & ob id Dianæ ſtudia ſequerentur: Orionem verò, qui illarum amore captus, eas perſequebatur, effugere non poſſent, implorato Iouis auxilio, in ſtellas mutatæ ſunt.

Pleiadum fabulam explicat N. Comes, mythologiæ, lib. 4. cap. 7.

Pleione, Nympha Oceani & Tethyos filia, vxor Atlantis, ex qua Pleiades ſuſcepit.

Plemmyrium, fluuius Siciliæ, agrum Syracuſanū, per quem labitur, crebris rigans inundationibus: vnde & nomen videtur accepiſſe, ἀπὸ τοῦ πλημμύρειν, quod eſt exūdare. Steph. caſtellum Siciliæ eſſe ſcribit per ſimplex m, perperam vt videtur: Incola, Plémyriates, vel Plymitiates, hodie S. *Martiani*, Fazello.

Plenneus, Sicyoniorum rex XI. anno ab inundatione aquarum 634.

Pleræi, circa Damatiam gens. Strabo.

Pleumoſij, populi ſunt inter Belgas, ſub imperio Neruiorum, proximi Gordunis, Lenacis, Grudiis, ac Centronibus in Diœceſi Tornacenſi ſiti.

siti. Flandri sunt Marliano. Cottracenses. H. Leodio.

Pleuratus, Thraciæ rex, Olymp.142.

Pleuron, Stephan. Ætoliæ vrbs, Plin.lib.4.cap.2. Meleagri patria. Stat. 4. Theb. in ea vrbe Combe, quum Ophius filij occiderentur, deorum misericordia in auem mutata est. Ouid. lib.7. Metam.

Pleuronia Regio, in Ætolia, à Pleuronibus id est Curetibus, sic dicta. Curetes erant comati populi: sed quia ab Ætolis bello exagitati, semper interiori coma decapillabantur, cæperant ab occipite tantum nutrire comam: vnde, ἀπὸ τ̃ κυρᾶς, id est tonsura, κυρήτας, appellatos fuisse, memoriæ proditum est, id est Detonsos. Strabo libr.10.

Pleutauri, populi sunt, in Lusitania extremæ Hispaniæ regione, apud Strabonem lib.3.

Plexaure, res, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theogonia.

Plinius secundus Veronensis, temporibus Vespasiani vixit, cuius negotia administrabat: noctibus verò & succisiuis (vt ipse inquit) temporibus, opus de rerum natura conscripsit, vnius omnium parcissimus temporis. Periit in montis Vesuui incendio, dum eius causam indagare cupit. Eius vitam diligentiùs narrat nepos eius ex sorore Cæcilius Plinius, cuius extat liber Epistolarũ, & Panægyricus, Traiano Cæsari dictus, quo gratias agit consul ab eo factus. Quintiliani filiam dote iuuisse, & Martialem poëtam secedentem viatico prosecutũ fuisse, testatur ipse in epistolis. Volat. lib.18. In Pliniorum memoriam hæc elogia in fronte ædis D. Mariæ virginis à gratis ciuibus pietatis ergo marmoribus incisa sunt. A dextra valuarum: ORDO populúsque Comensis, C. Plinium secundum mactum ingenio virum dignatione clarum, doctrina admirabilem, vt qui olim impp. Cæss. Vespasianorum amicitiam meruerit, officia maxima gesserit, ac scriptores vniuersos copia & varietate superauerit, municipem suum incomparabilem statua & elogio ornauere. Distichon additur: *Tantus honor dulcisque iuuat me fama secundum: At mage conciues hæc posuisse meos.* A sinistra valuarum: C. PLINIO. Cæcilio secundo, qui Consulatu, auguratu, militiæ gestis, ac orandis causis, poëmatibus & historiis conficiendis, Cæsare Traiano Augusto luculentissimè laudando, adficiendáque immensa liberalitate patria sua, eidem immortale contulit ornamentum, ordo Comensis conciui suo desiderabili, honore accepto monumentum posuit. M.CCCC.LXXXVIII. KAL. MAI. Adduntur versus: *Functus eram, sed tum veteri præclarus honore. Viuebam perij, nunc quoque vita mihi est,*

Plinthine, vrbs Ægypti, à Samaria: Ciuis Plinthinites. Stephan.

Plione. Vide PLEIONE.

Plistarchia, vrbs Cariæ, quæ antea & postea iterum Heraclea vocata est: Gentile, Plistarchites. Steph.

Plisthenes, Pelopis filius ex Hippodamia, qui cùm iuuenis moreretur, Agamemnona & Menelaum filios suos paruulos Atreo fratri commendauit qui eos suscepit, filiorúmque loco educauit, & ob id Atrei habiti, Atridæ sunt appellati.

Plistonax, Pausaniæ filius & Lacedæmoniorum Rex, cuius res gestas vide apud Thucydidem.

Plistonicus author, de quo Athenæus Fuit & Appion quidam cognominatus Plistonicus, non multo tempore Plinio superior, vt idem vltimo volumine testatur. Quin & Plistonices quandoque scribitur, sicut Olympionices.

Plitaniæ, insulæ Ante Troadem. Plin.

Ploræ, insulæ duæ ad Occidentale latus Peloponnesi sitæ, non procul à Zacyntho, Meridiẽ versus. postea Strophades dictæ, à conuersione Zethæ & Calais, qui Harpyas in eas vsque insulas sunt prosecuti. Plin. libro quarto, capite 12.

Plothia, vicus in tribu Ægeide. Tribulis, Plothieus & Plotheus. Steph.

Plotina, Traiani Cæsaris coniux, sanctitate, probitate, & omnibus quæ in muliebrem sexum cadunt, virtutibus celebrata. Hæc tonso capillo virum mentita, coniugem comitata est in exilium euntem imperterrita.

Plotinopolis, Thraciæ vrbs, Ptolem. & Anton. *Ploudin.* Nigro.

Plotinus, Philosophus Platonicus, Aegyptius natione, è ciuitate Lyco, discipulus Ammonij, præceptor Porphirij, Galeni, Taciti, & Probi temporibus. Fuit corpore gracili, tenui valetudine, morbóque sacro obnoxius. Suid.

Plotius Gallus, patria Lugdunensis: dicendi præceptor, Romæ profitebatur, à quo se Cic. libr. de Oratore vnà cum Q. fratre Latinas literas edoctum fuisse testatur: à Tranquillo autem inter rhetores ponitur.

Plotius Crispinus, quem Aretalogum fuisse cognominatum, quòd garrula scripserit carmina Porphyrius est author.

Plotinus, postea Plautus dictus, poeta comicus Vide PLAVTVS.

Plubium, Sardiniæ insulæ oppidum. Ptol.

Pluitalia, Ptol. vel Pluuialia. Plinio vna ex fortunatis insulis, quam A. Bacius *Insola del Ferro* vocari scribit.

Plumbaria, Hispaniæ insulâ circa Hemeroscopium. Strabo.

Plutarchus Cheronensis, Philosophus floruit sub Traiano & Hadriano imperatoribus. Nam Traiano libros Apophthegmatum dedicauit, vir eruditissimus, à Traiano in Illyricum missus consulari potestate, iussumque omnibus

illyri

Illyricis magistratibus, vt absque eo nihil agerent. Eius opera doctissima Græca extant, in Latinum & Gallicum sermonem à doctis viris conuersa.

Plutarchus Nestorij filius, Athenienſis sophista, præceptor Sytiani, qui scholæ præsidebat Athenienſi sub Iuliano principe. Suidas.

Plutarchus, discipulorum Origenis primus, qui per ipsum ad fidem de perfidia cõuersus, non solùm perfectæ vitæ instituta seruauit (verùm etiam quæ est summa beatitudinis) martyrij consecutus est palmam. Eusebius libro 6. cap. 3. hist. eccles.

Plutia, Siciliæ vrbs. Cicero in Verrem. *Plaxa*, Aretio.

Plutium, vrbs Tyrrhenorum: Gentile, Plutinus, Stephanus.

Pluto, Saturni filius ex Ope coniuge, frater Iouis atque Neptuni: qui cùm ad regni diuisionẽ veniſſent, Plutoni, qui natu minimus erat, & Ageſilaus vocabatur, pars Occidentis obtigit, ſecus inferum mare: Ioui plaga Orientalis: Neptuno insula. Hinc datus est locus fabulæ, Ioui imperiũ cæli, Neptuno maris, Plutoni inferorũ obtigisse. Dictus Pluton ἀπὸ τῦ πλέτε, hoc est à diuitiis, eò quòd opes omnes ab inferis, hoc est, ex intimis terræ visceribus eruantur. Eandem etiam ob causam Latini Ditem appellarunt. Cic. 2. de Nat. deo. Vragus, ab vrgendo, Vedius Iupiter, idem Quieralis est appellatus, quasi mors quies sit ærumnarum. Huius vxorem fuisse Proserpinam Cereris filiam ex Claudiano poëta satis constat. Idem & Summanus dicitur, quasi summus deorum Manium. Idem Orcus, quasi Vrgus, ab vrgendo, quòd omnes in interitum vrgeat. Hinc Plutonius, nia, nium.

Plutus, à Græcis fingitur diuitiarum Deus: quem, in aduentu claudum esse volunt, recessu alatum: hoc nimirum innuentes, quòd seriùs quidem opes contrahantur: partæ autem, nisi frugaliter dispenſes, velocissimè dilabantur. Eundem & cæcum faciunt, & iudicij expertem, propterea quòd indignissimum quenque opibus affluere videamus: probos autem & condignos in re tenuissima versari. Huius domicilium constituit Posidonius in subterraneis Hispaniæ locis, eò quòd regio ea metallorum fœcunditate reliquis antecellat.

Pluuialia, vna ex insulis fortunatis. Plin. lib. 6. ca. 32. Ab ea tantundẽ ad occasum versus. Pluuialiam Caprariámque in Pluuialia non esse aquam nisi ex imbribus. Vide Plutialia.

Pluuius, dictus est Iupiter, quòd Athenis esset simulachrum à Ioue pluuiam precantis: vt est apud Tibullum,

Te propter nullos Tellus tua postulat imbres,
Arida nec Pluuio supplicat herba Ioui.

Plynæ, insula Nili: Gentile, Plynæus & Plyneates. Stephan.

Plynteria, festa erant Cereris apud Græcos, quĩ dies inter nefastos sunt repositi. Pollux libro 8. In his à Solone permissum fuit tria iurare numina, Iceſion, Catarsion & Hecasterion, quæ sunt Iouis cognomina. Xenoph. libro 1. Hellenicon.

Plysenum, Thraciæ oppidum. Procop.

P N

Pnebebis, vrbs Ægypti. Gentile, Pnebebites. Stephan.

Pneuentia, Piceni oppidum. Strabo.

Pnigeus, vicus in Ægypto, prope Phenicũ portum è regione Pedoniæ insulæ iuxta Parætonium. Strab. lib. 16.

Pnups, Æthiopiæ vicus circa Nilum. Ptolemæus.

Pnyx, forum siue locus iudicij Athenis, sic dictus παρὰ τὸ πύκνον, id est, à denſitate ædium per vicos olim coniũctarum. Qui inhabitat, Pycnites: & fœmininum, Pycnæa. Steph.

P O

Podargus à pernicitate dictus est: Æthon & Podargus duo aurigæ Hectoris, apud Homerum.

Podalirius, Æsculapij filius, ob insignem medicinæ peritiam è Creta insula vnà cum fratre Machaone ad bellum Troianum euocatus. Dictus à pedum magnitudine. Est etiam Itali cuiusdam nomen apud Virg. 12. Æneid.

Podalia, vrbs Lydiæ prope Limyra. Steph.

Podarge, vna Harpyiarum, à pedum velocitate nomen habens, ex qua Zephyrus ventus Xanthum & Balium Achillis equos progenuit. Homer. 16. Iliad.

Podagri, populi Thraciæ. Steph.

Podolia, Poloniæ regio ad Orientem & meridiem Lithuaniæ & Russiæ contermina. Agro tam fertili est, vt eius gramen perticam tribus diebus supercreſcendo contegat, & aratrum in locis graminosis derelictum paulò, pluribus sepiat & cooperiat. Mellis quoque ibi maxima copia. Præcipua huius vrbs est Camyenets. Cromerus.

Pœan, antis, pater Philoctetis, qui ab eo Pœan, & Pœantiades à poetis appellatur.

Pœcilasium, vrbs Cretæ. Ptol. lib. 3. cap. 17. vulgò *Peulado*.

Pœcile. Plin. lib. 35. cap. 9. porticus clara Athenis, quam Polygnotus Thaſius gratuitò pinxit, cùm partem eius Myconmercedo pingeret, in qua Stoici philoſophabantur. Latinè dici potest varia, siue variegata, à multiplici pictura. Græci enim ποικίλον variũ dicunt. Vnde & lapis Similites (fortè Sinites vel Sinadicus, vide infrà) vocatus est Pyrrho Phœcilos, à varietate rubentium. In hac autem porticu Zeno philoſophus discipulos docebat. Vnde & Stoica secta nomen accepit, & philoſophi Stoici nuncupati, qui antea Zenonij ab ipso doctore appellabantur: στὰ enim Græcè, porticus

ticus vocatus. Fuit & in Helide porticus Pœcile, quæ à Plinio Heptaphonos appellatur, quoniam septies eadem vox in ea reddebatur.

Pœcessa, vrbs in Ceo: Ciuis, Pœcessius. Steph.

Pœcilasium, Cretæ insulæ vrbs. Ptolem. *Pentalo*, Mercatori.

Pœmandria. Vide TANAGRA.

Pœmaninum, vrbs siue castellum. Est etiam parua regio Cyzici. Steph.

Pœmen, mons Ponticæ regionis, à quo Parthenius profluit per mediam Amastrim. Incolæ, Phœmenij. Est etiam mons Macedoniæ Pœmænium, cuius incolæ similiter Pœmænij. Steph.

Pœmenis, canis fœmina, ex eorum canum numero, qui Acteonem lacerarunt: ita dicta quòd in seruandis gregibus, pastoris quodam modo officio fungeretur. Ouid. 3. Metam.

Pœna & Beneficium pro diis habitos apud quosdam Æthiopiæ populos legimus. Sunt qui non ab Æthiopis, sed ab Assyriis & Persis Pœnam & Beneficium cultos fuisse asserant: illam, quòd malorum: hunc quòd bonorum largitorem esse opinentur. Alexan. ab Alexan. lib. 18. cap. 11.

Pœni, iidem qui Carthaginenses: ita dicti quasi Phœni, Seruio, propterea quòd à Phœnicibus originem traxerint: qui ob Pygmalionis sæuitiam relicta Tyro, duce Elisa in Africam appulerunt, & primùm Byrsam, deinde Carthaginem condiderunt. Hinc Punicus, ca, cum, quasi Phœnicus. œ in u conuerso.

Pœninæ Alpes, Tacito, Straboni & Plinio: Pœnę sunt Ptolemæo. Liuius Peninũ appellat. Vocantur à Leandro & Schudo *Monte maggiore de S. Bernardo* aut *Groß. S. Bernharts berg*, Ger. Gallicè, *le grand S. Bernard*. Leander etiam *Monte di Ioue* habet. Gall. *Mont de Iou*. Lupanus *Mon Seniſe*, Gall. *Mont Senis* interpretatur. Vide ALPES.

Pogla, Pamphiliæ vrbs. Ptol.

Pogoargas, Æthiopiæ sub Ægypto oppid. Plin.

Pogon, Trœzeniorum portus in Peloponneso. Strabo.

Pola, Istriæ ciuitas, vbi Polaticus sinus est, quõdam à Colchis condita, sed postea facta colonia Romanorum Pietas Iulia. Plin. lib. 3. cap. 9. in descriptione Istriæ. Stephanus πολλά (sed legendũ potiùs per simplex λ.) Gentile, Polates.

Poleades. Vide CYNDIPPE.

Polemarchus, apud Athenienses dictus est qui belli præfectus erat & aderat regibus vt Pausanias indicat cùm scribit Erectheum regem Ione Xuthi filio in bello Elensinio Polemarcho vsum esse. Munus eius tempore pacis fuit ius inter ciues & peregrinos dicere. Iul. Pollux.

Polemius, consul cum Vrso, anno vrbis 1090.

Polemon, rex Lyciæ, anno salutis 55.

Polemon, philosophus Athenienſis, Philostrati filius: qui cùm in iuuentute petulans esset, & aliquando ebrius, & coronatus Xenocratis scholam ingressus fuisset: eius oratione quæ tunc de pudicitia erat, adeò mores immutauit, tantúmque in philosophia profecit, vt Xenocrati in schola succederet. Gellius. Diogenes eum multa scripsisse testatur. Suidas nihil scriptum reliquisse asserit.

Polemon, cognomento Helladicus, genere Illiæus, historicus nobilissimus, æqualis Aristophanis Grammatici, Panætij discipulus, scripsit de origine ciuitatum Phocidis, Ponti, Laconiæ, Geographiam, & de cursu solis libros tres. Suidas.

Polemon alius è Laodicea Cariæ, qui Smyrnæ vixit ac præcepit, æqualis Herodis Attici, sub Adriano principe, ad quem legatus quandoque Smyrnæorum missus, ab eóque honorificè exceptus, & Musæo Ægyptio adscriptus est.

Polemonium, Ptol libro quinto cap. 7. Cappadociæ vrbs. Vulgò *Leona*, Steph. portus & ciuitas in Ponto: Gentile, Polemonius & Polemonieus. Est & pontus Polemoniacus prouincia.

Polentia, vrbs Liguriæ, Ptolemæo libro 3. cap. 1. Vulgò *Palanca*. Est castellum in maiori Baleari. Vide IAMNO.

Polesij, ciuitas quædam, & Ciues similiter. Stephanus.

Poletes internũtius Epidaurierum ad Illyricos: de quo Alex. ab Alexand. lib. 4. cap. 10. Proditum est de Epidaurijs mitum, quòd quum Illyricos mores osos haberent, nec illorum eõmercia vitare possent, vt se à contagione accolarum seruarent immunes, ita cauisse vt vnum seligerent ætate grauem, qui solus ad illos penetraret cum quo commercium haberent, quem Poletem dixerunt.

Poleto flumen in Mauritania Cæsariensi.

Poleur, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Polianus, Macedoniæ mons, circa Epirum. Stra.

Polias, Minerua dicta est, quasi vrbana, quòd ea delectaretur vrbibus, ad differentiam eius quæ extra muros ædes sacras habebat. Meminit Lucianus in Lapythis huius cognominis, ὦμοκα, inquit, μὰ τὴν πολιάδα μὴ ἐπιλαφίναι, id est, iuraui per Poliadem me non cæpisse.

Polibij, insula in sinu Arabico. Ptol.

Polichna, vrbs Troadis. Ciues, Polichnæi. Est & vrbs Cretæ: Ciuis, Polichnites. Steph.

Polieum, vrbs Italiæ, quæ priùs Sitis dicebatur: Gentile, Polieius. Stephanus. Vide SIRIS.

Polignotus, Thasius pictor, qui primus mulieres lucida veste pinxit, instituit os adaperire, dentes ostendere, vultum ab antiquo rigore variare. Pinxit Delphis ædem, & Athenis porticum.

Polimartium, ciuitas in Italia, in diui Petri, quod vocant, patrimonio. Blond.

Polis

Polis, nomen vrbis Ægyptiæ: qui inhabitat, Polites & Polieus: hoc enim nomine Iupiter illic colitur. Fœmininum, Polias. Steph.

Polisma, ciuitas in Rhetia ad Simoentis ripas, Strab. lib. 13. Astypalienses itaque, qui Rhetiũ tenuerunt, primi oppidum iuxta Simoentem habitauere, quod tunc Polisma nominabatur, in loco non valde idoneo.

Polites, Priami filius, ex Hecuba: quem Pyrrhus capta vrbe, in conspectu patris interfecit. Vir. 2. Æneid

Politia, vrbs Achaiæ. Steph.

Politorion, vrbs Latinorum: quam Martius rex Romam transtulit. Gentile, Politorites. Stephanus.

Polium, locus in Lesbo.

Polla Argentaria Lucani fuit vxor, mulier doctissima, quæ iuuit maritum in emendandis tribus primis libris Pharsaliæ. Stat. lib. 1. Syl.

Hoc castæ titulum decusque Pollæ
iucundâ Dabis allocutione.

Pollentia, dea potentia, quæ à Rom. colebatur.

Pollentia, Plinio, oppidum in maiore Balearium insula. Fuit & altera Pollentia iuxta Alpes, inclyta lanarum nobilitate. Fuerunt & Pollentini in Piceno, in quinta regione Italiæ, non multum distantes à Tolentinatibus. Plin. lib. 3.

Pollia, tribus Romani ex loco, Pollio, dominata.

Pollio. Vide ASINIVS.

Pollustini, populi sunt in Latio, non procul ab Albano monte. Plin. lib. 3. cap. 5.

Pollux, Iouis filius & Ledæ, frater Castoris, qui cùm immortalis esset (vtpotè eodem ouo cũ Helena prognatus) à Ioue fertur petiisse, vt sibi cum fratre iam vita functo immortalitatem suam partiri liceret: qua re impetrata, alternis mori dicuntur & reuiuiscere. Cui fabulæ occasionem dedit Geminorum signi natura, quorum alterò oriente, alter occidit. Vide CASTOR.

Pollux Iulius Naucratita, Grãmaticus sub Commodo principe præcipiebat Athenis. Decessit annos natus LVIII. Scripsit ad Commodum Onomasticõ libris decem: scripsit & alia quædam quæ non extant. Suid.

Polmen. Vide LIBYSSA.

Polonia, quæ à planitie terræ (quam ipsi vernaculè etiamnũm *Pole* vocant) nomen habet, vasta regio est, quæ Schlesiæ ad Occidentem proximat. Hungaris, Lithuanis ac Prutenis contermina. Diuiduntur in maiorẽ & minorem. Maior dicitur quæ Septentrionem aspicit, habétque Gnesnam, Posnauiámque insigniora loca. Minorem vocant, quæ ad meridiem vergit, habétque nobilem vrbem Cracouiam ad caput vistulæ, quæ regionem diuidit, sitam: reliquæ ciuitates parum nitidæ. Ex macerie domos fermè omnes componunt, pictasque luto linunt. Plaga regionis palustris est & nemorosa. Potus genti cerreuisia. Vini rarissimus vsus, nec vineæ cultura cognita. Equitatu in bello maximè præstat. Ager frumenti ferax: multa genti armenta: multa ferarum venatio. Melle abundat: habet & salis maximam copiam, quod ex terra eruitur. Habet & æris fodinas in iugis montium, nec non sulfuris. Sub regno Poloniæ continetur Lithuania, & Samogitia, Masouia, Volhinia, Podolia, & Russia quæ Meridionalis cognominatur, & Ruthenia quoque à nonnullis dicitur. Cromerus, Bõfinius, Munster.

Poltymbria, Steph. ciuitas Thraciæ.

Polus, histrio illustris in Græcia, qui gestus & vocis claritudine & venustate cæteris anteibat. Egit Tragœdias poëtarum: Athenis etiam Electram Sophoclis poëtæ vrnam cum Orestis ossibus gestantem. Quem actum scitè adeò ac doctè absoluit, vt imagines rerum verbis exprimens, spectatores ad fletum & lachrymas compulerit.

Polyænus Sardianus, temporibus Cæsaris dictatoris & Antonij Triumuiri, scripsit orationes iudiciales, triumphi Parthici M. Antonij libros tres. Fuit & alter eiusdem nominis Macedo genere: qui de Thebis scripsit, & de re militari. Suid.

Polyægos, insula à caprarum multitudine. Plinius.

Polyani, à Polyano quodam dicti sunt Pindi accolæ. Strab. lib. 7.

Polyara, vrbs Catiæ: Ciuis, Polyareus. Stephanus.

Polybius, rex Corinthiorum: qui cum liberis careret, Oedipum, Laij patris iussu in sylua expositum, & à pastore inuentum, pro suo educauit, vt latiùs docuimus in dictione Oedipus.

Polybius, è Megalopoli ciuitate Arcadiæ, præceptor Scipionis Africani, Ptolemæo Euergetæ apud Agyptum regnante. Scripsit Romanam historiam libris quadraginta. Incipit à fuga Cleomenis Spartiatæ & Perſei Philippi filij Macedonum regis, posthac Romam attigit. Suid.

Polybius, vates Corinthius, qui filio Troiã proficiscenti, & multis aliis mortem prædixit. Author Cicero.

Polybotes. Vide NISYROS.

Polybus, Sicyoniorum rex, anno ante Romam conditam 510.

Polycarpus, Smyrnensis episcopus, anno salutis 91. Hic pro Christiana fide palàm & spectante populo in Amphitheatro combustus est. Volaterran. Euseb. lib. quarto, capite quinto, hist. eccles.

Polycaste, Nestoris filia.

Polycletus, statuarius eximius, diligentia & decore supra cæteros facilè vincens, vt inquit

Quia

Quintilianus. Nam ex ære signa fecit, nobilitata scriptorum præconio. Cum primis fecit astragalizontes, hoc est, talis ludentes, quo opere nullum absolutius iudicant. Fuit Sydonius, & discipulus Ageladis. Duas eodem argumento statuas fecit: alteram arte sua, alteram verò de vulgi opinione, quam de sententia cuiusuis prætereuntis cœlauerat. Quibus perfectis turbam admittit, ac primum sua ostensa magnoperè laudatur: altera deinde non æquè. Atqui scitote, inquit, quòd hanc quam tantoperè laudatis, ego feci: quam verò vituperatis, vos fecistis. Ælianus de varia historia.

Polycrita, quædam nobilis mulier è Naxo insula, quæ insperato gaudio penè exanimata, vltimum spiritum emisit. Plutarch. de claris mulieribus, & Arist. apud Gell.

Polycrates, tyrannus qui regnauit in Samo insula. Hic & opibus & fœlicitate apud historicos inclytus, qui quoad vixit, non tam fortunæ alumnus dici potuit, quàm partus. Nam aliquando, vt aliquid aduersitatis habuisse videretur, annulum proiecit in mare, quem tamen cocus eius redinuenit in pisce. Sed mors infamis & ærumnsa docuit neminem ante obitum meritò dici posse fœlicem. Ad postremum enim à Persarum satrapa Oronte dolo captus est ac crucifixus. Strabo libro 14. Herod. libro 3.

Polycrates, Ephesiorum præsul, temporibus Seueri principis. Hieronym.

Polycrates, Episcopus Ephesius, anno salutis 191.

Polydamas, antis, nobilis Troianus, Antenoris Theanûs sororis Hecubæ filius, qui quamuis Lycastem Priami filiam, & ex concubina susceptam vxorem duxisset, cum Antenore tamen patre suo & Ænea, vrbem Troianam Græcis dicitur prodidisse.

Polydamas Troianus, Panthoi filius, socius, magister, & æqualis Hectoris. Ælianus. Homerus scribit Iliad. 10. hunc eloquentia, Hectorem armis valuisse.

Polydamas, Pancratiastes, æmulatus Herculem, leonem inermis amplexus superauit: taurum ingentem apprehensis extremis pedibus retro tenebat: currum agitatum sese opponendo altera manu apprehensum ex cursu retrahebat, in equósque insiliebat deiecto auriga. Accersitus à Dario Artaxerxis magni filio, ter apud eum ex prouocatione victor fuit. Postremò post cœnam in cauerna, cùm saxum in vertice ruïnam minaretur, diffugientibus conuiuis, confisus ipse viribus ac manibus, dum posse illud sustinere putaret, oppressus est. Pausan.

Polydectes, Magnetis filius, rex Seriphi insulæ. Hic Perseum Iouis & Danaes filiũ educauit. Cuius tandem ingenium veritus, audaciámque & fœlicitatem, sub prætextu æternæ gloriæ illũ ad superandum Gorgonem Medusam impulit: qua deuicta, redeunti Perseo cũ semper detraheret, conuersus est ab illo in silicem, monstrato capite Medusæ. Ouidius 5. Metam.

Polydice, mulier quædam, quæ Pterelam patrem Thebarum regem Creonti prodidit, & occidi suasit. Seruius interpres Virgil.

Polydora, Nympha Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theogonia. Est & Plin. lib. 9. cap. 32. Insula Propontidis. Steph. insula iuxta Cyzicum Gentile, Polydoreus.

Polydorus, Priami filius ex Hecuba, quem pater initio belli Troiani incertum cõmunis Martis exitum metuens, cum magno auri pondere educandum tradidit Polymnestori Thracię regi, antiquo hospiti amico & genero suo. Sed ille deleta Troia, cæteríque Priami ferè omnibus liberis interfectis, auri cupiditate adductus, Polydorum in littore spatiantem telis aggreditur, & frustrà fidem deorum, hominúmque implorantem occidit, cæsóque tumulum iniecit, cui postea myrtetum increuit, sanguineis guttis distillans. Virgil. lib. 3. Æneid. Quod cùm mater Hecuba intellexisset, simulauit se ingens adhuc auri pondus velle illi secretò indicare, quod pro filio acciperet. Quod auarus rex verum existimans, mox ad Hecubam profectus, illius vnguibus obcæcatus est. Extat tamen & alia de Polydoro opinio, nempè Græcos per Thraciam venientes hunc cæpisse. Priamum autem redimentem filium, Græcis pro eo dedisse vrbem, quæ postea ab euentu Antandros dicta est: qua acceptà, illos tamen nihilominus Polydorum lapidibus obruisse. Seruius in 3. Æneid. Alius fuit Polydorus, Priami filius ex Laothoe Altai Lelegum regis filia: quem Achilles cum fratre Lycaone in bello Troiano interfecit.

Polyenus, insignis quidam fuit mathematicus qui Epicurum postea sequuntus est, torámq; Geometriam falsam credidit. Cic. li. 4. Quæst. Acad.

Polygius, Mercurius dictus est, cui Herculem clauam confecrasse, eámque paulò pòst iterum pullulasse, quòd esset ex oleastro, refert Pausan.

Polygnotus, patria Thasius, nonagesima Olympiade floruit, pictor antiquissimus. Quintil. 12. de institutione oratoria: & Plin. lib. 7. cap. 35. Is in picturæ tenuitate valebat, pilicas vestium, mollitiásque signorum imitabatur. Ælianus. Is pinxit Ocnum torquentem spartum: & asinam propè rodentem. Quod sanè ænigma est eius, qui frustrà laborat, si vxorem habet prodigam. Hic primus mulieres lucida veste pinxit. Delphis ędem pinxit & Athenis porticum, quæ Pœcile vocatur, idq; gratuitò

Poli

Polyhistor, Latinè multiscius dicitur. Hoc nomine appellatus fuit Appion. Gellius libro 5. capit.14.

Polyhymnia. Vide POLYMNIA.

Polyidus, medicus qui Glaucum Minois filium mortuum ad vitam reuocauit porrecta herba, cuius vsum didicerat à Dracone, quem viderat Draconi cuidam mortuo herbam illam porrexisse, eúmque illius herbæ opera ad vitam reuocasse. Palæph. lib. de fabulis.

Polymedia, Plin. libr. 5. cap. 3. Troiadis oppidum Hellesponto adiacens.

Polymestor, Milesius puer, quum à matre locatus esset ad caprarios pastus, ludicro leporem consecutus est, & ob id statim productus à gregis domino Olympiade sexta & quadragesima, victor in stadio meruit coronam.

Polus Agrigentinus, sophista, Gorgiæ auditor, primus in oratione inuenisse dicitur paria & antitheta & similiter desinentia: quod minimè verum, sed iam inuentis sæpè vsum fuisse constat. Hæc Philostratus. Suidas scribit eum genealogiam eorum qui ad Troiam profecti sunt, scripsisse, simul & nauiũ catalogum.

Polycarmus, cælator eximius, qui Venerem lauantem sese & Dædalum astantem insculpsit marmore. Plin.

Polydorus Rhodius, cælator nobilis: qui ex vno lapide fecit Laocoontem & liberos, nexúsque mirabiles. Plin.

Polymnastus, poëta quidam primæuæ ætatis, vndequaque doctissimus, & cuius maxima eruditio in prouerbium abiit. Quidam existimant Homeri esse epitheton, ac si dicas multiscium aut multi memorem. Sunt qui Homerum hunc faciant. Strabo lib. 14.

Polymnestor, Thracum tyrannus, qui Polydorum Priami filium, quem pater euntem belli metuens, eius fidei cum magno auri pondere crediderat, auri cupiditate occidit. Quod vbi cognouit Hecuba, accito tyranno, tanquam aliud ei auri pondus vellet indicare, à mulieribus Troianis adiuta, vnguibus ei oculos eruit. Eurip. in Hecuba.

Polymnia, siue Polymneia, vna Musarum à magnitudine memoriæ dicta. Nam Græci, μνείαν, memoriam vocant. Sunt qui à πολὺ, & ὕμνος, deducunt, quod est laudatio, quia laudationibus præsit: & scribunt Polyhymnia. Ouid. Fastor. 5.

Polynices, filius Oedipi, Thebanorum regis, ex nephando Iocastæ matris concubitu, frater Eteoclis: quibus pater sponte in exilium proficiscens, regnum ea lege reliquerat, vt alternis annis regnaret. Verùm cùm Eteocles, cui vtpote natu maiori, Polynices priores regnãdi vices concesserat, fratri suo regno cedere recusaret, ille Argos sese contulit ad Adrastum regem, qui filiam suam, nomine Argiam vxorem illi despondit, contractísque, quàm maximas potuit, viribus, vnà cum Tydeo altero genero Thebanis bellum intulit: cuius is fuit exitus, vt duo fratres singulari certamine congressi, mutuis vulneribus caderent. Quinetiam cadaueribus rogo impositis, flãma se dicitur diuisisse, tanquam implacabile illud odium, quod inter viuos extiterat, ne morte quidem potuerit finiri. Stat. in Theb. & suprà in dictionibus Adrastus & Eteocles.

Polypœtes, filius Pirithoi & Hippodamię. Hom. Iliad. 12.

Polyphemus, Cyclops, Neptuni filius, ex Thoosa, Phorci filia, ingẽti corpore, qui vnum tantùm oculum, eúmque in fronte habuit. Hic Galateam Nympham fertur adamasse, Acínque puerum, quem sibi illa præferebat, saxo interemisse. Vlyssem quoq; vi tempestatis in Siciliam delatum antro suo inclusit, quatuórque ex comitibus eius deuorauit, reliquos eodem mortis genere perempturus, nisi præuertens Vlysses vino nigro eum inebriasset, altóque sopore obruto, adusto stipite oculũ eruisset. Homerus 9. Odyss. Virg. 3. Æneid. De quo Seruius sic scribit: Multi Polyphemum dicunt vnum habuisse oculum, alij duo, alij tres: sed totum fabulosum est. Nam hic vir prudentissimus fuit, & ob hoc oculum in capite habuisse dicitur, id est, iuxta cerebrum, quia prudentia plus videbat. Verùm Vlysses eum prudẽtia superauit, & ob hoc eum cæcasse fingitur.

Polyphontes, rex quidam qui fratrem interfecit, quòd intellexisset ab eo sibi parari insidias. Author Gell. lib. 4. cap. 2.

Polypodusa, insula Cnidia. Gentile, Polypodusæus. Steph.

Polyren, vrbs Cretæ, quòd habeat multas oues, quas ῥῆνας, vocant. Steph.

Polystephanus, Græcus fuit historicus non paruæ authoritatis inter scriptores veteres, vide Gell. lib. 9. cap. 4.

Polystephanos, olim dicebatur Tybur, Italiæ vrbs. Steph.

Polyteba, oppidum Mesopotamiæ.

Polytes, Priami filius. Vide POLITES.

Polyxena, Priami filia formosissima, ex Hecuba coniuge, quam Pyrrhus Achillis filius, Troia capta, ad patris sui tumulum iugulauit. Ferunt enim Achillem, cùm ad Troiam bellum gereret, Polyxenã fortè in mœnibus cõspectam adamasse, eámque sibi vxorem postulasse. Quod cùm Priamus annuisset, placuit vt in Thymbræi Apollinis templum cõuenirent, pacis nuptiarúmque fœdera inituri. Quod cùm resciuisset Paris, post Apollinis simulachrũ sese occultauit, Achillémque nihil tale opinantem sagitta interfecit. Capta deinde Troia, cùm & Polyxena viua in hostiũ manus peruenisset, Achillis vmbra Græcorum

corum proceribus in somnis apparuit, præcipiens vt Polyxena, cuius nuptiarum prætextu erat interfectus, inferias sibi mitteretur: cuius crudelitatis Pyrrhus se ministrum præbuit. Ouid. 13. Metam. Hinc Polyxenius, xenia, xenium.

Polyxenus, inter Græcorum duces numeratur, Homer. Iliad. 2.

Polixo, xûs, mulier ex Lemno insula, Apollinis vates, quæ Lemniaci sceleris dux, & hortatrix fuit. Nam cùm Lemni mulieres ob spretam venerem hircum olerent, maritíque earum ex Thracia vxores sibi eam ob causam asciscerent, Polyxus instinctu omnem virilem sexum interemerunt, sola Hypsipyle excepta quæ Thoanti patri suo pepercit. Stat. 5. Thebaid.

Polyxelus, poëta comicus Græcus, cuius fabulas enumerat. Suid.

Polyxenus Athenienſis, cùm quendam iuuenem humana specie augustiorem, conspexisset, impudicè amisso visu, cæcus factus est. Plutarch. Paral.

Pomarius Hercules dictus est, quòd apud Bœotos Herculi malis sacra fieri mos esset. Vide Prouerb. Pomarius Hercules.

Pomerania VVandalica regio ad mare Balthicum sita, à primis cultoribus, patria lingua, hoc est VVandalica, Pamorzi appellata est. Ab indigenis inhabitata, & proprijs dominis gubernata, alienis autem nunquam subiecta fuit. Hæc est vbique fertilis, aquis irrigua, stagnis abundans, nauibus peruia, diues agris, pascuis, pomis, lignis, riuis, montibus, venatione, pecore, piscibus, frumento, butyro, melle, cera, & aliis similibus rebus. Est quoque optimè culta ciuitatibus, oppidis, arcibus & vicis: nec vllus est locus in ea vacuus, aut incultus, nisi quem aut lacus aut mõtes occupant. Vsa est ante susceptum Christianismum lingua VVandalica, moribúsque propriis vixit, donec Rom. Imperio subacta est. Tunc enim vna cum religione, Saxonicam linguam amplexa est, quam in hunc vsque diem retinet. Munsterus.

Pometia, vrbs olim in Italia, Latinorũ colonia.

Pometina, vna ex trigiuta quinque tribubus popul. Romani.

Pomona, Nympha Latialis hortorũ dea, quam cùm Vertumnus miserè deperiret, in alias atque alias identidem sese formas trãsmutauit, vt saltem amatæ conspectu frui posset. Tandem in anum conuersus multis ei argumentis persuadere conatur, vt Vertumno nubat. Verùm cùm nihil aliud, quàm operam se ludere animaduerteret, pristina resumpta figura, non ad nodum inuitæ vim intulit, nuptíisque eius est potitus. Ouidius 14. Metamorph. Eam Picus Latinorum rex adamauit: propter quod Circe coniunx illum in auem sui nominis transmutauit, vt superius ostendimus.

Pomanalis, flamen Pomonæ pomorum deę erat. Alex. ab Alexand. lib. 6. c. 12. Post aliquot verò tempestates, aucta ciuitate, quum augeri sacerdotia oporteret, quindecim flamines constituti fuere, qui omnes à Dijs, quibus sacra faciebant cognomenta sortiti sunt, quorum primus Dialis, vltimus Pomonalis.

Pompeia, ciuitas in Neapolitana Græciæ finitima regione, quã præterlabitur Sarnus fluuius. Strabo lib. 5.

Pompeia Plautina, Imperatrix optima, quæ Iulianum Imperatorem maritum suum diuertit ab exorquenda populo pecunia, & colligendo fisco. Author Sex. Aurel.

Pompeia Q. Pompeij filia, & neptis Syllæ, vxor Iulij Cæsaris, quæ à Iulio Cæsare repudiata fuit, quòd venisset in suspicionem adulterij commissi cum Clodio inter sacra Bonæ deæ.

Pompeianus Lupercus, consul cum Attico Attiliano, anno vrbis 881.

Pompeianus alter, consul cum Lolliano Auito, anno vrbis 961.

Pompeij, populi, quos Sarnus amnis alluit, incolentes oppidum eiusdem nominis. Inde Pompeianum, id est, prædium circa Pompeios.

Pompeij, oppidum Campaniæ, non procul à Puteolis & Neapoli. Mela lib. 2.

Qu. Pompeius contra Numantinos missus, ab eísque superatus, turpem & ignominiosam pacem fecit. Author Florus libr. 2. Huius filius siue nepos Cn. Pompeius Strabo, Magni Pompeij pater, Nouocomum coloniam deduxit: in bello sociali imperator creatus, de Piscentibus triumphauit, vir admodum duræ disciplinæ.

Cn. Pompeius, huius filius, qui ex rerum gestarum magnitudine, Magni cognomen inuenit, L. Syllæ partes sequutus, ab eóque ad vlciscendos inimicos in Africam missus, Domitium primùm expugnauit, deinde & Iarbam regem cepit, de quo triumphauit ante legitimam ætatem. Quare ab exercitu Syllæ Magnus est salutatus. Inde contra Sertorium in Hispaniam profectus, Metelli copiis sese coniungens, eum cum tota factione sustulit. Mox delectus imperator ad bellum piraticũ, tribus mensibus id confecit. Dein successor L. Lucullo missus, de Mithridate triumphauit. Tigranem Armeniæ regem ei ad genua procumbentem, in regnũ restituit. Inde Iberos, Albanos, Iudæos debellauit, capto eorum rege Aristobulo. Extincta vxore Iulia, Cæsaris filia, Corneliam Scipionis filiam, à P. Crasso M. filio, viduam relictam vxorem duxit. Neapoli demum acutissima febre correptus, parum abfuit à morte: quæ si contigisset, melius cum eo actum fuisset, ob insequẽtis belli ciuilis calamitatem. Nam Pharsalica pugna à Cæsare copiis longè inferiore superatus, in

Ægyptum fugiens, regis perfidia ab Achilla præfecto interfectus est. Filios reliquit Cn. & Sextum Pompeios: quorum ille apud Mundam Hispaniæ vrbem terrestri, hic apud Siciliam nauali prælio superatus fuit.

Sext. Pompeius alius, vir prætorius, sub quo Valerius Maximus militasse se dicit, & quem Ouidius de Ponto, pluribus locis laudat. Huius pater Sextus Pompeius, Hispaniæ citerioris princeps, quum horreis suis ventilandis præsideret, correptus dolore podagræ, mersit in triticum sese super genua, leuatúsque siccatis pedibus mirabili modo, quo postea remedio vsus est. Plin.

Qu. Pompeius Rufus, Syllæ è filia nepos, Trib. pleb. cum T. Numantio Planco aduersissimus Miloni: cuius causa dixerat paucis pòst diebus, quàm Clodius esset occisus, Milo dedit quem ex Curia desideretis: ego dabo quem ex Capitolio mulctetis. Idem Milonem ad se venientem in hortos aspiciens, misit nuntium ne veniret.

Qu. Pompeius, Bithynicus, summo studio dicens, multáque doctrina, incredibiliq; labore atque industria. Huius actio non satis commendabat orationem: in hac enim satis erat copiæ, in illa leporis parum. Cicero. Festus quoque de eodem sic ait: Pompeius Bithynicus è supellectili regia signum Ephebi mitram tenentis, arenámque tuentis, exercitationis gratia, more Græcorum, Romam portauit & in Capitolio posuit.

Pompeius Lenæus, Pompei Magni libertus, qui de herbis & plantis scripsit.

Pompeiopolis, Ciliciæ vrbs. Melæ libro 1. in descriptione Ciliciæ: deinde vrbs est à Rhodiis Argiuisque, pòst piratis, Pompeio assignantes possessa: nunc Pompeiopolis, tunc Soloë. Quę etiam Solino teste, postea Traianopolis est appellata, mutato nomine, postquam in ea fato cedere Traianus coactus est. Steph. vrbs Paphlagoniæ. Inde Pompeiopolites.

Pompelon, Ptol. lib. 2. cap. 6. Mattua dicta: Pampilona, Hispanicè *Pamplona*, Pompeiopolis, caput regni Nauarræ.

Pompelonenses, populi Hispaniæ Segiensibus contermini, qui adhuc Pompelonam (quam Pampelonam dicimus) inhabitant. Plin. libr. 3. cap. 3.

Pampilius Theophrasti peripatetici seruus fuit, qui pòst inter illustres philosophos est habitus. De hoc Gell. lib. 2. cap. 18.

Pompilius Secundus Romanorum Rex.

Pomponia, nomen matris Scipionis: alij Pompeiam nominant.

Pomponiana, alio nomine *Mesen*, insula vna ex Stœchadibus ante Massiliam sita. Plin. lib. 3. cap. 5.

Pomponius Atticus: nobilis eques Romanus, excellenti ingenio, amicus Ciceroni in primis fuit, vnde Atticus Ciceroni est appellatus. Qui postquā vidit Cinnæ tumultu Rempublicam esse turbatam, secessit Athenas, vbi longo tempore moratus, & ciuitatem, & omnium gratiam moribus elegantissimis promeruit, linguam ita probè didicit, vt Attici nomen adsequeretur. Humanitate diuitiisque simul præditus fuit, quibus amicos libenter impartiebat. Nam & Ciceronem ab vrbe pulsum opibus iuuit, & Brutum ab vrbe fugientem minis centum est prosequutus. Erat alioqui grauissimus, vt quæ religiosè pollicerętur præstare niteretur. Mendacium nec ipse dicebat, nec pati poterat. Plutarch. Cornelius Nepos.

L. Pomponius Bononiensis, Atellanarum scriptor, quem Solinus ait, vt mirum, nunquam ructasse.

Cn. Pomponius orator, patronus acer, acerbúsque dicendo, & lateribus pugnans. Cicer. in Oratore. Iulius item Pomponius secundus tempore Quintiliani inter Tragicos longè princeps, quem senes Pindarum tragicum putabant, compositione atque nitore præstare confitebantur Quintilianus. Plin. lib. 4. c. 4. eum cœnam C. principi Germanici filio dedisse ait, in qua vinum centum sexaginta annorum fuit.

Pomponius Iurisconsukus, ex Pandectarum libris notissimus.

Pomponius Mela, insigni opere De situ orbis clarissimus.

Pomponius Bassus, consul cum Aurelio Fusco, anno vrbis 1010.

Pomponius Victorinus, consul cum Aurelio Probo Aug. anno vrbis 1034.

Pomponius Ianuarius, consul cum Maximiano Aug. anno vrbis 1040.

Poneropolis, vrbs Thraciæ: Sub Rhodope monte sita, deinde Philippopolis ab instauratore, & postremò Trimontium à situ dicta. Plinius libro 4. capit. 11. Ciuis, Poneropolites. Stephan.

Pontia, Romana mulier castissima, quæ nullis verborum lenociniis aut pollicitationibus ad adulterium cum Octauio Trib. plebis impelli vnquam potuit, quin ab eo interfici maluit. Cor. Tacitus.

Pontia, insula Tyrrheni maris, Ptol. lib. 3. cap. 1. vulgo *Ponce*, non longè à Palmaria, in sinu Caietano, in qua turtures ac coturnices, cùm ad Italiam veniunt, prima volatura requiescendi causa paucos dies morantur. Varro.

Pontiæ, insulæ in mari Tusc. Plin. lib. 3. c. 6.

Pontianus, Roman. episcopus XVII. anno salutis 233

Pontianus, consul, anno salutis 990.

Ponticus, annorum ferè quindecim puer, martyr fuit admirandus, vide in verbo, BLANDINA.

Ponticus, poëtā quidam qui de bello Thebano scripsit, vt inquit Propert. libr. 1. eleg. 7. Ouid. quoque lib. 4. Trist. eleg. 9. huius meminit.

Pontina, Volscorum palus, iuxta forum Appij, haud longè à Tarracina, distat ab vrbe viginti passuum millibus, quam Plin. libr. 3. cap. 5. non longè fuisse è Circeis dicit, quem locum 24. vibium fuisse Mutianus ter consul prodidit. Exiccata est à Cornelio Cethego consule, cui ea prouincia obuenerat: agérque ex ea factus. Liu. lib. 47. Insequentibus deinde seculis, iterum exiccata à Theodorico Gothorum rege, vt ex eius inscriptione in eo loco cernitur. Latrunculorum autem fuisse sedem. Iuuenal. Satyra 3. ostendit.

Pontinus, vir fortissimus laborum, periculorum, consiliorum Ciceronis socius, vt ipse testatur de Prouinc. consu. Modo ille meorum laborum, periculorum, consiliorum socius C. Pontinus fortissimus vir, ortum repentè bellum Allobrogum, atque hanc scelerata cõiuratione excitatam, prœliis fregit, cósque domuit qui lacessierunt: vt ea victoria contentus Repub. metu liberata quieuit.

Pontius, præstantissimus diaconus, D. Cypriani scripsit vitam, quæ eiusdem Cypriani libris adscripta legitur.

Pontus, Nerei filius & Neptuni, Eusebius libro 1. Præparat. Vnde pontus mare dici videtur.

Pontius Ausidianus, Romanus ciuis, qui vbi resciuit filiam à Fannio Saturnino pædagogo suam corruptam, vtrumque morte puniuit. Valer. Maximus.

Pontus totum illud mare, quod à palude Mœotide vsque in Tenedum protenditur. Sed vbi primùm se arctat, à Tenedo incipiens, à casu Helles vocatur Hellespontus: vbi se expãdit, Propontis: vbi iterum arctatur, Thracius Bosphorus: vbi autem latissimè diffunditur, Pontus Euxinus, qui curuatus in figuram Scythici arcus, committitur ostio Mœotidis paludis: idque ostium Cimmerius Bosphorus vocatur. Figuratè autè pro quouis mari ponitur.

Pontus, regio Asiæ minoris, à Ponto rege sic cognominata, ad Occidentem Halii flumine, ab Oriente Colchide clausa: à Meridie, minori Armenia: à Septentrione, mari Euxino terminata. Strabo Ptolemæus verò lib. 5. paulò aliter: Pontus, inquit, ab Occasu, ore Ponti, & Thracio Bosphoro: à Meridie, regione quæ propriè Asia dicitur: Septentrione, parte Euxini maris terminatur. Est autem hæc regio venenorum in primis ferax vnde & fabula de Medeæ veneficiis locum videtur arripuisse. Virgil. Eclog. 8. Hinc Ponticus, ca, cum: vt Ponticum absynthium.

Propanium, vrbs Tyrrhenorum, Aristoteles in mirabilibus.

Popili, à Popiliis diuersi legũtur, quorum princeps M. Popilius: qui cùm consul esset, eodémque tempore sacrificium publicum cum læna faceret, quod erat flamen Carmentalis, plebis contra patres concitatione & seditione nuntiata, vt erat læna amictus, ita venit in concionem, seditionémque cùm authoritate, tum oratione sedauit. Cic. in Bruto. Hic etiam secũdò cõsul cum M. Fabio Ambusto factus, Tyburtes bello vicit, agris eorũ vastatis. Liu.

M. Popilius, à Numantinis, cum quibus pacem factam irritam censuerat, cum exercitu fusus fugatúsque est. Liu. lib. 55. Hic deinde ob rem sua culpa malè gestam in exilium est actus.

Popilius, legatus ad Antiochũ, qui Ptolemæum regem, amicum populo Romano obsederat, missus nuntiatum, vt à sociis populi Romani abstineret, cunctantem, responsumque differentem, virga circũscripsit, ne vltra spatium illud differendo exiret, ex quo territus Antiochus, bellum omisit. Liu. lib. 45. & Valer.

Popilius Lanatus Ciceronem occidit, patronum suum in causa capitis. Valer.

Popularia sacra erant, quæ ab omnibus ciuibus fiebant, nec erant priuatarum familiarum, sed omnium communia, vt à diis impetrarentur quæ spectabant ad communem populi salutem.

Populifugia, festa erant quæ Romæ mense Iunio celebrantur, vt docet Macrobius & Varr. Sunt autem ideò dicta, quod eo die repentino tumultu fugeret populus Roman. in bello Gallorum cum Romanis.

Poppea, fuit Neronis vxor, quæ iumentis suis soleas ex auro induebat. Alias eiusdem intemperies describunt Suetonius & alij historici.

Populifugia, funesta populi Romani festa, quibus suas fugas Romanus populus, hostium repentinis incursionibus exagitatus, testabatur. Varro & Macrobius.

Populonia, Iuno dicta est, quod ex maris & fœminæ coniunctione cui præesse credebatur, noui subinde populi creentur. Palæph. lib. 2.

Populonia, vrbs Hetruriæ, iuxta Pisas, Melæ lib. 2. (hodie Plumbinum appellata) populorum multitudine quæ in eius agro est: vel à populando, quod frequentibus piratarum populationibus pateret.

Populonium, Tuscorum promõtorium. Ptolem. lib. 3. cap. 1. Baractus portus hodie.

Porcius, cognomen Catonis familiæ, tractum à porco.

Porcius, Præses Palæstinæ & Iudææ, cognomento Festus. Act. 24.

Porcia, Catonis Vticensis filia, M. Bruti vxor, nuntiata viri sui morte, cùm illi ferrum adsse conficiendam negaretur, furibunda ad ignem accessit, auidéque, hausitis accensis carbonibus, sibi necem intulit. Plutarch. Vide PORTIA.

Pordoselene, insula iuxta Lesbũ cum vrbe eiusdem nominis: Ciuis, Pordoselenitis. Stephan.

Pornopioni Apollini sacra facere dicũtur Bœotij, ne moribus prouincia obnoxia reddatur. Alexand. ab Alex. lib. 1. cap. 13.

Porosselene insula, cum eiusdem nominis oppido, in Ceramico sinu. Plin. lib. 5 cap. 31.

Porphyreon, vrbs Phœniciæ. Gentile, Porphyreonius & Porphyreonites, Stephan.

Porphyrion, onis, Gigas vastissimus, vnus ex iis qui superis bellum intulerunt. Claudianus in Gigantomachia. Fuit item hoc nomine auriga Prasinæ factionis, Neronis tempore. Hoc etiam nomine dicitur, qui in Horatium commentatus est.

Porphyrione, insula in Propontide ante Cyzicum. Plin. lib. 5. cap. vlt.

Porphyris, Plin. lib. 4. insula in sinu Laconico, à Maleæ promontorio quinque millibus passuum distans, anticipati mare propter angustias. Eadem postea Cythera appellata est: ob memorabile templum Veneris, quod in eo constructum fuit.

Porphyrite, oppidum est in ea parte Arabiæ quæ Ægypto contermina est. Stephan.

Porphyrius philosophus, Tyrius genere, clara ortus prosapia, à puero vsus præceptore Longino, viro doctissimo: priùs Malchus vocabatur: deinde ob vestem regiam purpuream, qua ob nobilitatẽ vtebatur, Porphyrius appellari cæptus est. Romam postea profectus, Plotinum audiuit, vnà cum Origine & Amelio cõdiscipulis. Inde in Siciliam nauigans, apud Lilybæum morbo correptus, à Plotino magistro, qui eò se contulerat, & præsenti & philosophica oratione recreatur, adeò vt statim cõualuerit: móxque Romam simul repetens, ibi diem obiit, relictis operibus, in quibus contraria & pugnantia inter se videtur asserere. Caussa putanda est, quod quæ priùs probauerat, ea postea retractauerit. Eius opera sunt: De diuinis nominibus, liber vnus. De principiis, duo. De materia, sex. De anima, quinque. De animalium abstinẽtia, quatuor. De cognoscẽdo seipsum, quatuor. Quòd vna fuerit Platonis Aristotelisque secta, libri septẽ. In historiam Iuliam Chaldæi philosophi, libri quatuor. Contra Christianos, libri quindecim. In dialecticam Isagoge, aliáque complura. Floruit Aureliani Cæsaris temporibus, vsque ad Tacitũ & Probum principes. Suidas. Aduersus autẽ libros, quos contra nos edidit, Methodius, Eusebius, & Apollinaris 10. voluminibus apologiam edidere. Hieronymus.

Porphyrussa, insula. Vide PORPHYRIS & CYTHERA.

Porrima, soror siue comes Carmentæ matris Euandri, Ouid. 2. Fastorum,

Porrimæ placatur, &c.

Porsena, rex Hetruscorum, qui pro restitutione Tarquinorũ Romanis bellũ intulit: cúmque iam ex Ianiculo in vrbem irrueret, Horatij Cocl itis virtute est remoratus, donec pons à tergo solueretur. Post hæc cùm vrbẽ obsidione cinxisset, nihilque se proficere intelligeret, acceptis obsidib' ad sua se recepit, incredibili Romanorũ virtute perterritus, cuius specimẽ viderat in Q. Mutio, qui solus castra hostium ingressus, vnum ex purpuratis per errorẽ pro rege occidit: statímque captus cùm Porsena exquisitissima illi supplicia comminaretur, dextram in foculum iniecit, nullàque vultus mutatione exussit, partim vt regi fidem faceret, nullis sese tormentis posse perterreri: partim vt de dextera sua, quæ in cæde aberrans, purpuratum satellitem pro rege occiderat, pœnam sumeret. Plura in Liuio & Plutarcho, Virg. 8. Æneid. mediam dictionis huius syllabam consonante licenter geminata extendit.

Porta Augusta, Hispaniæ oppidũ. Portæ Caucasiæ, locus in Albania, quo se Caucasus mons findeus, ad amnis Dyriodori transitum, portarum speciem refert. Caspias quidã eas portas nuncupant, sed errore inducti. Plin. lib. 6. ca. 11.

Porthumio, vicus ad ostium Mæotidis paludis Gentile, Porthumieus.

Portinos, idipsum est, quod nos Gaditanum dicimus. Est & oppidi in Eubœa nomen. Plin. lib. 3. cap. 5 & lib. 4. cap. 12.

Portia, filia fuit Catonis, quæ audita morte Bruti mariti apud Philippos interfecti, ferro sibi mortem intulit: cuius mortem describit Martial. lib. 1. Epigram.

Coniugis audisset fatum quum Portia Bruti,
Et subiracta sibi quæreret arma dolor.
Nondum scitis (ait) mortem mihi posse negare,
Credideram satis hoc vos docuisse patrem.
Dixit, & ardentes auido bibit ore fauillas,
I nunc & ferrum turba molesta nega.

Plutarch. & Valer. Maxim.

Portius Licinius fuit scriptor Epigrammatum: Ex cuius versibus sequentes maximè probantur,

Custodes ouium teneræ æque propaginis agrum
Quæritis ignemne ite huc, quæritis ignis homo est.
Si digito attigero, incendam syluam simul omnem:
Omne pecus flamma est, omnia quæ video.

Portuensis porta, vna è Romanis portis, de qua ac similibus Alexand. lib. 4. cap. 16.

Portugalia impropriè Lusitania appellatur, cùm alioquin nec tota Portugalia, Lusitaniæ finibus circumscripta sit, nec totã Lusitaniã complectitur: illud tamen negari nõ potest, potiorem Lusitaniæ partẽ Portugalliæ regi parere. Diuiditur verò Portugallia in Transtaganã, Cistaganam, & Interamnem. Trãstagana Beticę partẽ capit, eã scilicet, quæ ab Ana fluuio ad regni limites porrigitur. Interamnẽ appellant Portugalliam, quæ est inter Durũ & Minium fluuios, regio non minus amœna quàm fertilis. Hæc Interamnis tota extra Lusitaniã est, nisi repudiata descriptione posita, Straboni magis

magis accedamus, qui ait, maximam Lusitanorum partem Callaicos esse appellatos. Regnum inter alia amœnissimum, quippe quod in 24. milliarium longitudine & latitudine vltra vigintiquinque millia fontium perennium contineat. Vasæus. Munsterus. I. Barrus cap. 1. Decad. Asiaticarum.

Portunalia, inter quatuor Græciæ celeberrima certamina numerantur, in honorem Palæmonis, quem Latini Portunum vocant instituta. Eadem & Isthmia dicebantur, ab Isthmo Peloponnesiaco, vbi solebant celebrari.

Portunus. Deus maris à Græcis dictus, à portubus quibus præsidere putabatur, nomen habens. Hunc poëtæ fabulantur fuisse Melicertam, Inûs filium, quem mater Atamantis furorem fugiens, vlnis complexa, vnà cum illo se in mare præcipitem dedit. Itaque ipsa quidem in deam marinam mutata, à Græcis λευκοθέα, à nostris Matuta appellatur: ille autem in Deam marinam similiter conuersus, Græcis Palæmó, nobis Portunus nominatur. Hinc & ludi ipsi in honorem Palæmonis, siue Portuni instituti, Portunalia à Romanis vocabãtur, quæ Græci à loco Isthmia appellabant. Vide Athamas, Ino, & Melicertes.

Portus magnus, oppidum ciuium Rom. Plin. lib. 5. cap. 2.

Portus Veneris est in sinu sálso inter Pyrenei promontoria. Mela lib. 2. cap. 5.

Porus, Indiæ rex miræ proceritatis, ab Alexandro Macedone superatus, deinde & suorum dolo interemptus. Plutarch.

Posideon, mẽsis qui dicitur à Latinis December.

Posideum, Ioniæ promontorium, Pompo. lib. 1. in descriptione Ioniæ. Stephano, vrbs inter Ciliciam & Syriam: Gentile, Posideus. Vide POSIDIVM.

Posidianæ, in Baiano sinu sunt aquæ calidissimę, de quibus, quoniam incredibiles naturę vires alioqui manifestant effectibus variis, vide Plin. lib. 31. cap. 2.

Posidippus Cassandreus, comicus, docuit anno tertio post Menandri mortem, cuius fabulas triginta commemorat Suid.

Posidium, Syriæ oppidum Ptol. lib. 5. cap. 2. Vide POSIDYVM.

Posidonia, à Neptuno dicta (qui Græcè ποσειδῶν dicitur) aliter Ionia dicitur, ab Ione Zethi filio. Steph. vrbs Italię: Gentile, Posidoniates, vel Posidonius. Vide Sirenussæ apud Steph.

Posidonias, olim vocabatur Trœzen, Peloponnesi vrbs. Steph.

Posidonius, Philosophus Apamiensis, discipulus & successor Panætij, ex Syria (vt Stra. li. 14. author est) sed Rhodius existimatus, quia Rhodi vixit ac philosophatus est, sicut & Apollonius Molo dictus est Rhodius, cũ esset Alabãdensis: vtrumque audiuit Cicer. Hic cùm aliquando morbo articulari laborasset grauissimè, fertur sæpe dixisse (erat enim Stoicus) Nihil agis dolor quãuis sis molestus: nunquã te esse confitebor malum. Venit etiam Romam M. Marcelli tempore, scripsitque multa. Plut.

Posidonius, Olbiopolita, historicus, scripsit post Polybium historiam libris 111. vsque ad bellum Cyrenaicũ & Ptolemæi. Præterea declamationes rhetoricas, argumenta in orationes Demosthenis. Suidas. Hunc Strabo testatur suo tempore fuisse.

Posidonius, Africæ præsul, Augustini contubernalis, cuius etiam vitam scripsit, prætereaHomiliarũ libros septem, Epistolarum totidem, aliarúmque rerum cõmplures. Author Ptolemæus Lucensis.

Posidonius, nomen viri, 2. Mach. 14.

Posthumia, virgo Vestalis, de incesto causam dixit, crimini obnoxia ob suspicionem cultus elegantioris, ingeniumq; liberius quàm virginem deceret, parum abhorrens à fama. Tandẽ sententia pontificis maximi absoluta, qui eam abstinere iocis, colíque sanctè potius, quàm scitè iussit. Volat. ex Plutarcho.

Posthumia, Seruij Sulpitij vxor, cuius sæpè meminit Cicer. Epist. lib. 4.

Posthumius Albinus, missus ad Iugurtham, ab eóque corruptus auro, patriam magno damno affecit. Idem de Vaccæis & Lusitanis triũphauit. Liu. lib. 64.

A. Posthumius, Dictator in bello Latinorũ, quod Tarquinij fuga excitauit, confugientis ad generum suum Manlium ducem Tusculanorum. Itaque collatis signis ad lacum Regillũ, cùm victoria vtrinque nutaret, magister equitum Romanis equis frenos detrahi iussit, vt irreuocabili impetu ferrentur in hostes, vbi tandem aciem Latinorum, Romani fudere. In eo prælio visi sunt duo iuuenes acriter pugnare, quos post pugnã ad præmia quæsitos, Dictator reperire non potuit. Ratus itaque eos Castorem & Pollucem, eis communi titulo templum dedicauit. Author Cælius ex Liuio.

Posthumius Tubero, magister equitum Æmilij Mamerci Dictatoris in prima dictatura contra Volscos: mox in eodem bello à Q. Cincinnato consule eius genero, Dictator dictus, de eis triumphauit: quam victoriam funestauit, mors filij viri magna virtute: quem quod in iussu eius occasione rei bene gerẽdæ pugnam iniisset, securi percussit. Liu. lib. 4.

L. Posthumius, post Cannensem pugnam Consul in Galliam profectus, à Boiis cum exercitu profligatus, ne caperetur, magno studio cadere in prælio contendit. Cuius inuenti caput præcidentes Barbari, ouantes in templo obtulerunt, ídque sacrum vas erat, in quo in solennibus libarent. Liu. lib. 22. Vide LITANA.

Sp. Posthumius, & T. Veturius cos. apud Furcas Caudinas, deducto in locum iniquum exercitu, cùm nulla euadendi spes esset, fœdere cum

Samnitibus facto,& sexcentis equitibus Romanis obsidibus datis,ita exercitum abduxerunt,vt omnes sub iugum mitterentur: idémque authore ipsō Posthumio, qui in senatu suaserat,vt eorum deditione, quorum culpa tam turpe fœdus ictum erat,publica fides liberaretur,cum duobus tribunis plebis,& omnibus qui fœdus spoponderant,dediti Samnitibus non sunt recepti.Liuius.

Posthumius Ebutius Helua,cos. cum M.Fabio Vibulano,anno vrbis 313.

Posthumius Cominius Aurunus,consul cum T. Largio Flauo, anno vrbis 253. Iterum cum Sp.Cassio Vicelino anno 261.

Posthumus,qui & Syluius, filius fuit Æneæ, ex Lauinia,quæ Ænea mortuo, Ascanij timens insidias, grauida confugit ad syluas, & illic enixa est Syluium qui Posthumus,quòd patre mortuo,latus esset,dictus est.Sed quum Ascanius flagraret inuidia, euocauit nouercam & ei concessit Laurolauinium: sibi verò Albam cōstituit,qui quoniam sine liberis periit, Syluio,qui & ipse Ascanius dictus est,suum reliquit imperium.

Postia,Italiæ ciuitas,à Samnitibus obsessa, Lenate & Rutilio cos.

Postuerta,dea apud Romanos,vna ex Carmentibus,quæ partui fœminarum præsidebat, & Prosa altera:à recti peruersíque partus & potestate & nomine. Vide Gallium,lib.16.ca.16. sub finem.

Postuerta,dea Romanorum, quæ futura prospiceret.

Potamiena,Originis discipula,formosissima fœminarum,& martyrum.Etenim,inquit Euseb. lib.6.cap.5.hist.eccl.in nostram vsque memoriā ab incolis loci pèrennis virtutū. Potamienæ fama celebratur,quòd immensos,& innumeros agōnes,primò pro virginitate,& pudicitia desudauerit:deinde etiam pro martyrio exquisita,atque inaudita torméta pertulerit: atque ad vltimum,vnà cum venerabili matre Marcella,ignis suppliciis consummata est. Et carnificem Basilidem in tormentis existēs ad Christi confessionem & fidem conuertit:Inde ipse quoque coronatus est martyrio.

Potamo lacum.Stephano, Sacon, nomen fluuij & insulæ Æolidis.

Potamus, oppidum Atticæ.Plin.lib.4.cap.7.

Potentia,Ptole.lib.3.cap.1.Picenorum vrbs. Vulgò *S.Maria di Loreto.*

Potidæa,Macedonię vrbs,antè Cassandria dicta, Plin. lib. 2. cap. 58. & lib.4.cap.10.Steph.vrbs Thraciæ:Ciues,Potidæatæ,vel Potidæis.

Potidonia, vrbs Ætoliæ: Gentile,Potidoniates, Steph.

Potina,dea quam veteres à potando dixerunt.

Potina,Stephano, ciuitas Bœotiæ.ex qua Glaucus fuit, & à qua Potineus dictus. Straboni fons prope Thebas Bœotias. Plin. tamen libr.

4.cap.19.oppidum in Magnesia statuit, circa quod,vt idem testatur lib.25.ca.8. asini pasti, rabie inflammantur.

Potioli.Vide PVTEOLI.

Potitius & Pinarius,sacerdotes Herculis. Nam cùm Euander aram maximam Herculi, vbi nūc Roma est,post interfectum Cacum, ædificasset,& Hercules de suo armento boues ad sacrificia dedisset, inuenti sunt senes duo, à quibus se qualiter coli vellet, ostendit, statuítq; vt manè & vesperi sacrificarent. Perfecto itaq; matutino sacrificio, cum circa Solis occasum essent sacra repetēda,Potitius prior aduenit,Pinarius postea,extis iā editis. Quare iratus Hercules statuit, vt Pinariorum familia tantùm ministra esset epulantibus. Potitiis,& compluribus sacra.Seruius,Feneſtella & Liuius lib.1.Vide PINARIVS.

Potniæ,Magnesiæ oppidum,Plin.lib.4. cap. 9.in quo Glaucus Sisyphi & Meropes filius, equas humana carne pauisse dicitur, quo cupidius ferrentur in hostem.Verùm cum pabuli eiusmodi copia deesset,versæ in rabiem equæ dominum ipsum deuorarunt. Hinc Potniades quadrigæ,Virgi.3.Georg. Inde Potnius, Potnieus, & fœmininum Potnias: possessiuum, Potniacus. Hanc aliqui etiam Hypothecas vocant.Steph.

P R

Praaspa,vrbs Atropatenæ: Gentile, Praaspenus. Steph.

Praces, vel Praciæ populi à Prace, qui relicta Epiro Laconiam inhabitauit:Gentile, Praces & Praceni.Steph.

Pracnus,vrbs Illyriæ:Gentile,Pracnij.Steph.

Practius,ciuitas Ponti,quæ Troianis auxilia misit.Hom.

Practius,fluuius Troadis,Strab.li.13.inter Lampsacum & Abydum,in Hellespontū influens. Hom.in Catal.

Practores, Athenis dicti sunt qui mulctam ciuitati & fisco adiudicatam inscribebant. Demosth.orat.1.adu.Aristogit.

Præcia,Romana mulier, venustate formæ nulli secunda, quæ suā pulchritudine Cethegum sibi deuinxit, adeò vt nihil probaretur Cethego quod Præcia non iussisset.Plutarch. in Lucullo.

Præcipites, milites à Mario constituti,qui illius custodiam studiosè faciebant. Mos enim regum hic fuit, & est,vt ad sui corporis custodiam fideliores quosdam homines deputarent, de quo vide Alexand. ab Alex. libr.6. cap.22.

Præconius L. Ælius Stilo ob id cognominatus, quòd præco purpura latiore tunicæ vsus fuerit.Plin.lib.33.cap.1.

Prædator Iupiter dictus est, quòd ei de præda deberetur aliquid.Virg.3.Æneid.

Ipsumq; vocamus in prædam,patremq; Iouemq;.

Præfe

Præfecti murorum Athenis erant instituti vt murorum veterum instaurationem curarent. Præfecti aquarum, qui aquas in vrbem perducendas satagebant. Præfecti operum publicorum, vt viarum, fontium, & eiusmodi erant etiam apud Athenienses. Prefecti etiam iuuenum, numero decem Σωφρονισταὶ, dicti sunt. De his Socrates in Axiocho: vbi verò in Ephebos, inquit, inscriptus sit, omne adolescentuli tempus Sophronistis & Areopagi censuræ tribuitur. Sigonius, lib. de Rep. Athenienſ.

Præguti, Italiæ populi, Marsis magis Orientales, Ptolem. libro 3. capit. 1. Hodie Præcutini: *Abruz*, vulgò.

Præmonstratum, locus est iuxta oppidum, nomine Laudunum, in Gallia Belgica, vbi anno Christi 1120. ordo monachorum Præmonstratensium inchoatus fuit: vulgò, *Premonstré*. Auctor verò huius ordinis fertur fuisse quidam presbyter, nomine Northbertus, natione Lotharingus, quem probauit Celestinus 2. Papa anno domini 1170. Amiciuntur autem Præmonstratenses alba tunica, cum linea toga, sub candido pallio, quo potissimum à canonicis differunt. Munst. lib. 2. Cosm.

Præneste, vel Prænestis, oppidum Latij edito in loco naturáque munito, situm: ita dictum (si Stephan. credimus) à Prænesto conditore, Latini filio, Vlyssis & Circes nepote. Alij, ἀπὸ τῶν πρίνων, id est, ab ilicibus, quę illic abundãt, nomen accepisse existimant. Festus nominis huius originem ad loci situm refert, eò quòd montibus præstet: vnde & altum Prænestè à Virgilio dicitur 7. Æneid. Fuerunt qui à Cæculo, Vulcani filio cõditam putarint quorum sententiæ ibidem quoque subscribit Virgil. Strab. lib. 5. Græcã vrbẽ esse tradit, cuius rei argumentũ hoc affert, quòd olim Polystephanus dicta fuerit. Habuit hoc oppidum nobile Fortunæ templũ, cuius pauimentũ lithostrotis strauit L. Sylla. Plin. li. 36. c. 25. Hinc Prænestinus, na, num, possessiuũ: vt dea Prænestina, apud Ouidiũ sexto Fastorũ. Fortuna Prænestina apud Lucanũ lib. 2. Et Sortes Prænestinæ.

Præpenissus, vrbs Mysiæ maioris in mediterraneis.

Præsinthus, insula vna ex Cycladibus.

Præsens cos. cum Rufino, anno vrbis 905.

Præsens, cos. cum Albino, anno vrbis 998.

Præsidius, cos. cum Asterio, anno vrbis 1247.

Præsius, vrbs Cretæ: Gentile, Præsius & Præsus, Stephanus.

Præstes, Minerua, quod præiret & se velut ducem homini exhiberet. Dicebatur etiã Astes, quia astat viro bono, lateréque eius hæret fidus comes. Macrob. Martian. & Festus.

Prætetia: parua regio ab Adria non procul: Incola, Prætetianus.

Prætextatus, cos. cum Attico, anno vrbis 994.

Prætides, filiæ fuerunt Prœti Argiuorum regis, quæ cùm Iunoni auderent se præferre ab eadem feruntur in vaccas transformatæ. Alij fabulantur hoc factum, quòd Venerem spreuissent.

Prætores Athenienſium, non solùm vrbanam iurisdictionem adepti erant, verùm etiam quæstiones multas, & quidem omnes ad rem bellicam pertinentes domi exercuerunt, vt refert Demosth. in oratione de Antidosi, & ad Lacritum.

Prætores plures habuerunt Romani. Prætor vrbanus, seu iudicialis, qui & maior dicebatur, præerat sortitioni iudicum, & ærario, muneri etiam eius cura tutelarum ædium atque ludorum incumbebat. Munera etiam solebat dare legatis, ex ærario sumpta, seruis libertatem publicè dabant, populos etiam in libertatem iussu senatus, vel imperatorum restituebat. Absentibus consulibus conuocandi senatum facultatem habebat. Prætores peregrini quatuor generum fuêre. Primum, qui peregrinorũ in vrbe populorúmque externorum causas tractabat, & semper in vrbe manebat. Secundum, qui iurisdictionem iudicandi inter peregrinos ciuésque habebat cõiunctam. Tertium, qui extra vrbem constitutus in prouincia ius dicebat. Quartum, qui & propriè præfectus prætorio dicebatur, constituto primum imperio creatum: qui pluribus simul prouinciis, hoc est integro limiti, vel pluribus limitibus, nomine Romanorum Augustorum præsidebat, à quo prouocari nõ poterat, & qui præter ciuiles criminaléque causas, belli quoque armorúmque administrationẽ tractabat. Erant extra vrbem alij prætores quidam, videlicet exercitus Romani, classis, & comitatus Augustalis. A Prætore exercitus, Prætoriũ in castris & porta Prætoria cognominata fuêre. Fuisse legitur & in classe Prætor, à quo Prætoria insignior in classe nauis denominata est. Prætor Comitatus Augustalis, qui & Palatinus dicebatur & Præfectus prætorij Augustalis, in aula ius dicebat. Et ab huiusmodi prætore Prætoriani milites siue cohortes prætorianæ nominatæ videtur, quibus Imperatoris comitatus inclinante potissimum imperio fepiebatur. Quæ florente imperio, Romæ semper pro custodia Imperatoris, vbi is aderat, vel pro vrbis tutela, vna cum cohortibus vrbanis excubabãt: habebántque Romæ castra muro circundata, in quibus extincto Imperatore, alium de ipsorum arbitrio Senatúsque confirmatione subrogandi facultatem habebant. De his omnibus plura apud Lazium libro secundo Comment. De Repub. Rom. Vbi eorum sedes, ornamenta, insignia, ministeria, familiæ, sarcllites fusissimè ex Romanis historicis describuntur.

Prætutium, Ptolemæo, oppidum est in Piceno, Sil. libro 15.

Praga, Regni Bohemiæ vrbs primaria, Ptolemæo Casturgis dicitur. Eã aggere atque muro Primislaus tertius Behemorum dux cinxit, & ab eius vxore Libussa, à limine, quod Bohemicè Praha, inditum vrbi nomen. Quæ nunc Regi Pontificíque honesta sedes, neque minor, neque ignobilior Etrusca Florentia, tres in partes diuisa: quis nomina indidere, paruam Pragam, veterem ac nouã. Parua sinistram latus Multauiæ fluminis occupat, collique coniungitur, in quo sita est regia. Vetus Praga, in plano iacet, vniuersa magnificis operibus adornata. Iũgitur minori Pragæ lapideo põte, IIII. & XX. arcuum, &c. Æn. Syluius.

Pras, vrbs Perrhæbiæ: Gentile, Prantes. Stephan.

Prasiæ, vicus Athenis in Pandionide tribu. Est etiam oppidulum Laconiæ: Incola vtriusque Prasius. Stephan.

Prasias, palus in qua Pæones habitant prope Obelum mentem.

Prasij, Indiæ populi, Plin. libr. 6. cap. 18. Sed omnium in India propè non modò in hoc tractu, potentiam, claritatémque antecedunt Prasij, amplissima vrbe ditissimáque Palibotra. Stephan. Indiæ populus, qui contra Bacchum militauit.

Prasinus, equus Commodi, cui mortuo, sepulchrum in Vaticano sumptuosissimum fecit princeps, sicut olim Bucephalo suo fecerat Alexander, aut Octauius August. Alex. ab Alex. libro 6. cap. 14.

Prason, promontorium iuxta mare rubrum: Incolæ, Prasij: Stephan.

Praspenus. Vide PRAASPA.

Prassebi, gens Thesprotica. Stephan.

Prastillus, vrbs Macedoniæ, aliàs Crastillus. Stephanus.

Prasutagus, Ignetorum rex, qui Neronem cum filiabus suis, fecit hæredem.

Praxaspes, nobilis Persa, qui Smerdim Cambysæ fratrem iussu regis occidit. Herod. lib 3.

Praxeas, hæreticus Asiaticus, qui plures negabat personas in Trinitate: sed eundem Patrem & creasse omnia & in cruce pependisse: quod (vt dicebat) communicata pluribus monarchia authoritatem principatus minuat. Huius argumentis respondit Tertul.

Praxidice, Nympha, ex Tremilete filium habuit Cragum, qui Lyciæ monti nomen dedit. Stephanus.

Praxilla, fuit quædam Sicyone poëtria, quæ in suis cantionibus Adonidem inducit ab inferis interrogatum, qui apud superos reliquerit, respondere Solem, cucumeres, mala. Quod cùm vehementer insulsum videretur, cucumeres & mala cum sole cõponere, abiit in Prouerb. Stupidior Proxillæ Adonide.

Praxillus, vrbs Macedoniæ: Gentile, Praxilius. Stephanus.

Praxiteles, marmoris sculpendi insignis artifex duplici præcipuè Venere nobilitatus, Gnidia, & Coa, quæ ob artis præstantiam, magnam mortalium vim eas in insulas ad sui spectaculum allexerunt. Sed Gnidia væsano amore iuuenis cuiusdam insignis, qui delituit in templo, simulacróque cohæsit: tum Nicomedis æstimatione regis, grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam conantis. Natus est in extrema Italiæ ora, quam Magnam Græciam olim appellabant: deinde ob artis excellentiã ciuitate Romana donatus, quamplurimis etiam egregiis signis ornauit. Scripsit (teste Varrone) quinque volumina nobilium operũ in toto orbe. Eius Romæ opera Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Seruilianis, Boni euentus, & Bonæ fortunæ simulachra in Capitolio: item & Mænades, & quas Chyades vocant & Caryatidas, & Sileni in Asinij Pollionis monumentis, & Apollo & Neptunus. Plin. libr. 36. cap. 5. Claruit autem potissimum candido marmore, quod ab insulæ nomine, in qua effodiebatur, Parium dicebatur. Properr. libro 3. Praxiteles Satyrum ex Pario marmore, & Cupidinem ex Pentelico lapide, summa industria cùm elaborasset, Phrynen meretricem, insignéque scortum, amore depetiisse fertur: à qua interrogatus, quodnam opus haberet pretiosissimum? Tacuit ipse: spondens autem ei, quod eligeret, se daturum. Techna autem quadam Phrynes seruus accurrit, officinam Praxitelis ardere nuntians. Intentus itaque Praxiteles, impendio resistere sperans, foras repentè sese proripuit, inquiens, Nihil misero mihi ex laboribus supereſt, si Satyrus, & Cupido conflagrarint. At Phryne, Ne festines, inquit: calliditate tantùm meã circumuẽtus es. Tali itaque astutia Cupidinis simulachrum Phryne à Praxitele dono accepit. Id autem, ea mortua, à Thespiensibus octingentis auri minis comparatum, & Cerissi seruatum, Caius Cæsar Romam aduexit: quod postea à Clodio imp. remissum, Nero denuò abstraxit. Plutarch. in Hyper. Athenæus libro 12. cap. 22.

Preciani, populi in Aquitania, proximi Bigerrionibus & Hispaniæ citeriori, in regno Francorum siti.

Precuis lacus est Ciceroni pro Milone, Qui cum ab equite Romano splendidissimo & forti viro T. Pacanio non impetrasset, vt insulam in lacu precio venderet, repentè lyntribus in eam insulam materiam, calcem, cæmenta atque arma conuexit.

Præmissum, alio nomine Athenæum, id est, Mineruium non procul à Vesuuio monte. Strabo libro 5.

Pretanides, Martiano & Ptol. insulæ Britannicæ vocatæ. Stephan.

Priæsus, vrbs Cretæ: Ciuis, Priæsius, & Priæsieus. Stephanus.

Priamus, filius Laodemontis, qui Ilio ab Hercule euerso, vnà cum Hesione sorore in Græciam abductus est captiuus. Postea tamen auro redemptus, Ilion instauranit, simul & exornauit: regnique limites vsque adeò protulit, vt non solùm Troiæ, sed totius ferè Asiæ rex videretur. Hecubam filiam Cissei regis Thraciæ vxorem duxit: habuitque, teste Cicer. Tusc. 1. filios quinquaginta, quorum decem & septem ex iusta vxore: ex quibus fuit & Paris, qui repetiturus Hesionem sororem, in Græciam profectus, Menelao Helenã vxorem eripuit: qua de causa motum est bellum decennale à Græcis in Troianos, in quo vidit filios suos ferè omnes ab hostibus interfectos. Tandem capto Ilio, & ipse à Pyrrho Achillis filio occisus est, prope aram Iouis Hircæi, in sanguine Politæ filij. Virgilius lib. 2. Æneidos. A Priamo fit Priamides patronymicum, & Priameius, ia, ium.

Priamus, Politę filius, superioris nepos, quem Æneas ex Troiæ excidio secum in Italiã duxit. Virg. 5. Æneid.

Priapeia, carmen obscœnum, quod nonnulli Tibullo, alij Ouid. adscribunt.

Priapon nesos, insula in sinu Ceramico. Plin. lib. 5. cap. 32.

Priapus, Liberi patris & Veneris filius, quem superstitiosa antiquitas hortorum præsidem credidit. Idem & Lampsacenus dicebatur, à Lampsaco non ignobili Troadis vrbe ad Hellespontum sita, in qua & natus creditur. Ferunt enim Venerem Liberi patris amore captam, ei ex India redeunti obuiam prodiisse, coronamque illi ex rubenti rosa, tum primùm ex sanguine suo enata obtulisse, eáque illum coronatum, tãquam sponsum suum sequi se iussisse. Verùm cùm ex illius cõcubitu grauidam sese, & partui vicinam animaduerteret, Lampsacum sese contulit, vt ibi partus tempus expectaret. Iuno interim zelotypia exagitata, cùm se parturienti opem ferre simulat, peracta priùs incantatione, deinde & vtero eius cõtacto, fœtum eius cùm cæteris omnibus partibus deformem, tum prægrandi pene dehonestatum reddidit. Quem cùm mater recens natum vidisset pudore affecta, pro neglecto habuit, Lampsaciq́ue reliquit. Verùm cùm postea adultus Lampsacenis mulieribus nimiùm gratus esset, à ciuibus eiectum ferunt. Ob quam rem, quum nescio quo malo postea premerentur, templa ei & sacra cõstituerunt, factúsque etiam hortorum Deus est. Immolabant ei asinum, quòd cùm olim in festo Magnæ matris, ad quod omnes dij conuenerant, epulisq́ue satiati noctem lusibus ducebant, Lotidi Nymphæ, siue, vt aliis placet, Vestæ humi dormienti vim inferre conaretur, intempestiuo asini, quo Silenus vehebatur, clamore excitata virgo, manu eum reiecerit, magno omnium, qui aderant, risu. Ouidius primo Fastorum. Higinus verò tradit, ob id Lampsacenos asinum ei immolare consueuisse, quòd ab eo, cùm de magnitudine pudendi certaret, superatus videretur. Diod. lib. 5.

Priapus, Hellesponti vrbs. Plinio lib. 5. cap. 32. à Priapo superiore, Liberi & Veneris filio condita: seu, vt alij volunt, à Milesiis nomine Priapi, cœptus est enim ibi coli ob vineta vberrima, quę iuxta in Pariana & Lãpsacena regione sunt. Strab. Ciuis, Priapenus: regio, Priapis.

Priene, Ioniæ vrbs olim maritima, postea limo Meandri fluminis decursu inuecto mediterranea effecta: Biante alumno nobilis. Inde fit Prieneius & Prienensis.

Primigeni, populi in Anglia Antonæ, & Sabrinæ flumini propinqui. Hos socios aliquãdo Romanorum memorat Tacitus.

Primislaus, bubulcus primùm, deinde verò factus est rex Bohemorum. Volat.

Primus, episcopus Alexandrinus, anno salu. 110.

Prinassus, vrbs Cariæ: Gentile, Prinasses. Stephanus.

Priola, vrbs pope Heracleam. Gentile, Priolæus. Stephan.

Prisca, adiutor Pauli. Rom. 6.

Prisca & Maximilla, duæ mulieres pseudoprophetissæ, & Montani hæretici meretrices: de quibus ita scripsit Euseb. li. 5. c. 16. histo. Eccle. Montanus, inquit, in tantum temeritatis progressus est, vt etiam duas quasdam mulieres insani spiritus, quo ipse replebatur, participes sibi faceret, & ad insaniendum secum pariter edoceret, quò facilius vterque sexus in errorem per vtrumque caperetur. Dicuntur etiam Montanus, & ambæ istæ mulieres, ipso dæmone, quo inspirabantur, adigente, diuersis quique temporibus, vitam laqueo finiuisse. hæc Euseb.

Priscæ, Latinæ Colonię appellatæ sunt, vt distinguerentur à nouis, quæ postea à populo dabãtur. Festus.

Priscianus, Cæsarienſis, claruit Athenis tempore Iustiniani principis: scripsit de arte grãmatica ad Iulianum consulem: ad Cosroen verò Persarum regem librum De naturalibus quæstionibus. Conuertit in Latinum sermonem Dionysij De situ orbis carmina. Sunt qui scribant hunc ab initio Christianum, deinde fidei desertorem fuisse. Volat.

Priscilla, vxor Aquilæ Pontici. Act. 18.

Priscinus, consul, anno vrbis 845.

Priscus Eluidus, sub Nerone quæstor Achaiam administrauit, quæstoriúsque adhuc à Pæto Thraſea gener adscitus: è moribus soceri nihil æquè ac libertatem hausit, opum contemptor, recti peruicax, constans aduersus metus. Erant quibus appetentior fame videretur. Quinetiam sapientibus, cupido gloriæ nouissima exuitur. Tacitus. Probus quoque grammaticus:

maticus: Priscus, inquit, post damnationem Thraseæ soceri sui, interdicta sibi Italia, Apolloniam concessit. Sed post interfectum Neronem restitutus à Galba, non aliter quàm libere ciuitatis statu egit. Idem postea Vespasianũ in studio libertatis offendit, vt putaret, id optante Clodio pristinum libertatis statum posse reuocare. Quo nomine reus, ac præter spem absolutus est.

Priscus alter, Planites genere, sophista Theodosij iunioris epistolarum magister: qui se scribit à Cæsare missum fuisse oratorem in Scythiam, ad Attilam Hunnorum regem, ac eius regiã pulcherrimè describit, magnifico opere, sumptuosóque factum. Scripsit historiam Constantinopolitanam, & ipsius Attilæ, lib. 8. Præterea declamationes, & Epist. Suidas.

Priscus, venator quidam: de quo Mart. lib. 12.

Parcius viaris monco rapiente veredo,
Prisce, nec in lepores tam violentus eas.
Sæpe satisfecit prædæ venator, & acri
Decidit excussus, nec rediturus equo.

Priuernum, Stephan. vrbs Volscorum, Camillæ patris. Virg. 11. Æneid. Abundat optimo vino, quod Priuernatium dicitur. Vnde Priuernates.

Priuernus, viri nomen, apud Virgilium libro nono.

Proæresius adolescens, è Cæsarea Cappadociæ, Antiochiam venit, permotus fama Vlpiani dicẽdi magistri, apúdque eum primas tulit. Cum quo, paruo post tempore Athenas profectus, sub Iuliano Sophista adeò profecit, vt primus inter auditores esset. Ephæstionem condiscipulum amicum, comitem sibi adiũxit. Accersitus inde in Galliam à Constantino principe, apud eum fuit in honore. Romam postea petit, vbi aliquot annos magna nominis fama moratus: tandem opibus ac honoribus auctus, Athenas rediit, vbi magno exceptus applausu, extemporalem orationem habuit in Theatro. Suid.

Proana, vrbs Thessaliæ. Gentile, Proaneus. Steph.

Proba Falconia, Romana puella, Græcis Latinísque literis eruditissima: quæ truncatos Virgilij versus, ad fidem & mysteria catholicæ fidei conuertit, fecitque de Christi gestis, & eius morte opus nobilissimum, quod Centones appellauit.

Proarna, vrbs Melienſium: incolæ, Proarnij. Stephanus.

Probalinthus, vicus in Pandionide tribu. Inde Probalinthius, Step. vna ex Tetrapoli Attica.

Probatica, locus vbi pecora sacrificanda tenebantur Ierosolymis. Ioan. 5.

Probianus, Consul cum Leone Augu. anno vrbis 1224.

Probinus, cos. cum Olybrio, anno vrbis 1148.

Probus, cos. cum Arcadio Augusto. anno vrbis 1159.

Probus, consul cum Auieno iuniori, anno vrbis 1256.

Probus, cos. cum Clementino, anno vrbis 1267.

Probus, martyr, propter religionem à Genserico Gothorum rege supplicio affectus, anno salutis 1439.

Probus, imperator Roman. qui bello Sarmatico transmisso Danubio multa fortiter egit. Donatus est hastis puris quatuor, coronis vallaribus duabus, ciuica vna, vexillis puris quatuor, aureis armillis duabus, torque aureo vno, patera vna librarum 5. ad rem diuinam.

Probus, Berytius, grammaticus, Romæ docuit non tamen vt magistri personam sustineret, vnum & alterum, vel cumplurimum, tres aut quatuor promeridianis horis admittere solebat, cubansq; inter longos & vulgares sermones legere quædam, idq; perrarò. Nimis parua & exigua de quibusdam minutis quæstiunculis edidit. Reliquit autem non mediocrem syluam obseruationum sermonis antiqui: ab initio enim ad studia se contulit, postquàm in militia diu cẽturiatum frustra petiisset. Tranquil.

Procas. rex Albanorum, pater Amulij & Numitoris, auus Romuli & Remi. Liuius 1. ab vrbe condita. Virg. 6. Æneid.

Proximus ille Procas Troianæ gloria gentis.

Proceraſtis, oppidum Bithyniæ ad Bosphorum Thraciũ è regione Byzantij, quod notiore nomine Chalcedon appellatur. Pli. li. 5. ca. vltim.

Prochone, insula, quæ aliàs Alone apud Steph.

Prochorus, nomen Diaconi. Act. 6.

Prochyta, insula in mari Tyrrheno, non procul à Puteolis Cãpaniæ vrbe, vna ex Æoliis. Dicta autem Porchyta, quasi profusa, ἀπὸ τοῦ πρόχειν, quod est profundere. Ferunt enim Inarimes vicinæ insulæ montem terræ motu concussum, insulam hanc fudisse. At Dionys. lib. 1. scribit, Prochytam dictam esse à nutrice Aeneæ eiusdem nominis.

Procilius, grammaticus, vir suis temporibus doctissimus. Cùm de peregrinandis regionibus loquitur, commemorat apud Memphim, in aurea columna Aegyptiis literis scriptum, tũc demum Ægyptum liberam fore, cùm in eam veniſſent Romani fasces. Lamprid.

Procle, vrbs Lydiæ: Gentile, Procleus. Steph.

Procles, frater Eurysthenis, qui per totum vitæ tempus inter se dissenserunt, & mutuum inter se odium fouerunt.

Proclus, Lycius, discipulus Syriani, philosophus Platonicus, præfuit scholæ Athenienſi: cuius discipulus & successor fuit Marinus Neapolitanus. Scripsit plura in grammatica & philosophia, commentarios in totum Homerum, in Hesiodi ἔργα καὶ ἡμέρας, in Rempublicam Platonis, præterea contra Christianos Epicheremata XVIII. Hic est Proclus, qui post Porphyrium secundus contra nos latrauit,

latrauit, aduersus quam Ioannes cognomento Grammaticus scripsit Apologiam, dictitans eum, quamquam in rebus Græcanicis magnum, stultum tamen esse, & in hac parte inductum. Suidas. Is etiam est, cuius hodie commentarios in Platonem habemus. Præceptor item L. Antonini, qui eum ad consulatum vsque prouexit, vt scribit Spartianus.

Proclus, Malleotes patria, scripsit in Sophismata Diogenis, & contra Epicurum.

Proclus, cognomento Proculeius, è Laodicea Syriæ, qui scripsit Theologicum in Pandoræ fabulam Hesiodi, in Aurea carmina, Isagogem in Arithmeticam Nicomachi, & alia quædam geometrica. Proclum Nauctaricam his Philostratus addit, qui dicit vnum fuisse ex suis præceptoribus, ac docuisse Athenis, filiúmque habuisse luxui deditum: in quem non modò non seuerus fuit, sed vsque adeò indulgens, vt in alendis canibus, auibúsque adesset, dictitans has nugas eum citius cum senibus dimissurum, quàm cum æqualibus. In docendo hunc omninò seruasse morem, vt initio ab discipulis centum drachmas pro totius temporis mercede acciperet, bibliotheca domi publicata, vt illi solùm lectioni intenti, dum cogerentur, minimè per otium (vt moris est in ludo) inter se sibilent aut iurgentur, pueris cum pædagogis, ac adolescentibus in medio constitutis. Philostratus apud Volaterranum.

Procomesia, ancilla est apud Plin. quæ eiusdem diei coitu alterum domino similem, alterum eius procuratori peperit infantem.

Proconnesus, insula in Propontide, quam solam inter alias habitari plerique dixerunt. Plinius libro 5. ca. vltim. Insulæ in Propontide ante Cyzicum Elaphonnesus, vnde Cyzicenum marmor. Eadem Neruis & Proconnesus dicta. Stephano, Proconesus per n simplex, vna Sporadum est in Propontide: Ciuis, Proconesius.

Procopius, è Cæsare Palestinæ, orator & sophista, scripsit res Iustiniani, quas in Oriente aut Occidente, aut Africa per Belisarium patricium gesserat, cuius scriba & comes in cunctis expeditionibus fuit. Composuit item alterum librum, quem inscripsit, ἀνέκδοτα, id est, non edenda, siue non edita: vbi Comœdia quadam Iustiniani, & eius vxoris Theodoræ vituperationem describit. Suidas.

Procopius, scriba & comes Iustiniani.

Procopius, tyrannus Constantinopolitanus, insurgens cõtra Valentem principem apud Natoliam Phrygiæ ciuitatem, in eius potestatem cum exercitu venit, proditus à duobus militibus: alligatúsque deinde duabus per vim reflexis arboribus, discerptus est. De proditoribus etiam sumptum supplicium. Ex historia tripartita.

Procopius, Bithyniæ præses, sub Valente Augusto imperium inuasit: paulò tamen post militibus ab eo deficientibus, ad Valentem ductus, capitali pœna affectus est. Ammnian. lib. 26.

Procris, Erechthei Athenienſium regis filia, soror Orithiæ, Cephali vxor, quam Cephalus certo iaculo emisso interemit, ratus feram esse. Vide Prouerbium, Procridis telum. Vide CEPHALVS.

Procrustes, Plutarcho in Theseo, latro insignis in Attica regione, ad Cephissium flumen habitans: qui cogebat hospites super lectum aliquem ascendere, quo si longiores fuissent, pars supereminens amputabatur: qui verò breuiores, distendebantur: à qua re etiam nomen illi inditum putant. Hunc postea Theseus interfecit.

Proculeius, Acroni, Horatij interpreti, eques Romanus, Augusti amicissimus, qui pius sic erga fratres suos Scipionem & Murænam fuit, vt spoliatis bello ciuili patrimonium suum ex integro diuideret, quod cum eis iam antè diuiserat. Plutarchus in vita Antonij, ait Antonium, paulò antè quàm expiraret, admonuisse reginam Cleopatram, vt maximè omnium, qui cum Augusto erant, Proculeio se dederet. Mortuo Antonio Augustum Proculeium mississe, vt curaret Cleopatram viuam in suam potestatem habere. Demùm quum illa arrepto ense voluisset sibi mortem inferre, Proculeium ensem è manibus ademisse.

Proculus, vir nobilis & clarus, hoc apud plebem de Romuli morte figmento est vsus. Senatus enim finitimis bellis implicitus, consuetam annonæ largitionem plebi subtraxit: Romulus indignatus, plebi restituit, & complures ex primoribus supplicio affecit. Hi postmodum in senatu minutim obtruncatum intra sinum condunt. Plebs igitur cum facibus ad curiam decursans, ab Aëtio Proculo reuocata est, cum eius orationi fidem adhibuisset. Is enim primarius in ciuitate vir, se Romulum in monte aspexisse dixit, qui humana augustior forma diuinitatem assecutus erat Plutarch. in Romulo.

Proculus, imperator vsque adeò libidinosus fuit, vt cõtum Sarmatas virgines bello captas diebus 15. (vt ipse gloriabatur) grauidas reddiderit, magno libidinis argumento. Flauius Vopiscus Sabellicus in Exemplis.

Proculus, cognomen eius, qui natus sit patre peregrinante à patria procul.

Proculus, Iurisconsultus celeberrimus, temporibus Alexandri Cæsaris.

Proculus Virginius Rutilius, Consul cum Sp. Cassio Vicellino, anno vrbis 268.

Proculus Geganius Macerinus, Consul cum L. Mene

Menenio Lanato, anno vrbis 315.

Proculus quidam, sub Aurelio Probo Cæsare, in Gallia imperium arripuit, sed ab eo victus est.

Procuri, vrbs in insula Taprobana. Ptolem.

Procyon, sidus æstiuum, Canis ortum præuertens: vnde etiam à Latinis verbum ex verbo exprimentibus, Antecanis appellatur. Cicer. 2. de natura deor. Antecanis tamen nomen videtur minus vsitatum fuisse, & à Cicerone primùm confictum: vnde etiam Plinius libro 18. cap. 20. sidus hoc nomen Latinum habere negat nisi quis (inquit) Caniculam velit appellare, Columella tamen libro vndecimo, capite secundo, Caniculam manifestè distinguit à Procyone, huius ortum Idibus Iuliis, illius VII. Calendas Augusti assignans: Caniculam nimirum appellans, quem nos Canem dicimus.

Prodicus Cous, sophista, cuius quanta fuerit authoritas, ex Xenophonte deprehendere licet: qui in Bœotia captus, vadem pro reditu dedit. In concilio Athenienſium magnam est laudem adeptus, quamquam voce grauiore atque absona. Conatúsque est in ea ciuitate primarios ex quaque nobili familia adolescentes sibi deuincire, quorum hospitium vsui sibi & voluptati foret. Hæc ex Philostrato. Suidas autem dicit eum Chium fuisse, Democriti ac Gorgiæ tèporibus, librúmque edidisse, qui inscribitur, Ὥραι, in quo finxit Herculem, virtuti patiter ac voluptati congressum, vtraque hunc ad se trahente: tandem à virtute persuasum, alteram spreuisse.

Prodicus orationem ipsam, quæ soluta erat, primus pedibus construxit, & communes locos tractauit, vt Protagoras.

Prodicus, medicus fuit, authore Plin. Æsculapij discipulus, Selybriæ natus, qui medicinam instituit, quam Iatralepticem vocant.

Prodromi, venti dicuntur, qui in ortu Caniculæ statis anni temporibus spirare solent. Lucret.

Pulueruleuta ceres & Etesia flabra Aquilonum.

Proerna, Phthiotidis vrbs. Strabo.

Prœtides, Prœti Argiuorum regis & Antiæ filiæ, quæ cùm forma essent præstantissima, se Iunoni ausæ sunt præferre. Quare irata dea, talem eis immisit furorem, vt vaccas se esse arbitrarentur, & ad syluas confugerent. Postea autem helleboro sanatæ à Melampode dicuntur: vnde quoddam hellebori genus, Melampodij nomen accepit. Plin. lib. 25. cap. 5. Virgil. in Sileno.

Prœtus, Abantis regis Argiuorum filius, ei successit in regno. Hic teste Homer. 11. Odyss. Antiam habuit vxorem, ex qua filias quatuor habuit: quæ quum forma se Iunoni prætulissent, offensa dea eis furorem talem immisit, vt vaccas se esse arbitrarentur, & aratra timentes, syluas peterent.

Ptogasia, Lydiæ oppidum. Steph.

Progne, insula circa Rhodum. Plin.

Progne, Pandionis regis Athenienſium filia, vxor Terei Thracum regis: qui cùm Philomelæ, alteri Pandionis filiæ, sub prætextu visendæ sororis à patre abductæ, vim intulisset, vitiatæq; linguam abscidisset, tam impotenter id tulit Progne, vt Itym cómunem filium dilacerarit, patríque epulandum apposuerit. Quare tandem cognita, ex pueri capite sub finem cœnæ in conuiuium illato, Tereus furore correptus, gladium stringit, vxorémque iam occisurus, in hirundinem eam videt conuersam. Philomelam autem in auem sui nominis. Item verò in phasianum. Quinetiam ipse, dum nouas hasce suorum transformationes admiratur, in vpupam mutatus est, quæ auis etiam nunc militarem quandam cristam in capite retinet. Ouid. 6. Metamorph. Vide PHILOMELA.

Promachus Macedo & Nouelius Tricongius ratæ gloriæ inter bibaciſſimos fuerunt: ille enim quòd quatuor, ingurgitasset cantharos vno haustu ab Alexandro corona donatus est: hic tres vini congios prandiolo vno ebibisse commemoratur. Promachum Macedonem triduo post vim furor enecauit. Alex. lib. 5. c. 22. 12.

Promerus, regius quidam minister fuit, is Euripidem tragicum poëtam supra modum exosum habebat, delatus ab eodem aliquando nescio quo nomine apud regem. Quare postea canes quosdam feros in poëtam soluit, à quibus deuoratus interiit. Vide prouerbium, Promeri canes.

Prometheus filius Iapeti ex Asia coniuge, pater Deucalionis, primus hominem ex luto dicitur finxisse: cuius ingenium admirata Minerua, scrilli daturā promisit, quicquid apud superos esset, quod ad operis perfectionem pertineret: cúmque respondisset Prometheus, coniicere se non posse, quæ apud superos essent operi suo vtilia, nisi præsens singula esset intuitus, Mineruæ opera in cœlum sublatus est: vbi cùm corpora omnia cælesti igni videret animata, operi suo id vtiliſſimum foraret, ferulam, quam secum attulerat, rotæ Solis admouit, eáque accensa, ignem detulit in terras, luteúmque suum hominem eo animauit. Quod Promethei furtum ægrè ferens Iupiter, Pandoræ, Epimethei vxori, pyxidem tradit ad virum perferendam: quam cùm ille aperuisset, mille morborum aliarúmque calamitatum generibus genus humanum impleuit: Prometheum autem ipsum per Mercurium in Caucaso monto religandum curat, aquilamque adhibet iecur eius assiduè depascentem. Verùm postea cùm Iupiter Thetidis amore captus vxorē eam ducere vellet, Prometheus,

metheus futurorum præscius, à nuptiis eiusmodi magnoperè eum deterruit, quòd in fatis esse diceret, quicunque ex Thetide nascerentur, patre suo maiorem fore. Memor itaque Iupiter eius exempli, quod ipse in Saturnum patrem suum ediderat, veritúsque ne similiter à filio de cœli possessione depelleretur, à Thetidis nuptiis abstinuit: mémorque beneficij, quod in se Prometheus contulerat. Herculem ad Caucasum mittit, qui interfecta aquila, Prometheum vinculis liberauit. Narrant alij, Iouem ideò Prometheo iratum fuisse, quòd conuiuio quodam eum fefellisset in diuisione carnũ, ossa pinguedine obducta ei apponens, meliorémque interim partem sibi reseruans. Hæc autem omnia non sine ratione finguntur. Nam Prometheus vir prudentissimus fuit. Vnde etiam Prometheus dictus est, ἀπὸ τῆς προμηθείας, id est, à prouidentia. Hic primus Astrologiam Assyriis indicauit: quam residens in monte altissimo Caucaso, nimia cura & solitudine deprehenderat. Hic autem mons positus est circa Assyrios, vicinis penè syderibus. Vnde etiam maiora astra demonstrat, diligenter eorum ortus occasúsque significat. Dicitur autẽ aquila cor eius exedere, quod ἧπος est solitudo, qua ille adfectus, syderum omnes deprehenderat motus. Et hoc quia per prudentiam fecit, duce Mercurio, qui prudentiæ & rationis deus est, ad saxum dicitur esse religatus. Deprehendit præterea rationem fulminum, & hominibus indicauit: vnde cælestem ignem dicitur esse furatus. Nam quadam arce ab eo monstrata, supernus ignis eliciebatur, qui mortalibus profuit, donec eo bene vsi sunt. Nam postea malo hominum vsu in perniciem eorum versus est. A Prometheus fit patronymicum Promethides. Vide Ouid. Metam. lib. 1. & N. Comitem mythologiæ lib. 4. cap. 6.

Prometheus, vt Cecrops Ægyptius, literas Græcas reperisse dicitur.

Promona Liburnorum vrbs. Appian.

Promontorium Minervæ est iuxta Surrẽtum in quo olim Sirenes habitasse feruntur. In illius autem extremo est Athenæũ, hoc est Mineruę Sacellum, quod Vlysses ædificasse narratur.

Pronastæ, antiqui populi Bœotiæ. Steph.

Pronectus, vrbs Bithỳniæ, quam Phœnices condidere. Steph.

Pronomus fuit quispiã tibicẽ, cuius prolixa barba, gestamine tamen non admodum exposito professioni, abiit in prouerb. Pronomi barba.

Propalæ, vrbs Siciliæ: Gentile, Propalæus. Steph.

Propontis, vulgò *Le canal de Constantinople*, Aequor patens diffusum. Dicitur Propontis quasi ante Pontum.

Propontis, vno nomine dicitur totum illud mare, quòd ab Hellespõti angustiis ad Traciam vsque Bosphorum protẽditur. Nam Geographi primas angustias maris Ægæi in se coarctatis Hellespontum vocant. Inde expatiatur æquor, quæ laxitas Propontis appellatur. Vbi iterum in arctum coit & stringitur Bosphorus Thracius nuncupatus. Deinde vbi rursus diffunditur, Põtus Euxinus dicitur, qui curuatus in figuram Scythici arcus, committitur ostio Mæotidis paludis: idque ostium Cimmerius Bosphorus vocatur. Ouid. 4 de Ponto. Propontis etiam (inquit Stepha.) Byzantiorum terra vocatur. Incolæ, Propontides & Propontiis.

Propertius, elegiarũ poeta, ex Mæuania oppido oriundus, quod in Vmbria est. Sunt qui scribãt eius patrem equestri dignitate ornatum, ac triumuirali potestate fuisse: tum inter eos connumeratum, qui L. Antonium secuti Perusia capta ex Octauij Cæsaris authoritate, ad aram Iulij perducti, ibi occisi fuerunt. Illud omninò constat, hunc Propertium magna ex parte amissis bonis Romam se recepisse, quũ patrem adhuc in tenera ætate amisisset.

Propthathasia. Vide PHRADA.

Propoetides, filiæ Amathuntæ aspernatæ Venerem, triuiis vulgauêre corpora, ob eiusdẽ deæ iram: quia verò pudore induruerant, nouissimè in lapidem sunt transfiguratæ, vt inquit Lactantius. Ouid. quoque lib. 10. Metam. Fabulam pulchrè describit,

Sunt tamen obscœnæ Propœtides ausæ, &c.

Fabula hæc imprudentiam pulchrè adumbrat.

Prosa dea, cui ara deprecandi gratia periculosi ab ægro partu constituta est, Gell. lib. 15. cap. 16. Huic altera aduersatia erat Postuersa, nominata à peruerso partu.

Proschion, regio Aetoliæ. Steph.

Proselene, Phrygiæ minoris vrbs. Prol.

Proselini, Arcades dicebantur. Inde Proselenia, fœmininum. Steph.

Proserpina, Iouis & Cereris filia, quæ cùm in campis Ennæis flores legeret, à Plutone rapta est. Quam cùm Ceres diu frustrà toto terrãrũ orbe inuestigasset, tandem à Cyane Nympha rem omnem edocta, periit à Ioue, vt communem filiã ab inferis sibi reducere liceret: quod ea duntaxat lege impetrauit, si nihil illa cibi apud inferos gustasset. Quare cùm Ascalaphi indicio palàm factum esset, aliquot mali punici grana illam gustasse, omnis reditus spes illi fuit intercluſa. Quod ægrè ferens Proserpina, Ascalaphum commutauit in bubonem, noctis auem, & tristium semper rerum nuntiam. Postea tamen Ceres à Ioue dicitur impetrasse, vt Proserpinæ senis quotannis mensibus secum apud superos, & totidem apud inferos cum marito esse liceret.

Proserpina fœcunditatem seminum significat. Hæc cùm aliquando defuisset, ac terra sterilitate quasi mœreret, Poetæ fabulati sunt filiam Cereris, i. fœcunditatem, quæ à proserpendo Proserpina esset dicta, raptam apud inferos detineri.

detineri. Traditur item, postquam rapta est, sex menses apud Plutonem, & totidem apud superos manere: eo quòd semen terræ cultæ hiemis tempore sub terra est, æstate autē proserpit & excrescit. Nonnulli Mythologici ad Lunæ naturam referūt (quam Proserpinæ nomine intelligunt) quæ æquali temporis spatio superius & inferius hemisphærium illustrat. Seruius. Cice. in Verrem, lib. 6.

Prosoditæ, Marmaricæ nomi gens. Ptol.

Prosenses, Arcadiæ populi. Paus.

Prosopis, insula in Delta Nili, in qua est ciuitas Arabethis, vt ait Herodotus. Stephano vrbs est Ægypti: Gentile, Prosopites: quod etiam fit à Prosopon, quæ insula est non procul à Carthagine: quanquam & Prosopius ab ea dicatur. Steph.

Prospalea, vicus in Acamantide tribu: Incola, Prospaltius. Steph.

Prosper, Rhegynus præsul, qui scripsit de vita solitaria, de temporibus ab Adam vsque ad sua tempora.

Prostaterius, Apollo dictus est, quòd ante Ianuas statueretur.

Prostropæa, vrbs Siciliæ: Gentile, Prostropatus, Steph.

Prosummus, iudex inferorum: de quo vide Arnobium lib. 5. aduersus gentes.

Prosymna, pars Argolicæ regionis: Incola, Prosymnæus. Steph.

Prota, insula Bosphori Thracij. Steph.

Protagoras, Abderites, Democriti auditor, natus Menandro patre, Thracum locupletissimo, qui & Xerxem aduersus Græcos proficiscentem, domo munera q́ue excepit: ob quam liberalitatem Magi qui cum eo erant, facta à rege potestate, eius filium Protagoram tunc adolescentem, sua disciplina erudierūt. Nam iniussu regis eam communicare non licet, quòd de his haud bene sentiant, dubitareq́; se dicant eos esse. Illis quoque clam sacrificant, ne clara religionis professione illis feruire, aut per illos nonnihil posse videantur. Ex hac igitur consuetudine & ritu Protagoras ab Atheniensibus condemnatus est: vt autem placet nonnullis, tantum accusatus, sponte exulauit. Cumque sparsas toto orbe tritemes Athenienſium videret, paruo se nauigio credens, insulas lustrauit, vbi tunc mercede dicitur primus omnium profiteri cœpisse. Igitur Plato cùm videret eum arte rhetorica intumescentem, verbáque ex poetica plus iusto ostentantem, eius ideam longo sermone expressit. Hoist. Deco secus scribit Gellius cap. 3. lib. 5.

Protagoras vnus est ex his qui solutam orationem pedibus prius constrinxerunt, & communes locos tractarunt. Is primus mercede docuit, vt superius notatum, minas centum exigens, vel quantū discipulus æstimasset artem.

Sophistam se dixit quòd eloquens sibi esse videretur.

Protagoras, astrologus, in quem Euphorion Epicedium scripsit. Alius item Stoicus, Laertio.

Protagoras, Salaminis rex, Persis se dedidit, Olympiad. 107.

Prote, insula vna ex Stœchadibus tribus, in Ionio mari contra Aetoliam sita, Pli. lib. 3. cap. 5. Stephano, insula, à Spacteria & Pylo non procul: Gentile, Protæus.

Proteas, natione Macedo, homo bibacissimus fuit: cui Alexander, cognomento Magnus, in symposio quodam, cùm paulò liberius hausto mero comiter incaluisset, scyphum bicongiū acceptum, vinóque repletum propinauit, qui quidem Proteas scyphum hilariter accipiens, multa priùs in regis laudem clara effatus voce, illum, omnium conuiuarum profusissimo cum applausu impigrè totum hausit: paulóque post, eundem scyphum spumanti plenum mero, idem Proteas expostulauit, ac primoribus degustatum labiis Alexandro propinauit. Quem accipiens rex, generosè quidem illum ebibisse dicitur. Indéque in morbum incidit, quo paulò post extinctus est. Quamobrē nonnullis inde datum fuisse loquendi ansam contenderint, qui Alexandrum Dionysij, id est Bacchi, indignatione, immatura ætate extinctum fuisse prodiderunt. Quoniam is patrias Bacchi sedes, Thebarum, scilicet vrbem funditùs euertisset, & ob illius æmulationem gloriæ, Indis bellum intulisset. Leon. lib. 3. cap. 89.

Protemplaris Minerua dicta est, de qua sic Herodotus, saxa quæ à Parnasso deciderunt, adhuc ad nostram vsque memoriam integra extant in fano Mineruę Protemplaris locata. Palæph. lib. 2.

Proteruia fuit sacrificij genus, in quo quicquid ex epulis supererat, incendio dabatur. Auson.

Capripedas agitat quum læua Proteruia Panas.

Alludius adolescens quum vniuersum patrimonium decoxisset, & ædes vnas (quæ superarant) rerum desperatione dedisset incendio, ferunt Catonem hoc in eum cauillo vsum fuisse: Hic proteruiam facit. Facere autem proteruiam, adagium est in prodigos, qui omnia absumunt vsque ad assem.

Protesilaus, filius Iphicli, vnus ex Græciæ principibus: cui, quamuis oraculo prædictum esset primum omnium in bello Troiano periturum, si eò proficisceretur: contemptis nihilominus vaticiniis, vnà cum cæteris ducibus eò profectus est: cúmque omnium primus è naui in terram exisset, & in Hectorem incidisset, primus Græcorum omnium ab illo est interfectus. Vocatur & Phylacides, à Phylace Thessaliæ oppido. Vxorem habuit Laodamiam, Acasti filiam, quæ cùm

eius

eius interitum resciſſet, hoc vnum doloris sui solatium petiit, vt mortui vmbram posset intueri: quod cùm à diis impetrasset, in illius amplexibus expirauit. Extat epistola Laodamiæ ad Protesilaum, inter Ouid. Sunt ex aduerso Helienſium vrbis iuxta Helleſpontum in Protesilai sepulchro arbores, quæ cùm intantum accreuere, vt Ilium aſpiciant, inarescunt, rurſuſque adoleſcũt. Plin. lib. 16. cap. 44.

Proteus, Deus marinus, Oceani & Tethyos filius, Nepruni phocas in mari paſcẽs, idémque vaticiniorum peritiſſimus, & in quãlibet formam seſe transmutans. Proteum aliquando in Carpatho insula regnaſſe, Pallene vrbe Theſſaliæ relicta, ad quam tamen reuerſus est poſtea, Seruius author est. Virg. lib. 4. Georg.

Est in Carpatho Neptuni gurgite vates
Cæruleus Proteus.

Alij ferunt hunc captum amore Pomonæ, in omnigenam ſpeciem ſe variaſſe. Hinc Latinis Vertumnus dicitur, à verſo mutatóque curſũ fluminis Tyberini. Propert. lib. 4.

Quid mirare meas tot in vno corpore formas?
Accipe Vertumni ſigna paterna Dei. Huic, vt idem author est, olim frugum primitiæ dicabantur. Vide prouerbium, Proteo mutabilior.

Proteus, Ægypti rex, patria Memphites, qui Pheroni in regnum ſucceſſit, regnauítque belli Troiani temporibus. Tradit enim Herodotus libro ſecundo Paridem, cùm rapta Helena patriam repeteret, vi tempeſtatis ad Canopicum Nili oſtium fuiſſe appulſum, captúmque à Thonni regionis eius Præfecto ad Proteum regem miſſum fuiſſe, qui cùm ex ſeruis Alexãdri cognouiſſet, mulierem, quam ille ſecum vehebat, hoſpitis illius vxorem eſſe, abſentéque viro raptam fuiſſe, perfidiam hominis deteſtatus, illum quidam triduo finibus ſuis excedere iuſſit. Helenam verò cum omnibus opibus, quas ille direpta Sparta ſecum vehebat, Menelao integram ſeruauit. Expugnato itaque Ilio, cùm Menelaus reuera cognouiſſet, vxorem eò nunquam aduectam fuiſſe, ſed à Proteo retentam, Canobi gubernatoris ductu in Ægyptum nauigauit: qui cum ibi diem ſuum obiiſſet, Canopico oſtio nomen fecit. Menelaus autem adito Proteo, vxorem ſuam liberaliſſimè ab eo habitam, cum opibus vniuerſis recepit. Ad quam opinionem videtur reſpicere & Virgilius libro 11. cùm ait,

Atrides Protei Menelaus ad vſque columnas
Exulat.

Quæ verò de Protei mutabilitate poëtæ ſunt cõmenti, ab Ægyptiorum regum cõſuetudine videntur emanaſſe. Illis enim, teſte Diodoro, mos erat aut leonis, aut tauri, aut draconis priorem partem in capite ferre, inſignia principatus: quandoque verò arborem, aliquando ignem, quãdoque redolentia ſupra caput vnguenta. Hæc tum ad decorem ſpectabant, atque ornatum: tum ſtuporé ac ſuperſtitionem quandam aſpicientibus iniiciebant. Vnde factus est locus fabulæ. Proteum in ea omnia, quæcunque capite geſtabat, ſolere transformari. Alij, inter quos Virgilius, ad intelligentiam referunt, quæ ſe in omnes quaſi ſpecies transformat. Plato in Euthydemo exponit de fallaciis quibus Sophiſtę in diſputando vtuntur. Alij ad naturam rerum referunt, Horatius ad inconſtantiam vulgi, quidam ad veritatem ipſam accommodant, vt videre eſt apud Calcaguinum & A. Bochium in Symbolicis quæſtionibus. Vide etiam N. Comitem, mythologiæ lib. 8. c. 8.

Prothenor, Hom. Iliad. 2. vnus ex quinque Bœotiorum principibus, qui ad Troiam cum Græcis profecti ſunt.

Prothous, vnus è Græcorum ducibus, qui ex Magneſia ad Troiam venit. Hom. Iliad. 2.

Protogenia, filia Erichthei Athenienſium regis, Vide ſuprà PANDORA.

Protogenes, ſignificat aliquem primi generis, & à quo genus incipit. Et à poetis ſumitur pro eo qui ſe talem confingit. Iuuenalis,

Non eſt Romano cuiquam locus hic, vbi regnat
Protogenes aliquis. Pictor nobiliſſimus, cui patria fuit Caunus, gens Rhodiis ſubiecta. Palmam habet tabularũ eius Ialyſus, qui est Romæ dicatus in templo Pacis, quę cùm pingeret, traditur madidis lupinis vixſſe, quoniam ſimul famem ſuſtinerent & ſitim, ne ſenſus nimia dulcedine obſtruerer. Huic picturæ quater colorem induxit ſubſidio iniuriæ & vetuſtatis, vt decedente ſuperiore, inferior ſuccederet. Est in ea canis mirè factus vt quem pariter caſus & ars pinxerit. Non iudicabat ſe exprimere in eo ſpumam anhelantis poſſe, cùm in reliqua omni parte (quod difficillimum erat) ſibi ipſe ſatisfeciſſet. Diſplicebat autem ars ipſa, nec minui poterat, & videbatur nimia, ac longiùs à veritate diſcedere, ſpumáque illa pingi, non ex ore naſci, anxio animi cruciatu, cùm in pictura verum eſſe, non veriſimile vellet, abſterſerat ſæpius mutaueratque penicillum, nullo modo approbans. Poſtremò iratus arti, ſpongiam eam impegit inuiſo loco tabulæ, & illa repoſuit ablatos colores, qualiter cura optauerat, fecítque in pictura fortuna naturam. Plin. libr. 35. capite 10.

Protogenes, martyr admirandus, inſtructus notariorum ſcientia, inuento idoneo loco, vbi ludum aperire & inſtruere poſſet pueros, magiſter iuuentutis effectus est, imbuítque illam diuinis literis, dictata proponens Dauidica carmina, ediſcendóſq; tradens conuenientes Apoſtolicæ doctrinæ locos. Vno autem fortè puero morbo correpto, venit ad eum Protogenes ægrotantẽ, & dextera ipſius apprehenſa, ora

sa, oratione depulit morbum, quod cùm aliorum quoque puerorum parentibus innotuisset eum deducere. Et ipsi eum orabant, vt infirmis succurreret. At ille negabat, priùs se supplicaturum Deo, vt morbum fugaret, quam infirmus domum sacri baptismatis suscepisset. Cupidè igitur parebant patres, vrgente desiderio sanitatis suorum: atque ita coniunctim corporis & animi sanitatem percipiebant. Theodoret. lib. 4. cap. 18. hist. trip. & eccles.

Protogenia, Deucalionis & Pyrrhæ filia Aristarchus 10. Odyss.

Protomacra Bithyniæ oppidum. Ptolem.

Protropij populi, alio nomine Abellinates in Apulia non procul à Beneuento. Plin. libro 3. cap. 11.

Protus illustris cuiusdam Phocensis nomen, qui à Gallis benignè exceptus Massiliam non procul à Rhodani ostio condidit. Plutarchus in Solone.

Prouincia Gallia Romanorum, finitima erat Rhodano filio, qui eam à Celtis diuidebant ac mari Lygustico & Alpibus, quas maritimas dicimus, & Allobrogibus, quibus limitibus etiam Delphinatus pars ac prouinciæ seu metropolis Ebredunensis, Tolosana, & Narbonensis, pro parte includebantur, licet Viennam vrbem Strabo Allobrogibus ascribat.

Proxenupolis, vrbs iuxta Naucratiam. Ciuis, Proxenupolites. Steph.

Prunia, monasterium in quo Lotharius imperator, cùm rerum curam filiis reliquisset, reliquũ vitæ tempus exegit.

Prusa, vrbs apud Mysios, ad radices Olympi, Strabo. lib. 12. quam Prusios condidit, qui cũ Croeso bellum gessit. Hinc ortus est Dion sophista & Philosophus, qui de regno scripsit, & Traiani tempore claruit, eodem propter familiaritatem curru dignatus. Est & altera Prusa sub Hippo monte, seu fluuio, vt apud Ptolemæum. Hoc autem discrimine à Prusa, quę sub Olympo est, dirimitur. Hæc enim à Plinio Perusia dicitur, quę Chios quondam fuerit: à qua Prusienses vocantur.

Prusias, rex Bithyniæ, apud quem Annibal exulauit, postquàm victus à Romanis (tanquam impij fœderis author) deposcebantur ad pœnas. Liu.

Prusias, ciuitas Bithyniæ, à Prusia Zielare. Bithynorũ regę condita, Cio olim dicta: Ciuis Prusieus. Steph.

Prusia, latinè Borussia, olim vocata Hulmigeria sicut adhuc quædam portio regionis iuxta Vistulam, appellatur Culmigeria. Est regio frumentis fœrax, aquis irrigua, & hodie colonis plena, habens multa ambitiosa oppida, sed multi maris sinuosi flexus reddunt eam amœnam. Est in ea pecorum ingens vis, multa venatio, atque diues piscatio. Habet autem Prussia ab Oriente Lithuaniam, à Meridie Poloniam, ab Aquilone Liuoniam, & ab Occidua parte Pomeraniam. Maritima eius hodie in vrbibus & arcibus Teutonica sunt: at in rure interiori, pauci priscæ linguæ homines manent. Habet autem maritimas vrbes, Montem Regium, vbi principis nunc sedes est, Elbingen & omnium nunc locupletissimam Gedanum (Dantiscum vulgò vocant) vrbem insignem, magnúmque mercatorum emporium Munsterus. Cromerus 3. lib. historiæ Polon. Erasm. Stella, de Borussiæ antiquitatibus.

Pryminas, 1111. Corinthiorũ rex, anno ante Romam conditam ferè 240.

Prymnesia, vrbs Mœoniæ, in finibus Lydiæ, siue Phrygiæ ac Mysiæ. Ptolem. lib. 5. cap. 2. Steph. vrbs Cariæ, à Mimetho cõdita: Gentile, Prymnesicus.

Prymno, ûs, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, Hesiod. in Theogon.

Prymnos, Nympha Oceani filia.

Prytaneum, locus Athenis in arce dignissimus, in quo de ferro, aliisque rebus inanimatis, vnde mors esset consequuta quæstio habebatur. D. most. aduers. Arist. erat. In Pritaneo alebatur publicè qui bene meriti erãt de Repub. qui honos maximus habebatur. Cicer. 1. de Orat. Sic dictum quasi πυρὸς ταμεῖον, tritici promptuarium, velut horreum publicum. Dionysius Prytana vocat Curias, in quibus sacra fiebant ab iis, qui maximam in vrbe habent potestatem.

Prytanes dicti erant qui his iudiciis & concioni cum Proedris & Epistratis præerant. Erant autem Prytanes quinquaginta, Proedri nouem, Epistatæ duo, vnus senatus, alter populi, in sortem omnes coniecti, qui senatum & concionem indixerunt, conuocarunt, dimiserunt, priuatos, legatósque audierunt, & in senatum concionémque produxerunt, ad eos consilia retulerunt, & si quid aliud fuit quod cum senatu, populóque agẽdum esset, id ipsi pro sua authoritate omnia moderati sunt.

P S.

Psamathe, fons apud Thebas. Valc. 1. Argon. *Qui tenet Vndisonam Psamathen.* Ponitur etiam pro vrbe & monte.

Psamathe, Nympha fuit, Nerei filia & Photi mater de qua Ouid. 11. Metam.

Psamathe, Crotopi Argiuorum regis filia, quæ ab Apolline compressa, Linum peperit, quem inter sentes occultarum canes dilacerarunt. Stat. Thebaid.

Psamathus, vrbs Laconica, post Tænarum: Gentile, Psammathunticus & Psammathusius. Steph.

Psamme

Psammenitus. Herod. lib.3. Amesis filius, Ægyptiorum rex,qui à Cambyse victus,epoto sanguine taurino expirauit.

Psammetichus, nomen regis Ægypti, cuius ſæuitia (vt inquit Herodotus) vnà cum Diodoro ducenta hominum millia ex Ægypto in Æthiopiam profugere. Strab.lib.16. Tenessis regio vocatur, quam qui Psammetichum fugerunt,obtinent,& Sebritæ nominantur, hoc est aduenæ. Huius filias rapuerunt Crocadili, inquit Ælianus, propter quod ipsum animal sanctum credidit.

Psammetichus, Ægyptiorum rex, cùm regnum adeptus esset, incessit ei dignoscendi cupido, qui re vera primi hominum extitissent, ex eo tempore didicerunt Ægyptij Phrygas primos fuisse, se verò secundos. Psammethicus enim cùm haud aliter id deprehendere posset, duos pueros recens natos, inter pecora educandos pastori tradidit, iubens neminem coram eis vocem edere, ne alicuius sermonem perdiscerent: vt qualis esset prima vox, quæ erumperet, intelligeretur. Pueri itaque post bimatum tempus,passa ianua(intus enim à capris nutriebantur) ambo porrectis pastori manibus, *Becchus*, clamitarunt. Quo quidem verbo Phryges constat panem appellare. Tali igitur negotio, Phrygas primos omnium natos compertum est. Herod. libro secundo.

Psammis, Ægyptiorum rex,Olymp.44.

Psammites, Ægyptiorum rex.Olym.98.

Psammus,rex Ægypti, anno ante Romam conditam 38.

Psaphis, Oropiorum ciuitas in confinio Atticæ & Bœotiæ. Hic situm erat Amphiarai oraculum, vbi Amphiaraum fugientem, vt Sophocles ait, scissa Thebana Tellus hausit ipsis cum armis curruque quadriiugo.Strabo libro nono.

Psapho, vir quidam in Libya, qui diuinitatis opinionem affectans, quamplurimas aues cepit vocales, & humani sermonis dociles,quas docuit sonare hæc verba, μέγας θεὸς Ψάφων, id est, magnus Deus Psaphon: atque ita doctas emisit in montes. At illæ quæ dicerant canebant:ac reliquas iam aues sonare docebant. Porrò Lybes cùm ignorarent commentum, credentes id diuinitùs accidere,Psaphoni rem diuinam facere instituerunt, ipsumq; in deorum numerum retulerunt. Vnde prouerbium Psaphonis aues.

Psebo, regio interior, quàm Aethiopia, quinque itineribus ab ea distans. Artemidorus stagnum esse scribit: Gentile, Psebœtes. Stephanus.

Psellus, nomen Authoris, qui scripsit de ratione victus.

Psenaco, vicus in Athribite præfectura. Incolæ, Psenacœtæ.Steph.

Psenerus, vicus Aegypti:Gentile,Psenerites.

Psentris, Aegyptius vicus: Gent. Psentrites. Stephanus.

Psessi,populi Taurinæ.Steph.

Pseudartace, collis in Scythia, post montem qui sanctus appellantur: Inde Pseudartacæus, seu Pseudartacenus,Steph.

Pseudocorasium,littus magnum inter Corycum, & Seleuciam Isauricam, tria stadia longum, luniforme,suspectum.Steph.

Pseusenses,Aegypti rex, anno ferè ante Romam conditam 225.

Psilas, Bacchus dictus est, quasi pennatus apud Amiclas, quòd homines non minùs attollantur vino,quàm aues plumis. Pausa.& Palæph. lib.5.

Psile,insula circa Ephesum. Plin.lib.5.cap.3.

Psilon,fluuius inter Thyniam & Bithyniam. Est & alius Psilis, fluuius Bithyniæ, in Euxinum Pontum effluens. Inde Psilites: sed consuetudo obtinuit, vt ab vtroque fluuio Psilani dicantur.

Psimada, regiuncula Isauriæ.Steph.

Psinaphos, Aegypti oppidulum Gentile, Psinaphites.Steph.

Psinectabis, vicus Aegypti: Gentile, Psinectabites,Steph.

Psittace:vrbs iuxta Tigrim, vbi Psittacia fructus nascuntur.Hinc Psittacius & Psittacenus,Stephanus.

Psitachemmis, vicus Aegypti: Gentile, Psitachemmites. Chemmis etiam, vt suprà diximus,Aegypti vicus est.Steph.

Psochemmis,oppidulum Aegypti: Gentile,Psochemmites.Steph.

Psophis,idis,Arcadiæ ciuitas,non procul à Mantinea, à Psophide Lycaonis filio, aut (vt alij malunt)à Psophide, Erycis Siculi filia nomen habens. Psophis, Acarnaniæ vrbs vetus dicta: tertia Achaiæ: Ciuis, Psophidius, cum Psophites potiùs dicendum fuisset.Alia etiam Libyæ: vnde Psophites.Psophis quoque Corinthiorum arx dicebatur. Pausa.lib.9. Steph. In insula Venetorum Zacyntho,arx ipsa vocabatur Psophis, & aliæ multis locis. Hermolaus in Plinium.

Psychia, insula vna Cycladum, aliàs Amorgus, Steph.

Psygmum, portus ingens est ad radices Elephantes montis,apud Cynocephalos Strab.lib.16.

Psylli, Libyæ interioris populi, Garamantibus proximi, à Psylo rege sic dicti. Plinius lib 7. capit. 2. Horum corpori virus ingenitum fuit serpentibus omnibus exitiale: vnde & recens natos infantulos sæuissimis obiiciebant serpentibus, eóque argumento coniugum suarum pudicitiam explorabant, partum adulterio conceptum iudicantes, cuius solo odore serpentes non fugarentur. Author est Plutarchus in vita Catonis, per deserta Libyæ

iter facientem Catonem, Psyllos secum duxisse, qui morsibus serpentum mederentur, partim ore exugentes venenum, partim serpentes cantibus sopientes. Lucan libro 9. Horum finibus cùm aliquando Auster perquàm validus & diuturnus flauisset, eóque flatu vniuersa eorum aqua exaruisset, dolore moti iniuriam illam vlcisci decreuerunt. Itaque communi edicto omnes sumptis armis in Austrum perinde, quasi hostem, iure belli profecti sunt. Atque ita profectis ventus magno spirituum agmine venit obuiam, eósque omnes cum omnibus copiis & armis cumulis arenarum & montibus operuit. Author Herodotus.

Psyllicus, sinus in Libya magnus & profundus, nauigationis trium dierum.

Psyllis fluuius, in Bosphoro ponti Euxini Plin. lib. 6. cap. 1.

Psyllium, Ptolem. lib. 5. cap. 1. vrbs Bithyniæ, vulgò *Ptcello*.

Psyra, Strab. lib. 14. insula in Chio, iuxta Melænam promontorium, & in ea vrbs eiusdem nominis, in quo vinum non prouenit: vnde natum prouerb. Psyra Bacchum.

Psyttalea, parua insula inter Salaminem & Epirum sita. Herodianus Psittalem vocat: hinc Psyttaleus, nomen à Psyttalo quodam inditum. Steph.

P T

Ptelea, Ephesus olim dicta vide supra ex Steph. Est & vicus in tribu Oeneide, vnde Ptelasius, Steph ab Epheso Ptelæus.

Ptelium. Vide HELOS.

Pteleum, vrbs Ionæ & Troadis, & maritimorum Achiuorum ab vlmorum copia sic dicta. Hinc Pteleatæ Pteleusij. Steph.

Ptera. Vide PTERIVM.

Pteria, Herod. libr. 1. vrbs Cappadociæ omnium munitissima, quam Cyrus expugnauit. Vide PTERIVM.

Pteria, vrbs Sinopes: à qua Prerius, Prerienus Stephano.

Pterium, vrbs Medorum. Aliqui verò Pterea, arcem Babylonis vocant. Dicitur etiam Pteria in fœminino genere.

Pteriophorus, regio apud Riphæos montes. Ibi creduntur esse cardines mundi, extremique syderum ambitus. Hæc ita dicta est ab assiduo niuis casus similitudine Pinnarum. Plin. lib. 4 cap 12.

Pteros, Arabiæ felicis insula in Indico mari. Pli.

Pte um promontorium Mœsiæ inferioris post ostium sacrum Danubij, Ptolem.

Ptimyris. Vide DELTA.

Prisciana, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs mediterranea Ptolem

Ptocostotæ, Oenotri. Vide Stephanum in Drys.

Ptoembari, Africæ populi, qui nullum regem Præter canem habent, quem illi studiosè ac

mirificè obseruant, ex illius motu & nutu imperia, & quæ sint placita, augurantes. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 2.

Ptoemphanæ, populi Africæ, qui canem pro rege habent, motu eius imperia augurantes, sicut & Ptoembari.

Ptolederma, Arcadiæ oppidum. Pausan.

Ptolemais, oppidum in margine Rubri maris ad primos elephantorum venatus, à Ptolemæo Philadelpho conditum in regione Troglodytarum. Plinius lib 7. cap. 73. Ptolemæus enim Troglodyticem primus excusit ad venatus elephantorum, quæ ideò Epitheras à Græcis cognominata est: eidem Plinio libro sexto capite 29. Ptolemais, Phœnicæ vrbs, colonia Claudij Cæsaris, quæ quondam Acce dicta est. Plinio libro quinto, capite decimonono De istis quinque vrbibus hæc dicit Hieronymus ad Eustochium, Per arenas Syriæ peruenit ad Coum, quæ nunc Ptolemais dicitur: altera est in Æthiopia: tertia in Phœnicia: quarta Nili fluminis: quinta in Cyrenaica prouincia Aphricæ. De Ptolemaide ciuitate Pentapoleos Libyæ, vide in BARCAE, Ciuis, Ptolemaites, & Ptolemæus. Stephano.

Ptolemais Ciliciæ vrbs. Strabo. Vrbs item Arsenoitis Nomi in Ægypto, Ptolem

Ptolemais, anus quædam, quæ quoad vixit, lites agitabat, nec vnquam à causis dicendis feriabatur: vnde prouerb. Lis Ptolemaica.

Ptolemæum, Athenis Gymnasium erat, Cicero in ipso statim initio lib. 5 de Finibus. Quum audissem Antiochum, Brute, vt solebam, cum M Pisone in eo gymnasio, quod Ptolemæum vocatur, &c.

Ptolemæus Lagi gregarij militis filius maximæ auctoritatis apud Alexandrum Macedonem post cuius mortem Aegypto & Aphrica, & magna Arabiæ parte potitus, regnauit annis quadraginta: à quo deinceps Aegyptij reges, Ptolemæi appellati sunt. Hic duos filios habuit, Ptolemæum Philadelphum, & Ptolemæum Ceraunum. Decessit in rerum gestarum gloria, cùm paulò antè regni abdicata administratione regē filium constituisset Philadelphum. Trogus li. 15. Philadelphus itaque in regno patris successit, vir doctissimus, Straconis discipulus: qui Bibliothecam illam celeberrimam instituit, quæ vsque ad primum Alexandrinorum & Romanorum bellum duravit. Regnauit annis XXXVIII. obiitque relicto successore Ptolemæo, cognomento Euergete, quod Latinè beneficum vertere possumus. Hic XXVI. annis regno potitus, moriens successorem habuit Ptolemæū Philopatorē, qui XVII. annis regnauit. Post eum Ptolemæus Epiphanes regni gubernacula suscepit, eáque tenuit annos XXIII. Post hunc Ptolemæus Philometor, quum XXXV. annis

nis Ægypti regnum tenuisset, fratrem tuum Euergetem alterum, moriēs regem constituit. Euergetes, qui & Physco dictus est, regnauit annis xxix. cui Ptolomæus cognomento Lathyrus successit: Lathyro Auletes, Cleopatræ pater. Post hunc Ptolemæus cognomēto Dionysius, Cleopatræ frater, qui Pompeium post Pharsalicam cladem in Ægyptum fugientem, interimendum curauit. Strabo lib. 17. Est autem hoc nomine ἀπὸ τῶν πλοκαμίδων, hoc est, à bellādo deductum. Hinc denominatum Ptolemæus, Ptolemæa, Ptolemæum.

Ptolæmæus Alorites. Alexandro xix. Macedonum rege per dolum interfecto, regnum eius occupauit: idem tamen aliquot annis pòst à Perdicca passus est circa Olymp. 103.

Ptolemæus Ceraunus, xxx. Macedonum rex, à Gallis victus, periit, cum anno duntaxat regnasset, Olymp. 125.

Ptolemæus, miles, sub Decio apud Alexandriam Christianæ religionis ergo supplicio affectus.

Ptolemæus filius Dorymini. 1 Mach. 3.

Ptolemæus astrologus, natione Ægyptus, Alexandriæ professus: liberalium artium ac Græcarum literarum studiis clarus, temporibus Antonini. In astrologiæ scientia priorum nulli cessit. Primus enim apud Græcos cœli rationem diligentiùs explicuit: inuentáque ab Hipparcho instrumenta clariùs demonstrauit. De musica & rebus aliis rum de geographia absolutissimè scripsit. Fuerunt & alij hoc nomine, vt Pyrrhi regis filius, & Cypriorum rex, qui suis diuitiis Romanorum locupletauit ærarium. Ptolemæos quoque sex alios commemorat Suidas, quinque Grammaticos, & vnum versificatorem, quorum opera ad nos minimè peruenimus. Iosephus item alium ponit Abobi filium, Simonis ducis Iudæorum generum, quem socer Iericho tempore belli Machabæorum præfecerat. At ille incensus regni cupiditate, inuitatum ad cœnam, in autum interfecit.

Ptolemæus suadente Aristarcho, primus populo Romano fertur scripsisse.

Ptolemæus, fluuius in Troglodytico sinu. Plin. lib. 6. c. 29.

Ptous, mons Bœotiæ. Pausan.

Ptous Apollo dictus est à Ptoo monte, vbi certissima reddebat oracula: vel à Ptoo Athamātis & Themistus filio. Paleph. lib. 1.

Ptua, vrbs in Armenia Minori. Ptol.

Ptychia, insula iuxta Corcyram. Gentile, Ptychieus. Steph.

P V

Puani, Arabiæ felicis vrbs. Ptol.

Pubastus, ciuitas Ægypti, Ezech. 30. Appellatur & vicus Iudæorum.

Publicola, cognomen Publij Valerij, qui primus cum Bruto post expulsos reges Consul declaratus est, quod coleretur à populo, seu quod ipse populum coleret.

Publia, Diloannis Chrysostomi mater, pulsata iussu Iuliani Apostatæ à satellite quodā quòd contra illius edictum virginū choros psallentium haberet. Theodor. lib. 6. c. 36. hist trip.

Publius & Laberius, poëtę mimorum, Iulij Cęsaris familiares ambo, sed Publius acceptior. Nā Laberij maledicentia, simul & arrogantia, Cæsar magnopere offendebatur. Is Publius genere Syrus fuit, cōditione seruus: puer enim & forma & ingenio à Domitio manumissi & eruditi meruit. Romam venit ad ludos Cæsaris, vbi mimos suos legit, magno ipsius populi applausu. Authores Gellius, & Macrobius. Publius prænomen eius qui populo gratus fuit.

P. Ælius Ligo, cos. cum C. Popilio Lenate, anno vrbis 582.

P. Ælius Pætus cos. cum C. Sulpitio Longo, anno vrbis 419.

P. Ælius Pætus, cos. cum Cn. Cornelio Lentulo an. vrbis 553.

P. Alphenus Varus, cos. cum P. Vinitio, anno vrbis 754.

P. Cæpio cos. cum Q. Volusio Saturnino, anno vrbis 808.

P. Claudius Pulcher, cos. cum L. Portio Licinio, an. vrbis 570.

P. Claudius Pulcher, cos. cum M. Perpenna, anno vrbis 662.

P. Cornelius Arvina, cos. triginta millia Samnitium prælio interfecit, an. vrbis 448.

P. Cornelius Asina, cos. cum M. Minutio Rufo, an. vrbis 53[illegible].

P. Cornelius Cossus, Trib. mil. Consulari potest te, anno vrbis 141. iterum anno 150.

P. Cornelius Dolabella Maximus, cos. Gallos, Samnites, Lucanos, Brutios Hetruscos, inita societate Romam petentes, deleuit, anno vrbis 47.

P. Cornelius Falco, cos. cum T. Sempronio Gracho, anno vrbis 515.

P. Cornelius Lentulus, cos. cū Cn. Aufidio Orestę an. vrbis 683.

P. Cornelius Lentulus, cos. cuius opera præcipuè factum est, vt Cicero ab exilio reduceretur.

P. Cornelius Lentulus Caudinus, cos. cū Licinio Varo an. vrbis 517.

P. Cornelius Malugnensis, Trib. mil. Consulari potestate an. vrbis 312.

P. Cornelius Nasica, cos. Dalmatas domuit, ann. vrbis 599.

P. Cornelius Rufinus, cos. cū M. Curio Dentato, an. vrbis 463.

P. Cornelius Scapula, cos. cum P. Plautio Proculo, an. vrbis 427.

P. Cornelius Scipio. Vide Scipio.

Publius Cornelius Rufus, dormiens oculorum visum amisit, cùm id sibi accidere somniaret. Plin. lib. 7. c. 50.

P. Catienus Philotinus, patronum adeo dilexit vt hæres omnib. bonis institutus, in eius rogum seipsum iaceret. Plin. lib. 7. c. 36.

P. Curiatius Phylo, cos. cum M. Genutio Augurino, anno vrbis 310.

P Decius Mus, cos. bello Latino cum Tito Manlio Torquato, cùm oraculo responsum esset eam partem superiorem futuram: cuius dux se vltrò diis manibus deuouisset, ita cum collega pactus est, vt cuius ex duobus cornu priùs pedè retulisset, is se deuoueret: cúmque prior ea pars, in qua constiterat, hosti cederet, ipse soléni se certamine deuouit pro salute exercitus, atque ita equo concitato: in confertos hostes se immisit, suáque morte, suis victoriã peperit. Plut. Paral.

P. Decius Mus, superioris filius, patris exemplum imitatus, quarto Cõsulatu se pro exercitu deuouit anno vrbis 458.

P. Decius Pyrrhicus, cos. de Pyrrho victo nomen reportauit.

P. Fabius Maximus, cos. cum Qu. Tuberone, anno vrbis 743.

P. Furius Philo, cos. cum C. Quintio Flaminio, anno vrbis 531.

P. Furius Phylo, cos. cùm Sex. Attilio Serano, anno vrbis 618.

P. Furius Medullinus, cos. ann. vrbis 282.

P. Gallus Camerinus, cos. cum Qu. Louiano, anno vrbis 787.

P. Genutius Scipio Nasica, cos. de Boiis triũphauit, anno vrbis 563.

P. Horatius Decemuir legibus scribendis, anno vrbis 303.

P. Horatius Trigeminus, cos. cum Sexto Quintilio Varo, anno vrbis 301.

P. Iulius Apulus, cos. cum L. Cornelio Lentulo, anno vrbis 565.

P. Licinius Caluus, primus ex plebe Trib. mílitũ consulari potestate, anno vrbis 356.

P. Licinius Crassus, cos. cum P. Scipione, ann. vrbis 548.

P. Licinius Crassus, cos. cum C. Cassio Longino anno vrbis 583.

P. Licinius Crassus, cos. cum Cn. Lentulo Clodiano, an. vrbis 657.

P. Lucretius, Tricipitinus, Tribunus militũ Consulari potestate, an. vrbis 339.

P. Manlius Capitolinus, Trib. mil. Consulari potestate, anno vrbis 336.

P. Manlius, cos. cum C. Papyrio Balbo. aun. vrbis 634.

P. Manlius Capitolinus. Trib. mil. Consulari potestate, an. vrbis 389.

P. Melius, Trib. mil. Consulari potestate, anno vrbis 356

P. Menenius, Trib. militum Consulari potestate anno vrbis 356.

P. Minutius Augurinus, cos. cũ T. Geganio Macerino, an. vrbis 262.

P. Mutius, Scævola, cos. cum Sp. Posthumio Paulo, an. vrbis 580.

P. Pinarius Ruffus, cos. cum C. Iulio Tullo, anno vrbis 255.

P. Plautius Proculus, cos. cum P. Cornelio Scapula, ann. vrbis 427.

P. Popilius Lenas, cos. cum C. Sulpitio Galba, an. vrbis 622.

P. Posthumius Albinus. Vide POSTVMIVS.

P. Posthumius Tubertus, cos. cum M. Valerio Voleso collega de Sabinis triumphauit, anno vrbis 249. Iterum cos. cum Agrippa Menenio, Lauato, de Aruncis triumphauit biennio pòst.

P. Rutilius Lupus, cos. bello sociali interfectus. anno vrbis 964.

P. Rutilius Rufus, cos. cum C. Manlio Maximo, anno vrbis 949.

P. Rutilius, morbo leui impeditus, nuntiata fratris repulsa in Consulatus petitione, expirauit ilicò. Plin. lib. 7. c. 36.

P. Scipio Nasica, cos. cum C. Martio Figulo, ann. vrbis 592.

P. Scipio Nasica Serapion, cos. anno vrbis 616.

P. Scipio Nasica, cos. cum L. Calphurnio Bestia, ann. vrbis 643.

P. Sẽpronius Sophus, cos. cum P. Sulpitio Auernione, anno vrbis 450.

P Sempronius Sophus, cos. cum Appio Claudio Rufo, anno vrbis 485.

P. Sempronius Tuditanus, cos. in Brutiis Annibalem fudit, ann. vrbis 550.

P. Seruilius Cilicia à prædonibus liberata, Isauri vrbe capta, Isauri cognomen reportauit.

P. Seruilius Geminus, cos cum C. Aurelio Cotta, ann. vrbis 501. Iterum cum eodem, an 505.

P. Seruilius Priscus, cos. Volscos Sabinósque superauit, anno vrbis 259.

P. Sestius Vaticanus, cos. cum L. Menenio Lanato anno vrbis 302.

P. Sestius Decemuir legibus scribundis, ann. vrbis 303.

P. Silius Nerua, cos. cum Appio Iunio Syllano, an vrbis 780.

P. Sulpitius Auetrio, cos. cum P. Sempronio Sopho. an. vrbis 450.

P Sulpitius Decemuir legibus scribundis, ann. vrbis 303.

P. Sulpicius Galba, cos. cum Cn. Fuluio Centimalo, an. vrbis 543.

P. Sulpitius Longus, Trib. mil. Cõsulari potestate, quo an. Roma capta est à Gallis, ann. vrbis scilicet 366.

P. Sulpitius Quirinus, cos. cum M. Messala, anno vrbis 742.

P. Syllius Nerua, cos. cum M. Apulcio, anno vrbis 734.

P. Tirinius Trib.mil. Consulari potestate. an. vrbe. 356.

P. Valerius Asiaticus, cos. cum L. Cornelio Syllano, ann. vrbis 798.

P. Valerius Flaccus, cos. cum M. Attilio Regulo, anno vrbis 527.

P. Valerius Leuinus, cos. à Pyrrho rege, auxilio elephantorum, victus. Plutarch. in Pyrrho.

L. Valerius Poritus, Trib. mil. Consulari potestate, anno vrbis 370. Iterum biennio pòst. Tertium, ann. 376. Quartum, ann. 380. Quintum, ann. 388. Sextum, ann. 389.

P. Valerius Publicola. Vide PVBLICOLA.

P. Valerius Publicola, cos. de Sabinis, Veientibus & Etruscis triumphauit, ann. vrbis 279. Iterum cos. cum C. Claudio Sabino à seruis concitatis, qui Herdonio duce, Capitolium occupauerant, interfectus est, XXV. annis post priorem Consulatum.

P. Vaticanus, cos. cum Q. Eusio Galeno, ann. vrbis 707.

P. Veturius Geminius, cos. cum T. Ebutio Helua, ann. vrbis 255.

P. Venitius, cos. cum P. Alpheno Varo, ann. vrbis 754.

P. Virginius Trib. mil. Consulari potestate, anno vrbis 354.

P. Volumnius Auentinus cos. anno vrbis 303.

P. Ierosolymorum episcopus tertius, anno salutis 145.

Pucialia, Bastitanorum vrbs in Hispania. Ptol.

Pucinum, oppidum est Histriæ in Mediterraneis. Ptol lib. 3. cap. 1. hodie *Prosecho.*

Pudicitia Dea à Romanis culta. Festus.

Pullatia, insula in Illyrico. Plin lib. 3. cap. vlt.

Pulcheria, beata & pia imperatrix, obdormiuit in Christo, anno Dom. 459. omnia sua pauperibus reliquit bona: multa autem construxit oratoria, domosque pauperibus, necnon sepulchra peregrinis ædificauit: intra quæ sancti Laurentij martyris templum construxit. Niceph. hist. Eccles.

Punicum, oppidum Histriæ in mediterraneis. Ptol. lib. 3. cap. 1. Vnde & Punicum vinum dicitur, quod crescit in Adriatico sinu in saxeo colle, Plin. lib. 14 cap. 6.

Pudens, nomen viri, 2. Timoth. 4.

Punicus. Vide POENVS.

Puppius, poëta tragœdiographus (inquit Acron apud Horatium) affectus spectantium admouit, vt eos flere compelleret. Inde huius poëmata lachrymosa vocauit Horatius Epistol. lib. 1.

Pupilla, tribus Romana Alexan. ab Alex. libro 1. cap. 17.

Pupinia, tribus, ab agro Pupinio propè Tybur.

Purpurariæ, insulæ in Æthiopico mari, non procul à Fortunatis insulis. Plin. lib. 6. cap. 30.

Pupulum. vrbs à latere meridionalis Sardiniæ.

Puteoli, Steph. vrbs Tyrrhenorum, Plin. libro 3.

cap. 4. ciuitas Campaniæ, ab aquæ calidæ putore dicta, vt inquit Festus: licet alij putent à multitudine puteorum, earum aquarum gratia factorum. Hæc etiam vocata est Dicæarchia, à iustitia administrationis & gubernationis, à Samis condita, vt voluit Eusebius, eo tempore quo Tarquinij à Bruto sunt expulsi. Hinc Puteolanus adiectiuum. hodie *Puzzole.*

Pusicius, Martyr insignis, qui super omnes Persarum regis artifices erat, vbi consistens, & videns Ananiam trementem, cùm præpararetur ad necem, ait: Paululùm, ô senex, claude oculos, & securus esto: mox enim Christi videbis aspectum. Cúmque dixisset hoc, repentè comprehensus, ad regem ductus, & Christianus esse manifestatur, eo quòd pro dogmate fuisset locutus libera intentione martyribus Tunc rex extranco quodam, & crudeli modo eum mori præcepit, ita vt perforata ceruice, exinde linguam eius eiicerent. Hoc itaque facto, quibusdam accusantibus, etiam eius filia, virgo sacra, tunc comprehensa est, & peremptа. Sozom. lib. 3. cap. 1.

Pusio & Secundila, prodigiosi corporis homines. Plin. lib 7. cap. 16.

Puticuli, appellati à puteis, quòd ibi cadauera in puteis obruerentur: vel quod in his corpora putrescerent. Romæ extra Exquilias, fuit locus publicus, dictus Puticuli quoniam illic erat commune sepulchrum miseræ plebi. Varro de lingua Latina lib. 4.

P Y

Pyanesia, sacra erant apud Athenienses, à Pyanis fabis nuncupata, dicata Apollini. Hæc verò Panopsia à cæteris Græcis dicebantur, & Octobri mense celebrabantur. Suid.

Pyenus Cretæ fluuius. Ptol.

Pyda, Macedoniæ vrbs. Steph.

Pydes, vrbs & fluuius Pisidiæ: Gentile, Pydesius Steph.

Pydna, Macedoniæ oppidum, Ptolemæo. *Chitro.* Sophia.

Pydna. Vide CYDNA.

Pyenis, vrbs Colchorum: Gentile, Pyenites. Stephanus.

Pygela, vrbs Ioniæ: Ciuis, Pygeleus. Steph.

Pygmæi, populi in extremis Indiæ montibus habitantes. Plin. lib. 7. c 3. salubri cœlo, sempérque vernante fruentes, ternos dodrantes non excedentes: vnde & Pygmæi dicti sunt, quasi πηχυαῖοι hoc est, cubitales: πῆχυς enim cubitum significat. Horum mulieres quinto anno pariunt, & senescũt octauo. Fama est, insidentes arietum capratúmque dorsis, armatos sagittis, veris tempore vniuerso agmine ad mare descendere, & oua pullósque gruum consumere ternis eam expeditionem mensibus confici, aliter futuris gregibus non resisti. Ga-

fas eorum luto penniſque & ouorum putaminibus conſtrui. Plin.præterea lib.4. cap. 11. in Thracia Pygmæos fuiſſe ſcribit, vrbémq; Geraneam tenuiſſe, donec à gruibus fugiti, nouas ſibi ſedes quærere ſunt coacti. Stephano teſte, qui Pygmæos dictos ſcribit à Pygmæo filio Dori, nepote Epaphi. Pygmæos adhuc hodie inueniri in Septentrionalib. partibus aſſerit Olaus magnus. Sed fides eſto penes authorem.

Pygmalion, onis. Suidæ. Beli Tyriorum regis filius, frater Didus, qui cùm ardentiſſima aut cupiditate flagraret, ad Sichæi patruelis ſui, & ſororis ſuæ viri opes animam adiecit: illumque ſpe potiundi auri, ante aras dolo interemit. Cuius cædis cùm in ſomnis à mariti vmbra certior facta eſſet Dido, clàm ſublatis theſauris, fugæque comitibus abſumptis, naues cõſcendit: & in Africam appulſa, primùm Byrſam deinde & Carthaginem condidit Virgil. 1. Æneid.

Pygmalion, Cilicis filius, qui ex eburnea ſtatua Veneris beneficio in puellam transformata Paphum ſuſcepit, Paphi Cypriæ vrbis conditorem Ouid. 3. Meram.

Pylacæum, Phrygiæ vrbs. Ptolem.

Pylades, dæ, vel dis, Strophij Phocenſis filius indiſſolubili amicitiæ vinculo cum Oreſte coniunctus. Nam cum Clytemneſtra ab Ægiſtho adultero adiuta, Agamemnonem occidiſſet, Strophius Oreſtem adhuc puerum certiſſimæ neci ſubduxit. & in regno ſuo vnà cum Pylade educauit. Poſteáque cùm Oreſtes, gratia vindicandæ paternæ mortis matrem peremiſſet, eámque ob rem in furorem conuerſus eſſet, Pyladem perpetuum, omnium ſuarum profectionum comitem habuit, & ſocium periculorum: tantáque ſeſe mutui amoris vehementia ſunt proſequuti, vt alter pro altero mori non recuſaret. Vide ORESTES.

Pylæ, locus Arcadiæ: Gentile, Pyleites Pylates. Et vrbs Cappadociæ, Euagrie. Item montes Æthiopiæ ſub Ægypto, Ptol. hodie *Amara*. dicti, vbi recentiores ſcribit Preto Ioannis filios à præſidibus cuſtodiri. Vide THERMOPYLE.

Pylæmenes, dux Paphlagonum, ex his qui venerunt in auxilium Troianorum, atque in bello à Menelao interfectus. Scribitur & Pylæmenæus Homer.

Pylæus, mons in Lesbo Straboni.

Pylagora, Ceres dicta eſt, quòd Pylagoræ, id eſt legati, quos ciuitates Græciæ bis in anno ad cõcilium Amphyctionum mittebant de maximis rebus conſulturos, priùs ἐν πύλαις, id eſt, ante portas huic deæ rem diuinam religioſiſſimè facere conſueuiſſent: Palæph. lib. 2.

Pylartes, vir Troianus, ab Aiace in bello interfectus. Hom. Iliad. 11.

Pylene, Ætoliæ oppidum. Hom. 2. Iliad.

Pylleon, Theſſaliæ vrbs. Liu.

Pylora, Perſidis inſula. Arrian.

Pyloros, Cretæ mediterranea vrbs. Plin.

Pylus, agri Meſſeniaci oppidum in tractu occidentali Peloponneſi, Neſtore alumno (qui inde Pylius cognominatus eſt) nobilitatum. Sunt præterea aliæ duæ eiuſdem nominis vrbes in Peloponneſo Strab. lib. 8.

Pyndis, Æthio ſub Ægypto vrbs. Plin.

Pyracmon nomen vnius ex Vulcani miniſtris, quorum opera in fabricando vtitur. Dictus Pyracmon, quod ab incude, ferróque ignito non recedat. Nam πῦρ Græci ignem, & ἄκμονα incudem appellant. Virg. lib. 8.

Pyræ, Latij oppidum circa Minturnas. Plin.

Pyræa, pars Theſſaliæ, à Pyra nominata: qui habitat Pyræus. Steph.

Pyræchmes, rex quondam, fuit Eubœæ, quem Hercules, florenti adhuc ætate, bellum Bœotiis inferentem vicit, victúmq; pullis equinis ita alligauit, vt in duas diſcerperetur partes inſepultúſque iaceret. Locus adhuc Pyrechmæ pulli vocatur. Eſt autem hic locus penes Heraclium fluuium, vbi potantibus aquis hinnitus emittitur. Plaut. Parall.

Pyræi. Dalmatiæ populi. Plin.

Pyramides, in Ægypto nihil aliud fuerũt quàm regum pecuniæ otioſa & ſtulta oſtentatio. Plinius libro vigeſimo ſexto, capite duodecimo quippe cùm faciendi eas cauſa à pleriſque traditur, ne pecuniam ſucceſſoribus aut æmulis inſidiantibus præberent. Plures in Aegypto paſſim extiterunt, nullæ tamen clariores tribus illis, de quibus Pomponius Mela ſcribit, quæ orbem impleuere fama cõſpicuæ vndique adnauigantibus, ſitæ in parte Africæ, monte ſaxeo ſterilique inter Memphim oppidum & Delta. Turres autem ſunt (inquit Solinus) faſtigatę vltra excelſitatem omnem, quæ manu fieri poſſit. Sub Pyramidibus fuerunt Aegyptij reges ſepulti. In Pyramidum ſtructuram inquit Stephan. 15. millia talentorum inſumpta ſunt, quo cæpis duntaxat & alliis & caſeo. Nominatæ autem ſunt ἀπὸ τοῦ πυρῶν, hoc eſt à tritico, quo illic per regem collecto, magna annonæ caritas per Ægyptum ſequuta eſt.

Pyramus, adoleſcens Babylonius, qui Thysben mutuo amore proſequutus eſt; verum cùm adeò à parẽtibus vterque obſeruaretur, vt nullo modo ſe complecti poſſent, egredi vrbem ad cõſtitutum locum decreuerunt. Quo quidem cũ prior peruenisſet Thysbe, à leęna illic tranſeunte perterrefacta, in antrum vicinum cõfugit. Pyramus deinde adueniens, cùm velum, quod fugiẽti Thysbe è capite deciderat, cruentatum reperiſſet, eã putans à feris fuiſſe dilaniatam, gladio quem ſecum habebat, ſub moro arbore incubuit. Thysbe autem ex antro

tro egressa, cùm Pyramum vulnere cõfectum vidisset, eodem se gladio confodit. Vtrumque autem sub moro arbore occisum volunt, eiusque fructus, cùm antea candidi essent, ex eorum sanguine atrum colorem traxisse. Ouid. 4. Metam.

Pyramus, fluuius, qui per angustias Tauri mõtis per Ciciliam defertur, de quo & Cydno digna sunt lectu in Ariano & Curtio. Steph. fluuius Ciliciæ, Leucosyrus antea dictus.

Pyrander, quæstor Athenienſis, à populo saxis obrutus quòd tempore belli triticum parcè suppeditaret. Plutar.

Pyranthus, vrbs parua, aut vicus Cretæ iuxta Gortynem: Incolæ. Pyranthij. Steph.

Pyrasus, ciuitas fuit munitissima, quæ & portum habuit munitionis eiusdem. Strab. lib. 9.

Pyrasus, vir Troianus, ab Aiace bello interfectus. Hom. 2. Iliad. Steph. vrbs Phthiæ, dicta quod regio sit πυροφόρος id est, tritici ferax: Gentile, Pyrasæus. Steph.

Pyrechmes, rex Eubœæ, qui cùm bellum inferret Bœotiis, ab Hercule victus, equis discerpẽdus traditus est apud Heracleum fluuium. Author Plut. in Paralel.

Pyrechmes, luctator fuit Ætolus, qui Degmentum Epeum singulari certamine vicit. Herod. lib. 6.

Pyreicus, pictor nobilis, qui humilia secutus, humilitatis tamen summã gloriam adeptus. Pinxit tonstrinas, surrinas, asellos & obsonia. Plinius.

Pyrenæi, vrbs Locridis, Stephan. Vide PYRONAEA.

Pyrenæos, Ptol & cæteris mons qui Hispaniam à Gallis diuidit. Hispani vulgò, *Los Pireneos.* vocant. Et item mons Germaniæ & pars Alpium, in Tyrolensi Comitatu. Appianus.

Pyrene, Bebricis regis filia, iis in montibus, qui Galliam ab Hispania dirimunt, ab Hercule compressa: quæ postea à feris laniata, ibidémque sepulta, fecit, vt totus ille tractus montanus ab eius nomine Pyrene diceretur. Alij tamen montis huius nomen ἀπὸ τῶν πυρῶν deducere malunt, hoc est ab igne: siue quòd crebris fulminum ignibus feriatur: siue quòd Pyrenæi montis syluæ (vt author est Diodorus libro 6.) iniecto à pastoribus igne, olim vniuersæ conflagrauerint. Strabo lib. 3. Pyrenes inquit, latus in Hispaniam vergens, consitum est variis arboribus materiæ multitudine, & quæ semper virens germinet: alterum autem Galliam spectans, nudũ omninò. Diodorus libro 6. vbi de Pyrene. Ferunt inquit, priscis temporibus igne à pastoribus iniecto, montanas omnes regiones fuisse combustas, qua ex re montes aiunt cognominatos Pyrenæos.

Pyrene Acrocorinthi fons haud affluentes aquas habens, cæterùm perspicuas ad imũ potuque suauissimas. Strabo.

Pyreneus, Phocidis rex, qui cùm Musas ex Helicone in Parnassum proficiscentes hospitio excepisset, vim his inferre est conatus: cúmque illæ assumptis alis effugerent, Pyreneus conatus insequi, è feneſtra delapsus fregit ceruicẽ. Ouid. 5 Metamorph.

Pyrethi, quidam magi in Cappadocia, qui non cultro sed stipite mactant. Strab. lib. 15.

Pyrganum, Thusciæ locus maritimus Anton.

Pyrgenses Achaiæ populi. Plin.

Pyrgessa. Vide PYRGVM.

Pyrgi, vrbs Mesenes: cuius Gentile, Pyrgites, Steph. Vide PYRGVM.

Pyrgi, orum, oppidum in ora Tusciæ, inter Antium, & Grauiscas. Plin.

Pyrgo, nutrix filiorum Priami, Virgilius quinto Æneidos.

Pyrgum, Tusciæ oppidũ (Stephano oppidulum Italiæ) quod & Pyrgi numero plurali dicitur. Plinius libro 3. capit. 5. vnde Gentile, Pyrgensæus.

Pyrgoteles, gemmarũ sculptor artificiosissimus, à quo tantùm Alexander Magnus se in gemmis sculpi passus est, edictóque alios vetuit, Plin. lib. 7 c. 37.

Pyriciades, vel Pyritidas, rex Assyriorum, anno ante Romam conditam 225.

Pyrindus, vrbs Cariæ. Steph.

Pyritidias. Vide PYRICIADES.

Pyrnus, vrbs Cariæ: Ciues, Pyrnij. Steph.

Pyro, Nympha Oceani & Tethyos filia Hesiodi in Theogonia.

Pyrodes, Cilicis filius, qui primus è silice excussisse ignem dicitur, quemadmodum asseruasse in ferula. Prometheus. Plin. lib. 7. c. 56.

Pyrois, Pyroentis, vnus ex equis Solis: sunt enim quatuor, Pyrois, Eous, Aethon, & Phlegon. Ouid. 2. Metam.

Pyrois, Pyroentis, Martis sidus, ab igneo colore dictum.

Pyrolabes, quòd ea quæ ignita sunt, capiat.

Pyronæa, vrbs Locridis, à Pyrone quodam dicta: Inde Pyronæus. Steph. Eadem videtur, quam paulò antè πυρηναίαν vocauit.

Pyrous, vnus ex equis Solis, quasi ardens, nam quatuor esse perhibentur: Pyrous scilicet. Æthon, Plegon. Zous. Columella libro 10. Ouid.

Pyrpyle, insula sic dicta, quod ignis ibi primò repertus fuerit: hanc Delon dicunt esse.

Pyrrha Cariæ ciuitas iuxta Myrtoum pelagus, & insula circa Mæotin, quam pontus absulit. Plin. cap. 32. lib. 2. Steph vrbs est in Lesbo, Ciuis, Pyrrhæus. Est & Liguriæ vicus, item Phocidis, Magnesiæ, Lyciæ & Cariæ oppida apud Plin. & Ptol.

Pyrrhæi, Æthyopum gens in Libya interiori. Ptolem.

Pyrrha, Deucalionis vxor, quæ post diluuiũ vnà

cum marito, iactis post terga lapidibus, humanum genus fertur reparasse. Vide DEVCALION.

Pyrrander, fuit quispiam Sycophanta insigniter versutus, notæque malitiæ. Aristoph. in Equitibus, καὶ νὴ δί' οὐ καὶ τοῦτο πυρ ῥάνδιχ' τὸ μηχάνημα, id est, ac per Iouem fuit quidem Pyrrhandrica ista techna.

Pyrrhias, quidã Ithacensis negotiator, qui senem quendam ex Piratarum manibus dato pretio redemit: non ob id quod eo sibi foret opus, sed partim quod misertus esset similis fortunæ, partim hominis oratione persuasus. Emit autem vnà cum sene cados fictiles plenos pice, quos senex ille secum aduehebat, idque authore sene. Deinde profectis Piratis quo Pyrrhiæ gratiam referret senex, quod non ob lucri cupiditatem, sed ob beneuolentiam sese liberum fecisset, indicauit in cadis multam pecuniæ vim pici admixtam abditam esse. Qua reperta, cùm Pyrrhias de repentè diues esset redditus, cùm magnificè collaudauit senis erga se gratitudinem: tùm eidem bouem immolauit officij præmium. Vide Prouerb. Nemo benemerito bouem immolauit, præter Pyrrhiam.

Pyrrhicus, Laconum vrbs libera. Pausan.

Pyrrhidæ Molossorũ reges, à Pyrrho dicti. Alex. ab Alex. lib. 1. c. 2.

Pyrrho, Philosophus, à quo Philosophi Pyrrhonij dicti, quos Græco cognomento σκεπτικοὺς, id est, consideratores appellãt: nihil enim decernunt, sed in quærendo semper, considerandóque sunt, ac ne videre quidem planè quicquam neque audire se putant. Aiuntq; veritatem incomprehensibilem videri. Iidem ἀπορητικοὶ, id est, ambigentes dicuntur, quoniam nihil affirmant, & de omnibus ambigũt. Hic patria Elidẽsis fuit, primò pictor deinde Anaxarchi discipulus; vixit annis fermè nonaginta.

Pyrrhodes, Elidensis Philosophus, Philistarchi filius. Hunc Apollodorus priùs fuisse pictorem dixit, qui in sapiente ἀπάθειαν nõ admittebat. Cic. Acad. q. 4.

Pyrrhus, Achillis filius, ex Deidamia Lycomedis filia: ita dictus à fuluo colore capillorum, teste Sernio. Hic & Neoptolemus appellatus est, propterea quòd admodum adolescentulus ad belli Troiani reliquias fuerit perductus. Erat enim in fatis, sine Æacidarum aliquo Troiam capi non posse. In Ilij autem expugnatione primùm Politem, Priami filium, deinde patrem ipsum interfecit, Polyxenam Achillis patris sui Manibus inferias misit. Andromachem verò, quæ in prædam sibi cesserat, aliquãdiu iustæ vxoris loco habuit: quam deinde, Hermionem Menelai & Helenes filiã ducturus, Heleno Priami filio vxorem tradidit. Erat autem Hermione multò antè à Tyndareo auo Oresti desponsata, cuius etiam mutuo amore tenebatur. Ægrè itaque ferẽs Orestes vxorem sibi eripi, ex insidiis Pyrrhũ obtruncauit, vt apud Virg. refert Andromache 3. Æneid.

Pyrrhus, rex Epirotharum, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus: qui quũ à suis ob odium paternæ crudelitatis, ad necem quæreretur, clã à matre subductus, ad Illyricos defertur, traditusque Heroæ, Glauci regis vxori, nutriendus fuit. Quúmque natus annos vndecim esset reuocatus à suis, tanta virtute creuit, vt quum (sicut Cæcilius scribit) imperium orbis agitaret, & Romanos potentes videret, Apollinẽ de bello consuluerit: Ille ambiguò respondit, *Aio te Æacida Romanos vincere posse*. Hoc ad se dictum putans, auxilio Tarentinis contra Romanos venit aduersus quos vario euentu pugnauit. Petiit ictu tegulæ percussus, cùm Argos cepisset. Vide vitam eius latiùs apud Plutarch.

Pyrrhus, XXVIII Macedonum rex. Olymp. 259.

Pyrrhus, Dædali filius, in Græcia omnium primus picturam inuenit, vt Aristoteli placet.

Pyrrhum. Pannoniæ vrbs. Antonin.

Pystira, insula antè Smyrnam Plin.

Pythagoras, Samius, Mnesarchi gemmarũ sculptoris filius, Italicæ Philosophiæ princeps, auditor Pherecydis Syri: post cuius mortẽ Hermodamanti iam seni, Creophili nepoti, se in disciplinã dedit. Sub quo cùm satis profecisse videretur, in Ægyptum nauigauit, vt illorum Theologiam, ritus, morésque cognosceret. Deinde Astrologiæ Chaldaicæque disciplinæ cupidus, Babylonem sese contulit: vbi syderum cursus, eorúmque in genituris hominum effectus est edoctus. Auditores fertur habuisse non pauciores sexcentis, qui noctu ad eũ confluebant: ex quibus clarissimi fuerunt Architas Tarentinus, Alcmæon Crotoniata, Hippasus Metapontius, & Philolaus Crotoniata. Primus τῆς μεθεμψυχώσεως, hoc est, transfusionis animarum in alia corpora, astructor fuit, idque, vt faciliùs persuaderet, primum se Æthalidem Mercurij filium fuisse affirmabat. Cúmque à patre optio sibi facta esset petendi quicquid vellet excepta immortalitate, se ab illo petisse, vt & viuens, & vita functus, omnium quæ contigerent, memoriam haberet. Eámque ob causam se omnium, quæ in vita gessisset, meminisse, eandémque memoriam post obitum reseruasse. Post Æthalidæ mortem Euphorbum se fuisse aiebat, & deinde Hermotimum, postea Delium quendam piscatorem, nomine Pyrrhum: mortuóque Pyrrho, se factum esse Pythagoram. Hanc opinionem de migratione animarum accepit ab Ægyptiis teste Herodoto, quos festiuè irridet Lucianus in dialogo Galli & Mycilli. Crotoniatis & Metapontinis leges conscripsit: populósque luxuria diffluentes authoritate & doctrina ad frugalem

lem cultum reuocauit, adeo vt & mulieres integritate eius, vitæque seueritate adductæ, auratas vestes, ornamentáque lasciuiora, in templo Iunonis consecrarét. Postremò cùm multos annos Crotone egisset, Metapōtum commigrauit, vbi & supremum diem obiit: quanquam, aliis alia tradentibus, de mortis genere non satis constat. Quanti autem illum viuum fecerint Metapontini, post obitum eius declararunt, ædes eius pro templo ei consecrantes, diuinisque honoribus mortuum prosequentes. Ab animalium omnium carnibus & à fabis religiosissimè abstinebat. Iuuenalis. Sat. 15.

Pythagoras, primus omnium Philosophiam, séque philosophum appellauit, non autem sophum, id est sapientem se dici voluit: quòd Deus solus sit sapiēs. Philosophus enim idem est, quòd sapientiæ studiosus, seu cupidus: omnes verò homines sapientiam appetere debent, Laer. in Procem. libri 1. Lact. lib. 3. Pythagoras harmoniam in cœlestibus terrenisque rebus esse docuit: nam quo pacto vniuersum consisteret, nisi certa ratione numerisque præfinitis ageretur? Polyd. Virg. lib. 1. c. 9 de rerum inuent. Mundum ingenitum, & incorruptibilem, genusque hominum absque vllo ortus principio ab æterno fuisse, opinatus est. Censorin. Deum definiuit, animum esse per naturam rerum omnem intentum, & commeantem, ex quo omnia, quæ nascuntur, animalia vitam caperent. Polyd. Virg. lib. 1. c. 1. de rerum inuent.

Pythangeli locus in Aegypto, quem illi Elephātorum venationem appellant. Strab. lib 16.

Pythermus, Phocensis, cùm Ionum, Aeolumque legati Spartam appulissent, ex omnibus delegatus, qui postulata proponeret: purpureáque veste indutus, in Spartiatarum conuentū processit: horratusque est Lacedæmonios multis verbis ad auxiliū Ionibus ferēdum. Hero. li. 2.

Pytes. Vide PYTOPOLIS.

Pythia, thiorum, ludi Apollinares, in Apollinis honorem instituti in Pythie Macedoniæ loco, ob eādem Pythonis serpentis nocentissimi: aut, vt Strab. lib. 9. scripsit, hominis sceleratissimi, cognomēto Draconis Ouid. 1. Metamorph. Victores huius certaminis, teste Luciano, lauro coronabantur, additis pomis ex Apollinis templo desumptis.

Pythia, nomen est sacerdotis Apollinis, eáque virgā quæ in machina templi Apollinis Delphici cōsistens, Dei spiritu afflabatur, responsáque consulentibus reddebat. Hæc autē tandiu ex virginibus eligi consueuit, donec vna fuit ab Echetata violata Palæph lib. 1.

Pythis pictor fuit egregius qui de picturæ præstātia certauit in Timagoram Chalcidensem.

Pythium intimus olim locus Gortynæ in Creta: vel iuxta Asterium sinum: vnde pocula Pythiana. Steph. Vide CYTEVM.

Pythius, Apollinis cognomen, à Pythone serpēte, quem sagittis suis adhuc puer dicitur interemisse. Aut certè ἀπὸ τοῦ πυνθάνεσθαι, hoc est, à consulendi vsu: vnde & Pythiarum, Phœbi sacerdotum, nomen tractū esse existimat. Strab. lib. 9. Alij tamen Pythium dictum putant, ἀπὸ τοῦ πύθεσθαι, hoc est, à putrescendo, eò quòd sine vi caloris nunquam fiat putrefactio.

Pythodorus, sculptor eximius. Plin. lib. 36. c. 5.

Python, serpentis miræ magnitudinis proprium nomen, ex putredine teriæ post diluuiū Deucalionis nati. Hic à Iunone Latonæ ex Ioue grauidæ dicitur fuisse immissus, nullámque ei pariendi quietem concessisse, donec illa ad Asterien sororem suam peruenisset, nō multò ante in insulam commutatam: à qua susceptā, Dianam & Apollinem peperit: quatū illa vix dum nata, protinus matri obstetricis officium præstitit, fratrémque nascentem excepit: qui postea memor iniuriæ, qua Python matrem suam afflixerat, sagittis suis eum confixit. Cuius rei memoria ne vllo tēporum lapsu obliteraretur, sacra certamina instituit, quæ à nomine serpētis Pythia appellauit. Ouid. 1. Metā.

Pythō draco post diluuium è terra natus significat immensam exhalationis vim quæ extitit post inundationem, donec à Sole consumeretur. Iouian. Pontian in Vrania. Dicitur autem Pytho à putredine seu putrefactione. Et quia Sol consumit omnem putredinem terræ, eiúsque circulo emicant radij in modum sagittarum, ideo Apollo fingitur sagittis Pythonem interfecere.

Python, Solino, locus est in Asia, in cāpis patentibus, vbi primo aduentus sui tempore aduolant ciconiæ. Atque eā, quæ vltima venit, laniāt vniuersæ. Pli. lib. 10. c. 23. Vide PITONOSCOME per iota, quanquā per y scribendum sit.

Python, orator Byzātius eloquentissimus, apud Philippum Macedoniæ regē: cuius meminerunt Æschines & Demosthenes in orationib.

Pythonoscome, locus est in Asia, quo primo aduentus sui tempore conueniunt ciconiæ, & eam, quæ vltima aduenit, laniant vniuersæ, Pli. lib. 19. c. 23.

Pythopolis, ciuitas Asiæ, pars eius, quæ Mysia vocatur, Steph. in Antiochia undecima. Idem alibi, Præter Pythopolin Mysiæ, alia est in Caria, sic dicta à diuissimo viro Pythe, qui Xerxe susceptō, singulis militib. sex Daricos aureos distribuit. Hæc postea Nysa dicta est.

Pexirates, Euphrates fluuius versus scaturigines suas dictus est. Plin. lib. 5. c. 24.

Pyxis, vrbs in mediterranea parte Oenotrorum: à qua fit Gentile. Pyxius. Steph.

Pyxites, fluuius in Themiscyrena ad Trapezuntem. Plin. lib. 6. c. 4.

Pyxus, vrbs Siciliæ à Miantho condita cuius Gētile, Pyxuntius. Steph.

Quadi.

QVadi, Bohemorum olim gens sicut & Marcomanni. Hieronymus: Sarmatæ, Quadi, Vãdali, & innumerabiles aliæ gentes, equorum & vulpium carnibus delectantur.

Quadraginta viri, Iudices erant apud Athenienses qui de verberibus & vi quæstiones exercebant. Demosth. ad Pantænetum: multa, inquit, mihi grauia obiecit. Si quidem & contumeliam & verberationem & vim, & puellarum hæredum iniuriam. Harum verò rerum cuiusque seperatim actiones sunt, neque apud eundem Magistratum, neque eadem pœna: sed verbera & vis apud quadraginta viros intenduntur, &c.

Quadrata, Romę locus in palatio, ante templum Apollonis dicitur, vbi reposita sunt, quæ solẽt adhiberi, boni ominis gratia, in vrbe condenda, quia saxo munitus est initio in speciem quadratam.

Quadrata, Anton. Germaniæ oppidum Et Italiæ Mediterranea vrbs. lib. Notit.

Quadratus, Apostolorũ discipulus, præsul Athenienſis, vnà cum Philippi filia, prophetico spiritu clarus Hieronym. Eusеb. lib. 3. c. 37. hist. eccles.

Quæstores deæ & deorum, οἱ ταμίαι τῆς θεοῦ καὶ τῶν θεῶν, Athenis nominabãtur decem viri sorte lecti ex iis quos Quinquemodiales vocabant. Hic pecunias quæ mulctæ nomine pendebantur, accipiebant præsente senatu, iúsque habebant mulctæ delendæ, si ininstè esset à magistratibus irrogata. Demosthen. contra Timocrat.

Quæstores militares erant qui receperunt æra στρατιωτικὰ seu militaria nõ solum quæ in vsus militiæ ex publica administratione conuersa sunt, sed etiam quæ ex tributis belli nomine collatis redacta sunt. Demosth. cõtra Neeram & Polyclem.

Quæstores Theoricarum dicti sunt inter Athenienses, qui pecunias in ludos & spectacula consumptas administrabant. Has pecunias theatrales Vlpianus in Olinth. scribit à Pericle primum, cùm diuites loca in theatro, sibi pretio compararent, pauperes autem, ne id facerent æris inopia impedirentur, esse inductas, lege lata, vt pecuniæ ex publicis redditibus confectæ theoricæ fierent. Hoc idẽ confirmat Plutarch. in Pericle.

Quæstor populi, gloriæ atque auctoritatis magnitudine Athenis florebat. Hic à populo in quinquennium creabatur, atque iterum, & tertium cum infinita propè congerendæ & distribuendæ pecuniæ publicæ potestate reficiebatur. Curam præcipuè habebat pecuniæ quæ concioni & iudicibus mercedis loco numerabatur. Pollux. Demosthen. ad Timocrat.

Quadrurbs, ciuitas quæ ex quatuor vrbibus in vnam coaluit, velut Athenæ.

Quadurcum, nobile emporium Quadurcorum in Aquitania Galliæ parte tertia. Hodie *Cahors*. Est celebri iurium vniuersitate decoratũ. Sunt qui Cadurcum scribunt.

Quari, Galliæ Narbonensis populi inter Salios & Vocontios. Strab. lib. 4.

Quariates, populi Galliæ Narbonensis, alio nomine Cauaræ, à caua, opinor, alpium dicti, quorum metropolis est Auenio, hinc Valẽtia, nunc inferi Delphinates appellantur. Vide Plin. lib. 3. c. 4.

Quartus, nomen viri. Rom. 16.

Querquetulana, vna ex portis vrbis Romæ.

Querquetulanæ, Nymphæ querceto præsidentes. Græcis Dryades dictæ.

Quietalis Pluto dictus est, quòd quies ad mortuos maximè pertineat: aut potius quod mors quies sit ærumnatum omnium.

Quiloa, pulchra est in Africa ciuitas, in insula posita continenti vicina, Mahumeticæ sectæ Regulum semper habuit, summum Christianorum inimicum. Ad hanc vrbem cum Fran. Dalmaida anno 1505. cũ Lusitania classe peruenisset, Regem ad se accersiri iussit, qui morbum simulans ad defensionem, sese parauit. Itaque 700. Lusitani ad ciuitatis oppugnationem armantur; qua denicta, regéque in fugam conuerso, aliáque gubernationis administratione instituta, ciuitatem hanc Portugalliæ regi tributariam fecerunt.

Quinquatria, orum, festa Romæ, Palladi sacra, non dissimilia iis, quæ ab Athenienſibus πανα θήναια vocabantur, dicta à numero quinque dierum, quibus celebrabantur: quorum primo fiebant sacrificia: secundo: tertio & quarto, gladiatorum spectacula edebantur: quinto vrbis fiebat lustratio. Videtur autem primus ex hisce diebus fuisse quintus post Idus Martias, hoc est, XIII. Calend. Aprilis. Varro quinto de lingua Latina, auctor est, antiquitùs vnum tantummodò festi huius diem fuisse, post quintum scilicet Idus Martias: cúmque Quinquatrum vocarum fuisse, tracto vocabuli exemplo à consuetudine vicinorum populorum, qui dies post sextum & septimum Iduum Sextatrum & Septimatrum appellauere: paulatim tamen nominis errore consuetudinem irrepsisse, vt quinque dies crederentur. Varronis sententiæ Festus quoque subscribit, vnde apparet non nisi mera esse somnia, quæ à recentioribus Grammaticis de vocis huius etymologia sunt excogitata, qui Quinquatria inde dicta tradiderunt, quòd celebrarentur quinque diebus continuis post diem actum, qui erat postridie Iduum: cùm probatissimorum, quos iam adduximus, authorum testimoniis satis constet, Actus siue Actia, particulas in hisce vocibus

cibus nihil significare, sed solas esse nominũ productiones. Fuerunt & minora Quinquatria, siue (vt Festus appellat) Quinquatrus minusculæ, quæ Idibus iuniis à tibicinibus personatis celebrabantur.

Quintilia, amasia Licinij poëtæ.

Quintilianus, rethor, Hispanus ex ciuitate Calaguritana: quamobrem ipse quoque Hispanos prouinciales suos vocat. Romam cum Galba venit, breuique tempore Domitiani principis nepotes erudiit. Ludum Romæ aperuit, primúsque è fisco salarium tulit. Scripsit Institutiones rethoricas ac declamationes.

Quintilis mensis ideò dictus, quòd ordine quintus esset à Martio, qui apud antiquos primus anni mensis erat, sed postea in honorem Iulij Cæsaris Dictatoris, Marc. Anton. cos. legem ferente, Iulius appellatus est.

Quintus, cognomen. Vnde Quintia porta trans Tyberim à Quintio Cincinnato dicta. Quintiorum autem familia Romæ multiplex fuit, ex qua Cincinnati, Flaminij, Crispini, Martij, diuersis temporibus claruere. Volater.

Q. Luctatius Catulus. Vide CATVLI.

Quintilius, cos. cum Commodo Cæsare, anno vrbis 930.

Quintilius, cos. cum Prisco, anno vrbis 911.

Q. Aelius Pætus, cos. cum M. Iunio Pœno, anno vrbis 587.

Q. Aelius Tubero, cos. cum P. Fabio Maximo, anno vrbis 743.

Q. Aemulius Barbula, cos. cum C. Iunio Bruto Bubulco, anno vrbis 437.

Q. Aemilius Pappus, cos. cum C. Fabricio, anno vrbis 471. iterum cum eodem, anno 475.

Q. Antonius Merenda, Trib. mil. Consulari potestate, anno vrbis 334.

Q. Apuleius Pansa, cos. cum M. Valerio Coruino anno vrbis 453.

Q. Aquilinus, cos. cum Asiatico, anno vrbi 877.

Q. Cæcilius Metellus, cos. cum L. Veturio Philone, anno vrbis 548.

Q. Cæcilius Metellus, Achæos ad Thermopylas primùm, hinc in Phocæis deuicit. Pseudophilippum in suam potestatem redegit, Macedoniam recepit, vnde & Macedonicus cognominatus est. Secundo Consulatu primum à Gallis victus, postea eos vicit, cæciditque ex iis quinque millia.

Q. Cæcilius Metellus, cos. Baleares vicit, vnde Balearicus est cognominatus, anno vrbis 631.

Q. Cæcilius Metellus Celer, cos. cum L. Afranio anno vrbis 694.

Q. Cæcilius Metellus Nepos. cos. cum P. Lentulo, quibus referentibus Senatusconsultum de Ciceronis reditu factum est, anno vrbis 697.

Q. Cæcilius Metellus, Numidicus dictus à Iugurtha Numidiæ rege deuicto, tantæ constantiæ fuisse perhibetur vt in exilium abire maluerit, quàm in leges per vim à Mario rogatas iurare, vnde postea est à populo commoto ob filij eius Q. Metelli lachrymas (qui ob eam rem Pij cognomen tulit) reuocatus.

Q. Cæditius Longus, cos. cum L. Manlio Regulo, anno vrbis, 497.

Q. Cæditius Noctua, cos. cum M. Valerio Coruino, anno vrbis 464.

Q. Calphurnius Piso, cos. cum Ful. Flacco, anno vrbis 619.

Q. Cassius Longinus, cos. cum A. Manlio Torquato, anno vrbis 590.

Q. Chælius Siculus, cos. cum T. Largio Flauio, anno vrbis 256.

Q. Fabius Aemilianus, filius Æmilij Pauli Macedonici stater Africani inferioris, in Fabiorum familiam adoptatus.

Q. Fabius Labeo, cos. cum M. Claudio Marcello, anno vrbis 571.

Q. Fabius Maximus, magister equitum, quòd contra præceptum L. Papirij Dictatoris pugnasset, ab eo penè fecuri percussus, vixque tandem populi precibus dimissus est. Vide PAPYRIVS.

Q. Fabius Maximus, cos. Allobroges & Bituitum eorum regem perdomuit, vnde Allobrox dictus est, anno vrbis 633.

Q. Fabius Maximus Seruilianus, cos. Lusitanos deuicit, sed fidem eis datam violauit, anno vrbis 612.

Q. Fabius Maximus Verrucosus, vel Ouicula, vir tantæ prudentiæ, vt primus ex Romanis ducibus Annibalem armis inuictum vicerit, non alia magis re, quàm abstinẽdo à pugna, adeò vt inde Cunctatoris cognomen tulerit: Dictatura & quinque Consularibus clarus. Plutarc. in eius vita. Vide FABII.

Q. Fabius Rutilianus, vir egregiæ virtutis, Dictaturam & quinque Consulatus gessit, de Etruscis, Samnitibus, Vmbris & Gallis sæpius triumphauit, quos variis præliis ferè ad internecionem cæciderat. Gessit autem quintum Consulatum cum P. Decio filio, qui eo se anno deuouit, vrbis scilicet 458.

Q. Fabius Vibulanus. cos. cũ Ser. Cornelio Maluginensi, anno vrbis 269. Iterum cum C. Iulio Tullo, anno vrbis 272.

Q. Fabius Vibulanus alter, cos. cum T. Æmilio Mamerco, anno vrbis 287. Iterum biennio post cum T. Quinto Capitolino Equos deuicit. Tertium cos. cum L. Corneliæ Maluginensi de Equis & Volscis triumphauit.

Q. Fabius Vibulanus Trib. mil. Consulari potestate, anno vrbis 342. Iterum anno 349.

Q. Fluuius Flaccus, cos. cum Appio Caudice, anno vrbis 489.

Q. Fuluius Flaccus, cos. anno vrbis 575. Ligures vicit, & de iis triumphauit.

Q. Ful

Q. Fuluius Flaccus, cos. cum L. Cornelio Lentulo, anno vrbis 516. Iterum cum T. Torquato, anno 530. Boios in deditionem accepit. Tertiò cum Appio Pulchro, Pœnos ad Beneuentum cæcidit. Quartò cum Fabio Maximo Tarentum recipit, anno 545.

Q. Fuluius Nobilior, cos. cum T. Annio Fusio, anno vrbis 601.

Q. Fusius Calenus, cos. cum P. Vaticano, anno vrbis 707.

Q. Haterius Antoninus, cos. cum D. Iunio, Syllano, anno vrbis 805.

Q. Hortensius Nepos. Vide HORTENSIVS.

Q. Lecanius Bassus, cos. cum M. Licinio Crasso Frugi, anno vrbis 816.

Q. Lepidus, CONSVL cum M. Lollio, anno vrbis 733.

Q. Luctatius Catulus Cercus, cos. cum A. Manlio Attico, anno vrbis 512.

Q. Luctatius Catulus. Vide CATVLVS.

Q. Mamilius Vitulus, Consul cum Valerio Maximo, anno vrbis 488. Iterum cum L. Posthumio, anno 491.

Q. Marcius Philippus, cos. cum L. Æmilio, anno vrbis 472.

Q. Martius Philippus, cos. à Liguribus victus anno vrbis 568.

Q. Martius Rex. Consul Saluios, gentem Alpinam, superauit, anno vrbis sexcentesimo trigesimo sexto.

Q. Martius Thermus, cos. cum L. Cæsare, anno vrbis 690.

Q. Martius Tremulus, cos. de Hernicis triumphauit. anno vrbis 448.

Q. Martius Varia, cos cum L. Metello Cretico, anno vrbis 686.

Q. Maximus Eburnus, cos. cum C. Licinio, Geta, anno vrbis 638.

Q. Minutius Rufus, cos. cum Cn. Cornelio Cæthego, anno vrbis 517.

Q. Minutius Thermus, cos. cum L. Cornelio Merula, anno vrbis 571. Ligures vicit fudítque.

Q. Mutius Scæuola. Vide MVTIVS.

Q. Nautius Augurinus, cos. cum C. Horatio Pulvillo, anno vrbis 297.

Q. Niger, cos. cum T. Aproniano, anno vrbis 769.

Q. Nonianus, cos. cum P. Gallo Camerino, anno vrbis 787.

Q. Opimius, cos. Transalpinos Ligures subegit, anno vrbis 600.

Q. Pedius, cos. cum puero Octauio in locũ Hircij & Pansæ, qui in Mutinensi prælio occubuerant, suffectus.

Q. Pedo, cos. cum Valerio Massala, anno vrbis 867.

Q. Petilius Spurinus, cos. cum Cn. Scipione Hispalo, anno vrbis 578.

Q. Pompeius Nepos, cos. anno vrbis 613. à Numantinis superatus, ignobilem pacem fecit.

Q. Pompeius Rufus, cos. cum L. Sylla, anno vrbis 666.

Q. Publius Philo, cos. cum L. Æmilio Mamerco, anno vrbis 317. Iterum cum L. Cornelio Lentulo, anno 428. Tertiò, anno 434. Quartò, anno 448.

Q. Quintilius Varus, in Germania bellum gerés sub Octauio Cæsare, cum tribus legionibus ad internecionem cæsus est. Suet.

Q. Seruilius Cæpio, cos. cum Q. Martio Philippo, anno vrbis 585.

Q. Seruilius Cæpio, cos. cum C. Lælio, anno vrbis 614.

Q. Seruilius Fidenas, Trib. Mil. anno vrbis 354. Iterum, anno 358. Tertiò, anno 361. Quartò anno 366.

Q. Seruilius Priscus Dictator Equos & Labicanos vicit, anno vrbis 338.

Q. Seruilius Hala, cos. cum L. Genutio Auentinensi, anno vrbis 391. Iterum cum eodem triennio pòst. Idem dictator, anno 396. Tertium cos. cum C. Martio Rutilio, anno vrbis 414.

Q. Sulpitius Camerinus, Trib. Mil. anno vrbis 354. Iterum anno 358.

Q. Sulpitius Camerinus, cos. cum C. Popæo Sabino anno vrbis 761.

Q. Sulpitius Cossus, cos. cum M. Manlio Capitolino, anno vrbis 322.

Q. Verannius, cos. cum C. Pompeio Gallo, anno vrbis 801.

Q. Volusius Saturninus, cos. cum P. Cæpione, anno vrbis 808.

Quirinalia, vocabant diem quo sacra Quirino fiebant. Fiebant autem 12. Cal. Maij. De his Ouid. & Varro.

Quirinalis collis, Romæ dictus, quòd in eo Quirini templum esset, siue quòd in eum cõmigrauerant Sabini, à Curibus venientes: & Quirinalis porta, quòd ea in collem Quirinalem itur, vel quòd proximè eam esset Quirini templum. Hodie Italorum vulgus à duobus equis marmoreis, Phidiæ & Praxitelis operibus, in hoc colle sitis, *Monte cauallo* appellat.

Quirinus, ni. Romuli cognomen, ab hasta, qua assiduè vtebatur: quam Sabini (inquit Festus) Curim, siue Quirim vocabant: vel à Curibus, hoc est, Sabinis, quos in vrbis partem recepit. Varro quarto de Lingua Latina, Quirinũ à Quiritibus appellatum existimat. Alij Quirinum dici existimant, ob generis nobilitatem à patre suo Quirino, hoc est Marte. Romani enim Martem, dum sæuiret, Gradiuum: dum tranquillus esset, Quirinum nominabant. Vide Ouid. 2. Fastorum.

Quirites. Romani dicti, à Curibus Sabinorum vrbe. Romulus enim, initio fœdere cum T. Tatio Sabinorum rege, cõque in partem regni,

gni, Sabiníſque in vrbis portionem receptis, vt nouorum incolarum beneuolẽtiam aliqua ſibi ratione conciliaret, miſtam Romanorum Sabinorúmque gentem vno nomine Quirites appellauit. Liu. 1. ab vrbe.

Quiritia luno menſalis dicta eſt apud Romanos. Alexander ab Alex. lib. Genial. dierum 1. cap. 17.

Quiza Xenitana, Plinio, Buiza, Ptol. Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs maritima. hodie *Oran.*

Quiza, Carmaniæ portus, Arrian. & Ptol.

R A

RAab, Pſalm. 86. Ægyptum eſſe, quidam memorant. Iat. ſuperbi, aut fortis, vel tumultuans.

Raab, meretrix Chananæa, in Iericho ciuitatis deuaſtatione ſola ſeruata, cum tota ſua familia, & omnibus quæ poſſidebat; quòd abſconderit nuntios, quos eò miſerat Ioſue Iſraëlitarum dux ſapiẽtiſſimus, ad ciuitatis explorationem. Ioſ. c. 6.

Raaia, filius Subal filij Iuda. 1. Paralip. 4. 1. Eſd. 2. Iat. viſio Domini.

Raamias nomen viri, 2. Eſd. 7. Iat. tonitruũ Domini, ſiue malum à Domino, aut ſocius à Domino, vel paſtor à Domino.

Raba, vrbs ad ſinum Ionium: Gentile, Rabæus. Steph.

Rabathmoma, vrbs tertia Palæſtinæ, quæ nunc Areopolis. Ciuis, Rabathmomenus. Steph. Vide Areopolis.

Rabba, licet diuersè à Rabbath ſcribatur, videtur tamen eadem eſſe ciuitas Ier. 49 Iat. multa, ſiue magna, aut iurgium, ſiue impugnatio.

Rabbath, idẽ metropolis filiorum Ammon, quæ hodie à rege Ægypti Ptolemæo, cognométo Philadelphi, qui Arabiam tenuit cum Iudæa Philadelphia nominatur.

Rabbathamana, Steph. vrbs montanæ Arabiæ: profertur etiam in neutro genere. Huius autem Gentile eſt, Rabbathamenus.

Rabienus, antea Lambienus mutato ſuo nomine, quòd omnes paſſim laceraret. Cæl. libr. 11. cap. 13.

Rabboth, ciuitas in tribu Iſſachar, Ioſ. 19. Iat. fœnus, vel vſura, aut multitudo, vel iurgium, ſiue impugnatio.

Robbothe Vide PHOENICE.

Rabitius, eques Romanus, perduellionis, id eſt, læſæ maieſtatis accuſatus à T. Labieno tribuno plebis, quòd Saturnium virum ſceleratum & hoſtẽ patriæ in tumultu occidiſſet, de quo extat oratio Ciceronis.

Rabilius. Vide MOTHO.

Rab mag. princeps quidam Ier. 39. Iat. magiſter vel princeps excindens vel demergens aut liquefaciens.

Rabſaces, i. magiſter vel præpoſitus bibentium, aut magiſtri oſculum vel ſacculus, ſiue multũ bibens aut oſculans, vel magnus ſaccus, princeps in exercitu Sennacheribi. 4. Reg. 18. 17.

Rabſares, ſiue Rabſaris, magiſter vel præpoſitus Eunuchorum. Nomen principis Babylonici. Ierem. 39. 3.

Rachal, ciuitas, quam Dauid ſuorum ſpoliorum participem fecit. 1. Reg 30. Iat. Suſurro, aut aromatarius, ſiue negotiator.

Rachel, 1. Ouis. filia Laban, altera vxor Iacob. Gen. 29. Sepulta eſt in via, quæ Bethleẽ ducit: quæ ſola inter cognatos ſuos honorem ſepulturæ cum Abraham, viro ſuo, habere non meruit. Erexitque Iacob titulũ ſuper ſepulchrum eius, qui in hodiernum vſque diem viſitur. In quo loco (vt aiunt Hebræi) templum ædificatum fuit. At D. Hieronymus ait, locum eſſe iuxta Bethleem, vbi angelorum rex in natiuitate Domini cecinit, & in quo Iacob ſuos posuit greges. Comeſt. in c. 35. Gen.

Rachiſius, Longobardorum rex, ſub anno Chriſti 793. cùm propè v. annis regnaſſet, monachus effectus, regnũ Aſtulpho fratri reliquit.

Racilius, Tribunus plebis, qui de Clodianis facinoribus eſt queſtus in Senatu. Cic. in Epiſtola ad Qu. fratrem.

Racole. Vide CATIZI.

Radagiſus, Gothorum rex, Arcadij & Honorij Cæſarum tẽporibus, dicitur habuiſſe in exercitu ſub ſignis ſupra ducenta bellatorum millia. Paul. Diacon.

Radamantus, vide Rhadamanthus.

Radamitus, Galliæ rex Chriſtianus, Hiſpaniæ regem Saracenum bello vicit, anno CHRISTI 944.

Raddai, quintus filius Iſai 1. Paral. 2. Iat. deſcendens, vel dominans.

Ragau, filius Phaleg. 1. Paralip. 1. qui Reu. Gen. 11. ſcribitur, Luc. 3. Heb. Reu. Iat. ſocius aut paſtor eius, ſiue malum vel confractio eius.

Rages, ciuitas apud Medos. Tob. 1.

Raguel, ſacerdos in vrbe Madian, ſocer Moyſi. Exod. 2. qui Exod. 3. dicitur Iethro. Iat. paſtor aut amicus vel confractio Dei.

Rahab, mulier quæ hoſpitio ſuſcepit exploratores miſſos à Ioſue Iericho. Ioſ. 2. Iat. lata, ſiue dilatata aut platea.

Raguel, pater Saræ, vxoris Tobiæ iunioris. Tob. capite 8.

Rahabia, nomen viri, 1. Par. 26. Iat. latitudo ſiue platea Domini.

Rham, filius Samma filij Hebron. 1. Paral. 2. Iat. vulua ſiue miſericordia.

Rahelaia, nomen viri, 1. Eſd. 2. Iat. ſopor Domini, aut Socius vel paſtor Domino.

Rahuel, filius Eſau ex Baſemath vxore, Gen. 36. Filius Iebaniæ. 1. Paralip. 9. idem ſignifi. quod Raguel.

Raia, filius Subal filij Iuda, 1. Paralipomenon 4. 1. Eſdr. 2.

Ram,

Ram.filius Esrom filij Phares, 1.Paralip.2. Filius item Ierameel primogeniti Esron, 1.Paral.2. lat.excelsus,vel sublimis aut proiiciens.

Rama.Vide RAPHIA.

Rama ciuitas in tribu Beniamin, haud procul à Gabaon, Ios.18. Iud. 4.19. quam reædificauit Baasa rex Israël in Iuda,5.Reg.15.lat.excelsus, vel sublimis, aut proiecta.

Ramatha,vrbs Syriæ in monte Ephraim.1. Reg. 1.15. Hieronymus in Tamnitica regione iuxta Diospolin sitam scribit.Vocatur etiam Ramathæ.Idem significat quod Rama.

Ramathæ,ciuitas, .Mach.11.Eadem quæ Ramatha & Ramathaim.

Ramathaim,ciuitas eadem quæ Ramatha: dicitur & Arimathæa. 1.Reg.1. idem quod Rama significans,sed numero duali.

Ramath lechi, nomen loci. Iud. 15. lat. elevatio maxillæ.

Rameſſes. i. tonitruum vel exprobratio tineæ aut malum delens siue dissoluens, aut confractus à tinea. ciuitas in extremis finibus Ægypti ab Israëlitis condita olim(vt Hieronymus ait in Hebraicis quæstionibus) pagus Arsenoitis dicta.Gen.45.Num.33.

Rameth,ciuitas in tribu Issachar.Ios.19. idem significat quod Rama.

Rameus,Propheta sub Ieroboam,rege Israël.Iosephus.

Ramises, rex Ægypti (cuius ætate caperum est Ilium)Obeliscũ fecit 40.cubitorum, & alium longitudine vndenis pedibus, per latera cubitis quatuor, quem fecisse dicuntur viginti hominum millia. Cuius operis admiratione factum est,vt cùm Syenem oppidum expugnaret Cambyses rex, ventúmque esset incendio ad crepidines Obelisci, extingui ignem iuberet,molis reuerentia.

Ramitha.Vide LAODICEA.

Ramnetes,tertia pars fuere populi Romani temporibus Romuli.

Ramyrus,filius Varamundi, rex Hispaniæ, qui fratrem Garsiam adhuc impuberem regni cõsortem assumpsit,eo fuit erga fratrem amore. Euseb.

Ramoth, ciuitas sacerdotum atque fugitiuorum in tribu Gad,non procul à monte Galaad.Ios. 13.1.Reg 30.Idem significans nomen quod Roma sonat.

Ranses,regnauit in Ægypto annis LXVI. vixit autem anno fere ante Romam conditam 560.

Rapha,filius Beniamin 1.Paral.6 qui Genes.46. dicitur Echi.Filius item Baana, 1.Paral. 8.20. lat.medicina vel medicus, aut relaxatio, vel gigas.

Rapha nomen viri.1.Par.7.lat.relaxatio laqui.

Raphaël,nomen viri,1 Par.26 lat.medicina Dei.

Raphaeles Iurisconsulti duo celebrantur, alter Fulgosius :Commensis alter, quorum vterque Patauij ius ciuile professus est,circitex annum 1420.

Raphaia,filius Iesaiæ filij Phaltiæ, 1. Paral. 3. 4. Filius Thola,1.Par.7.Filius Baana, 1 Par.9 lat. medicina siue relaxatio Domini.

Raphaim populi quos Moabitæ, Enim: Ammonitæ Zomzõmim vocat,Deut.2. Vide ENIM. Item nomen vallis iuxta Ierusalem, Ios 15.Isa. 17. Eadem quæ Sephala dicitur,forsan latiùs patens ad austrum. lat.Gigantes, vel medici, aut relaxati.

Raphaneæ.Vide Raphaneæ.

Raphia,Ptolemæo l.b 5.c.16.vrbs Idumeæ Palestinæ prope Iordanem fluuium, à Iudæis Roma appellatur.Steph.vrbs Syriæ, Gentile. Raphiotes.

Raphidim, locus in solitudine, non procul ab Horeb monte, vbi vndecima Israëlitarum mansio fuit Exod.17.Num 33. lat. Reclinatoria, siue stramenta, aut remissæ manus, vel medicina manuum.

Raphon, locus trans torrentem, opinor Iacob, 1.Machab.5.

Raphu,pater Phalti.Num.13.lat medicina vel relaxatio aut gigas.

Rapsa, oppidum in Pentapoli seu Cyrenaica regione Plin.lib.5.c 5.

Rarentum,vrbs Italiæ.Gentile, Rarentinus. Stephanus.

Rascia. Vide DACIA.

Rasias,nomen viri,2.Mach.14.

Rasin,rex Syriæ,4.Reg 16.1.Esd.2. lat. voluntas, vel voluntarius,aut cursor, vel veredarius.

Rasi,genere Arabs institutione & educatione Africanus,philosophotum, & medicorum sui temporis facilè princeps.Gesner.

Ratiatum,Ptol.lib 2.c.7.Lemouicum vrbs, vulgò *Limoges*.

Ratisbona, vulgò *Reinſpurg*, insignis & vetusta Bauariæ vrbs,ad ripas Danubij sita, & tribus aliis fluminibus qui in Danubium fluunt decorata:ab Auctino Augusta Tiberia nominatur. Quondam metropolis Romanorum militum excubantium in imperij limitibus, vnde & Colonia.Quartanorum dicebatur,quod quarta legio Italica hîc stationem firmam haberet. Hanc Theodo dux Nortgoiæ vna cum Christiani expugnata.Ratispona,anno salutis 508 dissipauit & perdidit.Deinde verò Arnulphus imperator vrbem restauratam adauxit. Firmissimo ponte lapideo plurimorum arcuum ciuitas hæc cum suburbio iungitur. Munster.

Ratous,fluuius in Ionia, Asiæ regione in Austrũ finitãs donec in sinũ Ionij influat.Strab.lib.7.

Ratumenna,auriga, qui cum in lupis Circẽsibus excussus fuisset, equi eius cũ corona & palma in Capitolium peruenerunt, sedémque ter lustrarunt. Ex quo factum est, vt porta, per quam intrarunt,Ratumennia diceretur.

Rauduscula,porta Romæ appellata, à raudo, id est ære,quod æratæ sit.

Rauen

Rauenna, vrbs in octaua regione Italiæ, in littore maris Adriatici, CII. M. pass. ab Ancone, paluſtri in loco ſita, aëre tamen innoxio, propterea quòd crebris tum fluuiorum, tum maris inundationibus ſordes abluantur: vnde gladiatoribus educandis exercendiſq; locum hunc veteres præcipuè delegerunt: Strab. lib. 5. qui eam à Theſſalis conditam tradit: qui cùm perpetuis Tuſcorum incurſionibus pares non eſſent, Vmbros in partem ciuitatis receperunt. Plinius tamen lib. 3. cap. 15. Rauennam Sabinorum coloniam facit. Olim tota ligneis compacta ædificiis, aquis diffuſa, pontibúſque ac lembis peragrata. Hanc vrbem vetuſtam eſſe, res ab Oſtrogothis geſtæ commemorant, qui eam ſibi regiam poſuere. Liuius autor eſt, ab Auguſto muris cinctã fuiſſe, quas Valentinianus imperator ampliauit, eiúſque archiepiſcopo duodecim ciuitatum epiſcopos ſubiecit, Arimini, Cæſenæ, Fori Liuij, Fori Cornelij, Fauentiæ, Briucij, Bononiæ, Mutinæ, Regij, Parmæ, & Placentiæ, quæ ciuitates deinceps ſub Exarchatu fuere. Et Alaricus ſubinde eam magnificauit, ſic Theodoricus, qui octo & triginta annis regni ſedem habuit.

Rauraci olim multorum ſententia inter Rhenum, Byrſam, & Arolam fluuios iiſque montibus, qui à monte Iuraſſo huc pertingunt, comprehenſi fuere. Hodie magna ex parte ſunt ditionis Baſilienſium. Adhuc pagus extat ad Rhenum, milliare Germanico ab vrbe Baſilea diſtans, nomine Augſt, me topolis quondam huius populi, & Auguſta Rauracorum dicta. Nunc autem in pagum ignobilem deſiit. Multa tamen ruinarum veſtigia antiquitatem eius etiamnum teſtantia, in eo ſuperſunt. Regio eſt rupibus aſpera, & crebris ſyluis occupata, habitatoribus tamẽ frequentiſſima & culta: adeo vt in montibus, præter læta pecorum paſcua, quibus abundat, optimi vini & frumẽti feraciſſima ſit. Cæſar in Com. Plin. lib. 4. cap. 17. Gallicè, *Le pays à l'entour de Baſle.*

Raymirus, Hiſpaniæ rex, ſub annum ſalutis 822.

Raymirus, I. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 896. Is Alphonſum fratrem, qui Chriſtianam fidem abnegaret, perſecutus cepit, eúmque effoſſis oculis in vincula conjecit.

Raymirus, III. Hiſpaniæ rex, ſub an. ſal. 932.

Raymirus primus Aragonum rex, anno ſalutis 1016.

Rezenua, Deus erat Etruſcorum, qui coniugiis præerat.

Razon, filius Eliada, 3. Reg. 11 lat. tenuis ſiue macilentus, vel ſecretum, aut Secretarius, ſiue princeps.

R E

Reate, oppidum Sabinorum, Italiæ vmbilicus, vnde Reatini populi. Plin. h. l. ca. 12. & Reatina præfectura Val. Maxim.

Rebe rex Madianitarũ, Nũ. 31. Ioſ. 13. Lat. quartus, vel quadratus, ſiue accubans, vel accubatio.

Rebecca, filia Bathuel filij Nachor, vxor Iſaac. Gen. 22. Lat. Saginata, ſiue impinguata, aut contentio obtuſa vel contentio impedita.

Rebca, ſiue Reblata, ciuitas Syriæ, Num ero. 34. 4. Reg. 23. 25. quæ poſtea (vt Hieronymus tradit, Antiochia dicta eſt, ſunt tamen qui id negant. Poſtremò Iuſtiniani principis tempore (Volaterr. libro 11. authore) Theopolis dic cœpit. Lat. rixa, vel magnitudo illi, aut iurgiũ inueteratum vel conturbatum, ſiue iurgium: defluens.

Recanetum, ciuitas in Italia, quæ à priſcis Recinata.

Reccath, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſ. 19. Lat. vacuitas, ſiue ſputum, aut ſaliua, vel tempus quod pars capitis eſt.

Recem, ciuitas in tribu Beniamin Ioſ. 8. nomen ducis, Ioſ. 13. filius Hebron, 1. Par. 2. Rex item Madianitarum Num. 31. quem Ioſeph libr. 4. ſcribit ſui nominis in Arabia cõdidiſſe vrbẽ: à Græcis poſtea Petram dictã. Lat. vacuus aut vanus, vel pictura varia aut ſaliua eorum.

Recha, nomen viri, 1. Par. 4. Lat. tenera vel delicata.

Rechab, pater Ionadab, 4. Reg. 10. filius Remmon Berothica, 2. Reg. 4. 1. Par. 2. Lat. quadriga, aut equitatus vel equitans.

Redarij, populi Germaniæ ab Henrico imperatore victi anno ſalutis 631.

Rediculus Deus extra portam Capenam, à Romanis tum excogitatus, quãdo Hannibal dimiſſa vrbis obſidione, ex illo loco caſtra mouit, quibuſdam præſtigiis perterritus. Alexan. ab Alex. lib. 2. cap. 4.

Reema, regio ſic dicta à Regma filio Chus Ezechiel. 27. Lat. Tonitruũ, ſiue exprobratio, aut malum quoddam, ſiue quædam ſocietas aut confractio.

Reg Azar, Babyloniorum rex 11. Olymp. 55.

Regericus, Gothorum rex, anno ſalutis 417.

Regiacũ, oppidũ vicinũ Ambianis, vulgò *Arras.*

Regifugium vi. Calen. Aprilis, ſacrum verò vi. Calen. Iulij celebrabatur in commemorationem Regum exactorum. Ouid.

Regillianus, imperator Romanus fuit, miro fortunæ ludibrio ad tantæ dignitatis faſtigium euectus. Nam quũ forte milites aliquot apud ipſum cænarent, exortáque eſſet quæſtio, vnde Regilliam nomen deductum foret, Grammatiſta qui fortè aderat, deflectere hoc nomẽ à rege exorſus eſt: qua voce, veluti omne quodam excepta ſuccłamatum eſt protinus à militibus: Meritò itaque rex eris. Quum itaque poſtridie in publicum prodiiſſet, ab vniuerſis Imperator eſt ſalutatus.

Regillus, vrbs Sabinorum Steph.

Reginfridus, Danaorum rex, anno ſalutis 813.

Regif

Regisuindus, Gothorum rex, anno salutis 650.

Regium, Siciliæ ciuitas maritima, viginti millia passuum à promontorio Peloro secreta. Actor. 28.

Regium oppidum Galliæ Cisalpinæ, à Lepido. ædificatum, vnde & Regium Lepideum vocatur. Regium autem propter pulchritudinem & amœnitatem. Ab eo fit adiectiuum Regiensis, Regiense Sed Calepinus à Rhegyo, inquit, quod per h aspirationem & ypsilon scribitur, de quo infrà: Rhegiensis deducitur. A Regio autem Reginus. Vide Plin. cap. 15. lib. 3.

Regiuscampus, locus prope Rhenum inter Rysam Arulámque, Helueticorum flumina Æm. lib. 8.

Regma filius Chus. Genes. 10. idem signif. quod Reema.

Regom, filius Iahaddai, 1. Paralip. 2. Lat. lapidans aut lapidatus, vel purpureus.

Regulus. Vide Marcus, item Attilius.

D. Regulus. Dionysij Areopagitæ discipulus primus Syluanecti, Gallicè, *senlis*, episcopus, ad cuius aduentum omnia corruerunt idola: quo quidem miraculo magno hominum caterua ad Christi fidem statim est conuersa. Annal Franciæ.

Regulus Attilius, nobilis Romanus, cuius historiam vide apud Gellium lib. 6. cap 4. Plinium de viris illustribus & Valerium Max. libro 4. cap. 5.

Rehum, nomen viri, 2. Esdr. 2. Lat. pius, misericors, aut Syriacè, amicus.

Rei, nomen viri, 3 Reg. 1. Lat. socius, aut pastor, siue confractiones.

Reia, filius Ioel. 1. Paral. 5. Lat. visio Domini.

Remeia, nomen viri 1. Esd 10. Lat. excel[Dominus, aut proiectio Domini.

Remisimundus, Sueuorum rex, anno vrbis 469.

Remoboth monachorũ genus, apud Ægyptios deterrimũ, quibus mos est, vt bini ternive habitent simul, suóque viuant arbitrio, cõquisita in medium conferentes. Verum apud eos omnia affectata, laxæ manicæ, follicantes caligæ, vestis crassior, crebra suspiria, inquit Hieronymus.

Remonium locus extra vrbem, quẽ ad inauguranda templa Remus cæpit. Alex. libro 6. Genial dier. cap. 11.

Remmon, ciuitas in tribu tam Iudæ quã Simeonis, Ios. 15. 19 Item Petra in tribu Bẽiamin, Iudic. 20. Vallis itẽ apud Zachariã, 14 siue ciuitas secundũ Lyranũ, non procul à Mageddo, quæ à quibusdam, nũc Maximianopolis dicitur. S c vocabatur & pater Baana & Rechab seruorum Isbosethi. 2 Reg 4. nomen idoli, 4. Reg. 5. lat. magnum granatum, siue altitudo.

Remmõphares decimasexta Israëlitarum mansio. Num. 33. lat maligranati diuisio, vel malũ granatum diuisionis, aut altitudinis diuisio.

Remmono, ciuitas sacerdotum in tribu Zabulõ. 1. Par. 6. lat. malum granatum eius, siue altitudo eius.

Remoria, locus in summo Auẽtino, vbi Romus de vrbe condita fuerat auspicatus. Stephano. vrbs est prope Romani: Gentile, Remuriates & Remurianus.

Rempha, Idolum Act. 7 pro hoc in Heb. legitur Chijun, quod interpretatur placenta, i. torta adipe cõsperſa, siue præparatus aut cõpositus.

Remulinus ager, dictus à Remo, possessiuum.

Remuria. Vide REMORIA.

Remus, frater Romuli, primi Romanorũ regis, qui quòd noua vrbis Romæ mœnia per ludibrium trãsiliisset, à fratre est interfectus. Liu. ab vrbe condita, aut certè, vt Ouid, mauult libr. 5. Pastorum, à Celere quodam Tribuno. Post cuius mortem oborta pestilentia, consulto oraculo responsum est, placandos esse manes Remi: ob quam rem sella curulis cum sceptra & diademate, & cæteris regni insignibus, semper iuxta Romulum quiduis sanctentem ponebatur, vt mortuus etiam Remus pariter imperare videretur.

Remus Syluius, Latinorum rex, qui præsidium Albanorum inter montes posuit, vbi nunc Roma est, ob impietatem fulmine ictus creditur.

Renunciata insula in Aethiopico mari, quæ, vt Plin. lib. 6. scribit, ita diues est, vt equos talentis auri incolæ permutent.

Reseph, nomen viri. 1. Paral. 7. lat. volucris, aut sagitta ignita.

Reseph. 4. Reg. 19. Isa. 37. Vrbs Syriæ, vt ait Hieronymus. Alij dicunt fuisse Petram, Arabiæ ciuitatem, Vide RECEM. lat. pauimẽtum vel extensio, aut carbo ignitus.

Resen, ciuitas ab Assur ædificata inter Chale & Ninuem, Gen. 10. lat. frænum.

Resia, filius Olla. 1. Par 7. lat. voluntas aut voluntarius, siue cursor vel veredarius.

Respha, concubina Saul, filia Aia. 2. Reg. 3. lat. extentio, siue pauimentum, aut calculus ignitus.

Ressa, nomen loci in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Lebna. Num. 33. lat. irrotatio vel stillicidium.

Retana, ancilla Romana, quæ consilio & stratagemate effecit, vt Romani suarum ancillarum coitu Gallos vicerint, vide in verbo. Atepomarus.

Rethma, locus ad quem venerunt filij Israel de Aseroth: Num. 33 lat. Iuniperus, siue sonitus, aut strepitus.

Reuocatus, vir quidam. qui pro fide Christiana leopardis deuorandus traditus est, imperantibus apud Romanos Valerio & Galeno sub Tauntio præside.

Reu, filius Phaleg Gen. 11. qui Ragau. 1. Par 1. dicitur: iisdem tamen consonantibus & punctis apud Hebræos. lat. socius vel amicus, aut pastor, siue malum, aut confractio.

Rha, Ptol. lib. 5. cap. 9. Samariæ fluuius in Europa: alio nomine Volga, à Tartaris Edel nuncupatus. Hinc nomen Rha Ponticæ radici.

Rhaba oppidum est ad sinum Ionium, à quo Rhabæus.

Rhabilus. Arabum rex. Vide MOTHO.

Rhacelus, vrbs Macedoniæ. Steph.

Rhacolæ. Vide CATIZI.

Rhachotes, Alexandria priùs vocabatur. Inde Rhacotites. Steph.

Rhadagisus, Gothorum rex, Stiliconis opera Italiam ingressus, cùm eam vastasset, tandem in Fesulanis montibus conclusus, captus & occisus est cum multis suorum millibus.

Rhadamanthus, Iouis ex Europa filius, rex Lyciæ, qui quòd seuerus fuerit iustitiæ executor fingitur à poëtis apud inferos nocentum explorare culpas.

Rhadamistus, Pharasmanis Hiberorum regis filius, cùm Mithridatem Armeniæ regem dolo cum vxore & liberis interfeciſſet, ab Artabano Parthorum rege fusus fugatúsque est, sub annum salutis 52.

Rhadhanusia, vrbs Massilia: Gentile, Rhadanusius. Steph. Fortè à Rhodani vaticinitate dicta. Vide RHODANVSIA.

Rhadata, oppidum Sienitarum, in Æthiopia in quo felis aurea, pro Deo collebatur. Plin. lib. 6. cap. 29.

Rhadina virgo quædam quæ Corinthio dedita tyranno dicitur è Sanio flante Zephyro nauigasse, & Strabo lib. 8.

Rhadina, vrbs non procul à Corinthio in qua Stesichorus poëma scripsisse videtur.

Rhaga, Medico vrbs à Nicanore condita Strab. lib. 11.

Rhæa, vrbs inter Scythiam & Hyrcanium, Gentile, Rhæus, Steph.

Rhætia, Stephano, Europæ regio, quæ vt libro 2. Ptolemæus, refert, ab occasu limites habet montem Adulam, & fontes Danubij & Rheni: ab ortu Lycum fluuium, qui in Danubium exit, & Rhætiã à Vindelicia diuidit: à Septentrione Danubium: Meridie Alpibus terminatur supra Galliam Cisalpinam. Post Rhętiam versus Orientem sequitur Vindelicia: cui Noricum adhæret, Æno tantùm fluuio disiuncta. Diuiditur hodie Rhætia in duas partes, superiorem & inferiorem. Superior Rhætia appellatur totus ille tractus, qui ab Heluetiorum finibus initium sumens, bonam Galliæ Cisalpinæ partem ad Larium vsque lacum occupat, cuius incolæ vulgò Grisones appellantur. Inferior à Lyco amne, qui hanc à superiore diuidit, sumit principium, & vsque ad Ænum fluuium porrigitur, qui Rhætiæ & Norici terminus est: quam hodie incolunt Boioarij. Vtriusque regionis incolæ Rhæti dicuntur, à Tusis, vt creditur, oriundi, qui à Gallis sedibus suis pulsi, loca vtrinque Alpibus vicina occuparunt. Apud hos præstantissima nascebãtur vina, & præcipuè in ea Rhætiæ parte, quæ ab Alpium radicibus Veronam Comúmque pertingunt: quæ à regionis nomine Rhætica dicuntur.

Rhagæ, arum, ciuitas Medorum, ab auulsione terræ motus: vnde Rhagenus. Condita fertur à Seleuco Nicanore. Olim Europus vocabatur, deinde Arsace, ab Arsace rege Persarum.

Rhamitha. Vide LAODICEA.

Rhammes, etis, regis & auguris nomen, qui Turni partes sequutus, noctu dormiens à Niso est interemptus. Virg. 9. Æneid.

Rhamnas, untis, Atticæ regionis vicus in tribu Æantide, Amphiarai templo, & Nemesis Phidiacæ simulachro insignis: quæ ab hoc vico Rhamnusia dicta est. Hæc indignationis dea putabatur, ab iis pœnas repetens, qui præsentibus bonis se indignos præbuissent. Ouid 5. Trist.

Rhamnusia, indignationis dea, quã Græci νέμεσιν vocant: nam quum Narcissus formæ præstantia abuteretur, rectè fingitur hæc dea irata aduersus eum, qui præsentibus bonis sit indignus. Ouid. 5. Trist. eleg. 9.

Rhampsinitus, rex Ægypti, post Protea, qui tantam pecuniarum copiam habuit, quantam nemo regum posterorum adæquauit. Her. lib. 2.

Raphael Volaterranus vir insignis doctrinæ & virtutis, proximo æuo excelluit: de quo vide Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 7.

Rhaphaneæ, oppidulum Syriæ: Ciuis, Rhaphaneotes. Steph.

Rhaphia. Vide RAPHIA.

Rhapsij. Vide RAPTAE.

Rhaptra, portus quidam: item metropolis Barbariæ, Steph.

Rhaptus, fluuius quidam. Steph.

Rharium, campus in Eleusine: vnde Rharia regio, & Ceres Rharias. Steph.

Rhaucus, vrbs in mediterraneis Cretæ. Gentile, Rhaucius. Steph.

Rhax, insula Lyciæ: vnde Rhagius. Steph. Vide ARSACIA.

Rhea, Cœli & Terræ filia, aliis nominibus, Cybele, Ops, Vesta, Magna mater, Dindymene, & Berecynthia appellata. Rhea autem dicta putatur à verbo Græco ῥέω, fluo, eò quòd nullo non bonorum genere affluat. Vide OPS & CYBELE.

Rhea, Numitoris Albanorum regis filia, alio nomine Ilia appellata: quam cum Amulius patruus eius Vestæ virginem legisset, à Marte compressa, Romulum & Remum peperit: vt latiùs docuimus suprà in dictione ILLA.

Rhebanus, fluuius in faucibus Bosphori Thracij, vt scribit Orpheus in Argon.

Rhebas, vel Rhebanus, apud Orpheum in Argonanticis, fluuius ad fauces Bosphori. Plin.

cap. 1. libro sexto. Stephanus scribit fluuium esse iuxta Pontum : item regionem : Gentile Rhebæi.

Rhecas vnus ex iis ducibusqui Laconas Heniochiam deduxerunt. Strab. lib. 11.

Rhecaredus, Hispaniæ rex salutis 615.

Rhedones, Galliæ populi in ducatu Britanniæ. Cæsar in Commentariis. *Renes en Bretaigne* Munst. lib. 2. Cosm.

Rhegium, siue Region, Stepha. extremum agri Brutij oppidum: deinde nomen habens, quod ibi Sicilia ab Italia credatur esse auulsa: ῥηγνύναι enim Græcis rumpere est. Ciues Rhegini. Steph. cùm à Regio Galliæ Cisalpinæ oppido dicantur Regienses.

Rhegma, ciuitas quædam. Idem sinus iuxta Persicum sinum : Gentile Rhegmanites Stephanus.

Rhemi, Galliæ Belgicæ populi. Mediomatricibus & Leucis finitimi, magna à Cæsare strage apud Gergobiam victi. Hi iaculandi, sagittandique peritia cæteris Galliæ populis creduntur præstitisse. *Ceux de Reims en Campaigne* Mane. in Sup. Beros.

Rhemus, rex Galliæ, à quo Rhemi populi dicti, fratre & consanguinei proximique Suessionibus finitimi Veromanduis. Ciuitas est metropolis, nomen hoc retinens : in qua Rex Francorum vngitur & consecratur, in regno Francorum sita.

Rhemnius Palæmon, Grammaticus, qui gloriabatur secum natas esse literas, ac secum demum morituras. Idem M. Varronem Porcum appellare non est veritus.

Rhene, insula vna ex Cycladibus in Ægeo, deserta olim, in quam defunctos suos Delij inferebant: cùm in Delo, vt Thucydides lib. 4. scribit, nec patere, nec sepelire fas esset, sicut nec canem alere. Hermolaus. vnde Rhenius, Rhenæus.

Rhenus, fluuius, insignis, Germaniam à Gallia dirimens, qui de iugo Rheticarum Alpium defluens, circa Batauorum fines in tria cornua diuiditur, totidémque ostiis partim in Mosam fluuium partim in Oceanum se exonerat. Tria Rheni cornua, teste Glareano in Cæsarem, Germanis hodie nominantur, Lecca, Vuallis, & Isella: quorum posterum olim non erat : sed à Druso aduersus Germanos bellum gerente, ducta fossa à Rheno ad mare effectum est, vt munimentum esset aduersus incursus Barbarorum. Quare mirum non est, si tertium hoc ostium Virgil. fuerit ignotum, qui Rhenum vocet bicornem, quasi duo ostia habentem. Horat. de Arte poët. Rhenum protulit neutro genere.

Rhenus, Italiæ fluuius apud Bononiam. Plin. lib. 16. lib. 3.

Rhesala, vrbs Vmbrorum. Gentile, Rhesalenus. Stephanus.

Rhesina, vrbs circa Aborum fluuium. vnde Rhesinates, vel Rhesinæus. Steph.

Rhesus, filius Strymonis & Euterpes Musæ, rex Thraciæ, qui albis equis in auxilium Troianorum venit, sed prodente Dolone speculatore Troiano, à Diomede & Vlysse, qui & ipsi speculatum venerant, prima nocte occisus, antequàm eius equi Xanthum bibissent, cùm vesperè tum primùm aduenisset, & clausis iam portis in littore tetèdisset, fuerat enim responsum illi oraculo, si ipse & equi ipsius Xanthum bibissent, Troianáque pabula gustassent, inuictam fore Troiam : sed illi rege occiso, statim abduxerunt equos, à quibus pendebant fata Troiana.

Rhetico, conis, mons in Rhetiis, Pompon. lib. 3. Vulgò *Prettignen.*

Rhetinum. Vide RHITYNNA.

Rhetus, gigas, quem Dionysius in leonem conuersus occidit, vel Centaurus quidam, Ixionis filius.

Rhexenor, Nausithoi filius, frater Alcinoi, pater autem Aretes, quam Alcinous, fratre Apollinis sagittis interfecto, vxorem duxit. Hom. circa initium 7. Odyss. Hic ab Apolline percussus obiit.

Rhimotalces, Thracum Rex, qui ab Antonio ad Augustum Octauium transierat. Hic quum Cæsari Octauio petulantius crebriúsque inter pocula societatem & coniuctum exprobraret, illud ab indignato Augusto reportauit, Amo proditionem proditores verò odi. Plutarchus. Vide Cœlium Rhodig. libro 8. cap. 3.

Rhinocura, vrbs Ægypti, sic ab antiquis incolis dicta, quorum nisi erant mutilati. Gentile, Rhinocurætus & Rhinocurorites. Stephanus.

Rhion, Ætoliæ promontorium. Plin. lib. 4. cap. 2. Promontorium (inquit) Antirrhiũ, vbi ostium Corinthiaci sinus, minus mille passuum latitudine influentis, Ætolósq; dirimentis à Peloponneso. Promontorium quod contra procedit, appellatur Rhion.

Rhipe, vrbs Arcadiæ. Gentile, Rhipæus. Stephanus.

Rhiphæi, montes Septentrionales Scythiæ, Plin. libro 4. capite 12. Græci hoc nomen in secunda syllaba non aspirant, quòd ἀπὸ τῆς ῥιπάδος, hoc est, à flatuum vi deductum putent : quòd ibi vehementissimi esse dicantur Boreæ flatus. Latini tamen tenuem mutant in aspiratam: ad differentiam Rhipæorum montium, teste Seruio, qui in Arcadia collocantur. Hinc fit Rhiphæus a, um, id est, Scythicus & Aquilonaris, vt Riphæus populus, & Riphæa nix.

Rhipheorma oppidum in Arabia. Plin. libro 6. cap. 28.

Rhipheus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius

filius. Ouid. 12. Metam.

Rhipheus Troianus, iustitiæ nomine Troianis omnibus prælatus. Virg. 2. Æneid.

Rhitymna, Ptol. li. 3. c. 17. vrbs Cretæ: hodie Rhetinum, vulgò Aretina Steph. ῥιθυμνία inde Rhithymniates & Rhithymnius.

Rhizenia, vrbs Cretæ, Ciuis; Rhizeniates. Stephanus.

Rhizis, promontorium magnum quod Troglodytæ habitant: Rhizij inde, & Rhizitæ, & Rhiziati dicti Steph.

Rhizon, vrbs & fluuius in Illyrica. Steph. Ciuis, Rhizonites Steph

Rhizus, vrbs Thessaliæ: Gentile, Rhizuntius. Steph.

Rhodæ. Vide RVDIAE.

Rhodanus, fluuius Galliæ rapidissimus, à Rhoda colonia Rhodiorum nomen habens. Plin. lib. 3. c. 4. Nascitur in Alpib. Rhæticis, non ita longè à Rheni fontibus: fertúrque per Lemanum lacum: deinde versus Occidentem per Galliã fluens, Ararim apud Lugdunum suscipit. inde ad meridiem conuersus, Isaram Druentiámq; admittit: tandémque apud Heracleam vno ostio & paulò vlterius duobus aliis in mare Massilioticum euoluitur.

Rhodanusia (melius quã Rhadanusia, vt suprà, licet vtrumque apud Stephanum diuersis locis reperiatur) vrbs Massiliæ. Ciuis, Rhodanusius.

Rhode, vrbs Iberiæ: Gentile, Rhodæus. Steph.

Rhodericus, rex Gothorum, in bello quod gessit contra Saracenos, perdidit DCC. millia hominum.

Rhode, nomen puellæ. Act. 12.

Rhodia Nympha, Oceani & Terhyos filia, Hesiodo in Theogonia. Stephan vrbs est Lyciæ. Gentile, Rhodiæus Rhodieus, & fœmininum, Rhodias.

Rhodigia Iacoba, mulier quædam Rhodigina malo genio correpta, à Cælio compatriota deprehensa est mendax in futurorum admonitionibus. Demoni male nomen erat Cincinnatulus. Cæl. li. 8. c. 18.

Rhodoæ, vrbs Indica: Gentile, Rhodoetes. Steph.

Rhodogune, filia Dari, quæ post mortem viri, nutricem, quæ illis secũdas nuptias suadebat, occidit.

Rhodope, mons Thraciæ, à Rhodope Thracum regina, in hunc montem (vt Ouidius fabulatur) conuersa, vel (vt aliis placet) ibi sepulta: vel à Rhodope, Strymonis amnis filia, ex qua Neptunus Athon gigantem genuit, qui & ipse monti nomen dedit. Vnde Rhodopeius Orpheus cognominatus est.

Rhodope, siue Rhodopis, Suid. meretrix nobilissima ex Thracia, Æsopi fabulatoris aliquandiu conserua, & postea à Charaxo Sapphus poëtriæ fratre, qui eius amore tenebatur, ingenti pecunia redempta. Hæc, teste Pl. lib. 36. c. 12. tantas opes meretricio quæstu corrasit, vt pyramidem insignem suis sumptib. extructam reliquerit.

Rhodope, Steph. (Gentile, Rhodopeos) Ioniæ ciuitas.

Rhodopis, meretrix fuit Thraciæ mitæ pulchritudinis, quæ vna cùm Aesopo captiua fuit; eam Charaxes Mitylenæus, frater Saphus, maxima pecunia redemit, vt Herodotus scribit lib. 2. Hanc Plin. libro 6. cap 12. Pyramidem laudatissimam construxisse scribit, ne quis opes Regum miretur: vt maiore sit miraculo eam tantas diuitias, meretrico quæstu conquisisse.

Rhodophone, Syria dicta, ea parte, qua transit Taurum montem.

Rhoduntia, regio prope Getam: Gentile, Rhoduntius. Steph.

Rhodus, insula nobilissima in mari Carpathio, Cariæ adiacens, ambitu CXXX. M. passuum. Hæc insula inter Asiaticas insulas tertia numeratur. Nam Lesbus & Cyprus maiores habentur. Solinus author est, nullum toto anno diem tam nubilum esse, quo in hac insula sol non cernatur, Plin. libr. 2. cap. 62. In ea autem tres fuerunt vrbs, Rhodus, Lyndus & Chamyrus.

Rhodus, vel Rhodos, vrbs in Carpathio mari in insula eiusdem nominis, olim admodum celebris: dicta à Rhodia puella, ab Apolline adamata, vt fabulatur Diodorus libro quinto, siue ab eo quòd capulo rosæ illic inuento sit ædificata. Gymnasium habuit Asiatica eloquentia & mathematicis studiis clarissimum. Ideò Aristippus philosophus Socraticus clarissimus cum naufragio iectus in Rhodiensium littus animaduertisset Geometrica schemata descripta, exclamasse ad comites ita dicitur: bene speremus, hominum vestigia video. Vitruuius li. 7 in ea fuit admirandæ magnitudinis colossus. 70. cubitis altus, Soli dicatus: à quo postea Rhodij appellati sunt Colossenses, vt quidam opinantur. In ea etiam vrbs opulentissima Lyndus, ex qua Cares statuarius, qui colossum extruxit: apud hoc olim sacrificium quoddam fiebat, vbi res iurgiis & vibis malè ominatis peragebatur. Quum Dianæ Lyridiæ sacrificabant, dies aliquot apud aram deæ cõuiuia peragebant, atque in ibi perpetuò manebant. Percelebrem hanc vrbem cum vniuersa insula anno 1522. Solymannus Turca inuasit & occupauit.

Rhodussa, vrbs Argiuæ tertæ. Vnde Rhodussius & Rhodussæus. Steph.

Rhœbus, equus Mezentij. Virg. 10. Aeneid.

Rhœdius fluuius Macedoniæ, qui in Axium influit. Plin. lin. 4. c. 10.

Rhœtaces fluuius in Armenia. Strabo li. 1.

Rhœteum, siue Rhetus, promontorium Troiæ, in quo sepultus fuit Aax Telamonius. Inde

Rhœtus & Rhœteius, a, um.

Rhœtus, Cycladum insularum nobilissima, quæ distat à portu Asiæ nonaginta millib. passuũ. Act. 11. Est etiam ciuitas Troadis, Ciuis, Rhœteus: fœm. Rhœteas Rhœtis.

Rhœti, populi quos Strabo li. 4. & Vindelicos in iis Alpium partibus collocat, quæ ad Orientem & Austrum spectant, vt sint Heluetiis & Boiis finitimi.

Rhœtia, vrbs Bactrorum: Gentile, Rhœtianus vel Rhœtienus. Steph.

Rhœtus, Marrubiorum rex in Italia, qui Anchemolo filio Casperiam superduxit nouercam: hanc priuignus stuprauit. Quo cognito, cùm eum pater persequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille se ad Turnum contulit, Seruius.

Rhœtus, gigas, qui cùm Iouem de cœli possessione deiicere conaretur, à Dionysio in leonem transmutato interemptus est Hor. 2. Carm. Vide RHETVS.

Rhœxus, nauale Ciliciæ, iuxta ostia Sari fluuij: Gentile, Rhœxius, aut Rhœxites. Steph.

Rhon, vrbs Scithiæ Gandaricæ: Gentile, Rhonius, vel Rhonites. Steph.

Rhogane, vrbs Indiæ. Steph.

Rhoge, insula iuxta Lyciam: Gentile, Rhogæus, Steph.

Rhogmi, nauale Ciliciæ: Gentile, Rhogmites. Steph.

Rhondra, gens Thraciæ: Vide GONDRAE.

Rhondæi, Steph. populi Thraciæ.

Rhopes, populi quidam. Steph.

Rhos vide LAODICEA.

Rhosus, nominatur à Steph. nec explicatur: cuius Gentile est Rhosius vel Rhoseus: possessiuum Rhosicus, vt Scopulus Rhosicus. Strа. lib. 14. Rhosum scribit ciuitatem esse in Issico sinu.

Rhotinus, Britonum rex, ann. salutis 469. Steph. vrbs est Messenes, vel Achaiæ, & alia Ætoliæ quæ Molierium etiam vocabatur.

Rhoxalani, populi in Scythia. Plin. lib. 4. cap. 12.

Rhoxane, amasia Alexandri, Satrapis Barbari filia, quam Alexander totius penè orientis victor & Imperator, ob solam eius pulchritudinem matrimonio sibi iunxit. Vide Curtium lib 5.

Rhoxia, regio Septentrionalis, quam Poloni & Sarmatæ suam esse dicunt.

Rhoxolani, populi Scythici vltra Danubium, quos quidam Ruthenos esse putant.

Rhoxonocæa, ciuitas quædam Steph.

Rhodiæ, vrbs in Apuleia celebris, de qua vide Alexandrum ab Alexandro lib. 1. Genial. dier. ca. vltimo.

Rhuteni, populi Galliæ Aquitanicæ (vt inquit Plin.) contermini Narbonensi prouinciæ. vulgò *ceux de Rhodez.*

Rhybdus, castellum Siciliæ: Gentile, Rhybdius Steph.

Rhymnus, fluuius, à quo populi & montes Rhymnici dicti sunt: Hermolaus in Plin.

Rhynchæ, parua regio Eubœæ: Gentile, Rhynchæus. Steph.

Rhyndacus, fluuius qui in Pontum euoluitur: Hinc Rhyndacius, a, um. Iuxta hunc oppidulum est quod Artæi murus vocatur.

Rhyndacus, fluuius, Strabo libro 12. ex Aranitide ortum habens, qui assumptis ex Abrettana Mysia cum aliis, cum etiam Mecesto, ab anchora Abasitica in Propontidem iuxta Lesbi cum insulam emittit. Metrodorus verò, vt ait Plin. lib. 8. ca. 14. scribit circa Rhyndacum amnem in Ponto serpentes in tantam magnitudinem adolescere, vel superuolantes, quamuis altè pernicitérque, alites haustu captas absorbeant.

Rhyndachus. Step. vrbs inter Phrygiam & Hellespontum. Vnde Rhyndacenus, Rhyndacites & fœmininum Rhyndacis.

Rhyntaclus, vir Thracius, cuius exemplo (ait Plutarchus in vita Romuli) Cæsar sæpè dicere consueuerat, amare quidem se proditionem, sed proditores magnoperè abhorrere.

Rhynton, Tarentinus nugator vilissimus, in agendis præcipuè fabulis: à quo Rhyntonicæ fabulæ dictæ sunt. Varroni & Columellæ, modò Mython, modò Rynthon dicitur.

Rhyppæ, vrbs Achaica. Vnde Rhyps, Rhypæus: & possessiuum Rhypicus. Steph.

Rhysa. Vide HYSIA.

Rhytius, Cretæ ciuitas, Home. 2. Iliad. Steph. Ciuis, Rhyticus: à Rhytiasso, Rhytiasseus.

R I

Ribai, pater Ithai. 2. Reg. 23. lat. pugnans vel obiurgans, siue multiplicans.

Ricardus, Angliæ rex, cum Philippo Augusto Francorum rege sæpius bellum pacémq; fecit: aliquando verò ex fœdere in Asiam cum eo profectus, cùm non satis se ei fidum præstaret, meritò suspectus, regem optimum naues conscendere coëgit. Ipse autem pòst rediens, tempestate in Austriam delatus, ibi à Leopoldo duce captus est, diúque in vinculis habitus, vixque tandem pecunia numerata dimissus. Vir ingenio maximè versatili, fide leuissima, fortuna virtutibus eius dignissima.

Ricardus II. Angliæ rex, an. salutis 1377.

Ricardus III. Anglorum regnum, quod dolo adeptus erat, fratris filiis trucidatis, eadem penè fortuna amisit, victus interfectúsque ab Henrico Richemondiæ comite, anno salutis 1485.

Richardus, Vvalliæ princeps, & Aquitaniæ dux, Anglorum regis Edouardi filius, vir bello clarissimus, multis egregiis victoriis celebratus, inter quas ea nobilissima fuit, qua Ioannem Franciæ regem cepit: periit Burdigalæ, aqua intercuti diu vexatus.

Ricardus, Visigothorum rex, in conuentu Toletano

tano Arianorum dogma damnatum, Hiſpania expulit, circa annum ſalutis 593.

Richardis, Caroli Craſſi imperatoris vxor, ab eo propter adulterij ſuſpicionem repudiata, in monaſterio conſenuit.

Richomerus, cos. cum Clearcho. anno vrbis 1137.

Riciarius Sueuorum rex, cùm Hiſpanias inuaſiſſet, victus, in fuga occiſus eſt, anno ſalutis 457.

Ricina vna ex inſulis quæ Hiberniæ adiacent, Ptol. lib. 2. Plin. Ricnea dicitur.

Ricnea. Lege Ricina.

Rigiacum, auth. Ptol. lib. 3. cap. 9. Atrebatum ciuitas Vide ALEXIA. vulgò *Arras.*

Rigodulum, locus eſt inter Belgas ſupra Moſelam fluuium, non longè à finibus Treuirorum editus: vbi Petilius Cerialis Romanus copias Treuirorum & Germanorum magis caſu quam prouidentia fudit, proximus Merenſium finibus, montibus & Moſella fluuio ſepius Tacitus.

Rinna, filius Simeonis. 1. Paral. 4.

Ripaalta, Britanniæ locus, Ptol. lib. 3. cap. 2. Vulgò *Roxemburg.*

Ripepora, ciuitas ex Cordubenſi conuentu populo Romano fœdere coniuncta. Pli. lib. 3. c. 1.

Riphæa Vide RIPHAEI.

Riphæi. Vide RHIPHAEI.

Riphath, filius Gomer, Gene. 10. Ab hoc Riphæi dicuntur, qui Paphlagones cognomentum ſortiti ſunt. Lat. medicina, ſiue relaxatio, vel bouile.

Rira, fluuius in Thracia. Plin. lib. 4. cap. 11.

Riſardis portus in Mauritania è regione Gaditani freti. Plin. lib. 5. cap. 1.

Riuolta ſicca, locus, vbi contra Venetos Galli pugnarunt, non procul ab Abdua, Italię flumine. Cælius lib. 5. cap. 1.

Riſinum, Liburniæ vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 17. hodie Rhiſinium.

Riuſiana, Ptol lib. 2. c. 11: Germaniæ vrbs: vulgò *Gengen.*

Rizon, vrbs & fluuius Illyriæ.

Rizonicus, ſinus Liburniæ, Ptolem. hodie Catharum.

RO

Roaga, filius Somer filij Heber. 1. Paral. 7. Lat. Saturatus, vel inebriatus meditatione vel eloquio aut abſtractione ſiue ſeparatione.

Robertus Bauarus, imperator Rom. anno ſalutis 1410.

Robertus Conſtantin. imperator, anno ſalutis 1220.

Robertus, Franciæ rex, regis Hugonis filius, vir pietati admodum deditus, omnibuſque diſciplinis præſertim ſacris, Burgundiam regno ſuo adiecit, ex Henrici regis teſtamento.

Robertus, rex Neapolitanus, anno ſalutis 1308.

Robertus Bruſcus, Scotorum rex, vir bellicoſiſſimus. Anglos perpetuos hoſtes innumeris cladibus affecit: vixit autem ſub annum ſalutis 1314.

Robertus, Saxoniæ dux imperator electus, ſæpiùs cum Henrico Cæſare varia fortuna congreſſus, ad poſtremũ victus & interfectus eſt.

Robertus Guiſcardus, Northmannus, Apuliæ rex, bello clariſſimus, in omnibus bellis victoria potitus Calabriam, magnámq; Siciliæ partem cepit: Græcos, Venetos, & Alexium Conſtantinopolitanum imperatorem pluribus prælijs fudit. vixit autem ſub annum ſalutis. 1080.

Robertus Stuartus, Scotiæ rex, anno ſalutis 1366.

Robertus, Aquitaniæ dux, apud Sueſſiones, à Carolo Simplici rege Francorum victus, anno ſalutis 922.

Robigo, ginis, ſiue Rubigo, dea Romanorum, quæ ideò coleba ur, vt vitium ſegetum, quod robiginem ſiue rubiginem appellamus, auerteret. Varro 1. de re Ruſt. ca. 1. Robigum Deum facit eúmque Floræ coniungit: cui etiam Robigalia feſta publicè inſtituta aſſerit, quemadmodum Floræ Floralia. Author eſt Plinius lib. 18. cap. 29. Robigalia, ſiue Rubigalia à Numa Pompilio fuiſſe inſtituto anno regni ſui vndecimo, eáque ad ſeptimum Cal. Maij celebrari ſolita: quo tempore ſegeres rubigini maximè ſunt obnoxiæ. Tales ſunt noſtro tẽpore ſupplicationes Amburbiæ & Ambaruales quæ fiunt vt fructus tertiæ agricolarum voto reſpondeant.

Roboam, filius Salomonis, cuius cùm auaritiam & crudelitatẽ Iudæi, quibus imperabat, ferre nullo modo poſſent, ab eo defecerunt ad Ieroboam, præter duas tribus, Iudæ ſcilicet & Beniamin: quæ regni diuiſio in poſterius etiã regibus durauit, vt alteri reges Iuda, alteri reges Iſraël dicerentur, 3. Reg. 11. 1 Paralip. 3. Lat. dilatans populum, aut latitudo vel platea populi, ſiue odor vel odorans cum populo.

Rodericus, Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 708.

Rodericus Cidus, nobilis Hiſpanus, Valentiam vrbem pulſis Saracenis, recuperauit, anno ſalutis 1030.

Rodoaldus, Longobardorum rex, anno ſalutis 637. is in adulterio deprehenſus à marito adulteræ interfectus eſt.

Rodolphus, Rom. Imperator, anno ſalutis 1273.

Rodulphus Burgundus, regnauit in Gallia annis duobus, anno ſalutis 927.

Rodulphus, Bohemiæ rex anno ſalutis 1306.

Rodulphus quidam, Gondaga cognominatus, quum vxorem adulterij compertam haberet, eam vnà cum adultero in concubitu deprehenſam occidit.

Roccus, Plaſtes Samius, quem in Samo primum omnium Plaſticen inuenîſſe refert Pli. lib. 35. cap. 11.

Roffredus Iuriſconſultus Beneuentanus: ius ci-

uile professus est Bononiæ, deinde Aretij, circiter annum 1200.

Rogatianus, senator Romanus, qui semel tantùm in die cibo dabat operam. Volat.

Rogel, fons propè Ierusalem in tribu Iuda ad Septentrionem. Ios. 15. 18. 3. Reg. 1. Lat. pes, siue pedestris aut explorans, vel delator, siue accusator. aut Syriacè, consuetudo.

Rogelim, oppidum Galaad, videtur esse in vicinia Mahanaim, 2. Reg. 17. idem p. n. quod Rogel.

Rogerius Roberti Guiscardi filius, Apuliæ rex.

Rogerius, Ciciliæ Comes, per quadraginta sex amplius annos varia fortuna regnauit, Apuliam & Calabriam subegit: qua re elatus, Italiæ regem se appellari voluit: vnde à Lothario Cæsare pulsus iterum eam recepit, in Africam classe delatus: Saracenos multis cladibus eò compulit, vt tributum sibi quotannis penderent. In Græcos quoque incitatus, Corcyram, Corinthum, Thebas, Euboeámque cepit Constantinopolim obsedit: vnde cùm soluisset in Siciliam rediturus, à Venetorum classe spoliatus est.

Rogon-melech, princeps Darij regis, Zach. 7. Lat. lapidans regem aut consiliarium vel purpura regis aut consiliarij.

Rohob, ciuitas Leuitarum in tribu Aser, Ios. 19. 1. Paral. 6. rex Soba. 2. Paralip. 8. Lat, latitudo, siue dilatatio, aut platea.

Rohobia, filius Eliezer, filij Moysi, 1. Par. 23. Lat. latitudo siue dilatatio aut platea Domini.

Rohoboth, ciuitas Idumeæ propè flumen, patria Saulis, Idumæorum regis, Gen. 36. Lat. latitudines, siue dilatationes aut plateæ.

Rollo-Danus, nouas sedes quærens, cum magna iuuentutis manu in eam Galliæ regionem cùm venisset, quæ Rothomago vicina est, eámque occupatam Northmanniam à sui populi nomine dixisset, fœdus cum Carolo Simplici, Francorum rege, fecit: eiusque filiam vxorem duxit, assumpta Christianorum religione: ab eo deinde Northmannorum principes profecti sunt. Annal. Normandiæ.

Roma, regina vrbium, & totius propemodum orbis olim caput, à iuuentute Albana condita, ducibus Romulo & Remo, Numitoris nepotibus. Alij multis ante Romulum seculis conditam volunt, primúmque Valentiam appellatam. Romam autem dici cœpisse post Euandri & Æneæ aduentum, qui Latina voce in Græcam eiusdem significationis translata, ῥώμην appellarunt. Sunt qui existiment Æneæ neptem & Ascanij filiam, nomine, ῥώμην huic nomen indidisse. Nec desunt, qui Troia capta Argiuos quosdam ea in loca venisse asserant: cúmq; in Palatino monte oppidum condidissent, à nobili captiuæ nomine ῥώμην appellasse. Plura apud Festum Pompeium libro 16. Id certè constat, à tenuissimis ortam esse principiis: primúmq; in Palatino monte conditam fuisse: sæpiúsque deinde pomœria eius fuisse prolata. Scribit enim Plin. lib. 3. cap. 6. Vespasiani temporibus ambitum vrbis fuisse XIII. M. CC. pass. Vopiscus autem tradit, Aurelium imperatorem ambitum eius ad XXX. M. passuum amplíasse. Septicolis dicta est, quòd septem colles habeat, Palatinum, Quirinalem, Auentinum, Cælium, Viminalem, Exquilinum, Tarpeium, siue Capitolinum.

Romanum Imperium primò sub regibus septem, Romulo, Numa Pompilio, Tullio Hostilio, Anco Martio, Tarquinio Prisco, Seruio Tullio, Tarquinio Superbo, per annos 243. non amplius quàm vsque Portum atque Hostiam intra 18. miliarium Romanum processit. Sub Consulibus verò, inter quos interdum Dictatores, & Decemuiri, ac Tribuni militares fuerunt per annos 447. Vsque trans Padum Italia capta est: Africa Hispaniæque subactæ: Gallia & Britannia tributariæ sunt factæ: Illyrici, Histri, Liburni, Dalmatæ sunt domiti. Ad Achaiam transitum est: Macedones expugnati: cum Dardanis, Mœsis & Thracibus est bellatum. Ad Danubium est peruentum: ac in Asia (pulso Antiocho) primò pedem posuerunt Romani. Mithridate victo, regnum Ponti est captum, cum Armenia minori quam idem tenuerat. In Mesopotamiam progressum est, & cum Parthis fœdus initum: contra Carduenos, Saracenos ac Arabas pugnatum: Iudæa victa Cilicia & Syria in potestatem redacta: ac tandem in Ægyptum peruentum. Sub imperatoribus ab Augusto ad Theodosij superioris & Honorij atque Arcadij eius filiorum tempora, per annos 440. Cantabri, Astures, toráq; Hispania sub iugum missa est. Alpes maritimæ, Cocciæq; & Rhetiæ, Noricum, Pannoniæ & Mœsiæ, imperio accesserunt. Omnis ora Danubij in prouincias est redacta. Pontus omnis, & Armenia maior, Mesopotamia, Assyria, Arabia, & Ægyptus, in Imperij Romani iura concesserè. Atque hoc modo his Principibus viris, & populi Romani virtute, ac immortali eorum gloria, hoc Augustiss. Imperium ad summum fastigium perductum est. Cuius limites fuere ad Occidentem Oceanus, à Septentrione Rhenus & Danubius, ab Oriente Tigris à meridie Atlas mons.

Roma, concubina Nachor fratris Abraham Gen. 22. Lat. excelsa, siue sublimis, aut Rhinoceros, vel intuens nimis.

Roma Itali filia, quæ Romam primùm in Palatino monte, vt quidam volunt, constituit, anno à diluuio 682. Beros. lib. 5. Dionys. Halicarnass. in prin. hist.

Romandues, Ptolemæo lib. 2. cap. 9. populi sub Rothomago, quos Northmannos esse Volaterranus scribit hodie. Veromandui, *Vermandois*

deis. Alias Romandui, vt Volaterranus habet.
Romaniam, M. Antonius Sabellicus Thraciam vocat.
Romanessus, Romæ filius, primus Montanorum Aboriginum rex, anno à diluuio 717.
Romanula porta, erat in vrbe habens gradus in Naualia ad ædem Volupiæ.
Romanus, papa, anno salutis 898.
Romanus, Italiæ Exarchus, an. salutis 596.
Romanus Diogenes, Constantinopolitanus imperator, an. salutis 1071.
Romanus, classis præfectus, sub Cõstantinopolitanis imperatoribus, vir astutissimus, & rerum gerendarum scientissimus, cùm animaduertisset Constantinum VII. Cæsarem, literis, picturæ & philosophiæ deditũ, matre eius in vxorem accepta, primò imperium (quasi vicarius) gerere cœpit: deinde, cùm res magnas gessisset non solùm se imperatorẽ, sed & filios suos, Steph. & Constantinum, appellare ausus est: & imperauit etiam annos triginta nouem conniuente Constantino vero imperatore, donec à filiis potestate omni exutus, monasterio inclusus est.
Romanus Iunior, nepos Romani Lecapeni senioris ex filia, vir fuit omnium ignauissimus, vino tantùm, otio ac voluptatibus omnibus deditus. Vnde cuidam Iosepho Bringæ præfecto imperij, cura, ob Cæsaris ignauiam tradita est. Eius incredibilis ingratitudo, hunc ad mortem adegit. Volat. lib. 23.
Romelia, pater Phaceæ regis Israel, 4 Regum 15. 16. lat. excelsus Domini, siue celsitudo Domini, aut proiectus à Domino.
Romenthiezer, nomen viri, 1. Par. 25. lat. Exaltans adiutorem, vel auxilium, siue exaltaui atrium.
Romoaldus Grimoaldi filius, Dux Beneuẽtanus.
Romulensis, Colonia Romanorum in Celtica Hispalensium Pli. lib. 3. ca. 1. Et à læua Hispalis colonia cognomine Romulentis.
Romuleo, vrbs in Italia à P. Decio PROCONS de Samnitibus capta, anno vrbis 457.
Romulus, Martis ex Ilia filius, nepos Numitoris, frater Remi, eodem cum illo partu editus. Erat enim Numitori frater nomine Amulius, præferoci ingenio: qui non contentus fratri natu maiori imperium præripuisse, vt posteritati quoque suæ tyrannidem constabiliret, Lausum prolem illius masculam interemit. Iliam quoque vt spem omnem nepotum fratri eriperet, sub specie honoris virginem Vestalem legit, eóque modo perpetua virginitate damnauit. Ea tamen postea ex Marte (vt Romani credi voluerunt) grauida deprehensa gemellos peperit: quos Amulius in Tyberim abiici iussit, matrem autem viuam in ripa fluminis defodi. Verùm cum id temporis Tyberis extra ripas restagnasset, nec adiri vsquam ad iusti amnis cursum posset, qui mergendorum puerorum negotium susceperat, proxima eos alluuie, vbi postea Ruminalis ficus fuit, expositos reliquit. Quo in loco à Faustulo regij pecoris magistro inuenti sunt, & Laurentiæ vxori educandi traditi: quæ quòd vulgato corpore quæstum faceret, ideóq; Lupa inter pastores vocaretur, factus est locus fabulæ, Romulum & Remum à lupa educatos fuisse. Hi postea cùm adoleuissent, de genere suo à Faustulo edocti, Amulium trucidant: auumq; Numitorem in regnum restituunt. Nec ita multò post collecta magna pastorum manu, vrbem nouam in Palatino monte, vbi educati fuerant, ædificant. Et quoniam fratres Gemini erant, nec ætatis verecundia differentiam facere poterat, orta inter eos contentione, vter nouæ vrbi nomen daret, & conditam imperio regeret, placuit rem auium iudicio permitti: Cumque Remo in Auẽtino vultures sex priores, Romulo autem in Palatino duodecim, sed posteriores apparuissent: illo tempore, hoc numero se priorem esse asserente, exorta inter pastores primum altercatio est, quę deinde ad manus peruenit. Ibi Remus ictu cecidit. Vulgatior fama est, ludibrio fratris Remum nouos muros transiliisse: inde à Romulo, siue à Celere quodam militum tribuno, Romuli iussu fuisse interfectum. Solus itaque regno potitus Romulus vt vrbem incolis frequentiorem redderet, Asylum aperuit, Senatores centum, quos ab honore Patres appellauit, conscripsit. Vicinis connubia negantibus, virgines, quæ ad Consualium spectaculum conuenerant rapuit. Ceninenses bellum inferentes prælio vicit, regéq; obtruncato, Ioui Feretrio opima spolia obtulit. Antennates deinde, & Sabinos prælio superatos in ciuitatem recepit. Fidenates acie fudit, & ad oppidum fugientes insequutus, vrbem eodem impetu cepit. Veientibus quoque post aduersam pugnam pacem petentibus, centum annorum inducias concessit. His ce rebus gestis, cùm ad Capreæ paludem concionem haberet ingenti coorta tempestate, repentè, nusquam comparuit, patrum, vt creditur, manibus discerptus. Ab huius nomine Romani dicti sunt Romulidæ. Vide Liuium & Plutarch.
Romulus, cos. cum Placido, anno vrbis 1095.
Romus, Vlyssis & Circes filius. Steph.
Romus, rex Galliæ, anno ferè ante Romam conditam 700.
Romus, Celtiberorum rex, annis ante Romam conditam ferè 700. Maneth. in Supplem. Beros.
Romylia, vrbs Samnitum in Italia. Gentile, Romyliates. Steph.
Ros, filius Benjamin. Gen. 46. lat. Caput, vertex, summitas, siue principium.
Rosea, Festo, campus in agro Reatino, quia in eo arua rore semper humida feruntur, Aliàs Rosea sine c.

Roscius, histrio insignis, in arte sua vsque adeò absolutus, vt si quem significare velimus cæteris sui generis hominibus præcellere, Roscium κατ' ἐξοχήν appellemus. Hic cum obliquos haberet oculos, turpique esset aspectu primus persona in scena vsus est: populus tamen eum sine persona intueri malebat, ob pronunciandi dulcedinem Cic. de Orat. Scripsit & librum in quo histrionicam eloquentiæ comparauit.

Roscius Amerinus in causa paricidij defensus à Cicerone.

Roscius Otho, in tribunatu suo legem tulit qua equestrem ordinem à plebe distinxit, Equitibus XIIII. gradus seorsum assignans, in quos nemo reciperetur, nisi in 400. sestertiorum censum expleret. Hæc lex à latore Roscia appellata est.

Rosimunda filia Cunî mundi Gepidarum regis, quæ maritum habuit Alboinum regem Longobardorum: cui cùm aliquando inter pocula, patris caluaria per iocum propinasset, irata Rosimunda non priùs minitari destitit, quam eum curauerit necandum. Vno mortuo alium maritum Helmingem nomine sibi copulauit quem postea veneno necauit. Oros. P. Diaconus.

Rostochium vrbs maritima Saxoniam attingés, λαχιδόργιον dicta à Ptolemæo, duci Megerburgensi subditur, populis ac diuitiis opulentissima, primùm arx fuit rusticorum castellis septa, tunc circa annum 1170. cõmuniri cæpit & vallo cingi atque in oppidi formam consurgere frequentibus seditionum motibus, incendio, aliisque calamitatibus sæpè deuastatum est. Academiam habet, Principum Megapolitanorum Senatus, & vicini populi liberalitate institutam.

Rostra templum Romæ in foro ante curiam Hostiliam, in quo erat suggestus è rostris nauium Antiarum, ex quo concionabantur. Lucan lib. 1.

Rosus, ciuitas in Isiæo sinu. Strab. lib. 14.

Rotenburgum, ad Tubarum aninem elegans Franconiæ oppidum, Hierosolymitanæ vrbi situ respondere dicitur: à turrium & tegalarum rubore nomen habens. olim propriis ducibus parebat, nunc imperio post Friderici primi secula, accessit vulgò *Rotemburg*.

Roth, ciuitas tribu Gad, data in possessionem, Num. 32. Heb. Antroch. lat. Coronæ siue calamus inebriationis vel saturitatis.

Rotoris, Lõgobardorum rex, Arianæ hæresi addictus, præcepit vt singulæ ciuitates episcopos duos haberent: alterum Arianum, alterum Catholicum Blond.

Rothomagus, Ptolemæo libro secundo capite octauo, Galliæ ciuitas ad Sequanam. *Rouan.*

Rothomagus, Ptol. li. 2. c. 8. Gall. *Rouan* Northma

niæ seu Normandiæ ducatus & Galliæ regionis Metropolis atque Parlamenti sedes, ad flumen Sequanam. Ab ea parte qua Orientẽ respicit, iucundissimis irrigatur riuulis duobus Meridiem versus, Sequanam flumen propinquitate decorat. Iuxta Septentrionem alios habet montes, qui igni fomenta suppeditare solent. Nomen habet à fundatore Mago, 11. Galliæ rege, & Rothidolo, cuius simulachrum: Mello primus huius ciuitatis episcopus euertit. Agro etiam lætatur opimo, fœcundo & herbido: ità vt Iulius Cæsar opportunitate loci adductus, validis hanc vrbem muris cinxerit, & Romanorum præsidium ad totius prouinciæ defensionem in ea reliquerit.

Rotunda, proprium nomen templi eius quod Numa Pompilius Vestæ sacrarat. Festus.

Roxana, Darij filia, Alexandri concubina quæ cum præguans esset, à sorore Satira in puteũ demersa est, quòd eam præcipuis honoribus Macedones cumularent. Plutarchus in Alexandro.

Roxicum, Corsicæ insulæ ciuitas, Ptolem. libro 3. capite 2. vulgò *Rogelo*.

R V

Rubeas, promontorium est in Ponto. Plin. lib. 4. cap. 13.

Ruben, filius Iacob, ex Lia, Gene. 28. natu maximus, lat. videns filium, aut filij visio, vel filius visionis.

Rubensis Lacus in Narbonensi prouincia quem præterlabitur Atax, Plinius libro tertio capite quarto.

Rubi, orum, oppidum Campaniæ, à Ruborum frequentia, siue à Robore dictum: Inde Rubeus, a, um: vt, vimen Rubeum, virgæ Rubeæ. quæ Rubis afferebantur: fiscellis texendis vtiles.

Rubicon, Rubiconis, fluuius in octaua Italiæ regione, in Apennino monte nascens, & inter Ariminium & Rauennam in mare Adriaticum influens, antiquus Italiæ & Galliarum terminus.

Rubigo. Vide ROBIGO.

Rubricatus, Ptolemæus libro secundo cap. sexto Hispaniæ Tarraconensis fluuius: vulgò *Lubregat*.

Rubrum mare dicitur, quia aquas rubere credebant. Quidam à Solis repercussu existimabant talem reddi colorem. Alij ab arena terráque. Quod Latini Rubrum mare nuncupant, Græci Erythræum vocant: erythros enim rubrum, Latinè dicitur, Curtius ab Erythro rege inditum esse nomen existimat.

Rudiæ, arum, Ptolem. (ῥοδαὶ Stephano) siue Rhudiæ, æ, Plinio, oppidum Pediculorum, siue Salentinorum, non procul à Brundusio, à Græcis conditum, patria Ennij poëtæ, quem idcirco Rhudium hominem vocat Cicero pro Archia poeta.

Ruellius,

Ruellius, incliti nominis Physicus ac medicus, qui scripsit de natura Stirpium.

Rufæ, oppidum Campaniæ, quod Turno auxilia misit aduersus Æneam. Virg. 7. Æneid.

Rufinus, consularis à Fabritio Censore damnatus, quòd decem pondo argenti apud eum inuenta essent.

Rufinus alter vnà cũ Stilicone & Gildone relictus à Theodosio seniore imperij administrator, pro tutela Arcadij & Honorij filiorum: Gildo in Africa, Stilico in Occidente, Rufinus verò in Oriente: omnes sanè cupiditate regni incensi, in suos principes arma conuerterunt. ex quo diuersis modis oppressi periere. Volat.

Rufinus, consul cum Eusebio, ann. vrbis 1100.

Rufinus, cos. cum Laterano, ann. vrbis 944.

Rufius Volusianus, cos. ann. vrbis 1066.

Rufius Albinus, cos. cum Constantino Cæsare, anno vrbis 1087.

Rufius Posthumianus, cos. cum Zenone. an. vrbis 1201.

Rufus, cos. anno vrbis 934.

Rufus, cos. cum Constantio, anno vrbis 1210.

Rufus Purpureo. legatus Rom. in concilio Ætolorum. Liuius lib. 32. Rufus. Centurio sub Scipione Africano, cuius res gestas, & quæ in bello præparantur, scripsit Appian. Virginius Rufus orator egregius interfectus à Nerone.

Rufus poëta Bononiensis, cuius meminit Martialis.

Rufus medicus, sub Troiano principe multa conscripsit, quorum nihil apud nos peruenit, sæpè tamen ab aliis testis citatur.

Rufus Corinthius, sophista, quanquam diuitiis & generis nobilitate pollebat: plus tamen ad eius laudem dicendi gloria, linguæque gratia contulit. Philostra.

Rufus Cyreneus, Simonis Cyrenei. qui crucem Saluatoris nostri portauit, filius: quique postea verbi diuini fœliciſſimus, & illustrissimus disseminator extitit. Marc cap. 13.

Rufus, D. Pauli discipulus, primus Auenionis episcopus. Anto. par. 1. tit. 6. cap. 18.

Rugusci, Alpini populi inter eos, quos max. ille Cæsar Iulius sub iugum Romanorum misit. Plin. lib. 3. cap 20.

Rullus, Pli. l. 8. ca. 51. solitum aprum Romanorum primus in epulis apposuit, qui Ciceronis consulatu legem Agrariam promulgauit, neque tamen pertulit, resistente Cicerone.

Ruma, ciuitas in tribu Iuda Iudic. 9. 4. Reg. 23. quæ aliàs Remphtis. item & Arimathæa, Eusebio vocatur. Legitur Ios. 15. Rum. iuxta LXX. vbi ex Hebræo legendum Duma lat. excelsa, siue sublimis aut proiecta.

Rumia, dæa, quæ rumis, id est mammis, hoc est, pueris lactentibus præsidebat. Aug. 4. Ciuita. Varro 2. de re Rust. cap 11. Non negarim, inquam, ideò apud diuæ Rumiæ sacellum à pastoribus satam ficum. Ibi enim solent sacrificare lacte pro vino, & pro lactantibus alio nomine dicitur Rumilia.

Ruminalis ficus, sub qua lupa Romulo & Remo dicitur mammam præbuisse, quæ & Romula vocitata est. Siue quòd sub ea pecudes æstatis tempore frigora capientes, herbas ruminare consueuerant.

Ruminus, Iupiter dictus est, quòd rumam, id est, mammam animalibus cunctis præberet.

Rumon præceps, in Tyberi locus. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 26.

Runcaliæ, Locus est campestris ad Padum haud longè à Placentia. Hodie Romandiolan vocant.

Runcina Dea, frumento præesse ab antiquis credita est. Lilius Syntag. 1. Historiæ Deorum.

Rumoridis, cos. cum Theodosio Augusto, anno vrbis 1156.

Ruscino oppidum in extremis Galliæ finibus, non procul à Pyrenæis montibus. Plin. lib. 3. cap. 4. Vulgò, *Rousſilen.*

Rusicadæ, solùm à Ioanne Hontero in Africa recensetur.

Russia Poloniæ regio ad Meridiem montes & terminos regni Hungarici pertingens, abundat equis, bobus, gregibus ouium, pretiosissimisque pellibus. Potu vtuntur incolæ ex melle facto. Adducitur & vinum ex Pannonia, Moldauia & Vvalchia. Huius metropolis & caput est Leunpurg, quam Latini Leopolim vocant. Cromerus in Chron. Poloniæ. Vide Moscouia.

Rusticius, Cos cum Olibrio, anno vrbis 1217.

Rusticus Bolanus, cos. cum Calphurnio Pisone. anno vrbis 863.

Rusticus, cos. cum Vitali, anno vrbis 1275.

Ruth, vxor Maholon filij Elimelech Beth-lehemitæ. Ruth. 1. lat. saturata vel inebriata.

Rutheni, populi Galliæ Narbonensis non longè ab Auernis & Santonibus. Alij sunt Rutheni in Sarmatia Europæa, vltra Liuoniam: hodie Russi dicuntur, & eorum regio Russia. Vide RVTHENI, *Le pays à lentour de Rhodez.*

Rutilia, Romana mulier, quæ constans vsque adeò fuit, vt post amissum filium Cottam (quem in exilium fuerat sequuta) lachrymas nullas emiserit.

Rutilius Geminus, libros pontificales fecit. Cicero in Bruto, Rutilius in quodam tristi & seuero dicendi genere versatus est, magnum munus de iure respondendi sustinebat. Sunt eius orationes ieiunæ, multa præclara de iure, doctus vir, & Græcis litteris eruditus, Panetij auditor, propè perfectus in Stoicis. Rutilius primus legem pugnandi militibus tradidit. Is enim nullius ante se imperatoris exemplum secutus ex ludo C. Aurelij Scauri doctoribus gladiatorum accersitis, vitandi atque inferendi ictus subtiliorem rationem legibus ingenerauit. Hic actus in exilium à partibus Syllani

& à Sylla deinde redeundi potestate facta, respondit illud quod à Seneca in 6. De beneficiis ponitur, Malò vt patria mei exilij erubescat, quàm reditu mœreat. Valer. & Seneca lib. 6. de beneficiis.

M. Rutilius Censorinus, teste Valerio de moderatione, iterum Censor creatus, in concione populum corripuit, quòd eam potestatem bis sibi detulissent, cuius maiores, quia nimis magna videretur, tempus coarctandum iudicassent.

Rutilius Lupus, rhetor, cuius meminit Quintilianus.

Rutuba, fluuius Liguriæ ex Apennino fluens. Plin. lib. 3. cap. 5.

Rutuli, antiquissimi Italiæ populi, qui eam partem Latij tenuerunt, in qua fuit Ardea, à Danaë Acrisij filia condita. Hi Turno duce bellum aduersus Æneam gesserunt. Virg. lib. 6. Æneid.

Rutupiæ, Ptol. Cantiorum oppidum, in tractu Orientali Britanniæ: à quo vicinum promontorium Rutupinum, littoráq; adiacentia Rutupina appellantur.

Ruzatus, Augusti colonia in Tingitania. Plin. lib. 5. cap. 2.

R Y

Rysa, fluuius Heluetiorum, in Rhenum influens.

S A

Saaph, filius Iahaddai. 1. Paralip. 2. lat. cogitans aut præuolans.

Saal, nomen viri 1. Esd. 1. lat. postulans, siue postulatus, aut cõmodatus, siue sepulcrum, vel infernus aut fouea.

Saananim, ciuitas limes tribus Nephthali. Ios. 11. lat. motiones, vel motus dormientis.

Saaraim, ciuitas in tribu Iuda, in qua posteri Simeonis habitauerunt. Ios. 15. 1. Par. 4. lat. portæ, siue æstimationes, aut appreciationes, vel capilli, siue hordeum, aut tempestates, siue dæmones, aut pilosi, vel hirci.

Saba, filius Regma, Gen. 10. à quo ciuitas regalis Æthiopiæ nomen accepit, 3. Reg. 10. Isaiæ 60. Hanc Iosephus lib. 2. à Cambyse rege Meroë ex sororis vocabulo cognominatam scribit. Hanc Nilus circundans inexpugnabilem reddebat. Filius item Iectan. Gen. 10. Postremò, sic nominabatur filius Iecsan, Gen. 25. lat. conuersio, siue captiuitas, aut canities vel sessio.

Saba, Gen. 10. 1. Paral. Psal. 71. Isa. 43 Filius Chus. Inde Sabæi populi, qui fœlicem Arabiam incolunt, dicti. lat. circuitio, vel ebrius, vel Syriacè, Sex.

Saba, Arabum metropolis in monte sita, hoc vocabulo appellata, quod est reuereri, seu venerari: quia thus mittit, quo in sacrificiis vtimur vt notat Seruius: & ideo thuriferam vocat Ptolemæus. Vel ἀπὸ τοῦ σέβειν, quod est sacrificare. Vide SABAEA & SABAEI.

Saba, eremita insignis, qui & Iulianus vocabatur, quo pacto mortem Iuliani Apostatæ procul absens, diuina reuelatione resciuerit, Christianisque nuntiauerit, vide in verbo, Iulianus Saba.

Sabactaci, nomen viri. Matth. 27.

Sabachus, Æthiopum rex, qui Anisim Ægypti regem fugauit, & illius regnum quinquaginta annis obtinuit. Herod. lib. 2.

Sabacus, Æthiops quidam Vulcani sacerdos.

Sabæa, regio Arabiæ fœlicis, in qua sola thus nascitur.

Sabæi, populi fœlicis Arabiæ, ditissimi thure, & syluarum fertilitate odorifera: corpora mortuorum non pluris faciunt quàm stercora. Quinetiam reges ipsos inter sterquilinia reiiciunt. Horum metropolis est Saba, quam Strabo libro 16. Mariabam vocat. vide Strabonem lib. 6.

Sabama, ciuitas quam ædificauerunt filij Ruben. Num. 31. Ios. 13. Locus hic vitifer in vicina Lazer. Isa. 16. lat. conuersio, siue captiuitas nimia, aut canities, vel sessio multa.

Sabania, nomen viri 2. Esdr 9. lat. conuertens vel captiuans Dominus, aut intelligens vel ædificans Dominus, vel intellectus aut filiatio Domini.

Sabanus, Bulgarorum rex, Constantino Iconomacho quòd consentiret, regno à suis exutus, Constantinopolim se recepit.

Sabarcæ, populi Indiæ, qui populi, non regnum imperio regebantur. Author Curtius.

Sabarim, locus trans Iordanem in terra Amorrheorum, qui à frangendo hoc nominis inuenit: siquidem ibi Israelitarum acies fracta est. Ios. 7. lat. confractiones, siue expectationes, aut frumenta.

Sabarim, Ezech. quadragesimoseptimo, nomen loci, qui est inter terminum Damasci, & confinium Emath lat. circuitus altitudinis, aut Syriacè opiniones vel cogitationes, vel spes.

Sabastianus, vir sanctissimus, ciuis Mediolanensis, qui pro fide Christiana, sagittis confossus est sub Diocletiano imperatore. Volaterr.

Sabat, mensis quendoque Februario nostro respondens. Zach. 2. lat. sceptrũ vel virga aut trib.

Sabata, Ptol. lib. 3. cap. 1. Sabatium. Plin. lib. 3. c. 4.

Sabatia Pomp. lib. 2. maritima ciuitas Liguriæ, vulgò *Sauona*.

Sabate, lacus: vnde fit Sabatinus, na, num.

Sabath, nomẽ propriũ, à quo Sabatheni nominãtur, qui à Græcis Hasbabari, vt Ioseph. inquit.

Sabbatha, filius Chus. Genes. 10. lat. circuitus, vel causans, aut Syriacè, Senectus.

Sabatha, filius Chus. Gen. 10. lat. circuiens percussionem, vel causa percussionis: aut senectutis percussio.

Sabathra, Ptolemæo lib. 4. c. 3. vrbs parua Syrtis. Plinius. Sabathra dicta vulgò *Raxamabes*.

Sabbath, Phœniciæ fluuius, qui cùm reliquis die

I. Sebastiany Nathonēy, et Sedistani Sandery. Vide supra to. 2. pa. 434.

diebus lentè fluat, Sabbato celerrimè, & maximo cum impetu decurrit, quod maximè mirum. Ioseph. lib. 7. cap. 24. Antiq.

Sabbathai nomen viri. 2. Esdr. 11. Lat. requies aut cessatio mea.

Sabbatia, vicus Celticus: Gentile, Sabbatianus vel Sabbatius. Steph.

Sabbatina, tribus populi Romani, vna ex triginta quinque.

Sabbazius, Bacchus dictus est à Sabasmis, id est tripudiis & furiosis saltationibus, cuiusmodi fiebant in huius Dei sacris L. Gyrald.

Sabe, Syrorum lingua, Mensis Februarius dicitur.

Sabeæ, ciuitas in tribu Simeon, Ios. 19. Lat. Septem vel Septimus, aut saturitas siue iuramentum.

Sabelli, populi Italiæ, à Sabinis oriundi, inter Sabinos & Marsos incolentes, alio olim nomine Samnites dicti, Steph. lib. 3. cap 12. Hinc Sabellus, a, um.

Sabellicus historicus, qui historiam vniuersalem ab exordio mundi vsque ad sua tempora scripsit, eámque per Enneades digessit.

Sabellius, hæreticus, Christum filium Dei esse negabat, vix autem sub annum salutis 257. Socrat. lib. 6. cap. 20. hist. trip.

Saber, filius Caleb ex Maacha concubina, 1. Par. 2. Lat. confractio, aut spes, vel iuramentum.

Sabi, populi Phrygiæ: Phrygios etiam Bacchos appellant Sabos. Steph.

Sabidius, vir Romanus, gulæ deditus, plus vorabat quàm posset concoquere: quocirca ita fœtebat eius halitus, vt nemo posset cum eo loqui, quem Martialis epigrammate insectatur.

Sabini, Arabes Deum appellant, & illi decimas mensúra non pondere persoluunt.

Sabina, imperatrix Adriani imperatoris Romani vxor, quæ seruilibus iniurijs ab eo affecta adiit morrem voluntariam, quòd iam immane ingenium, humanique generis perniciem (multos enim Adrianus cruenta morte extinxit) matrimonio sibi coniunxisset. Author est Sextus Aurelius.

Sabini, populi in quarta Italiæ regione, non procul à Roma à religione & cultu Deorum cognominati: quasi Sebini, ἀπὸ τῶν σέβειν. Silius verò, à Sabo authore gentis, Sabinos dici putat, libro octauo. Hos Plinius Apennini iugis vallatos vtrinque scribit. Strabo Sabinos ait angustum incolere agrum, in longitudinem protensum à Tyberi vsque. Nomen tum oppidum stadiis mille vsque ad Vestinos.

Sabinianus, cos. cum Manlio Theodoro, anno vrbis 1038. Vide Samnites.

Sabinianus, papa, anno salutis 608.

Sabinillus, cos. cum Gallieno Augusto, anno vrbis 1018.

Sabinus, declamator tempore Senecæ, lepido vir ingenio.

Sabinus, Vespasiani frater, interfectus à Vitellio qui Vespasiano res contra Iudæos gerente, post Othonis mortem, Capitolium cum æde Iouis occupauerat.

Sabinus, Sophista, sub Adriano principe, scripsit Isagogen ad materias & hypotheses, declamationum libros quatuor, præterea in Thucydidem enarrationem. Suid.

Sabinus Masurius, iurisconsultus, scripsit Fastorum & memorabilium rerum libros.

Sabinus Syrus, memorãdæ fortitudinis, qui tempore Titi, primus Hierosolymæ muros ascendit Ioseph. lib. 6. cap. 1.

Sabinus Tyro, scripsit περὶ κηπευτικῶν, id est, de hortensibus. Plin. lib. 19. cap. 10.

Sabinus, cos. cum Messala, anno vrbis. 966. iterum cum Anulino biennio post.

Sabis, fluuius est inter Belgas, qui Neruios irrigat, & in Mosam fluuium penes Condrusios seu Mamurcium oppidum Leodiensium influit. Hodie Sambram vulgus nominat.

Sabiusa, porta dicebatur, quæ rectà in Sabino ducebat.

Saboat, vrbs Arabiæ, in monte excelso, à quo octo mansionibus differt regio eorum thurifera.

Sabriana, æstuarium Britannici maris, Ptolem. lib. 2. cap. 3.

Sabrina, fluuius Cornel. Tacit. lib. 12. vulgò *Seuerne*.

Sabura, vir qui secundum post regem obtinuit locum apud Nuonidas. Lucan. lib. 4.

Sabus, primus, Aboriginum rex, à quo Sabini dicti.

Sabus, vir illustris, ferè statim à diluuio Sabæam Arabiam fœlicem tenuit. Berosi. lib. 4.

Sabilius, Gelæ vrbis Siciliæ tyrannus post à seipso interfectum Cleandrum. Herodotus libro 6.

Sacæ. apud Steph. & Sacis fœmininum, Scythiæ populi, quos Hero. tradit vocari à Persis omnes Scythas: item Plin. lib. 6. cap. 17. Vltra, inquit, sunt Scytharum populi. Persæ illos Sacas vniuersos appellauere à proxima gente, antiqui Arameos: Scythæ ipsi Persa, Chorsaros. Strab. lib. 11. Vide Sacarvm.

Sacamaca, Ptol. lib. 4. cap. 3. vicus Syrtis magnæ. vulgò *Zedicho*.

Sacarum, Asiæ regio, Ptol. lib. 6. cap. 13. vltra mare Caspium, Sogdianis cõtermina: in qua nec vrbes, nec vicos esse testatur, cuius incolæ nemora & specus habitant, sagittandi arte peritissimi, qui olim Bactrianam prouinciam occupauere, & optimam Armeniæ regionem, (Strab. lib. 11.) atque vsq; ad Cappadocas processerunt. Sed quum ex spoliis festa celebrarent. Persarum imperatores noctu eos adorti, funditus deleuere. Vide Sacæ. Hos quidam Sacassanos vocant.

Saccassani. Vide Sacarvm.

Sacche

Saccheni, populi Arabiæ. Steph.

Sacer mons, locus ad tertium milliarium supra Anienem, quem plebs Romana post reges exactos, dum à potentioribus premeretur, occupauit. Cicer. in Bruto: & ibi creati sunt tribuni plebis.

Sacerani, appellari fuerunt Reate orti, qui ex Neptimontio Ligures Siculos eiecerunt, dicta quòd iure sacro nati essent. Vide SACRANI.

Sachacha, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15. Lat. vmbraculum sine operimentum, vel protectio aut vnctio: vel Syriacè, speculatio.

Sachalitæ, populi Indiæ: vnde Sachalites sinus, in quo Pelagiæ septem insulæ iacent. Stephanus.

Sachar, nomen viri, 1. Paral. 11. qui 2. Reg. 23. dicitur Sarar. 1. Paral. 26. Lat. merces siue precium, aut sicera, vel ebrietas.

Sacon. Vide POTAMOSACON.

Sacos, vicus Pieriæ in Lacedæmone: sic dictus quòd incolæ scutum σάκος Græci dictum, primi inuenerint. Gentile, Sacius, Steph.

Sacrani, populi Italiæ Romæ vicini, qui à Corybante quodam, magnæ matris sacerdote ea loca tenente, initium duxerunt: à sacrificando dicti. Corybātium enim erat Matri Deûm sacra facere. Seruius tamen Ardeates intelligi putat, propter ver sacrum, quod apud eos immolationis genus erat, quo grauibus periculis adducti, vouebant se diis sacrificaturos, quæcunque proximo verè apud se animalia nata essent. Seruius in 7. Æneid.

Sacra via, in vrbe Romana vocitata est, quòd in ea ictum fœdus sit inter Romulum & Tacitum. Hac triumphantes in Capitolium ibant: tendebat autem à regia vsque ad arcem. Hanc Horatius Sacrum cluum nuncupauit.

Sacrificij ἱερομνῆμονες, apud Athenienses vocabantur (vt notat Vlpian. in orat. Demosth. ad Mediā) qui sacrificantes obseruarent, ne quam in sacrificiis fraudem committerent, prouiderentque ne victima debilis esset, & parum idonea. tribus autem Eumenedibus tres sacrificos ab Areopago fuisse delectos, quia eorum sacra Areopago essent commendata.

Sacrum promontorium, Lusitaniæ locus. Ptol. lib. 3. cap. 2. Caput sancti Vincentij hodie dicitur, vbi Cuneus ager.

Sacrum Cæsaris, vel Sacrum Ceretis, Galliæ Celticæ ciuitas, vulgò *Sancerre*.

Sadalis, vrbs Ægypti: Gentile, Sadalites. Steph.

Sadragesilius, Dagoberti regis Franciæ præceptor: cui tam fauit fortuna, vt ex ludi magistro Dux Aquitaniæ factus fuerit. Volaterr.

Saducæi, dicti inter Iudæos qui Saducæum quēdam magistrum legis sequentes, neque resurrectionem credebant, neque Angelos, neque spiritus. Hist. Euang.

Sadoc, filius Achitob. 2. Regum 8. 1. Paralipom. 6. Est & nomen sacerdotis, 2. Regum 16. Filius item Meraioth. 1. Paralip. 9. lat. iustus aut iustificatus.

Sadyate, Ardyos filij Gygis filius, qui Herodoto libro historiarum 1. post patrem regnauit in Lydia.

Sædene, mons Cumæ: Gentile, Sædenus, & regio Sædene. Steph.

Sæpinum, vrbs Samnitum. Hodie *Sepinum*: Ptolemæus lib. 3. cap. 1.

Sætabis, fluuius Ptolemæo libr. 2. cap. 6. Augusta Valeria alio nomine dicta. Sectanis olim, nūc Xatiua.

Sætæ, Indiæ populi, quos argento abundare docet Plinius lib. 6. Fertilissimi, inquit, sunt auti Dardæ, Sætæ argenti. Sed omnium in India propè non modo in hoc tractu potētiam claritatémque vincunt Prassi, amplissima vrbe, ditissimáque Palibotra.

Sagæ, idem qui Sacæ aurea dicti. Mela libro tertio.

Sagalassus, vrbs Pisidiæ. Vocatur etiam Selgessus. Gentile, Sagalasseus & Sagalassenus. Stephanus.

Sagana, nomen veneficæ mulieris, quæ Varum puerum prætextatum suis veneficiis fascinauit. De qua sic Horat. *At expedita Sagana per totam domum spargens auernales aquas, horret capillis.* Eiusdem, ceu necromanticæ, meminit Satyra 8.

Sagaris Ptolemæo & Straboni fluuius Asiæ, qui ex Dyndimo Galatiæ monte nascens, & per Phrygiam Bithyniámque flexuoso cursu delatus, tandem influit in Pontum Euxinum. Ouid. 4. de Ponto, Eleg. 10.

Sagartia, Cherronesus iuxta mare Caspium. Gentile, Sagartij.

Sage, nomen viri, 1. Para. 11. lat. ignorans, siue cōprehendens, aut attingens: vel Syriacè, multus siue multiplicans.

Sagitta, signum cæleste. Plinius libro 18. capite 26.

Sagittarius, signum cæleste, quem alij Centaurum Chironem arbitrātur, alij Crocum filium Euphemis nutricis Musarum, & habitasse in Parnasso cum Musis, & venationi incubuisse, vnde & vsum sagittis, & equo incidisse, post mortem precibus Musarum à Ioue inter astra relatum, & varia forma conscriptum. Idibus Februarij vesperè occidit, ac vehementer hyemat. Columel.

Sagra, fluuius in ora Magnæ Græciæ in Italia. Plin. cap. 10. de Locris & Italiæ fronte, libro tertio & Cic. libro secundo de Natura deorum.

Saguntia, Ptolemæo libro secundo, capite 4. & Plinius lib. 3. cap. 1. Hispaniæ vrbs. Vide SAGVNTVS.

Saguntus, vel Saguntum, Steph. Hispaniæ ciuitas vltra Iberum fluuium à Zacynthiis condita:

dita: quam Annibal contra populi Romani fœdera diruens, belli Punici secundi susceitauit incendium. Fuit item populi Romani fidelissima socia, quam cum Annibal contra ius fœderis obsidione premeret, maluerunt Saguntini se suáque omnia igni consumere, quàm aut fœderati populi amicitiam deserere, aut viui in hostis potestatem peruenire. Liuius belli Punici. lib. 1.

Sahar, filius Ashur ex Halaa vxore, 1. Paral. 4. lat. lucidus aut candidus.

Sahar, filius Simeon filij Iacob. Gen. 46.

Saharaim, nomen viri. 1. Par. 8. lat nigri, vel turbidi, aut matutinantes, vel manè euntes.

Sais, vrbs Ægypti iuxta vnum ex Nili fluminis ostiis, quod ab ipsa Saiticum dicitur: & Saitæ, populi in Ægypto: huius loci incolæ Mineruam colunt: Cic. 3. de Natura deorum. Ciuis Saites, & præfectura Saitis: dicitur etiam Saitinus: & possessiuum, Saius, vel Saiticus. Stephanus.

Saitani, populi Asiæ: de quibus sic scribit Alexãder ab Alexandro libro tertio cap. 2. Genial. dier. Sicut Saitanis reges qui imperitarunt, intra septa templi sepelire assuetum erat, hoc sepulturæ genus optimum, pietatis vltimum officium æstimantes.

Saixæ, populi iuxta Istrum. Steph.

Sala, fluuius Hispaniæ, & qui Bilbilis dicitur, quo temperatur ferrum, atque acrius redditur.

Sala, nomen sex vrbium, & fluuij in Germania. Strab lib. 7. Inter quem & Rhenum, cùm Drusus Germanicus belligeraret, domitis hostibus victor oppetiit.

Sala Germaniæ vicus, non procul ab oppido, *Kunigshosen*: à quo Franci dicti sunt Salici, qui circa hunc vicum, & fluuium eiusdem nominis, habitarunt. Verùm leges Salicæ non ab isto vico, seu fluuio, sed à Sala dictione Franca, quæ Latinè, palatium, seu aulam significat, hoc nomen habent. Munst. lib. 3. Cosm.

Sala, oppidum & fluuius Mauritaniæ. Plin. lib. 5. cap. 1. Duplex eius nominis oppidum amnis intersecat, vetus & nouum, quod non ita procul ab Herculeo freto remotum vrbem Septã nomine respicit. Vetus anno 1514. multarum ædium structura, & mercaturæ commodis admodum auctum, arcẽ habet amplam, & eminentiori in loco turrim, *Summatassem* dictam, quam eo potissimum nomine ædificarant Saraceni, vt inde in Granatæ oram pateret aspectus. Castrum huic ciuitati vicinum conspicitur, in quo est magnifica Regum fessæ sepultura. Hist. Afric.

Sala, oppidum magnæ Phrygiæ, Pannoniæ superioris atque Armeniæ, Ptolomæo libro 4. cap. 1.

Salabastræ, gentes sunt circa Indum. Plin. libr. 6. cap. 20.

Salaboni, nomen loci, 2. Reg. 23. lat. vulpes intellectus, vel filius, aut vulpis ædificium, vel pugilli aut pugnæ ædificium vel intellectus: siue semita ædificij, vel intellectus aut filij.

Salabria, quæ & Sarabræa, ciuitas est Cappadociæ, Ptol. lib. 5. cap. 6.

Salacia, quam quidam Salicam vocant, aquæ dea, à salo ciendo appellata, Neptuni vxor, quam inferiorem aquam maris esse dicunt, quod in salum redeat: vnde à poëtis pro aqua sumitur.

Salacon, vir qui, cùm pauper esset, se diuitem simulabat. Suid. Huius meminit Cic. 7. Epist. Ab hoc natum prouerb. Salacones.

Saladinus, Turcarum rex bellicosissimus, circa annum salutis 1180. cum Christianis per xxx. amplius annos varia fortuna bellum gessit, sæpius tamen victus, quàm victor, donec Balduino Hierosolymorũ rege mortuo multis partibus superior, Hierosolymam cepit, eiúsque regno finem imposuit, Ægyptum Syriámque imperio suo adiecit.

Salai, mater Azuba. 3. Reg. 22. lat. Missio vel mittens: siue ramus, aut propagines, vel telum, aut arma: vel Syriacè, spolians vel spoliatus.

Salamantica, oppidum est in Orientali tractu Lusitaniæ, in Hispania Verronum, vulgò *Salamanca*.

Salamiel, filius Surisaddai, princeps suæ tribus Simeon. Num. 1. lat. pax siue perfectio aut retributio Dei.

Salamij, populi Arabiæ, sic dicti, quòd fœdus cum Nabathæis pepigerint. Salama enim pacem significat. Steph.

Salaminus vnus ex iis Diis, qui Idæi appellantur. Lil. lib. 6. Hist. Deorum. Synt.

Salamin, siue Salamis, Stephano, & Salamina, hodie Coluri, insula in Euboico mari contra Athenas sita, in qua vrbs est eiusdem nominis, vbi Telamon Aiacis & Teucri pater regnauit. Tacit. lib. 3. Horat.

Salampsij, Mauritaniæ Cæsariensis populi. Ptol.

Salanga, mons altissimus, mari imminens, inter Britanniam & Hyberniam, à Salanga, Barculani primi habitatoris Hyberniæ filio dictus. Mons domini alio nomine vocatur hodie.

Salaphitanum, vrbs Africæ prouinciæ. Plin. lib. 5. cap. 4.

Salangus, gens Italiæ. Est etiam alia Indiæ. Stephano.

Salamiana, Lusitaniæ oppidum, inter Eboram & Pacem Iuliam. Anton.

Salapæi, Thraciæ populi. Appian.

Salapeni, Arabiæ felicis gens. Ptol.

Salaphitanum, Africæ propriæ oppidum. Plin.

Salapia, vrbs Apuliæ Plin. lib. 1. c. 11. hodie Salpi.

Salapia, vrbs in Brundisio agro. Alex. ab Alexan. lib. 1. cap. vlt.

Salapusius, à sale & pusius compositum nomen, pusius enim, siue pusus & pusio, apud Latinos dicitur puer. Quo nomine dictus est Calu-

uus

uus, Catulli familiaris, tanquam puer, ob ſtaturam puerilem, plenus ſalis & oratoriæ mordacitatis.

Salaria via, Romæ dicta, quòd per eam Sabini ſal à mari deferebant. Sipontinus.

Salaria, Baſtetanorum vrbs, & Oretanorum, Ptolem.

Salatis, inſula Libyæ: Gentile, Salatiſius. Steph.

Salaſſi. Vide SALISI.

Salaſſi, Ptol. lib. 3. cap. 1. populi Inſubriæ: hodie Marchia Saluſsianorum. Strab. lib. 4. vulgò *Saluſſes*. aliis, *Leval d'Oge*.

Salathi, nomen principis militum. 1. Para. 18. lat. vmbra, ſiue tinnitus, aut aſſans vel torrefaciés: aut Syriacè, orans.

Salathiel, pater Zerobabel ducis Iuda. Agg. 11. Eſdr. 3. filius Iechoniæ filij Ioachim. 1. Parał. 3. lat. poſtulatus ſiue commodatus Dei.

Saldæ colonia, Mauritaniæ Cęſarienſis vrbs, Ptolem. libro 4. cap 2 hodie *Alger*. Barbaroſſæ regnum.

Salduba, Hiſpaniæ Bœticæ oppidum, item & Tarraconenſis. Ptol.

Sale, filius Arphaxad. Gen. 10. Luc 3. Dicitur filius Cainan filij Arphaxad. lat. miſsio vel mittens, &c idem quod Salai.

Salebim, nomen loci. Iudic 1. 3. Reg. 4. lat. reſpiciens corda, ſiue pugillus aut vulpes vel ſemita in mari.

Salecha, ciuitas in Baſan. Ioſue 12. Dicitur & Selcha lat. caniſtrum tuum, aut eleuatio vel conculcatio tua.

Saled, filius Nadab filij Semei, filij Onam. 1 Par. 2. lat. afflictio, vel Syriacè calefactio, aut aduſtio.

Salenis Baſſus, Lyricus poëta, cui propter ingenium ſingulare, eruditionem, auri quinquaginta ſeſtertia Veſpaſianus imperator eſt largitus. Corn. Tacit. in dialogo de Claris Oratoribus.

Salem, i. Conſummata, perfecta, completa LXX. interpretantur pacem. nomen vrbis in Sichemis, quæ eſt in terra Samariæ, ciuitas Iacob, ſita in finibus Ephraim. Videtur quoque dicta Sichem. Hæc non eſt Ieruſalem. Gen. 33. Alia fuit Salem. Vide IERVSALEM.

Salemoth, nomen viri. 1. Par. 24 lat. pacificatio, ſiue perfectio, aut retributio.

Salenæ, Catyeuchlanorum oppidum in Albione inſula. Stol. *Salndy*, Camdeno.

Saleni, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi apud Cantabros. Pomp.

Salentini, populi in finibus Italiæ, proximam Apuliæ peninſulam incolentes, quæ eſt inter Tarentinum ſinum & fauces Adriatici protenſa, circa Brunduſium & Rudias in Iſthmum contracta, latum ſtadia circiter trecenta. Dicti à Saleutino promontorio in extremis eius peninſulæ finibus ſito: quod ἄκραν ἰαπυγίαν appellant. Feſtus tamen à ſalo dictos mauult, fortaſsis ob id, quòd penè circumquaque mari ambiantur, tenui tantum Iſthmo continenti annexi. Ortos putat à Cretenſibus & Illyricis qui ſocietate cum Locrenſibus inita, iis in locis conſedérunt. Hinc Salentinus, a, um. Virg. 3. Æneid. vulgò, *Terra d'Otranto*.

Salentinus, locus Salentinorum, iuxta Anduriam oppidum. Hic ad margines vſque plenus, neque exhauſtis minuitur, neque ſuperfuſis augetur aquis.

Saleph, filius Iectan. Gen. 10. lat Euagtinans vel euellens, aut diſcalceans.

Salera, oppidum in Africa propria, à Scipione occupatum. Liu.

Salernum, Picentinorum oppidum in Italia.

Saleſij, pars Pæonum. Steph. Fortè qui hodie Sileſij, vel Sleſij vulgò.

Saletes vna ex Iouis filiabus, quam Nilo ortam Mineruam Ægyptij fabulantur. Alex. ab Alex. Genial. dier. lib. 6. cap. 4.

Saletio, vrbs Germaniæ, ſex milliaribus infra Argentoratum *Selza*, Rhenano. Huius meminit Antonin & lib. Notit.

Salganeus, Perſarum dux à Metabate non procul ab Euripo interfectus. Strab. lib. 9.

Salganeus, vrbs Bœotiæ, Euripo contigua, poſt Chalciden ſita. Inde Salganius vel Salganeites & Salganeus Apollo. Steph.

Salgas, fluuius & vrbs Salgæ in Mautitania. Gentile, Salgæus, aut Salganus. Steph.

Sali, Sarmatiæ Europeæ populi, apud Ptol.

Salia, fluuius Hiſpaniæ ad oram Britannici maris: à quo Salieni accolæ dicti, quos Sebnos Ptolemæum, lib. 2. cap. 6. nominaſſe exiſtimat Hermolaus.

Salica lex, vide Salij.

Salica, inſula nunc vocatur, quæ olim Taprobane. Steph.

Salica, Oretanorum in Hiſpania vrbs. Ptol

Salici, populi in Cordubenſi conuentu. Plin. lib. 3. cap. 1.

Salij, ſacerdotes Martis, numero duodecim, à Numa Pompilio primùm inſtituti, tunicíſque pictis, æneóque pectoris tegmine exornati. Salij dicti, quòd ſalientes ancilia per vrbem circumferrent. Vocantur etiam Saliſubſuli à Catullo Epigram. 17 ad Caloniam. Virgilius verò etiam Euandri temporibus eos fuiſſe dicit, lib. 8. niſi hæc poetica licentia dixerit, ad ſua tempora reſpiciens.

Salij Germaniæ populi, qui & Franci dicuntur, eius regionis incolæ, quæ vulgò Franconia vocatur. Sidonius. *Saliuo pede, falce Gelonus*. Ammianus Marcellinus libro 17. de Conſtantino ſcribens. Quibus, inquit paratis, petit primos omnium Francos, eos videlicet quos conſuetudo Salios appellauit. Andreas Alchamerus in Tacitum, ſuſpicatur ita fuiſſe nuncupatos à Sala fluuio. Francia enim illa Orientalis irrigatur fluminibus Mæno, Radian

Radiantia, Æsto, Sala, Sinna & Tabero. Hi Gallis expulsis, eorum sedes occuparunt. Franciámque de suo nomine appellarunt. Ab his Salios putat Altiatus, legem Salicam nomen duxisse, quasi dicas Francicam.

Salim, nomen loci. 1. Reg. 9 Ioann. 3. Filius Roboam, 1. Paralip. 11. Lat. vulpes p. n. aut pugilli siue pugni, vel semitæ.

Salinæ, arum, vrbs Siciliæ, iuxta Lilybæum, palmis abundans, quod iuxta eam salinæ fuerint, id est, fossæ in quibus fit sal. Item Suetriorum in Alpibus maritimis oppidum. Hodie Salluces quibusdam. Est item Daciæ vrbs Ptol.

Saliocanus, portus Galliæ, vrbs Ptol. lib. 2. cap. 8. vulgò *S. Paulus*.

Salisa, regio est. 1. Reg. 9 Lat. trina siue principalis, aut ternaria, vel principissa aut ducissa.

Salisi, populi Alpini, Boiis Heluetiisque finitimi, quos Cato Tauricæ gentis esse arbitratur. Salassos rectius appellaueris hodie *die Ougstaler*. Meminit eorum Strab. lib. 1.

Saliuncanus portus, maritimum Galliæ Celticæ oppidum, ea in parte, qua Britanniam insulam spectat. Ptol. lib. 2. cap. 8.

Salinus, nomen Arcadi, qui ab Aenea in Italiam transuectus, iuuenes Italos saltationem docuit. Polemon

Salisso, oppidum inter Treuiros & Argentoratum. Anton.

Saliunca. Antigonum vrbs in Hispania, Ptol.

Sallē, filius Nephthali, Gen. 46. qui Sallū. 1. Par. 7. dicitur Lat. pax siue perfectio, aut retributio.

Sallustius, insignis orator & historicus Romanus, qui mutuas gessit inimicitias cum Cicerone: quorum odium vide in duabus inuectiuis vtriusque. Eius opera extant.

Salluntum, Dalmatiæ vrbs. Anton.

Sallyes, Galliæ Narbonensis populi, circa aquas Sextias. Strab. *Ceux d'autour d'Aix en Prouence.*

Salma, Arabiæ desertæ & felicis tria oppida, apud Ptolem.

Salmacis. vrbs Cariæ. Stephan. & Arrian.

Salma, filius Nahasson filij Aminadab. 1. Par. 2. qui Salmon & Salma in fine 4. cap. Ruth. dicitur. Filius item Hur primogeniti Caleb ex Ephrata concubina, 1. Par. 2. idem signif. quod Sallem.

Salmacis, fons Cariæ limpidissimus, iuxta Halicarnassum, eo nomine olim malè audiens, quòd lauantium in eo, aut ex eo bibentium corpora effœminaret. Cuius rei ratione poëtæ ad huiusmodi referunt fabulā Salmacidem Nympham fuisse fonti huic præsidentē, quæ Hermaphroditi Mercurij & Veneris filij, pueri formosissimi, amore capta, cùm nullis eum blanditiis ad concubitum posset adducere, simulato discessu sese post vepres occultauit: cúmque vidisset illum, qui solum se esse existimabat, positis vestibus fontem ingressam esse, subitò accurrens, abiectis indumentis, arctissimè eum complexa est. Verùm cùm ne sic quidem obstinatum iuuenis animum posset inflectere, à superis dicitur petiisse, vt ex duobus corporibus in vnum redigerentur. Quibus precibus vix finitis, ambo vnum in corpus coaluerunt, ita tamen, vt sexus vterque integer remaneret. Quam corporis sui mutationem cernens Hermaphroditus, parētes suos dicitur inuocasse, & ab iis summi muneris loco petiisse, vt ea fonti natura maneret, vt qui vir eum ingrederetur, ἀνδρόγυνος, hoc est, vtrúmq; sexum habens: inde exiret. Ouid. 4. Metam. Vide HERMOPHRODITVS.

Salman, nomen regis, cuiusdam, de quo Oseæ. 10. Lat. pacificus siue perfectus aut retribuens.

Salmana, rex Madian. Iud. 8. Psal. 82. Lat. Vmbra prohibita, aut vmbra vel imago commotionis vel tinnitus commotionis, vel submersio prohibitionis aut commotionis.

Salmanasar, rex Assyriorum. 4. Reg. 17. Lat. pax ligata siue perfectio aut retributio ligata: vel pax aut perfectio siue retributio nunc ablata vel nunc recedens.

Salmantica. Ptol. lib. 2. cap. 5. alio nomine Salmanca, Lusitaniæ vrbs. Vide an sit Elmantica Stephani & Salmyca.

Salmeni, gens solitaria. Steph.

Salmias, nomen viri. 1. Esd. 10. lat. Pax Domini siue perfectio aut retributio domini.

Salmon, filius Nahasson filij Aminadab. Ruth. 4. qui & ibidem, & 1. Par. 2. dicitur Salma lat. pacificus, siue perfectus aut retribuens.

Salmon, ciuitas maritima Cretæ insulæ. Act. 27.

Salmon, Hellanicus vocauit ciuitatem Bœotiæ, quæ propriè ἅλμων vocatur. Steph. in Alcmō. Et alibi, σάλμων (inquit) vrbs est Bœotiæ, cuius ciues Salmonij.

Salmona, locus in quo castrametati sunt filij Israël, profecti de monte Hor. Num. 33. Lat. vmbræ munus vel numerus, siue tinnitus numeri vel muneris, aut imago nostra.

Salmone, vrbs Pisa idis, & fons eiusdem nominis, à Salmoneo rege. Ciuis, Salmoneus, vel Salmonites. Steph.

Salmoneus, Æoli filius, non regis ventorum, inquit Seruius, sed cuiusdam apud Elidem, vbi regnauit: qui cum regia maiestate contentus non esset conatus est se Deum suis ostendere, & fabricato æneo ponte sublimi, adeò vt Elidis partem desuper regeret, super eo agitabat currus, ad imitanda tonitrua: & in quem iaculatus esset facem, cum iubebat occidi. Ob quam superbiam Iupiter iratus, eum vero fulmine ad inferos deturbauit. Virgil. Aeneid. lib. 6. *Superborum principum typus.*

Salmon. Vide SALMON.

Salmoxis (aut potius Zamolxis) Herodo. lib. 4. dæmon quidam Thracum. Vide in Z.

Salmyca, vrbs iuxta Herculis columnas, Gentile Salmycenus. Stephanus. Vide Salmantica.

Salmy

Salmydeſſus, ſinus Ponti: Gentile, Salmydeſſius & Salmydeſſenus. Steph.

Salo, Strab. lib. 7. litius Dalmatiæ, & emporium: Vide Sala & Salonæ:

Salo, onis, fluuius apud Celtiberos, non procul à Bilbili, oppido, ferri temperatura nobilis. Iuſtin.

Salo, filius Moſollam. 1. Paral. 9. Lat. Caniſtrũ vel exaltatio, ſiue conculcatio, aut æquiparatus.

Salobriaſæ, populi ſunt circa Indum. Plin. lib. 6. cap. 20.

Salodurum, vide Solodorum.

Salome, Filia, Antipatri, Herodis filij.

Salome, mulieris nomen. Marc. 15.

Salomi, pater Ahiud principis filiorum Aſer. Num. 34. Lat. pacificus, ſiue perfectus aut retribuens.

Salomith, filia Zorobabel filij Phadaiæ, 1. Paral. 3. & 53. Filius Roboam. 2. Paral. 11. Lat. idem ſignificat quod Salomi.

Salomon, vel Selomon, i. pacificus. filius Dauidis rex Iudææ omnes ſuæ ætatis homines doctrina antecellens: is Hieroſolymis templum ornatiſſimum extruxit, quod de eius nomine vocatum eſt. tandem ad idololatriam ab vxoribus & concubinis faſcinatus, defecit: qua de cauſa eius regnum paulò poſt eſt laceratum, vt ex hiſtoria ſacra liquidò conſtat.

Salomon, Vngarię rex, Hunnos ingenti multitudine Pannoniam ingreſſos fudit: cum Græcis Bulgariſque congreſſus, eos ingenti clade ſuperauit: tandem à Geiſa quodam bello ciuili ſuperatus, & regno exutus eſt, ſub anno ſalutis 1075.

D. Salomon, Britanniæ Armoricæ princeps, martyrio coronatus. Sigebert. in Chron.

Salon, Strab. libro 12. regio Bithyniæ, paſcendis bobus idonea. Vnde & Salonenſis caſeus. Stephano, vrbs Bithyniæ: qui inhabitat Salonites vel Saloneus. Steph.

Salona, oppidum eſt in Prouincia, medio itinere inter Auenionem Cauarum & Phocenſium Maſſiliam nobilitatum Craucea lapidea. Craucea eſt planities quæ cùm quinquaginta miliatia per circuitum habeat, non poſſis tamen digito terram tangere, quin te ſaxum, impediat: tantus eſt lapidum (quos ex Herculis pugna relictos fabulantur) in ea planitie numerus. Sunt & apud Salonam Marij monumenta & Cæſaris, nempe callata via, murus Marius, Auguſti lapides, & miſſilia multa paſſim inueniuntur, Gallicè, *Salon de Crau*.

Salone, arum, Stephan. vrbs, Dalmatiæ olim capta ab Aſinio Pollione: à qua & filium ſuum Saloninum appellauit.

Solonia. Vide Salon.

Saloniana, Dalmatiæ vrbs mediterranea. Ptolẽ.

Salonius. Aſinij Pollionis Germanici exercitus ductoris filius, qui cùm poſt captas Salonas Dalmatiæ ciuitatem, primò lauream, pòſt etiam conſulatum adeptus fuiſſet, eodem anno ſuſcepit filium, quem à capta ciuitate Salonium vocauit, quem conſtat natum ſtatim riſiſſe: quod parentibus omen infelicitatis fuit, vixit enim perparum. Seruius.

Salphaad, filius Hepher filij Galaad filij Machir filij Manaſſe. Numer. 26. 1. Paralipp. 7. Hebre. Salphaad. Lat. vmbra ſiue tinnitus formidinis, vel aſſationis aut ſubmerſionis formido.

Salpiæ, Ptol. lib. 3. cap. 1. Apulorum vrbs in Ionio pelago. Salapia. Plinio.

Salpina, palus in Apulia, iuxta Salpiam ciuitatem, meretricio amore Annibalis inclytam Liu.

Salſos amnis in Caſſandro Indiæ. Plin. lib. 6. cap. 15. item Hiſpaniæ flumen, Hirtio.

Salſulæ, fons Narbonenſis Galliæ iuxta Ruſcinonem, ſalſioribus, quàm maritimæ ſint, aquis defluens. Pompon. libro 2. vbi eſt arx munitiſſima regum Hiſpaniæ ditionis. Gallicè, *Salſes*.

Saltiæ, populi iuxta pontum Euxinum, à veteribus ſic dicti: aliter φθειροφάγοι vocantur.

Saltuares inſulæ in Nymphæ ſitæ ſunt, ita dictæ, quò ad ictus ſaltantium mouentur. Plin. lib. 2. cap. 95.

Saltsburgum, Latinis Iuuauia dicitur à iuuando. Nam Germanos Iulius Cæſar aggreſſus, in faucibus montium arcem munitiſſimam extrui curauit, vt milites ex ea refugium & ſtellitis iuuamen haberent. Inde caſtrum Iuuauenſe, Germanicè *Helffenberch* appellatum eſt. Fluuius quoque cui adiacet Iuuarius dictus, aci nomẽ dediſſe à quibuſdam putatur, à quo & ciuitas Iuuauia dicta eſt. Ptolemæo ex ſententia I. Auentini, Poedicum appellatur. Eam Attila Hunnorum rex deſtruxit, & à Roberto Epiſcopo reſtaurata eſt anno 580. Ex quinque epiſcopatibus Bauariæ, Saltsburgenſis primus eſt. Munſter. Irenicus.

Salu; pater Zamri illius qui cũ Madianitide occiſus eſt, Num. 25. Lat. caniſtrum, ſiue exaltatio, aut conculcatio, vel æquiparatus.

Salua, Pannoniæ inferioris vrbs. Ptol. *Scalmar*, Lazio.

Saluca, oppidum in Libya interiori. Ptolem.

Saluia mater Apuleij.

Saluia oppidum Triacenſium in 5. Italiæ regione. Ptoſem. Alia, Leandro.

Saluius Fuſius inter eximij roboris viros recenſetur à Plinio lib. 7. cap. 20.

Saluius Iulianus, iuriſperitus nobiliſſimus, temporibus Commodi Cæſaris.

Salus, dea credita, vnde Salutaris porta Romæ appellata, ab huius deæ æde, quæ ei proxima fuit.

Saluſa, filius Supha filij Helem. 1. Paral. 7. Lat. trinus

trinus,vel principalis,aut dux.

Salyes,populi Occidentales, qui contra Romanos bellum gesserunt.Steph.

Salyes, sunt populi, qui Salonam atque vicinos agros inhabitant.

Sama,ciuitas in tribu Iuda,Ios.15. Nomen item viri,1.Paral.8.Lat.audiens vel obediens.

Sama,filius Iechoniæ filij Ioachim.1.Paral.3.Lat. exauditus siue ipse exaudiens vel obediens.

Samaa,frater Dauid,2.Reg.21.Paral.6.Filius Merari,1.Paral.6.12.Lat.audiens vel obediens.

Samaa,filius Macelloth filij Abigabaon.1. Paral. 8.qui 9.dicitur Samaan. Lat. nominatus, vel appositus,aut perditio,vel desolatio.

Samachias,nomen viri,1.Paral.26. Lat.adhærens Domino.

Samad,filius Elphaal,filij Mehusim. 1. Paralip.8. Lat.nomen matris vel gentis aut timoris, vel ponens timorem,aut appositus matri vel genti,aut ibi timor,vel mater aut gens.

Samaia,siue Samaias, pater Semri patris Idaiæ, 1.Paral.4.Filius Ioel, 1.Paral.5. Vir Gabaonites,1.Par.12. Lat. audiens Dominum vel obediens Domino.

Samanei Vide BRAGMANES.

Samaoth, nomen viri, 1.Paral.27. Lat.desolatio vel perditio,aut stupor,siue ibi iniquitas, aut nomen iniquitatis, vel desolans aut perdens iniquitatem.

Samara, promontorium in Oceano Orientali, vbi deficit Caucasus.

Samarabiæ gentes circa Indum, authore Plin. lib.6.cap.20.

Samaria, ciuitas in tribu Benjamin Ios. 18. Lat. meduellæ sarborum.

Samarath,filius Semei.1.Paral 8.Lat.custodia vel adamas,aut vepres,vel spina,seu fæx.

Samareus,filius Chanaan. Gen.10. Hic Edessam incoluit.Lat.lana,vel medulla sarborum.

Samaria, mons. 3.Reg. 16. idem significat quod Samarath.

Samaria,vibs Syriæ inter Iudæam & Galilæam media. Ioseph.lib. 3.cap.2. ab Amri Israëlitici populi rege condita, qui Simeron vel Sameron montem à quondam Semer emit:ciuitatémque,quam in montis vertice extruxerat,à vendentis nomine Simeron,siue(vt transtulit noster interpres,3.Reg. 16.) Samariam appellauit. Qua deinde reges Israelitarum pro regia vsi sunt.Aliàs vt Eusebius testatur, Ecthenias est dicta. Mox post Hircani Iudæorum pontificis repugnationem, ab Herode rege iterum ædificata:atque in honorem Augusti, Græco vocabulo σεβαστὴ nominata est. Steph. quoque Neapolis,Ios.11.4.Reg.6.Isa.7.10.hodie *Napolose*.

Samaria,siue Samarias,1. Paral.11.1 Esdr.10.nomen viri. Lat. custodia aut adamas Domini, seu vepres aut spina Domini.

Samaria, Palæstinæ regio, Iudææ contermina, inter mare mediterraneum, & lacum Tiberiadis sita: habet vrbes Sichem aut Sichina, quæ postea Neapolis, Capernaum in littore lacus Genezareth, Bethsaida ad Iordanem, Chorazim & Magdalum.

Samarobrini,populi in Gallia inter Belgas:quorum præcipua vrbs est Samarobrinum, vulgò *S.Quentin* dicta,quam Samara fluuius præterfluit:in qua etiam Cæsar Gallorum cõcilium indixit.Ptole.lib.2.cap.9.tab.3.Eur.vocat eam ciuitatem,Samarobinam:vulgò *Cambray*.

Sambicus, latro insignis, qui templum Dianæ expilauit in Elide. Quod flagitium cùm fateri nollet,annum integrum grauissimis cruciatibus vexatus est.Hinc proue.bium,Sambico grauiora pati.

Sambos,vrbs Arabum:Ciues,Sambi, vel Sambitæ.Steph.

Sambracatæ, Insulæ & oppidi nomen in Chaldæorum Arabia.Plin.lib.6.cap.28.

Sambrateni populi circa Iudæam teste Plin. lib. 6.cap.20.

Sambri, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum Plin.

Sambalos mons in Perside, Herculi Sacer. Alex. ab Alex,lib.2 cap.14.

Sambroca,Hispaniæ Tarraconensis fluuius.Pto. hodie *Sanbucha*.

Sambus Indiæ fluuius in Gangem influens. Arrian.Et Arabiæ oppidum,Steph.

Same,es,insula in mari Ionio, ante Acarnaniam alio nomine Cephalenia dicta,vrbem habens eiusdem nominis,vulgò *La Cephalonia*. Vide SAMOS.

Samedi,populi Nomadum.Steph.

Samgar,filius Anath,iudex in Israel.3. Iud. Lat. nominatus aduena, siue ibi peregrinus vel certans,aut nominis ruminatio, vel desolatio siue stupor aduenæ, vel ruminantis aut certantis.

Samicum,vrbs Triphylliæ: Gentile, Sambicus Stephano.

Samir,ciuitas in tribu Iuda,in mõtanis Ephraim Ios.15.Iud.20.Nomen viri.1.Paralip.24. idem signif.quod Samarath.

Samma, filius Isai patris Dauid 1.Reg. 16. qui 1. Par.2.dicitur Simma.Filius Rahuel filij Esau, Gen.36.1.Par.1.Filius Supha filij Helem.1 Par. 7.Lat.perditio,siue desolatio, vel stupor, aut ibi sine nomen aut nominatus, vel appositus.

Samma, 1.Paral. 2. 8. filius Hebron. Filius item Azaz,5.Paral.5.11.Lat.audiens vel obediens.

Sammai,filius Recem filij Samma.1.Paral. 2. Filius Ezra.1.Paral.4.Lat.nomen meum:aut desolatio vel perditio mea.siue stupor, aut cæli.

Sammua,filius Zechur,Num. 13. Filius Dauid. 1. Paral.3.Lat.audiens,vel obediens.

Sammites,populi in Samnio, quod nunc Aprutium-vocamus:quæ regio est Italiæ inter Picenum,Campaniam & Apuliam.Idem & Sabelli dicuntur, nomine per diminutionem à

Sabinis deducto. Strab. lib. 5. Ferunt enim Sabinos, cum aduersus Vmbros bellum gererent, Marti votum fecisse, si victoria potirentur, se illi consecraturos quicquid eo anno apud ipsos nasceretur. Quare cùm re benè gesta in patriam rediissent, cum reliquum anni totius prouentum, tum etiam filios eo anno natos Marti consecrasse. Quos deinde, cùm adoleuissent, duce Tauro in Campaniam ad sedes nouas quærendas emiserunt: vbi nullo propemodum negotio electis Opicis, sedes suas collocarunt: originisque suæ memores Sabellos sese, quasi Sabinorum sobolem appellarunt. Hi grauissima olim bella cum Romanis vario euentu gesserunt, Sp. Posthumium consulem, cum collega, totoque exercitu ad furcas Caudanas locorum angustia circunuentos, ex fœdere sub iugum miserunt: quam tamen ignominiam Romani non ita multo pòst magna illorum clade deleuerunt, Samnitibus vicissim sub iugum missis. Postea cùm sæpius rebellassent, tandem à L. Sylla Dictatore multis præliis fracti, cùm ne sic quidem iugum ferre possent, funditùs sunt deleti.

Samnites, rex Ægypti. Vide SAMNETICVS.

Samnium, vrbs Britanniæ. Gentile, Samnius, Samnites: & possessiuum, Samnitic us. Steph.

Samogitia, Polonici regni regio ad mare Balthicum, Septentrionem versus sita est. Polonica lingua terra inferior est, habetque gentes procerè & pulchræ staturæ, agrestes tamen & inculti moribus, parco victu viuentes. Nullus illic ædificiorum nobilium, sed tantummodo tugurij vsus, quorum ex ligno & culmo est structura. Largius ab imo fenestrum operis incremento ædificium in arctius cogitur, in carinæ seu galeæ maximæ similitudinem elaborata. In cacumine fenestra vna, supernè lumen reddens, subter quam focus, cibos parabiles coquens. In ea domo se, vxores, liberos, seruos, ancillas, pecus, armentum, frumentum, & omnem supellectilem condunt. Cromerus. Munsterus.

Samonium, Cretæ insulæ promontorium, Rhodo auersum Mela lib. 2.

Samorna, Ephesus olim dicta ab vna Amazonum. Vide suprà in Epheso ex Steph. Gentile, Samornæus & Samornius.

Samot, nomen duarum insularum: quarum altera Ioniæ adiacet è regione Ephesi, ambitu LXXXVII. M. pass. Ideò Iunoni consecrata, quod in ea nata fuerit & educata, & Ioui nupta. Scribit Varro, Samon prius Partheniam nominatam, ibique antiquissimum fuisse Iunonis templum, & simulachrum in habitum nubentis figuratum: vbi & sacra eius anniuersaria nuptiarum ritu celebrabantur. Altera quæ & Same dicta è regione Epiri non procul à sinu Ambracio, Cephalenia etiam dicitur, breuissimo maris spatio ab Actio dirempta. Tertia Samos, Thraeia est, maris Ægei & Thraciæ oppositа, Samothracia dicitur Ptolem. hodie *Samandrachi*.

Samos, siue Same, oppidi nomen in eadem insula à Romanis diruti. Strabo lib. 10. De Cephalenia verò, quæ est tetrapolis, id est ciuitates habet quatuor, neque huius temporis nomine dixit, neque vlla de ciuitate, vna tantùm excepta, siue Same, siue Samo: quod oppidum hodie deletum prorsus est. Plin. lib. 4. cap. 2. Ceph. lenia quondam Melæna dicta, XI. M. pass. abest: circuitu patet XLIIII. Same diruta à Romanis, adhuc tamen oppida tria habet. Ex his satis constat, vanam esse eorum differentiam, qui insulam Samon, vrbem verò Samen dicendam contendunt.

Samos vicus Messeniæ, Elidis vrbs & Lyciæ ciuitas. Strabo, &c.

Samosata, vrbs Asiæ ad Euphratem, authore Strab. lib. 14.

Samotes, primus Gallorum rex & legumlator anno à diluuio 252. neque quisquam illa ætate isto sapientior fuit: ac propterea, Samotes dictus est Disque vocatus: eò missus à Iano, hoc est, Non patre suo Beroso. lib. 3. & 4.

Samoth nomè viri, 1. Par. 11. Lat. nomina vel desolationes, aut perditiones siue stupefactiones

Samothrace, siue Samothracia, Stephano, insula maris Ægæi, Thraciæ adiacens ea in parte, qua Hebrus in mare influit. Olim Dardania dicta Dardano Troiano, qui Palladium secum ferens, eò traditur confugisse, Aristoteles de Republica Samothraciæ scribens, ait eam olim Leucosiam dictam, deinde Samum (m litera interposita) à Sao Mercurij & Rhenes filio: postremo Samothraciam alicubi Samum vocat. Gentile, Samothrax, vel Samothracius.

Samonion, promontorium Cretæ. Ptol.

Samosata, vrbs Asiæ ad Euphratem, Straboni libro 14. Luciano alumno nobilis Stephan. vrbs Comagenæ ad Euphratem. Ciuis, Samosareus.

Samphe, vrbs Phœniciæ. Gentile, Sampheus, Samphirine. Stephan.

Sampsa, vicus Arabiæ: Gentile, Sampsenus. Significat autem Sampsa Arabicè Solem. Steph.

Sampsiceramus, Bassi Cæcilij filius fuit, qui iuxta Apamiam & Arethusam regnauit: Philarchæ quoque genti Emessinæ præfuit. Strabo lib. 16.

Sampsira, vrbs Ægypti. Gentile, Sampsireotes & Sampsirites. Steph.

Samri nomen viri, 2. Paralip. 29. Pater Iedihel, 1. Paral. 11. Lat. custodiens, vel spina, aut fex, vel adamas.

Samsai, nomen viri, 1. Esdr. 4. Lat. sol meus, aut nomen muneris, siue ibi munus: aut Syriacè, minister.

Samsame,

Samſame,nomen loci,1.Mach.15.

Samſari,filius Ieroham,Par.8. lat. nomen cantãtis,vel dominantis,aut ibi cantor, vel ibi dominans.

Samſon,vir Hebræus, miro corporis robore à Deo donatus ſed ea lege,vt tandiu robur firmitatemq; corporis retineret, quandiu cæſariẽ.Itaq; cùm Philiſthini innumeris ab eo cladib.afflicti,per mulierculã quandã, cuius amore tenebatur, perfeciſſent, vt ei capillus abraderetur, facile ab eis cõprehenſus & excæcatus eſt.eam tamen ille iniuriam poſtea ſua & hoſtium clade vindicauit. Nam cum capillo renaſcente vires redeũtes diſſimulans, à principibus eorum in ampliſſimo quodã triclinio conuiuium agitantibus ludibrij cauſa introductus, columnam quandam totas ædes ſulcientem complexus, eámque ſummis viribus cõcutiens,ſimul cum ædificio euertit.qua ruina & ipſe & inimici eius omnes obruti ſunt. Iudicũ 4.lat.Sol eius,aut nominis iteratio vel ſecundatio,ſiue mutatio, vel nomẽ dormientis,vel Syriacè, ſeruitium aut miniſteriũ eius.

Samuel, Propheta Iudæis quadraginta annos præfuit,eiſque tandem patentib. Saulem regẽ dedit,1.Reg.1. 1.Par. 6. lat. poſitus à Deo, aut nomen eius à Deo.

Samua,filius Dauid.2.Reg.5. 1. Par. 14. qui Sammua 1.Par.3.dicitur, iiſdem conſonantibus & punctis apud Hebræos. lat. audiens ſiue obediens.

Samula, nobilitata mulier ob diuturnam vitam (vixit enim centum decem annis) ab Aſconio Pediano primum,deinde à Plin.li.7 c.48.

Samydace,vrbs Germaniæ. Gentile, Samydacenus.Steph.

Samylia,vrbs Cariæ,condita à Motilo, qui Helenam & Paridem hoſpitio ſuſcepit. Gentile, Samylianus Steph.

Sanaballat,Samariæ præfectus,Alexandro Macedoni cum VIII.millibus ſuorum ſe dedidit, & ab eo impetrauit,vt ſibi in mõte Garizim tẽplum ædificare liceret, quod & perfecit. Eſt itẽ nomẽ viri.2.Eſdr.2 lat.rubus in abſcondito,vel in inuolutione,aut ex Syro & Hebræo. inimicus in abſcondito vel in inuolutione.

Sanan,ciuitas in tribu Iuda.Ioſ.15.lat. frigiditas, ſiue ſcutum,vel arma.

Sanates,dicti qui infra ſupráq; Romam habitauerunt:quod nomen iis fuit, qui cùm defeciſſent à Roma,breui pòſt rediere in amicitiam quaſi pòſt ſanata mente. Itaque XII. Tabulis cautum eſt,vt idẽ iuris eſſet Sanatibus, quod fortibus,id eſt,bonis,& qui nunquam defecerant à populo Romano.

Sanaos, Phrygiæ oppidum Apoloniæ metropolis, teſte Strabone libr. 12. Ptolemæus *Vanida* appellat.

Sanagenſes,Galliæ Narbonenſis populi. Plin.

Sanari,Sarmatiæ Aſiaticæ gens.Ptol.

Sanctius Craſſus,Hiſpaniæ rex portentoſa obeſitate,pace facta cum Abderamo,Saracenorum rege medicinæ perito,vt ab ea curaretur,Cordubam profectus eſt: ac poſtea rediens regnũ ſuum,ab Ordonio cognomine Malo occupatum,Saracenorum auxilio recuperauit. Vixit autem ſub annum ſalutis 921.

Sanctius Deſideratus,Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1157.

Sanctius IIII.Hiſpaniæ rex anno ſalutis 1284.

Sanctius Abarca,tertius Nauarræ rex.

Sanctius Maior,v. Nauarræ rex, filiis ſuis tribus tria regna diuiſit, Caſtellæ, Nauarræ & Aragonum.

Sanctorinum.Vide THERASIA.

Sancto ſebaſtianum,vulgò *Deneſtien*,precipuum oræ maritimæ regni Guipuzcoæ oppidum,ad oſtium Menlaſci fluminis, non procul oppoſita maris crepidine ſitum. Guipuzcoa autem Hiſpaniæ regio diuerſa eſt ab ea quæ Biſcaia dicitur, quamuis vtriuſque incolæ & iiſdem ſint moribus & eadem ferè pronuntiatione vtãtur in eo idiomate quod à reliquis Hiſpaniæ populis diuerſum habent. Oppidum hoc porrò ampliſſimo portu nobilitatur, in quo naues ſecuram & à ſagacis naturæ induſtria pulcherrimam ſtationẽ habent. Agrum habet frumenti,vini,& lanæ feracem. Ad milliaria Hiſpanica quatuor occurrunt iuga montium Pyrenorum.

Sancus,vnus ex iis Diis,quos in 16. cælorum ordinibus Martianus enumerat.Lil.Giral.1. libr. Hiſtor.Deorum.

Sandabala,Indiæ fluuius.Ptolem.

Sandalion,parua regio Piſidiæ:Incola, Sandalicus.Steph.

Sadaliotis,Sardinia inſula denominata, ab effigie ſandalij, hoc eſt ſoleæ, quam nonnulli Ichnuſam vocãt,à ſimilitudine veſtigij quod Græcè ἴχνος dicitur.

Sandanis,vir quidam Lydus, qui Crœſon ſuadere conatus eſt,ne Perſis bellum inferret. Herod.libro 1.

Sandanus, Thraciæ fluuius circa Pallenem regionem.Plutarch.

Sandaraca,Bithyniæ portus, ad Euxinum pontum.Strabo.

Sandaua,Daciæ vrbs.Ptolem.

Sando, vrbs Italiæ: Gentile, Sandonius. Stephanus.

Sanea,vrbs Indiæ:Gentile,Saneus.Steph.

Sane,vrbs Thraciæ, inter Athon & Pallenem: Gentile,Sanij & Sanæi.Steph.

Sanga,Pl.li 4.c.20.fluuius Cantabrorum in Hiſpania citeriori.Eſt etiam ferui nomen apud Terentium in Eunucho.

Sangarius, Ptolemæo & Straboni, fluuius Aſiæ alio nomine Coralius dictus, in Dindymo monte naſcens, & per Phrygiam Bithyniamque in Pontum illabens. Ouid. 4. de Ponto

Sagatim appellat.

Sangibanus, Alanorum rex, anno salutis 453.

Sanina, vrbs ad mare rubrum: Gentile, Saninæus vel Sanonites. Steph.

Sanir. mõs qui & Hermõ & Sarion dicitur Deuter. 3. Ezech 27. 1. Par. 5. Vocatur & Siõ. Deut. 4. Vide HERMON. lat. dormiens lucerna, vel nouale, siue iteratio vel mutatio, aut secundatio lucernæ vel noualis, aut mutatio vel iteratio, aut secundatio docentis vel ostendentis.

Sannaus, lacus, de quo Plin. lib. 2. cap. 102. Lacus, inquit Sannaus in Asia circunnascente absinthio inficitur. A Ptolemæo Sannis appellatur Apud Græcos per simplex n inscribitur.

Sanni. populi, antè Macrones dicti. Strab. lib. 10. Vide MACRIS.

Sannigæ, populi Scythiæ, Abasigis vicini. Steph.

Samina, Mediæ vrbs, ad Hyrcanum mare. Ptol.

Samnitas. Vide SAMNITES.

Sanoticum. circa Noricum vrbs, Antonin.

Santis, vrbs Celtica: Gentile, Santites. Steph.

Santones, siue Santoni, populi Galliæ Aquitanicæ non longè à Tolosatium finibus. Hinc adiectiuum Santonicus. vulgò *Saintonge*.

Santonicum, Gallicè *Saintes*, Galliæ Aquitanicæ ciuitas Ptol. lib. 2. cap. 7. tab. 3. Europ. & Strab. lib 5.

Santonum portus, Ptol. li. 2. c. 7. Galliæ vrbs, Gallicè *La Rochelle*.

Santonum promontorium, Ptolem. *Blaye*. Villanouano.

Sanua, Albaniæ vrbs. Ptolem.

Saorus, vrbs dicta à Saora Nympha. Vide ELEVTHERAE.

Saos, insula Saiorum, Steph. Dicuntur autem Saij, qui Sain Ægypti vrbem habitant.

Sapæ, populi Thraciæ, alias Sapæi dicti & Sipij (Sinties forte legeædum, vide infrà) possessiuum Sapaicus. Steph.

Sapaudia regio. non semel inter Galliæ Narbonẽsis prouincias nominatur in lib. Notit. Qui busdam Sabaudia est

Sapie. Vide SINTIES & SAPAE.

Saperdion, altera Phryne. Cœlius Rhodiginus li. 14. c. 15. Scribit Apollodorus Phynes fuisse duas: quarum alteram Clausigelota cognominarunt. Saperdion alteram.

Saph, nomen gigãtis, 2. Reg. 21. lat. pleuis, crater phiala, limen, postis qui vtrinque in porta erigitur: finis vel consummatio: iuncus vel pelagus.

Saphai, nomẽ propriũ gigãtis, 1. P. 20. qui, 2. Reg. 21. dicitur Saph lat. limẽ vel superliminare, aut hydria vel phiala, seu finis vel consummatio.

Sapham, filius Gad. 1. Par. 5. lat. barba siue labium, aut ripa vel confractio siue solitudo eorum.

Saphan, scriba quidam filius Asalia. 4. Reg. 22. lat. Hericius aut cuniculus, vel chærogryllus, siue absconditus, aut labium vel ripa. siue confractio eorum.

Saphar, vrbs regia Arabum. Plin. l. 6. c. 23.

Saphateni, equi apud Vegetium.

Saphat filius Huri, Nu. 13. Pater Elisei 3. Reh. 18. Filius Semeiæ filij Secheniæ, 1. Par. 3. Filius Gad. 1. Par 5. lat. iudex, vel iudicans.

Saphatia, siue Saphatias, filius Dauid ex Abital. 2. Reg. 31. Par. 3. Filius Rahuel, 1. Par. 9. Vir Aruphites, 1. Par. 11. Vide Ierem. cap. 38. 2. Esdr. 7. lat. iudicans Dominus, siue iudicium Domini.

Saphon, nomen loci. Ios. 13.

Sapiri, appellantur (teste Orpheo in Argonautica) populi iuxta Pontum. Steph. populi in mediterraneis Ponticæ regionis, nunc Sabites dicti.

Sapis, Flaminiæ fluuius, subter Senogalliam vrbem Isauro se coniungens.

Sapores, Persarum rex, notissimus cladib. ab imperatoribus Romanis acceptis & illatis maximè tamen insignis victoria de Valeriano imperatore parta: quem bello captum tã miserè habuit, vt quoties curtum conscenderet, eius humeris pedibus inniteretur.

Siphira, vxor Ananiæ illius qui Deo mentitus ad verbum Petri mortuus est. Act. 5.

Sapphirine, insula in Arabico sinu, è qua Sapphirus gẽma, Step. licet corruptè legatur. Sãphiri-

Sappho, Samariæ vicus. Ioseph. (ne.

Sappho, insignis Poëtria, carminis inuentrix, quod ab ea Sapphicum appellatur. Ferunt nõnulli fuisse duas hoc nomine, quarũ vna Erisia fuit, eodémque tẽpore floruit quo Tarquinius Priscus Romæ regnauit: qua tempestate Alcæus etiam & Therpsichorus claruerũt. Ea plectrum prima inuenit, Martium habuit Cersilã ditissimum virum ex Andro, ex quo filiã susceptit Clio nomine. Scripsit Lyricorum libros nouem, præterea Epigrãmata, Elegias, Iãbos & Monodia: carmini Sapphico, cuius inuentrix fuit, dedit nomen. Sunt qui aliã dicunt fuisse Lesbiã, siue vt alij tradunt, Mitylenæã poëtriã quoque longè iuniorem, cuius pulcherrimum opus ad amicum Phaonem extat. Scripsit & alia multa apud Græcos, vt immeritò non inter Lyricos poëtas annumeretur. De huius morte memoriæ proditũ est, quòd cum à Phaone, quem miserè deperibat, contemneretur, doloris impatientia ex Leucade sese in mare præcipitauerit: Vtcunque fuerit, vnã tantum commendãt Latini poetæ. Extat epistola Sapphus ad Phaonem inter Ouid.

Sapuri, montes Scythiæ intra Imaum Ptol.

Sara, Auteæ Chersonesi emporium. Ptol. *Selügos*, hodie, Castaldo teste. Vrbs, item Cappadociç, apud Antonium.

Sara, vxor Abrahã, Gen. 17. lat. Domina, vel princeps. Antea Sarei dicebatur. 1. Domina mea vel princeps mea.

Sara, Genes. 46. Num. 26. 1. Par. 7. Filia Aser filij Iacob

Iacob. Lat. odorans, vel canticum odoris aut domina odoris.

Sara, seu Saraa, Ios. 19. Iud. 13. 16. 2. Esdr. 11. Ciuitas in tribu Dan. Eadem & Sarea, Ios. 15. dicitur Lat. Lepra, aut scabies.

Sara, 1. Paral 7. Filia Ephraim. Lat. caro vel consanguinitas, aut fermentum, siue residuum vel remanens.

Sarabias, siue Sarabia, nomen viri, 1. Esdr. 8. Lat. siccitas Domini, vel prævalens cum Domino, aut psallens in Domino vel cum Domino.

Saraca, Ptol. lib. 6. cap. 2. oppidum in mediterraneis Mediæ. Est & eidem lib. 5. cap. 10. Saracc ciuitas in Colchide, Stepha. regio est Arabiæ post Nabathæos: Incolæ, Saraceni. Vide SARACENI.

Sarabacus, sinus Indiæ extra Gangem. Ptolem. *Golfo Sauolas*, Castaldo.

Sarabris, Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Ptolem. *Camora* Clusio. Aliis autem, *Toro* dicitur.

Sarabus, Indiæ intra Gangem fluuius. Ptolem.

Saracena, Arabiæ Petreæ regio. apud Ptol. Saraceni sunt in Arabia felici, Ptol. & Plinio, qui eorum vrbem Arram vocat. Hi olim Agareni & Ismaelitæ, item Arabes & Scenitæ dicebantur. Hebr. Chasluhim.

Saraga, Sinarum vrbs, apud Ptolem.

Saragina, Marmaricæ vicus. Ptolem.

Saraguri, Gens Asiatica Suidas.

Sarai, leprosus, vel scabiosus, Nomen viri. 1. Paral. 2. 24.

Saraia, siue Saraias, filius Cenez. 1 Paral. 46. 2. Reg 8 Filius Ezriel, Iere. 36. 4 Reg. 25. 1. Paral 6. 1. Esd. 2. Lat. Princeps Domini, vel Canticum Domini.

Sarangæ, populi sunt Caucasi iuga incolentes, apud Plin. lib. 6 cap. 16.

Sarapani populi sunt Colchidis, de quibus scribit Strab. lib. 10.

Saraparæ, populi circa Caucasum, non procul ab Hyrcano Plin. lib. 6. cap. 16.

Sarapoda, homo latos pedes habens, qualem Alcæus Pittacum fuisse refert: à Naturæ quippe deformitate, multi cognomina sua traxerunt Alexand. ab Alex. libr. Genial. dier. cap. 11.

Sarapis, insula in sinu Indico: Gentile, Sarapites. Steph.

Sarapta Vide SAREPTA.

Sarar pater Ahiam. 2. Reg 23. qui 1. Paral. 11. dicitur Sachar. Lat. vmbilicus, aut cogitatio vel insidiator siue cantans, vel Dominus.

Sarasar, filius Sennacherib. 4 Reg. 19. Isa. 37 Principis cuiusdam nomen, Zach. 6. Lat præpositus thesauri vel collarij, aut psallentis thesaurus vel cellarium, seu qui videt angustiam: aut ex Hebræo & Syro, Castrametatio angustiantis

Sarastes, populi. Vide Sarnul: sed melius Sarrastes.

Sarath asar, ciuitas in tribu Ruben in monte Bethphegor. Ios. 13. Lat. plasmatio matutina aut angustia vel colligatio matutina, siue angustia vel figura nigredinis.

Sarathai, nomen viri 1. Paral. 4. Lat. leprosus, vel scaber.

Sardabala, fluuius Tingitaniæ prouinciæ. Plin. lib. 5. cap. 1.

Sardana, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Sardanapalus, vltimus Assyriorum rex trigesimus à Nino, omni libidinis mollitiæq; genere effœminatissimus: adeò vt non erubuerit inter sortorum greges nere, & muliebri habitu fœminas omnes lasciuia anteire. Quamobrem indignum rati Assyrij tali fœminæ parere duce Arbace descisscentes, bellum Sardanapalo intulerunt. Qui victus in regiam se recepit, & extructa pyra, rebúsque omnibus clarissimis eò congestis, seipsum vnà cum regia combussit. Herodot. Iustin.

Sardanis. Vide SANDANIS.

Sardemisos, Tauri montis promontorium, quod inter Lyciam & Pamphiliam in nostrum pelagus imminet. Plin. cap. 27. lib 5.

Sardene, mons ad Hermon fluuium & nouum murum. Herodot.

Sardessus, vrbs Lyciæ prope Lyrnessum, vbi Sardessius Iupiter colitur. Steph.

Sardenna, Armeniæ minoris oppidum. Ptol.

Sardiæi, Dalmatiæ populi. Polyb.

Sardiani, quo pacto à Smyrnæis, ancillarum coitu, victu fuerint, vide in dictione Smyrnæi.

Sardica, Thraciæ vrbs mediterranea apud Ptol. *Triadizza* Sopphiano. Daciæ item oppidum, Eutrop.

Sardinia, insula in mari Ligustico, à Corsicæ extremis nouem tantùm millium passuum freto dirépta, ab Austro Libyco mari ablutatira dicta à Sardo Herculis filio (sicut Strabo & Solinus scribunt, qui è Libya veniens, cum multitudine colonorum, insulam occupauit, mutatóque nomine Sardianam appellauit, ab effigie soleæ. quam Græci σανδάλιον vocant: & Ichnusa, à similitudine vestigij, quod Græcè dicitur ἴχνος. Huius latitudo est millium passuum nonaginta octo, longitudo ducentorum viginti, quanquam alij stadia multa adiiciãt, hodie Italis *Sardegna* Gallis *Sardaigne* dicitur. Habet hæc insula à Septentrione montes editissimos, qui prohibent quò minus à Borea possit perflari: quò fit vt aëris pestilentiæ maximè sit obnoxia. Quo nomine olim tam malè audiuit, vt M. Cicero Quintum fratrem moneat, etiam tum cùm optimè valeret, meminisse eum debere in Sardinia se esse & alibi Tigellium quendam Sardum hominem esse ait patria sua pestilentiorem. Martialis quoq; Sardiniam Tyburi, tanquam salubertimo loco pestilentissimum opponit.

Nulla (ait) *fata loco possis excludere, cum mors*
Venerit, in medio Tybure Sardinia est.

Mirum, in ea insula neq; lupum gigni, neque

serpentem reperiri. Habet ciuitates multas: sed omnium præclarissima Calaris est, Austrum spectans, qua in parte Sardinia ad Libycum mare pertingit, vbi coraliorum piscatio est In qua diui Augustini ossa tandiu conquieuere, quoad Heliprando rege Papiam translata sunt. Hæc ciuitas Iole à priscis appellabatur, ab Iole illa, quam Hercules perditissimè amauit. Insulam pœni occupauere, sed à Romanis expulsi, tandem primo bello Punico amisere. A Sardinia, Sardus, Sardous, & Sardiensis, adiectiua fiunt Multa in ea insula insignia sunt: at nihil magis quàm quæ adagio locum præbuit herba Sardoa, cuius ex varia opinione scriptorum meminit Erasmus in Chiliad. Mela angustiùs spectare eam in ortum, quàm occasum ait, littoribus videlicet medio contractis: in vniuersum autem vbique spatiosiorem esse, quam Corsica sit, etiam tractu quo latissima est. Fertilissima est frumenti. Huius insulæ incolæ ob insignem vtilitatem nequitiámque in prouerbium abierunt. Sardoa lex in otiosos constituta est, quæ pœnas ignauiæ & socordiæ infligebat, & vnumquenque laborum, victus totiúsque vitæ rationem reddere cogebat. Author Ælianus de varia historia.

Sardes, Sardium, vrbs Lydiæ insignis, ad Tmoli montis latus sita, Crœsi olim regia. In ea Ecclesia fuit vna ex septen. Asiæ, quarum Ioannes meminit. Ciuis, Sardinianus: possessiuum Sardianicus.

Sardonici, montes Liburniæ, Ptolemæus libro secundo, cap. 17. vulgò *Maranai*. Vide SCARDONA.

Sardonix, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Sardus, Herculis filius, à quo Sardiniam volunt. nominatam. Hic adhuc puer ab Iolao eorum furori subtractus est, quos Hercules viuens lacessierat cum fratribus aliquot in Sardiniam insulam peruenit, & eam quæ antea Sandalioris seu Ichnusa vocabatur, à nomine suo Sardiniam creditur appellasse.

Sardus, vrbs Illyriæ: Ciuis, Sardenus, Steph.

Sarea, olim vocabatur Cappadocia. Stephan. in Cabasso.

Sareas filius Thanehumeth, Ierem. 40. Lat. princeps aut canticum Domini.

Sarebias, nomen viri. 2. Esd. 9. idem signif. quod Sarabias.

Sared, filius Zabulon, Gen. 46. Lat. oblatio dominij aut descensionis: aut Syriacè, Cortina.

Sareda, patria regis Ieroboam, 3. Reg. 11. Lat. angustia, vel colligatio Dominij vel descensionis, aut plasmatio dominij vel descensionis.

Saredatha, nomen loci, 2. Paral. 4. idem.

Sareptha, Plinio lib. 5. cap 29. vrbs Sidoniorum vbi diuinus vates Helias esurientem viduam miraculo pauisse creditur. Hinc Sareptanus, a, um, Heb. Sarphatha. Lat. Angustia buccellæ, vel panis siue conflatio vel conflatorium, aut angustiæ dilatatio vel persuasio.

Sares, frater Phares filij Machir. 1. Par. 7. Lat. radix, vel catenula.

Sargacæ, populi, Pompo iuxta Mæotidem, quorum oppida Murmetium Ponticapæum, Theodosia, Hermisium.

Sargantha, vrbs Iberiæ: Gentile, Sarganthenus. Steph.

Sarganthis, vrbs & arx in Ægypto. Ciuis, Sargantites Steph.

Sargapise, Tomyris filius, à Cyro Rege Persarum caprus, cùm manicas & brachiorum vincula eximi sibi impetrasset, seipsum interfecit. Herodotus.

Sargaurasanæ regio Cappadociæ apud Plin. lib. 6. cap. 3.

Sargon, nomen regis, aliàs Sennacherib dicti. Isa. 20. Lat. auferens protectionem, vel corpus aut colorem, siue auferens hortum: aut Syriacè, retu vel retiaculum.

Saria filius Asel. 1. Paralipomenon 8. 9. Heb. Saaria, Lat. porta Domini, siue æstimatio aut capillus Domini, vel hircus siue hordeum aut tempestas Domini, vel Dæmonis Dominus.

Saria. Vide SAREA.

Sarias, idem quod Sareas.

Saricha, vrbs Cappadociæ: Gentile, Sarichenus, aut Saricheus.

Sarid, terminus Zabulonię tribus Ios. 19. Lat. relictus, vel remanens, aut principis manus, siue canticum manus.

Sarinensem portum descripsit Claudianus: idem fortè Saronicus infrà dicitur.

Sarion, mõs à Sidoniis sic vocatus, quem Amorrhæi Sanir vocant. Deutero. 3. Lat. Lorica vel planities, aut canticum columbæ.

Sariphi, montes in Asia, è quibus Oxus fluuius exit. Ptolem.

Sarisabis, Indiæ intra Gangem vrbs Ptol.

Saritæ, Arabiæ felicis gens. Ptol.

Sarmagana, Ptolem Ariæ regionis in Asia vrbs, quæ Nigro *Samarchant* est.

Sarmatia Toliostobogiorum in Galatia vrbs. Antonin.

Sarmatia regio latissima, ab ipsis Germaniæ finibus, & Vistula amne in Hircaniam vsq; extensa: cuius incolæ Sarmatæ, siue Græco nomine Sauromatæ dicuntur. Sunt autem duæ Sarmatiæ, Tanaide fluuio diuisæ: quarum quæ Occasum spectat, Europæa: quæ ortum Asiatica cognominatur. Habet autem Samaria Europæa à Septentrione Oceani partem, quem Sarmaticum ab ea appellamus: ab Occasu Germaniæ partem & Vistulã amnem à Meridie Iazigas Metanastas: ab Ortu verò (vt iam diximus) Sarmatiã, Asiaticã & Tanaim fluuium. Quem tractum hodie tenent, quos Polonos, Ruthenos, & Tartaros appellamus.

Sarmatia Asiatica ab Ortu Hyrcania terminatur, à Septentrione terra incognita: ab Occasu, Sarmatia Europæa, & Tanaide fluuio: à Meridie verò Ponti Euxini parte Habet autẽ vtraque populos efferatissimos, partim montes & saltus incolẽtes, partim plaustris pro domibus vtentes, qui inde Hamaxobij dicuntur, partim rapto viuentes, sanguinéque equino, cum lacte commisto inediam tolerantes. Pascuntur lacte equino, vnde quidam eos ἱππομολγους, hoc est equarum mulsoros alij γαλακτοφάγους, hoc est lacte vescentes appellant. Sunt etiam quidam interius habitantes quos vocat Gelonos. Virgil. 3. Georgicorum. Item Sarmatę alij sunt, qui cruda farina equino sanguine mista è cruris venis aluntur. Alij etiam qui pro victimis homines immolant Alij bellorum & cædis amatores, quibus bellantibus mos est cruorem eius, quem primùm interemerint, ex ipsius vulneribus bibere: & vt quisque plures interemerit, ita apud eos eximius habetur. Sunt & in Scythiæ extremis Sarmatę, qui carne equina vescuntur, alij qui humanæ carnis alimento vitam ducunt, propter quod vocantur antropophagi. διὸ δ φάγειν τὺς ἀνθρώπους, hoc est, ab hominibus edendis. Hi, vt author est Mela libro secundo, auri & argenti ignari, vice rerum commercia exercent: atque ob sæua hyemis admodum assiduæ demersis in humum sedibus, specus aut suffossa habitant. Totum bracchati corpus, & nisi qua vident, etiam ora vestiti. Plinius libro quarto, capite decimo secundo & Strabo libro vndecimo. Dicti Sauromatæ ab oculis lacertarum: σαυρὸς enim lacerta est, ὄμμα, oculus. Idola hactenus colunt. A Sarmatia fit Sarmatis, tidis, & Sarmaticus.

Sarmatica insula, iuxta Danubij ostium, Calostoma dictum Plin.

Sarmentus vir qui scurrilitate claruit, cuius meminit Horat. 1. Serm. Saty. 5.

Sarnaca, Troadis vel Mysiæ vrbs Plin.

Sarnada, Pannoniæ oppidum. Anton.

Sarnia, Britannica insula, Anton. *Garnsey*, Camdeno.

Sarnius, Asiæ fluuius, in limitibus Hyrcaniæ. Strabo.

Sarnus, fluuius Cãpaniæ, in Sarno monte nascẽs, inter Pompeianum argum & Salernum iuxta oppidum in Sarni montis radicibus positum, primò magno cum murmure defluit, mox in paludes amplas desinit, quæ graues incolis nebulas toto anno emittũt: deinde coactis rupibus, Vesuuum montem radit, & inde paruo contentus cursu, in Tyrrhenum mare influit. *Scafati* nonnullis hodie dicitur.

Sarnus, vrbs Illyriæ. Gentile, Sarnusius. Steph. Nuceriæ mons apud Vibium.

Saro, nauta quidam, qui moribus suis inelegantibus & inurbanis prouerbio locũ fecit, Saro-ne magis nauticus.

Sarohen, ciuitas in tribu Simeon Ios. 19. lat. princeps gratiæ, siue principis gratia, vel gratiæ canticum.

Saron, siue Sarona, regio, teste Hieronymo, inter Tabirinum montem & lacum Tyberiadis à Cæsarea vsq; ad Ioppem se extendens. Hæc pinguis & fertilissima est, 1. Par. 27. Isaiæ 33. Act. 9. Est & vrbis nomen, in qua filij Gad habitauerunt, 1. Par. 5. lat. planities aut canticum us.

Saron, locus Troezenis: vnde Saronius & Saronicus. Steph.

Saronia, olim vocabatur Troezen, Peloponnesi vrbs.

Saronicus portus in Achaia, ad Isthmum Corinthiacum. Ptolemæus sinum facit Saronicum, Pli. quoque li. 4. c. 5. Sinus, inquit, Saronicus olim querno nemore redimitus, vnde nomen, ita Græcia antiqua appellante quercũ. Multi à Sarone Deo marino Nam Saronẽ fuisse regem, qui illic Atlepiæ marinæ regioni imperauit, in Corinthiacis scribit Pausanias. Vide Sarienſis, & Saron.

Saronites, nomen viri. 1. Par, 27. lat. planities, vel planus siue cantans.

Sarophages, gentes Indiæ sunt, accolæ Indi, fluminis, authore Pli li. 6. c. 20.

Sarpedon, Iouis filius ex Laodamia Bellerophõtis filia, vt est author Hom. 16. Iliados: aut, vt Herodotus tradit in Polymneia, ciusdẽ Iouis filius ex Europa, frater Minois. Hic cùm Lycię rex esset, & in armis strenuus Priamo suppetias tulit aduersus Græcos: vbi cùm multa edidisset virtutis suæ documenta, tãdem à Patroclo est interfectus. Corpus autẽ eius Iouis iussu ab Apolline è medio pugnãtium sublatum est, & flumine ablutum, ambrosióque respersum liquore, ac regia indutum veste, ad sepulturam suis restitutum.

Sarpedon, Ciliciæ promontorium finis aliquando regni Sarpedonis, quod Ciliciam à Pãphylia distinguit. Pompomus li. 1. in descriptione Ciciliæ Step. vrbs est Thraciæ, Gentile, Sarpedonius, item insulæ nomen, Suidæ.

Sarpedonia petra Vide MELAS PONTVS.

Sarra, vrbs in Phœnicia, deinde Tyrus dicta, piscẽ quodam qui illic abundat, quẽ Sara appellãt, ex cuius sanguine sericum in purpurã tingebatur. Inde Sarranæ vestes, Tyriæ dictæ sunt, quæ & ostrinæ & purpureæ.

Sarraca, nomen duarum vrbium, quarum vna in Media, altera in fœlici Arabia Vide SARACA per simplex r.

Sarraceni, populi post Nabatheos, à Sarraca (vt Stephan. inquit) quæ est pars Arabiæ. Horum mores sic describit Aelianus. Omnes, inquit, pari sorte sunt bellatores seminudi, coloratis sagulis pube tenus amicti, equorum adiumento pernicium, graciliúmque camelorum

per diuersa reptantes in tranquillis vel turbidis rebus. Nec corũ quisquam stiuam apprehendit, vel arborem colit aut arua subigendo victum quæritat: sed errant semper sine lare sine sedibus fixis, aut legibus. Vita est illis semper in fuga, vxoréque mercenariæ, conductæ ad tempus ex pacto. Atque, vt sit species matrimonij, dotis nomine futura coniunx hastam & tabernaculum offert marito.

Sarranates, Italiæ populi, v 1. regionis circa Vmbriam. Plin.

Sarrastes, populi circa Sarnum fluuium.

Sarro, adhuc Iano, hoc est, Noa superstite, apud Celtas regnauit, qui, vt contineret ferociam hominum tum recentium, publica litterarum studia instituit. Beros. lib. 4 & 5.

Sars, Hispaniæ Tarraconensis fluuius, Pompon.

Sarsachim, vnus ex principibus regis Babylonis Ierem. 39. lat. propositus cooperimentorum vel vnctionum.

Satsaga Armeniæ minoris vrbs. Anton.

Sarsenna, pater & filius, nobilissimi scriptores quos Plin. cõmemorat damnasse arbustorum rationem ad vites subleuandas, libro 17. capite 23.

Sarsina, vetus ciuitas in Æmilia, vbertimis pascuis nobilitata. Hanc nonnulli Plauti Poëtæ patriam faciunt, indéque Sacinatem dictum volunt Quanquam non desunt ex eruditioribus, qui Farsinatem dicere malint.

Sarte, dicitur vrbs iuxta Athon. Gentile, Sarteus. Steph.

Sartha, amnis Cenomanorum vrbem præterfluens, & apud Northmannos scaturiginem habens, ipsos à Cenomanis suo ipsius cursu separat.

Sarthan, vel Sarthana locus non procul à Iezrahele 3. Reg. 47. lat. tribulatio siue angustia, aut colligatio siue plasmatio, vel figuratio, siue angustiam dans

Sarugi filius Reu Gen. 11. Luc. 3. lat palmes vel sarmentum, siue ramus aut conuolutio.

Saruia mater Abisai, filia Isai patris Dauid. 1. Regum 26. 1. Par. 2. lat. angustia vel tribulatio Domini, aut colligatio siue plasmatio vel figuratio Domini.

Sarus, fluuius. Vide RHOEXVS suprà.

Sarus, Pelignorum fluuius Ptolem.

Sagrus, Strabonis. Item Ciliciæ, Carmaniæ & Minoris Armeniæ amnis. Plin Ptol & Procopio.

Safabasar, princeps in tribu Iudæ. 1. Esdr. 1. & c lat. Gaudiũ in tribulatione vel angustia, aut gaudij perhibitio vel munitiõ, siue gaudium vindemiæ, vel sexta angustia, aut linum vel byssus angustiæ.

Safagazi, Eunuchus regis Assueri. Esth. 2. Hebr. Saasagaz. lat. qui facit transitum vel tonsionẽ aut respiciens transeuntem vel tondentem, siue comprimens vellus.

Safon, insula inter Epirum & Brundusium, quinque ab vtroque millia passuum distans. Strab. lib. 9. est & fluuius in mare Adriaticum influens.

Sassina. Vide SARCINA.

Sassumini, populi in Aquitanica Gallia, apud Plin. lib. 4. cap. 19.

Sasuri gentes sunt in India, autore Plin. libro 6. cap. 19.

Sattagittæ, populi in Asia Scythica, vt libro 4. testatur Herodotus: aliàs cum y in penultima

Satala, vrbs Armeniæ Gentile, Satalæus. Stephanus.

Satarchæ, populi in Scythia Europæa, iuxta Mæotidem: qui (vt Solinus refert) damnato auri & argenti vsu, se à publica auaritia abdicarunt. Hi bellicosissimi sunt: de quibus Valerius Flaccus lib. 6. *Iaxamata, Torninq; & flaui crine Satarchæ.*

Satarnei gentes sunt circa Mæotin. Plin. li. 6. c. 7.

Sataros, notiore nomine Patara, vrbs in Lycia, apud Pli. li. 5. cap. 27.

Sataspes Persa Theaspis filius à Xerxe rege cruci adfixus est quod Zopyri filij Megabyzi filiam virginem vitiasset, quódq; etiam totam Africam non peragrasset quod se feciſſe ad diluendum stuprum dixerat. Herodotus lib. 4.

Saticola, Italiæ vrbs Steph. Saticula Samnitum vrbs Liu.

Saticuli, populi Campaniæ, moribus asperi de quibus Virgil lib. 7,

Pariterq; Saticulus Asper.

Satio, Macedoniæ oppidum, circa Lychnidem paludem Polyb. 5.

Satnius mons, apud Lycophronem Steph.

Satorchæi, inquit Stephanus, inhabitasse dicuntur Traphas regionem, iuxta Mæotim paludem.

Satra, vrbs Cretæ, Eleutherina de inde dicta. Ciuis, Satræus. Stephanus. Vide LEVTHERENA.

Satræ, populi Græcorum in littoribus Thraciæ, Herod lib. 7.

Satraides, Asiæ populi ad Occidentem ostiorum Indi fluminis Dionys.

Satrapacum, regia, oppidum Mesopotamiæ apud Plin.

Satrapeni, Mediæ populi militantes sub Tigrane, quos Lucullus, fugauit. Plutarch.

Satria, vrbs Italiæ, Gentile, Satrianus.

Satrocentæ, populi Thracię Steph.

Satricula, oppidum Samnitum à Romanis captum, anno vrbis 436.

Satricum oppidum in Italia, à Camillo cos. captum, anno vrbis 372.

Satron, rex Galliæ, anno à diluuio 350. Is primus publica literatum studia instituit.

Sattagydæ Asiæ popul. Herodot.

Sattala, Phrygiæ vrbs. Ptolem.

Satula, vrbs in Arabia felici Ptolem.

Saturæ,

Saturæ palus, quæ & Pontina, iuxta Circeios, xxiii. olim vrbium locus, vt ex Mutiani sententia tradit, Plin. lib. 3. cap. 5. Hæc ad viam vsque Appiam pertingebat, vbi & nauibus traiiciebatur, inter Apij Forum & Tarracinam.

Saturium, siue Satureium, Stephano, vrbs Calabriæ non procul à Tarento. Hinc Satureianus, a, um. Quidam etiam Satyrum scribunt. Vnde & nonnulli agrum, in quo Tarentum conditum est Satyram vocari affirmant.

Saturnalia, festa septem, seu quinque dierum, mense Decembri Saturno dicata, quibus Romani syntheſin vestem sumebant, seruisque discumbentibus inseruiebant: muneráque vltrò citróque mitti, remittíque solebant. Hinc Saturnalibus, a, um.

Saturnia, oppidum Latij, à Saturno conditum. Ferunt enim Saturnum Iouem filium fugientem, naui in Italiam fuisse aduectum. Ianúmque, qui id temporis in Latio regnabat agriculturam docuisse: eiúsque beneficij memorem Ianum in partem regni eam susceptisse: duóque ab iis oppida condita fuisse, quorum alterum à Iano Ianiculum, alterum à Saturno Saturnium appellarunt. Editiora etiam loca, (vt Diodorus scribit) Saturnia dici consueuerunt: σατόρνια, inquit Stephanus, Italia primùm dicebatur. Gentile, Saturninus, quod & proprium viri est, apud historicos Romanos.

Saturniana colonia, Tuscorum vrbs. Ptol lib. 3. cap. 1. Hodie Saturnia.

Saturniani, hæretici à Saturnino quodam nominati, qui mundum solos Angelos septem præter conscientiam Dei patris fecisse dicebant. Eccl. hist.

Saturninus mons quondam dicebatur, qui postea Tarpeius. Est & Gentile Saturnia. Stephanus.

Saturninus, Syriæ præfectus, anno vrbis 749

L. Saturninus, homo seditiosus, cùm Trib. pleb. legem Agrariam per vim ferre vellet: itaque cum suæ factionis hominibus sibi adiunctis Capitolium occupasset, iussu Senatus est interfectus. Liu.

Saturninus Antiochenus hæreticus, veram Christi humanitatem pernegabat: vixit autem sub annum salutis 134. Eccl. hist.

Saturnus, Cœli & Vestæ filius, qui opem Sororem suam matrimonio sibi coniunxit, & patri Cœlo virilia execuit: ex quibus in mare adiectis spumáque agitatis nata est Venus, quæ inde dicta est Aphrodite. Fratrem habuit Titanem maiorem natu, qui cùm parenti, vti par erat succedere deberet, animaduertens tamen matrem sororésque in Saturnum proniores esse iure suo cessit, ea tamen lege, ne Saturnus prolem masculam tolleret, sed regnum ad suam stirpem rediret. Saturnus igitur ex pacto cũ fratre inito, liberos suos masculos vbi primùm nati essent deuorabat. Verùm cum Ops vno partu Iouem ac Iunonem edidisset, Iunonem quidem Saturno ostendit, Iouem verò clàm nutriendum ablegauit, adhibitis interim Corybantibus qui cymbalorum tympanorúmque pulsu obstrepebant, ne pueri vagitus audiretur. Saturno autem, cùm ille puerum deposceret, vt & ipsum deuoraret, Ops lapidẽ ostendit pannis inuolutum, cúmque partu illo à se editum simulabat: quem ille acceptum sine mora deuorauit. Post hæc cùm & Neptunum illa peperisset, cum quoque clàm Saturno educandum curauit. Tertiò deinde geminos enixa Plutonem & Glaucam, Glaucam rursus Saturno ostendit, Plutonem autem abscondit. Verùm derecta tandem fraude, cum Titan resciuisset, fratri prolem maximã esse, suósque ea ratione regni successione pulsos esse, vnà cum filiis, qui Titanes à patre cognominabantur, bellum aduersus Saturnum suscepit: cuius exitus is fuit, vt victoria potitus Titan, Saturnum, Opémque vtriusque sororem, in potestatem suam redactos, muro incluserit, donec Iupiter adultus, deuictis Titanibus eos liberauit. Post hæc Saturnus cùm ex oraculo didicisset, fore vt à filiis regno pelleretur, cùm ob Ioui insidias strueret, ab eo regno pulsus, in Italiam profugit, vbi aliquandiu apud Ianum regem latitauit: vnde ea pars Italiæ Latium dictum est. Hoc regnante ætatem auream fuisse fabulantur, terrámque sua sponte expertem vomeris & aratri peperisse fruges, communésque id temporis, & nullis distinctas limitibus agrorũ possessiones fuisse. Quid Saturni nomine veteres intellexerint, latè explicat N. Comes, mythologiæ. lib. 2. cap. 2. & lib. 10. Physici hanc fabulam ad temporis & cœli motum referunt. Ethici ad tyrãnorum mores & tragicos exitus: Nonnulli Saturnum à Satione deducunt, quoniam agricultutam primus in Europa edocuisse fertur. Astronomiæ periti ad Planetarum cursum fabulã accommodant. vide Lucian. in libello de Astrologia: Ouidium item, Metamorph. lib. 1. Quidam Saturnum Græcè Cronon dictum existimant, à satietate intellectus, eò quòd Græcis satietas κόρος, intellectus verò siue mens, νοῦς dicitur. Hinc Saturnius, nia, nium, vt Iuno Saturnia, quæ fuit filia Saturni. Versus quoque quos olim Fauni vatésque canebãt, Saturnios antiqui nominabant, vt ait Varro.

Saturnus, idem fuit, quod Nembroth. De quo Berosus lib. 3. ita scripsit. Anno, inquit, 131. à salute ab aquis diluuij, prima omnium gẽtium, & ciuitatum, fundata est à Saturno Babylonico vrbs, & gens nostra Babylonica, multiplicatáque est nimis numero posteritatis, magisque studuit paci & religioni Saturnus Deorum, quàm opulentis: & turrim quidem ædificauit,

ficauit, sed non compleuit, nec designatam vrbem fundauit: quia post quinquaginta sex annos subitò non comparuit, translatus à diis, &c. Saturnum omnium Deorum parentem vocauerunt Ethnici: qui ex Ope Iouem, Iunonem Neptunum, Plutonem & Glaucam filios suscepit: qui cùm de mortalibus plurimùm essent bene meriti dij habiti sunt. Lactan. lib. 1. diui. Instit. & Enn. hist. sacr. Saturnij dicitur familiarium nobilium, & regum, qui vrbes condiderunt, semissimi: & eorum primogeniti, Ioues & Iunones: Saturnorum patres, cœli: vxores, Rheæ: & cœlorum Vestæ. Quot ergo Saturni: tot cœli, Vestæ, Rheæ, Iunones, & Hercules Xenoph. de æquinoc. Saturni temporibus, hoc est, aureo seculo, nullus hominum carnes comedit: sed vniuersi vixerunt frugibus, & pomis. D. Hieron. contra Iouian. Saturnus nummos æreos Latinis primus instituisse fertur. Eutr lib. 1.

Saturum vrbs Calabriæ fuit, non longè à Tarento.

Satyri, Africæ interioris gens vaga & semifera. Solin.

Satyri, syluarum numina habita sunt, Syluanis, & Faunis simillima, humano capite, sed cornuto, pedibus caprinis, toto corpore villoso syluarum latebris gaudentia, lasciua in primis & in venerem procliuia: vnde & Satyri dicti putantur à membro virili, quod σάτυρον prisci Græci appellabant.

Satyrorum insulæ, sunt tres contra Indiam, extra Gangem sitæ, Ptol. lib. 7. cap. 2. quas qui habitant, caudas habere dicuntur, quales Satyri pinguntur. Apud eundem, Satyrorũ promontorium est in Æthiopia ad Arabicum sinum, & in Sinarum regno.

Satyrus, fluuij nomen in Aquitania. Lucanus lib. 1. Atyrus, Turnebo.

Satyrus apud Græcos histrio, qui Demosthenis lingua præpediti, ac propterea ingrati populo, sic formauit vocem, vt non prior Demosthenes, sed alter videretur. Author Plutarchus.

Satyrus vir quidam sanctissimus, qui quum nullis tormentis nullisque crueiatibus ab orthodoxæ fidei cultu auocari posset, leonibus deuorãdus traditus est. Valeriani & Galeni temporibus sub præside Tauurtio. Volat.

Saua, vicus Arabiæ fœlicis. incolæ. Saueni. Steph.

Saua, Arabiæ desertæ vicus. Ptol.

Sauara, Assyriæ oppidum. Ptol.

Sauarabatis, Indiæ intra Gangem regio. Ptol.

Sauari, Sarmatiæ Europeæ gens. Ptol.

Sauaria, Hungariæ fluuius, Sauus Ptolemæo. *Die Savv* Lazio.

Sauaria, Pannoniæ superioris Ciuitas. Pto. *Gretz* Villanouano.

Saxatra, Isauriæ in Galatia ciuitas. Ptol. *Souraseri* Nigro.

Saubaana, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

Saubatha, Arabiæ fœlicis metropolis. Ptol. Sabbatha, Arriaco. Sabotha fortè Plinij.

Sauciua, Pannoniæ vrbs. Anton.

Saue, ciuitas siue vallis, Genes. 14. quæ & vallis regis ibidem dicitur.

Sauera, vicus est Lycaoniæ, qui postea in vrbem magnam euadens metropolim regionis obtinuit, Strab. lib. 12.

Saufeius prænomine Apius Romanus quidam, qui cum à Balneo reuersus mulsum bibisset ouúmque sorberet, morte repentina absorptus, à Plinio libro 7. capite 53. commemoratur.

Sauia, Pelendonum vrbs in Hispania Ptol.

Saul, sextus rex in Edon, qui fuit ex Rohoboth, Gen. 36. Filius item Simeonis filij Iacob. Gen. 46. 1 Par. 4. 6 Filius postremò Cis, rex primus Israelitarum. 1. Reg. 9.

Saulus, dicebatur Paulus Apostolus ante conuersionem. Act. 7.

Saunis, vrbs Arabiæ. Steph.

Saunite, Vide SAMNITES.

Saunius, fons circa Bulidem vrbem, in Phocide. Pausan.

Sauo, fluuius in finibus Campaniæ. Plin. lib. 3. capite 5.

Sauona, Ptol. lib. 3. cap. 1. Sabbatium Plin. Sabbatia Pomponio, vrbs Liguriæ notissima hodie Genuensium ditionis: vulgò *Sauone*.

Saura, vrbs Samnitum: Gentile, Sauramis. Stephanus. Susianæ item ciuitas, Ptol.

Sautæ, Thraciæ gens. Phauorin.

Saurium Hispaniæ Tarraconẽsis flumen Pomp.

Sauromatæ, populi Septentrionales, qui & Sarmatæ dicuntur: quorum alij Asiatici sunt, alij Europæi, Tanai fluuid discreti. Vide SARMATIA.

Saurus, nobilis statuarius, cuius opera commemorat Plin. lib. 36. cap. 5.

Saus siue Sauus, Pannoniæ fluuius in Danubium se exonerans, hodie vulgò *Savv*.

Sauus, Mauritaniæ Cæsarienſis fluuius. Ptolem. *Saffaya*, Marmolio.

Saxetanum, Bœticæ vrbs inter Mutci & Menobam Anton.

Saxi, iuxta Pontum gens. Steph.

Saxinæ, Troglodytarum gens in Æthiopia. Plin.

Saxo Grammaticus, rerum Danicarum scriptor, notissimus.

Saxoferratum, Vrbs. Vide SAXVM FERRATVM.

Saxones, illustres Alemaniæ populi, qui Angelæ reginæ auspicio Angliam deuicerunt. Hos Ptolemæus non longè à Cimbris in Oceani Septemtrionalis littoribus & paludibus inuiis constituit, lib 3. cap. 3. 1. Steph. collocat. eos in Cimbrica Chersoneso.

Saxonũ natio antiquũ nomen retinens, terminatur ab occasu Visurgi fluuio, ad Aquilonẽ Danos siue Cymbros habet, & mare Balthicũ ad Ortum

Ortũ Odera qui veteribus Viadrus, Prutenis & Silesiis excipitur: à Meridie Mœnũ & Bohemiã respicit. Cõplectitur Saxonia Thuringiã, Misniam, Lusatium, Marchiam nouam & veterem. Amnes præcipuos habet Albim, Oderam, Salã. Moltam, Nissam & Sueuum, nunc Sprée appellatum. Descripserunt Saxoniam Ænæas Syluius, Munsterus & Crantzius.

Saxum ferratum, oppidum in Piceni atque Vmbriæ finibus situm, ita appellatum à ferro, propter fodinas ferrarias, quas eo loco multas fuisse earum reliquæ ostendunt. Sentinum à veteribus dicebatur, à Sentino amne iuxta mœnia habente, quem nunc quoque incolæ Sentinum vocãt. Hoc oppidum nobile factum est duorum virorum ortu. Bartholi scilicet & Alexandri: quorum prior Cæsarearum legum interpretatione clarissimus, alter in sacris literis eminentissimus, qui cùm in omni doctrinæ genere, vitæq; sanctimonia summus haberetur, Augustianæ religioni magno omnium consensu præfectus est, nec multo pòst rebus præclaris gestis, cardineis insignibus à Pio pontifice maximo decoratus: alio nomine Saxoforatum. Vide SENTINA.

Sazantium Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

Sazarana, Thraciæ vrbs. Antonin.

Sazi. Vide Saxi.

S C

Scabala, regio Eretriensium: Gentile, Scabalæus. Steph.

Scabalis alio nomine præsidium Iulium: municipium ciuium Romanorum, & colonia in Oceano Lusitaniæ, à qua Scalabitanus conuentus legitur apud Plin. lib. 4. cap. 22.

Scabinus & Scabini, consules ciuitatum, seu rectores: Gallicè, *Eschevins*. Hi etiam possunt vocari iurati. secundũ Insulanum: quod verbum extat etiam in pontificio iure capit. 1. §. 1. De immunitate ecclesiæ li 6. Decret. & c 2. De alienat. iudic. mutan. caus. fact.

Scadira, Aegei maris insula Plin.

Scadorna, insula in mari Adriatico, adiacens Illyrico (vt Ptol. li. 2. refert.) In ea sunt duæ vrbes Colentum & Alba.

Scæa, vrbis Troianæ porta, fatali Laomedontis sepulchro nobilitata, ita dicta (vt Grammaticis placet) quòd ad sinistrum, hoc est Occidẽtale vrbis latus sita esset. In Augurum enim disciplina, quæ Ortũ spectant, dextra. quæ Occasum, sinistra dicuntur. Strabo tamen li. 13. videtur sentire Scææ portæ nomẽ, à Sceis Thraciæ populis sumptũ fuisse, cum quibus Troianos multa nomina communia habuisse ostendit Vir. 3. Aeneid.

Et arentum Xanthi cognomine riuum
Agnosco, Sceaq; amplector limina portæ.

Scæi, sunt Thraces populi. Scæus amnis, & Scæus murus. Steph. populi inter Troadem & Thraciam.

Scenitæ, Arabiæ Petreæ gens. Plin.

Scænopegia. erant Tabernaculorũ festani, quibus Iudæi extruebant Tabernacula ad similitudinem eorum in quibus habitãt, quum peruagarentur Aegyptum.

Scæua. Miles Cæsaris fortissimus, qui apud Dyrrhachium, magna Pompeianorum manu oppugnatus, multisque vulneribus acceptis, adduci tamen non potuit, vt castelli sibi commissi custodiam desereret. Luca l. 5.

Scæuola, Q. Mutij cognomen, inde tractũ, quòd ex quo in Porsenæ castris dextram exussisset, eius loco sinistra fuerit vsus: σκαῖον, enim Græci sinistram vocant. Vnde Scæuæ, & per diminutionem Scæuolæ dicti sunt, qui sinistra dextræ loco vterentur. Vide MVTIVS.

Scafia, Bœotiæ oppidum. Procop.

Scaidana, Mysiæ inferioris oppidum.

Scalæ Annibalis apud Pomponium maritimus locus est Tarraconensis Hispaniæ inter Tarraconem & Barchinonem oppida. *Costa de Garaf*, nonnullis.

Scalauisicus, Ptole. lib. 2. cap. 5. Lusitaniæ ciuitas antea Iulium præsidium, siue turris Iulia: hodie Trosium: vulgò *Trugillio*.

Scaldis, fluuius Galliæ Belgicæ ex Cæsaris commentariis notissimus. De quo Pli. lib. 4. cap 17. *Scelde* Germanis. Gallis *l'Escault* dicitur. Oritur in Veromanduis & post varios cursus Oceanum Zelandicum per duo ostia ingreditur.

Scardia, Zelandiæ insula, à præterlabente Scaldi flumine, denominata.

Scaldis pons Antonino: *Valenciennes* est Meiero.

Scamander, vel Scamandrus, fluuius Troiæ ex Ida monte defluens, quẽ Hesiodus θεῖον σκάμανδρον, id est diuinum Scamãdrum appellat. Antea Xanthus dicebatur, quod & Homerus innuit, cum eum ab hominibus quidam Scamãdrum à diis verò Xãthum, vocari ait, suo more vetustiorem appellationem diis recentiorem hominibus assignans. In hoc fluuio sponsæ iam nuptuæ sese abluebant. Scamãdrum nominatim his verbis inuocãtes λαβέτω σκάμανδρε τὴν παρθενίαν. Qua occasione vsus Cimon quidam Athenienssis, cum generosæ puellæ amore teneretur, quæ iam viro desponsata erat, in Scamandri virgultis sese occultauit, capútque arundine coronauit: cúmque illa ex more lauaretur, carmenque solenne caneret, Scamãdrum, vt virginitatem suam acciperet, inuocans: Cimon è virgultis prosiliens, Ego verò inquit accipio lubens: virginémque in ripam sustulit, vbi & vitium ei obtulit. Videre poteris hac de re plura in Epistolis Aeschinis.

Scamãder, filius Hectoris & Andromaches, quẽ tamen Troiani Astyanacta, hoc est, ciuitatis prin ce

principem vocare maluerunt. Hectori id honoris tribuentes: cuius virtute Ilium nouem perpetuos annos fortissimè fuerat defensum. Hom. Iliad. 5.

Scamandria, Plin. lib. 4. cap. 30. vrbs. Troadis parua, à portu Ilij parum remota.

Samintrus. Vide SCAMANDER.

Scambena, Mediæ oppidum. Ptolem.

Scambonidæ, vicus Atticæ in Leontide tribu.

Scamnos, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum Pli.

Scampis, Eordæatarum vrbs in Macedonia Ptol

Scandaria, Coæ insulæ promontorium. Strab.

Scandia, quæ & Scandinauia, Beltia, & Basilia veteribus dicta qui eam alterum orbem terrarum, propter eius magnitudinem, officinam, vaginámque gentium cognouerunt: est Peninsula & tractus magnus Septentrionis ad ortum Russiam, ad Occasum Occidentalem Oceanum & Americæ partem. Oceanum Germanicum ad meridiem, & mare hyperboreum ad Septentrionem respiciens. Cõprehendit hæc ætate tria regna, Noruegiam, Sueciam, Gothiam, & partem regni Danici: aliásque multas prouincias: vti sunt, Bothnia, Finmarchia, Finlandia, Lapponia, &c. Olaus magnus.

Scandia, nauale in Cytheris. Steph. ex Pauli lib 3. Insula item Britannica. Plin.

Scandauia, insula Oceani Septentrionalis: sed Plin. lib 4. cap. 12. insulam Ponti, incomperæ magnitudinis esse scribit. Eam gens habitans alterum orbem terrarum appellat.

Scantate, oppidum Zamarenorum, apud Nabatæos. Plin. lib. 6. cap. 28.

Scantia silua, apud Ciceronem. Aquas item Scãtias ignem euomentes habet Plin. lib. 2. c. 107.

Scapirani, Sardiniæ populi. Ptolem.

Scaphusia, vulgò *Schaefousen*, ab aruete aut Schafa vt quidam volunt denominata. Ciuitas est ad dextrum Rheni latus elegantissima: tertio Rheni ponte Heluetiorum terræ coniungitur. Rebus omnibus necessariis, & limpidissimis abundat fontibus. Ad fœderis Heluetici perpetuã societatem recepta est anno M.D.I.

Scapos insula est maris medi erranei, non procul à Cherroneso. Pli. li. 4. c. 12.

Scapris, Tusciæ portus. Antonin *Scarino*, hodie.

Scaptensula, locus in Macedonia, Festo dictus à σκάπτω id est, effodio. Nam argentum illic fodi solebat. Steph.

Scaptesyle, Stephano, vrbs parua Thraciæ è regione Thasi Gentile. Scaptesylitæ.

Scaptia, Pli. li. 3. c. 5. oppidum in Latio, à quo Scatribus vocitata est.

Scarambantia Iulia oppidum Boiorum in Norico. Pli. li. 3 c. 24.

Scardamilites. Vide CARDAMILA.

Scardona Ptol. libro secundo, cap. decimoseptimo Liburniæ vrbs, hodie *Scardo*. Vide SARDONICI.

Scardus, mons inter Dalmatiam & Mœsiam inferiorem. Ptolem. Strabo Scodrus, Liuio hodie, *Marinai*.

Scari, vrbs Liciæ, Gentile similiter. Est etiam fons quidam sacer, &c. Steph.

Scarphe, vrbs Euboeæ Eteoneus priùs dicta. Ste.

Scarphea, vrbs Locridis propè Thermopylas, à Scarphæa nominata. Gẽtilia, Scarpheus, Scarpheius, Scarphæus, Scarphius.

Scarphia, Procopio, Bœotiæ vrbs, antea Eteonos appellata, teste Strabone, qui eam circa Asopum & Ismenum flumina describit. Est item insula Ægæi maris, ex aduerso Atticæ, Plin.

Scarponna, Galliæ Belgicæ vrbs XII. M.P. à Diuoduro Anton. hodie *Scarpaigne*, Ortelio.

Scarthon, fluuius Asiæ ex Pholoe in Helicensem agrum viginti locis fertur. Strabo, libro 13.

Scatebra, in Casinate fluuius. Plin.

Scatinia lex, à Scatinio litore nomen accepit qua præposteræ veneris vsus coërcebatur. Iuuenal. Satyra 2.

Scaurus, cognomen familiæ Romanæ, ex qua Æmilius Scaurus nobilis & pauper, sed eloquentia sua gloriam peperit. Consul Ligures & Cantiscos domuit, atque triumphauit. Censor viam Æmiliam strauit, pontem Aemilium fecit, ac carbonariam ob paupertatem exercuit. Scaurum filium suum, quòd in saltu Tridentino hosti loco cesserat, in conspectum suum venire vetuit, adolescens verecundiæ ignominia pressus mortem sibi conscisciut. Pli. iursus de eo Scaurus (inquit) à Vario Tribuno plebis repetundarum accusatus & absolutus. Sallustius in Iugurthino, Scaurus homo nobilis impiger, factiosus, audax, sed vitia sua calliditate occultans, cùm esset vir consularis, & in Senatu princeps, ab eo mittitur ad Iugurtham orator, vt eum ab oppugnatione Cirtæ, & seditione Adherbalis amoueret.

Scaurus alter superioris filius, de cuius ædilitate Plin. lib. 34. cap. 7.

Scaurus. Aurelius legatus, à Cimbris fuso exercitu captus est, & cùm ad consilium ab his euocatus, eos deterreret, ne Alpes transirent, Italiam perituri, eò quòd diceret Romanos vinci minimè posse, à Bolo rege, ferocì iuuene, occisus est. Liu. libro sexagesimoseptimo.

Sceaceriges, fluuius Cercetarum in Colchide ex Caucasi iugis defluens Plinius libro 6. capite 5.

Scedasus, vir inter Bœotios diritissimus, cuius filias Hipponem & Miletiam quum impudici adolescentes per vim constuprassent, ac demum occultandi sceleris causa in puteum demersissent, Scedasus pater impatiens mœroris, ad earum tumulos seipsum confecit. Plut. in Pelopida.

Scelatiti, populi sunt in Africæ regionis Mauritania Plin. lib. 5. cap. 1.

Scempsa,

Scempſa, vrbs Thraciæ: Gentile, Scempſeus. Steph anus.

Scenæ Mandrorum & Venetorum vrbes Ægypti. Anton. lib. Notit.

Scenæ, vrbs Perſica inſignis: Ciues, Scenitæ. Ex Strab. lib. 3. Vide SCENITAE.

Scenici, ludi dicti à ſcena, in qua celebrabantur à Theatricis actoribus inſtituti ſunt ob peſtilentiam, accitis ex Hetruria hiſtrionibus ad tibicinis modos ſaltantibus. Ludi ſcenici fiebant in Theatris venationes & gladiatorij in Amphitheatris.

Scenitæ, populi Arabiæ felicis, Plin. lib. 6. cap. 28. vagi, & à tabernaculis cognominati, ciliciis metantur vbi libuit. De his & Solinus his verbis, Scenitæ cauſam nominis inde ducunt, quòd tentoriis ſuccedunt, nec alias domos habent. Præterea carnibus ſuillis abſtinent. Sanè hoc animalis genus, ſi inuectum illo fuerit, moritur illicò. Vide SCENAE.

Scepſij, Dannotichitæ nominantur apud Stephanum.

Sceps, ciuitas Phrygiæ, quam quidam Æneæ regiam tradunt. Hinc Scepſius, a, um. Ex hac fuerunt Metrodorus, qui artem memoriæ cõſummauit: & Demetrius Grammaticus, qui Troianam extructionem expoſuit. Stephanus vrbs vrbs Troica, Xenophonti rerum Græcarum libro tertio ſic dicta, quòd illic Rea ſiuxerit ſe lapidẽ pro filio peperiſſe. Gentile, Scepſius. Stephanus. Eſt & Plinio libro 5. cap. 30. vrbs Æolidis.

Scerdiletus, Illyrij rex, anno ſalutis 334.

Sceua, vir Iudæus. Act. 19.

Schedia, Ægypti vicus, nauale habens, inter Nilum flumen & Alexandriam vrbem. Strabo.

Schedius, Phocenſium princeps fuit, cui & honorificum ſepulchrum ædificatum in Daphno antiqua ſua vrbe, ac diruta. Huic ſepulchro nomen eſt, Schedicum. Strabo lib. 9.

Schenitæ, populi ſunt qui Parthiæ montana incolunt. Strab. lib. 11.

Schenus, Doridis ſinus, ad quem Hyla vrbs Pomponio.

Schera, Siciliæ vrbs mediterranea. Ptol. *Calameta*, hodie.

Scheria vocata eſt olim Phæacia, eò quòd Ceres metuens, ne fluuij ex continente influentes continenti eam adiungerent, Neptunum rogauit vt amnes auerteret, quo facto non amplius Drepane, ſed Scheria vocata eſt, Gentile, Schericus: Incolæ, Scherij vel Phæaces. Stephan.

Schiarhus, inſula in ſinu Pegaſico. Plin. lib 4. capite 12.

Sciapodes, populi Troglodytis finitimi, qui & Monoſceli à ſingulis cruribus ſunt appellati, miræ pernicitatis ad ſaltum. Sciapodes inde dicti, quod in maiore æſtu humi iacentes ſupini, vmbra pedum ſe protegant. Auguſt. in libro de ciuitate Dei.

Sciathos, inſula ad Artemiſium, teſte Herodoto in Polymnia. Valer. 2. Argon.

Schinis, aliàs Scinis, latro inſignis, à Theſeo dilaniatus. De quo Pauſanias in Corinthiacis. In Iſthmi initio locus hoc, vbi Schinis latro apprehenſas piceas in terram flectebat, & quos pugna viciſſet, hos alligatos ſinebat in aërem efferri: quocirca cùm vtraque arbor alligatum ad ſe traheret, vinculíque nodus in neutram laxaretur partem, ſed vtrinque pariter conuelleret, euenicbat, vt qui alligatus eſſet, lacerare-tur, Eodem pacto ipſum quoque Schinin Theſeus dilaniauit, viámque, quæ ex Trœzene Athenas ducit, latronibus infeſtam, tutam reddidit. Hactenus Pauſanias.

Schinuſſa, Plin. lib. 4. cap. 11. inſula vna ex Sporadibus. Phæniciæ item inſula. Steph.

Schinuſſa, inſula Phocidis. Gentile, Schinuſſius, & Schinuſſæus. Steph.

Scithæ, populi, Palæſtinam vſque penetrarunt Aſiam occuparunt, Ægyptum moleſtarunt, Aſianis annos XXXII. imperarunt. Herodotus libro 1.

Schœneus, rex Arcadiæ, pater Atalantæ, vxoris Hippomenis: quæ inde patronymico nomine Schœneis à Poetis appellatur.

Schœnos, vrbs Bœoticæ, à Schœneo Atalante patre ſic appellata.

Schœnus, untis, flumen Athenis proximum (inquit Strab.) à iuncis dictum. Proindéque iuncarios in Hiſpania campos Schœnuntas vocat. Sed & in Arcadia Schœnuntis fit mentio ab amne, quem Schœnium appellant. Schœnus, Steph. parua regio eſt Arcadiæ, à iuncis dicta, locus enim eſt paluſtris: vel à Schœneo Atalante patre. Ciuis, Schœnicus, quod & conditoris nomen eſt, & fluuij à Schœneo Atamantis filio. Eſt & Plin. lib. 4. cap. 7. portus & oppidum Atticæ regionis.

Scia, oppidum Eubœæ, Steph.

Sciapodes, Stephano, populi Æthiopiæ, quaſi vmbripedes: aliàs Sciopedes. Plinius libro 7. cap. 2. Hominum genus qui Monoſceli vocarentur, ſingulis cruribus, miræ pernicitatis ad ſaltum, eoſdémque Scipiodas vocari, quòd in maiori æſtu humi iacentes reſupini, vmbra pedum ſe protegant: non eos à Troglodytis abeſſe: Rurſuſque ab his Occidentem verſus quoſdam ſine ceruice, oculos in humeris habentes.

Scias, regio Arcadiæ: Gentile, Sciates. Item Eubœæ vrbs, Stephan. Sciathis, Arcadiæ mons. Pauſan.

Sciathos, Steph. Eubœæ inſula. Gentile, Sciathius. Vide SCYATHOS.

Sciathus, maris Ægei inſula. Ptol. & Mela. *Siato* appellatur à Sophiano.

Scidrus, vrbs Italiæ: Gentile, Scidranus. Stephanus.

Scillis, quidam Sicyonius proditur apud Græcos, omnium ea tempestate maximus vrinator, qui ex Aphetis Artemisium vsque, octoginta ferè stadia, natatu, breui spatio peregit. Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 21.

Scillus, vrbs Triphyliæ. Hinc Scillusius, Scillutius & Scilluntis. Steph.

Scingomagus, Vicus est trans Alpes à quo Italia incipit. Strab. lib. 4. *Suse.* nonnullis.

Scinis latro crudelissimus Corinthius, qui arbores complicabat, hisq; alligabat hominũ brachia, vt sublimè reduntes lacera membra discerperent. Propert. lib. 3.

Arboreásque cruces Scinis & non hospita Grayis
Saxa, & curuatas in sua fata trabes.

Scinthi, Germaniæ populi apud Claudianum de bello Getico:

Quos domant Scinthos, immansuetosq; Cheruscos.

Scione, Plin. lib. 4. cap. 10. oppidum Macedoniæ in sinu Thermaico: Stephano, vrbs Thraciæ, vbi fertur Troianas captiuas, ne abducerentur à Græcis pro ancillis, incendisse naues: quibus illos destitutos necessariò mansisse, & vrbem Scionem habitasse. Ciuis, Scionæus & Scioneus.

Scione, Pellene Cherronesi vrbs in Macedonia. Plin. Strabo. item vrbs insularis maris Ægei, apud Arrian.

Sciopodes. Vide SCIAPODES.

Scios, pars agri Eretriæ, in Eubœa. Paus.

Scipiadæ, patronymicum, pro Scipionibus. Virg. 1. Georg.

Scipio Cornelius, à quo Scipionum gens patritia initium habuit, teste Macrobio, patrem luminibus carentem pro baculo regebat, quem Scipionem Grammatici appellant. P. Cornelius Scipio, cum quo primum imperatore Annibal signa in Italia contulit. Is cùm multas esset in Hispania victorias consecutus, resque gessisset memoratu dignas, demum in quodam prælio aduersus hostes inito, dum se offert, vbi plurimùm periculi erat subitò occiditur. Liuius.

Scipio Africanus, huius filius, cuius vitam ac res gestas C. Oppius & L. Reginius literis mandauere, puer certis diei horis secretum templi petere solebat: putabaturque apud vulgus cum Ioue loqui. Annum agens decimum septimum, à patre in castra ductus est principio belli Punici secundi. Constatque iam tunc in congressu Annibalis primò circumuentum ab hostibus, ac saucium patrem liberasse, vt sunt authores Liuius & Plutarchus. Deinde in Hispania cum Charthaginẽses vicisset nouamque Carthaginem cepisset, in Africam traiecit, vbi victo Annibale Carthaginem vectigalem reddidit. Liu.

Scipio Æmilianus, qui & Africanus minor, ab Africani maioris filio adoptatus (filius enim erat L. Aemilij Pauli) Carthaginẽ & Numantiam, duas vrbes populo Romano inuisissimas euertit: tãdem immatura ætate domi suæ dormiens interfectus est, non sine suspicione dolo id Gracchorum factum. Liu.

Scipio Nasica, Scipionis, qui vnà cum fratre in Hispania cecidit, filius, à Senatu vir optimus iudicatus, Matrem deũm tunc primùm aduectam, apudque virum optimum ex oraculo diuertentem hospitio excepit. Cùm aduersus auspicia consulem se à Graccho nominatum comperisset, magistratu se abdicauit. Censor statuas, quas sibi consul quisque in foro per ambitionem ponebat, sustulit. Consul Delminium Dalmatiæ vrbem superauit. Imperatoris nomen à militibus, & à Senatu oblatum triumphum recusauit. Eloquentia primus iuris cõsultissimus, ingenio sapientissimus fuit: vnde vulgo *Cerculum* dictus. Ex Cæcilio. Liuius verò alia plura. Scipio item, qui Serapio cognominabatur, propter similitudinem Suarij cuiusdam negotiatoris. Ob id erat in tribunatu plebeis admodum gratus, dignúsque Africanorum familia: nec erat in bonis funeris impensa. Asses ergo contulit populus, ac funus elocauit: quáque præferebatur, flores è prospectu omnia sparsit. Hactenus Plin. lib. 21 cap. 3. Scipio, Africani filius, ponitur inter eos apud Valerium, qui à parentibus claris degenerauerunt. Inter eruditos tamen à Cicerone in Bruto his verbis describitur: Scipio Africanus filium habuit illum, qui minorem Scipionem à Paulo adoptauit: qui si corpore valuisset, in primis esset habitus desertus. Indicant tum oratiunculæ, tum historia quædam Græca scripta de Cassina. Hæc ille Plutarchus in Africano, nihil sanè de eo se compertum habere dicit nisi eum Præturam gessisse, & in ea consequenda, à Circeio patri scriba adiutũ fuisse. Hic Scipio Romæ primus aqua horas diuisit æquè noctium atque dierum: idq; horologium sub tecto dicauit anno vrbis quingẽtesimo nonagesimo quinto. Ctesibius Alexandrinus horologium ex aqua primus reperiit. Vitruui lib. 9. de Arch.

Scipio, Pompeij Magni socer, post bellum Pharsalicum inter Pompeianos bellum refouentes, in Africam se recepit cum exercitu & Catone, iuba etiam rege adscito, Qui primò feliciter aduersus Cæsarianos pugnans, victus tandem cum exercitu occubuit. Scipionem cognomento Salutionem è Corneliorum familia, alioquin virum despectissimum, inter præliandum in Africa, perinde ac exercitus ducem Cæsar præposuit: quòd cognosceret aduersarios vetusto quodam confidere vaticinio, vt semper in Africa vincere fatali Scipionum generi foret. Plutar in Cæsar.

Scira, erant festa Athenienſibus peculiaria, in quibus

quibus vmbracula & Scenæ fiebant, de quibus Gyraldus copiosè in lib. de annis & mensibus.

Sciraphion, locus vbi conueniebant, qui tesseris ludebant, vt videtur Steph.

Sciras, Ægina quondam dicta est, vnde & Minerua Sciras appellatur, & locus alter Atticæ Scira & mensis Scirophorion. Strabo libro nono.

Scireſſa, mons in Achaia notissimus: de quo Plin. lib. 4. cap. 5.

Sciri, populi Galatiæ Gentile, Sciricus, vel Scireus. Steph.

Sciritis, dodecapolis Cariæ, qui habitant, Sciritæ. Stephan. A Scito & Arcadiæ vico Sciritæ dicuntur, regio in Peloponneso. Diodor. Xenoph.

Scironia saxa, scopuli sunt non longè ab Athenis de quibus Strabo lib. 9.

Scironides petræ apud Sunium. Strabo ab initio fere lib. 9. post Cromionem igitur Scironides Atticis finibus imminent petræ iuxta mare transitum non relinquentes. Et paulò post. Hoc in loco Scironis res in monte gestæ, latronumque & flectentes ad terram arbores pinus, fabulis memorantur, quas Theseus obtrũcauit. Ab hisce locis extremis flantem, procellàsque cientem sæuum Gaurum produnt: Athenienses Scironem appellant: Vide SCIRON.

Sciron, latro, insignis, qui proximos Megaris scopulos insidens, in viatores præ cæteris nullo modo crudelitatis genere sęuiebat. Hũc tandem Theseus dicitur occidisse, & ossa eius in mare sparsisse, quæ poetæ fabulantur in saxa quædam coaluisse, quæ à nomine eius Scironia dicuntur. Sunt autem Sironia saxa in Attica regione simul oppido eiusdem nominis, non longè à Megaris, iuxta mare ita sita, vt transitum non nisi angustissimum relinquãt. Hinc Athenienses ventum procellosum, ab his locis flantem, Scironem appellant, quoniam spirat à saxis, quæ Sciron latro incoluit. Hic paulò ab Agreste deflexus esse dicitur, & à quibusdam Olympius vocatur ab aliis Hellespontius.

Scitos locus habitatus in Arcadia, prope Menelcos & Parrhasios, Incolæ Sciritæ (quòd etiam à Scititis Cariæ vrbe fit) fœmininum Sciritis. Est & aliud Sciron, locus Atticus (vbi σκιρωνίδες petræ sunt, à Scirone dictæ: aut ille potius à loco, locus autem à Sciro heroe.) Eo in loco meretrices agebant. Fortè & Sciraphium locus aleatorem, & σκιροφόρος, quod libidinosum & aleatorem significat, nomina acceperunt ab illis qui habitant in Sciro. Vocatur autem Scira (fortè Sciros) vel quod Sciro (ἱστιοπίρῳ) Athenis immolatur: vel à sacris Cereris & Proserpinæ, quæ Episcirria vocant: profertur etiam τὸ σκίρον. Steph.

Scirphæ, vrbs Phocica: Gentile, Scirphius & Scirphæus Steph.

Scirthari, Dalmatiæ populi. Plin.

Scirtiana, Macedoniæ vrbs inter Lychnidum & Heracleam. Anton.

Scirtonium, vrbs Arcadiæ: Gentile, Scirtonius. Steph. ex Pausan. lib. 8.

Scirus, vates fuit Eleusinius, à cuius nomine Minerua Sciras dicta est.

Scirus, Arcadiæ, vicus, Atticæ campus & fluuius mons inter Megaram & Corinthum, Steph. Pausan Strab.

Scithæ, vrbs Thraciæ prope Potidæam: Gentile Sciathus quod etiam à Sciathon fieri iam diximus.) Steph.

Sciti, populi Pæoniæ Steph.

Sclauini, populi, ab Hercule apud Istrum superati sunt ac cæsi, anno salutis 548. A Vectari, Vincentiæ Comite fugari, anno salutis 770. A Vuilxo subiugati, ab vrbe condita 540.

Sclauonia, vrbs ab Imperatore Othone Italiam petente, conscripto exercitu, capta anno salutis 980. quem Huldenricus Corinthiorum princeps Othocaro vendidit. Aeneas Syluius cap. 27.

Sclauiona, regio mari Hadriatico ad Occidentem contermina, olim Illyricum, in multas scissa est partes, nempe in Carinthiam, Istriã Croatiam, Carniam & Marcam Sclauonicam quam vulgò *Vvindischmarck.* vocant. Sunt qui illis etiam Bosnam annumerent. Posuerunt etiam veteres inter Illyrios, Dalmatas & Liburniam: sed hodie confusi sunt regionum & prouinciarum harum fines. Subiicitur hæc regio hodie partim regno Hungarico, partim Venetis & principibus Austriæ: inhabitant incolæ plerunque lignea ædificia, culmo contecta, præter paucas littorales vrbes, in quibus humanius degunt & tellurem optimam colunt. Duobus præcipuis fluminibus tota regio irrigatur, Sauo & Drauo qui in Danubium corruunt. Munster. Sclauonica lingua quæ nonnullis *Vvindisch*, & apud Latinos Illyrica appellari putatur, hodie omnium latissimè patet: vt quæ à mari Hadriatico ad Oceanum Septentrionalem extendi videatur. Nam ea vtuntur Istrij, Dalmatæ, Bosnenses, Moraui, Bohemi, Lusatij, Silesij, Poloni, Lithuani, Prutheni, Scandinauiæ incolæ, Russi longè latèque imperantes, Bulgari, multæque circumuicinæ regiones Constantinopolim ferè vsque, adeo vt eius etiam inter Turcas frequentissimus sit vsus.

Scodra. Ptol. lib. 2. cap. 17. vrbs Liburniæ, hodie *Scutari* vocant, sub Venetorum dominio.

Scholis, vrbs Achaiæ. Ciuis, σχολιεύς, Steph.

Scolum, Bœotiæ ciuitas, apud quam præstantes

stantes fieri panes consuetos, scribit Cælius lib.9.cap.16.

Scolus, Straboni lib. 9. pagus in ora Asopia, sub Cytherone sedes iniucunda atque aspera: indéque natum est prouerbium. Ad Scolon neque ipse vades, neque alteri comes ibis. Ex eo quoque loco deductum Pentheum, disceptum fuisse, memoriæ proditur. Est & vicus in Heraclia, quem præterfluit Asopus amnis. Steph. in fœminino genere vrbem Bœotiæ esse tradit, in masculino autem, vicum quendam. Ciuis, Scolius & Scolicus.

Scombraria, Herculis insula est ad Carthaginem spectans, quam à Scombrorum multitudine, qui inibi capiuntur, eo nomine appellatum Strab. lib. 3. notat.

Scopa, nomen villæ in Libya.

Scopadæ, Thessaliæ populi. Schol. Theocriti.

Scopas, insignis marmoris sculpendi artifex, vnus ex iis qui Mausoleum cælauerunt. Plin.

Scopa, Aetolorum Prætor, Acarnaniis arma intulit, anno mundi 3754.

Scope, insula Rhodiensis pelagi. Plin. Vicus in Libyæ nomo. Ptolem.

Scopelianus Clazonem. Herodis Attici præceptor.

Scopelus, maris Ionij Insulæ, iuxta Cephaleniam, Ptolem. *S. Maura*, Bordonio, insula item ante Troada, & in Propontide. Plin. vrbs item ad Varadanum fluuium in Sarmatia Asiatica. Ptolem.

Scopelus, insula quædam in Mediterraneo mari Ptolem. Scopulo, Sophiano.

Scopi, Thraciæ vrbs. Steph.

Scopium, Thessaliæ oppidum. Polyb.

Scopius, mons in Macedonia apud Plin. lib. 4. c. 10. item Thraciæ mons & Bithyniæ fluuius.

Scordana, insula Dalmatiæ adiacens. Ptol. lib. 8. cap. 17. vulgò *Malonseglio*.

Scordisci, populi Pæoniæ. Steph Pannoniæ inferioris populi Ptolem. *Bossen*, Germanis hodie Latinis Bosina vel Bosna.

Scordiscus, Cappadociæ mons. Ptolem.

Scorpiani, populi. Stephanus ex Herodoti libro 7.

Scorpiofera, Asiæ regionis pars Ptolem.

Scorpius, siue Scorpio, vnum ex XII. Zodiaci signis quod à Sole subitur pridie Idus Octobris. Oritur autē eodem tempore, quo Orion occidit. Qui Astronomicum poeticū conscripserunt, hunc eum volunt fuisse Scorpium qui Orionem interemit, cùm ille iuuenili robore ferox nullam esse feram iactasset, quàm ipse conficere non posset. Quam hominis iactantiam ægerrimè ferēs Tellus, in perniciem eius scorpium protulit, qui infixo aculeo eum interemit. Hunc autem Scorpium à Ioue ideò inter astra relatū volūt, vt mortalibus documēto esset, ne suis plus æquo viribus fiderent. Hygin. libro 2. de signis cælestibus.

Scoti, Britanniæ populi, quondā Anthropophagi: vt est author Hieronymus contra Iouinianum, libr. 2. Quid (inquit) loquitur de cæteris nationibus, cum ipse adolescentulus in Gallia viderim Scotos gentem Britannicam humanis vesci carnibus, & cùm per syluas, porcorum greges, & armentorum pecudúmque reperiant. pastorum nates, & fœminarum papillas solere abscindere, & has solas ciborum delicias arbitrari? Hæc ille. Cui diuus Chrysostomus in sermone Pentecostes, studio pietatis subscribit: Ante hoc (inquit) quoties in Britannia humanis vescebantur carnibus? Nunc ieiuniis reficiunt animam. Lingua omnibus sibila. Ideo Strab. libro quarto. Britannos balbutientes vocat, quos ipse Romæ viderit. Olim nulla coniunx apud eos propria erat.

Scotia, est eius insulæ, in qua est Anglia, suprema portio, in Aquilonem versa, fluminibus haud magnis, & monte quodam ab Anglia, discreta Ibi dies brumali tempore, est duntaxat horarum trium. Aiunt ibidem arborem esse, cuius fructus in aquam demersos, mox animatos enare, & in aerem plumis, pennisque euolare: attamen experientia compertum est, hanc formosam arborem, non in Scotia, sed apud Orcades insulas inueniri. Pius 2. Pon. Max. Europ. cap. 46.

Scotia. Septentrionalior Britānicæ insulæ pars, quæ antiquo vocabulo Albania, & ab incolis auitam linguam retinentibus (quos vocant agrestes & interiorem regionem habitant) *Albayn* etiamnum appellatur: olim à Romanis Britanniam minorem & secundam fuisse dictam recentiores scriptores asserunt. Hæ regio Grampio monte aspero & informi (cuius Tacitus meminit) bifariam diuiditur. Is enim à Germanici maris littore ad ostia deæ fluminis, latera Aberdoniæ abluentis, per mediam Scotiam, in Hibernicum mare tendens ad Lacum Lomundum sistitur. Hic mons olim Pictorum, Scotorúmque regni ferè limes erat. Scotia multò quàm Anglia montosior est & sterilior. Sed passim habet portus & aditus marinis aquis peruios. Sic enim maris Oceani brachia hanc scindunt, vt nulla domus in ea sit, teste I. Maiore, quæ ab aqua maris salsa vltra viginti leucas distet. In vallibus sunt lacus, paludes, fluuij, fontésque plenissimi piscibus. In ipsis montibus habet æquatam agri planitiem, pecoris pabulum vbertim suppeditantem, syluásque feris plurimùm abundantes. Plurima habet miranda hæc insula, quæ apud H. Boethium videre licet. Incolæ qui cis Grampium montem meridionalem partem habitant, sunt bene morati & humaniores: lingua vtuntur Anglica. Qui alteram partem Septentrionem.

versus accolunt, genus hominum asperum ac longè durissimum est. Sylvestres dicuntur: hi sago & interiore tunica Hybernico more, tincto croco amiciuntur, nudisque genu tibiis incedunt. Arma sunt, arcus, & sagittæ cum ense admodum lato. Pugionem ex vno latere tantùm acutum sub zona semper ferunt. Hi lingua Hybernica semper vtuntur. Sic duplex est in Scotia lingua, & mores gemini. Hos altæ terræ viros, reliquos (sylvestres nempe) imæ terræ vires vocamus, inquit I. Maior. Scotus. Vrbes præcipuæ sunt, Edinburgum, S. Andreas in quo vniversitas, & Abredonia altera vniversitas. Est & insuper Glasquēsis vrbs Archiepiscopalis sedes: & Perth oppidū quod S. Ioannis villa vulgò dicitur, Solum inter Scotiæ villas muro cinctū. Vide H. Boethium & I. Maiorem in historiis Scoticis.

Scotina, locus in Lacedæmone plenus quercubus: verùm inde nomen non habet, sed à Ioue, qui nomine Scotinos illic honoratur Stephan. ex Pausan. lib. 10.

Scotinus, Heraclitus Ephesius, vir nobilis & memoratu dignus, de quo vide Strab. lib. 14.

Scotusa, Thraciæ vrbs, circa Topirim.

Scotussa, Strab. lib. 7. vrbs est & regio Thessaliæ Pelasgicæ: Gentile, Scotussæus. Steph.

Scotussæ, loca in Macedonia & Thessalia, quorum alterū insigne est victoria Romanorum contra Philippum regem, Flaminio duce. Plutarch. Strab. Liu. Ptolem.

Scribonius Aphrodiseus, Orbilij servus atque discipulus, mox à Scribona Libonis filia, quæ priùs Augusti vxor fuerat, redemptus & manumissus Tranquillus.

Scriptomni populi, qui perpetuis ferè niuibus rigent, ferarúmq; carnibus vescuntur, quarum pellibus sibi indumenta conficiunt. Author Paul. Diaconus.

Scrobilus, promontorium Africæ ad sinum Arabicum. Pompon.

Scropha Tremellus, Varroni de re rustica. lib. 2. cap. 4. primùm appellatus est. Scropha: quòd quæstor cùm esset, Licinio Nerua prætore in Macedonia prouincia relictus, qui præesset exercitui, dum prætor rediret, hostes arbitrati occasionem se habere victoriæ, impressionem facere cœperunt in castra. Tremellius quum hortaretur milites vt caperent arma, ac exirent contrà: dixit celeriter se illos, vt scropha porcos, disiecturum: idque fecit. Nam eo prælio hostes ita fudit ac fugauit, vt eo Nerua prætor imperator sit appellatus, & ipse cognomen inuenerit.

Scultenna, Liu. & Plin. fluuius Flaminiæ. *Panara* Leandro.

Scupi, Mysiæ superioris vrbs Ptolem. *Scopia*. Sophiano.

Scurellur, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Scurgum, Germaniæ, vrbs, Ptolem. lib. 2. cap. 11. *Schmeben*. Villanouano.

Scrutata. Vide SCODRA.

Scyathos, insula cum oppido in Aegeo mari prope Thraciam. Mela lib. 2. Melius cum iota, vt suprà.

Scybis, Cretensis sculptor, qui Sicyone in excalpendo marmore floruit. Plin.

Scybros, parua regio Macedoniæ: Gentile, Scybrius. Steph.

Scydissa mons asperrimus & Moschicis montibus coniunctus, qui vltra Colchidem sunt, cuius summa ab Heptacometis obrinentur, & Paryadra, qui vsque in Armeniam protenditur, à locis Sidenæ Themiscirę proximis & orientale ponti latus efficit. Strab. lib. 12.

Scydra, vrbs Macedonica, in Emathia regione. Gentile, Scydræus Steph.

Scylace, vrbs circa Cyzicum, inquit Hecatæus. Pomponius lib. 1. Placia & Scylace patuæ Belasgorum coloniæ. Ciuis, Scilacenus & Scylacius. Steph.

Scylacenum vide SCYLLACEVM, & SCYLLETIVM.

Scylæum, Brutiorum promontorium, Ptol. quod *Garofilo* Leander appellat. Oppidum est, Plin.

Scylatium, Brutiorum ciuitas. Ptol. lib. 3. cap. 1.

Scyletium hodie vulgò *Scylazo*. Vide SCYLLAEVM & SCYLLETIVM.

Scylax Cariandeus (Cariando autem Cariæ ciuitas est) Mathematicus & musicus, scripsit circuitum mensurámque maris extra columnas Herculis, telluris item: præterea Antigraphen. ad historiam. Polyb.

Scylax, Asiæ minoris fluuius, in Iridem influens.

Scylla, saxum in freto Mamertino, inter Siciliam & Italiam, periculosum mare faciens nautis. hodie, *Scyllo*, Fazello teste. Brutiorum item oppidum apud Melam. *Siglio*, Leandro. Et insula deserta circa Thraciæ Chersonesum. Plin.

Scylla, filia Nisi, regis Megarensium, quæ Minois paterni hostis amore capta, vt illum sibi beneficio aliquo demereret, patrem purpureo capillo, in quo situm erat regni totius fatum, spoliauit, eúmque hosti obtulit, tanquam futuri coniugi dotem. Verùm cùm se ab illo sperni videret, doloris impatientia in Cirum auem commutata est: Nisus autem in aliam auem sui nominis: quæ veluti tantæ adhuc impietatis pœnas à filia repetens, etiam nunc eam vbique insectatur. Ouid. 8. Metam. Hæc fabula proditorum scelus & supplicia describit. Minos optimi principis est imago. Crinis fatalis significat secretum Nisi consilium, quo hostibus enunciato, Megarensium vrbs prodita & capta est.

Scylla, Phorci filia, quæ cùm mutuo Glauci amore teneretur, indignata. Circæ, quæ Glaucum miserè deperibat, Scyllā sibi ab illo præferri, fontem, in quo illa lauari solebat, noxiis herbis veneficisq; infecit. Cuius rei illa ignara,

cum lauandi gratia fontem ingressa esset, videret inferiorem corporis partem in caninos rictus esse commutatam: quam deformitatem tantoperè exhorruit, vt sese statim in vicinum præcipitauerit fretum: vbi & in saxum mutata fingitur, Charybdi ex aduerso obiectum, præternauigantibus vehementer periculosum. Ouid. 4. Metam, & lib. 14. Portò, fretum Siculum, quia scopulosum & angustum est tanto feruet æstu, vt fluctus inter se concurrentes, scopulisque illisi quendam quasi latratum referant. Hinc fingitur Scylla à pube canibus & lupis succincta quam in freto scopulum esse constat.

Scyllaceum, oppidum in finibus Calabriæ. Strab. lib. 6. Virgil. 3. Æneid. adiecto altero l, primam syllabam corripuit, cùm ait.

Caulonisq; arces, & naufragium Scylaceum.

Scyllæum (vel Scylleum sine diphthongo) promontorium in Peloponneso, vt Plin. Strabóque libro 6. testantur, sed sinu Argolico iuxta Hermionem, quò Scylla Nisi filia, fluctibus eiecta creditur: Gentile, Scyllæus. Steph. Est & oppidum Brutiorum in Italia. Mela lib. 2. Vide SCYLATIVM.

Scylletium, Strab. lib. 6. Athenienſium colonia eorum qui Mneſtei comites fuere, hoc tempore Scylatium vocatur. Vide Scyllaceum. Steph. vrbs Siciliæ: Gentile, Scyllenus: possessiuum, Scylleticus, item mons Cretæ, cuius accolæ Scyllæi. Illic enim Scylius Iupiter colitur, & Curetes cum Spartiatis Iouem illic depositisse ferunt. Steph.

Scyllias, Herodoto. lib. 8. vir quidam Scionæus, omnium ea tempestate hominum optimus vrinator, qui etiam in naufragio ad Pelium facto multam pecuniam Persis seruauit, multa & sibi lucratus est. hunc Pausanias Scyllin vocat, de quo inquit: Scyllis Scionæus homo cum Cyane filia, classis Persicæ, qua Xerxe Græciæ bellum intulerat, anchoras natando vrinandóque præcidit ad Pelium montem & Seeiada Magnesiæ. Idque signum in Apollinis templum positum ab Amphictyonibus, quod erat commune Græciæ concilium, à Nerone principe Romam translatum.

Scyllis, & Dipœnus Cretenses, marmore sculpêdo laudatissimi, Olymp. 50. fuerunt. Plin. lib. 36. cap 4.

Scyllius. Vide SCYLLETIVM.

Scyllus, vrbis, oppidum Achaiæ, (vt Strabo scribit) quo Xenophon donatus est à Lacedæmoniis.

Scylurus, vir, qui (vt Plutarchus author est) cùm relictis maribus filius octoginta, diem esset obiturus, hastilium fascem cuique obtendens, vt illum confringeret iubebat. Id autem singulis se posse negantibus, ipse singulatim educta hastilia omnia facilè confregit: ita docens illos, vbi vnà esse perseuerarent, firmos ac potentes fore, imbecilles autem, si separarentur ac dissiderent. Græci tamen per iota scribunt.

Scylurus Cherronesi rex, à quo multa castella condita fuisse commemorantur à Strabone lib. 7.

Scymniadæ, populi cum Getis habitantes. Stephanus.

Scymnitæ, populi in Sarmatia Asiatica. Ptolem. fortè iidem quod Scymniadæ.

Scyphia, oppidulum Clazomeniorum. Steph.

Scyphius equus Neptuni. Lilius Historiæ Deorum Syntag. 5. ex Probo Campi sunt in Thessalia Petræi, in quibus locus Petra nomine percussus tridente, Neptuni equum, qui Scyphius vocatus est, edidit.

Scyras, Laconicæ fluuius se in mare euoluens. Pausan.

Scyrmus, vrbs in Dolionide prope Cyzicum. Ciues, Scyrmij. Steph.

Scyri populi sunt in Arabia Indorum lingua loquentes apud Plin. lib. 6. cap. 23.

Scyritæ gentes inter Nomadas Indos, quæ natium loco foramina tantùm habent. Plin. li. 7.

Scyron, latro insignis prope Athenas, qui hospites è saxo præcipites dabat in mare. Hunc interfecit Theseus & in mare deiecit, vbi eiusdem ossa mutata sunt in saxa, quæ propterea vocantur Scyronia.

Scyros, insula cõtra Magnesiam in mari Ægeo, vna ex Cycladibus. Lycomedis regis patria: in qua Achilles puellari habitu educatus, Deidamiam regis filiam vitiauit, & ex ea Pyrrhum suscepit, quæ ab hac insula & ipsa Scyrias est appellata. Hinc Scyrius a, um.

Scytha, cum Araxa matre sua, & aliquot coloniis qui Armeniam incolerent, rex primus relictus est, constituto summo pontifice Sabatio Saga, ab Armenia vsque in Bactrianos, quæ longitudo à nobis ad hanc ætatem vocatur Scythia Saga. Beros. lib. 3.

Scythæ. Vide SCYTHIA.

Scythæ, & Aegyptij, diu de generis antiquitate contenderunt: in quo certamine superatis Aegyptiis, Scythę antiquiores visi sunt Iustin. lib. 2.

Scythas filius Herculis à quo & Scythæ dicti sunt: licet nonnulli dictos putent ἀπὸ τοῦ σκύζεσθαι, quod irasci significat: sunt enim Scythæ iracundiores. Cœl. Rhodig. lib. 18. lect. antiq. cap. 24.

Scytheni populi prope Macrones. Stepha. citans Xenophontis Anabaseos lib. 4.

Scythes, Herod. lib. 4 Herculis filius à quo Scythiam dictam putant. Plin. lib. 7. cap. 56. Iouis filius, qui primus arcus, sagittarúmque vsum reperisse dicitur.

Scythes, rex Scytharum, qui Opœnam nouercam duxit in vxorem. Author Herodot.

Scythes, thæ, qui ex Scythia est: vt Anacharsis

Scythes,

Scythes, apud Ciceronem in Tusc.

Scythia, regio Septentrionalis latissima, in duas diuisa partes, Europœam & Asiaticam: quarum Europæa à Tanaidis ripis per Mæotidis & Ponti Euxini litora, vsque ad Istri ostia expanditur. Asiatica à limitibus oppositorum litorum in Orientem procurrit, Oceano à Septentrione, à Meridie Tauro terminata. Vtriusque variæ ac propè innumeræ sunt gentes, ad bella magis, quàm ad vllum humanitatis studium appositæ. De harum origine ac nominibus multa apud Plinium, Ptolemæum, Herodotum & alios. Strab. lib. 11 scribit omnes cognitas regiones versus septentrionem vno prius nomine vel Scythas, vel Nomades appellatas. Item, lib. 11. refert veteres Græcos scriptores vniuersas gentes Septentrionales Scytharum & Celtoscytharum nomine affecisse. Iis autem antiquiores ita diuiserũt eos, vt qui supra Euxinum, Istrum & Adriam incolerẽt, eos omnes Hyperboreos, Sauromatas & Arimaspos appellarẽt: qui trans mare Hyrcanum Sacas & Massagetas. Regio quã nunc Scythæ incolunt, ea fertur olim fuisse Cimmeriorum, inquit Herodotus in Thalia. Vicinis inter se fines nulli: neque enim agrum exercent, nec domus illis vlla, aut tectum, aut sedes est, armenta & pecora semper pascẽtibus, & per incultas solitudines errare solitis. Vxores, liberósque secum in plaustris vehunt, quibus imbrium, hyemisque causa corio tectis, pro domibus, vtuntur. Iustitia gentis ingeniis culta, non legibus. Nullũ scelus apud eos furto grauius. Quippe sine tecto & munimento pecora & armenta habẽtibus quid saluum esset, si furari liceret? Aurum & argẽtum perinde aspernantur, ac reliqui mortales appetunt. Lacte & melle vescuntur. Lanæ iis vsus ac vestiũ ignotus. Dicta est autẽ Scythia (vt est author Herodot. libro quarto) à Scythe quodam Herculis ex muliere semiuipera filio, fratre Geloni & Agathyrsi qui primus arcus sagittarúmque vsum creditur inuenisse: quibus Scythæ semper plurimùm valuerunt.

Scythia, à fulminum casu est immunis, quoniam omnis regionis illius exalatio rigens ac gelida, quicquid accipit ignei vaporis, extinguit. Plin. lib. 2. cap. 50.

Scythia, apud Ptolemæum duplex est, quæ Imaomõte distinguitur. Inde intra & extra Imaum cognominatur. Regnum *Cathay* has Scythias hodie obtinere scribit Villanouanus, in suo Ptolemæo. Quæ intra Imaum est, videtur mihi magnam partem Tartariæ occupare, inquit Ortelius. Quæ extra Imaum sita est, à Barbaris *Mongal*, & à iunioribus Tartaria antiqua dici, tradit M. Niger.

Scythia parua Straboni dicitur ea regio quæ intra Borysthenem & Tauricam Chersonesum est.

Scythicum littus, Pomponius vocat totam eam oram littoralem vsque ad ostium Caspij maris, quo se in Scythicum mare exonerat.

Scythicum promontorium, Hispaniæ in Cantabris, Mela auctore. A quibusdam in Asia collocatur.

Scythicus, sinus, maris Caspij, quem Scythæ accolunt. Plin.

Scythias, olim dicta est Delus insula Steph.

Scythotauri, populi Scythiæ, Tauricæ regioni iuga incolentes, qui (vt Solinus refert) pro hostiis aduenas cædere consueuerunt. Meminit horum & Plin. libro quarto capite decimo secundo.

Scythopolis, vrbs Libyæ, Gentile, Scythopolites. Steph. Alia est Scythopolis vrbs in Decapolitana Syria, vt scribit Plin. lib. 5. cap 18. Strab. lib. 16. Galilææ proximam esse scribit. Steph. vrbs Palestinæ, vel Nyssæ (si rectè legitur) in Cœlesyria Scytharum ciuitas, illorum qui Bæsi priùs à Barbaris dicebantur. Gentile, Scythopolites.

S E

Seba, siue Sebe, nomen viri, 1. Par. 5. Filius Bochri, 2. Reg. 20. lat. septem vel septimus siue saturitas, vel iuramentum.

Sebadius, Bacchus dictus est, quod idem putaretur cum sole, quasi tu dicas pium & religiosum: nihil enim veteres putauerunt sole venerabilius. Palæph. lib. 3.

Sebaste, vrbs Iudææ, antè Samaria dicta quam Herodes Bastam appellauit. Strab. lib. 16. Plin lib. 5. cap. 13. Est etiam σεβαστὴ insula Ciliciæ. Vide Eleussa. Item vrbs Armeniæ, quæ nunc Sebastia vocatur: & oppidulum in Samaritide: & Cherronesus iuxta Corycem, Gentile, Sebastenus. Steph.

Sebastianus Zianus, Venetorum dux, anno salutis 1167.

Sebastopolis, Ponti Cappadocij vrbs, Ptol. libr. 5. cap. 6. vulgò *S. Gregorius*. Vide Dioscorvs.

Sebeda, portus Lyciæ: Gentile, Sebedeus. Steph.

Sebendunum, Castellanorum in Hispania vrbs. Ptolem.

Sebenia, sacerdos quidam, 1. Par. 15. nomen viri, 2. Esd. 9. 10. idem signif quod Sabamias.

Sebenicum, in littore maris Adriatici vrbs maritima ad Orientem sub Venetorum imperio. Ab antiquis Sicum appellatam quidam existimant. D. Niger.

Sebennytum, Stephano, vrbs in Ægypto, vbi & palus & amnis sunt cognomines. Vnde præfectura quoque Sebennytica, & Sebẽnyticum, Nili ostium vocari constat, quod, teste Herodoto lib. 2 in duo alia diuidatur, scilicet in Sciticum & Mendesium. De Nili ostiis pulchrè Plin. lib. 5. cap. 10. & Strabo lib. vlt. Hinc ciuis Sebennytes, & Sebennytis præfectura. Steph.

Sebeō, pater Anæ patris Oolibama alterius vxoris Esau, de filiabus Chanaan, Gen. 36. lat. stans iniquitas, siue inflatio vel tumor peccati: aut Syriacè tinctus vel intingens.

Sebetos, fons apud Neapolim, cuius aqua vicatim decurrens, amnis ferè vsum Neapolitanis præstat.

Sebetus, fluuius sæpè à Iouiniano Pontano celebratus, prope Neapolis mœnia labitur.

Sebia, mater Ioas, filij Ochoziæ filij Ioram filij Achab. 4. Reg. 12. filius item Saharim ex Herodes vxore. 1. Par. 8 lat. Damula, vel caprea, aut pulchra vel præcipua, siue stans Dominus: aut Syriacè, voluntaria.

Sebichus, Ægyptiorum rex, anno mundi 3239.

Sebinus lacus Istriæ inclytus, quem facit fluuius Lollius apud Sarnicum, vallis Celepinæ oppidum. Hodie vulgus lacum Isei appellat Plin. lib. 3. cap. 19.

Sebnia, nomè viri. 2. Esd. 9. idem signif. quod Sabanias.

Seboim, nomen vrbis Gen. 10. lat. Damulæ vel capreæ siue pulchri, vel præcipui aut inflati: vel Syriacè voluntarij.

Sebritæ, populi qui aliquando Sembritæ, ab insula Meroe vicina.

Sebthai, nomen viri, 1. Esd. 8. lat. Sabbathum, siue requies, vel cessatio.

Sebusiani, populi inter Celtas extra Galliã prouinciam Romanorum trans Rhenum fluuium primi, Allobrogibus Sequanisque ac Heduis, quorum erant clientes finitimi, inter Lausanensem & Lugdunensem diœcesin siti. Ciuitas est episcopalis in prouincia Vesontina, Duci Sabaudiæ subdita. Alio nomine Segusiani appellantur. Cæsar. in Comm. Gallicè, *Le pays de Bresse.*

Secande, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum. Plin.

Secertæ, Hispaniæ Terraconensis vrbs. Anton.

Secela, vrbs Palæstinæ. Gentile, Seceli. Steph. ex Iosepho.

Sechem, filius Galaad filij Machir filij Manasse. Num. 26. 1. Par. 7. Ab hoc, metropolis Samarię in tribu Manasse, quæ Sichem dicitur. Vide SICHEM lat. pars siue portio, vel humerus aut matutinatio. vel itio matutina.

Sechenias, filius Obdiæ filij Auam filij Raphaię, 1. Par. 3. 24. 2. Par. 31. lat. vicinus Dominus, aut habitatio Domini.

Sechia, filius Saharaim ex Hodes vxore sua. 1. Pa. 8 lat. protectio vel ramus Domini, siue sapiens aut vallans Dominus, vel cessatio Domini.

Sechrona ciuitas in tribu Dan. Ios. 15. lat. ebrietas, aut precium, vel merces eius.

Secoanus fluuius Massilienſium: vnde Gentile, σηκοάνιος, Step. de Sequana fluuio potius, & Sequanis populis accipiendum videtur. Vide Sequana.

Secor, Galliæ Aquitanicæ portus. Ptolem. *Lusson,*

Villanouano & Cænali.

Secundani, Galliæ populi, in quibus Arausio vrbs Plin.

Secundinus, Consul, anno ab vrbe condita 1165.

Seculares ludi in honorem Apollinis & Dianæ instituti, fiebant centesimo quoque anno, præcone per compita clamante: Venite ad ludos quos nemo mortaliũ vidit, neque visurus est. Hos instituit Valerius Publicola ob exactos reges. Celebrauit Philippus Impe. anno post vrbem conditam 1000. In quibus fuerunt elephanti xxx. alces x. tygres x. leones mansueti xl. leopardi mansueti xxx. hyenæ x. Gladiatorũ fiscalium duo millia, hippotami quoq;, rhinocerotes, arcoleontes, camelopardi, onagri & equi feri.

Secundus, nomen viri, de quo Act. 20.

Secũdus, sophista Athenienſis, quem aliqui Epithyrum vocant, quòd architecti filius fuerit, multæ quidem doctrinæ, mediocris eloquentiæ, æqualis, æmulúsq; Herodis Attici: ex quo Herodes illud Hesiodi eleganti mutatione in eum cauillatus est, Figulus æqualem exagitat, τὸν τίτλονα τίτλων. Qui nihilominus senem postea morientem, & epicedio & lachrymis honorauit. Ex Philostrato.

Secundus alter, Tridẽtinus, vir sanctus, Agiulphi regis Longobardorum tempore, scripsit breuiter Longobardorum historiam, Author Paulus Foroiulienſis.

Secusse, populi sunt in Alpibus, vt notat. Plin. li. 3. cap. 20.

Secussiani Cæsari & Plin. Galliæ populi. *Le pays de Forest*, vulgò. Vide SECVSIANI.

Sedala, 1. latus eius, siue cibarium aut venatio eius. Terminus est tribus Iudæ, Num. 348.

Sedecias, filius Iosiæ regis, sic nominatus à Nabuchodonosor, cum prius Mathanias diceretur. 4. Reg. 24. 1. Par. 3. Filius item Hananiæ. Iere. 36. Hoc nomine vocabatur propheta ille blasphemus, 3. Reg. 22. Filius Chanaana. Fuit & filius Ioacim filij Iosiæ. 1. Par. 3. lat. iustus Domini vel iustitia Domini.

Sedeur, pater Elisur principis tribus Ruben, Num. 1. lat. ager luminis vel ignis, siue vbera luminis aut omnipotentis lumen, vel deuastatoris ignis.

Sedigitus Volcatius, illustris poëta, Sedigitus à sex digitis dictus est. Plinius, libro vndecimo cap. 43.

Seduni, populi in alpibus, quos commemorat Plin. li. 3. c. 20.

Seduſij, vel Seduni populi Germaniæ, si pro Sedunum vrbem incolentibus capiantur, Heluetiis & Celtis finitimi, quod fluuius Rhodanus irrigat: finitimi etiam Veragris inter montes, quibus nunc Briga & sancti Bernardi nomen est, non longè ab Antuatibus & Allobrogibus, Germanica lingua magna ex

parte

parte vtentes hodie Valesij vocantur. Gal. *Les Valeisans.* Eorum præcipua ciuitas & episcopalis Sedunum, Germanis *Sitten* Gallis *Syon* dicitur, vrbs in media planitie, inter altiss. montes constructa. In Sedunorum autem finibus Rhodanus oritur, nec longè ab eis versus Curiensem & Tridentinam diœcesim Rhenus exoritur. Cæsar in Com.

Segalauni, populi Valentiniani. Gallicè, *Le pays à l'entour de Valence en Dauphiné.*

Segeda, Hispaniæ Bœticæ vrbs. Plin.

Segedunum, Britanniæ insulæ oppidum. Lib. Notit. *Seton* Camdeno. Est in Northumbria.

Segesta, oppidum Siciliæ, ab Ænea conditum. Cice. 6. in Verrem: alio nomine Acesta. Vide suprà. Vide etiam Egesta & Epidamnus.

Segesta Triguliorum, Liguriæ vrbs. Plin. *Specia.* Blond vrbs item Carnorum. Plin.

Segetiadea, quam prisci colebant, vel lætas faceret segetes.

Seginonenses, Hispaniæ populi. Plin.

Segni, inter Selgas populi ex gente & numero Germanorum, Condrusis finitimi, qui ambo sunt populi inter Eburones & Treuiros Comitatui Namurcensi, Arduennæ syluæ & Ducatui Luceburgensi, Mosæq; fluuio proximi.

Segobriga, oppidum Celtiberiæ, vbi Sertorius & Metellus prælium commisere. Strab. lib. 3. Stephano, vrbs Celtiberorum. Gentile, Segideus. Strabo libro iam citato Segidam non Celtiberorum, vt Segobridam, sed Aruactorum oppidum facit.

Segodianum, Germaniæ ciuitas. Ptolem. hodie *Nuremberg.* Item Galliæ vrbs in Rhutenis. vulgò, *Rhodais.*

Segontiaci, Cæsari populi in Anglia mari proximi, alio nomine Eboracenses dicti.

Segoncia, Hispaniæ vrbs inter complutum & Cæsaraugustam. Anton. *Siguenca,* vulgo.

Segor, oppidum Sodomorum, Genes. 19. Isa. 15. quod Gen. 14. dicitur Bala. Lat. parua.

Segoregij, populi Galliæ Narbonensis de quibus sic Alexander, ab Alexan. lib. 1. cap. 24. Segoregiorum velut erat mos, vt paratis instructisq; mensis, inter epulas, virgo introduceretur: & cui ex conuiuis aquam dederat, eum sibi virum delegisse videbatur.

Segouia, Areuacorum vrbs in Hispania Tarraconensi, & in Bœtica. Plin. *Segobia* hodie. Est item Germaniæ oppidum. Plin.

Segub, filius Hiel reædificatoris Iericho, 3. Reg. 16. Filius Efron filij Phares, ex filia Machir patris Galaad. 1. Paralip. 2. Lat. fortificatus aut exhalatus.

Segusium, Ptol. lib. 3. cap. 1. Segusianorum vrbs in Græcis Alpibus: vulgò *Sion.*

Segusiani, Galliæ Lugdunensis populi Strab. & Ptol. qui eorum vrbem Lugdunum vocat. vulgò, *Le Liomois & Forests.* Vide Secussiani.

Sehesima, ciuitas in tribu Issachar. Ios. 19. Lat. humiliatio ieiunij, aut fouea, siue meditatio ieiunij: vel superbia matis.

Sehon, rex Amorrhæorum. Num. 21. Ios. 3. Lat. eradicatio, siue conclusio.

Seia dea dicta à ferendo; alio nomine Segesta à segetibus. Simulachrum eius Romæ extabat ætate Plinij.

Seianus vir de quo multa Suetonius in Tiberio cap. 48. Iuuenal, Satyra 10.

—*Seianus dicitur vnicè Spectantibus.*

Seir, mons Idumææ inter Asphaltitem & Aegyptum, qui ab Esau huius montis accola, eò quòd esset hirsutus, nomen accepit. 1. Paral. 4. Isaiæ 1. Est & nomen viri cuiusdam Horræi. Gen. 36. Lat. hispidus siue pilosus, aut hœdus, vel dæmon seu hordeaceus, vel tempestas.

Seira, ciuitas Idumææ 4. Reg. 8. Lat. parua, siue tribulata.

Seirath, nomen loci. Iud. 3 Idem quod Seir significat.

Seius, viri nomen, à quo Seianus equus, de quo Gellius libro 3. capite 9. & Erasmus in Chiliadibus.

Sela, filius Iudæ ex sua vxore. Genesis 38. 1. Paral. 4. Lat. dissoluens siue discarceans: vel Syriacè illudens.

Sela, ciuitas in tribu Beniamin. Ios. 18. Lat. costa siue latus, aut claudicatio.

Salahi, matet matris Iosaphat regis Iudæ. 2. Par. 20. Lat. ramus vel propagines, siue missio vel mittens, aut telum, vel arma Massilia: vel Syriacè spolians, vel spoliatus.

Selaitæ, nomen familiæ. Num. 26. Lat. discalceans siue dissoluens, vel Syriacè illudens siue decipiens.

Selasia vrbs à Lacedæmoniis occupata, anno mundi 3580.

Selcha, ciuitas regis Og in Basan Deuter. 3. 1. Paral. 5. Salecha eadem appellatur. Lat. canistrum tuum, vel eleuatio aut conculcatio tua.

Selchim, Sicyoniorum rex 111. regnauit annis xx. ann. mundi 1969.

Selebin, ciuitas in tribu Dan. Ios. 19. Lat. vulpis intellectus, vel filius aut pugnus vel pugillus intellectus, siue semita intellectus vel filij, aut respicientis intellectus.

Selec, nomen viri. 2. Reg. 23. 1. Paral. 11. Lat. vmbra vel tinnitus lambentis vel percutientis: aut affans vel torrefaciens lambentem vel percutientem.

Selecti Dij, apud Romanos vocabantur præcipui & Summates qui habebant ampliorem potestatem, quique celebriores & in maiori haberentur cultu ac veneratione. A D. Augustino ex Varrone viginti numerantur, duodecim videlicet mares: Ianus, Iupiter, Saturnus, Genius, Mercurius, Apollo, Mars, Vulcanus, Neptunus, Sol, Orcus, Liber pater: fœminæ octo, Tellus, Ceres, Iuno, Luna, Diana, Mi-

nerua, Venus, Vesta. Selecti alij erant à Consentibus. Aug. lib. 4. de ciuit. Dei. Lil. Geraldus Syntag 1. lib. Histor. Deorum.

Selemiau, nomen viri. 1. Esd. 10. Lat. pax siue perfectio aut retributio Domini.

Selemias, idem Pater Iuchal Iere. 38. Patet etiam Ieriæ, Ierem. 37. filius Hananiæ, ibidem Filius Abdeel. Ier. 36. idem signif. quod Salemiau.

Selemith, nomen viri. 1. Paral. 26. Lat. pacifica, siue perfecta, aut retribuens.

Selene, vrbs Tyrrheniæ. Gentile, Selenopolites. Et alia magna, vna ex centum insulis. Incola Selenites vel Selenæus Steph.

Selenitides mulieres, qui ait Herod. oua parere, indéque nascentes homines quinquennies decies esse nobis ampliores.

Selenus, fluuius Ciliciæ in finibus Celendrarum, in cuius ostio portus est. Vide SELINVS.

Seleph, nomen viri. 2. Esd. 3. Lat. vmbra vel tinnitio concussionis: aut ex Hebr. & Syro vmbra coniuncta.

Selethai, filius Semei, 1. Paral. 8. Lat. vmbra siue, assatio vel torrefactio, aut tinnitus meus, vel Syriacè, Oratio mea.

Seleucia, ciuitas in promontorio Syriæ Antiochenæ sita, à Seleuco Nicanore condita. Iosepho 18. Antiq. Iudic capite 16. & Hegesippo lib. 4. cap. 1. quam Paulus peragrauit. Act. 13. 1. Mach. 11.

Seleucia, Syriæ cauæ, in littore maris mediterranei. Ptolem. *Solds* vel *Soldino*. hodie.

Seleucia, Pisidiæ vel potius Pamphiliæ regionis ciuitas. Ptolem. *Charazasar*, Nigro.

Seleucia Elimaidis, Persicę regionis ciuitas. Plin. Item Comagenæ, ad Euphratem fluuium. Strabo Plinius eam Parthorum cognominat, & Babyloniam quoque vocari addit. *Bachad*, Nigro, *Mosal*, Masio dicitur. *Baudra* autem Pineto. Nouem Seleucias, extruxisse Seleucum Antiochi filium auctor est Appian. in Syriacis.

Seleucia, vrbs Ciliciæ Tracheæ, quam Seleucus Nicanor ita nominauit. Prius autem Olbia dicebatur & Hyria. Ciuis, Hyricus Olbianus, Seleuceus, Seleucenus, & regio Seleucis. Est etiam Seleucis, genus poculi à Seleuco

Seleucobelus, vrbs prope Syriam. Ciuis, Seleucobelites, vel Seleucius iuxta Belum. Stephanus.

Seleucus, qui & Philopater, VII. Syriæ rex, regnauit annis XII. anno mundi 3777.

Seleucus, vrbs iuxta Apameam in Syria (sic enim legendum videtur apud Stephanum.) Ciuis σελευκήτης.

Seleucus, cos. ab vrbe condita 971.

Seleucus, vnus ex principibus Alexandri, qui post Alexandri mortem primus in Syria regnauit annos XI. De quo Appian. clarissimus historicus Græcus in Syrico.

Seleucus, Glyphi filius, cum patruo Cyziceno de Syriaco imperio dimicauit, atque acie victum interfecit. Ipse à patruele regno pulsus & à ciuibus in Palatio concrematus est, Olymp. 53.

Seleucus Ceraunus, v. Syriæ rex, regnauit annis III. anno mundi 3738.

Seleucus Gallinicus, III. rex Syriæ, regnauit annos XX. anno mundi 3718.

Seleucus Nicanor, Syriam occupauit, & regnauit in ea annis XXXI. Olymp. 22. Is transtulit Iudæos in eas vrbes quas extruxerat: eis & municipalem ordinem cum Græcis æqualem tribuit, Olymp. 25.

Selge, vrbs Pisidiæ, Lacedæmoniorum colonia. Ciues, σελγεῖς. Possessiuum, Selgicus.

Selgesius. Vide SAGALASSVS.

Selim ciuitas in tribu Iuda Ios. 15. Lat. missi vel propagines aut rami, siue arma missilia: aut Syriacè, spoliantes.

Selinis, vrbis nomen, à Selino id est apio, quod ibi plurimum nascitur.

Selinis, vrbs Siciliæ iuxta Lilybęum, palmis abũdans Virgil. 3. Æneid.

Teq; datis linquo ventis palmosa Selinis.

Selinunta, Ciliciæ vrbs, quæ Traianopolis, pòst dicta, ab vrbe condita 869.

Selinus, untis, duorum fluuiorum nomen in Asia qui in mare influentes, Dianæ Ephesiæ templum vtrinque complectuntur. Vide Plin. li. 5. cap. 29. Est & Selinus alius in Ægiorum agro, qui est in Achaia propriè dicta. Item alius in Plide. Rursus alius in Sicilia, iuxta Megara & Hyblam montem: quorum omnium meminit Strab. lib. 8.

Selinus, untis, filius Neptuni filiam habuit Helicen quæ nupsit Ioui. Steph. in Helice.

Selinus, XI. Turcarum Imp. Solimani pater eius qui nunc regnum obtinet, patrem regno exit, imperauit annis VII. Duos Saltanos post diuersa bella vicit & occidit: Ægyptum Arabiámque suo adiecit imperio, anno mundi 5473.

Selinus, oppidum Siciliæ palmis abundans.

Selinusius, locus post Caystri ostia ex pelago refusus. Strabo lib. 14.

Sella vxor Lamech. Gen. 4. Lat. vmbra, vel assatio siue tinnitus: aut Syriacè oratio.

Sellæ, oppidũ Epiri, cuius incolæ Sellani dicuntur. Vide SELLI.

Sellai, nomen viri 2. Esdr. 11. Lat. exaltatio siue conculcatio, vel æquiparatio aut Syriacè, Canistrum.

Sellasia, vrbs Laconicæ: Gentile, Sellasæus. Steph. apud eundem rursus σελλασία. Ciuis, Sillasicus.

Sellem filius Nephtali, Num. 26. qui Gen. 46. Salem & 1. Paral. 7. Salum dicitur. Lat. pacificus siue perfectus, aut retribuens.

Selles, filius Hellem. 1. Par. 7. Lat. trinus, aut princeps vel dux.

Selli

Selli,aliàs Elli,iidem qui Dodonæi.Steph.Iidem videntur Selani de quibus in Sellæ.

Sella nomen viri,2.Esd 11 & 12.lat caniſtrũ, aut exaltatio,aut æquiparatio.

Sellum,filius Iabes,4 Reg.15.Filius Siſamai filij Elaſa 1.Par 2.4 Filius Ioſiæ 1.Pa.3.Ier. 22. Filius Nephthali. 7.Par.7.qui Ge.46. dicitur Sallem:& Num.26.Sellem filius Sadoc.1. Par. 6. Pater Ezechiæ principis.2.Par.28.idem quod Sellem ſignificat.

Sellun,filius Chol hoza,2.Esd.3.lat.manens, aut pacificus vel abundans : aut Syriacè, illudens.

Sellus,vir quidam Athenienſis, qui quum eſſet pauper,volebat tamen videri diues.

Selmai,pater Hagaba,2.Esd.7.lat.veſtis mea.

Selmon,mõs in Ephraim vmbroſus & caliginoſus,cuius meminit Iud.li.9 Est & nomen viri, 2.Par.13.Pſal.67.lat obſcuritas aut imago eius: ſiue vmbra muneris, vel munerationis, aut tinnitus numerationis vel muneris.

Selomith,nomen viri,1. Esd. 8 lat. pacifica, ſiue perfecta aut retribuens.

Selymbria,ciuitas in Propontide propinqua Byzantio,Herod li.6.Bria ciuitatem apud Thraces ſignificat. Salumbria, ſupra dicta eſt. Stephano.vrbs Thraciæ,à Selye quodam vocata. Ciuis Selymbrianus.

Sem,filius Noe Gen.5.Luc.3.lat.nomen vel fama, ſeu,ponens,vel poſitus,aut ibi.

Semaath,mulier, 2.Par. 24.lat. audiens vel obediens.

Semachide,vicus Atticę in Antiochide vel Epactria tribu: Semacho,cuius filiæ Bacchum hoſpitio ſuſceperũt, & deinde ſacerdotes Bacchi ex earum familia electæ ſunt. Incola,Smachides Steph.

Semaia,filius Secheniæ.1.Paral.3.2.Esd.6. lat. audiens Dominum,vel obediens Domino.

Semarith,nomen mulieris,2.Par.vigeſimoquarto,lat.cuſtodita,vel adamantina,aut ſpina,vel fæx.

Semathei filius Sobal filij Hur primogeniti Caleb ex Ephrata concubina, primo Paral. 2.lat. nominatus,vel poſitus,ſiue deſolatus aut ſtupefactus.

Semeber,rex Seboim.Gen.14.lat. nomen vel fama robuſti,vel fortis,aut nomen alæ vel pennati, ſeu deſtruens fortitudinem vel alam aut pennam.

Semegar,vnus ex principibus regis Babyloniorum.Iere.39 lat. aromata peregrini aut ruminantis vel certantis

Semei,filius Gerſon filij Leui.Exo.6.Filius Gera. 2.Reg.16.Filius Phadaia filij Iechoniæ.1.Para. 3.Filius Ioel.1.Par.5.Filius Maſma. 1.Par.4. Filius Ieth filij Gerſon 1.Par.6 Frater Chonenię. 2.Par.29.31.lat.audiens vel obediens, aut nomen acerui vel deſtruens acerum.

Semei.1.Par.2.filius Onam filij Ieramel ex Atara

vxore.lat.nomen aut meum, aut deſolatio ſiue perditio mea,vel ſtupefactio aut cœli.

Semeia,ſiue Semeias, pater Vriæ prophetæ, 3. Reg.12 Filius Haſſub.1.Par.9 Ier.26.2.Esd 2. 2 Par.29.31.35.lat. audiens Dom. vel obediens Domino.

Semeias,1.Par.25.27. Filius Eliſapham. Semeiticus,idem.lat.obediens,ſiue nomen aut deſolatio acerui.

Semele,Cadmi Thebarum regis filia,ex qua Iupiter Bacchum genuit hinc Semeleius.

Semer nomen viri,3.Reg.16.lat. cuſtos, vel adamas,ſeu vepres,aut ſpina.vel fæx.

Semeria, nomen viri,1.Esd. 10. lat. cuſtodia vel adamas ſeu vepres vel ſpina Domini.

Semeron,2 Par.13.nomen montis.lat. lanæ, aut medullæ,ſcil arborum

Semeron, Ioſ. 19. ciuitas in tribu Zabulon. lat. idem ſignificat apud Semer.

Semida. filius Galaad filij Machia filij Manaſſe. Num.26.1 Paral.7 lat nomen ſcientiæ aut cognitionis vel ponens ſcientiam:vel deſolationis aut ſtupefactionis cognitio, ſeu cœlorum ſcientia.

Semiguntus,Segeſti filius Cheruſcorum ductor, à Germanico bello captus tractus eſt in triumphum.Strabo lib.7.

Semiramis,Aſſyriorum regina, Nini regis vxor, quæ poſt viri obitum,quòd intelligeret Aſſyrios grauatè mulieris imperium paſſuros, diſſimulato illius obitu, perſonam eius aſſumpſit,donec filius Ninus adoleſceret, regnóque adminiſtrando idoneus fieret. Hæc & Babylonem muro lateritio cinxiſſe dicitur,& ſubactis vicinis regni ſui terminos latiſſime propagaſſe.Valer libro 9.capit. 3. cùm aliquando circa corporis cultum occupatæ Semiramidi defectio Babylonis nuntiata eſſet, ſoluta adhuc altera capillorum parte, protinus ad eam expugnandam accurriſſe ait, nec prius eo mam in ordinem redegiſſe, quàm vrbem recepiſſet.

Semiramis Aſcalonita fuit,quę quarto loco apud Babyloniam annis quadraginta regnauit.Hęc anteceſſit militia,triumphis,diuitiis,victoriis, & imperio omnes mortales. Iplam vrbe Babyloniam maximam ex oppido fecit, vt magis dici poſſit illam ædificaſſe,quàm ampliaſſe. Nemo unquam huic fœminæ comparandus eſt virorum,Beroſ.li.4. Cùm expiranit Semiramis,in columbam verſa eſt,ideò abſtinet Syri ab his auibus:& columba vexillum Babyloniæ inſignitur, vt ait Diodorus Sicul.quod inſinuat Hieremias propheta ca.25.exhortans Hieroſolymitanos,vt fugerent à facie iræ,columbæ,id eſt Babyloniorum, quos columba hoc eſt, Semiramis, armorum feroca magis quàm Ninus, inſtruxerat D. Thomas Aquin.

Semiramoth,ſacerdos quidã 1.Par.15. lat. Cœlo-

rum altitudines, aut nominis sublimitas.

Semla, v. rex in Edon. Gen. 36. lat. linteum siue sinistra eius, aut nomen illi, vel stupor illi, siue appositus illi.

Semlai, nomen viri. 1. Esd. 2. lat. linteum, vel sinister, aut nomen mihi, siue appositus mihi.

Semna, filius Age 2. Reg. 23. lat. perditio, siue desolatio, vel stupor. aut ibi: siue nomen, aut nominatus, siue appositus.

Semmaa, pater Ionadab, frater Dauid. 2. Reg. 13. lat. audiens, vel obediens.

Semneserreus, Rex fuit Ægypti, quo regnante Pythagoras nauigauit in Ægyptum, vide Pli. lib. 36. cap 9.

Semones dij dicebantur, qui ob meritorum exiguitatem non omnino censerentur cœlo digni cuiusmodi sunt Priapus & Vertumnus, quidam Semones dici putant eos, qui quicquid ab aere vsque ad terrã interualli est, incolebant: quique vota mortalium ad superos deferebant, vt scilicet iidem essent cum Medioxumis. Diuus Augustinus, Ianum vocari credit Semonem, quòd semini præsit, dum concipitur infans. Paleph. lib. 1.

Semphe, vrbs Arabiæ iuxta Euphratem: Gentile, Semphæus & Semphenus, Steph.

Sempronius Atratinus 11. Consul, ab vrbe condita 331. Hic σοφὸς dictus est.

Sempronius. Ægypti præses anno mundi 3939.

Semran, filius Issachar filij Iacob. Num 26. lat. custodia, vel adamam, seu vepres, vel spina, aut fæx eius.

Semri filius Samaia 1. Par. 4. & 26. lat. idem significat quod Semram.

Semurium campus erat Romæ propinquus, in quo, vt reor, templum erat Apollinis. Cicero.

Sen, nomen loci procul à lapide adiutorij versus austrum, quantum lapis distat à Masphath 1. Aeg. 7. lat. dens, aut ebur, vel mutatio, aut dormiens.

Sena, vrbs Hetruriæ, octingentis stadiis à Roma distans, quam Brennus Gallorum dux ædificauit, vt senes valetudinarios & armenta in ea collocaret. Profertur etiam numero multitudinis Senæ, Senarum. Plin. cap. 5. libro 3. Vide SENOGALLIA.

Sena, insula in Britannico mari aduersa littoribus Galliæ, Pom. libr. 3. Stephano, vrbs Celtica est.

Senaa, ciuitas. 1. Esd. 2. lat. rubus, vel Syriacè inimicus.

Senaab, rex Adamæ. Gen. 14. lat. dens patris vel mutationis pater, vel dormitio patris.

Sene, rupes oppositam rupi Boses, 1. Reg. 14. lat. idem significat quod Senaa.

Seneca, x. Hierusalem episcopus, anno mundi 4076.

Seneca, Hispanus, patria Cordubensis, Stoicus philosophus, Neronis præceptor à quo diuitiis ingentibus auctus, cùm in Pisonianæ coniurationis suspicionem venisset, eiusdem iussu incisis venis mortem obiit Mun. libr. 2. Cosm. Eius opera extant quæ egregiam viri doctrinam, in ethicis & physicis eruditionem demonstrant.

Seneca, Tragicus poëta, cuius fabulæ decem ad nos peruenerunt.

Senecio vir in Betica natus & ibi quæstor: cuius meminit Tacitus & Plin Epist. 5.

Seneia nomen viri. 2. Esd. 11. lat. rubus, vel Syriacè inimica.

Senia, oppidum est Illyrici apud Plin. libro 3. cap. 21.

Sennaar, campus Babylonis, in quo regnauit Nemrod, Genes. 10. quæ Babylonia siue Chaldæa interdum dicitur. Isa. 11 lat. dormientis vigilia, vel suscitatio, aut dentis euacuatio vel denudatio, aut excussio, vel dens æmuli, siue mutatio ciuitatis.

Sennacherib, 1111. rex Babyloniorum, Iudæam deuastauit: Ierusalem obsedit. 4. Re. 18. Isa. 36. lat. rubus destructionis vel gladij aut solitudinis seu siccitatis, aut ex Syro & Hebræo, inimici gladius vel destructio,

Senneser, filius Iechoniæ filij Ioachim. 1. Paral. 3. lat. dentis vel eboris thesaurus, aut dormiens thesaurus, vel mutationis angustia, vel thesaurus, vel mutationis angustia, vel thesaurus aut inimicus angustiæ vel tribulationis.

Senogallia, ciuitas agri Gallici, infra Picenum. Plin. lib 3. cap. 14. dicta à Senonibus Gallis, qui eam condiderunt, vnam & Senam Gallicam nonnulli appellarunt.

Senogallia, Italiæ vrbs, quam quidam in Vmbria constituunt. Eam verò Plinius & Ptolemæus infra Anconam Ariminum versus, statuunt. Mela verò sitam esse ait ad Aterni fluminis ostia Senones Galliæ Celticæ populi, Sequanis finitimi, Brenno duce in Italiam irruperunt, Romanósque ad Alliam fluuium sibi occurrentes ingenti clade profligarunt: vrbem defensoribus vacuam incêderunt: Capitolium quo sese iuuentus, veluti in arcem receperat, obsederunt, eóque angustiæ obsessos redegerunt, vt suam vrbisque salutem auro redimere sint coacti. Verùm cùm in pendendo auro se immoderatius gererent, Brennúsque ponderi etiam gladij capulum adiiceret, eos interim adortus Camillus, ad internecionem cæcidit. Plutarch. in Camillo.

Senomani Gallicè, *Les Manceaux*, priùs Lemani vocati, à Lemano principe, qui Lemanum ciuitatem de suo nomine cõdidit, seu potiùs restituit, ac restaurauit. Antea enim istud oppidum Sarthõ, Samothæ nepos, cõdiderat, quod Sarrham, vel Sartham nominauerat: istúdque postea Druidæ in bello in Lemanos moto diripuerant, ac solo funditus æquauerant, quod dehinc nomine Sarthæamni, hanc vrbem al-

luenti permansit. Lapsu verò temporis, Lemani & Senones bello inter se concitati, multisque prælijs vtrinque commissis, pacem inierunt: ac fœdere percusso, ex vtraque gente vnicam fecerunt: ea tamen conditione, vt nomine composito vocarentur: cuius nominis duæ priores syllabæ Senones, duæ posteriores Lemanos significarẽt. Itaque his de causis Senomani, non Cenomani, Latinè scribi debent. Quod hæc inscriptio vetus, quæ hoc tempore in Castello, quod vulgò *du Gue*, vocatur, satis indicat: quæ est huiusmodi. L. A. Marinio. E. Q. 9b eius merita, plebs vrbana Senoman. D. Vide Tit. Liu decad. 3. libr. 1. & decad. 4. lib. 2. & lib. 8.

Senones, populi Galliæ finitimi Belgis, qui olim Brenno duce vrbem Romam incenderunt, & Capitolium obsederunt: quos Furius Camillus omnes ad internecionem redegit. Dicti Senones, quasi καίνοντες, id est, noui quia noui venerunt ex Gallia Transalpina. Author Vertius. Senscoris, Ægyptiorum rex, Dynasta xx. regnauit annis xxi. anno mundi 3090.

Sensenna, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15. lat. Ramus, vel propagines, siue rubus rubi: aut ex Heb. & Syro, rubus inimici.

Senta Fauna, filia Pici regis, coniunx Fauni fratris sui, teste Lactantio. Hanc Varro scripsit tantæ pudicitiæ fuisse, vt nemo illam, dum vixit, præter suum virum mas viderit, nec nomen eius audierit. Propter quod in operto mulieres illi sacrificabant, & Bonam deam nominabant. Veteres Faunam & Fatuam dixerunt.

Senta, specus est in ora Dalmatiæ, vasto in præceps hiatu: in quem deiecto leui pondere, quanuis tranquillo die, turbini similis, emicat procella, Plin. lib. 2. cap. 45.

Sentica, Hispaniæ vrbs, Ptolemæo libro secundo capite 6.

Sentina. Vide XYLINE.

Sentinum, Vmbriæ oppidum, quod nunc Saxum ferratum appellatur. Vocatum Sentinum ab amne, qui Sentinus dicitur. Vide SAXOFORATVM. & SAXVM-FERRATVM.

Sentinus Saturninus. Consul, anno mundi 1966.

Sentinus, Augur poeta Romæ natus, scripsit Epigrammata, in quibus secutus est Val. Catullum & Licinium Caluum.

Senus, vrbs Ægypti: Ciuis, Seneus, Steph. eiusdẽ meminit in Polis.

Seon, ciuitas in tribu Issachar, Ios. 19. lat. Sonitus, vel strepitus, aut murus fortitudinis vel doloris.

Seor, pater Ephron. Gen. 23. lat. Candidus, vel lucidus.

Seorim, nomen sacerdotis, 1. Par. 24. lat. portæ siue æstimationes vel appretiatores, aut capilli, siue hordeum, vel tempestates aut dæmones, vel pilosi, siue hirci.

Sepham, filius Hir. 1. Par. 7. lat. barba, vel labium eorum, aut ripa vel littus eorum, siue confractio eorum.

Sephama, terminus Iudæ ad solis ortum. Numero 34. lat. Barba vel labium eius, aut ripa vel littus quoddam, siue conterens aut confracta valde.

Sephamoth, ciuitas, quam Dauid suorum spoliorum participem fecit, 1. Reg. 30. lat. barbæ vel labia, siue ripa vel litus mortis, aut labiũ mortis, vel conterens mortem.

Sephar, mons Indiæ. Gen. 10. lat. liber, aut scriba vel narratio siue numerus: vel Syriacè portus.

Sepharnaim, ciuitas Assyriorum. 4. Reg. 18. lat. Scribæ, aut libri, vel narrationes, seu numeri: siue liber vel numerus maris: aut ex Syro & Hebræo, portus maris.

Sephath, ciuitas, in qua filij Iudæ Chananæos ad vnum interfecerunt, eámque Harma nominauerunt. Iudi. 1. in tribu tam Iudę quàm Simeonis. Num. 21. lat. Specula, siue cooperimentum, aut enarratio, vel expectatio, siue fauus.

Sephatha, nomen valis. 4. Par. 4. lat. idem signif. quod Sephath.

Sephei, pater Ziza principis. 1. Par. 14. lat. Inundatio, siue multitudo.

Sepher, mons in quo castrametati sunt filij Israel proiecti de Ceelata Num. 33. lat. tuba, vel pulchritudo: aut Syriacè, bonitas.

Sephi, 1. Paral. 1. filius Eliphaz filij Esau: qui Genesis 36. dicitur Sephua, siue Sepho iuxta Hebræum. lat. Speculator, vel fauus, aut cooperimentum vel expectatio.

Sephi, 1. Paral. 1. filius Sabal filij Seir Horræi: qui Gen. 36. dicitur Sepho. lat. solitudo, vel labium, aut ripa vel litus eorum, siue confractio.

Sephim nomen viri, 1. Paral. 26. lat. barba vel labium eorum, aut ripa vel litus eorum, siue confractio eorum.

Sepho, filius Eliphaz Gen. 36. lat. idem significat quod Sephi.

Sepho, filius Sobal filij Seir Horræi. Gen. 36. qui 1. Par. 1. dicitur Sephi. lat. Solitudo, vel desertũ, aut labium, seu ripa vel litus, aut confractio.

Sephon, filius Gad Gen. 36. lat. Aquilo vel Aquilonaris, siue absconditus aut speculator.

Sephor, pater Balac. Num. 22. lat. Auis vel passer, aut corona vel desertum: aut Syriacè manè, id est, matutinum tempus, vel hœdus.

Sephora, nomen obstetricis cuiusdam Hebræorum, Exod 1. lat. pulchra, aut tuba: vel Syriacè benefaciens, siue bonitas,

Sephora, Exod 24. & 18. filia Raguel siue Ietro sacerdotis Madian, vxor Mosis. lat. idem signi. quod Sephor.

Sephorim, vrbs ab Herode, & Antocratorida dicta, anno mundi 3977.

Septa Lusitanis *Septa*, ciuitas à Romanis in faucibus freti Herculi ædificata, olim totius Mauritaniæ metropolis fuit: quare Romani eam nobili

nobilitarunt, fuitque in ea summa vrbanitas, & ciuium frequentia. Deinde à Gothis occupata, principes in ea constituerunt, apud quos remansit principatus, donec Mahumetani Mauritaniæ fines ingressi, hanc quoque vsurpauerunt. Frequentia habuit templa & studiosorum collegia, ciues litera issimos & qui æneis operibus singulari artificio fabricatis, cæteros excellerent.

Sephá pater Camule principis tribus Ephraim Numero trigesimoquarto. lat. Index vel iudicans.

Sephuphan, nomen viri, 1. Para. 8. Filius Bela filij Beniamin lat. Cerastes serpentis genus.

Sepia, scopulus, Herodoto diuersis in locis, iuxta litora Atheniensium.

Sepias, Magnesiæ promontorium est. Herodotus lib. 6 & Plin lib 4. cap. 9.

Sepinates, populi sunt inter Samnites in quarta regione Italiæ à Plinio collocati. Horum oppidum Sæpinum commemoratur à Ptolemæo lib. 3. cap. 1.

Sepinium, à Papyrio vi captum, ab vrbe condita 460.

Sepius, ciuitas quæ nunc Sipontum dicitur, à sepiarum multitudine fluctibus eiectarum.

Sepussa, vrbs in Ceramico Asiæ sinu, apud Plin. lib. 5. cap. 3.

Seplasia, forum Capuæ, in quo vnguentarij negotiabantur. Hinc Seplasiatius, pro vnguentario & effœminato.

Septentriones, à bobus coniunctis appellatæ septem stellæ, ex quibus quasi iuncti Triones (hoc est, boues arandæ terræ idonei, quasi teriones, inquit Varro) figurantur, vel quòd hæ stellæ sic quidem sitæ sunt, vt terræ quæque stellæ proximæ inter se, trigonam, id est, triquetram figuram constituant. Et septem siquidem stellis duæ pariles vno in loco videntur, quæ pro bobus accipiuntur: reliquæ quinque plaustri figuram designant. Itaque & proximum huius sydus Bubulcus, id est, Boores appellatur, qui more bubulci currum sequitur Hoc sydus à figura, quia simile plaustro videtur, antiqui Græcorũ ἅμαξαν, id est, plaustrum dixerunt. Ab his stellis ventus spirat, Austro obiectus, Latinis Septentrio, & Septentrionalis, & Septentrionarius Græcis, quòd ab Arcto flet, Aparctias dictus. Cicero ad Atticum libro nono. Ex ea die fuere Septentriones venti.

Septicollis, vrbs Roma quòd septem colles habeat, Palatinum, Quirinalem, Auentinum, Cælium, Viminalem, Exquilinum, & Ianiculatem.

Septimius Bassus, consul, ab vrbe condita 1069.

Septimius Acynctus, consul, ab vrbe condita 1091.

Septimuleius, C. Gracchi interfector, tametsi antea familiaris. Is auro repensum caput Gracchi ad Opimium tulit, plumbóq; in os addito, parricidio rempub. etiam circumscripsit. Plin. lib. 33. ca. 3. Plutarch. in Gracchorum vita.

Septimontium, festum Romanorum fuit institutum, cùm septimus collis vrbi esset additus, in cuius celebritate in locis septem sacrum factum fuisse testis est Varro, Palatio, Suburta, Velia, Fagutali, Cælio, Oppio, & Cespio, quo die per vrbem vehiculis vehi erat piaculum. Plutarc. in causis Rom.

Sepulueda. Vide SETVBIA.

Sequana, fluuius Galliæ, Lutetiam Parisiorum mediam intersecans, vnáque cum Matrona Belgas à Celtis diuidens, quo quidem flumine nullum in tota Europa fœcundius, pacatius, atque salubrius videre licet: quod ex Voga, Burgundiæ monte, exta Lingones, scaturit. vulgò, *la riuiere de Seine.*

Sequani Cisiurani, à Iura monte ad Rheni fluminis vsque oram olim perti. gebant. Hodie hæc pars Sugonia, & Alsatia superior nominatur, Principibusque Austriacis pro maiori parte obedit.

Sequani, Stephano, populi Galliæ, Heduis, Lingonibus & Heluetiis finitimi: à Sequana fluuio qui apud eos oritur, nomen sortiti. Horũ loca hodie tenent Burgundiones. Gall. *Ceux de la franche Conté, ou les Bourguignons.*

Ser, ciuitas in tribu Nephthali. Iosue 19. Vide CERES. lat. angustia, siue tribulatio, aut vinculum, vel colligatio, seu plasmatio, vel fortitudo, aut petra.

Sera, insula in mari Britannico, &c. Legendum Sena, vt suprà.

Sera, nomen vrbis in Asia Scythica.

Seranus, cognomen cuiusdam Romani nobilissimi, sumptum à sero, pro semino seu planto, quòd agrum cùm sereret, ab sens Dictator dictus est. Plin.

Seraphim, id est, ardentes, vel igniti. Isai. 6. 1.

Serapion, Ælianus dictus, orator Alexandrinus multa scripsit. Vide Suidam.

Serapion, pictor, cognominatus Rhyparographus. Plin. lib. 35. cap. 10.

Serapion, præsul Antiochenus sub Commodo principe Hieronymus.

Serapion quidam, pater fuit decem millium monachorum, quos omnes tempore messis pretio conducebat, vt sua opera iuuarent pauperum laborem: viuebat ipse pane, & aqua, vnica veste contentus. Sozom. lib. 7. cap. 1. hist. trip.

Serapion, qui ob elegantiam ingenij, Scholasticus meruit cognominari: scripsit contra Manichæos, laudatus ob fidei constantiam sub Constantino principe Hieron y.

Serapion, sub Decio, martyrio apud Alexãdriam coronatus, anno sal. 251.

Serapio, Alemannorum rex, an. sal. 359.

Serapis, deus Ægyptiorum, sub bouis figura coli solitus,

solitus, qui & Apis dicitur, & Osiris.

Serapis, Deus, qui apud Græcos Pluto. Huius meminit Cic. lib. 3. de Natura deorum, & multis aliis locis. Cæl. Rhodig. cap. 34. lib. 1. antiq. Lectionum.

Serbonis, palus, iuxta quam est mons. Cassius. Herodot. lib. 2. Vide SIBRONIS.

Serebia, nomen viri 2. Esd. 9. Lat. siccitas Domini vel prævalens cum Domino, aut psallens in Domino vel cum Domino.

Seren, ciuitas Arabum non procul à Troglodytis. Plin lib 6. c. 29.

Serena, ex Hispania oriunda, vxor fuit Stiliconis, socrus Honorij Imperatoris qui Mariam filiã ipsius, vxorem duxit. Huius Serenæ laudes eleganti carmine celebrauit Claud.

Seres, populi Scythiæ Asiaticæ inter Tabim & Taurum montem, à Sera vrbe sic dicti, apud quos arbores sunt, lanam in frondibus ferentes tenuissimam ex qua vestimenta conficiunt quæ Serica nuncupantur. Virgil. 2. Georgic.

Velleraq; vt foliis depectant tenuia Seres.

Iustissimi sunt, & ducentesimum vitæ annum excedunt. Rutilas habent comas oculos cærulæos: frugalissimi sunt & vitæ pacatioris cultores, vitantes hominum cætus. Aduenis illuc euntibus, nulla sermonum vitæ, rerum pretia solis proponunt oculis: nihil ipsi comparant aduectitium.

Sereser, vnus ex principibus regis Babyloniorum Ierem. 39. Lat. princeps thesauri, vel cellarij, aut psallentis thesaurus vel collarium, vel qui videt angustiam: aut ex Syro & Hebræo, Castrametatio angustiantis.

Sereth, filius Ashur ex Halaa. 1. Paral. 4. Lut. angustia, siue tribulatio, aut vinculum, siue colligatio, seu plasmatio.

Sergestus, Æneæ nauta. Virgil. 4. Æneid.

Sergia Romana tribus legitur apud Alex. lib 1. Genial. dierum, c. 17.

Sergianus, consul, anno ab vrbe condita 885.

Sergium, suburbanum in faucibus Ponti ad sinistram Daphne aliàs vocatum. Steph.

Sergius, nomen proconsulis, cognomento Pauli. Act. 13.

Sergius LXXXII. Pontifex Romanus, an. salutis 685.

Sergius II. Rom. Episcopus, an. salutis 843.

Sergius III. Rom. Episcopus, an. salutis 905.

Sergius IIII. Pontifex, an. salutis 1007.

Sergius Seruianus, consul, an. ab vrbe cond. 886.

Sergius monachus Constantinopolitanus, hæresæos Nestorianæ sectator & fautor, Mahumetum impostorem, & pseudoprophetam in Alcorano cõficiendo & compilando iuuit, eúmque omnis summã impietatis docuit. Zonar. Tom. 3.

Sergius Galba orationem apud Latinos exornauit miserationibus, communibúsq; locis vsus, & egressus à proposita orandi causa, vt delectaret, animos promoueret, rémque augeret.

Seria, Hispaniæ vrbs, Ptol. lib. 2. c. 4. Plin. Fama Iulia dicta. Aliàs vrbs Tuditanorũ in Hispania.

Seriphus, insula exigua in mari Ægæo, vna Cycladum, viginti non amplius passuum millia distans à Delo, vt refert Plin. li. 4. c. 12. In hac insula ranæ prorsus mutæ esse tradunt: vnde prouerbialiter Seriphia rana dicitur, in homines mutos, ac dicendi canendique prorsus imperitos. Plin. lib. 8. c. 58. In eam relegabantur nocentes, vt in Gyaron.

Serius, fluuius Cisalpinæ Galliæ, per Bergomatem agrum in Aduam fluẽs, à quo vallis Serania in eodem agro populosa, artificioséque nominata est.

Sermyla. ciuitas in Sichonia Macedoniæ. Herodotus lib. 7. Steph. vrbs iuxta Athon. Gẽtile, Sermylius, Sermyliæus, Sermylicus.

Seron, Princeps exercitus Syriæ, 1. Machabæorũ tertio.

Seropta, ciuitas Phœniciæ, apud quam nascebatur vinum laudatissimum. Vnde Seroptanum vinum. Vide SAREPTA.

Seror, filius Bechoreth. 1 Par. 9. lat. angustians, siue vinculum, aut colligatio, vel lapillus.

Serrheum, promontorium Thraciæ, & ciuitas Samothraciæ: Gentilia, Serreicus, Serrheotes. Serrheates. Est & Serrheus murus. Gentile, Serrheotichites. Serrhei quoque montes, vnde Serrheius.

Serrhi populi sunt Colchidi vicini inter Cercetas & Cephalotomos siti, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 5.

Sertorius, à Nursia oriundus, partium Marianarum fuit vnà cum Cinna: moderatiùs tamen se gessit, quàm alij. Sylla redeunte è bello Mithridatico, vrbeq; potito, ipse quoque in Hispaniam aufugit: vbi breui tempore ob virtutẽ, sibi gratiam earum gentium conciliauit traditúrque per eum Hispanos disciplinam rei militaris Romanã didicisse, ac fortiores deinde fuisse. Nam præter artem rei militaris abstinentissimus etiam voluptatũ, tam religiosus est habitus, vt ceruam quandam secum in expeditionibus haberet sequentem, quã Dianæ numen dicebat esse, ex cáque responsa accipere, réstque gerendas auspicari. Quare dux Lusitanorum delectus, paruis copiis multas vrbes subegit. Sed & quatuor Romanorũ duces contra se missos variis cladibus adflixit. Primũ Cottam nauali prælio superauit: Phidiam, Hispaniæ prætorem cum duobus millibus ciuium Romanorũ interfecit: Domitium proconsulem contriuit. Postremò Troianum à Metello missum cum toto exercitu deleuit. Denique Pompeio fortiter resistens, à Perpenna socio belli & ciusdẽ factionis per proditionem in cœna interfectus est. Plutarch.

Serua, mater Ieroboam serui Salomonis. 3. Regum. 11. lat. Leprosa, aut crubro.

Seruan

Seruandus,consul,exilio damnatus,ann. ab vrbe condita 1221.

Seruiam, vrbem,à Venetis occupatam, Papa armata manu obtinuit,anno salutis 1509.

Seruianus Marcellus cos.ann.salutis 105.

Seruilia, mater M. Bruti, Iulij Cæsaris adultera, cui sexagies sestertiorum gemmam mercatus est.

Seruilius Asta,cos.ab vrbe condita 866.

Seruilius Hala, magister equitum, Labicanos, Equósque Dictator vicit, ab vrbe condita 338. Spurium Melium ob regni affectati suspicionem interemit Liu.

Seruius Cornelius Dolabella, consul, ab vrbe condita 838.

Seruius Cornelius Maluginensis,consul,ab vrbe condita 369.

Seruius Cornelius Maluginensis, tribunus mil. ab vrbe condita 370.

Seruius Cornelius Merenda,cos. ab vrbe condita 479.

Seruius Cornelius Orphitus,cos. ab vrbe condita 803.

Seruilius Cornelius Rufus,consul anno ab vrbe condita 289.

Seruius Fuluius nobilior,consul, ab vrbe condita 498.

Seruius Galba,consul, à Lucanis comprehensus, opera vnius mulieris liberatus. Flor. libr. 72. Oros.lib.5.cap.18.

Seruius Sulpitius Camerinus, consul, ab vrbe condita 254.

Seruius Sulpitius Galba, prætor, malè aduersus Lusitanos pugnauit,ab vrbe condita 604.

Seruius Sulpitius Galba.consul, ab vrbe condita 781.

Seruius Sulpitius Rufus, cos. ab vrbe condita 395.

Seruius Tullus, vi. Romanorum rex annis regnauit xxxiiii. Hic Pensum primus omnium ordinauit,qui (vt Eutropius ait)adhuc per orbem terrarum incognitus erat.

Serus,Indiæ extra Gangem fluuius.Ptol. Mercatori. *Coromam.*

Sesa,pater Ahiæ.3.Reg. 4. Lat. Sextus, vel senarius,aut marmoreus,vel iucundus, vel muneris eleuatio.

Sesac,rex Aegypti 3.Reg.11.Lat.munus sacci aut osculi vel poculi siue femoris.

Sesac,1.Par 8.filius Bariæ.Lat. Lini vel byssi Saccus,vel senarius,aut sextus saccus, vel lætitiæ osculum seu poculum,aut femur.

Sesach,rex Babylonis Ierem.25. & 51. secundum commentatorem Hebræorum super Iere. secundum Lyranum verò, rex Aegypti. Lat: linum, vel byssus tua,aut gaudium tuum, siue senarius tuus.

Sesai, filius Enac.Ios.15. Iud. 1. Lat. Senarius vel sextus,siue gaudens vel lætus,aut byssinus,vel lineus.

Sesamus,Stepha.vrbs Paphlagoniæ, in qua primus Phineus habitauit.Didymus insulam esse scribit.Gentile.Sesamenus vel Sesamites.

Sesan,filius Iesi filij Apphaim.1. Par.2. Lat.liliũ, siue rosa,vel lætitia,aut linum vel byssus.

Sesanium, oppidum Cataduporum in Arabia Pli.lib.6.c.29.

Sesarasij, populi sunt in Phrygia, Strab. libro 7. Propè verò adsunt argenti fodinæ in Damastio, vbi potentatum constituere Perysadies, quos Euschælios & Sesarasios nominant.

Sesarethus,vrbs Taulantiorum. Gentile, Sesarethius.Steph.

Sesatæ,Sinarum gens,corpore curta, Lata facie atque sima.Arrian.in Periplo.

Sesindium,vrbs Indiæ. Gentile, Sesindius. Stephanus.

Sesithacus,Aegimeri filius Cheruscorum ductor is fuit.Strabo lib.7.

Sesostris, Aegyptiorum rex, Mœridis successor, qui subactis maris rubri accolis, alueum nauigabilem conatus est ducere ex Nilo in mare rubrum. Idem & Colchos & Getas creditur subegisse, regionésque omnes à se subactas trophæis insigniuisse, quorum aliquot se vidisse testatur Herod. muliebri pudendo insculpta.

Sessites.Plinio Longobardiæ Transpadanæ fluuius.Leander *Sensa* vocat,Scudus *Sesia*,Merula *Siccia*.

Sestiæ aquæ,oppidum in Narbonensi prouincia, hodie Prouincię caput,summo iudicum ordine insigne:vulgò *Aix*.Plin.lib.31.cap.2.Sextiæ potiùs scribendum videtur.

Sestiaria, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs. Ptolem. *Galba*,Castaldo.

Sestinates,Vmbriæ populi.Plin.

Sestium, vrbs in mediterraneis Oenotrorum. Gentile,Sestius.Steph.Seracena;G.Barrio.

Sestius, ciuis Romanus, à quo Sestiæ aquæ cognominatæ. Fuit & scriptoris nomen, item medici,quorum meminit Plin. Sextius fortè magis aptè ascriberetur.

Sestus vrbs in littore Thracio, ab Abydo Asiæ vrbe Hellesponti angustiis dirempta, Leandri & Erûs amoribus nobilitata. Hinc Ero ipsa Sestias appellatur.Abydus in Asia, Sestus in Europa,Bogasassar, Nigro, vel Bogazossar:nam Turcæ ita appellant oppida in maris faucibus posita.

Sessunij,populi inter Celtas, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, quæ Armoricæ appellantur,proximi Curiosolitis, Rhedonibus & Venetis.Hos quidam putant esse Exisinos: quæ ciuitas est episcopalis prouinciæ Turonensis in regno Francorum sita, Cæs.in Com.

Seta, Rhesi soror, ex Marte Bithyn filium suscepit, à quo Bithyni populi Thraciæ. Stephanus.

Setabis,oppidum Hiſpaniæ, quod agrum habet nomine Spartarium, à ſparto lini genere: inde fit Setabus,a,um.

Setabis, amnis Hiſpaniæ: inde ſudaria Setaba Catullus dixit. Quod de vrbe dictum (quanquam res indicat, fluuium eſſe Setabin.) Strabo,Plinius,Ptolemæus, & Pomponius teſtantur in deſcriptione Hiſpaniæ.

Setæ,Indiæ populi,argenti ditiſſimi.Plin.

Setæum, parua regio iuxta Sybarin, vbi Setæa vna ex captiuis Græcorum naues incendiſſe fertur, ideóque illic crucifixa eſſe.Gentile,Seræus, quodetiam à Setis Bithyniæ deriuatur. Steph.

Setantiorum portus, in Albione inſula. Ptolem. *Vviaandermer*, Camdeno.

Seteia,æſtus,eiuſdem inſulæ. Ptolem. *Decmouth*, Camdeno.

Setelſis,Iaccetanorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs.Ptol. *Aſterlel*, Marinæo.

Seth,filius Adam.Gen.4.Num.24.Luc.3.lat.poſitus,vel poſuit.

Sethar,nomen ducis. Eſth.1.lat.explorãs,aut putrefactus,vel putrefaciens.

Sethon,ſacerdos Vulcani, Ægypti rex: Olympiad.10.

Sethri,filius Oziel filij Caath filij Leui. Exod. 6 lat.occultus, vel abſconditus, aut demoliens ſiue refugium meum.

Sethron,vrbs Ægypti:Ciuis,Sethroites, Stephanus.

Seria, vrbs Campaniæ, non procul à Tarracina, vino generoſo nobilitata: quod ab eo Serinũ appellatur, Mart. lib. 13. item Turdulorum in Bœtica vrbs.Ptol.& quoque Vaſconum, apud eundem.

Setida,Turdetanorum oppidum in Bœtica. Ptolemæus.

Setidaua, Germaniæ vrbs.Ptol.

Setiena, Galliæ Narbonenſis arx Auien.

Setienſis,Africæ Propriæ vrbs.Ptol.

Setouia,Dalmatarum vrbs.Appiano.

Setim, locus in campeſtribus Moab, non procul à Iordane & Phegor monte, vnde Ioſue miſit exploratores ad inueſtigandam Ierichontis terram,Num.25.lat.expanſiones,aut diuertentes,ſiue flagella, vel ſpinæ. Vide SITIM.

Setrai, nomen viri,1.Par.27.lat. exactor vel præpoſitus: aut Syriacè,obligatio vel contractus.

Setubia,Ptol.lib.2.cap.6.vrbs Hiſpaniæ,alio nomine Sepulueda.

Setundum, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs.Plin.

Seuaces, Norici populi.Ptol.

Seueriani, Hæretici quidam fuerunt à Tatiano primum propagati, deinde & à Seuero aucti, qui matrimonio penitus abſtinendum prædicabant. Meminerunt horum Hierony. & Sophronius.

Seueriani, Angliæ populi, qui incolis *Vvijlshyrienſes* appellantur.Lhuyd.

Seuerinus,pontifex Rom.anno ſalutis 638.

Seuerinus Boetius,vir Conſularis, orator & Philoſophus non ignobilis, ſatis ex ſcriptis ſuis notus,vixit circa annum ab vrbe cõdita 1175. eius opera typis edita extant.

Seuerinus, epiſcopus Patauiæ clariſſimus, anno ſalutis 476. reuelatione diuina monitus, ex Patauinis miſit ad Iuuornenſes oppidum in Germania, nuntium, vt habitatores illud oppidum ſine cunctatione relinquerent: alias, mox perituri,ſi contemnerent imperata. Inſtantiùs autem iuſſit admonere S.Maximum eius oppidi præſulem. At cùm ille cunctaretur diſcedere, & cuperet præbere hoſpitalitatem nuntio, Heruli ea nocte inſperatè oppidum ceperunt, qui omnia vaſtantes,plurimos duxere captiuos præſulem verò patibulo ſuſpenderunt. Munſt.lib.3 Coſm.

Seuerus, proprium multorum virorum nomen, vt Seueri Cæſaris, Seueri Attilij, at quem Lactantius ſcripſit duo epiſtolarum volumina, cuius meminit Hieronymus. Eſt & Seuerus, proprium montis in Italia,cuius meminit Virgilius,authore Seruio.

Seuerus Lucanus,v.Rom. Imp.1. regnauit annis 1111.anno ſalutis 464.

Seueros, proprium nomen montis, Seruio in illud Virg.

Qui tetrice horrentes rupes montemq; Seuerum.

Seumara,Armeniæ ciuitas eſt.Strab lib.11.

Seuri,Hiſpaniæ Tarraconẽſis populi.Ptol.Seurbi,Plinio.

Seutes, Maritimorum princeps, anno mundi, 3568.

Seuus, apud Thuyſcones regnauit,anno mundi 2219.

Sex. Bœticæ ciuitas,ad pelagum Ibericum. Ptol. Hodie *Velez*,*Malaga*.

Sexana,Siciliæ vrbs.Phauorin.

Sexſignani, vel Sexſagnani, Galliæ Aquitanicæ populi.Plin.

Sextani, Galliæ populi,in quibus Arelate. Pompon.

Sextatio,Galliæ Narbonenſis vrbs,Anton.

Sextilius Lateranus,conſul,anno mundi 4116.

Sextius Caballus ſcurra maximus, à calcitratu Caballi nomen adeptus. Vide TERTIVS.

Sextus, Philoſophus Chæronenſis, Plutarchi nepos, qui doctor fuit Marci Antonini imperatoris.

Sext.Ælius Catulus,conſul,anno mundi 1966.

Sext. Ælius Pætus, conſul, ab vrbe condita 556.

Sex.Apuleius,conſul,ab vrbe condita 766.

Sex.Attilius Seranus. Vide SERANVS.

Sex. Aurelius Victor,conſul, ab vrbe condita, 1122.

Sex.Eccleſiaſticus,vir nobilis,an.ſal.1500.

Sex.Cornelius Cethegus, conſul,ab vrbe condita.776.

Sex.

Sex.Domitius Caluinus,consul, ab vrbe condita 630.

Sex. Furius Medullinus IIII. Tribunus militum ab vrbe condita 356.

Sext. Iulius Cæsar, consul, ab vrbe condita 663.

Sex. Iulius Tullus, Tribunus militum, ab vrbe condita 332.

Sex. Nonius Quintilianus, consul, ab vrbe condita 760.

Sex. Papinius Gallienus, consul, ab vrbe condita 788.

Sextus Pompeius, consul, ab vrbe condita 766.

Sex. Quintilius Varus, consul, ab vrbe condita 301.

Sex.Sulpitius Galba,Cæs.VII.regnauit mens.VII. anno mundi 2374.

Seya,Fortuna Romæ templum habuit, à Seruio Tullio constructum, quòd serua Seya natus ad regni fastigia conscendisset. Alex.ab Alex. lib.1.cap.13.

Sezeris,vrbs circa Mesopotamiam. Nicetas.

S F

Sfortia, vir exiguo loco natus ob rei militaris scientiam, cum in primis Italiæ clarus euasisset, in tranfitu Piscariæ fluminis submersus est,anno salutis 1425.

S I

Siaa, nomen viri.I.Esd.2.lat. motus,aut Syriacè, adiutorium.

Siadæ, Antonino,à numero, *Saith* enim septem lingua Britannica sonat: *les sept isles* hodie.Sic Camdenus in sua Britannia.

Siæ, vrbs in Armenia maiori.Ptol.

Siagathurgi,populi, quorum meminit Martian. in descriptione Sarmatiæ.Steph.

Siagul,Africæ Propriæ vrbs maritima. Ptol. hodie *Susa*.

Siaha, nomen loci.2. Esdr. II. lat. splendor, vel candor aut siccitas.

Siala. Tyanitidis vrbs in Cappadocia.Ptol.

Siambis,insula in Oceano Britannico.Plin.lib.4. cap.16.*Sena*,Melæ,*Sayn*,Camdeno.

Sianticum,Norici vrbs.Ptol.

Siara,Armeniæ minoris vrbs.Anton.

Siatutada,Germaniæ oppidum.Ptol.

Siauana,Armeniæ maioris vrbs.Ptol.

Sibacena,Armeniæ maioris regio.Ptol.

Sibatæ,Indiæ sunt populi.Plin.lib.6.cap.20.

Siba, seruus Saul.2. Reg.9. Puer item Miphiboseth.2.Reg.16 lat.exercitus,vel militia,aut fortitudo,vel seruus,siue nauis veniens.

Sibæ, Indiæ populi, qui cum Ceriade contra Dionysium pugnauerunt Steph.

Sibda,vrbs Cariæ:Ciues,Sibdatæ: Gentile, Sibdanus & Sibdites Steph.

Siberene, vrbs Oenotrorum:Gentile, Siberenus.

Stephan. hodie vulgò, *S. Seuerina*, in Calabria.

Sibini,populi contermini Sueuis, Mugilonibus & Butonibus.Strabo lib.7.

Sibor, Ægypti fluuius,aliàs Nilus. Sibor autem idem est,quòd turbidus,vel cœnosus:quia hic fluuius sit huiusmodi naturæ. Apud Mosen, Geon vocatur,id est, vallis gratiæ. Gen.ca.2. Francis.Ximenez interp.nom.Heb.

Sibora,Cappadociæ vrbs Anton.

Sibrium, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Sibrus,fluuius Lyciæ.Steph.in Tremile.

Sibutzates, sunt populi in Aquitania, proximi Garumnis & Hispaniæ citeriori, in Francorum regno siti.Ptol.

Siby,oppidum Elamitarum. Plin.libro sexto capite 28.

Sibyllæ, fatidicæ mulieres omnes dictæ, quasi διοβουλαι, hoc est, Iouis consiliorum conscię. Decem fuisse,scribit Varro, Persicam, Libycam,Delphicam, Cumæam, Erythræam, Samiam,Hellespontiacam,Tyburtinam, Albuneam & Cumanam,nomine Amalthea, quæ postrema Sibyllinorum librorũ author fuisse creditur:de quorum origine Gell.lib.1.cap.19. Hos autem Stilico,cùm aduersus Honorium & Arcadium principes defectionem moliretur,exussit.Munst. libro 2.Cosmog. multa & præclara eleganter scribit de Sibyllis. Vide etiam G.Peucerum,in commentario de variis diuinationum generibus.

Sibyllates,Galliæ Aquitanicæ populi. Plin. vide Sibutzates.

Sibynicum, Vngariæ regis ciuitatem vi cepit Pisaneus,Venetæ classis dux, anno mundi 3683.

Sibyrtus,vrbs Cretæ: Gentile, Sibyrtius, Steph. ex Polybij,lib.13.

Sicambri,populi Germaniæ, Menapis finitimi, Vtramque Rheni ripam incolentes,flauos natura habentes capillos, quos in humeros vsque olim promittebant, & artificio quodam intorquebãt.Eruditi eos esse iudicabant, quos hodie Gueldrenses vocamus: quanquam videntur olim latiores fuisse Sicambrorum, quàm hodie sint Gueldrensium termini. Gallicè,*Gueldrois*.

Sicane,vrbs Iberiæ:Gentile,Sicanius.

Sicani,populi Hispaniæ, Sicoris fluuij olim accolæ, qui relictis sedibus suis, Sicano duce, in Italiam se contulerunt, pulsisque Aborigínibus Latium occuparunt: ipsique postea ab ipsis pulsi, quos antè pepulerant,insulam vicinam Italiæ occupauerunt: & eam Sicaniam à suo nomine nuncupauerunt. Seruius in illud Virg.7.Æneid.

Auruncaque manus. Rutuli, veterêsque Sicani.

Sicania,dicta est insula, Siciliæ quædam pars in

finibus Agrigentinis, & amnis in ea Sicano olim fuit. Sed & insula quandoque tota Sicania dicta est, à Briarei Cyclopis filio Sicano vel à Sicanis populis, qui primam eam insulam incoluisse feruntur. Vide DERA.

Sicanus, filius Mallotæ, Getis Ianigenis imperauit, à quo Sicania Veteloniæ regio cognominata fuit, annis ante conditam vrbem, 345.

Sicaris, fluuius in Hispania, à quo Sicani populi dicti sunt. Vide Sicani, & Sicoris, & Dera.

Sicca, vrbs Numidię Romanorum colonia, apud Plin. lib. 5 cap. 3.

Siceleg, ciuitas in tribu Iudæ & Simeonis. Ios. 15. & 19. 1. Reg. 27. 1. Paral. 4. Lat. Effusio sextarij, vel mensuræ, aut coangustans sextarium vel mensuram.

Siceleus apud Celtiberos regnauit, anno mundi 2409.

Sicemus, vrbs Arabiæ, inde Sicemi, Sicemitæ, Steph.

Sicendus locus est Thessaliæ, muras habens ranas quæ tamen aliò translatæ coarant, vocalésque fiunt. Plin. lib. 8. cap. 58.

Sicenus, insula iuxta Cretam, quæ priùs Oenoe vocabatur: Incola, Sicenites. Steph. ex Strab. lib. 19. vbi Sicenus similiter legitur, non Sicynius vt infrà.

Sichæus, filius Philisthenis Phœnicis, sacerdos Herculis, maritus Didûs Phœnium omnium locupletissimus, quem eius thesauris inhians Pygmalion, vxoris eius frater, sacrificiis intentum, interfecit. Virgil. 1. Aeneid.

Sichem, metropolis Samariæ in limitibus Manasse, Genes. 12. Ios 20. Act. 7. quam ædificauit Ieroboam, 3. Reg. 12. Hunc postea dictã Neapolim Hierony. in traditionibus. Hebr. refert. Filius Emor. Gen. 33. Lat. humerus, siue pars, aut matutina itio.

Sichima, itidem: eadémque metropolis, Iud. 21. Psal. 107.

Sichimi, idem. Gen. 33.

Sicilia, Tyrrheni maris insula, à Thucydide Sicania dicta, frumẽti adeò ferax, vt non immeritò olim Romani imperij horreum fuerit appellata. Hæc olim agro Brutio creditur adhæsisse, posteáque impetu maris auulsa fuisse: inde nomen traxisse, quasi Sicilita, id est, resecta. Virg. 3. Æneid. Eadem & Triquetra à quibusdam appellatur, à figura triangulari. Item Trinacria, à trib. promontoriis, quorum quod in Meridiem vergit Pachynum appellant: alterum Pelorum, quod ad Septentrionem spectat, & ab Italia mille quingentis passibus distat: tertium Lilybeum Carthaginem maximè spectãs, & ab Aphricæ littoribus cxx. millibus passuum distans. Hęc ab Oriente & Occidente, Septentrionéque Tyrrheno mari, à Meridie Aphrico alluitur. Patet in longitudinem à Peloro vsque ad Pachynum, millibus passuum centum octoginta septem, in latitudine centum octoginta nouem, in circuitu autem DCXVIII. vt ex Agrippæ sententia tradit Plin.

Sicinius Dentatus, strenuus bellator, ob ingentem fortitudinem Achilles Romanus appellatus pugnasse dicitur centum & viginti præliis. Cicatricẽ auersam nullam, aduersas quam draginta quinque tulisse. Coronis aureis octo donatus est. Triumphauit cum imperatoribus suis triumphos nouem. Gellius libr. 2. capite 11. Plin. libro 7. cap. 38. Item libro 22. capite 5.

Sicoris, Hispaniæ Tarraconensis fluuius, non lõgè ab Ilerda fluens, iuxta quem Cæsar Afranium & Petreium, Pompeianos duces, siti ad deditionem compulit. Hirtius.

Sicorus rex Celtiberorum, ante vrbem conditam annis 540.

Siculus, apud Celtiberos Hispanos regnauit annis fermè LX. anno mundi 2485

Siculum mare, angustum atque anceps alterno cursu, modò in Tuscum, modò in Ionium pelagus influit, verticosum, & Scyllæ ac Charybdis sæuitia inclitum. Bocatio. ambit Siciliam à qua ita denominatur. Ab Occasu Sardum habet, ab Aquilone Tuscum, ab Oriente Ionum, à Meridie Africũ. Hoc mare, teste Strabone lib. 1. eadem cũ Oceani æstuariis pati dicitur. Quolibet enim die ac nocte bis fluxum alternat, sicuti & Oceanus bis inundat, totiésque recedit.

Sicynus, insula quam Pli. li. 4. cap. 12 inter Sporadas numerat, vt etiam adnotauit Vadianus. Vide SICENVS.

Sicyon, vrbs Achaiæ Propriæ, non procul ab Isthmo Peloponnesiaco, metallicis olim officinis & copioso olearum prouentu in primis nobilitata. Steph. Plutarch.

Sicyonis, insula in mari Ægæo, ex opposito ad Epidaurum, alta quidem & eminens, vt refert Plinius. Ab hac insula Minerua Sicyonia dicta est, quod templũ ibi haberet, quod Epopeus ob partam contra Bœotios victoriam solenniter extruxit.

Sida, Pamphiliæ vrbs, Pomp. lib. 1. in descriptione Pamphiliæ. Vide SIDE.

Sidace, vrbs Lyciæ à Sydace, Amisodori filia, Gẽtile, Sidacenus, vel Sidaceus. Steph.

Sidarus, vrbs & portus: Gentile, Sidaruntius, Steph.

Side, vrbs Pamphiliæ, dicta à Side filia Mentauri, vxore Moli, à quo insula nominata est, Ciuis Sidetes Steph.

Sidele, vrbs Ioniæ: Ciuis, Sidelenus. Steph.

Siden, nomen loci. 1. March. 15.

Sidene, vrbs Lyciæ: Gentile, Sidelenus. Steph.

Sidenum, fluuius, quo alluitur oppidum Polemonium in Themiscyrena regione, ab Amyso CXX. M. pass. distans.

Sideni

Sideni, populi, Plin. lib. 6. cap. 4.

Sidetani, populi sunt Africæ, qui oras Carthaginensium occupant. Strab. lib. 3.

Sidia, regno quædam, si rectè legitur apud Stephan. cui Toos ciuitas est Sidiæ.

Sidicinum, Plin. oppidum Campaniæ.

Sidon, i. venatio, aut insidiatio, siue viaticum, vel cibarium, aut nauis iudicij. Filius Canaam, Genes. 10. 15. & 1. Paral. 1. 13. Est & vrbs in Phœnicia, ad mare sita in termino Iudæ, à Sidon filio Chanaan condita, Ios. 11. 8. quæ sorte ducta tribui Aser obuenit. Ios. 19. 28. Matth. 11. 21. Matth. 15. 3.

Sidon, vrbs insignis Phœniciæ, ad mare sita, ab iis qui mediterranea incolebant condita, qui cùm perpetuis vexarentur terræ motibus, relictis suis sedibus, nouam vrbem ad mare posuerunt, quam à piscium vbertate sua lingua Sidona vocauerunt.

Sidonij, populi Sidonis vrbis. Sidones verò populi Thracum propè Hebrum quos Pl. Sidones appellat. Sunt & alij Sidones in Scythia. Hi ab Ascaloniorum rege expugnati, Tyrum condiderunt. Iustin. lib. 18.

Sidonia, vrbs Troadis: Gentile, Sidonius. Stephanus.

Sidonius, Apollinaris poëta.

Sidrach, nomen viri, qui & Ananias dicebatur. Dan. 1. Lat. mamilla tenera, vel delicata, aut deprædatio tenera siue ager delicatus, aut Syriacè, missus tuus.

Sidrona, Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Dalmatiæ vrbs alij Stridona. vulgò *Sdrigna*. S. Hieronymi patria.

Sidus, vicus Corinthi, aut Megaridis nauale: Gentile. Siduntius. Est etiam vicus circa Clazomenas, & alius rubri maris, & locus Pamphyliæ: Gentile, Siduſius. Steph.

Siduſſa, vrbs Ioniæ. Steph.

Sidymo, vrbs Lyciæ, à Sidymo quondam dicta: Ciuis, Sidymeus. Steph.

Siga, ciuitas, colonia Mauritaniæ Cæsariensis, Ptol. li. 4. cap. 2. Siphaci, & Bocchi regia: hodie vulgò *Zersen*.

Sigalion, simulachrum apud Ægyptios in sacris Isidis & Serapidis, quod digito labiis impresso, silentium imperare videbatur: vnde & nomen accepit ἀπὸ τοῦ σιγᾶν, quod est silere. Alio nomine Harpocratem appellabāt Vide HARPOCRATES.

Sigatha, vrbs Libyæ, Ciuis, Sigatheus. Stephanus ex Strabone li. 17.

Sige, vrbs Troadis Gentile, Sigites. Steph. qui & Sigeum promontorium & oppidum Troadis Aiacis sepulchro nobilitatū Dictum σιγεῖον vt quidam volunt, ἀπὸ τοῦ σιγᾶν, hoc est, à silendo eò quòd Hercules præmio suo à Laomedonte fraudatus, dissimulato discessu, ibi se occultarit, indéque silentio magno reuersus vrbem repentè adortus ceperit. Alij per antiphrasin

Sigeum dictum putant, quòd nullum vbi vnquam sit silentium, aquis se perpetuò magno cum murmure saxis illidētibus. Hinc Sigeus, a, um, & Sigeius. Virg. 2. Aeneid.

Sigillaria, vicus Romæ, vbi sigilla vendebantur. Gel lib. 5. apud Sigillaria fortè in libratia ego & L. Paulus poëta consederamus.

Sigisbertus, Metensium rex. an. salutis 567.

Sigisbertus, Dagoberti filius maior natu. Austrasianorum, Transrhenanorumq; rex, Galliam Clodoueo minori nato concessit. Paulus Aemil. li. 1.

Sigismundus Imperat. fratri Vincesłao in regno Bohemio succesſit anno salutis 1419. Qui in Turcas bellum mouit, obsessa arce Calobocz accepta clade, desideratis multis domum rediit Ritius anno salutis 1421.

Simisмundus, rex Bohemiæ, anno salutis 1410.

Sigismundus, Vngariæ rex: Romanorum imperator XXXIIII: regnauit annis XXVII. an. salutis 1411.

Sigismundus March. rex Vngariæ regnauit annis LI. Bosnam & Croatiam subegit, Modaniam domuit an. salutis 1387.

Sigisultus, cos. anno ab vrbe condita 1190.

Sigias, mons Galliæ Narbonensis à quo sinus Galliæ incipit. Strabo lib. 4. Vernaculo idiomate *Puech, ou Pui de Sete*.

Signia, Latij oppidum, in cuius agro vinum nascebatur mire austerum, ideóque ventris profluuio sedando vtile: à loco Signinum appellatum. Mart. lib. 13.

Signia Pli. lib. 5. c. 29. mons est, in cuius radicibus sita est Apamia. Est item Latij oppidum. Plin. lib. 14. c. 6.

Signini, populi Italiæ, de quibus Plinius libro 35.

Sigris portus, quem Nisope insula Lesbi efficit. Steph. Et alibi Sigrim, Lesbi portum esse scribit: vnde Sigrieus vel Sigrius.

Sigrium promontorium est Lesbiæ regionis initium. Strab. lib. 13.

Sigynnus, vrbs Aegyptiorū. Ciues, Sigynni. Ste. Apud hos sunt equi toto corpore hirsuti, pusilli tamen & gestandis viris inualidi, sed qui iuncti currui perniciſsimi sunt.

Siha, nomen viri. 1. Esd. 2. lat. splendor, vel candor aut siccitas.

Sihor Nilus. Aegypti flumen, Ios. 19. & 1. Paralip. 13. lat. niger, vel turbidus, aut matutinus.

Sila mons est Syluæ Lucaniæ. Virg.

Ac veluti ingenti Sila summóue Taburno.

Silanion, statuarius cælator. Plin. libro 34. capite 8.

Silanius mons Hyberniæ insulæ altiſsimus à Silanio rege in vertice eius sepulto, dictus.

Silanus, Claudij principis gener, qui erepta sibi Octauia, datáque Neroni, præ dolore gladio proprio se transfixit, ídque die nuptiarum ad augendā inuidiam. Author Cor. Tacitus li. 12.

Silanus,

Silanus, filius T. Manlij pontificis, qui à patre repudiatus, quod pecuniam accepisset à Macedonibus, dolore animi se suspendit nocte sequenti: cuius exequiis, neque pater interfuit, neque suadentibus vt adesset auscultauit. Author Val. Maximus de Seueritate.

Silanius mons Hyberniæ insulæ altissimus, à Silanio rege in vertice eius sepulto dictus.

Silas, nomen viri. Act. 15. & 18.

Silarus, Italiæ fluuius, Picentinos diuidens à Lucanis, cuius ea fertur esse natura, vt virgulta & folia in ipsum decidentia lapidescant, Plin. lib. 2. cap. 103.

Sileni populi sunt Indum accolétes authore Pli. lib. 6. cap. 20.

Silenus, Bacchi nutritius & pedagogus, semper asino vehi solitus: quem Aratus in gratiam alumni inter sidera translatum dicit. Virgil. 2. Eclog.

Siler. Vide SILARVS.

Silesij. Vide SALESII.

Silesia Germaniæ regio, diu fuit sub imperio Polonorum, sed tandem subiicitur Coronæ Bohemiæ, accipiens nomen ab amne Schleso, vel (vt alij sentiunt) à Schleso rege. Odera fluuius perlabat eam. Latitudo eius patet itinere trium dierum, & longitudo quatuor dierum: extenditúrque à regione Hungarica, vsque ad Brandeburgensem Marcham. Fuit Episcopalis sedes primùm Nyssæ: deinde translata fuit per Casimirum primum ad Vratislauiam metropolim prouinciæ. Sermo populi Germanicus est: ab altera tamen parte Oderæ fluuij, vbi Poloniam respicit, lingua Polonica præualet. Habet regio duos præcipuè Comitatus, vnum in Lignitz, cui magna pars terræ & populi subsunt: alterum in Schvveidnitz, qui paret Regi Bohemiæ, & is habet in eo præfectum siue vice comitem, qui in oppido Lauer manere solet, & quatuor in anno vna cum reliquis nobilibus in vrbe Schvveidnitz celebrat Iudicia. Multitudo ducum, inter quos paterna hæreditas per capita diuisa fuit, lacerauit prouinciam in multas partes, vnde regio frequentes incurrit calamitates, & crebris exposita est latrociniis. Tertia ipsa vallatur montibus & multis inspergitur syluis, humectatur plurimis riuulis. quos Bohemiæ montes extrudunt. & ad Oderam destinant, vnde regio admodum fœcunda redditur. Incolæ bibunt potum ex Cerere factum quem Bierram vocant. Reliqua ad vitam necessaria regio abundè inter omnes circumiacentes. suppeditat. Munster. Sabellicus Ann. 10. lib. 2.

Silia, fluuius, de quo Strabo libro 14. In regione montana Siliam flumen esse, in quo nihil innatet: quamquam id Democritus non credat, qui multam Asiæ partem peragrauit: sed nec id Aristoteles concedit: etsi aëres quidam sunt adeò tenues, vt nulla in eis volatilia inueniantur. Vide SILA.

Silices, populi sunt montana Armeniæ ad Tigridis ostia incolentes. Plinius libro 6. capite sexto.

Silimnus. Vide SIMNI.

Silindium oppidulum circa Idam. Ciues, Silinditæ & Silindiotæ. Steph.

Silis, amnis Venetiæ primus in stagnum cadens, vbi tunc habentur suburbanæ Venetiarum insulæ, Murianum, Trocellumque.

Silis, Plinio libr. 3. capite 18. fluuius Venetiæ ex montibus Turisanis fluens. Silis verò cum y Græco, nomen est, quo, vt idem testatur, Scythæ Tanaim fluuium appellant, libro 6. cap. 7.

Silius Italicus poëta, consul, anno ab vrbe condita 820.

Silius Nerua, consul, anno ab vrbe condita 817.

Silius Italicus, poëta præstantissimus, ex Hispania oriundus, natus est Romæ & educatus, gratissimus Domitiano, cuius fauore ad tertium consulatum perductus est. Virgilij natalem quotannis celebrabat, Septuagenarius seipsum interfecit dolore cuiusdam claui insanabilis, Pet. Crinitus.

Sillo, Hispaniæ rex, regnauit annis vi. pulso Veremundo: habuit Egimandã, Aurelij sororem, vxorem, anno salutis 1770.

Sillura, insula in Oceano Britannico (vt Solinus inquit) cuius homines numos refutant. Dant itaque res, & accipiunt mutationibus.

Sillyos, vrbs Ioniæ, iuxta Smyrnam, Gentile, Sillycis. Steph.

Silo, id est, dissoluens, vel discalceans, seu pax aut abundantia: vel Syriacè, illusus aut decipiens. Ciuitas in tribu Ephraim, Ios. 21. 2. & 22. 9. Ierem. 7. 12. Iudic. 21. 19.

Siloe, id est missus vel mittens, aut ramus, siue telum, aut arma, sc. missilia: aut Syriacè spolians, vel spoliatus, fons piscina, aut amnis est ad radices montis Sion, perennis aquis ebulliens, cuius fit mentio Isai. 8. 6. dicitur & Sihon. 3. Reg. 33. & 2 Paral. 33. 39.

Silon, insulam Indiæ docet esse Augustinus de ciuitate Dei, lib. 12. Quæ ex eo cæteris terris præfertur, quòd omnis arbor quæ in eo gignitur, nunquam foliis nudatur.

Siloni, nomen viri, 1. Paral. 9. Lat. manens. vel pacificus, aut abundans: vel Syriacè, illudens aut decipiens.

Silonites, idem. 2 Paral. 9.

Silphij, populi Libyci ab insula Plateæ vsque ad eos Syrcium protensi, Herodoto libro historiarum 4.

Siluanus, nomen viri, 2. Cor. 1. siue per y siue per i. scribas, non refert.

Siluerius, 1 v. 1. pontifex Rom. regnauit annum 1. menses v. dies x 1. anno salutis 536.

Siluester, xxx. Rom. episcopus, regnauit annis xxx. anno salutis 314.

Siluester II. pontifex CXLII. magis artibus imbutus, regnauit ann. IIII. mens. I. anno salutis 997.

Simæthis, Nympha, ex qua Faunus Acin suscepit. Ouid.

Acis erat Fauno, Nymphaq; Simethide cretus.

Simæthus, Siciliæ fluuius, nó procul à Carthaginensi vrbe: sed pro fluuio melius cum ypsilo scribitur, vt infrà.

Simana, vrbs Bithyniæ inter duos fluuios: Gentile, Simanæus, & Simaneus, Steph.

Simena, vrbs Lyciæ: Gentile, Simaneis. Stephanus.

Simenus, cælator argenti apud Plin. lib. 34. c. 8.

Simeon, Bulgarorum rex, cum Bulgaris Græcos incursionibus vehementer afflixit. Quem Romanus filij sui Christophori filia, filio-filius Petro, vxore data ab incœpto furore compescuit, & fœdere sociauit. Vnde & puella mutato nomine ἑλένη dicta est. Luitphr an. libro 3. cap. 9.

Simeon, secundus filius Iacob ex Lia, Gene. 29. 1. Par. 4. Fuit & nomen cuiusdam qui Christum nostrum suscepit in vlnas, cum inferretur in templum. Luc. 2. Lat. audiens vel exauditio.

Simeon, Cleophæ filius, & secundus Hierosolymorum episcopus, & per-martyrium carnis vinculis resolutus. Nam à quibusdam hæreticis accusatus fuit, tanquam Christianus, & multis suppliciis afflictus per multos dies, ita vt etiam iudex ipse cum amicis suis de eius patientia miraretur, & ad vltimum iuberet simili eum, quam dominus pertulit, passione vitam finire. Quod autem hic Simeon vnus fuerit ex ipsis auditoribus Domini, longæuitas eius est indicio, & euangeliorum fides, vbi etiam mater eius Cleophæ vxor refertur. Natus igitur annos centũ & viginti, supplicium crucis pertulit. Euseb. lib. 3. cap. 32 histo. eccles. ex Hegesippo.

Simeron, filius Issachar. Ge. 46. 1. Par. 7. Lat. custodia, siue adamas, vepres vel spina, seu fex eius.

Simethis Nympha. Ouid. 13. Metam.

Simichidas, pastor ponitur à Theocrito in carmine Buccolio, quẽ enarratores ipsius Theocriti patrem dicunt fuisse.

Similax, amasia Croci. Plin. lib. 16. cap. 36.

Simmaa, filius Dauid. 1. Par. 3. qui 2. Reg. 5. dicitur Samua. Tertius filius Isai. 1. Par. 2. qui 1. Reg. 16. 17. dicitur Samma. Lat. audiens, vel obediens.

Simmias, Philosophus Thebanus, scripsit dialogos 23. qui ordine à Diogene Laertio commemorantur.

Simoesius, vir Troianus, quòd ad ripas Simoentis fluuij sit natus. Is ætate florens, necdum vxorem sortitus, ab Aiace Telamonico interfectus est. Hom. Iliad. 4.

Simois, entis, fluuius Troadis, qui ex Ida monte labitur per campum Troianum, qui ab eo dicitur Simoëssius, & mari appropinquans, commiscetur Xantho, atque in paludem cogitur: deinde exit in Hellespontum iuxta Sigeum promontorium.

Simon filius Mathathiæ filij Ioannis, 1. Mach. 2. Lat. audiens, vel obediens.

Simon Magus, impostor, qui à Petro, Spiritus sancti gratiam mercari volebat: vnde Simoniæ nomen inditum, Act. 8. Nomen Apostoli. Matth. 10. Fuit & alius sic nominatus, qui post CHRISTVM crucem coactus baiulauit. Matth. 27. Hic Simeon dicitur Cyrenaicus, qui primus Carthagine in Africa salutis fidem feliciter prædicauit. Pet. de natal. lib. 4. cap. 146.

Simeon, I. ponẽs vel positus, aut munus præparationis vel numeri, seu pinguedo aut oleum. Nomen viri, 1. Paral. 4. 20.

Simon, Herodis seruus, seditionis author, anno mundi 3969.

Simon Oniæ filius, summus Iudæorum sacerdos, anno mundi 3779.

Simon, summus sacerdos constitutus ab Herode, deposito Iesu, anno mundi 3940.

Simon Asmonæus, frater Iudæ, dux & pontifex maximus, regnauit annis VIII. Cum Romanis fœdus renouauit, eisq; aureum clypeum mille minarum misit. Olymp. 156.

Simon iustus, pontifex maximus Iudæorum, annis 28. Olymp. 134.

Simon Priscus, pontifex maximus Iudæorum, annis 13. Olymp. 119.

Simon puer Tridentinus, à Iudæis martyrio coronatus: quare Iudæi variis suppliciis necati, debitam luerunt pœnam, anno mundi 3789.

Simon Atheniensis, philosophus, Socratis discipulus, scripsit dialogos 34. Alius fuit qui scripsit de arte rhetorica. Alius medicus. Alius sculptor, quorum omnium author Diogenes Laertius.

Simon Magnesius, musicus egregius, qui & ipse superiorem musicorum more correpto, Simodiam introduxit, quemadmodum etiam & Lysis Lysiodiam. Strab. lib. 14.

Simon vel Simeon cognomine Metaphrastes. Constantinopolitanus, ludi magister, annos ab hinc circiter 200. composuit Græcè, id est, sanctorum vitas, quæ habentur in Bibliotheca Vaticana.

Simonides Ceus, poeta melicus, primus artem memorandi inuenisse fertur. Cùm enim cœnaret in Thessalia apud Scopam fortunatum, hominem & nobilem, cecinisseq; id carmen quod in eum scripsisset in quo multa ornandi causa poetarum more, in Castorem & Pollucem scripta fuissent, nimis illum so dide Simonidi dixisse, se dimidium eius ei, quod pactus

ctus esset pro illo carmine datutum: reliquum à suis Tyndaridis, quos æquè laudasset, peteret, si ei videretur. Paulò post esse fertur nuntiatum Simonidi, vt prodiret, iuuenes stare ad ianuam duos quosdam, qui eum magnoperè euocarent: surrexisse illum ipsum, prodisse, vidisse neminem. Hoc interim spatio conclaue illud, vbi epularetur Scopas, concidisse: ea ruina ipsum oppressum cum suis interisse: quos cùm humare vellent sui, neque possent obtritos internoscere vllo modo. Simonides dicitur ex eo, quod meminisset, quo eorum loco quisque accubuisset, demonstrator vniuscuiusque sepeliendi fuisse. Hac tum re admonitus inuenisse fertur, ordinem esse maximè, qui memoriæ lumen adferret. Cicero. Iambicum poëtam Strabo fuisse dicit: Suidas verò Carystium, siue Erytheum, qui scripsit Græcorum apud Aulidam Conuentum, trimetrorum libros duos, & alia. Præter hos, alios duos ponit: vnum filium sororis Simonidis Cei, cognominatum Melicertam, qui ante bellum Peloponnesiacum fuit, scripsitq; genealogiam libris tribus. Alterum Simonidem Magnetem, poëtam Antiochi Magni tempore, cuius res gestas scripsit, ac bellum aduersus Galatas Suidas. Primus ille literas inuenit longas, η, ω, quæ etiam Simonidi Ceo adscribuntur, & alio Simonidi Syracusano, vel Epicharmo Siculo, ζ, ξ, & ψ. præterea lyræ tertium sonum. Plinius octauam chordam addidisse scribit.

Simonides Poeta sapientissimus, à tyranno Hierone rogatus quid, aut qualis esset Deus deliberandi causa sibi vnum diem postulauit: cùm idem ab eo postridie rogaretur, biduum petiit: cùm verò sæpius duplicaret numerũ dierum, admiratusque Hiero quæreret, cur ita faceret: Quia quanto, inquit, diutius considero, tanto mihi res videtur obscurior. Quod si fecissent philosophi, qui more Andabatarum gladium in tenebris ventilantes, tot deliramenta commenti sunt, profectò Deum creatorem suum tam impiis sententiis non offenderent. Sanus enim propè est, vera ignorare, quã falsa docere. Polyd. Virg. li. 1. de rer. inuẽt.

Simonides, poeta Iambicus ex Amorgo insula, traditur primus fuisse apud Græcos lyricus, ad mouendas lachrymas aptissimus: flebile carmen inuenit.

Simplicius xlv. Rom. episcopus, annis xv. mẽs. 1. diebus vii. anno salutis 469.

Simpri. Vide OMBRICI.

Simpsimida, Parthiæ oppidum. Ptol.

Simson xvi. filius Manue de tribu Dan. regnauit ann. xx. liberauit filios Israel à Philistinorum seruitute, quibus an. xl. tributa soluerant. Vir fortissimus, leonem manu suffocauit. Maxilla asini 1000. Philistinos interfecit, cæteris in fugam versis. Demum fraude Dalilæ deceptus captus ab hoste, excæcatus, ludẽs coram Palęstinorũ principib. apprehẽsis columnis, quib. domus nitebatur, ædificium subuertit, vbi perierũt 3000. Philistinorũ, Iud. 13. Ioseph. li. 5. c 10.

Simundi insula, quæ postea Taprobane, vt infrà dicetur.

Simus pictor. Plin. lib. 35 c. 11.

Simylla, Indiæ intra Gangem promontorium & emporium. Ptol. *Sinticora*, Castaldo.

Simyra, Phæniciæ vrbs. Pompon.

Simyra, Armeniæ maioris vrbs, circa Euphratis fontem. Plin.

Simyrus, vrbs Syriorum. Gentile, Simyrius vel Simyreus. Steph.

Sin, 1. rubus. eremus inter Elim & Sinai, in qua octaua Israelitarum mansio fuit. Exod. 16. Num. 33. Latinus Ezechielis interpres pro hoc transtulit Pelusium, Ezech. 30.

Sin, Num. 13. 20. 27. 33. 34. Deut. 32. Ios. 15. Desertum in terra Edom, quod aliàs Cades vel desertum Pharan dicitur. Vide CADES.

Sina, Margianæ vrbs. Ptol.

Sina, vrbs Mesopotamiæ, quo nomine etiã dictus est mons Petræ & Arabiæ. Apostolus, Sina mons est in Arabia, qui coniunctus est eius qui nunc est Hierusalem.

Sinaca, Hyrcaniæ ciuitas. Ptol.

Sinada, ciuitas Asiatica ad Cariæ fines, non magna; ante quã planities iacet oluis cõsita, sexaginta ferè stadiorum. Dicitur & Sinnas, adis, vt apud Sidonium. Sũt qui per ypsilõ in prima scribant, & rectiùs, & per duplex. n. Vide infrà.

Sinæ, populi sunt in India ad Septentrionem Seribus, ad occasum Indis extra Gangem finitimi, terras incognitas desertásque ad ortum & meridiem habentes. Horum caput est Ima. Ptolemæus lib. 7. c. 3. hodie, *La Chine*.

Sinæus, filius Chanaan. Gen. 10. 1. Par. 1. lat. rubus, aut Syriacè, inimicitia.

Sinalus, fuit medicus quidam, de quo Silius Italicus lib. 5. Ipse olim antiquo primum Garamanticus Ammon, &c.

Sinapatinga, vrbs Indiæ intra Gangem. Ptolem.

Sinapodes populi in desertis Africæ, qui vt Pomponius refert, inflexi lentis cruribus serpere magis, quàm ingredi traduntur.

Sinarum regio, Ptol. li. 7. c. 4. terminatur à Septentrione parte Serum exposita, ab ortu solis atque meridie terra incognita, ab occasu India extra Gangem. Sidæ. Stephano, metropolis est Sinarum.

Sinarus, Indiæ fluuius, quem Hydaspes in se recepit. Arrian.

Sincar, Indiæ vrbs. Ptol.

Sincium, Pannoniæ oppidum. Antonin.

Sinda, vrbs iuxta magnum sinũ Indiæ, vnde populi. Apud hos hic mos erat sepeliendi, vt tot pisces in sepulchra mortuorũ mittentes, quos hostes interfecissent. Steph.

Sinda, Pisidiæ ciuitas, Strabo. Et vrbs in confinibus Galatiæ & Cappadociæ, Plinio. Item in India extra Gangem, Ptolem.

Sindaga, Parthiæ oppidum. Ptolem.

Sindarus, arx in Cyrro oppido Syriæ. Steph.

Sindessus, vrbs Cariæ: Gentile, Sindessus vel Sindesseus. Steph.

Sindi, populi ad Meridiem Mæotidis. Alij Sindicam gentem à Mæotis descendisse scribunt Stephano.

Sindia, vrbs Lyciæ. Gentile, Sindij. Steph.

Sindocanda, ciuitas Taprobanæ. Ptolem.

Sindonæi, populi Thraciæ. Steph.

Sindones, populi Asiæ iuxta Mæotidem. Ioannes Hunterus.

Sinera, vrbs Phœniciæ: Gentile, Sinereus. Steph.

Singa, Palladis nomen apud Phœnices, cuius nominis simulachrum Thebis Cadmus constituit. Pausanias.

Singa, Comagenæ regionis in Syria oppidum. Ptolem.

Singæ, Indiæ populi apud Plinium.

Singar, vrbs Arabiæ iuxta Edessam. Ciuis, Singarenus. Steph.

Singara Arabiæ vrbs, Rheranorum caput Pli. lib. 5. c. 24. & Mesopotamiæ, Ptol.

Singidaua, Daciæ vrbs. Ptol.

Singone, Germaniæ oppidum. Ptol.

Sinnaca, Mesopotamiæ ciuitas est, in qua Surena Parthorum Imperator Crassum dolo captum interemit. Plutarch.

Singya, vrbs Pamphyliæ. Gentile, Singyates Steph.

Singus, vrbs iuxta Athon. Hinc Singius, Singeus. Singicus. Steph.

Sinna, vrbs circa Libanum mõtem. Strabo. Duas huius nominis vrbes habet Ptolem. in Mesoporamia.

Sinnaca, montana loca circa Carthas. Appian. & Plutar. in Crasso. Apud Strabonem vrbs videtur.

Sinnear, regio plana, omnis generis deliciis abũdans, an. mundi 1765.

Sinoe, vrbs Siciliæ: hinc Sinoessæus. Steph. Vide SINVESA.

Sinon, filius Sisyphi, nepos Autolyci furis, qui cũ Vlysse ad bellum Troianum profectus, cùm Græci decimo demum anno diffidẽtes Ilium vi capi posse, ad dolum proditionémque confugerent, omnium maximè idoneus visus est, cui ob ingenij astutiam fallendorum Troianorum, equíque aperiendi negotium imponeretur. Virg. 2. Æneidos. Pli. aut huius inuentum fuisse significationem speculatiam.

Sinonia, Pli. lib 3. c. 6. insula Corsicæ vltra Tyberina ostia in Antiano. *Ianuti*, Pineto.

Sinope, nomen regis Numidarum.

Sinope, Asopi filia, quam Apollo raptam in Pontum traduxit, & ex ea genuit Syrum vnde Syri postea appellati sunt, tametsi alij Martis & Aeginæ, alij Pernasses & Martis filium fuisse tradunt: quidam autem non ab Apolline vitiatam, sed ab eo & Ioue perpetuam virginitatem sortitam, cùm illi spe concubitus, quicquid postulasset, ei daturos se promisissent.

Sinope, vrbs Ponti in colle peninsulæ cuiusdam sita, ex vtraque Isthmi parte portus & stationes habens, olim etiam frequenti gymnasio, & rubricæ genere, quam Sinopicam vocant, clarissima. Sinopem (inquit Strabo libro 12.) vrbium, quæ in Ponto sunt, clarissimam, Milesij condidere: quæ classe comparata, mari quod intra Cyaneas est, imperauit. Extra verò multorum certaminum particeps fuit cum Græcis: & cùm libera fuisset, tandem amissa libertate. Pharnaci obtemperauit (fuit enim obsidione capta) posteáque successoribus eius vsque ad Eupatorem & Romanos, qui illum sustulerunt. Hinc deducitur Gẽtile Sinopeus.

Sinotium, nouum & vetus, oppida Dalmatiæ. Strabo.

Sinsij, populi in Dacia, Ptolem.

Sintæ, Africæ Propriæ populi. Strabo.

Sinthus, vrbs iuxta Thermæum sinum. Steph.

Sinti populi Thracum, qui Samum insulam habitarunt. Strabo lib. 10.

Sintia, vrbs Macedoniæ iuxta Thraciam. Incolę, Sintij. vbi fluuius quidam est Põtus dictus in quo reperiũtur lapides, quos aqua insperſa accẽdit, flatus extinguit graui odore, bituminis ferè, dum vruntur, & serpentibus omnibus infesto. Step. ex Arist. mirabi. Dicũtur etiã Sintij.

Sinties & Sapæi, dicebantur Thraces qui Lemnum olim incoluerunt. Steph. Vide SAPAE.

Sintœum, castellum Armeniæ à Galatis conditũ: Gentile, Sintœus. Steph.

Sinuessa, oppidum, Pli. lib. 3. c. 5. noui Latij extremum, non procul à Liri fluuio, olim Sinope appellatum. Liuius lib. 10. ab vrbe. Cuius ager Sinuessanus dictus est, copiosum apricis in saxis vinum gignens.

Sinunia, Parthiæ vrbs. Ptol.

Sinus magnus Ptol. in India is est, quem mare *de Sur* hodie vocant, ad quem Hispani versus occidentem nauigando peruenerunt, terrestri itinere aliquot dierum interiecto.

Sinzira, Murianæ regionis vrbs in Armenia minori. Ptol.

Sioda, Albaniæ oppidum. Ptol.

Sion, Sacernus, aut tumulus, vel specula, mons Ierosolymæ, qui alias mons Domini, item & mons sanctus dicitur, in cuius vertice erat arx constructa, quæ è Dauide, ciuitas Dauidis est vocata, 2. Reg. 4.

Sion, Deut. 4. nomen mõtis Amorrhæorum, qui & Hermon dicitur lat. sonitus siue strepitus, aut minus fortitudinis aut doloris.

Sionia, vrbs Pontica: Gentile. Sionites. Steph.

Sior, ciuitas in tribu Iuda Iosue 15. latin. paruulus aut

aut nauis vigilantis, vel suscitati, vel æmuli, aut denudati.

Siphe, vel Siphæ, nauale Thespiacæ: Gentile, Siphæus vel Sipheus. Steph.

Siphar e, Ariæ vrbs. Ptolem.

Siphnus, vna ex Cycladibus in mari Ægæo. Plin. Strabo & Mela lib. 2. Locupletissima erat, teste Herodot. lib. 3. vt in qua auraria & argentaria metalla essent. vnde tantum pecuniæ fiebat, vt ex decima eius parte reponeretur apud Delphos thesaurus locupletissimo cuique par, Siphniis pecuniam, quæ quotannis conficiebatur, distribuentibus. Hæc antè Merope & Acis appellata est. Vide BYBLIS. Steph. insula est circa Cretam.

Sipij. Vide SAPAE.

Sipontum, vrbs Apuliæ iuxta Garganum montem à Diomede ædificata, quæ & Sipus, & à Græcis (ob multitudinem sepiarum, quæ ibi capiuntur) Sepius, untis, dicitur, Pomponius lib. 3. cap. 1. Vulgò *Siponto*. Strabo lib. 7. Lucan. lib. 4.

Sippara, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Sipphara, Mesopotamiæ vrbs. Ptol. *Vissaopatan*, Castaldo.

Siphonos, Matris Ægei insula. Anton.

Sipylus, vrbs Phrygiæ, quæ regnante Tantalo, terræ motu concidit. Ouid. 6. Metam.

Tum cùm Mæonium virgo, Sipylumq; colebat.

Sipylus, vrbs fuit in Epheso, cui Archiepolis substituta est. Plin. lib. 5. cap. 29.

Sira. i. olla, labes, vel Spina, aut rebellio. Nomen loci. 2. Reg. 3. 26.

Siraces, populi Meridiem versus, vsque ad Caucasi montes descendunt. Strab. lib. 11.

Siramnæ, Indiæ intra Gangem populi. Ptol.

Sirangæ, gens in Libya interiori. Ptol.

Sirbi, Sarmatiæ Asiaticæ gens, Ptol.

Sirbis, Xanthus fluuius, quem in Lycia cognitum esse constat. Strabo lib. 14.

Sirbonis, palus in Palæstina, Stephano stagnum est prope Casium montem. Possessiuum, Sirbonius. Vide SERBONIS.

Sirenes, monstra marina, poëtarum fabulis celebrata, superiore sui parte virginis effigiem referentia, inferiore verò in piscis caudam desinentia. Hæ tres fuisse finguntur, Acheloi fluuij, & Calliopes Nymphæ filiæ, Parthenope, Ligea, & Leucosia, quæ cùm litus Siculum incolerent, nautas præternauigantes suauitate cantus in naufragiũ pelliciebant. Vlysses autem cùm illac iter haberet, sociorum aures cera obturauit, seipsum verò malo nauis iussit alligari: eóque modo periculum tutus euasit. Sirenes itaque cùm se contemni viderent, impatientia doloris se præcipitauerunt in mare. Homer. 12. Odyss. Ouidius 5. Metam. fabulatur has fuisse comites Proserpinæ, eámque raptam diu euæsisse, cáque non inuenta, doloris impatientia in monstra marina esse conuersas, superiore corporis parte virgineam formam, inferiore pisces referentia, voce autem cithara & tibiis tam blandè canentia, vt præternauigantes sopirent, sopitos demergerent, demersos etiam deuorarẽt. Virgil. 6. Æneid Sirenum fabula docet voluptatum illecebras non posse nisi à sapiente superari, & carnis delicias in exitium detrudere miseros mortales demonstrat.

Sirenussæ, insulæ in Italia iuxta fretum Siculum in ipso promontorio loci auulsi sitæ, qui locus intra sinus suos continet Cymen & Posidoniam: vbi etiam templum Sirenum est in magna veneratione. Gentile, Sirenusius & Sirenussæus. Steph. Strab. lib. 5.

Sires, populi Thraciæ supra Bizantium. Steph.

Siricis, Armeniæ minoris vrbs Anton.

Sirion, Galliæ Aquitanicæ vrbs, apud Anton XV. M.P. à Burdegala.

Siriopæones. Vide SIRIS.

Siris, fluuius Lybiæ, prope insulas Phaselussas, Steph.

Siris, magnæ Græciæ fluuius, apud Plutarch. & Plin. hodie *Sino*, vel *Senno*.

Siris, ab Æthiopibus dicitur Nilus antequàm totus confluat. Nam, vt inquit Plin. nec antè Nilus dicitur, quàm se totum aquis concordibus iunxit. Dictum Sirin autumat Stephan. & Eustathius à Sirio, quoniam sub ortum canis per introitum Solis in Leonem augeatur, vt Hermolaus scribit.

Siris, vrbs Italiæ iuxta Metapontum, & fluuius. Polieum quoque pòst appellata, à Minerua Poliade in Ilio. Inde Sirenus (vel potius Sirinus) Sirites & Siritis fœm. gen. Est etiam Siris in Pæonia, de qua Gentile à gignendi casu factum Siriopæones. Stephan. meminit etiam in Polieo, & alibi, Metapontum quoque olim Sirin dictam.

Siritæ, magnæ Græciæ populi, Siridis vrbis incolæ ne ipsis quidem Sybaritis luxu credentes. Cœlius Rhodiginus lib. 7. cap. 10.

Sirites Nomadis cuiusdam nomen fuit in Libya primus auleticæ inuentor, qui & Matrea, hoc est magnæ matris sacra, primus fertur tibia cecinisse. Cœl. lib. 9, cap. 7.

Sirius, stella in ore Canis, quæ à Latinis Canicula dicitur. Hyginus tamen in tractatu de signis cœlestibus, Sirum diuersùm facit à Canicula, neque in ore Canis, sed in capite eius collocat. Hæc in cœli centro cum Sole coniuncta, æstũ eius duplicat, morталiúmque corpora nimio calore languida reddit. Dictus Sirius, vt quidã volunt ἀπὸ τοῦ σύρειν hoc est siccando, propterea quòd & fluuios & fontes nimio calore exiccet: vt alij, ἀπὸ τοῦ σύρειν, hoc est ab euacuando, quòd corpora nostra sudoribus euacuet. Seruius enarrans illud Virg. 10. Æneid.

Non secus ac liquida si quando nocte cometæ
Sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor.

Sirius inquit, stella est in ore Canis, quæ quãtum in ipsa est, pestifera est, sed pro qualitate adiacentium aut vincitur, aut maioribus vtitur viribus. Hinc est, quòd cùm tempore certo oriatur, non semper est noxia. Quin & Solem ipsum quidam Sirium, & astra omnia Siria appellarunt, vt annotauit Suid.

Sirmio, cuius Catullus meminit hoc versu, Pæninsularum *Sirmio*, *insularumq; ocelle*, hodie, *Sermione*. oppidulum est in pæninsula positum, ad lacum Benacum. Nunc quidem angustum, cum theatri lateritij reliquiis.

Sirmium, Ptolemæo lib. 2. cap. 1. vrbs est Pannoniæ inferioris, non procul à Danubio fluuio: Gentile Sirmieus.

Sirnides insulæ aliquot ante Simmonium Cretæ promontorium iacentes. Plinius libro 4. cap. 12.

Siropum, Libyæ nomi vicus. Ptolem.

Sirrha, vrbs Thraciæ: Gentile, Sirrhæus.

Sis, cliuus, de quo legitur. 1. Paralip. 20. Lat flos aut germen, siue cincinnus aut spectus: vel Syriacè, ala aut penna.

Sisai, filius Enach. Num. 33. Lat senarius, vel sextus, siue gaudens, aut lætus, seu byssinus vel linceus.

Sisammes, Iudex, qui licet Cambysi regi charissimus, tamen ob iniquam sententiam, quam pecunia corruptus tulerat, iussu Cambysis excoriatus est, eiusq; pellis ante tribunal iudicum exposita, vt ea conspecta alij iudices aliena fruerentur insania, sibique cauerent.

Sisalo, Hispaniæ vrbs inter Emeritam & Cæsar-Augustam. Anton.

Sisamoi, filius Elasa filij Helle. 1. Paralip. 2. Lat. equus, vel hirundo aquatum, aut tinea aquarum: vel Syriacè, cæcitas.

Sisamus, vrbs Paphlagoniæ Hom. Iliad. 2.

Sisapho Corinthius, frater Mamertis qui vbi intellexisset filios suos à Mamerte fratre regnandi libidine interfectos, eum membratim discerpsit. Ouid. in Ibin.

Sisapo. Plin. lib. 3. cap. 1. oppidum Hispaniæ, vnde & Sisaponensis regio in Bætica, vbi optimum minium nascebatur, eodem Plin. libro 33. cap 6.

Sisapone, Oretanorum ciuitas, in Hispania Tarraconensi. Ptolem.

Sisar, Mauritaniæ Cæsariensis fluuius. Ptolem.

Sisara, palus in Africa Propria. Ptol. & locus circa. Nisibin Ammian.

Sisara, dux exercitus Iabin regis Chanaan, Iud. 4. Magister militiæ Asor. 1. Regum 12. Psalm. 82. Lat. hirundinem vidēs, aut tineam vel equum videns.

Sisaraca, Murbogorum in Hispania Tarraconensi vrbs. Ptolem.

Siscia, Pannoniæ superioris vrbs, Ptol. lib. 2. c. 15. hodie Lablaium, Lublana.

Sisecundus, Hispanorum rex, Suintillæ filius, excluso Germano fratre, regnum adeptus est: regnauit annis VII. anno sal. 627.

Sisanius, Assyriæ & Strabanæ præfectus, anno mundi 3419.

Sisenna Statilius Taurus, cons. anno sal. 12.

Sisenna, antiquus scriptor historiæ Romanæ.

Sisidius, consul, anno ab vrbe condita 1241.

Sisigãbis, vxor Darij vltimi Persarũ regis, quæ nulli suæ ætatis fœminæ pulchritudine cessit, teste Curtio. Quam tamen victo Dario Alexander non solum non violauit, sed & summam adhibuit curam, ne quis captiuo corpori illuderet, Curtius. Arrian.

Sisigyllis, vrbs magna prope Celticam. Gentile, Sisigylites. Steph.

Sisimus, LXXXV. Pontifex Rom. diebus XX. anno sal. 6.

Sisolenses, Italiæ populi. Plin.

Sisopa, Pannoniæ superioris oppidum. Ptol.

Sisseburta, Hispanorum rex, regnauit annis IX. mensib. VII. Is Christianam religionem mirificè amplexus, ampliauit. Classe in Aphricam traiecit, plures in ea gentes in suam redegit potestatem Rit.

Sisualdus, Brentorum rex, fœdus cum Narsete percussit. Hinc ad Francos defecit, ann. sal. 557.

Sisyde, vrbs condita in Sicilia, anno à Roma condita 151.

Sisyphium. Locus in Asia, de quo sic scribit Strabo libro 8. sub ipsam inde Pyrenen Sisyphium iacet, siue sacellum quoddam siue regale domicilium, niueo constructum lapide, in quo non modica seruantur adhuc rudera. E summo autem cacumine in Aquilone Parnassus aspicitur & Helicen montes excelsi, atque iuuales.

Sisyphus, Aeoli filius, qui cùm Atticam latrociniis infestaret, à Theseo occisus est. Hunc poetæ fabulantur eo supplicij genere apud inferos plecti, vt saxum ingens in montis cuiusdam verticem cogatur prouoluere: quod cùm in summũ penè extulerit, repentè deorsum relabitur Ouid. 3. Metam.

Sisyphus, Corinthiorum rex, cui Merope Atlantis filia nupsit. Ouid. 4. Fastor.

Sisyrba, pars Ephesi, à Sisyrbe Amazone dicta. Gentile, Sisyrbites. Steph.

Sitace, Perfica vrbs XV. stadiis à Tigri flumine. Xenoph. Steph.

Sitalces, Thraciæ rex, contra Perdiccam exercitum duxit, Macedoniam vastauit, quibusdam castellis captis, anno mundi 3554.

Sitana, Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Sex. Auien.

Sithalcus, Germanorum terras, quas nunc Franci obtinens, depopulatus est. Iornand. lib. rerum Geticarum.

Sitheni populi iuxta mare rubrum. Steph.

Sithon, filiam habuit Pallenem: quæ Clito nupsit, & Pallenæ Thraciæ vbi nomen dedit. Steph.

Sithon, mons Thraciæ: ab eo Thracia dicta est Sithonia Seruius.

Sithonia, pars Thraciæ, Pli. lib. 4. c. 11. quæ ab Hęmomonte auersa, vergit in Pōtum Euxinum. Herodotus verò lib. 7. Sithoniam regionē in ora maritima Macedoniæ collocat, ad sinum Termæum: eiusque vrbes facit Toronā, Sermylam, Mecybernam, & Olynthum, Poetæ autem Sithoniam pro ipsa Thracia ferè accipiunt: vnde Sithonias niues frequenter legimus, pro altissimis Thraciæ niuibus. Virg. 10. Eclog.

Sithoniasq́; niues hyemis subeamus aquosæ.

Sitia, Hispaniæ Bœticæ oppidum in conuentu Tarraconensi. Pli. lib. 3. c. 1.

Siticum, Italiæ oppidum. Steph.

Sitioenta, Mysiæ inferioris oppidum. Ptol. *Tulza*, Nigro.

Sitiogagus flumen est, quo Passargadas septimo die nauigatur. Oritur atque fluit per Carmaniam Pli. lib. 6. c. 23.

Sitim, nomen torrentis Ioel 3 vbi legitur, Irrigabit torrentem spinarum. Vide SETIM.

Sitipha, Mauritaniæ Cæsariensis Colonia. Ptolem.

Sitiphis, Mauritaniæ Tingitanæ metropolis. Procop.

Sitomagum, Angliæ vrbs, Antonin. *Thelford*, Camdeno.

Siron, Thessaliæ vrbs quam & Iton dici scribit. Steph.

Sitone, vrbs circa Athon montem. Plin.

Sitones, Scandiæ populi. Tacit. *Finlandt* Vvillichio.

Sitta, Orientis dux, anno salutis 534.

Sittacene, regio Asiæ, Medis ad Meridiem proxima, alio nomine Arbelitis dicta, Sitacene autem appellata à Sittace vrbe regionis totius caput. Pli. lib. 6. c. 26. 27.

Sittaphius, Campus in Africa Propria. Ptolem.

Sitteberis, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolem.

Sittocates, Indiæ fluuius in Gangem fluens. Arrian.

Situa Paphlagoniæ vrbs. Ptol.

Siua, scriba regis Dauid, 2. Reg. 20. lat. vanitas, aut eleuatio, vel tumultus.

Siuan, nomen mensis. Esth 8. vbi corruptè legitur Siban lat. rubus, vel spinosus.

Sinata, Galatiæ vrbs. Ptol.

Siut, Africæ Propriæ vrbs. Ptol

Sixus, vrbs Mastienorum Steph.

Siza, pater Adina 1. Paral. 11. lat. munus hoc, aut munus aspergens.

Sizara, Syriæ vrbs, alias Lariſſa dicta, Steph.

Sizyges, Serica gens. Ptol.

S K

Skiodus, Lotheri Danorū regis filius: qui quum ab adolescentia venandi studio flagraret, immanem belluam, quam nemo aggredi audebat, subegit, quæ futuram in eo fortitudinem ominata est. Idem postea repertum mitræ magnitudinis aprum cingulo detinuit, sociisque dedit occidendum. Saxo Grammaticus.

S M

Smaragdus, alter Exargus, Classense oppidū cepit. Longobardos vicit, Beroaldum ducē cum militibus cepit, atque occidit. Blond.

Smaragdus, mons in Ægypto, ad sinum Arabicum Ptol.

Smendis, Ægyptiorum rex regnauit annis xxvi. anno mundi 2960.

Smenus. Laconicæ fluuius, in Taygeto monte oriens Pausan.

Smerdis, Cambisæ Persarum regis frater, quem cùm Cambyses per somnium vidisset regio throno insidentem, metuens ne regnum occuparet, occidi iussit. Fuit & alter Smerdis, vt scripsimus in dictione PATIZITES.

Smeredus magnus III. Persarum rex, regnauit mensibus VII. anno mundi 3440.

Smila, Stephano, vrbs Thraciæ: Gentile, Smillaus.

Smilax, puella formosissima, quæ Croci pueri amore capta, cùm ab eo sperneretur, mutata est in fruticem sui nominis, hederæ non dissimilem, aut certè in eius flores, candore odoréque lilium referentes. Ouid. 4. Meta.

Sminthe, vrbs Troiæ. Gentile, Sminthæus vel Smintheus. Scribitur etiā per s & ey diphthongum. Steph.

Smintheus, Apollinis epithetum, cuius duplicem originem refert Homeri interpres. Primam hanc fuisse in Chryse oppido Mysiæ Crinim sacerdotem Apollinis, cui Deus iratus immisit in agros illius mures, qui fructus illius vastabant. A quo exoratus Deus, cùm rursus placatus pestem hanc tollere vellet, ad Ordem pastorem illius venit, à quo hospitio acceptus, pollicitusque mali remedium, mures sagittis omnes interfecit: eóque facto iussit pastorum Crinidi indicare, ipsum Apollinem humana specie apud se diuertisse, & ab eo mures occisos: quod audiens Crinis, templum Deo construxit, vocauitque Apollinis Sminthei, quod eius linguæ dialecto mures σμίνθους vocantur. Altera talis est: Quum Cretenses aliquando coloniam deducturi essent, ab Apolline responsum acceperunt, vt ibi vrbem conderent, vbi eis terra geniti obstitissent. Venientibus igitur ad Hellespontum, nocturni mures clypeorum lora arroserūt, itaque manè cùm id factum viderent, memores oraculi vrbem posuerunt, quam Sminthiam appellauerunt.

Sminthion, locus quidam. Strabo lib. 13. Incola, Sminthius, vel Smintheius, & regio Sminthia.

Smyrna, vrbs Ioniæ, Milete amne irrigata, Ho-

meti(vt plurimi credũt)patria:qui inde à poëtis passim Smyrneus cognominatur, Smyrna, inquit Steph. nominata est à Smyrna Amazone, quæ Ephesum occupauit: cum ante à Naulochon diceretur,condita primùm & habitata à Tantalo. Hinc Smyrnæus, & sinus Smyrnaicus,*Smirne*,Sophiano.

Smyrnęi Sardinianos, castris circa mœnia positis,hoc stratagemate vicerunt. Sardiniani igitur ad Smyrnæos mittunt legatos,se non antè discessuros, quàm vxores ad coitum concessissent. Cùm igitur Smyrnæi magnum ex necessitate probrũ perpessuri forent,ancilla quędam honesta facie ad horum Phylarchum accurrens,Mittite,inquit,ancillas ornatu liberali.Quo facto,earũ defatigati coitu, capti sunt. Quamobrẽ etiam hoc tempore, apud Smyrnæos festum diem Dioni agitant,quem Liberalem vocant,in quo ancillæ dominarum ornamenta gestant.Plut.Paral.

S O

Soaca,Arabiæ felicis oppidum,Ptol.

Soamus,Indiæ fluuius Arrian.

Soan,nomen viri.1.Par.24.lat. Onix, lapis preciosus: aut Syriacè detentio vel mora eorum.

Soana,fluuius Asiæ Sarmaticæ.Ptol.

Soana,Ptol. lib.7. c.4. fluuij ostia in Taprobana insula.

Soanda vrbs est in Armenia minori lib.14. & in Cappadocia,Anton.

Soanes Steph. populi strenui Asiæ, Caucasi extremi obtinentes,sicut Strabo refert lib.11.qui ducenta hominum millia cogunt in exercitũ. Vide PITHIROPHAGI.

Soba,nomen loci,1.Reg.14. 2.Reg.8. 1 Paral.18. Psal.59.Iud.13.lat exercitus siue militans, aut præceptum in ea,vel inflatio, aut tumor.

Sobab,filius Dauid.2.Reg.5.1.Par.3. Filius Caleb ex Azuba prima vxore, 1.Par.2. 14. lat. reuersus, aut auersus, vel conuersus aut Syriacè, scintilla.

Sobach,magister militiæ Adarezer regis.2.Reg. 10 lat. rete, aut cancellus, vel captiuitas siue conuersio tua,aut Syriacè,columbarium.

Sobal filius Seir Horrei,Genes.36.Filius Hur primogeniti Caleb ex Ephratha concubina 1. Par.2.Filius Iuda,1.Par.4. qui Genes.46. dicitur Sela lat.semita,vel spica,aut crura, vel femur,seu vana vetustas.

Sobala, vrbs Cariæ. Gentile,Sobaleus, Stephanus.

Sobec,nomen viri.2.Esd.10.lat. æquiparatus vanitati,vel appositus vacuitati,vel dissipationi, aut vana euacuatio:vel Syriacè,relictus.

Sobi,filius Naas de Rabbath filiorum Ammon. 2.Reg.1.lat.conuersio,vel captiuitas aut sessio, vel sedens.

Sobna,nomen scribæ.4.Reg.8.Isa.12.lat. sedens

nunc aut connectere nunc,siue captiuâ nunc, vel qui intelligit,aut ædificans.

Soboba,filius Cos.1.Par.4.lat.exercitus, vel militia in ea,siue inflatio vel tumor in ea.

Sobochai,nomen viri.2.Reg.21.1.Par.20. lat.ramus,vel propagines,aut tugurium.

Sobolatæ,est Sabęorum ciuitas,ad mare rubrum includens sui muris templa sexaginta. Plin.li.6. cap.28.

Sobrius vicus Romæ:Paulus ex Festo, Sobrium vicum Romæ dictum putauit, vel quod in eo taberna nulla fuerit,vel quòd in eo,Mercurio lacte,non vino supplicabatur.

Sochis Ægypti rex, qui numini Solis apud Heliopolin obeliscos quatuor quadraginta octo cubitorum longitudine dedicauit.Plin. lib.36. cap.8.

Socho,duæ sunt in tribu Iuda,huius nominis ciuitates, Ios.15. vbi leges Socoth deprauatè, Reg.17.19. Par.28. Vrbs constructa à Roboã, 2.Par.11.lat.protectio,vel vallatio, aut ramus, siue cessatio.

Socion,Philosophus Peripateticus, genere Hispanus, scripsit κέρας ἀμαλθείας,id est, Cornucopiæ, librum multæ variæque doctrinæ Gellius.

Socoth, tribus Gaddi ciuitas, montis Galaad in vicinia Penuel,in via fugæ Mandiam, munitissima, inquit Iosephus & optima, Iosue 15. Cui Iacobus patriarcha hoc nomen imposuit, Genes.33. Est & regio à Græcis τρωγλοδύται,dicti,quæ ad Rubrum mare excurrit, vbi Troglodítæ habitant Num.33. Prima mansio filiorum Israel, postquàm reliquerunt primas sedes Ramasses, latinè tabernacula vel tentoria.

Socoth-benoth,idolum Babyloniorum, 4. Reg. 17.lat.tabernacula filiarum, vel ædificiorũ vel ædificationum,siue auscultationes vel vnctiones filiarum vel ædificiorum.

Socrates, philosophus Athenienſis, Sophronici statuarij,& Phanaretæ obstetricis filius. Vxores eodem tempore duas habuit,Myrto, Aristidis Iusti filiam,& Xantippem mulierẽ molestissimam, quæ (ipso cum discipulis differente) mensam non rarò subuertit Naturalem philosophiam omnium primus in moralem transtulit, identidem inculcans, Quæ supra nos sunt,nihil ad nos pertinere. Accusatus tãdem ab Anyro quodam diuite,& Melito poëta,& Lycone oratore, quòd de diis malè sentiret:cùm à iudicibus de more interrogaretur, quánam potissimùm pœna se dignum censeret, Vt, inquit, in Prytaneo alat ex publico. Qua eius voce irritati iudices, capitis eum damnauerunt, & ad bibendum cicutam compulerunt:qua ille intrepidè accepta, supremũ vitæ diem clausit.Iam valde senex,institui lyra non erubuisse dicitur.Fab. Quint.& primus omnium Philosophiam deuocauit è cœlo, &

in

in vrbibus collocauit, & in domos etiam introduxit: & coegit de vita & moribus, rebusq; bonis, & malis quærere. Cic. lib. 5. Tusc. quæst.

Socrates pictor, inter cuius opera est Piger, qui appellatur ὄκνος spartum torquens quod asellus arrodit, Plin. lib. 35. c. 11. Pausanias autem dicit hunc à Polygnoto pictum.

Socrates Constantinopolitanus, historiam Ecclesiasticam, à tempore Apostolorum vsque ad Chrysostomum scripsit, quo tempore fuisse par est, vnum ex his qui in Tripartita connectitur historia.

Socratio, cinædus quidam, quem ob stuprum commissum. Piso prætor postposuit duobus aliis adolescentulis Veranioso & Fabulo.

Socratis, insula in sinu Arabico. Ptol.

Socunda, Ammiano, Socanaa, Ptolemæo, Hyrcaniæ oppidum.

Socus, vir Troianus Hippasi filius, generosus animo & corporis dignitate. Hic, teste Homero, magno animo Vlyssem vulnerauit, sed ab eo deinde ipse interfectus est.

Sodi, pater Geddiel. Num. 13. lat. secretum meum.

Sodij, populi sunt in Iberia authore Plinio lib. 6. cap. 10.

Sodinus fluuius Capissenæ est apud Plin. lib. 6. cap. 23.

Sodoma, mæ, & Sodomum, & Sodoma orum, i. secretum eorum, siue calx aut cæmentum eorum, oppidum Iudææ, de quo legitur in Genesi. σόδομα (inquit Steph.) metropolis erat decem oppidorum, quæ in Asphaltide lacu submersa sunt. Ciuis, Sodomites. Nam Sodomorum hæc regio versa est in lacum salis & sterilem, qui dicitur mare mortuũ: quia nec pisces in eo viuunt. Nauem quoque non patitur, nec vllam sustinet materiam, quin supernaret, nisi bituminatam, propter homines intus viuentes: nam omne carens vita in profundum mergitur: si quid viuum arte aliqua immerseris, superexibit. Lucerna ardens supernatat, extincta mergitur: in quem ait Iosephus, grauissima quæque coniecta, in altum referri. Vnde Vespasianus imperator quosdam iunctis post tergum manibus, in altum proiici iussit, & omnes, tanquam spiritus, sursum repulsi, superfluitarunt. Multis in locis iste lacus nigras glebas bituminis vomit: & ideò lacus Asphaltidis dicitur. Poma item in arboribus nata si incidas, fauillas intus inuenies. Comest. in cap. 18. Gen.

Sodræ, Indi fluminis quidam accolæ Diod.

Soducena, Armeniæ maioris regio. Ptol.

Soeta, Scythiæ extra Imaum vrbs. Ptol.

Sogdiana, prouincia Asiæ, quæ, vt lib. 6. c. 12. ait Ptolemæus, à Septentrione paruæ Scythiæ terminatur, ab Oriente Sacis, à Meridie & Occasu Bactriana. In ea sunt vrbes, Oxiana, Maruca & Alexandria, quam vt Solinus ait, Alexander tertiam condidit, ad contestandos itineris suis terminos. Incolæ, Sogdij & Sogdi, Steph.

Sogdianus VIII. rex Persarum, regnauit menses VIII. anno mundi 3538.

Sodonacus, Pasnis regis Arabum pater fuit qui Caracem vrbem Persici sinus intimam à fluminibus infestatam restaurauit. Pli. li. 6. c. 27.

Sogiontij, populi in alpibus, authore Plin. lib. 3. cap. 20.

Sogocara, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

Soha, nomen viri, 2. Esd. 7. lat. cãdor, vel siccitas.

Sohar, filius Simeon filij Iacob, Gen. 46. Exod. 6. lat. lucidus, vel candidus.

Sohoria, filius Ierohã, 1. Par. 8. lat. mane aut matutinatio Domini, siue matutina itio Domini, seu niger Domini.

Soita, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Solana, Serica vrbs. Ptol.

Solanidæ, insulæ Arabiæ felicis, circa plagam Orientalem. Plin.

Solci, vrbs in Sardinia. Steph.

Solcadæ, Indiæ populi, caucaso subiecti. Plin.

Solenia, insula inter Dalmatiam & Istriam.

Solenus, Indiæ intra Gangem fluuius. Ptol.

Solennus Orphitus, consul, anno salutis III.

Soletum, Calabriæ vrbs, Plin. hodie *Soleto*, Leandro teste.

Solicinium, Ammian. Germaniæ vrbs, quæ ab Heroldo Solms interpretatur. Vrbs inter Treuerim & Moguntiam.

Solimanus XII. Turcarum imperator, anno salutis 1519. diadema accepit.

Solimna, vrbs Indiæ. Gentile, Solimneus. Stephanus.

Solimnia, Ægei maris insula. Plin.

Solinates, Vmbriæ populi. Plin.

Solioclita, Galliæ Lugdunensis oppidum. Anto. XXIII. M. P. à Lutetia.

Solis fons. Vide FONS SOLIS.

Solis insula, est in mari Indico, semper rubens, & (vt Solinus refert) omni animantium generi inaccessa, quoniam eò ingressos vi circunfusi aeris confestim exanimat.

Solis mensa, Æthiopiæ locus, apparatis epulis semper refertus: & qua, vt libet (inquit Põponius) vesci volentibus licet. Solis mensam appellant, & quę passim adposita sunt, adfirmant nasci subinde diuinitùs. Ad quem locum Seuerus imperator, cùm Alexandriam venisset, rei fama permotus, profectus est. Author Spartianus. Cælius lib. 16. Antiquarum lectionum scribit, Solis mensam, adagio dici diuitũ opulentorúmque hominum domos, omni rerum copia vbertim adfluens, expositásque in opum necessitatibus & alimentis.

Solis mons, Mauritaniæ Tingitanæ promontorium, Ptolem. ad Oceanum Atlanticum. *Cabo Cantin*, Castaldo.

Solis ostia, Põponio in descriptione Indiæ, loca sunt, ob æstũ intolerabilẽ, & aquarum longo tractu

tractu penuriã: sic dicta, propter periclitatum Alexandri illis locis exercitum, Dido. lib. 17.

Solis portus, in Taprobana insula. Ptol.

Solandar, insula est maris Arabici, apud Plin. li. 6. cap. 28.

Soleadæ, populi sunt Indum fluuium accolẽtes, apud Plin. lib. 6. c. 20.

Solimnia, insula est in Pegasico sinu. Plin. lib. 4. cap. 12.

Solinus historiographus Plinij summè æmulus, scripsit de Geographia libros nobilissimos, quibus de situ orbis, inscriptionem dedit: præter opus præcipuum, narrat præclara multa, multa incredibilia.

Sollium, Corinthi oppidum: Gentile, Solicus, Stephanus ex Thucydidis lib. 2.

Solocé, magna ciuitas, quæ notiore nomine, Seleucia dicitur. Strabo lib. 16.

Solœ, ciuitas insignis Ciliciæ, ab Achiuis & Rhodiis ædificata, postea Pompeiopolis appellata à Pompeio, qui piratas in eam transtulit, quos dignos existimauit, vt seruarentur. Vide POMPEIOPOLIS. Stephanus à Solone conditam scribit, & à Pompeio restauratam. Dionys. in Bassaricis σόλεων vocat. Ab hac Solenses Aratus, Chrysippus Stoicus, & Philemon poëta comicus. Strab. lib. 14. Plinius ex Polycleti authoritate tradit iuxta Solos fontem fuisse, cuius æquè olei vicem præstiterint vtentibus. Curtius Heliopolim, ceu Solis ciuitatem nominat. Vide SOLVS. Eustathius Dionysij interpres, hoc oppidum ab epulante Solone colonis Atticis ornatum fuisse scribit, cùm verò Barbari linguam Atticã paulatim coinquinassent, Solœcissari dicti sunt, & inde Solœcismi.

Solentia, Libyæ interioris promontorium. Ptol.

Sologorgus. Vide HEREA.

Solomatis, amnis in Gangem influens. Arrian.

Salomon, III. Israelitarum rex, regnauit annis XL. anno mundi 293. Pharaonis regis Ægypti filiam duxit vxorem, anno mundi 2932. Ætate vltima mulierum alienigenarum amore deceptus, deos adorauit alienos: quare decem tribuum regnum à posteriore eius ablatum. 3. Reg. 11. Vide SALOMON.

Solon, Allobrogum vrbs. Epitome Liuij Solonium Dioni.

Solon, vnus ex septem sapiẽtibus Græciæ, patria Salaminius, Athenis claruit, Tarquinio Prisco Romæ regnante. Gell. lib. 17. c. 21. Athenienſibus leges dedit, tanto temperamento compositas, vt pacem gratiam à Senatu & plebe inierit, qui duo Reip. ordines irreconciliabili propemodum odio dissidebant. Draconis autem leges (suis exceptis, quæ in homicidas pœnas statuebant) quod iusto atrociores viderentur, omnes abrogauit. Tyrannum fugiẽs, primùm in Ægyptum secessit, deinde in Cyprum, postremo ad Crœsum regem, qui cùm opes suas ei ostentaret, rogarétque num quem sese fœliciorem iudicaret: respondit, Tellum quendam, pauperem admodum, alioqui iustum, Athenis agentem: qui in suo prædiolo consenuerat, eius limites nunquam egressus erat. Fieri tamen posse, vt & Crœsus ipse olim inter fœliciſſimos numeraretur. Cæterum ante supremum vitæ diem neminem beatum esse iudicandum. Qua sententia nihil verius esse, Crœsus postea re ipsa est expertus. Nam cùm Cyro, Persarum & Medorum regi bellum inferret, acie victus, viuus in hostis potestatem peruenit. Quo tempore pyræ impositus, vt viuus exureretur, salubre Solonis consilium dicitur agnouisse, eiusq; nomen in supremo illo vitæ discrimine sæpiùs inclamasse. Quo audito, Cyrus ex suis misit, qui cognoscerent, quisnam esset deorum hominúmve, quem ille summo in periculo solum inuocaret: remq; totam edoctus, memor & ipse humanæ vicissitudinis Crœsum ab incendio liberauit, summoq; quoad vixit, in honore penes se habuit. Decessit in Cypro insula annos natus LXXX. mandauítque ossa Salaminem transferri, ibíque per regionẽ proiici ac dissipari, ne Athenas inferrentur: quoniam discedẽs iureiurãdo ciues adegerat, non antiquaturos leges suas, donec rediret. Reliquit etiam conciones & epistolas quasdam. Hunc Athenienses sophistam primum dixerũt. Epigramma sepulchro eius inscriptum, Cicero in hanc sententiam commemorat. Tuscul. Quæst. lib. 1.

Mors mea ne careat fletu, linquamus amicis
Mœrorem, vt celebrent funera cum lachrymis.

Ex Plutarcho & Diogene Laertio, Mercaturã exercuit, quia tunc temporis non erat vilis, modo non tenuis esset, teste Plutarcho.

Solona, à Gothis recepta, anno salutis 538.

Solonates, VIII. regionis Italiæ gens. Plin.

Solorius, mons Hispaniæ, quo Tarraconensis à Bœtica & Lusitanica distinguitur. Plin. Omnibus Hispaniæ montibus altiorem esse scribit Isidorus.

Solophytus, iuuenis regius, qui cum Ilino regio simpliciter, per optimam factionem, domo regia pulsus, ingentem iuuentutem secum contraxit. & in Cappadociæ ora concedit.

Solothurum, vna ex præclaris & vetustissimis Heluetiæ ciuitatibus, ad Arolam fluuium auriferum sita, quam paulò pòst Treuerim constructam existimant, Antonino in Itinerario Solothurum vocatur, qui vero Soloturũ scribunt, sic dictam putant ab antiqua turri, quæ adhuc in medio ciuitatis videtur, vt sit idem quòd Solis turris. Sita est in agro plano culto & fertili. Ad fœderis perpetui societatem recepta est anno M.CCCC.LXXXI.

Soluense, oppidum, Plinius inter Noricas ciuitates numerat. etiam inter Colonias, hodie dirutum, cuius maceriæ quædam extant. vulgò incolis *Solueldt*.

Soluen-

Soluentij, Libyæ inferioris gens. Ptol.

Solus vrbs Ciliciæ, sic dicta à Solunto prauo hospite, quem Hercules interfecit: Gentilia, Soluntius, Soluntinus: & fœminina Solūtinis, & Soluntia, & Soluntis, quod postremum à Solis quoque diuerso Ciliciæ oppido fit Step.

Solyges, vicus Corinthi: vnde collis Solygeus, Stephano.

Solyma, Solymæ, vel Solyma, Solymorum, vrbs clarissima Iudææ, quæ postea addito templo Hierosolyma dicta est. Inde Solymus, a, um. Iuuenalis Satyra sexta, Interpres legum Solymarum.

Solymi, orum populi Asiæ, Lycidiis & Pisidiis proximi, à Bellerophonte subacti, postea Mylyeæ appellati. Strab. lib. 1. & 14. Plin. eosdem facit cum Pisidis, libro 5 cap. 27. Alij Solimos eosdem fuisse cum Liciis asserunt quorum tamen sententia cum Homero non satis conuenit, qui Bellerophontem à Lyciorum rege missum ait ad subiugandos Solymos.

Somer, filius Moholi filij Musi, 1. Paral. 6. Filius Heber, filij Baniæ filij, Aser filij Iacob. 1. Paral. 7. Lat. custos: vel adamas, seu vepres, vel spina, aut fæx.

Sommoria, filius Roboam ex Abihail. 2 Paral. 11 Lat. custodia Domini, siue adamas Domini, aut vepres vel spina Domini.

Sondræ gentes sunt in India, apud Pli. li. 6. c. 20.

Sontiates, populi inter Aquitanas, Tolosæ ac Narbonæ, ciuitatibus Galliæ prouinciæ Romanorum & Hispaniæ citeriori proximi, habentes oppidum natura loci ac manu munitum, in regno Francorum situm. Cæsar. *Ceux de Lauedan.*, nonnullis.

Sopater, dux Philippi, anno mundi 3763.

Sopater, sophista Iambici discipulus, Constantini Magni consiliarius.

Sophac, princeps militiæ regis Adarezer 1. Par. 19. lat. effundēs, vel effusus, aut vanus lecythus.

Sophaci appellati sunt Afri à Sophono qui in Africa regnauit.

Sophoi filius Eleana, 1. Par. 6. lat speculator, aut fauus, siue natatio, vel cooperimentum, aut expectatio.

Sophan, ciuitas possessa à filiis Gad. Numer. 32. lat. cuniculus, vel cherogryllus, siue absconditus, aut conterens siue confractio.

Sophar, nomen viri Iob. 11. lat. matutinus, aut corona, seu circulus, vel passer: aut Syriacè Hœdus.

Sophene, regio Asiæ, Armeniæ maiori ab ea parte adiacens, qua vergit in Comagenum, iuxta Antitaurum & Masium montes. Huius regionis incolæ Sopheni à Plinio, ab aliis Sophenæ appellantur.

Sopher, princeps exercitus regis Sedeciæ. 4. Regum. 25. lat. Scriba, vel liber, aut narrās, vel numerans.

Sopheret, nomen viri. 1. Esdr. 2. lat. numerans vel narrans, siue narratio, aut librarius, vel scriba.

Sophi, in agendis armentis puer victum quæritauit, posteà verò rex fuit Persarum.

Sophia, mulier quædam Romana, quæ tres filias, imperāte Adriano iugulari vidit cum gaudio.

Sophilus, Sicyonius, vel Thebanus, comicus mediæ comediæ: ipsius fabulæ nonnullæ commemorantur apud Athenæum.

Sophim, mons in tribus Ephraim, 1. Reg. 1. lat. Speculæ, vel speculantes, siue cooperti, aut natantes, vel expectantes, aut fauus.

Sophocles, poëta tragicus, patria Athenienſis, tāta orationis suauitate, vt vulgò μέλιτ]α, hoc est, Apis cognominaretur, æqualis Euripidis & Pericles, cuius etiam quandoque collega fuit in prætura Natus fuit Olymp LXXIII. ante Socratē annis XVII. Primus tribus auctoribus vsus est, adiecto eo qui vocatur Tritagonista, hoc est, tertiarum & vltimarum partium histrio. Primus etiam Choros ex iuuenibus quindecim introduxit, cùm antea duodecim tantum introducerentur. Primus quoque tragicas contentiones ac compositiones instituit. Scripsit insuper Elegiam & Pæanas. atque orationem prosam, cùm de Choro aduersus Thespim & Chœrylum contenderet. Obiit autem sexto anno post Euripidis mortem, cui styli magnitudine præfertur, licet eius sententiis inferior. Filios habuit Iophontem, Leosthenem, Aristonem: Stephanus Meneclidem. Exhibuit fabulas centum viginti tres: quanquam alij dicant multo plures. Victorias autem viginti tres reportauit: quarum postrema cùm præter spem illi contigisset, repentino gaudio dicitur expirasse, vt est author Valerius. lib. 5. Hinc Sophocleus. a, um.

Sophocles, tragici cothurni, princeps fuit, quem ob animi præstantiam, defunctum Liber pater sepeliri iussit, obsidentibus mœnia Lacedæmoniis, Lysandro eorundem rege in quiete sæpius admonito, vt pateretur suas humeri delitias. Requisiuit rex, qui supremum diem Athenis obiisset: nec difficulter ex iis, quæ Deus significasset, intellexit, pacémque fieri dedit. Plin. lib. 7 cap. 29.

Sophocles dux Lacedæmoniorū, ann. mūdi 3193.

Sophocles, grammaticus, interpres Lycophronis & quorundam aliorum poëtarum.

Sophonias, sacerdos, filius Maasiæ, Iere. 21. & 37. Nomen item prophetæ filij Chusi, filij Godoliæ. Soph. 1 lat. absconsio Domini, siue secretum Domini: aut speculator noster Dominus: vel aquilo Domini.

Sophron, poëta Syracusanus, cuius scriptis Platonem vsque adeo delectatum ferunt vt etiā moriens copiti ea habuerit subiecta. Scripsit Mimos viriles & fœmineos, & alia quædam non contemnenda, sed adeò implicita, vt à paucis intelligerentur.

Sophronia, matrona Romana, altera Lucretia

Chri

Christiana, cùm vim Decij principis videret se passuram, consentiente viro, arrepto gladio seipsam transfixit, ac inter sanctas mulieres est relata. Euseb. lib. 8. cap. 17.

Sophonistæ, magistratus quidam erant apud Athenienses, non dissimiles iis quos Romani Censores vocabant, licet longè plures essent & potestate aliquanto inferiores: legebantur enim ex singulis tribubus decem, qui iuuenum mores censerent. Sigonius.

Sophronium, nomen fœminæ, per diminutionem adulationis amatoriæ prolatum.

Sopis, Rex fuit Indicæ regionis eius, quam Sopithem apellarunt. Strabo lib. 15.

Sora, æ, oppidum Campaniæ, à Romanis captum. Plin. lib. 3. cap. 5. Steph. Soram alteram collocat in Phœnice.

Soracte, ctis, vel Soractis, ctis, mons Falisco rum Apollini sacer, circa quem fiebat sacrificium annuum, in quo Hirpiæ familiæ super ambustam lignorum struem ambulantes, non adurebantur, vt refert Plin. libr. 7. capit. 2. & libro 41. cap. 2. Varro ad Soractem scripsit esse fontem, cuius sit latitudo quatuor pedum: sole oriente eum exundare feruenti similem, auésque, quæ gustauerint, iuxtà mortuas iacere, hodie, *Monte di S. Syluestro*, Leandro & aliis.

Soractia, Omanorum in Arabia felici vrbs. Plinius.

Soranus, Ditis seu Plutonis cognomen: à voce Græca σωρὸς, quæ tumulum sepulchralem significat: vel à Sora oppido, ad Soractem montem sito. Tradit enim Plin. libro 2. capit. 92. eo in tractu tam pestiferos spiritus exhalari, vt anibus sint lethales. Vnde videri potest Pluto dictus esse Soranus, non dissimili ratione ab ea, quæ Auernum pro inferis Poëtæ acceperunt.

Soranus Ephesius medicus, Alexãdriæ vixit, Deinde Romam venit, vbi artem exercuit, Traiani & Adriani temporibus Suid.

Sorboræ, populi Æthiopiæ, apud quos homines creduntur esse octorum cubitorum.

Sordolibyes, populi quidam à Græcis nominantur.

Sorec, torrentis nomen in tribu Dan, in terra Philistinorum, prope Esthaol, iuxta quem Samson adamauit Dalida. Iudic. 16. lat. vinea, vel vitis, aut sibilus, vel sibilans.

Sorgæ populi sunt in India Plin. lib. 6. cap. 20.

Sori, nomen viri. 1. Paral. 15. lat. angustiator, siue vinculum, aut colligatio, vel plasmatio, aut resina, vel theriaca siue petra, vel forus.

Soritæ, populi phthirophagi, quos Arabis fluuius ab Indis disterminat, nullum alium cibum noscentes quàm piscium, quos vngubus dissectos torrent sole, panémque ex eis conficiunt.

Soroadios, Dæmonis nomẽ apud Indos pro Deo habiti, quod in linguam Græcam translatum verbum οἰνοποιὸν, id est vini factorem significat. Cæ. lib. 2. c. 7.

Soroga, Pannoniæ superioris vrbs. Ptole.

Sornus, Medorum rex superatus à Tauuasi, anno mundi 2734.

Sorona, Arcadiæ sylua. Pausan.

Sorthida, Babyloniæ vrbs. Ptole.

Soruiodunum, Angliæ vrbs. Antonin. *Old Salisbury*, Camdeno.

Sosandra, insula iuxta Cretam, sic dicta, quod cùm Lycij aliquando noctu vrbem inuaderẽt, eos qui intus erant, conseruarint. Insularis, Sosandrinus. Steph.

Sosarmon, 111. rex Medorũ, regnauit annis xxx. anno mundi 3217.

Sosarmus, 11. Medorum rex, regnauit annis xxx. Euseb.

Sosarmus, xxvi. Assyriorum rex, regnauit annis xix. anno mundi 2712.

Sosias, philosophus quidam impius, qui sublata penitus prouidentia, omnia temerè fieri asserebat: quo in errore Euhemerum Diagoram Hipponem & Epicureum versatos accepimus.

Sosibianus, vir quidam, de quo sic Mart.

Et seruo scis te genitum blandéque fateris,
Quum dicis dominum Sosibiane patrem.

Sosigenes, Astrologus fuit, quem Cæsar dictator annos vitio Pontificum per intercalãdi licentiam turbatos, ad solis cursum redigens, adiutorem sibi adhibuit. Plin. libr. 17. cap. 25.

Sosibius, grammaticus Laconicus, cuius meminit Suidas.

Sosicles, patria Syracusius poëta tragicus circa nouissima Philippi Amyntæ filij tẽpora vnus ex iis quos Pleiadem, appellarunt. Docuit fabulas 73. victorias retulit 7. Suidas.

Sosicuræ, Careorum oppidum, in India intra Gangem Ptolem. *Iaramcuri*, Castaldo.

Sosipater, nomen ducis, 2. Mach. 12. Filius item Pyrrhi. Rom. 16.

Sosipatra, fœmina vates doctissima è Libya, vxor Ædesij sophistæ. Author Eunapius.

Sosippus, Arabiæ felicis ad sinum Erythreum portus. Ptol.

Sosirate, Susianæ vrbs. Plin.

Sositheus Syracusanus, vnus de numero eorum, qui Pleiades appellantur apud Ptol. æmulus Homeri tragici. Suid.

Sosius, Syriæ præfectus anno mundi 3925.

Sossinati Sardiniæ populi Strabo.

Sossius, Siciliæ fluuius Ptol. *Pulici*, Leandro.

Sosthenes, xxii. rex Macedonum, regnauit annis 1: Gallos vicit. Iustinus lib. 24.

Sosthenes, princeps synagogæ Iudæorum. Act. 17. 1. Cor. 1.

Sosthenis, Thessalorum in Macedonia vrbs. Pto.

Sostiaca, Daciæ Ripensis ciuitas. lib. Notit.

Sostrates, Gnidius, Phatum in Alexandria construxit.

struxit, Euseb. Vide SOSTRATVS.

Sostratus, vir Ægineta, Laodamantis filius.

Sostratus, architectus qui turrim excitauit in insula Pharo, iussu Ptolemæi Philadelphi, ad ostendendos nocturnos ignes nautarum cursibus, cáq; nomen suum inscripsit. Fuit autem inscriptio huiusmodi: Sostratus Gnidius Dexiphanis filius, diis seruatoribus pro nauigantibus. Nam quũ ora ex vtraque parte importuosa & humilis esset, & cautes & breuia haberet, signum aliquod necessarium fuit, altum & clarũ, quo nauigantes ad portus ingressum dirigerentur. Hæc Strab. 17. Sostratus sculptor qui ex ære signa faciebat. Plin. li. 36. c. 12. Sostratus, Cereris sacerdos apud Tacitum. Sostratus, vates qui per furorem multa Græcis prędixit. Nam Bacchis Nanseus, Sostratus, Athenienſibus Xerxis aduentum prædixerunt, vt est author Herod. Sostratus item Sicyonius cognomento Actocherſites, vt scribit Suid.

Sosxetra, Gedrosiæ, vrbs. Ptol.

Sotades, Maronites, poëta turpissimus, scripsit iãborum libros quos appellauit Cinædos lingua Ionica, vbi libidinũ lasciua species & descriptio inerat. Fuere & alij duo Athenienses: alter comicus mediæ comediæ, alter Philosophus, qui scripsit de mysteriis librũ vnũ, Suid.

Sotai, nomen viri. 1. Esd. 2. lat. præuaricatio, siue declinatio.

Soter, xv. Romanæ ecclesię episcopus annis VIII. anno 169.

Soterichus, faber fuit quispiam, cuius quia opera priscam & rudem simplicitatem præ se ferebãt, factus est Prouerbio locus, Soterichi lecti.

Soterichus, Asites poeta, sub Diocletiano, scripsit encomiũ Diocletiani, Dionysiaca, vitã Apollonij Tyanei, & alia. Suid.

Soteridas, Epidaurius, scripsit Musicæ libros tres, vt ait Dionysius.

Soter, duodecimo loco ab Apostolis episcopatus obtinuit sortem, & easdem, quas Apostoli tradiderunt, prædicationes, diuinitus fidei integras, illibatásque custodiuit. Euseb. lib. 5. c. 6. hist. eccl.

Soterus, portus sinus Arabici, à Isaere Africano. Diodor.

Sotiani, Gallorum populi, quorum rex sexcentos habebat apud se ex prudentioribus, qui regi ipsi conuiuebant, & commoriebantur, adeò cupidi, vt nullus eorum periculum subterfugeret. Athen.

Soticena, Iuno dicta est ab antiquis, quasi salutaris & sospitatrix.

Sotira, vrbs Arienorum, ab Antiocho Seleuci filio cõdita. Gentile, Sotirenus. Steph. item Ariæ oppidum. Ptol. & vrbis Cappadociæ, apud Plinium.

Soxatæ, Carmaniæ gens. Ptol.

Soza, Dandarica vrbs. Tacit.

Sozoa, Mediæ vrbs. Ptol.

Sozomenus, historicus. Presbyter Pastorienſis, qui historiæ vniuersalis amplissimum volumen scripsit.

Sozusæ, tres vrbes, Phœnices, Pisidiæ & Æthiopiæ. Steph.

S P

Spaco, nutrix Cyri regis: quæ dictio, quoniam Medorum lingua canem significat, factum est vt Cyrus creditus sit nutritus à cane. Herodo.

Spacorum vicus Hispaniæ, inter Bracaram & Asturicam. Anton.

Spada, vicus Persicus, in quo primùm eunuchi facti sunt, qui inde spadi aut spadones nominantur. Gentile. Spadoneus. Steph.

Spalatum, oppidum à Venetis captum, an. salutis 1122.

Spalei, Sarmatiæ Asiaticæ populi. Plin.

Spalethra, Thessaliæ vrbs, Steph. Spalathra Magnesiæ, Plin.

Spammus, rex Ægypti, regnauit x. Euseb.

Sparetus, XVII. Assyriorum rex, regnauit ann. xx. anno mundi 2406. Phœnices & Syros subegit, anno mundi 2438.

Spargapises, Herod. lib. 1. filius Tomyridis Massagetarum reginæ, qui captus à Gyro, seipsum interfecit.

Sparsus, fuit quispiam quem Seneca scribit inter scholasticos insanũ, inter insanos fuisse scholasticum. Vide CAELIVM.

Sparta, Peloponnesi ciuitas nobilissima fuit Lycurgi legibus optimè olim instituta, ita dicta à Sparto, Phoronei filio, aut (vt alij malunt) à Sparta, Eurotæ filia. cùm antea Lacedæmon diceretur. Hinc Spartanus, a, um, Lacedæmonius. Virg. 1 Æneid.

Spartacus, gladiator Thracius, qui vnà cũ Chyso & Oenomao, effracto Lentuli ludo gladiatorio, cum septuaginta gladiatoribus erupuit Capua, manúque seruorum quasi iusto exercitu comparato, Cerueſium montem in Campania occupauit: vbi cum à Clodio Glabro obsideretur, ei castra ditipuit, & Campaniã populatus, raptis Prætorum fascibus appellatus est Imperator. Inde Lentuli exercitũ in Apennino dissipauit: apud Mutinam Cassij castra deleuit. Tandem cùm de vrbe inuadenda deliberaret, à M. Crasso pulsus fugatusque, cùm Brutium angulum occupasset, nec in Siciliam præ nauium penuria traijcere potuisset, cum suis omnibus fortissimè dimicans, occisus est Plutar. in Crasso.

Spartacus, vrbs Thraciæ: Gentile, idem, vel Spartícus. Steph.

Spartacus, Bosphori rex, anno mundi 3609.

Spartacus, Ponti rex, anno mundi 3614.

Spartæ, vicus & mons iuxta Pontum Euxinum. Steph. Et Armeniæ oppidum, Cedreno.

Spartio, promontorium est Sithoniæ in Thracia nobile Orphei vatis origine, quod multi Spetichium esse volunt.

Spar

Spartolus, vrbs Macedoniæ. Gentile, Spartolius, Steph ex Thucyd. lib. 2.

Sparton, frater Phoronei, filium habuit Mycenæum. Steph. in Mycenæ. Est & mons Sparton. Steph.

Spatana, Taprobanæ insulæ portus. Ptol.

Spauta, Mediæ regionis lacus, è quo sales coguntur, qui pruritum excitant. Strabo.

Spelaitæ. Hercules, Mercurius & Apollo nominãtur, quòd eorum simulachra alicubi in speluncis colantur. Steph.

Spelũca, Cassiotidis regionis in Syria oppidum. Ptol Arabiæ ciuitas. lib. Notit. In Italia quoq; Anton. inter Brundusinum & Egnatiam.

Sperchea, Macedoniæ promontorium ad Meliacum sinum Ptol. *Phthiæ*, Sophiano.

Sperchius, fluuius Thessaliæ, teste Strabone lib. 8. qui Pelio monte effusus, velocissimo cursu, defluit in sinum Maliacum.

Spermo, filius fuit Apollinis ex vxore Doripe, Cæl. Rhodiginus libro septimo, capite decimoquinto.

Spermatophagi populi in extrema Ægypto post Meroen. Strab lib. 16.

Spes Dea apud Romanos, cuius ædes in foro olitorio fuit, Liu lib. 1. Decad.

Speusippus, Philosophus Athenienſis, Platonis ex sorore nepos, qui viii. annos Platonicæ scholæ præfuit. Ferunt hunc senio confectum sibi mortem conscisisse, mœrore impulsum. Plutarchus verò scribit illum pediculis efferuescentibus interiisse. Primus inuenit, quo pacto ex gracilioribus lignis fierent vasa capacia. Composuit dialogos à Diogene commemoratos.

Sphacteria, confinium Eleorum, versus Messenen, sic dictum, quòd illic Heraclidæ, mactatis hostiis, amicitiæ & concordiæ pacta inierint. Est etiam insula quædam, cuius meminit Pausanias lib. 3. aliàs Sphagia dicta. Gentilia, Sphacterius, Sphacteriotes, Sphagicus. Steph. Vide PROTE.

Sphagia, insula è regione Pyli, Messeniæ, & Leprei. Strab lib. 8.

Sphagitis promontorium Scythiæ. Steph.

Sphecea Cyprus olim dicebatur. Steph. Est item Eubœæ ciuitas Lycophron.

Sphendale, vicus in tribu Hippothoontide: vnde Sphendaleus. Steph.

Speria, Peloponnesi insula, Trœzeniorum continenti adeo proxima, vt pedibus ferè in eam transiri possit. Pausan.

Spherus, x v. Assyriorum rex, regnauit annis x x. Eusebius.

Sphettus, vicus in Acamantide tribu, à Sphettro Trœzenis filio: inde Sphettius. Steph

Sphinx, monstrum ex Typhone & Echidna natum, vt tradit Hyginus Fabularum poet. c. 151. caput & faciem habens puellę, alas verò auiũ, reliquo corpore canis referens effigiem. Sedem habuisse dicitur in Sphincio monte iuxta Thebas, atque inde in viatores impetum facere solita. Qua de re cùm Apollo consuleretur, non alium tanti mali finem esse respondit, quam si quis sphingis ænigma dolusset. Id autem erat huiusmodi. Quodnam id esset animal, quod manè quadrupes, meridie bipes, vesperi tripes esset. Quod cum plurimi id frustrà conati dissoluere, à sphinge essent interempti: Creon, qui id temporis Thebanis imperabat, edicto per Græciam vniuersam promulgato, Iocastam sororem suam, Laij viduam, vxorem se ei daturum pollicitus est, qui sphingis ænigma dissoluisset. Cuius rei fama excitus Oedipus, hunc in modum ænigma est interpretatus, vt hominem esse diceret, qui in infantia manibus & pedibus repens veriùs, quàm incedens, quadrupes esset. Deinde in medio iuuentæ robore, non alio quàm pedum adminiculo nitens, meritò, vt est, bipes dici posset. Ingraueſcente autem ætate, assumpto scipione, tripes deberet iudicari. Quam ænigmatis solutionem tam ægrè illa dicitur tulisse, vt protinus sese de saxo præcipitans, fregerit ceruices. Sed hæc fabulosa esse constat. Reuera enim sphinges teste Diodoro lib. 14. ex simiarum genere sunt, comis villosis, mammis prominentibus, forma haud dissimili ab ea, qua pinguntur, sed paulò pinguiores: natura autem mansueta, pluribus exercitiis disciplinisque apta. Palæphatus hanc fabulam ex Cadmi historia natam putat: qui cùm vxorem haberet nomine Sphingem ex Amazonum genere, vnà cum ea Thebas peruenit: vbi occiso Dracone rege, Thebarum regnum inuasit: Harmoniámque insuper Draconis sororem matrimonio sibi coniunxit. Quam rem Sphingem tã ægrè tulisse ferunt, vt relicto viro, cum plerisque eorum, quos secum è patria adduxerat, Sphincium montem occuparit, indéque quotidianas in Thebanos fecerit excursiones, donec Oedipus, regis promissis excitus, montem noctu occupauit, Sphingémque nihil tale suspicantem de medio sustulit.

Sphyragidium, antrum Nympharum, in vertice montis Citheronis in Bœotia. Pausan.

Spica, signum in cœlo oriẽs in Virginis parte x.

Spiculus gladiator Romanus, cui Romani statuam subiectam statuæ Neronis posuerunt.

Spina, nunc viculus in finibus Græciæ, olim maxima ciuitas Græca, à qua Spinesium Delphis thesaurus est dictus. Strabo lib. 5.

Spina, Italiæ vrbs circa Rauennam. Strabo & Stephan. Est etiam fluuius ibidem Halicarnass.

Spinæ, Antonino Britanniæ insulæ oppidum quod hodie *Neuburi* vocatur teste H. Lhuydo, *Spene*, Camdeno.

Spinambri, Græciæ populi, à quibus originẽ traxisse

xisse Tarquinios in Tuscia scribit Trogus.

Spineticum vnum ex Padi ostiis, quo Claudius Cæsar è Britannia triumphans, prægrandi illa domo verius, quàm naui intrauit Adriam. A Spina vrbe nomen habet, quam à Diomede conditam esse volunt.

Spinther, histrio Romanus, à cuius nomine vocatus est Lentulus Spinther, quòd eius similitudinem maximè referret.

Spitigneus, rex Bohemorum, qui dominandi libidine bellum gessit cum fratre Vratislao: Volaterranus.

Spina, vrbs Italiæ: Gentile, Spinates. Est etia m fluuius Spinus. Steph.

Spinates, Ægyptiorum rex, annis 1x. Euseb.

Spintharus, nobilis architectus Corinthius Delphicum templum ædificauit Pausan.

Spio, Nympha marina, Nerei & Doridos filia sic dicta à speluncis, in quibus Nymphæ habitare dicuntur, σπέος enim speluncam sonat.

Spira, celebris admodum imperij & episcopalis in Germania ciuitas, cuius olim incolæ Nemetes, & vrbs ipsa Nemetum dicebatur. vulgò, *Spire*.

Spira Taurica, locus sic dictus in Taurica Chersoneso, vbi Dianæ aiunt fuisse templum. Procop.

Spiræum promontorium in Peloponneso. Ptol.

Spiridion, Tremithuntis in Cypro insula episcopus, rusticus sed non propterea in rebus diuinis minor. Aliquando enim per noctem venerunt fures ad caulas eius ouium, qui subitò vincti sunt, nullo ligante, quos cùm inuenisset præsul, eo inuisibilibus soluit vinculis: eísque dixit, ad meliora eos erudiens. Abite hinc, sumentes arietem. Quod quidem quilibet iustè potuit admirari: nihilominus etiam illud mirandum, quod sequitur. Apud filiam eius virginem, Irenem nomine, quidam notus eius, summam aliquã depositam fuerat: quæ sumens depositum, sub terra recondidit, vbi cautè credidit custodiri. Contigit interea mori puellam, nihil confessam patri: venit homo depositum petens ignorante Spiridione, quid loqueretur. Cúmque in tota domo requisisset, nec inueniret, vehementer angebatur animo: & nocti vicinus esse videbatur ille, qui deposuerat. Hæc Spiridion fieri videns, & cursim veniens ad filiæ sepulchrum vocauit nomine puellam: qua respondente de causa depositi requisiuit, Et dum ab ea didicisset, reuersus & inueniens, vbi puella significauerat, reddidit homini, quod petebat. Illud etiam adiicere non erit incongruum, quod sequitur. Mos igitur erat Spiridioni, ex frugibus, quæ nascebantur ei, alias quidem pauperibus, alias verò mutuari gratis volentibus. Sed neque per se dabat, neque per se recipiebat: sed solùm cubiculum demonstrabat inuitans petentes, vt quantum opus haberent, tollerent, ac denuo reportarent quantum se nouerant abstulisse. Quidam verò dum mutuum percepisset, reuersus est post aliquantum, quod tulerat redditurus: quem dum secundum consuetudinem iussisset reponere in cubiculo, quod fuerat exinde mutuatus credens latere Spiridionem, non reddidit quod debebat, sed auferens debitum, quasi reddidisset, abstulit. Post certum námque tempus venit, rursum petens ab eo mutuum. At ille misit eum ad horreum, data potestate, vt ipse sibi metiretur, quantum opus haberet. Vacuum verò eundem locum inueniens, Spiridioni nuntiauit. Mirum ô homo, quod loqueris: quomodo tibi soli visum est horreum necessariis defecisse? Sed considera potius apud temetipsum, ne fortè mutuatus alia vice, quod debueras primitus, non solueris: si enim hoc non est, indubitanter non priuaberis, quibus eges: sed rursum accedens, inuenies. Sic igitur ille captus, quod ei deliquerat, indicauit. Dignum est igitur huius sanctissimi viri mirari puritatem & ecclesiastici ordinis custodiã. Dicitur itaq; quodam tempore pro aliqua vtilitate in vnum Cyprios episcopos conuenisse, & inter eos fuisse hunc Spiridionem, & Triphyllium, Ledressem episcopum, virum eloquio, & sapientia clarum. Cùm itaque collecta celebraretur, iniunctum est Triphyllio, vt haberet concionem in populo. Cúmque ille locus in medium venisset. Tolle lectum tuum, & ambula, cubile dixit, pro lecto, mutans nomen. Spiridion autem indignatus in eum, & exiliens de Cathedra sacerdotali: Tu meliores, inquit, eo, qui lectum dixit, quia eius verbis vti vereris. Hoc autem fecit populo conspiciente, mediocritatem docens eum, qui eloquij supercilio prætumebat. Erat enim idoneus ad pudorem incutiendum, cùm esset venerandus, & operibus glorioſus, simúlque senex æuo atque sacerdotiis officio. Sozom. lib. 1. cap. 10. hist. trip.

Spledon, eadémque Aspledon. Stephan. Vide suprà.

Splandius fuit quidam Italus, Capua oriundus qui captiuos in bello bestiis laniandos obijciebat. Author Polybius.

Splenduslaus, rex Bulgarorum, anno mundi 4937.

Spithumæi, Pygmæorum gens, quæ ternas Spithamas longitudine hoc est ternos dodrantes non excedit & à gruibus infestatur. De qua vide Plin. lib. 7 cap. 2.

Spodius Apollo à Thebanis nuncupatus, ab hostiarum multitudine.

Spoletinum, Turdetanorum in Bętica vrbs Ptol.

Spoletium, Vlumbrorum vrbs in Italia. Ptole. hodie *Spoleto*.

Spondolici, Sarmatiæ Asiaticæ populi. Plin.

Spiramenes, barbarus quidam, quem somno & vino

vino sepultum vxor in castris Alexandri necauit. Curtius lib. 7.

Splanchnoples, Periclis seruus cui mortuo æreã statuam dominus posuit. Plin. lib. 22. cap. 17. & lib. 34. cap. 8.

Sporades insulæ quædam circa Cretam, in mari Carpathio, sicut Strab. lib. 10. scribit. Dictæ, quòd in mari sparsæ sint, non in vrbem coarctatæ, quemadmodum Cyclades. Sunt autem harum nomina, Helene, Phocusa, Phæchasia, Schinusa, Pholegadros, Thera, Anaphe Astypalæa, Laguſa, & Ios: in qua Homerus fertur esse sepultus.

Sporgilus, vicus Atticæ: vnde Sporgilius Stephanus.

Spurina, dux regis Parthorum, qui Crassum interemit. Item Mathematicus ac vates, qui Cæsari prædixit, vt Martias caueret Idus, cuius Tranquillus in Cæsare & Valerius meminere. Tertius huius nominis adolescens egregia forma, qui cùm fœminas virósque ad libidinem aspectu decoro inuitaret, ora pulchritudinem vulneribus sponte dehonestauit. Valerius de verecundia.

Spurius, inter prænomina antiquorum, duabus literis notatur Sp. quasi sine patre.

Sp. Carbilius dedit Romanis literam G. primúsque dicitur Romæ ludum aperuisse.

Sp. Caruilius Maximus, consul, anno ab vrbe condita 460. II. consul, anno ab vrbe condita 481.

Sp. Cassius Vicellinus, ob regni Romæ affectati suspicionem interemptus.

Sp. Furius Medullinus, à plebe consul electus Dionys. lib. 9.

Sp. I. Furius Medullinus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 378.

Sp. Herminius Continisanus, consul, anno ab vrbe condita 307.

Sp. Largius Rufus, consul, anno ab vrbe condita 248.

Sp. Lucretius Cinna, consul, anno ab vrbe condita 15.

Sp. Melius, cùm regnum Romæ affectare crederetur à Seruilio Hala, magistro equitum, approbante. L. Quintio Cincinnato dictatore interfectus.

Sp. Nautius Rutilius, consul, anno ab vrbe condita 266. Tribunus militum, anno ab vrbe condita 3332. II. consul, anno ab vrbe condita 340.

Sp. Papyrius, Tribunus mil. anno ab vrbe condita 347.

Sp. Posthumius Albinus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 362.

Sp. Posthumius Decemuir, anno ab vrbe condita 303.

Sp Posthumius Albus. Tribunus militum, anno ab vrbe condita 324.

Sp. Posthumius Lauinius Regillensis, consul anno ab vrbe condita 288.

Sp. Posthumius Paulus, consul, anno ab vrbe condita 580.

Sp. Oppius Decemuir. an. ab vrbe condita 304.

Sp. Rutilius Crassus, Tribunus militum, ann. ab vrbe condita 339.

Sp. Seruilius primus Romæ diuortium fecit. Olympiade 64. Dionys. Hal. lib. 2.

Sp. Seruilius Priscus, consul, anno ab vrbe condita 278.

Sp. Seruilius Structus, Tribunus, militum, anno ab vrbe condita 387.

Sp. Tarpeius Capitolinus, consul, anno ab vrbe condita 300.

Sp. Virginius Cælimontanus, consul, an. ab vrbe condita 298.

S Q

Squincij. Italiæ populi, quos Sabellos & Samitas vocat Pli. lib. 3.

S T

Stabiæ, Campaniæ oppidum bello sociali à Silla deletum, Cn. Pompeio & L. Carbone Cons. Plin lib. 3. cap. 7.

Stabilinus, Deaster quidam, de quo Alexan. ab Alexandro lib. vltim. Genial. dierum, cap. vltimo.

Stabulum, Asiaticæ Mysiæ oppidum. Plin.

Stachir, Libyæ interioris fluuius. Ptolem. hodie *Zenegas*.

Strachys, Pauli amicus, Rom. 16.

Staclia, olim dicta est Rhodos.

Stadisis, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum, vbi Nilus præcipitans se, fragore auditum accolis aufert Plin.

Stagira Macedoniæ vrbs circa Athon montem. Aristotelis prima *Libanona*, Sopiano. *Macra*, Nicetæ.

Staliocanus, portus Galliæ Lugdunensis ad mare Britannicum. Ptolem.

Stamatus, homo Cretensis, qui sancti Marci thesaurum Venetiis expilauit. Author Volaterran.

Stamene. vrbs Chalibum: Gentile, Stamenæus, & Stamineus, Steph.

Stampæ, Galliæ vrbs, super Iunna fluuium. vulgò, *Estampes*.

Stanacum, vrbs in Noricie. Antonin. *Vacennircher*, Lazio.

Stao, Mediæ fluuius, in Caspium mare effluens Ptolem.

Staphilus Sicheni, vel, vt alij, Sichen filius, Plin. lib 6. c. 56. primus vinum aqua misceri docuit.

Starcaterus, rex Danorum, qui eum Lenum quendam per nefas occidisset, pœnitentia ductus, eius filio Hathero se præbuit occidendum. Saxon lib. 8.

Srarcatherus, athleta fuit, qui nulli mortalium suo tempore viribus cessit. De cuius præclaris facinoribus lege Saxonem Grammaticum.

Siargaterus, Danorum rex, qui cum Lenan quandam per nefas occidisset, pœnitentia ductus

ctus eius filio se præbuit occidendum. Saxo. lib.8.

Staseas Neapolitanus, Philosophus Platonicus, vt scribit Cicero de finibus bonorum & malorum.

Stasicrates fuit artifex Alexandrinus, Macedoni gratissimus: qui dicebat Thraciæ montem Athon in hominis statuam formari exculpiq; posse.

Stasis, vrbs Persica, sita in magna petra, quam Antiochus, Seleuci filius, habuit: Gentile, Stasithes, vel Stasenus.

Statelates, Liuio, Statiellenses Ciceroni, Ligurum populi.

Staterius, ciuis Romanus ætate Cic. qui ob conuitiosa verba & sermones mordaculos rei capitalis iure damnatus est.

Statillinus & Statanus, dij præsides, quasi nobis astantes.

Statina insula, de qua Papinius in Syluis.

Statius, nomen poëtæ comici qui Cæcilius dictus est. Statius autè appellatus fuit quoniam seruus fuit. Statius enim nomen seruile est. Fuit & alius poëta hoc nomine, qui heroicò carmine multa conscripsit.

Statones, Hetruriæ populi, apud Plin. lib.3. cap.5 quorum oppidum Statonia appellatur. In horum agro vinum satis generosum nascebatur, quod Statoniense vinum appellabant. Plin. lib. 14 cap.6.

Stator Iupiter Romæ templum habuit à Romulo conditum, quod cùm eius milites in fugam à Sammitibus versi essent, repentè eo inuocato ad pugnam redierint.

Statyelli Plin. lib.3.c.5. populi Liguriæ celeberrimi, vnde & aquæ Statyellæ. Strab. Via ea quæ ab oppido Genua ducit Placentiam aquæ Statyellæ habentur. Vide Statelates.

Stauani, Sarmatiæ Europeæ gens, Ptol.

Staueni, Asiæ populi. Ptolem.

Stauratius, 11. Const. Imperator, regnauit ann. 1. ann. salutis 812.

Stauri gentes sunt circa Hyrcanum mare. Plin. lib.6.cap.16.

Stelæ, vrbs Cretæ prope Paræsum & Rhythimnem: Gentile, Stelæus, vel Stelites. Steph.

Stelenus, rex Argiuorum, quem Danaus regno repulit, & ipsum regnum ad se pertraxit.

Stella Aruntius, Poëta Patauinus lepidissimus, familia Consulari ortus. Violantillam amauit, puellam Neapolitanam, quam tandem duxit vxorem. Hæc in deliciis habuit columbam, auem dicatam Veneri, quam Stella defunctam pulcherrimo defluit carmine, opúsque ipsum Columbam inscripsit.

Stenæ Deire, insulæ sinus Arabici, circa Pentadactylum montem. Plin.

Stennio, Bocatio lib.10. vna est Gorgonum, sed Sthenyo scribendum, vt infrà, filia Porci, ex monstro marino susceptà. Vide GORGONES.

Stenobœa. Vide STHENOBOEA.

Stentor, Græcorum omnium vocalissimus, qui quinquaginta hominum clamorem vocis magnitudine adæquabat, vt placet Homer. 5. Iliad. Vnde prouerbium, Stentore clamosior.

Stenyclerus, vrbs Messeniæ: Gentile, Stenyclerius.

Stephane, vrbs Phocydis: Gentile, Stephanæus Stephan Galatiæ vrbs maritima. Arrian. vicus ibidem. Ptolem. Et Paphlagoniæ, apud Plin.

Stephanis, vrbs Mariandenorum: Gentile, Stephanites. Steph.

Stephanopolis, quid significet, declarat his verbis Plin. lib.35.cap.11. Amauit in iuuenta Glycerium municipem suam, inuentricem coronarum, certandóque imitatione eius, ad numerosissimam florum varietatem perduxit artem illam. Postremò pinxit illam sedentem cum corona, quæ nobilissima tabula appellata est Stephanopolcos, ab aliis Stephanopolis: quoniam Glycera coronas venditando sustinuerat paupertatem.

Stephanopolim & Coronam vocat I. Sambucus vrbem Daciæ, *Cronstadt* vulgò dictam Germanis, & *Brassó*, Hungaris.

Stephanus Vaiuoda, vltimo supplicio affectus Rit anno salutis 1602.

Stephanus, nomen Diaconi. Act.6. Ecclesiæ Christianæ protomartyris.

Stephanus, Vngarorum rex primus regnauit annis xxxix. anno salutis 1000.

Stephanus xxii. Rom. episcopus, annis 11. anno salutis 254.

Stephanus 11. Syrus, Pontifex LXXXVII. Blondus.

Stephanus 111. Siculus, Pontifex XC11. annis 111. mens. 111. anno salutis 768.

Stephanus 1111. Rom. episcopus XCV. mensibus IX. anno salutis 816.

Stephanus V. episcopus Rom. CVIII. annis VI. diebus XI.

Stephanus VI. Pontifex CXI. anno 1. mensibus 1111. Hic Formosi decreta omnia abrogauit, & tumulo traxit, corpúsque mortuum, abscissis digitis priuato tumulo recondidit, anno salutis 897. Luith.

Stephanus VII. Pontifex CXXIIII. annis II. mense 1. diebus XII. anno salutis 930.

Stephanus VIII. Pontifex CXXVII. annis III. anno salutis 940.

Stephanus IX. Pontifex CLIIII. mensibus VII. diebus VIII. ann. salutis 1058.

Stephanus, eremita circa Mareotem habitauit. Qui circa sexaginta annos probatissimus monachus fuit, & Antonio magno notissimus Fuit itaque mansuetus, & sapiens locutione suauis, & vtilis, tristium consolabatur animos, & alacritatem reuocabat, licet necessaria accideret tribulatio. Talis etiam erat in

cladibus propriis Denique, cùm infirmitatem incurabilē incurrisset, & medici patria membra eius incidissent, ille manibus tamen operabatur, palmarum plectens folia, & præsentibus persuadens, vt de rebus huiusmodi non dolerent: neque aliud cogitarent, nisi de bono fine: Deus, inquit, quæ fecit, cuncta vtilia sunt. Ego autem noui huiusmodi morbos accidere propter peccata: Et melius est, hic pœnas soluere, quàm post mortem perpetua supplicia sustinere. Sozo. lib. 8 cap. 1. hist. trip.

Stephanus, natione Aluernus, amplissima familia natus in Aquitania primus Grandimontensium monachorum ordinem instituit: cui quidem ordini mons, in quo horum monachorum familiæ sedes locata est, nomen dedit Polyd. Virgil. libro 7. cap 2. de rerum inuent.

Stephanus I. Francus, Hentici ex sorore Adela nepos, Stephani Blesensis comitis filius, in Anglia regnauit annis XIX. mens. XI. Polyd. lib. 12.

Stephanus II. Vngarorum rex, regnauit annis XVIII. anno salutis 1115.

Stephanus III. Geisæ filius, Vngarorum, rex regnauit annis XI. anno salutis 1163.

Stephanus, Vngarorum rex, Othocorum, Germanorum auxilio ad flumen Rapscham fudit, fugauitque Bulgaros, Buda expugnatura, imperata facere coegit, anno salutis 1274.

Stephanus Cursus, Rom. ciuis potentissimus, anno salutis 1106.

Stephinatis, Ægyptiorum rex, regnauit annis VII.

Stercutius, dictus est Saturnus, quòd primus stercorandi agri rationem inuenerit: ex qua re fortassis regni eius tempora fœlicissima fuisse feruntur.

Sterea, vrbs Græciæ ad Potantum fluuium. Strabo lib. 9.

Stereontium, Ptolem libro 2. cap 12. Germaniæ vrbs hodie Cassilium, Vulgò *Cassel*. Hassiæ vrbs, nota.

Steria. Vide STIRI.

Sterope, Atlantis filia, vna Pleiadum, quæ Martī Oenomaum peperit Hyginus Fabul. poët. capite 159

Steropes, vnus ex Vulcani ministris, à fulmine nomen habens. 8. Æneid.

Stesimbrotus, ab Epaminonda patre Thebanorum duce interfectus est, quod contra mãdatum patris cum hostibus Lacedæmoniis manum conseruisset, quãuis parta victoria. Plut.

Stesichorus poëta lyricus, ex Himera Siciliæ vrbe, à qua & Himeræus est cognominatus. Stesichorus autem dictus est ab eo, quòd primus cum citharæ cantu chorum coniunxerit: nam vero nomine Tisias dicebatur. Hic cùm aliquando acerrimo carmine in Helenam, tanquam belli Troiani facem, esset inuectus, à Castore & Polluce luminibus dicitur orbatus, alióque rursus carmi necantata palinodia visum recepisse.

Stesichori poëtæ tumulus, in Sicilia iuxta Cataneam. hodie S. Maria de Bethlehem, Fazello.

Stesilea, mulier admodum eleganti vultu, & rara pulchritudine, cuius spectabili forma causa fuit litium inter Aristidem & Themistoclem, qui eam valde amabant. Plutarchus in Themistocle.

Stemsibrotus, Tarsensis historicus, scripsit res gestas Cimonis ducis Athenienſium. Plut. in eius vita.

Stharbusanai, nomen viri, 1. Esdr 5. Lat. computrefacientes contemnentes me, vel qui explorat contemptores meos.

Stenelus, Campani & Euadnes filius, vnus ex Græcorum ducibus, qui bello Troiano interfuerunt. Hunc Virgilius 2. Æneidos inter eos annumerat, qui ligneo equi alueo fuerunt inclusi.

Stenelus, Persei filius ex Andromeda. Hom. 2. Iliad.

Stenobœa, Prœti Corinthiorum, aut vt alij malunt, Argiuorum regis vxor, filia Iobatæ regis Lyciorum, quæ Bellerophontis amore capta, cum repulsam tulisset apud virum eum detulit, tanquam vim sibi afferre voluisset. Vide BELLEROPHONTES.

Stetinum, Pomeraniæ VVandalicæ regionis caput, olim vicus à piscatoribus duntaxat habitatus, post susceptum verò Christianismum, & destructam Vinetam vrbem clarissimam translato illuc Emporio adeò efflorescere cæpit, vt hodie totius prouinciæ Metropolis agnoscatur. Habet situm amœnissimum in ripa Oderæ fluminis, à qua sensim in aduersum cliuum assurgit. Vallis & mœnibus munitiss. fulcitur. Munster.

Sthenyo, vna ex filiabus Phorci, & belluæ marinæ Medusæ soror & Euryales: de quibus suprà in dictione Gorgones.

Sthur, filius Michael princeps tribus Aser Num. 33. Lat occultus, vel absconditus, seu destruens vel demoliens.

Stilbe, Nympha Lapitham filium ex Apolline peperit, à quo Lathæ populi dicti.

Stilbo, Is qui Diodorum dialecticum mori coëgit, cum ei lusorias quæstiones obiiceret. Plin. lib 7. cap 53.

Stilbon, ontis, Mercurij stella dicitur, id est, radians, quòd eius orbis splendeat. Fauno ferè vertente signiferum lustrat orbem, neque à sole longiùs vnquam vnius signi interuallo discedit, tum anteuertens, tum subsequens.

Stilico Honorij Imperatoris socer & Occidentis administrator, multis laudibus à Claudiano Poeta celebratus.

Stilpæ, vrbs Siciliæ: Gentile, Stilpæus. Stephan.

Stilpo, Philosophus, qui capta patria, amissis liberis & vxore, cùm ex incendio solus, & tamen beatus exiret, interroganti Demetrio (cui cognomen ab exitio vrbium Poliorcetes fuit) nunquid perdidisset? Nihil (inquit) perdidi: omnia mecũ sunt, videlicet virtutes quas nulla vis hostilis eripere quieuit. Plutarch. Seneca.

Stilpo, Megarensis Philosophus, tempore primi Ptolemæi, discipulus Pasitelis Thebani, præfuit scholæ Megarensi, scripsitque dialogos non minus xx. author Suid. De hoc, Gic. l. b. de Fato, Stilponem Megareum philosophum acutum sanè hominem, & probatum temporibus illis accepimus. Hinc scribunt ipsius familiares & ebriosum & mulierosum fuisse. Neque hæc scribunt vituperantes, sed potius ad laudem: vitiosam enim naturam ab eo sic edomitam & compressam esse doctrina, vt nemo vnquam vinolentum illum, nemo in eo libidinis vestigium viderit.

Stiphana, lacus in Amasiensium agro piscosus & variis pascuis abundans Strabo libro decimo secundo.

Stiphelus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius, è Cæneo interfectus ea in pugna, quæ in Pirithoi nuptiis commissa est inter Lapithas & Centauros.

Stirea, vicus Atticus in tribu Pandionide, vnde Stirieus, Stiriacus. Steph.

Stiria, Illyrici, seu Sclauoniæ regio, vndique mõtibus cincta; aliis Valeria, aliis Iapygia dicta: Norici pars, fodinis ferrariis ferè omnibus totius Europæ regionibus præstat. Præterea nullius rei quæ vsui esse homini potest indigna: vini, frumenti, pecoris, salis abundans. Huic regioni Ciliæ comitatus adnumeratur.

Stœæ, vrbs Libyæ. Gentile, Stœetes.

Stœchades, insulæ numero tres, Massilienſium litori vicinæ: sic dictæ propter ordinem quo sitæ sunt. Plinius libro tertio, capite quinto. Has nominat singulis vocabulis, Proten & Mesen, quæ & Pomponiana vocatur: tertia Hypæa.

Stoici philosophi appellati, ab στοὰ, quod significat porticum, quò conuenire ac disserere solebant. Erat enim porticus Athenis dicta Pœcile, & varietate picturæ Græci enim ποικίλον, varium dicunt. In hac porticu Zeno philosophus discipulos docebat. Vnde & secta Stoica, & philosophi Stoici nuncupati sunt, qui antea Zenoniani dicebãtur, à Zenone doctore. Hæc est illa porticus Stoicorũ memoratissima quam Chrysippus dictus est fulcire, quam pinxit Polygnotus gratuito.

Stoidis, insula quæstuosa margaritis, iuxta fretũ Persicum Plin.

Stolus, vrbs vna barbaricarum in Thracia, quas Chalcidẽses ex Edonis in suas ciuitates transtulerunt. Gentile, Stolius. Steph.

Stoma, palus Troadis, circa Scamandri ostia. Strabo.

Stonia, Ponti Galatici vrbs in Cappadocia. Ptolem.

Stonos, vrbs & caput Euganeorum, Plin hos circa Tridentum collocat Strabo horum mẽtio fit apud Macrobium, Saturn lib. 3. c. 9.

Storna, vrbs Indiæ extra Gangem. Ptolemæo.

Stouinus, Ligurum oppidum. Steph.

Strabõ, Cretensis philosophus, Geographus insignis, temporibus Augusti, quem sæpè citamus in hoc libro.

Stragona. Pto. lib. 2. c. 11. Germaniæ vrbs: Posnania Poloniæ regni, P. Appian.

Strambæ, vrbs Thracię. Gentile, Strambeus.

Strapellini, Apuliæ populi Plin.

Strapila, Gepidarum rex, qui Arderico successerat, anno salutis 489.

Stratarichus, Dorylai filius, Rex fuit Cretẽsium, quem Strabo se vidisse asserit. lib. 10.

Stratia, vrbs Arcadica à Phanei filia sic nominata: Gentile, Stratieus & Stratiates. Steph.

Stratium, vrbs Acarnaniæ (Steph. in Mytistratio & in Stratylo.) Gentile, Stratiotes & Stratius. Vide STRATOS.

Stratius, vnus ex filiis Nestoris.

Stratius Iouis cognomen, qui apud Caras colebatur, quod nos bellicosum interpretari possumus. Herod lib. 5.

Strato, Sidonis regulus, qui (vt Hieronymus scribit) manu propria se volens confodere, ne imminentibus Persis ludibrio foret, quorum fœdus Ægypti regis societate neglexerat, retrahebatur formidine, & gladium quem arripuerat, circunspectans, hostium pauidus expectabat aduẽtum. Quem iam iámque capiendum vxor intelligens, extorsit acinacem de manu, & latus eius transuerberauit, compositóque ex more cadaueri se moriens superiecit. ne post virginalia fœdera, alterius coitum sustineret. Aelianus quoque in Varia historia Stratonem Sidonium quendam scribit in conuiuiis valde delicatum, amicissimum Neoclis Cypri regis pari luxuria certantis.

Stratoclia, Asiæ vrbs, ad Bosphorum Cimmerium. Plin.

Straton, Suid. Lampsacenus Philosophus, Theophrasti familiaris & successor, qui vocatus est Physicus, propter speculationem Physicæ. Præceptor fuit Ptolemæi Philadelphi, scripsitque multos libros.

Straton, Berœæ tyrannus. an. mundi 3864.

Stratonus, octo fuerunt. Primus Isocratis auditor. Secundus Lampsacenus, Theophrasti discipulus. Tertius medicus, qui Erasistrati auditor. Quartus historicus. Quintus poeta Epigrammatum. Sextus antiquus medicus, vt ait Aristoteles. Septimus Peripateticus, qui vixit

Alexandriæ. Hæc Diogenes Laert. Octauum Plutarchus Stratonem ponit Rhetorices præceptorem, ac Bruti familiarem, qui vnà cum eo in bello Philippensi fuit, soluſq; adhibitus, dum ille ſibi mortem conſciuit. Conciliatus poſtea Auguſto per M. Meſſalam, cui comes ad bellum Actiacum fuit. Lachrimans enim Meſſala, Hic eſt (inquit Auguſto) qui meo Bruto gratias extremas ſubminiſtrauit.

Stratonica, Ptolem. eſt Macedoniæ ciuitas, ad ſinum Singiticum. *Franco Caſtro* hodie nominari tradit Sophian.

Stratonice, Atiarathis Cappadocum regis filia, vxor Eumenis Pergami regis, cui Attalũ peperit, qui illi in regnum ſucceſſit. Strabo lib. 13.

Stratonicea, vrbs Macedoniæ prope Cariam, à Stratonice Antiochi vxore dicta. Ciuis, Stratoniceus. Condita eſt autem ab Adriano, & Adrianopolis dicta. Eſt & aliud oppidulum iuxta Taurum. Steph.

Stratonicus, fuit citharœdus, qui habuit in ludo nouem Muſarum imagunculas & Apollinis vnam, diſcipulos duos. Propterea interroganti cuidam quot haberet diſcipulos. Cum diis, inquit, duodecim. Idem tidere ſolebat, & cauillis nonnunquam afficere duos alios ſua ætate citharistas, Propin. Rhodium, & quendam, qui Bos vocabatur, quòd imperiti eſſent & rudes in arte.

Stratonis inſula, in ſinu Arabico Plin. Strabo.

Stratos, vrbs Acarnaniæ: Ciuis, Stratius.

Straubinga, Bauariæ oppidum conditum à Ludouico duce Bauarico anno Chriſti 1208. Danubij vicinitate illuſtratur, Auguſta Acilia Auentino.

Strenus, vrbs Cretica: Gentile, Strenius. Steph. ex Herodot. lib. 7.

Strenua Dea quæ & Strenia dici videtur. Varro de lingua Latina. Hinc oritur caput ſacrę viæ, ab Streniæ ſacello. Diuus Auguſtinus à ſtrenuè faciendo denominatam ait. Lil. Syntag. 1. lib. Hiſtor. Deorum.

Strepſa, vrbs Macedoniæ. Gentile, Strepſæus & Strepſianus. Steph.

Streuinta, Germaniæ oppidum. Ptol.

Stridon, oppidum in agro Iuſtinopolitano, à quo diuus Hieron. ortum habuit. Quod è Gothis euerſum, Dalmatiæ quondam Pannoniæque confinium fuit. Vide SIDRONA.

Striges, à veteribus, creditæ ſunt aues eſſe funeſtæ, infantium labris vbera ſua immulgentes, eoſdémque ex cunis rapientes, ſanguinémque omnem iis exugentes: ita dictæ à ſtridore, quem noctu lugubrem edunt & horrendum. Ouid. 6. Faſt.

Strigonium, Hũgariæ vrbs ad Danubium. *Gran*, Lazio.

Strobus, vrbs Macedoniæ, Romanorum colonia. Gentile, Strobæus.

Strog, vrbs Libyæ. Gentile, Stroæus vel Strotes. Steph.

Stroebus, Byzantis frater. Vide Steph. in Gynæcopolis.

Strogola, vrbs Lydiæ. Gentile, Strogoleus. Stephanus.

Strongyle, inſula maris Tyrrheni, non procul à Sicilia, vna Æolidum. cuius incolæ triduo antè ex fumo prædicere ſolebant quinam flaturi eſſent venti. vnde factus eſt locus fabulæ, vt Aeolus, qui in hac inſula regnabat, ventorum rex crederetur. *Stromboli*, Leandro dicitur. Dicta eſt autem Strongyle à rotunditate: nam Græci rotundum στρόγγυλον, appellant. A Silio Italico lib. decimo quarto Strongylos appellatur. Strongyle item dicta fuit, Ægæi maris inſula, vna Cycladum, quæ notiore nomine Naxos appellatur. Plinius libro quarto capite 12.

Strophades, duæ inſulæ in mari Ionio, ad occidentale latus Peloponneſi, quæ ante Plotæ dicebantur. Strophades dictæ ἀπὸ τῆς στροφῆς, hoc eſt, à conuerſione Calais & Zethæ, qui ad has vſque inſulas Harpyias perſequuti, inde retrorſum ſe conuerterunt. Virg. 3. Æneid. Vide Cyclades & Echinades.

Strophius, rex Phocidis, pater Pyladis: cuius beneficio Oreſtes matris ſuæ crudelitati eſt ereptus, & vnà cum Pylade eius filio liberaliſſimè educatus. Vide Oreſtes & Pylades.

Struthia, vrbs Phrygiæ in finibus Lycaoniæ. Gentile, Struthæus. Steph.

Strybia, inſula Sporadum. Gentile, Strybiæus. Steph.

Strymę, vrbs Thraciæ, Hinc Strymenus, Strymeſius, Strymiæus: & poſſeſſiuum. Strymaicus. Steph.

Strymon, fluuius Macedoniam à Thracia diuidens. vt Plinio placet. Nam Ptol. Neſſo fluuio eas diſterminat. Oritur in Hæmo monte, ſeptémque efficit lacus, quibus deinde in vnum alueum collectis, iuxta Amphipolim influit in maris Ægæi ſinum, qui ab ipſo Strymonicus appellatur. Inde Strymonius, nia, nium: vt Grues Strymoniæ *Stromonæ*, Sophiano.

Strymonium, vrbs. Vide MIEZA.

Studius, conſul, anno ab vrbe condita 1206.

Stuinus, vrbs Ligurum: Ciues, Stuini. Steph.

Stulpini, Liburniæ gens. Pliu.

Stura, inſula in mari vltra Tyberina oſtia in Antiano. Vide ASTVRA.

Stutæ. Plin lib. 4. c. 15. inſulæ in Gallico Oceano, inter Eleum & Fleuum.

Sturij populi ad Oceanum Gallicũ Rheni quaſdam inſulas incolentes Plin. lib. 4. c. 15. hodie, *Staueren*. Friſiæ vrbs maritima.

Sturium inſula eſt Galliæ Narbonenſi adiacens non procul à Stœchadibus Plin. libro quarto cap 5.

Sturni, gens in Sarmatia Europæa, Ptol.

Sturnini,

Sturnini, Calabriæ populi. Plin.

Styella, castellum Megaridis in Sicilia. Gentile, Styellenus. Steph.

Styllagium, vrbs Triphyliæ. Gentile, Styllagius, Styllagieus Steph.

Stymbara, ciuitas quondam Græciæ non procul à Tripoli, in terra Ionica. Strabo lib. 7.

Stympha, mons ex quo Arachtus fluuius Epiri profluit. Strabo.

Stymphalus, oppidum Arcadiæ, iuxta Stymphalidem lacum ex quo Erasinus fluuius erumpit. Ab hoc lacu Stymphalides aues appellatæ sunt: quæ tantę magnitudinis fuisse dicuntur, vt solis radios obumbrarent, omnémque Arcadiam deuastarent, donec ab Hercule æneis crepitaculi sonitu pellerentur. Ab hoc oppido Minerua Stymphalia dicta est, quod in ea templum haberet.

Stymphalus, Peloponnesi mons altissimus, & Arcadiæ fluuius. Pausan.

Styra, vrbs Eubœæ prope Caristum. Gentile, Styreus. Steph.

Styracium, mons Cretæ: hinc Styracitos Apollo Steph.

Styx, Stygis, fons ad Nonacrin Arcadiæ, è saxis profluens, exitiosus omnibus animalibus, támque frigidus, vt potus statim enecet, ferrumque ac æs erodat, soláque mulæ vngula possit cõtineri, cætera vasa frigoris vehementia statim dirumpens. Hoc veneno quidam Alexandrum ab Antipatro sublatum putant, non sine Aristotelis consilio. Poëtæ fabulantur Stygem paludem esse apud inferos, à superis tanta in veneratione habitam, vt nefas duceren quidquam eorum, quæ Styge teste iurassent, quouis modo violare. Si quis contrà feciſſet, totos centum annos diuinitate spoliatus, à nectare arcebatur. Hinc Stygius, a, um: vt Iupiter Stygius, pro Plutone apud Virgil. 4. Æneid. Item Stygius canis, id est, Cerberus inferorum custos.

S V

Sua, Socer Iuda filij Iacob, Gē. 38. Lat. clamãs, vel saluãs, aut potẽs, vel magnificus, seu respiciẽs.

Sua, 4. Reg. 17. rex Ægypti. Lat. modius vel mensura aut velamen.

Sua, 1. Paral. 4. frater Caleb. Lat. fossa, aut natatio, siue humiliatio, aut meditatio, vel loquela, aut germinans.

Suaa, filius Heber filij Bariæ, 1. Par. 7. Lat. clamans vel saluans, &c. idem quod Sua socer Iuda.

Suadocopus, rex Mauritaniæ & Bohemiæ, qui ab Arnulpho imperatore superatus, mutata veste consenuit in solitudine nemorum cum tribus Anachoretis.

Suæuus, Germanorum, rex, eo tempore, quo Osiris in Ægypto regnaret, à quo Suæui dicti sunt. Beros. lib. 5.

Suagela, vrbs Cariæ, vbi sepulchrum erat regibus Caris. Vocant autem Cares Suan, sepulchrum: Gelam verò, regem Ciuis. Suageleus Steph.

Suadela, & Suada, persuasionis dea quæ à Græcis πειθὼ appellatur: hæc comes Veneris fingitur, quòd qui amantur gratia & oratione capiantur.

Sual, filius Supha, filij Helem, 1. Par. 7. Est & nomen regionis, 1. Reg 13. Lat. vulpes, aut semita, siue pugnus, aut pugillus.

Suauilda, regina Daniæ, quæ tantæ fuisse pulchritudinis fertur, vt quum vincta loris exposita esset equinis calcibus obterenda, ipsis quoque iumentis horrori fuerit, artus eximio decore præditos sordidis lacerare vestigiis. Saxo Grammat. lib. 1.

Suar, pater Nathanael prīncipis tribus suæ Issachar. Num. 1. 8. Lat. paruulus, aut præceptum vigiliæ, vel ciuitatis, aut æmuli, vel denudationis, seu euacuationis: vel Syriacæ: angustiator.

Subatij, populi inferioris Germaniæ, quos Drusus Germanicus in triumphum traxit Sicambris bello victis. Strab. lib. 7.

Subsolanus, ventus spirans ab ortu æquinoctiali, aduersus Fauonium: ita dictus, quod sub sole nasci videatur: vnde & Græci Apelioten appellarunt. Plin. lib. 2. cap. 47.

Sabuel, filius Gerson filij Moysi. 1. Par. 25. Lat. conuersio seu captiuitas aut sedes Dei.

Subur, Hispaniæ oppidum ad flumen Rubricarum. Plin. lib. 1. cap 3. vulgò *Cubelles.*

Suburra, vicus Romæ. Varro. 4. de ling. lat. sic dictus ab eo, quòd situs sit sub loco, quẽ Terreum murum appellant, vel potius à pago Succusano dicta Succusa: inde mutatis literis Suburra. Cuius rei iudicium est, quòd antiquitùs per c. literam, non per b, scribebatur. Festus verò Verrium sequutus, à succurrendo dictam existimat, quòd in ea stationem soleat habere præsidium statiuum, vt Exqualiis succurreret, Gabinis eam partem infestantibus. Vnde & suo seculo Succurranam tribum asserit per c, literam scribi solere, non Suburranam per b. Hinc vicina regio dicta est Suburrana, in qua meretricum diuersoria erant, quæ ob id suburranæ dicuntur à poetis.

Succasses, Aquitaniæ populi, apud Plin. libro 4. cap. 19.

Succubar, colonia Tingitaniæ apud Mauros. Plin. lib. 5 cap. 2.

Suculæ, stellæ, quæ alio nomine hyades vocantur, à pluuia. Nam & orientes & occidentes, tempestates & pluuias cient. Exoriuntur 12. Calen. Iunij. Plin. lib. 4.

Sue, filius Abrahæ ex Cetura, Genes. 25. 1. Paral. 1. lat. loquens, siue orans, aut fossa, vel humiliatio, aut natatio.

Sue, 1. Paralip. 2. Filius Iahaddai. lat. vanitas, aut eleuatio, vel tumultus.

Sue, 1. Paral. 7. Filius Supha filij Sue. Lat. eradicatio vel conculcatio.

Sueris vel Suedia regnum Septentrionale ab Oceano Germanico, Nouergia & Damia cinctum, diues argenti, æris, plumbi, ferri, frugum, pecoris. & prouentu immenso piscium ex fluminibus lacubus & mari, venationibus quoque ferarum. *Stockholm.* Regia est & emporium, vrbs munita arte & natura. Sita est in paludibus instar Venetiarum. Inde sortita est nomen, quod sita in aquis, fundamenta sint palis stabilita.

Suel vrbs Hispaniæ, apud Melam li. 2. nunc Chiponia dicitur.

Sueno, Dacorum rex, Angliam inuasit, instructa classe insulâ diripuit, Morthumbros primùm, hinc Mertios subegit, obsedit Londinum, anno salutis 1012.

Sueropilus, Dalmatiæ rex, cùm Bulgari primum ad fidem Christi sunt conuersi, anno salutis. 868.

Suessa, Campaniæ oppidum. Plin. lib. 3. cap. 5.

Suessij, populi sunt Germaniæ, Seduensi agro finitimi, Cæsar in Com.

Suessiones, Galliæ Belgicæ populi. Plin. lib. 4. in prouincia Remensi, *Ceux de Soissons.*

Suetonius Tranquillus vitas duodecim Cæsarum scripsit

Sueui, bellicosissimi Germaniæ populi, olim Albis, hodie Danubij accolæ, flaues insignes capillis quos & ferro olim crispabant, & modo substringebant. Lucan lib. 1. Ita dicti à Sueuo monte, qui ab ortu solis Germaniæ initium faciens, ab Cimbrorum vsque promontorium magno aditu protenditur, fortè dicti.

Sueuia olim regnum fuit: deinde in Ducatum redactum est. Hodie verò nemo Germaniæ principum Ducis Sueuiæ titulo ornatur: sub multis enim principibus diuisa est. Germaniæ suprema portio est, ad Alpium enim iuga pertingit. Boiariis, Franconibus & Alsatensibus circumhabitatur. Quondam hæc regio Alemania à Lacu Lemano (vt quidã existimant) dicta fuit. Partim plana, partim montosa est. Ager fertilis, cuius nulla pars inculta iacet, præsertim quod lacus, montes aut syluæ occupant. Nemora ibi multa, & ob id genti venatio frequens, aucupium peculiare, frumentorum abundantia, pecorum magna vis. Tota prouincia salubritate gaudens, celebratissimis vrbibus, vicis & castellis referta. Arces excelsæ, natura & arte munitæ. Circa montes fortum argentum & metalla pronocat. Gens populosa, fortis, audax & bellicosa: præstantissima Germanorum à Plutarcho dicta. I. Aubanus, Munster. I. Irenicus

Suffenus fuit ineptissimus poëta, qui in suis operibus mirabatur se plurimum, sibíque blandiebatur & arridebat. Catullus.

Quem non in aliqua re uidere Suffenum possis?

Sugero, Hispaniæ fluuius apud Melam, lib. 2. c. 6. Nunc vulgò Xuchar vocatur.

Sugilas, architectus nobilis qui Mausoleum Artemissæ extruxit.

Suham, filius Dan. filij Iacob. Nu. 26. Lat. locutio siue meditatio, aut fouea vel humiliatio, siue natatio aut germinatio eorum.

Suicia, vulgò *Schuuitz*, oppidum vniuersæ Heluetiæ nomen cõmunicat, nam ab iis primùm ædificatum est, qui nouis quærendis sedibus ex Sueciæ regno huc profugerant. Ex tribus pagis est vnus qui contra nobilium insolentiam primi coniuncti fuerunt anno 1315. robustos bellóque potentes homines edit, qui frequenter hostibus incusserunt terrorem. Ex iis rebus quæ terra compascua ex se fundit, ferè omnes vitam sustentant.

Suidas grauis author Græcus, quem tamen in Geographia sua Strabo extremo lib 7. fabulosum authorem appellat.

Suintilla, Hispanorum rex, Recharedi, filius, regnauit annis x. anno sal. 617.

Suintilla II. Hispanorum rex, regnauit annis IIII. anno salutis 634.

Suitgerus, Bombergensis episcopus, qui Clemens II. dictus est pontificem in synodo fecit, à quo & imperiale diadema accepit, Romanósque à pontificum electione prohibuit. Blond. lib. 3 decad. 2.

Suella, mathematicus fuit, qui Caligulæ consulenti de genitura sua certissimam necem appropinquare affirmauit.

Sulpitia Paterculi filia, & Fuluij Flacci vxor, fœminarum pudicissima fuisse matronarum sententia iudicata est, quæ simulachrum Veneris ex Sibyllinis libris dedicaret. Plin libro 7. cap. 35.

Sulpitius Gallus, Astrologus, qui in exercitu P. Æmilij contra Perseum, deprehensum noctu eclipsim Lunæ mirantibus militibus enarrauit Plin. cap. 12 lib. 2. & Cicer. 1. Offic.

Sulpitius, trigesimus primus Biturigensis Archiepiscopus cuius ossa ibi in cœnobio in sui honorem ædificato, & hoc nomine vocato quiescunt Belf. tom. 1. Cosm.

Sulmo oppidum Pelignorum, in quarta regione Italiæ, nonagesimo ab vrbe distans lapide. Ouid Poët. patria, vt ipse testatur 4. Trist. Dictus Sulmo à Solimo Æneæ comite, conditore eius vrbis, vt testatur idem 4. Fast.

Summanus, Pluto, Deus inferorum, ita dictus, quasi summus deorum Manium: vt in Nup. Philologiæ docet Martianus. Hinc Romani nocturna fulmina assignabant, quemadmodũ diurna Ioui Plin. l. b. 2 cap. 51. Ouid. 6. Fastor.

Summœnium, locus lupanaris Romæ. Vt notat Alex. ab Alexandro libro 4. genial. dierum cap. 18.

Sunum, ciuitas 4 Reg 4. Lat. mutatio siue dormitatio eorum aut vana dormitatio, vel iteratio, aut fœcundatio eorum.

Sund. Vide SVNITIVM.

Sunem,

Sunen,ciuitas in tribu Issachar.Ios.19.1.Reg.18.

Suni,filius Gad filij Iacob Gen.46. lat. mutatus, vel dormiens, aut iteratus, vel secundarius.

Sunici, populi prope Coloniam vrbem, olim Agrippinam dictam, & Rheni fluminis ripis citerioribus adiacentes à Tacito proditi.

Sunnium,vicus & promontorium Atticæ regionis, quod in extima acie Helladis est, supra Athenas & Marathonem. Steph. vicus est in Leontide tribu. Hom. promontorium vocat hoc versu,

Ἀλλ' ὅτε σούνιον ἄκρον.

Hinc Sunieus,& fœmininum Sunias.Steph.

Suoll. Vide NAVALIA.

Suph,filius Thau patris Eliu,1.Reg.1.filius Elcana filij Ioel,1.Par.6.nomen loci, 1 Reg.9 lat. fauus,siue speculu,aut coopertimẽtum, vel natans,aut expectans.

Supha filius Helem. 1. Paral. 7.lat.Lecythus, aut præceptum illaqueans, vel præceptum flatus, siue præceptum inflationis.

Supham,filius Beniamin.Num.26.lat. conterens eos,siue barba aut labium eorum, aut ripa vel litus eorum.

Sur,pater Cozbi, Madianitidis illius, quæ cùm Zambri interfecta est in genitalibus:qui quidem Sur princeps erat Madianitarum, Num. 12.31.Ios.13. Fuit & nomen filij Abigabaon 1. Paralip.8.& 9.lat.petra,vel fortis,aut obsidens vel angustians,siue plasmator,aut ligatus, vel ligans.

Sur,4.Reg.11. nomen portæ in templo Salomonis.lat.recessio,siue rebellio.

Suta,locus Lyciæ vbi oracula dabantur.

Suranus 11.consul,anno ab vrbe cond.856.

Suriel, filius Abihaiel, princeps Moholitarum. Num.3.lat. petra siue fortitudo aut plasmatio siue figuratio vel vinculum aut colligatio vel obsidio Dei.

Surrentem, Campaniæ oppidum à Græcis conditum, quod alio nomine dicitur Petræ Sirenum.Plin.lib.5.8.& Strab.lib.5. Hinc Surrenna vina dicta sunt,& Surrentini colles Columel. lib.3.c.2.

Susa,Scriba quidam,de quo 1.Par. 18.lat. vanitatis eleuatio,aut exultans.

Susa,orum, vrbs nobilissima inter Persidem, & Babyloniam sita Persarum olim regia, à Dario,Hystaspis (si Plinio credimus) aut (vt Straboni placet) à Tithono Memnonis patre cõdita,trans Choaspem fluuium: à cuius vrbis nomine circumiecta regio dicta est Susiana. In hac vrbe fuit nobilis illa Cyri regia, è candido varioq; marmore,columnis aureis, magnáque gemmarum copia exornata, cœli in lacunaribus habens simulachrum, stellis micantibus insignitum. Dicta autem putantur Susa,à liliorum copia,quæ illorum lingua Susa dicuntur. Prope hanc ciuitatem Susorum, quædam sunt aquæ,quæ se bibentes, edentulos statim efficiunt.Leonic.Thom libro tertio c.69.

Susanna,vxor Ioachim,Dan.13.Est & nomen alterius mulieris quæ CHRISTVM sequebatur, Luc.8.lat.rosæ,vel lilium aut lætitia.

Susarion, Græcus poeta, qui tanta libertate hominum flagitia insectabatur scribẽdo,vt opus fuerit lege, quæ maledicam illam & effrænem mordendi licentiam coliberet & comprimeret.

Susi,pater Gaddi.Num.13.lat.equus,vel hirundo, aut tinea.

Susia,regio in Persida.

Susia,insula.Vide TRAXIANA.

Susiana,prouincia Asiæ vt lib 6. c.3. refert Ptol.) qua Septentrione terminatur Assyria, ab Occasu Babyloniæ adiacet, ab Oriẽte habet Persidem, à Meridie partem Persici sinus. Cuius ciuitates insignes, Traiana & Susa, in qua tẽplum Dianæ Susiæ.Steph.

Suthala,filius Ephraim,Num.26 Filius item Zabab filij Vahath.1.Par.7.lat.plantatio viriditatis vel humiditatis, aut potius humidus, siue ponens humiditatem vel viriditatem.

Suthalaitæ,idem.Num.26.

Sutrium,vrbs prius Tyrrhenorũ, deinde Romanorum:Gentile,Sutrenus Steph.

Sutrus,nomen imposititium,quod Cato vni elephanto, qui in Punica acie fortissimè fuerat præliatus,imposuit.

Suyt beueland a,Zelandiæ insula, à solo oppositio Aultro sic denominata,nũc dimidio,quàm fuit olim,angustior. Vide ZELANDIA.

S Y

Syagra,regio Ciliciæ, prope Adum & Laertem Gentile,Syagræus,Steph.

Syagron, extremum Arabiæ fœlicis promontorium ad mare rubrum,cuius meminit.Plin.li.6. c.24.& 28.

Syagros cuius nomen apud Sophoclem à suum venatione impositum. Græcis item Syagros, aprum significat.

Syalis,vrbs Mastianorum:Gentile: Syalites, vel Syaleus,Steph.

Syassus,vicus Phrygiæ.In hoc vico aiunt, Cimmerios inuenisse in doliis recondtam ingentem copiam tritici, vnde longo tempore nutriti sint:Gentile,Syassæus.Steph.

Sybaris,Steph. Magnæ Græciæ oppidum, inter Crathin & Sybarin amnes ab Achiuis conditum,qui post Troiæ excidium vi tempestatis eò fuerunt appulsi. Huius olim tanta fuit potentia,vt quatuor proximas rexerit gentes,& 25. vrbes suo subdiderit imperio, & contra Crotoniatas trecenta hominum millia armarit. Strab lib.6.

Sybaris fluuij nomen iuxta vrbem eiusdem nominis: à cuius potu incolæ submouent greges, siue quòd pecora sternutamentis exagitet,vt visum est Straboni, siue quòd vellera

nigrore inficiat: cùm Crathis vicinus amni candorem his inducat, vt tradit Plin. lib. 31. cap. 2.

Sybaridis autem fluuij latices conspersi, & potu etiam suo homines reddunt continentes, & castos. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 69. Est item Sybaris, adolescentis nomen apud Hora. 1. Carm Ode 8.

Sybaritæ, Sybaris vrbis incolæ, omni deliciarum genere effœminati: vnde Sybaritica mensa, Conuiuas in proximum annum inuitabāt, ne spatium interim deesset, aut conuiuatori conquisitis terra marique deliciis epulas instruēdi, aut conuiuis ipsis corpus auro, gemmisque exornandi. Hi postremò aduersus Crotoniatas bello susceptо, cùm trecenta hominū millia in aciem eduxissent, turpissimè tamen victi, vnáque cum vrbe sua sunt deleti. Isti namque Sybaritæ eò luxuriæ, ac delitiarum deuenere, vt molliùs cubarent, nullóque strepitu illorum interpellarētur somni, artes illas omnes, quæ obstrepunt, quales ærariorum, lignariorúmque sunt fabrorum similiúmque omnium extra vrbis pomœria exerceri iussisse: qui gallos etiam gallinaceos eam ob causam in vrbe educati, edicto prohibuisse dicuntur. Ac tandem ad tantam luxus insaniam peruenere, vt equos etiam suos ad tibiam saltare condocefacerent: quæ res illos funditùs postremò euertisse perhibetur. Siquidem Crotoniatæ, illis finitimi, & semper infensi (vt author est Aristoteles) hac percepta re tibicines militum ornatu cōplures in aciem eduxerūt, qui in ipso pugnæ congressu modū illū, quem nouerant equi, canere iussi, non solùm illos ordine mouisse, sed cum sessoribus etiam ipsis in mediam suorum aciem nullo negotio traduxisse perhibentur: & isto stratagemate penitus deleti sunt. Leonic. Hinc Sybaritis, idis. Ouid. 2. Tristium ad Augustum,

Nec qui composuit nuper Sybaritida fugit.

Quo in loco Sybaritida vocat Ouidius opus Hemitheonis cuiusdam cinædi de generibus voluptatum & obscœnarum libidinum.

Sybennitica, præfectura maritima in Ægypto. Steph.

Syberos, vrbs Illyriæ: Gentile, Syberius, Sybereus, Syberites. Steph.

Sybotæ, populi habitantes secundum flumen Astapum, ad Septentrionem vergentes. Plin. Stephano, insula & portus: Insularis, Sybotius.

Sybra, Phrygiæ castellum: Gentile, Sybrianus.

Sybridæ, vicus in Erechtheide tribu.

Sycæ, vrbs è regione nouæ Romæ, quam nostro tempore Iustiniana vocant. Ciuis, Sycaites. vel Sycæus.

Sycaminon, vrbs Phœnicum: vnde Sycaminites. Steph.

Sice, insula est Asiæ adiacens, nō procul ab Epheso, cuius meminit Plin. lib 5 c. 31.

Syceus, vnus Titanum, quem fugientem Tellus mater suscepit, & inde ficum protulit. Stephanus.

Sychæus, Didonis fuit maritus, agri ditissimus inter Phœnices. Quæ opulentia fuit ei exitio, impulitq; Pygmalionem regem Tyri, vt eum interficeret. Quantum autem auri atque argenti habuerit, hinc licet suspicari, quod eius thesauris profuga Dido æmulam Romani imperij Carthaginem ædificauit.

Sycion, XIX rex Sycioniorū, à quo Sycionij nuncupati, qui primò Ægialęi vocabantur, regnauit annis XL V. anno mundi 2612.

Sycites, Bacchus dictus est, ἀπὸ τῶν συκῶν, à ficis, quòd is non solùm vini, sed etiam ficorum & fructuum propè omnium fuerit inuentor.

Sycoris, Plin. lib. 3. cap. 3. fluuius Hispaniæ, iuxta Illerdenses Surdaonum gentem. Lucan.

Hesperios inter Sycoris non vltimus amnes.

Vide SICARIS.

Sicassa, insula est in mari Ægeo, ante Ephesum, de qua Plin. lib 31. c. 5.

Syderis, Plin. lib. 6. c. 16. fluuius, à quo mare Hyrcanum vocari incipit.

Sydima vrbs in montanis Lyciorum apud Plin. lib. 5. c. 27.

Sydo & Italicus, Sueuorum reges, anno salutis 70.

Sydon, Corinthius fuit adeò hospitalitate insignis, vt eius fores omnibus essent pertiæ. Hinc Prouerbium, Semper aliquis in Sydonis domo.

Syedra, vrbs Isauriæ: Ciuis, Syedreus. Stephanus.

Syene, vrbs in confinibus Æthiopiæ atque Ægypti, non procul à Nilo supra Alexandriam, versus Meridiem quinque millibus stadiorum sub tropico Cancri directè locata: vnde Sole existente in Cancro, medio solstitij die supra verticem ciuitatis, nullam prorsus ibi corpora vmbram iaciunt, vt est author Plin. libr. 2. cap. 73.

Syessa, tugurium quoddam in Lycia, à vetula quadam Syessa, quæ Latonam excepit. Gentile, Syessæus & Syesseus. Est etiam Syessa, vrbs Tyrrhenorum. Gentile, Syessenus. Steph. Vide SINESSA.

Sya, vrbs parua Cretæ, nauale Elyri. Ciuis, Syates, & Syieus. Steph.

Sygatos insula in sinu Arabico, in qua nulli sunt canes, atque aliunde importati, circa littora moriuntur. Plin. lib. 7. c. 28.

Syis, vrbs Aegypti: vnde præfectura Syitis. Stephanes.

Syla, mons Lucaniæ, syluam habēs eiusdem nominis latrociniis crebris infamem. Vnde & nomen accepisse videtur ἀπὸ τοῦ συλᾶν, quod est prædari.

Sylaris, fluuius Picenum à Campania distermi-
nans. Strab. lib. 5. extremo.

Sylci, vrbs Sardiniæ, à Carthaginensibus cõdita.
Steph.

Syleon, vrbs Phrygiæ, secundum alios Pamphy-
liæ: Gentile, Syleius Steph.

Syliones, populi Chaoniæ. Steph.

Sylla per duplex ll. Vide SYLA.

Sylla, Romanus nobilis ex antiqua Scipionum
familia, adolescentiæ omnibus flagitiis inqui-
natus, Quæsturam sub Mario adeptus est, in
qua vitam omnem penitùs commutauit. Li-
teris Græcis & Latinis bene eruditus, facun-
dus, acer, astutus, gloriæ cupidus, sui securus,
pecuniæ maximus largitor, animo grandis:
vt de illo dubitari potuerit (inquit Sallustius)
fortiórne an feliciór esset. Missus à Mario ad
Bocchum regem legatus, Iugurtham vinctum
retulit: Mithridatem Asiam crudelissimè va-
stantem compescuit: socialis belli luctus re-
pressit: Cinnæ dominationem fregit & Ma-
riam, qui olim se Quæstorem fastidierat, ip-
sam illam Prouinciam proscriptum & exulem
petere coegit. Dictator deinde effectus, ita
Rempub. oppressit,, vt teste Cicerone in Ver-
rem, nemo illo inuito, nec bona, nec patriam,
nec vitam retinere potuerit. Postremò Repub-
lic. constituta, Dictaturam deposuit, & pri-
uatus Puteolos concessit: quo in loco pedicu-
lari morbo periit. Plutarch.

Syllanion, statuarius nullo doctore nobilis. Plin.

Sylloson, vir egregius, aliquando exilio mulcta-
tus est: sed quia diuitiis & corporis præstantia
affluebat, chlamydem sumptuosam semper
gestabat. Quam cum Dario (qui postea Per-
sarum rex effectus est) dono dedisset, is postea
regnum adeptus, beneficij memor. Sylosontē
solo natalitio restituit. Vnde tractum est pro-
uerbium de chlamyde Sylosontis, quod dici-
tur de his, qui iactant se magnificentia vesti-
mentorum. Fuit autem Polycratis Samiorum
tyranni frater: à Dario verò accepta tyrannide
vrbem assiduis cædibus exinaniuit. Vnde dic-
tum est prouerbium, ἐκπεσὼν συλοσῶντος ἰσχυ-
χωρίας, i. Sylosontis opera locus amplus est.
Strab. lib. Geogr. 14.

Syluanectum, vulgò, *Senlis*, Galliæ Belgicæ oppi-
dum, in Picardiæ prouincia, sic dictum à syl-
uis, quòd istud oppidum olim in medio esset
syluarum. Greg. Tur. lib. 9. c. 20. hist.

Syluania, liberæ conditionis pagus Heluecticus,
mutuo societatis fœdere Suiciæ & Vraniæ
iunctus, anno M. CCC. XV. Naturali Alpium
vallo circumseptus, pascua habet amœna, pe-
coribus alendis per quam idonea. vulgò *Vn-
derwalden*.

Syluanus, syluarum Deus: Cyparissum puerum,
quem in deliciis habuit, in arborem sui no-
minis transformauit. Quidam eundem esse
putarunt cum Pane. Virgilius tamen 1. Geor-
gicorum, manifestè eos distinguit. Nam cùm
dixisset, *Pan ouium custos*, &c interiecta deinde
Mineruæ & Triptolemi mentione, subdit tan-
dem.

Et teneram ab radice ferens Syluane cupressum.

Syluanus, qui sui & sororis filius, hoc modo Va-
leria Tusculanatia ob iram Veneris Valerium
patrem suum deperibat, rémque nutrici com-
municat: quæ dolis subiens herum, puellam
quandam ex vicinis eum dixit adamare, quæ
aspectum eius apertumque concubitum ve-
reatur. Aliquando pater postmodum debac-
chatus, lumen petiit: nutrix verò præueniens,
fugiénsque, sese præcipitauit, filia quoque in-
de euadens, peperit Syluanum, quem Græci
Ægypanem vocant. Pater quoque Valerius
dolore affectus, sese dedit in præcipitium.
Plut. Par.

Syluanus, consul, anno ab vrbe condita 833.

Syluanus in Galliis à militibus Cæsar est appel-
latus. Agrippinæ ab Vicisino est occisus: im-
perauit paulò plus 11. mens. Pomp. Ammi. lib.
15. ab vrbe condita 109.

Syluester III. Pontifex Romanus electus, anno
salutis 1044.

Syluia, nomē quo Ilia Romuli mater vocata est.
Virg. 7. Æneid.

Syluius, Æneæ filius, à quo postea omnes Alba-
ni reges Syluij dicti sunt.

Syluius Posthumus, IIII. Latinorum rex, regna-
uit annis XXIX. Syluius dictus, quia in rure
educatus. Posthumus, quia post patris mortem
natus fuit. Eutrop.

Syluius Athis, Eutropio, qui & Aegyptus, Al-
bæ filius, VII. Latinorum rex, regnauit annis
XXIIII.

Syma, vrbs in Asia. Quin & pro monte iuxta
Pontum posuit. Orpheus in Argonautis. Vide
SYME.

Symachia, vna fuit ex Sibyllis (teste Martiano
Capella) Hipporensis filia.

Symætha, vrbs Thessaliæ: Ciuis, Symætheus.
Steph.

Symbari, populi feri inter Arabiæ montes, & Ni-
lum incolentes, Elephantóque victitātes. Plin.
lib. 6. c. 31.

Symæthus, fluuius Siciliæ, non longè ab Aethna,
qui, vt ait Strabo libro sexto, agrum Cata-
næum irrigat. Hinc deducitur adiectiuum Sy-
mæthius.

Syme, Plinio libro quinto, capite 38. insula inter
Rhodum & Gnidum, sic dicta à Syma, Ialysi
filia, cùm prius Metapontis, deinde Aegle vo-
caretur. Author Hermolaus. Meminit Strabo
libro decimosexto. Syme insula est Cariæ, te-
ste Strabone lib. 14. & vrbs eiusdem nominis.
Gentile, Symæus, vel Symeus.

Symmachia Venus dicta est à Mantinensibus,
quòd in Actiaco prælio Romanis opem tu-
lisset.

Symma

Symmachus, Romanus orator, missus à Senatu Constantinopolin, ad Theodosij liberos, rogatum vt Vestales à Christianis destrui minimè paterentur. Cuius rei gratia putabant se aduersa multa, à diis esse passos. Eius igitur orationē & Prudentius & Ambrosius, qui huius meminerunt, acerrimè confutarunt. Fuit & Symmachus, sacrorum librorum interpres doctrinæ parum syncerę & Christianæ, cuius meminit Eusеb.lib.6.capite 14 hist.eccl.

Symmachus, XLIX. Romanorum episcopus annis XV. mens. V. diebus XXVII. anno salutis 499.

Symmachus,consul,ab vrbe condita 1275.

Symon, Cleophæ filius, Hierosolymorum episcopus Eusеb.lib.3.c. 11.Cruci affixus est. Idem lib.3.c.35.

Symon,summus sacerdos Iudæorū, filius Oniæ, iustus appellatus,anno mundi 3660.

Symphorosa,Gerulij martyris vxor, quæ mortē septem filiorum pro religione Christiana occumbentium tulit patientissimè, imò verò eos ad supplicium animauit.Hist Eccles.

Symplegades,quæ & Cyaneæ, insulæ duæ, siue potius scopuli, trans Bosphorum Thracium in ipso Ponti Euxini ostio mille quingentis passibus ab Europa distātes : tam modico autem inter se discretæ interuallo,vt ex aduerso quidem intrantibus geminæ cernantur, paulum verò deflexa acie, coëuntium speciē præbeant.Quæ res occasionem præbuit poëtarum fabulis, qui eas olim inter se concurrisse tradunt. Vnde & nomen acceperunt, ἀπὸ τοῦ συμπλήττεσθαι, hoc est,à concurrendo,siue conflictando.

Synadis. Vide SINADA.

Synangus,vrbs Phœnicum:Gentile, Synangius. Steph.

Syndicus, vrbs contigua Scythiæ, cum portu. Aliqui Georgipen vocant.Steph.

Synesius,è Pentapoli Aphricæ philosophus Christianus,præsul Ptolemaidis factus, scripsit libros in Grammatica,Philosophia, Panegyricos,epistolas,& alia Suid.

Synnada,vrbs Phrygiæ(indigenę Docimitem & Docimæam vocant.) Aiunt autem Acamantem,cùm post bellum Troianum aberrasset, in Phrygiam venisse,& illic, dum obsessio regionis principi suppetias ferret, agrum quēdam accepisse,ibique vrbem condidisse : quæ primùm Synnæa dicta sit,quòd multi ex Græcis Macedones per Asiam collecti in ea habitarent : deinde à finitimis corrupto vocabulo Synnada:Ciuis,Synnadeus.Steph.

Syntiche,mulieris nomen.Philip.4.

Synopij populi Liburnis vicini.Steph.

Sypallettus, vicus in Cecropide tribu : vnde Sypalettus.Steph.

Syphax Numidiæ rex,qui cùm Scipioni per Lęlium fuisset conciliatus, bellique societatem cum eo iniisset, postea violata fide Annibali adhæsit.Tandem victus à Masinissa, viuus in Scipionis manus perductus est à quo in triūpho circumductus, & in carcerem inclusus,inedia vitam finiit, regno Masinissæ concesso.

Syra,locus qui secundum Iosephum viginti stadiis ab Hebrone distat.2.Reg.3.Lat.spina, aut olla, vel lebes, siue rebellio,aut recessio.

Syracusæ ciuitas Siciliæ amplissima, sub Pachyno monte sita, vbi fons Arethusa ab Alpheo (vt creditur) Elidis fluuio per subterraneos cuniculos means, magna aquarum vbertate erumpit Cic.6. in Verr. scribit Syracusas vrbē esse maximam Græcarum vrbium, pulcherrimámque:quæ ex quatuor quasi vrbibus maximis constare videatur : quarum vna insula nominatur,altera Acradina, tertia Tyche à nobili Fortunæ templo in ea extructo:quarta Neapolis. Hinc Syracusius,a,um : sed Græco more dicitur:nam Latinè Syracusanus, a, um, Hi populi,quia ditissimi, voluptatibusque ac deliciis dediti erant, factus est prouerbio locus, Syracusanæ mensæ, & Syracusanæ diuitiæ. Syracusis autem nunquam tanta obducitur nebula, vt non aliqua hora sol cernatur. Plin.lib.2.c.62.

Syrbane,insula in Euphrate : Gentile, Syrbanus. Steph.

Syrenes,filiæ fuerunt Archeloi & Calliopes Musæ, de quibus vide supra SIRENES.

Syria, regio Asiæ, quæ ab Oriente fluuio Euphrate, ab Occidente nostro mari & Ægypto terminatur, à Septentrione habens Ciliciam, & partem Cappadociæ, à Meridie Arabiā:cuius insignes ciuitates, vt libro 5. refert Ptolemæus,sunt Laodicea,Hierapolis, Antiochia, Apamea,Palmyra,Heliopolis,Ptolemais, Sidon,Tyrus,Berytus,Bortys,Tripolis, Byblus, Seleucia,Cæsarea, & Damascus.Montes clari, Carmelus,Casius, Libanus:Fluuij, Euphrates, Chrysorrhoas, Singas : Regiones, Phœnice, Palestina, Iudæa, Idumæa, Comagena, Samaria, & Syria Cœle. Sūt qui quadripartitam faciunt diuisionem, in Syros, Assyrios, Leucosyros,& Cœlosyros. Plinius libro quinto, capite duodecimo, Mesopotamiam quoque & Babyloniam Syriæ attribuit : totiusque Syriæ partem facit Assyriam. Multi confundunt, vt Herodotus, qui Syros à Græcis dictos, Assyrios à Barbaris dici scribit, & illis Chaldæos adnumerat.Acron quoque & Porphyrio insignes grammatici, apud Horatium eam, quæ nunc Syria dicitur detracta syllaba, olim Assyriam dictam scribunt Huius regionis incolæ Syri dicti sunt : qui olim astutiæ nomine malè audierunt, quemadmodum & Phœnices. Hinc factus est locus prouerbio, Syri aduersus Phœnices,quo vtimur, quoties significare volumus, duos egregiè astutos

hoc agere, vt dolis se mutuò circunueniant. Iidem vsque adeò gulosi sunt, vt maximam diei partem in conuiuiis absumant. Masculi à XIIII. anno, fœminæ X I. vsque ad LXV. tributo obligantur. Fortunam colunt. Proni sunt in cachinnos & scommata. Diuino cultui satis dediti. vnde & Stat. lib. I Syl.

Quod ramis pia germinat Damascus.

Operasissimi sunt in hortis. Hinc Prouerb. Multa Syrorum olera.

Syria soba, in titulo Psal. 60. ea est quæ Palæstina dicitur.

Syrianus, Alexandrinus, philosophus Platonicus, docuit Athenis, scripsitq; in totum Homerum commentarios, libros septem in Platonis rempublicam, & alia. Huius discipulus & successor fuit Proclus. Suid

Syrictæ, vt ex Megasthene notat Plin. lib. 7. c. 2. gentes inter Nomadas Indos, narium loco foraminum tantùm habentes, anguium modo loripedes.

Syrinthus, vrbs Cretæ. Gentile, Syrinthius. Stephanus.

Syrinx, gis, Nympha Arcadica, vna Naiadum quæ cùm vim Panos alioqui effugere non posset, inuocato sororum nomine, in calamos palustres est mutata. Ouid. lib. 1. Metamorpho.

Syrisca à Syrus fit, sicut Cilissa à Cilix.

Siritha, filia Danorum regis Silualdi, tantæ pudicitiæ, vt cùm ob elegantiã formæ magnam procorum frequentiam pateretur, neminem tamen probauerit Saxo lib. 7

Syrius, stella est in ore canis posita: quæ annis singulis oritur circa octauum calendas Iulij: quæ orta plerunque pestilentiam gignit, toto anno, plerunque paucis diebus, interdum innoxia nascitur.

Smyrnæum, campus inter Nomades & Nabathes: Gentile, Smyrnæus. Steph.

Syrmatæ, iidem qui Sauromatæ. Scribit enim Eudoxus Syrmatas ad Tanaim fluuium habitare. Steph.

Syrna, vrbs Cariæ à Podalirio condita. Aiunt enim Podalirium cùm aberrasset, delatum in Cariam à Capretio quodam seruatum esse, & ductum ad Cariæ regem Damæthum, cuius filiam à tecto delapsam, detracto ab ambobus brachiis sanguine, ille curauit: quod admiratus rex filiam ei coniunxisse fertur, & Chersonesum donasse: in qua Podalirius duas ciuitates, alteram, vxoris nomine, Syrnam: alteram verò, pastoris nomine, à quo seruatus fuerat, condiderit. Gentile, Syrnius, & Syrnias fœminum Steph.

Syroe Persis imperauit. an. 1. anno salutis 627.

Syrophœnix, ora maritima Syriæ, circa Euphratem, cuius pars Idumæa & Iudæa.

Syrsimithritas, Persarum satrapa fuit, qui duos ex matre liberos suscepit. Nam authore Curtio, apud Persas parentibus stupro coire cum liberis fas est.

Syrtes, tium, duo sinus periculosissimi in mari Libyco, qui Africã propriã dictã alluunt: quorum alter qui Carthagini propinquior est (minorem Syrtim vocant) ccc. M. pass. ambitũ habet. Alter, qui in Cyrenaicã vergit, maior Syrtis dicitur: habétq; circuitum DCXXXV. M. pass. Vtraque Syrtis nauigantibus est periculosissima quod mare ibi vadosum sit, arenæ vehens cumulos, qui loci faciem vicissim immutant, dorsaque & breuia in alia atque alia loca transferunt. Sunt & in terra Syrtes in eadem Africa, vento arenas excitante, & proxima quæque operiente. Vnde Solinus author est, iis in locis, quamuis terra iter faciẽtes, cursum siderib. regere. Nam arenæ cumuli, vento agitati, locorum faciem mutant: & quemadmodum in mari, nunc aggere sublimia faciunt, quæ priùs desidebant, nunc vallibus profunda, quæ priùs excelsa erant.

Syrus, Mesopotamiæ rex. anno mundi 2906.

Syrus insula Ionica, Asiæ opposita, cuius prima producitur, à qua Pherecydes Syrus ortum habuit, non à Syria regione. Strabo libro 12. Stephanus Ioniæ vel Acarnaniæ insulam esse scribit: Gentile, Syrius. Syrus verò Thraciæ adscripta est, vt Strabo & Plinius testantur, longè à Rhodo.

Siscia, castellum est penes Segesticam, ea in via quæ in Italiam ducit, ex Danubij finibus, Strabo lib. 7.

T A

Tabæ. Tabarum, vrbs Cariæ. Pli. lib. 5. cap 27.

Tabæ, vrbs Lydiæ, de qua oraculũ Pisidię datum ἄστυ τάβων ἐσχατιὴ ἀλλ' ἄγεο οἰκίζεσθαι. Dicta à Tabo heroe. Alij aiũt Cybirã vrbem condidisse sui nominis: Matsyam verò fratrem eius Tabas super rupe. Taban enim petram significare. Vel à Tabeno Argiuo; Ciuis, Tabenus. Sunt etiam Tabæ, vrbs Cariæ, & tertia Perææ, quam Alexander in libro de Syria interpretatur bonam. Steph.

Tabathra. Vide TABRACA.

Tabbaoth, nomen viri. 1. Esd. 2. Lat. annuli vel circuli, aut submersi, vel bonum tempus, aut bona hora.

Tabee, filius Nachor ex Roma concubina. Genesis 22. lat. iugulatio vel occisio, aut coquus.

Tabeel, nomen viri 1. Esdr. 4. Isa. 7. Lat. bonus Deus.

Tabelias nomen viri 1. Paral. 16. Lat. Intinctus à Domino, vel baptismus Domini, siue bonitas ipsi Domino.

Tabeni populi iuxta desertum Carmaniæ habitantes Steph.

Tabereni, populi iuxta Chalybes, Pomponio libro

bro primo, quos Strabo Tarbanos nominat. Rectiùs Tibareni, vel Tibarani dicendi teste Hermolao. Iustissimi sunt, nec priùs prælio congrediuntur, quàm diem, locum & horam, ex fide hosti denuntiarint. Cùm mulier partu liberatur, vir in lectulum, tanquam pueri author decumbit, eumque vt puerperam efferta vxor curat, vt ex Nympha Cœlius annotauit.

Tabernæ, locus iuxta Rom. Act. 28.

Tabij, vrbs Italiæ, in qua Remus institutus est. Stephano.

Tabis vrbs Arabiæ: Ciuis, Tabenus. Steph.

Tabor, mons in medio Galileæ, rotundus ac sublimis.

Tabraca, oppidum Africæ minoris Silius Sabratam nominat libr. 3. Aliis Tabarta, quod minimè mirum est. Barbara enim vocabula inepta sunt, nec semper eodem sono vtraque lingua efferri consueuerunt, vt Hermolaus scribit. Τάβρακα, Steph. vrbs Lybiæ: Gentile, Tabarhenus.

Tabremon, pater Ben-adad regis Syriæ, tertij Regum decimoquinto. Lat. bonum malum granatum, siue bonitas excelsa vel sublimis, aut vmbilicus præparatus vel numeratus, vel muneratus.

Taburnus, mons Campaniæ, oliuetis abundans Virg. 2. Georg.

Tacapa, Prol. lib. 4. cap. 3. vrbs Syrtis paruæ. Plin. Tacape, vulgò Capis.

Tacasim, ciuitas in tribu Zabulon, Ios. 19. Lat. hora vel tempus principis, siue nunc princeps.

Tacfarina, Numidarum rex, victus à Decio ad Pagydam. Tacit. lib. 3.

Tachos, Rex Ægyptiorum fuit, qui cum Agesilaum Lacedæmoniorum regem, breuis staturæ hominem, qui idcirco venerat, vt cum eo belli societatem iniret, eique auxilium ferret, hoc intempestiuo loco lacessisset, Parturiebat mons, at Iupiter metuebat, ille autem murem peperit, regno suo est spoliatus, alienato à se Agesilao, societatéque dirempta. Athenæus lib. 14. Plutarch. in Agesilao.

Tachelotis, Ægyptiorum rex, regnauit annis 13. anno mundi 3126.

Tachempso, Herodoto libro 2. histor. quædam Nili insula, Vide Tacompsos. Stephano insula Æthiopiæ iuxta Libyam: Gentile, Tachempsites.

Tacitus, Imperator Romanus, qui apud Tarsum febre correptus obiit. Author Sextus Aurelius.

Tacitus Cornelius, sub Adriano principe orator clarissimus æqualis ac familiaris Plinij Iunioris, Belgicæ Galliæ rationes procreauit, ad Vespasianos vsque peruenit, ab iisque honoribus euectus, historiam principum conscripsit ab Augusto vsque ad Adrianum. Vide C. CORNELIVS.

Tacola, Indiæ emporium extra Gangem, Ptolemæo libr. 7. cap. 2. *Malaca* nunc dicitur, miræ magnitudinis, à Portugalensibus vi capta: quod testatur epistola Emanuelis regis ad Leonem x.

Tacompsos, vicus in finibus Ægyptiorum & Æthiopum iuxta Philiam insulam: Gentile, Tacompsites. Stephanus. Vide TACHEMPSO.

Taddæus, nomen viri, apud Euangelist.

Tænatus, ri, siue Tænara, orum, promontorium Laconicæ regionis, circa medium meridionalis lateris Peloponnesi, quàm longissimè in mare procurrens, oppidum habens eiusdem nominis. Suidas ait Tænarum promontorium esse Laconicæ, in quo fauces erant ad inferos deducentes, vbi & Neptuni præsidis templum: illic supplicantes in sacello Neptuni Helotes nihil veriti Lacedæmonij interfecerunt. Circa Tænarum antrum ostendebatur, per quod Herculem ab inferis rediisse poëtæ fabulati sunt, Cerberúmque vinctum, ad superos traxisse, vulgóque creditum est, eas inferorum esse fauces. Ibidem marmor Laconicũ effodiebatur, coloris viridis, quòd & à loco Tænarium cognominatur.

Tænon, Hermol. in lib. 9. Plinij cap. 37. fuit vrbs Laconiæ, à qua mulier poetria nomine Herina ortum habuit.

Taga, regio dicta à Tago, rege Assyriorum.

Tagasta (aliàs Tegesta) Plin. libr. 5. cap. 4. ciuitas Africæ, à qua Tagestensis. Vnde qui Aurelij Augustini vitam scripsere, Tagestensem eum fuisse memorant.

Tages, is, filius Genij, teste Festo, & nepos Iouis, qui adhuc puer x 11. Hetruriæ populos haruspicinam traditur docuisse. De hoc Cicer. lib. 2. de Diuinatione, scribit adhunc modum: Tages quidam dicitur in agro Tarquiniensi, cùm terra araretur, & sulcus altiùs esset impressus, extitisse repentè, & eum affatus esse, qui arabat. Is autem Tages, vt in libris est Hetruscorum puerili specie dicitur visus, sed senili fuisse prudentia. Eius aspectu cùm obstupuisset bubulcus, clamoréque maiorem cum admiratione edidisset, cõcursum esse factum, totámque breui tempore in eum locum Hetruriam conuenisse, tum illum plura loquutum multis audientibus, qui omnia eius verba exceperint, literisque mandauerint: omnem autem orationem fuisse eam, qua aruspicinæ disciplina contineretur: eam postea etemisse rebus nouis cognoscendis, & ad eam illa principia referendis. De hoc Tage, quem nonnulli malum genium fuisse putant, Ouid. Met. lib. 5. Alij dicunt fuisse hominem obscurum, qui subitò inclaruerit quum autem diuinandi esset professus.

Tagira. Vide TACHIRA.

Tagus, mons in Lusitania, apud quem quædam

equæ dicuntur à vento concipere.

Tagus, cognomento Orma, regnauit apud Celtiberos, annos mundi 2114. Beroſ. lib. 5.

Tagus, Luſitaniæ fluuius, aureas voluens arenas, vt Plinius ait. Circa hunc fluuium (ſi eidem credimus) equæ in Fauonium obuerſæ concipiunt, equóſque ita gignunt perniciosiſſimos, ſed tertium ætatis annum non excedentes.

Tahath, filius Aſir filij Abiaſaph, 1. Paral. 6. Filius Bareth filij Suthalæ. 1. Par. 7. lat. ſubter, vel ſubtus aut pauor ſiue formido: vel Syriacè, deſcenſio.

Tainni, populi à Saracenis ad Meridiem vergentes. Steph.

Talabrica Vide LIBORA.

Talãtia, Spartana mulier, cùm audiuiſſet filium ſuum Pedaretum iniquè apud Chios ſeſe in regni adminiſtratione gerere, his ad eum verbis ſcripſit: Aut te melius in Chij adminiſtratione gerito, aut iſthic maneto. Nam ſi Spartam redieris, non eſt quòd vltrà ſperes te victurum.

Talaon, filius Iaſij, apud Argeos regnauit, vt notat Bocatius lib. 2. cap. 38.

Talaria, vrbs Syracuſiorum: Gentile, Talarinus. Steph.

Talaſio, virginitatis Deus, apud Romanos (inquit Seruius) inuocatur. Cùm enim in raptu Sabinarũ plebeius quidam raptam pulcherrimam duceret, ne ei auferretur ab aliis, Talaſionis eam ducis nobilis eſſe ſimulauit: cuius nomine puellæ fuit tuta virginitas. Hæc Seruius, ex Plutarcho in Romulo.

Taga. Vide TAICA.

Talga, Pompo. lib. 3. inſula in Caſpio mari, ſine cultu fertilis, omni fruge ac fructibus abundans: ſed vicini populi, quæ gignuntur, attingere nefas, & pro ſacrilegio habent, diis parata exiſtimantes, diſſque ſeruanda. Hactenus Mela. Ptolem. lib. 6. c. 9. Talca dicitur. Plin. li. 6. cap. 17. in Caſpio mari vulgatam inſulam Tazatam eſſe ſcribit. Variat igitur nomen in ſexcentis aliis. Viſtula, Iſtula, Tabireni, Tabrani, Tibereni, &c.

Talthybius, præco in Græcorum exercitu ad Troiam, Hom. 1. Iliad. qui vnà cum Eurybate ab Agamemnone miſſus eſt ad Achillis caſtra, vt Briſeidem ab eo abduceret.

Talus adoleſcens, ſororis Dædali filius, reperta ſerpentis maxilla paruulum cùm ſecuiſſet lignum, imitatus poſtea dentium ſerpẽtis ſpiſſitudinem, ſerram ferream primus omnium fecit. Reperit etiam tornum, & rotam figuli. Ita cũ pluribus rebus profuiſſet, magna laude celebratus eſt. Hunc igitur puerum Dædalus, inuidia motus, exiſtimans turpe, magiſtrum, ab adoleſcente gloria vinci, dolo interfecit. Diod. lib. 5.

Tamara. Vide TAMARIS.

Tamare, inſulæ Britanniæ vrbs. Ptolem. l. libro 2. capite 3. vulgò *Tarneſtolz.*

Tamaris, Hiſpaniæ fluuius, à quo Tamari populi dicti Pomponio lib. 3. apud Ptolemæum lib. 3. cap. 6, non Tamaris, ſed Tamara legitur.

Tamaritæ, populi Aſiatici, non longè à Caſpio mari.

Tamarus, fluuius Britanniæ inſulæ, Ptol. lib. 2. cap. 3. Vulgò *Tone.*

Tamburlanus vel Tamerlanes Scytha, infinita multitudine Turcarum terras inuaſit, Baiazetem Turcarum dominum acie victum & captum in cauea clauſum per totam Aſiam circunduxit, anno ſalutis 1398. Hic verò primum fuit bubulcus: demum adeò fauentem reperit fortunam, vt ad imperium Scytharum conſcenderit.

Tambrax, vrbs Parthorum: Gentile, Tambracius vel Tambracenus. Steph.

Tameſis, fluuius in Anglia fines interioris regionis à maritimis ciuitatibus diuidẽs, à mari circiter paſſuum millia octoginta. Id vno omninò loco pedibus atque ægrè tranſiri poteſt, & in mediterraneis illius locis inſulæ oriens, nauigabiliſque Ocoanum influit. vulgò, *la Tourniſe.*

Tamiatis, vrbs Ægypti. Steph.

Tamma, vrbs Arabiæ. Ciuis, Tamnites. Stephanus.

Tamos, promontorium quod Taurus attollit. vide Pomponium in deſcriptione Indiæ.

Tamuada fluuius Mauritaniæ, nunc *Bedia:* rigat regionem Alabarum.

Tamyna, Straboni, vrbs Eretriæ: Gentile, Tamyneus: fœmininum, Tamyneis. Ibidem Iupiter Tamynæus colitur. Pauſanias libro vndecimo Stephan.

Tamirace, vrbs Sarmatiæ Europææ: Gentile, Tamyracenus.

Tamyras, Thrax poëta fuit, qui ſcripſit verſus in Theologia ad tria millia: eximia fuit pulchritudine & amore puerorum deflagrauit: hic auſus eſt cum Muſis in certamen deſcendere, vnde ab his obcæcatus eſt.

Tanach, nomen vrbis in tribu Aſer. Iud. 1. lat. cõfiingens te, vel humilians te, ſiue reſpondens tibi.

Tanager, fluuius Lucaniæ, qui eſt inter Campaniam & Calabriam. De quo Virg. 3. Georg.

Tanagra, Ptol. lib. 3. c. 15. Bœotiæ mediterraneæ oppidum nobile, Plin. lib. 10. c. 21. Hanc Homerus (inquit Stephanus) Græan vocat propter vicinitatem: priùs autem Pœmandria dicebatur. Ariſtoteles verò Oropũ dictam ſcribit. Eſt autem locus vrbis Oropiorum iuxta mare. Hinc Tanagræus, Tanagris, Tanagricus. Stephan.

Tanagræi. Vide CEPHYRA.

Tanagrus, ſiue Tanager, fluuius Lucaniæ, quæ eſt regio Italiæ inter Picentinos, & Brutios.

Tanais,

Tanais fluuius Scythiæ, Asiam diuidens ab Europa, à Septentrione in Meridiem fluens, Nilo aduersus. Strab. lib. 11. paulo tamen Orientalior, per Scythas & Sarmatas in Mæotim defluens. Stephano, vrbs eiusdem nominis cum fluuio. Strabo libro 7. Ciuis, Tanaites, fœmininum Tanaitis. Aliqui eundem fluuium Accesinem & Iaxartem esse volunt. Stephanus.

Tanaquil, Tarquinij Prisci Roman. regis vxor. Liu.

Tanas, oppidum non longè à Tanai, Veneris paret. Vnde & nobilissimæ pelles feruntur & mancipia, quæ à Scythis emunt, quos appellãt Carcasos.

Tanasis, rex Gothorum, & dux Scytharum, anno mundi 27.

Tanaus, primus rex Scytharum.

Tanes, vir Persa è ducibus Darij.

Tanis, Hebr. dicitur Soan, & interpretatur moues, vel motio, siue motus. Metropolis Ægypti, à qua Tanicũ siue Taniticum, Nisi oltiũ dictum. Strab. lib. 17. Hic fuit, vt annotat Villanouanus in Ptolemæum, prima Israelitarum captiuitas, à qua per mare rubrum duce Mose, sunt erepti. Sità erat in terra Gossen, sed nunc destructa est. Est etiam Tanis altera, Soan etiam Hebr. dicta, distans à Memphi, auct. Iosepho, Stadiis CLXXX. hanc celebrant Sacræ litteræ, vt Psal. 77. Isai. 19. Ezech. 30.

Tanos, vrbs Cretæ, Gentile Tanius. Steph.

Tantalus, Iouis ex Plote Nympha filius, Agamemnonis & Menelai auus, qui ab eo Tantalidæ dicti sunt. Hic cum Deos conuiuio excepisset, vt eorum diuinitatem experiretur, Pelopem filium membratim discerptũ, coctúmque iis appositum comedendum. Illi verò à nephãdis epulis abstinuere omnes, vna Cerere excepta, quæ pueri humerum deuorauit: pro quo illi dij eburneum restituerunt, reuocatáque per Mercurium ab inferis anima, Pelopi vitam reddiderunt. Patrem verò tanti sceleris authorem ad inferos detruserunt, vbi perpetua fame & siti torquetur, Eridani fluuij aquis, quibus mento tenus dicitur immersus, & pomis, quæ capiti eius imminent, captationem eius fugientibus. Hinc Tantalides, & Tantalis, idis. Hoc figmento, auaritiæ more, & supplicia poetæ depinxerunt.

Tantalus, rex Athenien sium, rexit Phrygas, qui priùs Mæones vocabãtur, anno mundi 2602.

Tantalus, mons Lesbi à Tantalo dictus. Gentile, Tantalius. Steph.

Toachi, populi intra Pontum, & Regio similiter. Hos aliqui Toas vocant. Steph.

Tapheth, Salomonis filia, 3. Reg. 4. lat. depillatio, aut gutta, vel paruula.

Taphiæ, insulæ, quas propè Echinadas Strabo lib. 10. ponit, quarum caput Taphus. Is Taphi & Teleboæ imperauerũt, de quibus huiusce-

modi repetit originem enarrator Apollonij poetæ. Perseo ex Andromeda vt narrat Herodotus, quatuor fuere filij, Alatus, Stheneleus, Nestor & Electrion, qui simul regnauerunt. Ex Hippothoe Nestoris filia, & Neptuno Pterelas genitus, ex Pterela Teleb os & Taphus, à quo Taphus insula, in qua Teleboę ac Taphij communi nomine & imperio fuere. Igitur ij Hippothoes eorum auiæ pecuniam ab Electrione eorũ necessario, qui pro ea spopondit, repetebant: qua negata ad arma venere armenta abegerunt, ipsum denique & filios sustulere. Alcmena, Electrionis filia patrem vltura, Amphytrionem Thebanum hominem potentissimum in matrimonium accepit, atque hoc pacto, bello inter eos conflato, ab eodem Amphytrione deleti sunt, eorúmque regnum Cephalo profugo Athenien si, qui exercitui præerat, donatum, quod ad Vlyssem successione peruenit Hæc ille. Ex quo apparet Teleboas & Taphios omnibus iis insulis imperasse. Vide Taphij & Taphiussa.

Taphias, insula quæ triginta stadiis à Taphiussa Cephaleniæ vrbe, distat. Steph.

Taphij, dicti sunt populi, à Tapho Neptuni filio qui Echinadibus insulis imperauit. Hanc Neptunus (vt est in fabulis) inuictum fecit, vt quandiu quem in vertice aureum dederat capillum haberet incolumem, tandiu foret insuperabilis.

Taphium. Vide CEPHALENE.

Taphiussa, Plin. lib 36. c. 11. locus iuxta Leucadẽ, in quo Taphiusius lapis nascitur.

Taphiussa, vrbs Cephaleniæ, quondam Taphos appellata: Ciues, Taphij, vel Taphiussæi.

Taphne, vxor Pharaonis regis Ægypti. 3. Reg. 11. lat. occulta tentatio vel fuga, aut coopertum vexillum: vel ex Hebr. & Syro, occultum miraculum.

Taphnis, ciuitas in Ægypto, à qua Taphnæi dicti sunt viri in ea habitantes. Vide TANIS. Eandem enim esse docti existimant.

Taphos Vide TAPHIVSSA.

Taphorisis. Vide TAPORISIS.

Taphræ, oppidum in Taurica Chersoneso, Traiani principis auspiciis aliquando captum, vt author est Florus, qui sub Traiano vixit.

Taphræ, vel Taphre, regio iuxta Mæotin paludem, quam fossis & vallo munierũt serui dominorum vxoribus congressi, cùm domini in diuturno bello contra Thraces vel populos intra Istrum abessent. Hanc regionem inhabitasse dicuntur Satarchæi. Steph. Hi populi Satarchæ supra nominantur.

Taphsar, nomen regionis. Ier. 51. lat. princeps vel exercitus, siue paruulos auferens, aut distillationem auferens.

Taphua villa, terminus Palestinæ ad Ægyptum procul

procul XIIII.M.à Raphaim. Est & altera Taphua terræ Manasse, Ios. 12. & 15. data filiabus Salphaad, Ios. 17. filius Hebron. .Paral. 2. Lat. pomum vel inflatio, aut insufflatio vel illaqueatio.

Tapórta. Vide TAPYRI.

Taporis, ciuitas in Ægypto prope Alexandriam Stephanus τάφοσιρις appellat: quia sit sepultus in ea Osiris. Strab. lib. 17. duas facit Taposires: vnam Mara propiorem, alteram remotiorem. Ciuis Taposirites.

Taprobâne, vulgò, *Sumatra*, insula, omnium, quæ veteribus cognitæ fuerunt, maxima, à Colaico Indię promontorio in Austrum quatridui nauigatione recedens, in qua Septentriones negant conspici posse. Lucet ibi Canopus sidus clarum & amplissimũ. Homines corporum magnitudine alios antecellunt, cæruleis oculis, atroci visu, terrifico sono vocis, Viuunt vltra annos centum. Nascuntur in ea beryllí & hyacinthi, vt Ptolem. libro 6. refert. Plin. 6. cap. 22. Incolæ eius insulæ ædificia habent modicè ab humo extantia: item aurum & argentum & marmor testudini simile: præterea gemmas & Margaritas præcipuæ bonitatis. Apud eos annona nunquam augetur: neque sunt fora, neque lites: Herculem colunt. Populus regem eligit, senecta, clementiáq; venerandum & liberos non habentem. Et si postea gignat, abdicant, ne fiat hæreditarium regnum.

Tapsagum, Cyrenaicæ regionis oppidum Plin. lib. 5. ca. 5. in descriptione Cyrenaicæ regionis.

Tapsus, insula decem stadiis à Sicilia distans versus Syracusas. Virg. lib. 3.

—*Tapsumq; iacentem.*

Tapyri, populi in Parthiâ (vt li. 12. refert Strabo) quibus mos est, vt proprias vxores aliis viris nuptui concedant, cum duos aut tres filios ex eis susceperint. Vino perinde ac vnguento oblinuntur: iustitiámque obseruant. Strabo li. 11. Stephano, gens non procul à mari Hyrcano, Quadratus Taporta vocat. Gentile, Taportæi.

Tarachus Æthiops, Ægyptiorum rex, regnauit annis XX. anno mundi 3251.

Taracina (aliàs Tarracina, vel Teracina) oppidum Volscorum in Campania, non procul à Caieta & Amyclis, vt est author Seruius apud Virg. 10. Aeneid. antè Trachyna, id est aspera, à loci aspredine, & lingua Volscorum Anxur dicebatur prius. Liu. li. 4. Anxur fuit quæ nunc Taracinæ sunt, ciuitas p ona in paludes, editum occupat collem. Vide ANXVR & TRACHYNA.

Taracon vel porius Tarraco, per duplex r, insignis Hispaniæ ciuitas, & Scipionũ opus, à qua prouincia ipsa Taraconia & Tarraconẽsis vocatur, quæ (vt Pomponius scribit lib. 2.) altero capite Gallias, altero Bæticam, Lusitaniámque contingens, mari latera obiicit nostro, qua Meridiem, qua Septentrionem spectat, Oceano. Hinc Taraconensia vina optima.

Taranis, dicebatur Iupiter à Gallis, cui humano sanguine litabant.

Tarandrus, regio Phrygiæ: Gentile, Tarandrius. Steph.

Tarantus, vrbs Bithyniæ, vbi Tarantheus Iupiter colitur. Steph.

Taras, Neptuni filius, quem Tarentum ædificasse nonnulli autumant. Vide Tarentum quod Græcis Taras vocatur.

Taraxippus, fuit quidam in Isthmo ab equis interemptus, de quo Cæl. lib. 11.

Tarbelli, Ptol. li. 2. cap. 7. Galliæ vrbs in Aquitania Vulgò *Tarbes*.

Tarbiaci, populi in finibus Agrippinensium. Tacitus.

Tarchetius, impius Albanorum rex. De quo Plutarchus in vita Romuli: Quidam (inquit) etiã sunt, qui de Romuli ortu fabulosa quædam referre non dubitant. Nam dicunt Tarchetio, Albanorum regi scelestissimo & crudelissimo homini, diuinitùs monstrum domi visum penè ex sacrario se attollens, ad multos dies mansisse: & cætera, quæ se idem author à Promathione quodam, qui Italicam scripsit historiam, memoria prodita accepisse dicit.

Tarchia, vrbs Ciciliæ. Gentile, Tarchiates vel Tarchianus. Steph.

Tarchon, siue Tarcho, Hetruriæ dux & aruspex insignis, qui Aeneæ suppetias tulit aduersus Turnum & Rutulo. Virg. Aeneid. 8.

Tarchonium, vrbs Tyrrheniæ, à Telepho filio Tarchonis: Ciuis, Tarchoninus vel Tarchonieus. Steph.

Tarentum, Magnæ Græciæ vrbs clarissima, in intimo recessu sinus, qui ab ea dicitur Tarentinus. Hæc à Tarente, Neptuni filio, primùm condita fuit, à quo & nomen accepit: deinde à Laconibus aucta, qui duce Phalanto illuc aduentantes, expulsis incolis (vt Iustinus libro tertio, scribit) eam tenuerunt. Huius incolæ dicuntur Tarentini, qui cum Romanis aliquandiu bellum gesserunt: quibus cùm pares non essent, Pyrrhum Epirotarum regem auxilio sibi acciuerunt. Sunt qui Tarentum non à Tarẽte Neptuni filio, sed à Sabina voce Tarentum deducant: quæ illis molle significat: propterea quod in agro Tarentino & nuces & lanæ molliss imẽ prouenirent. Tarenti item purpura tingebatur, à loco Tarentina cognominata, vrbs omnium iudicio inexpugnabilis, iacens inter duo maria piscosissima, oblongæque insulæ habens formam.

Tarentini, vires, potentiámque nacti, ideò proteruis, fractisque fuisse moribus traduntur, vt vniuersum singuli corpus comere commendaréque constituerint, virginúmque mẽ-

re, re

re, tenuissimis & transluentibus lineis, domo exeuntes, velari consueuerint. Ex qua vitæ morúmque insania, ad contumelias (vt fit plerumque) conuersos, graues postmodum illos delictorum suorum pœnas dedisse ferũt. Cùm enim finitimorum lapigum, nulla de causa, Corbinam vrbem vi expugnassent, illorum pueros & adulta ætate virgines, qui ad templa confugerant, in iisdem locis, sacratísque deorum ædibus denudatos omnium libidini obnoxios per totum diem crudeliter exposuisse feruntur: quæ res adeò hominibus, diísque ingrata fuisse narratur, vt eos omnes, qui id patrauerant facinus, & in Corbinorum pubem tam nequiter fecerant, fulguribus statim, fulminibúsque obrutos fuisse constet. Leonic. Thom. lib. 3, cap. 98.

Tarichea, vel æ. in vtroque numero, vrbs Iudææ, teste Iosepho. Gentile, Taricheates. Sunt & aliæ Tarichææ Dendesiæ, Senicæ, Canobicæ. Ciues, Taricheutæ: id est, salsamentarij: nam ταριχεύειν, est sale condire. Stepha. Forte legendum Mendesiæ & Tanicæ, ab ostiis Nili, vt & Canobicæ. Strabo lib. 17. Melite insula (inquit) distat à Coreyra stadiis 500. deinde Adruma ciuitas est, postea insulæ multæ & crebræ, nomine Tarchiæ. Idem libro 16. in Iudæa, Apud eos (inquit) quæ Tarchiæ appellantur, est lacus, qui optimas piscium condituras præbet, gignit arbores fructiferas malis similes.

Tarius Rufus, ciuis Romanus, ex infima plebe ortus, consulatum tamen in militari gloria adeptus est.

Tarna, vrbs fertilissima, Hom. Iliad 5. quam enarratores vocatam postea Sardis dixerunt. πέρι Stephano, vrbs Achaiæ: Ciuis, Tarnius.

Tarpeia, virgo Vestalis, teste Varrone, quæ arcem capitolinam, patris sui Tarpeij custodiæ commissam Sabinis prodidit: à quibus cum proditionis mercedem peteret (pacta enim erat, quicquid in sinistris brachiis gestarent, armillas intelligens, quas illi aureas gemmatásque læuo in brachio ferebãt (scutis illorum obruta, Turpeio monti nomen fecit, qui prius Saturnius dicebatur. Virgil. à quo etiam monte Iupiter Tarpeius dictus est: quòd ibi coleretur.

Tarpeius, fuit citharœdus Vespasiani tempore. Author Tranquillus.

Tarphara, vrbs Arabiæ. Steph.

Tarphe, es, Steph. vrbs Locrorum Epicnemidiorum, iuxta Phrygas. Hom. in Catalogo. Nomen habet à Tarphe propinquo fonte, siue ab arborum densitate: πέρφιος enim Græci densum appellant.

Tarquinius Priscus, Demarati Corinthij filius, Tarquinius vrbe Tuscorum natus, primùm Lucumo dictus: qui vbi se in patria nullo in honore esse vidit, quòd peregrino patre esset prognatus, suasu vxoris (ea mulier fatidica erat, nomine Tanaquil) Romam sese contulit: vbi breui propter opes ingeniúmque dexteritatem in Anci regis amicitiam insinuatus, ab eo relictus est liberorum eius tutor: quorum tamen commoda propriis rationibus post habuit, breuique perfecit, vt magno plebis consensu rex crearetur. Quare vt regnum parum iustè partum stabiliret, centum patres in Senatum allegit, qui minorum deinde gentium dicti sunt, suæ eos factionis futuros ratus, cuius beneficio in Senatum venissent. Bellum primùm cum Latinis gessit, oppidúmque Apiolas vi cepit. Circo maximo primus locum designauit, locáque patribus equitibúsque deuisit, vbi sibi quisque spectacula facerent. Sabinos victus Collatia, agróque Collatino mulctauit. Corniculum, Ficulneam veterem, Cameriam, Crustumerium, Amerolam, Meduliam, & Nomentum, priscorum Latinorum oppida partim expugnauit, partim in deditionem accepit. Tandem cùm annos duodequadraginta regnasset dolo liberorum Anci, in curia est obtruncatus. Liu. 1. ab vrbe.

Tarquinius superbus, septimus & vltimus Romanorum rex, à moribus cognomen adeptus. Tulliam Seruij Tullij filiam vxorem duxerat, præ feroci ingenio mulierem, cuius consilio socerum interfecit, regnúmque scelestè occupauit. Bello tamen strenuus fuit. Latinos Sabinósque domuit. Suessam Hetruscis eripuit. Gabios per Sextum filium simulato perfugio in ditionem redegit. Ferias Latinas primus instituit. Capitolium structurus, caput humanum in fundamentis inuenit. Qua de re Aruspices consulti responderunt, eam arcem caput gentium futuram. Demum cùm Sextus eius filius, Lucretiæ per vim stuprum intulisset, cum vniuersa familia in exilium actus, ad Porsenam Hetruriæ regem se contulit: qui pro eius restitutione ne quicquam Romanis bellum intulit. Liu. Plutarch.

Tarquinius Collatinus, Ægerij, & Tarquinij Superbi sorore filius, gener Sp. Lucretij, qui Romæ præfectura vrbis fungebatur. Cùm in Ardeæ obsidione cum regiis iuuenibus cœnaret, exorta de vxoribus mentione, cùm suam quisque certatim laudaret. Collatinus negat verbis opus esse, paucis id quidem horis sciri posse, quãtum cæteris præstet sua Lucretia. Quid multa? citatis pariter equis Romam aduolant, regiásque nurus in conuiuiis luxúque cum æqualibus deprehendunt. Deinde Collatiam petentes, Lucretiam nocte sera lanæ deditam inter lucubrãtes ancillas in medio ædium sedentem inueniunt. Quare muliebris certaminis laus penes Lucretiam fuit. Aduenies vir, Tarquiniúsque benignè accepti, victor maritus comiter inuitat regios iuue-

nes

nes. Ibi Sextum Tarquinium mala libido stuprandæ per vim Lucretiæ caput: tum forma, tum spectata castitas incitat. Dissimulata tamen in præsens cupiditate, tum quidam vna cum cæteris in castris redit, sed paucis post interiectis diebus Collatiam reuersus, & à muliere propinqua hospitio exceptus, nocte intempesta conceptum animo facinus vi minisque exequitur. Quam rem mulier castissima tam ægrè tulit, vt postridiè viro patréque per literas accersito, cùm rem, vti gesta erat, exposuisset, necem sibi consciuerit. Pulsis deinde ob facinus tam tetrum Tarquiniis, Collatinus Bruto in consulatu datus est collega: quo tamen non multò post coactus est se abdicare, non aliam ob causam, nisi quòd Tarquiniorum propinquus esset, eodémque, quo illi, nomine diceretur. Liuius lib. 1. & 2. ab vrbe condita.

Tarquinienses, Italiæ populi, CCCVII. Romanos milites immolarunt. Liu. lib. 7. Oros. lib. 3. cap. 6. In Tarquiniensi lacu, duæ esse narrãtur insulæ, quæ nemora circunferunt, nunc triquetram figuram edentes, nunc rotundam complexu, ventris impellentibus, quadratam nunquam. Plin. lib. 2. cap. 95.

Tarquinij, vetus oppidum Campaniæ. Cicer. 5. Tuscul. Demarathus quidem Tarquinij regis nostri pater, tyrannum Cypsellum quod ferre non poterat, fugit Tarquinios Corintho, & ibi suas fortunas constituit, ac liberos procreauit.

Tarracina. Vide TARACINA, per simplex r.

Tarraco, siue Tarracon. Vide TARACO.

Tarrha, vrbs Lydiæ, & alia Cretæ, patria Lucij Grammatici, vbi Tarrheus Apollo colitur. Item alia iuxta Caucasum, colonia Cretensium. Hinc Tarrhæa, de regione & de muliere. Stephan.

Tarsa, populosus vicus iuxta Euphratem, infra Samosata stadiis fortè CL. Stephan.

Tarsæ, regnum, Asiæ regio, quæ olim Gedrosia.

Tarsea, vrbs Bithyniæ, alias Tarsus dicta. Steph.

Tarseium, vrbs iuxta Herculis columnas. Polyb. lib. 3. Gentile, Tarsenus, deberet autem dici Tarseites, vel Tarseiotes.

Tarsus, vrbs Ciliciæ clarissima. Strab. lib. 15. & regionis totius caput, in campis sita & Cydno amne irrigata: cuius conditorem volunt fuisse Perseum Danaes filium. Alij tamen vrbis huius originem ad Sardanapalum referunt, postremum Assyriorum Regem: cuius etiã monumento inscisum erat, quòd Tarsum & Anchialon die vno condidisset. Vide Sardanapalus. Hæc fuit Apostoli Pauli patria: dicta Tarsus, vt quidam existimant, à siccitate: vel à parte pedis quæ Tarsos dicitur, vt in manu. Vel vt Iosephus ait lib. 1. à Tarso nepote Iapheth, nunc vulgò vocatur *Turse*.

Tartari Pannoniam ingressi, Varidiano oppido capto, fœminas templis inclusas cremauerunt, & Belam, quarum eius populi regem sic tertiarunt, vt ad præsidium salutis latebras quæsierit.

Tartariam qui describere velit, nationes multas describat necesse est, & easdem longè ab inuicem distantes. Nam Tartaria siue magni Chami imperium hodie ferè vocatur, quicquid terrarũ ab Orientali Oceano, siue Mangico, positũ est inter Septentrionalem Oceanum & Meridionales regiones Sinam. Indiæ partem extra Gangem, Sacos, Iaxartem (hodie *Chesel*) fluuium, mare Caspium & Meotidis paludem, & ad Moycos penè Occidentem versus: quia hæc omnia ferè occuparunt Tartari, & in iisdem locis residerunt. Ita vt antiquorum scriptorum Sarmatiam Asiaticam, vtramque Scythiam, Sericámque regionem (quæ fortasse hodie *Catajo* est) comprehendant. Horum nomen anno sal. M. CCXII. primùm in Europa auditum est. In *Hordas* diuiduntur, quæ vox illis significat conuentus aut multitudo. Sed vt varias longè latéque distantes prouincias inhabitant, ita neque in moribus aut vitæ genere omnes conueniunt. Homines statura quadrata, lata facie & obesa, oculis contortis & concauis, sola barba horridi, cætera rasi, corpore valido, animo audaci: equis, aliisque animalibus quoquo morbo interemptis suauiter vescuntur, demptis porcis à quibus abstinent: inediæ somníque patientissimi: equitantibus porrò, si fames sitisque illos molestauerit, equis quibus insident venas solent incidere, haustóque eorum sanguine famem pellunt. Et quoniam incertis vagantur sedibus, stellarum, imprimis verò Poli Arctici, quem ipsi sua lingua *Seleſnikol*, hoc est, ferreum clauum (teste Sigismundo ab Herberstein) vocant, aspectu, cursum suum dirigere solent. Vno in loco non diu commorantur, rati grauem esse infœlicitatem diu in eodem loco hærere. Iustitia apud eos nulla. Homines sunt rapacissimi, nempe pauperrimi, vt qui alienis semper inhiant. Auri & argenti apud eos nullus vsus. Plura de his apud Bonfinium, M. Paul. Venetum, Mathiam à Michou, Haythonem Armenum.

Tartarus, ri, siue Tartara, orum, locus profundissimus inferorum, in quo fontes plectuntur. A verbo Græco ταράσσω, conturbo, quòd illic omnia plena sint perturbationis: vel, quòd verisimilius est, ἀπὸ τοῦ ταρταρίζειν, id est, à tremore frigoris. Sole enim caret, inquit Seruius. Hinc Tartareus, adiectiuum.

Tarteſſus, Hispaniæ Bœticæ oppidum, in littore Oceani situm, ea in parte, qua primùm ex angustis freti faucibus panditur mare. Hæc eadem esse creditur cum ea, quam nostri Carteiam appellant. Plin. lib. 3. cap. 1. Quod & confirmat. Strabo libro tertio. Silius tamen libro 3.

Tatteſſum omnino aliâ facit à Catteia: quàm recte, ipſe viderit. Liuius certè lib. 8. Decad. 3. ſitum Catteriæ deſcribens, omnino eaſdem fuiſſe oſtendit.

Taruedum, quod & Oreas promontorium dicitur. Ptolem. lib. 2 cap. 3. finis Scotiæ eſt.

Taruenna, Ptolem. lib. 2. cap. 9. Galliæ vrbs Morinorum vulgò *Terouenne*.

Taruntius, vir tum philoſophiæ, tum Mathematicarum in primis ſtudioſus: huic impoſuit Varro, vt Romuli conceptionem in diem & horam deduceret: inſpectiſque eius vitæ inſtitutis ac rebus geſtis, ex illis conſequentiam colligeret, veluti Geometricarum propoſitionum reſolutiones præcipiunt Plutarchus in Romulo.

Taruſates, populi Aquitaniæ proximi Vocontiis & Hiſpaniæ citeriori. Cæſar.

Taruſcum, Ptolem. lib. 2. cap. 10. Saliorum vrbs in Gallia, vulgò *Taraſcon*.

Taſmenes, vnus ex Neſtoris filiis.

Taſſilus, Bauarorum Rex, creatus à Childeberto, anno ſalutis 604.

Tatianus, Rhetor Chriſtianus, de quo, ita Euſeb. lib. 4. c. 16. hiſt. Eccl. Tatianus quoque (inquit) vir eruditiſſimus, in prima ætate ſua, magna eum admiratione oratoriâ docuit: ex qua non parum gloriæ quæſierat: poſtmodum ad noſtra ſe ſtudia conuertens, libros etiam ipſe aduerſum gentes dignos memoria, dereliquit.

Tatienſes, tertia pars populi Romani à T. Tatio dicta.

Tatius, Sabinorum dux, acerrimus populi Rom. hoſtis, qui proditione Tarpeiæ virginis Capitolio capto, ex ſuperiore loco aduerſus Romanos in aciem deſcendit: vbi cùm aliquandiu acerrimè, ſed varia victoria pugnatum eſſet, tandem dirempto interuentu Sabinarum prælio, pax ita conuenit, vt Sabini in vrbem, Tatius in regni partem acciperetur. Verùm cùm poſtea Tatij propinqui Laurentium legatos pulſaſſent, eámque iniuriam Tatius inultam reliquiſſet, illorum pœnam in ſe conuertit. Nam cùm Lauinium ad ſolenne ſacrificium veniſſet, concurſu oppidanorum facto, eſt interfectus. Liuius 1. ab vrbe. Virgil. 8. Æneid.

Tarua, vrbs Ægypti. Ciuis, Tauites. Steph.

Tauaca, vrbs Siciliæ: Gentile, Tauacinus. Steph.

Tauriaci (aliàs Rauciaci) populi Germaniæ proximi Heluetiis: à quibus ſylua Hercynia oritur. Vide Rauraci.

Tauchira, Herod. lib. 4. ciuitas Tarcæorum. Stephano, Libyæ ciuitas, Arſinoë poſtea dicta: tanquam, Tagira, à Tagita Antandri filia Ciuis, Taucherius, Taucherites, & Arſinoentes ex Ægypto.

Taulantij, Illyrici populi, Plin. lib. 3. cap. 22. qui poſtea mutatis ſedibus, in eam Macedoniæ partem ſe contulerunt, quæ mari Attico incumbit, non procul à Dyrrhachio, vbi Arniſſam oppidum incoluerunt. Ptole. lib. 3. cap. 13. Euphorion Taulquatinos vocat. Ariſtoteles ait apud hos vinum ex melle fieri.

Taunias (ſi rectè ſcribitur apud Stephanum) ſecundum aliquos eadem eſt, quæ Taurica.

Taunaſes, Aſſyriorum Rex, Sornum Medorum regem vectigalem fecit, anno mundi 2734.

Taurania, vrbs Italiæ: Gentile, Tauraninus, vel Tauranianus. Stepha. Forte eadem quæ Taurianum apud Melam.

Taurarij, populi in Taurica regione.

Taurea Iubellius Campanus, memoranda vir fortitudine, cùm in caſtris Annibalis Claudium Aſellum Romanum, ingenti hominem robore in exercitu apud Nolam prouocaſſet, poſt inania verba & garrulitatem, cuius congreſſum minimè ſuſtinens refugiebat, Claudius inſequens, cum illo vibis portam ingreſſus, tutus, ſtupentibus hoſtibus per alteram curſu contendens euaſit. Hic poſtea capta à Fuluio Capua, manu propria, coniuge, liberiſque interfectis, ſe poſtremò ante pedes imperatoris gladio transfixit. Liuius de bello Punico ſecundo.

Taureus, Neptuni epitheton, quoniam ei tauros immolabant, vel quia ſit Deus maris, quòd ſonum emittat ſimilem voci taurinæ.

Tauri, Taurorum, Sarmatiæ Europæ populi, ad Boſphorum Cimmerium, peninſulam inhabitantes, eodem Boſphoro, Byce palude, & Carcinite ſinu circunfuſam, tenui tantùm Iſthmo continenti adhærentem: quæ de incolarum nomine Taurica appellatur. Fuerunt moribus immaniſſimis, vt qui hoſpites omnes Dianæ ſoliti ſint immolare: cuius ſacrificij primus author Thoas fuiſſe perhibetur: vnde & Diana ipſa Thoantea dicitur à Silio lib. 4. Herod. tamen lib. 4. author eſt, non Dianam eſſe, ſed Iphigeniam Agamemnonis filiam, cui Tauri humanas victimas ſoleant immolare, naufragos præſertim, & Græcos, quouis caſu illuc delatos: quorum poſt preces peractas caput clauâ feriebant, truncum de rupe deturbabant, caput cruci affigebant. Hoſtibus autem in bello captis, aut in prælio occiſis, capita præcidebant, & perticæ ſuffixa quàm maximè ſublimia ſupra fumarium ſtatuebãt, exiſtimantes hoc ad totius domus tutelam cuſtodiámque pertinere.

Taurinum, Bruttiorum oppidum in Italia iuxta Rhegium. Mela lib. 2. Vide TAVRANIA.

Taurica Cherſoneſus, peninſula prouinciæ eſt Europæ, vt docet Ptolem. lib. 3. cuius fines ſunt Iſthmus, Palus, Mæotis, Pontus, & Cimmerius Boſphorus, ciuitates Eupatoria & Theodoſia, nunc Capha. Eius ambitus ſeptuaginta millia paſſuum complectitur, & à Mæotidis populis qui margines ipſius habitant, nomen aſſumpſit. Iuuenalis. Ferunt Oſirin illic bobus iunctis terram araſſe, inde nomen inditum à

iugo

iugo taurorum. Incola, Tauricus. Aquilini eandem Taunaim, Alopeciam,, & Mæotim vocant. Steph.

Taurica, seu Tauropolia dicta est Diana. quod in Tauris loco Scythiæ illi sanguine humano sacrificaretur. Palæp.

Taurini, Pli. li. 3. c. 7. populi Italiæ Transpadanæ, in Alpium radicibus, qui & Tauriſci dicti, vulgò *Ceux de Turin*. Eratosthenes Teriscos vocat. Dicebantur etiam Troi. Steph.

Taurinum, Pedemontanæ regionis vrbs primaria ad ostium in Pado Duriæ: quâ Ptolemæus, Plinius & Tacitus Augustam Taurinorũ vocant. Priscis temporibus hanc nobilem fuisse vrbem, vel hinc intelligere licet, quod Colonia Romanorum erat. Iacet ad montium radices, forma quadrata, cum portis quatuor, nobilitate ciuiũ maximè clara, splendidis etiã ædificiis ornata, inter quæ summũ templum. Agro est perbono ac fertili, maximè verò versus orientem & Austrum, cum vallibus ferri copia fœcundis. Taurinum Longobardorum sedem fuisse P. Diaconus perhibet. His vsque ad captum bello Caroli Magni Desiderium regem, paruit: deinde autem in Italiæ regnũ, Imperatorum, Montisferrati Marchionum & Sabaudiæ Regulorum (quibus hodie etiãnum paret) fuit. Vulgò, *Turin*.

Taurois, vrbs Celtica. Massiliesium colonia. Ciues, Taurentij. Apollodorus scribit conditores huius vrbis vectos esse naui cuius insigne erat taurus, qui à Phocẽsium classe reiecti, ad terram appellentes, vrbem inde nominauerunt. Steph.

Taurominium Ptol. & Steph. Siciliæ oppidum à Zanclæis conditum, non procul à Drepano promontorio, testibus Plin. li. 3 ca. 8. & Strabone li. 6 Hinc Tauromenitan. Hinc Tauri nomen fuit, ab Andromacho Timæi Asterici patre conditum, viro opibus animóque præstante.

Tauropolion, Dianæ templum in Samo. Strabo li. 4 Item sacrificium quoddam in quo Martí & Dianæ non humano sanguine, sed taurino sacrificabatur.

Tauropolia, Diana dicta est, quòd illi taurino sãguine sacrificaretur: cuius moris sacrificandi hæc fuit origo: Iphigenia ad aram stanti taurus per medium cucurrit ignem. Quo conspecto vates respondit, Taurino sanguine, nõ humano, vt solitum erat, sacrificiũ Dianæ peragendum esse: cuius sacrificij memor Orestes in Attica Dianæ Tauropoliæ templum iussu Palladis constituxit. Potest & Diana dicta esse ταυροπόλος, quòd gregibus præsit: vel quod luna, quæ eadem est cum Diana, tauris vehatur. Scribit Suidas dictã ταυροπόλον, quod immissum aduersus Hippolytum à Neptuno taurũ cœstro perculerit eúmq; passim errãtẽ arcu sauciauerit, vnde & ταυροδόλος nũcupatã. Palæp. l. 2.

Tauroscythæ, Ptol. li. 3. c. 5. populi Sarmatiæ, qui Tautum montem habitant penes Achilleumi cursum.

Taurunum, Ptol. li. 2. c. 16. Taurunum, Pl. li. 3. c. 25. alio nomine Albe Græca: Belgradum hodie, à Turca nuper expugnata, Hungariæ vrbs.

Taurus, mons Asiæ totius longè maximum, qui ab Indico mari exurgens, vastè satis attolitur: dein dextro latere ad Septentrionem, sinistro Meridiem versus flectitur, in Occidentem rectus & perpetuo iugo multarúmque gẽtium, qua deorsum agit, terminus: sed pro gentium ac linguarũ varietate diuersa habet nomina. Prima sui patre. Imaus dicitur, mox Egidis. Paropamisus, Circius, Champades, Pharpharidades, Choatras, Oreges, Orates, Niphates, Taurus: atque vbi se quoque exuperat, Caucasus: vbi brachia emittit, subinde tentanti maria similis. Sarpedon, Coracesius, Cragus, iterúmque Taurus, aliáque aliis in locis assumit nomina: in vniuersum tamen à Græcis, Ceraunius appellatur. Plin. libro quinto capit. 25. quo in loco montis huius descriptionem latissimè exequitur.

Taurus, seu Taurophagus, Bacchus dictus est, quod tauro assimiletur, ex ebriorum violẽtia. aut quòd natus sit tauri specie: aut quòd primus tauros iugo subiecerit & arare docuerit: aut quòd poëtis hymnos in Bacchi honorem canẽtibus, taurus pro præmio daretur. Paleph. lib. 3.

Taurus, secundum Zodiaci signum, stellarum, vt Hygino placet, quatuordecim quòd à Sole subitur tertio Idus Apriles. Hunc poëtæ fabulantur Taurum eũ fuisse, qui Europã è Phœnice transuexit in Cretam, cuius opere Iupiter eam illi gratiam retulit, vt inter sidera illum collocarit.

Taurus Berytius, philosophus Platonicus sub Antonino principe, scripsit de differentia sectarũ Platonis & Aristotelis: de corporeis & incorporeis & alia, vt est author Suidas. Huius sæpe meminit Gell.

Tauranius, XXVIII, Assyriorum rex regnauit annis XXXII. anno mundi 2755.

Taxiana, insula circa Peloden sinum. Gentile, Taxianus, vel Taxianenus, Steph.

Taxilla vrbs Indiæ maxima, in qua, vt scribit Philostratus, Apollonius inuenit Elephantem quem vittis & myrtis coronis indigenæ ornabant. Eum autem regionis illius homines esse dicebant, qui pro rege Poro contra, Alexandrum pugnauerat: quem quia in pugna promptissimè pugnasse ferebatur, Alexander Soli dicauit, torques aureos circa cornua adaptans.

Taxis, Hungarorum rex, cum exercitu Italiam intrauit, à Berengario acceptã pecunia x. modios nummorum, rediit in Hungariam. Luith lib. 5 cap. 15.

Taygete es, vel Taygeta tæ, Atlantis & Pleiones filia, teste Hygino, vna Pleiadum, quæ Ioui peperit Lacedæmonem, vrbis sibi cognominis conditorem. Virgil. Georg.

Taygete simul os terris ostendit honestum Pleias,

Taygetis, tis, seu Taygeta, torum, mons Laconię teste Strabone, non ille quidem admodũ magnus, sed tamen excelsus & erectus, Spartæ & Amyclis imminens, quem Libero patri sacrũ fuisse tradit Seruius, Huius montis bona pars cum terræ motu corruisset, Spartanorum vrbem oppressit. Cic. lib. 1. de Diuina. & Hin. li. 1. cap. 79.

Taxata. Vide TALGA.

T E

Teanum, Steph. duarum ciuitatum nomẽ in Italia. Est enim Teanum Sidicinum in Appia via & Teanum Apulum in finibus Apuliæ distans à Latina XVIII. M. passuum. Huius meminit ali quoties Cicero in Orat. pro Cluent. Horat. 1. Epist.

Tearus, Thraciæ fluuius, ad cuius ripas (aliàs caput) cùm Darius ad Scythas proficiscens peruenisset, castra diebus tribus continuit: cuius dulcissima & limpidissima aqua delectatus, eo in loco columnam cum inscriptione, aliàs Græcis literis inscriptam posuit. Author Herod. lib. 4.

Teatea, Marucinorum vrbs in Italia. Ptol. li. 3. ca. 1. Theate hodie, vulgò *Tiets*.

Tebbaoth, nomen viri 2. Esd. 7. lat. amuli vel circuli, aut submersi, seu bonum tempus vel bona hora.

Thebath, nomen vrbis. 1. Par. 8. lat. iugulatio vel occisio, aut coquus siue bene formidans, vel bene confractus.

Tebbath, nomen loci Iud. 7. lat. bona, vel bonitas.

Teberh, nomen mensis, Esth. 2. lat. idem quod Tebbaoth significat.

Tecmõ, vrbs Thesprotorum. Ciuis, Tecmonius. Steph.

Tectosages, fortissimi aliquando Gallorum, Pyrenæi proximi & Cemeniis: adeò olim potentes opibus & virium præstantia, vt per Græciam tunc victricem gentium, magna hominum manu profecti in Asiã supra Phrygiam. Cappadociámq; sedes posuerint, incolumes ab omni finitimorum incursu, Tectosages & Toliostobogi dicti, Floro, Plinióque. Vulgò *Le pays de Languedoc*.

Tedifera Dea Ceres est dicta, cuius sacra noctu (vt in Aulularia Plauti est) fiebant, in quib. sacerdotes faces deferebant, Cererẽ imitati, quũ tum Persephonem filiam à Plutone raptam tedis incensis quæreret. Tedifera est appellata. Ouid. Epist. 1. Hinc sacerdotes, teducos, id est, tedas ferentes appellarunt.

Teger, oppidum mediterraneum Vmbriæ. Plin.

Tegesta. Vide TACESTA.

Tegea, Arcadiæ oppidum, in quo Pan præcipuis honoribus colebatur, qui inde dictus est Tegeus. Vrbis huius incolæ Tegeates dicuntur: vnde rursus fit aliud adiectiuum Tegeaticus, a, um, quo cognomine Mercurius à Statio insignitur li. 1. Syluar. Olim Lacedæmonij bellũ intulere Tegeatis, ferentes secum compedes, tanquam essent reducturi illos in captiuitatem: sed congressi prælio ac fugati, quicunque viui capti sunt, eisdem, quas ipsi attulerant, compedibus compediti, campum Tegeatem metuti fune, coluerunt. Tegeam & Mantineam (inquit Pausan. libro 8.) condiderunt Mantineus, Tegeates, & Mænalus. Est etiam Tegea in Creta à Talthybio condita. Stephanus.

Tegeatæ, & Pheneatæ, cum diutino sese bello afflixissent, demum, vti pro summa rei, Tergemini fratres prælium inituri, vtrique mitterentur, decernunt. Itaque Tegeatæ Rhexímachi filios, Pheneatæ verò Demõstrati promiserunt: collato marte, duo ex Rheximachi liberis cùm essent interfecti, tertius, nomine Critolaus, duo militari quadam astutia superauit. Nam cùm fugam simularet, insectantes singularem occidit. Eius aduentu cùm populus vniuersus gratularetur, sola quidem soror Demonica nullam cepit lætitiam: perierat namque in eo prælio sponsus ipsius Demonicus, quo indignatus Critolaus, sororem interfecit: qui cùm homicidij accerseretur matris interuentu, à crimine liber euasit. Plut. Parall.

Tegessus, vrbs Cypri: Gentile, Tegessius & Tegesseus.

Tegestra, vrbs Illyrię iuxta Aquileiam. Artemidorus Tergestium vocat, & vicinum esse scribit à quo ad Adriam stadia sunt quingenta viginti nouem: Ciuis, Tegestæus. Step. Vide TERGESTE.

Teglatphalassar, Assyriorum rex, totam Galaaditem regionem vastauit, cepit & abduxit. Iosep. li. 9. c. 12. 4. Reg. 15.

Tegira vrbs Bœotiæ, in qua Apollinem aiũt natum esse, qui inde Tegyreius dicitur.

Tegmessa ancilla Aiacis Telamonij, de qua Horatius.

Tehinna, filius Esthon. 1. Par. 4. lat. deprecatio, aut misericors, siue gratiosus, vel gratia.

Teias, Gothorum dux, an. sal. 556.

Teiũ, vrbs in Paphlagonia (vt Salustius scribit) in qua ortus fuit Anacreon. Vnde Teyus. possessiuum trium syllabarum. In hac fuit templũ Apollinis: vnde Apollo Teius. Ex hac etiam Philetærus natus est, author generis regum Attalicorum.

Telamon, rex Salaminis insulæ, Æaci filius, vnus ex Argonautis, sociúsq; Herculis in expugnatione Troiæ: qui quod omnium primus murũ cõscendisset, virtutis ergo donatus est Ho-

sione

sione Laomedontis filia, ex qua Teucrum suscepit, cùm iam Aiacem ex alia vxore genuisset, qui à patris sui nomine passim Telamonij à poëtis cognominantur.

Telamones, inquit Seruius, appellantur à nostris signa quæ sustinent, quæ Græci ἀτλάντας vocant. Vide in dictione ATLAS.

Telandrus, aliis Telandrum, vel Telandria, vrbs Cariæ, vbi & Telandrium promontorium est. Stephanus.

Telane, vrbs antiquissima Phrygiæ, quam Ninus inhabitabat ante Ninum conditam: Gentile, Telanæus, vel Telanenus. Steph.

Telchines, filij Mineruæ & Solis, vel, vt alij malunt, Saturni & Aliopes, qui olim Rhodum tenuerunt: vnde etiam insula ea dicta est Telchinis. Hos quidam maleficos homines fuisse prodiderunt, aspectu solo omnia effascinantes. Ouid. 7. Metam. Alij eosdem faciunt cum Curetibus & Dactylis Idæis, summósque artifices fuisse tradunt, veneficiorum autem infamiam ab illorũ æmulis fuisse dispersam. Strab. lib. 10. Ij peruicax prælium aduersus Phoroneum Regem Argiuorum & Parthasios ancipiti spe sine fructu victoriæ gesserunt. Idémque post paululum bello victi, patria profugi, Rhodum insulam, quæ Ophiussa antea vocabatur, quasi tuta possessione ceperunt. Oros.

Telchinia, Peloponnesi vrbs Sicyon postea dicta. Stephan.

Telchinius Apollo dictus est apud Lydios, à Telchinibus hominibus maleficis & fascinatoribus, qui Rhodum incolebant: quòd quemadmodum illi animalia & stirpes aqua stygia inspersa fascinarent, sic Apollo quoties irritaretur, immissa peste homines & pecora perderet. Palæph. lib. 1.

Telchines, Dæmones dicuntur inuidi, & hominibus malefici: qui hi fuisse perhibentur, Actæus, Megalesius, Ormenus, Lycus, Nicom, & Mimon. Qui (vt aiunt) Stygis aquam manibus hautientes, terram conspergunt: ex quo calamitates, pestes, & fames consequuntur: qui etiam Alastores appellantur, Leonic. Thom. lib. 3. cap. 101. Vocantur apud Græcos πλαγίους, mali Genij, siue homines fascinatores & malefici. Strabo lib. 10. meminit Telchinum, atque nouem fuisse qui è Rhodo Rheam comitati sint in Cretã. Plura vide in Prouerbio, Noui Simonem & Simon me.

Telchis, vrbs Æthiopiæ in Libya. Gent. Telchites, vel Telchinius. Creata etiam Telchinia dicebatur, & Cretẽses Telchines. Sicyon quoque Telchinia vocabatur. Gent. Telchinius.

Thelchius, alter ex Castoris & Pollucis aurigis, qui vnà cum Amphito Dioscuriadem vrbem apud Colchos traditur condidisse. Plin. lib. 6. c. 5. Ab his gens Heniochorum orta est. Strab. tamen circa initium vndecimi Rhecum & Amphistratum nominatos dicit, vt in altero mendum sit. Sed fieri potest vt horum fratrum plures fuerint aurigæ.

Teleba, Albaniæ oppidum. Ptol.

Teleboæ, Ætoliæ populi, latrocinio infames, qui postea relicta patria, Telone duce, in Italiam venerunt. Capreásque tenuerũt exiguam Mediterranei maris insulam: quod & Seruius annotauit in 7. Æneid.

Telebras, fluuius ad Tigridis fluminis fontem. Stephanus.

Teleboas, vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius. Ouid. 12. Metamorph.

Telebois, tegio Acarnaniæ. Stephan.

Telecrus, nomen proprium regis Laconiæ.

Telegonus, filius Vlyssis ex Circe, qui cùm iam adoleuisset, videndi patris cupidus, in Ithacam nauigauit: cúmque à ministris paternis incognitus aditu prohiberetur, aliquot ex iis occidit. Ad quem tumultum excitus Vlysses, cum & ipse iam senior suis opem ferret, à filio suo est occisus: esse piscis cuiusdam, qui à Græcis Xiphias dicitur. Quod vbi cognouit Telegonus, relicta Ithaca, in Italiam venit, vbi Tusculum condidit. Ouidius tertio. Fastorum. Nomen hoc Latinè significat, nouissimo loco natum: vnde pro humili & inglorio ponitur.

Telem, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15. Nomen viri 1. Esdr. 10. Lat. agnus siue ros eorum: aut Syriacè vmbra eorum.

Telemachus, Vlyssis ex Penelope filius, quem ad Troiam proficiscens, apud matrem reliquit: vbi multis à procis affectus iniuriis, tandem patri domum reuerso, in illis vlciscendis se præbuit adiutorem. Homer. Odyss.

Telemiseis. Vide TELMESVS.

Telemus, Eurymi filius, inter Cyclopas vates egregius: qui Polyphemo prædixit, quæcunque postea ab Vlysse passus est. Ouid. 13. Metamorph.

Telenicus, vir adeò notæ paupertatis, vt Seriphij verbum inde finxerint, dicantque τελινικήσαι pro euacuare. Vnde natum prouerb. Telenico pauperior.

Telenis, quidam pessimus ac indoctus tibicen: ex quo natum est prouerb. Telenica Echo, & Telenis catilenas cane.

Telephaë, vxor Cadmi, quam duxit ante Hermionem. Steph. in Dardano.

Telephanes, ad regnũ Lydorum Cumis ex oraculo accersitus, qui antea currus factitabat. Fuit & eius nominis tibicen, cuius meminit Demosthenes in oratione contra Midiam.

Telephe, Europæ mater, in Thasso insula obiit. Stephanus.

Telephus, Mysorum Rex, Herculis filius, ex Auge Nympha: qui cùm aui iussu in syluis expositus esset, à cerua aliquandiu dicitur educatus. Quæ res tantam futuræ claritatis opinionem de eo præbuit, vt mox à Mysiæ rege ado-

ptatus sit,& regni hæres institutus. Factus itaque Mysorum rex cùm Græcos ad Troianam expeditionem proficiscentes prohibere conaretur,ne per Mysiam iter facerent, ab Achille vulneratus est. Cuius plagæ cùm nullum satis efficax inueniretur remedium,oraculo responsum est,fore, vt eadem hasta, qua vulneratus erat, sanaretur. Reconciliatus itaque Achilli, ab eo imperauit, vt ex hasta, qua vulneratus erat,rubigine malagma conficeret, & vulneri suo imponeret:quo facto statim sanitatem consecutus est.

Telephus,Pergamenus grammaticus scripsit ferè omnia,quæ ad grammaticam pertinent.Inter alia, collationes epithetorum eidem re congruentium, ad copiam parandam elocutionis.Steph. Telephus quidam mendicus, petam gestans apud Aristoph.

Telephi fons in Lycia est,sic dictus,quòd Telephus in eo vulnus abluerit,turbidus est,& stadiis septem à Pataris distat. Leonic.lib.3 c.84. ex Stephan.

Telepissa,vel Telpissa, fontis nomen,cuius aqua Tyresiam extinctum fuisse fabulantur poëtæ.

Telesilla, mulier poëtria nobilis, cui etiam apud Argos ante Veneris templum statua posita est,vt scribit Pausanias.

Telesphorus v i.Episcoporum Rom.annis v i i. anno salutis 133.Martyrio coronatus.Eusebius lib 5.cap.6.histor.Eccles.

Telessia,Ptolemæo,Colonia Romana.Frontino: Samnitum ciuitas, *Thelese*, Leandro. Telesia, Liuio,Straboni & Antonino.

Telesto,Nympha,Oceani & Tethyos filia, teste Hesiodo in Theogonia.

Telestor, pater Euripidis poëtæ.

Telethrion, mons Oechaliæ in Euboea, Strabo, lib.10.Incola,Telethricis.Steph.

Telethusa, vxor Licti,mater Iphidis puellæ,quæ in puerum mutata fuit.Ouid.9.Metamorph.

Teleutias Macedonum Rex,in portu Athienfi, Athienfium & naues & homines plures cœpit,Xenoph.lib.5.

Telen,tibicen, & poëta ineptissimus, cuius meminit Diarchus Messenius ex quo prouerbiũ, Cane Telenis cantilenas: quod quidam dici putant dedicacibus seu mordacibus, quidam de ineptè loquaculis. Sunt enim qui tradant hunc locos quosdam versibus lepidissimis descripsisse, non sine multo sale scommatum. Erasm.in Chiliad.

Tellias, Herodoto lib 8. vates Helæus,qui Phocensibus cum Tessalis bellum gerentibus,rem huiusmodi commentus est: sexcentos viros è Phocensibus præstantissimos, gypso, tam ipsos quàm arma illinit, eóique sub noctem in Thessalos dimisit,dato præcepto,vt quemcunque albicantem non cernerent, eum obtruncarent. Hos primùm Thessalorum excubitores aliud quoddam prodigium esse arbitrati, deinde ipsi exercitus adeò exhorruerũt, vt tribus millibus cæsorum atque scutorum Phocenses potiti sint.

Tellus,luris, terræ dea,rerum omnium mater & alumna : quanquam non rarò pro ipsa accipitur terra.

Tellus, fuit nescio quis pauper, cuius inopiam Solon Crœsi diuitiis fœliciorem esse prædicauit. Plutarch.

Telmera,vrbs Cariæ:Gentile,Telmereus.Eadem videtur Termile,quod & Stephan. testatur,de qua paulò pòst.

Telmessius,Thebanorum mons.Palæph.

Telmessus,oppidum Lyciæ,seu (vt alij malunt) Cariæ, haruspicum disciplina in primis clarũ. Plin.lib.5.cap.27.

Telmon, nomen viri, primo Paralip. nono , secundo Esdr.11. Lat. ros præparatus , vel roris præparatio, aut roris munus,vel ros numeratus : aut ex Syro & Hebr. vmbriæ præparatio vel munus.

Telo Martius , Anton. Galliæ Narbonensis portus, hodie *Toulon.*

Telobis, Hispaniæ Tarraconensis in Iacetanis oppidum.Ptolem.

Telos,insula, à qua Telina vnguenta. Plin.lib.3. cap.1. Steph. vna Cycladum à Telo conditore, alias Agathusa dicta:Gentile,Telius. Stephano. Vide AGATHVSA.

Telphossa,fons.cuius aquæ frigus Tiresias vates cùm senex potasset,& ferre non potuisset, extinctus est. Stephan. fons & mons Bœotiæ, à Tilphusa. Vide TILPHOSA.

Telphussa, Lycophronis vrbs in Arcadia,à Telphussa Nympha Ladonis filia id nomen habens.Stephan.

Telphussium siue Tilphossium, oppidum est in Bœotia, vbi laudatus Bacchus est à Pindaro. Item mons & fons,ibidem.

Telumnum, Aquitanicæ vrbs.Anton.

Telus, Carpathij maris insula. Strabo. *Episcopi*, Soph.ano.

Telys, Sybaritarum tyrannus.Herod.lib.5.

Temala, vrbs & flumen Indiæ extra Gangem. Ptolem.

Temathia,Messeniæ mons Pausan.

Tembasa, Lycaoniæ oppidum,in Tauro monte. Plinius.

Tembrium, vrbs Phrygiæ. Charax Tymbrium vocat.Gentile,Tembrieus.

Tembrius, fluuius iuxta Pontum, teste Orpheo, in Argonaut.Tembrogius,Plinio.

Tembros,vrbs Cypri,in qua Hylates Apollo colitur:Gentile,Timbrius.Steph.

Temenos locus Siciliæ infra Epipolas iuxta Syracusas.Incola,Temenites. Est & Temenites, collis in Thracia iuxta Triballum.Steph.

Temenion,locus Messenes,vbi Temenus sepultus est.Stephan.

Temenia, vrbs Phrygiæ iuxta Lycaoniam:Gentile,

tile, Temeneus. Steph.

Temenites, collis in Thracia iuxta Triballos. Steph.

Temenium, vicus in Argia ad Argolicũ sinum. Strabo.

Temesa, agri Brutij oppidum, æris fodinis olim nobilitatum, quod postea literæ vnius mutatione Tempsam appellarunt. Plin. libr. 3 cap. 5. Ouid. 15. Metamorph. hodie, *S. Marco*, teste G. Barrio.

Temesa, oppidum in Cypro, vbi æris fodinarum locus ostenditur: vide Strabonem li. 5. Et Erasmum in Prouerbio, Temessæus genius.

Temeseus, fœnerator fuit quispiam, quem Eutymus Locrensis athleta coëgit reddere, quicquid vsurario quæstu sibi parauerat.

Temixtita, Hispaniæ nouæ oppidum Vide Mexico.

Temnes, Sidoniorum rex, ciuitatis proditorẽ interfici curauit Diod. Oros. li. 3 c. 7.

Temnos, Æolidis vrbs. Plin. Steph. item mons inter Asiam & Thebeium campum. Ptol.

Tempe, Thessaliæ loca, quinque millia passuum lõgitudine, & fermè sex latitudine, Peneo amne irrigua, cuius ripæ gramine viridi, amœnissimisque vestiuntur arboribus. Sunt & Tempe in Bœotia, quę Teumessia dicũtur à Teumesso monte Bœotiæ, ab Ouid. Cygneia dicta. Sũt & alia in Sicilia à nomine amnis Heloria Deni que quælibet loca amœna, nemora præsertim atque aquas habentia, κατ' ἐξοχὴν, Tempe vocamus.

Templum Veneris, oppidum quoddam, vulgò *Cap de Creux*.

Templarij fuerunt hæretici in Solimorum ciuitate anno 1030. post interitum Philippi Augusti, qui frequẽtes & assidui in templis versabãtur, vnde tractum nomẽ. Simulachrum habebant factum summo artificio, cui hominis cutem superinduxerant, & binos præfulgentes carbunculos sub ipsa fronte collocauerant, qui micabant oculorum vice. Huic autem simulachro sacra faciebant mortuorum corpora in cineres redacta: cæteris porum dabãt, qua potione firmiores & constantiores se futuros putabant. Eos verò qui ex Templarij virginisq; coniugio fuissent nati, subiecto igne torrebãt, simúlque ex humero deliquati suum perungebant simulachrum, quo maiorem probarent religionem Damnati sunt tandem in concilio Viennensi, sententia Clementis Pontificis maximi qui Benedicto successit. Quidam existimant propter diuitias quibus nonnulli magnates inhiabant, Templarios horrẽdis sceleribus fuisse falso accusatos, & tandem oppressos. Annal. Franciæ.

Tempsa. Vide. Temesa.

Tempsis, Pli. li. 7. c. 48 cacumen Timoli montis, in quo, vt ipse ex Mutiano refert, CL. annis viuunt incolæ.

Tenagus, locus Susianę regionis ad sinum Persicum. Ptol.

Tencteri, populi à Liuio Druso vii, anno mundi 3941.

Tenchtheri, populi Germanię Trãsiherani: qui cum Vsipetibus hominum magnam multitudine à Sueuis diu agitati & triennio vagãtes, Rhenum fluuium transierunt, non longè ab hostio quo Rhenus ipse mari influit, Menapiorúmque agros vtrãque fluuij ripam incolentium occuparunt. Hæc gens postea Rheno discreta, solicitauit Vbios (nunc Agripinnẽses) vt à Romanis deficerẽt initio imperij Vespasiani. Tacitus.

Tendeba, Cariæ vetus oppidum Steph.

Tendesilius apud Hispalim, seditione orta propter illatam vim matronis illustribus obtruncatus. Ritius.

Tenea, oppidum sexaginta stadiis à Corintho. Pausan.

Tenebria, vicus Iberiæ: vnde Tenebrianus. Step.

Tenebrion promontorium quoddã. Steph. Ptolemæo est in Hispania Tarraconensi. hodie *Cabe de Altaques*.

Tenea, vicus Corinthi à Tẽne Cycni filio, inter Corinthum & Mycenen. Gentile, Teneates, Regio quoque Tenea vocatur. Steph.

Tenedos, insula inter Lesbum & Hellespontum, contra Troiã, à Sigeo litore XII. M. pass. distãs, à Lesbo LVI. M. Hæc priùs Leucophrys appellabatur, à nonnullis etiam Phœnice & Lyrnessus. Pli. lib. 5. c. 31. In hanc ex Troade nauigauit cum nouis colonis Tennes Cycni filius, cõditáque vrbe de nomine suo, Tenedo eam vocauit, à qua & insula denominata est. Insula hęc ante bellum Troianũ florentissima fuit: in qua Gręci supremas illas, quibus Troia periit, insidias struentes, sese occultarunt. Virg. 2. Æneid.

Tenericus campus, circa lacum Copaiden. Strab.

Tenes, Tenedi vrbis conditor, à Teneidis eã ob causam deus habitus. Hic legem tulit, atq; induxit morẽ, vt à tergo iudiciis adstaret quispiam securim tenens, videlicet in hoc paratus vt qui perperam qui in iudicio dixisset, opinor mendacium, aut falsum testimonium, eũ protinus securi feriret. Vide prouerbia, Tenedi securis. Tenedius homo, Tenedius patronus, apud Eras.

Tenesis Æthiopiæ sub Ægypto regio. Strabo.

Teniæ fontes in Arcadia, Stadiis circiter septem ab Amilo vrbe Pausan.

Tenion, vrbs Achaiæ: vnde Tenieus. Steph.

Tenissa, Mauritaniæ Cæsariensis oppidum. Ptol. *Tremissen*, Nigro.

Tenitæ, credebantur esse sortium deæ; quòd tenendi potestatem haberent.

Tenagora, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Tennes, Cycni filius, à quo Tenea, vicus Corinthi, Steph. Fortè idem qui Tenes iam dictus.

Tenuū, oppidum, ex Aeolicis, vnde Hermagoras fuit is, qui de dicendi arte conscripsit, vt author est Strabo li.14. vnde Tenites Ciceroni pro Flacco.

Tenos, Laconiæ vrbs. Steph.

Tenos, insula in Aegeo mari, vna ex Cycladibus, in qua est vrbs eiusdem nominis, quam propter aquarum abundantiam Aristoteles Hydrussam appellatam dicit, alioqui Ophiussam. Plin. lib. 12. cap. 4. Stephanus à Tene conditore dictam scribit. Aristoteles in Mirabilibus, & Athenæus 2. Dipnoso. fontem in ea esse scribunt, cuius aqua vino non permisceatur. Est etiam vrbs Laconica, vna ex centum: Ciuis, Tenius vel Teneus. Steph.

Tensa, magnæ Græciæ insula, ab Ionibus instituta. Solin.

Tentyra, orum, siue Tentyris, idis, vrbs Ægypti in eiusdem nominis insula, quam Nilus efficit eius incolæ Tentyritæ dicūtur, qui tanto crocodilis terrore esse dicuntur, vt sola voce eorum audita in fugam vertantur. Plin. libro 8. cap. 25. & Strab. lib. 17.

Tentyris, Ægypti oppidum. Ptol. Strabo. Steph.

Tenupsis oppidum Nubeorum in Æthiopia sub Ægypto. Plin.

Teos, Steph. Ioniæ ciuitas, Anacreontis poëtæ patria, qui ab ea Teius est cognominatus. Vide TEIVM.

Teos alia in Ditbis Scythiæ, ad quam palus est, piscibus referta, è quibus perserenum oleum manat in summa aqua, tanta copia vt colligi in vasa possit, vsibus aptum. Steph.

Tephene, Palestinæ toparchia. Plin.

Teracariæ campi Germaniæ iuxta Danubium. Ptolem *Kunigwviser & Marchfelder*, Laxio.

Teracina. Vide TARACINA.

Terapne. Vide in dictione TERAPNE.

Terapse, insula non magna iuxta Carthaginem. Gentile, Terapsæus. Steph.

Teratius. Vide TARCHETIVS.

Terbetia, vrbs Siciliæ: Ciues, Terbetini: Steph.

Terebris, fluuius Hispaniæ Tarraconensis, Ptolem. libro 2. cap. 6. Tuder, Plinius libro 3. cap. 14.

Terebus, Hispaniæ Tarraconensis fluuius circa Carthaginem Ptolem.

Teredon, vrbs ad mare Rubrum: Gentile, Teredonius. Ptolem ad Euphratis ostium in sinu Persico *Balsera*, Ortelio.

Terentia, Ciceronis vxor, ex ipsius epistolis notissima. Hæc Plin. libro 7. cap. 48. 171. vixit annos.

Terentius, poëta comicus Carthagine natus, Terentij Lucani libertus: qui cum esset egregia indole à patrono eruditus, venit in amicitiam nobilium, maximè Lelij & Scipionis: quorum opera adiutus in scribendo fertur ob elegantiam sermonis, teste Cicerone, cui adstipulatur etiam Varro, vide cætera in commentariis Donati in Terentij comœdias. Non obscura fama est, adiutum Terentium in Scriptis à Lælio & Scipione. Eandem ipse famam auxit: non enim nisi leuiter se tutari conatur prologo Adelphorum.

Terentius Culeo, Senator Romanus, captus à Carthaginensibus, redemptus ab Africano maiore, ac cultum eius cum pileo capiti imposito sequutus. Liuius 50. de bello Punico. Hinc natus error apud quosdam Terentium comicum putantes.

Terentius Scaurus, grammaticus, quem Gellius dicit floruisse Adriani temporibus, ac librum de Cæsellij Vindicis grammatici erroribus scripsisse.

Terentius Varro, collega Æmilij Pauli, post cladem Cannensem cum reliquis exercitus Canusium se recepit. Cui Romam redeunti gratulatus est populus Romanus, quòd de Republica non desperasset Plutarch. Liuius.

Terentus, locus in campo Martio, ita dictus, quòd in eo ara Ditis patris in terra occultaretur: quæ ludis tantum Secularibus effossa terra ostendebatur: isque peractis rursus claudebatur. Hinc ludi Terentini dicti, qui alio nomine Seculares vocantur, qui centesimo quoque anno tribus diebus continuis, tribúsque noctibus celebrabantur: tametsi postea ambitione principum, minore interiecto spatio, aliquoties fuerint celebrati.

Terenuthis, Steph. vrbs in Ægypto.

Teressea, Pomponio, Æolidis vrbs,

Tereus, Italiæ fluuius, vna cum Amaseno in Litim effluens, Sabin. in Virgilius Æneidos 7.

Tereus, rex Thracum, Martis est Bistonide Nympha filius: qui cum Progne, Pandionis Athenarum regis filiam vxorem duxisset, eius etiam sororem Philomelam per speciem visendæ sororis à patre abductam vitiauit, vitiatæque linguam præcidit, arctissimèque eam custodiæ inclusit. Quod facinus cùm illa indicare alioqui nō posset, acu in tela depictum sorori suæ transmisit. Quare cognita Progne vltionem in Orgiorum tempus differt: quo tēpore matronis pluribus comitata, quæ bacchantium ritu thyrsos & cornua gestabāt, sororem carcere eripit, bacchantisque habitu indutam, in aulam perducit, vbi cum illa communicato consilio, Itym filium arreptū dilacerat, patriq; comedendū apponit. Quod cum illi ex pueri capite, sub cœnæ finem in conuiuium allato cognouisset, iámque structo gladio ad vltionem properaret, Progne mutata est in hirūdinē, Philomela in auem sui nominis, Itys in phasianum, Tereus autē in vpupā egregio sane figmento. Nihil est enim vpupa fœdius, nihil inquinatius: quę nusquam libentius commoratur quam in stercoribus. Adhęc longo & acuto rostro vpupa tanquam cuspide armata

armata exercet tyrannidem in aui culas, habétque cristam plicabilem, quæ cùm erigitur per longitudinem capitis, refert diadematis regij similitudinem. Vnde quidam lepidè in vpupam siue Tereum lusit:

Rex fueram: sic crista probat. Sed sordida vita
Immundam è tanto culmine fecit auem.

Seruius. Oui 6. Metam. Vide PHILOMELA & PROGNE.

Tergedum, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum. Plin.

Tergemina, Diana dicta est: solet enim Luna in triplicem speciem sese conuertere: aut quòd ipsa tres facies seu tres vias, hoc est, tria numina in diuersis locis habeat: nempe in cœlo, vbi Luna dicitur: apud inferos, vbi Hecate siue Proserpina nominatur: in terra seu syluis, vbi Diana vocatur. Horat.

Montiúmque custos, nemorúmque virgo,
Quæ laborantes utero puellas
Ter vocata audis, adimisque letho,
Diua triformis.

Et quidam incertus author,

Terret, lustrat Proserpina, Luna, Diana:
Ima, superna, feras, sceptro, fulgore, sagitta.

Palæp. lib. 1.

Tegeste, oppidũ, ab Aquileia stadia 180. distans, vt inquit Strab. hodie Triestum vocatur. Plin. lib. 3. cap. 18. coloniam Venetorum vocat, quæ distet 23000. passuum ab Aquilea, Ptol. Tergestum Istriæ coloniam vocat lib. 3, cap. 1. Vide TEGESTA.

Tergestinus sinus. Plin. vocatur à Stephan. Aquileius sinus. intimus maris Hadriatici recessus est. hodie *Golfo de Trieste*.

Tergilani. Lucanorum gens Plin.

Tergis, vrbs Libyæ iuxta Æthiopiam: Gentile, Tergites. Steph.

Terias fluuius Siciliæ. Plin. *Iarretta*, hodie.

Teridata, Mesopotamiæ vrbs. Ptol.

Terillus. Himeræ tyrannus, anno mundi 3477.

Terina, vrbs Italiæ, à Crotoniatis condita, & fluuius eiusdem nominis. Sunt, qui velint insulam, esse, in qua Ligea Siren maris æstu reiecta sit. Ciuis, Terineus, Steph. *Mantea*, Nigro.

Terisci. Vide TAVRISCI.

Termantia, Appiano in Ibericis, Hispaniæ ciuitas hodie exigua, quam *Nuestra Segnora de Termes* vocant.

Termeleis, vel Termera vrbs Lyciæ, à Termero dicta. Ciuis, Termereus. Her ciues Termilas vocat, oraculum verò eis datum Termeleas. Steph. Vide TELMERA.

Termile, mons, qui nunc Chimera dicitur in Lycia. Strab. libro 13. cap. 14. Vide Telmera & Termera.

Termiliæ, populi. Stra. lib. 12. Hos Sarpedon Minois & Rhadamãthi frater colonos ex Creta duxit, ac Termilas nominauit, cùm priùs Minyæ vocarẽtur, vt Herodotus refert. Ac priùs etiam Solymi. posteà Lycon Pandionis filius, eosdem à se Lycios appellauit. quæ profecto ratio Lycios ac Solynos eosdem esse ostẽdit. quanquam poeta eos separat: nam de Bellerophonte è Lycia profecto dicitur.

Hic Solynus iterum præstantibus intulit arma.

Vide MILYAS & TREMILE.

Terminalia, festa Varro appellata esse existimat, quòd is dies anni extremus erat constitutus. Ego potiùs à Termino deo nomen sumpsisse existimo.

Terminalis Apollo dictus est, ab adiudicatis finibus, quòd Hermionenses de terræ finibus contendentes victores fecerit. Palæph. lib. 1.

Terminus, dei loco habitus est, quòd post Saturnum exactum cædes ac lites rusticorum de diuidendis agris sustuliisset. Sacrificabant ei mense Februario in æde, qua super eum foramen in tecto patebat, quod nefas esse putarent Terminum intra tecta consistere. De hoc extat lepidum ænigma apud Gellium lib. 12. cap. 6. quòd Ioui solus omnium deorum cedere noluerit. Ouid. 2. Fastor.

Termissum, Hispaniæ ampliss. oppidum. Appian.

Termissius, vrbs Pisidiæ duplex: altera maior, altera minor, colonia maioris. Gentile, Termisseus. Steph.

Termus, Sardiniæ fluuius. Ptol.

Terpander, siue Terpandrus, Arion us, siue Lesbius, poeta lyricus primus in lyra Heptachordũ & lyrici carminis canonem scripsit: quanquam Philemoni quidam adscribunt. Suidas. Strabo autem lib. 13. Metymneum facit, quod oppidum est Lesbi: dicítque de Tetrachordo, Heptachordum reperisse, vt eius indicant carmina Hinc Virg. lib. 6. Æneid.

Obloquitur numeris septem discrimina vocum.

Huius famæ ac nominis maximum iudicium, quòd Lacedæmonij seditione quadam admoniti fuerint ab oraculo, vt Terpandrum mitterent, qui lyræ & poëseos dulcedine animos vulgi ac tumultus sedaret: ex quo postea his prouerbium mansit, si quando dulcem audiãt Musices concentum, secundum Lesbium cantum. Ex libro prouerbiorum Græcorum.

Terphalei, populi, 1. Esd. 4. lat. raptores fatigati vel labortiosi, aut series miraculosa vel ruinosa: aut ex Syro & Hebr. mons vel custos miraculi vel ruinæ, aut folium arboris.

Terpnus, citharœdus, cuius cantu oblectatum Neronem scribit Tranquillus his verbis: Statim vt imperium adeptus est, Terpnum citharœdum virgentem tunc prætor alios accersit, diebúsque continuis post cœnam canenti in multam noctem assidens, paulatim & ipse meditari exercitarique cœpit, nec eorum quicquam omittere, quæ generis eius artifices vel conseruandæ vocis causa, vel augendæ facitarent.

Terpsi

Terpsichore, vna nouē Musarum, sic dicta, quòd choreis & tripudiis delectetur: vel, vt Plutarchus ait, quod maxima vitæ pars ea delectetur & gaudeat. Huic quidam citharæ inuentionem tribuunt.

Tersum, regio à Græco verbo τέρσειν, dicta, quod exsiccare significat. Huius enim regionis loca primum post diluuij vastitatē, in proximum pelagus receptis aquis, apparuisse, & sole desiccata constitisse, pro constanti autumant. Eratosthenes autem ideò illam Tersum appellatam scribit, quoniam eo in tractu primi degentes homines, tritici, & leguminum fruges, vt reconditæ perduratent, exsiccasse perhibentur: cùm antea eiusmodi non adhibita cura collectæ facilè putrescerent, & interirent. Sunt, qui illam vrbem, Tarsum à pedis parte sic vocat, appellatam fuisse dicunt: quoniam eo loci Bellerophon de Pegaso cecidisse, pedemque offendisse dicatur. Polyhistor tamen, non Bellerophontem, sed Pegasum, eo in loco eius fregisse scribit, Tarsumque ciuitatem postmodum ibi conditam in illius rei memoriam, ab antiquis sic fuisse denominatam Leonic. Thom. l. b. 3. cap. 81.

Tertia, siue Tertulla per diminutionem, Bruti soror, vxor Cassij, sic dicta, quia post duas edita esset. Hæc abortum fecerat: quod quæritur Cicer. ad Atticum lib. 4. 318. Tertullæ nollem abortum: tam enim Cassij sunt iam, quàm Bruti serendi.

Tertius, nomen viri. Rom. 16.

Tertullus, nomen oratoris cuiusdam, accusatoris Pauli. Act. 24.

Tertullus consul, anno salutis 412.

Tertullianus, theologus primus Christianorum qui Latinè scripserunt. Cuius multa leguntur opuscula eloquentissimè scripta. Hic, sicut scripta eius indicant, animam dicit immortalem quidem sed eam effigiatum corpus esse contendit, neque hanc tantùm, sed ipsum etiam Deum corporeum esse dicit, licet non effigiatum, neque tamen hinc hæreticus creditur esse factus.

Tesa, Carmaniæ vrbs. Ptol.

Tesiphon, tyrannus, deuictus fuit in Thessalia à Philippo Melopa, anno diluuij 3606.

Tesipeus, x. Athenienſium rex, regnauit annis 27. anno mundi 3140.

Tesqua, loca edita, aspera & inculta, ipso situ atque silentio religionem quandam & horrorē incutientia. Horat. Varro libro 6. de lingua Latina, Tesca scribit per c literam: putátque Tesca dicta, quasi Tuesca, à tuendis sacris: locáque quædā agrestia interpretatur, deo cuipiam consecrata: Accij testimonio idipsum confirmans, ex Tragœdia: cui Philoctetæ nomen est, in hunc modum citato. *Quis tu es mortalis, qui in deserta & Tesca te apportes loca?* Quid autem Tescoru nomine ibidem intelligere debeamus, explicat idem Accius, paulò post subiungens *Selsa Cabyrum delubra tenes, misteriáque pristina castis concepta sacris.* Hæc Varro.

Testa Libyus Triton, apud Celtiberos regnum tenuit, anno mundi 2550.

Tethiopobatæ, Herod. populi sunt in Libya.

Tethys, yos, Cæli & Vestæ filia, soror Saturni, coniux Neptuni, fluuiorum & Nympharum mater, vt est author Hesiod. in Theogonia. Ouid. tamen lib. 5. Fast. videtur sentire illam fuisse Titani filiam, qui fuit Saturni frater natu maior. Vide Neptunus, & Mythologos in eiusdem nominis explicatione.

Tetracoritæ, populi, qui alias Bessi & Tetracomi. Strab. lib. 7.

Tetropolis, Syriæ regio (vt inquit Strabo lib. 6.) in qua sunt quatuor insignia oppida. Item pars Atticæ Tetrapolis dicebatur, quòd vicos & ciuitates quatuor haberet, Oenoën, Probalintum, Tricorithon (aliàs Tricorynthon) & Maratonem. Priùs autem Hittenia vocabatur. Steph.

Tetricus (inquit Seruius) mons in Sabinis asperrimus, vnde tristes homines tetricos dicimus.

Tetrinus, teste Suetonio, fuit latro, qui cùm postularetur, Tetrinios esse, ait Caligula imperator, hoc est, ipsos accusatores latrones esse, & talis qualis dicebatur Tetrinius.

Tetrius Cabalus. Vide SEXTIVS.

Teuca, regina Illyricorum, Romanos sæpè fregit, castitate admodum clara. Hæc, vt author est Plin. lib. 34. cap. 6. P. Iunium & T. Coruncanum, legatos Romanorum summa iniuria interemit. Vide TEVTHA.

Teucer, Samandri Cretēsis filius, qui in Troade vnà cū Dardano genero regnauit: vnde Iliensiū regū fluxit origo. Ab huius nomine Troia, Teucria dicta est, Troiani ipsi Teucri.

Teucer Telamonis ex Hesione filius, sagitandi peritissimus, quē Homerus 8. Iliados induit sub Aiacis fratris sui clypeo latentem, multósque Troianorum occultè ex insidiis vulnerantem. Hinc cùm euersa Troia in patriam rediisset, indignatus Telamon, quòd necem Aiacis fratris sui, Vlysi insidiis circumuenti, vltus non esset, Salamine eum expulit. Patria itaque profugus, nauigauit in Cyprum, ibíque vrbem condidit, quam de nomine relicta patria Salaminem appellauit.

Teucria, gens apud Virg. vnde Teucer.

Teucris, vrbs & regio Troadis, & Dardania pòst dicta.

Teudamedus, Homero Iliados secundo, pater Pelasgi.

Teudelina, Caribaldi Bauarorum regis filia, anno salutis 194.

Teuderium. Ptol. lib. 2. cap. 11. vrbs Germaniæ, Hodie Padeburna, vulgò *Paderborn.*

Temessus, Bœotiæ exiguus mons, in quo Hercules adhuc penè puer leonem Teumesium occidit, eíque pellem detraxit, qua semper postea pro pallio vsus est. Leo autem à Ioue in cœlum translatus dicitur, vt gloriæ Herculis consuleret, qui eum inermis occiderat Numeratur autem hic mons inter eos qui Bacchi sacris erant dedicati.

Teumessus, paruulum oppidum in Thebanis finibus. Est etiam hoc nomine fluuius & regio.

Teuochis, vrbs Ægypti, & lacus eiusdem nominis. Ciuis, Teuochites. Steph.

Teutanium. Vide TITANA.

Teutates, lingua Gallica dictus est Mercurius, qui ab illis humano sanguine placabatur, nam pro victimis homines immolabant, ministríque vtuntur ad ea sacrificia Druydibus. Alij immani magnitudine simulachra habebant, quorum contexta viminibus membra viuis hominibus complen: quibus succensi circumuenti homines flamma examinabantur, quosdam sagittis configebant: & intra sacris ædes, patibulo suffigiebant. Strab. Lucan. lib. 1.

Et quibus immitis placatus sanguine duro
Teutates, horrensq; feris altaribus Hesus.

Teuteus, XXIX. Assyriorum Rex regnauit annis XL. anno mundi 2790.

Teutha, regina Illyricorum. Vide TEVCA.

Teuthidamas nomẽ patris Pelasgi. Hom. 2. Ilia.

Teuthis, vir princeps, qui ad expeditionẽ Troianam cum Græcis nauigare volens, dum in Aulidis rupes impegisset, indignatus Palladem vulnerauit hasta. Stephano, vrbs Arcadiæ. Gentile, Teuthides.

Teuthrania. Plin. lib. 5. cap. 1. regio supra Elida & partem Troiadis in Mediterraneo, quam Mysi antiquitus tenuere. Steph. Mysiæ ciuitas est, à Teuthrante dicta.

Teuthras, Pandionis filius, Ciliciæ & Mysiæ rex, qui Augem Alei filiam, ab Hercule compressam, ideóque patris iussu vnà cum Telepho filio arcæ inclusam, & ad ostium Caici fluminis delatam, vxorem duxit, filiúmq; eius Telephum pro suo educauit: vt ex Euripidis sententia refert Strabo libro decimotertio. Sunt qui Teuthrantem hunc quinquaginta filias habuisse tradant, quas Hercules omnes nocte vna compressit, grauidáque reliquit. Ouidius in Epistol. Deianyræ ad Herculem.

Teutlusa, insula Ioniæ. Thucyd. Gentile. Teutlussæus. Steph.

Teutomalius, Saluiorum rex anno mundi 3842.

Teutones, siue Teutoni, Germaniæ populi, Ingeuonibus à Plin. annumerat: ita dicti à Teutone ipsorum deo (Tacitus Tuisconem appellat) quem indigenam, & terra ortum existimabant. Hinc Teutonicus.

Teutranus, Hom. Iliad. 6. Axili paret.

Thaas filius Nachor ex Roma concubina Gen. 22. lat. hyacinthinus, vel festinans aut silens.

Thabis, Scythiæ mons in Asia Mela lib. 3.

Tabor vulgò *Saren*, mons est in medio Galilææ campo, mira sublimis rotunditate. Nam eius altitudo (vt libro 4. Hegesippus ait) 30. est stadiorum: vertex autem ipse cãpestris, XXII. stadiis iacet. Iere. 46. Ptalm. 88 ciuitas in tribu Zabulon Leuitis data. 1. Par. 6. Iud 4. 1. Reg. 10. lat. electio siue puritas, aut Syriacè, contritio vel confractio.

Thadal, rex Gentium. Gen. 14. lat. conterens iugum, siue scientia eleuationis vel ascensionis.

Thaddæus, vnus ex Apostolis. Matth. 10. qui ibidem iuxta lectionẽ Græcam dicitur Lebœus. Euseb. li. 1. cap. 15. hist. eccl.

Thadæus, Florentinus medicus, qui tanta fuit celebritate nominis, vt ad curam ægrorum extra vrbem vocatus, non vilius quam 50. aureorum mercede in singulos annos peregrinaretur, vocatúsque ab Honorio quarto centum sibi statui voluit, à quo curato decem millia reprobauit Volater.

Thahan, filius Thale. 1. Par. 7. lat, deprecans aut misericors, siue gratiosus, vel gratia.

Thahath, nomen viri. 1. Paral. 6. 7. lat. subter, vel subtus, aut pauor, siue formido: vel Syriacè, descensio. Est item 23. Israelitarum mansio. Num. 33. 26.

Thais meretrix nobilis, patria Alexandrina, quæ cùm Athenas quæstus gratia sese contulisset, Atticæ iuuentutis florem in sui amorem pellexit. Hanc carminibus suis celebrauit Menander comicus poëta: vnde & Menandræa epitheto à poëtis insignitur. Fuit & Thais altera à diuo Panutio admonita, quæ relicto quæstu meretricio, sancta mulier euasit. Nam ignotus ad eam ingressus, secretum petebat magis ac magis: illa verò dicente neminem nisi Deum posse conspicere: ille sumpta hac occasione, ac Dei merum ac religionem eam est exhortatus, qui posset etiam occulta conspicari. Volater. lib. 20.

Thalamæ: vrbs Messeniæ. Pasiphaes templo & oraculo nobilis vt docet Plutarchus in Agide Steph

Thalamanæi, populi Persis subditi Steph.

Thalamegos, nauis genus. Athenæus: Ædificauit Ptolemæus Philopator nauem etiam fluuialem, quæ Thalamegos vocabatur. Longitudo eius sestadium, latitudo quæ esset amplissima, triginta cubitis, altitudo cum suggestu tabernaculi, paulò minor quadraginta cubitis. Figura eius neque longis nauibus, neque rotundis assimilis. Hæc nauis aliis nominibus dicitur nauithalamus, nauis cubiculata, & bucentaurus, & thalamiphora.

Talamia, vrbs Thessaliæ, quæ & Thameia. Gentile, Thamicus. Steph.

Thalassa, ciuitas littoralis Cretæ. haud procul à loco, qui Boni portus dicitur. Act. 27.

Thalas

Thalaſſar, regio Syriæ. Iſa. 37. Appellatur & Thelaſſar. 4. Reg. 19. Latin. ſuſpenſio vel tumultus principis, aut ſuſpendens canticum, vel tumulus canentis.

Thalaſſius, Deus nuptiarum: de quo vide Liuius lib. 1. Decad. 1. & Plutarch. in Romulo.

Thale, nomen viri. 1. Paral. 7. Lat. humectatio aut viriditas, ſiue humectans, aut viteſcens.

Thalecus, Lacedæmoniorum Rex, regnauit annis XL. anno mundi 3110.

Thales, vnus ex ſeptem Græciæ ſapientibus, obiit Olympiade 58. cùm certamen ſpectaret, æſtu ac ſiti fatigatus. Geometriæ apud Græcos primus repertor, & naturæ ſeu rerum certiſſimus explorator, & aſtrorum peritiſſimus contemplator, qui reperiſſe fertur temporum ambitus, ventorum flatus, ſtellarum motus, tonitruum ſonora miracula, ſyderum obliqua curricula. Solis annua reuerticula. Mercaturam exercuit. Plutarch.

Thales, poëta Lyricus Cretenſis, quem è Creta Solon Spartam miſit, cuius odis poëſi Spartani deliniti, animarum feritatem nimiam ex Lycurgi legibus imbutam caſtigabant. Plutar. in Solone.

Thaleſtria, vel Thaleſtris, Regina Amazonum, quam alij Minitheam vocant. Hæc cum trecentis mulieribus occurrit, triginta quinque dierum inter confertiſſimas gentes itinere facto: Alexandro in Hircaniam res gerenti, vt liberos ex rege ſuſciperet: & vt viſa eſt vterum impleſſe diſceſſit. Strabo libro vndecimo. Clitarchus Thaleſtriem ſcribit à Caſpiis portis & Thermodonte profectam, ad Alexandriam veniſſe, &c.

Thalia, nymphæ nomen. Vide TALICI.

Thalia, vna ex nouem Muſis: ἀπὸ τῆς θάλλειν, quod inter cætera ſignificat virere ſeu florere, propterea quòd Poëtarum fama nullo tempore marceſcat. Horatius argutam eam appellat. 4. Carm. ode. 6. *Statuis Luciuam* 2. Sylu. 1.

Thalia inſula quædam Tyrrheniæ. Ariſtote. in Mirabilibus.

Talpuſa, vrbs Orchomeni in Arcadia. Steph. Gentile Thalpuſius.

Thalus, vir eximiæ velocitatis, quem Iupiter æreis pedibus finxiſſe dicitur. De quo vide annotationes Baptiſtæ Pij.

Thamanæi, populi Perſis tributarij. Herodotus libro 3.

Thamar, vxor Her primogeniti Iudæ. Geneſ. 38. Eſt & vrbs Syriæ nobilis quæ nunc Palmyra dicitur, olim à Salomone coſtructa, Eze. 48. Hæc ab Adriano principe, Hadrianopolis. Filia item Dauid, 2. Reg. 13. Par. 3. Sic vocabatur & filia Abſalon. 2. Reg. 14. Lat palma, vel dactylus, ſiue commutatio, vel permutatio, aut amaritudo.

Thameia. Vide THALAMIA.

Thameſis celeberrimus Angliæ fluuius, primò Iſis nominatus, paulò ſupra Vinchel combiâ vicum oritur. Deinde riuis paſſim auctus, cõtra Oxionium cum flumine Thami coniunctis aquis, cum eo nomen quoque coniungit. Ad extremum maris fluentis ac refluentis excipitur: atque nauigabilis & vaſtus, magno Anglorum commodo, Londinum alluens in Oceanum influit.

Thamna, vrbs Palæſtinæ. Steph. Gentile, Thamniæ.

Thamna, concubina Eliphaz filij Eſau. Gen. 36. Lat. vetita ſiue prohibita, aut perfecta, vel cõſummata commotio.

Thanna, Ioſ. 15. Ciuitas in tribu Iuda. Lat. imago vel figura, aut numeratio vel numerans: aut Syriacè, conſtituens.

Thamnas, idem. Gen. 38.

Tamna, idem. Iud. 14.

Tamnath-ſara, ſiue, Thamnath-ſare ciuitas in montanis Ephraim, ab Iſraëlitis Ioſue duci tanquam hæreditas attributa. Ioſ. 19 & 24. eadem quæ & Tamnath-hares, per literarum tranſpoſitionem. Lat. figura, vel imago extenſa, vel remanens aut fœtens, ſiue numeratio reſidua, aut numeratio extenſionis vel fœtoris aut ex Syro & Hebr. conſtituta extenſio, vel fœtor, aut ſtatuta reſiduitas.

Thamuda, locus propè Nabatheos Arabes. Step.

Thamyras, ſiue Thamyris, Suidæ poëtæ nomẽ ex Thracia, qui cum omnes pulchritudine præcelleret, ab initio mare dilexit. deinde mutata cõſuetudine, Muſas amauit, cum quibus de cãtu certauit hiſce conditionibus: vt ſi vinceret, earum complexu potiretur, ſi ſuccumberet, ab illis pateretur, quicquid eis videretur: Itaque ſuperatus, & oculis & lyra priuatus eſt. Hinc manauit prouerbium in eos qui præter ingenium proprium aliquid agunt, Thamyras inſanit.

Tham, Ægypti ciuitas, vnde Titanes dicti ſunt quòd ibi primùm habitauit poſt diluuium. Comeſt. in cap. 6. Geneſ.

Thanaeh, ciuitas 3. Reg. 4. 1. Par. 7. data dimidiæ tribui Manaſſe, Ioſ. 21. Iudic. 1. & 5. Vocatus & Thenach. Ioſ. 17. Lat. confrigens vel humilians ſe, ſiue reſpondens tibi.

Thanath-ſelo, nomen loci. Ioſ. 16. lat. ficum vel ficulneam diſſoluens aut diſcalceans ſiue decorticans: ſeu ficulnea errans vel mẽtiens: aut ficulnea abundantiæ vel pacis, ſeu occaſio erroris vel mendacij: aut occaſio (ſ. eſt) abundantia vel pax.

Thanatos, inſula in Oceano Gallico, Britanniæ (vt Solinus refert) proxima, frumentariis cãpis fœlix. In ea nullus anguis viuere poteſt: quin aſportata aliquò terra, angueis illicò perimit. Dicta Thanatos, à morte ſerpentium.

Thaneum, metropolis fuit Ægypti, in qua Moſes multa ſigna fecit. Vide TANIS.

Thanchumeth, pater Saraiæ 4. Reg. 25. Iere. 40

Larcon.

murus, siue donum indignationis vel caloris aut requies mortis.

Thaphnes, siue Taphnis, ciuitas Ægypti. Ier. 2. 43.44.& 46.Ezech.30.vide Tanis.

Thaphsa, siue Thapsa, lat.transitus, vel claudicatio, vel pascha, i.locus vbi pascha fit.ciuitas 3. Reg.4.24,& 4.Reg. 15. 16. Hebraici interpretes dicunt esse nomen regionis sitæ trans Euphratem ad Occidentem Iudææ, 3. Reg. 4. 7.

Thapsacus, vrbs Syriæ iuxta Euphratem: Gentile Tapsacenus.Steph.

Thapsipolis prope Chalcedonemest.Steph.

Tapsus, insula decē stadiis à Sicilia distans, non procul à Syracusis, plana, & quam minimum è mari eminens, adeò vt vndis mersa videatur. Vnde & Thapsus dicta est, ἀπὸ τοῦ θαπτεῖσθαι quòd in mari quodammodò sepulta videatur. Virg.I. Æneid.

Thara, filius Micha filij Meribaal.1,Par. 8. lat. vlulans, aut malefaciens, vel cubiculum malitiæ, aut cubiculum pastoris vel socij: aut Syriacè, euentus siue terrestris, vt inferior.

Thara, id est, ira, vel contentio praua aut socij vel pastoris, filius Micha.1.Par.9.41

Thara, Esth.12.idem quod Thares.

Tharaca, rex Æthiopiæ. 4. Reg.19.Isa.37.lat.explorator, vel contemptor obtusus, siue legis hebetudo vel impedimentum, vel turturis obtusio aut hebetudo.

Tharana, filius Caleb, ex Maacha concubina 1. Par.2. lat. explorator vel contemplator gratiæ vel misericordiæ.

Thare, filius Nachor.Gen.11.lat. odorans vel spirans, aut abigens.

Tharela, ciuitas in tribu Beniamin.Ios.18.lat. exploratio, vel turtur maledictionis aut fortitudinis vel ilicis, aut explorans ilicem vel fortitudinem.

Thares, Eunuchi nomen. Esth.2.lat. hæres aut miser, vel exul.

Thargelia, nobilis fœmina philosophiæ sectatrix. Plut.in Pericle.

Targelia, festus dies apud Athenienses fuit, Apollini & Dianæ sacer, à quo mensis Aprilis denominatus est. Vide Gyraldum, in libro de annis & mensibus.

Thariba, vicus quidam, cuius meminit Steph. Candara.

Tharsis, filius Iauan.Genes. 10. Est & nomen regionis, Ciliciæ olim dictæ, à Tharsis filio Iouan.3 Reg. 10. Psal. 71. Isa.2. Ezech.10. Vide TARSVS. Quidam volunt Tharsin nonnunquam mare Mediterraneum significare, vt apud Ionam prophetā, & Psal. 71.lat, contēpltio gaudij, vel exploratio marmoris, aut turtur gaudij, siue Chrysolithus lapis, aut mare.

Tharthac, Idolum Heuæorum. 4. Reg. 17. lib. concathenatus, siue retrorsus vel conclusus.

Tharthan, nomē principis. Isa.20. lat. explorans vel cōtemplans donum, aut turturis donum, vel lex ipsarum.

Thassi, filius Mathathiæ filij Ioannis 1.Mach.2.

Tharsus, insula maris Ægei, Traciæ adiacens, contra Nessi fluminis ostia: oppidum habens eiusdem nominis, à Phœnicibus, qui Europā terra marique inuestigantes, eò peruenerunt, conditū. Herod.lib.2. Huius incolæ Trasij dicuntur, generosis vitibus, & insigni marmoris genere nobilitati.

Tharhanai, nomen viri.1. Esd. 5. lat. donans vel donator.

Thaumaccia, vrbs Magnesiæ, à Thaumaco Pæātis patre dicta. Est & alia ciuitas in Maliaco sinu, Incolæ, Thaumaci. Memoratur & Thaumaciæ Dianæ templum.Steph.

Thaumas, pater fuit Iridis, quæ ab illa Taumantias & Thaumantæa virgo dicitur.

Thaumantias, Thaumantis & Electræ filia, Iunonis nuntia, nuntia deorum in rebus malis. vt Mercurius in bonis: proprio nomine Iris dictæ, Thaumātis autē à patre cognominatā.

Thaumasium, mons Arcadiæ, in quo Saturnus lapidem deuorauit. Incolæ, Thaumasij, Steph.

Thaurea Iubellius Cāpanus, vir fuit memoranda fortitudine, qui in castris Annibalis Claudium Asilium Romanum ingenti hominem robore ad duellum prouocauit. Idem capta à Fuluio Capua, vxorem liberos, ac se postremò ante pedes Imperatoris gladio confodit.

Thea, Nympha Oceani & Tethyos filia, Hesiodus in Theogonia, Stephano θία, vrbs est Laconiæ.

Theacnes, Athenienſis imp.ann.mundi 3495.

Theagenes, tres Athenis diuersis temporibus Suid.fuisse recensēt. Vnum, qui de Homero scripsit. Alium, qui Caprus est appellatus, quòd multa promittens, nihil præstaret: pauper enim erat, ac dives videri volebat. Tertius, vir potens ac dives. Athenis, qui liberalitate ac beneficentia, publicè ac priuatim multa laude digna gessit. Quartum addit Pausanias, Athletam, patria Thasium, qui CXL. coronas è certaminibus retulit.

Theagenes, vir quidam vsque adeò superstitiosus vt domi haberet Hecates simulachrum, nec vsque pedem moueret, nisi illo consalto: vnde natum Prouerb. Theagenis Hecateum, ex iis quæ Alexandro magno Halicarnasso fuerunt attributa. Author Plin. lib.5. cap.29.Steph.

Theangela, vrbs Cariæ.Steph.

Theano, Antenoris vxor, sacerdos Palladis. Homer.6.Iliad.

Theano, Metaponti Icariæ regis vxor quā cùm ob sterilitatem maritus repudiare vellet, illa pastores subornat, vt puerum vnum aut alterum inuenirent, quem pro suo supponeret. Opportunè id temporis Menalippe Desmontis filia (quam Neptunus compressérat) gemellos pepererat. Quod tam ægrè tulit Desmontes

montes, vt & filiam exæcatam carceri incluserit, infantes autem feris obiici iusserit. In hoc itaque cùm pastores incidissent, diuinitùs sibi eos oblatos rati, ad Theano deferunt, quæ eos pro regis pueris educauit. Verùm cùm postea ex Metaponto concepisset, gemellósque peperisset, vtrúmque suum animaduerteret maiore suppositiorum, quàm legitimorum, amore teneri: vtcúmque potuit, ad tempus dolorem dissimulauit. Verùm cùm iam ad legitimam ætatẽ liberi peruenissent, indicat iis, duos maiores natu, quos fratres suos esse rebantur supposititios esse: hortaturque vt in venatione perductos interficerent Quod cùm illi conarentur, Neptunus filiis suis suppetias tulit, cuius opera adiuti illi, Theanus filios interfecerunt. Quorum corpora cùm in regiam essent allata, Theano venabulo incumbens, se interfecit. Hygi. Fab. Poe. cap. 86.

Theanum cognomine Sidicinum, Apuliæ oppidum, authore Cicerone in oratione pro Cluentio, & Strab. lib. 6. Horat. 1. epist. 1. Nunc vulgò dicitur Teano.

Thebais, insigne Statij opus, totis duodecim annis summa cura ab eo elaboratum. Nomen autem habet ab argumento, eò quòd bellum contineat inter Eteoclem & Polynicem ad Thebas gestum, in quo duos fratres mutuis vulneribus perierunt. Papinius lib. vltimo.

Thebes, vrbs tertæ Chananeæ, Iudic: 9. 50 & 2. Reg. 11. 21. lat. cœnosus, aut fericeus, vel ouũ: aut Sytiacè lineus.

Thebe, bes. & Theba, bæ, & Thebę barũ, vulgò *Stibes*, vel *Stibez* nomina multarum vrbium, quarum vna fuit in Ægypto, à Busiride rege condita, ambitu centum quadraginta stadiorum, vti refert Herodotus: centum portis, vnde & ἑκατόμπυλος cognominatur, aliísque publicis priuatísque ædificiis insignis, totáque pensilis, adeò vt reges, vel maximos exercitus soluti sint educere, nullo oppidanorum id sentiente. Huius incolæ Thebæi dicuntur, & vicina regio Thebais, in Æthiopiam vergẽs. Aliæ fuerunt Thebæ in Bœotia, à Cadmo primùm conditæ, deinde ab Amphione splendidius instauratæ: quanquã Strabo lib. 3. vrbis [illegible] origines ad Ogygem refert mauult. [illegible] subscribit & author Ætnæ, cum Thebas Ogygias appellat. Hanc vrbem Poetæ à numero septem portarũ peculiari epitheto ἑπτάπυλον cognominant. Hinc ortum traxerunt Hercules & Liber pater, & Pindarus vates & præter hos Pelopidas & Epaminundas, [illegible] ætatis suæ duces. Eadem dicta [illegible] & Dircæa, à Dirce propinquo fõte: vndẽ & ager Thebanus à poëtis passim Dircæus appellatur. Fuerũt & Thebæ aliæ in Cilicia, Eetionis regia, patria Andromaches, quam Ouid. idcircò Thebaidem cognominat 3. de Arte.

Thebe, Virgo, è cuius gremio, geminæ columbæ (vt est in fabulis) quam euolassent, altera ad Hammonis fontem tetendit, & ibidem responsa dedit: altera ad Syluam Dodonæam, vbi futura mortalibus præcinuit.

Thæbestis. Vide THEBE.

Thebeta. castellum Mesopotamiæ Steph.

Thebij, populi sunt adeò pestiferi, & fascinatores, vt vel solus eorum exceptus ore halitus, illicò interimendi vim habere dicatur: noxiásque satis, id est, segetibus, & animalibus omnibus sit eorum præsentia: horúmque corpora in aquas proiecta, non mergantur, nec ima petant. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 70.

Thebani, filius Gineth. 3. Reg. 16 lat. palea aut fœnum, vel intelligens, aut filiatio.

Thecua, ciuitas in Iudæa, sex millibus à Bethlehem distans, à Roboam cõstructa, 2. Reg. 14. 2. 23. Para. 11. 20. Ierem. 6. Filius Ashur. 1. Par. 4. lat. tuba, vel clangor, aut fixa.

Thecua, pater Sellum mariti Holdæ Prophetidis. 2. Par. 34. lat. spes vel funiculus, aut linea, vel congregatio.

Thecuath, i. signum vel figurationem assumens. Pater Sellum mariti Holdæ Prophetidis, 2. Para. 34. 22. qui 4. Reg. 22. 14 dicitur Thecua.

Thegilis, epitheton Mineruæ Steph. in Pãphilia.

Thegonium, vrbs Thessaliæ. Steph.

Thehen, filius Ephraim. Num. 26. lat. deprecans aut misericors, siue gratiosus, vel castra metans.

Thelamusa, castellum Arabiæ iuxta Euphratem. Stephan.

Thelasion, v. Sicyoniorum rex, regnauit annis LII. anno mundi 2015.

Thelassar, regio Syriæ. 4. Reg. 19. lat, coacernationem vel suspensionem auferens: aut coacernationis vel suspensionis recessus.

Thelbencanæ, Babyloniæ vrbs iuxta Euphratis fluuij partem, Ptolemæo lib. 6. cap. 20. hodie *Maraga*.

Theleboæ. Vide TELEBOAE.

Telechus, VIII. Lacedemoniorum rex regnauit annis XL. anno mundi 3111.

Thelephanes, auriga quidam primùm, deinde rex Lydorum factus. Herodot.

Thelegonus, filius Vlyssis, qui Vlyssem patrem redeuntem Troia, vt ignotum occidit. Horat. lib 5. Carm.

Theleusinus, vir quidam, quem turpi quæstu diuitem factum ridet Martial. lib. 6.

Quem coleret puros pauper Thelesinus amicos,
Errabat gelida sordidus in togula:
Obscœnos postquàm cœpit curare cinædos,
Argentum, mensas, prædia solus emit,

Thelesis, Argiua mulier, Argos, oppidum Græciæ, à Cleomene Spartanorum rege obsessum, vnà cum cæteris mulieribus, cùm deessent viri, tutata est.

Thelesius

Thelesius, Bulgarorum Rex, Thraciam populatus est, qui ab Imperatore victus, cum in patriam fuga rediisset, ob rem malè gestam à suis est interfectus. Blond.

Thelharsa, nomen loci. 1. Esd. 2. 2. Esd. 7. Lat. coaceruatio vel suspensio aratri, vel surditatis, aut silentij, siue artificij vel testæ: aut ex Hebr. & Syro, asseruata vel suspensa sylua.

Thelmela, nomen loci. 1. Esd. 2. 2. Esd. 7. Lat. acervus salis, vel nautæ, aut suspensio, vel appensio salis vel nauræ.

Thelmisseus, dictus Apollo à filio Thelmisso, quem ex Thelmissione filia Zabij Hyperboreorum regis sustulerat, Palæp. lib. 10.

Thelon. Vide TELEBOAE.

Thelphussa, vrbs propè Orchomenon Arcadiæ, à Thelphussa Ladonis filia nomen habens. Vide TELPVSSA, sine aspiratione, quod melius est.

Thelphussium, siue Tilphosium, oppidum in Bœotia, vbi laudatus Bacchus est à Pindaro.

Thema, filius Ismaëlis. Genes. 25. Lat. admiratio, vel consummatio, aut auster.

Thema. 1. Esd. 2. 2. Esd. 7. Nomen viri Lat. delens, vel radens, aut abstergens, vel Syriacè, percutiens.

Thema, Iob. 9. Hierem. 25. Nomen loci.

Themaci, vicus in tribu Erectheide. Steph.

Theman, ciuitas principum Idumæorum, quæ à Theman filio Eliphaz ex Ada vxore nomen accepit. Genes. 36. Ierem. 49. Filius Eliphaz filij Esau ex Ada Genes. 36. Lat. Australis, vel Africus, aut consummatus, vel perfectus: aut Syriacè ibi.

Themani, filius Azur ex Naara vxore. 1. Paral. 14. Latin. perfectissimus, vel australis, aut Syriacè constitutus.

Themanites, idem. Iob 4.

Thembinaclia, regio, quæ & Nemea dicitur.

Thembrienus, vrbs Cariæ à Thembrino quodã: Gentile, Thembrienus. Steph.

Themes, antiquum oppidũ Cypri, in quo refertum primùm æs, ab eo sumpsit cognomen.

Themilas, Themilæ, inquit Seruius, vt Æneas, Æneæ, proprium viri.

Themis Thebis, vel Themidis, vel etiã Themistos, Cœli & Terræ filia, quæ Iouis nuptias fugiẽs, ab eo in Macedonia compressa fuit. Hęc dea putabatur, quæ præciperet hominibus id petere, quod fas esset vt ait Festus, nam Θέμις Græcè, fas dicitur, habuitq; vetustissimum oraculũ in Bœotia ad Cephisũ amnẽ. Ouid. Met.

Themiscyra, vel Themiscyrõ, Cappadociæ vrbs. Pli. li. 2. c. 3. Mela libr. 1. Vide Thermodoom & Cadisia Θεμίσκυρα Stephano, vrbs & regio Thermodoontis Dicitur & Θεμισκυρέα, & incolæ regionis Themiscyrij. Est item fluuius Asiæ in Boreis in Irim defluens, Strabo.

Themison Cyprius Hercules dici volebat, eóque nomine rem diuinã sibi fieri patiebatur,

Themison, medicus apud Herodotũ & Cornelium Celsum, magni nominis, Asclepiadis discipulus, quem multis in locis citat. Pli. Iuuen. *Quot Themison ægros autumno occiderit vno.*

Themisones siue Themisonij populi, à Themisonio Phrygiæ maioris loco prope Lyciam.

Themisonia, regiuncula Phrygiæ, Steph. item vrbs Ptolem.

Themissua, Africæ Propriæ oppidum Ptolem.

Themissus, vrbs Cariæ. quam condidit Dadas à Themisso filio, quem lupi dilaniauere. Steph.

Themistius, Philosophus sub Iuliano imperatore apostata, cuius præfectus prætorij fuit Cõstantinopoli: scripsit Paraphrasim in Aristotelis Physicã libris octo, in Analytica posteriora, Præterea edidit sua, videlicet, De intẽtione & inscriptione prędicamentorũ: disputationes etiam quasdam. Hic Valentem imperatorem quotidie sæuientem in Orthodoxos, authoritate sua & epistolis reddidit mitiorem. Suid.

Themisto, filia Zabij Hyperboreorum regis.

Themistocles. Athenienſis clarissimus, qui cùm adolescentiã in omni luxus lasciuiæq; genere peregisset, tandem cùm in virum euasisset iuuentæ suæ maculas præclarissimis gestis deleuit. Nã & primus Piræeum muniuit, & prælio nauali Persas apud Salaminem vicit. Post hæc ab ingrata patria exul factus, ad Xerxem confugit, à quo dux exercitus aduersus Athenienses magno cũ honore creatus, cũ videret patriæ suæ ingẽtis cladis periculum imminere, hausto tauri sanguine seipsum interemit, ne aut regi de se bene meritò infidelis esset non pugnando viriliter, aut patriæ suæ hostis atque oppugnator videretur. Plutarch.

Themistoclea, soror fuit Pythagoræ, cuius placitis & opinionibus plerisque in locis vsus est Pythagoras.

Themistogenes, Syracusanus historicus, Cyri expeditionem & bella, quæ in historia Xenophontis continentur, composuit. Suid.

Themma, Arabiæ desertæ oppidum Ptolem.

Themma, ciuitas maxima in tribu Dan, sita in monte Ephraim contra Septentrionalẽ plagã Lyddæ. interq; Æliam & Diospolin. Inde sub imperio Romano dicta est præfectura Thennitica. Ios. 19. lat. imago, vel figura, aut numeratio, vel numerans aut Syriacè, constituta.

Thenach ciuitas in tribu Manasse. Ios. 17. Eadẽ quæ Tanach appellatur. Lat. confringens vel humilians te, aut respondens tibi.

Thena, Æthiopiæ sub Ægypto oppidum. Plin. Item Sarmatiæ vrbs Ptolem.

Thenæ, vrbs Cretæ vel Arcadiæ, alij montẽ esse dicunt. Steph. idem alibi. Omphalium vrbem esse scribit prope Thennas in Creta.

Thenæ, Africæ Propriæ vrbs. Anton.

Thenenuthum, Ægypti oppidum. Lib. Notit.

Theo, VII. Ægyptiorum rex, regnauit annis 11. anno mundi 3594.

Theo

Theobaldus, Metenſium Rex, anno ſalutis 544.

Theobaldus Campanus, Nauarræ Rex, anno ſalutis 1237.

Theobricula, Hiſpaniæ vrbs circa Aſturiam. Antonius.

Theoclymenus, Hom. lib. Odyſ. 17. vates, qui Penelope prædixit Vlyſſis in Græciam reditum.

Theocrines, viri proprium, qui primum tragœdiarum auctor fuit, deinde calumniator & ſycophanta. Vnde & Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte, Æſchinem tragicum Theocrinem vocat. Eraſm. in Chil.

Theocritus, auguris nomen apud Plutarchum in Pelopida.

Theocritus poëta Syracuſanus, Praxogoræ, ſiue (vt alij malunt) Symmachi & Philinæ filius, qui ſub Ptolemæo Lagi filio floruit. Alij Coũ fuiſſe volunt, ſed admodum iuuenem Syracuſas commigraſſe. Scripſit Idyllia in genere bucolico, quæ Virgil. ſibi imitanda propoſuit.

Theodamas, pater Hybæ fuit, qui quum Herculi cum Deianira & Hylo filio in Deyopes venienti eſurientíque cibum denegaſſet, illa arreptum vnum ex bobus Theodamantis mactauit atque coxit. Quapropter Theodamas arma aduerſus Herculem mouit: ferúntque Herculem in eo certamine ita ab hoſtibus preſſum vt etiã Deianiram vxorem armaret, quæ & in mamilla vulnerata eſt. Ipſe tamen victoriam obtinens, Theodamantem occidit, filiúmque, eius Hylam ſecum abduxit, quem tum deinde pro clariſſimo habuit, eúmque etiam cum Argonautis reliquis proficiſcens, abduxit. Qui poſtea cum in Myſis aquarum ſolus iuiſſet, in ſylua quadam, ſiue in fontem præcipitatus, ſiue à Nymphis abreptus, periit, Hercules interitum eius ſic ægrè tulit, vt retro abierit. Hylámque per omnem regionem requiſiuerit. Apollon. Arg. 1.

Theodas, Iudæus quidam impoſtor, & Magus populus multitudinem ſublatis propriis facultatibus vrbe excedere, & ripas Iordanis fluminis obſidere ſuaſit. Dicebat enim ſe prophetam magnum eſſe, poſſe verbi ſui præcepto amnis fluenta dirimere, & facilem ſectatoribus ſuis fluminis tranſitum dare: quæ cùm diceret, cõplures decepit. Tandem omnes miſerè diſſecti, ac Theodæ caput amputatum Hieroſolymam perlatum fuit. Euſeb. libro 2. cap. 11.

Theodatus Nepos, ex Narbonenſi præfectura euocatus, præfectus Hetruriæ cõſtitutus ab Theodorico, anno ab vrbe 1274.

Theodebertus, Metenſium rex: Burgundiones in Liguriam & Æmiliam, Alemannos in Venetiam miſit, quos Theodotus vicit, atque Italia expulit, Blond. libro 3. decad. 1. Paul. Æmil. libr. 1.

Theodectes, orator, Cilix genere, diſcipulus Platonis, Iſocratis & Ariſtotelis, qui ei ſuos de rhetorica libros dedicauit: conuerſus deinde ad Tragœdias, ſcripſit fabulas 1. Deceſſit Athenis natus annos XLI. Scripſit & verſibus artem rhetoricã, laudauit & virum Artemiſiæ Mauſolum, vnà cum claris eo tempore oratoribus. Theodectes orator, ſuperioris filius, ſcripſit encomium Alexandri regis Epirotarum, commentarios hiſtoriæ, artem rhetoricam libris VII. aliáque complura. Author vtriuſque Suid.

Theodericus, Thoriſmundi Germanus Viſigothorum rex, anno ſal. 457.

Theodoricus, Theodemeri filius, Oſtrogothorũ rex, à Leone dilectus, Patritiatus, dignitate ac conſularis inſignitur. Blond. libro 3. Italiam obtinuit, regnauitque annis XXXIII. anno ſalutis 493.

Theodoricus Gallorum rex, ignauiæ deditus, adeundi ſalutandíque ſui copiam nulli niſi Calend. Maij faciebat: per Ebroinum regnum adminiſtrabat. Hanc ignauiam regni proceres indignè ferentes, Theodoricum & Ebroinum monaſteriis incluſerunt aduocato in regem Childerico, anno ſalutis 673. Blondus, Paulus Æmil.

Theodericus, Dagoberti filius, Francorum rex, regnauit annis XV. anno ſal. 726.

Theodericus, qui Ariana hæreſi commaculatus (hac enim à Valente imperatore Gothi imbuti erant) Ioannẽ Epiſcopum Agapitum & Patritium cos. Theodoricus & Importunum legatione ad Iuſtinũ miſit, vt expulſos epiſcopos reuocaret, aut ſe Italiam deuaſtaturũ: cui à Iuſtino epiſcoporum reſtitutio fuit negata. Verùm à Ioanne Rom. Senatoribus coronari imperator voluit. Blond. lib. 3.

Theodoricus, Alſariæ Comes, duxit exercitum in Guilhelmum Roberti Northmaniæ Ducis filium: fuſus fugatúſq; ab Aluſti incolis ſuſcipitur, Guilhelmus victor Theodoricum obſidit, telo percuſſus interiit. obſidione ſoluta, Theodoricus Flandriæ Comitatum recepit Polyd lib. 11.

Theodoropolis, Thraciæ vrbs, in Mœſia regione, à Iuſtiniano imp. condita Procop.

Theodorus Aſiæ fluuius circi Bactoros, aurum ebulliens. Ariſto. Paludis item nomen circa Hiſpaniam Bœticam. Auien.

Theodorus, imperator Conſtantinopolitanus, anno ſalutis 1043.

Theodorus, Cyzantius ſophiſta, qui à Platone vocatus eſt λογοδαίδαλος, ſcripſit cõtra Thraſybulum & Andocidem, & alia quædam. Suid.

Theodorus & Teladeus, fratres Samij, ſculptores celeberrimi, quorum alter in Samo Pythij Apollinis ſignũ incœpit. Alter Epheſi eodem tempore, ex alio ſaxo abſoluit: quibus ſimul compoſitis ita conuenit: vt vnum corpus, ab vno artifice, & ex vno lapide ſculptum videretur. De hoc Diodoro Diogenes teſtatur.

quod

quòd non solùm sculptor, sed etiam architectus fuerit, vnúsque consuluit subiiciendos esse carbones fundamentis Ephesij templi. Nam quum humidus esset locus, omissa ligni natura, soliditatem accepit humor immobilem. Idem primus ferrum fundere docuit, statuámque ferream fecit Pausan.

Theodorus Gadareus, nobilis orator. Gadara autem, Syriæ ciuitas est non longè ab Ascalone: verùm ipse dici maluit Rhodius, teste Strabone cuius tempore fuit. Eius discipuli Theodorei sunt dicti, inter quos fuit Hermagoras, qui de arte Rhetorica scripsit. Tiberius quoque princeps, cùm secessisset Rhodum, eum studiosè audiuit, vt Quintilianus lib. 6. tradit.

Theodorus Gothus historiographus, qui suorum temporum historiam scripsit.

Theodorus Constãtinopolitanus historicus, qui scripsit historiam Ecclesiasticam à tempore Constantini vsque ad Iustinianum.

Theodorus LXXI. Pontifex Roma. patre Episcopo Græco natus, annis VI. mens. V. diebus XVIII. anno salutis 640.

Theodorus II. CXIII. Pontifex diebus XX. anno salutis 899.

Theodorus Gregorius, Origenis discipulus, anno salutis 229.

Theodorus Rauẽnatis Ecclesiæ Archiepiscopus, Rauennatem Ecclesiam, quæ hactenus Romanæ parfuerat, subiecit Blond. lib. 9.

Theodorus Calliopa, IX. Italiæ Exarchus, anno salutis 643.

Theodorus, Romanæ Ecclesiæ primicerius, anno salutis 823.

Theodorus Athenæus, claruit anno mundi 3644.

Theodorus, qui ἄθεος, cognominatus est dicebat nugas esse, qui de diis sermones habentur, nec duos esse, quare omnes ad futura, periuria & rapinas hortabatur. Laërt. Suidas.

Theodora virgo Antiochena, sub Diocletiano pro fide Christiana morte extincta est, hæc cum in carcere detineretur, militis cuiusdam ad eam stuprandam missi, libidinem & furorem adeò verbis emolliuit, vt non solum à flagitio hominem deterruerit, verùm etiam mutatis vestimentis cum eo, exitum à carcere, quo per Diocletianum fuerat inclusa, & impunitatem meruerit.

Theodosia, Tauricæ Chersonesi vrbs, Ptolem. authore lib. 3. cap. 6. hodie *Capha*, quæ fuit ditionis Genuensium.

Theodosiana Ægypti vrbs. Lib. Notit.

Theodosius, nomen proprium duorum Romanorum principum. Theodosij Magni vitam lege apud Euseb.

Theodosij, vir memorabilis in Bithynia, teste Strab. lib. 12. cùm inquit: In Bithynia fuere viri in disciplinis memorabilis Xenocrates Philos. & Dionys. dialecticus, & Hipparchus, & Theodosius, & filij eius mathematici.

Theodotius, nomen viri. 2. Mach. 14.

Theodotus, Chius, præceptor vltimi Ptolemæi in Rhetorica, decertantibus in cõsilio regis, an profugus Pompeius esset recipiendus, solus consuluit interfici debere: quod sanè factũ est. Hunc postea Brutus iam Augusto inimicus in Asia compertum, & ad se adductum interfici iussit. Plut. in vita Pompeij. Theodotum alium memorat Philostratus in Sophistis, qui tẽpore Herodis Attici præfuit Athenienſiũ scholæ.

Theodotus, Bactrianorum præfectus, regem se appellari iussit. Iustin. lib. 41.

Theodotus Ptolemaida & Tyrũ Antiocho prodidit, anno mundi 3745.

Theodotus, coriarius quidam, blasphemiæ, & hæreseos inuentor: dicere enim ausus est, Saluatorem, purum hominem fuisse. Euseb. lib. 5. cap. 28. histor. Eccles.

Theonia, sacra quædã quæ Athenis in honorem Bacchi celebrabantur, vt not Hesychius.

Theognis, poëta Græcus, cuius opus incipit,

Ω ἄναξ, λητοῦς υἱὲ, διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
Λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀποπαυόμενος:

Id est, O Rex, Latonæ & Iouis fili, nunquam tui obliuiscar exordiens neque finiens.

Theomnestus Cous, Strab. lib. 14. vir Athenis clarus administratione Reipu. & Niciæ æmulus.

Theon, nomen pictoris Samij. Quint. lib. 12. Alter mathematicus, qui scripsit de spiritibus ad Ptolemæum astrologũ. Alter etiam interpres Apollonij Rhodij.

Theonas, Alexand. Ecclesiæ Episcopus, anno salutis 284. Euseb.

Theonas, monachus Ægyptius, Græcis & Latinis literis eruditus, annis triginta habuit silentium. Porrò à nemine visus irasci, aut mentiri, aut vanum aliquid, vel asperum, vel infirmum protulisse sermonem. Sozom. lib. 8. hist. Trip.

Theones apud Suidam plures: sed notior cunctis Philosophus Alexãdrinus eisdem patria, tempore & disciplinis, quibus Pappus, sub Theodosio seniore. Scripsit de Astrologia, cõmentatióque in Ptolemæum, & Astrolabium parvum, & alia. Theon item Alexandrinus Stoicus, tempore superior: siquidem sub Augusto post Arrium Philosophum emicuit: scripsit in Physicã, & in artem Rhetoricam, & alia. Alius item eius nominis Stoicus Antiochenus cunctis antiquior, scripsit apologiam Socratis. Quartus Smyrnæus. Quintus etiam Alexandrinus, sophista, cognomine Ælius, scripsit in artem rhetoricam. Theon Sidonius sophista, præcepit in patria, Constantini II. tempore. Plin. 35. cap. 11. his Theonem sculptorem addit, inter quinque qui Mausoleum celauere.

Theonius, id est, dicax. Theon enim fuit dedicacissimus & maledicus, per quem malefici & detractores intelliguntur. Acron.

Theon ochema, Æthiopum iugum maximo ardens incendio. Plin.

Theophanes, Mitylenæus historicus, qui Pompeij Magni res gestas scripsit, quamobrem ab eo in concione militum ciuitate donatus est. Cic. pro Archia.

Theophania, sacra erant quæ fiebant Delphis, quorum Herodot. lib. 1. meminit.

Theophania, soror Ioannis Imperatoris Constantinopolitani, anno sal. 971.

Theophila, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Theophila, vxor Eustathij aulici Imperatoris Traiani, qui dum ceruum in venatione sectaretur, viso inter eius cornua simulachro, auditáque hac voce: Cur me persequeris? statim ad fidem Christianam se recepit, vnà cum vxore Theophila. Quod vbi postea resciuit Traian. ambos in Tauro æneo comburi iussit. Volat.

Theophylactus, Italiæ Exarchus XIII. an. sal. 700.

Theophilus. Vir ad quem scribit D. Lucas Euangelium, & Acta Apostol.

Theophilus: Cæsareæ Palestinæ præsul, Seuero imperante, librum in Marcionem edidit: tum alia quæ à Hieronymo commemorátur. Alius quoque præsul Alexandrinus, qui scripsit aduersus Origenem. Præter hos Theophilus comicus antiquæ comœdiæ: eius fabulas nonnullas commemorat. Suid.

Theophilus, Martyr, anno salutis 151.

Theophrastus, Philosophus ex Ereste Lesbi oppido, priùs Euphrastus, deinde Theophrastus vocatus ob vocis & eloquentiæ suauitatem, quasi diuinã, quum antea Tyrtamus appellaretur. Peripateticorum eloquentissimus doctissimúsque fuit. Aristotelis discipulus, & in schola successor. Dicere solebat: doctum hominem ex omnibus solum neque alienis locis peregrinum esse, neque inopem amicorum. Habuit discipulos ad duo millia. Opera eius à Diogene commemorantur, inter quæ sunt libri sex epitomes in Aristotelẽ de animalibus. Extant hodie tantum de plantis cõuersi à Theodoro Gaza, & parua quædam opuscula. Excessit ad modum senex Diogen. Strab. Theophrastus alter fuit Ephesius. Ælianus de varia historia.

Theopolemus & Hiero fratres fuerunt, qui vnà Apollini fanum expilarunt: quo facto pœnam iudicij reformidantes, domo profugerunt. Author Cic. 5. Verrina.

Theopolis, maxima ciuitas Orientis, sic à Iustiniano nominata post terræmotũ, mutato Antiochiæ nomine. Steph. Vide ANTIOCHIA.

Theopompus Gnidius, orator & historicus post Thucydidem & Herodotum, quibus, vt in historia minor, ita oratori magis similis, vt qui antequam, esset ad hoc opus solicitatus, diu fuerit orator. Quintilianus. Suidas autem de eodem sic ait: Theopompus (inquit) Chius & Ephorus historici discipuli Isocratis, alter freno, alter calcaribus indigebat. Fuit item alius antiquæ comœdiæ poëta, vt idem Suidas auctor est. Theopompus Gnidius Cæsaris familiaris, Artemidorum habuit filium, qui apud Cæsarem ipsum plurimùm poterat. Strab. 14.

Theopompus Rex Sparranorũ; quum primus, instituisset, vt Ephori Lacedæmone crearetur, ita futuri regiæ potestati oppositi, quemadmodum Romæ consulari imperio Trib. pleb. sunt obiecti, atque illi vxor dixisset, id egisse illum, vt filio minorem potestatem relinqueret. Relinquam. (inquit) sed diuturniorem. Valerius lib. 4. cap. 1. Quintilianus tamen lib. 2. hanc modestiam parum valuisse demonstrat, captum demum fuisse ostendens, Theopompus (inquit) Lacedæmonius, permutato cum vxore habitu, è custodia euasit vt mulier.

Theopompus, Philosophus apud Chæroneam. Eutrop. lib. 10.

Theori apud Athenienses vocabantur qui pro patria ad sacra extra fines, aut ad sacros ludos, aut ad alios solennes Græciæ mercatus, aut ad oracula mittebantur. Suidas.

Theoxena, à Philippi Macedonis militibus cincta, cùm eorum manus effugere non posset, sese præcipitem dedit in mare. Liu. lib. 40.

Theoxenius Apollo dictus est à Pellensibus, à quibus in Apollinis Theoxenij honorem certamina instituta fuerant.

Theoxenia, apud Græcos erat sacrificium, quod omnibus simul diis exhibebatur, vt testis est Pollux & Hesychius.

Thera insula vna Sporadum à Memaliaro Cadmi socio condita. In ea septem aut octo annorum pueros defunctos non lugebant. Est & Rhodi ciuitas humilis, & alia Cariæ, alia Sogdianæ. Incola, Theræus. Steph.

Thera, insula est in mari Ægæo, vna Cycladum, Callimachi poëtæ patria, ex qua profecti sunt, qui Cyrenem in Africa cõdiderunt. Hæc alio nomine Calliste dicta fuit: quod & ipsum testatur Callimachus.

Therambus, vrbs circa Pallenem. Herodot.

Theramenes, Athenien sis Philosophus. Cicer. 1. Tusc. quæst. qui cum coniectus in carcerem, triginta tyrannorum iussu venenum vt sitiens obduxisset, reliquum sic è poculo eiecit, vt id resonaret. Quo sonitu redditu arridens: Propino (inquit) hoc pulchro Critiæ, qui in eum fuerat teterrimus. Græci enim in conuiuiis solent nominare, cui poculum tradituri sunt.

Theramne, oppidum Sabiniæ, ex qua Actius Clausus, qui post Claudius dictus est, origine traxit: à quo Nero Claudius, & reliqua familia Claudia nomen sortita est. Plutarch.

Theramnum, vrbs Thessaliæ. Theramnæ. Steph. vrbs Laconiæ, quam aliqui Spatiam dicunt.

Theraphnæ, arum, vicus est Leconiæ, teste Mela in quo Leda Castorem & Pollucem, Helenam & Clytemnestram peperit. Dictæ autem putantur Therapnæ, ἀπὸ τῆ θεραπείας, quòd ibi Dioscuri religiosissimè colerentur. Hinc adiectiuum Therapnæus.

Therasia,

Therasia, insula iuxta Eubœam, Ptolemæo lib. 3. c. 4. in qua ciuitas est hodie Sanctorinum dicta. Step. est inter Cretam & Cyrenæam.

Thergubis, Mesopotamiæ vrbs. Ptolem.

Thericles, figulus Corinthius, à cuius nomine fictilia quædam vasa Chericlea dicta sunt. Plin. libr. 16. ca. 40. De hoc vide Prouerb. Thericlei amicus.

Therimachus, nomen pictoris insignis, Plin. li. 15. cap. 10. claruit Olympiade 107. Vide THEROMACHVS.

Therionarce, Doridis insula circa Gnidum. Plin.

Therma, parua regio Siciliæ. Steph.

Therma Bithyniæ vrbs. Stephan. & Cappadociæ oppidum. Anton. Africæ quoque propriæ. Strabo.

Thermæ himeræ, Siciliæ ciuitas. Ptolem. *Termini*, Aretio.

Thermæ Stygianæ. Tusciæ vrbs. Antonin. *Bagni Sabatini*, Leandro.

Thermæ, Thermarum Siciliæ oppidum, Pōponio li. 2. Inde Thermitani. Cic. in Verrem.

Thermę ciuitas Thracię: vnde Thermaicꝰ sinus.

Thermida, Carpetanorum vrbs. Ptolem.

Thermidana, Dalmatiæ oppidum. Ptolem.

Thermodon, ontis, Suidæ fluuius Themiscyræ (quæ est regiuncula Cappadociæ conterminа) Amazonum sedibus nobilitatus. Virgil. 11. Æneid. Hinc adiectiuum Thermodonteus. hodie. *Pormon.*

Thermon, XXXIIII. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 301.

Thermopylæ, mons Græciæ longissimus, qui à Leucade incipiens, inde in ortum flexus, in Ægæum vsque mare protēditur, mediámque Græciam ita dirimit, quemadmodum Italiam Appenninus, variáque cognomina, pro locorum varietate, obtinet. & hodie diuersis nominibus à Geographis recentioribus appellatur. Dictæ Thermopylæ ab angustis faucibus aquis calidis scatentibus. Montem enim angustias, vt Latini portas & Græci πύλας, appellant. Thermas autem aquas calidas esse, nemo est qui ignoret. Montem autem hunc maximè illustrem reddidit Lacedæmoniorū cum Mardonio pugna, & Leonidæ Regis interitus. Herod. lib. 7.

Thermus, oppidū Æoliæ: Gentile, Therminus: possessiuum, Thermicus. Steph.

Thermydra, portus ciuitatis vnius in Rhodo. Steph.

Therme, vrbs Thraciæ. Steph.

Thero viri proprium (inquit Seruius) in Pindaro tantùm lectum Virg. 10. Æneid.

Occiso Therone, virum qui maximus vltrò
Æneam petit.

Therodamas fuit nescio quis carnifex, Scythiæ rex, qui leones pascebat humano sanguine. Ouid in Ibin.

Therodamanteos vt qui senſere leones. Is ne per insidias occideretur, leones sic alebat, vt magis sæuirent, & si res postularet, ad crudelitatē paratos haberet. Ouid. 1. de Ponto. Eleg. 3.

Theromachus, statuarius egregius. Vide THERIMACHVS

Theron, Hispaniæ citerioris rex.

Theron, Agrigentinorum tyrannus anno mundi 3472.

Thesa, ciuitas in alto sita monte, qua Israëlitarum reges ante conditam Samariā pro regia vsi sunt, 3. Reg. 14. 4. Reg. 15. Fuit & Salphaad filia eiusdem nominis, Num. 26. Lat. complacens, vel volens, aut suauis, vel currens.

Thersander, siue Thesandros, Polynicis filius ex Argia, teste Statio, qui vnà cum cæteris Græcorum principibus ad Troiam nauigauit. Hūc Virg. 2. Æneid. inter eos enumerat, qui tēpore excidii Troiani in equo ligneo fuerunt occultati.

Thersara, Assyriæ vrbs. Ptolem.

Thresiloch', Anthenoris filius, in bello Troiano occisus quē Virg. 6. Æneid. inter viros fortes enumerat, qui etiā apud inferos arma tractēt.

Thersippus, IIII. Athenienſiū princeps, regnauit annis XII. anno mundi 2971.

Thersitæ, gens Iberica, Steph.

Thersites, Græcorū omnium fœdissimus, idēque ignauissimus, quem Achilles sibi procaciter conuitiantem pugni ictu interfecit. Huius insignis deformitas ab Hom. li. 2. Iliad. graphicēs expressa, effecit vt cùm hominem vehementer fœdum significare velimus, Thersitæ faciem eum habere dicamus.

Theruingi populi trans Istrum, quos Traianus Imperator subegit, teste Eutropio.

Thesbon, aut Thesbi, patria Eliæ Prophetæ 3. Reg. 17. & Ioseph. 8. antiquit.

Theseis, idis, poēma Codri, Thesei gesta complectens. Iuuenal. Satyr. 1.

Theseus, Ægæi regis Athenarum filius, ex Æthra Pithei filia, qui adhuc adolescens, opera Medeæ nouercæ penè veneno periit, Sed post mortem patris ad regnum euectus, tum multa memoratu digna gessit, vt inter plures Hercules vnus cōnumeretur. Debellauit Amazonas, earúmque reginam Hippolytem secū abduxit: ex qua & Hippolyticum genuit. Creontem regem Thebanorum cadauera Arginorū, qui Thebano in bello occiderāt, sepeliri prohibentem interfecit. Oppressit & terribilē taurum in Attica. Minotaurū in Labyrintho occidit. & Ariadnam Phædrámque Minois filias clā secū abduxit: sed relicta Ariadna in Chio insula Phædram sibi coniugio copulauit. Scironem, Procustum, & Schinim latrones Atticæ neci dedit: debellauit Centauros: Thebas domuit. Pirithoum præcipua coluit amicitia, quo cū descendit ad inferos ad rapiendā Proserpinā: sed occiso Pirithoo, ipse aliquamdiu in vinculis Plutonis fuit detentus, donec ab

Hercule, qui illum summa prosequebatur benevolentia, liberaretur. Postremò iam senior, tot tantisque rebus gestis, patria regnóq; pulsus, in Scyrum insulam nauigauit. vbi & periit, à rege Lycomede (vt quidam tradunt) interfectus aut (vt alij malunt) cùm à cœna deambularet, ex loco edito delapsus Plutarch.

Thesiphone, Furiarum vna. Vide FVRIAE.

Thesmophoria, Cereris sacra, quæ & Cerealia à Latinis, & initia dicuntur. Græci enim Cererẽ Θεσμοφόρον appellant, quasi legiferam: quo etiã epitheto nostri eã insigniuerũt. Virg. 4. Æneï.

—*mactant lectas de more bidentes*
Legiferæ Cereri.

Prima enim Ceres mortalibus leges dedisse putatur, propterea quod ex agrorum diuisione primũ nata credantur iura. Ouid. li. 5. Metam.

Thespiæ, oppidum Bœotiæ, Heliconi proximũ, sed eò magis Australe, Crisæo imminẽs. sinui. Strab. lib. 9. Numeratur autem Thespiæ inter ea loca, quæ musis consecrata credidit antiquitas: vnde & Musæ Thespiades cognominantur.

Thesmophoria verò festa apud Athenienses celebrantur, vt est à Plutarcho traditum in quibus Ægyptiorum more mulieres à cibis abstinebant, humíque iacebant. Meminere horum sacrorum cùm poëtæ alij, tum Ouid. 10. Met.

Festa pia Cereris celebrabant annua matres,
Illa quibus niuea velata corpora veste,
Primitias frugum dant spicea serta suarum,
Perq; nouem nõctes Venerem, tactusq; viriles
In vetitis numerant. &c.

Thesmophoros etiam Isis vocata est, quæ leges Ægyptiis statuisset, quibus æquè omnib. iustitia seruaretur. Diodor.

Thesmothetæ iudices erant sex numero apud Athenienses cum rege, Archonte, & Polemarcho parem obtinẽtes auctoritatem. Apud hos autem speciatim actiones intendebantur de peregrinitate corrupta, de donis, calumnia, falsa citatione, falsa relatione, contumelia, nomine deleto, & de adulterio. Pollux. Demost. in oration. Æschines.

Thespici, populi Græciæ. Steph.

Thespicus Ariphronis filius, Athenienſiũ. 10. princeps, annis 27.

Thespis, poeta Athenienſis, qui primus Tragœdiam dicitur inuenisse, & vicatim circumiisse, actoréſque faciem, quod nondum repertus esset personarum vsus, fæcibus obleuisse. Horat. in Arte.

Thespis alter fuit Atheniẽsis, siue Thespius, Erichthei regis filius, qui è plurib. fœminis filias genuit 50. cum quibus vocatis ad epulas Hercules sigillatim concubuit, suscepitque totidẽ liberos mares, qui Thespiadę dicti sunt. Hi cũ Iolao Herculis ex Iphicleo fratre nepote in Sardiniam profecti, ciuitates ibi plurimas extruxere. Diodorus lib. 5.

Thesprotia, Epiri regio, Choaniæ proxima, Pli. in procœmio li. 4. cuius incolæ dicuntur Theproti.

Thessalia, regio Græcię, ex vna parte Bœotiã ex altera Macedoniam habẽs, ad mare inter Peneum amnem & Themopylas extensa, priùs Æmonia dicta Æmone rege, & Pelasgica, Argos, & Hellas: & Driopis, vt est author Pli. li. 4. c. 7. & 8. Olim etiam Pyrrhæa dicta est, teste Strabone. li. 10. à Pyrrha Deucalionis vxore. hunc Suidas in 4. tetrarchias diuidit, Thessaliotin, Phthiotin, Pelasgiotin, & Estiætin, In Thessaliasunt montes vigintiquatuor, quorũ nobiliſſimi Olympus, Pierus, patria domúsque Musarum, Pelium, & Ossa, gigantum bello memorati. Item Pindus & Othrys Lapitharum sedes. Flumina insigniora sunt Apidamus, Enipeus, Oenochonus, Pamisus, Peneus & Phœnix. Thessalia, nomen ciuitatis in Macedonia. Plin.

Thessalonica, vrbs Metropolis Macedoniæ, patria Theodori Gazæ. Halia priùs dicta à Cassandro condita, sic dicta, quòd Philippus Amyntæ filius, Thessalos illic deuicerit, vel (vt author est Lucius Tarræus, qui de Thessalonica librum edidit) quòd Philippus cùm ex Iasonis nepti illic sobolem suscepisset, eáque vicesimo puerperij die extincta esse. Nicæ nutrici nutriẽdum infantem dederit, & inde nomen vrbi imposuerit. Nam & mater infantis Nicasipolis dicebatur. Steph. hodie *Salonichi*, oppidulum à piscatorib. & egenis admodum incolis habitatum.

Thessalus, medicus fuit Neronis tẽporibus, qui triduanum ieiunium ægris quibuslibet imperabat, totiúsque Medicinæ perfectę cognitionem intra sex menses pollicebatur: contra cuius placita multis in locis disputat. Galenus.

Thessander. Vide THERSANDER.

Thestia, Acarnaniæ vrbs Polyb. oppidũ item in Laconia, ad Euratam. Cedren.

Thestiades, filiæ Thestij (qui Erichthei, aut, vt alij volunt Teuthrãtis filius fuit numero quinquaginta ex diuersis mulieribus natæ: quas Hercules adhuc adolescens, sed iam tum corporis robore prẽstãs, omnes vitiauit, totidemque liberos masculos ex iis sustulit. qui & ipsi ab aui nomine Thestiadæ dicti sunt. Hi post mortẽ patris cum Iolao illius ex Iphiclo fratre nepote, in Sardiniam profecti, multa in ea vrbs condiderunt. Diod. lib. 5.

Thestidium, vrbs Thessalonicæ, Hellanicus Tethisticum vocat à Tethide. Est & stagnum Thraciæ, cum adiacentes agro Nysa. Steph.

Thestis, vrbs Arabum, & aliæ Libyæ. Gentile, Thestites. Steph. itẽ fontis nomen in Cyrene. Herod. Thestius, Parthaonis filius, pater Toxei & Plexippi, & Althææ matris Meleagri: à quo illi quidem Thestiadæ: hæc autem Thestias appellatur. Ouid. 8. Meta.

Thestor,

Thestor, Idmonis & Laothoës filius, pater Calchantis, peritissimi Græcorum Auguris, qui à nomine patris Thestorides à poëtis appellatur. Homer. Stat. 1. Achill.

Thestoricus, vrbs Thraciæ. Steph.

Thestrotonicia. Vide HYLAMIRA.

Thestylis, mulieris rusticæ nomen, apud Theocritum & Virgil. 2. Eclog.

Thetis, idis, Nerei & Doridis filia, quam cùm Iupiter, pulchritudine eius captus adamaret, vxorémque ducere decreuisset monitus est à Prometheo, ita esse in fatis, vt quicunque ex ea nasceretur, patre maior esset futurus. Qua re audita, Iupiter à nuptiis eius abstinuit, veritus ne quemadmodum Saturnum patrem suum regno pepulerat, ita ipse vicissim à filio cœli possessione deiiceretur. Thetidem autē postea Peleus vxorē duxit, Æaci filius, qui Achillem ex ea suscepit. Ouid. 11. Metam. Vide suprà in nominibus PELEVS & ACHILLES.

Theudale, Africæ Propriæ vrbs. Ptolem.

Theudas, nomen viri. Act. 5. Vide THEODAS.

Theudasia, Emporium nobile fuit ad Bosphorum Thracium: ita dictum ab vxore Leuconis eius regionis tyranni, qui primus hac in vrbe emporium instituit, Athenienſibúsque illic frumentum vehentibus, multas immunitates concessit. Demosthenes, in oratione aduersus Leptinem.

Theudense, oppidum in Africa Propria. Plin.

Theudis. Visigothorum Rex in Hispaniis.

Theudosia. Vide THEODOSIA.

Theudurum, Germaniæ inferioris oppidū. Anto.

Theuthoni, populi Germaniæ, qui & Theuthones & Theuthonici dicuntur. Lucan. lib. 6.

Cantaber exiguis & longis Theuthonus armis.

Hi vt Pomponius scribit, loca incolunt propè Actia cum mare. Vide TEVTONI.

Thietmarsia, regio Daniæ & Holsatiæ ad Occidentem proxima. Marsorum autē qui à Marso originem trahunt, meminit Strabo, eósque ante multa secula ex locis Rheno finitimis, in profundam atque palustrem regionē migrasse memorat. Horum posteri Theutomarsi, siue, vt vulgus pronunciat, Thiermarsi ante CCCC. annos, antiquiss. Stadiensium familiæ paruērunt, quorum multos fraude oppressérunt, séque in libertatem, eiecta omni nobilitate, vindicarunt. Et cùm permultos annos libertatem suam armis tutati essent, tandem anno M. D. LIX. cruento prælio fracti iugo Holsatiæ Principum collum præbuerunt Plura. Vide in Saxonia Alb. Crantzij.

Thibrus, nomen vrbis apud Lycophrontē. Steph.

Thichon, nomen pagi. Ezech. 47. Latin. medius, siue intermedius, vel præparatio.

Thilon, filius Simon. 1. Paral. 4. Lat. murmuratio, vel aceruus eius, aut suspensio eius.

Thimbron Lacedæmonius quasdam Asiæ ciuitates in fidem accepit. Xenoph. lib. 3.

Thineus, XXX. Assyriorum Rex, regnauit annis XXX. anno mundi 2730.

Thinge, vrbs Libyæ. Stephan.

Thinissa, Africæ minoris, id est, Zeugitanæ prouinciæ vrbs. Ptolemæus libro quarto, capite tertio, hodie *Tunis*.

Thiodamas, antis, pater Hyle, adolescentis formosissimi quem Hercules, amore eius captus, Colchicæ expeditionis comitem assumpsit, eundémque in Mysiæ syluis postea amisit. Vide HYLAS. Hinc Thiodamantheus.

Thiodamas alius fuit, Melampodis filius. Statio. Theb.

Thiras, filius Iapheth. Gen. 10. A quo Thirenses, quos Græci Thraces vocant. Lat. demolitor. siue destructor, aut irrorans, vel irroratus.

Thiria, filius Iehaleel. 1. Paral. 4. Latin. exploratio vel contemplatio.

Thiriomachus, vnus ex filiis Herculis, ex Megara Creontis regis Thebani filia.

This vrbs Ægypti propè Abydum: Ciuis, Thinites. Stephan.

Thisbe, Bœotiæ oppidum. Xenoph.

Thisbe, es, puella Babylonia, mutuo Pyrami vicini adolescentis amore capta. Miserabilem exitum. Vide suprà in dictione PYRAMVS.

Thisias, Siculus antiquissimus, artium Scriptor. Quintilianus, lib. 3. cap. 1. 6.

Thisica, vrbs in Africa Propria. Ptolem.

Thisoa, vrbs Arcadiæ: Gentile Thisoates. Steph.

Thissamissa, Cariæ portus, apud Melam.

Thmuis, vrbs Ægypti: inde Thmuites. Steph.

Thoa, æ, siue Thoë, es, Nympha marina, Tethyos & Oceani filia, à natandi celeritate dicta Hesiod in Theogonia.

Thoantes, populi suprà Colchidem, finitimi, Phthirophagis. Strabo.

Thoantium, littus Rhodi insulæ. Strabo, vrbs Carpathij insulæ. Ptolem.

Thoar, Meningis insulæ oppidum. Plin.

Thoaris, Cappadociæ fluuius. Arrian.

Thoas, antis, Tauricæ regionis rex ad quem delata est Iphigenia Agamemnonis filia, & ab eo Dianæ Tauricæ sacris præfecta. Eum postea occidit Orestes, à sorore adiutus, cùm illum quoque Thoas Dianæ ara distinasset.

Thoas, Lemni insulæ Rex, Liberi patris filius, ex Ariadne Minois filia, pater Hipsypiles, solus filiæ pietate seruatus, cùm cæteræ omnes Lemniæ mulieres, viros suos & parentes trucidarent. Ouid. 7. Metamorph.

Thochen, ciuitas. 1. Paral. 4. Lat. medium, vel intermedius, aut præparatus.

Thocia, vrbs Arcadiæ, à Thocno quodam. Step.

Thoë. Vide THOA.

Thogorma, filius Gomer. Gen. 10. Lat. Osseus, vel robustus, siue incolatus nimius, aut peregrinus valde, vel timens valde, seu anxiosa tellitudo.

Thohu, filius Elieu patris Ieroham. 1. Reg. 1. Filius Suph, filij Elcanæ. 1. Paralip. 6. Lat. viuens, vel

nuntians,siue telum,aut iaculum.

Thola,filius Issachar. Genes.46. 1.Paral.7. Filius item Phua,dux in Israël. Iudic.10.Lat. vermis aut vermiculus,vel coccus,aut coccineus.

Tholad,ciuitas Simeonis. 1.Paral.4. Lat. natiuitas,vel generatio.

Tholistobogi. Vide TECTOSAGES & TOLISTOBI. Straboni Telistobogi.

Tholmai filius Enac.Ios.15.Iudic.1.Num.13. Rex Gessur.2.Reg.3.1.Paral.3.Latin. Sulcus, aut suspendens aquas,vel coadunatio aquarum.

Tholobi,Hispaniæ Tarraconensis fluuius & oppidum. Mela.

Tholubana,Indiæ intra Gangem vrbs.Ptol.

Thomas, vnus ex Christi Apostolis. Matth.10. Ios.11.Lat.Gemellus.

Thomas, Cantuariensis Archiepiscopus, exilio primùm à rege Angliæ damnatus,post etiam capitali supplicio affectus, circa annum salutis 1164.

Thomas Maurocenus, Constãtinopolitanus Patriarcha, anno salutis 1201.

Thomum, Ægypti vrbs, circa Chenoboscíam. Anton.

Thomyris, Scytharum regina, quæ irata quòd Cyrus Rex Persarum Sargapisem filium bello captum ad mortem impulisset, non prius finem fecit furori,quàm mortuũ vlta sit. Contractis itaque copiis ita cõflixit, vt maximam inimicorum partem, cum ipso etiamnum rege occiderit.Nec tamen hoc euentu propterea emollita est animi rabies:Mortui enim caput in vtrem humano cruore plenum demisit, his verbis insultans:Filij mei sanguinem hausisti, & meum sitiuisti Cyre.At ego te cruore saturabo.Author Herodot.lib.2.

Thon,Africæ Propriæ vrbs.Appian.

Thon, primus apud Ægyptios medicinam in artem redegit.Hom.4.Odyss.Alter,teste Hellanico, fuit Rex Canopi, ad quem quum Menelaus Troia cum Helena discèdens, tempestate maris deduceretur, fuit primùm ab illo antequam Helenam conspiceret, gratè susceptus.Sed vt illam conspexit,vim Menelao inferre conatus, ab illo interfectus est. Vide THONIS.

Thonia,vrbs & caput Gabaonitarum, distãtque à Gaza nostri littoris Iudææ oppido, mille quingenta triginta septem passuum.

Thonis,Strab.lib.17. vrbs propè Zephyrium. Est & idem rex, qui Menelaum & Helenam hospitio susceptt: vnde de medicamentis Helenæ sic poëta inquit:

Quæ Polydamna dedit, Thonis clarissima coniunx.

Stepha. vrbs ac ostium Canopicum sita:Gentile,Thonites. Vide THON.

Thonius, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius.

Thoon, vir Troianus, ab Vlysse interemptus. Homer.Iliad.12.

Thoosa.Phorci filia,ex qua Neptunus Polyphemum suscepit.Homer.1.Odyss.

Thootes,vnus ex præconibus Græcorum.Hom. Iliad.12.

Thophel,locus in deserto trans Iordanem è regione Iericho,vbi Moses legẽ recitauit. Deut. 1.Lat.ruina,aut stultitia,siue insipientia.

Thopheth, locus in valle filij Ennon,qui cernitur in Hierosolymę suburbanis,vbi quondam parentes filios igni exustos deuouebãt, & immolabant dæmonio Moloch. Isa.30.Iere.2.19. Lat.Tympanum,vel seductio,aut dilatatio.

Thobo,nomen loci. 1.Mach.9.Scribe Topo.

Thor, Magi nomen apud Saxonem Grammaticum,qui ludificatis idiotarum mentibus:diuinitatis fastidium sibi arrogabat.

Thora,Campaniæ oppidum. Florus.

Thoræ,vicus in tribu Antiochide.Steph.

Thorax,Strab.lib.14.mons iuxta vrbem Magnesiæ, in quo dicũt crucifixum fuisse Daphitam grammaticum, propterea quòd reges versibus incesseret. Ex quo illud tractum est: caue à Thorace, Stephano, vrbs est Ætoliæ,& alia Magnesiæ:Gentile,Thoracites.

Thoricus vicus propè Canopum iuxta Alexandriam.Stephan.

Thoricus, vicus in tribu Acamantide Hecatæus vrbem esse tradit. Vide THYRICVS.

Thorismundus, Gotthorum Rex, anno ab vrbe condita 1204.

Thornax,mons Laconiæ.Stephan.

Thorununba,Africæ Propriæ vrbs.Ptolem.

Thoronus, insula est propè Corcyram, versus Italiam.Plin. *Phænu*, Nigro.

Thorsus, Sardiniæ fluuius, insulam Mediam interfluens.Pausan. Thyrso,Ptolem.

Thospites,Armeniæ maioris regio & vrbs. Ptolemæus.

Thou, Ægypti oppidũ,inter Pelusium & Memphim.Anton.

Thou,Rex Emanthenorum.2.Reg.8.9.& 1.Para. 18. 9. fœdus cum Dauide iniit, anno mundi 2909.Latin.errans.

Thous, Homerus vnus ex Troianorum principibus.

Thoxeus,filius Eurythi,frater Ioles.Seneca.

Thoxeus,Thestij filius & Plexippi frater.

Thrabunactum,vrbs in Africa Propria.Anton.

Thracia, latissima Europæ regio Macedoniæ ad Occasum proxima,Nessóque flumine,vt Ptolemæo placet,aut, vt Plinius mauult,Strymone amne ab eadem dirempta: à Septentrione Istrum habens,ab Oriente Pontum à Meridie Ægeum mare.Thracia dicta à Thrace Martis filio,aut certè à regionis asperitate.quam τραχύτητα Græci appellãt.Est enim hæc regio,teste Pomponio,in primis aspera,nec cœlo,nec solo tractabilis, & quæ mari proprio est frigida prorsus & infœcunda.Eadẽ & Thraca dicitur,a Græci nominis in α conuersio.Huius incolæ

colæ Thraces dicuntur. Fœminæ, autē Threissæ. Hinc deducuntur denominata Thracius & Threicius.

Thracia, fuit Nympha saga & fascinatrix, quę propter peritiam herbarum & veneficiorum, habita est loco nominis apud Thraces, quorum etiam regioni dedit nomen.

Thracias, ventus, qui & Thrascias & Trascias dicitur. Aristot. post Argestem ventum, flat inter Septentrionem & Occasum solstitialem.

Thraci, Phocia vrbs apud Pausan.

Thracō, vicus prope Antiochiam. Inde Thracometes qui ex eo vico natus est. Steph.

Thrambus, promontorium Macedoniæ. Stephanus.

Thramus Drusis, Africæ propriæ oppidum. Antonio.

Thrasæas, Auguris nomen, qui in summa siccitate Busiridis Ægypti tyrannū adiens, ostendit à superis posse exoriri pluuiam, si Ioui hospites immolaret. Quærente deinde tyranno, quisnam & cuias esset, cùm se peregrinum profiteretur. Tu igitur primus, inquit Busiris Ægypto aquam dabis. Itaque primus immolatus est. Hunc tamen nonnulli Thrasium potiùs quàm Thrasæam malunt appellare.

Thrasæas Pætus, Philosophus Stoicus sub Nerone à quo cùm iussus esset mori, fletum suorum magna constantia compescuit: porrectisque alacriter ad incisionem brachiis, humámque cruore aspergēs. Hunc, inquit, sanguinem libemus Ioui liberatori, Tacit. lib. 16 Meminit huius Martialis lib. 1.

Thrasimachus, Carthaginensis sophista, discipulus Isocratis.

Thraso, nomen militis apud Terentium. Est & pictor apud Strab. lib. 14.

Thrasumenus, lacus in agro Perusino, Annibalis victoria, & Fluminij Consulis clade nobilitatus. Dictus à Thrasumeno puero, quam ad hunc lacum Ægyla Nympha dicitur rapuisse. Liuius, Plutarch.

Thrasybulus, Athenienſis exul, comparato exercitu, triginta tyrannorum dominationē Athenis sustulit, iuuante Lysandro Lacedæmoniorū duce, exulesq; reduxit. Insuper plebiscitum tulit, quod ἀμνηστίαν vocant, quod iniuriarum memoria deleretur, exulibus iureiurādo adactis Cicero Philipp. 1. & Valerius de modestia: ipse tandem noctu interfectus est.

Thrasybulus, dux Milesiorum, vt portum Sicyoniorū occuparet, ex aduersa parte oppidanos tentauit: dūmque sic detinerentur, cum insperata classe portum cepit. Frontinus lib. 2.

Thrasyllus, Athenienſis fuit rei militaris peritissimus, qui classi præfectus, Mindarum Lacedæmonium, Peloponnesiorum ducem, apud Sestum Hellesponti vrbem, nauali prælio superauit. Thucyd. lib. 8.

Thrasymachus, Carthaginēsis sophista, periodō & colon, id est membrum, primus monstrauit ac modum, qui nunc est rhetorices, induxit. Nam enumeratur inter primos huius artis inuentores, vt Gorgias. Fuit discipulus Isocratis vt scribit Suidas.

Thrasymedes, filius Nestoris. Hom. 9. Iliad.

Thrasymenus. Vide THRASVMENVS.

Thrausi, populi Thraciæ, apud quos edito puero propinqui assistētes lugent, miserias huius vitæ recēsentes, quas sit infans ille passurus. Hominem fato functum per lusum & lætitiam terræ mandant, inferentes quot malis ille sit liberatus. Multas habent vxores, quæ si non contingat ante maritos mori, certatim contēdant eorum mortem sequi.

Thria, vicus in tribu Oeneide, dictus etiā Thrio, inde Thriasius & Thricus. Erant autem, θρίαι calculi diuinatorij: vnde proverbium. Multi Trioboli pauci vates. Steph. Vide THRIVS.

Thrince, vrbs prope columnas Herculis. Steph.

Thurius, vrbs olim Achaiæ, nunc verò Eleæ, à Thriunte Athenienſi, quē Theseus cum exercitu misit auxiliatorem Herculi. Hinc Thiuntius & Thtasius, quod etiam à Thria fit. Vide THRYIVS.

Thronium, vrbs Locrorum. Steph.

Thryanda, vrbs Lyciæ. Steph.

Thryon, Messeniæ oppidū, non ita procul ab Alpheo fluuio, Hom. in Catal. nauiū, & Strab. lib. 8.

Thryius, ntis, vrbs in Elide: vel inter Elidem & Pylum, vt inquit interpres Hom. li. 11. Iliad. alias Θρύον vocat apud Homerū in Catalogo, & Θρυόεσσα non Thryius, quemadmodum & Strab. meminit li. 8. Sunt qui à Thryisite Athenienſi conditore dictam velint. Est & fluuius Elidis, qui in Alpheum decurrit. Hom. 2. Iliad. vide THRIVS.

Thubal, filius Iaphet Ge. 10. A quo Iberes (licet quidā Italos suspicentur) originem traxerunt, Ezec. 27. Iat. orbis vel mundanus aut confusio vel ignominia, seu portatus vel adductus.

Thucydides, Athenienſis historicus, patre Oloro, genus à ducibus Miltiade & Cimone, qui & ipsi ab Æaco, Iouis filio originem habere, duxit, vt Didymus in historia testatur. Vxorem duxit è Thracia oriundam, aliquin diuitem, cuius opes assecutus, nō in voluptates, sed partim in otium literarum erogauit. Nam bellum Peloponnesiacum scribere aggressus, quo tempore illud gerebatur. Atheniēsib. pariter ac hostibus Lacedæmoniis militibus, qui bello interessent, mercedem præbebat, vt res quotidie veras ei renuntiarēt, quas fidelius accipere sperabat, si nō solū ab amicis, sed etiam ab inimicis edocēretur, ne partes quisq; suas falsò tueretur. Præceptores habuit, in philosophia Anaxagorā, & in rhetorica Antiphontem, cuius & ipse in 8. historiæ meminit. dicēs eum causam fuisse perdendæ Reipub. ac constituendæ tyrannidis trecentorum. Ex Mar-

cellino Græco scriptore. Eius cum Herodoto collationem vide apud Quintilianum lib. 10. ca. 1. Dionysius Halicarnasseus scribit Demosthenē adeò Thucydidis stylum probasse, vt eius librū octies scripserit, totūmque fere edidicerit. Thucydides alios Marcellinus ponit: vnū Milesium Athenis inter principes viros ac duces, æmulum Periclis. Alium Pharsalicū Mēmnonis filium, cuius meminit Ptolemō in his quæ de Acropoli scripsit. Quartum poëtam natione Achedrysiū, cuius meminit Androtio in Attide, dicens eum filium esse Aristonis, qui fuit tempore Platonis comici & Agathonis tragici, ac nicerati versificatoris.

Thule, es, hodie *Island.* insula in ditione Scotorū, in Septentrionē vergens, vltra Orcadas, latitudinem habens graduum L XIII. Quo fit, vt circa æstiuum solstitium quam breuissimæ ibi sint tenebræ. Sole ab horū horizōte quàm minimum recedente, quemadmodum contra circa solstitium hybernum nihil ferè, aut quā minimùm habēt diei, Sole Tropicum Capricorni ab illis disiunctissimum perambulante. Hæc extrema fuit earum, quæ in Septentrionali Oceano Romanis fuerunt cognitæ: vnde etiam à Virg. vltima Thule appellatur.

Thunia. Vide THVRINI.

Thuria, Strab. li. 8. Messeniorum vrbs, alio nomine ἀτραία, id est celsa, quòd in colle excelso sita sit, à quibusdam Thyre appellatur, vt infrà. Item Italiæ vrbs, alias Thuri. est & fontis nomen.

Thurij. Vide THVRIVM. Aliqui Thuniā vocant vnde Thuniates Pausan. ἀπὸ θύνων appellauit.

Thurimachus, VII. Sicyoniorum rex, regnauit annis XL V. anno mundi 2100.

Thuringi Saxoniæ populi quibus ab Ortu Misnij, ab Occasu Hessi occurrunt, à Septentrione Brunsurcia, à Meridie Franconia: Visurgo, Sala & Mœno clausi. Merropolis est Erfordia, quæ maxima Germaniæ vrbs censetur. Thuringos à Gothis originem traxisse nonnulli opinantur, quod apud Thuringos Gothi gentis suæ vocabulo Gotham vrbem condiderunt. Regio Thuringiæ satis fœlix & abundans rebus ad victum pertinentibus. Isatis herba (vulgò Quadmi. Gueede vocant) inibi nascitur, lanarum infectoribus vtilis, ex qua plerique annonam totius anni sibi parant.

Thurini. Vide THVRIVM.

Thurinum, oppidū inter duos amnes, Crathim Sybarim, vbi Herodot. condidit historiam. Vide THVRIVM.

Thurium: vrbs Magnæ Græciæ: olim nobilissima, ad sinum Tarentinum sita inter Crathim & Sybarim amnes, à Thuria vicino fonte nomen habēs. Huius incolæ Thurij dicti sunt, & Thurini: qui cùm aliquandiu floruissent à Lucanis in seruitutem tracti sunt, teste Strab. li. 6. &à Tarentinis infestati: tandem in Romanorum tutelā sese dedere sunt coacti, qui eò deducta colonia, vrbem eorum pro Thurio Copias appellarunt.

Thurium Italiæ oppidum, vbi Herodotus vitam finiuit, ibidémque in foro, vt quidam memorant, sepultus est teste Thucydide libro 3. Strabo verò lib. 14. ait illum ex Halicarnasseo Carię regia esse quem postea Thurium vocauerunt, eo quòd particeps fuisset coloniæ in Thurios missæ.

Thurrenus, in Italia regnauit annis LI. an. mundi. 2496.

Thurrus, Hispanorum regulus, anno ab vrbe condita 575.

Tuscia, fœcundissima Italiæ regio, à Latio Tiberi, à Liguribus Macra fluuio dirępta, alio nomine Hetruria appellata. Dicta antè Tuscia (vt quidā existimāt) ἀπὸ τοῦ θύειν, quod est sacrificare propterea q; Thyrrheni sęper habiti fuerint religiosi, deorumque cultui & sacrificiis ad superstitionē vsq; dediti. Hinc Tusci dicti sūt regionis huius incolæ, qui & Tyrrheni dicūtur.

Tuscus, Herculis filius, Italiæ rex.

Tuscus iunior Italiæ præfuit an. XXVIII.

Thussagetę, siue Thyssagetæ populi Scythici supra Mæotidem paludem, rapto & venatu victitantes, Herod. li. 4. Pomp. Thyrsagetas appellata, si modò emēdata sit lectio. Quo pacto & apud Valerium Flaccum legitur lib. 6.

Non ergo sanguinis gestantem tympana bellis
Thyrsageten, &c.

Thuthemosis. Ægyptiorum rex, regnauit an. IX. anno mundi 2339.

Thyamis amnis vel fluuius (vt Thucydides li. 1. ait) qui Tesprotiā Cestrinámq; discriminat, Pli. li. 4. c. 1. Steph. vicus est à Semiramide conditus, iuxta Aram, hosiam.

Thyamon, mons in Thraciæ regione. Steph.

Thyasus, saltatio, siue chorea dicitur, quę Baccho exhibebatur, à verbo θυάζειν, quod est Orgia celebrare. Virg. 5. Eclog.

Thyatira, vrbs in Mysia ad sinistrā Caici fluminis partem, quæ fuit vna ex septem ecclesiis, ad quas Ioannes Apostolus scripsit Apocalypsin. Strabo li. 13. Steph. vrbem Lydiæ esse scribit, quæ prius Pelopea & Semiramis dicta fuit. Deinde cum Seleucus Nicanor bellum aduersus Lysimachum gereret, & filiam sibi natam audiuisset, vrbem Θυγάτειρα vocauit. In neutro genere profertur, non in fœminino, vt debebat: vocabatur etiam Mysorum vltima. Nam Mysis ciuitatem conditis, respondit Deus, Vbicunque ceruus ictus & currens appareret, ibi condendam esse: quo inuento vrbem denominasse διὰ τὸ θύειν τὸν ἔλαφον. Gentile, Thyatirenus. Steph.

Thyberis, vir proprium Æneæ comitis. Virg. 10. Æneid.

Thycilla, vrbs, Oxiotiæ, quam pars Phocensium inhabita

inhabitauit. Stephan.

Thyessus, vrbs Lydiæ à Thyesso caupone. Alia est Pisidiæ. Steph.

Thyestes, filius Pelopis ex Hippodamia, Tãtali nepos, qui cũ Atreo fratri, cui pessimè cupiebat, aliter nocere nõ posset, vxorem eius per adulterium polluit: Atreus verò ei filium epulandum apposuit. Ob quæ flagitia Sol, ne polluereturr, retrorsum cursum fertur conuertisse. Vide Atreus. Hinc Thyesteus.

Thyria, Deucalionis filia, ex Ioue peperit Macedoniam, quæ regioni nomen dedit. Stephan.

Thyiades, Bacchi sacrificulæ, quæ & Bacchæ, & Menades, & Bassarides dicuntur, Ratione autem huius nominis quidam referunt ad Thyiam quandam Cephisi filiam, quæ prima omniũ Dionisio initiata, Orgia eius celebrauit, Bacchicóq; furore correptis nomen reliquit, vt ab ea Thyiades dicerentur, teste Herod. lib. 7. quanquam alij hanc non Cephisi, sed Castalij cuiusdam indigenæ filiam fuisse volunt.

Thyle. Vide THVLE.

Thymatadæ, vicus in Hippotoontide tribu. Ste.

Thymbræus, Apollinis cognomentum, siue à Thymbra. Troadis campo, siue ab eiusdẽ nominis vrbe, in qua colebatur, impositũ. Campo autem Thymbræ nomen factũ putatur à Thymbræ herbæ copia, quam Latini Cunilã vocant, cuius hoc in cãpo maximus est prouentus, vt annotauit Seruius in illud Vir. 3. Æneï.

Da propriam Thymbræe domum.

Apollinis Thymbræi templum Strabo ea in parte Troadis fuisse tradit, qua Thymbrius fluuius in Scamandrũ influit, quo in templo ferũt Achillem à Paride fuisse interemptum: Vnde factus est locus fabulæ, Achillem Apollinis sagittis occisum fuisse.

Thybrara, ciuitatis nomen (à qua Thymbrarenses & Thymbraræ) ad Pactolum sitæ.

Thymbris, Siciliæ fluuius, & secundum dialectum, mare: aliàs Thymbris scribitur. Scholastes Theocriti.

Thymbrius, Steph. fluuius apud Thymbrã fluẽs.

Thymele, saltatricula notissima, Domitiani temporibus, cuius gesticulatione Domitianus impense fertur delectatus, qua & Thymeliæ cantilenæ, quibus olim plurimum colebatur Bacchus.

Thymitrateria, vrbs Libyæ. Steph.

Thymœthes Oxintæ regis filius nothus, Atheniensium rex 15. annos 8. regnat, vltimus ille ex familia Erechthidarum Athenis regnauit.

Thymœtes, filius Priami ex Arisbe, aut (vt alij malunt) Arisbes maritus, cuius vxor cùm filium peperisset eodem die, quo Hecuba Paridem, asserentibus hariolis, eo die natum esse puerum, cuius causa Ilium euerteretur, iussit Priamus vtrumque interfici. Et Paris quidem matris astu clàm traditus est educãdus: Thymœtis autem puer est interfectus. Cuius iniurię vltione in multos annos dilata, Thymœtes cùm equi lignei dolum sentiret, commodum sibi vindictæ tempus oblatum ratus primus autor fuit, vt in vrbem reciperetur. Seruius enarrans locum Virgilij,

—primúsque Thymœtes
Duci intra muros hortatur, & arce locari,
Siue dolo, seu iam Troiæ sic fata ferebant.

Thyne, vrbs Libyæ: inde Thynæus. Steph.

Thynia, regio Thynorum. Steph. Strab. lib. 12. insula in fronte Bithyniæ.

Thynias, insula iuxta fauces Ponti, & promontorium. Gentile, Thyniadius. Dicitur etiam Thyne, Thynis. Thyneis. Steph.

Thynos. Plin. lib. 5. cap. 27. oppidum Ciliciæ.

Thynus, nomen viri proprium, de quo Orpheus meminit Gentile, Thynius.

Thyodamas, filius Melampodis, diuinandi peritus, Statius lib. 8.

Insignem fama, sanctóque Melampode certum
Thyodamanta volunt, qui cum ipse arcana deorum
Partiri & visas vni sociare solebat
Amphiaraus aues, tantæq; haud inuidus arti
Gaudebat dici similem, iuxtáque secundum.

Thyones, vnum ex Bacchi cognomentis ἀπὸ τοῦ θύειν, hoc est, à sacrificãdo impositum, propterea quòd illi adhuc inter homines versanti sacrificaretur. Quanquam non desunt, qui id cognominis à Semele matre sua eum velint accepisse, quæ alio nomine dicta est Thyone.

Thyreum, vrbs Arcadiæ, ab Hypsunte filio Lycaonis condita. Steph.

Thyre, ciuitas Messeniorum. Sed diuus Augustus Lacedæmoniis adscripsit, quòd Messenij cum Antonio sensisse viderentur. Hinc Thyreati Spartanorum colonię quædã appellatę. Sciendũ est, Thyre numero plurali, genere neutro per synæresin efferri θυρέα καὶ θυρέη, etiam si numero singulari Thyrea quoque dici potest. Strab. lib. 8. Thuriam appellat. Vide suprà.

Thyria, insula Peloponnesi, Herod. lib. 4. ab Athenienſibus capta, anno mundi 3538.

Thyrion, Acarnaniæ oppidum.

Thyros, vrbs in regno Nestoris, teste Homero.

Thyrsis, pastor, Virg. in Bucol. Eclog. 7.

Thysbe, puella Babylonia. Vide Pyramus. Melius tamen per iota scribitur.

Thyssagetæ Vide THVSSAGETAE.

Thystrus, vrbs Libyæ. Herodian. lib. 6.

T I

Tibarania Vide TIRARENI.

Tibareni, Herodoto li. 3. populi Scythici in Asia, de quibus Hieronymus: Tibareni, inquit quos dilexerunt senes, suspẽdunt in patibulis. Vide Taberem: licet melius per iota scribatur in prima syllaba τίβαρανοι, Stephano, tegio est iuxta Pontum, prope Chalybes & Mosynœcos Ephorus lib. 8. scribit Tibarenis singulare studium esse ludendi ridendique & in iis præcipuam fœlicitatem collocare. Steph.

Tibeon

Tibeon mõs Phrygiæ à Tibeo quodam, ab hoc & seruos Tibeos vocant, Step.

Tiberias, vrbs Galidææ, ab Herode condita, & sic appellata in honorem Tiberij Cæsaris. Ptol. lib. 5. cap. 16 dicitur Tiberias lacus.

Tiberis, qui & Thybris celeberrimus Italiæ fluuius, è media ferè longitudine Apennini, Aretinorum finibus defluens, qui multis deinde fluminibus auctus, Ab Hetruria Latium, Ianiculúmque ipsum ab vrbe Roma dirimit, tandémque decimoquinto ab vrbe lapide duobus ostiis modico interuallo diremptis in mare euoluitur, ea in parte, qua Ancus Martius ostium extruxit. Liuius à Tiberino Albanorum rege dictum existimat in traiectu eius submerso, cum antea Albula diceretur. In qua sententia Ouidius quoque fuit 2. Fastor. Seruius, Tiberis nomen ipsa etiã Alba vetustius esse contendit: ideóq; nominis eius originem ad Tybrim potiùs, Hetruscorum regem, referendum existimat, qui Latium crebris latrociniis infestans, tandem circa hunc fluuium est occisus. Quod & Virgil. asserit Æneid. 8. Alij non tam à regis huius nomine quàm ab iniuriis & contumeliis, quibus in obuium quemque circa hunc fluuium grassabatur, appellationem hanc tractam existimant: vnde Thybrim scribendum contendunt, quasi τὴν ὕβριν, vt dictionem conflatam intelligamus ex articulo fœminino, & nomine ὕβρις, quam scripturam etiam apud Dionysium Afrum obseruauimus. Nos Thybris nomen antiquius esse putamus, Tiberis recentius, literis aliquot (vt solet temporis lapsu) immutatis. Quo fit, vt illud poëtis, hoc oratoribus sit vsitatius.

Tiberinus Syluius, Capeti filius, Albanorum rex, qui in vicino flumine submersus, effecit, vt pro Albula, Tiberis diceretur, Liuius 1. ab vrbe, Tiberinus item à superstitiosa antiquitate creditus est Deus esse, Tiberis fluuij præses cuius monitu Æneas Euandri sibi auxilia adsciuit. Virg. 6 Æneidos. Quin & fluuius ipse in sacris dictus est Tiberinus, teste Seruio, quemadmodum τὸ κοινολεξίᾳ Tiberis, & in poesi Thybris.

Tiberius, inter Cæsares notissimus. Fuit & eius nominis grammaticus, qui de Ideis orationis scripsit libros tres, aliáque complura. Suidas. Meminit & huius Strabo lib. 7. Tiberio huic Cæsari ferunt aliam, quam cæterorum mortalium, fuisse naturam, vt expergefactus noctu paulisper, haud alio modo, quàm luce clara, contueretur omnia, paulatim tenebris sese obducentibus. Plin. lib 11. c. 37. Tiberij vocitari cœperunt, qui ad flumen Tiberim nascebantur. Probus in Epitome.

Tiberius Gracchus legem de diuidundis agris tulit. Seditione obortа, in Capitolio occisus est, Vide GRACCHVS.

Tiberius Claudius, patre Druso natus, totum Illyricum, quod intra Italiam, Noricum, Thraciam & Macedoniam, intérque Danubium flumen, & sinum maris Adriatici patet, triennio perdomuit.

Tiberius Claudius Cæsar Britannicus, v Rom. imperator, regnauit annos XIII. mens. IX. dies 28. anno salutis 43.

Tiberius Constantinus, LVII. Romanorum imperator, regnauit annis VII. anno sal. 579.

Tibiscus, Daciæ fluuius. Ptol. lib. 3. cap. 7. Barbaris Tissa appellatur.

Tibisis. fluuius in Scythia. Herod. lib. 4.

Tibullus, poëta elegiographus, cuius hoc erat votum:

Me mea paupertas vitæ traducat inerti,
Dum meus assiduo luceat igne focus.

Iuxta Quintiliani sentẽtiam est Poëta imprimis elegans, tersus, ad amores & delicias aliquanto procliuior. Ouid 1. Amor. eleg. 15.

Donec erunt ignes arcúsque Cupidinis arma
Dicentur numeri culte Tibulle tui.

Tibur, Steph. ciuitas in Sabinis, decimosexto ab vrbe lapide, crebris fontibus irrigua, & singulari aeris temperie commendata. Ouid 4. Fastor. Est autem hoc oppidum origine Græcũ à Tiburto, Catyllo, & Corace Amphiarai liberis, post prodigiosum patris ad Thebas interitum communiter condirum, & à Tiburti nomine qui ex tribus natu maximus erat. Tibur appellatum. Authores Cato in Orig. Solinus, & Sextus scriptor Græcus. Hinc Tiburs, urtis, Gentile.

Tibyris, Vide TYBVR.

Ticarina, vrbs in Euxino Ponto. Palæph.

Tichios, castellum prope Trachinam. Gentile, Tichioius. Steph.

Tichos castellum Achaiæ. Incola, Tichites. Stephan.

Ticida, poëta quidam qui epigrammata scripsit tempore Valerij Catulli: amauit Metellam quam mutato nomine Perillam nominauit.

Ticinum, nobile Insubrum oppidum, quod nũc *Papia* vulgò dicitur. Gall *Pauie.*

Ticinus, fluuius Insubriæ, in Padum influens, à quo vicinum oppidum Ticinum est appellatũ.

Ticlaria, Diana dicta est, cui sanguine humano quondam litari solitum erat, quod in ipsius delubro Menalippus & Comætho amore victi turpiter coiissent. Pausanias addit, ob hanc templi profanationem secutam magnã agrorum sterilitatem, consultúmque Apollinem respondisse, vt Menalippum & Comæthonem, & præterea singulis annis virginem pulcherrimam sacrificarent: tandémque Eurypylum illius sacrificij crudelitatem sustulisse. Palæph lib. 2.

Tiella, vna ex tribus Hyblis Siciliæ. Steph.

Tieon. Vide TIOS.

Tifernus, fluuius Italiæ. Tifernum oppidum quod

quod intercidit. Inde Tifernates populi, iuxta Teanum & Lucrinum, sexta regione Italiæ. Plin.lib.3.cap.14.

Tigilinus Ophonius, vir Romanus vitæ corruptissimæ, qui Neroni intimarum libidinum conscientia cùm esset familiaris, plurimis summis viris per calumniam exitium machinatus est. Postea rerum potito Othone, ad aquas Suessanas, supremæ necessitatis nuntio accepto inter concubinarũ oscula fauces sibi præcidit. Tacit.lib.17.

Tigillus, Iupiter dictus est, quòd tanquã tignum mundum sustentaret.

Tiglatphulassar, Rex Assyriorum. Vide Teglatphulassar.

Tigrâna, Ptolemæo libro sexto, capite secundo oppidũ Mediæ in mediterraneis, τιγρανόκερτα (apud Stephanum & Strabonem) vrbs iuxta Armeniam quasi Tigranis ciuitas. Nam Parthis *Certa* ciuitas est. Inhabitauit enim eam Tigranes, Armeniæ Rex: Gentile, Tigranocertæ Stephan.

Tigrânes, nis, Rex maioris Armeniæ, qui auxilium ferens Mithridati regi, victus est primò à Lucullo, deinde à Pompeio Magno in deditionem acceptus, & in regnum restitutus persolutis sex talentorum millibus. Strabo lib.11. Lucan.lib.2.

Tigris, Straboni & Ptolemæo, insignis Asiæ fluuius, qui in Armenia maiore, loco plano & conspicuo nascens, per Arethusam lacum ita transfluit, vt neque aquæ, neque pisces commisceantur. Occurrente deinde Tauro in specum demergitur, & ab altero eius montis latere erumpit: & mox per Thesbitem lacum transuectus, rursus in cuniculos mergitur, & post XXV.M.pass luci redditur. Post hæc Mesopotamiam ab ortu alluit, tandémque in duo diuisus cornua, in Euphratem influit, à quo in Persicum sinum defertur. Dictus Tigris à cursu celeritate, propterea quòd sagittæ (quã Tigrim sua lingua Medi appellant) velocitatem ædequare videatur.

Tigulia. Ptol lib.3.cap.1. vrbs Liguriæ, aliis dicta Segesta, vulgò *Sigestro Sextri*.

Tigurum, vrbs ad Limagum fluuium inter Heluetios. Inde Tigurini, & Tigutinus pagus, hodie inter Heluetios principem locum tenent. De his Cæsar lib.1 De bello Gall. Strab. lib. 7. Florus lib 3. Orosius lib.5.cap.16. & Plutarch.in Mario vulgò *Zurch. Gall. Zurich.*

Tilatæi, populi Thraciæ Thucyd lib.2.

Tilium, Sardiniæ insulæ vrbs litoralis à litore Occidentali. Ptolem.libro 3. capit.3. Hodie S. *Repara.*

Tilos, insula est Plinio libro 6.cum oppido eiusdem nominis in mari Indico, celeberrima plurimùm margaritis: ipsa fert palmas, oleas creat, vineis abundat. In ea omnis arbor nunquam foliis spoliatur. Mons Caucasus non longè ab ea incipit, qui maximam orbis partem perpetuis iugis penetrat. Eadem insula habet lanigeras arbores (vt scribit Plinius libro 12.) quę cotonei mali amplitudine cucurbitas ferunt, & maturitate rupræ ostendũt lanuginis pilas, ex quibus vestes pretiosæ fiunt. Plin.lib.6.cap.26.

Tilphosa Pindaro, fons sub Tilphosium montẽ labens, apud quem Tiresiæ vatis sepulchum conditum est. Huius enim, vt ait Aristophanes, aquæ frigus cùm senex porasset, & ferre non potuisset, extinctus est. Est & ibidẽ, vt li. 9. testatur Strabo, templum Apollinis Tilphosij. Vide THELPHOSSA.

Tilphossæum, regiuncula Thessaliæ. Gentile, Tiphossæus. Steph.

Timai, Siciliæ populi. Steph. in Eucarpia.

Timæus, Siculus historicus, qui res Græcas conscripsit etiam vsque adeò arrogans, ait Plutarchus in Nicia, vt Thucydidem & Philistum in historia sẽ facilè superaturum iactet. Ipse verò Sicula quadam pinguedine delibutus, ad ridenda, minimèque ad historiæ grauitatem pertinentia digreditur. Hactenus Plutarchus Cicero 1.de Oratore, Minimus natus horum omnium Timæus, quantum autem iudicare possem, longè eruditissimus, & rerum copia & sententiarum varietate, abundantissimus, & ipsa compositione verborum non impolitus, magnam eloquentiam ad scribendum attulit, sed nullum vsum forensem. Hactenus Cicero. Diodorus Siculus dicit hunc nimium operæ in aliis redarguendis impendisse, contra Ephorũ præsertim: nimis res etiam minimas persecutum, libróque fuisse penè in res singulas partitum Timæus Philosophus, cuius nomine Plato librum inscripsit de natura, patria Locrensis philosophus Pythagoreus, scripsit & vitæ naturæ documenta, & vitam Pythagoræ, vt scribit Suidas.

Timagenes, Milesius historicus, qui scripsit de Heraclea Ponti, & viris in ea claris libros tres.

Timagenes, grammaticus Alexandrinus, sub Pompeio Magno captiuus, Romam ductus, à Gabinio est emptus. Docuit Romæ vsque ad Augusti tempora. Is est author omnium in literis studiorum antiquissimam musicem extitisse Quintil.lib.1 cap.10.

Timagoras, Atheniensis, capitali supplicio affectus quòd Datium, ad quem legatus missus fuerat, more Persarum adulando adorauerat. Suidas & Valerius.

Timantes, pictor egregius Zeusis tempore. Huius est Iphigenia oratorũ laudibus celebrata, qua stante ad aras peritura, quũ mœstos pinxisset omnes, & tristitiæ omnem imaginem consumpsisset, patris vultum velauit, quem dignè non poterat ostẽdere. Pinxit & Cyclopem parua in tabula, cuius magnitudinem expri

exprimere cupiens, pinxit iuxta Satyros thyrso pollicem eius metientes. Itaque ex omnibus eius operibus intelligitur plus quàm pingitur. Plin. lib. 35. cap. 8.

Timarchides, sculptor nobilissimus. Plin. lib. 36. cap. 5. Fuit & pictor celeberrimus, eodem Plin. authore, lib. 34. cap. 9.

Timarchus, statuarius nobilis. Plinio libro 34. capite octauo. Fuit & Timarchus, in quem extat Æschinis accusatio, Demosthenis oratoris amicus.

Timarchus, Nicoclis filius Paphij, duos ordines habuit maxillarum, frater eius non mutauit primores dentes: ideóque eos prætriuit. Plin. lib. 11. cap. 37.

Timasitheus, Liparensium Imperator, anno mundi 3571.

Timauus, fluuius Venetiæ, qui ex Alpibus defluens terra absorbetur, occultisque meatibus fertur stadiis trecentis & triginta, iterumque luci redditus, in mare Adriaticum pluribus influit ostiis, quæ accolæ sinus Tergestini fonticulos appellant. Virgil. 1. Æneid.

Timochares, Ambracienſis quispiam, regis Pyrrhi amicus fuit, qui ad C. Fabricium Consulem fartim venit, ac præmium petiuit: & si de præmio conueniret, promisit regem venenis necare: idque facile esse factu dixit, quoniam filij sui populi in conuiuio regi ministrarent. Eam rem Fabricius ad Senatum scripsit. Senatus legatos ad regem misit: mandauitque vt de Timochare nihil proderent, sed monerent vt rex circumspectius ageret, atque à proximorum insidiis salutem tutaretur. Refert Gell. ex Valerij Antiatis historia lib. 3. cap. 8.

Timocles, comicus Athenienſis, fabulas scripsit, quarum nonnullas commemorat Athenæus.

Timoclea, mulier Thebana, stuprum à quodam Barbaro Thracum principe per vim passa, iniuriã hoc modo vlta est. Odio enim dissimulato dixit stupratori se scire locum, vbi plurimum esset auri: perductúsque est ad altissimum puteum, qui fuit in remotiore domus parte. Quò quum Thrax veniisset, & iam pronus immineret puteo, à Timoclea, quæ à tergo stabat, deiectus est in præceps, & saxis obrutus. Sabellicus, ex Plutarcho.

Timocreõ, Rhodius quidam, qui propter, cibi & vini auiditatem hoc tulit epitaphium:

Multa bibens, tum multa vorans, male denique dicens.
Multis hic iaceo Timocreon Rhodius.

Timœtes, xv. Athenienſium rex regnauit annis viii. anno ab vrbe cond. 1034.

Timolaus Lariſſæus, è Lariſſa Macedoniæ, discipulus Anaximenis Lampsaceni, scripsit poëma de bello Troiano, Homeri singulis versibus singulos addens atque subdens. Autor Suid.

Timoleõ, Corinthius, dux inclitus, viribus fortissimus, vitáque abstinentissimus, missus cum triremibus ad liberandas à Dionysij tyrannide Syracusas, quem Dion Syracusanus, implorato Corinthiorum auxilio, expellere conabatur, quinquagesimo post quam Syracusas appulisset die, vrbe potitus, ac Dionysio clam sese atque arcem Timoleonti dedente, ab eo cum paucis in exilium Corinthum missus est: ille verò arcem solo æquauit. Syracusanis libertatem restituit: deinde contra Leontinos pergens, eorum tyrannum bello captum interfecit. In summa æqualis fuit Timotheo, Agesilao, Pelopidæ, Epaminondæ. Plutarch.

Timolus. Vide Tmolvs & Tymolvs.

Timomachus Byzantius, pictor nobilis, Cæsaris dictatoris ætate, fecit Medeã & Aiacem quos ipse Cæsar lxxx. talentis emit, in templóque Veneris dedicauit Plin. lib. 5. cap. 11.

Timon Apolloniates, seu Nicenus philosophus, qui apud Chalcedonem philosophiã & oratoriam exercuit, charus Ptolemæo Philadelpho. Scripsit tragœdias & comedias & satyras. Dictus amarulentus, & mordax: Syllorum id est, dicacitatum scriptor.

Timon Athenienſis, temporibus Peloponesiaci belli, inhumanus, ac vitans hominũ congressus, præter vnius Alcibiadis adolescentis interrogatus quæ cum illo causa esset amicitiæ, Quòd sciam, inquit, illum quandoq; multorum malorum Athenienſibus causam futurũ. His de causis ab Athenienſibus μισάνθρωπος est appellatus, quasi genus hominum infensum habuerit. Sed & mortuo mirum contigit, vt sepulchrum eius, quod erat in litore, mare quasi perosum exundatione ab se absterruerit, longéque expulerit. In cuius sepulchro hoc erat epitaphium, quod ipse sibi fecit,

Hic sum post vitam miseramque, inopémque sepultus:
Nomen non quaeras dij, lector, te male perdant.

Timonium, castellum Paphlagoniæ: Gentile, Timonites. Steph.

Timosthenes, præfectus classis Ptolemæi Philadelphi, scripsit de portubus libros decem.

Timoniachus, fuit pictor Byzantius, Cæsaris dictatoris ætate, qui Aiacem Cæsari pinxit.

Timotheus Cononis Athenienſis filius, qui acceptam à patre gloriam multis auxit virtutibus. Fuit enim disertus, impiger, laboriosus, rei militaris peritus, & quod super omnia est, fortunatus. Ei statua publicitùs in foro Athenis posita est, ob victoriam, qua, victis Lacedæmoniis, imperium Athenienſium auxit, & muros Athenarũ extruxit. Post huius obitum non fuit quispiã ferè Athenis dignus memoria. Huius imaginem pictores assentationis gratia fecerunt, iuxtáque Fortunam retibus ciuitates ei inclusas deferentem, illum autem ipsas expugnantem, quamobrem indignatum eum,

eum ferunt pictori fuisse, quòd felicitati potiùs eius res gestas, quàm virtuti videretur ascribere. Haud multò pòst hoc factũ Fortuna quasi ægrè ferente rebus excidit. Suid. Huius, vt docti hominis meminit Cicero libro primo de officiis. Quod idem fecit, inquit, Timotheus, Cononis filius, qui cum belli laude non inferior fuisset, quàm pater, ad eam laudem, doctrinæ & ingenij gloriã adiecit. Hactenus Cicero. Timotheus Athenienſis comicus mediæ comœdiæ, cuius fabulas nonnullas commemorat Athenæus. Timotheus Milesius musicus, qui decimam & vndecimam chordam lyræ addidit, & antiquam musicam in meliorem modum mutauit. Eum quoque ferunt duplices ab his, quos alius instituisset, mercedes exigere solitum fuisse, quàm si rudes traderentur. Geminatum opus sic dicebat: de docendi priùs mox discendi. Emicuit tempore Philippi Macedonis, cuius filius Alexander sono excitabatur, & ad res bellicas alacriùs instruebatur. Decessit anno ætatis 55. Scripsit de musica libros 17. Encomia, Dithyrambos. Hæc Suidas.

Timotheus, sculptor nobilissimus, cuius in templo Apollinis Romæ multa fuerunt monumenta, vnus ex his qui Mausoleum cælauere. Plin. lib. 34. cap. 8. Timotheus Gazeus, grammaticus tempore Anastasij principis, qui scripsit versibus, cuius opera nonnulla commemorat Suidas. Timotheus, Pauli Apostoli epistolis, tum martyrio clarus, præsul Ephesinus, patria Lycaonius, viduæ mulieris filius. Volat. lib. 1.

Timoxenes, Achæorum dux: anno mundi 3745.

Timyra, vrbs iuxta Isauriam, & fluuius Indiæ. Gentile, Timyræus. Steph.

Tina, Ptol. lib. 2. cap. 3. Britanniæ fluuius: vulgò *Tine.*

Tinde, Calcidica vrbs Thraciæ: Gentile, Tindæus. Steph.

Tindium, vrbs Libiæ: Ciuis, Tindanus, quasi à Tinda, vel Tindieus. Steph.

Tinge, promontorium Africæ, quod ferunt ab Antæo conditum. Vocatur aliter Ampelusia.

Tingi, Pompo. lib. 1. & Plin. lib. 5. cap. 1. Mauritaniæ peruetus oppidum, ab Antæo (vt ferunt) conditum, postea à Claudio Cæsare, cùm coloniam faceret, appellatum, traducta Iulia. Vide THINGE.

Tingitana, pars Mauritaniæ Stephan. vrbs, Ciuis, Tingites: Gentile, Tingitanus.

Tios, vrbs Paphlagoniæ Ponti, à Tio sacerdote Milesio: vel à Pataro conditore, qui occupata Paphlagonia vrbem appellauit Tium. Strabo lib. 12. Gentile, Tianus vel Tianeus. Steph.

Tipanissæ, populi iuxta Caucasum. Steph.

Tipasa, Ptol. lib. 4. cap. 2. vrbs Mauritaniæ Cæsariensis: hodie *Tenese.*

Tiphernum, ciuitas Vmbriæ, quæ nunc ciuitas Castelli dicitur, nobilis alumno Gregorio, Græcis, Latinisque literis apprimè docto, sicut eius opera eloquenter elucubrata manifestè docent.

Typhœus, gigas, de quo Ouid. lib. 3. Metam.

Nec quo Centimanum deiecerat igne Typhœa,
Nunc armatur eo. Lucanus,
Vndat apex Campana fremẽs, cui sexa vaporat
Conditus Inerimes æterna mole Typhæus.

Tiphys, primæ nauis, quæ Argo dicta est, gubernator, & Argonautarum in Colchica expeditione socius.

Tiresias, vates Thebanus, Euero patre genitus, qui cùm aliquãdo in Cithærone vidisset duos dracones coeuntes, obseruata fœmina ex iis, occidit illam: quo facto in fœminam & ipse mutatus est. Deinde cùm rursus post septem annos eodem pacto & matrem draconem interfecisset, in pristinam formam rediit. Quo factum est, vt exorto postea iocoso inter Iouem & Iunonem certamine, vtrine an fœminæ maiorem ex coitu voluptatem caperẽt, ille potissimùm iudex sit adhibitus, vt qui vtrũque fuisset expertus. Tiresias autem pro Ioue sententiam tulit, asserens multò plus de coitu voluptatis percipere fœminas. Ob quod à Iunone excæcatus est. Alij verò propterea excæcatum dicunt, quòd Palladem nudam in fonte conspexisset, Iupiter autem in solatium visus amissi, diuinationis peritiam illi dedit. Huius animam euocat Vlysses apud Homerum libro decimo Odyss. multáque ab ea futura edocetur. Author est Strabo lib. 9. Tiresiæ monumentum fuisse sub Tilphosso mõte Bœotiæ, iuxta fontem eiusdem nominis, vbi profugus diẽ suum obiit, cùm iam senex gelidissimam Tilphossæ aquam hausisset, ibidémque Thebanos sepulto diuinos honores tribuisse. De Tiresiæ transmutatione, vide Ouid. 3. lib. Metamorph. & mythologicos.

Tiria, vrbs Leucosyrorum: Gentile, Tirieus. Stephanus.

Tiridates, Magus, de quod apud Suetonium in Nerone, & Plin. lib. 37. Erat & Romæ in septima regione via, quæ lata dicebatur, locus, ab equo Tiridatis regis Armeniorum nomen habens, vt Publius Victor scribit.

Tirisum, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. quod iam Taros dicit, Daciæ vrbs: hodie Crosechana.

Tirizibani, vel Tiriza, vrbs Paphlagoniæ. Gentile, Tirizi, & apud Cretam Tirizibani. Steph.

Tiro, Ciceronis libertus, ipsas scribendi notas quibus illa hodie furtiua scripta fiunt, aliàs quæ siphræ vulgò dicuntur, primus inuenisse fertur. Hodie verò ita frehuens est modus iste scribendi, vt nullus ferè sit neque princeps, neque ciuis, quin suas habeat siphras. Polyd. Verg. lib. 2. cap. 7. de rer. inuent.

Tirolis comitatus adiũctus fuit domui Austriacæ an

cæ anno M. CCC. LX. à Rodolfo Alberti filio Austriæ Duci. Hic comitatus argenti fodinis adeò diues est vt nonmodò Ducatui valde opulento præferri, sed etiam regno comparari posse videatur. Nã pendet suo Principi quotannis ordinariè tercentum millia aureorum nummum. Insuper habet æris metallum omnium præstantissimum. Sedem in ipsis ferè Alpibus, inter Bauariam & Italiam retinet. Cuspianus. Munster.

Tirsæ, vrbs Mygdoniæ in Macedonia, à Tirse vna ex vxoribus filij Mygdonis: Gentile, Tirseus. Steph.

Tiryns, ynthis, gen. mas. fluuius Argiuus. At Tiryns, generis fœm. nomen patriæ Herculis in Peloponneso, quæ proxima Argis, à Plinio Tyrintha vocatur. Vnde & Hercules Tirynthius appellatus est: quamuis Thebanus quoque dicatur.

Tiryns, vrbs, Steph. dicta est à Tirynte filia Halo quæ Amphitrionis soror erat. Vocabatur autem priùs Halieis, eò quòd multi Hermonei illic piscantes habitarent. Hom. Gentile, Tirynthius, fœm. τιρυνθία, & Tirynthis. Stephanus.

Tisamenes, filius Antiochi, qui apud Delphos reddebat oracula.

Tisandrus. Vide THESSANDER.

Tisara, portus & oppidum Datinorum. Steph. in Attisara.

Tisaranthus, fluuius Scythiæ, secundus post Ordessum. Herod. lib. 4.

Tisia, vrbs Italiæ: Gentile Tysiates. Steph.

Tisias, Stesichorus poëta antè dictus, sed à chorea id nominis sortitus est.

Tisias Coracis rhetoris discipulus, in Sicilia, antiquissimus scriptor, arguit Coraci præceptori διδακτρίου, seu mercedem negauit, quod diceret nec se debere, si iudicibus absolueretur, nec etiam debere damnatus, quod tunc artem non teneret: cuius finis esset persuadere. Vide, CORAX.

Tisiphone, vltricẽ cædis significat. Inuidi enim & vindictæ cupidi furiis meritò agitati dicuntur. Est enim vna ex Furiis, à cædibus plectendis dicta, cui curæ sit mortis vltio. Vide FVRIAE.

Tisis, vrbs Ægypti, quam condidit Tisis: Ciuis, Tisites. Steph.

Tisobis fluuius Britanniæ, teste Ptolem. libro 2. cap. 3.

Tissa, Ptolemæo libro 3. cap. 4. Siciliæ vrbs, hodie *Tisse* Steph. parua regio Siciliæ. Gentile, Tissæus.

Tissamenus, filius Orestis, Mycenis regnauit.

Tissaphernes, rex Persarum, Agesilao bellum indixit, anno mundi 3562.

Tiracide, vicus in Antiochide tribu, à Titaco qui Aphydnas Dioscuris prodidit: inde Titacides. Steph.

Titan, anis, siue Titanus, ni, Cæli & Vestæ filius, frater Saturni natu maior, ad quem quamuis paternæ hæreditatis ius pertineret, quoniam tamen matrem & sororem in Saturnum propensiores esse sentiebat, suo illi iure ea cessit lege, ne quam sobolem masculam educaret, sed cæli imperiũ ad liberos suos rediret. Verum cùm postea Opis dolo factum intelligeret, vt primum Iupiter, deinde & Neptunus & Pluto clàm essent educati, eáque via liberos suos auita successione deiectos videret, vnà cum filius suis (qui & ipsi Titanes dicebantur) bellum aduersus fratrem suscepit: cuius exitus is fuit, vt victus prælio Saturnus, vnà cum matre & sorore in hostium manus peruenerit, arctissimæque custodiæ fuerit inclusus, donec adultus Iupiter victis Titanibus eũ libertauit. Ex Titanum numero fuit Hyperion, pater Solis, quo factum est, vt poëtæ Titanem non raro pro ipso accipiant Sole. Hinc Titanius, adiectiuum.

Titanes. Diodorus Sic. Vocat illos gigantes tyrannos quos postea Hercules sustulit, non quia ipsi Titiæ essent filij, sed quód à Titanibus orti, etiam eorum sequerentur partes.

Titana, norum, regũcula Sicyoniæ: dicitur etiam singulariter. Gentile, Titanius. Nunc autem, inquit Steph. Teutanium vocatur.

Titanus, Plin. lib. 5. cap. 30. fluuius Æolidis, & ciuitas ab eo cognominata.

Titaresius, fluuius Thessaliæ. qui in Titaro monte (qui Olympo vicinus est) ortum habens, decurrénsque versus plagam Tempe contingentem, in Peneum influit: ob quarum tamẽ crassitudinem illi nõ admiscetur, sed in modum olei superfluit. Plinius Euroton vocat. lib. 4. cap. 8. Lucanus Titaresum appellat, per quatuor syllabas. lib. 6.

Titaron, vrbs Thessaliæ: Gentile, Titaronius. Stephanus.

Tithonus, Laomedontis Troianorũ regis filius qui cùm ob formæ præstantiam ab Aurora adamaretur, ab eadem raptus est, & curru eius in Æthiopiam aduectus: vbi & Memnonem ex ea genuit. Fabulantur Poëtæ, hunc summi muneris loco longissimam vitam ab Aurora petiisse: eáque impetrata, cùm ætates plurimas vixisset, decrescente quotidie ex senio corpore, tandẽ in cicadam versum fuisse. Huius meminit Ouid. Meram. lib. 9 fingitur autem adamatus ab Aurora, quod ante Solis ortum surgere, & matutina tempora non somno, sed agendis rebus tribuere solitus fuerit. Fingitur item ad summam peruenisse senectutem eiusdem auroræ succo perfusus: ad tuendam enim valetudinem prodest perfundi auroræ succo, hoc est, simul cum Sole expergefieri.

Tithoræa, vrbs Bœotiæ, à Tithoræa Nympha (Pausanias lib. 9.) vbi Zethus & Amphion sepulti

pulti sunt in cacumine Parnassi. Ciuis, Tithoræus. Stephan.

Tithras, vicus in tribu Ægei: deinde Tithrasius Stephan.

Tithronium, vrbs Phocidis: Gentile, Tithroneus. Stephan.

Titi Liuij duo fuerunt, alter tragœdiarum scriptor, qui ob ingenij meritum, à Liuio Salinatore, cuius liberos erudiebat, libertate donatus est: Alter Patauinus, qui floruit sub Augusto & valde laudatus in historia, cum sit in narrando miræ iucunditatis, clarissimíque candoris, scripsit vniuersam histor. Rom.

Titia curia, & Titiensis tribus, dicta, Tito Tatio. Festus.

Titianus, Titiani filius, orator Græcus, præceptor Maximini principis: scripsit libros prouinciarum pulcherrimos: appellabatur Simia sui temporis, quòd omnia propè imitaretur. Capitolinus.

Titij, sacerdotes Apollinis, à Titiis auibus, quas in auguriis certis obseruare solebant, sic appellati, vt ait Varro 4. de ling. Lat.

Titius, Syriæ præfectus, anno mundi 3956.

Titoneus, nomen montis apud Dionysium, libro primo Gigantis: incola similiter Titoneus. Stephan.

Titornus, bubulcus fortitudinis monstrosæ, cum Milone Croroniate de robore certauit, vicítque, cùm pedem tauri vna manu, altera verò alterius tauri pedem, ipsis per vim conantibus resilire, traheret. Ælianus. Vide TRITANVS.

Titus, clarissimus Roman. princeps, Vespasiani filius, frater Domitiani. Tranquil.

Titus nomen viri, cognomento Iusti, Act. 18.

Titus Æmilius Mamercus, Cos. anno ab vrbe condita 3494.

T. Annius Fusius, Cos. anno mundi 3811.

T. Annius Ruffus, Cos. ab vrbe cond. 626.

T. Antonius, Decemuir, ab vrbe cond. 304.

T. Apronianus, cos. ab vrbe cond. 869.

T. Aurelius Fluuius Boionius Antonius Pius. 16. Rom. imper. regnauit annis XXII. mens. III. anno salutis 140.

T. Cæcilius Siculus, Trib. mil. anno ab vrbe condita 311.

T. Claudius Nero, consul, ab vrbe cond. 552.

T. Coruncanus, cos. ab vrbe cond. 473.

T. Didius Vinius, cos. ab vrbe cond. 656.

T. Eburius Helua, cos. ab vrbe cond. 255.

T. Furnius, cos, ab vrbe cond. 737.

T. Geganius Macerinus, cõsul, ab vrbe cõd. 322.

T. Genutius, Decemuir, ab vrbe cond. 303.

T. Hermius Aquilinus, consul ab vrbe condita 248.

T. Iunius, cos. ab vrbe condita 821.

Titus Largius, apud Romanos primus Dictator creatus. Tit. Liu. li. 2.

T. Largius Flauius, cos. ab vrbe cond. 253.

Titus Liuius genere Patauinus, historicus omnium præstantissimus: de quo D. Heronymus ita scribit, in Prolog. Galat. Ad Titum Liuium (inquit) lacteo eloquentiæ fonte manantem, de vltimis Hispaniæ, Galliarúmque finibus quosdam venisse nobiles, legimus, & quos ad contemplationem sui Roma non traxerat, vnius hominis fama perduxit. Habuit illa ætas inauditum omnibus seculis celebrandúmque miraculum, vt vrbem tantam ingressi, aliud extra vrbem quererent, &c. Vide plura in verbo LIVIVS.

T. Lucretius, cos. vrbe condita 246.

T. Manlius Torquatus, Dictator ab vrbe cond. 404. 407.

T. Menenius Lanatus, consul, ab vrbe condita 277.

T. Minutius Augurinus, consul ab vrbe condita 449.

T. Numitius Priscus, cos. ab vrbe cond. 285.

T. Pinarius, magister equitum, ab vrbe condita 363.

T. Quintius Barbatus, Interrex, ab vrbe condita 311.

T. Quintius Barbutus v. consul ab vrbe condita 312.

T. Quintius Capitolinus, trib. mil. ab vrbe condita 331.

T. Quintius Cincinnatus Pœnus, consul, ab vrbe condita. 328.

T. Quintius Cincinnatus, Pœnus, tri. mil. ab vrbe condita 330.

T. Quintius Crispinus, consul, ab vrbe condita 546.

T. Quintius Flaminius, consul, ab vrbe condita 556.

T. Quintius Flaminius Appellas, cos. ab vrbe condita 631.

T. Romuleius, Decemuir, ab vrbe cond. 303.

T. Saturninus, consul, ab vrbe cond. 950.

T. Sempronius Gracchus, consul, ab vrbe condita 577.

T. Sempronius Longus, consul, ab vrbe condita 536.

T. Seruius Fidenas, tribunus militum, anno ab vrbe condita 332.

T. Statilius Taurus cos. ab vrbe cond. 728.

T. Valerius, cos, ab vrbe cond. 424.

T. Virginius Tricostus, consul, ab vrbe condita condita 258.

T. Virginius Cœlimontanus Vricostus ab vrbe cond. 307.

T. Veturius Caluinus, cos. ab vrbe cond. 433.

T. Veturius Decemuir, ab vrbe cond. 303.

T. Vetusius Geminius, cos. ab vrbe cond 260.

T. Vinidius Quadratus, Syriæ præses, ann. sal 52.

Tityrus, nomen pastoris apud Virg. & Theocritum in Bucolicis. Tityrus, ciuitas Cretæ, vt scribit Zacharias scholiastes Theocriti.

Tityus, Iouis filius ex Elara, Orchomeni filia,

quam cùm Iupiter compressisset, grauidámque reddidisset, veritus Iunonis indignationem, intra terræ viscera eam occultauit. Instante verò legitimo partus tempore, Elara miræ magnitudinis puerum enixa est, qui quòd dehiscente terra luci redditus esset, Terræ filius creditus est. Hic cùm postea adultus, Iunonis instinctu Latonam de stupro interpellasset, vimque illi inferre conatus esset, Iouis fulmine ictus, aut (vt alij malunt) Apollinis telis confixus est, & ad inferos detrusus: vbi humi exporrectus nouem terræ iugera dicitur occupare, iecúrque perpetuò cum Luna renascens, vulturi, aut (vt Hygino placet) serpenti exedendum præbere. Ouid. 4. Metam. hæc fabula ad odium quod nunquã tolli potest commodè refertur, & inuidorum perpetuum supplicium egregiè depingit.

Tityus item Ciceroni in Bruto, orator, homo loquax sanè & satis acutus, sed tamen solutus & mollis in gestu vt saltatio quædam nasceretur, cui saltationi Tityus nomen esset.

T L

Tlepolemus, Herculis & Astioches filius, quam ex Ephyra vrbe Peloponnesi rapuerat, vt est author Homerus in nauium Catalogo: clarus rebus bellicis, corporisque proceritate insignis. Hic cùm adoleuisset, Lycimnium auunculum suum Marte progenitum, & patri suo clarissimum iam senem interfecit. Propter quod fabricatis nauibus, contractáque iuuenum manu patriam reliquit, Rodúmque tenuit, in qua trium vbium regnum obtinuit. Belli verò Troiani tempore nouem nauium classe Græcis suppetias tulit: quo in bello à Sarpedone Iouis filio fuit interfectus.

Thesias, 2. Acheron, seu princeps annuus Athenensium, circa XXV. Olympiadem.

Tletes, populi Iberici iuxta Tartessios. Stephanus.

Tlos, vrbs Lyciæ, à Tlo Mileti & Praxidices Nymphæ filio Gentile idem, vel Tloeus, vel Troides, vel Tloius. Est & alia Tlos, vrbs Siciliæ: possessiuum, Tloicus. Step. Prioris meminit Strab. lib. 14.

C M

Tmares & Tmarus. Vide TOMARVS.

Tmolus, Lydiæ mons, Sardibus incumbens, ex quo Pactolus amnis profluit, aureas trahens arenas. Ouid. 6. Metamorphoseo. Antiquis Timolus dicebatur per tres syllabas. Plin. lib. 5. cap. 29.

Tmous, filius Tremyli & praxidices, in Lycia natus.

Tnyssus, vrbs Cariæ, Gentile, Tnysseus. Steph.

T O

Toardus, rex Anglis cessit, anno salutis 925.

Tob, nomen terræ, ad quam fugit Iephthe. Iuc. 11. Latius bonus, siue bonitas. Verisimile est esse in tribu Gad. fugere enim noluit ad alienigenas.

Tobadonias, nomen viri. 2. Par. 17. Lat. bonus dominator Dominus, aut bona basis Domino.

Tobia, siue Tobias, 1. bonus Dominus, siue bonitas Domini, nomen viri, 1. Esd. 2. Zachar. 6.

Tobias, v. episcoporum Hierusalem, Zachariæ successor, anno salutis 104.

Tobius, Ptol. li. 2. cap. 3. Britanniæ insulæ fluuius, ad cuius ostia est oppidum quod *Toune* vulgò dicitur.

Togata Gallia. Vide GALLIA.

Tolumnius, est auguris nomen, qui pro Turno bellauit in Æneam. Virg lib. 12.

Expediúntque manus primúsque Tolumnius augur.

Tolentum, Italiæ oppidum in Piceno: à quo Tolentinates, populi dicti Plinio cap. 13. libro decimotertio.

Tolerium, vrbs Italiæ: Gentile, Tolerinos, Stephan.

Toletum, Ptolomæo libro 2. cap. 6. alio nomine Serezola dicta, Hispaniæ vrbs: vulgò *Toledo*. Hispaniæ vmbilicum obtinere videtur, cuius inæqualis, cliuosus, & asperior situs, satis difficilem in eam ascensum præbet. Maiorem eius partem Tagus fluuius alluit. Reliqua pars quæ ad arcticũ polum spectat, muris validissimis, & centum quinquaginta turribus tuta est & valdè munita. L. Marineus Siculus, & F. Tarapha à Tlemone & Bruto consulibus annis CVIII. antequàm Iulius Cæsar regnare cœpisset conditã commemorant. Toletanus Antistes, primus totius Hispaniæ, secundus est à Rege, non dignitate solùm, & authoritate, verùm etiam populis, vectigalibus, atque potentia. Sub cuius imperio, præter alios minores populos, oppida nobilissima XVII gubernantur. Plura apud. L. Mar. Siculum. lib. 2. de Lusitania, & Vasæum.

Tolistobij, populi Galatiæ occidentalis, qui ex Celtogallia in Bithyniam migrauere. Eratosthenes τολισοβωγίους nominat. Stephan. Vide TOLITOBOGI.

Tolophon, vrbs Locrorum Ozolorum: Gentile Tolophonius, Stephanus ex Tucydidis libro tertio.

Tolosa, Tectosagum, Narbonensis Galliæ vrbs nobilissima à qua Tolosani, Tectosagi, Plinius lib. 3. cap. 4. dicti. Totius Galliæ quondam schola fuit. Notum est adagium, Aurum habet Tolosanum. De cuius raptu quæstionem aliquãdo habitam Romæ scribit Marcus Cic. lib. de natura Deorum. 3. Gell. lib. 1. & Iusti. 12. Vulgò *Toulouse*.

Tolosates, idem qui & Tolosani. Cæsar lib. 1. belli Gallici. Qui non longè à Tolosatum finibus absunt.

Tolumnius, Veientium rex, Romanorum legatos interfici iussit ab vrbe cond. 317.

Tomarus, Strab.& Steph. mons Theſprotiorum Dodoneo oraculo imminens, centum fontibus inclytus, qui & Tmarus dicitur per conciſionem Strab.lib.7.

Tomeus, vrbs iuxta Odeſſum. Strab.lib.7. Ciuis Tomites.Steph. Vide COMOS.

Tomæus, mons iuxta Cotyphraſium Pyli, ſimilis σμίλῃ, id eſt, cultro ſutorio.Steph.

Tomiſſa, regiuncula diſtinguens Cappadociam Tauro:Gentile, Tomiſenus & Tomiſeus. Stephanus.

Tomos, Straboni ciuitas in Ponto, Ouidij exilio nota: ab eo dicta, quòd illic Medea Abſyrti fratris membra fruſtulatim conciderit, vt patrem inſequentem remoraretur. Ouid.3. Triſtium. Conditam apparet:à Mileſiis: quod & ipſum teſtatur idem Ouid.Triſt.1.

Tomyris, Maſſagetarum regina in Scythia, quæ potentiſſimo Perſarum Regi Cyro bello congreſſa eſt, ipſumque & vita & caſtris ſpoliauit ad vlciſcendam filij mortem, quem ille priùs à matre obuiam miſſum cum ſuis per inſidias interfecerat. Nec tamen hoc euentu victoriæ contenta fuit, aut emollita animi rabies: mortui enim caput in vtrem humano cruore plenum demiſit, his verbis inſultans: Filij mei ſanguinem hauſiſti, & meum ſitiſti Cyre:at ego cruore te ſaturabo. Vide Suidam & Iuſtin.lib.3.

Tonemphoæ, populi, qui canem habent pro rege, cuius motu augurantur.

Tongri, Galliæ populi.Ptolem.lib.2.cap.9.vulgò *Brabantini*.

Tonos Concoleros, XXXVIII. Aſſyriorũ Rex. Vide SARDANAPALVS.

Topazos, Plin. lib.6 c.29. inſula in mari Rubro, in qua reperitur lapis Topazius mirè pellucidus, ſplendoréque aureo refulgens, vt interdiu videri non poſſit.Stepha.inſula Indica, in qua eiuſdem nominis gemma, colore recenti olei reperitur.Gentile, Topazius.

Toranius, mango quidam, vt author eſt Plinius libro ſeptimo, capite 12. Antonio iam triumuiro, eximios forma pueros, alterum in Aſia genitum, alterum trans alpes, vt geminos vendidit, tanta vnitas erat. Poſtquam deinde ſermone puerorum detecta fraude, à furente increpitus Antonio eſt, inter alia magnitudinem pretij conquerente (nam ducentis mercatus erat ſeſtertiis) reſpondit verſutus, ob idipſum ſe tanti vendidiſſe, quoniam nõ eſſet mira ſimilitudo in illis eodem vtero editis, diuerſarum quidem gentium natales tam Concordi figura reperiri, ſuper omnem eſſe taxationem, adeóque tempeſtiuam admirationem intulit, vt ille proſcriptor animus, modò contumelia furens non aliud in cenſu magis ex fortuna ſua duceret.

Toretæ, populi Pontici.Steph.

Tornacum, ciuitas Galliæ Belgicæ. Gallicè *Tournay*: quondam Neruiorum ciuitas. Cæſ bell.Gall.

Toro. Vide OCTODVRVM.

Torone.Plin.lib.4.cap.10.Macedoniæ oppidum, Steph. vrbs eſt Thraciæ, à Torone Protei filia vel Neptuni & Phœnices.Eſt & alia Torone, poſt Troiam condita. Ciuis, Toronæus (al. per duplex rr.) Eſt item Torthonna in Sicilia. Vocatur & ſinus Toronæus, qui eſt à Canaſtræo ad Derthin vſque.Steph.

Torquatus, cognomen Titi Manlij, à torque impoſitum, quem occiſo ad Anienem Gallo detraxit. Hic eſt ille Torquatus Manlius, cuius iuſſu cùm filius aduerſus hoſtem, à quo vocatus fuerat, pugnaſſet, eóque occiſo equeſtria ſpolia victor ad patrem tuliſſet, ſubitò eum quòd aduerſus edictum ſuum, & rei militaris diſciplinam feciſſet, virgis cæſum ſecuri iuſſit percuti.Liuius.

Torquatus, quonam pacto à tetra abſorptus fuerit, vide in verbo, Valerius.

Torquatus Aſprenas, conſul, anno ab vrbe condita 880.

Torrhebus, vrbs Lydiæ, à Torrhebo Atyis filio: Gentile, Torrhebius, fœmininum Torrhebis. In Thorrebide regione mons eſt Carius cum templo Carij, qui Iouis & Torrhebiæ filius perhibetur, qui circa lacum quendam obambulans, Torrhebiam ab eo dictũ, voce Nympharum audita (quas Lydi Muſas vocãt) Muſicam edoctus eſt, & Lydis tradidit canendi modum vel carmina.Steph.

Torrona. Vide TORONE.

Torromion, vrbs inter Syriam & Armeniam: Gentile, Torromius.Steph.

Tortoſa hodie dicitur, quæ olim Antarados, ciuitas Arado Phœniciæ ciuitati oppoſita. Vide in ARADVS.

Totilas, Gothorum Rex ad Placentiam Romanos vicit, fugauit, cæcidítque & omnia imperialia oppida cœpit, anno ab vrbe cond.1297.

Toxij & Toxiani, populi Tautici.Steph.ex Herodiani lib.7.

Toxon Hunnus, Hetruriam populatus. Volater. Ritius lib.2.

T R

Trabala, vrbs Lyciæ: Gentile, Trabaleus. Steph.

Trabea, nomen poëtæ, cui inter Comicos octauus locus aſſignatur. Huius meminit Cic. lib. 4.Tuſcul. & de Finib.

Trachalus, orator, Domitiani tẽporibus ſobrius & ſatis apertus, & quem velle optima crederes, auditus tamen maior videbatur. Nam & vocis fœlicitas & pronunciatio, vel ſcenicis ſuffectura, & decora omnia denique ei quæ ſunt extra, ſuperfuerunt. Quintil.lib.10.cap.1. qui ſonum Trachali appellat.

Trachea, vocatur tota Iſauria: item Ciliciæ extra Taurum pars vna, Trachea, id eſt, aſpera alia campeſtris vocatur.Strab.libro 14. Hinc Tra-

cheotes. Incepit à Coracesio.

Trachina, oppidum Campaniæ: quæ postea interposita à Tarachina, vel Tarachinæ pluraliter, Anxur etiam anteà dicebatur. Nunc autem Taracina vocatur.

Trachin, inis, Strab. oppidum in finibus Phthiotidis, ad Oetam montem & Thermopylarum angustias, à loci asperitate nomẽ habens, cùm alio nomine ab Hercule conditore Heraclea dicatur. Plin. lib. 4. cap. 8. In hac vrbe Ceyx regnauit, Alcyones maritus, quem poëtæ idcircò Trachinium cognominant.

Trachonitis, pars Iudææ, quam ferũt inter montem Libani & lacum Tyberiadis sitam esse. Cuius Tetrarches fuit Philippus, iuxta Euangelium Lucæ. Est & (vt Hieronymus inquit) trans Bostram Arabiæ ciuitatem in deserto, cõtra Australem plagam, quasi ad Damascum respiciens. Hanc gentem instituit Cis filius Aram. Iosephus 1. Antiquitatum. Plinius libro quinto, cap. 18. qui eam Syriæ Palestinæ regionem scribit.

Trachyna, ciuitas Thessaliæ, quæ Heraclea ab Hercule cognominata est. Hinc ab Ouidio. Trachynius Ceyx coniux Halcyones. Græci Trachinia vocant opera: vnde tarachynam quasi Trachynam ab aspretis dici autumat. Strab. Et ab hac Trachyna Thessaliæ, Sophoclis tragœdia Trachyniæ dicta est. Vnde Cic. lib. 2. Tusc. Quas hic vices apud Sophoclem Trachynis edit.

Tragæa, insula iuxta Cyclades. Est etiam vrbs in Naxo, vbi Tragius Apollo colitur. Eupolis per e scribit, & pluraliter, τραγαῖς. Ciuis, Trageates. Steph. Strab. l. b. 14.

Tragasæ, regio Epiri, à Tragaso quodam, in cuius gratiam Neptunus salis densationem fecit: vnde sal Tragasæus. Hinc & campus Alsius (fortè Halsius) diuctus est à sale. Steph.

Tragilos, vrbs Thraciæ, iuxta Chersonesum Macedonicam. Ciuis, Tragileus. Steph.

Tragius Apollo. Vide TRAGAEA.

Tragurium, insula mari Adriatico adiacens Dalmatiæ, in qua est ciuitas eiusdem nominis. Ptolem. lib. 2. Plin. lib. 4. cap. 21. quo loco marmor insulæ commendatur.

Traiana, Picenorum vrbs. Ptol. lib. 3. cap. 1. Hodie Potentia.

Traianopolis. Vide POMPEIOPOLIS.

Traianus, inter Cæsares optimus. Traianus Patricius, sub Iustiniano principe floruit. Scripsit temporum epitomen nobilem. Author Suidas.

Traianus, portus Tuscorum. Ptolem. lib. 3. cap. 1. hodie Volaterranorum portus.

Traiectum clara & vetus est Episcopalis ciuitas Antonino in Itinerariis memorata, sic vocata, quòd hîc esset traiectus veteris Rheni. Dicitur autem Traiectum inferius, ad eius differentiã ciuitatis, quæ est Traiectum Mosæ, sedes aliquando Episcopotum Tungricorum, quæ iam est Leodij. Hanc vibem alij attribuunt Hollandiæ, alij Frisiæ, siue in Hollandico solo, siue in Frisia sita, haud dubio nobilissima. est & priuatarum ædium pulchritudine & celeberrimis canonicorum collegiis. Habet & Antistitem qui latissimè imperat: ac tam diues & potens est, vt, si opus est, quadraginta hominum millia ad bellum armare possit. Barlandus Æneid. Syluius. Otto Frisingens.

Trallia, pars Illyriæ. Dicuntur & Tralli & Tralles. Nominatur item Troalicida & Tralla. Stephan.

Tralli, Illyricorum gens, ex quibus fuit Menodorus vir doctus.

Trallion, in Bithynia pertingit vsque ad Astacenum sinum: Gentile, Tralli. Steph.

Trallis, iuis, Asiæ vrbs inter Mæandrum & Caystrum fluuios, à Plinio & Ptolemæo Cariæ, à Strabone Ioniæ, à Stephano Lydiæ annumerata, aliis nominis Euanthia, Seleucia, & Antiochia appellata.

Trallis, oppidum Cariæ regionis in Asia minore. Plin. lib. 5. cap. 29.

Trampe, vrbs Ioniæ: Gentile, Trampæus.

Trampia, vrbs Epiri propè Bunimos. Ciuis, Trãpyeus & Trampyetes. Steph.

Transamundus, vel Thrasimundus, Vvandalorum Rex, in Africa CCXX. Episcopos in Sardiniam exilio relegauit, quibus Symmachus quotidiana subsidia ministrare non cessauit. Diac. in Anastas.

Transalpina Gallia, eadem quæ Comata, appellatur diuiditur in Belgicam, Celticam, & Lugdunensem. Vide GALLIA.

Transsyluana, vel Vltrasyluania, quæ & Pãnodacia, & Dacia Ripensis, vulgò *Siebenburgen* dicitur, pars fuit olim Daciæ & extrema eius regio trans montes Carpathio, ad Axiacem fluuium vsque producta. Hanc cingunt duæ Vvalachiæ, Transalpina & Moldauia: illa Danubio, hæc mari Euxino admota: vtraque cum Transsyluania, eam Europæ nunc occupant partem, quæ olim Dacia erat. Sic totus iste tractus transdanubialis, qui nõ solùm Hungariam vlteriorem, sed Transsyluaniam quoque cum vtraque Vvalachia continet. Danubio, montibus Carpathijs mari Euxino, & rursus eodem Danubio ex omni parte includitur. Pecoris, vini, frumenti, item auri & argenti feracissima, vbi amnes nonnulli aurea ramenta ferunt, aurique fragmenta quandoque sesquilibralia trahunt, quum montibus sit vndique circumsepta in coronæ speciem. In syluis iubati & mira pernicitate præditi boues, vri & equi syluestres at equi iuba sunt ad terram vsque demissa. Religionem hanc habitant Scythæ partim Saxones, & Daci: minores hi, asperiores contra illi. Olim Romanis Sarmaticisque colonis, ante Gothorum & Hunno

& Hunnorum eruptione, tota Dacia compleba ur. Bonfinius lib 1. Decad. 1. rerum Hungar.

Trapeza, vrbs Arcadiæ prope Tricolon. Stephanus.

Trapezeus, vrbs iuxta Euxinum Pontum, Sinopensium colonia. Vocatur & Oezenis. Alia est in Arcadia à Trapezunte Lycaonis filio. Alia prope sinum Arabicum. Hinc Trapezuntius. Steph.

Traphe, vrbs iuxta Pontum: inde Trapheus. Ste.

Taprobane, insula est cuius incolæ habent ædificia modicè ab humo extantia. Item aurũ & argentũ & marmor simile testudinis: præterea margaritas & gemmas præcipuæ bonitatis. Apud eos annona nunquam augetur, neq; sunt fora, neque lites. Herculem colũt. Populus regem eligit senecta clementiáque venerandũ & liberos non habentem. Et si postea gignat, abdicant, ne regnum fiat hereditarium. Rectores ei dant xxx. nec nisi multorum sententia quisquam damnatur capite. Appellatio est ad populum. Rex si delinquit, morte mulctatur, nullo interueniente, sed auersantibus cunctis, & commercia etiam sermonis negantibus. Agros diligenter colunt: pomis abundant: vsupras est in piscatu testudinum maximè. quarum superficie domos tegunt. Vita hominum centum anni modica. Vide SVMATRA.

Trasillo, siue Tassillo, Bauarorum rex, sese commendatum Pipino subdidit, anno sal. 736.

Trasimachus, princeps inueniendi numeros in oratione fuit, Cic. de Clar. Orat. Tion, Leontinus Gorgias, Trasymachus, Chalcedonius & cæteri.

Trasimenus lacus, Pli. lib. 2. ca. 84. Vide THRASVMENVS.

Trachenij, populi iuxta Pontum, Sindi finitimi. Steph.

Trausi populi quos Græci Agathyrsos nominãt. Steph.

Trebatius iurisconsultus, Cic. familiaris, vt perspicere licet ex familiaribus Epistolis.

Trebellius Bulgarorum rex, anno sal. 702.

Trebia, Galliæ Cisalpinæ fluuius non procul à Placentia, ex Apennino defluens: iuxta quem Annibal L. Sempronium Consulem maxima clãde profligauit, Lucan. lib. 2.

Trebia, Celtiberorum ciuitas, quæ pars est Hispaniæ. Vnde Trebellicum dicimus.

Trebiates, Vmbriæ populi in 4. regione Italiæ quorum meminit Pli. li. 3. c. 14. Idem & Trebiani dicuntur.

Trebonius, cum Bruto & Cassio tertius coniurauit contra Cæsarẽ in Asia deinde fraude Dolabellæ interfectus crudelissimè fuit. Cicero in Philippicis.

Trebonius pudicæ sanctitatis miles qui Lusium Martij ex sorore nepotem, castitati suæ stuprum & insidias molientem dedit morti: Plutarch.

Trebula, oppidum Sabinorum, cius incolæ dicti sunt Trebulanis: quos Plinius collocat in quarta Italiæ regione. Apud hos præstantissimi fiebant casei, qui à loco dicti sunt Trebulani, Martialis lib. 14. Prope Trebulanos sunt & alij populi, nomine Trebiani. Plin. libro 3. cap. 5.

Trebiani Vide TREBVLA.

Trecæ, arum, vrbs nobilis & potens in campania Gallicana, *Troye en Champaigne.*

Trechus, Homer. Iliad. 5. vir Ætolus bellator egregius, à Marte in bello interemptus.

Trecotenses, Armoricæ Britannię populi, vulgò. *Ceux de Lantriguet.*

Tremile, Lycia vocabatur: incolæ, Tremileis, à Tremilo, qui ex Praxidice Nympha filios suscepit, Tmoum, Xanthum, Pinnaxum Cragũ. Hos Tremilleas Bellerophõtes Lycios nominauit, Hecateus Tremilas vocat. Steph.

Tremithus, vicus in Cypro: incolæ, Tremithusij, & Tremithopolitæ. Nomen loco inditum vel quòd tremuerit, cùm Venus in eo apparuisset: vel à terebinthis, quas Cypri Tremithos vocant Steph.

Trerus, regiuncula Thraciæ, & Treres, Thraciæ populi: Callimachus τερήρας, dixit. Theopompus Trares. Steph.

Treueris, magnitudine rerum gestarum, & vetustate præclara ciuitas, Galliæ Belgicæ caput, ante Christi aduentum 1947. temporibus Abrahæ, à Trebeta Nini filio condita. Æn. Syluius. Videtur adhuc ibi stupendi operis palatium, quod instar Babylonici muri, ex cocto latere factum, tantæ firmitatis hodie manet, vt nulla arte frangi queat. Proprium semper Ducem habuit. A Iul. Cæsare expugnata, postea ab Attila diuersa concidit. Vltimus dux luxuriosissimus, à Lucio occisus est, & vrbs Clodoueo Francorum regi tradita, Inde tempore Iouniani destruebatur, & per Orthones & Henricos ad imperiũ redacta est. Plura apud Cæsarem in Comment. & Trithemiũ Archiepiscopum: in Electorum ordine primũ, agnoscit Dominum. vulgò *Treues.*

Treuiri, Ptolemæo, populi Galliæ inter Belgas, ad Mosellem fluuium, Leucis & Mediomatricibus finitimi, vetusti sanè, noménque retinẽtes, nec pristinæ cedentes famæ: apud quos insignis olim fuit cognoscendarum causarum populi Romani curia, Treuirorum cognominata. Cuius in Florano meminit Vopiscus. Ferè autem omnes Treuiri Germanica lingua vtuntur, & nisi exercitu coacti imperata non faciebãt. Nam ciuitas propter Germaniæ vicinitatem, quotidianis exercita bellis cultu & seueritate nõ multum à Germanis differebat.

Triarius, magnus Orator, cuius meminit Cicer. de clar. Oratoribus.

Tribali, Epiri populi, Dardanis oppositi & Mce-

siæ gentibus. Pli. lib. 4. cap. 1. Stephano, populi Illyriæ. Aristophanes in Auibus, Barbaros deos quosdam per iocum Marathanotriballos vocat.

Tribores, seu Triboci, sunt populi Germaniæ in finibus Celtarum & Belgarum, finitimi Tullensibus Basilien sibus, Lingonibus & Rheno: ferè omnes Germanica lingua vtentes. Ciuitas est episcopalis prouinciæ Moguntinæ: nũc Argentinenses Latinè dicti: quibus vulgaris sermonis cum veteri satis alludit vocabulum. Hi sunt regione Alsatia, & olim vt quibusdã placet, Heluetia: vulgò, *Le pays à l'entour de Strasbourg.*

Trica, aut potius Tricca, per duplex c, Stephano vrbs Thessaliæ, id nominis sortita à Tricca, Penei filia. Pli. verò li. 3. c. 10. Tricam & Apinã, oppida quondam fuisse Apuliæ scribit. Hæc autem Diomedes, tanta ignominia euertit, vt in prouerbij ludibrium transierint. Quoties enim rem futilem ac nugatoriam ostendere volumus, Trica & Apinas nominamus. Vide APINA. Gentile, Tricæus.

Tricalon, vrbs Siceorum. Gẽtile. Tricalinus. Stephan.

Tricara, castéllum Phliasiæ. Gentile, Tricareus & Tricolaneus, ambo de eadem regione Stephanus.

Tricastini, populi sunt Galliæ, prope Druentiam fluuium. Hinc Tricastinus adiectiuum, vt fines Tricastini Silius li. 3.

Iámque Tricastinis incedit finibus agmen.

Tricca. Vide TRICA.

Triccæus, Æsculapius cognominatus, à Tricca vrbe Thessaliæ, in qua natus est.

Trichonion, vrbs Ætoliæ: vnde Trichonieus, Trichonius, Trichonites. Steph.

Tricoloni, vrbs Arcadiæ, Tricolono filio Lycaonis. Gentile. Tricoloneus. Steph. Vide TRICARA.

Tricongius, cognomen Nouelli Mediolanensis qui gestis honoribus à prætura ad cõsulatum vsque peruenerat. Hic enim, tribus congiis epotis, spectante miraculi gratia Tiberio principe, præclarum cognomen sibi vendicauit.

Tricorynthõ, vicus in Æantide tribu: inde Tricorysius. Stephan. apud eundem in Tetrapoli Trycorynthon legitur, siue n post y.

Tridentinum, vrbs ad Athesin sita, vulgò *Trienta*, Gall. *Trente.*

Trieres, vrbs Syriæ: Ciuis, Trierites. Step. Item gens quædam dicta à Triero, Ombriarai & Thraces filio.

Trieterica, Bacchi sacra: quæ quia tertio quoque anno sumptuosiora quotidianis Orgiis agitabantur, Trieterica dicta sunt, Ouid. 9. Metamorph.

Trigarius, locus iuxta campum Martium. Pli. li. vlt. c. 13.

Trigemina porta Romæ dicebatur, per quam Trigemini fratres Horatij exierunt.

Trinacria, Sicilia, à triangulari figura dicta est Triquetra. Trinacria autem à tribus promontoriis, Pachyno scilicet, Lilybæo & Peloro. Græci enim ἄκρα iuga vocant, vel promontoria. Hinc Trinacris, denominatiuum fœmininum. Ouid, 1. Fastor. Item Trinacrius, a, um: id est. Siculus.

Trinemeis, vicus in Cecropide tribu, aliàs Trinẽcia. Steph.

Trinessa, locus Phrygiæ: Gẽtile, Trinassæus. Stephanus.

Trinoantes, Britanniæ insulæ populi Orientales penes Iamesam æstuarium. Ptolemæus libro secundo capite tertio, Trinobates Cæsar appellat.

Triocla, Siciliæ vrbs. Ptole. li. 4. cap. 3. hodie vocatur Thriechala.

Triotidis Hecate, quod in triuiis colatur. Stephanus.

Tripas, Thessalorum rex, Pater Meropis à cuius nomine Cos insula olim Meropis, ipsique Insulani Meropes sunt appellati. Steph.

Triphonus Mercurius dictus est, quasi τρεπτικὸς ἀπὸ τοῦ τρέπειν, quod mercatores sese ad mores quarumcunque nationum accommodare norint. Cic. 3. de natura Deorum.

Triopion, vrbs Cariæ, à Triopa vel Triope patre Erysichthonis. Dicitur etiã Triopia. Hinc Triopius & Triopicus, Triopitis. Steph.

Triopius Apollo dictus est à tripodibus æreis, quos ferebant victores in certamine Apollinis Triopij: quos tamen è sacro victores auferre non poterãt, sed ipsi Deo relinquere cogebantur: vel Apollo dictus est Triopius quasi τριόφθαλμος, ab insigni prudentia: vel à Triopa solis filio rege Thessalorum.

Triozenus, Thrax, vnus ex his qui venerunt in auxilium Troianorum. Homil. Iliad. 2.

Triphylia eadẽ quę Elis. Dicuntur autẽ Triphili, quòd & tribus numero tribunus collecti sunt, vel à tribus portis, vel à Triphyle matre Clytij, incola, Triphylius: fœmin. Triphylis Step.

Triphylius Iupiter dictus est à Triphyliis populis vbi colebatur: habebãtque templum in loco campestri positum, quod tum vetustate, tũ ædificij magnificentia, tum natura loci habebatur mirabile. Palæph li. 1.

Tripodiscus, vel Tripodisci, vel Tripodisce, vicus aut ciuitas Megaridis. Steph.

Tripolis, oppidum trigeminum, quoniam Tyrij, Sidonij, & Arcadij illud obtinuere. Hinc Tripolinata, regio dicta est. Sunt autem duæ hoc nomine, Africana scilicet, & Syriaca in Phœnica. Oppida Tripolis Africanæ sunt, Abrotonum, Tophia & Leptis magna. Vide Plinium & Strabonem & Melam lib. 1. in descriptione Phœniciæ. Tripolis in Phœnica, inquit Stephanus

phanus, dicta est, quòd colonias trium vrbium Aradi, Tyri & Sydonis cõtineat. Sunt & aliæ, Macedoniæ, Perrhæbiæ, Mesẽiæ, Arcadiæ, Epiri, Ponti & Cariæ, quæ nunc Neapoli. Stephan.

Tripolissi; vel Trypolissi, populi Thesprotici. Stephan.

Tripontium, Vmbriæ oppidum, sic dictum, quòd treis habeat pontes.

Triptolemus, Eleusij, vt Hygino placet, aut, vt Pausanias mauult, Celei Eleusini regis filius qui primus in Græcia agriculturæ rationem creditur inuenisse. Vnde Ouid. lib. 4. Fastor.

Ille quidem mortalis erit, sed primus arabit,
Et seret, sed culta præmia tollet homo.

Eleusin, inquit Seruius, ciuitas est Atticæ prouinciæ, non longè ab Athenis, in qua cùm regnaret Celeus, & Cererem filiã quærentem liberalissimè hospitio suscepisset: illa pro remuneratione ostendit ei omne genus agriculturæ. Filium quoque eius Triptolemum recens natum, per noctem igne fouit, per diem diuino lacte nutriuit: & eum currui impositum, qui alatis serpentibus trahebatur, per totum orbem misit, ad vsum frumentorum hominibus indicandum. De Triptolemi legibus apud Athenienses tria duntaxat præcepta in Eleusine templo scribit Xenocrates Philosophus: Honorandos parentes, venerandos deos, carnibus non vtendum esse. Vide CERES.

Triremis. Vide TRIERES.

Trismegistus, qui etiam Mercurius, nepos maioris Mercurij, quem fabulantur fuisse filium Nili. Hunc tamen secundum asserunt occidisse Argum, Ægyptiisque præfuisse, & leges literasque tradidisse: sed literarum characteres animalium, arborumque figuras habuisse. Hic condidit vrbem quam à se Hermopolim nominauit. Dictus est autem Trismegistus, quòd & Philosophus maximus, & sacerdos maximus, & maximus denique rex fuerit. Consueuerunt enim Ægyptij ex omni Philosophorum numero sacerdotes, ac rursus ex sacerdotibus regem eligere. Hic autem vt Philosophos sapientia, ita religione sacerdotes excelluit, ac mox in imperio administrando iustitia superiores omnes reges superauit. Hic primus à Physicis ad diuinorum speculationem erexit. Primus de maiestate Dei, de dæmonum ordine, animarumque mutationibus sapientissimè disputauit. Scripsit multa volumina, quibus arcana mysteria & oracula panduntur: non enim vt Philosophus solùm, sed vt Propheta, futura sæpè prædicit. Diod. Sic.

Trismegistus creditur à Iudæis Moses vocari qui illis primus dederit literas.

Trisplæ, populi Thraciæ. Steph.

Tritæa, vrbs Achaiæ. Ciuis, Tritæus. Steph.

Tritanus, vt author est Varro in relatione prodigiosæ fortitudinis, gladiator, qui in ludo gladiatorio Samnitium rectis & transuersis neruis non modò crate pectoris, sed & manibus cancellatis, & brachiis omnes aduersarios leui tactu, ac penè securis congressionibus vicit. Hic habuit filium Cnei Pompeij militem pari fortitudine natum, qui hostem se prouocantem ita spreuit, vt inermi dextra eum superauerit, & captum digito vno in castra Imperatoris sui reportauerit. Plin. lib. 7. cap. 20. Vide TITORNVS.

Tritanico. Vide TRITONICE, quòd magis placet.

Trite, vrbs circa Herculis columnas. Steph.

Tritea, vrbs Troica, ab Arisbeis condita. Ciuis, Tritæus. Est & alia inter Phocidẽ & Locros Ozolos. Tritteas verò per duplex t, in Achaia est. Steph. Vide TRITEES.

Tritees, populi Achiuorum, Herodoto libro 1. Vide TRITEA.

Trition metallum, Hispaniæ vrbs. Ptol. lib. 2. c. 6. hodie Tafalla.

Tritogenia Pallas dicta est, quod scientiarum sit inuentrix: τριτογένεια, enim nomine significatur prudentia. Potest & videri sic dicta, quòd τριτόμηνις, id est, tertio mẽse nata sit, qui postea sacer fuit Athenienſibus: vel quòd è Iouis capite prosiluit: Trito enim Bœoti caput vocant: vel quòd eadem cum luna credatur, quæ tertio post coitum die apparere incipit: vel authore Suida, quòd τριτη μετ' ἀγνειαν καὶ δεκάτην ἐφυάνη, quòd tertio loco post Dianam & Apollinem nata sit. Palæph. lib. 2.

Triton, Deus marinus, Neptuni & Salaciæ marinæ Nymphę filius, quem poëtæ fingunt Neptuni tubicinem esse. De Tritonibus Plinius lib. 9. cap. 5. ita scribit. Tiberio principi nuntiauit Olysiponensium legatio, ob id missa, visum auditúmque in quodam specu, concha canentem Tritonem, ea, qua nascitur, forma. Item Pet. Gil. addition. in Ælianum, de quodam Tritone ita scribit. Cùm degerem, inquit, in Græcia, in Albaniæ prouincia, ad fontem propè maris littus, ab accolis frequentatum, mulieres & puellæ ad aquam hauriendam accedebant quotidie: quas cùm Triton cerneret in littore maris latitans, sensim in terrã emergebat, & clanculum ex eis, quam vellet, rapiebat, & violabat: qui tandem comprehensus, & in carcerem trusus, mœrore confectus obiit.

Triton, Africæ fluuius, ex Tritonide palude erumpens: à cuius nomine Pallas Tritonis & Tritonia est appellata, quòd circa hunc fluuium vel lacum primùm apparuerit. Virgil. 2. Æneidos.

Tritonia, dicta est Minerua, quòd temporibus Ogygij regis ad lacum Tritonis virginali primum habitu apparuerit: vel Tritonia per syncopem, pro Tritogenia, quasi prudentissima:

vnde Democritus dicebat eam Tritoniam vocatam, quòd tria hæc mortalibus largiretur: βυλεύειν καλῶς, κρίνειν ὀρθῶς, καὶ πράττειν δικαίως. Palæph. lib. 2.

Tritonicè, Ponti vrbs, eadem Tomos appellata, de qua ante diximus.

Tritonus, oppidulum Macedoniæ: Gentile, Tritonius. Stephan.

Trittea. Vide TRITEA.

Triuia, Dianæ cognomentum, ab eo impositum quòd triuiis præesset, vnde & tres facies habere fingebatur. Ouid. 3. de Ponto, Eleg. 2.

Protinus immittem Triuiæ ducuntur ad aram
Euincti geminas ad sua terga manus.

Virgil. 6. Æneid.

— *Atque vna Phœbi Triuiæq; sacerdos.*

Triumphalis porta, Romæ dicta est, quod per eam triumphi agerentur, hoc est, triumphantes victores in vrbem deducerentur.

Trizi, populi iuxta Istrum, meridiem versus. Stephan.

Troalicida. Vide TRALLIA.

Troas, Troadis, regio est Asiæ minoris, quam Ptolemæus minorem Phrygiã appellat, Hellesponto adiacens. Hanc Homerus ab Asopo fluuio vsque ad Caici fluminis ostia produxit. Plinius autem cæteríque recentiores Lecto promontorio eam ab Æolide diuidunt. In ea fuit Ilion, mille quingentis passibus, à portu distans, Homeri & Virgilij carminibus nobilissimum.

Troemi, vel Trocmeni populi Galatiæ. Steph.

Troctes, vir quidam è Phœnicia, qui, vt testatur Homer. lib. Odyss. 14. aptus ad decipiendum, multa hominibus mala inflixit, atque Vlyssi persuasit, vt in Phœniciam, vbi ipsius domus & substantia erat, proficisceretur.

Trœzen, enis, oppidum fuit Peloponnesi, ad sinum Argolicum, Pitthei olim regia, & Thesei patria, qui inde à poëtis, Trœzenius appellatur. Ouid. 5. Metamorph.

Hic Ixionides, illic Trœzenius heros.

Trœzenè Pitheus filius Pelopis, vnus est ex antiquissimis scriptoribus, qui soluta oratione artis rhetoricæ præcepta obseruauerunt.

Trœzenij, populi, fide societatis Atticæ illustres inquit Pomponius Mela, in Chersonesso siti, ad quos recto cursu ex Piræo commodissima nauigatio est. Eo igitur tempore quo Xerxes cum tãtis copiis in Græcia traiecit, cùm Themistoclis oraculum interpretantis sententia valuisset, vt terra relicta mari se concrederentur, iuuentutem omnem Athenienses intriremes imposuerunt, plurimi verò parentes & vxores in Trœzenem, Trœzeniis eos humanissimè suscipientibus. Decreuerunt enim, vt hi publicè alerentur duobus abolis in singulos distributis, puerisque facta potestas, vt vndecunque liberet, poma acciperent, & pro his studiendis, magistri merces persoluta est. Eius decreti author Nicagoras fuisse traditur. Hactenus in Themistoclis vita. Plutarch.

Trogilus, vrbs in Sicilia, & regio Macedoniæ: Gentile, Trogillus. Est item Trogilia Mycales, quæ Trogilo quoque vocatur. Steph.

Troglodytæ, populi Æthiopiæ cauernas incolentes. De quibus Plinius & Hieronymus contra Iouinianum: Nomade & Troglodytæ, & Scythæ, & Hunnorum nouas ferias, semicrudis vescuntur carnibus, & nullarum opum domini (inquit Mela libro primo) strident magis quàm loquantur. Specus subeunt, aluntúrque serpentibus. Hactenus Pomponius Mela. Apud Troglodytas est fons, Solis cognominatus, dulcis, qui circa meridiem est maximè frigidus: mox paulatim tepescens ad noctis media, feruore & amaritudine infestatur. Plinius lib. 2. cap. 103.

Troi. Vide TAVRICI.

Troia, regio minoris Asiæ, teste Seruio cuius caput fuit Ilium, Homeri Virgiliisque carminibus notissimum: ita dicta à Troë rege, Erichthonij filio, cùm antea à Teucro Teucria, & à Dardano Dardania diceretur. Non raro tamẽ Troia Poëtis pro ipso accipitur Ilio. Ouid. in epistola Penelopes ad Vlyssem:

Troia iacet certè, Danais inuisa puellis,

Virgil. 3. Æneid.

Et campos, vbi Troia fuit.

Hinc Troianus & Trosus.

Troicus mons, & Troites fluuius, in Ægypto sunt. Stephanimirum iuxta Troiam, Ægypti ciuitatem.

Troilus, Priami & Hecubæ filius, qui iuuenili audacia ferox, cum Achille congredi non dubitauit: à quo nullo negotio interemptus, temeritatis suæ pœnas dedit. Virg. 1. Æneid.

Parte alia fugiens amissis Troilus armis,
Infœlix puer, atque impar congressus Achilli,
Fertur equis, curruq; hæret resupinus inani.

Troites. Vide TROICVS.

Troizenus, fuit Thrax, vnus ex his qui venerunt in auxilium Troianorum.

Tronodorum, oppidum Galliæ, in Auxensi prouincia, vulgò *Tonnerre*. Æmilius libro quinto, capite 41.

Trophimus, vir Ephesius. Act. 20. & 21.

Trophonius & Agamedes adytum Delphicum ex quinque lapidibus struxerunt. Steph.

Trophonius, vates fuit quispiam, speluncam habitans, in quam qui descendebat, perpetuò agelastus, & irrisibilis erat. Vnde prouerbium, In antro Trophonij vaticinatus es.

Trophonius Iupiter dictus est, quòd redderet oracula in specu Trophonio, de quo sic Strabo: Lebadia quidem est, vbi Trophonij Iouis constructum est oraculum, hiatus subterranei descensum habens, eò autem descendit suscepturus vaticinium. Palæph. lib. 1.

Tropis, insula quædam. Stephan.

Tros,

Tros, Trois, rex Troianorum, Erichthonij filius, & pater Ili, Assaraci & Ganimedis, à quo Phrygia minor Troas appellata est. Virg. 3. Georg.

Assaraci proles, demissaq; ab Ioue gentis
Nomina, Trôsq; parens, & Troia Cynthius author

Quin & Troiani ab huius nomine Troes dicti sunt. Virg 1. Æneid.

Egressi optata potiuntur Troes arena.

Trossulum, oppidum Tusciæ, circa Volscinios, passuum nouem M. à quo Trossuli dicti sunt eius incolæ. Trossuli etiam dicebãtur equites, quòd Trossulum oppidũ, vt ait Pli. li. 33. cap. 2. sine vllo adiumento peditum cepissent: quod nomen durauit vltra C. Gracchum, cùm antea celeres à Celere Remi interfectore, postea Flexanimes, à flectendis animis, quoniam indices erãt: siue à flectẽdis equis Iunius, Quod ad equestrem ordinem pertinet, antea Trossulos vocabant, nunc equites vocant.

Troyphas, VII. Argiuorum rex, regnauit annis XLVI. ante vrbem cond. 66.

Truentus, fluuius Picenorum, qui vulgò nunc Tronto vocatur. De quo Ptol. lib. 3. cap. 1.

Trutonia. Vide LOEORITVM.

Trichæ, vrbs Eubœę: Gentile, Thrychæus Apollonius Trychantem vocat: vnde Trychantius deriuari potest Steph.

Triphæna, mulier, Rom. 16.

Triphiodorus, Ægyptus poëta, scripsit Marathoniaca, Excidium Ilij, Odyssææ, id est, poëma de erroribus & laborib. Vlyssis: Paraphrases comparationum ab Homero positarum. Auth. Suid.

Tryphon, Alexandrinus grammaticus, Augusti tempore, scripsit de copia orationis, de orthographia & alia à Suida commemorata.

Tryphon, Origenis auditor, ad quem nonnullæ eius extant epistolę, in sacris literis eruditissimus fuit, vt eius multa ostendunt monumenta. De hoc scribit Hieronymus.

Tryphosa, mulier. Rom. 16.

T V

Tuæsis æstuarium maris Britannici, apud Ptole. li. 2. cap. 3. vulgò *Tuuede* iuxta quod Berwicia munitissimum oppidum regis Anglorum est in finibus Scotiæ, vulgò *Berwuyk*.

Tubalcain, filius Lamech ex Sella vxore sua Genes. 4. Hic fortitudine cæteros excellens res bellicas primus adinuenit, & exercuit, quamobrem apparet, militarem artem antiquissimam esse. Ioseph lib. 1. Antiq. lat. mundana possessio vel æmulatio aut mundi nidus, seu confusionem possidens, vel ignominiam æmulans.

Tubantes, Germanię populi, qui Phrysiæ partem mari Oceano. Rheno fluuio ac lacubus proximam, saltibus & paludibus abundãtem incoluerunt, quam antea Manni populi habitabant. Tacitus.

Tubianci, Arabes, iidem Nabathæi. 2. Mach. 12.

Tubero, Romanus, is notissimus est ex Ciceronis oratione pro Ligario. Est item Tubero fluuius apud Indios, Pomponio Melæ libro 3. Plin. c. 23. lib. 6. Tuberum appellat.

Tuberodis, fluuius Britanniæ, Ptol. lib. 2. cap. 2. vulgò *Ædeuy*.

Tubertum Plin. lib. 6. cap. 23. flumen nauigabile quod circa Pariræ.

Tubilustria, festa, quæ & Lustria festa dicta sunt: Festa erãt apud Romanos, quibus tubæ sacrorum in atrio Saturio expiabantur die 13. Martij: Varro & Festus.

Tucca, L. Varus & Plocius, viri doctissimi, amici Virgilij, hæredesq; ex parte testamenti relicti, iussu Augusti carmina Æneidos emendarũt, hac lege, vt nihil adderent, vt Seruius tradit.

Tucris. Ptole. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs. vulgò *Trudela*.

Tudæ, Ptol. lib. 2. cap. 7. vrbs Hispaniæ: hodie *Tyde* in Gallicia.

Tuder oppidum mediterraneum Vmbriæ. Plin. lib. 3. cap. 14.

Tudertum ti. & Tuders, dertis, Stephanus vrbs Tyrrheniæ, oppidum in ducatu Spoletano. Sil. lib. 4.

Et gradiuicolam celso de colle Tudertem

Gentile, Tudertinus. Vide TVRDE.

Tuditanus, nomen proprium viri, quòd caput malleo simile haberet.

Tuerobis fluuius Britanniæ; Ptolemæo lib. 2. ca. 3. vulgò *Abedeny*.

Tugiui, populi in Heluetiis, quorum meminit Strabo. li 4. & 7. vbi de Cimbriis. Eorum oppidum Tugium est, quod vulgò *Zug* vocant, imprimis amœno situ, à Septentrione planitie pratorũ ampla, ab Occidente piscoso lacu, à Meridie supra laci longitudinem Alpium prospectum, ab Oriente verò partim pascuo, partim syluoso colle conspicuum. Hi se Tigurinis, Lucernatibus, Vrienſibus, Suicensibus & Subsyluanis perpetuo fœdere iunxerunt. anno ab orbe redempto 1352. & in ciuitate Heluetiorum seprimum locum tenent.

Tulcis, modicus amnis Hispaniæ ad Tarraconẽ vt scribit Pomp. lib. 2.

Tulga, Gothorum rex, regnauit annis 11. an. salutis 638.

Tuliphurdum, Ptol. lib. cap. 11. Germaniæ vrbs, vulgò *Gottingen*.

Tulisurgium, Ptol. lib. 2. cap. 11. vrbs Germaniæ: hodie Brunsuiga, vulgò *Brunsuig*.

Tullia, filia Serui, sexti Romanorum regis, Tarquinio Superbo nupsit, qui postea, vt regno potiretur solus socerum suum interfecit. Ferunt hanc mulierem eadẽ regnandi libidine, qua maritum, æstuasse, adeo vt cùm intellexisset patrem interfectũ, vehiculo se properè ferri iusserit, quo interfectori gratularetur. Quum autem inter eundum comperto cadauere, equi & auriga constitissent, erubuisce-

réntque mortuum conculcare: mulier nefaria currum super faciem mortui patris duci iussit. Vnde Ouid. in Ibin.

Infamémque locum sceleris quæ nomine fecit,
Pressit & inductis membra paterna rotis.

Tullingi, erant populi finitimi Heluetiis inter Celtas, non longè ab Allobrogibus: & vt quidam opinantur, etiam fuerunt incolæ Turegi oppidi, nunc inter Heluetios siti: quòd forsan tunc ex illorum pagorum numero non erant, in Constantiensi diœcesi habitantes, sed ab Allobrogibus satis remoti. Quidã autẽ interpretantur Turegum, quasi Duregum, id est duorum regnum: & Tulingos credunt tũc Lotaringos esse dictos, nomine cõposito ex Lotario eorum rege Carlomani stirpe. Vulgò *Le pays à l'entour de Tou en Lorraine.*

Tullius, nomen oratoris Latinorum omnium, principis, qui M. Tullius Cicero Arpinas est.

Tullius Hostilius, Romanorum rex, censum primus omnium ordinauit, qui (vt Eutropius ait) adhuc per orbem terrarum incognitus erat. Sellam quoque primus curulem, lictores togam pictam, atque prætextam instituit, vt Romæ haberentur Macrobius lib. 1. Saturn.

Tullum, Galliæ vrbs in Belgica, authore Ptolem. lib. 2. cap. 9. vulgò *Tulle.*

Tullus Hostilius, tertius Romanorũ rex, ne ipso quidem Romulo belli gloria inferior, qui populum Romanum oratio, pacísque artibus sub Numa assuetũ, ad belli studia reuocauit. Virg. 6. Æneid.

—cui deinde subibit
Otia qui rumpet patriæ, residésque mouebit
Tullus in arma viros, & iam desueta triumphis
Agmina, &c.

Tuneres. Saracenorum rex, anno salutis 1144.

Tunetum: siue Tunitium, tumulus erat editior, vnde Scipio spectauit Carchedonios ad Romanam classem exurendum proficiscentes. Nostra tempestate regis Libyci ciuitas Metropolis est, in qua veluti ampliore & magnificentiore loco consuevit habitare, & Tunisæus rex appellatur. Hanc Eutropius libro 4. continuis sedecim diebus arsisse perhibet, ac L. Cælio Metello & Tito Flaminio consulibus, in Aphrica iussu Senatus reparatam, quæ nunc manet seculis viginti duobus euolutis, postquam à Scipione fuit euersa. Abest Tunetum à Carthagine duodecim millibus fermè passuum. A Tunero Tunetæi dicti sunt, quos Sidonius Tunisæos appellat.

Tungri, Belgarum populi, qui cis Rhenum & Mosam inter Eburones numerantur. Oppidum est nomen retinens, olim ciuitas episcopalis. Huius sedes postea fuit ad Laodiensem vrbem translata, vsque ad cuius mœnia, vt plerique volunt, Oceanus protendebatur, cuius rei quædam illic vetusta adhuc monumẽta, videntur. Illic dicitur esse fons insignis, plurimis bullis stillans, ferruginei saporis: hic corpora purgant, tertianas febre discutit, calculorúmque vitia. Eadem aqua, igne admoto turbida fit, ad postremum rubescit. Pli. libr. 31. cap. 2.

Turarius, vicus Romæ. Asconius, Signum Vertumni in vltimo vico Turario est, sub Basilica se flectentibus.

Turbo, onis, proprium nomen gladiatoris. Horatius lib. 2. Serm.

Corpore maiorem rides Turbonis in armis

Turcæ, teste Pomponio li. 2. populi sunt Scythici iuxta Thyssagetas & vltra Sauromatas. Ab his orti iudicantur, qui æstate nostra latissimè imperitãt, Turci vulgò dicti, ignauia quidem nostra magni, sed post Macedonas & Romanos sine dubio potentissimi.

Turcici Imperij originem, incrementum, & quomodo paulatim in tantam magnitudinem excreuerit, vt à Sicilia, regni Persici fines ad Orientem, Tartariam Aquilonem versus & Æthiopiam circa meridiem attingat: his paucis, ex nostri seculi historiographis excerpsimus: Anno Christi M.CCC. OTTOMANNVS Turca quidam Zachi filius, tenuis conditionis homo, nomen & dignitatem, ob ingenium & rei militaris peritiam, inter Turcas habere cœpit. Hic nomen Turcarum imperatorum familiæ dedit, & primus eorũ regẽ se constituit. XXVIII. annis quib. imperauit, Bithyniam obtinuit & Cappadociã: plurimáque loca munita Pontico mari adiacẽtia occupauit. Huic successit filius ORCHANES, qui Prusiam amplissimam vrbem expugnans, regni caput fecit: à Tartaris 22. regni anno infœliciter pugnans, occiditur: filiúmque AMVRATHEM reliquit, qui à Græcis dissidentib. euocatus, primus ex Asia in Europã traiecit, Callipoli & Cherrone so captis, Abydum superat. Philippopoli & Adrianopoli vrbibus in potestatẽ redactis Seruia Bulgariáque Christianis adempta, superiorem Mysiam ingressus, obiit, percussus pugione, ann. imperij 23. Cuius filius BAIAZETHES fratre occiso, magnã Thraciæ partem occupauit, totam ferè Græciã subegit, & Phocidem Bulgariæ partem: sed victus à Tãbernalo, inglorius obiit. Capto patre CALEPINVS filius regnum obtinuit, & quum Sigismundum bello funditus deturbasset, Imperatorísque Constantinopolitani fines deuastare cœpisset, in ipso ætatis flore obiit, cum sex annis imperasset. MAHOMETES post hũc arrepto imperio, Valachis asperrimum bellum intulit, maiorem Sclauonię partem possidet, primus Danubium traiecit, & Macedonia perdomita, ad Ionium vsque pelagus peruenit. Translata regia sede ex Byrhynia Hadrianopoli posuit, vbi fato functus est anno imperij 14. AMVRATES. II. Successor. Enito, Ætoliã, Achaia: Bæotia, Attica, & Thes-

& Theſſalonica Venetæ ditionis vrbe, armis potitus eſt. Huic ſuccedit MAHOMETES. II. qui Athenas euertit. Cõſtantinopolim, 29. die Maij, anno 1452. expugnans, Trapezuntinum Imperium ſubiecit poteſtati ſuæ. Corintho capta, Lemnum, Eubœam, & Mitylenem inſulas debellauit, Caphan deuicit vrbem Genuenſium, & imperio præfuit annis 32. BAIAZETHES. II. bellum in Venetos geſſit, eíſque Naupactum, Methonem, Dyrrachiúmque abſtulit, Dalmatiã omnem depopulatus eſt: obiit veneno. Huius filius ZELIMVS inuaſit imperium. Expugnata Alcairo Ægypti vrbe munitiſſima, Sultanóque cæſo, Alexandriam, totámque Ægyptum ſuo imperio ſubdidit, & Damaſco vi potitus eſt, SOLYMANNVS vnicus Zelimi filius, patri ſuffectus, Belgradum expugnauit, Budã regni caput occupauit, Strigoniúmque. Hungariã ferè totam deuaſtatus. Rhodum inſulam deditione obtinuit, Quinque eccleſias euertit. Iula vrbe capta, obiit in obſidione Zigethi, quam filius ZELIMVS. II. Imperij etiam nunc hæres diripuit anno 1566. quæ poſtea bello Melitenſi & Veneto acciderit, cognita adeò ſunt, vt deſcribi haud neceſſe ſit. Atque hoc modo ſub vndecim imperatoribus, ducentis ſexaginta annis, magnã Africæ, maiorem Europæ, & maximam Aſiæ partem, tyrãnide cruentiſſima Turcæ ſibi ſubiugarunt. P Iouius Laonicus Chalcocondiles. Cuſpinian. &c.

Turde, Vilumbrorum ciuitas in Italia, teſte Ptolem. lib. 3. cap. 1. Tudea, Silio: Tudertum hodie. Vide ſuprà.

Turditania, regio Iberiæ circa Bœtim fluuium, quæ etiam Bætica: Incolæ, Turditaci & Turduli. Artemidorus Turtytaniam vocat, & incolas Turtos & Turtytanos. Steph.

Turduli, Steph. & Baſtuli, populi in Hiſpania Bætica præcipui, vt & Bætica Turdetania dicta ſit. Stra lib. 3. Plin lib. 3. cap. 1. Abana autem (inquit) Atlantico Oceano obuerſa Hiſpania, Baſtulorum, Turdulorúmque eſt. Strab. lib. 3. Turdetanos, cùm Ptolem, libro 2. capi. 44. nominat.

Turia, nomen proprium fluuij, ſecundum aliquos generis maſculini: ſecundum Priſcianum & Auguſtinum generis neutri. Vide in dictione DVRIA & TVRVLIS.

Turiaſſo, Ptolem. libr. 2. cap. 6. Hiſpaniæ vrbs: vulgò *Tiriaſſona*.

Turingia olim fuit regnum, hodie Lantgrauiatus titulo decoratur. Sita eſt inter duo flumina, Salam & Vverram: habet Hercyniam ſyluam à Septentrione & Turingenſem ſaltum à meridie. Longitudo regionis latitudini par, duodecim milliarium. In hoc tã exiguo ſpatio, ſunt duodecim Comitatus & totidem Abbatiæ: centum quadraginta quatuor ciuitates, & totidem oppidula: bis mille pagi, & centum quinquaginta arces. Regio admodum fertilis, frumentóque præ omnibus aliis Germaniæ partibus fœcunda. Hunc tractum Sorabos olim habitaſſe ferunt Metropolis regionis eſt Erdfordia quæ maxima Germaniæ vrbs cenſetur.

Turmeda, ciuitas Syriæ, quæ aliàs Amphipolis Stephan.

Turnus, nomen ducis, qui ab Ænea occiſus eſt, vt videre licet in 12. Virg. Æneid.

Turo, vulgari idiomate *Tours*, prouinciæ Turonenſis celebris metropolitico honore ciuitas, non modo opibus ædificiorúmque præſtantia, verùm etiam Ligeris nobiliſſimi fluuij vicinitate, nobilitatur. Mercatura, Serico, & Lanificio claret. Cúmque multarum rerum opulentiſſima ſit habita, cùm vel maximè ob incredibilem regionis amœnitatem, & placidiſſimam aeris conſtitutionẽ, totius Galliæ hortus atque pomarium vocatur. Agrum enim fertilem & voluptuoſiſſimum habet. Huius fundationem Britannorum Chronica Troianis adſcribunt. Archiepiſcopalem ſedẽ habet.

Turones, Lugdunenſis Galliæ populi ad fluuium Ligerim, auctore Plin. lib. 4. cap. 18. *Tourangeaux*, Gall.

Turpio Ambiuius, auctor comœdiarum Terentij temporibus.

Turris Biſſonis, ciuitas Sardiniæ, Ptol. lib. 3. Sardos hodie. Turris Lybiſonis Plinio.

Turtij. Vide TVRDITANIA.

Turtytania. Vide TVRDITANIA.

Turulis, fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis, Ptolemæo libro ſecundo capite ſexto. *Turta* vulgò, Claudiano, & Hermolao apud Plinium. Pomponius Duriam corruptè nominat. Vide TVRIA & DVRIA.

Turruptiana, Ptole. libro ſecundo capite ſexto, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, Tuitana hodie *Tui* vulgò.

Tuſcania oppidum Tuſciæ prope Tarquinios: à quo Tuſcanenſes.

Tuſcenius homo furioſus & auarus, cuius meminit Cicero ad Q. Fratrem lib. 1.

Tuſcia, Italiæ regio celebris, vulgò Tuſcana dicta, atque olim à ſacrificiis appellata. Græci enim θύειν ſacrificare dicunt. Vel à Thure, quo maximè in ſacrificiis vtimur. Vel à Tuſculo Herculis filio: quod veteres Germanici probant. Tyrrhenia dicta à Tyrrhene Atys filio, qui è Mæonia diſcedẽs, in Italiam venit, & eã partem occupauit, quæ ad mare inferum ſita eſt, quod & Tyrrhenum dicitur: à Liguribus Romaníſque finibus contingitur, iugis inacceſſibilib⁹ & difficilib⁹ referta. Eius fines Macra & Tyberis amnes, cẽtum & ſeptuaginta quatuor millia inter ſe diſtantes. In ea, ſcientia faciendorum ſacrorum ita floruit, vt Romani, qui non ſeruandæ tantùm, ſed etiam amplificandæ religionis cupiditate incendebantur,

decem

decem principum filios senatus consulto singuli, Tusciæ populis percipiendæ sacrorum disciplinæ gratia traderent. Longior est ea prouincia, quàm latior. Ab Orientali plaga in Occidentalem porrigitur. Nam si ab Aquilonari in Australem perambulemus, arctis finibus contenta est. Ab Occidente quæ Liguriæ proxima est, habet Pisas, Senas, Lucam, & Florentiam, inclitas ciuitates. Ad Septentrionem habet Vrbem veterem: In meridionali verò littore Pisaurum, Aretium & Asisium. Et Tiberis Romanus inde labitur, ex Apennino effluens. Septentrionalis regio cũ Flaminia iungitur. Vulgus Italorum hodie Tuscanã vocat. Vide Thuscia cum aspiratione, & Tyrrheni.

Tusculum, Straboni, Latij oppidum, XII. ab vrbe lapide, arduo in colle situm, opus Telegoni, Vlyssis & Circes filij. Hinc Tusculus, a, um, Silius lib. 7.

Quod peperere decus Circeo Tuscula dorso
Mœnia, Laerce quondam regnata nepoti.

Tusculum. vulgò *Frascata.*

Tusculani, Frederici Ænobarbi imperatoris quondam coniuncti copiis, Romanos insigni clade affecere, vt postea resipiscere non esset. Romani itaque iniuriæ memores, post aliquot annos tanta in eos ira perciti sunt, vt vix vrbis fundamenta relinquerent. Volater. libro 6.

Tusculanus ager, in quo erat villa Ciceronis celebratissima, in quam post forensia negotia animi recreandi gratia se Cicero recipiebat: vbi aut cum doctis aliquibus, quos adduxerat, se declamando exercere, aut philosophica studia intermissa reuocare solebat, vt frequenter in scriptis suis meminit.

Tusculus. Vide TVSCIA.

Tuscus, vicus Romæ, in quo habitauerũt Tusci, qui Porsena ab obsidione, recedente remanserant. De quo Horat. in Serm.

Ac Tusci turba impia vici.

Tussyli. Vide CATIZI.

Tutanus, Deus, qui homines tueri putabatur. Varro, Tutanum deum Romæ omnes qui laborant, inuocant.

Tutia, virgo Vestalis, cum argueretur incesti, argumentis purgare se dedignata mortalibus ad Tiberim flumen cribrum detulit, ibiq; submersit, hac addita prece: O Vesta, inquiens, si pia & casta sum, hanc è Tiberi aquam ad templum tuum perferam: & ipsa pertulit, Tit. Liu. Dissimile quiddam legimus apud Dionysium Halicar. Morbus enim quidam Romæ incidit in fœminas, & mors quanta nondum priùs, maximè in prægnantes, cruda, insolitáque parientes, & cum fœtibus morientes. At quia preces ad aras deorum factæ, nec pro vrbe expiatoria sacrificia, aut pro domibus priuatis facta, cessationem afferebant malorũ in tali vrbis calamitate, fit à seruo quo-

dam indicium pontificibus, quòd sacerdos quædam Vestæ, Vibina nomine, amissa virginitate, sacrificia pro vrbe perficiebat, non ipsa pura, Pontifices ergo, eam remouentes à sacrificiis, & pœnam apponẽtes, postquàm manifestè est redarguta, virgis cæciderunt, perq; vrbem eam ferentes, viuam defoderunt. Eorum verò, qui illam impiam corruptionem peregerant, alter seipsum interfecit, alterum præhendentes sacrorum inspectores, tanquam mancipium necarunt: sicque statim morbus ille desiit.

Tutilina, dea. Varro, Tuam fidem Tutilina inuoco, quę adesse mortabilibus solet. Hanc Augustinus libro 4. Ciuit. præesse frumentis collectis atque reconditis scribit, vt tutò seruarentur.

Tutunus, id est, Priapus, Vide supra MVTVNVS.

T Y

Tyana, Cappadociæ ciuitas, ad radices Tauri montis, patria Apollonij, siue ille Magus, siue Philosophus fuit, cuius vitam fabulosissimo volumine exequitur Philostratus. Hinc Tyaneus, a, um, & quandóque Tyanecius, per quinque syllabas, Ouidius 8. Metam.

—Ostendit adhuc Tyaneus illic
Incola de medio vicinos corpore truncos.

Tyberis, Tyberius, Tyberinus, & si qua alia sunt id genus, rectiùs i nostro scribuntur, cùm præsertim etiam apud Græcos per iota scribantur. Quapropter eorum significationem vide suprà suis locis.

Tybur, siue Tyburtum, vulgò *Tiuoli*, vrbs ad sextumdecimum lapidem distans ab vrbe Roma: quam Cato, Solinus & alij quidam à Catillo Arcade, classis Euandri præfecto conditam scribunt: quod etiam sensit Seruius, Tibur autem Virgilio dicitur superbum 7. Æneidos: id est nobile, inquit Seruius. Plinius verò Tyburis ipsius originem antiquiorem esse docet, quàm vrbis Romæ, & extare adhuc tẽpore suo memoriam, silices tres etiam Tyburto eius vrbis conditore vetustiores: apud quas inauguraturus traditur fuisse Tyburtus, dum vrbem esset conditurus. Sextus Græcus historicus sic habet, Catillus Amphiarai filius fuit. Hic post prodigialem patris apud Thebas ante Iliacum bellum interitum, iussu Dei, cum omni suorum cœtu & sacris missis tres liberos in Italia procreauit, Tyburtum, Coracem, & Catyllum: qui expulsis ex oppido haud longè ab vrbe Roma posito, veteribus incolis, à nomine Tyburti maximi filij oppidum vocauerunt. Priscianus tamen cum i Latino scribit. Cicero de Oratore, Et villam in Tiburte habens. Ouid.

Et iam Telegoni, iam mœnia Tyburis vdi
Stabant agricolæ quæ posuere manus.

Tyburia, inquit Steph. Italiæ vrbs mediterranea,

nea,quæ ab initio Græca fuit, distans ab vrbe stadiis centum & quadraginta septem. In ea Tyburtinum templum est. Vocabatur olim Polystephanos.

Tyburnus, filius fuit Amphiarai augurij peritus, à quo Tyburtes populi originem traxerunt. Plin.lib.16.

Tyburs, burtis, generis omnis: vel hic & hæc Tyburtis, & hoc, te, quod est ex Tyburte. Stephan. Suetonius, Inchoanit autem aquæductum in regione Tyburti. Horatius,

Picenis cedunt poma Tyburtia succo.

Tyburtinus, a, um, quod est ex Tyburto, &c.

Tyche, es, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, Hesiodot. in Theogon. Fuit item Tyche, vna ex quatuor Syracusanæ vrbis pantibus nobili Fortunæ templo denominata: cuius meminit Cicer.

Tychicus, vir Asiaticus. Act.20. Coloss.4.

Tychius, celebertimi fabri nomen apud Homer. 7. Iliad. qui Aiacis clypeum fabricauit. Ouid.3. Fastorum.

Nec quisquam inuita faciet bene vincula planta
Pallada, sit Tychio doctior ille licet.

Tyderta. Vide TVDERTVM.

Tydeus, filius Oenei Regis Calydoniæ & Eribææ, vel vt aliis placet, Althææ: qui quum fratrem suum Menalippem inscius occidisset, ad Adrastum Regem perfugit, cuius filiã Delphilen coniugem duxit. Postea à Polynice, qui alteram Adrasti filiam, Argiam nomine, vxorem habebat legatus ad Eteoclem Regem Thebarum missus est, vt pacti memor, fratri regnum redderet. Ad quem cùm venisset, regiamque esset ingressus, Eteocles negauit se regno cessurum esse. Quo responso Tydeus vehementer commotus est, ita vt non sit veritus & hostis, & solus, Thebanos omnes quot quot tum fortè cum Eteocle essent in conuiuio, ad quodlibet certaminis genus prouocare. Atque vt animosè prouocauit, ita omnes (sic illi Pallas propitia erat) strenuè vicit. Quamobrem Thebani, dolore ac indignatione accẽsi, teuersuro insidias retenderunt, collocatis ad oportunum locum, quà Tydæus transiturus erat, quinquaginta iuuenibus, cũ duobus ducibus, Mæone Æmonis, & Lycophonte Autophoni filio, quos Tydeus in se impetũ facientes trucidauit, vni tantum parcens Mæoni, quem acceptæ cladis nuntium ad Eteoclem remisit. Profectus deinde vnà cùm Polynice & Adrasto, reliquísque Græciæ principibus ad bellum Thebanum, post multas res præclarissimè gestas, à Menalippo quodam Thebano læthaliter vulneratus occubuit. Vide hæc latiusin Statij Thebaide.

Tydides, dæ, patronymicum masculà Tydeo deductum quo Poëtæ vtuntur pro Diomede Tydei filio. Virg.1. Æneid.

—O Danaum fortissime gentis Tydide.

Horat.1. Carm. Ode sexta.

Quis Mortem tunica tectum adamantina
Dignè scripserit, aut puluere Troico
Nigrum Merionem, aut ope Palladis
Tydidem superis parem?

Tyenis, mons Colchorũ, à Tyenide fluuio: Gentile Tyenites. Steph.

Tygeni, quin potius Igeni, populi Angliæ, quorum rex Prasutagus Neronem imperatorem hæredem instituit. Tacitus.

Tygranes, Armeniæ rex, anno sal.59.

Tyrrhenus mons Italiæ. Lycoph. ἄλλοι δὲ πρῶναι δυσβατεῖς τυλησίων. Steph.

Tymbrium Vide TEMBRIVM.

Tylis, vrbs Thraciæ prope Hæmum, Gentile, Tilites. Steph.

Tylos, insula iuxta mare rubrum, aliàs Tyros dicta Steph.

Tymagoras Athenienſis, qui Darium Regem Persarum, ad quem legatus missus fuerat, adulando more Persarum, adorauit. Quod vbi resciuerunt Athenienses, eundem supplicio capitis punierunt. Plutarch.

Tymenæon, vrbs iuxta Phrigiam: qui inhabitant, Tymenæi. Steph.

Tymena, vicus Lyciæ, sic dictus ab hirco, qui grege relicto, barba madente rediit: quem postea secuti, fontem in quodam fruteto repererunt, ac inde nomen fonti & loco indiderunt: Gentile, Tymeneus: per simplex n, quod magis placet, vt videtur Steph.

Tymes, etis, vibs Libyæ: Gentile, Tymesius. Steph.

Tymnissus, vrbs Cariæ, Gentile, Tymnesseus, Steph.

Tymnus, vrbs Cariæ. Ciuis, Tymnius. Steph.

Tymoetes Priami filius, cuius meminit Seruius, Euphorionis verba referens, Priamus, inquit ex Atissia, filium vatem susceptt. Qui quum dixisset quadam die nasci puerum per quem Troia posset euerti, peperercrunt simul & Tymœtæ vxori, & Hecuba, quæ Priami legitima erat. Sed Priamus Tymœtæ filium, vxoremque iussit occidi

Tymolus: poëticè, pro Tmolus. Steph.

Tymphæ, mons Thesprotiæ: & Tymphæa, vrbs: Gentile, Tymphæus: fœ. Tymphæis: Possessiuum, Tymphaicus.

Tymphæi, Ætoliæ Thesprotiæve populi, & vbi Perrhæbi sunt, à quibus Tympheticum ac Tymphaicum gypsum. Est & mõs Tymphetos, siue Tymphæ, oppidum quoque Tymphæa. Vide Plin. libro quarto, capite 2. Strab. libr. 7. Propinqui Macedoniæ & Thessaliæ sunt ad montem Pœum & Pindum. Æsthices & Penei fontes: de quibus & Tymphæi Thessali. Pindi accolæ certant.

Tyndaris, Siciliæ vrbs, media ex parte à mari absumpta. Plin. lib. 2. cap. 91.

Tyndarus, rex fuit Oebaliæ, & maritus Ledæ quæ eodem tempore duo peperit ouа, è quorum

rum altero, quod ex Ioue conceperat: excluſi fuerunt Pollux & Helena: ex altero, quod cõceperat ex Tyndaro, Caſtor & Clytemneſtra. Ex his priores duo immortales fuerunt, poſteriores mortales. Mortuo tamen Caſtore Pollux à Ioue impetrauit, vt ſibi cum fratre immortalitatem communicare liceret, alterníſque cum illo vitam morte commutare. Cui fabulæ occaſionem ſubminiſtrauit ſiderum illorum natura: quæ talis eſt, vt vno oriente, alterum occidat. Ambo autem à Poëtis dicuntur Tyndaridæ, non quòd vterque è Tyndaro fuerit natus: ſed κατ' ἀναχρησιν quemadmodum Herculem iidem appellãt Amphitryoniadem. Sic etiam Helenam Tyndaridem vocant, quæ tamen fuit Iouis, non Tyndari filia. Alioqui ſi mortali patre nata fuiſſet, tot ſecula viuere nõ potuiſſet. Conſtat enim fratres eius cum Argonautis nauigaſſe: Argonautarum autem filij cum Thebanis dimicauerunt: horum verò filij bello Troiano interfuerunt. Dicimus & Tyndareos ſeu Tyndareus, per quatuor ſyllabas. Ouid. in Epiſt. Hermiones.

Me tibi Tyndareus, vita grauis author & amnis,
Tradidit.

Tynes, eris, vrbs Siciliæ: Gentile, Tyneſeus. Step.

Tyneus, x x x. Aſſyriorum Rex, regnauit annis x x x. anno mundi 280.

Typæon, mons Elidis. Steph.

Typaneæ, vrbs Triphyliæ: Gentile, Typaneates. Stephan.

Typhoeus, per tres ſyllabas, eu diphtongum in vltima habens, vnus è Gigantibus, Terræ & Titani filius, quem illa Ioui irata in perniciem, cœleſtium fertur edidiſſe. Hic cùm in ingentem corporis molem adoleuiſſet, eò vecordiæ proiectus eſt, vt Iouem de cœli poſſeſſione deiicere conaretur. Quapropter fulmine ab eodem ictus eſt, & ſub Inarimen inſulam detruſus, vt placet Homer. in Catalogo Virg. 1. Æneid.

Tum ſonitu Prochyta alta tremit, dirumq; cubile
Inarime Iouis imperiis impoſita Typhœa.

Lucan. lib. 4.

Conditur Inarimes aterna Typhœus.

Ouid. tamen lib. 5. Metam. & Strabo libro 13. Pindarum ſecuti, in Sicilia ſub Ætna monte ſepultum volunt. Hinc Typhocus, a, um. Virg. 1. Æneid.

Nate patris ſummi, qui tela Typhoea temnis

Typhon, vnus ex Gigantibus, Titani & Terræ filius, qui alio nomine Tiphoeus dicitur. Seneca in Hercule furente: *Non tam ferum Typhonem neglecto ſoue, irata tellus edidit, quondam parens.* Huius autem nominis prior ſyllaba producitur, cùm in Typhoeus prima corripiatur. Ouid. 2. Faſtor.

Terribilem quondam fugiens Typhona Dione

Fuit & alter Typhon, teſte Diodoro Oſiridis Ægyptiorum regis frater, qui illo interfecto & in partes quinque & viginti diſcerpto, regnum occupare eſt conatus. Tandem tamen ab Iſide victus, meritas impietatis ſuæ luit pœnas. Typhon item ventus eſt, quem Græci turbidum & orbe morum nominant, vt ſcribit Meteororum 2. Ariſtoteles. Vide Plutarch. lib. de Iſide & Oſiride.

Typhonicus, vnus è ventis ſubitis ac repentinis nomine τυφῶν Act. 27.

Typhreſtus, vrbs Trachynis, à cinere Herculis nominata, vel à Typhreſto filio Sperchij. Gẽtile, Typhreſtius Eſt & Typhreſtus in maſculino genere, montis nomen. In Etymologico legimus Typhreſtum vrbem eſſe in finibus Mænalis, à rege Typhreſto.

Tyras, ræ ſiue (apud Plinium legitur) Tyra fluuius Sarmatiæ Europææ, inter Iſtrum & Boryſthenem in mare Euxinum illabens, vt eſt videre apud Ptolemæum libr. 3. cap. 5. Ouid. 4. de ponto Eleg. 10.

Partheniúſque rapax, & voluens ſaxa Cynapes
Labitur, & nullo tardior amne Tyras.

Tyracine, vrbs Siciliæ parua, Alexander Tyracinon vocauit. Gentile, Tyracineus.

Tyrambæ, Sarmatiæ in Aſia vrbs: authore Ptolemæo. lib. 5. cap. 9. hodie *Trapano.*

Tyrannion Amiſenus, diſcipulus Eſtiæi Amiſæi nobilis grammaticus, tempore Magni Pompeij docebat Romæ. Dictus eſt à Lucullo captiuus in bello Mithridatico: prius dicebatur Theophraſtus: mutauit autem nomen, quod inter æquales ſuperbis verſaretur moribus. Clarus & diues ob doctrinam factus adeò eſt, vt ſupra tria millia librorum poſſideret. Deceſſit ſenex morbo podagræ. Tyrannion iunior è Phœnicia diſcipulus prioris, à qua nomen ſibi vſurpauit, quum prius Diocles vocaretur. Captiuus & ipſe Romam ductus, à quodam Diamante Cæſaris liberto emptus, deinde dono datus Terentiæ Ciceronis, ab eáque liber factus, ludum Romæ aperuit: ſcripſit lib. LXVII. Vtriuſque author Suidas.

Tyrrannus, ſophiſta fuit, qui ſcripſit de diuiſione orationis lib. 10. Author Suid.

Tyras eſt fluuius Sarmatiæ in Europa, Ptolemæo libro 3. Steph. vrbs & fluuius in Euxino Ponto.

Tyrediza aliàs Tyrodiza, vrbs Thraciæ poſt Serium: Gentile, Tyrodizenus, cùm potius Tyrodizæus dicendum eſſet.

Tyres, fluuius eſt Scythiæ, poſt Iſtrum ſecundus, teſte Herod. lib. 4.

Tyreſia, Alphonſi ſoror, anno ſal. 964.

Tyridates, rex Armeniæ. Magus temporibus Neronis, vt eſt author Plin. lib. 33. Vide TIRIDATES.

Tyrimas, III. Macedonum rex, regnauit annis XXXVIII. anno mundi 258.

Tyrinthia, ciuitas Argis vicina, in qua nutritus eſt Hercules, qui inde Tyrinthius dictus eſt,

vt notat

vt notat Seruius. Virg. lib. 7. Æneid.

—postquam Laurentia victor
Geryone extincto, Tyrinthius attigit aruа.
Tyrrhenóque boues in flumine lauit Iberas.

Tyritacite, vrbs Ponti: Gentile, Tyritacitæus, vel Tyritacenus. Steph.

Tyrmenij, populi Scythici, peritissimi nauigandi. Significat autem hoc vocabulum, fugitiui. Stephanus.

Tyrmidæ, vicus in tribu Oeneide. Tribulis, Tyrmies. Steph.

Tyro (vt inquit Iustin. lib. 18.) fuit nomen propriũ patris Didonis, qui ab aliis Belus vocatus est.

Tyro, virguncula fuit Thessala, Salmonei filia, ex qua Neptunus Neleum & Peliam suscepit. Propert. lib. 7.

Vobiscum est Iope, vobiscum candida Tyro, &c.

Tyros, quondam insula, & olim Sarra nuncupata, vt ait Gellius: vnde Sarranum ostrum dicitur: & vt ostrum Tyrium, & purpurã Tyriam dicimus, Phœnices accolæ fuerunt maris rubri dicti à palma, cuius regio plena erat, palma enim Phœnix dicitur. Hinc terræmotu pulsi in maritimã Syriæ se contulere: condita vrbe Sidonem à pisce appellarunt, eam Syrij vocabant Sarrã. Lingua Syra, pisces Sera dicitur. Postea condidere Tyrũ in ipso mari, propter merces. Plinius lib. 5. cap. 19. sic scribit: Tyrus, inquit, quõdam insula prælto mari LXX. passibus diuisa, nunc verò Alexandri eam oppugnantis operibus continens. Olim partu clara vribibus gentis Lepti, Vtica, & illa Romani imperij æmula, terrarum orbis auida, Carthagine, etiam Gadibus extra vrbem conditis. Nunc omnis eius nobilitas conchylio atque purpura constat. Hactenus Plinius. De obsidione eiusvtque continenti adiuncta est. nemo vberiùs Diodoro lib. 17. scribit. Lege Curtium li. 4. Tyros, Steph. insula Phœniciæ, à Tyro Phœnicis filio. Est & Laconiæ. Tyros, & insula iuxta mare rubrum, quam Artemidorus Tydon vocat. Est item vrbs Indiæ & Pisidiæ. Atrianus Anatha (Auatha potius, vt suprà) Gentile, Tyrius. Possessiuum, Tyriacus. Vocabatur etiam Palætyrus vnde Palætyrius. Steph.

Tyrius, a, um, quod est è Tyro insula. Virg.

Vrbs antiqua fuit, Tyrij tenuere coloni.

Et ponitur pro purpureo. Tibullus,

Quid Tyrio recubare toro?

Tyriæ vestes purpureæ Tyreainfectæ. Ouid.

Tyrios lauabis amictus.

Est & vrbs mœnibus insignis in Peloponneso, vt author est Homerus.

Tyrij, hominum primi nauibus mare tentarunt vnde Tibull. eleg. 7. ait,

Vtq; maris fastum prospectet turribus aquor,
Prima ratem ventis credere docta Tyros.

Cur & vnde Tyrij nominati sunt, Pollux sic ait lib. de verbis idoneis. Ferunt, inquit, captum amore Herculeum cuiusdam Nymphæ indigenæ, cui nomẽ Tyro, sequebaturque eum canis, qui irreptantem scopulis purpuram conspicatus, præsa caruncula, sua sibi labra cruore puniceo infecit. Cùm ad eam igitur puellam adiisset Hercules, delectata illa insueta tinctura, affirmauit sibi cum illo posthac nihil fore, nisi ad se vestem afferret, etiam canis illius labris splendidiorem. Quocirca Hercules, inuenta animante, munus puellæ detulit, primus (vt Tyrij dictitant) puniceæ author infecturæ: & ab ista puella Tyro cognominati Tyrij, & insula Tyros, ob istud inuentum singulare.

Tyrrheni, populi sunt Italiæ, inter Macrã & Tyberim fluuios incolentes, quos Latini Hetruscos appellant: & Tuscos, Tyrrhenos autem Græci nominarunt à Tyrrheno Atys filio, qui è Lydia colonos in hanc regionem deduxit. Atys enim ex posteritate Herculis & Omphales vnus, cùm sterilitate ac fame populum suum emittere cogeretur, è duobus filiis, sorte iacta, Lydum quidem regni successorem tenuit, Tyrrhenum autem cum bona populi parte ad quærendas nouas sedes emisit: qui cùm post longos errores in inferi maris ora sedes fixisset, totum eum tractum de se Tyrrheniam, & mare ipsum Tyrrhenum appellauit. Virg. lib. 7.

Primus init bellum Tyrrhenis asper ab oris,
Contemptor diuum Mezentius, &c.

Tyrrheni incredibili monstrosaq; lasciuia quondam viuebant, vt ait Athenæus. Scribit enim in illorum conuiuiis & epularum apparatibus nudatis corporibus virgines discumbentibus ministrasse conuiuis, mulieresque apud eosdem fuisse communes, quæ etiam pudore depositio, in gymnasiis publicis, & palæstris nudæ cum viris luctari ac se exercere consueuerant, minimè enim apud illos turpe ducebatur, nudatas fœminas vulgò conspici. Fuisse autem illas dicunt forma vt plurimùm eleganti: vinsque in primis cupidas & potenter bibaces: & iis susceptos liberos communes communi omnes studio, vtpotè communibus ortas fœminis, patrio educabant ritu. Cæterùm, cùm ad omne libidinis genus turpiter erant proni, apud illos tabernæ visebantur publicæ, huius rei artifices periti vulgò erant, vt penes alias gentes sunt tonsores, quibus illi omnes corporis partes nullo pudore nudantes, vellendos se (ornandos palàm præbuisse dicuntur. Tyrrheni item tubam æneam adinuenerunt, bello modum vtilem, quod sentit Virg. lib. 8. Æneid.

Tyrrhenique tuba mugire per æquora clangor.

Tyrrhennum mare, Steph. idem est cum mari infero: ita dictum, quod Tyrrheniam, hoc est Tusciam alluat: vnde & Tuscum dicitur. Vel à Tyrrhenis nautis, qui se in hoc mare præci-

pitãe

piraverunt. Namque hoc habet fabula: Dormientem littore Liberum partem adhuc prærum nauras abstulisse Tyrrhenos: qui cùm esset expe rectus in nauí, quò duceretur, interrogauit. Respondernnt illi, Quò veller. Liber ait, ad Naxium insulam sibi sacratam Sed cum aliò vela deflecterent: iratum numen tigres sibi sacrata oculis eorum obiecit: quo terrore se illi in fluctus dedere præcipites, statímque in delphines sunt transformati, vt fabulatur Ouid 3. Metamor. & post eum Seruius in illud Virg. 1. Æneid.

Gens inimica mihi Tyrrhenum nauigat æquor.

Tyrrheus, Latini regis armentarius, cuius cérvus nouerca suorum ab Ascanij comitibus occisus, causam belli præbuit inter Troianos & Latinos. Hinc Tyrrhides, patronymicum masculum. Virg. Æneid.

Ceruus erat forma præstanti & cornibus ingens Tyrrhidæ pueri, quem matris ab vbere raptum Nutribant, Tyrrheúsque pater cui regia parent Armenta, & late custodia credita campi.

Tysias princeps & inuentor artis rhetoricæ fuit, vt docet Cicero 1. de inuentione. Ac veteres quidem scriptores artis vsque ab principe illo atque inuentore Tysia repetitos, vnum in locum conduxit Aristoteles, &c.

Tyrtæus poëta Græcus, cuius sæpè meminit Plato in libris Legum: O diuine poëta Tyrtæe (inquit) sapiens certè ac bonus nobis esse videris, quia excellentibus eos extulisti laudibus, qui in bello excelluerunt.

Tyrea, vxor Noæ, in arca tempore diluuij seruata, Aretia, id est, terra vocabatur ab Armeniis, quia mater omniū erat: & Esta, hoc est, ignis post mortem cognominata: quòd ipsa sacrorum regina fuerat, Puellásque docuerat sempiternum ignem sacrorū inextinctum seruare. Berosl. lib. 1. & 3.

Tyttigias, latro fuit & plagiarius in Arcadia, qui res alienas, quas furto abstulerat, venditabat, eóque quæstu dives factus est. Zenodotus apud Erasmum in Chiliad.

Tzaffirum, elegans Africæ oppidum, muro ex mortibus septum, arcem turribus firmam. ædificia frequenti numero nitidè culta, & miræ altitudinis turrim ostentat. Anno 1508. Regis Portugalliæ præfectus, oppidū hoc Mauris eripuit.

V A

Acca, fluuius est Lusitaniæ in Hispania, vt scribit Plin. lib. 4 c. p. 21.

Vacca, oppidum Numidiæ. Sallust. in Iugurth. vnde Vaccenses.

Vacci, Hispaniæ citerioris popu. i. Plin. li. 4. c. 20.

Vacorium, vrbs Norici apud Prol. lib. 2. cap. 14. hodie Vilacum.

Vacchoris, rex Ægypti fuit, qui relictis omnibus regiis opibus, parcè ac duriter in posterum voluit viuere. Volat.

Vaccus, cum dux Fundanorum Priuernati bello, qui à L. Papyrio captus esset, ædes eius diruta sunt & bona publicata Vide Liu. 8. ab vrbe, & Ciceronem pro domo sua.

Vacosus. dux Artaxerxis, templum Hierosolymitanum violauit, vlciscens mortem Iesu, quem Ioannes frater interemerat. Iosephus lib. 11. cap 7.

Vacuna, rusticorum dea, quæ præesse vacantibus otiosis putabatur: cui cùm agricolæ à laboribus rutis vacarent, vt post perceptos fructus requiescerent, per hyemem vota soluebant & sacrificabant. Ouid. lib. 6. Fastorum,

Nam quoque cùm fiunt antiquæ sacra Vacunæ
Ante Vacunales stántque sedéntque focos

Hæc in agro Reatino insignia habebat nemora, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 12.

Vada, locus inter Colonienſem & Traiectensem vrbes, vltra Nouesium Rheno fluuio & cis adiacentem, in Ducatu Cluensi situs: Tacit

Vadimon, fani cognomen apud Hetruscos.

Vademarius, Alemanorum rex, fines Gallorum vastauit. Ammian. lib. 14.

Vadimonis lacus est in quo fluctuant insulæ, de quo Plin multa commemorat. Cæcilius quadam epistola sic scribit: Exegerat socer meus, vt Amerina sua prædia inspicerem, hæc perambulanti mihi ostenditur subiacens lacus, nomine Vadimonis. Vadimonis lacum intelligunt, qui in agro Viterbiensi feruet, scatétque sulphureis aquis.

Vageni, populi Alpini, ex Caturigibus oriundi Plin. lib 3. cap. 20. Inter Alpinas gentes finitimi Centrones, & Corianæ ciuitates, Caturiges, & Caturigibus orti Vageni, Ligures. Sil.

Tum pernix Lagur, & sparsi per saxa Vageni.

Vagitanus deus. Vide VATICANVS.

Vaiezatha, filius Aman filij Amadatha, i. aspergens thalamum, vel cubiculum: aut ex Syro & Hebræo, væ oliuæ Esth 9. 9.

Valachia, regio Septentrionalis perquàm lata, à Transsyluanis incipiens, vsque in Euxinum protensa pelagus, phana fermè tota, & aquarum indiga, cuius meridiem Ister fluuius excipit. Pius 11. Pont. Max. Europ cap. 2.

Valasca Bohemorum regina fuit, quæ facta cum cæteris mulieribus coniuratione, de excutiendo virorum principatu, copiam ductrix bellū mouit, interfectisque viris, fœminas omnes asseruit in libertatem, ita vt instar Amazonum multos annos imperarint sine viris. Volaterranus in Geographia.

Valdo, vir quidam pius, qui vniuersum patrimonium pauperibus erogauit, dictitans inter Christianos omnia communia esse debere. Ab hoc pauperes quidam Lugdunenses, Valdenses sunt appellati.

Valens imper. pietatis & Christianæ religionis hostis

hostis, ab aduersariis barbaris igne crematus. Socrat.lib.8 cap.15.& 35.histor.Trip.

Valentia, Hispaniæ citerioris vrbs, tribus millibus passuum à mari remota, vt author est Plinius lib.3.cap.3. Ptolem.lib.2. cap.10. & Mela, libro secundo. Est & Valentia, iuxta Viennam ad Rhodanum, Allobrogum ciuitas, vt docet Plin.lib.3.cap.4. Hodie *Valence*. De Annibualentia, quasi Annibalis Valentia, vide in HIPPONIO.

Valentinianus, XLIIII. Rom. Imperator, regnauit annos VII. anno salut.388.

Valentinianus cum Theodosio, XLVIII. Romanorum Imperator, regnauit annis XXX. anno salutis 426.

Valentinus, XCVIII. Rom. Episcopus, annis XL. anno salutis 827.

Valentinus, hæreticus, Christum in substantia corporis nostri non fuisse asseruit, anno salutis 142.

Valeria, nomen proprium Messalorum sororis, quæ amisso Seruio viro, cùm rogaretur, cur alteri non nuberet, ait: Sibi semper maritum Seruium viuere.

Valeria, Ptolem.3. cap.3. oppidum Hispaniæ, à qua Valerienses populi.Plin.lib.3.cap.1.

Valeria, regio in vltima Germania versus orientem, quę hodie Stiria vocatur, vt placet Æneæ Siluio.

Valeria virgo, cùm Valerios pestis inuasisset ab oracvlo commonefacta: malum id cessaturũ, si quotannis Iunoni virginem immolarent, in sortẽ est ipsa vocata: sed Luperca ensem corripuit: & imposita foco virgula, cum malleo, ensem iuuencæ penes templum pascenti, imposuit. Virgo igitur, re intellecta, immolata iuuenca malleum arripuit: domumq; & agros circumlustrans, ictu parcente, feriebat: cumque vnicuique vale dixisset, eos exuscitabat incolumes. Quocirca & hoc tempore mysterium illud fieri constat. Plut. in Parall.

Valeria Tusculanaria quo pacto dolis cum patre Valerio coierit, & ex eo filium susceperit. Vide in verbo SYLVANVS.

Valerij, priùs Valesij, teste Quint. appellati, sicut Fusij, deinde Furij.

Valerius. L. Valesij filius, qui primùm de Veientibus, deinde de Sabinis, postremò de vtrisq; triumphauit. Hic quia in locum Tricipitini collegæ consulem non subrogauerat, & domum in Velia tutissimo loco habebat, in suspicionem regni adfectati venit: quo cognito apud populum quæstus est, quòd tale aliquid timuissent. Quapropter emisit qui domum suam diruerent: secures etiam fascibus dempsit easque in populi concione summisit: legem de prouocatione à Magistratibus ad populum tulit. Hinc Publicola dictus. Quum diem obiisset, publicè sepultus, & annuo matronarum luctu honoratus. Hic quadriga primus in triumpho vectus est sine vlla inuidia; præterea collegæ Bruto honores funusque curauit. funebremque orationem de ipsius laudibus habuit: quæ adeò iucũda fuit Romanis, vt ex eo cõsuetudo manarit, vt qui strenuè pugnando occubuissent, ab optimatibus laudarentur. Author Plutarch.

Valerius, M. publicolæ frater, consul vnà cum Posthumio Tuberto, factus, ac cõtra Sabinos profectus, rem feliciter fratris auspiciis & administratione gessit. Ex quo publicè ei domus ædificata, cuius fores extra honoris gratias aperiebantur, cum cætera intus procederent.

Valer. Coruinus, tribunus militum, sub duce Camillo reliquas Senonum persequente, aduersus Gallum prouocatorem solus processit, Cornus ab ortu solis galeæ eius insedit, & inter pugnandũ ora oculósque Galli reuerberauit, & hoste victo, Valerius Coruinus dictus fuit. Hic quum ingens multitudo ære alieno oppressa, Capuam occupare tẽtasset, & ducem sibi Quintium necessitate magna compulsum fecisset, sublato ære alieno seditionem compressit. Hæc Cæcilius. Liuius verò addit, de Samnitibus eum triumphasse, sexies cõsulem fuisse: hostis T. Manlij morte exulantes compressisse. Vixit præterea, teste Valerio, corporis & animi viribus integris annos centũ. Lege Liuium lib.7. Dec.1. Valerius Potitus, post Decemuiralem inuidiam, plebem in patres incitatam legibus & conditionibus suis mitigauit: vnde Potiti cognomen adeptus Primus quoque consul, post Decemuiros, cùm Volscos Æquósque ad Algidum magna laude debellasset, triumphus ei à patribus negatus fuit. Sed suadente Icilio Trib. pleb. primus sine authoritate Senatus triumphauit cum collega suo M. Horatio. Quamobrem Maximi cognomen adeptus est: quod nemini à Senatu præterquàm Fabio Maximo concessum est, vt scribit Plut. Valerius Leuinus consul, cum Pyrrho prælio congrediens, in Lucania infœliciter pugnauit. Iterum postea consul contra Agrigẽtum missus, ac superato Hannone duce Carthaginensium, oppidum in potestatem recepit, Senatum securi percussit. Alter Valerius Leuinus, contra Philippum Macedoniæ regem feliciter bellum gessit, teste Liuio lib. 7. decad.2. belli Punici.

Val Flaccus. M. Catonis familiarissimus, eundem ex agro Tusculano ad Remp. adduxit, pariter & instruxit, vt ait Plutar. Consul cum eodem Catone circa Mediolanum, vt Liuius testatur, cum Gallis & Insubribus & Boiis collatis signis pugnauit, vbi decẽ millia hostium sunt cæsa. Causam mulierũ de abroganda lege Oppia contra collegam suum Catonem obtinuit: quorum vide apud Liuium elegantes vtriusque orationes, lib.4. de bello Macedonico.

Vale

Valerius Soranus, poëta, quem Cicer. in libris de Orat. doctissimum togatorum appellat: Plutar. verò virum Philosophum & eruditum dicit, ac interfectum à Cn. Pompeio fuisse. Valerius Antias, scriptor historiæ sæpe ab authoribus testis citatur, vt à Liuio. Valerius Procillus militauit sub Cæsare, in Galliam missus legatus ad Ariouistum, vt est in Comment. Cæsar.

Val. Maximus historicus, scripsit dicta ac facta memorabilia ad Tiberium Cæsarem. Militauit sub Sex. Pompeio, vt ipse de se testatur, vbi de institutis antiquis loquitur.

Val. Flaccus, poëta, scripsit Argonautica. Quint. eum sua ætate fuisse testatur, his verbis: Multum, inquit, in Valerio Flacco nuper amisimus.

Valerius Martialis, epigrammatum scriptor.

Valerius Aurelianus xxxiii. Romanorũ Imperator regnauit ann. v. mens. v i. ann. salut. 172.

Valerius Maximus Basilius, cons. ab vrbe condita 219.

Valerius Torpilianus Trachala, consul, ab vrbe condita 820.

Valerius Torquatus pro Reip. salute obiit mortem. Nam cum Paulus Æmilius responsum accepisset ex oraculo, victoriam se reportaturum, si aram eo in loco ædificaret, vbi insignem cum curru hominem demersum aspiceret: post tres demum dies Valerius Torquatus (sic enim in somnis fuerat admonitus) sumptis sacerdotalibus insignibus (nam augurali scientia præditus erat) educto exercitu, & multis ante se interfectis, à terra absorptus est. Tum Æmilius, structa ibidem ara, victor euasit: ex qua victoria centum sexaginta Elephantos turres gestantes, Romã misit. Ex quo autem tempore superatus est Pyrrhus, ex ara ipsa eduntur oracula Plutar. Paral.

Valerius Flaccus, poëta Patauinus, quem Martialis alumnum Antenoreum vocat Argonautica, quæ adhuc extant, scripsit: & Vespasiani imp. tempore vixit.

Valesius, pro Valerius, dixerunt antiqui, & postea vsus inualuit, vt in familiæ cognomen transierit: quo cognomine regia Francorum celsitudo nunc insignitur.

Vallonia putabatur dea, quæ vallibus præerat.

Vandali, siue, vt Plin. lib. 4. c. 14. & Straboni li. 7. placet, Vindelici populi sunt Germaniæ, qui, vt ait Volaterranus, paucis ante annis, quam Gothi Romam caperet Gallias inuasere. Inde in Hispaniam traiecto Pyrenea, penetrantes loca circa Bæticam, quæ Vandalis postea dicta est occupauerunt.

Vandalis, regio Europæ Septentrionalis, à Vandalo fluuio, qui regionem interfluit. A qua populi Vandali immanes & ferocissimi.

Vandalus, Argiuorum rex, apud Thuscones regnauit, & huius regis Thacitus meminit. Hinc Vandalorum gens, quæ lingua Sclauonica vtitur, denominata est, *die Vuendom*: quibus nunc multæ maximæque gentes diuisæ sunt. Poloni, Boemi, Scaluonij, Croatij, Vandali ad Marchiam Germaniæ, Vandali in Thracia, &c. quorum lingua Turcorum aulici frequenter vtuntur:

Vangiones, populi sunt Galliæ Belgicæ, Colonię Agrippinensi finitimi: hodie Vormacienses. Lucian. lib. 1.

Et qui te laxis imitantur Sarmata braccis
Vangiones.

Meminit horum Corne. Tacitus li. 2. & Plin. li. 4. ca. 17.

Vania, nomen viri, 1. Esd. 10. Iat. nutrimentum siue arma Domini.

Vannius, Sueuorum rex, à Iubillio Hermonduorum rege pellitur, ab vrbe cond 9.

Vaphres, Ægyptiorum rex, regnauit annis xxx. anno mundi 3360.

Vapsi, pater Nahabi principis tribus Nephthali, Num. 13. Iat. fragmentum, vel particula, aut diminutio, vel diminutus.

Varànes, Persarum rex, regnauit annis 11. anno salutis 389.

Varus, poëta Tragicus fuit, Virgilij & Horatij familiaris, vnus ex iis, quibus Augustus Æneidem cõmisit emendandã. Hor. 1. Ser. Sat. 5.

Plotius & Varius Smuesse, Virgiliusque
Occurrunt, &c.

Varmundus, Hierosolymitanus patriarcha, anno. salutis 1122.

Varro, poëta Romanus, quem Fabius Quintil. inter peritissimos Satyræ scriptores enumerat. Eius verba lib. 10. c. 1. hæc sunt, Alterum illud est & prius Satyræ genus, quod non sola carminum varietate mistum condidit Terentius Varro, vir Romanorum eruditissimus. Plurimos hic libros & doctissimos cõposuit, peritissimus linguæ Latinæ, & omnis antiquitatis, & rerum Græcarum nostrarumque, plus tamen scientiæ collaturus, quàm eloquentiæ. A Diuo Augustino etiam literatorum doctissimus appellatur. Est & alter Varro, cuius meminimus in dictione Terentius.

Varus, Syriæ præses, anno salutis 3.

Varus Pergæus fuit quispiam, qui verbis assentatorum corruptus, persuasit sibi se omnium esse formosissimum, arte quoque & robore in Palestra omnes excellere, imò ne Musas quidem cantare suauiùs.

Varus, Straboni, fluuius est Galliam Narbonensem à Liguria dirimens.

Varus Quintilius, Galliæ Cisalpinæ præfectus fuit sub Augusto cuius auxilio Virgilius amissos recuperauit agros: cuius beneficij memor Poëta, sexta illum Ecloga miris laudibus in cœlũ extollit. Hic postea Germanico exercitui præfectos, dum fœderibus nuper initis plus satis confidit, & à belli cogitatione ad ius dicendum se conuertit, repentè ab Arminio

circum-

circunuentus, cum tribus legionibus obtruncatur. Mortem eius deflet. Horat. lib. 1. Carm.

Vasatæ, vrbs Galliæ Narbonensis. Paul. ad Ausonium,

Quid, superba tuæ contemnis mœnia Romæ
Consul arenosas non dedignare Vasatas.

Puto eam esse quæ vulgò dicitur, *Basas.*

Vascones, populi citerioris Hispaniæ, qua in Gallicum & Britannicū Oceanum vergit, ad Pyrenæū positi. Hi à Metello Romanorū duce obsessi, in tantam famem compulsi sunt, vt humana carne vescerentur. Iuuenalis Satur. 15.

Vascones, fuma est, alimentis talibus vsi,
Producere animas.

Vasio, Narbonensis Galliæ Vocontiorum oppidum, vt scribit Pompon. Mela lib. 2. in descriptione Galliæ Narbonensis.

Vasseni, i. secundus, vel dualis, siue mutatus, aut coccineus, vel dens, aut annus meus, primogenitus filiorum Samuelis. 1. Paral. 6.

Vasthi, vxor Assueri Regis. Esth. 1. Lat. bibens vel potans, aut duplicans vel ponens, aut stamen.

Vatastica, insula in fluuio Rheno, finitima Batauis & Phrysiis, quæ est Diœcesis Traiectensis. Tacitus.

Vaticanus, collis est, non procul à Tyberi, suprà molem Adriani, conterminus Ianiculo, vinum quidem satis copiosum gignens, sed parum laudatum Martial. lib. 6.

Quid te Turca iuuent misero miscere Falerno
In Vaticanis condita musta cadis?

Dictus Vaticanus, siue à vaticiniis, quæ eo in monte dabantur: siue à Vaticano Deo montis huius præside, penes quem esse putabantur humanæ vocis initia. Gellius lib. 16. cap. 17. Et agrum Vaticanum, inquit, & eiusdem agri Deum præsidem appellatum acceperamus à vaticiniis, quæ vi atque instinctu eius Dei, in eo agro fieri solita essent. Sed præter hāc causam Marcus Varro in libris Rerum diuinarū aliam esse tradit istius nominis rationē. Nam sicut Aius, inquit, Deus appellatus, aráque ei statuta est, quæ est in infima nona via, quòd eo in loco diuinitùs vxor edita erat: ita Vaticanus Deus nominatus, penes quem essent vocis humanæ initia: quoniam pueri simulátque parti sunt, eam primam vocem edūt, quæ prima in Vaticano syllaba est. Idcirco vagire dicitur exprimente verbo sonum vocis recentis. Hactenus Gellius.

Vatinius, cùm esset dignitati Cic. semper aduersus, ita postea prævaluere amicitiæ, vt duobus iudiciis publicis ab eo sit defensus. Author Valerius. Hic cùm esset impudentissimus, eleganter à Seneca describitur, Vatinius, inquit, assiduo conuitio depudere didicerat.

Vatucca, seu Ratuca, inter Belgas castellum quasi in mediis Eburonum finibus, non longè à colle vno, syluis & tumulo ac magna conualle, vbi Titurius & Autunculeius Rpmani hyemantes cum legione vna & quinque cohortibus à duobus Eburonum regibus dolis intercepti sunt. Id castellum proximum fuisse Limburgentibus, nec longè ab Aquisgrani vrbe verisimile est, forsan ab eo loco, vbi nunc est Castellum, cūi Valcatus mons nomen est. Cæsar in Comment.

Vaunia, Italiæ ciuitas, Venetiæ propinqua. Ptole. authore lib. 3. cap. 1. Vulgò *Louino.*

V B

Vbij, inter Galliæ Belgicæ populos ad Rhenum Coloniæ Agrippinensi finitimi ponuntur. Pli. lib. 4. cap. 17.

Vbil, nomen viri. 1. Paral. 27. Latin. adductus vel portatus, aut luctuosus, vel veteraſcens.

V C

Vcalegon, vnus ex Troianis proceribus, qui belli tempore, quòd annis cōfectus esset, prælio abstinuit, vt refert Hom. 13. Iliad. Virg. 2. Æneid.

— iam proximus ardet
Vcalegon.

Quo in loco domini nomē figuratè pro ipsis ædibus posuit.

Vcia, Ptolem. lib. 2. cap. 4. Plin. lib. 3. cap. 1. Vria, Hispaniæ ciuitas. Vide Vrium.

V D

Vdenoë. Vide Istvs.

V E

Vebrich Gothorum Rex, anno salutis 347.

Vectaris, Vincentiæ Comes, Sclauos, qui Histriā & Dalmatiam incolebant, volentes Arnefridum filium Lupi, in paternum restituere Ducatum, multis incommodis affectos, signauit. Blond.

Vectis, insula Britannici maris, vt scribit Ptolem. lib. 2. cap. 3. vel, vt alij in Oceano Septentrionali versus Thylen. *Vuyth* incolæ vocant, in qua sunt oppida *Calborel & Neuport.*

Vectius Messius, Volscorum Rex, anno mundi 3535.

Vectius Marcellus, Neronis Imper. fuit procurator: cuius prædia, ab vtraque parte viæ publicæ, scilicet prata, & oleæ, an sedes contrarias transgressa fuere, quod maximè mirandū est. Plin. lib. 2. cap. 83.

Vectiones, populi Hispaniæ citerioris, ab Asturibus Durio amne discreti, teste Plin. lib. 4. capite 20. Lucan. lib. 4.

Vectonésque leues, &c.

Vacceis & Celtiberis proximi, vt scribit idem Plin. lib. 3. cap. 3.

Vedra, fluuius Britanniæ insulæ. Ptol. lib. 2. cap. 3. *Vuere* vulgò.

Vegeti, Asiæ populi, Murrhanis, Cappadocibus Comagenis, & Armeniis vicini, vt ait Pomp. Mela lib. 1.

Vegetius Flauius Renatus, Comes Constantinopolitanus, scripsit ad Valentinianū principem libros quinque: Epitomē videlicet institutionem rei militaris, de Commentariis Cātonis,

Augusti Traiani, & Hadriani principum, ac Frontini. In primo, electionem docet iumentorũ, ex quibus locis vel quales milites probandi sunt, aut quibus armorum generibus exercitus imbuendi. Secundus, veteris militiæ continet morem, ad quem pedestris institui posset exercitus. Tertius, omnium artium genera, quæ terrestri prælio, sunt necessaria, exponit. Quartus, vniuersas machinas, quibus vel oppugnantur ciuitates, vel defenduntur enarrat, naualisque belli præcepta subnectit. Ex Raphaëlis Volaterrani lib. 22.

Veia, venefica quædam mulier, cuius meminit. Horatius Epod 5.

Veibenus, Rex Latinorũ, ex familia Vetuloniæ, Tuscis imperauit ante vrbem cond. 825.

Veientes, populi bellum contra Romanos susceperunt, victi pacem in 100. annos impetrarũt anno vrbis 34.

Veij, Plutarcho, vrbs fuit Hetruriæ, non procul ab vrbe Roma, quam Camillus post decennalem obsidionem per cuniculos cepit. Tanta autem fuit vrbis huius claritas, tanta situs opportunitas, vt Romani: exusta deformataque à Gallis vrbe, Veios potissimùm delegerint, quo Romani Imperij sedem transferrent, à quo incœpto grauissimis Camilli concionibus ægrè sunt reuocati. Huius incolæ dicti sunt Veientes Fabiorum clade notissim. Hinc Veteranus, a, um, possessiuum: vt vinum Veientanum. Horat. 2. Serm. Satyra 1.

Qui Veientanum festis potare diebus
Campanæ solitus trullæ, vappamq; profestis.

Veiouis apud Romanos inter simulatra seu noxia numina habebatur, quem non auxilij alicuius spe venerabantur, sed ideò tantùm, ne quid ipse noxæ inferret. Huius simulachrum effingebatur sp cula manu tenens, eáque minaciter intentans. Vnde quidam eundem cum Apolline esse putarunt, qui spicolis, hoc est, radiis suis multa morborum genera immittit. Cice. 3. de natura Deorum Quid Veioui facies? quid Vulcano?

Vel, 1. aut Deus, siue aut fortis, vel desiderans Deum, nomen viri. 1. Esdr. 6. 34.

Velabrum, locus in vrbe iuxta Auentinum montem, velis obcensus, sub quibus oleum & similia vendebantur. Plautus in Captiuis,

Quasi in Velabro olearij,

Horat. Serm. Satyra tertia.

Cum sturis fartor, cum Velabro omne macellum
Manè domum veniant.

Hinc Velabrensis, & hoc ense. Martialis lib. 11. Epigrammatum.

Vel Velabrensi massa recocta foco.

Inde Velabrensis caseus, qui in Velabro conficiebatur, cunctis præferendus. Mart lib. 13.

Non quemcũque focum, nec fumus caseus omnem,
Sed Velabrensem qui bibit, ille sapit.

Velauni, inter Alpinas gentes, Plinio commemorantur lib. 3. cap. 20.

Velia, Steph. Lucaniæ oppidum, in sinu Pastano conditum à Phocensibus, antea Elea dicta, & incolæ ipsi Eleatæ. Hinc deducitur adiectiuum Velinus, a, um. Virg. Æneid. 6.

— portusque require Velinos.

Veliates, populi Liguriæ Cisalpini, vt scribit Plinius lib. 3. cap. 5.

Velina, regio in vrbe. Palatino monti coniuncta, in qua Valerij Publicolæ & Victoriæ deorum penatum ædes erant. Dicta Velina, quòd ibi pastores Palatini vellere lanam sint soliti, vnde Velinus lacus. Plin. lib. 33. cap. . Alij duplicili, scribunt.

Velitra, ciuitas Volscorum insignis fuit, quibus victis, Romani agrum Veliternum ademerunt, vt scribit Liuius libro septimo. Inde etiã Veliterni populi, Velitrarũ incolæ dicti, quos commemorat Plinius lib. 3. cap 5. Ex eà vrbe gentem Octauiam fuisse testatur Suetonius in Augusto. Eo coloni ab vrbe missi sunt, vt inquit Liuius libro 2. Refert Dionysius libro 7. pestilentiam adeò Velitras esse depopulatam, vt ex decem partibus Veliternorum vix vna superfuerit.

Vellauuij, populi inter Celtas, proximi Heleuteris, Cadurcis, Gabalis, & Aruernis, quorum sub Imperio esse consueuerant. Ciuitas est Episcopalis in prouincia Bituricensi nomen tetinens: à multis tamen sancti Flori ciuitas dicitur.

Vellaudenum, oppidum in Lotharingia: vulgò *Ville-neufue.*

Vellaudenum, oppidum Senonum, inter Celtas, propinquum Agendico Senonum oppido, ac Gebano oppido Catnutũ: nec longè ab Auarico & Nouioduno oppidis Bituriguum.

Vellina. Vide VELINA.

Vellocasses, Galliæ Lugdunensis populi. Plinio libro 4 capite 18. Lugdunensis (inquit) Gallia habet Lexouios, Vellocasses, Gaileros, Venetos, Abrincatuos, Osismios, flumen clarum Ligerim.

Velona, vulgò dicitur, Epiri ciuitas, quæ Apollonia.

Venafrum, ciuitas Campaniæ, abundans oleis. Martial. lib. 13.

Hoc tibi Campani fudabit bacca Venafri.

Horat. 2. Carm. Ode 6.

— viridiq; certat
Bacchа Venafro.

Hinc deducitur adiectiuum Venafranus: vt Ager Venafranus, oleum Venafranum: quod & Venafranum dicitur absolutè. Iuuen. Saty. 5.

Ipse Venafrano piscem perfundit.

Venantius Iunior, consul ab vrbe cond. 219.

Venaria, insula est in mari Tusco, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 6.

Venceslaus, Bohemorum Rex vt. anno salutis 1280.

Venceslaus,

Venceslaus, Venceslai filius, VII. Bohemorum rex apud Olomutium interemptus, anno sal. 1305.

Venceslaus, qui ab Hungaris Ladislaus, Venceslai Bohemiæ regis filius, accepto diademate, in Bohemiã se recepit: regnauit annis III. an. salutis 1302.

Veneria. Vide NABRISSA.

Veneris portus, Galliæ inter Pyrenei promontoria oppidum. Author Pom. Mela lib 2. Strab. Aphrodisium nominat. Veneris templum, Ptolemæus.

Venetes, Britanniæ Armoricæ populi, terra, marique bellicosissimi, & antiquissimi. vulgò *Ceux de Vanne en Bretaigne*. Cæ. Bell. Gall.

Venetiæ, ciuitas insignis in mari Adriatico, quæ anno à natali Christi quinquagesimo quarto supra quadringẽtesimum condita fuit, quo an. Attyla rex Hunnorum Aquileiam euertit. Est & Venetia, nomen alterius ciuitatis in Gallia, nempè in ea parte quę à Britonibus incolitur, de qua Cæsar in suis Commentariis multa: est autem maritima, Gallicè *Vannes en Bretaigne*. Vide VENETI.

Venetiarum historiam scripserunt Sabellicus, Bembus & alij, ex quorum laboribus quæ sequuntur in gratiam vrbis celeberrimæ collecta sunt anno Christi 421. Aquileienses & Patauini, Hunnorum terrore, & ob vrbium suarum interitum, Adriatici maris insulas, fuga occuparunt, & initio in Riuum altum se recipientes, prima Venetiarum vrbis fundamenta iecere Sita est vrbs in intimo sinus Adriatici recessu, Insulas fere 60. (adiectis tandem aliis duodecim) paruo inter se spatio disiunctas, intercurrentibus Euripis, continens, quas à vehementiori mari impetu, agger tenuis, littus vocant, artificio prouidæ naturæ præcentus, tuetur: Is curuus, instar arcus, & ostiis quinis interruptus, quæ singula modicum portũ efficiunt. nauigiis & aquis marinis aditum in æstuaria præbent. Opportuna habet flumina, quibus res omnes, cùm ad hominũ vsum necessitatémque, tum ad delicias, inuehuntur. Innumera hìc hominũ, varias ex orbis partibus, multitudo negotiatur. Ciuitas tota triplici ordine populi cõstat: Patricij sunt, Cives & plebs artificium. Imperij ac Reipub. auctoritas apud Patricios consistit, qui cum ipsam vrbem, tum ciuitates oppidaque ditionis Venetæ, moderãtur. Vrbs in senas regiones est diuisa, proinde Sex aria vocatur. Plebanica, cõgregationes habet 72. Cœnobia 41. quorum 17. conuentus monachorum sunt, 24. virginum. Fora habet coniuncta tria. In capite, quod littus spectat, columnæ peringentes binæ cernuntur, quarum vna D. Marci, leoninum alatum signũ altera D. Theodori statuam sustinet. In ipso intercolumnio supplicia de damnatis sumuntur. Templũ D. Marci sumptuosissimũ & marmore constructũ. Vicos riui diuidunt, ac transitus vbiq; pontib. coniungitur, vel ligneis vel lapideis, quorũ in vniuersum, tã publici, quam priuati, 440. censentur. Nauicularum numerus quibus ciuitas peragratur 8. milliũ amplius esse putatur. Est etiã intra vrbis ambitũ nauale: locus mœnibus vndiq; validis munitus, & cũ opportunis ad custodiã turribus, quẽ Arsenale nominant, in quo perpetuò 400. occupãtur homines, trientibus, iisque rebus, quæ ad nauigationem requiruntur conficiendis intenti, quorum stipẽdia 1200. in hebdomadã aureorum nummũ sunt. In ipso nauali, nauium longarũ, quę in põtib. ad omnem occasionẽ paratæ sunt semper, numerus ad 200 est, præter alia minora nauigia. Præpotentẽ hanc vrbem, eiúsque ditiones ac regna, Centuriones atque Tribuni ad annum Christi septingentesimum gubernarunt. Deinde Ducis auctoritate administrari cœpit. Qui tã subtili sortitione eligitur, nullus vt ambitiosus, vanæq; gloriæ cupidus, in tantam se dignitatem intrudere queat.

Veneti, populi sunt Italię, ab Henetis Paphlagoniæ populis, & Troianis oriundi: qui Troia euersa, cũ magna manu Venetũ, duce Antenore in intimũ maris Adriatici sinũ peruenerũt, pulsíque Euganeis, qui inter Alpes & mare incolebãt, eas occupant terras: & vbi primũ egressi sunt oppidũ condiderũt, q̃ de nomine relictæ patriæ appellauerũt Troiã. Gens autem tota, aspiratione in u consonantẽ commutata, vno nomine Veneti appellati sunt. Lucan. libro 4.

Sic Veneti stagnante Pado.

Horum regio Venetia dicitur, Adriatico mari proxima, & à Padi fluminis ostiis post Istriã vsque protensa. Insignes vrbes habet, Veronã, Vicentiam, Patauium, & Venetias, regionis totius caput anno à partu Virginis 414. in insula condita quo tempore Attyla Hunnorum rex, Aquileiam euertit.

Venilia, Nympha fuit, vxor Fauni, & soror Amatæ Latini regis coniugis: mater autem Turni. Virg. li. 10.

Indignum est Itales Troiam circundare flammis
Nascentem, & patria Turnum consistere terra,
Cui Pilumnus auus, cui dina Venilia mater.

Veniliam item antiqui Neptuni coniugẽ appellarunt, à veniẽdo, inquit Varro li. 4. de ling. Lat quam eandem & Salaciam appellauerunt, ad naturam nimirũ maris respicientes, cuius fluctus modò ad terram veniunt, modò, in salum abeunt.

Venonius, historicus, cuius meminit Cicero lib. 1. de Legibus. Nam (inquit) post Annales pontificum maximorum, quibus nihil potest esse nudius, si aut ad Fabium, aut ad eum, qui tibi semper in ore est Catonem, aut ad Pisonem, aut Fanaium, aut ad Venonium venias, quanquam ex his alius alio plus habet virii tamen quid tam exile, quam isti omnes? Hactenus

Cicero. Huius historiam se non habere dolet idem Cicer. ad Atticum.

Venulus, vnus fuit ex Latinorum proceribus, qui in Magnam Græciam legatus missus, vt Diomedem in belli societatem asciscceret, re infecta rediit.

Venus ab antiquis amorum, gratiarum, pulchritudinis, deliciarum, voluptatúmque omnium habita est dea: ita dicta à veniendo, quod ad omnes res veniat, vt author est Cicero lib. 2. de natura deorum. Hanc poëtæ ex spuma maris, & Cœli testiculis natam fabulantur, à Saturno excisis, & in mare proiectis vnde & παρὰ τοῦ ἀφροῦ hoc est à maris spuma Aphroditem appellarunt Ausonius.

Orta salo, suscepta solo, patre edita Cælo,
Aeneadum genitrix hic habito alma Venus.

Est item Venus, vna errantium stellarũ, inter Solis & Mercurij sphæras sita, quæ φωσφόρος, Græcè, Lucifer Latinè dicitur cùm antegreditur Solem: cum autem subsequitur, Hesperus Vesper, & Vesperugo. Venerum quatuor meminit Cicero li. 3. de Natura deorũ, cuius verba sunt: Venus prima Cœlo & Die nata, cuius Elide delubrũ videmus. Altera spuma procreata, ex qua & Mercurio Cupidinem secundum natum accepimus. Tertia Ioue nata, & Diana, quæ nupsit Vulcano, sed ex ea & Marte natus Anteros dicitur. Quarta Syria Cyróque concepta, quę Astarte vocatur, quam Adonidi nupsisse proditum. Hæc ille.

Venusia, siæ, Ptolemæo oppidum Apulorũ Dauniorum, non procul à finibus Lucaniæ, patria Horatij Poëtæ, qui ab eo dictus est Venusinus. Meminit huius oppidi Plinius libr. 3. cap. 1.

Verra, fluuius vel torrens potius è Cebẽnis mõtibus descendens, & Biterrinorũ mœniũ quartam partẽ alluens, ibique ad eã eius loci partam, quæ Portaletum dicitur, Obri sese coniũgens, Bœterris in mare mediterraneum haud procul Narbonem procurrit: nomine à vepribus inter quos & scaturit & labitur deducto, Gallicè, *Vebre*.

Veragi populi extra Celtas, Belgas & Aquitanos, inter Sedunos, Antuates & Allobrogas, montésque sancti Bernardi & Brigam: quos Veragros Rhodanus fluuius interlabitur. Caput gentis est vicus, vbi Abbatia quæ Sanctus Mauricius dicitur, diœcesis Sedunensis. Per hos ad montes illos quos Cæsar summas Alpes nominat, ex Gallia in Italiam venientibus est aditus. Vulgò, *Le pays à l'entour sainct Mauris.*

Vera mũdus Hispanorum rex, regnauit annis 11. anno salutis 779.

Verbanus, lacus est Cisalpinę Galliç. Ticinum ex Alpibus defluentem accipiens, & eundem in Padum transmittens. Hodie lacum maiorem appellant. vulgò, *Lac maior.*

Verbigenius, Pagus Heluetiorum inter Celtas, Cæsar in Commentar. vulgò, *Orbe au pays de Vaud.*

Vercellæ, Hieron Ligurum ciuitas, haud procul à radicibus Alpium sita olim potens, nunc raro est habitatores semiruta.

Vercellæ, vrbs Italiæ Transpadanæ, in regione vndecima. Taurinis vicina vt scribit Pli. li. 3. c. 17. vulgò *Vercel en Piemont.*

Vere mundus, Ordonij filius, regnauit annis VII. an. salutis 957.

Vergiliæ, septem sunt stellæ, inter os Tauri & Arietis caudam sitæ, teste Hygino libr. 2. de Signis cælestibus: ita dictæ, quòd circa æquinoctium Vernum matutinum oriantur. Proper. libro 1.

Et sit iners tardis nautica Vergiliis.

Eædem & Pleiades dicuntur, vt latius docuimus suo loco.

Vergilius Maro, Latinorum poëtarum præstantissimus, cuius vitam nõ minus docte quã copiosè scribit Petrus Crinitus li. 3. de poëtis Latinis. Alias Virg. Vide infrà.

Verginius Ruffus, consul, ab vrbe cond. 849.

Vergobretus, summus erat apud Heduos magistratus, qui creabatur annuus, & vitæ necisque in suos habebat potestatem. Cæsar bello Gal. libro 1.

Veritas Temporis filia & Virtutis mater, Dea existimata est à Gentibus, fingebatur mulier pulchra, magna, simpliciter ornata, illustris ac splendida, cuius oculorum orbes puro lumine nitebant vt astrorum ac stellarum fulgorem imitari viderentur. Plutarch. in quæstionibus, ait Veritatis patentem ac deum Romanos Saturnum habuisse, & subdit causam: An, inquit, quod vt plerique Philosophi putant, Κρόνον χρόνον, i. Saturnum tempus esse: veritas verò tempore inuenitur. an illud potius quod Saturnus iustissimus fuerit, & veritatem in primis etiam, quod verisimile est, coluerit. Hanc in putei fundo delitere scripsit Democritus.

Vero, fluuius Celtiberiæ, à quo populo Verunes dicti sunt, circa eum habitantes.

Verocasses, populi sunt inter Belgas, Morinis Neruiisque finitimi, proximi Ambianis & Attrebatẽsibus. Hi hodie Casseteses dicti, in Comitatu Flandriæ & Francorum regno, Morinensique diœcesi siti, instar pagi sunt.

Veromandui, Galliæ Belgicæ populi, quorũ meminit. Pli. li. 4. c. 17. Vulgò, *Vermandois.*

Verona, ciuitas Venetiæ, à Gallis condita, duce Brenno: à quo Brennona primò, deinde mutatis literis Verona dicta est, vt Iustin. li. 20. refert. Hi enim, quum nouas sedes quærere ob intestinas discordias, & assiduas dissensiones cogerentur, in Italiam venere: expulsíque inde cultoribus Mediolanum, Comum, Brixiã, Bergomum, Tridentum, Vicentiam & Veronam

nam condiderunt, ad Athesim fluuium amœnissimum, qui ex Tridentinis Alpibus ortus, non longè à fossa Clodia Pado miscetur. Ex hac vrbe ortus est Catullus poëta, & (vt quidam existimant) Plin. naturalis historiæ scriptor. Ouid.

Mantua Virgilio gaudet, Verona Catullo.

Verra, ara fuit Romæ ad quam orabãt, ne Agrippæ nascerentur.

Verres, is, & Verri, nomen proprium viri Romani, contra quem Cicero orationes habuit, quæ Verrinæ appellantur.

C. Verres perfunctus quæstura & prætura vrbana, patre C. Verre & prætextato filio, & filia nupta, successit in Sicilia prætor C. Sacerdoti, atque in ea libidinosè auaréque versatus: decedens, tandem succedente Metello, repetundarum reus à Siculis postulatus est. Qui M. Tullium ad accusandum descendere compulerunt iampridem ipsis necessitate copulatum, quum Quæstor in Sicilia fuisset. Author Asconius Pædianus.

Vertegernus, Anglorum regis nomen, anno salutis 449.

Vertorige, oppidum est Hispaniæ Bœticæ, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 1.

Vertodunum, oppidum in Lotharingia, vicinum Metensibus. Gallicè, *Verdun en Lorraine.*

Vertumnus, Deus habitus est in Latio, in omnes sese vertens formas, quemadmodum & de Proteo suo comminiscuntur Græci. Hic cùm Pomonam Nymphã adamaret, in anum sese conuertit, hortósque eius ingressus, multis ei rationibus persuadere conatus est, vt sibi coniugio iungeretur. Verùm cùm ea via nihil proficeret, posita anus persona, in iuuenilem rediit formam: cuius pulchritudinem admirata Nympha, vim iam inferenti Deo non admodum se præbuit molestam. Qua de re vide Ouid. lib. 14. Meta. Acron in illud Horat lib. 2. Serm. sat. 7.

Iam mœchus Romæ, iam mallet doctus Athenis
Viuere, Vertumnis, quotquot sunt, natus iniquis.

Vertumnum ait esse Deum, humanarum cogitationum præsidem: ideóque multiformem fingi, & inconstantem, quemadmodum & illæ variæ sunt & mutabiles. Iniquo autem Vertumnos natos esse interpretatur, qui cogitationes suas regere non possunt. Tiberius Donatus Vertumnum dicendum existimat, quemadmodum & Portunum: quem idcircò coli arbitratur, vt res institutæ ad quem destinatæ sunt finem, perducantur. Sæpè enim malè cedit, quod vel optimè est institutum: quemadmodum gladius ille, qui reginæ dono datus fuit ab Ænea necis ipsi conscisccndæ fuit instrumentum. Nec desunt, qui inde Vertumnum dictum putent, quod lacum Curtium in Tiberim auerterit. Quam opinionem tangit & Ouid. li. 6. Fastorum. Huius festa dicta sunt Vertumnalia, quæ mense Octobri celebrabantur.

Verunali, populi sunt Italiæ, Tusculanis & Veliterranis vicini, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 5. Vide VROLANIVM.

Verus Pollio, consul, ab vrbe condita 833.

Vescis, Ptolemæo authore lib. 3. cap. 4. Hispaniæ ciuitas: alio nomine Vesci & Fauentia, Plin. dicta lib. 3. cap. 1.

Vesenus, qui & Vesuuius, mons est Campaniæ Nolæ vicinus, agros habens miræ facultatis, præterquàm in solo cacumine, vbi planitiem habet magnam, fructum omnino nullo ferentem: terræ cinerulentæ facie, rupibúsque exesis, non indubitata veteris incendij indicia ostendente. Constat enim sæpiùs arsisse, nunquam tamen vehementius, quàm imperante Tito: quo tempore erumpens ex eo ignis & vicinas regiones latissimè populatus est, & Plinium, Naturalis historiæ scriptorẽ, qui cognoscendi cupiditate eò se contulerat, fumo flammísque enecauit, qua de re vide epistolam Plinij Iunioris ad Cornelium Tacitum quæ Naturali historiæ hodie est præfixa. Montis huius meminit Virgil. 2. Georg.

Talem dines arat Capua, & vicina Veseuo.
Ora iugo.

Item Martial. lib. 4.

Hic est Pampineis viridis Vesuuius vmbris.

Vesontio, oppidum maximum Sequanorum, natura loci munitum inter Celtas, nunc Comitatu Burgundiæ circumseptum. Ciuitas est Imperialis ac Metropolica, nomen retinens, mutata litera v, in b, vt Romanis & Vasconibus pronunciandi mos est. Situm habet qualẽ Cæsar in Commentariis descripsit, præterquàm quod nunc eam idem fluuius ex magna parte intersecat. In illa sunt loca vetusta qualia Romæ, quæ Pantheon, Campus Martius, Campúsque Mineruæ vulgò semper Latinè dicta sunt. Multáque alia priscæ vetustatis monimenta consistunt. Gallicè *Besançon.*

Vesores, rex Ægyptiorum, Scythis bellum indixit anno mundi 2731.

Vespasianus, Imp. Ro. de quo abundè Suetonius Tranquil. & Eusеb. lib. 3. cap. 1.

Vesper, sydus alio nomine Venus dicitur, & Lucifer. Plin lib. 2. cap. 8. Præueniens quippe (inquit) & ante matutinum exoriens, Lucifer nomen accipit, vt sol alter, diem maturans: contrà ob occursu refulgens, nuncupatur Vesper, vt prorogans lucem, vicémque Lunæ reddens. Hactenus Plinius. Horatius 2. Carm. Ode 9.

Nec tibi Vespero
Surgente decedunt amores.

Vide VENVS.

Vesperies, Hispaniæ citerioris oppidum, vt scribit Plin. 4. cap. 20.

Vesta, Saturni filia ex Ope: quãquam à poëtis nõ

mrò pro terra sumitur, siue quòd omnibus rebus terra vestiatur, siue quòd vi sua stet. Ouid.lib.6.Fast.

Stat vi terra sua: vi stando Vesta vocatur

Nec desunt,qui ἀπὸ τῆς ἑστίας nomẽ hoc deductum velint, aspiratione in v consonantem mutata:vt, Venetus, pro Henetus: Velia, pro Helia. Cui sententiæ subscripsit & Cicer.lib.1. de natu.Deo.Vestæ(inquit)nomen susceptum est à Græcis Ea est enim,quæ ab illis ἑστία dicitur:visque eius ad aras & focos pertinet. Interdum ponitur pro igne.Ouid.

Nec tu aliud Vestam, quàm viuam intellige flammam.

Nutaq; de flamma corpora nulla vides.

Iure igitur virgo est quæ semina nulla remittit.Veteres aut duas esse Vestas affirmabant: vnam Saturni matrem,alteram eius filiam,de qua Ouid.loco iam citato.

Ex Ope Iunonem memorant, Cereremq; creatas
Semine Saturni, tertia Vesta fuit.

Confundunt tamen has poëtæ, alteram pro altera ponentes. Id tamen obseruandum est, cùm Vestam pro terra accipiunt,de matre Saturni id esse intelligendum:quando verò virginem nominant,de filia eius esse intelligendum,quam ignem esse voluere. Hanc vnam ex diis penatibus esse volunt, quos Æneas in Italiam aduexit.Virg.lib.2.Æneid.

Sic ait,& manibus vittas Vestamq;potentem.
Æternumq; adytis effert penetralibus ignem.

Cui sententiæ non obscurè astipulatur & Liuius, cùm Vestæ sacra vetustissima esse asserit,& ab Albanis accepta,à Numa autẽ Pompilio primùm Romæ instituta, multisque ceremoniis venerabiliora effecta. Primus enim ille sacerdotes ei sacrauit,stipendióque publico donauit,perpetuáque virginitate, aliisque ceremoniis venerabiliores effecit. Harum potissima cura erat, vt ignem perpetuum cõseruarent: qui si fortè per negligentiam fuisset extinctus, nequaquã alio ex igni reparare fas erat,sed accensa per fomites ex sole flamma,purus & cœlestis ignis eliciebatur. Porrò virgo Vestalis legebatur intra annum sextum suæ ætatis, & decimum: triginta annos oportebat eam manere virginem, postea nubere licebat. Quòd si interim fortè stuprum commisisset,viua defodiebatur.Vide Plutarc. in Numa.

Vestia Oppida,mulier Atellana,Capuę habitans, quæ quondam quæstum corpore faciebat, vt est apud Liuium lib.9.secundi belli Pun.

Vestini populi Italiæ,Sabinis & Picentibus vicini, vt scribit Plin.lib 3.cap.5. Apud eos olim fiebant casei laudatissimi. Martialis libro decimo tertio.

Si sine carne voles ientacula sumere frugi.
Hæc tibi Vestino de grege massa venit.

Alij inter Mauricos Sabinósq;,alij iuxta Mar

sos & Sabinos,hos populos esse dicunt.

Vestralpus,Alemanorum rex,anno salutis 358.

Vesula,vulgò,*Perigueux*, ciuitas insignis in Gallia Aquitanica,quondam vrbs Iapheti, Noe patriarchæ filij,vocitata.Ptolem.lib.2.cap.7.5. tab.3.Europ.

Vesulus, mons Liguriæ iuxta Alpes, inter cæteros, clarissimus ex cuius radicibus Padus erumpit, teste Plin.lib.3.cap.19.Virgilius 10. Æneidos.

Ac velut ille canum morsu de montibus altis
Actus aper, multos Vesulus quos pinifer annos
Defendit.

Vesuuius, qui & Vesceus, mons est Campaniæ, non procul à Nola,crebris incendiis, & Plinij morte nobilitatus. Mart.al.lib.4.

Hic est Pampineis viridis Vesuuius vmbris,

Valerius Flaccus lib.1.Argonaut.Vesbium vocat,aut certè Vesuium per tres syllabas:

—magis vt mugitor anhelet
Vesuius,

Vide de hoc plura in dictione VESEVVS.

Vetera Castra, hybernorum Romanorum:locus est citra & prope Rhenum fluuium, amplum habens vallum, cuius pars in collem leniter exurgens, pars equo aditur, vbi oppidum & obsidium in Rhenum moles,cuius obiectu volutus amnis, & latitudo camporum inter ciuitates Traiectensem & Colonien sem.Cæsar in comment.

Vetones,populi in Hispania,teste Plinio lib. 25. cap.8.qui herbam betonicam inuenerunt.Alij Verrones scribunt,alij Vectones.Lucanus lib. quarto.

Vectonesq; leues,&c.

Vetulonium, seu Vetulonia, locus in Hetruria. Silius.

Aeoniaq; decus quondam Vetuloniæ gentis.

Vetulonium, Tuscorum vrbs, Ptol,li.3.c.1.hodie *Viterbo.*

Vetus Apostolorum discipulus & auditor, quartus Viennensis episcopus fuit. Adon Arch. Viennens

V F

Vfens,fluuius est iuxta Tarracinam per paludes Pontinas fluens,teste Plin.lib.3.cap.5.Virg.7. Æneid.

—gelidúsque per imas.
Quarit iter valles,atque in mare voluitur Vfens.

Vfens præterea Æquicolarum dux fuit, qui cùm Turno aduersus Æneam suppetias ferret, à Gya Troiano est interfectus, de quo Virgil. lib.7 & 12. Æneid.

V I

Via,Hispaniæ fluuius,Ptol.lib.2.cap.6.cuius meminit & Pompon.lib.3.

Viadrus,fluuius.

Viana.Vide VIENA.

Vibisci,populi sunt: vulgò, *Le pays à l'entour de Bordeaux.*

Vibius Virius, Capuæ deditionem elegantissima oratione dissuadet apud Liuium Decad. 3. li. 6. Fuerat enim author Campaniæ defectionis à Romanis ad Annibalem. Is mortem sibi consciuit ante deditionem, & multis ciuibus Senatoribus, vt idem quoque facerent, persuasit. Vibium Virium, inquit Liuius, septem quòd viginti fermè Senatores domum secuti sunt, epulatíque cum eo: & quantum facere potuerant, alienatis mentibus vino, ab imminentis sensu mali, venenum omnes sumpserunt. Inde missio conuiuio, dextris inter se datis, vltimóque complexu, collachrymantes suũ patriæq; casum, alij, vt eodem rogo cremarentur, manserunt, alij domos digressi sunt. Impletæ cibis vinóque venæ minus efficacem in maturanda morte vim veneni fecerunt. Itaque noctem totam plerique eorum, & diei insequẽtis partem, cùm animam egissent, omnes tamẽ priùs quam aperirentur hostibus portæ, expirarunt. Hactenus Liuius, apud quẽ Vibij orationem legito lib. 6. Decad. 3.

Vibo seu Vibon, oppidum in Brutiis, priùs à Locris ædificatam, & Hippo vocatum, vt scribit Mela lib. 2.

Vincentia, Venetiæ oppidum, Plin. lib. 2. c. 19. Vide VINSENTIA.

Victericus, Hispaniæ rex, regnauit annis VII. & ipse insidiis suorum periit. Ritius.

Victor, XIII. Romanorum episcopus, regnauit annis x. Eusebius lib. 5. capit. vltimo anno salutis 190.

Victoria, vrbs Hispaniæ Ptolemæo Camarica.

Victorianus, in Adrumentina ciuitate oriundus, Carthaginis procõsul, & in Vandalorum persecutione martyr insignis. Victor li. 3. de Vãd. Persecut.

D Victorius Massilienſis episcopus, anno Dom. 330. sub Diocletiano tyranno, martyrio coronatus. Gregor. Turon. libro 1. capit 77. de Mirac.

Victorinus, propter stupra & adulteria interfectus est Agrippinæ: quo occiso Marcus imperium occupauit, triduo imperauit, ab vrbe condita 1019.

Vienensis Diaconus, martyr, anno salutis 169.

Vienna, Austriæ metropolis, vrbs inclita, & omnium vrbium, quas Danubius sustinet, & ædiũ magnificentia, & rerum facili copia clarissima: quam Vianam Plinius nominasse videtur cap. 24. lib. 3. vt placet Hermolao Est & Vienna, Delphinat' illustris ciuitas in Gallia Narbonensi, cuius meminit Mela. lib. 2. in descriptione Galliæ Narbonensis. *Vienne en Dauphine*, vulgò.

Vigilius. LXII. Romanorum episcopus, regnauit annis XVIII. mens. VI. an. salutis 537.

Vigisonus, lacus est in agro Patauino.

Viminalis collis, dictus est Romæ, quòd ibi viminum sylua fuit: vel à Ioue Vimineo, quòd ibi eius aræ sint.

Viminalis via, quæ ad Viminalem collem ducebat: eadem Numentia, à Numentano agro.

Vincentia, vrbs Venetiæ, patria Rhemnij Palæmonis grammatici, à Gallis condita. Mantuanus,

Et Verona ferax frugum, Vincentia bello
Strenua, &c. aliàs Vicentia. Tacitus libr. 19. Possessa ipso transitu Vicetia: sic enim Plinius atque Ptolemæus vocant: non Vincentia. Quidam & Vicetiam, ex scriptione, quæ in agro Veronensi reperta est, vt notat Rhenauus in suis castigationibus in Tacitum.

Victoria, Dea quam vetustas pennatam & aligeram pinxit, vt è cœlo deuolãtem ad eos quos suis ornare successibus vellet: hic Ausonius.

Tu quoque ab æthereo præpes victoria lapsu.

Et Prudentius,

Marmoreo in templo rutilas victoria pennas
Explicet, è multis surgat famata talentis.

Ideò scribit quod aureæ & auratæ victoriæ plerunque ponerentur, quas & quædam simulachra interdum suis manibus sustinebant. Cicero 3. de Natura Deorum. Idem victoriolas aureas & pateras, coronasque quæ simulacrorum porrectis manibus sustinebantur, sine dubitatione tollebat. Puella autem formabatur, vt Prudentius ait, pennigera, pexo crine, nudo pede suspẽsa, strophio reuincta sinu vestis fluitante. Ex Turneb. 61.

Vincentius, consul, ab vrbe 1154.

Vinceslaus, Romanorũ imperator, XXXII. regnauit annis XXII. an. salutis 1379.

Vinceslaus, Bohemorum rex XII. àpatre designatur, an. salutis 1366.

Vincomalus, consul, anno ab vrbe condita 1206.

Vindelici, populi Rhætis vicini, inter Alpinas gentes à Plinio commemorantur libro tertio capite 20. Vide supra in dictione VANDALI.

Vindelicia, regio Germaniæ, Rhetiam habẽs ab Occasu Noricũ ab Ortu ab illa Lyco, ab hoc Æno fluuio dirempta: à Septentrione Danubio terminata: à Meridie Alpibus supra Italiam extensis Huius regionis incolæ dicuntur Vindelici. Horatius,

Videre Rhati bella sub Alpibus
Drusum gerentem, & Vindelici.

Vindemiator, sydus quod tertio Nonas Martij apparet. Plinius lib. 18. capite tricesimo primo Cæsari & Assyriæ stella, quæ Vindemiator appellatur.

Vindius, Edulius, Egdubeda Ortospeda, Hispaniæ Tarraconensis insignes mõtes sunt apud Ptolæmeum libr. 2. c. 6. Vulgò, *Montes Orniñ de Asturias.*

Vindocinum, Galliæ Celticæ oppidum, quod iam ante Romanorum in Gallias aduentum

extabat. Gregor. Turonenſ. libro nono hiſt. Franc.

Vindonillæ, locus prope Maguntiam vrbem Ciſthenanam. Tacit.

Vintium, Neruliotum in Alpibus litoreis vrbs, Ptolemæo lib. 3. c. 1. vulgò *Monte Viſol, Veſalo monte.* Vide VESVLVS.

Vion Valentia, Apulorum vrbs, Ptolemæo libro primo, capite primo. hodie Biuona. Hippo Plinio.

Virbius, idem qui Hippolytus, Theſei & Hippolitæ Amazonis filius: qui cùm à Phædra nouerca per calumniam apud patrem delatus eſſet, quòd ipſi ſtuprum inferre voluiſſet, patris iram veritus, conſenſo curru fugam arripuit: cúmque iuxta maris littus peruenisſet, incuſſo à Neptuno pauore equi conſternati: implicatum habenis Hippolytum dilacerarunt. Cuius vicem miſerata Diana, Æſculapij opera ad vitam cum reuocauit, & in Aricino nemore collocatum, pro Hippolyto Virbium appellauit, quaſi bis virum. Ouid. 15. Metamorph.

Tum mihi, ne præſens augerem munera huius.
Inuidiam, denſas obiecit Cynthia nubes:
Vtq; forem tutus, poſſémque impunè videri,
Addidit, ætatem, nec cognoſcenda reliquit
Ora mihi. Cretámque diu dubitauit habendam
Traderet an Delon: Delo, Cretáque relictis,
Hic poſuit nomènque ſimul, quod poſſit equorum
Admonuiſſe, iubet deponere: quique fuiſti
Hippolytus, dixit nunc idem Virbius eſto.

Virgi, Hiſpaniæ oppidum in ſinu, quem Virgitanum vocant, ſitum. Author Pomponius libro 2.

Virgilius, Mantuanus poëta celebertimus, Marone Maiáque natus, qui primum apud Latinos inter poëtas obtinet locum. Sed ſunt ex recentioribus, qui Vergilium, non Virgilium ſcribi debere autument. Hinc Vergilianus, adiectiuum: vt Vergiliana virtus, apud Plinium in Præfatione noui. Vide VERGILIVS.

Virginius, propriam filiam occidit, vt liberam ſeruaret, ab vrbe cond. 62. Liu.

Viriatus, Luſitanus, primùm in Hiſpania, è paſtore venator, è venatore latro, mox iuſti exercitus dux factus, vniuerſam Luſitaniam occupauit. M. Ventitium prætorem fuſo eius exercitu cepit. Poſt Cn. Plancius prætor nihilo fœlicius rem cùm eo geſſit, tantumque terrorem hoſtibus is intulit, vt aduerſus eum conſulari opus eſſet duce & exercitu. Denique à proditoribus, conſilio Cepionis interemptus eſt, & ab exercitu multum imploratus, tumulatuſque nobiliſſimè. Author Liuius & Florus. Ab hoc Vitiaticum bellum dictum eſt.

Viridomarus, Gallorum rex, ab vrbe condita 288.

Viritium, Ptol lib. 2. cap. 11. Germaniæ in tractu Septentrionali vrbs: vulgò *Grinſnagen.* Althamero, *Griepſwald.*

Virius Gallus Aug. 11. conſul, ab vrbe condita 1004.

Virodunum, oppidum Sequanorum: vulgò *Verdun ſur Saone.*

Virtus apud Romanos pro dea colebatur, & huic ædem vouit M. Marcellus primo ſuo conſulatu, quam etiam eius filius ad portam Capenam dedicauit. Liu. Plutarch. Alteram C. Marius ſummiſſiorem extruxit, ne publicis auſpiciis fortè officeret, & eam ideo Augures demoliri iuberent. Cicero libro ſecundo de legibus virtutem coli iubet. De virtute elegans extat deſcriptio in Panegyrico Claudiani. Templum virtutis ita coniunctum erat cum Honoris æde, vt in hanc nonniſi per illud pateret aditus, vt ſignificarent veram vnicámque parandi honoris viam eſſe virtutem. Varias etiam finxerunt Virtutis imagines: nunc enim eam matronali habitu honeſto inaffectatóque formabant, nunc quadrato ſaxo inſiſtentem: aliquoties mulierem columnæ læuo nixam cubito, dextra colubrum tenentem. Maſcula virtus ſub imagine ſenis barbati nudi, ſtantis, clauæ innitentis, cum leonina pelle brachio aduoluta.

Viroeſca, Ptolemæo libro 2. capite 6. (In antiquo codice Virdubeſca) Hiſpaniæ vrbs, vulgò *Biruieſca.*

Vintingui populi, ab Aureliano Imperatore deuicti. Pollio, in huius vita *VVirtenbergenſibus* fortè nomen ab his, inquit Rhenanus.

Virucinates, Plinio Vindelicorum populi ſunt ad Ambrum & Iſaram fluuios vt Simlerus tradit, qui eos hodie *Frieſinger* vocat.

Viruni & Virunum, Ptolem. Germaniæ populi & vrbs ad Sueuum fluuium.

Virunum, Plinio & Antonino, in Noricis oppidum *Bruneck*, Simleio in Carinthia.

Visburgij, Germaniæ populi, apud Ptolemæum.

Viſigothi, populi, ſub Alarico à Francis victi, anno ſalutis 511.

Viſontium, Ptolemæus Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, in Pelendonibus Hodie *Viſeo*, & Latinis *Viſeum* dici, ſcribit Villanouanus. Viſeo oppidum Luſitaniæ eſſe, multiſque paraſangis à Viſoutio Ptolemæi diſtare docet G. Varrorius in ſua Chorographia. Viſontium eidem Ptolemæo eſt Pannoniæ ſuperioris oppidum

Viſontium, nunc Biſontium, Burgundiæ metropolis, vbi plura veterum ædificiorum veſtigia adhuc cernuntur. In cuius agro duo ſcaturiũt fontes, quorum alter eſt aquæ dulcis, alter verò ſalſæ, ex qua ſal denſiſſimum, duriſſimum,

&

& candore, præstantissimum conficiunt: quod & maximum illius nationis vectigal. Munst. lib. 2. Vide VESONTIVM.

Vistula, Ptol. siue Vistillus Plinio, Germaniæ limitaneus ad Ortum solis fluuius. *De Vvixel*, vulgò, *Drauaniza*, Nigro.

Visula, Sarmatiæ in Europa fluuius, Pomp. lib. 3. Vistula item dicitur, Iustilla & Istula, vt notat Vadian.

Visurgis, Germaniæ fluuius est, vt scribit Pomponius Mela lib. 3. Vulgò, *die Vveser*. Vide ISVRGIS, & ERYGRVS.

Vitaca, Mauritaniæ Cæsarienſis oppidum. Ptol.

Vitalianus, LXXIII. pontifex, annis 14. mens. VI. anno salutis 661.

Vitalis Antiochiæ episcopus, an. sal. 332.

Vitalis Michaël. Venetorum dux Vlticum Aquileiæ Patriarcham in bello & Dcc. ex Foroiuliana Vngariáque nobilitate cepit, ac Foroiulienses tributarios fecit. Blond. anno salutis 1156.

Vitella, oppidum Italiæ, vnde Vitellinus, Gentile. Steph.

Vitemberga, vrbs Germaniæ vulgò dicta: Ptolemæo, Calegia.

Viterbum Tusciæ oppidum, iacet amœno spatioſoque loco, iugis Cyminiis à tergo imminentibus, plurimis haud pœnitendis operibus nitens, inter quæ fons est insignis, & maxima cum spectãtium admiratione copioſus. Leander. hodie *Viterbo*.

Vitigis, Rom. Imperator, Romam obsedit, obsidionem soluit, factis induciis III. mensium, regnauit an. V. anno sal. 539.

Vitis, Plinio Flaminiæ fluuius iuxta Rauennam. *Montone*, Leandro.

Vitiza, Hiſpanorum rex Egipsæ filius, regnauit an IX. anno sal. 692.

Vitodurum, Heluetiæ oppidum. Anton. *Vvinterthur*, Schudo.

Vitoldus, vir sanguinarius ac tyrannus, qui Lituaniæ præfuit: cuius magnum nomen sua tempestate fuit. Nam eum subditi adeò timuerunt, vt iusſi laqueo se suspendere, parere potius quàm in principis indignationem incidere voluerint. Detrectantes imperium, insutos vrsinæ pelli, viuentibus vrsis (quos eam ob causam nutriebat) dilaniandos obiectauit, crudelibusque aliis affecit suppliciis. Equitãs, arcum semper tensum gestauit: si quem conspicatus est aliter incedere quàm voluit, confestim sagitta confodit. Multos quoque per ludum interemit. Pius II. Pont. Max. Eutrop. cap. 26.

Vitrubius Vaccus, Fundanorum dux, ab vrbe condita 421.

Vitrunus, antiquus Deus erat, qui credebatur vitam largiri, vt Sentinus sensum.

Viuarium, Galliæ Narbonensis oppidum. Sigebert. *Viuiers en Vivarets*, I. Poldo.

Viuentani, Vmbriæ gens. Plin.

Viuianus, consul, ab vrbe condita 1216.

V L

Vlæ, Sarmatiæ Asiaticæ populi. Ptol.

Vlai, nomen fontis, vnde flumen Vlai oritur iuxta Danielem 8. lat. fortitudo vel stultitia, aut forsitan.

Vlam, filius Sarez filij Machir, I. Par. 7. Primogenitus Esec. I. Par. 8. lat. vestibulum, vel porticus, aut fortitudo, vel stultitia eorum.

Vladislaus, Bohemorum rex secundus, à Friderico designatus: qui cùm in Mediolani oppugnatione egregiam nauasset operam, rubri leonis bifurcata cauda, insigni regio donatur anno salutis 1161.

Vladislaus, Cazimiri Poloniæ regis, filius Vngariæ, & Bohæmiæ rex, regnauit an. XXII. fœdus cũ Maximiliano imperatore iniit, anno salu. 1496.

Vlbanactes liberi, Galliæ Belgicæ populi, apud Plin.

Vlci, Lucanorum vrbs. Ptol.

Vldaricus Hanius, Mogontiacus, ex ære literas fecit, eóque modo scriptos libros Romam attulit.

Vlia, Turdulorũ in Hiſpania Bœtica vrbs. Ptol. *Monte maior*, Morali, quinque Leucis à Corduba.

Vliarus, Aquitanici sinus insula apud Plinium, hodie, *Oleron*, vt rectè coniicit Ortelius.

Vlibiliani, Mauritaniæ Tingitanæ gens. Ptol.

Vlipada, insulæ Taprobanæ vrbs mediterranea. Ptolem.

Vlius, Apollo dicebatur, quod salubritatis esset author.

Vlma, insignis Sueciæ ciuitas, ad vlteriorem Dani ripam sita, vbi Hylerus & Blauus amnes Danubio miscentur, redditúrque inde idem Danubius nauigabilis. Putatur autem ab vlmis seu vlmetis hoc nomẽ adepta, quod constructa sit in terra vligine plena: & apta vlmetis. Olim abbati cuidam parebat, sed tempore Friderici tertij, ab ista iurisdictione, Vlmenses sese exemerunt. Munster.

Vlpia Traiana, Vide ZARMIZEGETHVSA.

Vlpianum, Dardaniæ vrbs in Mysia superiore. Ptol Daciæ item oppidum, apud eundem.

Vlpianus, Iurisconsultus, Adriani imperatoris scriniorum magister, Tyrius fuit. Is vtitur authoritate Pomponij in libris Pandectarum. Qui quum Galliam regeret, populari tumultu excitato, interfectus est, vt notat Raphael Volat.

Vlpon, Italiæ ciuitas. Steph.

Vlubræ, arum, ignobilis Italiæ vicus iuxta Velitras, nulla alia re, quàm quòd in ipso educatus fuerit Augustus memorabilis, vt annotauit Porphyrio in illud Horatij lib. II. Epist.

Quod petis hic est,
Et Vlubris, animus si te non deficit æquus.

Vlusu

Vlusuburum, Plinio: Vlzibirrha, Ptolem. Africæ propriæ vrbs.

Vlysses, rex Ithacæ & Dulichij insularum, filius Laërtæ & Anticleæ, quanquam non desunt, qui ex Sisyphio conceptum velint, qui Anticleæ, cùm ad Laertæ nuptias duceretur, vim dicitur obtulisse. Vnde Aiax apud Ouidium 13. Metamorphoseos illi obiicit, quòd Sisyphio sanguine esset genitus. Fingitur ab Homero vir multa præditus facundia nec minore experientia, vafer consilio, egregius bello, laborum patientissimus. Vxorem habuit Penelopem Icarij filiam, ex qua Telemachum filium suscepit eámque tantopere adamauit, vt reliquis Græcorum principibus ad bellum Troianum proficiscentibus, ipse insaniam simulauerit, futurum sperans, vt tanquam bello inutilis domi relinqueretur. Iunctis itaq; duobus diuersi generis animalibus, litus proscindebat, & frugum loco salem serebat. Palamedem tamen virum prudentissimum latere non potuit: qui vt rechnam illius detegeret, aranti illi Telemachũ filium in sulco obiecit: quod Vlysses conspicatus, ne filium læderet, arattũ subleuauit. Quo argumento facilè deprehensum est, non veram illam, sed simulatam esse insaniam. Pertractus itaque ad Troiam, strenuam vtilissimámque eo in bello Græcis operam nauauit. Nam & Achillẽ, inter Lycomedis regis filias, virginali habitu latitantem ad bellum perduxit, & sagittas Herculis à Philocte e impetratas, ad Troiam pertulit. Cinerem præterea Laomedontis, qui super Scæa porta Ilij seruabatur, clam sustulit, Palladiúmque vnà cum Diomede ex Troia, cæsis custodibus, rapuit. Missus deinde explorator cum eodẽ Diomedes Rhesum Thraciæ regem occidit, equósque eius abduxit, priusquam Xanthi aquam degustassent. Erant autẽ hæc omnia in Troiano cum fatis, sine quibus Troia expugnari non poterat. Cum Palamede frumentationis causa, grauissimas inimicitias exercuit: cúmque tandem per calumniam circumuentum, lapidibus obruendum curauit. Occiso Achille, in armorũ illius iudicio Aiaci prælatus est. Capta autem Troia, Orsilochum Idomenei Cretensis regis filium, obstantem ne legitima par prædæ sibi decideretur, exortu rixa interemit. Deniq; Polyxena ad Achillis tumulum iugulata, a que Astyanacte Hectoris filio è turri præcipitato: cùm nauim conscendisset, tanquam in patrium rediturus, grauí exorta tempestate, primùm in Ciconum litus pulsus est. Atque inde rursus soluens simili tempestate iectus in Africam, ad Lotophagorum gentem peruenit: vbi cùm socij lotum gustassent, ægrè inde potuerunt reuelli. Inde rursus vela faciens, in Siciliam delatus est vbi Polyphemi antrum cum duodecim sociis intrauit: ex quibus cùm Cyclops sex deuorasset, oculum ei eruit, præusto stipite, pellibusque arietum inuolutus, cum superstitibus antrum euasit. Hinc in Æoliam nauigans, ab Æolo ventos in vtrem coactos obtinuit. Verùm cùm iam Ithacæ proximus esset, socij thesaurum esse credentes, vtrem soluerunt: quo facto reflantibus ventis denuò in Æoliam repulsus est: sed ab Æolo abactus, deuenit ad Læstrygonas, quos ob immanitatem fugiens, ad Circen peruenit: quæ cùm exploratores eius in belluas mutasset, ipse sumpto à Mercurio pharmaco accessit impauidus, & stricto gladio eam coegit vt socios pristinæ formæ suos restitueret: quod cùm fecisset, eius postea consuetudine vsus per totum annum, suscepit ex ea Telegonum filium: Hesiodus verò Arium & Latinum ex Circe genuisse dicit. Ægrè deinde ab ea dimissus, ad Oceanum peruenit, vnde pertractis sacris ad inferos descendit: ibique ex Anticlea matre, Alpenore, & Tiresia vate multis de rebus certior factus, reuertitur ad Circen: & Elpenorem socium, qui nuper inebriatus de scalis deciderat, honorifica prosequitur sepultura. Post hæc ad insulam Sirenum delatus est, quarum cantus ne audirent, sociis aures cera obturauit: se autem ad malum alligari fecit, eáque ratione illarum insidias tutus euasit. Inde Scyllam transiens & Charybdim, non sine maximo periculo in Siciliam venit ad ea loca, vbi Phaetusa Solis filia cum duabus sororibus greges patris pascebat, à quibus vim omnem abstineri iussit. Sed ipso dormiente, socij fame coacti, suadente etiam Eurylocho, plura ex gregibus animalia mactauerunt: quod scelus postea naufragio luerunt, adeò vt ex omnibus solus sit seruatus Vlysses: qui arrepto nauis malo, nouem diebus à vento & vndis huc illuc agitatus, tandem ad Ogygiam insulam appulsus, à Calypso Nympha susceptus est: septémque annis eius consuetudine vsus, Nausithoum & Nausinoum filios, vt Hesiodo placet, ex ea genuit. Post hæc miseretus eius Iupiter, Mercurio in Ogygiam misso, imperat deæ vt Vlyssem missum faciat. Confecta itaque rate, Vlysses rursus mari se committit. Verùm cùm iam Phæacia in conspectu esset, subitò immissa à Neptuno tempestate, nauim fregit, actúmque de eo omnino fuisset, nisi eius miserta Leucothoe, tabulam ei suppeditasset, cui ille innitens, incolumis in Phæacensium portum adnauit, ibidémque, quòd nudus esset, inter frondes sese occultauit. Verùm non multò pòst à Nausicaa filia Alcinoi repertus, vestes accepit. Deinde Palladis opera ad Aretem, eiusdem Alcinoi coniugẽ deductus, dono nauem & socios accepit, qui eum in Ithacam reduxerunt: vbi cùm dormientem cum donis deposuissent, tandem excitatus à Pallade,

de, ipsius monitu habitum mendici accepit, hoc modo ad suos subulcos peruenit, apud quos Telemachum quoque vidit. Denum ab Eumæo porcario incognitus domum ducitur, vbi post multas iniurias sibi à procis illatas, tandē ab Euriclea nutrice agnitus, arma ex composito cum filio & duobus subulcis, quibus se indicarat, aduersus procos sumens, eos ad vnum omnes trucidauit, atque sic Penelopen recepit. Porrò cùm ex oraculo didicisset, se à filio interemptum iri, in locis abditis viuere decreuit. Telegonus autem filius ex Circe susceptus, patrem suum videre cupiens, Ithacam profectus est, vbi cùm incognitus à domo patris prohiberetur, orta contentione, patrem incognitum spina venenosa trigonis piscis transfixit.

Vlyssis sapientem & verè politicum virum repræsentantis allegoriam explicat, omniáque eius præclarè gesta describit N. Comes, mythologiæ lib. 9. cap. 1.

Vlyssis portus, Siciliæ vrbs. Plin.

Vlysbona, ciuitas in Hispania ab Vlysse cōdita. Sunt tamen qui præcipiant & Vlyxem & Vlyxbonā scribi per x, sed tales literas Græci ignorant. Alias Vlyssipona, Lusitaniæ metropolis, quam hodie *Lisbonam* vocant, regum Portugaliæ hodie regia est. Tradit vetustas ab Vlysse conditam esse Strabo Vlysseam appellari scribit. lib 3. Vide ortis pro.

V M

Vmbilicum maris nominat Paulus Diaconus quādam Oceani voraginem, eúmque describit circa Orientale littus Scandiæ. Huius meminit etiam Sylvester Cambrensis & nostro tempore Olaus magnus, sub nomine Charybdis. Haud procul est à Nouergiæ continente, respicitque à parte Septentrionali scopulum *Vveeny* dictum, latitudinis 68. partium ab Æquinoctiali Arctum versus. Abeffectu nomen sortitur. Est enim Germanici maris locus, vbi singulis senis horis crescente Oceano aqua deorsum in barathra deuoluitur atque demergitur tanta vi & ratione, támque incredibili vndarum strepitu, vt facilius quis admirari quàm describere possit. Et contra, eadem totidem horis Oceano decrescente, rursum ex imo resurgit, sursumq; emergit atque attollitur, tanto impetu, vt nulla sit tam ingentis ponderis moles, neque vllum quantumuis vastissimum piscium genus, quod ad fundum subsidere queat. Omniáque tunc antea rapta absorptáque (inter quæ interdum naues hominibus & mercibus onustas eructat & euomit. Pater hæc vorago in ambitu ad XL. M. P. Hinc quamplurimi omnem Oceani fluxum & refluxum, originem habere existimant. Stupendum Naturæ imperscrutabilis miraculum. Apud Melam Anhelitus mundi vocatur, *Nares mundi*, apud Solinum. Oceani Euripum & Abyssi voraginem vocari scribit Craptzius. Neque dubito etiam (inquit Ortelius) quin ea etiam quæ ex Iacobi Cnoyen & cuiusdam præstigiatoris monachi relatione in G. Mercatoris vniuersali tabula de subpolari regione falsò commemorantur, ad hunc locum vere sint referenda.

Vmbræ, Indiæ populi. Plin.

Vmbranates, VIII. regionis Italiæ populi. Plinius.

Vmbranici, Galliæ Narbonensis populi. Plinius.

Vmbri, Italiæ populi, Ptolem. libr. 3. cap. 1. hodie Ducatus Spoletanes.

Vmbria, regio Italiæ inter Apenninum & mare Adriaticum sita: ita dicta ἀπὸ τοῦ ὄμβρου, hoc est ab imbre, propterea quòd Vmbri, omnium Italiæ populorum antiquissimi producere terrarum, imbribúsque superfuisse credantur. vt refert Plinius libro 3. capite 14. Aut certè Vmbria dicta est ab vmbra, quòd ea regio propter altitudinem montium, & vicinitatem Apennini vmbrosa sit. Olim trecenta oppida habuisse fertur, quæ postea Hetrusci deleuerunt. Hodie sunt reliqua, Sentinum, Fauum Fortunæ, Nursia Reate, Ameria, Tiphernum, Nuceria, Assisia, Tudertum, Narnia & Spoletum, à quo nunc ea regio Ducatus Spoletinus appellatur. Meminit regionis huius Lucanus lib. 2.

Iúsque sui pulso iam perdidit Vmbria Thermo.

Vmbriæ, in qua spelunca vndecim millia armatorum fumo igniq́ue consumpta sunt.

Vmbro, Steph. nomen fluuij Insubriæ nauigabilis, qui & Lamber à Plinio dicitur.

V N

Vndecimuiri, Athenis à Themistocle & Aristide sunt instituti, singuli quidem ex singulis tribubus & scriba vndecimus cum eis adnumeratus. In legibus Solonis vndecim viri nominantur: sed ad eas leges multa ex posteriore Repub. sunt adiecta & hic à Solone nūcius induci non potuit, qui quatuor tantùm tribus probauit. Horum munus fuit carcerem custodire captiuum elapsum conquirere, atque in carcerem redigere, contra fures & grassatores actionē & habere & ad se trahere, & damnatos vltimo afficere supplicio. Pollux. Plato in Apol. Socratis Demosth. in Timocratem.

Vnelli, populi, sunt inter Celtas ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, proximi Andibus Venetis, Ossisimis, Lexobiis, inter ciuitates Armoricas numerati. Vulgò *Le pays du Perche.*

Vni, populi qui mari Cronico vicini, Caspium accolunt, quos quidam Turbas vocari existimant, seu Hungari. Quidam primam syllabam

labam aspirant Hunni.

V O

Voberca, villa est iuxta Bilbilim amnem cursu fluminis, vmbra arborum, & frigiditate scaturientium fontium amœnissima. Martial. *Bobierca*, hodie.

Vobiscus Iulius Tullus, consul ab vrbe condita 281.

Vobrix, Mauritaniæ Tingitanæ oppidum. Ptol. *Lanta*, Marmolio.

Voca, Callaicorum Lucensium, in Hispania Tarraconensi vrbs. Ptolem.

Vocates, populi inter Aquitanos, proximi Hispaniæ citeriori: ab his fortè Vascones dicti. Ciuitas est episcopalis in prouincia Auscitana, quos Basatenses dicimus. *Basas* vulgò.

Vocetius, mons in Heluetiis. Tacit. *Botzberg*, Schudo.

Vocontij, Galliæ Narbonensis populi, vt scribit Mela libro 2. in descriptione Galliæ Narbonensis.

Vogesus, mons est Galliæ Belgicæ, Sequanos & Lingones diuidens à Mediomatricibus, Araris & Mosæ fontibus insignis. Lucan. lib. 1.

Castráque quæ Vogesi curuam super ardua ripam.

Pugnaces pictis cohibebant Lingones armis.

Vogia, Turdulorum in Bætica oppidum. Ptol.

Vogisonus, siue Vogisolus, locus in Patauino agro. Plin.

Vol, Ptolemæo vrbs in Africa Propria.

Volana, Samnitum vrbs à Caruilio capta. Liu.

Volaterra, vrbs à Florentinis occupata, anno salutis 455.

Volaterræ, seu Volaterrana vada, Hetruriæ oppidum ad Cecinam fluuium, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 5. hodie, *Volterra*.

Volcæ, populi Galliæ Narbonensis. Volcarum nomen trans Rhodanum in occasum celeberrimum fuit, sicut citra, Saliorum siue Salium, Ptolemæo teste lib. 2. cap. 10.

Volcatius, consul, impediit ne Catilina ob accusationem repetundarum peteret consulatum. Pædianus. Volcatius Gallicanus quintùm cõsul scripsit vitas imperatorum ad Diocletianum. Eius tãtùm extat nunc Auidij Cassij vita. Volcatius Terentianus historiam sui temporis, id est Gordianorũ scripsit, ac dicit Gordianum seniorem, vultum Cæsaris Augusti valde retulisse. Author Capitoli.

Volcatius Epidius grammaticus, scripsit res gestas Pompeij Magni & eius patris: primus Libertinorum qui historiam scripserit, cùm ab optimo quoque scribi solita sit, vt scribit Cornelius nepos. Ludum aperuit, docuitque inter cæteros, M. Antonium & Augustum. Ex Tranquil. Volcatius Sedigitus in lib. de poetis quid sentiat de his qui comœdias scripserunt, aliquod versibus monstrat.

Volcentani, Lucanorum populi. Plin.

Volci, Ptolemæo de Plinio, Italiæ in Latio populi. *Gaiette*, Pineto.

Volciani, Liuio, Hispaniæ Tarraconensis populi, circa fontes Guerbæ fluminis, hodie, *Villadolce*.

Voldumianus, consul, ab vrbe cond. 1024.

Volerius, Corsicæ fluuius, Ptolem. *Fiuminale*. Leandro.

Volgæ, seu Volcæ, sunt populi prouinciales, non longè ab Arecomicis, qui nunc Auenionenses sunt, Nemausensibus & Bæterrensibus proximi. Hos Rhodanus fluuius alluit, posthac Ligusticum mare influit. Ciuitas est Episcopalis, in qua Romani Pontifices sedẽ magno totius Italiæ incommodo, maiore vrbis Romæ, tenuere 70. & amplius annos, donec Italiæ restituti ad hanc diem mansere.

Volhinia, Poloniæ regio inter Lithuaniam & Podoliam iacens ad Orientem, omniũ rerum propter agri fertilitatem abundans, & oppidis Castellisque frequens Cromerus.

Vologeses, Parthorum imperator, anno salutis 50.

Vologesi, seu Volgesia, aut Vologesoceria, Babyloniæ regionis ad flumen Baarsarim vrbs. Ptolem. Steph. Plin.

Voliba, Dumniorum vrbs in Albione insula. Ptolem. *Volimutz*, Camdeno.

Volones, dicti sunt serui, qui bello Punico, cùm deessent qui scriberentur pro dominis pugnaturos se polliciti, in ciuitatem recepti sunt: & Volones appellati, quia hoc sponte voluerunt. Festus. Liuius, Volones liberi esse iussi.

Volsci, populi in Latio vltra Circeios, teste Plin. lib. 3 cap. 5. Virg. 2. Georg.

Assuetúmque malo Ligurem, Volscóque Verutos.

Ex Volscis orta fuit Camillà, quæ Turno aduersus Æneam suppetias tulit. Idem 7. Æneidos.

Hos super aduenit Volsca de gente Camilla.

De his scribit Pomponius Mela lib. 2. in descriptione Italicæ.

Volsinium, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Tuscorum vrbs hodie *Bolsena*. Vide Vulsinij & Vulsinus.

Voluce, Hispaniæ vrbs inter Cæsaraugustam & Asturicam. Antonin.

Voluntij, Hiberniæ populi. Ptolem.

Volupia, voluptatis dea habita est.

Volusia, xxx. Romanorum imperator, regnauit annis 11. anno salutis 253.

Volusius, poeta quidam ineptus fuit, patria Patauinus: qui Ennium sequutus, rerum gestarum populi Romani Annales carmine scripsit. Catullus de Smyrna Cinæ.

At Volusi Annales Paduam morientur ad ipsam.

Et laxas scombris sæpe dabunt tunicas.

Et alibi,

Annales Volusi, cacata charta.

Volusius.

Volusius Saturninus II. consul, ab vrbe condita, 845.

Vomanus, Piceni fluuius. Plin. *Vomano*, hodie, Alberto Leandro teste.

Vonones Parthus, obses patre Phraate Romanis datus, in regnum reposcitur: mox spretus à suis, ab Artabano regno exuitur: Cor. Tacit. lib. 2. Iust. 42.

Vopiscus, dictus est historicus quidam: qui de imperatoribus scripsit.

Voranus, Qui Luctarij faraciſſimus libertus, quē numularius nummos de mēsa subtrahentem, & in calceos infarcientem deprehendit. Cœlius lib. 10. cap. 49.

Voreda, Angliæ vrbs apud Antonium. *Old. Carlile*, Camdeno.

Vorganium, Galliæ Lugdunensis vrbs in Osismiis. Ptol.

Voturi Galli, qui Galatiam quondam tenuerant. Plin. & Solin.

Vlpis Diana, apud Lacedæmonios dicta est. Palæph. lib. 2.

V R

Vr, vrbs Chaldæorum, vnde Thare pater Abraham, Gen. 11. Pater Eliphal 1. Para 11. lat. ignis, vel lumen, aut lux. significat etiam vallem.

Vra, locus ad Euphratem, in quo is reuersus ad Orientem relinquit Palmyrenæ regionem. Plinius.

Vragus, Plutonis cognomen est, ab vrgendo (vt quibusdam videtur) impositum, quòd omnium deorum maximè nos vrgeat. Nos Græcam vocem esse malumus. Apud illos enim οὐραγὸς dicitur, qui in acie extremam agminis partem ducit. Vnde non inuenustè ad Ditem transfertur, qui postremum humanæ fabulæ actum excipit.

Vrania, siue Vraniæ, vna Musarum, Iouis & Mnemosynes filia, cui Astrologiæ inuentio tribuitur. Vnde & Vraniam dictam putant, quasi τὰ ἄνω ὁρῶσαν, hoc est, sublimia speculantem. Ouid. lib. 5. Fastorum.

Excipit Vranie, fecere silentia cuncta.

Vranopolis, Pamphiliæ vrbs, Ptol. In Atho monte, Plin.

Vranus, pater Saturni, quem Latini Cælum vel Cælium appellant. Huic Saturnus filius virilia dicitur excidisse, quæ in mare proiecta, & fluctibus agitata, spumas ediderunt, ex qua Venerem natam volunt, quæ idcircò Græco nomine dicitur Aphrodite.

Vraranes, Persarum rex, regnauit annis III. anno salutis 274.

Vraranes Seganessa, Persarum rex, regnauit menses IIII. anno salut. 292.

Vrbathinæ, Indiæ extra Gagem vrbs. Ptol.

Vratislaus, Moguntiæ ab imperatore Bohemorum rex primus designatus, anno sal. 1085.

Vrbanus XVI. Rom. episcopus, annis VIII. anno salutis 225.

Vrbanus II. pontifex CLX. annis XII. mens. IIII. dieb. XIX. anno salutis 1088.

Vrbanus III. pontifex CLXXIII. annis II. anno salutis 1165.

Vrbanus IIII. pontifex CLXXXIII. annis III. mense I. diebus IIII. anno salutis 1261.

Vrbanus V. Pontifex C C. annis VIII. mensibus IV. anno salutis 1362.

Vrbanus VI. pontifex CCII. annis XI. men. VIII. anno salutis 1378.

Vrbara, oppidum in Mauritania Cæsariensi. Ptolem.

Vrbata, Pannoniæ vrbs, apud Antonium.

Vrbi, Indiæ populi. Plin.

Vrbiaca, Hispaniæ vrbs inter Liminium & Cæsar-Augustam. Auton.

Vrbicus, Hispaniæ fluuius, circa Astorgam. hodie *Orbego*.

Vrbinia, Vestalis virgo, amissæ castitatis ergo, viua defossa est, ab vrbe condita 282. Vide in verbo Tvtia.

Vrbinum, Italiæ oppidum in Vmbria, à quo Vrbinates Plin. lib. 3. cap. 14.

Vrbone, Turdetanorum in Bœtica vrbs. Ptol.

Vrbs vetus, hodie dicitur ea vrbs Holsatiæ quam Saxones *Aldemburg*, Dani *Brannesia*, & Vvandali *Stargard* vocant Crantzius.

Vrbubuma, Æthiopiæ sub Ægypto oppidū. Pli.

Vrce, vrbs Tarraconensis Hispaniæ, Ptol. lib. 2. cap. 6. hodie *Aquile*.

Vrceſa, Celtiberorum vrbs in Hispania Tarraconensi. Ptol. *Velez*, Clusio.

Vrcinium, Corsicæ insulæ oppidum. Ptolem. Ginerca, Nigro.

Vrema, Syriæ vrbs ad Euphratem. Ptol.

Vrgenum, Straboni Galliæ Narbonensis vrbs. Ernaginum, Ptol.

Vrgi, Sarmatiæ gens inter Istrum & Borysthenem. Strabo.

Vri, gens circa Pontum Euxinum & Indum fluuium. Orph. Plin.

Vri, filius Hur filij Caleb, ex Ephrata vxore, 1. Paral. 2. Pater Gaber-3. Reg. 4. lat. idem signif. quod Vr.

Vria, siue Vrias sacerdos quidam, Isa. 8. 4. Reg. 18. Propheta, filius Semei, de Cariath-iarim. Ier. 26. Maritus Beth-sabee, 2. Reg. 11. 1. Paralip. 11. lat. Ignis siue lumen, aut lux Domini.

Vriel, pater Naacha siue Michai matris Abiam regis Iuda, 2. Par. 13. qui 3 Reg. 15. dicitur Abessolon Filius Thabath. 1. Par. 1. lat. ignis siue lumen aut lux Dei.

Vrij, Iouis templum. Step.

Vrinarius Largus Quintianus, cos. ab vrbe condita 987.

Vrium, Hispaniæ vrbs, vt scribit Ptol. lib. 2. cap. 4. Aurienſis alio nomine dicta.

Vrius, Alemaniorū rex, Ammianus Marcel. li. 16.

Vrolanium, Ptolemæo libro secundo cap. 3. aliis Verolanum, Britanniæ insulæ ciuitas. Vulgò, *S. Albon.*

Vrsa, sidus cæleste, figuram habés similem plaustri, vnde antiqui Græcorum ἅμαξαν, hoc est, plaustrum dixerunt. Nostri quoque à bobus iunctus, Septentriones appellarunt, id est, à septem stellis, ex quibus quasi iuncti triones figurantur. Sunt autem duæ vrsæ, maior & minor, quas Græci ἄρκτους vocant, de quibus alibi.

Vrsa Baluia Picenorum vrbs, Pto. lib. 3. cap. 1. hodie *Vrsa.*

Vrsella vel Vrania, vulgò Vri, Heluetiæ oppidū, quartum obtinuit in Syluanorum fœdere locum anno M. CCC. XV. situ & natura loci munitissimum. Habet enim à meridie Gothardi montem, ab ortu Crispaltum, ab Occasu frigidissimum illum & ascēsu difficilem. Furcam, hoc est montem bicornum: à Septentrione lacum Lucernum respicit. Celebri Heluetiæ fluuio vrsa, vulgo *Russ.* alluitur.

Vrsicinus, Alemannorum rex, Ammian. Marcel. lib. 19.

Vrsina. Vide BERNA.

Vrsinus, XXXVI. Rom. episcopus, an. sal. 386.

Vrsus, consul, ab vrbe condita 1090.

V S

Vsipetes, populi Germaniæ Transihenani, qui cum Teuchteris & magna inultitudine hominum à Sueuis diu agitati, & triennio vagantes, Rhenum fluuium transierunt, non longè ab ostio vbi mare influit, & Menapiorum agros vtrumque fluminis incolentes, occuparunt. Hos deiecit Liuius Drusis, anno salutis 525.

Vso, vir insignis, & antiquissimus, qui primus tegmina corporis, ex pellibus ferinis confeciſſe dicitur. Euseb. lib 1. præpar. Euang. Adamus tamen, omnium hominum primus & humani generis propago, pelliceam sibi vestem confecit: quod procul dubiò vestes faciendi posteris exemplar extitit. D. Hieron.

Vstica, mons in Sabinis, cuius meminit Horatius 1. Carm. ode 17. *vtrumque dulci Tyndari fistuli Valles & Vstica cubantis, Leuia personuere saxa.* Cubantem, inquit Porphyrio, dixit ad resupinam eius regionem attendens.

V T

Vthai, viri nomen. 1. Esd. 8. 27. lat peruersitas, aut hora vel temporalis.

Vtica, Ptolem. Οὔτικη Stephan. vrbs Aphricæ Propriæ, ad Bagradam fluuium sita, proximam Carthagini obtinens dignitatem, cáque exciſa, Aphricæ totius caput: in qua Cato Vticensi, victo iam Scipione, necem sibi conscinuit, Lucan. lib 6.

—*proh tristia fata*
Non Vtica Libyca clades, &c.

Vtinum, Italiæ oppidum iuxta Aquileia, vbi

principum Austriæ opus insigne admodum, & arce in mediæ vrbis edito colliculo conspicuum, vt scribit Vadianus.

V V

Vvalachria Zelandiæ primaria insula. Vide ZELANDIA.

Vuallia, Gothorum rex, Regerico in regno successit. Iornand. anno sal. 417.

Vualliæ princeps, natu maior inter Anglos dicitur, anno salutis 356.

Vualis, seu Vacalis, est pars fluuij Rheni, quam Mosa fluuius recipit antequàm in Batauos & mare Oceanum fluat: & est diœcesis Traiectensis prope Nouiomagum oppidum & Traiectensem vrbem, nomen retinens.

Vuandalus, rex Assyriorum, apud Thuyscones regnauit anno mundi 2165.

Vuandali, & Alani cum Alarico rege Italiam ingressi, ab Honorio sedem cùm expeterent, Gallias precario obtinuere. Pomponius in Theo. Blond lib. 1. Decad. 1.

Vueimaria, elegans Thuringiæ oppidum, quondam peculiari comitatui nomen, iam verò Saxoniæ ducibus sedem & domicilium præbet, qui magnificum in eo palatium habent ex quadratis & formatis ad lineam saxis nitidè ædificatum, & pomarium omni arborum genere summa industria cōsitum, quod Ilma fluuio, qui in Salam tandem se recipit, irrigatur.

Vuelfo, Bauarorum dux, anno sal. 1071.

Vuesalia inferior. ciuitas Cliuensis est, clara opibus, dignitate, ædificiis & mercatura. Ad eius mœnia amuis Lupia coniungitur Rheno, qui sæpius ab origine sua tramitem varians, ab hac demum vrbe, cui maxima affert commoda, ad Occidentem, vbi & mare ingreditur, cursum instituit. Est item Vuesaliæ memorabile Geronticomion, vbi senio, & ætate confectis viris, vitæ necessaria liberatissimè suppeditantur.

Vuidius Quadratus 11. CC. S. anno. sal. 106.

Vuido, Tusciæ Marchio, Ioannem cepit, & in vinculis suffocauit, anno sal. 928.

Vuihelmus: Holandiæ Comes Romanorum rex electus, anno salutis 1249.

Vuihelmus, Northmannorum Comes, cum Francis Angliam intrauit, regem eorum Araldum vicit, Angios cæcidit, superauit, sibi subiecit, quibus annis XXVI. imperauit. Paul. Æmil. libro 3.

Vuilhelmus, Thuringorū Marchio, fame expugnatus, sese dedit, ann. sal. 1059.

Vuilhelmus, Achaiæ princeps, regno spoliatus à Michaele Palæologo, ann. sal. 1260.

Vuitichindus, à Chunrado exorsus est historiam rerum Saxonicarum: priorum tamen rerum pariter mentionem facit, ann. sal. 913.

Vuirtembergensis Ducatus circularem habet quasi situm, complectiturque ciuitates & oppida

pida plurima, multa castra & monasteria, villas & vicos penè infinitos, præter tres ciuitates imperiales, Eslingam Vvilam & Reutlingam, quæ intra ditionem Principis suum habent situm & proprias iurisdictiones. Præstantiores autem huius ducatus ciuitates sunt, Tubinga, vbi Academia: & Stutgardia, vbi Principis sedes. Munster.

VVirtzburgum. Vide HEBRIPOLIS.

VVismaria in Ducatu Megalopolensi clari nominis ciuitas, circa annum Christi 340. ædificata. Anno 1262. tota incendio periit, ac tum multò quam ante magnificentius exstructa, lapideis ædibus condecoratur. Theatr. vrbium.

VVitteberga oppidũ in Saxonia ad Albin, temporibus nostris domicilium Ducum superioris Saxoniæ, a VVittkindo 1. Saxonum Christiano Principe (vt quidam putant) sic appellatum, & hodie propter Academiam celebertimum. Theatr. vrbium.

Vulcanus, Deus ignis præses, filius Iouis & Iunonis, qui à parentibus ob deformitatem (licet alij alias causas afferant) cœlo deiectus est in Lemnum insulam, vbi ab Eurynome Oceani filia, & Thetide nutritus est: vel, vt alij volunt, à similis. Ea autem ruina, qua decidit de cœlo, claudus factus est. Officinam habere fertur in Lemno vna cum Cyclopibus suis ministris: fingitur faber deorum, Iouíque fulmina & diis arma aduersus gigantes dicitur fabricasse: ad mensam tamen deorum non est admissus: quineriam cùm Mineruæ nuptias experitisset, repulsam passus est. Vnde Virgil. Ecloga 4.

Nec Deus hunc mensa, dea nec dignata cubili est.

Tandem vxorem duxit Venerem: quam cùm postea cum Marte in adulterio deprehendisset, ambos adamãtinis catenis colligauit, nudósque, vti erant, diis deridendos exhibuit. Artis fabrilis præstantia omnes creditur superasse quo fit, vt quicquid artificiosè ex metallo vnquam fuit fabricatum, ad Vulcanum referatur authorem: quo in genere sunt monile Hermiones, corona Ariadnes, currus Solis, Achillis & Æneæ arma: & id genus alia nõ pauca. Vulcani allegoriam prolixè admodum descriptam habes apud N. Comitem, mythologiæ lib. 2. cap. 6.

Vulcanalia, orũ, pluralis numeri, generis neutri festa Vulcano dedicata. Columella libro 11 cap. 3. Cæterùm Augusto circa Vulcanalia, tertia fatio est.

Vulsinij, Tusciæ oppidum opulentissimum, totum fulmine concrematum. Plin. libro 2. cap. 52. Huius meminit & Strabo libro 5. Vide VOLSINIVM.

Vulsinus, lacus in Hetruria à Vulsiniis oppido, cui adiacet, nominatus, piscium fertilis. Vulsinij enim, oppidum fuit opulentissimum, à quo Vulsicenses dicti sunt. Et Vulsinienſis lacus, apud Columellam libro 8 cap. 16.

Vultur, mons est in Apulia, in quo se dicit fuisse educatum Horatius 3. Carm. ode *Me fabulosa Vulture in Appulo*, &c.

Vulturnus, ventus ab ortu hyberno spirãs, quem Græci Eurum vocant, teste Plin. lib. 2. cap. 47. Est item Vulturnus, fluuius Campaniæ, qui per Capuam fluens, circa Cumas in mare illabitur Virg. 7. Æneid.

— amnisque vadosi
Accola Vulturni.

Vulturnus, seu Vulturnum, Campaniæ oppidum, cum fluuio eiusdem nominis, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 1. Pompo. Mela lib. 2. Vulturnus amnis. Vulturnum oppidum. Silius lib. 8.

— fluctusq; sonorum Vulturnum.

Est & Vulturnum, Hetruscorum oppidum, teste Liuio lib. 4. ab vrbe.

Vvormatia ad Rhenum vetustissima Vangionum ciuitas, originem sumens, vti scribitur, à Treuirensibus, quibus tributum annuum pendit: deinde Romanis, ad Attilã vsque, subdita: ab eo, cum multis aliis Rheni vrbibus subuersa: iterum à Galliarum rege Clodoueo instaurari cœpta, à Brunichilde regina venustè illustrata, ac Galliæ regum sedes effecta est, qui castrum regium ibidẽ construxerunt, ea parte vbi nunc noua Vuormatiensis, curia conspicitur: quod tempore Caroli magni flamma in cineres redegit. Archiepiscoparus Vvormatiæ Moguntiam translatus est anno 719. F. Irenicus Vulgò *Vvormes.*

V X

Vxama oppidum Hispaniæ citerioris, vt scribit Plin. lib 3. cap. 3.

Vxella, insulæ Britanniæ vrbs, vt scribit Ptolemæus lib. 2. cap. 3.

Vxellodunum, oppidum in finibus Cadurcorum inter Celtas, non longè à Gallia prouincia Romanorum. Cæsar lib. 8. Vulgò *Cadenac en Quercy.*

V Z

Vzal filius Iectan. Gen 10. Lat. ambulans, seu vehiscans, aut distillans.

Vzias rex, Amaziæ filius initio regni iustus, Philistæos, Arabes, Ammonites subiecit, tributarios fecit, ciuitatem Hierusalem restaurauit. Demum ex opulentia in superbiam lapsus, sacrificare volens in aureo altari, lepra percussus est, à sacerdotibus è sacrario pulsus. Terræmotus factus, mons in loco qui Eroge dicitur, scissus fuit. Ioseph lib. 9. cap. 11. 2. Paral 26.

X A

Anthe, es, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, à rufo, siue flauo colore dicta Hesiodus in Theogonia. Hæc à Virgilio Xantho appellatur quarto Geor.

Primũ

Drimóque, Xanthóque, Lygeáque Phyllodocéque.
Olim sic vocabatur Troias, regio Ilij. Stephanus.

Xanthi, populi sunt in Asia, qui cùm eorum vrbs ab Harpago, Cyri Regis præfecto obsideretur vxores suas ac seruos vnà cum suppellectili in arce posuerunt, eámque igni succenderunt: deinde omnes pariter contra Harpagum irruentes, interfecti sunt, vt scribit Herodotus libro primo ξάνθοι Stephano populi sunt Thraciæ.

Xanthippus, Lacedæmoniorum dux, accersitus à Carthaginensibus, contra Luctatium consulem pugnauit. Volater.

Xanthippe, vxor Socratis Philosophi. De qua Gellius: Xanthippe, Socratis Philosophi vxor, morosa admodum fuisse fertur & iurgiosa: irarúmque & molestiarum muliebrium per diem, pérque noctem scatebat: & reliqua. Legito ipsius Gellij lib. 1. cap. 17.

Xantho, fuit vna ex nymphis, Oceani & Tethyos filia. Virgil. 4. Georg.

Drimóque, Xanthóque Lygeáque.

Xanthus, filius Tremyli & Praxidices in Lycia natus. Steph. in Tremile.

Xanthus, fluuius Troadis, idem cum Scamándro: ita dictus, teste Aristotele de Historia animal. lib. 3. quòd ouium vellera rufo inficiat colore, ξάνθον enim Græci dicunt, quod nos rufum aut flauum. Virgil. lib. 1. Æneid.

Ardentéque auertit equos in castra, priusquam
Pabula gustassent Troiæ, Xanthúmque bibissent.

Idem 4. Æneid.

Qualis vbi hybernam Lyciam, Xanthique fluenta
Deserit, ac Delum maternam inuisit Apollo.

Est item Xanthus, Lyciæ fluuius, duobus fontibus è Cadmo monte nascens, & non procul à nominis sui vrbe in Lycium mare se exonerans. Hoc præterea nomine fuit vnus ex equis Hectoris, cuius meminit Homer. lib. 23. Iliad.

Xanthus, antiquus rerum Lydorum scriptor, Lydúsne an Sardianus fuerit Strabo incertus est. Suidas Lydum dici, scripsísséque historiã Lydorum lib. 4.

Xanthus alter fuit, Poëta melicus, vt Ælianus scribit.

Xaurus, locus Macedoniæ à Vauro quodam. Incolæ. Xauri. Steph.

X E

Xenarchus, comicus poëta, cuius fabulas commemorat Athenæus. Xenarchus alter, à Seleucia Ciliciæ Peripateticus, docuit Alexandriæ primùm, deinde Romæ. Atij philosophi, deinde Cæsaris Augusti vsus amicitia, vsque in senectutem in honore habitus. Denique paulò ante mortem visu orbatus diem obiit. Strab. lib. 14.

Xenephiris, vicus Lybiæ. prope Alexandriam. Gentile, Xenephirites. Steph.

Xeniades. Corinthius, qui cùm emere vellet Diogenem Cynicum, & quid is artificij nouisset, percontatus foret, Noui, inquit Diogenes, hominibus liberis imperare. Quo responso incitatus, Diogenem Xeniades emit & manumisit, filiósque suos ei tradens, Accipe, inquit liberos meos, quibus imperes. Meminit Gellius lib. 1. ca. 18.

Xenius. Iouis cognomẽtum apud Græcos, teste Dionysio, quem Latini, verbo ex verbo expresso, hospitalem vocant.

De hoc intelligendum est illud Virgilij libr. 1. Æneid,

Iupiter, hospitibus nam te dare iura loquuntur.

Xenocrates, nomen philosophi Chalcedonij auditoris Platonis, qui in Academia Speusippo successit, & viginti quinque annis docuit. Fuit tardus ingenio adeò, vt cùm illum Plato Aristoteli compararet, alterum fræno, alterum calcaribus indigere diceret. Hic philosophorum seueríssimus extitit. Ferunt cùm Phryne nobile scortum, dedita opera à quibusdam intra eius cellam missa esset, atque ab eo orans lecticuli partẽ accepisset, demúmq; imperfecto opere discessisset, dixit se nõ à viro, sed à statua venisse. Eius verbis tanta fides adhibebatur, vt quum iniurati nullius testimonium admitteretur, huic soli iniurato crederetur. Hũc Athenienses aliquando vendiderunt, vt ita in exilio degens frangeretur. Obiit secundo & octogesimo ætatis suæ anno, quum noctu forte in sartaginem offendisset. Fuere & alij hoc nomine.

Xenocrates, philosophus Platonis auditor, præceptor Polemonis, cùm princeps quondam intentatæ legationis ad Antipatrum, à quo omnium expectatio erat, nihil non illo orante impetrare posse, reliquis sociis humaniter acceptis, in conspectu vix quidem admissus est, quod suspectus haberetur. Tunc versus ad socios Xenocrates, beneficium accipere dixit, quòd se vnum Antipater suæ in Athenienses ingratitudinis & perfidiæ testem vereretur, & dicere incipientem, nunc obstrependo, nunc obsecrando tacere Antipater coegit: cui in orando Phocion legationis comes successit. Ad hunc misit Alexander dono triginta talenta auri: ille statim remittens ait, Regibus non philosophis opus esse pecunia Author Suid.

Xenocrates, alter philosophus, modestia nihil superiore inferior, scripsit domesticum auspicium, quando videlicet aut mustella, aut serpens, aut his similia in domo apparent, quid portendere soleant. Suid.

Xenodochus Cardianus quidam, ad quem Alexander conuersus, verba facit, apud Plutarchum in Alexandro.

Xenodorus, statuarius, scientia fingendi cœlandíque nulli veterum postponendus. Cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 7.

Xenodotus, fuit historicus, patria Trœzenius.

Xenophanes, philosophus Colophonius, Archelai auditor, scripsit elegias & iambos contra Hesiodum & Homerum, quæ de iis dixere improbanda. Author Laërtius. Huius meminit etiam Strab. lib. 14. de Colophone scribẽs. Xenophanes alter, pœta item Iambicus patria Lesbius Suid.

Xenophilus, musicus, patria Chalcidensis, Pythagoricus, biennio minor quàm Gorgias, qui CVII. vixit annis, sed fœlicitate non inferior: si quidem, vt Aristoxenus musicus ait omnis incommodi humani expers in summo perfectissimæ doctrinæ splendore extinctus est. Author Valerius Fœlicitatis huius Xenophili meminit. Plin. lib. 7. cap. 50.

Xenophilus, consul, ab vrbe condita 1085.

Xenophon, nomen philosophi, & ducis insignis Athenienſis, Socratis discipulus, & Platonis æmulus fuit, speciosus, moratus, & omnibus gratus. Hic primus omnium philosophorum scripsit historiam, exercitum quoque ex vltimis Babyloniæ finibus per aspera & difficillima itinera incolumẽ in patriam reduxit. Fuere & alij Xenophontes.

Xenophon, Grylli filius, Athenienſis, Socratis discipulus, ob eloquentiam Musa Attica vocatus equorum venationis, & rei familiaris imprimis studiosus, vt ex eius literis deprehendi potest. Venit in amicitiam Cyri minoris, cum quo militauit, ac eius παιδείαν scripsit, non tam historiæ seruiens veritati, quàm vt perfectum institueret ducem, vt Cic. in 1. de Orat. testatur: quem librum se frequenter lectitasse, & manibus triuisse alibi in Epistola quadam dicit. Scripsit præterea Sympoſium & Oeconomicum, paruum admodum libellum, à Cicerone in Latinam orationem cõuersum, si credimus Columellæ. Edidit & historiã Peloponnesiaci belli, ac eorum quæ Athenienſes post Thucididem gesserunt, quam Paralipomena appellauit. Quintilianus Xenophontis iucũdita: em inaffectatam dixit, quam nulla affectatio consequi possit. Cum Platone simultates gessit, vt scripsit Gellius lib. 14. cap. 3. Pluribus persequitur huius vitam Laërtius. Xenophontes præter hunc alij tres fuere: vnus Antiochenus, qui scripsit Babylonica, opus scilicet de amore: alter Ephesius historicus: tertius, Cyprius, qui scripsit Ephesiaca, amores videlicet Cyrenes, Myrrhæ, & Adonidis. Author Suid.

Xera, vrbs iuxta Herculis columnas. Gentile, Xeræus. Steph.

Xerolibya, Libya sicca, hoc est pars Libyæ interior propter aquarum inopiam deserta: quam Virg. lib. 4. Æneid. vocat regionẽ situ desertam.

Xerxene, à Xerxe nominatur (vt à Cambyſe Cambyſene) regio iuxta minorem Armeniam vel pars eius. Steph & Strab. lib. 11.

Xerxes, Persarum rex fuit filius Darij, & Cyri ex Atola filia nepos, qui CLXX. hominum myriadibus, hoc est, decies septies centenis millibus per totum quinquennium cõtractis, Græciæ bellum intulit. Quam tantam hominum turbam cùm ex editiore specula aspexisset, teneriter fertur lachrymasse, quòd post centum annos ex tanto hominum numero nemo esset superfuturus. Tantum autem habuit nauium apparatum, vt totum Hellespontum operiret, & Asiam Europę ponte coniungeret. Athon præterea montem, teste Plinio libr. 4. capite 10. à continente abscidit. Victus demum apud Thermopylas à quatuor hominum millibus, nauale quoque certamen cum Themistocle tentauit: à quo similiter apud Salaminem superatus, cùm antea tota maria classe sterneret, vix paruula cymba effugit, relicto Mardonio præfecto, qui & ipse re in Bœotia infeliciter gesta, cum parcissimis in Persidem se recepit. Demum cùm se otio, socordiæque, relicta militia, tradidisset, præmium genus luxuriæ nouum inuenientibus proposuit, vt scribit Valerius. Quamobrem à suis spretus, paucis pòst annis ab Artabano præfecto suo in ægia interficitur, cum regnasset annis octo.

Xerxes idem est quod victor, atque triumphator. Erat enim militia ferox, & fortunatus. Propagauit regnũ vsque prope Indos & primùm vocabatur Baleus. Beros lib. 5. Iacula in solem torsisse, & compedes mari immisisse fertur. Laert. in procœmio lib. 1. In cuius exercitu, equa, bellicosissimum animal, leporem timidissimam feram peperit: quod haud dubiè portendit, tantum exercitum fugam molituram. Herod. li. 7.

Xerxes, alter pictor Heracleata, Venerem adeò pulchram pinxit, vt ex ea quæstum magnum faceret, prætium accipiens ab his qui eam videre cupiebant. Itaque Græci lepido cauillo Venerem eam amicam Xerxis vocitabant, quòd ex eius lenocinio quæstum faceret. Ælian. de varia historia.

X I

Xilia, vrbs Libyæ, Gentile, Xiliates.

Xiphene, regio Palestinæ. Stephan. ex Iosepho. Gentile Xiphenæus.

Xiphonia, vrbs Siciliæ: Gentile Xiphoniates. Steph.

Xyliæ, Ponti Cappadociæ vrbs, vulgò *Sentina*, teste Prol. lib. 5. cap. 6.

X O

Xoes, vrbs & insula Ægyptia, in mediterraneo, supra Sebeniticum & Phanicum ostium. Stephanus & Strabo lib. 37. vbi Xois legitur in translatione.

Xuchites, vrbs Libyæ: Gentile, Xuchites. Steph.

Xuthia, vrbs Siciliæ: Gentile, Xuthiates. Steph.

X Y

Xylos, vrbs Cariæ: vnde Xylius, vel Xyleus Steph.

Xyline, Ptolem. lib. 5. cap. 6. Ponti Cappadocij: vulgò *Sentina*.

Xynia, vrbs Theſſaliæ, Gentile, Xynieus. Stephanus.

Xynia, palus, vel ab vrbe vicina ſic dicta, vel quòd ξυνὴ, id eſt, communis eſſet Theſſaliæ & Bœotiæ. Hanc Steph. aliàs Bœbaidam vocari ſcribit.

Xypete, vicus in tribus Cecropide. Tribulis. Xypeteon. Steph.

Xypete, vicus Atticæ, Troia priùs dictus. Stephanus.

Xyſtici apud Romanos, gladiatores erant, non in arena, ſed in porticu & ambulacris hyberno tempore pugnantes. Eſt enim xyſtus ambulacrum, quod Græci ὑπαίθριον dicunt. Meminit huius generis gladiatorum Suetonius in Auguſto. Nec tamen eo minus aut Xyſticorum concertationes, aut gladiatorum pugnas ſeueriſſimè ſemper exegit.

Xyſtis vrbs Cariæ, à qua Xyſtiani dicti ſunt populi liberi in Apamia, vt ſcribit Plin. libro 5 cap. 9.

Xyſtus, VI. Rom. epiſcopus, Alexandro in ſacerdotio ſucceſſit. Euſeb. lib. 5. cap. 6. hiſt. eccleſ. annis XII. anno ſalutis 121.

Xyſtus. XXIII. Rom. antiſtes, annis 11, anno ſalutis 257.

Abab, filius Thahath 1, Par. 7. Filius Ooli. 1. Par. 11. Lat. dos ſiue dotatus.

Zadab, filius Nathan filij Hethæi filij Seſan 1. Par. 1. 11. 2. Par. 24. 1. Eſd 10.

Zabadias, filius Beriæ, 1. Paral. 8. 17. Lat. dos Domini.

Zabbai, nomen viri. 1. Eſdr 10. Lat. fluxus, ſiue fluens.

Zabdi, pater Charmi patris Acham Ioſ. 7. filius Semei, 1. Paral. 8 Lat. dos vel dotatus, ſiue fluxus abundantia.

Zabdias, nomen viri, 1. Paral. 27. idem.

Zabdiel, nomen viri, 1. Paral. 27. 1. Mach. 11. Lat. dos ſiue dotatus Dei.

Zabel mons Arabiæ felicis vbi Mahumetus orare, ſeu potius conſulere Satanam erat ſolitus. Ludoi. Peregr. cap. 13. & 14.

Zabide, vicus in mediterraneis Arabiæ fœlicis Steph.

Zabij, populi Indici, qui cum Deriade contra Dionyſium pugnauere. Steph.

Zabina, nomen viri, 1. Eſd. 10. Lat. fluxus, vel fluës nunc: aut Syriacè venditio vel emptio.

Zabius, rex Hyperboreorum.

Zabulo, decimus filius Iacob ex Lia eius vxore Gen. 30. Lat. habitaculum, vel habitans.

Zacheus, nomen viri, 2 Mach. 10. Luc. 19.

Zacchai, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. purus aut nitidus: vel Syriacè, iuſtus.

Zachantei, aliàs Zachanthæi, teſte Polybio, Zacynthiorum coloni, in medio Pyrenæi mõtis ſiti, & iuxta fluuium Iberum habitantes. Step. vrbs eſt Iberiæ, ab Annibale capta.

Zacharias, nomen principis filij Moſollamiæ. 1. Paral. 5. 9. Filius Barachiæ, Iſa. 8. Filius item Ieroboam filij Ioas regis Iſrael 4. Reg. 14. Lat. memoria Domini, aut maſculus Domini.

Zacharias, IIII. Hieroſolymorum epiſcopus anno ſalutis 101.

Zacharias. LXXXVIII. Rom. epiſcopus, regnauit ann. X. menſ. I. I. anno ſal. 742.

Zacharias, Apoſtolorum diſcipulus, ſecundus Viennenſis epiſcopus. Adon, Arch. Vienn.

Zacher, filius Abigabaon, 1. Paral. 8. qui 9. dicitur Zacharias Lat. memoria ſiue maſculus.

Zachur, filius Maſma, 1. Paral. 4. 25. Lat. memor ſiue memorans, aut maſculinus.

Zacynthus, inſula Ionij maris parua occidentali Peloponneſi lateri adiacens, vrbémq; habens eiuſdem nominis: à Zacyntho Dardani filio qui in ea imperauit, dicta. Plin. lib. 4. c. 12. Inter Cephaleniam & Achaiam cùm oppido magnifica, tum fertilitate præcipua Zacynthus, aliquando appellata Hyriæ. De hac Virg. lib. 3. Æneid.

Iam medio apparet fluctu nemoroſa Zacynthos.

Zadrame, regio Cynæcopolitarum, qui felicis Arabiæ populi ſunt. Steph.

Zæa, vrbs Bœotiæ antiquiſſima. Steph.

Zagrus, Strab. lib. 11. mons eſt quo Media à Babylone diuiditur.

Zagyſtis, regio parua Libyæ. Steph.

Zeleucus, Legiſlator Locrenſis, vinum ægris prohibuit iniuſſu medici, pœna capitis indicta. Author Ælianus. Apud Valerium de eodem narratur, quòd cùm eius filius adulterij crimine damnatus, ſecundum ius ab ipſo conſtitutum vtroque oculo carere deberet, ac tota ciuitas virtuti & meritis patris crimen condonaret, ipſe ſibi nõ pepercit: ſed ſuo priùs deinde filij oculo eruto, vſum vtrique videndi reliquit. Ex Valerio lib. 6. cap. 5.

Zama, filius, Semei filij Ieth. 1. Paral. 6. Lat. cogitatio, aut ſcelus, vel turpitudo.

Zama, vrbs Africæ, apud quam Annibal magno prælio à Scipione victus fuit. Hanc Strab. lib. 17. Zagnam appellat Silius lib. 3.

Et Zama & vberior Rutulorum ſanguine Tapſus.

Zambales, Perſarum rex, ann. ſal. 491.

Zambri regionis nomen, Ierem. 25. Filius Salu. Num. 25. Filius Ela filij Baaſa 3. Reg. 16. Filius item Ioada filij Ahas. 1. Paral. 8. Lat. cantans, vel pſallens, ſeu vitis vel palmes, aut amputatio, vel præſcißio.

Zame,

Zame, fons est in Africa, cuius aquam canoras voces reddere scribit Varro.

Zameis Ninias, v. Assyriorum rex, Nini & Semiramidis filius: regnauit an. xxxviii. Egregij & memoria dignum in regno suo nihil fecit: in deliciis vitā transegit. Diodor. lib. 3. Ornauit tamen templa deorum, & Chaldæos ampliauit. Beros. lib. 5. Cassiod. Euseb.

Zamira, filius Bechor filij Beniamin filij Iacob. 1. Par. 7. lat. cantio, vel surculus.

Zamma, filius Iahath filij Lobni, 1. Par. 6.

Zamolsis, aut potiùs Zamolxis, vir inter Getas natus, Pythagoræ discipulus ac seruus, ad Ægyptios vnà cum eo penetrauit, deinde eorum ritus in patriam deduxit, à suisque priscantibus illum Saturnum esse, post mortem habitus Deus, vt scribit Herod. lib. 4.

Zamram, filius Abrahæ ex Cetura, Gen. 25. lat. cantor, siue cantus.

Zamri, filius Zaræ filij Iuda ex Thamar. 1. Par. 2. idem quod Zambri significat.

Zancle, oppidum Achaiæ, Plin. lib. 4. c. 5.

Zancle, Siciliæ vrbs, in penitissimo Pelori sinu, posteà à Messenium instaurantibus Messana appellata. Zancle autē priùs à situs obliquitate dicebatur, quod falcis in modum curuata esset. Vide Strabonem lib. 6. Ipsa etiam Zancle dici inuenitur, à Saturni falce, quam Poëtæ fabulantur in Siciliam decidisse. Quam fabulam inde ortam putat Macrobius, quod ea insula imprimis frugum fertilis sit. Saturnus autem primus putatur in Italia frugum vsum inuenisse. Ouid. 15. Meta.

— *Zancle quoque iuncta fuisse*
Italiæ legitur, donec confinia pontus
Abstulit, & media tellurem repulit vnda.

Zanclæus, a, um, vt, Zanclæa arena, apud Ouid. 13. Meta. Charybdis Zanclæa, apud eundem 4. Fast.

Zancles, ciuis Samothracenus, cui dentes renati sunt, post centum & quatuor annos. Plin. li. 11. cap. 37.

Zanoe, ciuitas in tribu Iuda Ios. 15. 1. Par. 4. 2. Esd. 11. lat. obliuio, siue abiectio, vel ista requies, aut consolatio.

Zara, filius Rahuel, filij Esau. Gen. 36. Filius Iudæ ex Thamar eius nuru Gen. 38. Filius Simeonis filij Iacob 1. Par. 4. qui Gen. 46. Iachim dicitur rex Æthiopum. 2. Paral. 6. Pater regis Edom. Gen. 36. Pater item Zabdi patris Charmi. Ios. 7. lat. Oriens, vel Orientalis, aut charitas.

Zarathias, filius Ozi filij Bocci. 1. Par. 6. lat. oriēs Dominus, aut claritas Domini.

Zared, torrens in deserto Moab. Num. 21. Deut 2. lat. aliena defectio, aut extranea vel sparsa potestas.

Zarehe, nomen viri. 1. Esd. 8. lat. idem quod Zarahias significat.

Zares, vxor Aman, filij Amathi. Est. 5. lat. extranea miseria, vel extranea hæreditas, aut sparsa miseria vel hæreditas: seu circulus vel corona miseriæ aut hæreditatis.

Zareta, fons supra Chalcedonū mare, paruos nutriens crocodilos, qui Zaretij vocantur. Steph.

Zarex, vrbs Laconiæ maritima, & heros Athenienſis, & Hippothontis heroum: vnde etiam tribum denominant. Steph.

Zariaspa, vrbs Bactriana, quæ & Bactra dicebatur. Steph. ex Strabone.

Zarmizegetusa, regia Daciæ vrbs, Ptol. lib. 3. c. 8. Vlpia Traiana deinde dicta: vulgò *Corona*. Germanicè *Cron*.

Zates, ab imperatore Lazorum rex designatur, an. salutis 560.

Zatham, nomen viri. 1. Par. 26. lat. oliua eorum, siue iste perfectus aut iste consummatus: vel iste simplex.

Zauan, i. tremens aut tremor, vel vexatio. filius Ezer filij Seir Horrei. Gen. 36.

Zaueres, populi Libyæ. Steph.

Z E

Zeb, nomen viri Madianitis, ab Ephraim interfecti. Iud. 7. Psal. 82. lat. lupus.

Zebece, vrbs Galileæ Steph.

Zebedæus, nomen viri, 2. Esd. 11. Pater Iacobi & Ioannis Apostolorum.

Zebedia, nomen viri, 1. Esd. 8. lat. dos Domini siue dotauit Dominus.

Zebee, rex Madianitarum. Iud. 7. Psal. 82. lat. victima aut sacrificium, vel decollatio, aut iugulatio.

Zebennia. Odenati vxor, cum filiis Herenniano & Timolao regnū obtinuit, anno salutis 267.

Zebennus, Antiochiæ episcopus, anno salutis 234.

Zebida, mater Ioachim siue Eliacim. 4. Reg. 23. lat. dotata, siue dotatio.

Zebul, seruus Abimelech filij Gedeonis. Iud. 2. Latinè habitaculum: aut Syriacè, sterquilinium.

Zebitis, vrbs Libyæ. Steph.

Zechri, filius Isaar filij Gaath filij Leui. Exod. 6. 1. Par. 8. 9. 1. Par. 28. Lat. memor, vel memorans, siue masculinus.

Zechur pater Sammua. Num. 13. idem.

Zedachia, summus sacerdos, anno mundi 3109.

Zedicho. Vide SACAMAZA.

Zela vrbs Armeniæ, aliàs Artemidissacea dicta.

Zela, vel Zele, vrbs Troadis, à Zeleo heroe. Est etiam Zelea, castellum Cizici. Steph.

Zelandia regio maritima Germaniæ inferioris seu Galliæ Belgicæ Septentrionem versus. Hanc veteribus olim non fuisse incognitam, ex Cornelio Tacito colligi potest: non hoc equidem, quo nunc innotescit, nomine sed ex vsu & vulgata illa alloquendi consuetudine ac compellatione, qua populares atque indigenæ inter se sunt vsi. Itaque Mattiacorum

illos nomine designat, cùm inquit: Est in eodem obsequio Mattiacorum gens Batauis similis, nisi quòd ipsi terræ suæ solo acrius animantur Indicans, tametsi Batauis siue Hollādis à cautate terræ sic denominatis vicini sint ac finitimi, ita vt inter illos referri debeant, vulgari tamen numinis appellatione discretos, atque Oceano propiores, magis feroces esse: vt reuera sunt, ac viribus, ingenio, solertia, versutiis, calliditate, fallaciis, captionibus, negociandi peritia, ac conquirendi peritia superiores. Quod autem Mattiaci nominentur, non à loco, aut Duce aliquo, sed à populari appellatione, atque vsitato loquēdi more enatum est, nempe à *Maet*, quæ vox in quotidiano sermone Zelandico & congressu familiari, omnium actionum, contractuum, periculorum, ac totius voluntatis, consilij, laboris, socium comitémque sonat, &c. Nam Zelandiæ nomen recens est, ac veteribus incognitum, à terra ac mari conflatum, quasi dicas terram ac solum maritimum: mari enim vndique cingitur, multisque Insulis distincta est, nempe quindecim, tametsi paucis ab hinc annis magnam cladem huic regioni Oceanus intulit, cuius sæuitia, magna Zelandiæ pars, diuulsis ac dissipatis funditus aggeribus, salo oppressa est, atque æquata. Subsistunt tamen insignes aliquot Insulæ, quarum tres præcipuè cum Oceani æstu continentur, atque immersis sumptibus, aduersus hoc indomitum elementum ægrè se tuentur. Inter has primum ex alto in portum delatis se offert Vvalachria (*Vvalcheren*) vel ab eius cultore sic denominata, vel à Gallis hanc oram frequentantibus, qui Belgica voce etiam nunc *Vvalen* vocātur, aut ab ea parte Britanniæ, in quā versus Occidentem consistunt Vvalli, apud Anglos præcipuæ nobilitatis viri, à Gallis etiam oriundi, quod idioma eorū adhuc indicat. Hinc Aquilonem versus, aut ab Ortu Solstitiali opposita est Scaldia, à præterlabente Scalde flumine sic nominata. Suytbeuelandia, quæ à solo Austro oppositio, sic denominata est, spatiosissimo, amœnissimóque versus Flandriæ ac Brabantiæ oras tractu exporrecta, dimidio iam est angustior, paucis ab hinc annis magnam iacturam passa. Hęc Leu Lemnius in opere de occultis naturæ miraculis.

Zelas, Nicomedis filius, Cressam Paphlagoniæ vrbem occupauit. Steph.

Zelotes, cognomen Simonis Apostoli. Luc. 6.

Zelpha, ancilla Liæ vxoris Iacob. Genes. 29. Latinè distillatio aut vilitas vel contemptus oris.

Zelus, vrbs Æthiopum Occidentalium. Stephanus.

Zemma, nomen viri. 2. Par. 29. lat. scelus, aut cogitatio, sc. peruersa.

Zenas, legisperitus quidam. Tit. 2.

Zenicetus, pirata quidam insignis fuit, qui Isaurico monte capto, se vnà cum tota domo concremauit. Pius secundus Pontifex Maximus in Asi.

Zeno, Philosophus ex Cypro Græca ciuitate, Stoicorum sectæ conditor, tanto in honore apud Athenienses habitus, vt apud eum claues vrbis deponerent, ornaréntque ipsum aurea corona & imagine ærea. Hic adolescenti cuidam inepta multa loquenti ait, ideò duas habemus aures, os autem vnum: vt scilicet multa audiamus, pauca verò loquamur. Decessit 29. ætatis suæ an. siue morbo. Nam, vt ferunt, cùm abiret ex schola, lapidem offendens, digitum perfregit: manu verò terram feriens, illud ait, Ex Niobe venio. Quid me vocas? Et continuò se strangulans, interiit.

Zeno Citiæus, Stoicæ sectæ princeps de quo Cicero in Oratore, Zeno quidem ille, inquit, à quo disciplina Stoicorum est, manu demonstrare solebat quid inter has artes interesset. Nam quum compresserat digitos, pugnúmq; fecerat, Dialecticam aiebat eiusmodi esse: cùm autem diduxerat, & manum dilatauerat, palmæ illius similem eloquentiam esse dicebat. Hactenus Cicero. Fuit & alius Zeno Philosophus Epicureus, Ciceronis synchronos, id est contemporaneus, de quo idem Cic. lib. 1. de finibus meminit, & eum cum Attico frequenter audiuisse Epicuri sententias explicantem. Fuere & alij Zenones.

Zeno Eleates, Parmenids auditor, simul cū Perdica & in Philosophia, & in administranda Republica clarissimus, teste Suida. Hunc inuentorē Dialecticos fuisse, sicut Empedoclem Rhetorices, Aristoteles est author. Huius celebratissima fuit in perferēdis cruciatibus patientia, qui cùm adolescentes nobilissimos cupiditate libertandæ patriæ inflammasset cōtra Nearchum tyrannum: facto indicio comprehensus traditúsque est tortoribus torquendus, qui cùm laceraretur, vt conscios cōiurationis nominaret, neminem illorum nominauit, sed amicos, intimósque tyranni, participes coniurationis esse dixit. Deinde cùm quippiam se in aurem tyranni loqui velle significasset, eam mordicus correptam non antè dimisit, quàm rapta aure mutilatum caput reliquisset. Sed cùm complices coniurationis proferre cogeretur, concisam dentibus linguam in os tyranni conspuit, quo facto ciues tyrannum lapidauerunt.

Zeno Hunricus consul, anno sal. 471.

Zenobia, vt ex Pollione refert Volaterranus regina Palmirenorum, post Odenati viri mortem, in Syria Romanorum rexit imperium: ponitúrque inter x x x. tyrannos, qui tempore Galeni orbem vsurpauerint. Superata tandem

dem ab Aureliano, ac in triumphũ ducta fuit, eíque principis clementia Tybutte possessio concessa, vbi honestè ageret. Hæc ea castitate dicitur fuisse, vt ne cũ viro suo nisi prolis gratia congrederetur. Regali alioquin pompa, Persarum fere modo adorabatur. Ad conciones galeata procedebat cum limbo purpureo, gemmis dependentibus, voce clara moribus seueris, Græci Ægyptiíque sermonis peritissima, Latini non ignara. Orientalem Alexandrinámque historiam epitomauit. Herennianum & Timolaum filios literis erudiit. De quorum exitu nescitur, an interierint morbo, an ab Aureliano fuerint interfecti.

Zenodotium, vrbs Osroenæ propè Nicephoriũ. Steph.

Zenodotus grammaticus, vixit temporibus. Ptolemæi primi cuius etiam filios erudiit, ac præfuit Alexandrinæ Bibliothecæ: primus quoque Homeri libros correxit, ac in ordinem redegit. Suidas. Zenodotus alter Sophista, sub Adriano principe docuit Romæ, scripsítque Epitomen prouerbiorum Didymi: conuertit in Græcum sermonem historiã Sallustij: præterea Genethliacon in Adrianum & alia. Suid.

Zenodotus sculptor nobilis, qui mercurij statuã fecit in ciuitate Galliæ Aruernis. Item mãdato Neronis Colossum c x. pedum longitudine Soli dicatum.

Zenon, martyr, anno sal. 252.

Zenon III. Imperator, regnauit an. XVII. an. salutis 476.

Zenon, rex Ægyptiorum, Philadelphiæ tyrãnus, anno mundi 414.

Zephrona, terminus est Iudæi. Num. 34.

Zephyra, insula est maris mediterranei iuxta Cretã. Author Plin. lib. 4. c. 12. & Pompon. li. 1.

Zephyria. Vide BYBLIS & MELOS.

Zephyrium, Locrorum promontorium in Italia à quo Locri Epizephyrij dicti, in eximio eius agri iugo siti, iuxta Heracleam & Crotonem Pli. lib. 3. c. 5. Strab. lib. 6. Locri agri promontorium offertur, quod Zephyrium appellatur, portum habens, venientibus ab occasu ventis commodum, qua ex causa & nomen adsequitur. Deinceps Locri Epizephyrij, vrbs insignis. Hæc ille, Steph.

Zephyrium, Halicarnassus est Cariæ, & vrbs Ciliciæ. Gentile Zephyriota. Est & Scythiæ regiuncula. Item promontorium Ægypti, à quo Venus & Arsinoe Zephyritis. Steph.

Zephyrus, XIIII. Rom. episcopus annis XX. an. salutis 200.

Zephyrus, ventus flans ab Occasu æquinoctiali aduersus Subsolanum, quem Latini Fauonium appellãt, dictus Zephyrus, quasi ζωηφόρος hoc est, vitam ferens: eo enim plantæ omnes germinant & pullulant. Vide Gel. lib. 1. cap. 22. Is aduersus Eurum stat, vt scribit Gellius, Plin. lib. 18. c. 34. Ipse leniter pluuius, tamen est siccior Fauonius, ex aduerso eius ab Æquinoctiali occasu, Zephyrus à Græcis nominatus. Hæc ille. Incunte vere, flare incipit: & vt author est Varro li. 1. de re rust. VII. Idus Februarij Horat. 1. Carm. ode 4.

Soluitur acris hyems grata vice veris & Fauoni.

Zepidæ populi, partim in Longobardorum nomen sunt confusi, partim Auaribus subiecti, in superiori Pannoniæ parte securi permanserunt. Blond. lib. 4. deca. 1. Procop. lib. 3. de bello Goth.

Zerani, populi Thraciæ: & regio Zenaria, Stephanus.

Zerbi maris mediterranei insula, propter cladem classis Christianorum, quæ anno 1560. ibi accidit nobilitata. De huius situ, magnitudine & dominio lege I. Leonem lib. 4. descriptionis Africæ.

Zerbis, Mesopotamiæ fluuius in Tigrim cadens, vt scribit Plin. lib. 6. c. 26.

Zeretra, Arcades vocant vadi foramina quædã, per quæ Erasinus fluuius è lacu Stympalo erumpit in Argiuam terram.

Zerynthus, vrbs & antrum Hecatos in Thracia, Steph.

Zeteum. Vide ZOETVM.

Zethan, nomen viri, 1. Par. 23. lat. oliua eorum, siue iste perfectus aut consummatus siue simplex.

Zethan, filius Balan filij Iadibel filij Beniamin, 1. Par. 7. lat. oliua, vel oliuetum.

Zethar, nomen Eunuchi. Esth. 1. lat. iste explorãs vel contemplans, aut oliua explorationis vel contemplationis, siue iste turtur, vel oliua turturis.

Zethes, fuit filius Boreæ ex Orithia, & frater Cales. Hi duo fratres ex Argonautarum numero extiterunt: & quoniam alati fuerunt, ad pellẽdas Harpyias missi sunt, quas vsque ad Strophades insulas sunt insecuti, vt est author Apollonius in Argonauticis.

Zethu, nomen viri, 1. Esd. 10. lat. oliuetum.

Zethua, nomen viri, Esd. 2. Idem.

Zetus, filius fuit Iouis ex Antiope, & fratre Amphionis. Nam cùm Lycus, Thebanorum rex, Antiopen vxorem deduxisset, illámque ab Epapho, aut (vt alij vocant) Epopeo Thebanorum rege constupratam cognouisset, sine mora eam repudiauit, secundásque cum Dirce nuptias contraxit. Interim Iupiter Antiopes amore captus, cùm iam vidua esset, eam compressit, ex quo & grauida effecta est. Id sentiens Dirce, suspicata est, virum suum clam cum Antiopa rem habere, eámque ob causam ministris imperauit, vt carceri eam includerent. Verùm instante partus tempore, Iouis miseratione soluta est, & in Cithæronẽ montem confugit: ibíque partus dolore correpta, cùm idoneum pariendi locum quærit in ipso biuio gemellos edit: quos pastores ibidem

inuentos pro suis educarunt, & alterum quidem Zetum appellarunt καὶ ὃ ζητεῖ τέκνον, alterum autem Amphionem, ὅτι οὐ διέδυ, ἢ ὅτι ἀμφὶ ὁδὸν μητρῴαν ἔτυχεν. Hi cum postea adoleuissent, cognitis iniuriis, quibus matrem suam affecerat Dirce, Tauri indomiti caudæ eam alligarunt, eóque per aspera loca agitato, diris eam cruciatibus dilaniarunt, donec eius misertus Bacchus in fontem eiusdem nominis eam commutauit. Fuit autem Zetus, Musicæ peritissimus, vnde vnà cum fratre Amphione saxa fingitur ad Thebane vrbis structuram citharæ suauitate traxisse. Cuius commenti rationem hanc reddit Palæphatus de Fabulosis narrationibus, Amphionem & Zetum Musicam primos in quæstu habere cœpisse, eáque lege admisisse auditores, vt illi vicissim ipsis ad muri constructionem operam suam præberent. Fratrum horum meminit Horat. lib.1.Epist.17.

Gratia sic fratrum geminorum Amphionis atque
Zeti dissiluit.

Zeugitana prouincia, eadem quæ Africa minor.

Zeugma, Daciæ vrbs, Ptol.lib.3.capit.29. Vulgò *Gleseburg.*

Zeugma, vrbs Syriæ ad Euphratem, vbi Alexander ponte catenis iuncto cum exercitu transiuit: Gentile, Zeugmatites & Zeugmateus. Step.

Zeugmatius, insignis & admirabilis eremita, qui licet oculorum priuaretur acie, omnia tamen circumibat, confortans oues, lupisque, id est, hæreticis & infidelibus, resistens, propter quã causam monachicam eius cellulam concremauerunt: sed Tatianus, magister militum fidelissimus, aliam ei extruxit, multóque eum fouit auxilio. Sozom. lib.8.c.6. hist.trip.

Zeusippus, XXVI. Sicyoniorum rex, regnauit ann. XXIII. ann. mundi 1803.

Zeulis, Lydiæ præfectus, ann. mundi 3775.

Zeuxis, Heracleotes pictor sua ætate maximus. Hic, teste Plin.lib.35.c.9. opes tantas acquisiuit vt in ostentatione earum Olympiæ aureis literis in palliorum tesseris intextum nomen suum ostentarit. Postea donare opera sua instituit, quòd ea nullo satis digno pretio permutari posse diceret. Æquales eius & æmuli fuere Timanthes, Androcydes, Epompus, & Parrhãsius, cum quo descendisse in certamen traditur, vt in Parrhasio suprà vidimus. Idem eodem teste.c.10.lib. supradicti, fertur pinxisse puerum vuas ferentem, ad quas cùm aduolarent aues, eadem ingenuitate processit iratus operi: & dixit, Vuas melius pinxi quàm puerum, nam si & hunc consummassem, aues timere debuerant. Hic etiam pinxit Helenæ simulachrũ. Ex Plinij lib.35.c.10. Perottus pueri non meminit, sed tantùm vuarum ad quas aues in scenam aduolarint.

Zeuxo, Nympha marina: Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theog.

Zidkia XXII. Iudæorum rex, regnauit annis XI. A Nabuchodonosor rex, tributarius constituitur, anno mundi 3336. Vide SEDECIAS.

Zie, nomen viri, 1.Par.5.lat. sudor, aut tremor.

Ziela vrbs Cappadociæ, quam cõdidit Nicomedis filius Zielas, trisyllabum, Steph.

Zigarum, ea terra fertur, ex qua populi exierunt qui nostra ætate cum liberis & vxoribus Europam peruagantur.

Zina, nomen viri, 1.Par.23.lat. fornicatio, aut Syriacè nutrimentum vel arma.

Zio, nomen secundi mẽsis, qui Aprilis apud nos dicitur. 2.Reg.6.lat. iste, vel Syriacè splendor, aut claritas.

Ziph, duæ sunt huius nominis in tribu Iuda ciuitates: ex quibus altera nomen magnæ dedit solitudini. Ios.15. 1.Reg.23. quam ædificauit Roboam, 1.Par.2.2.Par.11.lat. istud os, vel ista bucca, aut Syriacè, falsitas vel falsus.

Zipha, filius Ialeleel. 1.Par.4. idem quod Ziph significat.

Zipœtium, vrbs Bithyniæ à Zipœto rege, Steph.

Zirinia, vrbs Thraciæ. Steph.

Ziza, filius Ionathan filij Iuda filij Onam. 1.Par. 2. Est & nomen principis. 1. Par. 4. lat. vniuersalis, vel omnimodus, seu bestia, vel fera aut resplendens: vel Syriacè, recedens.

Z O

Zoara, vrbs Persidis. Ciues Zoareni vel Zoaratæ. Est etiam ζόαρα, vicus magnus siue castellum Palestinæ ad marc Asphaltite (Hebraicè paruam significat) quò Loth confugit à Sodomis: Steph.

Zobidæ populi prope Carmaniam. Steph.

Zoe, imperatrix, Constantino Monomacho nupsit, anno salutis 1043.

Zoe, vxor Nicostrati martyris, septem annis muta fuit ex morbo. Demũ à Deo Opt. Max. curata.

Zoëtum, vrbs Arcadiæ à Zoëto quodam. Steph.

Zoheleth, rupes est iuxta fontem Rogel nomine. 3.Reg.1.lat. reptans vel trahens.

Zoheth, filius Iesi. 1.Par.4.lat. separatio, aut iste stupens, vel pauidus, seu cõfractus: vel ex Hebræo & Syro, iste descendens.

Zoilus, Sophista fuit Amphipolites, Ptolemæi temporibus, hoc vno facinore nobilitatus, quòd Homerum poëtarum omnium principem libris, aduersus eum scriptis ausus sit reprehendere. vnde & ὁμηρομάστιξ cognomen accepit. Quæ scripta Ptolemæo obtulit, ingẽs videlicet præmium ab eo sperans. Verùm cum nihil daretur, penuria coactus, submisit qui peterẽt. Ibi Ptolemæus mirari se ait, cùm Homerus tot annos defunctos tot hominum millia pasceret, Zoilum egere, Homero multò doctiorem. De mortis eius genere diuersi diuersa sentiunt: alij parricidij conuictum iussu regis crucì suffixum volunt: alij, cùm in Græciam rediisset, de Scironiis saxis fuisse

præci

præcipitatum. Ab huius autem moribus sumptum est, vt homines liuidi, & ex alieni ingenij obtrectatione laudem occupantes, Zoili dicantur Ouid. lib. 2. de Remedio amoris.

Ingenio magni liuor detrectat Homeri:
Quisquis es, ex illo, Zoile nomen habes.

Zombis, vrbs Mediæ. Steph.

Zonzomini, populi sunt, qui aliàs ab Ammonitis Raphaim nũcupatur Deut. 2. Lat. scelus, vel turpitudinẽ cogitantes: seu scelus sceleratorũ.

Zoom, filius Roboam ex Abihail, 2. Paral. 11. Lat. abominans, vel immundus.

Zonæ, quantum ad nostrum attinet institutum, sunt circuli quidem lati, cælum, terrámq; veluti cingula quædam, ambientes. Sunt autem numero quinque: quibus media, quæ inter Tropicos est, nimio calore parum apta creditur habitationi: duæ verò extremæ sub Arctico & Antarctico, circulis sitæ, nimio frigore horrent: vnde & ipsæ habitationi parum sunt idoneæ. Reliquæ autem duæ, vt quæ medium inter torridam & gelidam situm obtinerent, temperatæ sunt, & humanæ vitæ accommodatissimæ. Virgil. 1. Georg.

Quisque tenent cælum Zonæ: quarum vna coruſco
Semper sole rubens, & torrida semper ab igni,
Quam circum extremæ dextra lœuaq; trahuntur,
Cærulea glacie concretæ, atque imbribus atris.
Has inter, mediámque, duæ mortalibus ægris
Munere concessæ diuum, & via secta per ambas,
Obliquus quà se signorum verteret ordo.

Ouid. 1. Metam.

Vtq; duæ dextra cœlum, totidemq; sinistra,
Parte secant zonæ, quinta est ardentior illis.
Sic onus inclusum numero distinxit eodem
Cura Dei totidemq; plagæ tellure premuntur.
Quarum quæ media est, non est habitabilis æstu:
Nix tegit alta duas: totidem inter vtramq; locauit,
Temperiemq; dedit mista cum frigore flamma.

Zopyrion, Ponti præfectus, Scythis bellum indixit. Iusti. li. 12.

Zophyrus, Herodoto circa finem libro 4. nobilis Persa, qui quum Darius rex Persarum Babylonias diu & frustrà oppugnaret, ipse sibi nasum aures & labia amputauit, & ita Babylonios quasi transfuga se contulit, conquerẽs de crudelitate sui regis. Receptus igitur à Babyloniis, & dux belli constitutus, vrbem Dario tradidit. Vnde postea Darius solebat dicere se Zopyrum malle integrum, quàm viginti capere Babylonas.

Zopyrus. Physionomista dictus est, quòd profiteretur hominũ mores, naturásque ex corpore, vultu, oculis, frõte se posse pernoscere. Qui cùm turpia quædam, & à virtute aliena de Socrate dixisset, & à multis ideircò detideretur, Non errat Socrates respondit) Zopyrus. Huiusmodi enim naturę essem, nisi naturam Philosophia superassem. Est & alter Zopyrus qui, vt author est Plinii. lib. 34. cap. 12. sculpsit Areopagitas, & iudicium Orestis in duobus scyphis qondo duodecim æstimatis.

Zoroanda, lacus quem efficit Tigris fluuius ab vno latere Tauri montis.

Zoroastes, primus Bactrianorum rex, qui primus, vt author est Pli. li. 3. c. 1. artes magicas in Perside inuenit. Emicuit Nini regis: temporibus, cum quo bella gessit. Fuit ante bellum Troianum annis ɔɔɔɔ, absumptus est igne cœlesti: prædixitque Assyriis, vt si eius cineres seruarent regnum eorum non defuturum, Alij à Nino Assyriorum rege in prælio occisum scribunt. Feruntur eius de natura libri 1111. De Lapidibus item pretiosis vnus. Præterea Astronomica, & alia. Author Suid. Plin. quoque lib. 7. cap. 16. vnum eodem die quo genitus est, risisse testatur, cũ omnes homines risum differant vsque ad diem sexagesimum secũdum. Eidémque cerebrum ita palpitasse, vt impositam repelleret manum, futuræ præsagio scientiæ. Septem liberales artes in quatuordecim scripsit columnis, septem æneis, & septem lateritiis, contra diluuium vtrunque. Ninus verò eius combussit libros: ab eisdem quoque ortà sunt idola. Comest. in cap. 11. Gen. Zoroastrem autem, ex interpretatione nominis, astrorum fuisse cultorem, asserit Aristoteles in libro, quem inscripsit Magicum. Laer. lib. 1. in Præfat. Eúmque sex annorum millibus ante Platonis mortem vixisse, & vicies centum millia versuum ab ipso de Magia fuisse condita, prodidit Eudoxus. Pli lib. 30. cap. 1.

Zorobabel, Dux, in Iuda, Agg. 1. Filius Phadaia filij Iechoniæ, 1. Paral. 3. 1. Esdr. 2. lat. alienus à confusione, aut aliena vel extranea confusio, siue extranea commistio, aut dispersio confusionis, vel commistionis, seu circulus confusionis vel commistionis.

Zosimus xxxix. Romanorum episcopus, ann. 1. mens. ix. dieb. viii. ann. sal. 418.

Zoster, Isthmus Atticæ, vbi Latonam aiunt zonam solutam in stagno lauisse. Hic piscatores Latonæ sacrificant, & Dianæ, & Apollini Zosterio Zosterius natus ex illo loco. Colitur etiam Minerua Zosteria in Locris Epicnemidiis. Steph. Apollinem alij in Zostere loco iam dicto, alij in Delo, alij in Tegyra natum scribunt. Steph.

Zoticus, vir sanctus & probatissimus, Comanæ episcopus insignis, integer vitæ, sceleris q; purus: qui cùm apud Pepuzam Maximilla, Montani hæretici meretrix, se propherare simularet, repente ingressus, cœpit imperare spiritui, qui in ipsa loquebatur, ita vt cum penitùs cohiberet. Euseb lib. 5. cap. 18. hist. Eccles.

Z V

Zuchis, vrbs Libyæ iuxta Syrtin. Steph.

Zulemon Saracenorum, Asiam incolẽtium dux, qui ingentibus copiis Thraciam inuaserunt pars Constãtinopolim obsedit, pars in Belga:

ros prædatum abierunt, cum quibus Belgari acie decernentes, ceciderunt Saracenorum xxii. mil. Blond. Diacon.

Zuuentebalbus, Marauenorum dux, cui Arnolphus Bohemorum Ducatum conceſſerat, imperatori rebellis quem cùm propriis viribus ſuperare nequiret, implorato Hungarorũ auxilio vicit, atque perdomuit. Luitpr. lib. 1. c. 5.

Zygantes, populi ſunt Pœnis vicini: vbi, vt author eſt Herod. libro 4. magnam vim mellis apes conficiunt, ſed multò plus opifices viri facere dicuntur. Omnes minio inficiuntur, ac ſimiis veſcuntur, quarum affatim gignitur iis qui in montibus degunt. Ciuitas eorum in Libya Ζυγαντὶς, populi Ζύγαντες. Steph.

Zyges, Marmaricæ Nomi gens. Ptol.

Zygi, populi iuxta Boſphorum Aſiæ: ad quos pertinere videtur etiam Zygopolis iuxta Trazuntem: Gentile, Zygianus. Steph.

Zygia, Iunonis cognomentum eſt apud Pindarum, eò quòd nuptiis præſidere putabatur: vnde & γαμηλίαν vocant Græci, Latini etiam Pronubam, Virg. Æneid.

—prima & Tellus & Pronuba Iuno
Dant ſignum.

Zygiana, Bithyniæ regio. Ptol.

Zygina, inſula in mari rubro: Gentile, Zygenites: Poſſeſſiuum, Zygenicus. Steph.

Zygopolis, Colchidis regionis oppidum. Strab.

Zygris, vicus in Marmarica regione Africæ. Pto.

Zymbræus, Apollo. Vide TYMBRAEVS.

Zymna, Syriæ vrbs inter Cyrrhum & Edeſſam. Anton.

Zypſerlandia. Vide DACIA.

Zyras, amnis Thraciæ Dionyſiopolin alluens. Plin.

ACADEMIA ESPAÑOLA BIBLIOTECA

REAL ACADEMIA ESPAÑOLA